

Giới thiệu Mẹ Độc Thân Tuổi 18

Tình yêu của hai người cứ như là một trò tiêu khiển của thượng đế vậy . Duyên số đã định nên hầu như cô không còn đường nào để trốn thoát , sau khi chia tay người yêu cũ thì bất thành linh cô tự gả mình cho một người đàn ông xa lạ mà không có một lý do.

Cứ như là có người dắt cô đi vậy ... Trong suốt khoảng thời gian ấy , cô đã vô tình phát hiện ra người chồng của mình có đề tâm đến người khác . Thì ra anh ấy đối xử tốt với mình đều chỉ là giả tạo nhằm che mắt mình khỏi sự nghi ngờ ... Mọi chuyện xé to , hai người hai ngã , cô mãi mãi là người dư thừa sao ??? Tình huống ấy sẽ có trong truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* của tác giả Cơ Thủy Linh!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Trong tư thế thân thể đang trần truồng, mỹ nam anh tuấn ấy đột nhiên đình chỉ luật động thân dưới. Đôi mắt không có tiêu cự vô hồn nhìn vào cô gái ở dưới thân và gầm lên quát: “Nói em vĩnh viễn chỉ là của anh, sẽ không bao giờ phản bội anh, nói đi!”

Hắn có một đôi mắt đẹp hoàn hảo, nhưng tiếc là không hấp dẫn vì trong đôi mắt ấy chỉ có vẻ âm đạm mờ mịt, không có chút ánh sáng. ...

Đúng vậy, hắn là một thằng mù tàn tật.

Một tai nạn giao thông đã làm hắn bị mù và tất cả những ai ghen tị với hắn đều cảm thấy may mắn.

Là Đại thiếu gia của tập đoàn Đường Thị, hắn đã ngậm muỗng vàng từ khi sinh ra. Đường Hạo không chỉ đẹp trai mà tất cả mọi khía cạnh của con người hắn cũng đều xuất chúng.

Hắn yêu thích sự náo nhiệt, bởi vậy hắn đã không tốt nghiệp đại học mà vào thẳng tập đoàn hùng mạnh của gia đình để làm việc, khiến cho nhiều lãnh đạo cấp cao phải phục tùng hắn.

Ông Đường Lập rất tự hào về đứa con trai độc nhất của mình, muốn chờ tới khi con trai mình thành nghiệp để giao cả tập đoàn hùng mạnh cho hắn, để ông có thể rảnh rang mà hàn huyên cùng phu nhân dịu dàng của mình. Nhưng tai nạn này đã phá hủy người thanh niên trẻ đầy triển vọng làm cho người cha của hắn phải khóc vì đau lòng khôn xiết.

Phía thân dưới của Đường Hạo như muốn phá tung ra, vì vậy mà giọng nói trở nên khàn khàn. Khuôn mặt của hắn vốn đã đỏ gay, nay lại đang bị bao phủ bằng một lớp mồ hôi mỏng.

Đôi má hồng nhuận như trái táo, người con gái dưới thân mỉm cười, nhẹ nhàng đưa tay lau những giọt mồ hôi trên khuôn mặt hắn và trấn an: “Em vĩnh viễn là của anh, sẽ không bao giờ phản bội anh!”

“Hãy nói rằng em sẽ không giống như Phi Na” – chàng trai nói tiếp với nỗi thống khổ hiện trên gương mặt.

“Đường Hạo, hãy tin em. Em hứa rằng sẽ chỉ biết đến một mình anh mà thôi!”

Sau khi nghe những lời cam đoan của cô, cuối cùng chàng trai ấy cũng mỉm cười hài lòng. Cánh tay lực lưỡng của hắn nâng hai chân cô lên cao, điều chỉnh lại tư thế để vào một lần cuối cùng.

Cô cắn nhẹ môi dưới, đôi tay có sức bám vào vai của hắn trong khi hắn điên cuồng tiến tới phía cô.

Đường Hạo dùng hết sức tiến vào, hắn ưỡn người, gào lên một tiếng rồi hoàn toàn xuất ra trong cơ thể cô.

Ngừng lại một chút, cô nhẹ nhàng vuốt ve gò má của hắn bằng sự chân thành xuất phát từ trái tim. Mặc kệ lúc trước hắn đã đối xử với cô tàn nhẫn thế nào, mặc kệ hắn dùng những phương cách tà ác để gây ra những dấu tích trên cơ thể cô. Cô ngây ngốc chìm đắm trong tình yêu với hắn, đã yêu người đàn ông chiếm đoạt trình tiết của mình.

Cô biết hắn không phải là người xấu, đó chỉ là sự kiêu ngạo sau khi hắn trở nên cực đoan vì đôi mắt đã mù lòa, thiếu đi cảm giác an toàn.

Bằng niềm tin của mình, cô sẵn sàng nguyện giúp hắn thay đổi, giúp hắn một lần nữa từ từ lấy lại cảm giác tự tin của mình.

Nhưng cô không thể và cũng không dám. Trong lòng hắn chỉ có “Phi Na”, chỉ yêu “Phi Na”, mặc dù cô ta đã không còn tồn tại trên thế giới này, còn cô chẳng qua chỉ là công cụ cùng hắn lên giường – nơi mà hắn cho rằng có đủ điều kiện để cùng hắn đề cập đến “tình yêu”.

Mười bảy tuổi, trên khuôn mặt trẻ trung lộ ra những nụ cười buồn khổ, nhưng cũng hàm chứa niềm hạnh phúc không thể cất lên lời. Chỉ cần hắn là người

sở hữu thì điều đó với cô đã quá ngọt ngào.

Cô sẽ ảo tưởng sự chiếm đoạt ấy là “tình yêu”, như vậy cũng đủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Hai tờ chi phiếu thoáng xuất hiện ngay trước mắt. Người đàn ông họ Đường vẫn đang chăm chú nhìn cô.

Trong thoáng chốc, ánh mắt nghi hoặc lướt qua tờ chi phiếu ấy rồi nhìn về phía khuôn mặt tuấn tú của Đường Hạo, đây là lần thứ ba cô nhận được sự ưu ái của ông. Lần đầu tiên là trong một khách sạn với năm triệu đô la với mục đích là khiến cô thích hắn. Lần thứ hai ông nói với cô, hãy chăm sóc chu đáo cho con trai của ông, đợi đến khi hắn bình thường một chút thì sẽ để cô về nhà. Và hôm nay là lần thứ ba, ông ta còn có yêu cầu gì đây?

Ông Đường Lập – chủ tịch tập đoàn Đường thị, hay còn được biết đến là cha của Đường Hạo đã trả lời một câu mà nàng không hề mong muốn. “Lục tiểu thư, ở đây có hai tờ chi phiếu. Đó là tiền công mà cô đã chăm sóc con trai tôi trong một thời gian dài. Cảm ơn cô đã chăm sóc cho Đường Hạo, còn bây giờ thì cô đã có thể rời khỏi đây.”

Cô thẫn thờ đứng ngây người như phỗng, giống như vừa bị đánh bởi một cây gậy. Khuôn mặt cô biến sắc trở nên trắng bệch, bật cười nhìn ông: “Đường lão gia, tôi đã làm gì sai sao? Tại sao lại muốn sa thải tôi vậy?”

Đúng vậy, cô quả thật rất muốn về nhà gặp mẹ mình. Nhưng rồi khi thời khắc đó đã đến, cô hoàn toàn không có hứng thú, không thể mỉm cười nổi dù chỉ một chút.

Cô không muốn đi, không muốn rời khỏi hắn ta. “Đó không phải là chuyện của cô, ta đã chuẩn bị một cô gái khác để làm bạn với nó”

Cô cười gượng, bước lên phía trước và nói: “Là tại tôi làm điều gì sai sao? Tại sao lại muốn đổi người? Nếu có điều gì đó không đúng xin cứ nói, tôi sẽ thay đổi”

-“Không đâu Lục tiểu thư, cô đã làm rất tốt. Tôi biết vì để Đường Hạo ngoan cố có thể chịu ra ngoài sưởi nắng, để cho nó có thể lạc quan vào tương lai, cô đã phải chịu nhiều cực khổ. Điều này tôi biết!”

Đường Lập khen ngợi cô một phen, sau đó lại tiếp một câu nói như quả bom nặng cân. “Sa thải cô không phải vì tôi muốn đổi người, mà vì cô gái sẽ đến chăm sóc con trai ta chính là vị hôn thê tương lai mà tôi chọn cho nó!”

Máu đường như bị đông lại, Tiểu Ngưng cứ đứng đó như một pho tượng, lát sau mới tìm được thanh âm của chính mình. A hóa ra là như vậy sao.

Nước mắt dù đã cố kìm nén nhưng vẫn chảy dài trên gương mặt, khóe môi lại miễn cưỡng nhếch lên, Tiểu Ngưng hẳn là không hề biết hiện tại mình có phản ứng ngơ ngác như thế nào.

-“Đúng vậy, một lần nữa cảm ơn cô đã chăm sóc con trai tôi!” Đường Lập từ trên ghế đứng lên mỉm cười, đem hai tờ chi phiếu cầm lên.” Cô gái, nhận lấy đi, tôi nghĩ nó sẽ giúp ích cho cô!”

Nói thật là ông có điểm yếu mến cô gái kiên cường này, cô gái này thực sự có năng lực, không phải ai cũng có thể làm cho con trai của ông ngoan ngoãn nghe lời.

Nhưng cho dù là như vậy, ông cũng không thể cho cô lấy Đường Hạo. Con trai yêu quý của ông tuy rằng mất đi đôi mắt, hiện tại không thể nhìn thấy gì cả nhưng dựa vào vẻ bề ngoài tuấn lãng lại thêm gia thế giàu có sẽ có rất nhiều đứa con gái nhà giàu theo đuổi, chỉ sợ phải xua như xua vịt mà thôi.

-“ Không, tôi không cần “. Tiểu Ngưng lại vội vàng lắc đầu, hai tay giấu ra sau lưng, lùi lại phía sau một bước.

Đường Lập lắc đầu không đồng ý: “ Tôi không phải muốn dùng số tiền này với ý đuổi cô đi. Mà vì cô chăm sóc nó lâu như vậy, đây chính là tiền lương, tiền cảm ơn của tôi! Cô xứng đáng được hưởng những đồng tiền này!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Khi Tiểu Ngưng nhú nhú cái mũi đỏ bừng, khẽ cúi đầu xuống thì là lúc nước mắt trong suốt tuôn rơi không ngừng xuống đất . “Tôi không cần cảm ơn .”

Nói xong cô xoay người muốn đi ra! Thực sự muốn đi khỏi nơi này !

Đường Lập đã nhanh chóng đi đến trước mặt cô , chân thành nói : “ Tôi hy vọng cô có thể nhận bởi vì cô nhất định sẽ cần đến !” . Ông ít nhiều biết rõ cô bé này gia cảnh lâm than , nếu như không phải bởi vì tiền cũng sẽ không bị người trong nhà bán cho câu lạc bộ đêm .

-“Hơn nữa coi như cô không tiếp nhận số tiền này thì từ nay về sau cô cũng không thể gặp Đường Hạo . Tôi đây hy vọng cô từ bây giờ sẽ rời đi, hoàn toàn biến mất vĩnh viễn trước mặt con trai tôi. “

Ông có thể cảm nhận được rằng con trai ông đối với cô bé này rất y lại , ông muốn kịp thời ngăn cản chuyện này lại ngay.

Vĩnh viễn đều không được gặp ? Vĩnh viễn không nhìn thấy ? Lúc này Tiểu Ngưng mới ý thức được cô đã không còn có biện pháp để chiều cổ hần, để quan tâm tới hần !

Không cần cô chiều cổ hần cái gì ? Nhưng hần làm sao có thể rời khỏi chính mình đây ?

Cô muốn một mực cùng hần mỗi ngày ngồi phơi nắng trên mặt cỏ rồi ca hát cho hần nghe .. muốn mỗi buổi sáng sớm trong phòng , cùng với tiếng kêu thanh thúy của Điều Nhi , đọc báo cho hần nghe.

Cô chính là con mắt của hần, là trợ thủ sinh hoạt cho hần ! Chính là những chuyện này từ nay về sau cô cũng không có cách nào làm ...!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

-“Cầm lấy đi” ! Đường Lập lại một lần nữa nâng tập chi phiếu lên.

Nước mắt rơi lã chã , cô không có tâm trí chú ý đến những con số trên hai tấm chi phiếu khác nhau , là con số rất lớn ... là con số bình thường ...

Tiểu Ngưng biểu lộ do dự một chút rồi cuối cùng gờ tay lên cầm lấy tấm chi phiếu có những con số bình thường. “Tôi chỉ cần cái này , Đường tiên sinh không cần đối với tôi cảm tạ! “

Nếu đó là quyết định của cô thì Đường Lập cũng không có tiếp tục miễn cưỡng nữa.

Tiểu Ngưng tay nắm chặt tấm chi phiếu, giương mắt chăm chú lên cầu xin nói : “ Đường tiên sinh chuyện sáng mai tôi rời đi mong ông đừng nói với Đường Hạo , tôi sẽ lặng lẽ rời đi ! “

Đường tiên sinh muốn cô rời khỏi đây mà không kinh động đến Đường Hạo, đạo lý này cô hiểu được .

Đường Lập suy tính vài giây đồng hồ sau đó nói : “ Vậy thì ngày mai thời điểm nó kiểm tra sức khỏe , cô hãy rời đi ! “

Tiểu Ngưng khẽ gật đầu , mang theo dòng nước mắt , cầm tấm chi phiếu rời khỏi thư phòng.

-“ Harry nhanh lên đi ! “ Gò má đỏ bừng không kịp thở , Tiểu Ngưng cố dùng sức lôi kéo sợi dây thừng buộc trên chiếc cổ của con chó màu vàng Labrador.

Đầu lưỡi thè ra thật dài, Harry đứng ở đường cái cũng không kịp thở , chỉ thấy thân thể nó rất nhanh run run cũng có thể biết là Harry đã mệt muốn chết, khát nước lắm lắm rồi.

Tiểu Ngưng nhìn về phía con chó mới mua về, chợt nhớ là vẫn còn một chai nước. Cô liếm liếm cánh môi khô khốc sau đó từ trong túi áo móc ra chiếc bát mà cửa hàng thú nuôi cung cấp cho cô , đổ nước vào cái bát rồi đưa đến trước con Harry. Harry lập tức cúi đầu xuống, thè lưỡi rất nhanh liếm láp nước đưa vào trong miệng.

Còn Tiểu Ngưng đáng thương chỉ có thể duy trì lưỡi khô , liếm liếm cánh môi không dám uống số nước còn lại trong chai . Nếu như cô uống bây giờ , tí nữa Harry khát thì lấy ở đâu ra nước cho nó .

Cô cầm tấm chi phiếu mà Đường tiên sinh cho cô , sau khi mua một con chó , làm các thủ tục xong thì chỉ còn đủ tiền mua một chai nước khoáng . Đến cả tiền xe cũng không còn nữa nên chỉ có thể hy vọng lôi kéo Harry trở về thật nhanh trước khi trời tối.

Uống xong nước, Harry quả nhiên rất nhanh lên tinh thần, lắc bộ thân toàn lông run run đứng lên.

Tiểu Ngưng nhìn chăm chăm vào mắt của Harry đáng yêu, vành mắt cô lại nhanh chóng đỏ lên, nước mắt cũng theo đó mà rơi xuống thật nhanh. Cô nhẹ nhàng ôm lấy đầu Harry run rẩy nói: “Harry cầu xin mày. Nhất định phải thay tao chiếu cố cho chủ nhân mới của mày, biết không? Ngàn vạn lần không được lười biếng, nhất định phải ngoan ngoãn! Tao đã không thể chiếu cố anh ấy được nữa rồi. Đem anh ấy giao cho mày! Harry anh ấy thật ra là người rất tốt, chỉ cần mày trung tâm đối với anh ấy, anh ấy nhất định sẽ đối với mày rất tốt, rất tốt.....!”

Thời điểm nói ra những lời đằng sau đã không nghe rõ cô nói cái gì, chỉ là những tiếng nghẹn ngào.

Tiểu Ngưng nhanh chóng lau lại nước mắt, tại trên người Harry vỗ nhẹ xuống. “Harry nghỉ ngơi đủ rồi thì chúng ta cùng về thôi!” “Cô cùng hẳn thời gian còn cùng một chỗ không còn nhiều nữa, cô không thể trì hoãn ở trên đường lâu được.

Trên môi tràn đầy bong bóng (bị khô, nứt toác môi), cuối cùng khi đồng hồ điểm 8h tối, cô rốt cục đã cùng với chú chó Harry về đến biệt thự.

Nhìn đến chiếc cửa được chạm khắc tỉ mỉ, Tiểu Ngưng một thân bị phơi nắng đến mặt đỏ rực cuối cùng cũng lộ ra mỉm cười. “Đến, đến rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Bởi vì vừa rồi chỉ một mực muốn chạy về nhanh, cổ họng lại khô khốc vì khát nước, Tiểu Ngưng đến cửa chính đã không thể nói lên lời, chỉ có thể dùng sức vỗ vỗ cánh cửa to lớn.

Bang Bang ——

Người đầu mở cửa đi a, Tiểu Ngưng đang đứng thờ phỉ phò, chỉ hận không thể xông vào phòng lập tức để uống thật nhiều, thật nhiều nước.

Ấn chuông đến nửa ngày, lại đập đập cánh cửa lớn mãi mà cũng chẳng thấy bóng dáng người nào. Quái lạ! Bình thường bên ngoài cũng có bảo vệ đứng trông mà sao hôm nay cũng chẳng thấy là sao?

Uông — uông —— Harry đã nhanh chóng quen với người mua nó từ chiều rồi, nó cũng đi tới đi lui, lượn lờ vòng quanh cánh cửa quan sát động tĩnh.

Uông Uông Uông —— Nó giống như cũng mất bình tĩnh vì mãi chẳng thanh âm ra mở cửa của ai cả nên liên tục kêu, một tiếng sau so với một tiếng trước lại càng lớn hơn. Uông Uông Uông —— Uông Uông Uông ——

Tiểu Ngưng lại ra sức ấn chuông cửa, thấp thỏm hướng bên trong nhìn quanh.

Đợi một lúc lâu thật lâu sau, cuối cùng cũng nghe được tiếng bước chân đang đến gần. Trên mặt cô lộ ra một cái nụ cười thần nhiên ngóng trông nhanh sớm được vào cửa.

Đường Hạo tìm không thấy cô, có thể hay không lại tức giận?

Nhìn người đang tới gần, khuôn mặt Tiểu Ngưng đang đầy nét cười trong nháy mắt đông cứng lại. Đi đến mở cửa là một cô gái với trang phục đẹp đẽ như công chúa, mái tóc dài mượt, khuôn mặt lại xinh xắn giống như búp bê. Cô gái ấy tựa như phát hòa quang của một nàng công chúa, làm cho Tiểu Ngưng đang mệt mỏi, tóc tai rối loạn cảm thấy tự ti, mặc cảm sâu sắc.

- “Xin chào! Cô chính là hộ lý chăm sóc cho Đường Hạo ca ca phải không?” Cô gái đứng cách cửa chính mỉm cười cùng Tiểu Ngưng chào hỏi cô, sau đó đi theo người bảo vệ mở cửa ra.

Tiểu Ngưng tay chân lại có chút luống cuống, nếu như không có đoán sai thì cô gái này chính là vị hôn phu mà Đường tiên sinh chọn cho Đường Hạo? Một cổ chất lỏng mang mùi vị chua xót phun lên cổ họng làm cho cô phát ra thanh âm khàn khàn. Đúng vậy! Cô hẳn là một người hộ lý, chỉ là nếu so với hộ lý thì cô còn làm nhiều hơn một việc — công việc mập mờ...

Lại tiếp tục so sánh, giọng nói của cô khó nghe giống như tiếng răng cưa đối chọi thanh âm của đối phương lại vô cùng dễ nghe. Thật có điểm phiền muộn.

- “Hộ lý tiểu thư à, vừa rồi Đường ca ca nói không cho cô vào. Anh ấy không muốn nghe thấy giọng nói của cô!” Cô gái xinh đẹp vẻ mặt khó xử, đứng ngang trước cửa không cho người ở phía ngoài tiến vào.

Tiểu Ngưng lại ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa sổ phòng ngủ của Đường Hạo, trong hai mắt đọng đầy đau thương. Chẳng lẽ nhanh như vậy mà anh ấy đã yêu cô gái này rồi? Chẳng lẽ mình nhanh như vậy đã bị người khác thay thế? Dù là một tiếng “tạm biệt” mà anh ấy cũng lười nói với mình sao?

Tiểu Ngưng nâng mặt lên, đôi gò má mướt mướt run rẩy yếu đuối nói :” Tiểu thư, xin cô cho tôi vào nhìn anh ấy được không ? Tôi có chút lời muốn nói , nói xong tôi sẽ đi ngay “

Cô chỉ muốn chúc phúc cho hắn , hy vọng hắn từ này về sau đều thuận lợi, hy vọng có ngày hắn sẽ lại được nhìn thấy ánh sáng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Cô~ thật sự muốn nhìn thấy hắn.

-“ Nhưng Đường ca ca nói để tôi nói với cô rằng công việc của cô đã kết thúc , cô có thể đi ngay lập tức ! “ Cô gái lại tiếp tục mỉm cười nói , thoát nhìn đúng là bộ dáng phi thường khờ dại, nhu thuận.

Đúng lúc này ,có người hầu mang theo một cái rương hành lý đi tới . Vị người hầu này chính là do Đường gia đại trạch phái đến , cũng tại Đường gia công tác nhiều năm rồi. Bởi vì ông Đường Lập sợ người hầu ở đây không cẩn thận đem quan hệ của Tiểu Ngưng và Đường Hạo nói ra sẽ khiến cho con dâu tương lai hiểu lầm nên hôm nay đã đem toàn bộ người hầu và bảo vệ đổi đi.

-“ Hộ lý tiểu thư , tất cả hành lý của cô đều ở đây . Không sớm thì muộn cô cũng phải rời đi , nên bây giờ nên đi sớm một chút .” Bà hầu gái coi như lễ phép nói.

Nhìn thấy hành lý để ngang trước cửa không để cho cô đi vào , Tiểu Ngưng lại cố nén chất lỏng nơi vành mắt chỉ chực rơi xuống .Nhưng đôi lông mi âm ỉ ướt lại bán rẻ cảm xúc chân thật của cô. Tiểu Ngưng lại nhìn lên gian phòng trên lầu 2 , đôi mắt hàm chứa lệ ngời chồm hồm xuống vồ về chơi đùa dịu dàng với chú chó Labrador ngoan ngoãn rồi nói với cô gái : “ Tiểu thư có thể giúp tôi đem chú chó này giao cho Đường Hạo thiếu gia được không ? Nó rất biết điều lại thông minh nghe hiểu rất nhiều khẩu lệnh , sẽ làm cho cuộc sống của thiếu gia thuận tiện hơn .Được không ? “

Cô tràn ngập khát vọng nhìn vị tiểu thư cao quý trước mắt, hy vọng cô gái ấy cũng sẽ yêu quý chú chó lông vàng Harry này.

“Chú chó mới đáng yêu làm sao !” Cô gái ngồi xổm xuống , vồ về bộ lông chơi đùa . “Nó tên gọi là gì vậy ? Lông thật trơn mượt a ! “

Tiểu Ngưng đã yên tâm khi thấy cô gái cũng thích chú chó này. “ Nó gọi là Harry .Harry à, đây là chủ nhân mới của mày, mày phải nghe lời cô ấy nhé. “

Nghe thấy lời của cô, Harry quay đầu nhìn về phía vị tiểu thư đang vuốt ve nó. Harry thật sự là con chó biết điều , đi cùng với cô từ nơi xa như thế về đây .Tuy chỉ là một buổi chiều ngắn ngủi ở chung nhưng cô cũng không nỡ rời đi chú chó đáng yêu này.

Tiểu Ngưng lại lưu luyến chạm vào bộ lông của nó , sau đó đứng dậy , nhìn cũng không nhìn nữa đem sợi dây thừng đưa cho cô gái . “ Tiểu thư, Harry giao cho cô, mong cô chiếu cố đến nó “.

Kì thật là cô muốn nói cô mong cô gái này sẽ chiếu cố tốt cho Đường Hạo thay cô .Nhưng bắt quả cô chỉ là một hộ lý nhỏ nhoi , sao có tư cách nói những lời này ! Cô gái rụt rụt bà vai hướng Tiểu Ngưng mỉm cười.” Yên tâm đi , Harry đáng yêu như thế , tôi nhất định sẽ chiếu cố nó thật tốt . Hộ lý tiểu thư, cô có muốn tôi gọi cho cô một chiếc tắc xi không ? “Cô gái quan tâm hỏi.

Tiểu Ngưng suy nghĩ lại bắt đầu bị trùng xuống nhìn đồng hành lý ngổn ngang . “ Không cần đâu, đi đến phía trước là tôi có thể gọi được xe rồi. Cảm ơn cô. Tạm biệt. “

-“ Tạm biệt “ câu nói vừa phát ra là thời điểm cô không thể khống chế được những giọt nước mắt của mình .

Tiểu Ngưng lại buông lỏng thân thể, tùy ý để những giọt nước mắt nóng hổi chảy dọc theo khuôn mặt , mở hồ tầm mắt của cô đã không thể nhìn rõ đường phía trước. Cô chỉ biết hướng phía trước mà lê những bước chân chậm chạp dần dần, cứ mỗi bước đi trong bóng đêm lại càng cảm thấy cô đơn hơn.

Nhìn người đã đi xa, cô gái xinh đẹp với vẻ mặt ngọt ngào đột nhiên lộ ra biểu lộ hèn mọn. Cô phảng phất như từ hành ảnh thiên sứ đáng yêu biến thành ác ma . “ Lôi con chó này đi , giết chết nó ngay lập tức, cấm không được kẻ nào nhắc đến chuyện này nữa “

Cô cầm chiếc dây thừng trong tay giao cho bảo vệ, trên mặt biểu lộ tràn đầy chán ghét .Ghét nhất là chó , bản thủ như thế mà dám tiếp cận bản tiểu thư sao !

Harry ngoan ngoãn hiền lành cứ như vậy bị bảo vệ mang đi rời xa khu dân cư ..

Ngồi ở trong phòng , Đường Hạo nâng ly rượu lên , khuôn mặt biểu lộ ý tự giễu . Haha , đàn bà quả nhiên đều là loại lừa đảo, không thể nào tin được.

Chân trước còn cùng hân cam đoan vĩnh viễn sẽ không bao giờ phản bội lại hân , chân sau đã cầm chi phiếu rời đi .

Haha , Tốt lắm , tốt lắm , hân quả thật rất ngạc khi đã yêu cô rồi mới biết được cô là người tham lam.

Lục Giai Ngưng chỉ là đồ chơi mà bất cứ cái đồ chơi nào cũng có thể thay thế cô , người đàn bà này hân không thể khiến hân thương tâm .

Hân một tay hát đồ ly rượu xuống mặt đất , trực tiếp vớ lấy chai rượu đổ chất lỏng vào miệng .

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Thất hồn lạc phách, Tiểu Ngưng chỉ biết rằng hiện tại phải về nhà nên chỉ có đi về hướng nhà mình . Cô quên mất rằng có thể ngồi tắc xi , lúc về đến nhà trả tiền xe cũng được .

Cô chính là dựa vào đôi chân đã mệt mỏi , lê từng bước chân kéo theo đồng hành lý đi trên đường, khuôn mặt vẫn đầm nước mắt không ngừng . Miệng khát khô nên cô cũng bất chấp nước ven hồ có sạch sẽ hay không mà ra sức uống.

Thời điểm nhìn thấy mẹ , cô mỉm cười kêu một tiếng “ mẹ ” liền té ngã tại sân nhà, mệt mỏi ngù thiếp đi.

Lục mẹ một lần lại một lần hướng đến con gái xin lỗi trong làn nước mắt , xin lỗi đứa con gái mà bà không có năng lực chăm sóc nó tốt. Tiểu Ngưng lại ôm lấy mẹ mình , cô nói mình đã trưởng thành nên việc chăm sóc mẹ là trách nhiệm của cô, mẹ không có lỗi gì cả...

Cô không hề nói cho mẹ biết mình đã yêu đến khắc cốt ghi tâm một người không nên yêu , đoạn tình yêu này nay bị vùi xuống đáy mắt rồi . Vì không muốn làm cho mẹ đau lòng nên mỗi ngày cô bảo trì bộ dáng như không có việc gì , ngẫu nhiên còn giả vờ làm nũng với mẹ nữa.

Chỉ có khi màn đêm buông xuống , cô mới vui mình trong chốn yên lặng rơi nước mắt , lo lắng không biết hiện tại hân ra sao rồi , có biết chăm sóc bản thân mình tốt hay không, rồi lại nghĩ đến cô gái của hân ...

Nghĩ tới đây nước mắt của cô càng chảy ra nhiều hơn, cô tận lực che miệng lại , không để cho thanh âm thoát ra ngoài miệng.

Có lẽ mấy tháng sau , “ Lục Giai Ngưng ” – mấy chữ này hân cũng sẽ không nhớ nổi nghe thấy qua ở nơi nào !

Cô thật hối hận vì ở cùng hân một chỗ lâu như vậy đều không có chụp lại một bức ảnh lưu lại cho hân , cô thực sự không muốn hân đối với chính mình một chút ấn ký đều không có.

Nếu như lưu lại một tấm hình , ít nhất chờ hân hồi phục thị lực , khi lơ đãng nhìn qua có thể còn đối với cô có chút điểm ấn tượng.

Bất kể như thế nào , cô vĩnh viễn sẽ nhớ kỹ hân , sẽ không bao giờ quên được hân ! Cô sẽ mỗi ngày đều yên lặng vì hân cầu nguyện mong ước hân sẽ sống thật tốt , cưới được một cô gái xinh đẹp yêu thương hân , lại sinh cho hân một đứa bé thật đáng yêu.

Trải qua chuyện Tiểu Ngưng bị bán đi một lần, mẹ cô hạ quyết tâm sẽ không để ông chồng ham mê cờ bạc kia sẽ có một ngày lại có cơ hội bán con gái bà đi nữa. Dưới sự trợ giúp của hiệp hội bảo vệ phụ nữ, rốt cuộc bà đã có thể cùng ông chồng bài bạc kia ly hôn. Có thể thoát khỏi cha đẻ ham mê bài bạc kia , Tiểu Ngưng cảm giác như mặt hồ cuối cùng cũng có thể yên tĩnh được rồi, tâm không khỏi mỉm cười.

Mẹ con hai người đi đến một thành phố khác , đàm xếp thuê một căn phòng nhỏ cùng sống với nhau. Tiểu Ngưng trong khi mỗi ngày toàn tâm toàn lực lo cho cuộc sống thì ông trời lại ban cho cô một lễ vật.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 8

Sáng sớm rời giường , Tiểu Ngưng cảm giác được đầu có chút choáng váng nhưng là cô bây giờ không có quyền lợi sinh bệnh nên chỉ có thể nghỉ ngơi vài phút rồi lại bắt đầu rửa mặt , mặc quần áo.

- “ Tiểu Ngưng lại đây ăn sáng nào , ăn nhiều nhiều một chút nhé ! ” Sau

khi ly hôn, trên mặt lục mẹ nụ cười dường như xuất hiện nhiều hơn, da thịt so với trước kia cũng mập hơn một chút. Trước kia mỗi ngày đều phải lo lắng ông chồng như con ma bài bạc lại còn cứ uống rượu say là về đối với bà quyền đầm cước đá.

Bởi vì từng trải qua một lần hôn nhân rồi nên lần thứ hai này ba không nghĩ đến ly hôn, tất cả chỉ có thể nhẫn nại. Chính là thật không ngờ chỉ vì như thế mà con gái bà bị bán đi.

Con gái bà cả đời đều bị hủy diệt bởi người mẹ này rồi.

“Mẹ, sao mẹ làm nhiều đồ ăn ngon như vậy, sáng sớm không cần vất vả như thế a, tối hôm qua còn gì ăn nốt cũng được mà!” Tiểu Ngưng cầm lấy miếng bánh đau lòng nói.

-“Tối hôm qua không còn gì cả, với lại như thế này có gì mà vất vả” Lục mẹ mỉm cười nói. “Đúng rồi, mẹ lấy một ít đồ thủ công về nhà làm, nhiều ít cũng có thể tăng thêm thu nhập, từ nay về sau con không cần phải tăng ca về trễ như vậy đâu, biết không?”

Tiểu Ngưng mỗi ngày phải làm việc từ 9h sáng cho đến tận 10h tối khiến cho người làm mẹ đau lòng không thôi.

Tiểu Ngưng lại buông chiếc thìa trong tay, kéo tay mẹ qua: “Mẹ, thân thể mẹ không tốt, đừng cố sức quá, mẹ nghỉ ngơi là tốt rồi”

-“Thân thể mẹ mẹ biết mà, không có chuyện gì đâu, mẹ ở nhà cả ngày không làm gì thì rất nhàm chán!” Lục mẹ vỗ vỗ cánh tay đưa con gái, trấn an con gái không cần lo lắng như vậy.

-“Mẹ, mẹ không được quá sức đâu nhé, cẩn thận đừng để bị mệt quá” Tiểu Ngưng vẫn là không yên lòng dặn dò.

-“Ừ, con yên tâm.” Lục mẹ gạt đầu cam đoan sau đó thúc giục nói: “Con ăn nhanh lên không đi làm muộn đấy”

-“Vâng” Tiểu Ngưng lại mỉm cười, nuốt một ngụm cháo.

Đột nhiên có một cảm giác chán ghét theo dạ dày luồn lên. Muốn nôn!

Tiểu Ngưng lão đạo im lặng chảy thẳng đến bồn rửa mặt, dùng sức búi ti phun(=))) Nôn, nôn...

Đi theo phía sau cô, Lục mẹ sắc mặt đại biến cau mày nhìn con gái.

Thẳng đến khi trong dạ dày cái gì cũng lấy ra hết, Tiểu Ngưng rửa lại khuôn mặt, thở hổn hển đứng lên, quay đầu về phía sau.

Chứng kiến thần sắc lo lắng của mẹ, Tiểu Ngưng lại miễn cưỡng cười. “Mẹ, con không sao. Chắc tại nhà ăn nấu nướng không tốt, mẹ không cần lo lắng a!”

Lục mẹ nắm lấy bả vai của con gái, nhìn cô chăm chăm nói: “Tiểu Ngưng nói cho mẹ biết, kì sinh lý của con có đúng ngày hay không?”

Kì sinh lý? Tiểu Ngưng con mắt mở thật to, giật mình nửa phút sau đó mới đáp: “Mẹ, kì sinh lý của con một tháng rồi chưa có tới”

Lục mẹ trước tiên khiếp sợ, mãi về sau phục hồi tinh thần mới cầm lấy tay của Tiểu Ngưng. “Cùng mẹ đi đến bệnh viện phá đi! Hiện tại tháng rất nhỏ nên không quá phiền toái đâu”

-“Không, con không muốn!” Tiểu Ngưng vội buông tay mẹ ra, lui về phía sau một bước kiên quyết nói: “Mẹ, con muốn sinh đứa con này, con muốn giữ lại nó”

-“Tiểu Ngưng, con điên rồi sao?” Lục mẹ loạng choạng thân mình, nhẹ nhàng nói nhưng mắt đã ẩn chứa lệ: “Con không thể giữ đứa bé này được, con mới có 17 tuổi, con còn có tương lai, nếu con sinh đứa bé này ra thì cuộc đời con như xong rồi, con có biết không? Tiểu Ngưng à, đứa bé này là điều sỉ nhục của đời con, con tuyệt đối không thể giữ lại”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9

Tiểu Ngưng khuôn mặt hàm chứa nước mắt, cô chậm rãi giơ tay lên lau nhẹ những giọt nước mắt trên mặt mẹ. “Mẹ, đứa bé không phải sự sỉ nhục của con, mà nó chính là cục cưng của con. Mặc kệ trong tương lai, con có gặp khó khăn gì, con cũng sẽ không bao giờ hối hận vì đã giữ lại nó. Nhưng nếu là để cho con giết đi đứa con này, thì đó mới chính là điều mà con phải hối hận cả đời!”

Lục mẹ giật mình nhìn đứa con gái yêu quý, thật lâu sau mới run rẩy nói: “Tiểu Ngưng, nói cho mẹ hay, con có phải hay không đã yêu người đàn ông

kia ?”

Kì thật bà hoàn toàn có thể khẳng định rằng con gái mình đã yêu người đàn ông kia, bởi lẽ chỉ có một người đàn bà yêu một người đàn ông vô cùng mới có thể cam tâm tình nguyện vì hân sinh con.

Tiểu Ngưng lại khẽ cắn môi, lệ rơi là chảy. Cô không biết nên dùng phương thức gì để đáp trả lại câu hỏi của mẹ đây?

- “Tiểu Ngưng, con đã muốn sinh đứa bé này, con lại yêu người đàn ông kia đến thế, con phải nói cho nó biết con đang mang thai, như thế nó không thể nào không lấy con được !” Lục mẹ rất nhanh bản tính, nếu như con gái có thể lấy được người đàn ông kia mới là đôi bên vẹn toàn. Nếu như con gái còn có con, thì từ nay về sau đi nơi nào tìm được một người chồng tốt? Cho dù là kết hôn được, cũng sẽ không thể nào có được hạnh phúc, bà lo sợ con gái cũng sẽ rơi vào tình trạng như mình.

Nghe thấy lời mẹ nói, cô lâm vào trầm tư. Đây là điều mà cô không hề nghĩ đến. Đi nói cho hắn biết? Hắn sẽ lấy cô sao? Lời nói của mẹ cứ xoay vòng quanh đầu cô suốt không thôi.

Cứ thế một ngày làm việc chẳng ra sao cả. Đầu óc cứ dần dần, mệt mỏi, cô đã đánh vỡ không biết bao nhiêu cái chén đĩa, cũng như nhận được những lời trách mắng của quản lý, cuối cùng tiền lương ba giờ làm việc cũng không cánh mà bay.

Tắm rửa qua loa, Tiểu Ngưng tựa người vào đầu giường, trong đầu là mien man nghĩ về thời gian cô cùng Đường Hạo ở cùng nhau, cô đã chăm sóc hắn từng ly từng tý ra sao... Cô vẫn còn nhớ rõ mình rất ngốc, chính mình chỉ vì muốn hắn chịu ra ngoài phơi nắng mà bị tiếp nhận tra tấn biến tướng của hắn...

“Cô nói cái gì? Tôi phải ra ngoài phơi nắng?” Đường Hạo - 22 tuổi, đầy kiêu ngạo hướng về phía thanh âm nhỏ nhẹ, thấp giọng nghi vấn.

Môi của hắn mỏng, chậm rãi đóng chặt lại càng làm lộ ra vẻ tuấn mỹ kết hợp cùng với sống mũi thẳng tắp, đôi mắt đen vô hồn nhưng cũng vì thế mà lại tăng thêm vài phần nghiêm túc cùng âm lãnh. Thanh âm của hắn rất êm tai, có từ tính, cơ thể hắn rắn chắc biểu lộ vài phần tà khí. Có thể nói Đường Hạo – chính là có vẻ bề ngoài của thiên sứ, nhưng lại có linh hồn của quỷ satan. Nhưng không hiểu tại sao cái vẻ ngoài đẹp đẽ ấy cùng với sự tà ác lại dung hợp với nhau tuyệt vời đến lạ thường. Mỗi lần cùng với hắn đối mặt, Tiểu Ngưng không nhớ dời tầm mắt đi được, những yêu cầu trước đây hắn đưa ra cô cũng ngoan ngoãn thuận theo. Nhưng là lần này cô vô cùng kiên quyết, nhất định phải kiên trì đến cùng, bởi lẽ một người cứ bị nhốt trong phòng thì làm sao có thể sống khỏe mạnh được?

“Em nói là ánh nắng mặt trời bên ngoài rất tốt cho sức khỏe, em đỡ thiếu gia ra ngoài tắm nắng được không?” Tiểu Ngưng lại lớn tiếng lặp lại lời nói thêm lần nữa, cũng tự nói với bản thân mình trong lòng là không cần sợ hãi a.

“Ha ha” Đường Hạo đột nhiên lên tiếng cười lạnh, tiếng cười giữa không gian yên lặng quả thật có vẻ dị thường đáng sợ. “Tôi sẽ không đi ra ngoài, mời cô nhớ kĩ cho”

- “Chính là vì sao thiếu gia không thể thấy ánh nắng trời? Chỉ có tiếp xúc với ánh nắng trời mới có thể khỏe mạnh!” Cảm giác sợ hãi lại dâng lên nhưng Tiểu Ngưng vẫn là tiếp tục ra sức khuyên bảo vị thiếu gia lạnh lùng này.

- “Ha ha, cô là thấy tôi đáng thương sao?” Hắn lại tiếp tục cười lạnh, nhưng trên mặt tức giận đã hiện ra vô cùng rõ ràng.

- “Không, em nghĩ là người bình thường thì hẳn là ai cũng phải tiếp xúc với ánh nắng trời, đi ra bên ngoài một chút thôi, thiếu gia”

Người bình thường? Hắn châm chọc lại câu nói của cô, nhưng vài giây sau, hắn lại tức giận bất bình hô: “Tôi so với bất luận kẻ nào cũng biết là mình chính là kẻ tàn phế, cái mà người mù không cần nhất chính là ánh nắng trời!”

Hắn dùng sức đem Tiểu Ngưng nháy mắt ngã xuống giường lớn. “Thiếu gia...”

Đường Hạo đè thấp cô xuống, ở bên tai cô nói ra: “Phạm vi hoạt động của tôi chính là cái giường này, còn cô, cô chính là đồ chơi của tôi ở đây, cô đừng nghĩ sẽ thay đổi được tôi, đồ chơi thì không có tư cách này, hiểu chưa?”

Tiểu Ngưng bị đặt tại trên giường, khuôn mặt bị ép chặt đến không thể thở nổi. “a, thả em ra...” Cô mơ hồ không rõ, hô liệu mạng, giữa giữa cật lực nhưng có vẻ như sức lực của cô so với hắn chẳng tạo nên ảnh hưởng gì.

“Thiếu gia, bên ngoài có rất nhiều chỗ tốt, tại sao cứ phải cự tuyệt ánh nắng trời?” Mặc dù biết là thiếu gia rất tức giận, rất bài xích việc ra khỏi phòng, nhưng cô không thể không khuyên nhủ, cho dù là bị tra tấn kiểu này nhưng cô không thể bỏ quên nhiệm vụ của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Đường Hạo lại càng tăng thêm lực đạo trên má và vai của cô, mặt hắn càng thêm âm trầm: “Câm miệng, cô không có quyền làm loạn ở đây, việc của tôi không khiến cô phải quản, cô chỉ có thân phận là làm theo những gì tôi sai bảo, cô đã nhớ rõ chưa?”

Đôi vai đau đớn làm cho Tiểu Ngưng chỉ có thể phát ra những tiếng kêu nhỏ bé đầy thống khổ. Trên gương mặt bị bàn tay thô bạo chạm vào khiến đỏ lên một mảnh. Những giọt nước mắt to như hạt đậu từ đôi mắt buồn bã lăn xuống trên chiếc giường đơn.

Cuối cùng mãi đến khi không nghe thấy tiếng nói của cô nữa, Đường Hạo mới chậm rãi nâng tay lên, buông cô ra. Xoay người ngồi dậy, hắn từ trong túi áo móc ra một điều thuốc thơm. Những ngón tay thon dài bật tách chiếc bật lửa lên, châm điều thuốc rồi xoay tròn chiếc bật lửa. Những hành động bình thường ấy nhưng không hiểu sao do hắn làm lại đẹp mắt, thành thạo đến mê hoặc. Thế nhưng điều thuốc nhen nhóm lửa ấy chỉ được nhấp vào miệng một cái rồi bị bỏ qua sang một bên. Giọng nói của hắn lại vang lên trong căn phòng: “Lăn đi chỗ khác, hiện tại bốn thiếu gia không có hứng thú với cô”.

Tiểu Ngưng chậm rãi đứng lên, quật cường ở trước mặt hắn khiêu khích nói: “Thiếu gia, từ trước đến nay, em vẫn luôn nghĩ thiếu gia là người rất kiên cường, mặc dù sinh hoạt có bất tiện nhưng vẫn chọn ở lầu hai. Nhưng hiện tại, thì em nghĩ mình sai rồi, căn bản anh chỉ là một con người hèn nhát mà thôi. Anh không dám xuống dưới lầu bởi vì anh không có cách nào tiếp nhận được việc bản thân mình là người mù. Căn bản là không phải như anh tự nói rằng so với bất kì ai, anh biết rõ mình là người tàn phế”

- “Chết tiệt! Ngu ngốc, cô câm miệng cho tôi!” Đường Hạo cuồng nộ hô to một tiếng, dùng sức vươn tay tóm lấy thân thể của cô.

Lần này Tiểu Ngưng đã có linh tính, khi bàn tay hắn định tiếp cận cô, cô đã nhanh chóng tránh về phía sai, khiến cho bàn tay chỉ tóm được không khí, mắt đã dẫn đến việc bị té bỏ nhào.

- “Anh rõ ràng chính là không dám ra khỏi cửa, không phải anh không cần mặt trời mà là anh không cách nào tiếp nhận việc con mắt của chính mình đã bị mù!” Tiểu Ngưng lại không tiếc lời chọc giận hắn, miệng không ngừng nói.

- “Câm miệng! Cô câm miệng cho tôi!” Bất không được cô mà chỉ quờ quào vào không trung khiến hắn vô cùng tức giận, lung tung giơ nắm đấm cảnh cáo.

- “Nguyên lai anh chỉ có thể khi dễ em, khi dễ một cô gái nhỏ bé như em, nhưng cửa thì lại không dám bước ra, anh đúng là người nhát gan còn gì” Tiểu Ngưng lời nói thì rất lưu loát nhưng kỳ thật toàn thân đã phát run lên.

Thông qua mấy ngày nay tiếp xúc cùng hắn, cô phát hiện rằng cầu khẩn hắn, nói lời ngọt ngào khuyên bảo hắn đi ra phơi nắng đều là vô dụng. Chỉ có thể thử dựa vào việc chọc giận hắn tuy nhiên như vậy đúng là có chút nguy hiểm.

Đang nổi giận nhưng hắn đột nhiên cười ra tiếng, hai tay ôm ngực nói: “Cô nói tôi là người nhát gan vậy cô chính là rất dũng cảm?”

Nụ cười của hắn lý trần ngập tà ác làm cho Tiểu Ngưng lại không ngừng cảm giác lưng rét run lên từng chập, thế nhưng cô vẫn mạnh miệng: “Ít nhất so với anh thì dũng cảm nhiều hơn!”

Hắn lại hít một hơi thuốc lá rồi nhẹ nhàng nhả ra một đạo sương mù, từ từ chậm rãi đứng người lên nói ra: “Tốt, như vậy chúng ta cùng cá cược một trò chơi nhỏ, nếu như cô vượt qua được khảo nghiệm của tôi thì tôi sẽ đi ~ phơi nắng!”

- “Tốt, anh cứ nói đi, vô luận là cái gì khảo nghiệm em cũng không sợ!” Tiểu Ngưng rút cục lộ ra nụ cười, cô nhất định sẽ bắt lấy cơ hội này!

Vô luận hắn đưa ra yêu cầu hà khắc đến cỡ nào cô cũng sẽ ngênh đón đến cùng. Cái sự tình xấu nhất cô và hắn cũng đã trải, cô còn cái gì không thông suốt chứ.

- “Nếu như cô không thông qua khảo nghiệm của tôi, thì tốt nhất cô nên vĩnh viễn ngâm miệng lại cho tôi” Đường Hạo trào phúng nói, trên mặt tà ác không có ít đi nửa phần.

Tiểu Ngưng gò má lập tức hồng thành một mảnh, với cách nói chuyện tà ác của hắn như thế khiến cô thật có chút tức giận. “Anh nói yêu cầu ra đi!”

- “Sau lúc này, cô bịt kín hai mắt lại sau đó làm cho tôi một món thịt bò, tôi muốn ăn. Nếu như cô làm ra mà hương vị còn có thể chấp nhận được, tôi sẽ yêu cầu thứ hai!” Đường Hạo đắc ý nói, hắn nghĩ cô hẳn là sẽ không hoàn thành nhiệm vụ.

- “Thiếu gia, nói tóm lại là anh có tổng cộng bao nhiêu khảo nghiệm vậy?” Nếu như cô hoàn thành rồi, hắn lại cứ liên tiếp khảo nghiệm không dứt thì phải làm như thế nào đây.

- “Ba cái!” Đường Hạo duỗi ra ba ngón tay khẳng định nói.

- “Được, bây giờ em sẽ đi làm ngay đây, nhưng em muốn quần gia cũng ăn, nếu không thì em làm ngon, anh cứ nói là không ăn được thì sao? Không công bằng!” Tiểu Ngưng cũng tính toán nhủ mảy mòi.

- “Có thể! Hiện tại cho quần gia bịt kín con mắt của cô đi!” Đường Hạo nhấn chuông tìm gọi quần gia.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11

“ Ai cũng không được cho phép giúp cô ta , cho đến khi cô ta làm xong mới được bỏ dải bịt mắt ra.” Đường Hạo dùng ngón tay xác định ánh mắt của cô đã được buộc kín thật rồi mới nói to cho mọi người đang có mặt trong phòng biết.

Hai mắt đã bị bịt kín , Tiểu Ngưng chỉ có thể theo phương hướng phát ra giọng nói của hắn mà đáp lại :” Yên tâm em sẽ không dối trá !”

Chính là hai mắt đã bị một mảnh đen kịt khiến cảm giác hoàn toàn không nhạy bén. Nhưng cô vẫn tỏ ra rất bình thường sờ hướng ‘ vách tường ’ chuẩn bị sờ tay cầm chốt khóa cửa.” Di, cái này không phải vách tường, vách tường ở nơi nào?” Cô tiếp tục đi phía trước , vừa sờ vừa vặn, sờ lên “vách tường” cứng rắn .

- “ Nói nhảm , đương nhiên không phải tường, cô, cái đồ ngu ngốc này đi nhầm phương hướng rồi! “ Đường Hạo vuốt ve cánh tay đang đặt trên ngực hắn, lạnh lùng mồm lưỡi.

Tiểu Ngưng tranh thủ thời gian , thu nhanh tay lại, đồ mặt bối rối xoay người:” Thực xin lỗi, thực xin lỗi! “ Nói xong tiến độ bước chân cũng nhanh hơn.

Mặt đồ tâm loạn , cô chỉ là liều mạng hướng về phía trước mà chạy tới , căn bản quên cả là phải cẩn thận.Chỉ thấy trán của cô đâm vào cánh cửa đan khép hờ, đau điếng a.

‘ Đồng ’ một tiếng , Tiểu Ngưng bị ngã ngồi trên sàn nhà.

- “Làm sao vậy , chuyện gì xảy ra sao? Ngu ngốc quá ? Cái gì đều nhìn không tới thế “ Đường Hạo thấy chung quanh vang lên tiếng gấp gáp hỏi han. Tiểu Ngưng lại đứng vào cạnh cửa rồi! Tào quân gia ngồi chồm hổm xuống , ôm lấy đầu của cô xem xét.” Tiểu Ngưng không có chuyện gì! Không sao đâu “

“Thật sự là nực cười, đến đi ra ngoài còn chẳng đi được, thì làm sao mà làm món thịt bò được chứ ? “.Đường Hạo trào phúng nói.

- “ Đụng có một chút, không sao hết ! “Kỳ thật cái trán giống như bị đụng nứt ra rồi ý chứ, đầu đau ối là đau, Tiểu Ngưng thâm kêu rên trong bụng. Nhưng cho dù đau nhức đến đâu đi nữa, cô quyết không thể bỏ cuộc, cô nhất định phải làm bằng được món thịt bò. Hai tay dán tại trên sàn nhà chống đỡ thân thể đứng dậy, lại đi tiếp , sờ sờ được cánh cửa rồi nha . Tiểu Ngưng mỉm cười tự cổ vũ mình.” Tào quân gia, tin tưởng tôi a, tôi nhất định sẽ làm được , hơn nữa hương vị nhất định sẽ rất tốt!”

- “ Lời nói cũng chỉ là lời nói , cái đồ ngu ngốc , tôi cảnh cáo cô nên cẩn thận một chút đi, đừng có mà từ cầu thang đi thì không đi mà lại thành lăn xuống đây “ Đường Hạo thấp giọng nói, bộ dạng vui vẻ như đang chờ một vở kịch.

- “ Anh yên tâm, em nhất định sẽ không làm anh thất vọng đâu “ ! Tiểu Ngưng đáp trả lại ngay lập tức, sau đó tìm tòi về hướng cầu thang đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Trải qua những pha cắt , phá ngón tay rất nhiều lần, cùng những lần dầu mỡ bắn tung tóe chẳng khác gì tra tấn lên bàn tay . Tiểu Ngưng rốt cục đã làm thành công món thịt bò.

Người thấy được mùi thơm toát ra từ món ăn, Tiểu Ngưng biết là mình đã làm được rồi, cũng không sai so với tính toán lắm , cô dương dương tự đắc , hí hửng nói : “ Thiếu gia, có phải là rất thơm hay không nào, em thành công rồi a ! “

Trải trải tám vãi lên mặt bàn, Tiểu Ngưng nhanh chóng đem món thịt bò đặt lên mặt bàn , chờ đợi vị thiếu gia kiêu ngạo kia nhắm nháp mà đánh giá

Hiện tại cô thật sự có điểm đồng tình với vị thiếu gia trước mắt này . Đúng là phải sống trong bóng tối là việc đáng sợ hơn hết thảy , có thể tình huống nhìn mọi sự vật trong ánh sáng là điều vô cùng, vô cùng hạnh phúc. Khó trách tính tình hắn cổ quái như vậy, nếu là cô chắc cô sẽ rất bị quan , cuộc sống sẽ trôi qua nặng nề lắm lắm !

Tiểu Ngưng lại thúc giục nói:” Thiếu gia , anh đến đây nếm thử hương vị xem như thế nào đi !”

Lần đầu tiên Đường Hạo lại thật sự cảm lấy bộ dao nĩa lóe sáng một cách nghiêm túc, ưu nhã cắt miếng thịt bò, tất cả những động tác đều làm vô cùng tự nhiên và đẹp mắt. Đây chính là điểm khác biệt giữa người nghèo và kẻ có tiền, cho dù người nghèo có ngẫu nhiên lần đầu tiên được nếm thử cơm Tây thì động tác dùng dao nĩa luôn có vẻ cứng nhắc. Cô làm công ở nhà này lâu như vậy mà cũng chưa từng được thấy qua người nào cầm đĩa ăn cơm thôi mà lại hấp dẫn ánh mắt người khác như hắn. Hắn làm cho người ta hoàn toàn quên mất cao lương mỹ vị mà ngốc hề hề nhìn hắn dùng cơm.

Đường Hạo ăn một miếng, nhẹ nhàng gạt đầu: “Không tồi, chính là hương vị hạt tiêu đen có phai nhạt chút ít”.

Nghe được một tiếng “Không tồi” của hắn, Tiểu Ngưng hưng phấn đến nỗi thiếu một chút là nhảy dựng lên. “Chờ em một chút, em cầm hạt tiêu lại cho anh”

Tiểu Ngưng như một cơn gió xông ào vào nhà bếp, rồi lại như một cơn gió ulla trở về. Cô vui vẻ đem hạt tiêu đen từ miệng bình rắc xuống.

Xi—

Một đồng lớn hạt tiêu toàn bộ đổ ập xuống tảng thịt bò. Xong rồi, xong rồi, Tiểu Ngưng sợ hãi co lại, cả người vì sợ hãi mà lạnh toát. Bây giờ biết làm thế nào bây giờ, hồng hết rồi, hồng hết rồi a.

— “Chuẩn bị tốt rồi chứ? Nhiều nhiều hạt tiêu không sao hết, tôi khá thích hương vị của hạt tiêu đen” Hương vị thật sự không tệ, mùi rất thơm, hắn có chút không đợi kịp rồi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Ngưng nhú lại, thất kinh hô to: “Thiếu gia chờ một chút a” Cô vội vàng cầm lá chiếc đĩa ăn, gạt nhanh một tảng hạt tiêu đen dầy đặc trên bề mặt sang chiếc đĩa bên cạnh. Tiểu Ngưng trong lòng không ngừng nói thật có lỗi, thật có lỗi, không phải là cô lừa gạt người mù mà là cô cũng chỉ vì muốn tốt cho hắn thôi mà, cô chẳng phải là muốn hắn đi ra ngoài phơi nắng cho tốt còn gì!

Tuy là đã đem rất nhiều hạt tiêu gạt bỏ ra ngoài nhưng vẫn có thể dễ dàng thoáng nhìn là thấy bề mặt miếng thịt là hạt tiêu đen sì.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

— “Xong chưa?” Đường Hạo lần này hỏi đã có chút không kiên nhẫn, hiển nhiên là hắn đang cố nén để không phát giận.

— “A, Được .. được rồi...” Tiểu Ngưng nhỏ giọng hồi đáp, hai tay cô đặt trước ngực dùng sức cầu nguyện.

Khi nhìn thấy miếng thịt bò đen sì được Đường Hạo đưa vào miệng, trong nháy mắt, Tiểu Ngưng đã cảm giác là máu toàn thân mình vì khấn nguyện mà chảy đến hỗn độn, tim đập thình thịch, nhắm mắt chờ ác ma phát uy. Nửa phút sau qua đi, mọi thứ trong nhà ăn vẫn y nguyên như vậy, vẫn thật là bình yên.

— “Ý, làm sao vậy?” Chẳng lẽ là ác ma bị hạt tiêu đen làm cho té xỉu rồi? Tiểu Ngưng lại cố lấy dũng khí chậm rãi mở con mắt ra một cách lạng lạng nhìn đôi đũa tí hí, xong rồi vì ngạc nhiên mà mở tròn to đôi mắt ra.

Ồ, trông vẻ mặt ác ma chính là ăn được món ngon mới lại chứ! Ô ồ! Thật là bất ngờ quá đi, nhưng như thế hắn là cô đã thông qua cửa ải thứ nhất này? Khuôn mặt ngây thơ nhỏ nhắn nở rộ một nụ cười thật tươi. Thế nhưng cô không hề biết rằng mình cười quá sớm, phía sau sẽ có những màn tra tấn đợi cô a.

— “Thiếu gia, chúng ta sẽ lập tức bước vào khảo nghiệm thứ hai luôn?” Tiểu Ngưng lại có chút kích động, cô muốn nói sớm một chút, sớm sớm hoàn thành để thực hiện được nhiệm vụ khiến hắn ngoan ngoãn đi phơi nắng.

— “Thật sự là không thể chờ đợi được?” Đường Hạo đã ăn no nê xong, đang ngồi trên ghế salon mỉm cười nói. “Tôi khuyên cô đừng có chọc tức tôi nữa, đừng có khiến tôi cáu với cô nữa, hoàn toàn không có lợi đâu”

— “Anh nói thế là có ý gì? Rõ ràng vừa mới đây thôi, anh còn nói nếu em hoàn thành tốt ba khảo nghiệm của anh thì anh sẽ ra ngoài phơi nắng. Anh lớn thế này rồi mà định nói lời không giữ lấy lời sao? Anh không tính những lời anh đã nói sao?” Tiểu Ngưng vô cùng tức giận, biểu lộ đầy kích động.

Nếu như hắn đổi ý thế vừa rồi bắt cô bịt mắt làm món thịt bò làm cái gì? Hắn muốn vui đùa với cô sao? Cái gì đều nhìn không tới khiến cô bắt đầu cảm thấy sợ hãi, nhưng cô quyết không thể biểu hiện là mình sợ hãi được!

— “Cô nghĩ rằng tôi và cô là ai? Tôi làm sao có thể nói chuyện không tính! Tôi chỉ hảo tâm nhắc nhở cô rằng cô không cần phải nghĩ đến cửa ải thứ hai này, vì tuyệt đối cô sẽ không có cách nào thừa nhận cả.” Đường Hạo giận tái mặt thấp giọng nói.

Hắn cũng không muốn bắt nạt một cô bé nhưng hắn cũng tuyệt đối không làm chuyện mà hắn không thích. Hắn không thích đi ra ngoài phơi nắng đấy. Ra ngoài phơi nắng thì có ích lợi gì cho hắn chứ. Thật là phiền toái. Buồn cười thật, hắn muốn sinh hoạt trong bóng tối sao? Nhưng là còn cách nào khác

đây ?

- “ Em hiện tại không có gì có thể không chịu được chứ ? em không sợ ! “ Tiểu Ngưng lại kiên định nói. “ Thiếu gia , anh cứ nói ra yêu cầu của anh đi ” Cô lúc này giống như một nữ chiến sĩ anh dũng , biểu tình vô cùng bình tĩnh , có vô số dũng khí.

Đường Hạo nhún vai mỉm cười nói: “ Tốt, cô đã không sợ thì tôi còn có cái gì phải do dự . Nhưng là tôi đã nhắc nhở cô rồi đấy, cô nhất định sẽ không thông qua được cửa ải này đâu “

- “Không có chuyện không thể nào được !” Tiểu Ngưng lại mỉm cười đáp lại hắn.

- “ Tốt thôi, khảo nghiệm thứ hai tại buổi tối! cô cứ nghỉ ngơi đi ,để buổi tối còn có thể chịu được ! “Đường Hạo đứng lên, hạ giọng , lập tức nện từng bước tự tin đi đến cầu thang.

Cái câu “ buổi tối còn có thể chịu được ” làm cho Tiểu Ngưng bất an vô cùng, buổi tối này khó có thể bình an rồi a . Chẳng lẽ hắn muốn dùng dây lưng trói cô lại ? Hoặc là dùng cái cặp kẹp cô lại ?

Nghĩ đến những cảnh tượng khó tả trong phòng tối tại câu lạc bộ đêm , Tiểu Ngưng vô ý thức khép hai chân chặt lại . Cô làm sao có thể tưởng tượng được ra những điều khủng bố sắp diễn ra chứ, cô chỉ là người bình thường a .

Càng sợ hãi đầu óc lại càng nghĩ ngợi, cô tưởng tượng đến cảnh hắn cầm lấy dây lưng trói cô lại, rồi tưởng tượng đến hình ảnh một con rắn nhỏ tiến vào quần . “ Không, không cần phải thế “. Cô ôm đầu sợ hãi hô to một tiếng.

Một tiếng hét này đánh thức chính cô tỉnh lại, trên mặt là vẻ sợ hãi cực độ , cả người đầy mồ hôi dính nhem nháp , Tiểu Ngưng cười khổ chế giễu chính mình . Cửa ải thứ hai còn chưa có bắt đầu mà mày đã sợ hãi la to đến thế này rồi sao Tiểu Ngưng ? Hơn nữa hắn mặc dù đúng là có điểm tồi tệ thật đấy nhưng là cũng sẽ không nghĩ ra cái trò ác độc như vậy đâu. Đúng vậy hắn sẽ không như vậy đâu ! Tiểu Ngưng lại đột nhiên rất khẳng định tự nói với bản thân mình như thế . Nhưng cô cũng bản khoăn không biết là hắn sẽ khảo nghiệm cô như thế nào đây . Cũng có điểm lo lắng , bất an nhen nhóm trong lòng. Đúng thời điểm cô đang nghĩ ngợi thì cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra.

Tiểu Ngưng đột nhiên xoay người lại thì thấy ba tên bảo tiêu đi vào trong phòng ,trong tay họ còn có một sợi dây thừng trói thô thô , to như cái chà càn bột.

- “ Các anh muốn làm cái gì? “ Tiểu Ngưng ngừng lại rồi hô hấp, để phòng nhìn bọn họ , thân thể tự động lui dần về phía sau. Ba tên bảo tiêu không nói gì cả, bọn họ từ trước đến nay cũng không hay nói chuyện , từ khi vào đây cô cũng chưa hề thấy qua bọn họ có biểu lộ dư thừa bao giờ cả.

Lúc này Đường Hạo từ ngoài đi vào phòng Tiểu Ngưng , hắn tựa lưng ở ở cạnh cửa mà ra lệnh: “ Đem hai tay, hai chân của cô ta cột vào một chỗ ở ngoài sân thượng đi ! “

Tiểu Ngưng nghe thấy vậy thì hoảng sợ tựa trước tủ quần áo , thân thể run rẩy như chiếc lá sắp rụng , lắc đầu hô to “ Không cần, không cần phải như thế “

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14

- “ Cô không cần phải làm khổ mình như vậy, cũng đừng có hòng nghĩ mình cầu xin là tôi sẽ tha thứ, cô mới chính là đồ nhất gan. Đường Hạo nhún mày nói với cô :” Tốt nhất cô nên bỏ cuộc đi.”

- “ Thiếu gia , tại sao anh không hiểu cho em, em tìm mọi cách làm cho anh chịu đi ra ngoài phơi nắng chỉ vì muốn tốt cho anh mà. Tại sao anh cứ phải nghĩ cách tra tấn, bức em phải từ bỏ.” Giọng nói của Tiểu Ngưng có phần tức giận, cô chăm chú nhìn hắn, thử cùng hắn giảng đạo lý.

- “ Không cần cô phải hao tâm tổn sức vì cái này, tôi không muốn nghe cô giáo huấn. Bây giờ tôi cho cô hai lựa chọn: từ bỏ hoặc để tôi đem cô treo ngược lên. Cô cứ cân nhắc mà chọn lựa đi ” Giọng nói thâm trầm, ngữ điệu hung ác, tựa như muốn làm người khác thêm sự sợ hãi đối với hắn.

- “ Em sẽ không từ bỏ.” Tiểu Ngưng lớn tiếng hét lên như vừa thể hiện quyết tâm của mình vừa làm cho chính mình ko có cơ hội đổi ý.

- “ Tốt, vậy chúng ta bắt đầu trò chơi.” Đường Hạo dùng giọng nói nhàn nhạt cùng với khuôn mặt không chút biểu cảm làm cho người đối diện không thể nắm bắt được trong đầu hắn đang nghĩ gì.

- “ Các người đem tiểu thư đây trói theo yêu cầu của cô ta đi.” Ngữ khí rất nhỏ không khỏi làm cho cô tức giận đến mức chỉ hận không thể xé rách vẻ mặt đắc ý của hắn ra. Rõ ràng hắn làm cho mọi người đem trói cô lại thế mà còn thần nhiên nói là đáp ứng yêu cầu của cô.

Đối với Đường gia , phải trung thành và tận tâm là những yêu cầu quan trọng nhất, được coi là duy mệnh. Vì sự trung thành, hai tên tay sai không thể làm

trái lời chủ nhân, Tiểu Ngưng chưa kịp định thần thì một trong hai tên đã lại gần ôm lấy thân thể cô trói chặt lại. Tiểu Ngưng tức giận nhưng vẫn kiên cường nhìn xem bọn họ có thể làm gì để đối phó với cô nào.

- “Tôi chỉ là một cô gái bé nhỏ, các người cứ yên tâm, tôi sẽ không chạy trốn nên không cần dùng sức như vậy đâu.” Tiểu Ngưng lạnh lùng giễu cợt nói, trong đáy mắt còn tràn ngập phần nộ. Hai tên tay sai chẳng nói chẳng rằng nhanh chóng đem tay chân của cô trói lại. Động tác vô cùng nhanh nhẹn khiến Tiểu Ngưng hoa cả mắt, khi kịp định thần lại hai tay hai chân đã bị trói lại trở nên vô cùng quẫn bách. Sau đó, một người vác cô đi hướng về phía sân thượng, chính là tầng cao nhất của toà nhà. Toà biệt thự này có bốn tầng, trong đó tầng thứ tư chính là nơi để giải trí lúc rảnh rỗi, nếu nhìn từ ngoài sẽ thấy một cái sân thượng rất lớn. Bị dẫn tới đây, trong nháy mắt Tiểu Ngưng đã cảm nhận được từng đợt gió ón lạnh thổi qua tai đem những giọt mồ hôi quét qua một bên. Cái gió ban đêm cứ thấm dần vào da thịt khiến cô rung mình nổi da gà toàn thân.

Càng gần tới sân thượng trông ngực cô càng trở nên mất tiết tấu. Thành thật. . . Thanh âm làm cho chính cô cảm thấy trái tim mình như đang muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Nhìn lên hai tên tay sai kia Tiểu Ngưng thấy sắc mặt của họ càng làm cho cô có cảm giác bọn họ giống như những tên tay sai của âm phủ, chuyên đi thu hồn quỷ. Đúng vậy, bọn họ chính là tay sai của tên ác ma kia mà, sau một hồi miên man suy nghĩ nước mắt đã chảy ướt gò má từ bao giờ! Cô thật sợ, rất sợ. . . cô chỉ là một cô gái bé nhỏ, đứng trước hoàn cảnh này làm sao cô có thể không sợ hãi được?

Nhìn thấy biểu hiện sợ hãi của cô, Lục Phong, một trong hai tên tay sai thấp giọng nói: “Chỉ cần cô cầu xin tha thứ nhất định thiếu gia sẽ buông tha cho cô một con đường sống.” Trong lòng hẳn có chút thương tâm không đành lòng nhìn một cô gái bé nhỏ như vậy bị treo ngoài sân thượng. Nhưng bọn họ chỉ là những tên tay sai tầm thường thì có thể làm gì, tất cả chỉ có thể nge theo mệnh lệnh của thiếu gia, không thể làm gì khác. Tiểu Ngưng hít hít cái mũi rồi lắc đầu nói: “Nếu tôi sợ chẳng phải là tôi đã nhận thua rồi sao? Nếu lần này nhận thua thì biết bao giờ tôi mới có thể về nhà, bao giờ tôi mới có thể nhìn thấy mẹ tôi đây?”

Cô cứ kiên cường chịu treo ở đó, từng đợt gió lạnh không ngừng thổi tới làm thân thể cô run rẩy không ngừng, nó cứ đung đưa lắc lư theo chiều gió tựa như chiếc đồng hồ quả lắc.

Mỗi khi có cơn gió quét qua tiếng lá cây phát ra những tiếng xào xạc, trong buổi đêm yên tĩnh âm thanh này lại càng trở nên u ám.

Hắt xì. . . Tiểu Ngưng ngẩng đầu hắt xì một cái thật to, thân thể cô bây giờ đã toàn mồ hôi lạnh đang run rẩy trong gió. Lạnh quá! Tiểu Ngưng cố nhắm mắt lại để suy đi sợ hãi nhưng chỉ càng cảm nhận được thân thể đang dần trở nên lạnh như băng của mình. Mỗi cơn gió qua đi là một lần cô phải tự nói với bản thân mình không cần phải sợ hãi càng không thể từ bỏ, cô nhất định phải chịu đựng qua đêm nay. Chỉ có như vậy khoảng cách về nhà mới có thể gần thêm một bước.

- “Ngu ngốc, cô chỉ cần xin tôi tha thứ, tôi sẽ tha cho cô.” Một giọng nam khiêu khích qua cửa sổ truyền đến.

- “Không, nhất định em sẽ không cầu xin anh.” Tiểu Ngưng liếc mắt đáp lại, trong giọng nói như đang kìm sự tức giận. Nghe cô trả lời như vậy, Đường Hạo hết sức tức giận hô lớn.

- “Tốt, tôi muốn xem rốt cục cô có bao nhiêu dũng cảm.”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Sau một thời gian dài bị treo lơ lửng như vậy, Tiểu Ngưng có cảm giác máu trong người mình như đang ứ đọng, không hề lưu thông được nên lâm vào tình trạng nửa mê nửa tỉnh, nhưng với chút ý chí cuối cùng Tiểu Ngưng không cho phép mình ngủ, cứ như vậy cô cố sống cố chết mở mắt cho đến tận khi trời sắp sáng. Cảm giác được bản thân mình sẽ không bị rơi xuống, cô mới yên tâm chuẩn bị chìm vào giấc ngủ. Nhưng bỗng dưng một âm thanh ở xa vang vọng tới chỗ cô. Âm thanh gì đây? Tiểu Ngưng lại mở to mắt và lắng tai nghe thật cẩn thận. Nhưng xung quanh cô bây giờ chỉ có tiếng lá cây xào xạc cùng tiếng chim kêu, Tiểu Ngưng tự nhủ thầm phải chăng mình khản trương quá nên sinh ra ảo giác rồi?

Đang lúc Tiểu Ngưng tự nhủ thầm với bản thân như vậy thì một tiếng thét chói tai của một cô gái chui vào tai cô.

- “Ha ha. . . .” Ngay sau tiếng thét ghê rợn kia thì một tràng cười vang lại làm cho người ta có cảm giác được cô gái kia đang giương miệng to như chậu máu. Lúc này, qua ô cửa sổ Tiểu Ngưng nhìn thấy một thân ảnh chậm rãi xuất hiện nhưng bóng tối như bao phủ cô gái đó làm cho Tiểu Ngưng thấy cảnh vật trước mặt mơ hồ. Tiểu Ngưng cảm thấy tóc gáy cũng như toàn bộ cơ thể mình đang nổi da gà những lớp thật dày, một lần nữa thấy thân ảnh khủng bố của cô gái ấy khiến hai mắt Tiểu Ngưng lại càng mở to hơn, tiếng cười, tiếng thét chói tai hơn trước vang lên, một luồng khí lạnh như bao trùm lên khiến Tiểu Ngưng không kim được từng giọt nước mắt cứ là chảy rơi.

Thật lâu sau, khi những tiếng nức nở nghẹn ngào của Tiểu Ngưng cùng hòa theo tiếng khóc của cô gái kia thì một tiếng thét chói tai nữa lại vang lên. . . Tiểu Ngưng khản trương nuốt từng ngụm nước bọt cũng như hít lấy hít để không khí, tựa hồ như cô sợ việc bảo rằng trên thế giới không có quỷ là điều giả dối ghê tởm nhất! Thế nhưng trong lòng cô không khỏi nghi ngờ khuôn mặt xanh nanh vàng vọt kia trước mặt mình có phải quỷ hay không? Thân thể Tiểu Ngưng như cảm thấy như có hồn ma đang bao quanh thân mình làm cho cô toàn thân ướt đầm mồ hôi, quần áo cũng trở nên ướt sũng nước.

Cầu xin tha thứ là những gì bắt đầu hiện ra trong đầu cô, nước mắt cũng cứ tuôn trào theo cảm xúc, cơ thể bị dán ngoài không trung không nên bị quỷ

dọa. bây giờ cơ thể cô chỉ muốn mở miệng khóc lóc cầu xin thiếu gia để từ bỏ tất cả mọi thứ rồi nhanh chóng rời xa tất cả những thứ đáng sợ này để trở về bên mẹ. Không, Tiểu Ngưng lại tự nhủ thầm, mình không thể từ bỏ như vậy. Nghĩ vậy Tiểu Ngưng cố gắng nhắm chặt mắt lại không để ý tới âm thanh kia nữa, Ráng chịu đi ráng chịu đi chỉ cần trời sáng là cô sẽ thắng !

-“Lục Phong anh đi nhìn xem có phải là cô ta bị sợ quá nên ngất rồi không? Nếu như bị ngất đi thật thì đem cô ta đánh thức rồi hỏi xem có muốn cầu xin tôi tha thứ thì cầu xin nhanh lên !” Đường Hạo lớn tiếng nói , giọng điệu bướng bỉnh cùng bộ dạng bây giờ nếu cùng so sánh với trẻ con thì không có gì khác nhau.

- “Đạ!” Lục Phong lên tiếng, kéo chiếc cửa sổ to sát đất đi vào sân thượng.

-“Không tôi sẽ không cầu xin tha thứ, tôi không sợ!” Ngừ khí kiên định từ bên ngoài truyền đến lỗ tai Đường Hạo. Đường Hạo từ trên ghế salon ‘ cọ ’ đứng lên đối với bên ngoài hô: “ Lục Phong anh tiến đến treo cái đồ ngu ngốc ở bên ngoài lên! “Bồn thiếu gia buồn ngủ rồi! Hi vọng sáng sớm ngày mai, nha đầu ngu ngốc biến thành cái xác khô sau đó ném đi cho chó ăn!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Tối quá, thật tốiCô rất sợ bóng đêm

Lục Giai Ngưng trong vô ý thức lại càng lùi gần về phía sau hơn nữa , làm cho cả lưng mình đều dán về phía đầu giường. Mà cũng bởi vì động tác này của cô , làm cho không gian yên tĩnh trong phòng bị phá vỡ, vang lên âm thanh xột xoạt ...

“Ai ở trong phòng?” Một tiếng nói rét lạnh như băng đột ngột vang lên giữa màn đêm.

Lục Giai Ngưng cố gắng gồng mình , hít thở thật sâu, tựa hồ như vậy sẽ làm cho chính mình an toàn hơn một chút, ấm áp hơn một chút.

“Đáng chết, lên tiếng đi!” Lần này thanh âm chất vấn không còn bình tĩnh nữa, rõ ràng mang theo ngừ khí không kiên nhẫn .

Chừng nửa phút hô hấp như muốn ngừng lại , Lục Giai Ngưng thân thể như muốn mềm nhũn ra, dù rất sợ hãi nhưng cô cũng không dám lên tiếng đáp lại. Căn phòng lại trở nên trầm tĩnh như trước, chỉ thỉnh thoảng vang lên tiếng hít thở dồn dập.

“Chết tiệt, là ai ? Tại sao lại không nói câu nào?” Nương theo thói quen cùng trí nhớ, cậu thanh niên cố gắng bước nhanh về bờ giường, nghe ngóng chuẩn xác âm thanh đang phát ra, cuối cùng cũng tóm được một người nào đó.

“A ——” Lục Giai Ngưng lại phát ra tiếng gào thê thảm, bàn tay nhỏ bé vô ý thức lấy tay che đầu. Lúc này, Đường Hạo cái gì cũng không nhìn thấy, hần chỉ có thể dùng tay sờ xung quanh, đến khi cảm nhận được một cánh tay mềm mại cùng mái tóc trơn bóng mới buông Lục Giai Ngưng ra. Trên đầu không hiểu tại sao lại đau nhức quá, Tiểu Ngưng chậm rãi giữ lấy tay Đường Hạo. Tay của hần, cứng quá. ... Một cổ mùi thơm nhẹ nhàng len lỏi chui vào hơi thở của hần ..Mùi này, đích xác là mùi hương thuộc về phụ nữ.... Hóa ra, đây chính là “ quả sinh nhật ” mà phụ thân đưa cho hần sao ?

Tuy đây đúng là một lễ vật rất ‘ lớn mật ’ , nhưng không thể phủ nhận nó lại là một lễ vật rất ‘ hữu dụng ’ . Khóe miệng vốn lạnh nhạt giờ đây nhẹ nhàng dần ra, bất quá không phải là cười, mà chỉ là cực độ trào phúng. Một cánh tay của Đường Hạo mạnh mẽ cầm lấy một cánh tay của Lục Giai Ngưng, tay kia thì lại chạm lên gương mặt nhỏ nhắn của cô, rồi nhanh chóng bắt lấy lấy cằm cô .”Tên gọi là gì? Nói đi chứ ?” Thanh âm của hần giống như mưa quý đến từ địa ngục,vô cùng âm trầm , lạnh lùng.

“A “ Cầm bị nắm quá mạnh khiến Lục Giai Ngưng cảm thấy đau đớn, làm cho tiểu động lại không thể không giờ lên gò máTiểu Ngưng cố gắng giãy cầm ra chỗ khác, quay mắt nhìn về phía đang mang ‘ cảm giác áp bách ’ kia. Chờ đợi đến nửa ngày sau , Đường Hạo cũng chẳng nghe được tiếng đáp lại, hần mang theo giận dữ cùng mỉa mai nói: “Cha ta thật là kì lạ, lại tìm cho ta một người không nói gì để ‘ chơi ’ . Ha ha, được thôi, miệng của cô cũng không cần nói nhiều, chỉ cần cô có thể ‘ ừ a a ’ là tốt rồi!”

Câu nói trào phúng này rõ ràng như là một cái tát, không lưu tình chút nào đập thẳng vào mặt một cô bé mới tròn mười bảy tuổi, lập tức trên gương mặt cô bé nổi lên những rặng đỏ bừng, còn có càng nhiều sự sợ hãi cùng khiếp đảm. Sợ hãi, lại ngưng ngừng đồng thời đã khổng chế tâm tình của cô, hai dòng nước mắt trong suốt chảy xuôi , lạnh băng trên gương mặt ngây thơ, trắng nõn. . Bất quá, cực độ sợ hãi làm cho cô mất đi năng lực phát ra âm thanh , nhiệt độ cơ thể tăng lên, nước mắt chỉ có thể là không tiếng động chảy xuôi xuống.

Nước mắt dọc theo gương mặt của cô chảy đến lòng bàn tay hần, ngón tay cảm giác một mảnh nóng ướt, vậy mà chỉ đổi lấy sự châm chọc càng lớn hơn của Đường Hạo .”Sao thế, chưa gì mà đã muốn khơi khơi trò tình thú sao? Cô muốn sắm vai ‘ cô bé đáng thương ’ sao? Cô muốn cùng ta chơi trò này sao ? Được thôi “

Đã mười bảy tuổi nhưng Giai Ngưng lại căn bản không hiểu rõ lời nói của hần là có ý tứ gì, cũng không biết nên trả lời vấn đề của hần như thế nào .

“Ha ha “ Căn phòng tối đen như mực lại phát ra tiếng cười âm lãnh, rồi đột ngột dừng lại như muốn dọa người sợ hãi.

Đường Hạo càng tăng thêm lực đạo giữ chặt lấy cằm Tiểu Ngưng, sau đó lạnh lùng đe dọa: “Ta ghét nhất là loại đàn bà dối trá, đã là kĩ nữ không ra gì rồi thì đừng có tỏ ra ủy ủy khuất khuất, sẽ làm ta cảm thấy ghê tởm!”

Phụ nữ chỉ toàn là loại lăng loàn, không hề có tình cảm chân thành. Chán ghét, cái này loại phụ nữ chảy nước mắt như thế này lại càng dối trá hơn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Kỹ nữ? Cái này là từ ngữ vũ nhục nghiêm trọng làm cho thân thể Tiểu Ngưng nặng nề run lên, nước mắt trong hai tròng mắt cũng rí ra càng nhiều. Cô trong lòng lớn tiếng điên cuồng gào thét, cô không phải, cô không phải là ‘kỹ nữ’. Cô vẫn chỉ là một thiếu nữ, vẫn chỉ là một học sinh trung học mà thôi.

“Nói cho cô biết, đừng có khóc nữa, có nghe hay không! Chết tiệt, mới nhớ tới, cô là một người bị câm, làm sao có thể nghe được!” Đường Hạo mang theo tức giận hô to.

Nếu như cô không thể nghe được như vậy, thì hẳn cũng chỉ có thể dùng động tác ngăn cản cô! Ha ha, một người mù cùng một người câm điếc, chỉ có thể dùng động tác để hiểu nhau thôi!

Đột nhiên, Đường Hạo chân sau quy xuống, thân thể nghiêng về phía trước, dùng sức nâng cằm của Tiểu Ngưng lên, chuẩn xác hôn lên môi cô.

Áp lực truyền đến môi làm cho Tiểu Ngưng minh bạch chuyện gì đang xảy ra. Người đàn ông này, tên hỗn đản mất nết này Cô ra sức giãy dụa, loạng choạng ngã về phía sau. “Không được... Không được...”

Tiếng nói thanh tịnh như dòng suối trên núi làm cho Đường Hạo ly khai môi cô. “Hóa ra cô có thể nói, ha ha, như vậy tốt nhất, giảm bớt rất nhiều phiền toái!”

Tiểu Ngưng hai tay chăm chú dán tại trên lồng ngực của hắn, dùng sức lắc đầu khấn cầu nghẹn ngào. “Không nên, được không, van cầu anh, đừng làm thế...”

“Ha ha” Đường Hạo chậm rãi khẽ vuốt gương mặt của Tiểu Ngưng, cảm thụ làn da mịn màng như ngọc. Sau đó, vỗ nhẹ vai cái lên gương mặt cô, khinh bỉ nói: “Giọng nói của cô rất êm tai, không cần phải giả vờ giả vịt từ chối làm gì. Ta chỉ thích những tiếng đòi hỏi cô phát ra đều là ‘ừ a a’!”

“Không phải...”

Sắc giọng một tiếng, Đường Hạo dùng động tác thay thế cho câu trả lời của hắn.

Trước ngực Tiểu Ngưng cảm thấy một cổ lạnh lẽo, sau đó đã bị một bàn tay to lớn bắt lấy.

“Không được” Tiểu Ngưng mười bảy tuổi lại hoảng sợ nhìn bàn tay đang để trước ngực mình, nước mắt trong hai mắt không ngừng rơi xuống.

Hai tay dùng sức muốn hất bàn tay hắn ra, chính là cô liều mạng dùng toàn sức lực nhưng cũng chẳng thể chống lại được hắn! Đau đớn...

Đường Hạo chạm lên khuôn ngực mềm mại của Tiểu Ngưng thì cũng đã cảm giác được xúc cảm không tồi, rất mềm mại, rất ấm áp.

Khuôn mặt lạnh lùng của hắn bất chợt mỉm cười, thế nhưng nụ cười ấy chứa đầy tà khí, như muốn khinh nhờn vẻ đẹp của cô.

“Phụ nữ nói là không muốn, nhưng lại chính là muốn!” Hắn cũng không phải chưa từng có bạn gái, cũng không phải chưa từng có đàn bà!

Từ năm mười năm tuổi được ném thử trái cấm, loại phụ nữ nào mà hắn chưa từng chứng kiến?! Các cô đều dối trá nói không phải, không nên, đừng mà nhưng sẽ lại dùng ánh mắt nhìn hắn, làm cho hắn không ngừng muốn!

Tuy hắn bây giờ không nhìn được biểu lộ của cô, nhưng không phải là hắn không tưởng tượng nổi, không cảm giác được!

“Tôi không phải loại người như anh nói đâu, cầu anh, cầu anh buông tha cho tôi được không? Tôi không phải loại người đó, không phải là kỹ nữ!” Thân thể Tiểu Ngưng lại bắt đầu run lên, bắt lấy cánh tay của Đường Hạo, quỳ gối xuống cầu khẩn hắn.

“A” Đường Hạo cười nhạo một tiếng, trong bóng tối trên gương mặt tràn đầy châm chọc. “Chớ quên, cô xuất thân từ đâu!”

Hắn cực kỳ hạ lưu tóm lấy phần dưới của cô, sau đó đặt ngón tay giữa lên vuốt vuốt, thanh âm cực thấp nói ra: “Đương nhiên, nếu như cô thích chơi trò giả vờ này, ta cũng vậy có thể phối hợp cùng cô một chút!”

Bị dọa đến toàn thân run rẩy ,Tiểu Ngưng thật sự đã không biết như thế nào đối mặt với hết thảy những chuyện này. Cô hận chính mình lúc trước không bị té xỉu, như thế thì không phải đối mặt với cái tình cảnh khủng bố như thế này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

"Cô muốn đi đâu?" Ngoài cửa vang lên tiếng nói lạnh ngắt như âm độ.

Lập tức thân thể của Tiểu Ngưng bị vác lên, hai chân treo trên bầu trời. Kinh hoàng hét lên, cô biết chính mình đã bắt được.

Tiểu Ngưng lại một tay nắm lấy cổ áo, một tay quờ quạng trước mặt người đàn ông lạnh lùng trước mắt. "Thả tôi ra a ——"

"Tôi chỉ làm theo lời thiếu gia thôi !" Sau khi hắc y nhân lạnh lùng nói qua câu đó, cũng không thêm câu nói, chỉ chăm chăm nhìn cô.

"Đáng chết, đem cô ta nhốt vào tầng hầm ngầm cho ta !" Trong cửa truyền ra thanh âm ra lệnh.

Căn phòng ẩm ướt âm u cuối cùng cũng thấy có chút ánh nắng mặt trời chiếu vào ,cửa sổ mở ra mang theo ánh sáng cùng bụi bay vào , dù chỉ chút ánh nắng thôi nhưng cũng đủ chiếu sáng căn phòng ban đầu chỉ toàn một màu đen lạnh lẽo này.

Từ cửa sổ nhìn vào bên trong có thể thấy được tình trạng căn phòng này, trong góc chất đống một ít đồ đạc gia đình cũ kĩ, trên bề mặt đống đồ đạc đó tích đầy tro bụi dày đặc .

Mặc chút quần áo đã bị tàn phá ,Giai Ngưng mệt mỏi ngồi bệt trên sàn nhà.

Chôn đầu giữa hai chân, cầm chống đỡ tại hai đầu gối , đôi mắt ngập nước của cô tràn đầy thống khổ.

Từ sau lần bị bắt xuống sông bạc dưới mặt đất, cô đã bị giam giữ ở những nơi tối tăm ẩm ướt giống như thế này nhiều rồi, thế nên cô không còn sợ hãi như ban đầu nữa.

Cô chỉ là đang đợi, cứ lặng lẽ đợi xem người kia sẽ xử trí cô như thế nào. .

Hắn ——

Tiểu Ngưng lại lôi kéo vạt áo cùng váy, trang phục của cô bị hắc y toang rồi, nghĩ đến đó gương mặt đỏ hồng lại nóng lên.

Cảm giác được quần áo thô ráp đâm vào da thịt, thật sâu in dấu vào tận sâu bên trong cảm quan của mình...

Còn là lần đầu tiên bị người ta đối xử như thế...

Chợt có âm thanh chìa khóa cắm vào cửa, thanh âm kệt cạch nhanh chóng vang lên .Có người đến đây, Tiểu Ngưng lại ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa phòng.

Người đến đúng là người đàn ông áo đen trước kia đã đem cô nhốt vào nơi này, hình dáng ông ta lạnh lùng y hệt như xã hội đen trên phim "Ra đi, người mua đã đến đây!"

Tiểu Ngưng lại hoảng sợ mở to hai mắt, ngốc nghếch đứng ở tại chỗ, nhắm nuốt lời của hắn. "Anh nói.. người mua.. là thế nào ?"

"Như cô mong muốn, thiếu gia không thích cô nữa, quyết định đem cô sang tay cho câu lạc bộ đêm!" Hắc y bảo tiêu ngữ khí vững vàng hồi đáp.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

"Cầu xin ông, đừng làm như thế ——" Tiểu Ngưng lùi về sau dính sát vách tường, sắc mặt trắng bệch không có chút huyết sắc nào.

Cô thật hối hận, cô không nên xúc động đá người kia.

Bí ai trong lòng cô không ngừng hối hận, đối mặt với một người đàn ông, tổng so với đối mặt một đồng đàn ông còn tốt hơn nhiều.

Cô thật sự là quá ngu ngốc, quá đen đui !

"Chính là thiếu gia đối với cô đã không có hứng thú, ít nhất phải lấy cảm về chút ít tiền vốn!" Hắc y bảo tiêu đi về phía Giai Ngưng, một tay tóm lấy cô. "Người muốn mua cô, bây giờ đang ở bên ngoài !"

Ngoài hành lang có hai người đàn ông ước chừng hơn ba tuổi đang đứng.

Một người thì xấu xí, có bộ dạng hèn mọn bị ối khiến người khác khinh bỉ. Còn một người thì khuôn mặt cau có, thân hình to lớn.

Khi Tiểu Ngưng bị lôi ra , thì người đàn ông xấu xí lại càng biểu lộ ra vẻ mặt khiến người khác chán ghét hơn. Hai mắt hắn nhìn chăm chăm khuôn mặt trắng trẻo ửng hồng của Giai Ngưng, đói khát liếm liếm môi dưới. "Thật sự là tuyệt vời , tao nhất định phải làm trước, nhất định sẽ vô cùng sáng khoái a !"

"Nếu làm thì cũng là tao làm trước, sau mới có thể đến phiên mày!" Người đàn ông to con lớn tiếng hô, trong không khí nước miếng văng khắp nơi.

Gã đàn ông xấu xí lui về phía sau một bước, xoa tay nói: "Mẹ nó, được rồi, tao đánh không lại mày, đến lúc đó thì mày cứ trước đi, sau đó đến lượt tao !"

Nghe được lời nói hèn mọn cùng bộ dạng bỉ ối của bọn họ , Tiểu Ngưng nắm chặt bảo tiêu, mặt mũi tràn đầy nước mắt cầu khẩn nói: "Đại thúc, xin đừng bán tôi đi a, tôi không muốn đi làm kỹ nữ, tôi chỉ mới mười bảy tuổi a!"

Hắc y bảo tiêu nghe thấy ba chữ ‘ mười bảy tuổi ’, động tác trở nên chần chờ. Cúi đầu xuống, cẩn thận đánh giá cô gái này.

A ~~~ không, hẳn chỉ là một đứa bé.

Đúng vậy, đứa bé này cùng cháu của hắn tuổi không kém là bao nhiêu. Trên mặt lạnh lùng, nhưng có nhiều hơn chút ít đồng tình cùng không đành lòng. "Cô đã làm cho thiếu gia rất tức giận, ta cũng chỉ là nghe theo mệnh lệnh của thiếu gia thôi!"

"Đại thúc, van cầu ông, xin ông hãy dẫn tôi đi gặp thiếu gia. Tôi sẽ cầu anh ta đừng bán tôi đi. Tôi cái gì cũng có thể, tôi có thể làm công, giặt quần áo, nấu cơm, tôi cái gì cũng sẽ làm!" Giai Ngưng nước mắt lại không ngừng chảy xuôi xuống, hai mắt đỏ bừng.

Thân hình nhỏ bé của cô như lá mùa thu bay trong gió , run rẩy không ngừng .

Lục Phong đã công tác nhiều năm tại Đường gia , trên mặt lộ vẻ mặt không đành lòng "Ta đây sẽ dẫn cô đi gặp thiếu gia!"

Làm cho một người tuổi giống như cháu gái của mình bị bán đi , hẳn thật sự không thể ngồi xem mà không để ý tới.

Những giọt nước mắt ngừng chạy ra, Tiểu Ngưng dùng sức gạt đầu. "Tạ ơn đại thúc, tạ ơn ông!"

Hai người đàn ông ở câu lạc bộ đêm , mở to hai mắt hô: "Này , có ý tứ gì, con bé này rốt cuộc là bán hay không đây?"

"Các người trước lần đến bên ngoài, chờ!" Lục Phong hung ác hét lên, trên mặt tràn đầy giận dữ đối với hai tên hèn mọn này.

Hai chân được trở lại trên mặt đất, Tiểu Ngưng theo sát bước chân của bảo tiêu, không yên bất an hướng đến đại sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Đường Hạo giờ tay ra hiệu cho Lục Phong rồi nói : “Đề cho người trong câu lạc bộ đêm chờ đợi lệnh của tôi!”

-“Vâng, thiếu gia!” – Lục Phong thương cảm nhìn Giai Ngưng rồi mới đi ra khỏi phòng. Lúc này trong phòng chỉ còn lại có hai người bọn họ. Tiếng tim đập quá lớn trong căn phòng yên tĩnh trở nên vô cùng rõ ràng.

Hắn không muốn cho người câu lạc bộ đêm rời đi chính là vì còn không có bỏ ý nghĩ đem cô bán đi. Nếu như không muốn bị bán , cô nhất định phải ngoan ngoãn. Nghe những lời này cô đã hiểu được!

Đường Hạo đưa tay vươn ra hướng bàn trà quen thuộc, tự mình rót một ly rượu vang đỏ. Uống một ngụm nhỏ, Đường Hạo đi về phía giường lớn, động tác ưu nhã dựa vào đầu giường nghỉ ngơi nhưng có thể nhìn ra hắn không có bụng lòng con mồi đã bắt được. Tiểu Ngưng mắt khẩn trương đi theo hắn,

hai tay run rẩy hai tay giao nhau đặt ở trước ngực.

Cổ áo của hắn bị mở rộng ra để lộ vùng ngực căng đầy. Không phải loại sồi sục to con nhưng cũng chứng tỏ rằng hắn khá chăm chỉ tập thể hình. Cảnh xuân đẹp lộ ra làm cho người ta không nỡ dời tầm mắt.

Những sợi tóc rối hiện lộ rõ ràng vẻ kiêu ngạo bất cần của hắn nhưng vẫn có ít nhiều hương vị khỏe khoắn. Dù cho có nhìn không thấy nhưng hai mắt của hắn làm cô có thể cảm giác được đôi mắt của hắn cũng đồng dạng sẽ rất hoàn mỹ, đẹp mắt.

Chỉ là nét mặt của hắn vô cùng lạnh lùng làm cho hắn như một vị vườn từ kiêu ngạo bị thương làm cho nội tâm của cô có chút đau xót .

Đau lòng?

Giai Ngưng bị cảm giác của mình làm càng hoảng sợ, người này làm thương tổn cô, vũ nhục cô, ác ma này mà cô lại đối với hắn có cảm giác đau lòng?

-“ Cô còn không qua đây sao? Có phải là cuối cùng không còn nguyện ý theo giúp người mù như tôi ? Cô bây giờ có thể đi khỏi căn phòng này, người của câu lạc bộ đêm đang đứng ở bên ngoài chờ cô.” Đường Hạo đem rượu uống một hơi cạn sạch, đưa tay giơ lên , đem ly thủy tinh ném mạnh xuống mặt đất.

Pằng ——

Trên sàn nhà rơi là tả những mảnh thủy tinh nhỏ trong suốt sáng long lanh thậm chí còn có vài miếng văng đến gần chân của cô.

-“Không được, Tôi không muốn , không muốn!” Tiểu Ngưng khản trương lại liên tục mở miệng không ngừng, lập tức ngồi xuống giường lớn. Cô khoa tay múa chân trong không khí cả nửa ngày cũng không nghĩ được từ nơi nào để bắt đầu.

Mùi thơm từ trên người cô lượn lờ trước mũi của hắn làm cho hắn có vài phần ý loạn tình mê. Chờ đợi nửa ngày nhưng lại không thấy cô bắt đầu.

Đường Hạo bị xao động vội vàng hô to: “Cô mê neho cái gì? Bỏ thiếu gia đã không có nhìn được nữa.”

Hai cánh môi non mềm bất ngờ áp vào của môi hắn môi, nuốt hửn tiếng quát thịnh nộ.

Ừm, môi cô ta thật mềm

Con tức của hắn lập tức biến mất chờ mong cô tiến thêm một bước nữa ~.Không có kinh nghiệm hôn môi, Giai Ngưng lại áp vào môi của hắn nhưng cũng không biết làm như thế nào để tiếp tục. Cánh môi từ từ cứng đờ thậm chí bắt đầu có chút run rẩy.

Chờ đợi nửa ngày không thấy tiếp tục Đường Hạo ngửa mặt lên nhìn cô nói: “ Cô làm cái gì? Tiếp tục.”

Tiểu Ngưng bị ủy khuất nhìn của hắn bất lực nói: “ Tôi ... Tôi không ... Anh trước dạy tôi, tôi nhất định sẽ hào hào tập “

-“ Thật là phiền toái !” Đường Hạo hét lớn một tiếng lập tức đem thân thể mềm mại của Tiểu Ngưng hướng đến chính mình.

-“Ngô...!” – Cô ngờ ngẩn tròn tròn hai mắt nhìn tuần nhan của hắn gần trong gang tấc.

Lưỡi của hắn linh hoạt lách vào miệng cô, mùi thơm ngát của cô làm đầu lưỡi hắn cuồng vọng va chạm không cho phép cô tránh né. Tiểu Ngưng quên hô hấp dần dần khép mắt lại, thừa nhận hắn cuồng loạn cướp đoạt.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Một cái hôn đơn thuần như thế này làm sao thỏa mãn được dục vọng của hắn. Lúc này, hắn còn muốn được nhiều hơn thế.

Ngón tay hắn thăm dò tiến vào cổ áo của cô, chuẩn xác cảm nhất chích cao cao nhô lên.

Tuy đây không phải thứ lớn nhất mà hắn đã từng chạm qua, nhưng nó đem lại cho hắn cảm giác thoải mái nhất..

“Dù không nhìn thấy nhưng tôi biết thứ này quả thật rất tuyệt!” – Hắn vừa gặm vừa cắn cái cổ trắng nõn của cô giọng khàn khàn nói.

Giai Ngưng rất khản trương bắt lấy vạt áo hắn, khéo léo ngửa ra sau phối hợp với những nụ hôn của hắn.

Hắn có một bộ ngực rắn chắc.

Dù sao cũng là một chàng trai trẻ tuổi tràn đầy huyết khí đang đụng chạm lấy thân thể mềm mại của cô, giờ đây hắn cũng không thể tự khống chế mình được nữa.

Hắn kéo nhẹ thân thể cô đem đặt dưới thân thể của mình: “Tách hai chân ra, tôi muốn đi vào”.

Giai Ngưng nhắm mắt lại nghe lời hắn tách ra hai chân mở ra để lộ nơi tư mật nhất của người con gái.

Đường Hạo vội vã nắm chặt eo của cô, dùng sức đi vào chính xác nơi tư mật đó.

Như muốn phát điên lên, tiếng gào thét như phá vỡ không gian căn phòng.

Nỗi đau như xé rách thân thể, cô không ngừng đánh vào lưng hắn, dung sức níu lấy y phục của hắn, thân thể trở nên cứng ngắt, run rẩy.

Trong mắt Giai Ngưng trào ra hai hàng nước mắt bi thương, cô đã mất đi tất cả thân trong trắng.

Giờ khắc này cô biết rõ mình đã không còn là một nữ cô gái nữa mà đã trở thành một người phụ nữ.

Mười ngày dài sợ hãi, hắn tra tấn cô đến cuối cùng chỉ chờ đến cái này làm cho cô thống khổ một khắc.

Đây là số phận của cô, mười bảy tuổi sự tôn nghiêm đã không còn, lại bị ép sa vào cảnh bán mình.

Cô nhắm mắt lại cắn chặt đôi môi đỏ mọng, ngừng hét thét đánh động tác. Như một đôi vô tri giác bày tại xa hoa ‘thốt’ thượng.

Chỗ đó của cô bó chặt lấy hắn, căng đầy làm cho hắn căn bản không cách nào có thể di chuyển.

Trên trán hắn từ từ chảy ra một lớp mồ hôi do phải đè nén, khuôn mặt hắn trở nên căng thẳng. “Thân thể đáng chết của cô hắn là như cửa hàng hai mươi bốn tiếng đồng hồ giá rẻ đồng hạng, tùy thời chuẩn bị sẵn sàng chờ đợi của tôi tiền mới là chức trách của loại người như cô!”

Đường Hạo bị ép đành chỉ xuống có thể mở cung nào có quay đầu lại tên hắn làm sao có thể bỏ qua cô như thể co rút nhanh mỹ hảo? Hắn bắt lấy cảm của cô trào phúng nói: “Hiện tại không có thực nữ chỉ có dục nữ! Đừng có giả vờ tình khiết với ta, xuất ra khả năng của nữ nhân như vậy cô mới có thể đạt được càng nhiều khoái!”

Nhìn thấy biểu hiện đau đớn của cô, Đường Hạo kiên định cho rằng đây bất quá là cô đang ‘ngụy trang’ biểu diễn.

“Đáng chết! Cô thật đáng chết. Có phải đã cùng với gã đàn ông nào có kinh nghiệm phong phú nên giờ đã không còn nhạy cảm?” – Hắn cố ý tức giận, sỉ nhục cô, kỳ thật hắn thấy cô xúc cảm quá căng thẳng đã biết cô hắn là chưa bao giờ có kinh nghiệm.

Thậm chí cô là một trinh nữ!

Hắn lập tức xóa bỏ ý nghĩa này. Rõ ràng là nữ nhân mua được thì tại sao có thể là trinh nữ?

Dù cho không phải đi ra bán nữ nhân coi như là nhà giàu có thực nữ còn không phải người can đảm muốn chết. Của hắn những kia nữ hảo bằng môn không đều là lúc còn rất nhỏ mà bắt đầu hưởng thụ cuộc sống!

Kỷ Phi Na kia nổi danh là mỹ dục đại tiểu thư không phải là ví dụ điển hình sao?

Sau tai nạn xe cô, suy nghĩ rằng phụ nữ chỉ là thứ để vui chơi đã cắm rễ sâu trong đầu hắn.

“Cô giả vờ rất tốt.” – Hắn cười to nhạo báng sau khi bắt đầu dùng sức đóng đưa thân thể.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Tiểu Ngưng buông ra cánh môi, đôi mắt hạnh tròn to chứa đầy nước mắt nhưng con ngươi co lại, đồng thời hét lên vài tiếng.

Tiếng kêu của cô đầy đầy hoảng sợ cùng tê tâm liệt phế.

Loại này theo trong nội tâm đến tra tấn thân thể tàn khốc làm cho tuổi mười bảy của cô gái này không được thừa nhận rồi còn phải chịu đựng.

“Hừ. cô nhện không được khoái hoạt phải hét to. Tôi biết thừa cô rất thích trò chơi nhục dục này!”. Đường Hạo cười nhẹ nói, nụ cười chứa đầy sự miệt

thị.

Hắn nói điều đó với một cô gái mà không cần quan tâm.

Đau đớn kịch liệt đã làm cho cô không thể nói chuyện, trong thâm tâm chỉ có thể không ngừng gào thét điên cuồng: “Không đúng! Không đúng!”

Dùng sức lấy mạnh kinh lực luật động, hắn dùng sức bắt lấy cảm của cô lực lợi nút ở môi cô, dùng sức cắn nuốt sạch hơi thở của cô.

Tất cả cảm quan của Tiểu Ngưng đều tập trung ở hắn, cường mà hữu lực chạy nước rút từ chỗ mang đến trong đau đớn.

Khi hắn gặm nhẹ thở gấp, cô thét lên nước nở nước mắt tuôn ra không ngừng, một tầng lại một tầng không dứt.

Môi của cô bị hắn chà đạp sưng đỏ chảy máu. Máu tươi – hương vị này trong miệng của cô lan tràn cùng trong miệng cùng đắng cay hòa hợp cùng một chỗ.

Cô lại chỉ có thể đem chúng nó nuốt trở lại trong bụng mình.

Hắn hung hăng nắm chặt cô, thô bạo kéo ra đưa vào, một giọt máu đỏ chảy ra tại nơi sâu kín của cô.

Vì bị mù nên Đường Hạo căn bản thể nhìn thấy việc nàng đúng là một cô gái thuần khiết.

Hắn không nghĩ đến cái này nữ hài sẽ như thế nắn cảm Uyển Như xử nữ loại mỗi một lần xông tới đều cảm giác được rõ ràng cô nói run rẩy!

Loại cảm giác phát ra, hắn càng có nhiều dục niệm làm cho hắn gần như không thể khống chế được mình.

Cảm thấy sau khi hắn một hồi sóng nhiệt, hắn rút cục đình chỉ bất động.

Nú chặt chần đơn tay, chậm rãi buông lỏng các đốt ngón tay.

Cô âm thầm thở dài một hơi, may mắn mình còn sống, vẫn chưa chết.

Đã xong?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Cô vừa mới thoát ra nghĩ đó thì hắn đem cô lật người như thể tuyên cáo không có ý định chấm dứt.

“Ha ha khó trách năm trăm vạn mới mua được cô mua! Đáng giá, cô so với ta trước cái kia, chút ít nữ bằng đều muốn lớn ~!” – Đường Hạo làm cho cô quỳ sấp trên mặt giường lớn một tay nắm ở bờ eo của cô, một tay bừa bãi tiến vào nơi tư mật của cô.

Ngón tay chạm đến đến chất dính dính khiến hắn nhếch lên môi mỉm cười. “Ha ha thật sự là quá nhạy cảm bây giờ còn không ngừng tiết ra ‘khát vọng ta’ nhiều như thế này!”

Tiểu Ngưng quay đầu lại nhìn qua giữa ngón tay của hắn tràn đầy máu đỏ tươi.

Vừa mới trở thành phụ nữ, Tiểu Ngưng không thể chịu đựng được sự miệt thị của hắn, đành lên tiếng phản trần: “Không phải, thứ mà tay anh đang dính chính là máu của em!”

Đang sau từ ‘máu’ cô nói rất nhỏ nhưng mặt mũi đã đỏ lên.

“Ha, ha!” – Hắn phảng phất nghe được thiên đại chê cười loại, không che dấu chút nào, hắn cười nhạo nói: “Chỗ này là máu của cô nữ? Cô thật đúng là dám cả gan lừa gạt người mù như tôi!”

Hắn đem bàn tay dính đầy máu hung hăng đè xuống gương mặt của cô, theo độ cong trên mặt nắm lấy cảm của cô.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Ngưng đã dính đầy của mình. Bộ dáng buồn cười cực kỳ nhưng để lại cho nhân tâm đau nhức không thôi.

“Anh làm tôi đau đớn” – Tiểu Ngưng đau đớn kêu lên từng tiếng thống khổ. Hai tay dùng sức đẩy hắn nhưng khí lực của cô thật sự có hạn, căn bản đẩy không nổi thân thể như bất động hắn!

Đường Hạo cũng không buông lỏng lực đạo, thấp giọng giễu cợt nói: “Đừng giả bộ như cô rất thuần khiết! Tôi nói cho cô biết, đừng làm bộ dạng này với tôi! Chỉ làm cho tôi càng thấy chán ghét phụ nữ! Nếu như cô quả thật là trinh nữ chẳng khác nào heo mẹ cũng biết lên cây rồi!”

Bất ngờ một tiếng hét chói tai vang lên khắp phòng, toàn thân Giai Ngưng đau đớn vì bị Đường Hạo một cước đá xuống giường.

“Ngô, đau quá!” – Cô cắn chặt môi dưới đau đớn giơ tay lên, thấy trong lòng bàn tay và trên ngón tay mình dính đầy máu đỏ tươi.

Tay bị thương cảm giác thật đau, nhưng trong lòng còn đau đớn hơn.

Tiểu Ngưng lại lần nữa hướng đến chỗ vết thương một vòng mò tới một vật cứng rắn. Sau đó cô nhớ rõ trước đó ly rượu bị hất ném bẻ xuống sàn.

Hắn nâng hai tay dựa vào hướng đầu giường đi ra ngoài, nhân tiện nói cho Lục Phong biết người của câu lạc bộ đêm có thể đi!

Giai Ngưng từ trên mặt đất đứng lên bất chấp toàn thân đang đau đớn khẩn trương hỏi: “Thiếu gia sẽ không bán tôi đi chứ?”

Đường Hạo cười nhạo một tiếng xem như đáp lại lời của cô.

“Thiếu gia sẽ...?” – Giai Ngưng định hỏi lại.

“Làm sao mà cô có thể ngu xuẩn như vậy? Hay ta bán cô cho câu lạc bộ đêm thì cô mới vừa lòng sao?” – Đường Hạo quay đầu lại theo hướng cô đang đứng hét lớn.

“Không, không phải!” – Giai Ngưng nhìn xuống nơi tư mật truyền đang đến đau đớn, cúi xuống nhặt lên khăn tắm ném ở trên sàn nhà mặc vào người thật nhanh.

“Cảm ơn thiếu gia!”

Buồn cười làm sao, cô lại muốn “cảm ơn” đối với những tổn thương hắn đã gây ra cho cô.

Tựa ở đầu giường Đường Hạo châm chọc đáp: “Không cần cảm ơn ta, là chỗ đó của cô thật căng, dường như rất giống tiểu cô nương làm cho bản thiếu gia chơi rất tận hứng, cô hãy chăm sóc chỗ đó của cô thật tốt, hi vọng cô có thể rất căng như vậy mực buộc lại ta”

Sau khi nói những lời trào phúng ấy, hắn cuồng vọng cười to lên mấy tiếng.

Vừa nói lời cảm ơn hắn xong, Tiểu Ngưng đã thấy hối hận trong lòng, thầm nghĩ mình. Cảm ơn hắn thật sự là dư thừa, ma quỷ vĩnh viễn vẫn là ma quỷ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Cô thấp giọng dứt quãng lẩm bẩm, lại làm cho hắn cảm giác được trong ngực giống như bị vật nặng hung hăng đánh lên.

Đột nhiên hắn đứng người lên, bực bội hô lớn: “Được rồi, ta không muốn nghe những lời nhảm nhí này của cô nữa. Nếu như cô không muốn bị bán đi thì cũng đơn giản thôi, chính là cô thừa nhận chính mình bất quá chỉ là loại không ai cần, mặt khác nhu thuận một chút đi, có thể làm được không?”

Giai Ngưng lại thống khổ cắn môi, quỳ gối bên cạnh sô pha, tùy ý để mặc nước mắt tuôn rơi.

Cô làm gì có quyền cự tuyệt, cô chỉ có thể tiếp nhận. Cô khẽ buông ra cánh môi, hấp hấp lấy lại hơi thở, lau lau nước mắt: “Thiếu gia, tôi từ nay về sau nhất định sẽ thật biết điều!”

Nghe được lời nói chịu thua của cô, tâm tình của hắn lập tức tốt lên rất nhiều.

Bất quá, cái này còn chưa đủ làm cho hắn triệt để thoả mãn. .

Bằng cảm giác, chậm rãi xoa xoa khuôn mặt mềm mại của cô, dọc theo những giọt nước mắt còn đọng lại trên má, khơi gợi lên cảm của cô

Giai Ngưng trong nháy mắt bị ép ngẩng đầu lên, tất cả hô hấp đều bị người đeo kính đen trước mắt cướp đi.

Đó là khuôn mặt rất đẹp trai đang tức giận, phảng phất giống như vương tử từ từ trong sách đi ra.

Khuôn mặt hắn, không có một chút tỳ vết nào. Cô vẫn là lần đầu tiên chứng kiến có một người đàn ông, lớn lên trắng như vậy, làn da nhẵn nhụi, sáng bóng.

Tuy nhiên mắt của hắn lại bị cặp kính râm che khuất, nhưng lại che dấu không xong ngũ quan lập thể của hắn. Cái mũi của hắn rất cao, chiếc mũi thẳng tắp khiến khuôn mặt của hắn còn đẹp hơn cả minh tinh trên màn ảnh.

Hắn khẽ nhếch cặp môi mỏng càng khiến vẻ lạnh lùng được khắc họa sâu hơn. Thành thật mà nói, hắn thật sự làm cho người ta không nỡ dời ánh mắt đi chỗ khác.

Những người đàn ông đẹp trai trên đời này không hiếm, nhưng lại không có một người nào, không có một người nào đẹp trai như vậy. Đó chính là vẻ đẹp cao quý cùng khí thế, tuyệt đối là loại người chỉ có thể từ xa ngắm nhìn!

Cô ánh mắt có nửa phút ngốc trệ, nhưng rất nhanh đã ý thức được sự si mê của mình, vội vàng quay mặt đi chỗ khác.

Trời ạ ——

Người đàn ông trước mắt này muốn đem chính mình bán đi à, cô như thế nào còn có thể ngu ngốc ~ si mê hắn!

Giai Ngưng lại trong lòng hung hăng chửi mình, nhắc nhở chính mình.

Đường Hạo xiết chặt cằm Tiểu Ngưng, lạnh lẽo mở ra môi mỏng, tà ác mở miệng nói: “Miệng đáp ứng đơn giản như vậy nhưng có thể không làm được đâu.”

”Muốn như thế nào? Thiếu gia muốn tôi làm như thế nào, tôi đều đáp ứng.” Giai Ngưng bất lấy ống tay áo hắn, cố lấy dũng khí nói ra.

Hiện tại đã không còn bị bán đi, như thế thì không còn chuyện gì bết bát hơn nữa rồi!

Hắn khoi gòy khoe môi, tàn nhẫn ra lệnh: “Vậy cô trước lớn tiếng thừa nhận, cô là ngày hôm qua đều là giả vờ, giả vờ đơn thuần!”

Giai Ngưng lại hoảng sợ mở to hai mắt, không dám tin người đàn ông đẹp trai trước mắt, sẽ lại hạ mệnh lệnh tàn khốc như vậy.

“Không phải.” Cô vô ý thức lên tiếng phủ nhận.

Đường Hạo dùng sức buông cầm cô ra, tức giận hô lớn: “Chưa gì đã cãi lại ngay được rồi, vậy liền đem cô bán đi.”

“Không được.” Giai Ngưng bèn nhón cổ đứt lìa của hắn, hai hàng nước mắt nóng hổi đồng thời chảy xuống. “Tôi nói, tôi nói là được chứ gì....”

Đường Hạo tiến lên trước vài bước, sau khi ngồi vào trên sofa, hai chân khoát lên bàn trà phía trước. “Nói đi, ta nghe!”

Nhìn xem bộ dáng ngạo mạn của hắn, nước mắt trên mặt Giai Ngưng lại càng nhiều hơn.

Hai cánh môi khẽ mở, nhưng lại không phát ra được thanh âm nào.”“

Đợi một hồi lâu mà không nghe được lời nói của cô, Đường Hạo trên gương mặt xuất hiện bức bối. “Ta không có thời gian cùng cô đùa đâu.”

”Tôi... tôi, ngày hôm qua tôi đều là giả bộ, giả bộ đơn thuần.” Giai Ngưng che lỗ tai của mình lại, hô lớn như một người bị bệnh tâm thần.

Nước mắt tuôn chảy như mưa, dọc theo cái mũi nhăn lại chảy xuôi xuống.

Trong nháy mắt, gương mặt của cô cũng trắng bệch lại biến thành hồng, bắt quá hồng rồi lại trở về trắng bạch.

Lúc thừa nhận mình là giả vờ thì cô cảm giác trong não mình một mảnh cuồng oanh loạn tạc, thần kinh toàn thân đều đau đớn kịch liệt.

Cô trong lòng một lần lại một lần điên cuồng gào thét, cô không phải, không phải..

Cô là một cái cô gái tốt!

Cô thật lâu bịt lấy lỗ tai, nhắm mắt lại, giống như đã điều muốn chạy trốn khỏi cái thời khắc khuất nhục vừa qua. Không nghĩ phải đối mặt với cái người vừa vũ nhục cô, không muốn xem vẻ mặt hèn mọn của hắn.

Trốn tránh, là điều duy nhất mà cô có thể làm lúc này.

Mặt trời ngoài cửa sổ bị một tầng mây đen dày đặc che khuất, rất nhanh, giữa trời mùa hạ nổi lên cơn mưa nhỏ....

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Mắt kính màu đen đã trở thành đồng bọn thân thiết của Đường Hạo, mấy tháng này, ngoại trừ khi ngủ, nó cùng hắn như hình với bóng. Thế nhưng có thêm cặp kính càng làm gương mặt góc cạnh của hắn thêm sắc khí, tăng thêm vài phần mị lực cùng lãnh khốc.

Thân thể của hắn nằm trên bộ ghế sofa tinh xảo, khí thế cao quý bẩm sinh cùng hương vị lười biếng, dung hợp vừa đúng, làm cho hắn thoát nhìn vô cùng đẹp trai.

Giai Ngưng lại cúi đầu, run run nơm nớp đi vào gian phòng trung tâm này. Vừa nghĩ tới hắn chính là ngày hôm qua khẽ vuốt qua người của cô, cô lại không có dũng khí ngẩng đầu nhìn hắn.

Tuy người đang nằm trên sofa không mở mắt ra, nhưng vẫn có thể mãnh liệt cảm nhận được hơi thở lạnh như băng phát ra từ trên người hắn. Cỗ cảm giác áp bách này làm cho cô càng thêm bất an, đôi mắt buồn xuống nhìn hai tay gian ác đang đặt trước bụng của hắn.

“Thiếu gia, tôi sai rồi, cầu xin thiếu gia tha thứ cho tôi, đừng bán tôi đi!” Nước mắt biến mất, làm cho mình tận lực nói năng lưu loát.

Hắn khẽ nhếch khóe miệng lên, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng nhiều hơn một phần tà ác. “Bỏn thiếu gia chưa bao giờ yêu mến người miễn cưỡng, cũng như không nghe lời. Cô đã không nghĩ theo giúp một người mù như ta, thì ta đây chỉ có thể đem cô bán đi!”

“Cầu xin thiếu gia đừng bán tôi đi, tôi không muốn đi đến cái nơi đó đâu!” Cô hiểu rõ mình là từ nơi nào bị bán tới đây, gặp qua những người kia có bao nhiêu chán ghét, cũng sợ hãi. Càng thấy qua những người đàn ông kia, là thế nào đùa bỡn những cô gái tội nghiệp.

Cô không muốn phải chịu đựng những đau khổ cùng tra tấn ở đó, chỗ đó chính là Địa Ngục.

“Vậy cô muốn để cho ta đem cô bán đi nơi nào? Bán cho nhà khiến cô trở thành tiểu thư sao? Thật sự là buồn cười!” Đường Hạo châm chọc nói. Vừa nghĩ tới cô đã từng đá chính mình một cước, trong bụng lại một trận nổi giận. . . Giả vờ thuần khiết thật sự là loại phụ nữ nhảm chán, hắn nhất định phải để cô cam tâm tình nguyện thừa nhận mình là loại người không ra gì. Nếu không, sự bức bối trong lòng hắn còn chưa nguôi được.

“Tôi không có, tôi không dám si tâm vọng tưởng! Thiếu gia, chỉ cần anh không bán tôi đi, anh bắt tôi làm gì cũng được, tôi van cầu anh!” Giai Ngưng lại vừa lau nước mắt vừa rơi xuống, vừa nức nở nói.

“Cô biết làm cái gì? Nói thử xem, cô có bán lãnh gì để cho ta lưu lại cô?” Đường Hạo ra vẻ hứng thú hỏi.

Giai Ngưng lại hít mũi một cái, chân thật hỏi đáp: “Tôi sẽ làm rất nhiều, tôi sẽ nấu cơm, giặt quần áo. Thiếu gia, chỉ cần anh không đem tôi bán đi, tôi cả đời ở nơi này làm người giúp việc miễn phí!”

“Thực xin lỗi, Đường gia chúng ta chưa bao giờ bạc đãi người hầu, chung thân miễn phí? Chúng ta thật đúng là muốn không nổi!” Hắn cười nhạt nói xong, lại lên tiếng lần nữa. “Biết nấu cơm, giặt quần áo? Bất kỳ một nữ hầu nào cũng có thể làm, những điều này thật sự là không hấp dẫn được ta đem cô lưu lại!”

Đường Hạo lắc đầu, tiếu虐 thờ dài.

Giai Ngưng lại tiến lên một bước, quỳ rạp xuống bên cạnh hai chân của hắn, nắm lấy ống quần của hắn cầu khẩn: “Thiếu gia, tôi thật sự cái gì cũng có thể làm, vô luận anh bắt tôi làm gì cũng được, chỉ cần anh đừng bán tôi đi, tôi sẽ chết mất!”

Đường Hạo nhắc chân lên, bỏ qua lời kéo của cô. “Ta và cô có quan hệ gì chứ, những lời này ta không muốn nghe nữa!”

Hắn chỉ là muốn làm cho cô nhận ra rõ ràng mình là thân phận gì.

“Thiếu gia, van cầu anh” Giai Ngưng nước mắt ngăn nước mắt dài, không ngừng lăn xuống dọc theo gò má. Cấn nhẹ môi, nghẹn ngào nói: “Tôi biết rõ tôi hèn mọn tựa như một hạt cát, tôi không phải đại phú đại quý tiểu thư gì cả, mạng của tôi vốn nhỏ nhoi, nhưng ..nhưng, tôi cũng không muốn bị bán đi làm kĩ nữ...”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

“Đường tiên sinh ngài khỏe chứ ạ”. Vừa mới sửa sang lại gian phòng của mình xong, Tiểu Ngưng lại vô thức nhìn đến người đứng đầu đã mang cô ra khỏi nơi hắc ám.

Tuy nhiên, hắn lôi cô ra từ trong hố lửa rồi lại đẩy cô vào một hố sâu khác.

Chính cô hay tự đáy lòng cô cảm tạ vị trưởng giả này vì ít nhất trong lúc này nếu so với Câu lạc bộ đêm thì tốt hơn nhiều lắm. Trong lúc này không có cảm giác sợ hãi, chán ghét và cũng chẳng có hung thần ác sát tay chân.

Ngồi vào ghế sofa trong phòng khách, Đường Lập giờ tay gối nhẹ lên bàn, phía dưới nhấc chân thể hiện rõ sự ngạo mạn.

Tiểu Ngưng rốt cuộc biết người thiếu gia cao ngạo kia được di truyền từ người nào.

Đường Lập đem Tiểu Ngưng lại trước mắt mình một phen đánh giá cao thấp, lòng mày nhíu lại nói: “Tại sao cô lại mặc quần áo của người giúp việc?”

“Tôi không có quần áo nào có thể mặc cả”. Cô đi chuyển này không có mang nhiều quần áo, bộ đồ này là nhờ ý tốt của quảng gia mà có.

Đường Lập nhìn cô với một ánh mắt ôn hòa nói: “Lát nữa cô hãy nói với quảng gia, quảng gia sẽ sắp xếp cho cô”

“Cám ơn!”. Cô thừa nhận là cần một ít quần áo..

“Không cần cảm ơn! Tôi chỉ muốn cô như thế để cho con trai tôi có thể thoải mái đứng dậy.” Đường Lập thở dài nói ra, trên mặt tràn đầy sự lo lắng dành cho con trai.

Nhìn hần, Tiểu Ngưng lại không ngừng nhớ đến cha ruột của mình. Lúc nhỏ cô cũng có tình thương của cha, cũng có người cha như vậy yêu thương cô.

“Lục Tiểu Thu! Tôi biết rõ hiện tại con của tôi rất cố chấp”. Có lẽ đối với cô thì Đường Lập mới nói vậy thôi.

Mười bảy tuổi Lục Tiểu Ngưng lại nghĩ đến bị tra tấn đồ mất lấc đầu nói: “Đường tiên sinh gọi tôi hai tiếng Tiểu Ngưng là tốt lắm rồi”

“Chưa từng có người gọi tên của tôi là “Lục Tiểu Thu”, nghe có vẻ rất kì quái.”

“Ngoài ý này ra, tôi còn có một yêu cầu”

Ngài nói đôi mắt như thể với Tiểu Ngưng, như thể có tình thương của người cha từ con người này mà tự nhiên cô vô cùng lễ phép.

Đường Lập thống khổ thở dài, chân thành mở miệng nói ra: “Kỳ thực Đường Hạo nó là một đứa con hiền lành, chỉ là vì tai nạn xe cộ mà làm cho đứa con này thay đổi lớn. Tôi chỉ hy vọng cô có thể quan tâm đến cuộc sống của nó, có thể giúp nó đi ra ngoài trông thấy mặt trời đừng cho nó cả ngày nhốt mình trong phòng, hãy làm cho nó khỏe mạnh lên. Từ khi tai nạn xe cộ đến bây giờ nó chưa hề đi ra bên ngoài”. Câu nói kế tiếp là người cha đau lòng nỉ non vì cậu quý tử.

Đứng trước tình cảnh trước mắt như vậy, nội tâm bên trong Tiểu Ngưng lại như nói không nên lời, cảm thấy rất hâm mộ cậu thiếu gia kia thật sự hạnh phúc vô cùng.

Nếu như đôi mắt của cô có thể đổi lấy tánh mạng của cha thì cô thật sự nguyện ý không hối hận.

Nếu như có cha và mẹ ở bên cạnh cùng bảo vệ cô thì chắc vận mệnh của cô đã không như thế này.

“Có thể chứ. Nếu như cô có thể khiến cho con trai của tôi đi ra ngoài trông thấy ánh mặt trời thì tôi sẽ không bạc đãi cô!”. Đường Lập trong mắt tựa hồ, cái gì cũng có thể dùng tiền để giải quyết.

Điều này làm cho Tiểu Ngưng chau mày, trong lòng không thoải mái lắm. Từ xưa thì những kẻ có tiền chỉ biết đối xử tốt với con trai của mình còn với con của người khác đều thật cay nghiệt. “Đường tiên sinh tôi thật sự rất muốn giúp ông, nhưng là tôi không dám”

“Không dám? Cô có gì mà không dám?”. Đường Lập giọng nói lập tức trở nên tức giận.

“Thiếu gia một khi cậu ấy không vui thì muốn đem tôi bán cho Câu lạc bộ đêm cho nên tôi không dám”. Tiểu Ngưng hai tay nắm chặt, đáp lại với giọng nói tương tự.

“Thực chất cậu thiếu gia có tính tình kì quái kia cũng là di truyền từ Đường tiên sinh ngài.

Đúng là cha nào thì con này!

Chỉ vì có quyền thế mà có thể dẫm nát lên tôn nghiêm của người khác sao?”

Đường Lập tức giận, trừng mắt nhìn cô gái sau một hồi nói chậm lại: “Yên tâm! Có tôi ở đây cô sẽ không bị đem bán cho Câu lạc bộ đêm! Nếu như cô có thể để cho con trai tôi khôi phục lại bình thường vậy thì lúc đó cô có thể rời đi!”

Ánh mắt âm trầm không chút ánh sáng của Tiểu Ngưng bỗng lóe ra tia hy vọng, trong mơ hồ, cô sợ run sau nửa ngày nhẹ nháy mắt hỏi: “Thực vậy chăng? Ngài thật sự sẽ bỏ qua cho tôi?”

“Tôi – Đường Lập chắc chắn không thể lừa gạt một con nhóc”. Hần nhất định sẽ không nhìn lầm người, cô gái này được hần tin tưởng nhất định sẽ thay đổi được con trai hần.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Sự tĩnh lặng của màn đêm bao phủ cả không gian, Tiểu Ngưng không kim được, cô đã đi tới 3 ngày, nhưng khi bị hấn đập một cước xuống giường, cô không qua gấp hấn nữa.

Đau quá, toàn thân cô đều đau nhức đến từng vị trí, thậm chí cả không khí ở hiện tại cũng mang theo hương vị đau đớn. Nỗi thống khổ như xé nát, không phải cô nghĩ tới mà nó như được khắc trong óc cô, trong từng tế bào trên thân thể cô.

Cô bị mảnh kính vỡ cắm vào, nhưng người quản gia tốt bụng đã giúp cô băng bó vết thương lại, dù nó vẫn đau đớn âm ỉ. Đến bây giờ, cô vẫn còn nhớ rõ khi vị quản gia giúp cô lấy miếng kính đó ra, đã nói một câu: “Cô bé này thật đáng thương”

Lúc ấy cô cũng chưa nhìn thấy chính mình bộ dáng ra sao nhưng cảm giác đau đớn từ giữa hai chân truyền ra cùng với cảm giác cả người không có chút khí lực nào cũng đủ để cô có thể tưởng tượng ra chính mình có bao nhiêu chật vật.

Lúc ấy cô chẳng còn quan tâm đến sự ngượng ngùng, nhắm mắt lại tùy ý quản gia a trợ giúp chính mình xử lý hết thảy. Ngực núu chặt đau nhức, kéo suy nghĩ của cô về thực tại, chiếc đồng hồ trên vách tường đã chỉ đến số 9.

Lúc này hấn có đi tìm cô? Hấn có thể quên cô không, khi thậm chí mới vài ngày đã đem cô trở lại rồi!

Trong lòng cô ngừng cầu nguyện và ảo tưởng...

Ngồi trên ghế được 10 phút, trong lòng lại cảm thấy bất an, Tiểu Ngưng chậm rãi thở dài một hơi đi vào trong phòng tắm. Cô nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ, không quên chăm sóc cho mái tóc đen dài còn nhỏ ước từng giọt, xong xuôi, cô nhanh chóng ra ngoài và chui ngay vào chăn.

Toàn thân căng cứng cảm giác theo thời gian trôi qua mà trở nên càng ngày càng yếu. Dần dần hình ảnh người mẹ hiện xuất hiện ở trong tâm trí của cô.

Đã 12 năm cô chưa gặp mẹ, bà hấn sẽ lo lắng cho cô lắm.

Mẹ cô là một người đàn bà nhu nhược, nếu không đã không bị “người xấu” kia một mực khi dễ! Cô thật sự hận mình không thể bảo vệ được cho mẹ.

Đến bây giờ cô còn không có cơ hội được gọi điện cho mẹ mình, đến điện thoại cô cũng không dám sử dụng. Ngày mai cô sẽ cầu khẩn quản gia sẽ giúp mình có một cuộc gọi. Nỗi nhớ với người mẹ và những giọt nước mắt đã đưa cô vào giấc mộng đẹp.

Một đám sương mù tầng tầng ngăn cản tầm nhìn của Tiểu Ngưng, cô cố tròn tròn mắt nhìn nhưng chỉ có vẻ mờ mờ ảo ảo. Mơ mơ hồ hồ, cô có cảm giác mình như đi lạc vào một nơi hoang toàn vắng vẻ, bãi cỏ xung quanh chỉ có một màu đen kỳ quái, không phải là màu xanh lục. Đột nhiên tầm mắt cô trở nên thoáng đãng, cô kinh ngạc nhìn xung quanh, là một nơi rộng lớn không có giới hạn. Phiến đá ở bãi cỏ đen ấy giống như đang giương hàm răng sắc bén muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Cô kinh ngạc đến mức sợ hãi.

Đây là nơi nào? Giống như cô hay xem trong tivi là thảo nguyên Mông Cổ sao? Hay là đang ở Châu Úc?

Khuôn mặt cô thấm đẫm mồ hôi, cố gắng chạy thật nhanh. Cô vừa gắng sức chạy thật nhanh, vừa cố hét lên thật to “Mụ mụ”, nhưng sao lại không kêu thành tiếng. Mồ hôi trên mặt cô ngày càng chảy nhiều, dọc theo gương mặt chảy xuôi xuống đến bờ môi của cô.

Hương vị mặn chát ở trong miệng khô khốc của cô.

“Mẹ, mẹ ở đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28

Tiểu Ngưng cố gắng hết sức để bỏ chạy, nhưng đôi chân cô lại không chịu nghe lời, làm bước chân ngày càng chậm hơn khiến cô càng thêm sốt ruột.

Đúng lúc này, tại nơi màu đen trong bụi cỏ xuất hiện một con đại mãnh thú. Toàn thân da lông tỏa sáng, phía dưới là phát đạt có bản ra cơ. Chính làm lấy vận sức chuẩn bị tấn công.

Nó như muốn hướng về phía cô mà đánh tới.

Cô sợ hãi đến mức cả chân tay đều quên nhúc nhích, đợi đã thú hung hãn tấn công.

“Bang, bang”

Hai tiếng vang cực đại vọng lại, vây quanh vách tường ảnh hình trong cửa truyền đến tận lực bồi tiếp từng câu chửi rủa mơ hồ. “Ta không nên quên nhiệm vụ của cô”

Căn phòng cách âm khá tốt nên âm thanh đó thật mơ hồ.

Sự mơ hồ đó không che dấu được âm thanh điên cuồng gào thét tức giận.

Tiểu Ngưng đột nhiên ngồi bật dậy thở dốc, chỉ kịp cầm lấy tấm chăn mỏng. Hóa ra tất cả chỉ là cơn ác mộng.

Cô còn sống, chưa bị dã thú ăn thịt.

“Bang, bang”

“Cô nhanh tới đây cho ta!” – tiếng gào thét từ đâu vọng lại

Cửa phòng Tiểu Ngưng đột nhiên kêu một tiếng “Két, cạch!”. Thì ra là người quản gia mở cửa, bật đèn lên và lo lắng thúc giục: “Tiểu Ngưng, cô mau tới đi, thiếu gia muốn gặp cô!”

Tiểu Ngưng vẫn chưa thoát khỏi cơn ác mộng, sau vài giây cô mới giật mình đáp lại. Theo thói quen, cô tìm kiếm gì đó quanh gối, hình như muốn buộc lại mái tóc đang rối tung.

“Không cần chải chuốt đâu, nhanh lên kéo thiếu gia nổi giận thì hỏng bét!”. Quản gia chạy lại, cầm lấy tay Tiểu Ngưng và kéo cô khỏi giường.

Chưa kịp suy nghĩ gì, Tiểu Ngưng đã bị đưa tới một căn phòng khác.

Sau lưng vang lên tiếng đóng cửa, điều này làm cho cô khản trương đến độ nghe được ngược truyền đến âm thanh của sự sợ hãi.

Tầm mắt của cô bắt gặp ánh đèn mờ.

Màu vàng của ngọn đèn tán lạc trên lớp da thịt lỏa lồ rắn chắc bóng loáng, làm cô si ngốc không rời ánh mắt nhìn bộ ngực cường tráng của hắn.

“Sao vậy? Chẳng lẽ muốn một người mù như ta lại ôm cô sao?”. Hắn tựa vào thành giường, hai chân đặt ngang bên giường.

Chân của hắn rất lâu rất thẳng quá nặng tóc gáy càng thể hiện ra hắn dương cương hương vị mười phần.

Phản eo tùy tiện quần một chiếc khăn, không khó để cô nhận ra rằng lúc này hắn hoàn toàn trần truồng.

Vừa hoảng sợ, Tiểu Ngưng lại cảm nhận được sự ngượng ngùng, cô bất an đưa ánh mắt dời đến mặt hắn, từng bước tiến tới chỗ của hắn.

Khoảng cách giữa hai người ngày càng gần hơn, ánh mắt của Tiểu Ngưng cũng không ngừng mở to.

Hắn lại không đeo kính? Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy khuôn mặt hắn toàn diện như vậy, không ngờ hắn lại mang một khuôn mặt anh tuấn đến thế.

Nghe tiếng bước chân cô tới ngày một gần hơn, khuôn mặt Đường Hạo đã bớt tức giận nhưng trông không có vẻ kiên nhẫn.

“Thiếu gia vừa gọi một tiếng là tôi đã tới rồi! Không biết từ đâu tới đây” – Tiểu Ngưng lấy hết dũng khí nói một câu.

“Cô dám tranh luận với ta sao?” – Đường Hạo vờn cánh tay dài kéo cô lại giường một cách chuẩn xác.

Cả thân thể cô ngã về phía hắn.

Đúng lúc gò mà cô vừa vận dụng vào chiếc khăn mặt trắng quần quanh bụng hắn. Vừa mở ra, cánh môi đỏ của cô lại đụng phải vật cứng rắn đang nâng cao của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Tiếng gào thét hưng phấn lúc nửa đêm mập mờ vang lên. Không sai, hắn tiếp tục đè đầu của cô xuống, không cho cô cơ hội rút lui.

Hắn lấy hai tay Tiểu Ngưng như muốn cô chạm vào bụng hắn, nhưng cô lắc đầu cự tuyệt. Cô vừa mở miệng nói một tiếng “Không!” liền bị hắn hung hăng đè xuống, lấp miệng cô bằng vật cứng đờ của hắn.

Đột nhiên cô như bị điện giật, buông lỏng tay thành tư thế “đầu hàng”.

Quả nhiên là người có kinh nghiệm, biểu hiện đích thực hoàn hảo! Miệng của cô thật nhỏ, trong miệng lại thật mềm, toàn thân hắn đều lộ ra vẻ thoải mái.

Tiểu Ngưng giãy giụa làm Đường Hạo càng tràn ngập hưng phấn khoái hoạt.

Cái âm thanh này như chất xúc tác làm cho hắn khó kiềm chế được bản thân mình. Để cô nằm vừa vặn phía dưới thân thể của hắn.

Miệng vừa được giải thoát, Tiểu Ngưng mắt ngẩn lẹ, trong gang tấc hai con ngươi bị đoạt đi.

Đôi mắt của hoàn mỹ nam mặc dù không nhìn được nhưng lại tràn đầy sự vô tình ~ cướp đoạt.

Hắn nắm lấy ngực cô, hắn chậm rãi tra tấn ngực cô, cắn nó như thể đó là con mồi của hắn.

“Thoát!” – Một chữ đơn giản nói ra từ khuôn miệng mỏng của hắn.

Cô không có cách nào cự tuyệt, như cá bán mình nữ lớn, đành cời y phục ra.

“Ha ha xem ra cô cũng thích cảm giác mạnh bạo này nhỉ?”. Đường Hạo lập tức châm chọc. “Chính là không thể mỗi lần cũng làm cho ta phối hợp với cô chơi kiểu này? Cô mau thực hiện nhiệm vụ của mình đi!”

Cô nhẹ nhàng cời y phục ra, ném qua một bên dưới sàn nhà. “Thiếu gia tôi đã chuẩn bị xong!”

Đường Hạo lập tức tách hai chân cô ra, hùng hổ tiến vào.

Sự căng đầy của cô làm cho hắn không ngừng nghỉ, nắm lấy gương mặt của cô giễu cợt nói: “Ha ha, cô thật sự rất tốt!”

Tiểu Ngưng không nói gì, không có tiếng động gì cả, chỉ có những giọt nước mắt thống khổ đang chảy. Hắn từng đột, rồi lại từng đột, khiến cô càng thống khổ hơn.

Cô thở dốc một hơi, hắn đột nhiên dùng sức đập cô một đập.

“Đau quá” – Tiểu Ngưng kêu lên một tiếng, cả thân thể đang nằm dưới sàn nhà.

Cô hạ thấp giọng, cơn đau truyền tới khắp nơi trên thân thể, khiến cô không thể không cắn chặt răng.

Đường Hạo tức giận quát lớn: “Đáng chết, sao lại quên dùng mũ, loại con gái như cô không thể không có bệnh được”

Vì cảm giác tốt do cô mang lại làm hắn quên mất.

Một lần nữa, hắn lại vũ nhục Tiểu Ngưng, cô ngồi xuống sàn, nắm chặt hai tay nói: “Yên tâm, người mua tôi những năm trăm vạn thì làm sao có bệnh được?”

“Không có bệnh lần sau cũng phải nhắc nhở ta đội mũ, loại như cô dù không có bệnh cũng không sạch sẽ!”. Đường Hạo nói, hạ thấp khuôn mặt làm hắn càng thêm vẻ tuần lẳng.

Miệng vết thương kia còn chưa lành, cơn đau lại dồn tới, cộng với trận vũ nhục của hắn càng làm Tiểu Ngưng thêm ủy khuất. Cô gắng nuốt nước mắt, cố gắng duy trì ngữ khí vững vàng nói ra: “Nếu chê tôi bẩn thì đừng đụng vào tôi, kéo làm ô ւế thiếu gia”

Cô không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh. Hắn vẫn cho là cô bán mình khúm núm trước hắn chỉ vì tiền.

Trên gương mặt Đường Hạo lộ rõ vẻ vô tình, hai tròng mắt càng ranh mãnh: “Không đụng vào cô? Cô may mắn lắm mới được ta đụng vào đó. Nếu không ta đã bán cô cho câu lạc bộ đêm rồi”

Đã được sự đồng ý của Đường tiên sinh, nên câu nói này không còn uy hiếp được Tiểu Ngưng. Cô nhìn xuống, toàn thân đau đớn, mặt trắng bệch đứng dậy mỉm cười: “Vây là do thiếu gia quyết định, nhưng ta cũng nhắc nhở người, nếu thấy ta bẩn cũng đừng miễn cưỡng bán thân mình ~ đừng muốn cô gái

đơ bản này!”

Sau khi nói xong, Tiểu Ngưng đi khập khiễng muốn bước ra khỏi phòng của hắn.

Nghe tiếng bước chân cô bỏ đi, Đường Hạo chợt tắt nụ cười, nghiêm khắc nói: “Quay lại, ta còn muốn cô”

Tiểu Ngưng lại bị tiếng nói đó làm cho run rẩy, lập cập quay lại.

Đây là nhiệm vụ của cô, cô không có gì, cũng không được quyền nói “Không!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Ài u ~~ cô gái nhỏ đáng thương quá!” – Cô hầu có thân hình mập mập tuổi khoảng hơn bốn mươi tuổi nhìn thấy cô đang lâm vào hôn mê mà khiếp sợ thấp giọng lầm bầm.

Tào quân gia trấn định hơn cô hầu nhiều, tay chân lanh lẹ giúp Tiểu Ngưng thoa thuốc vào những chỗ bị sưng đỏ. “Cô đừng chỉ là đứng đó mau đi lấy khăn nóng tới đây giúp ngàn lau một chút !”

“Được!” – Cô hầu lên tiếng lập tức chạy vào phòng tắm.

Bị giằng co một đêm Tiểu Ngưng sáng nay lại một lần nữa bị hung hăng đá xuống giường. Đại thiếu gia thật lâu sau nghe không được tiếng cô rồi đi, thanh âm hô to bảo người đem cô lôi đi mới bị Tào quân gia phát hiện Tiểu Ngưng đang nằm ở trên sàn nhà hôn mê.

Quá mệt mỏi, hai mắt cô nhắm chú không ngờ khi chau mày lại xinh đẹp tuyệt trần. Trên trán chảy ra lớp mồ hôi mỏng, hai tay còn ôm quanh thân thể của mình.

Những thanh ngân tử ấn ký chỗ đậm chỗ nhạt có thể tương trưng được mấy ngày nay cô gái nhỏ này đã chịu bao nhiêu tra tấn.

Dù sao cũng chỉ là một cô gái nhỏ mới mười bảy tuổi hai người cùng là con gái nên đau lòng giúp Tiểu Ngưng lau thân thể.

“Tào quân gia thiếu gia thật sự quá tàn nhẫn, ta thật sự hoài nghi cô gái này sẽ bị hành hạ đến chết!” – Cô hầu bên cạnh đang chòm khăn nóng cho Tiểu Ngưng lo lắng lầm bầm nói.

“Chớ nói lung tung, cô chỉ cần làm tốt công việc của mình!” Quân gia trách cứ liếc nữ hầu mập mập.

Cô hầu không phục chu miệng lên, hai mắt tròn to nói: “Cô không cần phải quá nghiêm túc như vậy chẳng lẽ ta nói có gì sai sao? Nhìn cô bé này ta không chịu nổi!”

Quân gia không hề để ý cô hầu, lấy chân đạp kín thân thể Tiểu Ngưng rồi bung chậu nước đi đến phòng tắm.

Cô hầu đi theo quân gia, sau lưng tiếp tục lầm bầm thì thầm nói: “Ta nói Tào quân gia, người phải nghĩ biện pháp. Chẳng lẽ người thật sự muốn thiếu gia tiếp tục tra tấn cô bé này như vậy sao? Người không cần phải lạnh lùng như thế không tốt chút nào.”

“Ta có biện pháp gì? Hiện tại thiếu gia cũng không nghe của ta ta thực sợ ta vì cái này nữ hài tử cầu tình thiếu gia đối với cô ấy hội rất tàn nhẫn!” Tào quân gia xoay người sâu thờ dài nói ra.

Nhiệt tình trong lòng dâng lên cô hầu sốt ruột hai tay trong không trung đơ đưa nói: ‘Vậy làm sao bây giờ cô bé này chỉ mới mười bảy tuổi sao có thể chống lại sự hành hạ của thiếu gia hành hạ?’

Cô hầu đột nhiên hạ giọng mặt đỏ bừng nghiêm lại nói ra: ‘Cô có thấy cái ga giường kia không? Trên mặt giường ấn ký thật sự là rất thảm!’

Cô hầu tuy đã hạ giọng nhưng giọng cô lớn cho dù là đè thấp đến thế nào cũng có thể làm cho ngoài cửa người nghe được nhất thanh nhị sở.

Đường Hạo mặt lộ ra vẻ kinh ngạc? Cô là? Mười bảy tuổi? Thật sự chỉ là một cô bé?

Hai tay của hắn cầm chặt nắm đấm nén giận, cha làm sao có thể mua được một cô bé cho hắn.

Trong phòng, cô hầu vẫn còn đau lòng nói tiếp: ‘Không biết mẹ của Tiểu Ngưng nghĩ như thế nào mà cam lòng đem con gái của mình bán đi! Nếu như là ta bất kể gặp được bao nhiêu khó khăn cần nhiều tiền cũng sẽ không đem con mình bán được! Làm như vậy thật sự là hủy đi cả đời cả đời của con mình.’

‘ Là Tiểu Ngưng thật đúng không sai, cô nương này không phải loại người điên điên khùng khùng! Một mực không mở miệng nói chuyện’. Tào quân gia cũng nhin không được nữa nói.

Nhìn về phía Tiểu Ngưng, hầu nữ béo nói: ‘ Tốt lắm chúng ta đi ra ngoài làm để cho cô ấy trong này nghỉ ngơi thật tốt !’

‘A !!’ - Cô hầu lên tiếng đi theo quân gia ra cửa phòng.

Các cô vừa nói ra việc chứng kiến những vết thương đáng sợ trên người Tiểu Ngưng.

‘ Thiếu gia !!’ - Cô hầu kinh hô một tiếng lập tức lấy bàn tay mập mập của mình bịch thật chặt miệng. Không xong rồi cô mới vừa nói bậy bạ những gì sẽ không bị thiếu gia nghe hết toàn bộ đi. Nói như vậy cô chắc chắn bị đuổi việc!

Tào quân gia tỉnh táo nhiều hơn nhẹ nhàng hạ thấp người. ‘ Thiếu gia có gì cần sai bảo sao?’

Đường Hạo dựa theo trí nhớ vịn vách tường đi lên phía trước. ‘ Không cần các người phiền tới các người!’

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

“Thiếu gia, anh nói muốn để cho em đi, lúc này rồi đi?” – Tiểu Ngưng không dám tin hỏi lại, lỡ tai cô có phải xảy ra vấn đề hay không?

“Làm sao cô ngu ngốc như vậy, ta cho cô đi, cô còn không mau đi?”. Đường Hạo cảm tức hô lớn, hẳn cũng không phải là mỗi ngày đều lòng đầy từ bị đi làm việc thiện.

Đáng chết, vừa nghĩ tới mình và một cô bé mười bảy tuổi, khiến hắn cảm thấy tội ác tràn ngập. Đều là do cha của hắn như thế nào lấy cô bé còn trẻ như vậy đưa cho hắn, có chủ tâm khiến cho hắn làm việc không tốt!

“Tại sao em phải rời đi, tại sao lại buông tha cho em?” – Tiểu Ngưng nghi ngờ hỏi, không biết mình có dây thần kinh nào bị sai rồi, cô không lập tức rời đi, ngược lại muốn biết nguyên nhân hắn buông tha cho mình.

Cũng có thể là vì hắn chính là người đàn ông đầu tiên của mình, nên khi hắn đột nhiên nói buông tha cho mình, cô chợt có ý nghĩ muốn hiểu rõ về hắn.

Nghĩ muốn hiểu rõ hắn vì cái gì như thế mâu thuẫn, trong chốc lát giống như đối với cô có thâm cừu đại hận không thể tha thứ, trong chốc lát lại trở nên rất ôn nhu.

Cũng muốn giúp làm cho hắn vui nhưng mọi thứ hắn đều không thêm để ý tới. Quân gia cùng cô hầu đều nói thiếu gia thật là một chàng trai thiện lương, chỉ là mấy tháng trước sau tai nạn xe cộ đó hại hắn biến thành người lạnh lùng như vậy.

“Cô quả nhiên là một cô bé ngây thơ. . . .” – Đường Hạo tức giận hô lớn.

‘ Tôi đúng thật là ngu ngốc, tôi biết rõ tôi không thông minh!’ – Tiểu Ngưng chặn đứng lời nói của hắn, chính mình thừa nhận. “Thiếu gia, anh có thể buông tha em, đã nói lên anh là người tốt. Cảm ơn anh có thể tha em đi, hãy để cho em ở lại chiếu cố anh một thời gian ngắn, làm lời cảm tạ anh!”

Còn không có trải qua cẩn thận lo lắng, miệng của cô trước vì chính mình hạ quyết định.

“Cô không đi?” – Không biết vì cái gì, hắn bởi vì cô ‘ không đi ’ mà có chút cao hứng.

Tiểu Ngưng lại gật đầu, sau đó nghĩ đến hắn nhìn không tới, lại mở miệng bổ sung: “Đúng vậy, em trước không đi. Em nghĩ. . . . ở lại chiếu cố thiếu gia một thời gian nữa!”

Kỳ quái, có cái gì mà đáng cho hắn cao hứng? Hừ, bất quá lại là một người phụ nữ ham tài sản của nhà, hắn biết rõ một cô bé cũng rất tham lam.

Đường Hạo nội tâm cao hứng, dần dần bị trào phúng thay thế. Xem ra thật sự là hảo tâm của hắn quá dư thừa rồi, trước mắt cô bé mười bảy tuổi này có lẽ chính là hận không thể vĩnh viễn trở thành công cụ để hắn tiết.

“Tùy cô thôi nhưng là cô nếu không đi, buổi tối của ta còn cần có cô hầu hạ!”. Đường Hạo vừa cười vừa nói.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Tiểu Ngưng hai gò má lập tức toát ra ửng đỏ, gương ngưng cúi đầu xuống. “Em hiểu được! Đúng rồi, thiếu gia chúng ta đi ra ngoài hít thở không khí được không? Hôm nay sắc trời rất tốt a, em cùng anh đi ra ngoài đi một chút!”

“Đi ra ngoài đi một chút?” – Thật sự là đầm rồng hang hổ, hấn sờ sống mũi “Đừng cho là ta thấy cô có vài phần nhan sắc nên cô liền dám can đảm thay đổi cuộc sống của ta, cô không có cái quyền lợi này!”

“Không, thiếu gia, em không nghĩ thay đổi cuộc sống của anh, chỉ là người bình thường đều hấn là đi ra ngoài hít thở không khí, phơi nắng mặt trời a!”

“Người bình thường?” – Đường Hạo đột nhiên cười to ra tiếng, sau đó kiết nhiên nhi chí. ” Tai nạn xe cộ hôm đó đã khiến ta thành người mù rồi, ta đã là người tàn phế, ánh mặt trời đối với ta là vô dụng nhất !”

Nghe được hấn nói chính mình là tàn phế, Tiểu Ngưng lại tâm cực không phải tư vị. Cô quật cường đứng ở trước mặt của hấn, khiêu khích nói: “Thiếu gia, em vẫn cho anh là người rất kiên cường. Rõ ràng hành động bất tiện, còn lựa chọn ở tại lầu hai. Nhưng là, em hiện tại phát hiện ra mình sai rồi, anh căn bản chính là một người nhát gan. Anh không dưới lâu cũng là bởi vì bản thân mình tí, anh không cách nào tiếp nhận được mình đã không còn nhìn thấy. Căn bản không phải như tự người nói, người so với bất luận kẻ nào cũng biết mình là một tàn.”

“Chết tiệt ngu ngốc, cô câm miệng cho ta!” – Đường Hạo cuồng nộ hô to một tiếng, dùng sức vuron tay phải bắt thân thể của cô.

Khi thấy tay hấn muốn bắt lấy mình muốn tiếp rất nhanh tránh ra, làm cho bàn tay của hấn trên không trung bỏ nhào.

“Anh rõ ràng chính là không dám ra khỏi cửa, không phải anh không cần ánh sáng mặt trời, mà là anh không cách nào tiếp nhận mất mình không còn nhìn thấy nữa!” Tiểu Ngưng không ngừng chọc giận hấn tiếp tục nói.

“Câm miệng, cô câm miệng cho ta!” – Đường Hạo bắt không được cô tức giận đến nổi giờ tay nắm lung tung.

“Nguyên lai anh chỉ có thể khi dễ em, khi dễ em là cô gái nhỏ, người không dám ra ngoài là người nhát gan!” – Tiểu Ngưng nói rất lưu loát, kỳ thật toàn thân đã phát run lên.

Thông qua mấy ngày nay tới tiếp xúc, cô phát hiện ra cầu khẩn hấn, khuyên nhủ hấn ra ngoài phơi nắng đều là vô dụng. Chỉ có thể dựa vào chọc giận hấn, tuy nhiên như vậy có chút nguy hiểm.

“Lục Phong vào đây đem cái con bé ngu ngốc bắt lại cho ta treo lên trên ban công!” – Đường Hạo nổi trận lôi đình hô to, trên đầu sợi tóc tựa hồ cũng bị dựng đứng lên.

Xem ra lần này Tiểu Ngưng thật sự có bị.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Quả thật không sai, lúc này Đường Hạo đang nổi giận với Tiểu Ngưng, không có điểm nào muốn ‘thù hạ lưu tình’.

Lúc này, hai tay cùng hai chân Tiểu Ngưng bị trói lại với nhau, cả người bị treo trên trời, dán bên ngoài sân thượng của lầu bốn.

Thù cược chưa xót làm cho Tiểu Ngưng phải cố gắng dùng sức hướng lên mới có thể giảm bớt đau đớn. Cô quay đầu mắt liếc phía dưới, toàn thân lập tức toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Mặt đất hình như chính là một mảnh thú đang giương miệng rộng, chờ đợi nuốt chửng cô. Nếu như cô không cẩn thận mà té xuống, nhất định là sẽ chết..

Cô không dám thở mạnh, cũng không dám đập, liều mạng kéo căng dây thừng, cắn chặt môi dưới để kìm nén nỗi sợ hãi trong lòng, nhắm mắt lại cầu nguyện cho mình sẽ không té xuống.

Từng trận gió lạnh thổi, thân thể gầy gò của cô theo gió lắc lư trên không trung như chiếc đồng hồ quả lắc.

“Hắt xì.” – Tiểu Ngưng ngẩng đầu đánh cho một cái hắt xì thật to toát mồ hôi lạnh, thân thể cũng bởi vì lạnh mà nổi lên run rẩy. Mồ hôi trên trán

chậm rãi chảy xuống thấm ướt tóc của cô.

Trên bầu trời rõ ràng còn có mặt trời, rõ ràng toàn thân làn da chỗ nào cũng bị phơi nắng đến nóng hổi, vì cái gì mà cô còn có thể cảm giác được lạnh?

Lạnh quá, cô nhắm mắt lại, càng cảm giác được thân thể dần dần trở nên lạnh như băng.

Trong sự sợ hãi cực độ Tiểu Ngưng một lần lại một lần tự nói với mình : ‘Không cần phải sợ hãi, không thể cầu xin tha thứ.’

Cô nhất định phải chịu đựng, ít nhất như vậy thiếu gia sẽ buông tha cho mình trước, cũng sẽ đồng ý ra ngoài tản bộ phơi nắng .

Trên khuôn mặt trẻ trung của tuổi mười bảy lộ ra nụ cười quật cường.

Người đang ngồi trên ghế sa lon đã hút xong điếu thuốc lá thứ năm, rốt cục nhìn không được hỏi: “Cái cô gái ngu ngốc kia, còn không có cầu xin tha thứ sao?”

“Không có!” - Lục Phong đứng bên cạnh lập tức đáp.

“Tốt, cô ta đã dừng cảm như thế, vậy hãy để cho cô ta treo trên đó tốt lắm!” Đường Hạo tức giận nói, hần một chút cũng không lo lắng cô sẽ rơi xuống, bởi vì hần quá rõ ràng Lục Phong buộc dây rất chắc chắn!

Trong những ngày mùa hè thì khí trời thay đổi luôn rất nhanh, một giây đồng hồ trước ánh mặt trời chói chang, một giây sau chung quanh cuồng phong gào thét, nhánh cây giương nanh múa vuốt cuồng bầy biến dáng người, tiếng lá rơi là tả văng lên, mây đen dày đặc thoáng cái đã che hết ánh mặt trời.

Bầu trời tối đen lại trong nháy mắt.

Vài giây sau, trên bầu trời đêm xẹt qua một đạo sấm sét thiên không cắt vỡ, ngay sau đó chính là ‘răng rắc’, một tiếng sấm đình tai nhức óc vang lên.

Mưa to từ trên trời giáng xuống, vài giây sau, trên mặt đất bắt đầu có vài giọt nước.

Quần áo trên người Tiểu Ngưng ướt đầm nhanh chóng, Tiểu Ngưng như hoàn toàn mất đi cảm giác, vì toàn thân đau đớn do bị nước mưa quật vào người.

Bởi lúc sét đánh, cô đã hôn mê bất tỉnh trong nháy mắt.

Tiếng sấm vừa vang lên, Đường Hạo đứng bật dậy, lớn tiếng hô: “Lục Phong nhìn xem bên ngoài cái cô gái ngu ngốc kia có cầu xin tha thứ hay không ?!” – Về mặt hần lo lắng, nghiêng tai lắng nghe thanh âm bên ngoài.

‘Nha đầu ngu ngốc cầu xin tha thứ nhanh lên a’ – Trong lòng hần muốn gào to.

“Thiếu gia, thiếu gia, bên ngoài mưa càng lúc càng lớn, mau thả Tiểu Ngưng xuống!” - Đúng lúc này, Tào quản gia cùng cô hầu chạy lên trên lầu lo lắng cầu khẩn nói.

Thấy có người đến Đường Hạo lập tức thu hồi vẻ lo lắng trên mặt, khôi phục lại lạnh lùng biểu lộ nói: “Là do cô ta thôi, là cô ta không muốn vào mà!”

“Thiếu gia, Tiểu Ngưng ngất đi rồi, bất tỉnh a!” - Lúc này, Lục Phong trên ban công lớn tiếng hô.

Tào quản gia che ngực, thất kinh hô: “Thiếu gia, mau đưa Tiểu Ngưng xuống, như vậy sẽ xảy ra chuyện không tốt liên quan đến tính mạng đó!”

“Đừng vậy a, thiếu gia, xảy ra chuyện không tốt!” - Cô hầu sợ tới mức nước mắt đều chảy xuống, nếu như Tiểu Ngưng chết mỗi người trong phòng đều không tránh khỏi bị liên quan!

“Hừ, đừng nói nhảm nữa, các người rốt cuộc có phiền hay không. Đem cô ta xuống, không chịu nổi sự lải nhải của các người!” - Đường Hạo không kiên nhẫn, đành phải đồng ý thả người.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Khi Tiểu Ngưng được Lục Phong ôm chặt vào trong phòng, toàn thân ướt đầm, nước mưa không ngừng chảy xuống! Trong tình trạng vô thức, cô vẫn cuộn mình lại, người không ngừng run rẩy.

“A, thật may quá cái nha đầu này không có chuyện gì!” - Cô hầu vuốt ngực, ngược lại hít một ngum khí lạnh nhìn cô bé đáng thương.

“Lục Phong, mau đem cô bé ôm trở về phòng, Béo thăm cô nhanh đi lấy nước ấm đến đây!” - Tào quân gia an bài mọi thứ thật nhanh.

“Mau vào trong phòng tắm lau bốn, nói cho các người biết, không được để cho nha đầu này chết ở đây, ta không muốn vì cô ta mà ngồi tù!” - Đường Hạo lớn tiếng hô, miệng nói ngữ khí không kiên nhẫn.

Nhưng về mặt sốt ruột hoàn toàn không lừa được người khác.

Toàn thân lạnh như băng của Tiểu Ngưng được ngâm trong làn nước ấm, thân thể đã dần dần ấm áp lên, tứ chi chậm rãi buông ra, nằm thẳng lại trong bồn tắm.

Nhưng cô vẫn không tỉnh lại, mất một mực nhắm lại. Chỉ có hô hấp yếu ớt hô hấp chứng tỏ cô còn sống.

Cô hầu cùng Tào quân gia hết lần này đến lần khác xoa nắn thân thể của cô, nhẹ giọng gọi tên cô: “Tiểu Ngưng, đã thấy khá hơn chưa, không sao nữa rồi, cô tỉnh lại đi!”

“Ngô.” - Tiểu Ngưng bắt đầu có tiếng nước nở nghẹn ngào.

Nghe được tiếng nói của cô phát ra, hai vị trung niên phụ nhân rút cục thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Cô ngâm trong nước nóng một lúc sau mới được ôm ra từ trong bồn tắm.

“Mặc quần áo vào cho cô ta, bác sĩ sẽ lập tức đến đây, các người có thể đi xuống!” - Đường Hạo ngồi trên ghế, nói với những người từ trong phòng tắm đang đi ra.

“Tốt quá.”. Hai vị trung niên phụ nhân trao đổi cho nhau một ánh mắt, vị đại thiếu gia này thật là làm cho người ta càng lúc càng khó suy nghĩ!

Bất quá xem ra hẳn nên biết mình đã làm chuyện sai gì rồi!

Cô hầu mới vừa ra khỏi cửa phòng, một bác sĩ ngoài năm mươi đi vào. Sau khi chăm chú kiểm tra cho Tiểu Ngưng lại tiêm cho cô một mũi.

“Cô ấy như thế nào, có bị gì nghiêm trọng không!” - Đường Hạo cau mày, khẩn trương hỏi.

“Người bệnh bị phong hàn cùng kinh hải, hiện tại chưa thênh lại. Sáng sớm ngày mai nếu như không hạ sốt, sẽ tiêm một mũi nữa. Chú ý nghỉ ngơi, sẽ bình phục nhanh thôi!” - Nói xong, bác sĩ thu hồi dụng cụ, xoay người rời đi.

“A.”. Tiểu Ngưng nằm trên giường đột nhiên nín chặt chặn cơn hồ kên lên.

Đường Hạo vội vàng chạy đến bên cạnh giường, hạ giọng nói: “Không sao đâu, bác sĩ nói cô sẽ không có chuyện gì cả”. Hừ, cô gái này sẽ trang mô tác dạng. Cũng đã tắm rửa sạch sẽ, tiêm thuốc, sẽ không sao nữa rồi.

“A. Tôi sợ quá.” - Tiểu Ngưng lại thét to lung tung, thở hổn hển kịch liệt, vài giây đồng hồ sau bình tĩnh lại rất nhiều, thì thảo nói nhỏ: “Tôi tưởng sẽ ngã chết.”

“Ô. Mẹ. Mẹ.” - Cô như một đứa trẻ, miệng không ngừng gọi mẹ.

“Ô ô.” - Tiếng khóc của cô đầy sợ hãi, Đường Hạo hiểu được cô lúc này đang sợ hãi.

“Không sao, không sao rồi, đừng khóc nữa!” - Nghe cô khóc, Đường Hạo khó chịu, rốt cuộc nhịn không được tiếng khóc của cô liền nằm ở bên cạnh ôm cô, vỗ nhẹ lưng cô an ủi.

Ôn nhu làm cho Tiểu Ngưng khóc nhỏ dần, cô hít hít mũi, dùng sức ôm chặt hẳn, phảng phất sợ hãi lại đột nhiên biến mất nên không buông tay: “Mẹ. Mẹ. Tôi sợ. Ô.”

Tiểu Ngưng vui khuôn mặt nhỏ vào ngực hẳn, thân thể không ngừng run.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Đường Hạo tuy không thoải mái nhưng tùy ý cô lau nước mắt cùng nước mũi sờ trên lồng ngực của hẳn, dờ khóc dờ cười dỗ dành cô: “Không phải sợ, không có việc gì.” - Muốn chết cô lại đem hẳn trở thành ‘mẹ’, ngu ngốc quả là ngu ngốc, ngực của hẳn làm sao giống như ‘mẹ’ của cô rồi!

”Nha. Đau nhức, đau quá.” - Nhắm mắt lại nàng đột nhiên thật to ngược lại co lại một ngum lãnh khí, lại bắt đầu nhúu lại cái mũi khóc: “Đau quá a.”

Nương theo cô từng tiếng tiếng gào, toàn thân nàng căng cứng , hai tay cùng hai chân đều duy trì tại một tư thế thượng.

Tuy nhiên nhìn không tới cô, nhưng là động tác tứ chi cứng ngắt.

Thời gian dài bị treo ở bên ngoài, cánh tay và cơ đùi nhất định sẽ đau nhức. Đường Hạo nhẹ nhàng xoa lên cánh tay của cô, sau đó từ từ nâng một tay của cô lên.

“A.” – Tiểu Ngưng bất ngờ phát ra một tiếng thét chói tai: “Ô, đau”

”Đau, giờ cô mới biết đau? Ai bảo người ngu ngốc như cô cũng rất dũng cảm a, hừ, bây giờ dũng khí như thế nào lại không có ?” - Đường Hạo bên cạnh châm chọc nói nhưng nhẹ nhàng giúp cô hoạt động cánh tay.

Hắn luyện qua quyền đạo, Judo, hơn nữa lúc trước khi học cao trung cũng là tuyển thủ của đội bóng rổ, đương nhiên hiểu được cơ bị thương nên nên xử lý như thế nào.

Nếu như hiện tại không hoạt động, sáng sớm ngày mai toàn thân của cô sẽ càng đau nhức, không cách nào nhức nhích được!

Xác thực khi Đường Hạo trợ giúp vận động, tiếng kêu đau của cô càng ngày càng nhỏ lại lộ ra một cái mỉm cười thoải mái.

Đường Hạo hoạt động hết hai cánh tay của cô, sau đó hướng phía hai chân cô tiến công.

Chân nếu so với cánh tay thì hữu lực hơn, đồng thời cơ trên đùi bị thương, cũng sẽ so với trên cánh tay nặng hơn.

Đường Hạo nâng lên chân trái của cô thì toàn thân Tiểu Ngưng cũng bắt đầu ra sức giãy dụa. Trong hôn mê cô thẳng lên nửa người trên, ngồi xuống, đau tê tâm liệt phé lớn tiếng khóc hô:

“Ta ngã từ trên lầu xuống rồi, ngã chết rồi. . .”

Đường Hạo không để ý tới cô la khóc kiên trì kéo duỗi vận động: “Không có té xuống, cô rất an toàn.”

Đường Hạo vì khống chế thân thể của hắn, đem đại thủ chuyển qua chân của cô căn chỗ nhí, ngón tay vừa vận chống đỡ tại nơi tư mật của cô.

Tuy cách bằng một lớp áo nhưng là hắn tinh tường cảm giác được cô ôn nhu, cùng nhiệt độ của cô.

Là nam nữ trẻ tuổi, toàn thân dịch không bị khống chế hướng phía, dừng mảnh lao tới. Hắn chỉ có thể liều mạng đặt trên đùi của nàng, mới miễn cưỡng khắc chế xúc động của mình.

“Buông ra, buông ta ra, ta không muốn bị treo ngược lên.”

“Chớ lộn xộn.” - Đường Hạo đè nén tiếng hô, ngăn cản động tác của cô.

Chính là một tiếng này như ác ma gầm nhẹ, làm cho nguyên bản dọa cô sợ hãi, nhận lấy thương tổn càng lớn.

“A.” - Nương theo một hồi tiếng thét chói tai, một đạo nhiệt lưu từ nơi tư mật chảy ra.

Vài giây đồng hồ thấm ướt quần áo ngủ của cô, tay người con trai ướt đẫm, dần dần cái chần dưới người cô cũng xuất hiện dấu vết.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

“Cái con nha đầu này lại. lại dám dâm rồi!”

Đường Hạo nhúu mũi lại, nâng bàn tay dính đầy chất lỏng mà nói không nên lời, vừa tức lại vừa lo lắng. Hội mất, nhất định là bởi vì bị sợ quá mức!

“Ồ ô.”. Lại còn khóc khóc, gáy gáy, lâm bầm gì nữa chứ. Hình như cô không cảm giác được thân dưới đang ẩm ướt nên vẫn tiếp tục giãy giụa qua lại.

Đường Hạo lau khô chỗ giường bị bẩn, ôm lấy cả thân thể cô. “Nhờ thứ cô ban tặng mà cái giường này không thể nằm được nữa rồi!”

Tiểu Ngưng lại vùi đầu vào lồng ngực hắn và bắt đầu nức nở!

“Ha ha, đái dầm nên xấu hổ quá mà khóc đấy sao?” - Đường Hạo đi lên cầu thang lầu hai, mỉm cười hỏi.

Có lẽ nước tiểu đã được đào thải khỏi cơ thể nên sự sợ hãi cũng giảm bớt, Tiểu Ngưng bình tĩnh lại rất nhiều, hô hấp đều hơn.

Đường Hạo đưa cô lên phòng ngủ lầu hai, Tiểu Ngưng yên tĩnh chìm sâu vào giấc ngủ.

Đường Hạo tự nhủ mình không cần phải suy nghĩ lung tung, tay sờ lên lưng quần của cô, kéo rất nhanh cái quần ẩm ướt của cô ra.

Sau đó hắn lấy chăn từ phần eo phía dưới đắp lên cho cô, ngón tay cách chân tại nơi mảnh khảnh trên đùi của cô xoa qua lại, hi vọng lúc cô tỉnh lại sẽ không quá đau nhức.

Chân cô cực kỳ mảnh khảnh rất cân xứng, hắn cảm nhận điều đó rất rõ ràng!

Nghĩ đến cảm giác hai chân của cô kẹp ở bên hông, khiến hắn không khỏi hưng phấn!

Ha ha, hắn sao có thể có cảm hứng với một cô bé đái dầm cơ chứ? Đây quả là kỳ quái!

Đường Hạo trong lòng tự châm chọc chính mình, bỏ qua những xao động trong cơ thể.

Sau nửa giờ xoa bóp, Đường Hạo mới tiến vào trong chăn rất tự nhiên nằm bên cạnh của cô, cánh tay khoát lên trên thân thể của cô.

Hình như Tiểu Ngưng cảm giác sự ấm áp từ thân thể hắn, cô lại chậm rãi nằm gần hắn hơn, còn nâng chân trái lên gác trên người hắn.

“Ngại” - Người đàn ông kia thật muốn chống lại sự hưng phấn. Cánh tay của hắn đang muốn dôi đi vừa vận dụng phải chỗ rộng mở giữa hai chân của cô, thậm chí còn có thể cảm giác được một mảnh ướt át kia.

Tiểu Ngưng giống như không tìm được vị trí thích hợp, vận vẹo khiến tay hắn càng dán chặt.

Đường Hạo cảm giác trên trán mình lập tức xuất hiện vài đạo hắc tuyến. Thượng Đế ơi, hiện tại tay hắn, cánh tay đang động chạm vào cánh hoa chảy ra nhiều chất lỏng tươi mới . . .

Quả đào chín mọng vỡ ra từ khe hở, chảy ra chất lỏng ngọt ngào, vừa vận chảy đến trên cánh tay của hắn.

Đường Hạo cảm giác máu trong thân thể lần lượt bắt đầu khởi động, miệng đắng lưỡi khô chỉ có thể một ngậm lại một ngậm nuốt nước miếng xuống.

Hắn cắn chặt răng, cứng rắn như xác ướp không dám nhúc nhích.

Hắn không ngừng ảo tưởng bộ dáng của cô, nghĩ mặt của cô, ánh mắt của cô, cái mũi của cô, miệng của cô, còn có khúc biểu lộ.

Tựa hồ gặp ma, hắn nâng tay khoát lên trên người cô, tiến đến gò má trơn mềm của cô. Dọc theo thân thể mượt mà của cô chậm rãi đi xuống.

Mặt của cô thật nhỏ, hắn đặt bàn tay tại trên mặt của cô khoa tay múa chân, quả nhiên còn không lớn bằng bàn tay của hắn: “Cũng không tệ lắm, ít nhất cô còn có đường mỹ nữ trụ cột!” - Hắn nhẹ giọng nói, trên mặt khơi gợi lên một cái mỉm cười.

Hình như là tìm được rồi việc hay, hắn tiếp tục sờ đến ánh mắt của cô. Lúc trước hắn thường chú ý đến thân thể cô, còn khuôn mặt cô thì chưa từng chạm qua.

Ở giữa khoảng cách hai mắt của cô cũng là tiêu chuẩn phi thường, con mắt rất sâu, ngăm lại cô hẳn là người có đôi mắt rất to.

Cái mũi của cô nhỏ có chút hơi vênh, như vậy lúc khóc lên cái mũi nhất định sẽ thêm vênh, nhất định là có!

Miệng không lớn không nhỏ, không dày cũng không mỏng, ha ha, như vậy mới đúng là loại hắn thích, hôn đúng nhất định rất thoải mái!

Đường Hạo ngửa mặt lên, chậm rãi dựa vào cô, cặp môi mỏng của hắn dán lên gương mặt của cô, chậm rãi bắt đầu ở môi của cô.

Sợ quá nhiều làm cô tỉnh giấc, động tác của hắn rất nhẹ, một hôn môi một chút, cẩn thận cảm nhận cánh môi mềm mại của cô.

Cảm giác được một cái hôn đã không cách nào thỏa mãn hắn thì hắn mới định chỉ phần này trong đêm khuya ngọt.

Có lẽ cô thật là một ngoại lệ, không giống như những cô gái khác chỉ là yêu mến thân phận đại thiếu gia của hắn.

Nghĩ đến cô chỉ mới mười bảy tuổi vì để cho hắn đi ra ngoài phơi nắng mà suýt mất mạng, trong lòng của hắn có chút ấm áp.

Xem ra, cô đã khiến hắn có chút thay đổi suy nghĩ về con gái!

Chương 37

Sau khi bị kinh hãi tột độ, Tiểu Ngưng chìm vào giấc ngủ đến sáng sớm mới tỉnh lại, tổng cộng mất ba lượt Đường Hạo ôm cô từ phòng ngủ của mình liên tục chiến đấu đến phòng của cô, lại từ phòng của cô sang phòng khách.

Vì sợ Tiểu Ngưng biết mình dãi dầm sẽ thẹn thùng, hấn cố ý nói cho quần gia cùng cô hầu không cho phép đem chuyện này truyền ra ngoài, càng không thể để cho Tiểu Ngưng biết.

Chỉ là giấy làm sao có thể gói được lửa?

Khi cô chỉ mặc đồ ngủ đứng dậy, phía dưới không có gì thì chắc cô cũng cảm thấy rất kỳ quái. Chẳng lẽ là hấn đem qua lại. . . muốn cô?

Toàn thân đau đớn muốn chết làm cho cô tự hỏi những vấn đề này, đúng lúc này Tào quần gia cầm quần áo đi đến: “Cháu đã tỉnh rồi à? Mau thay quần áo đi!”

“Tào quần gia, tại sao cháu lại ở chỗ này? Cháu được thả ra từ bao giờ?” - Trong đầu cuối cùng chính là một màn đạo tia chớp thật to hiện lên, tiếng sét đình tại nhức óc.

“Ngày hôm qua thoáng cái thiếu gia sẽ đem cháu đến đây, nhưng lại một mực chiều cổ cho cháu, ta chưa từng thấy thiếu gia lo lắng qua cho ai nha như vậy.” Tào quần gia một bên bả quần áo buông, vừa nói.

Tiểu Ngưng lại không ngừng ngờ ngẩn, hấn. một mực cả đêm qua chiều cổ cô? Trước đó ít nhiều còn đối với hấn có hận ý, lúc này lại bị một cỗ âm áp chỗ thay thế: “Hấn, thật sự có chiều cổ cháu?”

“Ta đây một bà lão không có thói quen đi lừa gạt người, Tiểu Ngưng ngày hôm qua bị thiếu gia làm cho sợ hãi? Kỳ thật thiếu gia hấn cũng không xấu nha.” - Tào quần gia không đánh mất thời cơ thay thiếu gia lấy lại hình tượng, dù sao cũng do bà nuôi từ nhỏ, không muốn làm cho người khác hiểu lầm hấn là người ~ bại hoại!

“Cháu biết rõ hấn là người tốt!” - Tiểu Ngưng khẳng định nói, nếu như hấn là người xấu thì tại sao lại muốn thả cô đi?

“Người tốt? Ta đây cũng không phải là người tốt gì, chính là ta không muốn bị người ngu ngốc như cô liên lụy đi ngồi tù!” - Một đạo âm thanh trào phúng nồng đậm từ cửa vang lên.

Tiểu Ngưng cùng Tào quần gia cùng một lúc quay nhìn về phía ngoài cửa, Tào quần gia biết mình nên rời đi trước, để không gian lưu lại cho hai người trẻ tuổi.

Cô biết rõ hấn là cố ý nói như vậy, hấn dường như có thói quen đem mình trở nên ‘xấu xa’ như vậy.

“Uy, cô ngu ngốc đến mức còn không mặc quần áo? Chẳng lẽ cô không muốn ta giữa trưa đi phơi nắng sao?” - Một tiếng này, hấn nói càng hung hăng.

Có ý gì? Thiếu gia nói là muốn đi ra ngoài phơi nắng sao? Đúng vậy, không sai, hiện giờ hấn đang nói cho cô biết để cô nhanh mặc quần áo vào, sau đó phải đi phơi nắng.

Tiểu Ngưng mừng rỡ vội vàng cầm lấy quần áo: “Thiếu gia, anh chờ em một chút, em lập tức sẽ mặc vào!”

“Cô nhớ rõ là phải tắm trước, sau đó mới mặc quần áo!” - Đường Hạo tựa ở một bên mặt bàn, khoe môi giương lên nói ra. Đêm qua cô dãi dầm ba lượt, không tắm trên người nhất định thối chết!

“Em biết rồi!” - Tiểu Ngưng đã tiến vào trong phòng tắm, mở vòi hoa sen phía dưới bắt đầu tẩy rửa chính mình.

Rất sợ hấn đột nhiên lại thay đổi chủ ý, Tiểu Ngưng trấn an lo lắng nói: “Thiếu gia, anh ngàn vạn không nên gấp gáp, em rất nhanh, thật sự rất nhanh. . . .”

“Đừng dài dòng, nhanh tắm đi!” - Hừ, hấn chính là muốn mang ‘dãi dầm tỉnh’ phơi nắng mặt trời, giết sát trùng, nếu không hấn mới không cần vô dụng phải đi phơi nắng!

Cứ như vậy, sau khi dùng bữa sáng, Đường Hạo lần đầu tiên ra khỏi nhà sau mấy tháng bị tai nạn xe mà mù lòa. . .

Đắm chìm dưới ánh mặt trời hấn có vẻ càng thêm suýt soát, Tiểu Ngưng thường xuyên bị hấn mê mẩn đến thất thần, như vậy ngờ ngác nhìn qua hấn.

“Uy , ngu ngốc, cô mang nước lại đây cho ta, ta khát!” - Đường Hạo nói hơn hai lần nhưng không thấy phản ứng của cô, ngữ khí trở nên cực kỳ không tốt.

“Thật có lỗi, thiếu gia, cho anh!” - Tiểu Ngưng mắc cỡ đỏ mặt, nhanh đưa cái chai nắp đã vặn mở cho hắn.

Hắn không chút khách khí tiếp nhận nước khoáng, rầm rầm uống vào, rất nhanh cái chai chỉ còn thấy đáy : “Cùng một chỗ không thể thất thần, không thể nghĩ người khác!”

“Em không nghĩ người khác, em là nghĩ.” - Tiểu Ngưng lại kịp thời thu nhỏ miệng lại, sắc mặt trở nên càng đỏ. Trời ạ, may mắn chữ ‘ anh ’ không có nói ra, nếu không thật sự là mất mặt quá rồi.

“Nghĩ tới ai đó?” - Đường Hạo nhún mày nghi ngờ hỏi. Cô có thể hay không suy nghĩ đến người đàn ông khác? Mười bảy tuổi đúng là thời điểm nam nữ qua lại với nhau ?

Vừa nghĩ tới cô có thể đã có người trong lòng, trong thâm tâm Đường Hạo cực kỳ không thoải mái, ngực chất đầy hương vị khó chịu.

Không được, cô chính là món đồ chơi của hắn, trong tâm không thể nghĩ đến người đàn ông khác.

” Emem nghĩ tới mẹ em !” - Tiểu Ngưng thẹn thùng từ bên cạnh của hắn chạy đi, trốn tránh sự tra hỏi của hắn.

Nơi này mặt cỏ thật sự rất tuyệt, dẫm lên cực kỳ thoải mái. Bốn phía truyền đến từng trận mùi thơm của hoa cùng cỏ xanh, Tiểu Ngưng ngừng lại ngồi ở trên bãi cỏ, ngâm nga ca khúc: “Ifndrfftf, Mlvlgthm, Ifllthngstr, Mlvlgthm”

Đường Hạo dần dần chìm đắm trong tiếng hát của cô, từ từ tiến đến chỗ cô, lắng lắng nghe tiếng hát của cô.

Thật không ngờ cô gái nhỏ quật cường như thế lại có thể hát ra một ca khúc ôn nhu.

Tiếng ca uyển chuyển dần dần kết thúc, Tiểu Ngưng mới phát hiện có người chăm chú nghe . Không có ý tứ le lưỡi, co lại bả vai : ” Em tùy tiện hát rất khó nghe đúng không, thật khiến cho anh chê cười!”

Đường Hạo mân cạp môi mông động ý gạt đầu, sau đó mở miệng nói ra: “ Nhưng là bất kể thế nào mà nói, ta cảm thấy được so với lúc tiếng của cô vừa khóc lại vừa náo, dễ nghe hơn nhiều!”

“Ta lúc đó lại có thể vừa khóc lại náo...” – Tiểu Ngưng không nhìn tới hắn, nhún mày thuận tiện tay làm ra động tác đánh người.

Ha ha, thực may mắn hắn cái gì đều nhìn không thấy.

Đường Hạo ha ha cười ra vài tiếng, xem như đáp lại lời của cô.

“Ifndrfftf, Mlvlgthm, Ifllthngstr, Mlvlgthm”

Cô có thể làm được sao? Có thể lúc nào cũng làm bạn với hắn sao? Đường Hạo đột nhiên hi vọng cô có thể cùng hắn một chỗ, tùy thời có thể nghe được tiếng ca động lòng người của cô

Cách đó không xa một hồi tiếng người nói âm ỹ khiến Tiểu Ngưng chú ý.

Chỉ thấy quản gia cùng đi Béo đem rất nhiều chăn mền ra ban công phơi nắng : “ Hôm trước không phải mới phơi nắng qua chăn mền sao? Tại sao lại phơi ? Kỳ quái!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Tiểu Ngưng đang ngạc nhiên trước việc chăn đệm tự nhiên bị đem ra phơi thì bị câu nói “Ai cần cô quan tâm nhiều như thế hả , hát thì cứ hát đi” của hắn chặn miệng .Tiểu Ngưng thật không tin được hắn sẽ thích nghe cô ca hát. Ban đầu thì ý tứ của hắn thật chả tốt lành gì, thế nhưng nhìn thấy sự thờ ơ được biểu lộ rõ ràng của hắn, Tiểu Ngưng càng hát lại càng hăng say hơn , dần dần sự thẹn thùng cũng ít đi nhiều.

Và thế là trong những ngày kế tiếp, Đường Hạo cứ mỗi sáng sớm đều đứng giờ đi tản bộ, sau đó ngồi ở mặt cỏ lắng nghe Tiểu Ngưng hát hò .

Tất nhiên là hắn vẫn không chừa được cái thói hung dữ, thế nhưng đều chỉ giới hạn trong lời nói. Ngu ngốc , ngu ngốc – những từ đó có vẻ như hắn rất thích dùng khi gọi Tiểu Ngưng.

Ngay người nhìn ngắm về mặt tuần mỹ của hắn, không hiểu tại sao Tiểu Ngưng cảm thấy như có chút tình cảm nhen nhúm lên.

Hắn có thích cô không ? Cô không dám xác định, nhưng so với trước đây thì hắn đã tốt hơn hẳn, những lời nói mang thái độ sự trào phúng, khinh bỉ, cùng lạnh lùng ít đi trông thấy. Hắn yêu chiều cô hơn, thích cô nhiều hơn, những nụ cười vui vẻ cũng nhiều hơn trước. Chỉ là, hắn cũng không chạm vào cô nữa. Đương nhiên bọn họ cũng có những lúc nói chuyện phiếm đến tận đêm khuya, nhưng lúc đi ngủ, hắn sẽ đuổi cô về phòng mình.

Cô không rõ, tại sao hắn lại cư xử như thế ! Cô rất, rất muốn hỏi hắn, thế nhưng biết mở lời thế nào đây ? Quá xấu hổ!

-”Tôi khát!” Đọc theo con đường nhỏ, hắn đã chạy được một vòng rồi, trên trán cũng đã lấm tấm mồ hôi, hắn thân nhiên quay ra nói với cô.

Tiểu Ngưng lại nhìn cái chai nước đã sớm trống trơn trong tay, nhìn không được oán trách trong lòng, hắn là robot uống nước hả trời, rõ ràng hôm nay cô đã chuẩn bị một chai nước siêu to như thế, vậy mà vèo cái hắn đã uống hết sạch rồi. “Anh chờ một chút nhé, em đi lấy ngay đây!”

-”Khi tôi chạy bộ thì cô phải sớm chuẩn bị chứ, cô không thấy là trời rất nóng à ?”. Trải qua mấy ngày qua “phơi nắng”, Đường Hạo trắng trẻo đã đen đi rất nhiều, thế nhưng điều này lại làm cho hắn thoạt nhìn càng thêm mê người.

Tiểu Ngưng nghe thấy lời căn nhắc của hắn, cô biết là phải nhanh chóng thoát khỏi cái khu vực có thể gây nổ này. Biện pháp làm cho đại thiếu gia nhà cô bớt giận tốt nhất chính là nhanh nhanh mang nước “giội” nha.

Đi khuất khỏi tầm mắt của hắn rồi, cô chậm chậm trở lại phòng, bởi vì bước chân của cô từ trước đến nay đều rất nhẹ, bởi vậy nên Tào quân gia cùng cô hầu béo không hề hay biết, vẫn rôm rả nói chuyện cùng nhau.

-”Ha ha, hiện tại thiếu gia cùng Tiểu Ngưng cảm tình đã khá lên nhiều nhỉ, tôi thấy hình như hai người bọn họ đang yêu nhau!”. Cô hầu béo cười hi hi nói, miệng cười đã rộng đến tận lỗ tai đằng sau.

-”Tiểu Ngưng là cô bé hiền lành, xinh đẹp, đáng yêu động lòng người, thiếu gia đương nhiên sẽ thích!”. Bộ dáng của Tào quân gia giống như hết thảy đều trong sự liệu của bà.

Nghe thấy nhân vật chính trong câu chuyện của họ là cô cùng Đường Hạo, Tiểu Ngưng lại càng thẹn thùng, không dám phát ra âm thanh. Ha ha, bọn họ đều nhìn ra được Đường Hạo yêu mến cô sao? Vậy không phải là ảo giác của cô ?

Một cảm xúc ngọt ngào không nói lên lời chậm rãi lan tỏa khắp lồng ngực, Tiểu Ngưng lại nhìn không được nở một nụ cười thật tươi.

-”Tôi luôn luôn cầu xin ông trời, nhất định phải để thiếu gia của chúng ta có thể trở nên lạc quan như trước.” Cô hầu béo miệng lẩm nhẩm cầu thần bái Phật “Ài, thế nhưng cầu thần bái Phật, cũng không bằng Tiểu Ngưng của chúng ta. Ha ha, Tiểu Ngưng thật sự là một cô bé rất dũng cảm, bị treo tại không trung như vậy, thế mà ngay cả gọi cũng không có kêu một tiếng! Kỳ thật chắc cũng có sợ hãi, nếu không cũng không thể cả đêm đi ba lượt giường!”

Tào quân gia đem cái bàn lau sạch sẽ, uống xong một ngụm nước liền đáp lời : “Sao mà không sợ được chứ, may mà không có tình huống gì xấu hơn xảy ra. Mấy ngày nay cô bé ấy đều không có đi dầm dẫm chứ ? !”

-”Không có đâu, tôi đặc biệt mỗi ngày đều xem giường đơn của cô bé, không có.”

Tiểu Ngưng đỏ bừng cả khuôn mặt, cũng không biết khi nào thì mình đã đi ra đến sân, trong đầu chỉ tràn đầy suy nghĩ về cái vụ xấu hổ đó, sự thật sao? Đái .. đái dầm sao ? Trời ơi là trời !

Chết mất, cô thật sự muốn tìm xem có cái động nào để chui vào, vĩnh viễn không cần phải đi ra!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Tiểu Ngưng lại trốn ở trong phòng, cô thực sự không biết làm thế nào để đối mặt với Tào quân gia, béo a di, lại còn cả. hắn nữa !

-”Thật sự là xấu hổ, như thế nào lại đái dầm ? Đã thế lại còn những ba lần liền. Trách không được ngày đó, mọi người cảm thiết nhiều chân mền phơi trên ban công, Ài,” Tiểu Ngưng lại buồn bã lấy hai tay che lỗ tai, miệng dán tại đầu gối hô to.

Trời ạ, coi như là bảy tuổi đái dầm cũng đã là chuyện dọa người khác, huống chi cô đã mười bảy tuổi rồi! Tình huống này. Cái chuyện mất mặt này... bây giờ thì tốt rồi, hết dám nhìn mặt ai luôn !

Đường Hạo nhẹ chân đi tới gian phòng, khi thấy giọng nói xấu hổ của cô vang lên thì bình thân đi đến bên cạnh cô, dùng sức vỗ mạnh xuống người cô.

‘ pằng ’ một tiếng kêu rơi xuống, vừa vắn khiến cô nhú mảy ngẩng lên . “ Tào quân gia đã bảo em xuống dùng cơm ba lượt rồi, như thế nào còn không đi hả ! ”

Đường Hạo hào phóng ngồi ở bên cạnh cô , dịu dàng nắm lấy tay cô .

- “ Em không đói bụng, anh xuống dưới ăn đi ! ”. Tiểu Ngưng lại vùi cả khuôn mặt nhỏ nhắn vào trong chăn, phát ra giọng nói buồn buồn.

Ọp ọp ——

Một tiếng động thật to từ trong bụng của cô truyền tới, cực kì không nể mặt chút nào , chọc thủng lời nói dối của cô .

- “ Bụng biểu tình lớn tiếng như vậy, còn nói không đói bụng? Buổi trưa cô cũng có ăn gì đâu, nhanh lên một chút! ”. Đường Hạo ra mệnh lệnh.

- “ Em không. ”

- “ Cái gì không, cái đồ ngu ngốc này, đi ăn cơm ngay cho tôi , nhanh lên một chút! ”. Từ trước đến nay hấn nào có nhìn ai , liền dùng sức lôi kéo thân thể cô.

Tiểu Ngưng lúc này chẳng khác gì con búp bê vải bị hấn lôi dậy, cô buống binh chống cự đến cùng . “ Em không đói bụng nha, em không cần phải đi ra ngoài, không cần phải! ”

- “ Đừng dài dòng! ”. Đường Hạo hoàn toàn không thèm để ý lời nói của cô, mạnh mẽ kéo thân thể cô, đi về phía cửa.

- “ Không cần phải đi, em không cần phải xuống dưới! Em mắc cỡ muốn chết , mọi người nhất định ở sau lưng chê cười em, nước tiểu em làm ướt nhiều chăn mền như vậy ! ”. Tiểu Ngưng lại túm lấy cái tay cầm cửa, tiếng nói càng ngày càng thấp.

Đường Hạo đầu tiên là sững sờ, sau đó lập tức không nhìn được cười to ra tiếng. “ Ha ha. ”

Nhìn xem bộ dáng của hấn , cười đến hai vai kịch liệt run run , Tiểu Ngưng lại càng cảm thấy khó xử, cúi đầu nhỏ giọng nói: “ Em biết mà, anh còn cười em như thế, Tào quân gia cùng cô Bé nhất định cũng sẽ cười em! ”

Cười cho đã đời, mãi sau hấn mới tạm ngừng được tiếng cười. Kéo cao thân thể cô, làm cho cô tựa trước lồng ngực của mình. Lại xoa xoa đầu cô , ngữ khí cực kì dịu dàng nói ra: “ Không ai chê cười em đâu, em đừng quá đa tâm . Nếu như không phải tôi treo em bên ngoài, em cũng sẽ không sợ hãi như thế ! ”

Tiểu Ngưng im lặng lắng nghe, lời nói đạo lý này, nhưng là cô vẫn cảm thấy rất xấu hổ . “ Nhưng em vẫn không muốn đi ra ngoài cũng! ”. Lần này giọng nói của cô rất nhỏ, không kiên trì giống như trước nữa.

Đường Hạo khẽ nhếch khóe miệng, búng nhẹ trán cô . “ Kỳ thật em đã rất dũng cảm rồi , nếu như đổi lại là tôi bị treo lơ lửng như thế, có lẽ tôi sẽ để nước tiểu chảy ra giường một tuần lễ ấy chứ, em chỉ có đái một đêm. ”

- “ Không cho nói. ”. Tiểu Ngưng thoáng cái đã ngăn chặn miệng của hấn, bị cụm từ ‘ đái một đêm ’ kích thích đến hô to ra tiếng .

Hai tròng mắt của hấn không có tiêu cự, nhưng vẫn thấy phảng phất sự yêu chiều.

Ánh mắt của hấn làm cho Tiểu Ngưng giống như bị điện giật, đỏ mặt cuống quýt thu tay lại. “ Em Anh không nên nói lung tung ! ”

Đường Hạo không được tự nhiên , ho nhẹ một tiếng , đáng chết, hấn lại bởi vì vừa mới tiếp xúc mà ý loạn tình mê, hấn không thể hôn ngay lên môi cô .

Trong đầu hấn hiện tại chỉ toàn nghĩ đến thân thể cô , còn có cảm giác bị cô bao quanh nữa.

Shit, cô mới mười bảy tuổi, còn chưa có tốt nghiệp cấp ba , hấn. Cũng không muốn biến thành một cái tên ... khốn nạn ! Đường Hạo không nghĩ sẽ cùng con thỏ trắng ngu ngốc tranh luận vấn đề ‘ một đêm ba lượt ’ nữa , hấn nắm chặt hai vai của cô , đột nhiên hỏi. “ Nói cho tôi biết,, em có bạn trai ở trường học chứ ? ”

Tiểu Ngưng bị hấn hỏi vấn đề này thì không hiểu ra sao, ngây ngốc hỏi đáp: “ Đương nhiên! ” Ở trường học, chuyện học sinh thích nhau đâu có hiếm, đương nhiên là cũng có chàng trai thích cô nha!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

”Dù đó là một chàng trai tốt cũng phải bỏ qua hán?” - Hán không đầu không đuôi hô to một câu, sau đó dắt lấy cô đi xuống dưới lầu!

“Uy , anh nói cái gì?” - Tiểu Ngưng ngày càng thấy mơ hồ, thân thể bị động đi theo hán: “Sao anh lại đột nhiên tức giận chứ?” - Thật sự không thể giải thích được.

“Tôi nói tiếng nước ngoài sao? Đừng để tôi nói lần thứ hai, nhớ kỹ lời tôi nói đấy!” - Đường Hạo dùng sức hô, lời nói khó nghe bao nhiêu thì sắc mặt trở nên khó coi bấy nhiêu.

Tiểu Ngưng bị hán rống rụt rụt bả vai, tất cả nghi vấn đều nuốt vào trong bụng, ngoan ngoãn đi theo hán xuống lầu.

Thiệt là cô hiện tại sẽ nghĩ được đến cái gì khác a, trong đầu, trong nội tâm của cô đã sớm bị hán chiếm hết không còn chỗ trống nào.

Thực tế hán bây giờ đối với cô càng ngày càng tốt, đến nỗi làm cho cô thật sự không nghĩ sẽ rời xa hán.

”Ừ.” – Tiểu Ngưng vòng cánh tay mảnh khảnh của mình quanh cổ hán

Một đôi bàn tay lớn dọc theo thân thể tuổi trẻ qua lại xoa nắn.

Khi hán nhiệt tình, Tiểu Ngưng lại càng thêm không khống chế nổi xao động trong cơ thể, thân thể giống như rắn vắn vẹo muốn được nhiều hơn.

Thân thể của cô làm như hòa tan thành một vũng nước, chặt chẽ liếm thân thể của hán.

“Ngại.” Đường Hạo đột nhiên thô cát thân ngâm một tiếng, lập tức đẩy thân thể của cô ra : ” Không.”

Muốn chết, hán như thế nào không nhớ khi nào hai người hôn đến lại cùng một chỗ? Hơn nữa hôn đến hưng hực khí thế, hán thiếu chút nữa khống chế không được muốn cô?

Tiểu Ngưng bị đẩy ngã không kịp thở, cả người hô hấp hỗn loạn. Sự mờ mịt trong ánh mắt cũng có thể thấy được cô còn tỉnh táo sau sự kích thích vừa rồi. “Sao lại đẩy ra ... Em ... ”

Cô run rẩy hỏi, trong giọng nói nghẹn ngào ủy khuất.

Vì cái gì hán một mực đều cự tuyệt cô? Không phải hán rất muốn giữ lấy cô sao. Mà là nếu như hán yêu mến cô, không phải rất tự nhiên sẽ muốn cô sao?

Dù sao, bọn họ đã sớm ở cùng một chỗ!

“Tôi mệt, muốn ngủ, cô đi ra ngoài!” – Ngán ngùng vài giây đồng hồ, Đường Hạo trở nên lạnh lùng.

Tiểu Ngưng sắc mặt trắng bệch, cứng đờ tại chỗ đó nhìn hán, cô không biết mình sai ở đâu, vì cái gì hán muốn đẩy cô ra?

Chẳng lẽ hán thật sự không thích cô, đã chán ghét cô sao?

Trong lòng dâng lên nỗi chua xót, thẳng bức tràn lan đến cổ họng của cô.

Có lẽ hán sẽ hôn cô, bất quá chỉ là muốn trêu chọc cô chơi? Căn bản cùng yêu mến không hề quan hệ.

Người hán thích hán là cô gái tên gọi ‘ Phi Na ’, có mấy lần trong lúc lơ đãng hán cũng gọi ra tên ‘ Phi Na ’.

Cô không rời đi, ngược lại, cô bật khóc khiến Đường Hạo trong lòng bối rối : “Cô khóc cái gì a? Chẳng lẽ ta chạm vào cô, cô mới có thể cao hứng sao?”

Tiểu Ngưng thật không ngờ hán sẽ đem mình nghĩ như thế, tiếng khóc trở nên càng lúc càng lớn : “Không, ta không có.”

“Vậy cô còn không mau đi khỏi đây, trở lại trong phòng của mình đi!” – Tiếng hán càng lúc càng hung hăng, mà hoàn toàn là bởi vì tiếng khóc ủy khuất của cô.

”Ừ.” – Tiểu Ngưng cắn chặt cánh môi nhưng ngăn không được tiếng nước nờ.

Lau nước mắt, theo lời Đường Hạo từ trong phòng chạy ra ngoài.

Cô thật sự cảm giác mình thật là mất mặt, cô đã chủ động nhưng không ngờ hán lại đẩy ra.

Đường Hạo kiểm chế sự vọng động của cô, sau đó đem mình ngã vào giường lớn.

Sht! Hán hoàn toàn không có ý sẽ hung dữ với cô, mà là hán thật sự không muốn đụng vào một cô bé 17 tuổi, cô thật là quá nhỏ.

Dù cho hấn đã là chạm qua cô, nhưng là hấn không thể bởi vì ‘ đã giết người một lần, cho nên cứ tiếp tục đi giết người ’?

Tuy nhiên hấn thật sự rất thèm muốn thân thể cô, khát vọng đến tối muốn kéo cô lại , đặt ở dưới thân mình, tận tình thổ lộ điều hấn cần.

Nhưng hấn cũng không muốn đối với cô như vậy, bởi vì hấn cảm nhận được cô là một ‘ cô gái tốt ’. Hấn nguyện ý chậm rãi chờ cô qua mười tám tuổi, ít nhất phải qua mười tám tuổi!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Đau khổ sau cự tuyệt, Tiểu Ngưng nghĩ tới chuyện có nên rời đi hay không. Dù sao lúc trước hấn đã nói muốn thả cô, chỉ là cô muốn kiên trì chiều cổ hấn thêm một thời gian nữa.

Hiện tại cuộc sống của hấn trong trạng thái rất tốt, sáng sớm đi chạy bộ, thời gian ở ngoài cũng lâu hơn, hơn nữa nụ cười trên mặt cũng nhiều, hấn càng ngày càng khỏe mạnh.

Cho nên hiện tại cô đã không có lý do ở lại?

Ý nghĩ rời đi hành hạ cô suốt cả đêm, trần trọc suy nghĩ. Tiểu Ngưng nghĩ lúc Đường Hạo chạy bộ vào sáng sớm sẽ tới thỉnh cầu chuyện rời đi.

Đường Hạo trầm mặc không nói ngồi xuống trên ghế đá, sắc mặt trở nên càng ngày càng khó coi.

Tiểu Ngưng lưu luyến theo dõi khuôn mặt anh tuấn của hấn, trong nội tâm có vô tận không nở. Nước mắt trong nháy mắt làm mờ hồ tầm mắt của cô, môi khẽ run lên.

“Thiếu gia.” - Thật lâu không thấy đáp lại , cô bình tĩnh nén lại tiếng khóc.

Đường Hạo uống xong chai nước, tức giận hỏi: “Bởi vì bây giờ ta không đụng vào cô, cho nên cô muốn đi sao?”

“Không.” - Tiểu Ngưng thật không ngờ hấn sẽ nói như vậy, cô lắc đầu chối bỏ.

Đường Hạo không để cho cô cơ hội nói chuyện, tiếp tục nói: “ Có phải là bởi vì ta không đụng cô, cô cảm thấy ta không tốt? Hay là bởi vì cô không chịu nổi, muốn đi tìm đàn ông khác bên ngoài?”

Vừa nghĩ tới cô sốt ruột rời khỏi mình vì cô nghĩ đến nam nhân khác, trong lòng của hấn tự một hồi bối rối.

“Không phải, thiếu gia!” - Tiểu Ngưng đi đến ngồi xổm bên cạnh nắm lấy vạt áo hấn: “Thiếu gia, em là cảm thấy anh bây giờ dường như không cần em nữa, cho nên em mới muốn đi”

Đường Hạo dùng sức đẩy cô ra, Tiểu Ngưng ngã xuống trên đất. Trong lòng tràn đầy ly biệt bi thống cũng không có cảm giác đau đớn.

Hấn phải đem cô đẩy ra, nếu không khó đảm bảo rằng hấn sẽ không sẽ đem cô treo lên giữa không trung, hoặc là một đấm đem cô ~ thanh tỉnh.

Cũng bởi vì đêm qua hấn không có muốn cô sao? Cho nên hiện tại cô phải đi? Thật sự là không phân biệt tốt xấu không nhìn được nhân tâm tốt, cô không hiểu được hấn là tại vì tôn trọng cô, bảo vệ cô sao?

Hai tay của hấn nắm chặt thành nắm tay lạnh lùng nói: “ Lúc trước thả cô đi, cô lại không đi, hiện tại cô nghĩ đi là muốn đi sao? Đừng có nằm mơ, bốn thiếu gia hai ngày này tâm tình không tốt, đừng cùng ta thảo luận vấn đề này nữa!”

“Chính là thiếu gia, anh bây giờ đã tốt hơn rồi, em ở đây đã không còn tác dụng nữa?”

“Tác dụng? Ta không đụng cô, cô đã cảm thấy không hữu dụng rồi phải không?”

“Ta thấy cô thật ngốc, đừng nghĩ sẽ rời bỏ được ta.”

Nói xong, hấn đứng lên bước về nơi khác.

Ngồi ở phiến đá cuối dưới đất, Tiểu Ngưng ngừng khóc, ngược lại cô thở dài một hơi nhìn theo bóng hấn xa khuất.

Lau khô nước mắt, cô đứng dậy: “Có cái gì thật là cao hứng ? Tại sao phải cao hứng!” - Cô có chút tức giận hỏi chính mình, kỳ thật cô đã sớm biết rằng

đáp án.

Cô không bỏ đi được, thật sự không đi được.

“Rinh.” - Trong đại sảnh đột nhiên vang lên tiếng chuông.

Điện thoại vang lên sáu bảy hồi chuông, không thấy có người tới nghe điện thoại.

Tiểu Ngưng suy nghĩ vài giây đồng hồ, hay là cầm điện thoại lên. “Uy, ai vậy.”

” Xin chào, xin hỏi Lục Giai Ngưng có ở đây không?” - Trong điện thoại vang lên tiếng nói của một chàng trai trẻ tuổi.

Tiểu Ngưng đột nhiên ngẩn ra, dừng lại sau một hồi mới ngơ ngác hỏi: ” Anh. Chu Thích!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

“Tiểu Ngưng, đúng là cô rồi!”- Chàng trai trẻ kích động nói lớn. “Tiểu Ngưng cô đang ở đâu, tất cả mọi người đang tìm cô đó?”

Tiểu Ngưng không trả lời, bối rối cúp điện thoại. Tim ‘thình thịch, thình thịch’ như muốn nhảy ra, sắc mặt cô trắng bệch ngồi xuống sofa.

Trời ạ, vì sao Chu Thích biết cô đang ở đây? Không phải là rất nhiều người biết cô bị bán chứ?

Tiểu Ngưng sợ tới mức toàn thân run lên, sao hắn lại biết chứ?

Không được, cô ngàn vạn lần không thể để cho người khác biết rõ cô ở đây, cô không muốn người khác cười nhạo.

Nghĩ đến trong trường có nhiều người cũng biết cô bị bán, tốp năm tốp ba tụ cùng một chỗ đàm luận bộ dáng của cô, Tiểu Ngưng toàn thân lạnh như băng.

Bọn họ bàn tán về cô, có thể cho cô là một người con gái tồi.

Không, cô. Hiện tại cô đã không phải là con gái nữa rồi, cô đã thật sự là một người phụ nữ.

Tuy cô không hối hận nhưng cũng không muốn để người khác biết mọi chuyện. 17 tuổi đã xảy ra chuyện này, thật không tưởng tượng được.

“Tiểu Ngưng!” - Kêu Tiểu Ngưng vài tiếng nhưng không thấy đáp lại, Tào quân gia vươn tay trước mắt Tiểu Ngưng quơ quơ: “Tiểu Ngưng, ta gọi cháu, cháu làm sao vậy?”

“Nha. Không có, không có gì!” - Tiểu Ngưng nhanh chóng bình tĩnh lại: “Tào quân gia, có chuyện gì không ạ?”

” Ta đi ra ngoài mua vài món đồ, cháu muốn đi theo hay không ?!”- Tào quân gia hỏi rất nhỏ .

“Được chứ ạ?” - Tiểu Ngưng hỏi lại, từ khi tới đây cô không hề ra ngoài, thật sự nghĩ đến chuyện đi ra ngoài một chút.

“Lén lút đi thôi, thiếu gia muốn tới bệnh viện kiểm tra, thừa dịp này vừa vặn có thể dẫn cháu đi hít thở không khí! Con gái tất nhiên là tự mình muốn mua gì đó ?” - Tào quân gia tri kỷ nói.

Tiểu Ngưng suy tính, lắc đầu: “Cháu không có gì muốn mua !” – Cô rất là muốn đi ra ngoài, nhưng là.

“Làm sao có thể không muốn mua gì chứ?” Tào quân gia khó hiểu hỏi, con gái của bà cùng cô không sai tuổi tác biệt lắm.

“Tào quân gia, cảm ơn hảo ý của dì, nhưng là cháu. . . không có tiền cho nên cháu là không ra đi rồi!” - Tiểu Ngưng đỏ bừng cả mặt giải thích nói.

Lúc đến nơi này cô không mang gì đến.

Tào quân gia lúc này mới ý thức tới chủ quan sơ ý của bà của mình, Tiểu Ngưng lại không có lương giống như bọn họ. “Không sao, theo giúp dì đi ra ngoài đi dạo tốt lắm, cũng không thấy được không nên mua cái gì?” - Tào quân gia dụ nói.

“Không được!” - Tiểu Ngưng nhếch cặp môi đỏ mọng lắc đầu, che dấu trong mắt khát vọng ‘đi ra ngoài’.

“Tào quản gia, bà trông nom nhiều chuyện quá. Bà đi lên, ta có lời muốn nói!” - Đường Hạo tiếng nói không hề có nhiệt độ, từ trên lầu truyền đến.

“Vâng thiếu gia, tôi lên ngay đây!” - Tào quản gia bình tĩnh đáp.

Tiểu Ngung thật có lỗi nhìn Tào quản gia, đầu lòng nói: “Thực xin lỗi, làm cho đi bị liên quan đến đều là tại cháu!”

“Làm sao có thể trách cháu, yên tâm không có chuyện gì đâu!” - Tào quản gia trấn an nói, sau đó đi lên lầu.

Bị Đường Hạo phát hiện muốn dẫn Tiểu Ngung đi ra ngoài, Tào quản gia cũng không có sợ hãi. Bởi vì chính bà đã thấy hấn lớn, hấn đối với lão thái bà này phải kính sợ.

Tiểu Ngung lại lo lắng tự trách, thực sự sợ Đường Hạo trừng phạt Tào quản gia.

Làm cho Tiểu Ngung lại thật không ngờ chính là Tào quản gia mới lên lầu hai phút đã lại xuống ngay, nhưng lại hưng phấn tuyên bố: “Tiểu Ngung theo đi ra ngoài. Thiếu gia ra lệnh cho đi mang cháu đi ra ngoài! Đương nhiên, đi không thể đem đi quá lâu, nếu như bị bắt, hấn hội yếu lấy mạng già này!”

Hơn nữa thiếu gia còn đưa thẻ tín dụng, nói mua cho Tiểu Ngung mua mấy bộ quần áo cùng vật dụng hàng ngày.

“Thiếu gia cho đi dẫn cháu đi ra ngoài?” - Tiểu Ngung không dám tin trọn to hai mắt.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

“Tiểu Ngung lại đây, cháu xem cái váy này đi, cháu mặc nhất định sẽ rất đẹp!” .Tào quản gia dắt tay Tiểu Ngung đi vào quầy trang phục nữ, bà cầm lấy một chiếc váy sáng màu úm lên trên người Tiểu Ngung.

Tiểu Ngung vội vàng lui về phía sau, không dám nhìn cái váy lấy một lần. “Tào quản gia, trước kia đi mua cho cháu mấy bộ quần áo đã đủ mặc rồi, cháu không cần phải mua nữa đâu!”

“Ai nha, lúc đó cháu đâu có đi theo ta, những bộ quần áo ấy đều là ta tùy tiện mua, cháu mặc có vừa đâu mà!”. Hiện tại Tiểu Ngung đang mặc trên người một cái áo thể thao lưng dài, quần lại ngắn, tựa như đồ trộm ở đâu về trông sù sụ khó coi cực kỳ.

Trước ánh nhìn của Tào quản gia, Tiểu Ngung lại kéo kéo y phục trên người, rất thỏa mãn nói: “Cháu cảm thấy mặc rất được mà, đi mua cho cháu những bộ quần áo thể thao có dáng khỏe mạnh là được rồi!”. Với cô thì ăn mặc thế nào cũng được, miễn là thoải mái, quần quần váy váy gì đó có không hề nghĩ mình sẽ mặc được !

“Không được, một chút cũng không được!”. Ăn mặc luộm thuộm sẽ trông như người ngốc nghếch, Tào quản gia trong lòng bổ sung. Cô bé này lớn lên rất đáng yêu, nếu mà mặc quần áo đẹp để vào sẽ khiến người khác phải ngẩng người cho xem. Bà lại cầm chiếc váy công chúa lên lần nữa, nhanh tay đẩy Tiểu Ngung vào phòng thay quần áo. “Cháu mặc bộ này vào thử xem nào, nhanh nhanh lên nhé !”

Sự ép buộc mạnh mẽ của Tào quản gia khiến Tiểu Ngung đành phải lui thủ đi vào phòng thay đồ, rốt cục chịu mặc thử lên người.

Chiếc nơ đáng yêu phụ trợ càng làm cô trở nên tươi tắn, nhu thuận, phần eo được thắt nhỏ lại càng khiến vòng nào ra vòng đấy, nơi thì hoàn mỹ nhô cao, nơi thì mảnh khảnh eo ót. Thân hình thanh mảnh cân xứng của cô làm cho những cô nàng bán hàng xung quanh hâm mộ đến ghen ghét.

Từ khi được sinh ra đến giờ, cô chưa từng được khoác lên mình bộ váy xinh đẹp thế này, cô không ngừng nhìn mình trong gương rồi mỉm cười rạng rỡ. Đây là cô sao? Thật giống cô công chúa trong truyện cổ tích quá !

“Cháu nhìn xem này, bộ váy này thật sự rất thích hợp với cháu!”. Tào quản gia mỉm cười nói rồi đưa thẻ tín dụng ra thanh toán.

Tiểu Ngung lập tức giữ chặt lấy cánh tay của Tào quản gia, dùng sức lắc đầu nói: “Tào quản gia, bộ váy này không thích hợp với cháu mà, cháu không thích. Cháu sẽ coi nó ra, Tào quản gia, đi chờ cháu một chút!”

“Thiếu gia nói ta phải giúp cháu mua quần áo, cháu không nên nghĩ đây là tiền của ta, bà già như ta làm gì có nhiều tiền như vậy chứ!”. Tào quản gia nhẹ nhàng giải thích để cho Tiểu Ngung hiểu là bà đang dùng tiền của ai.

“Anh ấy sao?”. Tiểu Ngung thực sự bị dọa cho giật mình, cô thật không ngờ hấn sẽ để cho Tào quản gia mang cô đi mua quần áo. “Cháu rất cảm tạ thiếu gia, nhưng cháu không thể nhận được. . . “

“Ta chỉ làm theo lời của thiếu gia thôi!”. Tào quản gia không để ý tới những gì cô nói, trực tiếp trả tiền. Thiếu gia nói, có thể không cần để ý cô bé ngốc này.

Tiểu Ngưng đành phải “bị ép” nhận quần áo, ngay sau đó lại “bị ép” nhận rất rất nhiều những thứ khác. Túi đồ trên tay càng nhiều tiền thì gánh nặng trong lòng lại càng lớn hơn, biểu cảm trên mặt cũng càng ngày càng khó xử.

Sau khi đã dạo hết các quầy hàng quần áo lụa là, Tào quản gia mang theo cô đi tới siêu thị gần đó chọn mua nguyên liệu nấu ăn trong một tuần tới.

Tiểu Ngưng lại ngoan ngoãn đẩy xe đi đằng sau Tào quản gia, nhân tiện giúp bà xem hạn sử dụng các sản phẩm, Tào quản gia đã già nên bệnh hoa mắt cực kỳ nghiêm trọng, căn bản không thể nhìn rõ những dòng chữ đen nhỏ xíu đó.

Trong lúc Tiểu Ngưng đang nhìn chăm chăm vào hạn sử dụng trên hộp sữa thì nghe thấy một tiếng hô vang lên bên tai. “O, là Lục Giai Ngưng sao, thật đúng là em rồi ~!”

“Chu. Thích!”. Tiểu Ngưng mặt trắng bệch ngẩng đầu lên nhìn thấy một cậu thanh niên với sắc mặt khó coi đang đứng nhìn cô. Ông trời ơi, sao lại trùng hợp như thế chứ, vừa tránh thoát điện thoại của hắn, bây giờ lại đụng thẳng mặt hắn luôn là sao vậy trời.

“Lục Giai Ngưng, tại sao em lại cúp điện thoại hả, sau đó anh gọi lại cho em, em lại không tiếp!” Chu Thích không phát hiện ra Tiểu Ngưng có điểm không thích hợp, hưng phấn lôi kéo xe chở đồ của cô.

“Tôi. Điện thoại đột nhiên bị trục trặc thì phải, tôi cũng không biết nữa!”. Kỳ thật cô vì quá sợ hãi nên đã rút dây điện thoại xuống rồi!

-”A, hóa ra là như vậy. Lục Giai Ngưng, nếu em có chuyện khó xử gì thì có thể báo anh giúp đỡ, tại sao lại phải nghỉ học? Thành tích của em tốt như vậy, nếu như không học nữa thì rất đáng tiếc!”. Cô không đến trường nữa làm cho hắn không biết phải làm sao cả. Bởi vì hắn yêu mến cô thật lòng, chi khổ nỗi hắn mãi không dám thổ lộ ra.

Hắn thật vất vả mới biết được số điện từ mẹ cô, phải lấy can đảm mãi mới dám gọi điện hỏi thăm cô.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

“Cám ơn hảo ý của anh, nhưng tôi hiện tại cảm thấy rất tốt! Những chuyện khác thì để sau hãy nói. Chu Thích, bây giờ tôi đang bận chút việc, tôi đi trước đây!”. Tiểu Ngưng một bên khăn trương lời kéo cánh tay Tào quản gia, một bên đem xe đẩy kéo lên phía trước.

Chu Thích cũng không định buông tha, hắn đi theo sát đằng sau Tiểu Ngưng nói: “Tiểu Ngưng, nếu như kinh tế nhà em có khó khăn thì cũng không nhất định phải đi làm người giúp việc trong nhà người ta, em có thể đến các nhà hàng phụ giúp hay đi dạy kèm cũng đều tốt cả, em nghĩ sao? Anh sẽ tìm hộ em, được không?”

Tiểu Ngưng rào bước chân nhanh hơn, cật lực tránh né Chu Thích. “Thực xin lỗi, cảm phiền anh nhường đường cho tôi!”

“Lục Giai Ngưng, em đừng như thế nữa, anh thật sự có thể giúp được em mà, em hãy nghe anh nói!”. Ít nhất gia đình hắn mở nhà hàng, cung cấp cho cô một công việc là điều quá đơn giản. Hơn nữa hắn còn có một cô em gái siêu đẳng, thành tích học tập nhìn muốn khóc thét, cũng có thể để cho cô phụ đạo!

Tiểu Ngưng đột ngột dừng lại, trịnh trọng nhìn hắn: “Cám ơn anh, Chu Thích, nhưng tôi hiện tại không thể trở lại như xưa được đâu, cám ơn ý tốt của anh!”

Lúc này mắt thấy Tào quản gia đã hết sự kiên nhẫn, Tiểu Ngưng lại càng sốt ruột hơn: “Thực xin lỗi, tôi phải đi rồi!”. Sau khi nói xong, cô nhanh chân bước qua hắn.

“Tiểu Ngưng.”. Chu Thích thở dài một hơi, cũng bỏ qua việc mua đồ, ném xe lại, chạy theo ra ngoài.

Cô nghĩ rằng lên xe rồi thì sẽ khỏi phải dây dưa qua lại nữa, thế nhưng Tiểu Ngưng đã sai mười phần. Cô không hề cắt đuôi được Chu Thích mà trái lại còn để hắn theo được đến biệt thự của Đường Hạo.

Tiểu Ngưng vừa mới bước xuống xe chuẩn bị đem đồ đạc vào phòng thì lại nghe thấy tiếng gào ngoài cửa lớn: “Lục Giai Ngưng, Lục Giai Ngưng!”

Quay đầu lại thì nhìn thấy cảnh tượng một người thanh niên đứng ngoài cửa lớn, hai tay không ngừng vẫy cô. Lúc này Tiểu Ngưng quả thật cảm thấy sợ hãi, khăn trương tới cực điểm.

Tào quản gia cũng cảm thấy cả người như đang đổ mồ hôi lạnh, không xong, nếu như để thiếu gia phát hiện có cậu thanh niên đuổi theo Tiểu Ngưng, mà lại còn đuổi tới tận đây thì nhất định sẽ lại giận dữ cho mà xem.

Cầm lấy các thứ trong tay Tiểu Ngưng, Tào quân gia thấp giọng nói: “Tiểu Ngưng, cháu đi ra khuyên cậu bé này đi khỏi đây đi, nhanh lên, ngàn vạn lần không thể để cho thiếu gia phát hiện!”

“Vâng”. Tiểu Ngưng xoay người, hướng ra ngoài cửa lớn, dù chạy không kịp thở nhưng lại mang dáng điệu giương nanh múa vuốt. “Chu Thích, làm sao anh lại đến đây hả?”

Chu Thích hiếu kỳ nhìn xuyên thấu qua cửa lớn được chạm rồng, ngơ ngác nhìn xung quanh, đây là lần đầu tiên hắn được nhìn thấy một biệt thự đẹp như thế này. “Oa, thật là lớn, hoa viên bên trong đẹp thật!”

“Chu Thích, chúng ta ra kia nói chuyện được không!”. Tiểu Ngưng khẩn trương quay đầu nhìn lại căn phòng, hi vọng thiếu gia cùng các vệ sĩ của hắn chưa trở về!

Cậu thanh niên Chu Thích có vẻ như không hiểu rõ tình hình, muốn ngoái đầu nhìn cho rõ, chỉ chỉ cửa chính nói: “Vì sao không thể vào trong đó nói chuyện, nhà có tiền lắm quy củ vậy sao?”. Hắn còn chưa ngắm đủ căn biệt thự sang trọng này.

Tiểu Ngưng lại lung tung gạt đầu, nói thêm vài câu phụ họa: “Nếu như anh không muốn để cho tôi bị chửi thì đi ra kia nói chuyện đi!”

“Được rồi, anh nghe theo em!”. Chu Thích thật biết điều, đương nhiên rồi, so với việc thích ngắm biệt thự thì hắn muốn nhìn thấy Lục Giai Ngưng hơn.

Tiểu Ngưng kéo hắn đến một gốc cây, vị trí này cách biệt thự một khoảng. “Chu Thích, tôi thật sự rất cảm tạ việc anh quan tâm đến tôi, nhưng hiện tại thật sự mọi thứ không thể quay lại được, anh đừng đến đây tìm tôi nữa được không?”. Tiểu Ngưng hai mắt tràn đầy cầu khẩn.

Chu Thích nắm chặt hai vai Tiểu Ngưng, đau lòng nhìn cô. “Giai Ngưng, đừng cự tuyệt sự trợ giúp của anh được không? Anh có cách giúp em tìm việc làm mà, em không đi học nữa thì thật đáng tiếc!”

Tiểu Ngưng cảm thấy không quen, gạt hai tay hắn xuống, cự tuyệt: “Khó khăn của tôi không phải là anh tìm việc làm giúp thì có thể giải quyết được đâu, tôi xin anh đấy, anh đừng có quấy rầy tôi nữa được không?”

“Giai Ngưng, em có khó khăn gì thì em hãy nói cho anh biết đi, anh nhất định sẽ nghĩ cách giúp em giải quyết mà. Xin em đừng nói sự quan tâm của anh là quấy rầy, là gánh nặng cho em có được không?”

Tiểu Ngưng thật không ngờ hắn lại đòi co lẳng nhằng như vậy, vì lo lắng sẽ bị Đường Hạo phát hiện ra nên Tiểu Ngưng gấp gấp hỏi: “Nhà của tôi thiếu nợ người ta năm trăm vạn, anh nói cho tôi biết, anh có thể giúp được tôi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

“Năm trăm vạn?”. Chu Thích duỗi năm ngón tay ra, miệng giật giật hết thật lớn, mắt cũng mở tròn.

Thật lâu sau hắn mới ho nhẹ vài tiếng, nói kiên quyết: “Vẫn có thể trả tiền theo kì được mà, anh vẫn còn có thể giúp em được mà!”

“Không thể trả tiền theo kì được, chỉ có cách tôi phải làm người giúp việc trong nhà này... đến khi nào hết thì thôi....!”

“Vậy thì anh cũng đến đây làm người giúp việc với em, có anh phụ giúp nữa thì em có thể đi sớm hơn đúng không?”. Chu Thích cảm giác mình đã nghĩ ra được một ý kiến hay tuy có hơi kỳ lạ một chút.

“Chuyện đó là không thể!”. Tiểu Ngưng nhin không được cảm thán, hắn là một cậu bé sinh ra trong một gia đình hạnh phúc, bảo sao suy nghĩ thật vô cùng khờ dại.

“Tại sao không thể? Em cũng chưa có hỏi qua mà!”. Chu Thích hiển nhiên không phục lắm, trong tâm niệm của hắn nếu không thử, không biết thì hắn sẽ không bao giờ nhận thua.

“Tôi muốn làm nữ giúp việc cả đời, chẳng lẽ anh cũng muốn làm sao?”. Đụng phải một người quan tâm tới mình đến cùng như vậy, thật không biết là chuyện tốt hay là phiền toái đây.

“Cái gì? Muốn cả đời? Làm sao có thể?”. Chu Thích đột nhiên nắm chặt lấy tay Tiểu Ngưng, đầu tranh anh dừng nói: “Giai Ngưng, em không phải sợ, anh sẽ dẫn em đi cầu xin người ta, anh cam đoan không quá bảy năm chúng ta sẽ thanh toán xong số tiền kia”

Nói xong, hắn liền kéo Tiểu Ngưng đi về phía cửa chính biệt thự.

“Không thể được....”. Tiểu Ngưng lại quát to một tiếng, dùng sức kéo cả người hắn lại, ngăn cản bước chân của hắn. “Chu Thích, anh không cần phải

làm như vậy, anh đi đi, đây là chuyện riêng của tôi!”. Cô tức giận hô lớn.

“Giai Ngung, anh không thể để em ở lại nơi này làm giúp việc cả đời được, anh cũng là vì muốn tốt cho em!”. Chu Thích xoay người Tiểu Ngung quay lại kéo gần về người mình, lấy hết can đảm nói ra. “Giai Ngung, anh thích em, anh thật sự không thể để em phải chịu ủy khuất! Để cho anh giúp đỡ em, cho dù chỉ là thử xem, có được không?”

Trong lúc bối rối, Chu Thích đã lớn tiếng bộc bạch tâm ý với Tiểu Ngung, hơn nữa hoặc là không làm, mà đã làm thì phải làm đến cùng, hấn dùng sức hôn lên gò má Tiểu Ngung, hơn nữa thời điểm hôn môi còn phát ra một tiếng vang thật to.

Giữa 12 giờ trưa tĩnh lặng, thì tiếng vang này tựa hồ dị thường bị phóng đại lên gấp nhiều lần.

“Không. Không được.”. Tiểu Ngung dùng ngón hấn lại.

“Đừng như thế, anh không thả em ra đâu. Giai Ngung, anh muốn cho em biết, anh thích, thực sự rất thích em!”. Chu Thích dường như bị phát điên, lớn tiếng hô. Giống như muốn ở đây tuyên cáo cho toàn bộ thế giới biết hấn yêu mến Lục Giai Ngung như thế nào.

Mà Đường Hạo đang ngồi trong chiếc xe sang trọng số lượng có hạn kia đã nghe phần sau của câu chuyện bọn họ nói với nhau, nửa chữ cũng khắc ghi trong lòng.

Đường Hạo gân xanh dữ dội nổi lên, gằn ra mấy tiếng, “Lái xe!”

“Dạ!”. Lục Phong nghe thấy giọng nói của chủ nhân, lái xe thông thả đi lướt qua người Tiểu Ngung cùng Chu Thích.

Chu Thích vừa mới buông Tiểu Ngung ra, lại một lần nghẹn họng, cả kinh nhìn trần trời. “Oa, chiếc xe này anh đã từng nhìn thấy trên tạp chí, cả thế giới chỉ có năm chiếc thôi, chủ nhân của cái xe này thật nhiều tiền. . . Tiểu Ngung, em mau nhìn xem, chiếc xe này đi vào nhà mà em đang làm kia! Trời ạ. . chủ nhân của chiếc xe này cũng là chủ nhân của căn biệt thự sao?”

Tiểu Ngung tầm mắt lướt qua Chu Thích, nhìn về phía đằng sau hấn, quả nhiên thấy chiếc xe của Đường Hạo đang phóng vào cửa chính. . .

Chu Thích không hề phát hiện ra lúc này Tiểu Ngung toàn thân cứng ngắc, hấn kéo cô chạy về phía biệt thự. “Đi theo anh!”

“Chu Thích, anh đi đi, xin anh đừng làm cho tôi phải khó xử nữa!”. Tiểu Ngung lại dùng sức giẫy khỏi hấn, nhưng sức yếu nên không thể chống lại sự lôi kéo của hấn.

Thân thể của cô bị hấn lôi vào biệt thự.

“Giai Ngung, chúng ta đi cầu xin vị tiên sinh này đi, có lẽ hấn sẽ thương chúng ta. . .”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Đường Hạo nhếch môi ngồi trên ghế salon ở đại sảnh, nghĩ đến vừa mới vào cửa trước nghe được lời nói rất đúng, liệt hỏa hùng hực ở ngực hấn không ngừng bốc lên, chích cả vào trái tim của hấn.

Mỗi tế bào trong cơ thể đều bị tức giận muốn căng nứt ra, đau đến mức muốn tùy tiện giết một người nào đó.

Cô quả nhiên yêu mến người con trai khác, hơn nữa lại đem người dẫn tới tận chỗ này, cô thật sự không coi hấn ra gì mà. Dù ánh mắt của hấn mờ mịt trong bóng tối, nhưng sẽ không ngờ đến mức nghe không hiểu giọng nói vọng lại to thế nào.

Cô căn bản không đáng nhận được sự tôn trọng của hấn, căn bản không đáng để hấn chờ đợi cô.

Mẹ nó, rõ ràng hấn mới chính là gốc.

“Lục Phong, bắt Lục Giai Ngung mang đến đây cho ta!” – Đường Hạo trên mặt lộ ra vẻ hung ác nham hiểm cùng với tức giận.

“Dạ!” – Lục Phong vừa lên tiếng, cũng lúc tiếng cãi nhau trong sân truyền đến.

“Chu Thích, anh nhanh đi đi, đây không phải là nơi anh có thể tới!” – Tiểu Ngung dùng sức kéo người hấn lại, tất nhiên khí lực của cô tuyệt đối không bằng sức của một người con trai, chỉ thấy thân thể cô không ngừng hướng tới phòng khách ~ trượt.

“Em còn chưa thử qua làm sao biết là không thể, nhìn hấn có xe sang quý như vậy chắc không làm khó để em đâu. Hơn nữa, cũng không phải chúng ta

không trả tiền hần!”

Mắt thấy bọn họ gần vào đến vào cửa, Tiểu Ngung sợ tới mức nước mắt chảy ra, giọng run run cầu khẩn nói: “Ngân vạn lần không nên đi vào, em xin anh! Anh ấy là người không thể trâu vào, anh sẽ bị thương đó!”

Câu nói cầu khẩn này rõ ràng truyền đến tai của Đường Hạo, hần tức giận ngay lập tức: “Tốt, thật sự là một đôi uyên ương số khổ!” – Chết tiệt, cô lại lo lắng cho an nguy của người con trai kia.

Đúng lúc này Chu Thích đã dắt lấy Tiểu Ngung đi vào trong đại sảnh tráng lệ. Chứng kiến người ngồi trên ghế sa lon là một nam tử quý nhân, Chu Thích bất tri bất giác đứng lặng yên ở trước cửa: “Ngài khỏe chứ ạ?” – Hần rất lễ phép, cũng không dám lớn tiếng van an.

Người con trai ngồi trên ghế sa lon hần là cũng lớn hơn mình không đến vài tuổi, nhưng hần cũng rất e ngại.

Đường Hạo ngoảnh mặt làm ngơ vẫn ngồi in lặng tại chỗ.

Tiểu Ngung toàn thân phát run, hai mắt cúi xuống không dám nhìn hần, run rẩy giải thích, nói: “Thiếu gia, anh ấy là bạn của em, tìm em. . . Tìm em trở về nhà!”

Đường Hạo hừ cười ra tiếng, trên mặt chứa đầy châm chọc.

Chu Thích lập tức tiếp lời nói, xuất ra bộ dạng biểu hiệu đi diễn thuyết: “Vị tiên sinh này, tôi là bạn của Lục Giai Ngung, tôi biết rõ trong nhà Lục Giai Ngung thiếu ngài năm trăm vạn, nên bắt đền đây làm việc. Nhưng cô ấy còn trẻ như vậy không nên vì thế mà bị mất tương lai”

“Lục Phong, đem người này mang ra ngoài!” – Đường Hạo lộ ra thái độ cực kỳ ngạo mạn nói cho người kia biết không có quyền nói chuyện cùng hần.

Lục Phong dáng người khôi ngô, giống như bắt con gà con thoải mái nhắc Chu Thích lên.

“Thả tôi ra, tiên sinh, xin ngài thả Lục Giai Ngung ra được không? Chúng tôi cùng nhau đi sẽ đem tiền trả lại cho ngài. . .”

Tiểu Ngung chứng kiến mặt Đường Hạo càng ngày càng âm trầm, khẩn trương khóc nói: “Chu Thích, anh đừng nói nữa, nhanh đi đi, em van xin anh đây!”

Tiếng nói lo lắng của cô với người đàn ông kia càng khiến Đường Hạo phát điên: “Lục Phong, buông hần ra đi!”

Vừa được thả xuống, Chu Thích rất nhanh sửa sang lại vạt áo vừa mới bị kéo lên đến tận nách: “Tiên sinh, ngài có thể tính thêm tiền lãi, tôi cam đoan trong vòng bảy năm nhất định có thể trả lại cho ngài!”

“Ha. . .” – Đường Hạo cười khê một tiếng: “Cậu vì cái gì đối với cô ấy tốt như vậy? Không phải chỉ là bạn thôi sao?”

“Anh ấy chỉ là bạn của em thôi!” – Tiểu Ngung mở miệng đáp.

“Cô ấy là bạn gái của tôi, tôi thích cô ấy!” – Chu Thích cùng lúc mở miệng nói ra đáp án khác nhau, hơn nữa còn bảo vệ ôm chặt lấy Tiểu Ngung: “Giai Ngung, em không nên phôi sạ quan hệ với anh, anh rất thích em nên cũng sẽ nguyện ý vì em làm bất cứ chuyện gì!”

Đường Hạo mỉm cười lắc đầu, dùng thanh âm không lớn không nhỏ ra lệnh: “Tiểu Ngung theo tôi lên lầu, giờ tôi muốn cô theo giúp tôi ~”

Hần nói mập mờ, lời nói cực kỳ không đứng đắn, khiến Chu Thích không ngờ tới tình huống này, có thể làm cho hần hiểu được rõ ràng Đường Hạo muốn Tiểu Ngung theo làm gì. . .

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Ngay lập tức, Tiểu Ngung sắc mặt trắng bệch như không hề có huyết sắc, nước mắt trong suốt trong hốc mắt nhấp nhô nhiều hơn, lập tức dọc theo gò má thành từng chuỗi chảy xuống.

Đường Hạo ném một cái bom cũng không thật sự sốt ruột lôi kéo Tiểu Ngung xuống lầu, hần dựa vào bên trái ghế sa lon mỉm cười, lắng nghe phản ứng.

Chu Thích không dám tin nhìn Đường Hạo, thu hồi tầm mắt lắc đầu nhìn hướng Tiểu Ngung ngờ ngác khê gọi nói: “Giai Ngung . . .”

Tiểu Ngung mặt cúi xuống ngày càng thấp, hai vai nhịn không được run rẩy.

“Không. . .Không phải như thế!” – Chu Thích không muốn tin tưởng thấp giọng lắm lắm

“Tiểu Ngưng, cô còn không mau qua đây!” – Đường Hạo phi thường hài lòng phản ứng của cái người ngu ngốc kia, cố ý tiếp tục ý nói mập mờ tàn nhẫn: “Còn không đi lên lầu. . . »

Tiểu Ngưng run rẩy bước chân lui dần về phía sau, loạng choạng lắc đầu cầu khẩn nói: “Thiếu gia, đừng bảo là” – Cô đã vô cùng xấu hổ rồi, thật sự không biết đối mặt với ánh mắt đầy kinh ngạc của Chu Thích như thế nào.

Đường Hạo đứng lên, môi mông nhích lên nhưng không phải vui vẻ, có cũng chỉ là lãnh đạm : “Tôi cũng không muốn nói đâu, còn không mau tới đây giúp tôi đi chứ ?”

Không muốn nghe thêm những lời càng ngày càng khó nghe, Tiểu Ngưng cắn môi dưới đi về phía hắt.

“Không.” – Chu Thích bị khiếp sợ nghiêm trọng, đột nhiên hô to một tiếng. Hắt chạy lại như điên ôm lấy cô từ sau lưng: “Không cần phải đi, vị tiên sinh này xin ngài không cần phải làm khó xử một cô bé, tiền ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp trả lại cho ngài.”

“Tiền cái gì?” – Đường Hạo khiêu mi đầy nghi ngờ nói, sau đó lại tiếp tục nói: “Cậu đã hiểu lầm rồi, cô ấy cũng không có thiếu nợ tôi năm trăm vạn, là tôi dùng tiền để mua cô ấy về làm ‘công cụ âm giường’”

“Đừng nói nữa!” – Tiểu Ngưng hô lớn lên, liều mạng dùng hết sức đẩy Chu Thích ra : “Anh đi đi, tôi không cần anh nhiều chuyện!”

Chu Thích lui về phía sau mấy bước, đau xót vạn phần nắm chặt nắm tay.

“Không, anh không thể thả em ra, Giai Ngưng anh muốn cứu em. Anh sẽ không trơ mắt nhìn . . . Em là người con gái anh thích, anh không cho phép người khác vũ nhục em!”

Giống như chính mình bị người ta đoạt mất món đồ chơi, Đường Hạo trên mặt trào phúng không khống chế nổi chuyển thành phần nộ. Hắt muốn người con trai ngu ngốc kia hiểu rõ Tiểu Ngưng rốt cuộc là của ai, làm cho hắt thua tâm phục khẩu phục : “Cậu nói Tiểu Ngưng là của cậu? Ha ha, thật xin lỗi nhưng tôi dùng lời nói nói cho cậu biết, cô ấy mỗi ngày đều cùng ta như hình với bóng, hơn nữa mỗi buổi tối đều cưỡi hết ra chơi cùng ta đó!”

“Không đúng. . .” – Chu Thích hô to một tiếng, đánh về phía Đường Hạo đồng thời dùng sức vào tay.

Tình thông Judo, Quyền đạo nên Đường Hạo nhảy bèn tránh thoát một quyền, bắt lấy cổ tay của hắt, thuận tiện đáp lễ đối phương bằng một quyền khác :

“A.” – Chu thích kêu thảm một tiếng, thân thể ngã nhào xuống sàn nhà, lúc lật người lại chỉ thấy trên mũi, trên miệng dính đầy máu.

Tiểu Ngưng đau lòng chạy về phía hắt, kiểm tra tình trạng của hắt. “Chu Thích, anh có bị làm sao không?”

Đường Hạo hùng hổ theo tiếng của bọn họ đi đến, chuẩn xác bắt được quần áo Tiểu Ngưng lại, một tay đem cô ôm lấy: “Tôi đã nói với cô, ngay bây giờ theo giúp tôi, trong nội tâm và thân thể chỉ có thể có một người là tôi! Nếu cô là thật lòng yêu mến hắt, đợi đến lúc tôi chơi cô chán rồi, cô lại có thể đi tìm hắt!”

Nghe được những lời nói hạ thấp đi tôn nghiêm của mình, Tiểu Ngưng rốt cuộc không khống chế nổi lớn tiếng khóc thút thít : “. . . Tại sao phải vũ nhục tôi như vậy. . .”

“Vũ nhục? Chẳng lẽ cô không thừa nhận là đồ chơi của tôi sao? Cô không dám thừa nhận trước mặt người con trai cô thích sao, có phải không?”

Tiểu Ngưng không nghĩ đến đáp lại hắt, chỉ thút thít khóc.

“Cô không thừa nhận là đồ chơi của tôi sao?”

Tình địch trước mặt, Đường Hạo đã nghĩ làm cho Tiểu Ngưng thể hiện rằng cô là của hắt.

Kết quả hiện tại cô lại ủy khuất khóc khiến cho Đường Hạo chỉ cảm thấy bị phản bội, thậm chí là bị vứt bỏ.

“Ngươi, cái tên lưu manh này, lại áp bức một cô gái mới mười bảy tuổi, ngươi thật khôn nạn!” – Chu Thích tức giận đến toàn thân phát run run, hô lớn.

Những lời này khiến tức giận của Đường Hạo đẩy lên đỉnh điểm, làm cho hắt không ngăn ngại quyết định “ngọc thạch câu phân”. “Ha ha, đã như vậy ta đây khiến cho cậu xem một chút cô ấy là như thế nào, ở dưới thân thể của ta mà thở gấp cầu khẩn. . .”

*** Ngọc thạch câu phân: Cả hai cùng chết

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

-”Đường Hạo, anh không thể đối xử với em như vậy được, ngàn vạn lần đừng để em phải hận anh!” Bị ném lên trên ghế sa lon, khuôn mặt Tiểu Ngưng đầy những giọt nước mắt nóng ướt. Thân thể đơn bạc run lên giống như chiếc lá mùa thu sắp rụng.

Vì đang nổi giận nên Đường Hạo cố ý coi như không nghe thấy lời cầu khẩn của cô, hần chỉ thăm nghĩ công khai biểu thị quyền sở hữu của mình.

Xoẹt...

Quần áo trên người Tiểu Ngưng vang lên tiếng xé nát, lộ ra một mảng ngực lớn.

-”Van cầu anh đừng như thế, Đường Hạo, em xin anh!” Tiểu Ngưng cố gắng níu lấy miếng vải rách nát còn sót lại để che lấp một phần trước ngực.

Đường Hạo thuận thế đè lên thân thể cô, môi mỏng tà ác cuồng vọng hôn hít lấy lồng ngực cô, cứ thế dán lấy người cô từng đoạn, từng đoạn, rồi một đường uốn lượn xuống phía dưới.

-”Không được.” Tiểu Ngưng đóng chặt lại hai mắt, thấp giọng cầu khẩn. Cô không có dũng khí mở to đôi mắt, cô thực sự không muốn nhìn thấy ánh mắt của những người xung quanh...

Đối với màn trình diễn trong đại sảnh này, không riêng gì Tiểu Ngưng không có cách nào đối mặt, tất cả những người khác cũng đều bị chấn kinh rồi, không thể nào tiếp tục chứng kiến.

Tào quân gia cùng đi Béó cũng không thể chấp nhận được, lắc đầu đi ra khỏi phòng.

Chu Thích sau khi cảm giác kinh ngạc cùng thống khổ qua đi thì sức tĩnh lại, dữ dội đánh về phía Đường Hạo.”Anh mau buông cô ấy ra . . .”

Lục Phong thấy thế liền túm Chu Thích lại từ sau lưng, trước đây hần đối với mọi thứ đều bình thản, nhưng lần này lại lộ ra thần sắc tức giận.”Giờ tao sẽ đem mày ra khỏi đây, tất cả chuyện này chỉ tại cái tên ngu ngốc như mày!”

-”Tôi muốn đi kiện các người, các người đều là ác ma!” Thân thể bị tóm lên cao nhưng Chu Thích vẫn còn tiếp tục giãy dụa.

-”Mày câm miệng lại cho tao!” Lục Phong lấy tốc độ nhanh nhất, kéo tên ngu ngốc Chu Thích ra khỏi phòng, sự việc đang diễn ra trước mắt hần quả thực có điểm không nhìn nổi. Hần không có quyền ngăn cản sự việc đang xảy ra này, nhưng chắc hần hần có quyền chạy khỏi chỗ này ngay lập tức.

Cả một căn phòng to lớn như thế, giờ chỉ còn lại hai người đang giằng co trên ghế sa lon.

Tiểu Ngưng nức nở không ngừng, tiếng cầu khẩn chìm chìm trong thanh âm bừa bãi hôn môi của Đường Hạo, những tiếng động ấy vang lên trong không gian yên tĩnh lại càng rõ ràng dị thường.

Nghe thấy tiếng bước chân của bọn họ đã đi xa, Đường Hạo càng trở nên lớn mật hơn, trực tiếp xé tan những mảnh quần áo còn sót lại trên người cô. Không còn quần áo là vật cản, cô trở nên mềm mại, yếu ớt trong vòng tay hần, dùng chút sức lấy, hần khiến cô phát ra tiếng ngậm dài thống khổ.

“Ưm” Tiểu Ngưng bị đau kêu khẽ một tiếng.”Đường Hạo, không nên ở chỗ này, xin anh !”

Ban đầu hần cường thế vì quá đối tức giận và muốn chứng minh với tất cả mọi người, nhưng đến khi tiếp xúc với thân thể mềm mại, ngọt ngào của cô thì hần lại bị say đắm thực sự, thế nên làm gì có chuyện hần sẽ đứng lên bỏ đi, buông tha cho cô.

Hần tự giễu nở nụ cười, dán bên tai của cô nhẹ nhàng liếm : “Tôi phải ở chỗ này, hơn nữa còn phải lập tức, tôi không cần phải nhẫn nại, cô vì chưa được thỏa mãn dục vọng nên đã đi tìm người khác, vậy vì sao tôi lại phải nhẫn nại với chính mình !”

Nói xong, hần đứng dậy, nhanh chóng cởi bỏ quần của mình.

Cực đại dâng trào, thẳng tắp dán lên giữa hai chân cô.

-”Em không có, em cũng không ngờ lại gặp anh ta ở siêu thị, cũng không biết bị anh ta bám theo .” Tiểu Ngưng vừa khóc vừa giải thích, khuôn mặt trắng bệch của cô bởi vì động tác tà ác của hần mà giờ nóng bừng lên, hai má đỏ hồng kiêu điểm như hai đóa hoa.

Cô vô ý thức cảm nhận được vật thể cực nóng rắn bên trong mình, “Không.”

Trong nháy mắt, toàn thân cô đều cảm thấy như có một ngọn lửa nóng rực bùng cháy, cảm giác như ngọn lửa ấy mang theo một khát vọng đang muốn dâng trào, và càng không hiểu tại sao cô lại muốn dựa vào gần hần hơn.

-”Còn luôn miệng nói cô không muốn, nhìn đi, đây chính là phản ứng chân thật nhất của cô đấy.”

-”Hần tại sao lại đi theo cô được ? Nếu như cô không ra ám hiệu với hần, thì làm sao hần lại cứ đi theo cô như thế, hả ?” Hần giễu cợt nói, vũ nhục cô.

Nhưng đồng thời cũng như kiếm một cái lý do hợp tình hợp lý cho cái việc đang tiến hành.” Cô chính là trời sinh lãng lợ, giờ tôi làm hết thấy chỉ là để thỏa mãn cô, tất cả là do cô muốn thôi...”

Vừa dứt lời, hần kiên định xỏ xuyên qua cơ thể cô mà không hề để cô chuẩn bị... .

Tiểu Ngưng thống khổ nhắm hai mắt lại, khi hần thô bạo tàn nhẫn cường bạo cô, cô đã vô lực, đã không còn muốn giải thích gì thêm nữa.

Hần vừa điên cuồng loạn động thân thể, vừa phủ những nụ hôn dày đặc xuống khắp mặt, cổ, ngực cô. Hần muốn thoa hương vị của hần lên khắp người cô, hần không cho phép trên người cô được lưu lại mùi của gã đàn ông khác....

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Lúc sau, hần rốt cục đã cảm thấy thỏa mãn. Tâm tình hần tốt hẳn lên, ném quần áo lên người cô.

- “Không biết tự mặc quần áo sao, còn muốn người mù như ta mặc giúp cho cô chắc, cô hận không thể gấp lại tất cả mọi người sao?”

- “Đường Hạo, anh đừng ngậm máu phun người...” – Tiểu Ngưng ngừng khóc, giống như không còn cái gì làm cho cô sợ, liều mạng dùng toàn lực đánh hần.

Hần dễ dàng bắt được cô, trong hai tròng mắt không tiêu cự lạnh lùng làm cho người ta sợ hãi: “Vừa rồi không biết là ai ở dưới người ta kêu như con mèo nhỏ? Người cũng chỉ là loại phụ nữ hèn hạ như vậy, thật không xứng”

Loại chuyện này làm hần khinh thường.

Bốp...

Một bàn tay hung hăng đánh xuống mặt Đường Hạo, làm cho người này giờ đang càn rỡ phải giật mình.

Hoàn toàn biết mình đang làm cái gì, Tiểu Ngưng dừng lại, mở to hai mắt nói: “Tôi không phải loại hèn hạ, tôi chỉ là một người nghèo, tôi bị cha dượng bán đi. Anh không thể vu khống tôi, không thể...”

Nước mắt ủy khuất chảy xuống như vỡ đê, cắn chặt răng, cô dùng sức lau nước mắt...

Vì sao số phận đối với cô bất công như vậy, rõ ràng cô là một người con gái mới lớn luôn giữ mình trong sạch, vì cái gì mà giờ lại trở nên như thế.

Đường Hạo lớn lên trong vòng tay nâng niu và bảo vệ của mọi người, trong cuộc đời này là lần thứ hai bị người khác đánh cho một bạt tay, cả hai lần cũng đều là một người – Lục Giai Ngưng. Lừa gạt còn chưa tắt, lại một lần nữa bàn tay sắp đánh xuống, hơn nữa lừa gạt còn lớn hơn lúc trước.

Hần dùng lực bắt được cánh tay của cô, gân xanh nổi lên, quát: “Cô rõ ràng là loại người như vậy, nếu như không phải thì sao lại dẫn kẻ ngu ngốc kia tới đây?! Còn cho hần hôn cô, cho hần ôm cô!”

Tuy hần nhìn không thấy, nhưng hần có thể nghe được.

- “Anh căn bản không phân biệt được đúng sai, tôi không như vậy...”

- “Ta không muốn nghe những lời nói láo của cô, hôm nay ta nhất định phải làm cho cô nhớ rõ cô là vật gì!” – Sau khi nói xong, không để ý tới sự giãy dụa của cô, hần ném cô vào phòng ở lầu hai, rồi đi ra ngoài.

Trong lòng cô run sợ ngồi ở đầu giường, bởi biểu hiện của hần trước khi đi làm cho cô sồn tóc gáy.

Tiểu Ngưng lo lắng không phải là không có lý, không lâu sau Đường Hạo mang theo một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi đi tới.

- “Đường Hạo, anh muốn làm gì?” – Tiểu Ngưng khó hiểu hỏi.

Đường Hạo không trả lời câu hỏi của cô, chuẩn xác bắt lấy thân thể của cô, sau đó mệnh lệnh cho người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi: “Bắt đầu ngay bây giờ!”

Tiểu Ngưng hai tay bị hần nắm giữ, thân thể bị cánh tay to lớn còn lại của hần vây khốn, không cách nào nhúc nhích được.

Người phụ nữ mở một hộp thuốc, bên trong chất đầy các loại bình bình lọ đủ màu sắc, sau đó ngồi ở sau lưng Tiểu Ngưng.

Tiểu Ngưng hoảng sợ, mở to hai mắt hỏi: “Các người rút cuộc muốn làm cái gì với tôi? Thà tôi ra”

Người phụ nữ rất nhanh khừ trùng dưới cổ Tiểu Ngưng, ôn nhu nói: “Không nên lộn xộn, để tránh tôi vãn sai!”

Vãn? Tiểu Ngưng lập tức phản ứng lại, đầu dùng sức vọt tới Đường Hạo: “Tôi không cần xăm hình, tôi không muốn!”

Đường Hạo dùng sức ôm chặt cô, để cô khỏi lộn xộn: “Không phải do cô quyết định, ta nhất định muốn đời này cô phải nhớ kỹ, cô rút cuộc là loại đàn bà gì...”

Tiểu Ngưng gãy dựa không thể làm được gì, rất nhanh cô bị đắm xuống một chân, vô tình in dấu ấn chung thân không cách nào xóa đi được...

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Xóa đi lớp hơi nước trên gương, thân thể đã tắm sạch sẽ, Lục Giai Ngưng đưa lưng về phía gương. Đây là sĩ nhục không thể rửa sạch cả đời của cô, nhưng cô cũng không hiểu sao mình không cách nào có thể hận hấn được.

Thông qua báo chí và tạp chí, cô biết một năm trước hấn vẫn còn nhìn thấy ánh sáng, hơn nữa còn tiếp nhận chức Tổng tài của Tập đoàn Đường thị.

Cũng thông qua tin tức truyền thông, cô biết chỉ trong một năm ngắn ngủi, hấn đã phát triển Tập đoàn Đường thị lên một tầm cao.

Hấn còn được một tạp chí nào đó bầu là người đàn ông hoàng kim độc thân đứng đầu năm nay.

Chứng kiến giới truyền thông ca ngợi hấn trên báo chí, mắt của cô chuyển đỏ, hấn cuối cùng cũng thành công, cô biết rõ đây vẫn luôn là điều mà hấn muốn.

“Ai. . . .?”. Một tiếng than nhẹ tràn ngập ưu sầu, hấn lại một lần nữa kéo cô về hiện thực, nhìn chính mình trong gương, cô lại cười khổ: “Lục Giai Ngưng, nhất định phải nhớ rõ cô là cô, hấn là hấn, bất luận cuộc sống của cô có bao nhiêu vất vả, cũng không thể đi tìm hấn!”

Người nhất định phải sống có tôn nghiêm, nếu không một khi đã bị thương tổn nhất định là làm cho cô không cách nào thừa nhận.

Hấn là ánh sao trên bầu trời, mà cô bắt quá chỉ là một hạt cát nhỏ trên mặt đất, hấn cùng với cô chính là một trời một vực ...

Lau khô nước trên người, mặc vào đồ ngủ sạch sẽ, đem tóc buộc kỹ phía sau, cô đi ra khỏi phòng tắm.

“Mẹ!” – Tiểu bảo bối mặc đồ ngủ, dường như bỏ nhào vào người cô.

Giai Ngưng thuận thế ôm lấy con trai, hôn khuôn mặt nhỏ bé của nó: “Sao còn không đi ngủ, mẹ sẽ tức giận đó!”

Nhìn con và hấn có khuôn mặt rất giống nhau, cô không khỏi một lần nữa cảm thán tạo hóa trên người.

Càng muốn quên hấn, nhưng gương mặt thu nhỏ của hấn lại mỗi ngày cứ qua lại ở trước mắt của cô.

“Hôm nay Ultraman diễn tương đối trẻ, không thể trách con, đều do hấn diễn muộn!” – Dương Dương mới năm tuổi đã có chỉ số thông minh cao hơn nhiều so với những bạn cùng tuổi.

Thân là mẹ, Giai Ngưng vừa tức vừa buồn cười cắn cái mũi nhỏ của con trai để trừng phạt: “Bất kể như thế nào trước chín giờ đều phải đi ngủ cho mẹ!”

“Khanh khách. . . .” – Bị cắn cái mũi, Dương Dương vừa lau nước miếng trên mũi, bên cạnh lại ‘khanh khách’ cười ra tiếng. Sau đó ngả vào vai mẹ, bàn tay nhỏ bé rất tự nhiên vịn vào phía trong áo ngủ. “Dương Dương biết nhưng Dương Dương muốn ngủ cùng với mẹ, một tuần mẹ chỉ có một buổi tối cùng Dương Dương ngủ, cho nên Dương Dương nhất định không bỏ qua!”

Lời của con làm cho Giai Ngưng cảm thấy hồ thẹn sâu sắc. Chính vì cuộc sống mà cô không thể mỗi ngày có thể về nhà làm bạn với con.

Cô nhún nhún cái mũi nói: “Dương Dương đã năm tuổi rồi, còn sờ mẹ có xấu hổ không?”

Dương Dương không có ý tứ, le lưỡi, bàn tay nhỏ bé còn rất ý tứ đặt trong quần áo mẹ: “Khanh khách, con không biết. . . .”

Thật đúng là tiểu sắc quỷ, thật là cha nào con đó, Giai Ngưng thầm nghĩ trong lòng.

Hai mẹ con nằm xuống giường lớn, Tiểu Ngưng hừ nhẹ bắt đầu hát ca khúc, vỗ nhẹ bảo bối trong ngực. Bàn tay nhỏ bé đặt trên ngực cô dần dần ngừng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trở nên yên tĩnh.

Ngủ! Giai Ngưng động tác nhẹ nhàng, chậm chậm đem bàn tay nhỏ bé của con trong quần áo bỏ ra, chuẩn bị xuống giường.

“Mẹ!”

Cô vừa muốn đứng dậy, chỉ thấy Dương Dương lúc này mới ngủ gục lại mở hai mắt ra, xoa mắt nhìn cô: “Mẹ muốn đi đâu?”

“Dương Dương lười linh, nhanh ngủ đi, mẹ đi xem bà ngoại con!” – Cô lại vỗ nhẹ con trai vài cái, làm cho hắn nhanh chìm vào giấc ngủ.

Dương Dương rất hiểu chuyện nhắm mắt lại, miệng nhỏ khẽ khấp khểnh nói: “Mẹ nhanh đi đi, Dương Dương ngủ...”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

“Mẹ, hôm nay trong người có khỏe không?!” – Giai Ngưng đi đến bên giường, nhẹ vỗ về khuôn mặt gầy gò của mẹ mình. Ba năm trước đây đi khám mới biết mẹ bị ung thư gan giai đoạn đầu.

Mẹ càng ngày lại càng gầy.

“Vẫn vậy thôi, mẹ chờ ngày nào đó nhắm mắt rồi, cũng bớt liên lụy đến con.” – Lục mụ mụ lúc nói chuyện khỏe mắt chảy ra nước mắt, không sợ mình chết mà là đau lòng vì con gái mấy năm qua đã chịu khổ.

Đều là bà không tốt, bà vô dụng mới hại con gái mình thành như vậy. Nếu như năm đó bà kiên trì ly hôn, hoặc là không ngu ngốc đi theo người đàn ông phụ tình chỉ biết có tiền, con gái cũng sẽ không bị bán đi...

“Mẹ, đừng nghĩ như vậy. Chỉ cần mẹ lạc quan lên một chút, không có gì không chiến thắng được. Trên TV không phải thường xuyên đưa tin loại bệnh này vẫn có cơ hội khôi phục sức khỏe sao! Kỳ tích có thể phát sinh ở người khác thì cũng sẽ phát sinh ở trên người của mẹ!”

Lục mụ mụ khẽ vuốt tay con gái, mỉm cười nói: “Con đừng khổ sở, mẹ có thể cho con sinh Dương Dương ra đã không có gì tiếc nuối, nếu thật sự nói có tiếc nuối chính là...” – Nói chưa xong Lục mụ mụ khổ sở khóc.

“Mẹ, đừng nói nữa, chuyện này không cần phải tiếc nuối. Làm như vậy đối với ai cũng tốt!” – Tiểu Ngưng lại ngẩng đầu lên, chớp chớp mắt để nước mắt khỏi chảy xuống.

“Ừ, chỉ cần con nghĩ như vậy là tốt rồi, tốt rồi!” – Lục mụ mụ cũng không dám nhắc tới chuyện cũ, con gái nói là đã nghĩ thông, bà hiểu được.

“Mẹ, con có Dương Dương là đủ rồi, nhìn nó khỏe mạnh lớn lên, con rất thỏa mãn!” – Tiểu Ngưng nhẹ nhàng đặt đầu mình ở trước ngực mẹ: “Mẹ phải cố gắng khỏe lên? Con gái rất cần mẹ!”

“Ha ha, mẹ sẽ có hết sức! Nếu như có thể, mẹ hi vọng có thể thấy con kết hôn, như vậy mẹ cũng an tâm!” – Ai làm mẹ mà không muốn nhìn thấy con gái mình mặc áo cưới.

“Vâng!” – Tiểu Ngưng lên tiếng đáp nhẹ, chỉ muốn làm cho mẹ yên tâm.

Kết hôn? Trên người cô mang theo dấu ấn tàn khốc, tâm bị hấn chiếm hết, còn có sức lực đi gả cho người đàn ông nào khác sao!

“Dương Dương thật sự rất đáng yêu, năm đó con kiên quyết muốn giữ lại nó! Nếu không, hấn không hận chết bà ngoại như mẹ đây mới là lạ!” – Lục mụ mụ nghĩ đến cháu ngoại đáng yêu lại rất hiểu thảo, quanh mắt bắt đầu dâng lên lệ nóng.

“Không đâu, con sẽ không nói cho nó biết!” – Tiểu Ngưng đáp lại, cũng may mắn là mình kiên quyết giữ lại.

Năm đó rồi hấn đi không lâu sau đó cô liền phát hiện mình có thai. Lúc ấy cô thật sự rất vui mừng...

Đây là bảo bối của cô, cô sao có thể cam lòng bỏ đi!

Ngồi ở đầu bàn hội nghị vị trí Tổng tài – Đường Hạo đang tựa lưng vào ghế ngồi nhìn quét qua các chủ quản cao cấp.

Sự sắc bén trong ánh mắt của hắn để lộ ra thành thực, ổn trọng và trí tuệ, đưa dáng người hoàn mỹ của hắn bày ra, càng tô điểm thêm cho diện mạo cao ngạo bất phàm của hắn.

Dù cho những người ở trong phòng họp này đều được coi là tinh anh trong giới thương nhân. Nhưng khí thế Đường Hạo vương giả, người ta không khó có thể nhận ra hắn chính là người đứng đầu trong phòng họp này.

Chờ vài giây đồng hồ nhưng không thấy có người dị nghị, Đường Hạo tuyên bố tan họp.

Chủ quản cao cấp nối đuôi nhau đi khỏi phòng họp, Đường Hạo ra cuối cùng.

“Anh Hạo...” cô gái mặc bộ âu phục Chanel quý giá mới nhất từ trong miệng truyền ra một tiếng nói hờn dỗi, nhon nhót.

Đường Hạo nhú mày, không đếm xỉa tới, ánh mắt đưa đến người mới tới: “Sao cô lại tới đây?” – Vừa mới mở miệng nói chuyện, một mùi nước hoa dày đặc liền tràn vào xoang mũi của hắn.

Đường Hạo mày nhú lại càng sâu hơn, hiển nhiên rất không chịu được cái mùi hương này.

“Em tới cùng anh ăn cơm trưa, em sợ không ở bên cạnh anh, anh lại quên ăn cơm!” – Tiền Ly Nhi thân mật khoác tay Đường Hạo, dựa vào người hắn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Đường Hạo nhìn đồng hồ, bây giờ là 11h30, hắn có thói quen ở công ty dùng cơm trưa. Hắn cũng không nhìn cô gái ở bên cạnh, hướng đến thang máy: “Nếu như muốn dùng cơm với tôi thì chờ một tiếng sau đi!”

Một giờ có thể xử lý rất nhiều việc, hắn không muốn lãng phí thời gian cùng cô gái quen được chiều chuộng mờ nhạt rượu thượng hạng.

Cặp môi đỏ mọng của Tiền Ly Nhi lập tức cong lên, lúc hắn làm việc nhìn cũng không thèm nhìn cô một cái, đợi một giờ sẽ rất nhàm chán: “Anh Hạo, em nghĩ đi ăn ở một nhà hàng rất xa, một giờ sau đi sẽ khó tìm được xe!”

“Muốn đi xa sao?”. Đường Hạo mặt không cảm xúc hỏi, làm cho người ta không đoán được ý tứ của hắn.

“Đúng vậy!” – Cô nhỏ giọng trả lời, khuôn mặt xinh đẹp nhìn chằm chằm mặt của hắn.

Keng...

Cửa thang máy mở ra, Đường Hạo đi vào thang máy, ấn xuống nút đóng cửa: “Nếu chỗ đó quá xa thì tìm thư ký của tôi hẹn trước, hai giờ chiều nay tôi còn có một cuộc họp!”

Khi cửa thang máy sắp đóng lại, Tiền Ly Nhi vội vàng chen vào trong thang máy. Lại dậm chân, cô nói: “Được rồi, đi ăn ở nhà hàng dưới lầu cũng được!”

Đường Hạo không nói thêm gì nữa, mắt nhìn vào vật đang cầm trong tay – bản cơ cấu kinh doanh khu khách sạn “Morning Day”, bởi vì công ty này đầu tư sản nghiệp khác thì xảy ra lỗi là nghiêm trọng khiến công ty quay vòng tài chính khắp nơi...

Nếu như công ty này chỉnh đốn tốt, nhất định sẽ mang lại cho Tập đoàn Đường thị tiến lời rất lớn. Cho nên hắn phải nắm bắt “Morning Day”.

Hiện tại từng giây từng phút đối với hắn mà nói đều rất đáng quý, hắn không thể lãng phí mỗi giây nào, nhất định phải đem năm năm lãng phí đó lấy lại.

Rất nhanh, thang máy liền đi lên tầng cao nhất của Tập đoàn Đường thị, là nơi Tổng tài xử lý công việc.

Đường Hạo giống như quên bên người còn có một người khác, bước nhanh đến văn phòng.

Giày cao gót cao ba tấc của Tiền Ly Nhi căn bản không cách nào đuổi kịp bước đi của hắn, chỉ có thể khổ sở đuổi theo ở phía sau.

Ngồi vào ghế da, Đường Hạo liền tiến vào trong một vòng công việc mới. Chỉ thấy ngón tay của hắn trên bàn phím không ngừng gõ, nhìn chằm chằm màn hình xem trên mặt một đồng số liệu.

Tiền Ly Nhi ngồi vào cái ghế đối diện. Trong ánh mắt ngoại trừ sự nhàm chán và nổi tức giận đang kìm nén là sự mê luyến đối với Đường Hạo.

Hắn thật sự rất đẹp trai, có thể nói là người đẹp trai nhất trong những người đàn ông đẹp trai mà cô từng gặp qua. Thực tế, sau khi lên làm Tổng tài lại

càng thêm mị lực vô cùng.

“Anh Hạo, anh khát không, có muốn em mang một ly cà phê đến cho anh không?”. Suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc cô đã tìm được lời nói để nói.

“Ừ.”. Đường Hạo phát ra một chữ đơn giản.

Tiền Ly Nhi tung tăng như chim sẻ cầm điện thoại nội tuyến lên, dùng ngữ khí rất cao ngạo ra lệnh: “Thư kí Tần, mang hai ly cà phê lên đây, nhớ kỹ một ly cho thêm đường, một ly không thêm đường!”

Cô rất thích việc nhân điện thoại nội tuyến trong văn phòng Đường Hạo, rồi ra lệnh cho người ở ngoài, điều này làm cho cô có cảm giác mình là ‘Tổng tài phu nhân’.

Không lâu sau, cửa mở ra: “Tổng tài, giữa trưa ngài có hẹn ăn cơm. . .” Người tới là một cô gái rất trẻ, tết tóc đuôi ngựa, mặc một bộ đồ màu sáng

Đường Hạo ngẩng đầu, đầu lông mày nhăn lại sùng nịch nói: “Tại sao lại tự tiện xông phòng làm việc của tôi, tôi đã nói biết bao nhiêu lần muốn vào phải gõ cửa mà!”

“Vâng. . .!” – Cô gái lui trở về sau cánh cửa cửa.

Nhẹ gõ vài cái lên cửa, cô rất lễ phép hỏi: “Đại Tổng tài, tôi có thể đi vào chưa ạ?”

“Mời vào!” – Đường Hạo trả lời, lập tức mỉm cười một cái

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Cô gái vừa tiến đến, nói với người con gái đang ngồi trên ghế: “Tiền tiểu thư, cô đến sô pha bên kia ngồi cho thoáng được không? Tôi cùng Tổng tài có công việc muốn thương lượng!”

Tiền Ly Nhi dè xuống sự chán ghét cực độ trong lòng, dõng dạc nhếch môi lên: “Được, sự nghiệp của em họ Đinh Đinh càng ngày càng thăng tiến. Thật là làm cho người chị dâu tương lai như chị cảm thấy không bằng, xem ra chị phải học tập em rồi!”

Đinh Đinh không để ý tới màn ‘lời kéo làm quen’, nhún nhún vai nói: “Vấn đề không phải ai cũng có thể làm được, tôi không giống như vậy!”

“Cô.”. Tiền Ly Nhi tức giận đến hai mắt tròn to, dùng sức nắm chặt trong tay.

Khi Đinh Đinh vừa muốn mở miệng, Đường Hạo liền lên tiếng: “Đinh Đinh, em không phải có chuyện muốn nói sao? Vậy nói nhanh một chút, anh bề bộn nhiều việc!”

“Tổng tài, em là đòi kinh phí tuyên truyền mà đến đây, hi hi!” Đinh Đinh là con gái của dì Đường Hạo, năm nay hai mươi tuổi, trong kỳ nghỉ hè đến kiêm một chức vụ.

Nếu không thì một viên chức nho nhỏ của bộ tuyên truyền, làm sao có thể bởi vì một việc nhỏ này đến làm phiền Tổng Tài?

“Đi đến phòng Tài vụ đưa ra hóa đơn là xin được rồi!”. Đường Hạo thấp giọng nói, có thể cho tiểu thực tập sinh làm tuyên truyền đương nhiên không cần hấn hao tâm tổn trí.

“Nha. Tổng tài, giữa trưa cùng nhau ăn cơm, em muốn cùng anh chia sẻ một số chuyện.” Nói đến đây, tay Đinh Đinh từ phía sau đưa về phần trước ngực, làm ra tư thế em van anh.

Cô có thiệt nhiều chủ ý đều rất tốt, chính là người bên cạnh lại không có ai nghe cô nói. Mẹ cả ngày đều chơi mạt chược, ba thì vội vàng việc buôn bán của mình. Cô vui sướng quá nên sốt ruột tìm người chia sẻ.

Chứng kiến bộ dạng em gái cầu khẩn, Đường Hạo nhẹ nhàng vuốt cằm nói: “Được, cũng đến lúc ăn cơm trưa rồi.!”

“Biết rồi, 12h30 gặp!”. Trong thời gian công tác hai tuần, cô đã biết tính thường thời gian ăn cơm của anh trai.

Ngồi ở một bên, Tiền Ly Nhi tức giận, đứng lên: “Không thể, không phải nói muốn ăn cùng em sao?”

“Cái này.”. Đường Hạo nhẹ vỗ về cái trán, không xong, hán giờ mới nhớ tới đã hẹn Ly Nhi rồi: “Đành phải như vậy, chúng ta cùng dùng cơm cùng một chỗ!”

“Cái gì?”. Tiền Ly Nhi mắt oán hận nhìn chăm chăm vào Đinh Đình, hận không thể đem cô đá văng ra cửa sổ.

Đinh Đình không để ý tới cô ta, dù sao cô còn rất ưa thích chọc giận cô gái này, vừa vặn một hồi nữa có thể tận tình trêu tức cô ta.

Chủ nhật, Khu mua sắm Cao Phong Kỳ, Tiểu Ngưng đi ra từ siêu thị nghe thấy tiếng tuyên truyền bên ngoài quá lớn và hấp dẫn.

Lại hoạt động gì?

Mang theo một đồng vật dụng hàng ngày, cô liều mạng sức cùng khí lực xông vào đám người phía trước. Trên đài bày sản phẩm mới nào đó với bình bía, người điều khiển chương trình khí thế ngất trời giới thiệu. “Phần thưởng của chúng tôi có ba giải. . . . Hạng nhất mới có tiền thưởng.”

Đây không phải máy chơi game Dương Dương vẫn muốn sao? Vì quá đắt nên cô không có năng lực thỏa mãn cho nguyện vọng của con trai.

Nhìn hình ảnh quảng cáo thật to, Tiểu Ngưng dùng chân không nỡ rời khỏi. Cô muốn tham gia hoạt động này, thắng được giải nhất, con trai có được nhất định sẽ hưng phấn nhảy dựng lên .

Sau khi đã quyết định, Tiểu Ngưng lại lập tức mang theo một đồng đồ đi báo danh tham gia hoạt động.

Trải qua một vòng cực kỳ đơn giản của tuyên truyền, Tiểu Ngưng lần này tới được cửa ải cuối cùng. Khoảng cách được kéo gần lại sau một bước dài. . . .

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Vòng thi cuối đã đến, Tiểu Ngưng rốt cục cũng tiến vào vòng cuối cùng sau một vòng tranh tài cùng ba mươi người. Sau khi tiến vào trận chung kết cô mới cảm giác được áp lực, bởi vì phần nhiều là đều là người trẻ tuổi, cái này ... đối với cô mà nói là uy hiếp rất nghiêm trọng.

Chủ trì không cho người chơi ở đây thời gian quá nhiều để chuẩn bị, trực tiếp giới thiệu một vòng thi cuối cùng: uống bia.

Tiểu Ngưng nhìn trên bàn đặt một đồng ly đã rót đầy cũng không khiếp đảm, bởi vì mấy năm trước ngẫu nhiên cô mới phát hiện còn có chút tửu lượng. Mặc dù không uống quá nhiều nhưng bia và rượu không khác biệt nhiều lắm.

Khi người chủ trì nói một tiếng ‘Go!’ trận đấu chính thức bắt đầu, cô không dám trì hoãn thời gian rất nhanh cầm lên một ly, đồng thời uống hết, không quên mất lại cầm lên một cái ly khác. . . .

Chỉ thấy cô không để ý hình tượng, một ly đón lấy một ly rồi uống, bọt bia dọc theo cổ của cô chảy vào quần áo của cô, cũng đều chẳng quan tâm đến.

Bởi vì quá ý nghĩa đưa quà cho con trai quá bức thiết. Sau khi kết thúc cuộc tranh tài, Tiểu Ngưng là người chơi uống xong nhiều ly bia nhất trong thời gian hạn định.

Ý thức có chút mơ hồ, Tiểu Ngưng hưng phấn cười rộ lên, trong lòng thầm nhớ kỹ. “Bảo bối, mẹ hôm nay có thể mang quà về nhà cho con!”

“Lần này người may mắn đạt được giải thưởng hạng nhất chính là.”. Người chủ trì cầm microphone lớn tiếng tuyên bố, đồng thời giữ chặt tay Tiểu Ngưng.

Chính tại thời điểm giờ lên cánh tay Tiểu Ngưng, chỉ nghe “bùm” một tiếng, Tiểu Ngưng ngã xuống trên mặt thảm màu đỏ.

Dưới đài một hồi cười to, trên đài một hồi hỗn loạn.

Rất nhanh, Tiểu Ngưng đã được nhân viên ôm đi ...

Nằm ở trên ghế sa lon, say ngủ trong một văn phòng, thỉnh thoảng còn mỉm cười, bộ dáng còn có mấy phần ngọt ngào. Vạt áo ẩm ướt dán chặt lấy ngực cô nổi lên cao cao, buộc vòng quanh đường cong nữ tính.

Ngồi ở trên ghế làm việc, người chứng kiến cảnh đẹp trước mắt, dưới bụng đột nhiên một hồi căng cứng. Hắn không được tự nhiên uống một ngụm cà phê, điều chỉnh tư thế ngồi muốn cho bản thân mình thả lỏng một chút.

“Ừ.”. Trên ghế sa lon, cô ngủ rất thoải mái, phát ra một tiếng thân ngâm vui sướng, như thân thể con mèo nhỏ đang gầy dựa.

Bắt quá hai tay cô ôm chặt lấy hai bên người, vừa vặn đem ngực cô thu lại càng chặt. Một khắc kia cúc áo trước ngực không biết mở ra từ khi nào.

Lộ ra một khe rãnh thật sâu trơn mềm.

Đường Hạo thiếu chút nữa cả phê chưa kịp nuốt trong miệng phun ra, cũng may định lực hắn khá tốt. Đáng chết, đều do em gái bảo bối của hắn, không biết nghĩ sao lại đem một người uống say ném cho hắn quản lý.

Lý do hôm nay là chủ nhật, trong công ty người người đi làm, chỉ có một mình hắn rảnh, những người khác đều có việc để làm.

Trên ghế sa lon, người bất an động đậy, hơn nữa đứng người lên mơ mơ màng màng đi loạn, một bước chân không xong lại hướng phía người nào đó ngã vào ...

“Uy, cô đừng ngã sắp xuống!” – Đường Hạo rất nhanh đứng lên, đỡ người ‘say rượu’ nặng nề ngã vào trong lòng hắn.

Đường Hạo chỉ cảm thấy hai luồng mềm mại gì đó đập vào ngực, vô cùng... thoải mái.

Dù cho không cần sờ, cũng biết là ngực, hơn nữa tuyệt đối tuyệt đối là hàng thật giá thật. Mùi hương cổ thơm ngát tiến vào hơi thở của hắn, mùi vị kia. Rất quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Đường Hạo cau mày nghĩ, rốt cuộc mình đã gửi qua ở nơi nào rồi.

“A. Nhịn không nổi, buồn đái quá.” – Tiểu Ngưng say đến nỗi không biết đang ở nơi nào, hàm hồ nói. Khuôn mặt nhỏ nhắn rất thống khổ nhăn lại càng nhăn nhỏ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn tay, cái mũi nhăn lại vênh lên, làm cho cô thậm chí thoát nhìn có điểm giống búp bê.

“Buồn đái quá mẹ ơi.” – Tiểu Ngưng lại hô một tiếng.

Đường Hạo lông mày lại nhăn thêm vài phần, mặt lạnh ôm nữ nhân say chóng mặt đi vào trong toilet.

Chứng kiến bồn cầu tựa như nhìn thấy người thân, Tiểu Ngưng cao hứng cười to: “Ha ha. Rốt cục có thể giải quyết rồi!”

Tựa hồ không nhìn tới người đàn ông bên cạnh, rộng rãi cởi bỏ quần jean, cùng một lúc cởi ra ...

Động tác của cô quá nhanh, nhanh đến nỗi làm cho Đường Hạo căn bản không kịp xoay người. Hắn thị lực hoàn toàn bình thường không thể tránh khỏi nhìn thấy một mảnh khu rừng rậm rạp giữa hai chân cô ...

Hắn mặt không biểu tình xoay người, bắt quá trong ánh mắt là sự trào phúng với cô. Ừ, con gái có thể ở trước đàn ông tự nhiên cởi áo nói dây lưng, như thế hắn là thói quen.

“Xèo xèo.”. Một chuỗi tiếng nước chảy cọ rửa vách sứ trong toilet vang lên. Hơn nữa thời gian tiếng nước tiểu chảy cũng khá lâu.

Bụng rốt cục đạt được giải thoát, người mơ mơ màng màng bật cười. Bàn tay nhỏ bé vuốt trên không trung, nhưng sao sờ không tới thứ cô muốn tìm.

“Ừ, giấy vệ sinh tại sao không có?”. Cô bực bội quát lên.

Đi ra toilet, người chịu không được lại đi vào, không nhìn cô gái kia đang làm trò hề, hắn trực tiếp giật xuống cuộn giấy vệ sinh ném tới tay của cô.

“Đây. Nguyên lai trong này!”. Cô mồm miệng nói không rõ, thoáng nâng lên, lau.

Đường Hạo thật sự chịu không được rồi, chưa từng có gặp qua người con gái nào như vậy. Không được, hắn nhất định gọi điện thoại báo Đình Đình đem cô gái này đi, nếu không hắn khó đảm bảo không đem cô ta vào trong bồn cầu, giặt nước cuốn đi.

Mặc quần xong, lao đảo đi ra. Đầu óc cô choáng váng...

“Tôi đi không nổi, phải lên xe về nhà nấu cơm. Mẹ và cục cưng đều chờ ăn cơm...”. Bộ dạng cô say rượu thật không trang nhã.

Trên mặt hần lộ ra vẻ tức giận, có vẻ không chịu đựng được nữa.

Hắn một tay móc điện thoại trong túi quần ra, rất nhanh bấm một số điện thoại.

“Tổng tài, anh chờ một chút em làm xong sẽ lập tức lên ngay!”. Đinh Đinh vội vàng nghe điện thoại.

“Anh lệnh cho em, bây giờ ngay lập tức lên đây cho anh, đem cô gái này đi. Nếu không anh sẽ đem cô ta ném xuống dưới lầu!”. Hắn rất nghiêm túc nói, không nói giỡn nửa câu.

“A. Cây cột này làm sao có thể hung dữ như vậy”. Tiểu Ngưng bị sợ đến kêu sợ hãi một tiếng, sau đó khóc nức nở, nước mắt cùng nước mũi cùng đều cọ vào “Cây cột”.

Tiếng khóc rống giống như trẻ con này trong nháy mắt làm cho lòng của hắn cảm thấy đau xót, tác động đến một việc mà hắn đã che giấu rất lâu.

Cúi đầu xem xét bộ dạng cô say khướt, lập tức sự đau xót ‘trong nháy mắt’ tan thành mây khói, chỉ còn lại sự chán ghét.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Chậm rãi mở to mắt, Tiểu Ngưng khi thấy trần nhà đẹp đẽ, thì nhảy bật dậy từ ghế salon. “Đây là nơi nào?”

Mới từ trong toilet ra Đinh Đinh mở to hai mắt nói: “Khá tốt, cô cuối cùng đã tỉnh!”. Bởi tìm không thấy điện thoại di động của cô, liên lạc tới nhà cô không được. Cho nên chỉ đợi cho đến khi cô tỉnh lại, anh trai còn phát hỏa, sau đó đem tới văn phòng ném cho cô.

Tiểu Ngưng lau mặt của mình, đầu đau quá, chia năm xẻ bảy. “Đây là nơi nào? Hiện tại mấy giờ rồi?”

“Nơi này là công ty của chúng tôi, bây giờ là ba giờ chiều! Tiểu thư, cô bây giờ có thể đi được chứ?”. Đinh Đinh quan tâm hỏi.

Tiểu Ngưng cau mày dùng sức hồi tưởng chuyện xảy ra trước đó, cô tham gia cuộc thi uống rượu, sau đó . . . đã lấy được hạng nhất. “Tiểu thư, có phải là tôi lấy được giải thưởng hạng nhất?”

“A, vâng?”. Đinh Đinh lúc này mới nghĩ đến vấn đề lễ vật, trước đều bận điên rồi, quay đầu lại phải trông chừng cô ngủ. “Chúng ta đi lấy phần thưởng nào...”

“Được...!”. Tiểu Ngưng cầm lấy túi nhựa chất đống trên sàn nhà, sau đó cùng nhân viên đi vào thang máy.

Bọn họ mới vừa đi tới một cánh cửa, một tiếng chuông điện thoại vang lên.

“Thực xin lỗi, tôi phải tiếp điện thoại!”. Đinh Đinh thật có lỗi nói, sau đó bắt đầu trò chuyện. “Thật có lỗi, bây giờ tôi còn có công việc, một mình cô có thể đi vào văn phòng thưởng được chứ?”

“Có thể mà!”. Tiểu Ngưng gật đầu nói, dù sao chỉ cần cảm phần thưởng và về nhà.

Hai người chia tay, Tiểu Ngưng đi vào một văn phòng.

“Cái gì . . . Phần thưởng đã được trao cho người khác?”. Tiểu Ngưng nghe lời của đối phương, mở to hai mắt chất vấn: “Tôi đã lấy được hạng nhất, tôi vẫn chưa lấy mà?”

“Thực xin lỗi, bởi vì cô uống quá nhiều nên chúng tôi đem phần thưởng trao cho người thứ hai rồi!”. Nhân viên nói ra nguyên nhân.

“Đây là cái gì lý do gì chứ? Các người không phải nói người uống nhiều nhất sẽ tính là người thắng sao? Không được, lúc ấy tôi chính là uống nhiều nhất, anh phải trả phần thưởng cho tôi!”. Tiểu Ngưng nói ra lý do của mình, cô vì vậy mới ở trước mặt mọi người uống rượu đến dọa người, hiện tại cô lấy không được là sao?

Nhân viên có giải thích một lần nhưng Tiểu Ngưng kiên trì quan điểm của mình, nhất định phải lấy được giải thưởng hạng nhất. “Là các người không ở trước điều kiện nói rõ ràng, sau đó tự tiện lấy phần thưởng của tôi đưa người khác. Tôi bắt kể các người còn có hay không, cái kia của tôi nhất định phải cho tôi!”

“Tiểu thư, cô đừng nói vô lý chứ? Hiện tại chúng tôi cũng không có, phần thưởng máy chơi game chỉ có một!”

Tiểu Ngưng càng cảm tức hơn, rõ ràng là bọn họ không đứng lại vẫn nói cô vô lý: “Tôi hỏi các người, chuyện này rốt cuộc là ai không đúng? Hôm nay tôi không lấy được phần thưởng thuộc về tôi, tôi không đi đâu hết!”

“Vị tiểu thư này, cô.”

Mới từ trong thang máy đi ra, thấy được một người tóc rối bù, mặc quần jean, ở đằng kia la hét muốn cái gì đó.

Đường Hạo đến gần bọn họ, nghiêm túc hỏi nhân viên: “Có chuyện gì, ầm ĩ cái gì? Không biết như vậy ảnh hưởng không tốt sao?”

Tiếng nói quen thuộc, rất quen thuộc làm cho Tiểu Ngưng ngừng tranh cãi, toàn thân trong nháy mắt cứng lại.

Là hần... đã sáu năm không gặp hần....

Không sai, thanh âm của hần cô chưa từng quên đi, hơn nữa trong vô số buổi tối cô còn mơ thấy tiếng ca dễ nghe của hần...

Một chất lỏng chua xót thoáng phun lên cổ họng của cô. Cô chưa từng có vọng tưởng mình còn có một ngày có thể gặp lại hần, thật không có nghĩ đến.

Mãnh liệt nghĩ nếu xoay người, xoay người cô có thể nhìn thấy hần.

Mà lúc cô muốn xoay người lại không đủ dũng khí, cô không dám, cô sợ hần chỉ coi cô như người xa lạ, chỉ gặp cô gặp thoáng qua...

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57

“Thực xin lỗi Tổng Tài, vị tiểu thư này là người tham gia hoạt động tuyên truyền lần trước, nhưng khi đó cô ấy uống quá nhiều, theo quy định sẽ không thể xem là người chiến thắng nên phần thưởng tôi đã trao cho người thứ hai rồi!” – Người nhân viên nói có vài phần chột dạ, kỳ thật thời điểm diễn ra hoạt động không nói rõ ‘uống nhiều’ sẽ không đạt yêu cầu. Chỉ là lúc ấy người thứ hai đứng lúc là bạn tốt của hần, nên đem phần thưởng cho bạn của mình.

Trước còn cố gắng lấy lại phần thưởng, nhưng bây giờ Tiểu Ngưng cúi đầu nói: “Thôi, tôi từ bỏ!”

Điều này làm cho Đường Hạo nhớ tới, cô gái trước mắt chính là người trước đó ở trong văn phòng hần đi tiểu. Lòng mảy của hần lại nhú lại, một chút ấn tượng đối với cô lại thấp xuống vài phần.

Tiếng nói của cô nghe có chút khàn khàn, nếu như hần đoán không có sai cô nhất định có thói quen hút thuốc. Hút thuốc, uống rượu, hành vi lớn mật làm cho hần không ngừng so sánh cô với các cô gái làm nghề...

Bất quá về vấn đề phần thưởng hần vừa nghe thoáng liền hiểu sự tình từ đầu đến cuối. Không phải tại cô sai mà là về sự công tư của nhân viên. “Cho vị tiểu thư này phần thưởng của giải nhất, phần thưởng này hần là thuộc về cô!”

Nói xong, hần liền hướng cửa chính của công ty mà đi.

“Dạ, sẽ làm ngay ạ!”. Nhân viên lập tức gật đầu nói. “Tiểu thư, thật xin lỗi, cô chờ tôi lấy phần thưởng đưa cho cô!”

Nghe được tiếng bước chân trầm ổn đi xa, Tiểu Ngưng mới dám quay đầu nhìn bóng lưng hần đã đi xa. Một hàng nước mắt trong nháy mắt mờ hồ ánh mắt của cô, cái mũi rất nhanh run rẩy lên.

Hiện tại cô càng thêm xác định, cô chưa bao giờ không nghĩ tới hần, thương hần.

Hần so với trước kia càng thêm trầm ổn, càng thêm cường tráng. Chỉ là lưng hần vừa thẳng vừa rộng khiến cho cô không nỡ dời tầm mắt.

“Tiểu thư. Cô chờ một lát được chứ?”

Tiểu Ngưng quay đầu, rất nhanh lau nước mắt.” Vâng... Vâng!”

Dù sao hần đã đi rồi, cô vẫn muốn có máy trò chơi này. Nghĩ đến đứa con khi nhìn thấy thì nhất định sẽ rất cao hứng.

“Mẹ, sao mẹ lại mua thứ mắc như vậy cho con?”. Dương Dương thật không hiểu rõ, cũng không có cao hứng nhảy dựng lên mà cong miệng nhìn mẹ.

Tiểu Ngưng nghi hoặc ngồi chồm vuống chỉ chỉ máy chơi game hỏi: “Làm sao vậy, Dương Dương không thích máy trò chơi này sao?”

Dương Dương nghĩ nghĩ, gật gật đầu nhưng sau đó lại lắc đầu. Đôi mắt to đen nhánh nhìn chăm chăm vào mẹ mình.

Nhẹ vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai, Tiểu Ngưng thương tâm nói ra: “Còn tưởng rằng con nhìn thấy bất sẽ vui vẻ mà hôn mẹ ...”

Chứng kiến bộ dạng mẹ thương tâm khổ sở, Dương Dương tranh thủ thời gian lấy bàn tay nhỏ bé vuốt mặt mẹ. “Dương Dương không phải không thích, chỉ là mua thì cần rất nhiều tiền, con không muốn mẹ mua cho con những thứ mắc như vậy. Mẹ kiếm tiền rất vất vả ...”

Nghe được lời của con, mũi Tiểu Ngưng lập tức cay cay, mắt càng đỏ lên. Cô đem mặt vui vào ngực con che dấu kích động, cố ý vỗ hai cái vào vai con. “Tiểu quý, con không cần phải hiểu chuyện như vậy được không? Con muốn cho mẹ rơi nước mắt sao, mẹ nhất định phải đánh con khiến cho con phải cùng khóc với mẹ!”

“Không được phải con!”. Dương Dương vừa nghe đến bị đánh, tranh thủ thời gian giãy dụa, đồng thời lấy bàn tay nhỏ bé bảo vệ cái mông của mình. “Không được đánh, đánh sưng mông mặc quần sẽ rất khó coi!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58

Xi ...

Tiểu Ngưng càng lúc càng cười to hơn, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của con trai. “Được rồi, con tự chơi đi, mẹ còn phải đi nấu cơm!”

“Vâng!”. Dương Dương gật đầu, hưng phấn cầm lấy máy chơi game chạy đến chỗ khác ngồi ngoan một chỗ.

Nhìn thấy bộ dạng vui vẻ hiếm có của con trai, Tiểu Ngưng lại càng vui mừng cười tươi hơn. Cô cũng không phản đối con trai mình chơi game, bởi vì có rất nhiều trò chơi hay có thể khai phá chỉ số thông minh của trẻ nhỏ. Hơn nữa từ trước đến nay Dương Dương cũng không phải là một đứa trẻ quá ham chơi, một trò chơi mà nó đã chơi đùa một lần rồi thì nó rất ít khi chơi lại lần thứ hai.

Tại phòng bếp bận rộn nấu nướng một hồi, cuối cùng ba món ăn thơm lừng bốc khói nghi ngút đã được hoàn thành. Sau khi bày biện đồ ăn ra bàn, Tiểu Ngưng coi bỏ tạp dề đi gọi mẹ mình lại ăn cơm. Quái lạ, hôm nay thời gian mẹ cô ngủ có chút lâu hơn mọi ngày.

Đẩy cánh cửa phòng ngủ ra, Tiểu Ngưng nhẹ nhàng đi đến cạnh giường, gọi khẽ. “Mẹ, mẹ dậy rồi ra ăn cơm đi!”

Mẹ cô nằm im trên giường, không hề lên tiếng, có lẽ là đang say giấc nồng. Tiểu Ngưng thấy thế liền lay nhẹ mẹ mình, cất giọng gọi to. “Mẹ, mẹ, tỉnh lại đi, đến giờ ăn cơm rồi mẹ ơi. Mẹ.”

Bất luận Tiểu Ngưng hô to như thế nào, mẹ cô không hề có bất cứ phản ứng nào đáp lại.

“Anh, Vậy là hoạt động ngày hôm nay thành công tốt đẹp rồi ha!” Đinh Đinh chạy tốt lên xe ông anh họ, quay đầu cười hi hi hỏi, mặt vênh lên chờ lời khen ngợi của Đường Hạo.

“Hừ!”. Đường Hạo chỉ đơn thuần hừ nhẹ một tiếng.

“Này, sao anh lại đánh giá người ta thấp như thế hả? Anh không thấy mọi việc đều thành công rực rỡ như vậy à?”. Đinh Đinh không vừa lòng kháng nghị, từ trước đến nay đây chính là công tác to lớn đầu tiên mà cô làm được.

Đường Hạo chăm chăm nhìn vào vật trong tay, không thèm đếm xỉa đến cô em họ: “Anh hoài nghi em chính là quảng cáo cho xí nghiệp đồ chơi chứ không phải là quảng cáo cho sản phẩm bia mới của chúng ta!”

“Đương nhiên là quảng cáo bia rồi, Anh không nhìn thấy có rất nhiều người tham gia thi đấu à. Chúng ta đã lợi dụng triệt để ‘mồi’, để câu cá lớn!”

“Ha ha, chỉ sợ người ta liều mạng muốn lấy cho bằng được máy chơi game, chẳng thể nhớ nổi tên loại bia mới của chúng ta!”. Hần thật sự vô cùng hoài nghi người thắng cuộc kia, cô ta chắc chắn sẽ không nhớ nổi tên loại bia cho mà xem.

“Nhất định sẽ nhớ mà. Ha ha, giấu lại không ngờ người đạt giải nhất lại là một cô gái trông vô cùng mỏng manh, yếu đuối! Cô gái ấy đã lấy được số điện cho nữ giới chúng em!”. Đinh Đinh rất bội phục nói.

Nghĩ đến dáng người của cô gái ấy, Đường Hạo thấp giọng lầm bầm: “Cô gái nhỏ? Anh dám chắc rằng cô ta tuyệt đối không phải là một thiếu nữ yếu ớt gì cả. Mà chính là đàn bà, là một con cá đã chín”

“Anh có thể nhìn ra sao?”. Đinh Đinh mở to hai mắt, sau đó bĩu môi nhìn chằm chằm anh mình: “Anh, anh có điểm biến thái!”

“Một cô gái mà có thể uống say xin đến chết trên đường cái như thế thì sao có thể là một phụ nữ đứng đắn được!”. Lại còn tại trước mắt hần còi quăn ra nữa, nghĩ tới điều này lại càng khiến hần khẳng định ‘cô gái’ ấy không hề biết xấu hổ là gì.

“Chắc là vì cô ấy rất muốn có được phần thưởng kia đi? Em cảm thấy đó là một cô gái rất tốt mà. Nói đến không đứng đắn, em cảm thấy ai cũng đều đứng đắn hơn bạn gái của anh nhiều!”. Tuy chỉ mới gặp mặt một lần, nhưng Đinh Đinh cảm thấy cô gái thắng cuộc kia thực sự rất tốt, căn bản không giống như lời ông anh này nói chút nào.

“Liên quan gì đến cô ta?”. Đường Hạo không có vẻ hào hứng hỏi vặn lại cô em họ, hần có thể xác định rằng chính mình không hề thích Tiền Ly Nhi, nhưng trên con đường sự nghiệp, Tiền Ly Nhi có thể trợ giúp cho hần rất nhiều. Về phần chuyện yêu yêu đương đương gì đó, hần đã sớm nhìn thấu, căn bản chính là cảm thấy không nên đồng nhất mọi chuyện với nhau.

“Anh, em cảm thấy anh tâm tình cứ như một ông già đã hơn năm mươi tuổi rồi ý. Kỳ thật, trên thế giới tươi đẹp này vẫn còn rất nhiều cô gái mà anh có thể thích!”. Đinh Đinh không muốn mất thời gian khuyên anh trai, anh trai đáng thương của cô, hóa ra nhiều năm vẫn cứ cô đơn như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Bệnh tình nguy kịch, bà Lục phải nhập viện, mỗi ngày đều phải dùng bình dưỡng khí và thuốc để duy trì sự sống.

Tiền thuốc men quá đắt, gánh nặng kinh tế cho Tiểu Ngưng lại tăng thêm.

Nên hiện tại, ngoại trừ buổi tối ở quán bar trang điểm cho các tiểu thư, ban ngày cô phải đi giao hàng cho một tiệm hoa.

Khóa kỹ chiếc xe máy, sau khi lấy nón bảo hiểm xuống, Tiểu Ngưng đẩy cửa đi vào trong: “Chị Lý, em về rồi, còn có hàng cần đưa không ạ?”

Bà chủ ăn mặc xinh đẹp, đưa qua một ly trà lài. “Uống nước nghỉ ngơi một chút, bây giờ chưa có thêm danh sách hàng cần đưa!”

“Cám ơn!”. Tiểu Ngưng ngồi yên tại trên ghế sa lon, cuối cùng có thể nghỉ ngơi một hồi.

Mấy ngày qua ở chung, Lý tỷ đã biết Tiểu Ngưng chưa lập gia đình mà đã làm mẹ. Ban đầu đối với cô ấn tượng thật không tốt cho rằng cô là người không đứng đắn. Thông qua việc mấy ngày nay cẩn thận quan sát, phát hiện cô rất chất phác lại thiện lương: “Tiểu Ngưng, một mình em nuôi con nhỏ không dễ dàng phải không?”

“Khá ổn ạ, đã trở thành thói quen!”. Bởi vì không biết ‘dễ dàng’ là cái gì, cho nên cô cũng không biết một người mang con nhỏ có ‘dễ dàng’ hay không.

“Chị có một đứa em họ, hiện đang làm chủ nhiệm trong ngân hàng, thu nhập khá ổn định! Em có muốn . . .”

” Vâng . . .”. Lại có người làm mai giúp cô rồi, khiến Tiểu Ngưng buồn rầu không biết làm sao để ‘cực tuyệt’.

“Vợ của hần mấy năm trước qua đời, không có con, vẫn ở vậy một mình. Em xem . . .”

“Cái này . . .”. Tiểu Ngưng khó xử không biết nói cái gì.

Đúng lúc, chuông điện thoại vang lên, Tiểu Ngưng có lỗi nhìn chị Lý, sau đó nhìn số trên điện thoại mới nói: “Hiệu trưởng Bạch, ngài khỏe.” Hiệu trưởng lúc này sao lại gọi điện thoại đến? Chẳng lẽ Dương Dương tại trường học đã xảy ra chuyện gì sao? Tiểu Ngưng tâm tình khẩn trương hơn.

“Cô Lục, mời cô bây giờ lập tức đến Nhà trẻ một chuyến, đến đây nói sau!” Viện trưởng thanh âm coi như là nhẹ nhàng, nhưng làm cho người ta không thể phản bác.

“Được, tôi lập tức tới ngay!” Tiểu Ngưng nghi hoặc lại lo lắng cúp điện thoại, quay đầu nhìn bà chủ: “Chị Lý, em phải đi đến Nhà trẻ. Hiện tại cho em xin nghỉ một lúc được không ạ?!”

“Nhanh đi đi, trên đường nhớ chú ý!” Chị Lý trấn an nói, thấy sắc mặt Tiểu Ngưng trắng bệch, không khỏi làm cho người ta lo lắng.

“Vâng, em sẽ cẩn thận!” Sau khi nói xong, Tiểu Ngưng nửa phút cũng không dám trì hoãn đi đến xe máy để ở cửa trước. Trời ạ, phù hộ Dương Dương ngàn vạn lần không xảy ra chuyện gì!

Nhà trẻ Dương Dương theo học là một nhà trẻ dành cho quý tộc, đương nhiên Tiểu Ngưng cho con trai tới Nhà trẻ này học căn bản là không có khả năng, bởi cô căn bản không có tiền trả học phí cao như vậy.

Sở dĩ Dương Dương có thể theo học ở đây, hoàn toàn là thực lực của mình trong kì thi diễn thuyết đã lấy được Hạng Nhất, lớn lên lại thông minh nên mấy Hiệu trưởng Nhà trẻ muốn Dương Dương đến đó học, đều lấy điều kiện là miễn học phí.

Chính vì vậy, Tiểu Ngưng chọn Nhà trẻ này cho Dương Dương, khoảng cách tương đối gần nhà.

“Cô Lục, cô cuối cùng cũng đã đến!” Tiểu Ngưng vừa mới xuống xe, Viện trưởng khoảng chừng năm mươi tuổi liền tới đón, trên mặt hiện rõ vẻ trách cứ.

“Hiệu trưởng, Dương Dương rốt cuộc là bị làm sao? Có phải là có chuyện gì xảy ra?” Tiểu Ngưng gấp đến độ nước mắt muốn rơi xuống, Dương Dương chính là mạng sống của cô, ngàn vạn lần không thể gặp chuyện không may.

Hiệu trưởng thở dài một hơi, nhìn cô: “Lục Ngạo Dương không bị gì cả, mà là một em khác bị thương!” Phụ huynh trong lớp học này có thể nói là giàu có danh giá. Ngoại trừ em Lục Ngạo Dương thì đều là ‘tiểu thư’ hoặc ‘công tử’.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60

Không phải chuyện nghiêm trọng gì, nhưng bởi vì thân phận em học sinh này rất đặc thù, cần phải gọi phụ huynh đến thương thảo. Hiệu trưởng đầy đầy kính mắt, không trả lời vấn đề của Lục Giai Ngưng.

Tiểu Ngưng lúc này mới lo lắng nhớ tới, không xong, chẳng lẽ con trai mình gây nên đại họa? “Hiệu trưởng có thể dẫn tôi đi xem Dương Dương và em học sinh bị thương trước được không?”

“Được, vậy cô đi theo tôi!”. Viện trưởng dẫn theo Tiểu Ngưng đi vào phòng khách, chỉ thấy bên trong có hai người con trai cùng một giáo viên đang ngồi.

Dương Dương úy khuất miệng cong lên cao, ngưỡng cao đầu, bộ dạng chứng tỏ hẳn không có sai.

Một bé gái trên trán dán băng cứu thương, nức nở lau nước mắt, hơn nữa còn dùng bàn tay nhỏ bé lau liên tục: “Ồ.”

Tiểu Ngưng vừa đi vào liền đi thẳng tới chỗ bé gái bị thương: “Nói cho tôi biết con còn đau không?”

Bé gái gạt đầu lại lắc đầu, càng khóc to hơn, nước mắt như vòi nước được mở không ngừng chảy xuống.

Tiểu Ngưng không để ý đến miệng con trai đang vênh lên rất cao, nhìn về phía giáo viên hỏi thăm tình huống.

Không đợi Giai Ngưng hỏi, người giáo viên đó đã vượt lên trước một bước nói ra: “Em Lục Ngạo Dương bướng bỉnh nhảy lên bàn, mũi giày đụng trúng trán của em học sinh nữ này!”

“Không phải!”. Dương Dương nãy giờ không nói gì, nhấm nhấm nói ra. “Mẹ, con không có đụng vào trán người khác. Bạn gái đó không cẩn thận té ngã trên đất, sau đó trán bị bàn chân đạp chảy máu!”

“Có em nhỏ nói, em Lục Ngạo Dương làm trán bạn chảy máu!”. Giáo viên không để ý đến lời nói của Dương Dương, trực tiếp nói với Lục Giai Ngưng.

Lục Giai Ngưng nhìn về phía con trai. Dương Dương chưa bao giờ nói dối, làm sai nhất định sẽ thừa nhận, lần này không thừa nhận đã nói lên hẳn thật không có làm trán bạn chảy máu. Thân là mẹ, cô rất tin tưởng con trai của mình.

Bất quá, chạy trên mặt bàn chính là không đúng. Cô nghiêm mặt thấp giọng hỏi con trai: “Nói cho mẹ biết tại sao phải chạy trên mặt bàn?”

“Con ... “. Dương Dương nói xong chữ ‘con’ lại mân mê miệng.

“Bởi vì bướng bỉnh đúng hay không?”. Con của mình, làm mẹ đương nhiên hiểu rõ, Dương Dương đặc biệt hiểu động lại rất bướng bỉnh.

”Dạ ... “. Dương Dương thừa nhận gật đầu, lần này tâm phục khẩu phục.

Lục Giai Ngưng hỏi con mình xong, sau đó lại xoay người nhìn cô giáo cùng viện trưởng lễ phép, cố gắng nói: “Dương Dương chưa bao giờ nói dối, tôi làm mẹ nên vô cùng tin tưởng con mình. Cô giáo cùng viện trưởng có thể điều tra xem có phải đã hiểu lầm ở đâu không?!”

“Không có sai, rất nhiều em nhỏ đều thấy được!”. Cô giáo rất khẳng định nói. Nếu như không kiếm một em nhỏ gánh chịu trách nhiệm, trong chốc lát cô làm sao giải thích cho phụ huynh các em khác đây.

Dương Dương vênh cặp môi đỏ mọng, nắm chặt quần áo của mẹ .

Đúng lúc này, một chiếc xe hơi số lượng có hạn ngừng trước cửa phòng khách, từ bên trong đi ra có thể thấy được là giày tây của một người đàn ông. Lòng mày của hắn nhăn lại, biểu lộ lúc này hắn đang rất lo lắng.

Hiệu trưởng chạy ra nghênh đón, khi thấy gương mặt của người đàn ông thì hơi kinh ngạc.

Người đàn ông than nhẹ một tiếng, đi vào liền gặp người phụ nữ năm mươi tuổi nào đó: “Ngài là hiệu trưởng?”

“Đúng vậy, tiên sinh, ngài là. phụ huynh của em Lục Ngạo Dương sao?”. Hiệu trưởng nghi hoặc thấp giọng hỏi, người đàn ông này cùng em Lục Ngạo Dương lớn lên rất giống nhau? Trời ạ, bà vẫn cho là Lục Ngạo Dương xuất thân từ gia đình bình thường, tại sao có người ba nhiều tiền như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Đường Hạo nhíu mày, bộ mặt vô cùng lạnh lùng: “Không phải, Tôi là người giám hộ tạm thời của Hàn Lạc ! Lạc Lạc đã xảy ra chuyện gì?”

“A, thật có lỗi!”. Hiệu trưởng bởi vì nhận lầm phụ huynh học sinh nên có vài phần xấu hổ. “Xin hỏi , tại sao phụ huynh em Hàn Lạc lại không đến !”

“Cha mẹ của em ấy bây giờ đang ở nước ngoài, vừa mới gọi điện thoại nhờ tôi tới vườn trẻ!”. Đường Hạo đơn giản giải thích qua để cho vị giáo viên này tin hẳn là người giám hộ tạm thời của Hàn Lạc , chứ không phải là người xấu ~

“Tôi hiểu rồi, xin mời anh đi theo tôi!”

Đường Hạo đi theo hiệu trưởng vào phòng khách, vừa vào cửa liền chứng kiến thương tích đã được dán trên trán của ‘muội muội bảo bối’ . ‘Lạc Lạc, làm sao vậy?’

Tiểu Ngưng lúc này đang ngồi bên cạnh đỡ dành cô bé , đột nhiên nghe thấy tiếng nói quen thuộc vang lên, một tay cứng ngắc đang dùng trên mặt bé con Lạc Lạc.

Hắn làm sao có thể tới nơi này?

Chẳng lẽ...

Cô kinh ngạc nhìn bé con với đôi mắt thật to trước mặt, chẳng lẽ hẳn chính là người nhà của cô bé này ? Người sau lưng không để cho cô có nhiều cơ hội thường thức sự chua xót lẫn khiếp sợ, Đường Hạo thẳng bước đi đến chỗ muội muội đang khóc đến hai mắt đỏ bừng, bộ dạng đáng thương của mình.

Nhấn đầu lông mày, Đường Hạo đẩy cái tay đang dùng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Lạc ra, khản trương nhìn chằm chằm khuôn mặt đáng yêu của Lạc Lạc. Giật miếng băng xuống, nhìn thấy miệng vết thương dài vài centimet còn chút máu khô , hai con ngươi rét lạnh quét qua ba người trước mặt. “Ai có thể nói cho tôi biết, tại sao lại xảy ra chuyện này?”

Lạc Lạc nhìn thấy anh trai , nước mắt tuôn rơi triệt để như vỡ đê rồi, cũng không còn nức nở giống như lúc trước, mà là lớn tiếng khóc lên.”Ồ ô, em có phải sẽ trở nên xấu xí, cha mẹ có thể sẽ không nhận ra Lạc Lạc nữa phải không!” Bé không muốn trở nên xấu xí đâu, như vậy sẽ không nhận được sự yêu mến của mọi người nữa!

Đường Hạo ôm chặt Lạc Lạc, sùng nịnh dỗ dành: “Sẽ không, cha mẹ làm sao có thể không nhận ra Lạc Lạc được , Lạc Lạc lúc nào cũng đáng yêu nhất!”

Hóa ra hẳn đúng là người nhà của cô bé này? Tiểu Ngưng sắc mặt trắng bệch cảm chặt bả vai nhỏ của Dương Dương, cổ họng cô khô rát cổ buộc chặt tuyến lệ của mình .

“Ai là giáo viên của Lạc Lạc ? “Đường Hạo nhìn cũng không nhìn một đôi mẹ con trong phòng, mặt lạnh chát vắn hiệu trưởng.

Tuổi chừng hai mươi mấy tuổi, cô giáo sắc mặt đỏ bừng, mê luyến nhìn người đàn ông đẹp trai, cao lớn trước mắt .”AXin chào, tôi là cô giáo của Lạc Lạc !”

“Vậy cô có thể giải thích cho tôi biết, tại sao Lạc Lạc lại bị thương chứ?”. Hắn tựa hồ không thèm nhìn kĩ cô giáo háo sắc, ngữ khí càng thêm lạnh lùng hỏi.

“A. Cậu bé này chạy đến nghịch trên mặt bàn, sau đó không cẩn thận làm trán Lạc Lạc bị thương“. Cô giáo tay chỉ về phía Lạc Ngao Dương, nhưng hai mắt vẫn còn si mê nhìn chăm chăm vào mặt trai đẹp .

Đường Hạo nhìn theo hướng ngón tay của cô giáo, tầm mắt rơi vào một khuôn mặt nhỏ nhắn đầy ỳ khuất . Đối với trẻ con của nhà người khác, từ trước đến nay hắn đều không có nhiều cảm giác, cũng sẽ không thèm liếc mắt nhìn nhiều, thế nên tầm mắt chuyển dời đến trên người phụ nữ đang vuốt lưng bé con kia.

Khi Tiểu Ngưng cảm giác được ánh mắt của hắn thì đầu càng cúi thấp hơn , lo lắng, khẩn trương nhìn mặt đất . Cô lúc này, trong đại não ngoại trừ những suy nghĩ vẩn vơ, không còn chứa được cái gì khác nữa .

Con của hắn cũng đã lớn như vậy rồi? Đó chính là đứa con của hắn cùng cô tiểu thư ngày trước? Hắn có thể nhận ra cô hay không ?

Những vấn đề liên tiếp từ trong đầu tuôn ra, từng cái một cũng làm cho lòng của cô đau nhức như bị kim đâm.

Đường Hạo nhìn chăm chăm thân hình cùng gò má quen thuộc , hắn hình như đã gặp người phụ nữ này ở đâu rồi thì phải!

Đúng vậy, dáng người cao hơn mét sáu, thân hình hấp dẫn. Chiếc quần jean màu tắng dán chặt lấy hai chân thẳng tắp của cô , đủ để cho tất cả những người đàn ông trưởng thành đột nhiên căng cứng vênh lên.

Lại còn chiếc áo sơ mi rộng thùng thình nhưng không cách nào che dấu được bộ ngực nhô cao của cô...

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62

Do nguồn bị trùng, nội dung bị lặp lại từ chương 62 đến chương 69, các bạn vui lòng xem tiếp tại chương 70.

Vòng thi cuối đã đến, Tiểu Ngưng rốt cục cũng tiến vào vòng cuối cùng sau một vòng tranh tài cùng ba mươi người. Sau khi tiến vào trận chung kết cô mới cảm giác được áp lực, bởi vì phần nhiều là đều là người trẻ tuổi, cái này ... đối với cô mà nói là uy hiếp rất nghiêm trọng.

Chủ trì không cho người chơi ở đây thời gian quá nhiều để chuẩn bị, trực tiếp giới thiệu một vòng thi cuối cùng: uống bia.

Tiểu Ngưng nhìn trên bàn đặt một đồng ly đã rót đầy cũng không khiếp đảm, bởi vì mấy năm trước ngẫu nhiên cô mới phát hiện còn có chút từ lượng. Mặc dù không uống quá nhiều nhưng bia và rượu không khác biệt nhiều lắm.

Khi người chủ trì nói một tiếng ‘Go!’ trận đấu chính thức bắt đầu, cô không dám trì hoãn thời gian rất nhanh cầm lên một ly, đồng thời uống hết, không quên mất lại cầm lên một cái ly khác....

Chỉ thấy cô không để ý hình tượng , một ly đón lấy một ly rồi uống, bọt bia dọc theo cổ của cô chảy vào quần áo của cô, cũng đều chẳng quan tâm đến.

Bởi vì quá ý nghĩa đưa quà cho con trai quá bức thiết. Sau khi kết thúc cuộc tranh tài, Tiểu Ngưng là người chơi uống xong nhiều ly bia nhất trong thời gian hạn định.

Ý thức có chút mơ hồ, Tiểu Ngưng hưng phấn cười rộ lên, trong lòng thầm nhớ kỹ. “Bảo bối, mẹ hôm nay có thể mang quà về nhà cho con!”

“Lần này người may mắn đạt được giải thưởng hạng nhất chính là.”. Người chủ trì cầm microphone lớn tiếng tuyên bố, đồng thời giữ chặt tay Tiểu Ngưng.

Chính tại thời điểm giờ lên cánh tay Tiểu Ngưng, chỉ nghe “bùm” một tiếng, Tiểu Ngưng ngã xuống trên mặt thảm màu đỏ.

Dưới đài một hồi cười to, trên đài một hồi hỗn loạn.

Rất nhanh, Tiểu Ngưng đã được nhân viên ôm đi ...

Nằm ở trên ghế sa lon, say ngủ trong một văn phòng, thỉnh thoảng còn mỉm cười, bộ dáng còn có mấy phần ngọt ngào. Vạt áo ẩm ướt dán chặt lấy ngực

cô nổi lên cao cao, buộc vòng quanh đường cong nữ tính.

Ngồi ở trên ghế làm việc, người chứng kiến cảnh đẹp trước mắt, dưới bụng đột nhiên một hồi căng cứng. Hắn không được tự nhiên uống một ngụm cà phê, điều chỉnh tư thế ngồi muốn cho bản thân mình thả lỏng một chút.

“Ừ.”. Trên ghế sa lon, cô ngủ rất thoải mái, phát ra một tiếng thân ngâm vui sướng, như thân thể con mèo nhỏ đang gầy dựa.

Bắt quả hai tay cô ôm chặt lấy hai bên người, vừa vặn đem ngực cô thu lại càng chặt. Một khắc kia cúc áo trước ngực không biết mở ra từ khi nào.

Lộ ra một khe rãnh thật sâu trơn mềm.

Đường Hạo thiếu chút nữa cà phê chưa kịp nuốt trong miệng phun ra, cũng may định lực hắn khá tốt. Đáng chết, đều do em gái bảo bối của hắn, không biết nghĩ sao lại đem một người uống say ném cho hắn quản lý.

Lý do hôm nay là chủ nhật, trong công ty người người đi làm, chỉ có một mình hắn rảnh, những người khác đều có việc để làm.

Trên ghế sa lon, người bất an động đậy, hơn nữa đứng người lên mơ mơ màng màng đi loạn, một bước chân không xong lại hướng phía người nào đó ngã vào . . .

“Uy , cô đừng ngã sắp xuống !” – Đường Hạo rất nhanh đứng lên, đỡ người ‘say rượu’ nặng nề ngã vào trong lòng hắn.

Đường Hạo chỉ cảm thấy hai luồng mềm mại gì đó đập vào ngực, vô cùng . . . thoải mái.

Dù cho không cần sờ, cũng biết là ngực, hơn nữa tuyệt đối tuyệt đối là hàng thật giá thật. Mùi hương cổ thơm ngát tiến vào hơi thở của hắn, mùi vị kia. Rất quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63

Do nguồn bị trùng, nội dung bị lặp lại từ chương 62 đến chương 69, các bạn vui lòng xem tiếp tại chương 70.

Đường Hạo cau mày nghĩ, rốt cuộc mình đã ngủ qua ở nơi nào rồi.

“A. Nhìn không nổi, buồn ái quá” – Tiểu Ngưng say đến nỗi không biết đang ở nơi nào, hàm hồ nói. Khuôn mặt nhỏ nhắn rất thống khổ nhăn lại càng nhăn nhó.

Khuôn mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn tay, cái mũi nhăn lại vênh lên, làm cho cô thậm chí thoát nhìn có điểm giống búp bê.

“Buồn ái quá mẹ ơi” – Tiểu Ngưng lại hô một tiếng.

Đường Hạo lông mày lại nhăn thêm vài phần, mặt lạnh ôm nữ nhân say chóng mặt đi vào trong toilet.

Chứng kiến bồn cầu tựa như nhìn thấy người thân, Tiểu Ngưng cao hứng cười to: “Ha ha. Rốt cục có thể giải quyết rồi!”

Tựa hồ không nhìn tới người đàn ông bên cạnh, rộng rãi cởi bỏ quần jean, cùng một lúc cởi ra . . .

Động tác của cô quá nhanh, nhanh đến nỗi làm cho Đường Hạo căn bản không kịp xoay người. Hắn thị lực hoàn toàn bình thường không thể tránh khỏi nhìn thấy một mảnh khu rừng rậm rạp giữa hai chân cô . . .

Hắn mặt không biểu tình xoay người, bắt quả trong ánh mắt là sự trào phúng với cô. Ừ, con gái có thể ở trước đàn ông tự nhiên cởi áo nới dây lưng, như thế hẳn là thói quen.

“Xèo xèo”. Một chuỗi tiếng nước chảy cọ rửa vách sứ trong toilet vang lên. Hơn nữa thời gian tiếng nước tiểu chảy cũng khá lâu.

Bụng rốt cục đạt được giải thoát, người mơ mơ màng màng bật cười. Bàn tay nhỏ bé vuốt trên không trung, nhưng sao sờ không tới thứ cô muốn tìm.

“Ừ, giấy vệ sinh tại sao không có?”. Cô bực bội quát lên.

Đi ra toilet, người chịu không được lại đi vào, không nhìn cô gái kia đang làm trò hề, hắn trực tiếp giật xuống cuộn giấy vệ sinh ném tới tay của cô.

“Đây Nguyên lai trong này!” . Cô mồm miệng nói không rõ, thoáng nâng lên, lau.

Đường Hạo thật sự chịu không được rồi, chưa từng có gặp qua người con gái nào như vậy. Không được, hắn nhất định gọi điện thoại báo Đình Đình đem cô gái này đi, nếu không hắn khó đảm bảo không đem cô ta vào trong bồn cầu, giặt nước cuốn đi.

Mặc quần xong, lao đảo đi ra. Đầu óc cô choáng váng. . .

“Tôi đi không nổi, phải lên xe về nhà nấu cơm. Mẹ và cục cưng đều chờ ăn cơm. . .”. Bộ dạng cô say rượu thật không trang nhã.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ tức giận, có vẻ không chịu đựng được nữa.

Hắn một tay móc điện thoại trong túi quần ra, rất nhanh bấm một số điện thoại.

“Tổng tài, anh chờ một chút em làm xong sẽ lập tức lên ngay!” . Đình Đình vội vàng nghe điện thoại.

“Anh lệnh cho em, bây giờ ngay lập tức lên đây cho anh, đem cô gái này đi. Nếu không anh sẽ đem cô ta ném xuống dưới lầu!” . Hắn rất nghiêm túc nói, không nói giỡn nửa câu.

“A. Cây cột này làm sao có thể hung dữ như vậy. . . .”. Tiểu Ngưng bị sợ đến kêu sợ hãi một tiếng, sau đó khóc nức nở, nước mắt cùng nước mũi cũng đều rơi vào “Cây cột”.

Tiếng khóc rống giống như trẻ con này trong nháy mắt làm cho lòng của hắn cảm thấy đau xót, tác động đến một việc mà hắn đã che dấu rất lâu.

Cúi đầu xem xét bộ dạng cô say khướt, lập tức sự đau xót ‘trong nháy mắt’ tan thành mây khói, chỉ còn lại sự chán ghét.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

Do nguồn bị trùng, nội dung bị lặp lại từ chương 62 đến chương 69, các bạn vui lòng xem tiếp tại chương 70.

Chậm rãi mở to mắt, Tiểu Ngưng khi thấy trần nhà đẹp đẽ, thì nhảy bật dậy từ ghế salon. “Đây là nơi nào?”

Mới từ trong toilet ra Đình Đình mở to hai mắt nói: “Khá tốt, cô cuối cùng đã tỉnh!” . Bởi tìm không thấy điện thoại di động của cô, liên lạc tới nhà cô không được. Cho nên chỉ đợi cho đến khi cô tỉnh lại, anh trai còn phát hỏa, sau đó đem tới văn phòng ném cho cô.

Tiểu Ngưng lau mặt của mình, đầu đau quá, chia năm xẻ bảy. “Đây là nơi nào? Hiện tại mấy giờ rồi?”

“Nơi này là công ty của chúng tôi, bây giờ là ba giờ chiều! Tiểu thư, cô bây giờ có thể đi được chứ?” . Đình Đình quan tâm hỏi.

Tiểu Ngưng cau mày dùng sức hồi tưởng chuyện xảy ra trước đó, cô tham gia cuộc thi uống rượu, sau đó . . . đã lấy được hạng nhất. “Tiểu thư, có phải là tôi lấy được giải thưởng hạng nhất?”

“A, vâng?” . Đình Đình lúc này mới nghĩ đến vấn đề lễ vật, trước đều bận điên rồi, quay đầu lại phải trông chừng cô ngủ. “Chúng ta đi lấy phần thưởng nào. . .”

“Được. . .!”. Tiểu Ngưng cầm lấy túi nhựa chất đống trên sàn nhà, sau đó cùng nhân viên đi vào thang máy.

Bọn họ mới vừa đi tới một cánh cửa, một tiếng chuông điện thoại vang lên.

“Thực xin lỗi, tôi phải tiếp điện thoại!” . Đình Đình thật có lỗi nói, sau đó bắt đầu trò chuyện. “Thật có lỗi, bây giờ tôi còn có công việc, một mình cô có thể đi vào văn phòng thưởng được chứ?”

“Có thể mà!”. Tiểu Ngưng gật gù đầu nói, dù sao chỉ cần cảm phần thưởng và về nhà.

Hai người chia tay, Tiểu Ngưng đi vào một văn phòng.

“Cái gì . . . Phần thưởng đã được trao cho người khác?” . Tiểu Ngưng nghe lời của đối phương, mở to hai mắt chất vấn: “Tôi đã lấy được hạng nhất, tôi vẫn chưa lấy mà?”

“Thực xin lỗi, bởi vì cô uống quá nhiều nên chúng tôi đem phần thưởng trao cho người thứ hai rồi!” Nhân viên nói ra nguyên nhân.

“Đây là cái gì lý do gì chứ? Các người không phải nói người uống nhiều nhất sẽ tính là người thắng sao? Không được, lúc ấy tôi chính là uống nhiều nhất, anh phải trả phần thưởng cho tôi!”. Tiểu Ngưng nói ra lý do của mình, cô vì vậy mới ở trước mặt mọi người uống rượu đến dọa người, hiện tại cô lấy không được là sao?

Nhân viên có giải thích một lần nhưng Tiểu Ngưng kiên trì quan điểm của mình, nhất định phải lấy được giải thưởng hạng nhất. “Là các người không ở trước điều kiện nói rõ ràng, sau đó tự tiện lấy phần thưởng của tôi đưa người khác. Tôi bắt kê các người còn có hay không, cái kia của tôi nhất định phải cho tôi!”

“Tiểu thư, cô đừng nói vô lý chứ? Hiện tại chúng tôi cũng không có, phần thưởng máy chơi game chỉ có một!”

Tiểu Ngưng càng cảm tức hơn, rõ ràng là bọn họ không đúng lại vẫn nói cô vô lý: “Tôi hỏi các người, chuyện này rốt cuộc là ai không đúng? Hôm nay tôi không lấy được phần thưởng thuộc về tôi, tôi không đi đâu hết!”

“Vị tiểu thư này, cô.”

Mới từ trong thang máy đi ra, thấy được một người tóc rối bù, mặc quần jean, ở đằng kia la hét muốn cái gì đó.

Đường Hạo đến gần bọn họ, nghiêm túc hỏi nhân viên: “Có chuyện gì, ầm ĩ cái gì? Không biết như vậy ảnh hưởng không tốt sao?”

Tiếng nói quen thuộc, rất quen thuộc làm cho Tiểu Ngưng ngừng tranh cãi, toàn thân trong nháy mắt cứng lại.

Là hắn... đã sáu năm không gặp hắn....

Không sai, thanh âm của hắn cô chưa từng quên đi, hơn nữa trong vô số buổi tối cô còn mơ thấy tiếng ca dễ nghe của hắn...

Một chất lỏng chua xót thoáng phun lên cổ họng của cô. Cô chưa từng có vọng tưởng mình còn có một ngày có thể gặp lại hắn, thật không có nghĩ đến.

Mãnh liệt nghĩ nếu xoay người, xoay người cô có thể nhìn thấy hắn.

Mà lúc cô muốn xoay người lại không đủ dũng khí, cô không dám, cô sợ hắn chỉ coi cô như người xa lạ, chỉ gặp cô gặp thoáng qua...

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65

Do nguồn bị trùng, nội dung bị lập lại từ chương 62 đến chương 69, các bạn vui lòng xem tiếp tại chương 70.

“Thực xin lỗi Tổng Tài, vị tiểu thư này là người tham gia hoạt động tuyên truyền lần trước, nhưng khi đó cô ấy uống quá nhiều, theo quy định sẽ không thể xem là người chiến thắng nên phần thưởng tôi đã trao cho người thứ hai rồi!” – Người nhân viên nói có vài phần chột dạ, kỳ thật thời điểm diễn ra hoạt động không nói rõ ‘uống nhiều’ sẽ không đạt yêu cầu. Chỉ là lúc ấy người thứ hai đúng lúc là bạn tốt của hắn, nên đem phần thưởng cho bạn của mình.

Trước còn cố gắng lấy lại phần thưởng, nhưng bây giờ Tiểu Ngưng cúi đầu nói: “Thôi, tôi từ bỏ!”

Điều này làm cho Đường Hạo nhớ tới, cô gái trước mắt chính là người trước đó ở trong văn phòng hắn đi tiểu. Lòng mày của hắn lại nhíu lại, một chút ấn tượng đối với cô lại thấp xuống vài phần.

Tiếng nói của cô nghe có chút khàn khàn, nếu như hắn đoán không có sai cô nhất định có thói quen hút thuốc. Hút thuốc, uống rượu, hành vi lớn mật làm cho hắn không ngừng so sánh cô với các cô gái làm nghề...

Bất quá về vấn đề phần thưởng hắn vừa nghe thoáng liền hiểu sự tình từ đầu đến cuối. Không phải tại cô sai mà là về sự công tư của nhân viên. “Cho vị tiểu thư này phần thưởng của giải nhất, phần thưởng này hẳn là thuộc về cô!”

Nói xong, hắn liền hướng cửa chính của công ty mà đi.

“Dạ, sẽ làm ngay ạ!”. Nhân viên lập tức gật đầu nói. “Tiểu thư, thật xin lỗi, cô chờ tôi lấy phần thưởng đưa cho cô!”

Nghe được tiếng bước chân trầm ỏn đi xa, Tiểu Ngưng mới dám quay đầu nhìn bóng lưng hần đã đi xa. Một hàng nước mắt trong nháy mắt mờ hồ ánh mắt của cô, cái mũi rất nhanh run rẩy lên.

Hiện tại cô càng thêm xác định, cô chưa bao giờ không nghĩ tới hần, thương hần.

Hần so với trước kia càng thêm trầm ỏn, càng thêm cường tráng. Chỉ là lưng hần vừa thẳng vừa rộng khiến cho cô không nỡ dời tầm mắt.

“Tiểu thư. Cô chờ một lát được chứ?”

Tiểu Ngưng quay đầu, rất nhanh lau nước mắt.” Vâng . . . Vâng!”

Dù sao hần đã đi rồi, cô vẫn muốn có máy trò chơi này. Nghĩ đến đứa con khi nhìn thấy thì nhất định sẽ rất cao hứng.

“Mẹ, sao mẹ lại mua thứ mắc như vậy cho con?”. Dương Dương thật không hiểu rõ, cũng không có cao hứng nhảy dựng lên mà cong miệng nhìn mẹ.

Tiểu Ngưng nghi hoặc ngồi chồm vuống chỉ chỉ máy chơi game hỏi: “Làm sao vậy, Dương Dương không thích máy trò chơi này sao?”

Dương Dương nghĩ nghĩ, gật gật đầu nhưng sau đó lại lắc đầu. Đôi mắt to đen nhánh nhìn chăm chăm vào mẹ mình.

Nhẹ vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai, Tiểu Ngưng thương tâm nói ra: “Còn tưởng rằng con nhìn thấy bất sẽ vui vẻ mà hôn mẹ . . .”

Chứng kiến bộ dạng mẹ thương tâm khổ sở, Dương Dương tranh thủ thời gian lấy bàn tay nhỏ bé vuốt mặt mẹ. “Dương Dương không phải không thích, chỉ là mua thì cần rất nhiều tiền, con không muốn mẹ mua cho con những thứ mắc như vậy. Mẹ kiếm tiền rất vất vả và . . .”

Nghe được lời của con, mũi Tiểu Ngưng lập tức cay cay, mắt càng đỏ lên. Cô đem mặt vui vào ngực con che dấu kích động, cố ý vỗ hai cái vào vai con. “Tiểu quý, con không cần phải hiểu chuyện như vậy được không? Con muốn cho mẹ roi nước mắt sao, mẹ nhất định phải đánh con khiến cho con phải cùng khóc với mẹ!”

“Không được phải con!”. Dương Dương vừa nghe đến bị đánh, tranh thủ thời gian giãy dụa, đồng thời lấy bàn tay nhỏ bé bảo vệ cái mông của mình. “Không được đánh, đánh sưng mông mặc quần sẽ rất khó coi!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66

Do nguồn bị trùng, nội dung bị lặp lại từ chương 62 đến chương 69, các bạn vui lòng xem tiếp tại chương 70.

Xi. . .

Tiểu Ngưng càng lúc càng cười to hơn, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của con trai. “Được rồi, con tự chơi đi, mẹ còn phải đi nấu cơm!”

“Vâng!”. Dương Dương gật đầu, hưng phấn cầm lấy máy chơi game chạy đến chỗ khác ngồi ngoan một chỗ.

Nhìn thấy bộ dạng vui vẻ hiếm có của con trai, Tiểu Ngưng lại càng vui mừng cười tươi hơn. Cô cũng không phản đối con trai mình chơi game, bởi vì có rất nhiều trò chơi hay có thể khai phá chỉ số thông minh của trẻ nhỏ. Hơn nữa từ trước đến nay Dương Dương cũng không phải là một đứa trẻ quá ham chơi, một trò chơi mà nó đã chơi đùa một lần rồi thì nó rất ít khi chơi lại lần thứ hai.

Tại phòng bếp bận rộn nấu nướng một hồi, cuối cùng ba món ăn thơm lừng bốc khói nghi ngút đã được hoàn thành. Sau khi bày biện đồ ăn ra bàn, Tiểu Ngưng coi bỏ tạp dề đi gọi mẹ mình lại ăn cơm. Quái lạ, hôm nay thời gian mẹ cô ngủ có chút lâu hơn mọi ngày.

Đẩy cánh cửa phòng ngủ ra, Tiểu Ngưng nhẹ nhàng đi đến cạnh giường, gọi khẽ. “Mẹ, mẹ dậy rồi ra ăn cơm đi!”

Mẹ cô nằm im trên giường, không hề lên tiếng, có lẽ là đang say giấc nồng. Tiểu Ngưng thấy thế liền lay nhẹ mẹ mình, cất giọng gọi to. “Mẹ, mẹ, tỉnh lại đi, đến giờ ăn cơm rồi mẹ ơi. Mẹ.”

Bất luận Tiểu Ngưng hô to như thế nào, mẹ cô không hề có bất cứ phản ứng nào đáp lại.

“Anh, Vậy là hoạt động ngày hôm nay thành công tốt đẹp rồi ha!” Đình Đình chạy tốt lên xe ông anh họ, quay đầu cười hi hi hời, mặt vênh lên chờ lời khen ngợi của Đường Hạo.

“Hừ!”. Đường Hạo chỉ đơn thuần hừ nhẹ một tiếng.

“Này ,sao anh lại đánh giá người ta thấp như thế hả ? Anh không thấy mọi việc đều thành công rực rỡ như vậy à ?”. Đình Đình không vừa lòng kháng nghị , từ trước đến nay đây chính là công tác to lớn đầu tiên mà cô làm được.

Đường Hạo chăm chăm nhìn vào vật trong tay, không thèm đếm xỉa đến cô em họ: “Anh hoài nghi em chính là quảng cáo cho xí nghiệp đồ chơi chứ không phải là quảng cáo cho sản phẩm bia mới của chúng ta!”

“Đương nhiên là quảng cáo bia rồi, Anh không nhìn thấy có rất nhiều người tham gia thi đấu à . Chúng ta đã lợi dụng triệt để ‘ môi ’, để câu cá lớn!”

“Ha ha, chỉ sợ người ta liều mạng muốn lấy cho bằng được mấy chơi game , chẳng thể nhớ nổi tên loại bia mới của chúng ta!”. Hần thật sự vô cùng hoài nghi người thắng cuộc kia, cô ta chắc chắn sẽ không nhớ nổi tên loại bia cho mà xem .

“Nhất định sẽ nhớ mà . Ha ha, ngẫm lại không ngờ người đạt giải nhất lại là một cô gái trông vô cùng mỏng manh, yếu đuối! Cô gái ấy đã lấy được sĩ diện cho nữ giới chúng em!”. Đình Đình rất bội phục nói.

Nghĩ đến dáng người của cô gái ấy, Đường Hạo thấp giọng lầm bầm: “Cô gái nhỏ? Anh dám chắc rằng cô ta tuyệt đối không phải là một thiếu nữ yếu ớt gì cả. Mà chính là đàn bà , là một con cá đã chín”

“Anh có thể nhìn ra sao?”. Đình Đình mở to hai mắt, sau đó bữu môi nhìn chăm chăm anh mình: “Anh, anh có điểm biến thái!”

“Một cô gái mà có thể uống say xin đến chết trên đường cái như thế thì sao có thể là một phụ nữ đứng đắn được!”. Lại còn tại trước mắt hần cời quần ra nữa, nghĩ tới điều này lại càng khiến hần khẳng định ‘cô gái’ ấy không hề biết xấu hổ là gì.

“Chắc là vì cô ấy rất muốn có được phần thưởng kia đi ? Em cảm thấy đó là một cô gái rất tốt mà. Nói đến không đứng đắn, em cảm thấy ai cũng đều đứng đắn hơn bạn gái của anh nhiều!”. Tuy chỉ mới gặp mặt một lần, nhưng Đình Đình cảm thấy cô gái thắng cuộc kia thực sự rất tốt, căn bản không giống như lời ông anh này nói chút nào.

“Liên quan gì đến cô ta?”. Đường Hạo không có vẻ hào hứng hỏi vặn lại cô em họ, hần có thể xác định rằng chính mình không hề thích Tiền Ly Nhi, nhưng trên con đường sự nghiệp, Tiền Ly Nhi có thể trợ giúp cho hần rất nhiều. Về phần chuyện yêu yêu đương đương gì đó, hần đã sớm nhìn thấu, căn bản chính là cảm thấy không nên đồng nhất mọi chuyện với nhau.

“Anh, em cảm thấy anh tâm tình cứ như một ông già đã hơn năm mươi tuổi rồi ý . Kỳ thật, trên thế giới tươi đẹp này vẫn còn rất nhiều cô gái mà anh có thể thích!”. Đình Đình không muốn mất thời gian khuyên anh trai, anh trai đáng thương của cô, hóa ra nhiều năm vẫn cứ cô đơn như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67

Do nguồn bị trùng, nội dung bị lập lại từ chương 62 đến chương 69, các bạn vui lòng xem tiếp tại chương 70.

Bệnh tình nguy kịch, bà Lục phải nhập viện, mỗi ngày đều phải dùng bình dưỡng khí và thuốc để duy trì sự sống.

Tiền thuốc men quá đắt, gánh nặng kinh tế cho Tiểu Ngưng lại tăng thêm.

Nên hiện tại, ngoại trừ buổi tối ở quán bar trang điểm cho các tiểu thư, ban ngày cô phải đi giao hàng cho một tiệm hoa.

Khóa kỹ chiếc xe máy, sau khi lấy nón bảo hiểm xuống, Tiểu Ngưng đẩy cửa đi vào trong: “Chị Lý, em về rồi, còn có hàng cần đưa không ạ?”

Bà chủ ăn mặc xinh đẹp, đưa qua một ly trà lài. “Uống nước nghỉ ngơi một chút, bây giờ chưa có thêm danh sách hàng cần đưa!”

“Cám ơn!”. Tiểu Ngưng ngồi yên tại trên ghế sa lon, cuối cùng có thể nghỉ ngơi một hồi.

Mấy ngày qua ở chung, Lý tỷ đã biết Tiểu Ngưng chưa lập gia đình mà đã làm mẹ. Ban đầu đối với cô ấn tượng thật không tốt cho rằng cô là người không đứng đắn. Thông qua việc mấy ngày nay cẩn thận quan sát, phát hiện cô rất chất phác lại thiện lương: “Tiểu Ngưng, một mình em nuôi con nhỏ không dễ dàng phải không?”

“Khá ổn ạ, đã trở thành thói quen!”. Bởi vì không biết ‘dễ dàng’ là cái gì, cho nên cô cũng không biết một người mang con nhỏ có ‘dễ dàng’ hay không.

“Chỉ có một đứa em họ, hiện đang làm chủ nhiệm trong ngân hàng, thu nhập khá ổn định! Em có muốn...”

“Vâng...”. Lại có người làm mai giúp cô rồi, khiến Tiểu Ngưng buồn rầu không biết làm sao để ‘cực tuyệt’.

“Vợ của hần mấy năm trước qua đời, không có con, vẫn ở vậy một mình. Em xem...”

“Cái này...”. Tiểu Ngưng khó xử không biết nói cái gì.

Đúng lúc, chuông điện thoại vang lên, Tiểu Ngưng có lỗi nhìn chị Lý, sau đó nhìn số trên điện thoại mới nói: “Hiệu trưởng Bạch, ngài khỏe.” Hiệu trưởng lúc này sao lại gọi điện thoại đến? Chẳng lẽ Dương Dương tại trường học đã xảy ra chuyện gì sao? Tiểu Ngưng tâm tình khẩn trương hơn.

“Cô Lục, mời cô bây giờ lập tức đến Nhà trẻ một chuyến, đến đây nói sau!” Viện trưởng thanh âm coi như là nhẹ nhàng, nhưng làm cho người ta không thể phản bác.

“Được, tôi lập tức tới ngay!” Tiểu Ngưng nghi hoặc lại lo lắng cúp điện thoại, quay đầu nhìn bà chủ: “Chị Lý, em phải đi đến Nhà trẻ. Hiện tại cho em xin nghỉ một lúc được không ạ?!”

“Nhanh đi đi, trên đường nhớ chú ý!” Chị Lý trấn an nói, thấy sắc mặt Tiểu Ngưng trắng bệch, không khỏi làm cho người ta lo lắng.

“Vâng, em sẽ cẩn thận!” Sau khi nói xong, Tiểu Ngưng nửa phút cũng không dám trì hoãn đi đến xe máy để ở cửa trước. Trời ạ, phù hộ Dương Dương ngàn vạn lần không xảy ra chuyện gì!

Nhà trẻ Dương Dương theo học là một nhà trẻ dành cho quý tộc, đương nhiên Tiểu Ngưng cho con trai tới Nhà trẻ này học căn bản là không có khả năng, bởi cô căn bản không có tiền trả học phí cao như vậy.

Sở dĩ Dương Dương có thể theo học ở đây, hoàn toàn là thực lực của mình trong kì thi diễn thuyết đã lấy được Hạng Nhất, lớn lên lại thông minh nên mấy Hiệu trưởng Nhà trẻ muốn Dương Dương đến đó học, đều lấy điều kiện là miễn học phí.

Chính vì vậy, Tiểu Ngưng chọn Nhà trẻ này cho Dương Dương, khoảng cách tương đối gần nhà.

“Cô Lục, cô cuối cùng cũng đã đến!” Tiểu Ngưng vừa mới xuống xe, Viện trưởng khoảng chừng năm mươi tuổi liền tới đón, trên mặt hiện rõ vẻ trách cứ.

“Hiệu trưởng, Dương Dương rốt cuộc là bị làm sao? Có phải là có chuyện gì xảy ra?” Tiểu Ngưng gấp đến độ nước mắt muốn rơi xuống, Dương Dương chính là mạng sống của cô, ngàn vạn lần không thể gặp chuyện không may.

Hiệu trưởng thở dài một hơi, nhìn cô: “Lục Ngạo Dương không bị gì cả, mà là một em khác bị thương!” Phụ huynh trong lớp học này có thể nói là giàu có danh giá. Ngoại trừ em Lục Ngạo Dương thì đều là ‘tiểu thư’ hoặc ‘công tử’.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68

Do nguồn bị trùng, nội dung bị lặp lại từ chương 62 đến chương 69, các bạn vui lòng xem tiếp tại chương 70.

Không phải chuyện nghiêm trọng gì, nhưng bởi vì thân phận em học sinh này rất đặc thù, cần phải gọi phụ huynh đến thương thảo. Hiệu trưởng đẩy đẩy kính mắt, không trả lời vấn đề của Lục Giai Ngưng.

Tiểu Ngưng lúc này mới lo lắng nhớ tới, không xong, chẳng lẽ con trai mình gây nên đại họa? “Hiệu trưởng có thể dẫn tôi đi xem Dương Dương và em học sinh bị thương trước được không?”

“Được, vậy cô đi theo tôi!”. Viện trưởng dẫn theo Tiểu Ngưng đi vào phòng khách, chỉ thấy bên trong có hai người con trai cùng một giáo viên đang ngồi.

Dương Dương ủy khuất miệng cong lên cao, ngưỡng cao đầu, bộ dạng chứng tỏ hần không có sai.

Một bé gái trên trán dán băng cứu thương, nước nỏ lau nước mắt, hơn nữa còn dùng bàn tay nhỏ bé lau liên tục: “Ồ.”

Tiểu Ngưng vừa đi vào liền đi thẳng tới chỗ bé gái bị thương: “Nói cho đi biết con còn đau không?”

Bé gái gạt đầu lại lắc đầu, càng khóc to hơn, nước mắt như vòi nước được mở không ngừng chảy xuống.

Tiểu Ngưng không để ý đến miệng con trai đang vênh lên rất cao, nhìn về phía giáo viên hỏi thăm tình huống.

Không đợi Giai Ngưng hỏi, người giáo viên đó đã vượt lên trước một bước nói ra: “Em Lục Ngạo Dương búống bình nhảy lên bàn, mũi giày đụng trúng tán của em học sinh nữ này!”

“Không phải!”. Dương Dương nãy giờ không nói gì, nhấm mũi nói ra. “Mẹ, con không có đụng vào trán người khác. Bạn gái đó không cẩn thận té ngã trên đất, sau đó trán bị bàn chân đạp chảy máu!”

“Có em nhỏ nói, em Lục Ngạo Dương làm trán bạn chảy máu!”. Giáo viên không để ý đến lời nói của Dương Dương, trực tiếp nói với Lục Giai Ngưng.

Lục Giai Ngưng nhìn về phía con trai. Dương Dương chưa bao giờ nói dối, làm sai nhất định sẽ thừa nhận, lần này không thừa nhận đã nói lên hẳn thật không có làm trán bạn chảy máu. Thân là mẹ, cô rất tin tưởng con trai của mình.

Bất quá, chạy trên mặt bàn chính là không đúng. Cô nghiêm mặt thấp giọng hỏi con trai: “Nói cho mẹ biết tại sao phải chạy trên mặt bàn?”

“Con ... “. Dương Dương nói xong chữ ‘con’ lại mân mê miệng.

“Bởi vì búống bình đúng hay không?”. Con của mình, làm mẹ đương nhiên hiểu rõ, Dương Dương đặc biệt hiểu động lại rất búống bình.

” Dạ ... “. Dương Dương thừa nhận gạt đầu, lần này tâm phục khẩu phục.

Lục Giai Ngưng hỏi con mình xong, sau đó lại xoay người nhìn cô giáo cùng viện trưởng lễ phép, cố gắng nói: “Dương Dương chưa bao giờ nói dối, tôi làm mẹ nên vô cùng tin tưởng con mình. Cô giáo cùng viện trưởng có thể điều tra xem có phải đã hiểu lầm ở đâu không?!”

“Không có sai, rất nhiều em nhỏ đều thấy được!”. Cô giáo rất khẳng định nói. Nếu như không kiểm một em nhỏ gánh chịu trách nhiệm, trong chốc lát cô làm sao giải thích cho phụ huynh các em khác đây.

Dương Dương vênh cặp môi đồ mọng, nắm chặt quần áo của mẹ.

Đúng lúc này, một chiếc xe hơi số lượng có hạn ngừng trước cửa phòng khách, từ bên trong đi ra có thể thấy được là giày tây của một người đàn ông. Lòng mày của hắn nhăn lại, biểu lộ lúc này hắn đang rất lo lắng.

Hiệu trưởng chạy ra nghênh đón, khi thấy gương mặt của người đàn ông thì hơi kinh ngạc.

Người đàn ông than nhẹ một tiếng, đi vào liền gặp người phụ nữ năm mươi tuổi nào đó: “Ngài là hiệu trưởng?”

“Đúng vậy, tiên sinh, ngài là. phụ huynh của em Lục Ngạo Dương sao?”. Hiệu trưởng nghi hoặc thấp giọng hỏi, người đàn ông này cùng em Lục Ngạo Dương lớn lên rất giống nhau? Trời ạ, bà vẫn cho là Lục Ngạo Dương xuất thân từ gia đình bình thường, tại sao có người ba nhiều tiền như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Do nguồn bị trùng, nội dung bị lập lại từ chương 62 đến chương 69, các bạn vui lòng xem tiếp tại chương 70.

Đường Hạo nhíu mày, bộ mặt vô cùng lạnh lùng: “Không phải, Tôi là người giám hộ tạm thời của Hàn Lạc ! Lạc Lạc đã xảy ra chuyện gì?”

“A, thật có lỗi!”. Hiệu trưởng bởi vì nhận lầm phụ huynh học sinh nên có vài phần xấu hổ. “Xin hỏi, tại sao phụ huynh em Hàn Lạc lại không đến!”

“Cha mẹ của em ấy bây giờ đang ở nước ngoài, vừa mới gọi điện thoại nhờ tôi tới vườn trẻ!”. Đường Hạo đơn giản giải thích qua để cho vị giáo viên này tin hẳn là người giám hộ tạm thời của Hàn Lạc, chứ không phải là người xấu ~

“Tôi hiểu rồi, xin mời anh đi theo tôi!”

Đường Hạo đi theo hiệu trưởng vào phòng khách, vừa vào cửa liền chứng kiến thương tích đã được dán trên trán của ‘muội muội bảo bối’. “Lạc Lạc,

làm sao vậy?”

Tiểu Ngưng lúc này đang ngồi bên cạnh đỡ dành cô bé , đột nhiên nghe thấy tiếng nói quen thuộc vang lên, một tay cứng ngắc đang dùng trên mặt bé con Lạc Lạc.

Hắn làm sao có thể tới nơi này?

Chẳng lẽ...

Cô kinh ngạc nhìn bé con với đôi mắt thật to trước mặt, chẳng lẽ hắn chính là người nhà của cô bé này ? Người sau lưng không để cho cô có nhiều cơ hội thường thức sự chua xót lẫn khiếp sợ, Đường Hạo thẳng bước đi đến chỗ muội muội đang khóc đến hai mắt đỏ bừng, bộ dạng đáng thương của mình.

Nhấn đầu lông mày, Đường Hạo đẩy cái tay đang dùng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Lạc ra, khẩn trương nhìn chăm chăm khuôn mặt đáng yêu của Lạc Lạc. Giật miếng băng xuống, nhìn thấy miệng vết thương dài vài centimet còn chút máu khô , hai con ngươi rét lạnh quét qua ba người trước mặt. “Ai có thể nói cho tôi biết, tại sao lại xảy ra chuyện này?”

Lạc Lạc nhìn thấy anh trai , nước mắt tuôn rơi triệt để như vỡ đê rồi, cũng không còn nức nở giống như lúc trước, mà là lớn tiếng khóc lên.”Ồ ô, em có phải sẽ trở nên xấu xí, cha mẹ có thể sẽ không nhận ra Lạc Lạc nữa phải không!” Bé không muốn trở nên xấu xí đâu, như vậy sẽ không nhận được sự yêu mến của mọi người nữa!

Đường Hạo ôm chặt Lạc Lạc, sùng nịnh đỡ dành: “Sẽ không, cha mẹ làm sao có thể không nhận ra Lạc Lạc được , Lạc Lạc lúc nào cũng đáng yêu nhất!”

Hóa ra hắn đúng là người nhà của cô bé này? Tiểu Ngưng sắc mặt trắng bệch cầm chặt bả vai nhỏ của Dương Dương, cổ họng cô khô rát cố buộc chặt tuyến lệ của mình .

“Ai là giáo viên của Lạc Lạc ? “Đường Hạo nhìn cũng không nhìn một đôi mẹ con trong phòng, mặt lạnh chát vắn hiệu trưởng.

Tuổi chừng hai mươi mấy tuổi, cô giáo sắc mặt đỏ bừng, mê luyến nhìn người đàn ông đẹp trai, cao lớn trước mắt .”AXin chào, tôi là cô giáo của Lạc Lạc !”

“Vậy cô có thể giải thích cho tôi biết, tại sao Lạc Lạc lại bị thương chứ?”. Hắn tựa hồ không thèm nhìn kĩ cô giáo háo sắc, ngữ khí càng thêm lạnh lùng hỏi.

“A. Cậu bé này chạy đến nghịch trên mặt bàn, sau đó không cẩn thận làm trán Lạc Lạc bị thương“. Cô giáo tay chỉ về phía Lạc Ngao Dương, nhưng hai mắt vẫn còn si mê nhìn chăm chăm vào mặt trai đẹp .

Đường Hạo nhìn theo hướng ngón tay của cô giáo, tầm mắt rơi vào một khuôn mặt nhỏ nhắn đầy ủy khuất . Đối với trẻ con của nhà người khác, từ trước đến nay hắn đều không có nhiều cảm giác, cũng sẽ không thèm liếc mắt nhìn nhiều, thế nên tầm mắt chuyển dời đến trên người phụ nữ đang vuốt lưng bé con kia.

Khi Tiểu Ngưng cảm giác được ánh mắt của hắn thì đầu càng cúi thấp hơn , lo lắng, khẩn trương nhìn mặt đất . Cô lúc này, trong đại não ngoại trừ những suy nghĩ vẩn vơ, không còn chứa được cái gì khác nữa .

Con của hắn cũng đã lớn như vậy rồi? Đó chính là đứa con của hắn cùng cô tiểu thư ngày trước? Hắn có thể nhận ra cô hay không ?

Những vấn đề liên tiếp từ trong đầu tuôn ra, từng cái một cũng làm cho lòng của cô đau nhức như bị kim đâm.

Đường Hạo nhìn chăm chăm thân hình cùng gò má quen thuộc , hắn hình như đã gặp người phụ nữ này ở đâu rồi thì phải!

Đúng vậy, dáng người cao hơn mét sáu, thân hình hấp dẫn. Chiếc quần jean màu tắng dán chặt lấy hai chân thẳng tắp của cô , đủ để cho tất cả những người đàn ông trưởng thành đột nhiên căng cứng vênh lên.

Lại còn chiếc áo sơ mi rộng thùng thình nhưng không cách nào che dấu được bộ ngực nhô cao của cô...

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Đường Hạo thầm nghĩ mình một câu, lúc này mà lại mê muội dáng người của một người phụ nữ , chẳng lẽ là do đã lâu không gần gũi đàn bà sao ? Họ nhẹ một tiếng, thấp giọng nhưng không mất đi sự nghiêm khắc hỏi: “Cô là mẹ của cậu bé kia ?”

Đáng chết, ý thức được cô có thể là mẹ của cậu bé kia, hắn có chút cảm thấy tiếc nuối.

Bị hỏi đến, nhưng Tiểu Ngưng vẫn không dám ngẩng đầu, chỉ là gật gật đầu.

“Chuyện này cô định xử lý như thế nào?” Hắn đột nhiên muốn nhìn thấy khuôn mặt của cô, chỉ mới nhìn thấy cái trán bóng loáng, nhưng hắn cảm giác được cô rất đẹp.

“Thực xin lỗi, nếu như cần, tôi sẽ mang cô bé đến bệnh viện kiểm tra!” Lúc này Tiểu Ngưng hoàn toàn quên mất phải tin tưởng con của mình, thẳng tắp gánh chịu hết thảy tội lỗi.

Có lẽ là do thói quen nhiều năm trước đã bị dưỡng thành, chỉ cần gặp hắn, mặc kệ sự tình sai hay đúng như thế nào, nhưng người khác sẽ phải nhận toàn bộ lỗi về mình.

Lúc nói chuyện, đầu của cô chỉ hặn không thể rũ được thấp hơn nữa.

Đã nghĩ bằng giá nào cũng phải làm cho cô ngẩng đầu lên nên Đường Hạo cố ý làm khó dễ nói: “Cô cho rằng chỉ cần đi bệnh viện, là sự tình có thể giải quyết sao?”

“Tôi. Thực xin lỗi, tôi thật xin lỗi, về nhà tôi nhất định sẽ nghiêm khắc giáo dục con tôi!” Cô lúc này, nước mắt tại vành mắt đã đảo quanh, vì cái gì qua nhiều năm như vậy mà hắn một chút cũng không có đổi, vẫn là không biết nói đạo lý!

Thanh âm của hắn vẫn quen thuộc như vậy, ngữ khí của hắn cũng vẫn cuồng vọng như vậy, cứ mãi như vậy.

Đường Hạo trong ánh mắt giống như chỉ có người phụ nữ trước mắt, những người khác đã không thêm để tâm tới. Hắn dùng giọng điệu giáo huấn cấp dưới, lên mặt dạy đời: “Con mắt cũng không giờ lên nhìn người khác, đây là thái độ cô thừa nhận sai lầm sao? Thái độ đã không tốt như thế, thì làm sao có thể giáo dục được trẻ ngoan?”

“Thực xin lỗi!” Giai Ngưng trong nháy mắt ngẩng đầu lên, đôi mắt mang theo lệ quang vừa vặn chống lại một đôi con ngươi lạnh lùng.

Nhìn xem gò má ửng đỏ của Tiểu Ngưng, Đường Hạo tâm đột nhiên bị đụng phải, làm cho lồng ngực của hắn như bị đè nén.

Ánh mắt của hắn lại bị ngữ quan thanh tú của cô thật sâu hấp dẫn, một đôi mắt to trong trẻo, lông mi cong veo vênh lên, khiến cho đôi mắt của cô càng thêm đẹp. Cái mũi khéo léo hơi vênh lên, làm cho hắn có xúc động muốn xông lên cắn một ngụm. Nhìn xem cặp môi đỏ mọng bị cô cắn chặt chà đạp, hắn nhìn không được nảy sinh cảm giác đau lòng.

Nghe được ông chú lả lăm trách cứ, còn có lời xin lỗi của mẹ, điều này làm cho Dương Dương từ nãy giờ không nói gì đột nhiên kích động lên. Nước mắt khổng lồ chế không nổi, rơi nhanh xuống, nhưng lại phát ra tiếng khóc rất lớn. “Mẹ, tại sao mẹ lại không tin con? Con không có làm bị thương đầu của bạn ấy mà, mẹ vì sao lại không tin con? Cô giáo chỉ nghe lời nói của bạn học liền nghĩ oan cho con, thế mà cả mẹ cũng không tin tưởng con!”

Nghe được thấy tiếng khóc của con trai bảo bối, cùng bộ dạng cực kỳ ủy khuất, Tiểu Ngưng lập tức ý thức được chính mình đã phạm vào sai lầm. Ngồi chồm hồm xuống đất, lau nước mắt trên khuôn mặt con trai yêu, trấn an nói: “Dương Dương, mẹ có tin tưởng con mà, con đừng khóc nữa!”

Dương Dương dùng sức lắc đầu, thân thể lui ra phía sau không cho mẹ chạm vào, nước mắt càng tuôn ra nhiều hơn. “Không có, mẹ không có tin tưởng con, mẹ đã nhận lỗi cùng chú kia, con không làm sai, mẹ vì cái gì phải xin lỗi!”

Thân thể nhỏ nhỏ, tức giận chạy tới “ông chú lả lẫm”, bé đứng ở trước mặt của hắn, bình tĩnh ngẩng đầu lên, mở to hai mắt hỏi: “Chú căn bản không biết rõ ràng quá trình sự việc, dựa vào cái gì mà chỉ trích cháu và mẹ! Chú, chú có thể hỏi Lạc Lạc, cháu rốt cuộc có hay không đụng phải bạn ấy!”

Dương Dương xoay người, nhẹ nhàng lay động bả vai Lạc Lạc. “Lạc Lạc, cậu đừng có cứ khóc mãi như thế, cậu cẩn thận ngấm lại, tớ có đụng phải cậu thật không?”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71

Đứng ở một bên, Đường Hạo bị cậu bé đang kêu to với mình hấp dẫn, khá lắm tiểu quỷ cuồng vọng. Ngay cả những nhân vật cấp nguyên lão trong công ty cũng không có ai dám nói với mình như vậy, cậu bé này lá gan thật không nhỏ.

Hừ, đứa bé này sao lại cảm thấy rất quen mắt nhỉ? Giống như đã gặp nhau ở nơi nào rồi! Đường Hạo âm thầm nhủ chặt lông mày, nghiên cứu những đường nét trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé.

Ánh mắt của bé cùng lông mi đều rất đẹp, hơn nữa hình dáng hai đầu lông mày càng làm cho hấn cảm thấy quen thuộc. Cái mũi thẳng rất kiệt xuất, cái này hoàn toàn khác với mẹ. Mà cái mũi xinh đẹp, dài thẳng cùng các nét khác tạo nên một khuôn mặt đúng tiêu chuẩn đẹp trai.

Hơn nữa khi bé hỏi han Lạc Lạc thì trong hai mắt rất có thần thái, đầy vẻ chăm chú thành khẩn. Thật lạ lùng, hấn không giải thích được lý do tại sao lại yêu mến cậu bé này.

Cái ý nghĩ này khiến chính hấn bị hoảng sợ, hừ, hấn không phải là người đàn ông yêu trẻ con. Trừ trẻ con nhà mình ra, những đứa trẻ khác đến xem hấn cũng lười, sao hấn có thể yêu mến đứa bé này được chứ.

“Ồ ồ.” Bị Dương Dương lay vai như vậy, Lạc Lạc càng hoảng sợ hơn.

Thấy cô bé không chịu nói tiếng nào, Dương Dương gấp đến độ cũng khóc lớn hơn.”Ồ ồ, Lạc Lạc, cậu cẩn thận ngã lại đi, cậu chỉ biết khóc, rất oan uổng tớ nha~ !”

Cứ như vậy, hai đứa bé mặt đối mặt khóc om xòm cả lên.

Mà giáo viên phụ trách của hai bé, cô giáo háo sắc vẫn đang đứng một bên, mãnh liệt chảy nước miếng nhìn vị phụ huynh đẹp trai trước mắt.

Bản thân mất một lúc, hiệu trưởng mới bắt đầu đi qua trấn an các bé. “Dương Dương, Lạc Lạc, các con đừng khóc nữa!”

Tiểu Ngưng tâm đau đớn, chạy lại ôm lấy lưng con trai, ôn nhu khuyên nhủ: “Dương Dương, không khóc nữa nào, mẹ tin tưởng con là đủ rồi!”

Dương Dương như bị kiến bò, dùng sức gầy dựa thân thể, không cho mẹ ôm.”Không phải, mẹ đã xin lỗi người ta rồi,như thế đã là không tin con rồi. Ô ồ, không ai tin tưởng Dương Dương, không ai tin tưởng con hết!”

Trong nội tâm của bé, mẹ không tin, làm cho bé cảm giác mình bị tất cả mọi người trên toàn thế giới vứt bỏ. Loại cảm giác này vô cùng thống khổ, vô cùng bị thương!

Trẻ con nếu như không khóc coi như là đáng yêu, có thể vừa khóc vừa tự đứng dậy nhưng không chịu nghe lời khuyên của người khác, hoàn toàn chính là một ác ma.

Hơn nữa hiện tại trong phòng lại có hai tên tiểu ác ma, điều này làm cho Đường Hạo cảm giác đầu như muốn nổ tung. Vì để đôi tai của mình được yên ổn, Đường Hạo không thể không ngồi chồm hổm xuống đất, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn như phấn điêu ngọc mài của muội muội lên. “Lạc Lạc, trước đừng khóc nữa, nói rõ sao cái trán lại bị rách nào !”

“Lạc Lạc nói đi, cẩn thận ngã lại rồi nói mau đi!” Giọng nói của Dương Dương rất nhỏ, sợ lớn tiếng lại hù đến Lạc Lạc!

Vị giáo viên háo sắc lúc này mới đi đến, tới gần Đường Hạo cố ý dùng thanh âm ngọt ngào: “Các vị cũng đừng có bức Lạc Lạc nữa, sẽ khiến em ấy càng hoảng hơn! Rất nhiều học sinh đều nhìn thấy, trẻ con chắc là không biết nói láo !”

“Cô giáo, không phải!” Bình thường Dương Dương rất lễ phép, không bao giờ chống đối giáo viên,nhưng lần này rốt cuộc không thể chịu đựng được, phản bác lại lời nói của cô giáo.

“Dương Dương, không thể không có lễ phép!” Tiểu Ngưng lại cầm tay của con nhẹ giọng nhắc nhở. Cô từ trước đến nay đều cẩn thận dạy dỗ con, trẻ nhỏ là không được cãi lời trưởng bối, bởi vì như vậy không phải là một đứa trẻ ngoan.

“Nhưng mà.” Dương Dương buồn bã nâng miệng nhìn mẹ, đụng phải ánh mắt ‘không cho nói’, liền lựa chọn ngậm miệng lại.

Mẹ một mực nói, chỉ có đứa trẻ biết lễ phép mới được mọi người yêu mến, mới là đứa trẻ ngoan ngoan!

Được, cậu muốn làm một đứa bé ngoan!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72

Nức nở một hồi lâu, Lạc Lạc rốt cục cũng nghẹn ngào nói ra lời:

“Không phải đâu ạ!”

“Không phải cái gì nào?” Đường Hạo nhẹ nhàng hỏi: “Lạc Lạc lấu linh, mau nói tiếp.”

Lạc Lạc không khóc nữa, lại nức nở hai nhịp, từ cánh môi hồng hồng nói ra:

“Không phải Dương Dương làm đầu con bị thương mà là con muốn Dương Dương đi xuống xem, sau đó... Sau đó không cần thận ném tôi, rõ ràng là chỉ lướt tới cái bàn...”

Lạc Lạc tuy rằng đang nức nở nhưng lời nói vẫn khá rõ ràng. Sau đó Lạc Lạc to mắt nhìn lại Dương Dương, rồi lại nhìn thầy giáo:

“Dương Dương chỉ vô ý ném giày về phía con.”

Dương Dương rất nhanh cũng mau chóng không khóc nữa, cùng đưa ánh mắt về phía cô giáo, Dừng ánh mắt xinh đẹp nói ra: “Cô xem, con bị oan uổng lắm!”

Cô giáo trẻ bị hai người con trai cùng nhìn đến, mặt khê đỏ bừng. Thật xấu hổ với phụ huynh hai bên, gò má xấu hổ đến run rẩy không thôi nói:

“Cô... Cô.... Thật có lỗi...”

“Cô giáo, hi vọng sau này tin tưởng Dương Dương nhà chúng tôi hơn, từ trước đến giờ và cả trong tương lai hẳn cũng sẽ không bao giờ nói dối!”. Tuy là muốn giữ thể diện cho cô giáo nhưng cũng không thể để con mình phải chịu sự ủy khuất oan được.

“Cô nên là phải xin lỗi, chuyện này nếu nghiêm túc mà suy xét lại thì lúc đó tại sao cô không có chiều cố đến Tiểu Bàng? Vì cái gì mà lúc Tiểu Bàng chạy tới trước mặt bàn cô không phải là người đầu tiên phản ứng? Xin hỏi lúc đó cô đang làm cái gì vậy?” Đường Hạo lạnh mặt nói, lời nói không có nửa điểm tình cảm nào.

“Thực xin lỗi.” Cô giáo thu hồi ánh mắt háo sắc, vành mắt đã bắt đầu hồng hồng.

“Nếu như bọn trẻ thật sự xảy ra chuyện gì nguy hiểm thì cô nói một lời” Thực in lỗi” của cô là giải quyết được tất cả sao?”. Hiển nhiên là Đường Hạo không thể tiếp nhận được cái loại “xin lỗi” này.

“Xin lỗi, cô cho rằng đổ thừa trách nhiệm lên một đứa bé khác như Tiểu Bàng, cô sẽ thoát khỏi trách nhiệm sao?”

Hắn phê bình, ngữ khí thật dọa người, ở đây mỗi người đều ngậy ngốc nhìn hắn. Kể cả một bên Lạc Lạc đang lau nước mắt cũng ngừng cả tiếng nức nở, mở to mắt nhìn về anh trai.

Anh trai chưa từng trước mặt bé nghiêm túc như bây giờ, chưa bao giờ chứng kiến.

Hiệu trưởng năm mươi mấy tuổi rồi, quên mất mình là người phụ trách vườn trẻ này, ngờ ngác đứng nhìn phụ huynh đang phê bình.

Dương Dương mắt mở to, biểu lộ tỏ ra rất sùng bái người đàn ông trước mặt này. Nguyên lai cũng có người có thể phê bình cô giáo, tuyệt thật! Bởi vì mẹ cứ một mực muốn hắn trở thành một đứa trẻ hiểu biết lễ phép, cho nên lúc cô giáo làm sai, hắn cũng không nói ra!

Ha ha, chú lạ mặt này quả thực rất đẹp trai, hắn rất thích, từ bây giờ sẽ là thần tượng của hắn.

Tiểu Ngưng lúc này thật trầm ổn, một câu của nam nhân này đã đánh đúng đích, rất rung động và hấp dẫn. Hắn so với trước kia càng thêm uy nghiêm, khí thế đơn giản nhưng lại bức con người ta phải cúi đầu khuất phục.

“Hiệu trưởng, từ nay mong ông quản lý tốt giáo viên của mình, sau này đừng có phát sinh trường hợp tương tự”. Đường Hạo chuyển tầm mắt hướng tới hiệu trưởng.

Được nhắc tên, hiệu trưởng lập tức khôi phục lại tinh thần. “Vâng. . . Đúng vậy. Đường tiên sinh, ngài yên tâm, chúng tôi cam đoan những chuyện như thể này sẽ không phát sinh thêm một lần nào nữa”. Hiệu trưởng tranh thủ thời gian cam đoan nói.

Đường Hạo lại đi về hướng tiểu nam hài đang mở to mắt nhìn mình suốt này giờ, ngồi xổm trong tư thế xin lỗi: “Tiểu Bàng, xin lỗi cháu, vừa nãy chú hiểu lầm cháu rồi!”

“Không sao đâu ạ!”. Dương Dương vội vàng khoát tay nói ra, làm bộ như đại nhân không chấp tiểu nhân.

Đường Hạo khước miệng hạ nhẹ, tâm tình không ngừng vui sướng: “Không cần phải không có sao như vậy, người có thể không bước bình chạy trên mặt bàn như vậy nữa, biết không!”

“Ha ha, được rồi, cháu nhớ được rồi!” Dương Dương ngoan ngoãn gật đầu, lại thè lưỡi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73

Đường Hạo đứng người lên rất tự nhiên, ánh mắt lại nhìn về phía mẹ của đứa trẻ này, lễ phép gật đầu.

Tiểu Ngưng nhận thấy ánh mắt của hắn, tranh thủ cúi thấp gò má xuống.

Đường Hạo hiểu kì nhưn cao lồng mây, cô lại sợ hắn, vì cái gì ? Bất quá cái bộ dạng kia làm hắn sức nhớ tới, nữ nhân này lúc trước chính là ở ngay trước mặt hắn mà hư hư thực thực.

Thật khéo, lại liền tiếp đưng phải cô ta!

Ánh mắt dừng trên người cô mấy giây sau, Đường Hạo nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lạc Lạc, hướng đến hiệu trưởng nói : “Hôm nay tôi đến đón Lạc Lạc”. Hắn phải mang tiểu bảo bối này đi bệnh viện trước, nếu mà để lại sẹo thì, cậu và mẹ còn lâu mới tha cho hắn.

“Vâng, bảo bối ngày mai có thể..!”

Hiệu trưởng khẩn trương hỏi, những đứa bé tới vườn trẻ này hầu như là các tiểu thần tài bảo bối, ngàn vạn lần không thể rời đi.

“Ngày mai nói sau!”

Đường Hạo buông xuống một câu trả lời nước đôi, dẫn Lạc Lạc đi ra ngoài phòng khách.

Sau đó Tiểu Ngưng cũng dẫn Dương Dương đi ra khỏi vườn trẻ, đã đến là định đón luôn con về sớm.

Ngồi ở con cừu nhỏ phía sau, Dương Dương vẫn đang tức giận không muốn nói chuyện với mẹ.

Mà Tiểu Ngưng thì lại vẫn đang suy nghĩ chuyện vừa rồi, trong đầu toàn là bộ dạng của hắn.

Vừa nghĩ đến hình ảnh hắn chiều cố ân cần với cô bé kia, Tiểu Ngưng lại một hồi đau đớn trong tim. Hắn là một người cha rất cẩn thận, đối với trẻ con cực kì tốt.

Sẽ hay không nếu hắn biết Dương Dương là con của hắn ? Có thể hay không cũng chiều cô đến Dương Dương như vậy ? Hắn cũng sẽ vì Dương Dương mà lo lắng? Vì Dương Dương mà khẩn trương như vậy?

Nghĩ đi nghĩ lại thì đúng là giống như đang ăn giấm chua, vị chua lan tỏa đầy trong miệng.

Một cổ nhiệt đánh úp phía sau lưng cô, nước mắt đang phủ đầy hai mắt...

Thì ra tiểu quý này vốn định không để ý gì tới mẹ, nhưng đi qua suốt một khoảng thời gian dài như vậy mà cũng không thu hút được sự chú ý của mẹ, rốt cuộc không nhận được phát ra âm thanh : “Hừ.”. Gặp xe tải mẹ cũng không động tĩnh, tiểu quý lại càng dùng sức phát ra âm thanh : “Hừ.”

“Làm gì vậy?”. Rốt cục thì Tiểu Ngưng cũng lắng nghe được âm thanh nhĩ từ cổ ý phát ra. Cô không quay đầu lại, nháy mắt, mấp máy cho nước mắt rơi đi.

“Hừ, mẹ rõ ràng làm sai rồi, lại vẫn đối với con hung dữ như vậy!”. Dương Dương nhăn nhăn cái mũi nói ra, trong hai mắt có đôi chút tức giận.

“Mẹ có câu quá khiêm nhường thật không tốt, là người đúng lý không buông tha người tốt?”. Điểm này đúng với hắn.

“Chính là lúc kia đó, thân là mẹ , lại không tin con trai mình, điều này làm cho con bị đá kích, không có chút mặt mũi nào!”. Dương Dương kéo áo somi của mẹ , hi vọng cô có thể quay đầu nhìn mình

Tiểu Ngưng bật cười, quay đầu lại nhíu lấy cái mũi tiểu quý : “Một đứa con nít nhỏ nhỏ mà cũng đã đòi mặt mũi rồi sao”

“Đúng vậy, trẻ con cũng có sĩ diện!”. Dù lúc đó hắn có cảm giác chẳng có chút mặt mũi nào, thật sự chỉ muốn tìm một kẻ mà chui xuống đất .”Mẹ, lúc ấy mẹ rõ ràng là tin tưởng con , vì cái gì cái chú kia vừa hỏi, mẹ tự cho là con sai rồi?

Từ trước đến nay Dương Dương là một đứa trẻ nhạy cảm, khi thấy nghi ngờ nó sẽ dò hỏi mình ngay tức khắc.

Tiểu Ngưng chợt siết chặt lấy bả vai của con trai, Dương Dương phải chăng đã phát hiện ra điều gì rồi sao ? “Mẹ. Nào có?”

“Rõ ràng là có, mẹ, chỉ vì một chú kia, mẹ cái gì cũng không phải!”

“Không có!”. Tiểu Ngưng lại khẩn trương chối bỏ .

“Rõ ràng chính là có, mẹ sợ cái chú kia đúng hay không?”

“Mẹ sao phải sợ hấn ? Con không nên nói lung tung!” Tiểu Ngưng lại trả lời không sợ hãi, nhưng thật sự thì chính cô đang sợ hấn.

Bàn tay nhỏ bé của Dương Dương chạm đến thắt lưng của mẹ, phảng phất một thanh âm không lớn cũng không nhỏ :

“Bởi vì không có ba bảo vệ chúng ta, đúng hay không? Mẹ?”

Tiểu Ngưng lại dừng bước, tràn ngập hồ thẹn nhìn đứa con trai nhỏ của mình.

“Dương Dương, mẹ thực xin lỗi con, là mẹ không cho con có ba!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

Nhìn bộ dạng đau lòng của mẹ, Dương Dương lập tức giải thích :

“Mẹ, không phải thế đâu. Là con cũng không muốn có ba. Con muốn nói là, nếu mẹ có kết giao với một người đàn ông nào, chỉ có như vậy mới bảo vệ được mẹ ~!”

Bà ngoại trước kia luôn nói với hấn, khuyên hấn nói với mẹ kết giao với ai đó, như vậy mới có người bảo vệ được mẹ con bọn họ và mẹ cũng không phải ra ngoài kiếm tiền vất vả nữa.

“Dương Dương, con còn nói cái gì?” Tiểu Ngưng lại quay đầu tránh né vấn đề này.

Lần này đổi thành Dương Dương đau lòng nói:

“Mẹ, có phải là bởi vì nguyên nhân là con, mẹ mới không tìm người khác để kết hôn ? Mẹ, mẹ yên tâm đi, con của mẹ đáng yêu như thế, tin tưởng nếu ai là cha dượng cũng sẽ rất yêu thích con!”

Hấn cam đoan nếu mẹ hấn kết hôn, hấn sẽ ngoan ngoãn vâng lời, đảm bảo sau đó lấy được tình cảm của đối phương, mẹ hấn cũng không phải khó xử.

“Mẹ không cần phải nghĩ lung tung, mẹ cảm thấy như vậy rất tốt, tại sao phải tìm người khác! Mẹ tự hi vọng con có thể khỏe mạnh lớn lên, sau đó chăm sóc mẹ!”

Tiểu Ngưng lại mỉm cười thân nhiên nói, hoặc đang như là nói đối với chính mình.

Thật ra, như vậy cũng rất tốt rồi! Dù cho không có hấn tại bên cạnh cô, có con của hai người làm bạn, thế này là đủ!

Có thể biết được hiện tại hấn rất thành công, làm việc cực kì điều luyện, hấn cao cao tại thượng như vậy, cô còn điều gì cảm thấy tiếc nuối nữa đây ?.

“Mẹ ...” Dương Dương không biết nên nói cái gì, kì thật hấn cũng hi vọng có một người cha. Bởi vì sợ phát giác ra tâm ý, nên hấn không dám nói ra cùng mẹ.

“Mẹ hôm nay dẫn con đi siêu thị, đã lâu không có mua quần áo cho Dương Dương rồi, quần đều có chút ngắn!”

Tiểu Ngưng lại chuyển hướng đề tài đang nói với con , mỉm cười đề nghị.

Gần đây công tác trong bệnh viện cả hai bên đều bận rộn, đã lâu không có chú ý chăm sóc cho Dương Dương.

“Vâng!” Vừa nghe đến muốn lên siêu thị, tiểu hài tử quả nhiên hưng phấn lên.

Con trai nắm chặt lấy cô, sau đó hướng phía siêu thị đi tới

Sau khi mua một bộ quần áo lửng thể thao, hai chiếc quần cho con, hai mẹ con Tiểu Ngưng xuống tầng dưới của siêu thị trong nhà hàng Kentucky Fried Chicken giải quyết vấn đề ẩm thực.

Hai mẹ con vừa thả người xuống ghế ngồi, bàn bên cạnh cũng vừa vãn có một đôi ‘phụ nữ’ đến.

Một cô bé trong tay ôm một con búp bê trông cực kì đáng yêu, trên môi vẫn còn đang nở nụ cười ngọt ngào.

“Lạc Lạc, trước tiên đem búp bê đặt xuống đã, muốn ăn cái gì ?!” Nam tử thấp giọng nói, đồng thời vươn tay qua cô bé.

Lại là giọng nói quen thuộc đó, trái tim Tiểu Ngưng nhất thời lại bị siết chặt.

Trời ạ, cô không phải lại xuất hiện ảo giác nữa chứ ? Nơi này sẽ trùng hợp như vậy, lại gặp được hắn?

Trong lúc cô còn đang bối rối, con trai lại hứng phấn hét lên vang dội và tai hắn : “Lạc Lạc, chú!”

“Dương Dương!” Lạc Lạc hô to một tiếng, xem ra cũng rất kinh ngạc khi gặp được một tiểu đồng bọn ở đây.

Đường Hạo theo thanh âm mà nhìn lại, lại thấy cậu bé đang yêu hôn nọ cùng với mẹ nó. Đường Hạo mỉm cười với tiểu nam hài, xem như là đáp lại lời cậu bé.

Khi thấy hắn mẹ cậu bé biểu hiện thật cứng nhắc, Đường Hạo không ngừng đưa ánh mắt dừng lại trên gương mặt cô. Vì cái gì mà cảm giác ? Đường như thấy hắn về mặt mẹ cậu bé rất chi là khản trương? Chẳng nhẽ cô thẹn thùng? Bởi vì trông thấy hắn sao ?

Có lẽ, đã có rất nhiều nữ nhân trông thấy hắn đều thẹn thùng.

“Vui không? Chơi mấy trò chơi rồi?” Đối với trò chơi hắn rất không tinh tường, bởi vì mấy năm qua hắn đều không chơi rồi.

“A.”. Tiểu Ngưng lại khẽ giật mình, khản trương gương mặt nhìn hắn. Hắn. Hắn mới vừa rồi là nói chuyện với mình sao?

Tiểu Ngưng lại nhìn nhìn chung quanh, cái bàn bốn người chỉ có hắn và cô, con trai hai người không biết đã chạy đi đâu. Thất thần trong chốc lát, Tiểu Ngưng mới bắt đầu sốt ruột, phóng xa bốn phía.

“Dương Dương cùng Lạc Lạc dẫn nhau đi khu giải trí chơi rồi!”. Đường Hạo nói hướng thẳng chỗ mà hai đứa trẻ vừa đi, hai con người cũng từ từ rời khỏi khuôn mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

“Nha.”. Một tiếng sau, tay cô đang đưa miếng khoai tây đưa vào miệng. Chưa ăn xong, lại bắt đầu uống cola.

“Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi đấy, tiểu thư!”. Đường Hạo chưa từng bị người khác bỏ qua như thế, không cam lòng hỏi lại một lần nữa.

“A ... Khặc khặc....” Tiểu Ngưng bị sặc, ho mạnh liệt vài tiếng: “Anh vừa nói cái gì?”

Cô phản ứng có chút ngốc nghếch khơi gợi lên cảm giác quen thuộc mà hắn chôn dấu sâu trong lòng : “Ngu ngốc!” – Hắn vô ý thốt ra, sau khi nói xong lại thấy hoảng sợ.

Lời nói quen thuộc, ngữ khí quen thuộc khiến Tiểu Ngưng kinh ngạc nhìn hắn, giống như nhiều năm về trước.

“Cô vẫn không trả lời tôi, thú vị lắm sao?”. Vì che dấu sự thất thố vừa rồi, hắn cố ý lớn tiếng hỏi.

Tiểu Ngưng thu lại ánh mắt, tiếng nói có chút khản khản hỏi: “Anh... làm sao anh biết tôi?”

Chẳng lẽ, hắn phát hiện cô là ai? Cho nên điều tra cô? Tìm Tiểu Ngưng cuồng loạn nhảy dựng lên.

“Ha ha, chẳng lẽ ngày đó ở đại sảnh công ty, người đó không phải là cô sao?”

“A, đúng là tôi...”. Lần này cô mới chuyển sang suy nghĩ : “Không nghĩ tới, anh còn nhớ rõ tôi, lúc đó tôi đâu có xoay người lại!”

Lời vừa nói xong, liền đổi thành người suy nghĩ rất nhạy bén – Đường Hạo buồn bực, hắn nheo mắt hỏi: “Cô biết tôi là ai? Cô biết người đứng sau lưng cô là tôi?”

Cô căn bản không nhìn thấy hắn, làm sao biết được người nói chuyện ở sau lưng cô là hắn?

Chẳng lẽ...

“Nha.”. Tiểu Ngưng bị hắn hỏi không biết trả lời như thế nào, ấp úng nói sang chuyện khác: “Đầu Lạc Lạc sẽ không có sẹo chứ?”

Đường Hạo mắt híp sâu nhìn cô đã lâu, mới uống xong một ngụm nước nói ra: “Sẽ không sao đâu!”

Trước đó hẳn đã mang Lạc Lạc đi bệnh viện ‘Thượng Quan’ thoa thuốc. Nói là bôi thuốc lên mặt nhất định sẽ không lưu lại một vết sẹo nào.

“Vây là tốt rồi. Lạc Lạc rất đáng yêu, rất được người ta yêu mến. Tôi nghĩ cháu bé ... chắc rất giống mẹ?” Tiểu Ngưng hỏi rất nghẹn ngào, tim đau đóm như bị dao cắt.

“Đúng vậy!”. Lạc Lạc lớn lên kỳ thực rất giống mẹ : Kỳ Phi Na.

“Đường tiên sinh. Thật sự là rất có phúc!”. Con gái đáng yêu như vậy, người mẹ cũng nhất định là rất đẹp. Đúng vậy, năm đó người con gái kia tựa như công chúa, còn mình lại giống như một hạt bụi nhỏ.

“Cô quả nhiên biết rõ tôi!”. Đường Hạo khơi gợi lên khoe môi, giễu cợt nhìn cô.

“Tôi ...”. Tiểu Ngưng phát giác chính mình nói lỡ, khẩn trương giải thích: “Đường tiên sinh là mục tiêu truy đuổi của nhiều Tạp chí Bát Quái, tôi làm sao có thể không biết ?” Khá tốt, lời giải thích nói được rất thông.

Cô áp a áp ứng, mặt lại đỏ, lần nữa lại gọi chút trí nhớ trong đầu hẳn. Nữ nhân kia cũng thường xuyên biểu lộ bộ dạng này.

Ánh mắt hẳn dường như đang nghiền cứu cô, làm cho Tiểu Ngưng có cảm giác bất an sâu sắc. Phút chốc cô đứng lên, cuống quýt nói: “Tôi đi trông chừng bọn nhỏ.”

Vừa dứt lời, cô chạy tới bên cạnh của hẳn, vừa vận dụng phải ly nước ngọt bên cạnh Đường Hạo.

Xoảng...

Một ly lớn nước ngọt vừa vận đổ toàn bộ trên đũng quần Đường Hạo.

“Á.”. Tiểu Ngưng kinh hô một tiếng, cầm lấy giấy ăn nghĩ cũng không nghĩ, lau nước trên đũng quần của hẳn. Bàn tay nhỏ bé của cô động tác rất nhanh , thẳm nghĩ làm vậy quần hẳn sẽ không bị ẩm ướt : “Thực xin lỗi, Đường tiên sinh, thật có lỗi, thật có lỗi, tôi không phải cố ý!”

Sắc mặt Đường Hạo trong nháy mắt đỏ bừng, hô hấp trở nên dồn dập lên, trên trán rộng thậm chí toát ra một tầng mồ hôi mỏng

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76

Tiểu Ngưng căn bản không có chú ý tới bàn tay nhỏ bé của mình đang đụng chạm đến bộ vị nào của hẳn.

Đến khi đũng quần của hẳn chậm rãi cao lên, cảm giác được chỗ nào đó có vật gì cứng ngắc, cô mới xấu hổ dừng động tác lại.

Đồng thời, tay của cô cũng bị mọi bàn tay lớn đè lại: “Đủ rồi!” Hẳn gầm nhẹ nói, trong giọng nói thống khổ bị đè nén.

“Vâng. Thực xin lỗi!” Tiểu Ngưng muốn lấy tay ra, lại phát hiện bị hẳn nắm lấy. Cô nửa ngồi bên cạnh hẳn dùng sức kéo cánh tay mình trở lại.

Đường Hạo nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, sau đó bên tai cô thấp giọng lẩm bẩm: “Muốn hấp dẫn tôi à, rất tốt, cô đã thành công rồi đấy!”

Hắn động tác ôn tồn, giọng nói mập mờ khiến trực giác Tiểu Ngưng muốn trốn tránh : “Không. . . Là tôi không cẩn thận !”

Hắn đem tay của cô lần nữa ấn lên trên đũng quần để cô tình tường cảm giác được sự hưng phấn của hẳn, lập tức lấy ra, nhưng bàn tay nhỏ bé của cô bị hẳn một mực nắm chặt: “Ha ha, đây là cô làm nó cao lên, cô còn nói là ... không cẩn thận sao?”

Hắn trào phúng nói, hẳn dám cam đoan là cô trăm phương ngàn kế muốn hấp dẫn sự chú ý của hẳn, thậm chí ngày đó trước mặt của hẳn cời quần đều là cố ý!

“Đường tiên sinh, xin anh tự trọng, đừng quên nơi này là chỗ nào?” Cô thấp giọng trách cứ, mắt bất an nhìn nơi khác. Tròi, chung quanh đều là người, mà hẳn thật không ngờ lại lớn mật như vậy.

Đường Hạo khoe miệng nhếch lên rất cao, tiếp tục mập mờ môi mỏng áp vào bên tai cô nói: “A... Cô có phải muốn nhắc nhở tôi tìm chỗ không có không người hay không?”

Hắn không phải là người tham luyện dục vọng, nhưng là cũng tuyệt không phải thiện nam tín nữ gì. Tuy nhiên tất cả tính lực đều ở bên trong, nhưng là ngẫu nhiên thư cời xuống áp lực cũng là có .

Mà trước mắt cái này đáng người hấp dẫn, lại thường xuyên đỏ mặt, quả thực làm cho hắn xúc động, hơn nữa không thể phủ nhận loại này xúc động rất mạnh.

Tiếng nói của hắn giống như mang theo ma lực làm cho má Tiểu Ngưng càng ngày càng nóng. Hơn nữa loại khát vọng kia càng khơi gợi cảm xúc chôn dấu dưới thân thể nhiều năm.

Cô hiểu rất rõ hắn, biết rõ ánh mắt hắn trở nên càng thâm trầm là vì sao, hơn nữa hắn lúc này trên người phát ra loại cảm giác... mãnh liệt là vì sao.

“Không.”. Cô nhỏ giọng cự tuyệt, vì tiếng nói khàn khàn nên tăng thêm một chút.

“Ha ha.”. Hắn liếm liếm cánh môi nói: “Chờ một chút sao? Chúng ta có thể đi khách sạn!”

Dù sao hôm nay trong công ty thông báo sẽ giải quyết tất cả những vấn đề cá nhân một lần. Lạc Lạc chốc lát có thể trở về nhà cho quán gia chăm sóc.

Về phần con trai của cô, cô hẳn là có chỗ để an bài...

Tiểu Ngưng đắm chìm trong tiếng nói của hắn, chỉ cảm thấy miệng của hắn mấp máy, còn nói gì thì cô căn bản không nghe được. Cô tùy ý để hắn nắm chặt tay, cảm giác lực đạo tay hắn cầm, nhiệt độ của bàn tay.

Nhiều năm trước, hắn cũng nắm cô như thế này khiến cho cô luôn luôn luyến ái. Lúc đó hắn luôn rất táo bạo, rất bá đạo, nhưng hắn xác thực đối với cô có một mặt ôn nhu, làm cho bản thân cô trầm luân.

Chỉ là cô yêu say đắm hoàn toàn là đơn phương...

“Hai đứa nhỏ gọi kia, cho bọn họ ăn cái gì nhanh lên. Tôi không thói quen đề nén mình quá lâu, hi vọng cô cũng giải quyết nhanh mọi việc!” Đường Hạo dùng tiếng nói chỉ có cô nghe được ra lệnh...

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77

“Không, không.” Tiểu Ngưng bưng tỉnh. “Đường tiên sinh, tôi không phải loại phụ nữ đó!”

Hắn coi cô là gì? Tiểu Ngưng tức giận dỗi theo hắn. Tay cô nắm chặt đột nhiên chỉ muốn vùng lên cho hắn một cái.

“Ha ha.” Đường Hạo lại một hồi cười khế. “Nói, lần đầu thì bao nhiêu tiền, tôi cần một cái giá!” Hôm nay hắn đã dự đoán đúng, bởi vì hắn rất khát khao người phụ nữ này, nên hắn sẽ không bạc đãi thân thể của cô.

“Cút đi.” Tiểu Ngưng chưa nói tục bao giờ, nên nói ra cũng không có đủ khí thế, thanh âm chỉ còn là những tiếng nhỏ. Nhưng trong ánh mắt thì biết rõ, cô thật sự giận dữ.

Đường Hạo thu hồi sự thờ ơ bất cần, nhăm nhăm nhìn chăm chăm vào người phụ nữ đang chửi thề mình kia. “Thu hồi lời nói của cô lại, cô làm như vậy sẽ khiến người ta ngán ngẩm, biết không?”

“Anh buông ra tôi!” Tiểu Ngưng giơ chân lên không chút lưu tình nào đạp thật mạnh xuống đôi giày cao cấp xa xỉ kia.

Đường Hạo bị đau, chậm rãi buông lỏng cô ra, nhưng ánh mắt thì thủy chung vẫn dây dưa. “Được, đã như vậy thì...”

Thoát khỏi hắn, Tiểu Ngưng dùng sức xoa xoa cổ tay vừa bị hắn nắm chặt đến phát đau. Trừng mắt nhìn hắn, chỉ muốn nhanh chóng ra tìm Dương Dương rồi rời khỏi nơi này, cô thật sự không có cách nào để tránh dây dưa với hắn ở một chỗ như thế này.

Nhưng cô vẫn muốn nhắc nhở hắn rằng, hắn đã có vợ thì đừng làm cái chuyện phản bội vợ mình như thế này. Trên các tạp chí lá cải vẫn thường đưa tin rằng hắn chưa lập gia đình, nhưng lại có con. “Đường tiên sinh, xin phép khuyên ngài một câu. Ngài làm như thế này nếu phu nhân biết nhất định sẽ bị tổn thương nghiêm trọng, mà hiện tại con gái ngài còn đang ở đây!”

Sau khi nói xong, cô quay đầu bỏ đi.

Đường Hạo nghe cô nói xong thì lại chẳng hiểu cái gì mà phu nhân chứ? Cái gì mà con gái chứ?

Lập tức hắn nghĩ tới Lạc Lạc.

Đáng chết, cô cho rằng Lạc Lạc là con của hắn sao?

Trong lòng Tiểu Ngưng lại bùng lên, lần đầu hần đã đem cô trở thành phụ nữ ‘dùng tiền là có thể’, thứ hai hần là người thế nào mà đã có vợ con rồi vẫn còn cần đến những người phụ nữ khác.

Cho dù hần tìm mình cũng như tìm ‘những người phụ nữ khác’ thì cũng phải có kì tích thì cô mới chấp nhận được chuyện đó.

Đi đến khu vui chơi nhìn thấy một thân ảnh bé nhỏ đang vui mình trong Nhà Bóng cùng với cô bé kia, bọn trẻ đang chơi đùa thật vui vẻ.

Trẻ con thật đúng là trẻ con, mới vừa rồi còn khóc lóc một hồi, bây giờ lại có thể cười đùa tươi vui như vậy.

“Duong Duong, đi ra nhanh lên, mẹ muốn dẫn con về nhà!” Tiểu Ngưng lại gần gọi Duong Duong.

Chính bản thân còn đang cao hứng nhũu cái mũi, mắt nhìn Lạc Lạc , rồi mới từ từ đi ra ngoài.

Lạc Lạc nhìn bạn đi ra, cũng chẳng còn hứng chơi nữa, cũng đi ra theo.

Cứ như vậy, bọn trẻ lại theo Tiểu Ngưng trở lại bàn. “Lạc Lạc ngồi vào ghế đối diện đi, uống nước ngọt ăn đồ đi nhé.”

Nhanh tay đã cầm chiếc Hamburger, đang hí hửng chuẩn bị cắn một miếng thật lớn.

“Lạc Lạc, đã rửa tay chưa ? ” Đường Hạo đã nắm lấy bàn tay nhỏ của cô bé hỏi.

“Rồi ạ!” Lạc Lạc dùng sức gật đầu. “Cô đó đã rửa cho Lạc Lạc rồi, anh họ ạ!” Khiến cho Lạc Lạc vui vẻ bật lên tiếng gọi ‘anh họ’ cực kì lớn tiếng, hơn nữa còn lặp lại một lần nữa. “Anh họ, ba của Lạc Lạc khi nào thì trở về ?”.

“Cùng lắm là một tháng nữa!” Cậu Hàn mỵ Vũ ở nước ngoài có công trình đầu tư lớn, cho nên một mực muốn ở nước ngoài. Lại không muốn Lạc Lạc thiếu thốn tình thân sẵn sóc cho nên mới gửi nó đến Đài Bắc, cho anh họ của nó là hần chăm sóc.

Nghe được còn hơn một tháng nữa, nụ cười trên mặt Lạc Lạc đã không còn nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn chứa thống khổ.”Anh họ, Lạc Lạc nghĩ đến cha mẹ, nhớ quá nhớ quá. Thật sự, càng muốn mẹ ơi!” Lúc nói chuyện, đưa ánh mắt hướng về phía ‘cô ấy’.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78

Trong vô thức Tiểu Ngưng đương nhiên sẽ không thể không nghe được cô bé kia gọi hần là ‘anh họ’.

Trái tim, nhất thời đau đớn, nhưng cũng không thể giấu nổi một nỗi niềm sung sướng.

Sự thật là, hần vẫn chưa có kết hôn, cũng không có con cái gì cả. Cô bé kia không phải là con gái của hần, cô bé gọi hần là ‘anh họ’.

Từng tiếng trong lời nói làm cô cao hứng... từng âm từng từ vẫn còn đang vọng lại.

Ngoài thì hưng phấn, nhưng bên trong thì lại có âm thanh khác tự nói với chính mình. Mặc kệ hần có hay không có con đi chẳng nữa, hần là hần, mình là mình, hai người căn bản không có khả năng xuất hiện cùng một chỗ.

Tiểu Ngưng khẽ tự lên dây cót cho chính mình, xua đi những rung động, gọi nhân viên phục vụ tính tiền, gói đồ ăn còn lại đem về.

“Mẹ, vì sao phải đi gấp gấp như vậy? Ăn ở đây luôn không tốt sao?” Duong Duong vừa ăn khoai tây trong túi vừa hỏi.

“Về nhà ăn, mẹ mới nhớ tới có quần áo vẫn còn chưa có giặt !” Cô phải nhanh một chút muốn né xa hần, nếu không sẽ không tránh khỏi một phen trầm luân lại phải chịu đựng đau khổ.

Hần đã đánh sâu vào một điểm trong tâm hồn cô không thua gì so với sáu năm trước, chính xác mà nói, cô hiện tại cũng không thể thoát nổi mị lực của hần.

“Thật là. Cũng không kém mấy phút đồng hồ mà, mẹ!”

“Nhanh lên, ai nói không kém!” Tiểu Ngưng lại thúc giục, đôi mắt cũng dám hướng lên nhìn qua bên cạnh, cô rất sợ phải nhìn hần.

“Duong Duong, cậu muốn đi sao?” Lạc Lạc không nỡ nhìn Duong Duong rồi lại nhìn cô.”Cô à, cô cho Duong Duong trong này chơi với cháu một lát được không?” Về đến nhà sẽ không có ai chơi cùng với cô bé, nữ hầu và cả bà nội đều quá lớn tuổi, không thể chơi đến cùng được.

Tiểu Ngưng lại nhìn cô bé, ánh mắt cầu khẩn kia thật sự khiến cô không nở cự tuyệt. “Chính là. Cô còn có chuyện?”

“Anh họ, anh mời cô cùng Dương Dương đến nhà của chúng ta làm khách được không? Lạc Lạc muốn cùng Dương Dương chơi!” Lạc Lạc quay đầu dặt tay lấy ống tay áo âu phục của ‘anh họ’, mặc dù là câu nghi vấn nhưng giọng điệu lại như là đang ra lệnh.

Loại giọng điệu này, cũng như là ba ba của cô bé.

Đường Hạo nhìn người phụ nữ dám cự tuyệt hẳn, chậm rãi nói : “Tốt, Lạc Lạc cháu muốn nhiệt tình mời cô sao!” tiếng ‘cô’ này nói ra thật không tự nhiên. Đáng chết, chính mình so với người phụ nữ này lại nhỏ hơn một bậc sao!

Được sự cho phép của anh họ, Lạc Lạc nhảy xuống ghế, chạy đến ôm lấy Tiểu Ngưng, “Cô à, mang theo Dương Dương đến nhà ‘anh họ’ được không? Lạc Lạc muốn cùng Dương Dương chơi ! Hơn nữa ở nhà anh được bác gái giúp việc nấu ăn thật ngon.”

“Tốt, mẹ, chúng ta đến nhà chú đi, con cũng vậy muốn cùng Lạc Lạc chơi!” Dương Dương cũng giả nhập đội ngũ khuyên nhủ, trong mắt cũng hiện lên một tia sáng thần bí.

Hi hi, cậu thật sự rất yêu quý người chú trước mặt này, nếu chú ấy có thể trở thành cha của cậu thì nhất định là một sự bồi thường xứng đáng của ông trời cho cuộc sống của mẹ con cậu.

Hơn nữa, mẹ nhiều năm như vậy rất ít có nam nhân lui tới rồi, trước mắt tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội tốt như thế này.

Nhìn ánh mắt tràn đầy hi vọng của hai đứa trẻ, đặc biệt là con trai của mình, Tiểu Ngưng nghẹn ngào không thốt được một lời nào ra thành tiếng.

Có lẽ đây là, Dương Dương cùng cha của nó, được lần đầu tiếp xúc thật gần gũi với nhau.

Cô, không nên cự tuyệt, Dạ!

Nhìn ra sự lo lắng của cô, Đường Hạo đứng tựa bên bàn nói : “Chân thành hoan nghênh cô cùng Dương Dương đến hàn xá làm khách!” Nói xong, hẳn dẫn hai cái cục cưng hướng cửa ra vào của tiệm ăn nhanh đi tới. . .

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

Hai tay Đường Hạo dắt 2 đứa nhỏ, chậm rãi bước về phía xe của hắn.

“Anh họ ơi, nhanh lên!” Đường như vô cùng vui vẻ hạnh phúc, đáng vô vàn tự của cô bé thật hiếm gặp .

“Chú à tay chú thật lớn nha!” Dương Dương hiếu kỳ vuốt vuốt bàn tay to hơn tay của mẹ nó rất nhiều.

Được bàn tay trắng mềm nhỏ nhắn của Dương Dương nắm lấy, Đường Hạo thoáng rung động, đó là cảm giác mà hắn chưa bao giờ có.

Hắn bắt giác siết chặt tay hơn.

Cô cũng bắt buộc phải đi theo sau Đường Hạo, hắn còn đang dắt tay con trai cô.

Tiểu Ngưng rút cuộc cũng lên xe. Đây là lần đầu tiên cô được ngồi trên một chiếc xe sang trọng đến vậy.

Cô cùng hai đứa nhỏ ngồi phía sau, còn Đường Hạo ngồi ở ghế lái.

“Ngồi trên xe này thật thoải mái nha” Dương Dương ra sức nhún nhảy trên chiếc ghế êm. “Mẹ, xe của chú Đường còn đẹp hơn cả xe của Chú Lương, con thấy thật thoải mái!”

“Ừ...” Tiểu Ngưng ‘ừ’ thật hơi hột , khẩn trương đưa ánh mắt nhìn ra ngoài xe.

Đến bây giờ cô còn có chút hoảng hốt, cô thật sự ngồi vào xe của hắn rồi? Thật sự muốn đến nhà của hắn sao?

Không hiểu sao khi nghe Tiểu Dương nhắc tới người đàn ông khác, trong lòng Đường Hạo lại không thoải mái. Qua kính chiếu hậu hắn hỏi Dương Dương: “Dương Dương, ba của cháu không có xe sao?”

“Chú Đường, cháu không có ba, là mẹ và bà ngoại vất vả nuôi cháu khôn lớn!” Dương Dương có vài phần ‘vội vã’ trả lời, cậu bé tận lực muốn Đường

Hạo biết rằng mẹ bây giờ vẫn còn độc thân!

Tiểu Ngưng muốn chặn lại lời nói của con trai nhưng đã chậm một bước rồi, chỉ có thể dùng ánh mắt cảnh cáo với Dương Dương, chỉ sợ cậu bé lại nói lung tung.

Tiểu Ngưng thật sự cảm thấy kì lạ bởi vì thường thường Dương Dương chẳng thích nói chuyện với người lạ, nhưng hôm nay lại nói chuyện với Đường Hạo vô cùng thân thiết, chẳng lẽ đây là phụ tử tâm liên sao!

Thì ra cô còn độc thân – Đường Hạo thầm nhận xét.

“Chú Lương là ai thế Dương Dương, chú ấy đâu?”

Có lẽ hẳn cũng không chú ý tới, đây là lần đầu tiên hắn nói chuyện phiếm nhiều tới vậy.

“Dạ Chú Lương chính là người thường xuyên đến giúp đỡ nhà cháu. Di Lương cũng rất tốt bụng, cả con gái họ Lương Tư Nhụy cũng rất đáng yêu!” Dương Dương đặc biệt khen ngợi.

Tim Tiểu Nhưng lại run rẩy một chút. Vừa như bị thương, vừa như cảm kích, lại như tưởng niệm...

Nói như vậy, cái ‘Chú Lương’ cũng không phải là người theo đuổi Tiểu Ngưng. Đường Hạo vui vẻ như vừa phát hiện 1 chuyện vô cùng lí thú.

Từ nãy đến giờ Tiểu Ngưng vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của mình nên chẳng biết hai người đàn ông – một lớn một nhỏ nói chuyện gì...

Trải qua 20 phút đi đường, xe dừng ở một tòa nhà cao cấp tráng lệ...

Tim Tiểu Ngưng đập liên hồi, chậm rãi theo bọn họ vào thang máy.

‘Keng’ một tiếng, thang máy dừng ở tầng thứ tư.

“Oa, hành lang thật rộng lớn!” Dương Dương ngạc nhiên cảm thán. Mặt sàn sáng bóng có thể soi rõ chính mình.

Tiểu Ngưng lại cảm thấy vô cùng khó xử, thế nào chỉ mới một ngày mà thẳng nhóc này đã đổi tính rồi đây, thật là không cho cô tí mặt mũi nào cả.

Lạc Lạc kéo tay Dương Dương, thấp giọng nói: “Cậu còn chưa biết đâu, anh ấy còn có phòng to lắm, đẹp hơn nhiều.”

“Chú tuyệt quá!” Dương Dương nhìn Đường Hạo với ánh mắt sùng bái.

Đường Hạo nhếch môi mỉm cười, ấn dây mật mã, cửa lập tức mở ra.

Hai đứa nhỏ đầu tiên xông ào vào trong phòng, Đường Hạo đứng ở cạnh cửa nhìn Tiểu Ngưng đang khần trương, vô cùng lịch sự nói: “Mời vào!”

Tiểu Ngưng lo lắng vô cùng, chậm rãi bước vào phòng. Mà lúc đó cô chẳng để ý rằng trong mắt của Đường Hạo còn có ánh nhìn với ý đồ khác.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

Cảm giác đầu tiên khi vừa bước vào căn phòng này, ánh sáng chiều soi thấu qua một tấm rèm mỏng làm căn phòng thêm huyền ảo, tô điểm sự rộng rãi của phòng khách...

Mặt sàn Tây Ban Nha sáng bóng, từ phong cách bày trí đồ đạc đến những gì nhỏ bé nhất cũng đều phản ánh sâu sắc sự đẹp đẽ cao quý và trang nhã.

Tiểu Ngưng thật sự rất thích cảm giác như sống trong một không gian thoáng đãng đầy ánh sáng mặt trời, tựa hồ có thể cảm nhận cả bầu trời rộng lớn, mùi thơm của muôn hoa, cây cỏ hay tiếng lá cây róc rách nhẹ nhàng đung đưa.

Lạc Lạc dắt tay Dương Dương chạy vào phòng mình, bày ra tất cả những đồ chơi mà cô bé yêu thích để cùng chia sẻ với người bạn này.

Lúc này trong phòng lớn cũng chỉ còn mỗi Đường Hạo và Tiểu Ngưng. Tiểu Ngưng lại cứ đứng trân trân như thế, bối rối không biết tiếp theo nên làm gì. Cô thầm trách mình điên rồi mới đồng ý để bọn nhỏ tới đây. Cô tới đây làm gì cơ chứ! Lúc này đại sảnh chỉ còn lại cô và hắn. Đường Hạo cởi áo vest một cách dứt khoát, vút qua một bên sofa rồi chậm rãi ngồi xuống, lấy một điều thuốc rồi bật lửa. Đường Hạo ngồi vắt chân lên bàn trà, qua một làn khói trắng mờ ảo nói: “Sao cô vẫn đứng mãi đó thế, nhà của tôi không cần thổ địa giữ đất.”

Tiểu Ngưng miễn cưỡng nhìn Đường Hạo, chậm rãi đi về phía hắn, lòng không khỏi kinh hoàng: “Tôi thấy hay là cứ để Dương Dương ở lại chơi với Lạc Lạc một tí, có gì lát tôi sẽ qua đón Tiểu Dương sau, không quấy rầy Đường tiên sinh nghỉ ngơi.”

“Ngồi xuống!” Dù thanh âm nhẹ nhàng nhưng đầy mệnh lệnh, khiến người khác không khỏi phục tùng.

Tiểu Ngưng hồi hộp chậm rãi ngồi xuống ghế sô pha, thân thể không cách nào nhúc nhích, không dám nhìn vì cũng sợ bị hắn để ý.

Lúc này một nữ hầu bưng hai chén cà phê, một ly nước trái cây cùng hai phần điểm tâm để lên bàn, lễ phép hỏi: “Thiếu gia, tiểu thư, cần dùng gì thêm không ạ?”

“Cám ơn, tôi không cần gì cả!” Tiểu Ngưng bắt an đáp.

“Đi Từ, bảo Tiểu Linh mang thức ăn cùng nước uống vào phòng cho Lạc Lạc và Dương Dương đi, hỏi xem chúng nó muốn ăn uống gì thì đem thêm!”

“Dạ!” Nữ hầu gật gù đầu, sau đó lui về phòng bếp, nhường chỗ cho không gian riêng của hai người.

Sáu năm đằng đẵng trôi qua, nói dài thì không dài, nói ngắn cũng không ngắn nhưng cũng chẳng làm phai đi khí thế vương giả từ trước tới giờ của hắn, làm Tiểu Ngưng có cảm giác rằng Đường Hạo là một vật cao quý mà cô chẳng thể nào đến gần hắn được, chỉ có thể đứng xa nhìn hắn.

“Ném thử món này xem, cũng rất ngon đấy” Đường Hạo dùng ánh mắt chỉ điểm Tiểu Ngưng, tay bưng li cà phê lên nhấp một ngụm.

Tiểu Ngưng ngoan ngoãn “Vâng” một tiếng, cầm miếng bánh nhẹ nhàng bỏ vào miệng, trong lòng đầy cảm giác xót xa cũng chẳng ném được trong bánh có vị ngon gì.

Một khẩu lệnh một động tác, cô gái này có thói quen như thế sao? Nhưng thanh âm “Vâng” của cô lại làm hắn vô cùng thích thú. Giọng nói thật khác người, thanh âm cứ khàn khàn, nếu không phải chính hắn thấy cô mở miệng nói thì hắn cũng không tin giọng nói này là của cô.

Tiểu Ngưng ngồi một mình trên sô pha, hắn càng chăm chú quan sát cô.

Cơ thể Tiểu Ngưng phát triển cực kì tốt, phần đầy đặn không khỏi khiến người ta trầm khen, lại thêm hôm nay cô mặc một chiếc áo sơ mi rộng kiểu cách, càng tăng thêm quyến rũ. Trong lúc uống nước trái cây, Tiểu Ngưng không cẩn thận làm đổ, vừa vặn phần nước ấy lại bị đổ trên ngực cô. Chiếc áo mỏng dính chặt vào đôi gò quyến rũ làm người đàn ông này không tránh khỏi mơ màng. Cảnh xuân rơi vào mắt Đường Hạo khiến lòng hắn rạo rực.

Mà uống nước trái cây không cẩn thận, vài giọt nước trái cây vừa vặn đã rơi vào ngực cô. Dục vọng thoáng chốc bị khơi mào. Hắn dùng lực hút nhanh điều thuốc trên tay, yết hầu lên xuống bất thường. Đường Hạo dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn cô, hận không thể xé nát y phục cô, ngay lập tức ôm cô vào lòng.

Tiểu Ngưng chợt bối rối lên tiếng: “Tôi đi xem Dương Dương và Lạc Lạc”. Trong lòng không tránh khỏi một phen lo sợ.

Nhưng là khi cô vừa đứng dậy hắn đã kéo tay cô ôm cô vào lòng “Đi theo tôi”.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81

Tiểu Ngưng thật sự cảm thấy nguy hiểm trong tình huống này, vội thất kinh “Không nên đụng vào tôi, Đường tiên sinh, anh không thể làm như vậy được”. Đường Hạo đưa môi mỏng quết gần tai của Tiểu Ngưng, uy hiếp: “Nếu muốn mọi người đều biết thì cô cứ lớn tiếng gọi đi, à hình như cô quên Dương Dương và Lạc Lạc đang ở trong phòng đấy” Mùi nước hoa trên cơ thể Tiểu Ngưng hấp dẫn khurou giác của Đường Hạo.

Bàn tay to lớn của hắn nắm chặt một bên ngực cô, ra sức xoa nắn: “Cơ thể cô thật hấp dẫn, thật khiến người khác mê mẩn.”

Tiểu Ngưng khản trương đầy lồng ngực của hắn, sắc mặt đã hồng như quả cà chua, nghẹn ngào: “Đường tiên sinh thả tôi ra đi, anh không thể làm như vậy.”

“Tôi thật sự không tin cô đi cùng tôi tới đây chỉ có việc uống nước, chẳng phải cô cũng muốn chuyện này xảy ra sao. Chúng ta trưởng thành hết rồi, cô hẳn là hiểu điều này chứ. Muốn dụ dỗ tôi mà không sợ tôi vạch cái mặt nạ thánh thuần ấy sao.” Đường Hạo ôm ngang eo cô, môi không ngừng tấn công cản trở mảnh khảnh của cô, không lãng phí thời gian nữa, hắn ôm Tiểu Ngưng đi về phía phòng ngủ.

“Đừng như vậy mà.” Thân thể nhỏ bé bị hắn ôm, dù lực đạo lớn cách mấy cũng chẳng ảnh hưởng gì tới hắn.

Do thường xuyên tập thể hình nên đối phó với cô cũng không cần nhiều sức lực.

Đứng trước phòng ngủ, hai mắt Tiểu Ngưng mờ lệ, trong thật đáng thương nỉ non van xin: “Đường tiên sinh, tha cho tôi đi, tôi thật sự không phải loại phụ nữ như vậy mà, đừng đối xử với tôi như vậy.”

Từ màn câu dẫn thị giác đàn ông của cô lúc này đã làm hấn thật mê muội, thật không thể nhìn được muốn giữ lấy Tiểu Ngưng. Nhưng lời nói cấp bách vừa rồi của Tiểu Ngưng lại làm dấy lên trong lòng hấn một cảm giác chưa bao giờ có. Dục vọng trong hấn vừa rồi là do cô dấy lên. Cũng bởi vì cô mà làm cho cơ thể hấn như lửa đốt. “Muốn giờ trò lạt mềm buộc chặt với tôi sao! Đàn bà thật rất thích chơi trò này với bộ mặt như cô, trên giường thì mới lộ rõ nguyên hình. Nhưng nói cho cô biết quá muộn rồi, chỉ trách cô tại sao lại hấp dẫn tôi.” Nói xong hấn không ngừng hôn lên vùng cổ trắng mảnh khảnh cùng khuôn mặt thanh tú của Tiểu Ngưng.

Hấn ôm ngang cô, bước vào phòng ngủ. “Bịch” một tiếng, Đường Hạo thô bạo ném cô lên giường, ngay lập tức lấy cơ thể cường tráng của hấn áp lên cơ thể nhỏ bé của Tiểu Ngưng.

Mặt của hấn áp sát mặt cô, lấy chóp mũi cọ cọ vào chóp mũi của Tiểu Ngưng. Cảm giác lo lắng bất an trong lòng Tiểu Ngưng lại càng dâng lên mãnh liệt, nước mắt cứ như thác đổ rơi xuống ga giường, nức nở: “Tại sao anh lại nghĩ tôi là loại phụ nữ như vậy, tôi không phải là hạng người đó, tha cho tôi đi, tôi lập tức mang Dương Dương rời khỏi đây, tôi xin anh!”

Cô thật sự sai rồi, cô không nên có ý nghĩ cho Dương Dương gần gũi với hấn, nếu không lúc này cô sẽ chẳng phải lâm vào cảnh như thế này.

Hấn lấy môi mình nhẹ nhàng chạm vào bờ môi mỏng của Tiểu Ngưng “Ngô”. Cô nhay lập tức ngừng khóc, hai mắt to tròn nhìn hấn trong gang tấc. Hấn ôn nhu như thể làm tim Tiểu Ngưng muốn buông tha tất cả. Sự dịu dàng trong mắt cô làm hấn muốn nhiều hơn nữa, đôi môi mỏng khẽ cạy răng đang khép chặt của cô, chiếm lĩnh hơi thở của Tiểu Ngưng. Hấn đưa lưỡi càng sâu, khám phá từng ngõ ngách trong miệng cô.

Nụ hôn của hấn mang theo ma lực khó tả, đem cô trở về thời khắc 6 năm trước, làm cho Tiểu Ngưng nhất thời quên đi tình cảnh hiện tại của chính mình. Hai mắt chậm rãi nhắm lại, cong lưng như muốn phối hợp với nụ hôn nóng bỏng của hấn. Cảm giác được cô đã chủ động hơn rất nhiều, Đường Hạo dâng lên cảm giác vui vẻ, môi mỏng dần đi xuống, đôi tay không yên phận phá bỏ hàng nút áo vướng bận.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

“Roẹt” Đường Hạo nhanh chóng mở khóa quần jean của Tiểu Ngưng, bàn tay xoa nhẹ vùng bụng bằng phẳng mê người. Khát vọng đã chôn dấu nhiều năm trong cơ thể cô chỉ cần một động tác ôn nhu của hấn đã khơi mào lên tất cả, toàn thân tiểu Ngưng run lên, Tiểu Ngưng không thể từ chối được ôn nhu ấy, tứ chi cô như không còn là của cô nữa. Khi tay hấn nhẹ nhàng chạm vào nơi tư mật nhất của người con gái, phút chốc Tiểu Ngưng bị kéo về với hiện tại đau lòng.

“Không”, Tiểu Ngưng vội hất tay Đường Hạo sang một bên, đồng thời cũng bật dậy xuống giường. Nhu tình chưa dứt, nhũ này Đường Hạo vội kéo thân thể Tiểu Ngưng lần này áp chế cô lên mặt giường. Hai chân đề lên đôi chân không yên phận của cô, hôn vào ngực của Tiểu Ngưng: “Cô thích như thế này sao?”

“Đường Hạo, mau bỏ tôi ra, cái tên lưu manh này, anh không được quyền đối xử với tôi như vậy!” Tiểu Ngưng dùng sức vùng vẫy thoát khỏi cơ thể hấn, mặt đỏ đầy tức giận.

“Ha ha, cô tưởng cô là một cô gái tốt đẹp sao, nếu là phụ nữ đứng đắn sao lại đơn giản như vậy đồng ý đến nhà một người đàn ông. Hơn nữa...” Nói tới đây, mặt hấn không giấu khỏi chút hèn mọn “Tôi cũng biết là cô muốn hấp dẫn tôi mà!”

“Anh không được nghĩ như vậy!” Tiểu Ngưng bị lời nói của hấn làm cho nghẹn ngào, bộ dạng vô cùng ủy khuất. Tuy cô đối với hấn không xa lạ gì, hấn chính là ba của con cô. Cô chỉ muốn cho Dương Dương được ở chung với ba của nó một lát.

“Đừng lo, nếu cô đã thỏa mãn tôi một lần, sau này tôi nhất định không bạc đãi cô đâu!” Không nói thêm nhiều, hấn dùng lực kéo quần jean của Tiểu Ngưng.

“Không...” Tiểu Ngưng quát to một tiếng, nước mắt lã chã rơi xuống. Cô không muốn bị hấn xem thường như thế này.

Đang lúc Đường Hạo cời y phục của hấn thì bỗng nhiên...

“Cốc cốc cốc...”

“Anh họ ơi, chị Tiền tới rồi!” Giọng nói đáng yêu của Lạc Lạc vang lên ngoài phòng.

“Chú Đường ơi, chú có thấy mẹ của cháu không? Sao cháu tìm hoài không thấy mẹ nhỉ?”

Hai người lớn trong phòng sắc mặt tái nhợt, dừng mọi động tác, Đường Hạo gầm nhỏ: “Đáng chết”

Hắn vội xuống giường mặc lại y phục. Tiểu Ngưng cũng nhanh chóng vợ lấy những thứ bị hắn cởi ra tự chỉnh trang lại.

“Cốc cốc cốc...”

“Anh họ, nhanh mở cửa đi!” Bàn tay bé nhỏ của Lạc Lạc không ngừng gõ cửa phòng.

“Anh Hạo, anh đang bận việc gì sao?” Giọng nói của Tiền Ly Nhi chợt vang lên.

Tiểu Ngưng cứng ngắc thân mình. Bọn họ ở cùng một chỗ sao?!?

Vừa lúc đó, Đường Hạo mở cửa, một đoàn 3 người kéo nhau vào trong phòng.

“Mẹ, thì ra mẹ ở đây!” Tuy rất muốn hỏi tại sao mẹ lại ở trong này nhưng Dương Dương vẫn không hỏi.

“Có phải cô bị anh họ lôi kéo không?” Lạc Lạc dùng giọng như một đạo diễn đã biết rõ mọi việc.

Tiểu Ngưng căn bản không dám ngẩng đầu, cúi đầu che khuất khuôn mặt. Giữ im lặng một hồi Tiểu Ngưng liền kéo Dương Dương ra cửa định ra về tuy toàn thân vẫn còn run rẩy. Bỗng dưng “Chờ một chút” một giọng nói nhẹ nhàng rót vào tai Tiểu Ngưng khiến cô cứng nhắc.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83

“Thực xin lỗi, tôi muốn mang con mình về bây giờ!” Vẫn cúi đầu không hề ngẩng lên, Tiểu Ngưng đáp lại cô gái kia.

Tiền Ly Nhi vượt lên chặn trước người Tiểu Ngưng, không có ý định dễ dàng buông tha cô đi như vậy. Cô ta là người trưởng thành, sẽ không thể không nhận ra giữa cô và Đường Hạo vừa rồi đã xảy ra chuyện mờ ám.

Điều này làm cho cô ta tức giận, ghen ghét đến điên lên.

Tiền Ly Nhi nâng cao cằm lên, ánh mắt lom đom nhìn chăm chăm vào cô, thanh âm không ôn nhu không nhanh không chậm hỏi: “Vị tiểu thư này, tại sao lại không ngẩng đầu lên vậy?”

Bị cô ta hỏi như vậy, đầu Tiểu Ngưng càng rù xuống thấp hơn nữa. Có lẽ bởi lúc này thật sự quá khó xử, cũng là lúc trước bị khinh bạc đến thế, giọng nói này lại nhắc cô đến cái đêm năm đó.

Nước mắt nóng hổi to như hạt đậu, không tự chủ nổi rơi xuống, nhỏ lên quần áo của Tiểu Ngưng, rơi xuống lăn dài trên sàn nhà trơn bóng.

Tiểu Ngưng lại cắn môi dưới, lôi kéo tay của con trai, không để ý đến ai đang đứng lặng đằng kia.

Đường Hạo đứng im dựa cửa, mỉm cười không đếm xỉa nhìn hai người phụ nữ kia.

“Vị tiểu thư này, tôi thấy thật xấu hổ cho cô. Lại còn mang theo cả con đi làm cái loại giao dịch này nữa chứ, chẳng lẽ cô không sợ sẽ dấy hư con mình hay sao? Không sợ con của mình biết mình ở nơi này đã làm việc gì hay sao? Sẽ coi thường người làm mẹ như cô sao?” Tiền Ly Nhi làm một bộ nói giọng điệu giảng dạy người nhưng lại cực kì trào phúng, khinh miệt.

“Tiểu thư hiểu lầm rồi, sự việc hoàn toàn không như cô nghĩ”. Tiểu Ngưng dùng hết sức lắc đầu, bởi vì lời nói của cô ta mà... càng thêm xấu hổ.

“Có hay không, cô phải rõ nhất! Bất quá không phải duy nhất! Mang theo con cô rời khỏi đây ngay! Đừng để nó biết việc cô làm mà sau này lại không thành người được!”

“Không cho cô nói mẹ cháu như vậy, người phụ nữ xấu xa này.” Dương Dương không biết cô ta đang nói mẹ nó cái gì, nhưng làm mẹ nó khóc đến đau lòng như vậy, thật khó chịu. Cho nên trước mắt nó chỉ biết duy nhất một điều rằng người này chắc chắn đang khi dễ mẹ nó.

Thân thể như con thú nhỏ tràn đầy sức mạnh bỏ nhào đến con người sức nước mùi nước hoa kia, nắm tay nhỏ dùng sức vung về phía cô ta.

“Ai da”. Tiền Ly Nhi ôm bụng, kêu đau một tiếng.

“Ai bảo cô khi dễ mẹ của cháu, cháu sẽ không để cô khi dễ mẹ của cháu đâu”.

“Không phải đâu, Dương Dương!” Tiểu Ngưng thân thể muốn giữ con lại, nhưng lại bị chậm một bước.

Tiền Ly Nhi nhanh tay hơn, nhanh chóng bắt lấy cánh tay Dương Dương gạt đi, khiến cho cậu bé ngã xuống sàn nhà.

“Oa, đau quá.” Một trận đau kịch liệt khiến cho thằng bé há to miệng, sau một hồi thì khóc òa lên.

Tiểu Ngưng bỏ nhào về phía con, kéo người lại lo lắng. “Dương Dương, nói cho mẹ, con đau ở đâu?” Vừa hỏi đồng thời cùng kéo luôn quần của con lên xem xét.

Chỉ thấy đầu gối phía trên có chút hồng hồng, Tiểu Ngưng nhẹ nhàng xoa bóp.

“A...” Dương Dương càng kêu to hơn.

“Không sao đâu, không sao đâu mà!” Tiểu Ngưng không ngừng nói không sao đâu, sau đó ôm lấy con. “Mẹ đưa con đến bệnh viện!”

“Tôi sẽ đưa các người đi” Đường Hạo thân thủ muốn qua ôm lấy cậu bé nói ra.

“Không cần” Tiểu Ngưng tránh khỏi hắn, không nhìn bất cứ ai trong phòng, nhanh chân hướng ra cửa.

Tiền Ly Nhi nhìn rõ ràng hai mẹ con toàn thân như bị điểm huyết.

Người phụ nữ này ~ năm đó chính là người hộ lí đặc biệt kia, mà đứa trẻ cô ta đang ôm lại cực kì giống... Đường Hạo.

“Anh Hạo, em có chuyện muốn nói với anh” Tiền Ly Nhi lập tức nắm chặt lấy tay Đường Hạo, ngăn cản không cho hắn đi.

Tiểu Ngưng nhân cơ hội, chạy ra khỏi căn phòng khiến cô khó xử đến cực điểm này.

Lạc Lạc như tiểu chủ nhân của căn nhà, đi ‘tiễn’ cô Lục cùng Dương Dương.

“Em có chuyện gì, nói mau đi.” Nhìn hai mẹ con dần đi xa, Đường Hạo cảm giác trong lòng một sự đau đớn không tài nào giải thích được.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

Tiền Ly Nhi thoáng cái đã nhào vào ngực Đường Hạo, đôi mắt to biến hóa xinh đẹp đến tinh xảo, trong nháy mắt đã nhỏ ra những giọt lệ ủy khuất. “Anh Hạo, xin anh, xin anh đừng coi em như một đứa trẻ, chẳng lẽ trong mắt anh không thấy được sự trưởng thành của em sao?”

Vừa nói, vừa cố ý đem lồng ngực mình hướng ngực Đường Hạo mà chen lấn. Muốn chứng minh một điều, mình đã lớn.

Đường Hạo nhú mày, lông mày cau căng lại.

Thấy hắn không đẩy mình ra, Tiền Ly Nhi được đà càng thêm khoe khoang, giầy dựa thân thể mềm mại tuổi trẻ của chính mình. “Hạo, những người phụ nữ khác có thể cho anh như thế nào, em cũng có thể... Hạo...”

Đôi tay mềm như rắn vòng qua quần quanh cổ hắn, cánh môi đỏ mọng cong lên hướng hắn muốn áp xuống...

Đường Hạo một tay đẩy cô ra, một tay chỉnh sửa lại lui sang một bên. “Anh còn có công chuyện cần phải xử lí!”

Nói xong, thậm chí còn chẳng buồn liếc mắt nhìn lại cô, hướng cửa phòng mà đi ra.

“Hạo...” Tiền Ly Nhi nhanh theo ôm lấy phía sau, áp gò má nóng hổi lên lưng hắn, ủy khuất nói. “Không cần phải đẩy em ra như vậy, em là vị hôn thê của anh, xin anh, đừng tìm đến những người phụ nữ khác được không? Nếu anh cần, Hạo, hoàn toàn có thể... hãy tìm em...”

Đường Hạo bực bội thở dài, hắn khẽ gỡ đôi cánh tay đang ôm bụng mình, xoay thân thể lại, vuốt nhẹ lên mái tóc của cô. Ly Nhi, anh là một người đàn ông truyền thống, nên rất hi vọng người vợ của anh, trong đêm tân hôn mới thật sự là người phụ nữ của anh hoàn toàn”

Tiền Ly Nhi nâng lên đôi mắt còn đang ngập nước, thật sâu mê luyến nhìn hắn.

Hắn véo nhẹ cái mũi nhỏ. “Cho nên, trước khi kết hôn anh nhất định sẽ không động vào em, anh muốn bảo vệ em thật tốt”

“Hạo...” Tiền Ly Nhi lại ủy khuất nhưng ngọt ngào theo dõi hắn, nói ra có vài phần ghen ghét. “Chính là, em không muốn ngoài em ra anh còn ôm người phụ nữ khác, em như vậy là rất yêu anh, em sẽ ghen, sẽ rất đau lòng...”

“Ha ha...” Đường Hạo cười một tiếng, không đếm xỉa tới nói: “Bất quá là... mà thôi, đối với những người khác đều không có cảm tình, cần gì phải để ý hay ghen tuông làm gì!”

“Chính là...” cho dù là như vậy, cô cũng không muốn người đàn ông của mình có người phụ nữ khác!

“Anh là người đàn ông bình thường, đều cũng cần phải có. Không cần phải...”

Tiền Ly Nhi không tình nguyện gật đầu, ngã trên lồng ngực của hắn, lơ đãng hỏi: “Anh Hạo, thế người phụ nữ vừa rồi thì sao? Anh rất yêu mến cô ta sao? Còn có con của cô ta, anh cũng thích đúng không?”

Đường Hạo bị câu hỏi của cô làm cho thoáng ngơ ngẩn. Người phụ nữ kia thân thể quả thực vô cùng hấp dẫn hắn, và đứa bé kia hắn cũng cảm thấy yêu mến cực kì.

Bất quá...

“Người phụ nữ kia và những người khác không có gì khác biệt, về phần đứa trẻ kia, anh chỉ yêu mến chính con cái đích thực của nhà mình, con nhà người ta, anh không có hứng!”

Tiền Ly Nhi lộ ra sự yên tâm, sau đó mắt lại sáng ngời nói: “Hạo, chúng ta kết hôn sớm một chút nhé, sinh một đồng con được không?”

“Ha ha, đôi mắt của anh vừa lành lại không lâu, trước mắt là lấy sự nghiệp làm trọng, hôn sự chúng ta sẽ bàn lại sau!”

Hắn hôn một nụ hôn trên trán của cô, vỗ vỗ bờ vai cô : “Anh ở thư phòng, em giúp anh đề mắt đến Lạc Lạc nha!”

“Vâng !” Tiền Ly Nhi mỉm cười gật đầu. Kỳ thật, chỉ cần hắn nói sẽ lấy mình là tốt rồi, tuy ghen ghét với những người phụ nữ kia, nhưng cô đã có biện pháp, sau khi kết hôn sẽ giám sát chặt chẽ hắn sau.

Về phần cô gái kia, xem ra hắn cũng không nhận ra được người chăm sóc hắn những tháng ngày đó chính là cô ta. Và đứa bé kia hắn cũng không cảm nhận được nó và hắn thật giống nhau.

Cô nhất định sẽ nghĩ cách đuổi người phụ nữ kia đi, tránh hậu họa khôn lường.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85

Hắn tại sao có thể cho rằng cô là người phụ nữ tùy tiện như vậy? Tiểu Ngưng đau lòng đến chảy nước mắt, khẽ cắn cánh môi, dùng sức xoa xoa hết đồng quần áo trong chậu.

Nhiều năm qua, với cô nỗi buồn vừa qua thì khó khăn lại đến, chồng chất lên nhau, hết chăm sóc Dương Dương, lại phụng dưỡng mẹ mình bệnh nặng.

Cho dù là trong hoàn cảnh khó khăn gian khổ nhất, cô cũng không bao giờ nghĩ đến ‘loại’ sự tình đó.

Hắn làm sao có thể đổ oan uổng đó lên cô được cơ chứ?

Tiểu Ngưng lại vỡ òa, nước mắt như mưa không ngừng rơi xuống chậu nước.

Hắn không nhận ra cô, đúng, cô sợ nhất là hắn coi cô như những người qua đường bình thường, giống như người A hay người B nào đó...

Hắn cũng không nhận ra ‘Dương Dương’, bọn họ lớn lên giống nhau như vậy, nhưng hắn lại không nhận ra điều đó.

Tuy rằng cô cũng không muốn cuộc sống của mình phát sinh những biến đổi, nhưng khi cô đối mặt với hắn, hắn không nhận ra hai mẹ con cô, điều này khiến trái tim cô đau nhức...

“Mẹ, sao mẹ còn mua cả một bộ váy nữa cơ ạ? Có phải là mua nhầm rồi không?” Dương Dương cầm bộ váy từ trong phòng chạy ra, so so lên người nó.

Tiểu Ngưng rất nhanh lau nước mắt, quay đầu nhìn về phía con trai: “Mau bỏ váy lại chỗ cũ, đừng làm bẩn! Cái váy này mẹ mua cho Nhị Nhị, đẹp không?”

Dương Dương mới bừng tỉnh gật đầu, sau đó lại nhìn cái váy: “Rất đẹp, con nghĩ Nhị Nhị sẽ thích lắm!”

“Vây là tốt rồi!” Nụ cười lại hiện lên trên khuôn mặt Tiểu Ngung.

“Mẹ, mẹ đối với Nhị Nhị thật là tốt!” Dương Dương đặt bộ váy lên ghế sofa, rồi quay lại ngồi xõm bên chậu nước, vô vị nói.

Tiểu Ngung lại tiếp tục chà đồng quần áo, lơ đãng hỏi: “Ha ha, mẹ đối với cô bé như thế nào tốt lắm?”

“Mua quần áo cho bạn ấy, quên mua cho con nhưng không quên mua cho nó”

“Bác trai Lương cùng bác gái có ơn với nhà chúng ta, luôn giúp đỡ gia đình mình, mẹ đương nhiên là muốn cảm tạ ân nghĩa đó”. Qua nhiều năm như vậy, những lúc cô gặp khó khăn kinh tế, gia đình bọn họ đều chủ động cho cô mượn tiền, thật sự vô cùng cảm kích họ.

“Đúng vậy, mọi người trong nhà họ đều là người tốt cả” Dương Dương dùng sức gật đầu.

“Đúng vậy, cho nên Dương Dương khi lớn lên từ nay về sau ngàn vạn lần không được quên ân của gia đình họ, biết không?”

“Con biết” Dương Dương dùng sức gật nhẹ đầu.

Một người phụ nữ đang nằm trên giường, khuôn mặt trắng tái nhợt, bàn tay gầy đặt bộ váy xuống, hơi thở mong manh nói: “Rất đẹp, Nhị Nhị mặc vào nhất định sẽ rất đẹp!”

“Em cũng không biết nên mua cỡ lớn hay nhỏ nữa? Bất quá người bán hàng nói tốt lắm, nếu không ổn thì có thể đem đổi lại được!” Tiểu Ngung ngồi yên bên giường, nhẹ giọng nói.

“Sẽ không thể không vừa đâu, bất quá chỉ là hơi lớn một chút thì tốt, trẻ con rất nhanh lớn! Chờ Nhị Nhị trở về, bảo nó thử ngay ! ”

Chung Diệp bởi vì bệnh tật mà phải nằm trên giường cả nửa năm nay rồi, trị bệnh bằng hóa chất khiến tóc của chị càng ngày càng ít đi, sắc mặt mỗi lúc một trắng bệch như tờ giấy.

Một mực không tìm được tùy sống thích hợp, chỉ có thể dựa vào trị liệu hóa chất để duy trì sinh mệnh.

Chị nắm lấy tay Tiểu Ngung, một lần nữa lại chảy nước mắt. “Tiểu Ngung, chị còn chưa muốn ra đi như thế này. Chị muốn nhìn Nhị Nhị trưởng thành, nhìn thấy được bộ dạng của con khi nó mặc áo cưới ! ”

"Chị Chung, chị là người tốt, nhất định sẽ không có chuyện gì!" Tiểu Ngung lại trấn an nói, vành mắt đỏ lên theo từng lời của cô.

"Đều nói người tốt sống không lâu, nếu như có thể chị thật sự muốn làm người xấu!" Chung Diệp dùng sức trợn tròn mắt, chị đối với thế giới này thật sự có quá nhiều là điều chưa thể buông tay.

Vì cái gì, trong lúc tất cả đều tốt, thì chị lại mắc phải căn bệnh quái ác này ?

"Chị Chung, chị xem trên TV, có rất nhiều người mắc loại bệnh này , cuối cùng đều tìm được tùy sống phù hợp. Chị phải lạc quan lên một chút, nhất định sẽ có kỳ tích phát sinh !"

Cô cũng thường nói với mẹ mình như vậy, bất quá cô cũng hiểu rất rõ : kì tích mà thường xuyên xuất hiện thì không thể gọi là kì tích nữa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

“Mẹ, con đã về rồi!” Người còn chưa xuất hiện nhưng tiếng nói non nớt đã vang vọng vào phòng ngủ.

Ngay sau đó, một thân hình nhỏ nhắn nhảy đến, kẹp ở giữa hai người phụ nữ.

“Ha ha, bảo bối của mẹ đã về rồi!” Chung Diệp ôm lấy con gái, để cho cô bé ngồi trên đùi của mình.

“Mẹ, hôm nay mẹ có cảm giác khỏe lên chưa?” Bàn tay trắng trắng mềm mềm mấp mấp khẽ vuốt lên gương mặt gầy gò tái nhợt.

Lương Tư Nhụy năm tuổi nhưng đã tinh tường hiểu chuyện, biết chăm sóc và rất quan tâm đến mọi người.

Cô bé có đôi mắt đen nháy, cằm nhỏ đẹp, mười phần là một tiểu mỹ nhân.

“Mẹ hôm nay cũng không tệ lắm, bởi vì có đi Lục của con tới nói chuyện phiếm cùng mẹ!”

Tư Nhựt nhìn Tiểu Ngưng cười cười, sau đó mới lễ phép nói: “Cháu chào dì Lục ”

Tiểu Ngưng gật gù đầu, hai mắt thẳng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn kia. “Tư nhựt cũng ngoan, gần nhất có tập điệu múa nào mới không?”

“Có ạ, mấy ngày nữa chúng cháu còn có cuộc thi múa nữa!” Tư Nhựt cười nói.

“Nhị Nhị, vậy con nhảy cho dì cùng mẹ xem thoáng cái được không?”

Chung Diệp vỗ nhẹ sống lưng con gái, làm cho cô bé nhảy xuống đất.

” Vâng, mẹ và dì mở thật to mắt nhìn con múa một lần nhé ! “ Tư Nhựt mở to đôi mắt tròn, giống như một thiên thần đến mừng phần.

Cô bé nhảy ra giữa sân nhà, miệng không ngừng hát nhịp: “Một hai, một hai...”

Thân thể của cô bé theo nhịp tạo ra những động tác mềm dẻo, sống lưng thẳng, cái cổ, tứ chi vươn ra theo nhịp điệu, tuy chỉ mới có năm tuổi, nhưng chỉ đó thôi cũng có thể đoán được Nhị Nhị khi lớn lên sẽ có một dáng người hoàn mỹ.

Hai người phụ nữ ngồi bên, ánh mắt không chớp nhìn cô bé đang nhảy múa trên sân nhà.

Nhị Nhị kéo mép váy, cúi người chào như một công chúa nhỏ: “Xin cảm ơn...”

” Oa, Nhị Nhị giỏi quá ! “ Chung Diệp vỗ tay, vì con gái mà trầm trồ khen ngợi .

” Cảm ơn, mẹ! ” Nhị Nhị lia chạy về, lần này cô bé lại gần Tiểu Ngưng hơn: “Dì, cháu múa không đẹp sao ? Sao dì không vỗ tay cho vậy?”

Đôi mắt Tiểu Ngưng nhẹ nhàng dao động, vòng tay ôm lấy cô bé: “Nhị Nhị múa đẹp quá, cho nên dì mãi nhìn mà quên cả vỗ tay!”

“Thì ra là như vậy, cháu bỏ qua cho dì đó!” Nhị Nhị có vài phần phách lối, cứ như thể mọi người trên thế giới này đều phải cổ vũ cho nó vậy. “Dì, váy đẹp quá, là của cháu sao?”

Nhị Nhị cầm váy qua lưng phất lên hỏi, hết nhìn mẹ rồi lại nhìn dì.

“Đúng vậy, dì mua cho Nhị Nhị đây ! Nhị Nhị mau mặc thử xem!” Chung Diệp thúc giục con, đồng thời cũng nhanh chóng cởi bộ váy nhỏ ra.

Có váy mới, cô bé cũng nhanh chóng thuận theo, động tác không đầy hai phút đã mặc xong xuôi.

Nhị Nhị đứng trước gương, miệng kéo dài phát ra âm thanh thán phục: “Oa, thật xinh đẹp, con thích chiếc váy này!”

Chung Diệp nhìn con gái xinh như công chúa, khuôn mặt lại mỉm cười thỏa mãn: “Dì con mua quần áo, mặc trên người con lúc nào cũng vừa vặn nhất!”

Sau khi nói xong, ánh mắt lia chuyển đến trên người Tiểu Ngưng. “Luôn hợp hơn so với mẹ mua cho con”

” Không...” Tiểu Ngưng lại sợ hãi lắc đầu : “Chị Chung, không phải như thế, em chỉ tùy tiện mua thôi. Em mới mua cho cháu được mấy bộ thôi mà, trùng hợp lại vừa người!”

“Ha ha...” Chung Diệp lại cười nhạt, nói sang chuyện khác. “Lần này tổ chức sinh nhật, hãy làm luôn cho hai đứa bé cùng một chỗ, chúng ta cùng chúc mừng sinh nhật sẽ thân thiết hơn!”

“Em và Dương Dương thật sự không muốn quấy rầy, em muốn ở nhà cho Dương Dương qua!” Tiểu Ngưng suy nghĩ vài giây rồi nói, mỗi lần cô và Dương Dương đều chiếm tiện nghi nhà người ta quá rồi, luôn như thế thì không tốt !

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87

“Không biết đâu, cháu và anh Dương làm sinh nhật cùng cơ!” Tư Nhựt lập tức làm nũng, miệng vênh cao lên, cái mũi nhỏ thẳng tắp thật sâu nhúu lại.

“Nhị Nhị năm nay thử cảm nhận một sinh nhật chỉ có cha mẹ với cháu xem!” Tiểu Ngưng lại dụ dỗ nói.

“Không muốn, cháu muốn cùng đi và anh Dương làm sinh nhật cơ!” Tư Nhụy rõ ràng là mất hứng, không muốn như vậy.

“Chính là...”

“Tiểu Ngưng đừng từ chối! Chị còn có thể chỉ nhìn thấy Nhị Nhị vui vẻ có mấy lần sinh nhật nữa thôi! Suy nghĩ của em chị hiểu, đừng khước từ nữa!” Chung Diệp một bên nói.

Tiểu Ngưng lại suy nghĩ thật lâu, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý: “Vâng”

“A a ~~~ quá tuyệt lại có thể cùng mừng sinh nhật với anh Dương rồi” Tư Nhụy vui mừng reo lên.

“Lục tiểu thư”

Tiểu Ngưng vừa mới đỗ xe xong chuẩn bị lên lầu chợt nghe sau lưng có người gọi cô. Nghi hoặc quay đầu lại nhìn chỉ thấy một cô gái trẻ xinh đẹp mặc trang phục phương Tây cao ngạo đang nhìn mình thân nhiên mỉm cười.

Mà cô sẽ không bao giờ có thể quên được người này – chính là cô gái trẻ trong buổi tối năm đó.

“Xin chào, cô tìm tôi có chuyện gì?” Tiểu Ngưng nghi ngờ hỏi, sau đó gỡ mũ bảo hiểm xuống.

“Ừ, tôi muốn nói với cô mấy chuyện. Yên tâm không làm mất nhiều thời gian của cô đâu!” Tiền Ly Nhi làm bộ thật nhu nhược khiến cho người khác khó mà cự tuyệt yêu cầu của cô ta.

“A...” Tiểu Ngưng nhìn xung quanh tò vò ở trong này có thể nói chuyện được sao?

“Khi tôi tới, có thấy một quán cà phê ở trước nhà, chúng ta có thể qua đó nói chuyện được không?” Trong cặp mắt của cô ta hiện lên vẻ sốt ruột.

“Được.” Cô biết rõ đối phương tìm mình là vì chuyện gì nhưng không nhất thiết phải từ chối.

Cứ như vậy, hai cô gái tìm một vị trí khá yên tĩnh, ngồi xuống trong quán cà phê.

Uống xong một ngụm cà phê, Tiền Ly Nhi ưu nhã buông tách xuống nhìn chăm chăm và Tiểu Ngưng: “Lục tiểu thư, nhiều năm như vậy, không ngờ là còn có thể được gặp lại cô”

Tiểu Ngưng ánh mắt vẫn đặt trên bàn, từ đầu đến giờ vẫn chưa biểu lộ chút cảm xúc nào nói: “Đài Bắc vốn không phải quá lớn, gặp gỡ tình cờ cũng không có gì lạ!”

“Chính là lại xuất hiện bên cạnh anh ấy thì đúng là quá có duyên rồi!” Cô mở to mắt nhìn Tiểu Ngưng, trong mắt hiện lên một tia tức giận kèm theo sự ghen ghét.

Bất quá Tiểu Ngưng đang cúi đầu không nhìn thấy chỉ nghe được giọng nói ‘thiện lương’ của cô ta.

Những lời này lại khơi gợi lên đau lòng trong cô, vội vã giả thích: “Tiểu thư, cô hiểu lầm rồi, giữa tôi và anh ấy không có chuyện gì cả”

“Vậy đứa trẻ đó không phải là con của cô và anh ấy sao?”

“Không con tôi và hẳn không có chút quan hệ nào cả!”

“Không có quan hệ sao?” Tiền Ly Nhi rơi lệ, ngữ điệu có chút run rẩy. “Tôi thật sự rất sợ mất đi anh ấy. Tôi và anh đã ở bên nhau sáu năm trời rồi, tôi yêu anh ấy sâu nặng và không nghĩ một lúc nào đó sẽ mất đi anh ấy.”

“Tôi sẽ không cướp đi anh ấy của cô đâu.” Tiểu Ngưng cười khổ nói dù trong lòng cô thì vẫn khát khao hẳn.

“Các người không phải vẫn đang ở cùng một chỗ sao?” Cô nắm chặt bàn tay Tiểu Ngưng mắt ngấn lệ nói.

“Không! Đó chỉ là hiểu lầm!” Tiểu Ngưng lập tức giải thích, sợ cô ta hiểu lầm. “Hơn nữa, anh ấy cũng không biết đó là tôi!”

“Đứa bé kia là...?”

“Anh ấy cũng không biết chuyện về năm xưa cũng như đứa trẻ, tiểu thư xin cô an tâm, tôi và con tôi cũng không muốn có thay đổi gì! Hơn nữa chúng ta cũng sẽ không còn gặp lại nhau nên lo lắng của cô căn bản là không cần thiết!”

“Tôi đã sớm trở thành người phụ nữ của anh ấy. Nên vì vậy Lục tiểu thư, xin cô thành toàn cho chúng tôi, từ nay về sau xin đừng xuất hiện trước mặt anh ấy nữa cũng đừng để cho anh ấy biết chuyện về đứa trẻ kia được không?” Tiền Ly Nhi nước mắt rơi xuống như chuỗi ngọc trai, người khác nhìn vào thật sự cảm thấy đau lòng nhức nhối không thôi.

“Đúng vậy. Tôi sẽ không để anh ấy biết!”

Tiền Ly Nhi lấy từ trong chiếc ví da một tấm chi phiếu đặt trước mặt Tiểu Ngung. “Đây là một chút tâm ý của tôi, mong cô nhận lấy cho!”

Tiểu Ngung nhìn tấm chi phiếu sau đó lại nhìn thẳng vào đối phương. “Tiểu thư, tôi nhất định đáp ứng yêu cầu của cô, không cần phải cho tôi tiền!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88

Tiểu Ngung lập tức thanh toán tiền cà phê của mình rồi rời khỏi.

Tiền Ly Nhi nhìn theo bóng dáng cô đi xa, khóe môi nham hiểm cười. Cô quả nhiên đã dùng đúng cách đánh vào điểm yếu của con người còn hơn âm tàn đối phó với họ.

Đường Thị đang tiến hành hạng mục thu mua tập đoàn Minh Nhật.

Đường Hạo ngồi yên nghe báo cáo của người phụ trách hạng mục tuy nhiên trên khuôn mặt không có quá nhiều biểu cảm, nhưng hai mắt lại lộ vẻ thỏa mãn không che giấu nổi.

Phụ trách thu mua hạng mục Vương Kinh Lí đột nhiên ngừng báo cáo đẩy kính mắt lên.

Đường Hạo hơi nhíu mày, con mắt sắc bén quét thẳng đến gương mặt Vương Kinh Lí. “Gặp phiền toái gì cứ nói thẳng ra!”

Kì thật trong thu mua xuất hiện sự cố là chuyện bình thường nhưng đối mặt với vị tổng tài trẻ tuổi này Vương Kinh Lí không sao tránh khỏi sự khẩn trương. “Dưới trướng của tổng tài Minh Nhật có một hộp đêm kinh doanh cũng không tệ lắm. Đối tác nói muốn bàn chuyện thu mua thương lượng”

“Hiện tại chỉ còn lại vấn đề này thôi sao?” Đường Hạo mặt không biểu lộ gì, cũng không hỏi nhiều, muốn đòi thêm tiền bất quá chỉ là chuyện rất đổi bình thường. “Tiền không phải không thể cho thêm nhưng mấu chốt là có xứng đáng hay không?!”

“Đúng vậy, tổng tài!”

Nhìn con số mà đối phương yêu cầu, Đường Hạo khép tài liệu lại: “Tiếp tục đàm phán, ít nhất cũng phải ép hạ giá được xuống còn một nửa!”

“Dạ” Vương Kinh Lí có chút khó xử thật không muốn mở miệng nói.

“Anh đi ra ngoài trước đi!” Đường Hạo không cho hắn có cơ hội cự tuyệt, đầu phải là một nơi đàm rỗng hang hồ mà đưa ra cái giá như vậy, nên không cần phải nghe thêm nhiều nữa.

Vương Kinh Lí gật gù đầu, kẹp tệp tài liệu lại rồi đi ra khỏi phòng tổng tài.

Reng... reng...

Chuông điện thoại bàn reo lên, ngón tay Đường Hạo nhấc nút xuống.

“Tổng tài của tập đoàn Minh Nhật mời ngài đi ‘XX Giải Trí Thành,’ ý của ngài là...”

“Tốt, tôi chấp nhận” Hắn cũng muốn mau mau đến xem nơi tiêu khiển ăn chơi bí mật của tên đàn ông kia xem sức hấp dẫn của nó thế nào mà tổng tài Minh Nhật lại công khai mời hắn như thế này?

“Được rồi, tôi sẽ đi gặp đối phương ngay bây giờ!”

Đường Hạo cúp điện thoại sau đó hướng mặt lên suy nghĩ.

Ha ha, nơi nhưng người đàn ông tìm thú vui đều giống nhau không ít thì nhiều, đơn giản là tìm phụ nữ đẹp để kích thích cảm quan của đàn ông.

Nếu ông chủ của Minh Nhật muốn dùng cách này để khiến hắn chi thêm tiền ra trong vụ thu mua này thì đây quả là một tính toán sai lầm.

Phụ nữ xinh đẹp hẳn quả thực không ghét chút nào, tuy nhiên không bao giờ khiến hắn rơi vào tình trạng sa ngã si mê, đánh mất đi lí trí.

Nghĩ tới đây, người đàn ông đang ngồi trên ghế da này đột nhiên chau mày nghĩ tới cô gái kia.

Thanh thuần, gò má lại có vài phần đáng yêu, tư thái quyến rũ vô cùng.

Đáng chết, thế nào mà chỉ nghĩ thôi cũng khiến hắn không khống chế nổi phản ứng.

Đường Hạo sắc mặt đỏ bừng, đầu lưỡi khoang miệng khô khốc, tự điều chỉnh lại tâm trạng, với tay nhấp ngụm cà phê đang bốc khói.

“Đường thiếu gia chưa thảo mãn dục vọng của mình sao? Sắc mặt thoảng cái mà đã đỏ bừng rồi kia!!” Không gỡ cửa trực tiếp đi vào văn phòng tổng tài, đứng thản nhiên huyết sáo bông đùa nói.

Cánh tay trái của hắn buông áo khoác kiểu tây lên giá, ung dung bước đến ghế sofa ngồi xuống.

Bộ dạng của hắn thật nhàn nhã như thể căn phòng này không khác gì so với phòng bếp nhà hắn.

“Ai cho phép cậu tùy tiện vào đây hả?” Đường Hạo gặng dữ hỏi.

“Tôi đâu có tùy tiện đi vào ! Vào đây đã qua cô thư kí của anh, cực kì quanh mình chính đại đi vào!” Đông Tri bao nhiêu năm vẫn giải thích một cách đúng đắn như vậy trước mặt Đường Hạo.

“Lại quay về chủ đề cũ : Người phụ nữ nào khiến anh không thể kiềm chế là ai vậy hả ?”

“Không có !” Đường Hạo lạnh như băng buông ra hai chữ này.

“Ôi chào !” Đông Tri lắc đầu thở dài nói : “ Nhìn anh tức giận xem ra quả là đã đánh trúng tim đen rồi ! Ha ha, cũng có phụ nữ khiến Đường thiếu gia rung động ư ? Cô ta cũng khiến tôi thấy hiếu kì rồi đó ! ! Lão huynh à !! Cô ấy tên gì vậy ? Giới thiệu cho tiểu đệ này được không ?”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89

“Cậu không cần biết!” Mà ngay cả chính hắn đến giờ cũng không biết tên của cô là gì.

Đông Tri như vừa chứng minh được suy đoán của mình, lông mày nhếch lên, huyết sáo. “Quả thực đúng là có một cô gái như vậy ha ha...” Sau đó hắn còn không chú ý đến hình tượng của mình cười thật to, hai tay còn ôm lấy bụng để mà cười.

Đường Hạo sắc mặt khó coi đã đến cực điểm rồi, hai con mắt cứ nhìn chằm chằm hắn. “Cậu bán rẻ tiếng cười đấy hả? Rất tiếc , tôi không có hứng thú đâu?”

Nếu như ánh mắt có thể giết người thì hiện tại, có lẽ Đông Tri đang nằm thoi thóp trên vũng máu tanh, trên người chẳng chịt vết thương rồi.

“Ha ha, nếu anh đối với tôi không có hứng thú thì người phụ nữ kia chắc đã liều mạng đi tìm anh rồi!!”

“Hiện giờ, tôi muốn được yên tĩnh làm việc, cho nên cậu quá phiền toái rồi đấy! Mau đi ra ngoài!” Hắn trực tiếp hạ lệnh trục xuất khách mà không để cho đối phương nửa điểm mặt mũi nào.

“Đề chờ tôi uống li cà phê cô thư kí của anh đã mất công pha cho đã! Không nên lãng phí như thế chứ?” Đông Tri vẫn tiếp tục ngồi trên ghế sa lon, hai chân vắt chéo lên cao, rõ ràng không có ý muốn rời đi.

Biết rõ Đường Hạo đuổi mình đi không được, chắc chắn sẽ coi như mình như người tàng hình tiếp tục công việc muốn làm.

Cửa phòng được mở ra một cách lịch sự, thư kí trong trang phục công sở đi vào, đặt tách cà phê trên bàn trà sau đó lập tức rời đi.

Đông Tri uống một ngụm lớn cà phê, sau đó lại huyết sáo nói: “Lão huynh, thân thể của anh cũng đã khỏe mạnh rồi , hôm nay tôi đến là muốn cùng anh đi ra ngoài chơi cũng được lắm đó! Bằng không thì chứng minh anh bị ‘hồng’ rồi, sẽ có rất nhiều người đau lòng đấy. Anh xem, anh là huyết mạch duy nhất của Đường Gia nếu như vậy thì thật đau lòng quá!!!!!!”

“ Không cần! Buổi tối hôm nay tôi đã có sắp xếp rồi” Tối hôm nay hắn còn đi đến Giải Trí Thành xem xét một chút so với công tác hiện tại còn quan trọng hơn.

“Đi công cán hay là tìm phụ nữ vậy?”

“Tôi không có nghĩa vụ phải bao cáo với cậu!”

“Tôi cũng chỉ có thiện chí quan tâm đến anh thôi, Hiện tại thì thân thể khỏe mạnh quan trọng hơn công việc!” Đông Tri tận tình khuyên khuyên bảo bảo hôm nay buông lỏng bản thân theo hấn đi tìm một chỗ cuồng hoan. “Tôi nói cho anh biết rõ là tôi biết chỗ nào ở đâu có những người phụ nữ đáng người đặc biệt tốt nhất!”

Đường Hạo giơ tay lên nhìn xem đồng hồ sau đó khép giấy tờ lại, lạnh mặt nói: “Thực xin lỗi nhé! Hôm nay tôi phải tiếp một vị khách quan trọng cho nên...! Cậu cứ tự nhiên nhé..!”

Nói xong cũng trực tiếp đi ra khỏi văn phòng.

Đông Tri cũng nhún nhún vai, đem toàn bộ cả phê trong tách uống hết sau đó cũng đi.

“Tôi hôm nay nhất định phải giáo huấn hấn ta một trận nếu không từ nay về sau sẽ không ai coi ta ra gì!” Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, hơi mập cứ đi qua đi lại trong một căn phòng có phần u ám.

“Nghe nói Đường Hạo chỉ nhận tiền, dùng mỹ nhân kế với hấn chắc không có tác dụng!” Người quản lý Tạ có chút khó xử nói.

“Hấn là dân đồng tính sao?” Tổng tài Minh Nhật Lí Nghiễm ngón tay kẹp điều thuốc mĩa mai hỏi.

Quản lý đứng một bên lắc đầu. “Cũng không phải vậy! Hấn có một vị hôn thê thực nữ khuê các và cũng chưa từng nghe nói hấn có chuyện tình mờ ám với người đàn ông nào đó!”

“Cho nên mới cần phải xem cô gái này thế nào! Có thể làm hấn mê muội tại Giải Trí Thành hay không? Hãy tìm cô gái nào xinh đẹp nhất vóc dáng tuyệt vời nhất, còn phải có kỹ thuật hầu hạ đàn ông điêu luyện nhất đến hầu hạ hấn! Tôi không tin là cùng là đàn ông mà hấn lại không ‘động tình’ trước mỹ nhân như vậy! Trừ khi hấn bị ‘bất lực’!”

“Đã hiểu, tôi sẽ đi thực hiện ngay bây giờ!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90

“Chị Ngưng, hôm nay về mất thật đẹp cho em đấy, hai ngày vất vả tranh không nghỉ ngơi làm mất thâm quầng nặng nề!” Một cô gái trẻ, người ăn mặc cực kì tươi mát, ngồi một bên hút thuốc vừa hướng Tiểu Ngưng nói.

“Được!” Tiểu Ngưng quay đầu hít một hơi không khí sau đó quay lại đối mặt với cô gái đang cầm trang điểm kia.

Cô nhanh tay động tác trang điểm thành thạo đánh phấn nền trên khuôn mặt cô gái, cầm tẩy bút bắt đầu vẽ mắt.

Cô gái trẻ hướng khuôn mặt, gò má lên cho Tiểu Ngưng trang điểm nhưng vẫn không quên mút lấy điều thuốc nhả khói ra nặng nề.

“Khái khái...” Tiểu Ngưng tránh không kịp hít luôn cả đám khói đó vào.

Cô bị khói hun vào mắt khiến hốc mắt đỏ hồng lên có vài giọt nước mắt, nhanh chóng quay đầu che miệng điều chỉnh lại hô hấp.

“Chị Ngưng! Thật xin lỗi đã làm chị bị sặc khói thuốc rồi!” Ngữ âm thì có vẻ là xin lỗi nhưng vẫn không ngừng hút thuốc phả khói vào người đang bận rộn trang điểm cho mình.

“Không sao!” Vì để cố gắng tranh thủ thời gian trang điểm toàn bộ nên Tiểu Ngưng chỉ có thể nheo mắt lại tiếp tục công việc trong tay. Không có cách nào khác, cô cũng đã quen với sự tình này như vậy trong nhiều năm nay rồi.

Tuy nhiên thanh âm càng lúc càng kém cổ họng lại càng đau đớn hơn, cô thật sự không thể tập trung hoàn toàn vào công việc của mình được.

Ở nơi này, trang điểm cho các tiểu thư hoặc những diễn viên lên sân khấu biểu diễn, thu nhập một đêm rất cao.

Cho nên cô chỉ có thể cố gắng nhẫn nhịn, vì mẹ già đang bệnh, vì nuôi dưỡng con thơ, những khó khăn này chẳng có gì là to tát cả.

“Thái Nh, lát nữa cô qua phòng 007. Nhất định phải phục vụ vị khách này thật tốt, làm cho người ta hoàn toàn hài lòng đấy nha!” Một mama hơn 40 tuổi, bước vào trong phòng nghỉ, đi đến trước mặt cô gái trẻ vừa rồi.

“Đã biết rồi, quản lý trước đã tìm tôi nói chuyện này!” Cô gái trẻ về mặt ngạo mạn, trước gương cố ý nhún xuống để lộ hơn nửa thân hình.

Lời nói vừa xong, làm cho không ít các cô gái khác trong phòng một hồi xôn xao.

“Ah! Các cô chắc ghen ghét không ít. Còn cách khác sao? Có trách thì trách cha mẹ các cô sinh các cô không tốt.” Cô gái tên Thái Nhi kia vừa nói vừa không ngừng phả khói thuốc bay lung tung, về mặt kiêu ngạo, liếc nhìn các cô gái còn lại trong phòng, xét về tư sắc không ai bì được với cô ta.

“Phải rồi! Cũng chỉ có ít người như mẹ cô ta, sinh con ra chỉ để nằm dưới thân đàn ông mà kiếm tiền!” Một cô gái nhìn có vẻ mới đến đây chưa được bao lâu mĩa mai nói.

“Cô cho rằng cô có cái gì mà tốt mà cúi xuống nằm bên đàn ông kiếm tiền còn đòi hỏi thêm lợi nhuận khác” Thái Nhi tức giận cầm một chai dịch hương thẳng đối phương mà ném tới.

Tiểu Ngưng bùm lấy đầu đau nhức kêu lên một tiếng. Tránh không kịp, Tiểu Ngưng cắn răng lãnh một cái nắm tay nặng nề vùng tới.

“Tốt lắm, các người còn ở trong này đánh nhau, nếu như còn muốn đánh tiếp thì đừng hòng được chia trách phần trăm gì!” Mama Tang bốc hỏa lớn tiếng thét lên, khôi phục sự yên tĩnh trong phòng.

Mama lại khôi phục trạng thái ban đầu về mặt tươi cười nhìn nọt nói: “Thái Nhi, hôm nay cô phải trở hết tài nghệ ra ha! Quản lý nói, nếu làm tốt thì sẽ lãnh không ít tiền thưởng!”

“Biết rồi! Thật nhiều lời” Thái Nhi dứt lời khép miệng lại để cho thợ trang điểm tô môi, đôi môi của cô là đẹp nhất!

Hôm nay vị khách này chắc chắn là rất quan trọng, nếu không quản lý đã không gọi đến một lúc ba thợ trang điểm giỏi nhất đến để trang điểm cho Thái Nhi, khiến cô ta không có bất kỳ vết hay khuyết điểm nào.

Tiểu Ngưng có phần hiếu kì với vị khách quan trọng này, hẳn là ai? Lại có thể khiến cho mọi người phải khấn trương như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91

“Đường tổng tài thực sự là một người đàn ông đẹp trai đầy mê hoặc nha!” Thái Nhi cơ hồ đem toàn thân dán vào ngực người đàn ông đang ngồi kia.

Đường Hạo trầm mặc không nói, uống cạn li rượu vang đỏ, lông mày chau lại. Rượu này hương vị kém cực kì, tại sao bọn họ lại dùng thứ rượu thấp kém tiền này đi lừa gạt túi tiền của đàn ông!

“Đường tổng! Thái Nhi của chúng tôi lúc này đang là bảo bối được nhiều người sùng nhất đấy nhưng không phải khách nhân nào đến cô ấy cũng tùy tiện tiếp đâu!” Lí Nghiễm nháy mắt ra hiệu biểu lộ cùng là đàn ông hẳn hiểu ý tứ trong lúc này.

“Ha ha, tôi đây phải nói lời cảm tạ Lí tổng tài đã nhiệt tình khoản đãi rồi!” Đường Hạo khiêu mi một chút cũng không có ý liếc nhìn nữ nhân bên cạnh. Hắn không cho đối phương có cơ hội đáp lời: “Bất quá mấy tiểu thư đây cũng chẳng khác mấy cô gái trong các quán rượu là mấy!”

Ừ? Lí Nghiễm đang yên bóng giắt mình. Lời này có ý gì?

“Tôi còn cho rằng nơi này có điểm nào đó hơn người xem ra cũng chỉ có vậy thôi!” Đường Hạo giọng nói lộ vẻ thất vọng nhưng không che giấu nổi sự khinh miệt.

Lí Nghiễm sắc mặt trở nên cực kì khó coi, mượn cơ đi vệ sinh để ra khỏi phòng.

“Đáng chết, Đường Hạo không có ung cô gái này!” Vừa ra khỏi phòng là hắn gầm nhẹ lên nói, không ngừng mút lấy ngón tay, nếu để ý kĩ thì thấy rõ hắn đang bực bội phát tiết.

“Thái Nhi chính là người đang được các đại gia tranh nhau đập bể túi tiền để có được!” Tạ trưởng quản lý có chút không nề hà nói. “Tôi nghĩ thì Đường Hạo đúng như lời người trong giới đồn, chỉ quan tâm công việc như một cái máy, không biết hưởng thụ phụ nữ!”

“Không có khả năng! Vẫn câu nói kia, trừ khi hắn bị đồng tính luyến ái, hẳn bắt lực! Nếu không thì không thể không sa dưới váy cô ả kia!” Lí Nghiễm vẫn kiên trì nói.

“Ha ha, Lí tổng tài ở trong này hút thuốc đến mức quên cả đi vào!” Đường Hạo hai tay bỏ trong túi quần, bộ dạng thảnh thơi, tràn đầy mị lực của một người đàn ông trưởng thành.

“Đường thiếu gia muốn đi vào buồng vệ sinh này sao?” Li Nghiễm nói thong dong, trong giọng nói không để lộ ra sơ suất gì.

“Đúng vậy!” Đường Hạo nhẹ nhàng vuốt cằm, bỗng có một âm thanh thu hút sự chú ý của hắn.

“Tiên sinh, xin ngài buông tôi ra!” Tiểu Ngưng giữ chặt lấy cổ áo, đề phòng đẩy một người đàn ông say rượu bí ti hô lên.

Thân hình gã đàn ông kia lung la lung lay đè trên người Tiểu Ngưng, hai cánh tay cứng như sắt quấn quanh thân thể của cô. “Tiểu thư này, em thật là xinh đẹp có thích cùng anh đây thoả cái vui đùa không? Anh sẽ cho rất nhiều tiền!”

“Thật xin lỗi, tôi không cần tiền của anh, anh uống say rồi!” Tiểu Ngưng hai tay đang định giúp tên mập đó nhưng lại cau mày hô to.

Tên kia được thể đem Tiểu Ngưng ôm lấy, dán chặt trên thân mình. “Bảo bối! Thân hình của em thật tuyệt, cùng anh hảo hảo chơi đùa nha!”

“Không!” Tiểu Ngưng lại ra sức giãy dụa thân thể, chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi sự đụng chạm này. Một đồng tanh tưới thử trong miệng của hắn phun vào mặt cô, cảm giác dạ dày nôn nao đang bốc lên.

“Đến đây! Cho anh hôn một cái rồi em sẽ lại nói muốn thôi!” Hắn vừa nói vừa mở to miệng muốn áp xuống đôi môi của Tiểu Ngưng.

Thật đáng giận, Tiểu Ngưng giơ tay lên chuẩn bị ngay phần thưởng cho hắn là một cái tát.

Đột nhiên gã buông cô ra, một thanh âm như heo bị giết của hắn vang lên, một cái chân được vung trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92

Sau đó có hai tên áo đen chạy tới, lập tức khiêng gã đàn ông đang không ngừng chửi bới trên mặt đất đi.

Tiểu Ngưng lại kinh hồn, chưa định thần lại nhìn về phía kia, hai tay nắm chặt lấy quần áo, toàn thân run lấy bầy.

“Hóa ra cô làm việc ở đây ha ha!” Đường Hạo bên tai Tiểu Ngưng mĩa mai giễu cợt nói.

Thanh âm quen thuộc lại là cho Tiểu Ngưng ngây người như khúc gỗ, chầm chậm xoay người lại. “Anh...” Cô ghen giọng không nói nên lời, những tưởng sẽ không bao giờ gặp lại hắn nữa, tại sao lại tình cờ gặp được hắn tại đây như thế này?

Lập tức nàng buộc mình nuốt tất cả kinh ngạc lạ trong bụng cúi đầu xoay người rồi đi.

Khi cô vừa bước chân được một bước thì một lực đạo từ phía đằng sau giữ chặt lại.

Đường Hạo giữ lấy cánh tay cầu cô nhỏ giọng bên tai: “Một lời cảm ơn cũng không nói được ra sao?” Đáng chết, hắn lại muốn giữ nàng lại bên hắn, tại sao hắn lại muốn giữ người phụ nữ ‘lạ lẫm’ này lại bên mình?

“Cảm ơn tiên sinh” Tiểu Ngưng nói xong đang chờ hắn buông tay, nhưng bàn tay to lớn đang đặt trên cánh tay cô cứ giữ chặt lại không có ý buông ra. “Tôi còn có việc, tiên sinh ngài có thể buông tay tôi ra được không?”

Cô bất quá chỉ là đi nhờ thoả vào cái toilet này. Rất là không may lại gặp sự tình vừa rồi, hơn thế nữa còn đụng mặt hắn, cô thật không thể ngờ được sẽ gặp lại hắn như thế!

“Có việc? Ha ha chuẩn bị phục thị khách nhân ở phòng nào vậy?” Đường Hạo cũng không ý thức được tại sao mình lại có hành vi kì quái như thế.

Cô bất quá với hắn chỉ là người xa lạ, vì sao khi hắn biết được cô đang trong giờ làm việc tại đây, hắn lại có một luồng giận dữ sôi sục trong cơ thể như vậy? Giận dữ đó khiến hắn điên lên, không khống chế được hành vi của mình. Hắn quan tâm xem cô phục vụ ở phòng nào thì để làm gì chứ! Định xem nàng phục vụ đẳng ông như thế nào à? Cô ta dù có phục vụ cả trăm người đàn ông cũng chẳng khiến mắt đi của hắn phân tiền nào.

Có thể! Vì gì hắn lại xúc động muốn đem nàng trói lại, giết chết những tên đàn ông kia?

Tiểu Ngưng thì lại cố gắng áp chế tim mình đập mạnh, muốn duy trì thái độ bình thường đối diện với ánh nhìn của hắn – người đàn ông mà cô ngày nhớ đêm mong. “Tôi không cần phải nói với anh tôi làm gì! Đường tiên sinh, mau buông tay tôi ra!”

Nhìn cô bình tĩnh như mặt hồ không gợn sóng, Đường Hạo đưa ánh mắt phiền chán nhìn cô chầm chầm như đã qua nửa ngày mới chịu buông tay cô ra. Nhún nhún vai không nói gì, sau đó hướng buồng vệ sinh đi tới.

Tìm lại được tự do, Tiểu Ngưng lại muốn trốn đi , tiếp tục công việc của mình.

Hai người đàn ông đứng một bên trao đổi ánh nhìn, mỉm cười lộ lên đầy vẻ bí hiểm.

Trở lại phòng nghỉ, ngồi lên trên ghế, Tiểu Ngưng cũng vẫn chưa thoát khỏi chuyện vừa rồi, hình ảnh của hắn vẫn cứ hiện lên.

Hắn nhất định càng coi cô không phải là một cô gái tốt đẹp gì?

Như vậy cũng tốt, chí ít trong hắn cũng lưu lại một chút dấu ấn về mình!

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Tầng mama đột nhiên bước đến, kéo chiếc ghế dựa ngồi xuống nhìn cô.

“Không có gì” Tiểu Ngưng trát trát lại mắt lấy lại tinh thần hướng Tầng mama trả lời.

Tang mama không nói gì nữa cứ nhìn Tiểu Ngưng từ đầu đến chân đánh giá trong mắt lập tức hiện lên sự vui vẻ. “ Cô ở nơi này làm việc đã được năm năm rồi phải không?”

“Vâng, đã được trên năm năm rồi” Tiểu Ngưng vừa nghĩ vừa đáp lại cũng không khỏi cảm thán thời gian trôi qua nhanh ở đây khá vui vẻ.

“Cũng coi như là một người đã gắn bó lâu năm của Giải Trí Thành rồi” Tầng mama nở một nụ cười đùa vừa tiện tay mở hai lon đồ uống, đưa qua cho Tiểu Ngưng một lon.

“A! Cảm ơn!” Tiểu Ngưng đưa tay nhận lấy, không có lấy nửa điểm nghi ngờ, Tầng mama là người cô quen biết đã lâu cho nên không có chút phòng bị nào trong tâm.

“Cám ơn cái gì! Quán của chúng ta sắp đổi chủ rồi, không biết ông chủ mới có còn cho một phụ nữ già như ta làm việc ở đây nữa hay không?” Tầng mama thờ dãi một câu, ánh mắt dõi theo chăm chú nhìn Tiểu Ngưng.

Tiểu Ngưng uống một ngụm nước ngọt sau đó mở to mắt kinh ngạc nhìn Tang mama, biểu lộ thật khản trương “Bây giờ không phải đang kinh doanh rất tốt sao? Tại sao phải đổi chủ?”

“Hình như ông chủ của chúng ta gặp chuyện không hay! Ai cũng không hiểu rõ mọi chuyện như thế nào, chỉ là nơi này chẵn chẵn phải đổi chủ rồi!”

“A” Tiểu Ngưng hai đầu lông mày bắt đầu chau lại, vì chính tương lai của bản thân mà bắt đầu lo lắng. Cô sẽ không phải thất nghiệp đó chứ? Bởi nếu vậy thì tiền thuốc men của mẹ, tiền ăn học của con, cô sẽ phải làm thế nào đây?

Có lẽ vì quá lo lắng cho tương lai của mình, Tiểu Ngưng đột nhiên phát hiện ra mọi thứ thật mơ hồ, hơn nữa phía dưới bụng lại có một luồng khát vọng nào đó nóng rực vừa sinh ra.

“Tôi khó chịu quá!” Nói xong Tiểu Ngưng cũng không còn ý thức được điều gì nữa ngã phịch xuống ghế.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93

Đường Hạo nâng ly rượu lạnh mặc uống, nhưng chính bản thân hắn cũng không biết nội tâm đang bức tức điều gì. Quả nhiên, hắn đã không đoán sai, cô đúng là đang làm cái ‘nghề’ đó.

Khóe miệng nhấc lên, khẽ nở nụ cười châm chọc.

Gì chứ, người phụ nữ như vậy hắn căn bản chẳng thêm để ý đến, sở dĩ đối với cô có phản ứng đặc biệt như vậy, hoàn toàn là do lâu rồi hắn chưa có động đến người phụ nữ nào.

Hắn tìm ra một lí do có vẻ hợp lí nhất, tự thuyết phục chính mình.

Đường Hạo đặt ly rượu xuống, ánh mắt vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng nhìn Lí Nghiễm:

“Thật xin lỗi, Lý tổng, hôm nay tôi hơi mệt một chút, mọi việc để sau bây giờ chỉ muốn về nhà nghỉ ngơi sớm thôi.”

Vừa nói hắn vừa đứng lên, chuẩn bị rời khỏi chỗ này.

“Đừng như vậy , Đường lão đệ, chúng tôi ở đây đã chuẩn bị một tiết mục đặc sắc, cậu không đi xem thì thật sự là một điều rất đáng tiếc đấy!” Lý Nghiễm đều cười ha ha nói, hai mắt lờ ra tia sáng.

“Tôi thấy không cần thiết!” Đường Hạo thẳng thắn nói, kéo hắn đến nơi này đơn giản chỉ là muốn nâng cao giá tiền lên thôi, nhưng hắn thật sự cũng chẳng muốn mua cái chốn này làm gì.

“Muộn đi vài phút cũng không muộn là mấy nha, vạn nhất có cái gì làm cho Đường lão đệ đặc biệt thích ? Nhưng tôi cam đoan với cậu, bỏ qua nhất định rất đáng tiếc!”

Lý Nghiễm ngực thẳng như cây trúc pháp phòng nói, bằng kinh nghiệm lăn qua lăn lại bao nhiêu năm ở đây, hắn tin chắc rằng cô gái kia nhất định sẽ làm cho Đường Hạo ‘động tình’ . “Đường lão đệ đi theo tôi. Đi theo tôi...!”

Lý Nghiễm nhiệt tình mở cửa phòng, dẫn Đường Hạo tiến vào.

Tên này đã nhiệt tình như vậy, xuất phát từ phép giao tiếp Đường Hạo nghĩ cũng nên theo, giữ gìn một vài phần mặt mũi cho hắn, để mặc hắn lôi kéo vào trong căn phòng tối đó.

Đi vào bên trong chính là một màn hình lớn, lập tức sáng lên.

Đường Hạo bất giác nhíu mày, trong thâm tâm thì lại càng thêm phần chán ghét nơi này. Đáng chết, Lý Nghiễm này cho rằng mình cũng hèn hạ bị ỉn như hắn ta chắc?

Xét về tài chí hay bề ngoài hơn người, cùng xuất thân của hắn, muốn phụ nữ hình thức thế nào gì mà chẳng có ?

Nói lại thì, cái gì mà kích thích, chính mình từ lúc sinh ra tới giờ cũng đã chơi qua mấy lần rồi.

Tên này cho rằng có thể làm cho hắn thay đổi tâm ý chắc? Hừ, thật đúng là một cái trứng ung, thảo nào mà hắn làm cho một tập đoàn đang làm ăn tốt đẹp bị lỗ vốn nặng nề, nợ nần chồng chất, đến mức phải đóng cửa.

Đang lúc Đường Hạo cười nhạt, thì một dung nhan nữ nhân trong tư thế chuẩn bị đang gãi gãi tay, cô một bên dắt theo quần áo, một bên hướng màn hình đi tới.

Làm cho ‘người quan sát’ trong phòng tình tường nhìn rõ chiếc cổ, cùng khe rãnh sâu từ cổ áo mở rộng trượt xuống lộ ra dần dần.

Ngón tay cô đặt trên ngực mềm mại, xoa nắn qua lại, làm như đói khát mong ‘người quan sát’ cùng tham gia với mình, tới đây xoa dịu cô.

“Ừ!” Từng tiếng yêu kiều trong miệng cô tràn ra, đầu lưỡi đỏ búng bung ra liếm vành môi khô khốc, lộ ra khát vọng , càng nhìn càng thấy lộ rõ.

Đơn thuần vỗ nhẹ lồng ngực mình tựa hồ như thế cũng không làm cô thỏa mãn, cô có chút khóc, thọc tay sâu vào trong áo sơ mi.

Trong lúc lơ đãng, một loạt hình ảnh cứ quanh quẩn xung quanh người ta.

Chỉ thấy nơi sau vạt áo của cô không ngừng động lên, làm cho người ta khó lòng mà không tưởng tượng cô đang xoa lấy nơi đầy dầ dỏ của mình. Cổ áo thỉnh thoảng lại được mở ra càng làm lộ da thịt mềm mại của cô.

Độ cong đó không ngừng làm cho đàn ông phải suy nghĩ mà nuốt một ngụm xuống, khóa lại trong miệng, quả thực ngọt ngào đến hòa tan.

Đáng chết! Người phụ nữ này không ngờ lại lay động như vậy, cô ta như vậy rõ ràng là trời sinh tính, trở thành công cụ cho đàn ông thỏa mãn nhu cầu.

Trong lòng Đường Hạo cũng không dưới một lần coi cô là phụ nữ không đứng đắn, nhưng trong tình huống lộ rõ như thế này làm mức độ khinh bỉ cô hiện lên trong mắt đã tăng lên đến mức báo động.

Đồng thời, sự khô nóng trong cơ thể của hắn bấy giờ đang hòa với lửa giận sôi sùng sục không ngừng lan tràn, toàn thân sôi trào đang dần tấn công xuống phía dưới bụng, không ngừng khiêu khích lí trí của hắn.

Căng cứng giữa hai chân làm cho hắn không tự chủ phải điều chỉnh tư thế đang ngồi, hai mắt lạnh băng nhìn chằm chằm vào thân người đang trên màn hình.

“Khái khái...” Lý Nghiễm đỏ bừng cả khuôn mặt, hô hấp dồn dập ho nhẹ một tiếng, bưng li rượu vang đỏ lên đổ vào miệng. Rõ ràng là muốn để cho Đường Hạo động tình, nhưng chính bản thân mình lại bị rung động, không thể không chế nổi.

Chẳng để ý quan tâm đến cấp dưới của mình lẫn khách nhân đang tiếp, biểu lộ trò hề, trưởng phòng lên giữa đống quần, gương mặt ngốc trệt, khoe miệng hơi hé ra, nước miếng rớt thành một đường dài.

“Khái khái...” Lần này đến lượt Tạ quản lí ho khan lớn tiếng, ra ý nhắc nhở ông chủ của mình cô gắng khắc chế một chút. Trời ạ! Cũng may hắn đã lớn tuổi nếu không cũng giống như ông chủ của mình, thật là lực bất tòng tâm mà! Làm sao mà không chế nổi hành vi trước một phụ nữ lay động như thế đang ở ngay màn hình trước mặt.

Nhận ra sự nhắc nhở của cấp dưới, Lí Nghiễm xấu hổ lau nước miếng nơi khóe miệng, giơ tay chỉ lên màn hình lớn ý bảo : “Đường lão đệ, thế nào, phụ nữ trong bar của chúng ta có phải rất khá hay không ?!”

“Rất lay động!” Đường Hạo đem rượu trong ly uống sạch, lạnh lùng buông ra ba từ đó.

“Ha ha, phụ nữ chẳng phải là như thế sao? Trước mặt đàn ông phải biểu lộ một chút đáng yêu mới có hương vị, phải không?” Lí Nghiễm vẫn tiếp tục lời những ý nghĩ dâm tục trong đầu hắn ra.

Đường Hạo chăm chú nhìn chăm chăm vào màn hình lớn, tay nắm thành quyền chỉ muốn đánh ngất cô gái trong khuôn hình kia.

Tiểu Ngưng không biết tại sao mình lại ở trong căn phòng này, cô chỉ biết rằng mình đang rất khó chịu khô nóng, cảm giác như đang có hàng ngàn con kiến gặm nhấm tim gan.

Chỉ là phía dưới bụng không ngừng nóng rực lên buộc cô phải vịn vẹo thân mình, run rẩy cọ sát liên tục mới khiến cho cô thoải mái một chút.

Cô làm sao vậy ?

Tiểu Ngưng nhìn vào chính mình trong gương, hai gò má hồng lên một tần màu đỏ, cô cố gắng mở hai mắt nhưng vẫn không thể, hai mắt cứ díp lại nửa hờ nửa không mơ mơ hồ hồ.

Ngực thì lại dâng lên một cảm giác khó chịu, đau đớn giống như ai đang mom tròn, hi vọng bảo bối có thể chạy nhanh đến đem chất lỏng mát vào.

Cô xoa nắn bầu ngực của mình, muốn làm cho cảm giác đau đớn kia vơi đi phần nào, nhưng thật không ngờ hành động đó lại như thổi lửa vào bếp khiến cho phần bụng dưới cô càng thêm nóng cảm giác cực kì trống rỗng, làm cho bản thân cũng không biết mình đang làm gì, hai chân căng ra.

Toàn thân khô sở khiến cô cũng không có cách nào khống chế được, miệng mở lớn rên rỉ : “Ưm . . a”

Cô tựa hồ biết bản thân hiện giờ đang muốn cái gì, nhiều năm về trước cô cũng từng bị cảm giác trống rỗng cực độ này tra tấn qua, cầu khẩn van xin cũng đã từng, nhưng người đàn ông kia chỉ đợi cho đến khi cô bật khóc, dùng tư thái cuồng ngạo mạnh mẽ mà lấp đầy sự trống rỗng đó trong cô.

Chân cô hiện tại mềm nhũn cố gắng di chuyển, chẳng có chút sức nào cả, đôi chân hiện tại căn bản không thể chống đỡ được cơ thể. Cô ngã nhào xuống sàn. “Nha” trong miệng lại phát ra một tiếng.

Cô nằm trên sàn nhà lạnh lẽo, thân thể của mình, cô vô luận có cố gắng làm thế nào thì cũng không thể giảm được sức nóng đang lan tràn bên trong.

Dưới bụng mơ hồ khẽ run lên, một lần nữa lại nói cho cô biết, hiện tại cô đang rất khát vọng được người khác ‘yêu thương’.

Cực độ sợ hãi cùng khát vọng muốn được dây dưa cùng ai đó đan xen vào một chỗ, từ từ gặm nhấm lí trí của cô.....

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94

Đường Hạo cảm giác trên mặt mình đang nóng bừng, không, không phải chỉ riêng khuôn mặt, mà toàn thân hắn đang nóng lên đến toát cả mồ hôi.

Cặp mắt của hắn vì nguyên nhân nào đó mà trở nên ửng đỏ, nóng bừng lên.

Đều là đàn ông, Lí Nghiễm đương nhiên hiểu được là bọn họ đã thành công trong việc khơi mào tâm tình của Đường Hạo, nội tâm không giấu nổi sự vui sướng: “Thế nào, Đường tiên sinh, tiểu thư chỗ chúng tôi có phải rất nhiệt tình không? Có tôi giúp anh đưa cô ấy đến không?”

Đường Hạo giữ im lặng, không cự tuyệt, đương nhiên cũng không đồng ý.

Lí Nghiễm trong lòng tựa hồ vui sướng mỗi lúc một nhiều, trước kia, nếu nói Đường Hạo không có chút cảm tình với phụ nữ thì chẳng phải lúc này đây, đáng lẽ hắn phải nói cự tuyệt thẳng thừng luôn mới đúng, nhưng hắn lại không nói gì cả, điều này chẳng phải là đang ám thị gì đó sao?

Xem ra cơ hội cũng không phải nhiều, chẳng còn gì để mất, Lí Nghiễm khẽ mở miệng cười: “Đường thiếu gia, cậu cũng đã chứng kiến chất lượng phục vụ ở bar này của chúng tôi như thế nào rồi đấy! Nói thật, nơi này tôi đầu tư cũng không ít vốn, chỉ riêng đào tạo đám phụ nữ trẻ đã tốn một số lượng tiền khổng lồ rồi! Đầu tư cho hệ thống điều hành điện tử, trang thiết bị, phần mềm máy tính, tất cả nơi này... cam đoan nếu cậu mua lại sẽ thu không ít tiền lời đâu! Cho nên tôi nghĩ nó đáng giá với cái giá đã nêu ra với cậu! Đường thiếu gia, cậu nói có phải không?”

“Ha ha, phục vụ? Tôi còn chưa có thể trải nghiệm qua, không biết được có tốt hay không? Cho nên...” .Đường Hạo nhếch khóe miệng đáp lại.

Hắn nở một nụ cười, thật sự làm cho người ta khó lòng đoán được tâm tình của hắn. Thoạt nhìn là nở nụ cười , chính là làm cho người khác trông thấy mà cũng lạnh hết cả sống lưng.

Lí Nghiễm ổn định sắc mặt nở nụ cười đáp trả, sau đó căng ra quan sát đến sắc mặt Đường Hạo nói : “Nếu như Đường lão đệ có thể tiếp nhận giá cả mà tôi đưa ra thì cô gái kia đêm nay tất cả sẽ thuộc về cậu, cậu thấy sao ?”

Thứ tốt đương nhiên là miễn, không thể trực tiếp cho, chỉ có thể cắn câu mới thường thức được.

“Ha ha, Lý tổng tài thật sự không ngờ ngài là người giao hoạt, lại có thể nghĩ ra được kế như vậy để đối phó với tiểu đệ này!” Đường Hạo cười lớn một tiếng, ánh mắt vẫn không ngừng nhìn chăm chăm vào động tác của cô gái trong màn hình.

Không thể phủ nhận một điều, người phụ nữ này thật sự ảnh hưởng rất lớn đến hắn, hắn giống như vừa tìm được cô, hiện tại chỉ muốn lập tức có được cô ngay.

Nhưng Đường Hạo, hắn là ai chứ ? Sao có thể tiếp nhận sự uy hiếp hạ lưu như thế này. Hắn buộc mình phải lạnh lùng, quay lưng nhún vai ra vẻ không có gì cả. “Thật ngại quá, con người tôi vốn công và tư rõ ràng, nếu là chuyện làm ăn cứ gặp người phụ trách bên tôi !”

Hoàn toàn không ngờ hắn ta dưới tình huống như vậy mà vẫn giữ được tỉnh táo, Lí Nghiễm thật sự kinh ngạc với người đàn ông chỉ trẻ hơn mình có vài tuổi này : “Đường lão đệ, cậu thật sự không muốn hưởng thụ kích thích tình một đêm sao ? Có tiền không phải cũng muốn hưởng thụ cảm giác khoái hoạt hay sao? Bằng không sau này nhất định sẽ trở thành nô lệ của đồng tiền đây nha !”

“ Lí tổng tài hình như đánh giá rất cao sức hấp dẫn của các cô gái ở chỗ các người thì phải ?” Đường Hạo tự nhiên chỉ muốn ra khỏi căn phòng chung này ngay. Hắn tha trở thành nô lệ của tiền tài chứ không chịu bị uy hiếp loại này.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95

Lý Nghiễm chán nản ngồi xuống ghế sofa, một bộ dạng thất bại thấy rõ.

Tạ trưởng quản lí bắt đầu đi bùm bùm.

Xong rồi, quả là thất sách, một chiều này đối phó với Đường Hạo căn bản là vô dụng. Xem ra không thể khiến hắn thu mua với giá mà họ đề ra, mấy ngày nay ngân hàng đã thực giục, bọn họ đã cố gắng xoay chuyển tình thế hết cách có thể.

Đang lúc bọn họ tuyệt vọng, thì một thanh âm như phụ nữ đôi chút kích thích vang lên.”Ah...” hơn nữa những tiếng thở gấp dồn dập cũng vang lên theo đó.

Chỉ thấy người phụ nữ trên màn hình kéo roi trang phục để lộ da thịt trắng trẻo, tươi mát. Hơn nữa hai tay cô ta còn đang vòng qua phía sau lưng chuẩn bị tháo bỏ nốt nệm y còn lại trên người.

“Đáng chết, mau tắt ngay cái này đi cho tôi, các người cũng không được phép nhìn cô ấy!” Đường Hạo đột nhiên hô to một tiếng, trên thương trường, hắn không hề để lộ ra ngoài hi vọng, vào lúc này lại biểu lộ sự tức giận ra, thật sự giống như muốn giết người.

”Ah...” Lí Nghiễm cùng cấp dưới vẫn đang yên lặng, ngây ngô không hiểu hắn đang có ý gì.

“Tôi có thể nâng giá ban đầu lên gấp ba, đồng ý, tôi sẽ mang cô gái này đi ngay” Đường hạo bàn tay nắm chặt lại, trong mình đang bùng lên một khối khí. Rõ ràng bản thân không thể để cô gái kia xen lẫn vào công việc, vậy mà tại sao dưới tình huống như vậy lại có thể chấp thuận nhượng bộ bọn người này.

“ Được, đồng ý, tôi đương nhiên là đồng ý!” Lí Nghiễm vài giây ngu ngơ sau lập tức ngẩng đầu mạnh mẽ. “Mau đem màn hình này đi! Đường lão đệ, tôi lập tức khiến cho cô bé này đi cùng cậu, ý cậu đã quyết, vậy thì kí hợp đồng, cho mọi chuyện qua thôi !”

“Anh sợ tôi quỵ nọ sao? Tôi nói tăng gấp ba là tăng gấp ba, hiện tại mau đưa tôi tìm cô ta, hiện tại cô ấy ở phòng nào?” Đường Hạo gầm nhẹ, loại khí thế bức người này, làm cho người ta không thể không khuất phục.

“ Như vậy là một lời đã định! Chúng ta như vậy là đã giao kết xong!” Lí Nghiễm không che dấu nỗi sự vui sướng, vội vàng dẫn đường cho Đường Hạo.

Tiểu Ngưng cởi quần áo xuống, lại thấy bất an, không quá thoải mái cũng không dễ chịu. Lí trí yếu ớt kêu gọi cô, cầm lại quần áo trên sàn mặc lại một lần nữa.

Đang lúc ngón tay run rẩy cài lại từng nút áo thì đột nhiên cửa phòng u ám bị người ta đá văng ra.

Bang !

Cánh cửa đưa đi đưa lại trong không gian, cuối cùng cũng từ từ dừng lại.

Ý thức Tiểu Ngưng vẫn còn đang hỗn loạn, không hiểu rõ chuyện gì xảy ra, chỉ thấy có một hình bóng ai đó nhảy đến bên cạnh, lập tức toàn bộ thân thể bị người đó ôm chặt.

“Ừm...” một làn hương thơm dễ chịu tiến vào trong hơi thở của cô.

Tư thế rất quen thuộc, trước đây hắn cũng đã từng ôm cô như vậy, chỉ khác một điều lồng ngực hắn không rộng như bây giờ.

Gò má cô nóng hổi, khát vọng theo bản năng liếm lấy vài vóc trên ngực hắn, bàn tay vô thức di chuyển trên vùng bụng bằng phẳng của hắn.

“Á...” Đường Hạo khổng chế không nổi hô lên một tiếng, chân bước mỗi lúc một nhanh hơn.

Tiểu Ngưng không biết là mình đã đem đến nỗi thống khổ cho người nào đó, bàn tay tham lam tiến sâu vào trong áo sơ mi trắng, ngón tay vuốt ve lên da thịt trơn bóng của hắn.

Đáng chết, hắn chỉ muốn ngay lập tức ấn cô vào trong góc, dựa vào vách tường mà ‘muốn’ cô.

Nhưng không được, hắn nhận nhin không thể để bất kì ai thấy được nét đẹp của cô. Trong nháy mắt, hắn lại cho rằng cô chính là của hắn và chỉ thuộc về riêng hắn.

Đến khi môi cô đã dán một đường phía trên bụng hắn, Đường Hạo ruột cuộc cũng đã đẩy cô vào trong xe, lập tức ngồi ở hàng ghế phía sau.

“Đi tới khách sạn!” Khách sạn Đường Hạo muốn đến là một trong những khách sạn lớn trong thành phố nằm dưới trướng của tập đoàn Đường Thị, tại đó hắn có phòng tổng thống chuyên dụng.

Lập tức chiếc xe sang trọng số lượng có hạn trên thị trường từ trong bãi đỗ xe lập tức hòa vào dòng xe cộ náo nhiệt trên đường.

Trong phòng hai người đàn ông khẽ chạm ly rượu chúc mừng thắng lợi. Lí Nghiễm đắc ý cười lớn, không quên thói khoe khoang: “Thế nào? tôi đã nói rồi mà, Đường Hạo bất quá cũng chỉ là một gã đần ông bình thường thôi, chiều này của chúng ta đã thành công mỹ mãn!”

“Đạ, ha ha, thật không ngờ không ngờ, thị trường điểm thậm chí có sức quyến rũ như vậy nha! Ha ha xem ra loại thuốc này thật sự rất lợi hại nha, có thể làm cho một phụ nữ đứng đắn nhất cũng biến thành lay động hút hồn người” Lúc trước, tổng tài sai hắn nghĩ biện pháp làm sao cho cô gái kia uống thuốc kích thích, hắn đã giao nhiệm vụ này cho mama Tăng kia.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96

Khí lạnh điều hòa trong xe khiến Tiểu Ngưng cảm thấy tốt hơn nhiều, cũng an tĩnh hơn nhiều, như con chim nhỏ nép vào hắn, không nhúc nhích, hai mắt khẽ nhắm lại.

Đường Hạo trào phúng cười, lên xe của hắn rồi mà còn biểu lộ không muốn hắn sao ?

Vậy hắn sẽ không khách sáo với cô, tay hắn dọc theo phía eo mềm mại của cô khiêu khích, ngón tay chạm rài di chuyển lướt trên người cô, đến mức có thể nghe được cả những tiếng va chạm.

“Ừm...” Vừa mới dụ đi được một lúc, lại bị hắn khơi mào dễ dàng đến vậy, dục vọng một lần nữa lại bùng lên.

Cánh tay tựa trên hắn bắt đầu lại không an phận, thanh âm hơi thở cũng bắt đầu dồn dập, run rẩy.

Cô thật quá nhạy cảm, phản ứng nhiệt liệt với sự kích thích của hắn, bàn tay to lớn lại ôm lấy cô.

Tay hắn đang cảm nhận một khoái cảm phong phú, đồng thời cũng khiến hắn nhận được thêm một hồi lâu. Hắn như vừa mới nhặt được báu vật, cũng lại vừa giống như một cậu học trò phát hiện được một món đồ chơi mới, ngón tay vuốt ve qua lại trên ngực cô, đùa đùa nghịch nghịch.

“A...” Tiểu Ngưng dường như rất khó sở, hét lớn lên như mong muốn thêm cảm giác khoái hoạt.

Đường Hạo ngay lập tức cúi xuống, chuẩn xác dừng lại trên môi cô, đem cô, người đang đồ bồng mặt ngay nhịp tim đang đập thành thịch cũng nuốt hết vào.

Môi cô thật mềm, thật thơm, làm cho hắn không thể kiềm chế nổi mà tiếp tục hôn, tham lam đưa đầu lưỡi bá đạo tiến sâu vào bên trong.

Hắn như ban ân cho cô một loại hương vị ngọt ngào để nhắm nháp, đầu lưỡi linh hoạt ngao mạn khiêu khích lòng sự từng ngổ ngách trong miệng cô.

Cô tựa dài trên ghế, ngẩng khuôn mặt khéo léo phối hợp với nụ hôn của hắn, thậm chí còn vòng tay ôm lấy cổ hắn, muốn hắn càng nhiều hơn.

Cô thích hắn cướp đoạt, cũng đã quen thuộc với phương cách mà hắn thể hiện, Đường Hạo cũng vậy, cứ thế mà tiếp tục hôn cô. Càng hưởng thụ càng mang đến cho hắn một cảm giác tươi mát, giống như người đã đi lâu trên sa mạc lại nhìn thấy một nguồn nước, từng ngụm từng ngụm uống xong, tươi mát ngọt ngào.

Cô cong người lên dính sát vào người hắn, dùng bầu ngực mềm mại của mình va chạm với hắn.

“A...” Tuy đã cực lực khắc chế, nhưng nước miếng trong miệng hắn vẫn tràn ra ngoài. Hắn thoáng rời khỏi môi cô, hôn những nụ hôn nho nhỏ lên gò má, trên cổ, cuối cùng không nhịn được thì thầm bên tai của cô : “Thật là một nữ yêu tinh, cô có muốn làm ngay tại đây luôn không?”

“Không có, không phải!” Tiểu Ngưng bối rối lắc đầu, cô cũng không hiểu tại sao mình lại như vậy, thân thể rõ ràng như có gì đó không chế, không thể tự chủ muốn hắn, muốn thật nhiều.

Hắn không quan tâm đến lời nói của cô, cời bỏ hai cúc áo sơ mi phía trên, lộ ra một vùng phong doanh.

Núi đôi của cô được thượng đế ban cho một vẻ đẹp nghệ thuật tuyệt vời, áo lót rẻ tiền kia không thể che giấu được toàn bộ vẻ đẹp của nó.

Hai tuyết phong chính giữa, một đạo làm hắn mê muội đến mức muốn phá hủy, làm hắn khó mà khống chế nổi cúi xuống muốn đem khí tức của bản thân phun lên đó.

Ừ, nàng thật tinh tế.

“Ừm... như vậy!” Cô nói bằng những thanh âm đứt quãng, không rõ là cự tuyệt hay muốn được hắn tiếp tục.

Tĩnh Tĩnh...

Xe bỗng rú lên một hồi còi, lí trí yếu ớt của Tiểu Ngưng như được vực lại. Cúi xuống lại nhìn thấy một cái đầu tóc đen nhánh đang gặm nhắm nơi mềm mại đó của cô, hoảng sợ khóc thút thít.

“Không được...” Hai tay cô đẩy hắn ra, đem cái đầu đen nhánh của hắn đẩy sang một bên.

“Ha ha, cô lại bắt đầu chơi trò làm bộ làm tịch thực nữ cổ điển ư?”

Tay nắm cầm cô, buộc cô phải hướng khuôn mặt mình về phía hắn.

Khuôn mặt anh tuấn quen thuộc áp sát vào khuôn mặt cô, khiến cô kinh ngạc mà kêu lên : “Đường Hạo”

Suy nghĩ của hắn bây giờ chỉ có quanh quẩn trên cơ thể của cô, đâu có để ý đến sự kinh ngạc trong lời nói của cô: “ Gọi tôi Đường tổng, không được phép gọi thẳng tên tôi như vậy!”

Tên của hắn làm sao có thể để cho loại phụ nữ này gọi thẳng như vậy !

Không cho cô có thời gian phản kháng lại, tay thăm dò vào trong nơi sâu thẳm của cô, chạm đến nơi tận cùng có nụ hoa ôn nhu kia.

Khi tay hắn chạm nhẹ đến nụ hoa bí mật kia, trong nháy mắt hoa tâm dần dần bành trướng, biến hóa nhô lên.

“Đừng đụng vào tôi như vậy, xin anh!” Tiểu Ngưng cắn chặt môi dưới, kháng cự hắn đang khơi mào dục vọng trong cô.

“Đừng? Tôi đây là đang muốn cho cô nhận thấy rõ bản thân mình đó!”

Ngón tay tà ác như đang lục lọi, va chạm trên đùa sâu bên trong cô.

Tiểu Ngưng khép chặt hai chân, khi hắn ngừng sự đùa đùa buông tay ra, trước đó còn kịp quét qua một đường rồi vội rút tay ra ngoài.

Quả nhiên.....

“Cô sớm đã âm ướt lan tràn!” Đường Hạo tựa trên vành tai cô, mập mờ nói. Vừa nói vừa còn cô ý đặt ngón tay còn dính đầy chất lỏng đặt trên đùi cô.

Một cảm giác lạnh toát lướt qua cô, khiến cô thấy thật khó xử, che hai gò má lại khóc ồ lên.

Không, cô không phải như vậy, không phải là cô, thật sự không phải cô. Tại sao cô lại có khát vọng đến như vậy? Vì sao cô lại có khát vọng muốn hấn tã ác mà đụng chạm vào cô? Hơn nữa hấn càng đụng chạm vào cô như vậy, cô lại càng thấy hưng phấn thích thú?

Cô nhất định là bị ai đó phục thuốc rồi! Là ai? Cố gắng suy nghĩ lại, phải rồi, lúc trước mama Tăng kia có đưa cho cô một lon nước ngọt, cô đã uống gần nửa mà không chút nghi kỵ gì!

Chẳng lẽ mama Tăng đó hạ thuốc cô, đúng, nhất định là vậy.

Thuốc này tựa hồ vừa lắng dịu trong cơ thể cô một lát lại bắt đầu rục rịch gào thét gây sóng gió trong cơ thể cô, hơn nữa còn hưng hấn hơn, làm cho cô khó lòng mà chịu đựng nổi.

Chiếc xe sang trọng dừng lại trước cửa khách sạn, ngay lập tức nhân viên chạy ra nghênh đón, cánh cửa xe được mở ra.

Đường Hạo chậm rãi bước xuống xe, hai tay cài lại cúc áo trên cho cô, sau đó mới ôm cô ra xe.

Hết thấy không biết do ai bắt đầu, tóm lại là đang có một sự tra tấn sâu hai người, không kịp nằm lên lớp chăn ga tinh khiết sang trọng mềm mại kia mà tựa ngay vào cánh cửa ôm hôn nhau cuồng nhiệt.

“Ừm...” Cô sớm đã sớm hóa thành vùng nước chỉ có thể thuận theo từng động tác của hấn. Cô không biết hấn là ai, nhưng nguyện cùng hấn đây đưa chung một chỗ.

Trực tiếp vung làn váy, nâng đôi chân cô lên, kéo tuột ra. Hấn nhanh tay kéo khóa quần âu đắt tiền, kéo xuống chiếc quần con, lộ ra phần thân nam tính đầy kiêu ngạo của mình, hướng tới vùng cấm địa đã hơn sáu năm chưa có người chạm qua của cô.

“Đường Hạo! Đường Hạo!” Thanh âm cô bây giờ nguyên bản khàn khàn, bởi vì tình cảm trong cô bây giờ mãnh liệt hơn bất cứ lúc nào chỉ khàn khàn hô hoán gọi tên hấn. Sáu năm qua không ít đêm cô một mình thao thức gọi tên hấn, trong lòng luôn thầm tự nhắc không được quên tên hấn, và hiện tại trong lúc này đây cô đã có thể hét to gọi tên của hấn, cô đã được gặp hấn rồi đây.

“Nói cho cô biết, kêu tôi Đường tổng, đừng gọi tên tôi tùy tiện như vậy!” Đường Hạo cảnh cáo cô, thoáng cái đã dính vào con đường u cốc âm ướt.

“Đau!” Sớm đã biết cô không còn là trinh nữ, lại còn là mẹ của một đứa trẻ sáu tuổi nữa, thế nhưng tại sao cô khiến hấn cảm giác cô đang cực kì đau đớn như hoàn toàn tê liệt. Trái tim hấn nhất thời nhói đau theo, vì sao lại không cho cô gọi tên của mình?

Trời, Đường Hạo cũng không ngờ cô lại chặt như thế, mãi cảm đến vậy bao vây lấy hấn làm cho hấn không sao di chuyển được.

Hấn cúi đầu xuống, hôn hít lấy nước mắt đang lăn dài trên gò má của cô, nhẹ giọng bá đạo nói: “Thả lỏng ra! Chớ căng thẳng!”

Thân hấn bắt đầu chậm rãi chuyển động, làm cho cơ thể của cô dần dần tiếp nhận sự hiện hữu của hấn, đến khi cảm nhận được cô không còn căng thẳng nữa, hấn mới bắt đầu biến đổi động tác đầy nhanh nhẹn.

*(mama là cách gọi những bà chủ quán bar)

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97

Sự thống khổ trên mặt của hấn dần được thay thế bởi cảm giác khoái hoạt, cô trượt xuống vùi vào cổ hấn thì thầm: “Đường Hạo, cho em!”

“Cái này cho cô!” Hấn vừa nói vừa gặm nhẹ, nắm chặt lấy cô, không ngừng đong đưa.

Thân thể mảnh khảnh được hấn thỏa mãn xuyên qua, gò má hướng lên, chỉ thấy cánh cửa đung đưa qua lại, không ngừng phát ra những tiếng vang mập mờ.

Dưới trời đêm, trong căn phòng xa hoa, chính là đang trình diễn những nhịp điệu nam nữ thiên cổ ân ái mãi mãi không thay đổi.

Thân thể của Tiểu Ngưng co quắp trượt dọc xuống dưới cánh cửa.

Đường Hạo nhắc khỏe môi, lại ôm lấy cô hướng về nơi rộng rãi hơn đi tới.

Vừa rồi mọi thứ kích thích thật mạnh mẽ, nhiều năm như vậy ngoại trừ người con gái kia, thì có lẽ chỉ có cô mới khiến hắn điên cuồng, điên cuồng hoàn toàn phóng thích trong cơ thể của cô.

Cô nằm trên giường lớn, thân thể vừa mới dịu xuống thì xao động lại bắt đầu nổi lên. Hai tay di chuyển trên ngực, tựa hồ muốn xoa dịu chính mình: “Đừng đi! Xin đừng rời bỏ em!”

Đường Hạo đã tìm được cảm giác phóng thích chính lúc này đây mới thực sự quan sát cô một cách kỹ càng. Gò má cô đỏ ửng một mảnh đáng vẻ đói khát, ý thức mơ hồ, hô hấp dồn dập, những biểu hiện này rõ ràng cho thấy cô đang trúng thuốc kích tình.

“Đáng chết, cô sử dụng thuốc sao?” Hắn vỗ nhẹ khuôn mặt nhỏ của cô, muốn làm cô thanh tỉnh một chút.

“Em bị người ta lừa uống!” Tiểu Ngưng lại nói, bàn tay lại bắt đầu di chuyển trên thân thể hắn, đôi môi đầy dụ hoặc nói: “Em nóng quá! Nóng quá!”

Cô bắt đầu xé rách quần áo cản trở trên người hắn, bàn tay run rẩy muốn mở cúc áo sơ mi của hắn, chính là như cả nửa ngày trôi qua mà không mở nổi lấy một cái. Cô bật khóc, dùng sức kéo mạnh nút thắt không gỡ ra được.

“Tôi tới đây!” Đường Hạo yếu ớt mỉm cười, sau đó rất nhanh cởi bỏ chiếc áo mình xuống, lộ ra lồng ngực bóng loáng.

Tiểu Ngưng như con mèo con vớ được miếng cá, lập tức sáp lại, liếm láp hôn nhẹ trên lồng ngực của hắn.

Hắn thuận thế bị những đường cong của cô hấp dẫn, ngón tay linh hoạt cởi quần áo của cô ra.

Vừa rồi bọn họ đều vội vã lao vào nhau, gấp gáp đến độ không kịp cởi quần áo ra, trực tiếp bắt đầu thỏa mãn lẫn nhau.

Lúc này đây hắn mới thật sự nhắm nháp cô, hưởng thụ cô thật cẩn thận.

Bị thuốc khống chế, cô chủ động dụ dỗ hắn, kéo hắn xuống, muốn hắn nằm cùng cô trên giường lớn, ý bảo giữ lấy cô, thỏa mãn cô.

Hắn mê muội nhìn ngọn núi không hề che đậy của cô, tham lam cúi xuống hôn một ngụm lên điểm đỏ trên đó. Một cảm giác kích thích hắn, khiến hắn yêu thích không muốn buông tay.

Cô cùng hắn lại một lần nữa trầm luân trong vòng xoáy mãnh liệt của dòng chảy ái ân, vận vẹo ôm chặt lấy đối phương, thờ dốt hết lên.

Sau một lần cuối cùng lên đến liều mạng hết sức đạt đến đỉnh điểm, Đường Hạo tê liệt một hồi nằm trên cô, thở hổn hển.

Tiểu Ngưng mệt mỏi cực kì lại ngủ cực kì an tĩnh, khỏe miệng còn treo lên biểu lộ một nụ cười thỏa mãn.

Nghe được thanh âm người bên cạnh thờ đều đều, Đường Hạo mới lật người nằm xuống một bên giường lớn nghỉ ngơi. Cô thật sự rất có ‘nghề’, hai lần làm hắn không thể khống chế được.

Cô thật sự có bao nhiêu mị hoặc, ánh mắt lười biếng lại nhìn xuống thân thể của cô, chuẩn bị nghiên cứu chậm chậm thêm một lần nữa.

Đột nhiên một khúc nhạc dạo theo đó chấn động vang lên.

Hắn nhảy xuống giường, theo tiếng chuông reo mà tìm chiếc điện thoại. “Uy” Gọi đến chính là trợ lí của hắn.

“Tổng tài, dự án đầu tư khách sạn của chúng ta tại Thái Lan có vấn đề rồi!” Người đầu dây bên kia nói nhanh chóng, tựa hồ rất khẩn trương.

Mà Đường Hạo lòng mảy cán bản càng lúc càng nhũn sâu. “Được rồi! Tôi biết! Cậu cứ tới công ty trước, mười lăm phút nữa tôi sẽ đến!” Lập tức, hắn cúp điện thoại.

Nhặt lấy quần áo bị ném trên nền sàn nhà, rất nhanh mặc vào. Động tác không đến hai phút đã ăn mặc chỉnh tề.

Nhìn thoáng qua dung nhan đang ngủ say, hắn nở một nụ cười châm chọc, móc trong túi áo hơn mười ngàn tệ, thấy không nhiều cũng chẳng ít ném xuống.

Một tay lại lần nữa vỗ về nơi mềm mại ngọt ngào của cô, hèn mọn nói: “Số tiền này hắn là đủ trả để chơi cô một đêm! Đáng tiếc thật! Cô lại là loại gái kiếm tiền bằng nghề này, nếu không thì tôi nhất định sẽ yêu thương cô cũng nên!”

Nói xong hắn lạnh lùng rời khỏi căn phòng xa hoa, sang trọng. Phảng phất tựa như người đàn ông cuồng dã đầy dục vọng lúc trước với hắn không phải là một.

Cảm nhận ‘hắn’ vừa đi ra khỏi phòng tổng thống này, Tiểu Ngưng đồng thời cũng xoay lại thân thể mình, lộ ra tám lưng trần, sau chiếc cổ của cô là một chữ màu đỏ xăm lên.

Ngoài cửa sổ bình minh bắt đầu hé lộ, thuốc kích thích trong cô cũng dần dần biến mất, nhiệt độ cơ thể đã trở lại bình thường.

Trần nhà đẹp tuyệt, chùm đèn thủy tinh tinh xảo treo cao, làm cho Tiểu Ngưng phút chốc bừng tỉnh bật dậy, đây không phải nhà của mình?

“Á...” Vừa định di chuyển thân thể đã cảm nhận một hồi đau nhức kịch liệt, làm cho cô không thể giăng co, không dám nhúc nhích.

Lập tức cô phát hiện ra ... giữa hai chân mình vẫn còn lưu lại chất lỏng sền sệt.

Hơn nữa cô đang ngồi dậy, nơi tư mật dường như có gì đó đang chậm chậm chảy ra.

Cho dù cô phản ứng có chậm hay ngu ngốc cũng có thể hiểu được đó là đại diện cho điều gì!

Căn phòng lạ lẫm xa hoa này rõ ràng là chứng cứ làm cho cô ý thức được mình trước đó đã xảy ra chuyện gì đó.

“Mình tại sao lại ở chỗ này? Tại sao có thể như vậy?” Tiểu Ngưng lại thống khổ, hoảng hốt, hồi hận ôm đầu, dùng sức hồi tưởng chuyện tình lúc trước.

Lập tức những hỗn loạn trong đầu trở nên rõ ràng, những hình ảnh mờ ảo từng bước hiện lên trong mắt cô.

Hai thân hình dây dưa, chính mình lại khoái hoạt hưởng thụ sự sung sướng do ‘người nào đó’ mang đến cho cô.

Là hắn, Đường Hạo. Chính xác là hắn, cô còn có thể tự mình một lần nữa gọi được cái tên Đường Hạo của hắn ra.

Nhưng hắn lại không cho cô gọi hắn Đường Hạo, lại bắt phải gọi bằng ‘Đường tổng’ vì thế ấy lòng cô có lẽ là rất đau.

Biết được là hắn chứ không phải ai khác quần quýt với cô. Cô kéo chiếc chăn đơn che kín thân thể mình lại, sau đó nhìn xung quanh.

Hắn ở đâu?

Nhìn đau nhức, di chuyển thân thể xuống giường, muốn đi tìm bóng dáng của hắn.

Căn phòng rộng lớn an tĩnh cũng chỉ có một mình cô, chỉ thấy quần áo tán loạn trên sàn, dù tìm thế nào cũng chỉ có mình khiến cô thất vọng phủ sụp xuống.

Hắn đã đi rồi!

Đột nhiên Tiểu Ngưng dường như nghĩ ra được điều gì đó, sờ lên cổ mình, hai mắt mở thật to. Bọn họ đã lừa thể tương kiến, hắn có thấy được chữ đó sau cổ cô không?

Đó là chữ do hắn ép cô xăm lên. Hắn hẳn phải nhận ra chứ?

Trái tim, phác thông, phác thông...

Hắn có thể còn nhớ tên của cô không – Lục Giai Ngưng, có thể nghĩ rằng hắn chính là cha ruột của con trai cô – Dương Dương? Qua nhiều năm như vậy có phải hắn đã quên mất một người là cô hay không?

Sẽ không, Tiểu Ngưng lại dùng sức lắc lắc đầu, chối bỏ cái suy nghĩ đau lòng kia.

“Không, sẽ không, cho dù anh ấy không nhớ rõ tên của mình, anh chắc cũng có thể nhớ rõ đã từng có một cô gái cả ngày khiến anh tức giận, làm phiền anh, đưa anh đi ra ngoài phơi nắng! Hơn nữa, anh ấy cũng có thể nhớ rõ ~~ cổ mình đằng sau có chữ đó! Trên mặt xăm chữ, đều là chủ ý của anh!”

Cô vừa mới thì thảo tự nói xong, con mắt đột nhiên không nhúc nhích nhìn chiếc giường lớn xa hoa trước mặt kia.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98

Toàn thân Tiểu Ngưng như đông cứng lại, quên cả hô hấp, bàn tay nhẹ cầm hơn mười ngàn tệ mới tỉnh kia lên.

Đôi môi đã bị hôn đến đỏ bừng run run rất nhanh, gương mặt không lộ vẻ gì lại có hai hàng nước mắt chậm rãi lăn xuống.

Nước mắt rất nhanh thấm dần trên da thịt của cô, tầm mắt mờ hồ. Tiền. Lần lượt từng tờ theo ngón tay cô trượt xuống bay trên sàn nhà.

Không biết phải qua mấy giây sau, thanh âm tiếng khóc nức nở nghẹn ngào mà bi thương của Tiểu Ngưng mới phát ra được, lập tức nước mắt như nước vỡ òa tràn ra khỏi đôi mắt cô.

Trái tim phảng phất như bị một lưỡi dao sắc bén đâm xuyên qua, tất cả đau đớn tập trung lại cùng một chỗ, làm cho cô đau đến không thể nào thở được.

Cô nhủ chặt chiếc chăn đơn, đau đớn tê liệt ngã xuống giường, toàn thân co rúc vào một chỗ nức nở khóc.

Cô chưa bao giờ đau đớn đến vậy, chưa bao giờ trải qua một sự thất vọng tràn trề như thế !

Năm đó Đường lão gia ném cho cô một tấm chi phiếu bảo đuổi cô đi, cô đau khổ từ nay về sau không thể gặp được hắn, đau đớn không có cách nào có thể ở bên chăm sóc hắn.

Lúc sinh con cô đã khóc, khóc vì thấy có lỗi con mình, không thể cho con được lớn lên trong một gia đình hoàn chỉnh, đau đớn của mình mà bất lực.

Lúc gặp hoàn cảnh khó khăn trở ngại cô đã khóc, nhưng nước mắt chỉ rơi xuống, không đau lòng, cô lau nước mắt ngẩng đầu mỉm cười gượng gạo.

Chính là lúc này đây, cô thật sự đau quá, bị số tiền trước mắt đã kích đến không còn chút sức lực để đứng lên.

Cô ảo tưởng vô số lần sau đến chuyện hắn nhận ra cô, nghĩ đến hắn có thể nhìn cô cười cười, sau đó đem cô về lại bên hắn. Từng nghĩ đến hắn sẽ gạt đầu với cô, sau đó lại gặp thoáng qua mình.

Lệ tràn đầy trên mặt, lộ ra nụ cười khổ sở. Ngần nghĩ vạn nghĩ cô cũng không nghĩ đến, hắn lại có thể ném ra một tá tiền mặt này nhục mạ cô, thậm chí một chút nghĩ vẫn hắn cũng không có.

Cô gái trẻ kia, cô gái bị hắn treo ngoài ban công trên sân thượng, cô gái hát hắn nghe, cô gái bị hắn la mắng, cùng hắn tàn bạo bên ngoài, luôn dễ dàng khơi mào tức giận của hắn. Hắn một chút cũng ói rằng cô chính là người đó sao ? Thật sự có thể quên một cách triệt để như thế sao ? Nhiều năm như vậy, gặp lại hắn không có lời nào để nói cùng cô sao?

Một người quên rất nhiều chuyện, nhưng có thể quên một cách triệt để vô tình đến vậy sao?

Cứ coi như cô đúng là đã từng bán thân mà sống, vậy hắn đau lòng một chút vì cô cũng không có sao?

Cô vịn mép giường, thương tâm khóc như muốn chết, môi dưới bị cắn chặt nổi lên cả những sợi tơ máu đỏ.

Không biết sau bao lâu, nước mắt của cô không còn nữa cô mới đứng lên, đi vào trong phòng tắm, rất nhanh mặc quần áo rời đi.

Tiền, còn bay xuống trên sàn nhà, cô cũng chẳng liếc nhìn nhiều.

Liếc nhìn nhiều chỉ làm tăng thêm sự thương tâm trong cô.

Hắn đã dùng tiền để đuổi cô đi, như vậy nói lên hắn căn bản không muốn gặp lại cô nữa.

Vậy một đêm vừa rồi, quên đi.

Tựa như một giấc mộng, sau khi tỉnh lại sẽ tan thành mây khói.

Biết là do mama Tăng kia phục thuốc, cô tức giận đi tìm á ta. Nhưng sau khi tiến vào Giải Trí Thành, lại nghe nói Giải Trí Thành đổi ông chủ mới, mà đám gái trẻ kiếm tiền tại đây mới cũ đều bị ông chủ đuổi đi, mama Tăng cũng tự nhiên biến mất không rõ tăm hơi.

“Mỹ Mỹ, mọi người không còn làm việc trong này nữa hay sao? Chúng ta cũng có thể bị đuổi việc phải không?” Nàng không có trình độ gì, chỉ dựa vào trang điểm cho những người trong này mà kiếm tiền sinh sống.

Hiện tại mỗi ngày cô đều phải trả một khoản tiền thuốc men kénch xù, thật sự không thể mất đi công việc này.

Đang muốn tìm mama Tăng để tranh cãi, Tiểu Ngưng cũng không thể mặc kệ nguy cơ mất việc trước mắt này. Lúc này, trong lòng khẩn trương lên. Không, cô tuyệt đối sẽ không thể bị thôi việc được, mọi chuyện khác trước hết nên bỏ qua.

“Chỉ nghe nói các tiểu thư hầu rượu người ta bị đuổi đi. Nhân viên pha chế, phục vụ, đoàn biểu diễn, còn có chúng ta đều không có nghe nói xa thái đâu!” Mỹ Mỹ, người bằng tuổi với Tiểu Ngưng nhún vai nói ra.

Mỹ Mỹ tính cách rất ngay thẳng, khá giống với Tiểu Ngưng, không có nghề nghiệp bằng cấp nào khác ngoài công việc tại nơi này. Nhưng tuyệt đối là cô gái đứng đắn, chỉ làm việc của mình, chỉ là lo kiếm tiền. Cho nên, bình thường quan hệ giữa hai người không tệ, rất tốt. Có chuyện gì cũng nói cho nhau biết.

“A, vậy là tốt rồi!” Tiểu Ngưng thở dài một hơi, sau đó nhìn quanh căn phòng quanh quẩn. “Nơi này hình như sắp sửa lấp thiết bị gì thì phải?”

“Đương nhiên, thay đổi chủ, nhất định sẽ sửa chữa! Vừa rồi tớ mới nhận được thông báo từ một người tự xưng là quản lý mới, chúng ta sẽ được nghỉ một tuần, tuần sau thứ tư đi làm, buổi trưa sẽ họp”

“A, đúng rồi, Tiểu Ngưng này, cậu biết ông chủ mới là ai không?” Mỹ Mỹ tựa hồ rất hưng phấn, hai tay không yên vị, vẻ mặt sùng bái tỏ vẻ si mê.

“Không biết!” Đối với ai là mới ông chủ, cô thật sự một điểm hứng đều không có. Chỉ cần có thể cho cô làm việc, có thể cho cô tiền lương là tốt rồi!

Dù là đối ông chủ mới thì cô trước hay sau vẫn chỉ có làm công việc này. Từ nay về sau chính mình muốn cẩn thận một chút rồi, hai người thì không thể có, muốn chỉ là để phòng lòng dạ người khác thôi ! Hơn nữa tại cái nơi trăng gió mây mưa này, phải thật sự chú ý.

“Ông chủ mới của chúng ta trẻ tuổi cực kì, khí thế hơn người, bắt quá đầu rồi, bây giờ chúng ta cũng không thể thấy được, dù sao trong lúc này mọi người ai cũng không làm phiền đến sự quản lí của ông chủ lớn này được!”

“Ừ.” Tiểu Ngưng có vẻ mệt mỏi, hoàn toàn không để ý đến Mỹ Mỹ đang nói cái gì, cô ngáp một cái như thanh âm đáp lại. Cô hiện tại thật sự mệt mỏi quá, muốn quá tìm một chỗ ngủ một giấc.

“Làm sao vậy? Nhìn cậu hãm quá, đêm qua ngủ không được ngon giấc sao?” Mỹ Mỹ quan tâm hỏi, lập tức đã nhìn thấy trên cánh tay cô những dấu hôn hồng hồng .

Nhận thấy ánh mắt khoa trương, miệng cô lại càng mở to ra : “Khai ra mau, Tiểu Ngưng cậu lại kết giao với đàn ông à? Đúng không?”

“Không có!” Tiểu Ngưng lại lập tức lắc đầu.

“Còn nói không có!” Mỹ Mỹ nắm lấy tay Tiểu Ngưng lôi kéo, vén ống tay áo lên. “Cái này rõ ràng chính là dấu hôn, ha ha ! Đừng có nói với tớ là do con của cậu hôn lên đây nhé!”

Tiểu Ngưng lại rất nhanh kéo xoay tay áo lại, khuôn mặt hồng lên. “Tớ về nhà đây, hôm nay đã được nghỉ ngơi, muốn về nhà sớm với con!”

Biết rõ cô thẹn thùng, Mỹ Mỹ cũng không có tiếp tục trêu cô hỏi vấn đề cảm thấy khó xử .”Bye bye, tớ đây cũng muốn về nhà, thứ Tư tuần sau gặp”

Cuộc sống của Tiểu Ngưng lại khôi phục trạng thái như cũ, mỗi ngày làm việc, chăm sóc con, trong nom mẹ bệnh nằm viện, bận rộn khiến cô không có thời gian mà suy nghĩ đến việc tối hôm đó.

Chỉ là con trai cứ nhắc đến chú mãi không quên, thương xuyên nhắc đến Lạc Lạc với cô, sau cùng lại gọi hần là ‘anh’ hơn nữa, khuôn mặt đều lộ vẻ sùng bái, ngưỡng mộ.

Mỗi khi đến lúc đó, Tiểu Ngưng trong lòng lại đau đớn không thôi. Có lúc cô lại muốn nói cho con biết người ‘anh’ mà nó muốn gọi kia là ba ruột của nó.

Cô không thể nói được, dù cho con biết hần là cha ruột của nó thì sao chứ ? Cô không có cách nào cho con một người cha hoàn chỉnh được !

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99

“Mẹ ơi, con ở trước cổng nhà trẻ đây nè! Mau tới đây đi !” Một cánh tay nhỏ vẫy vẫy người đang chạy phía xa đến.

Tiểu Ngưng chạy chậm lại, dừng lại bên người con nói: “Dương Dương hôm nay có bú bình không vậy?”

“Không có ạ!” Dương Dương dùng sức lắc đầu, dường như nó sợ mẹ không tin, xoay người lại mỉm cười với cô giáo mới : “Cô ơi, có phải hôm nay con rất ngoan không ạ ?”

“Đúng rồi, mà đầu chỉ có hôm nay, Dương Dương mỗi ngày đều là thật ngoan!” Cô giáo mới gật gù đầu làm chứng cho Dương Dương, không những thế còn khen ngợi thêm.

Khuôn mặt nhỏ bé của Dương Dương ngược cao lên nhìn mẹ nó, vẻ mặt còn lộ ra sự kiêu ngạo. Tiểu Ngưng kéo tay con đi, quay lại nói lời chào với cô giáo.

“Dương Dương , tạm biệt!” Lạc Lạc chạy tới, thanh âm non nớt vang lên. Trong lớp cô bé thích chơi cùng Dương Dương nhất, bởi Dương Dương không giống những cô cậu bé học sinh hay khóc nhe khác. Tuy cô bé cũng dễ khóc nhe, nhưng cũng không giống những cô bé khác trong lớp cứ hề động một chút là lại khóc mướt lên.

“Lạc Lạc hôm nay ai tới đón cậu vậy ? Đã lâu rồi không thấy anh họ của cậu đến đây rồi!” Dương Dương dừng bước lại, nhìn Lạc Lạc còn đang ngóng chờ người nhà đến đón.

“Tớ cũng không biết nữa !” Lạc Lạc chu miệng ra nói, kì thật cô bé rất muốn được cha mẹ đến đón nhưng hiện tại họ vẫn chưa về nước.

“Thế còn anh họ của cậu?” Dương Dương lại hỏi thêm lần nữa, nó kì thật rất thích anh họ của cô bé, đã mấy ngày trôi qua rồi nó chưa được gặp lại người đó.

Chứng kiến khuôn mặt non nớt đầy vẻ khao khát của con trai, Tiểu Ngưng bắt giác đau lòng siết chặt lấy bàn tay nhỏ bé của nó. “Dương Dương, xe bus đến đây, chúng ta muộn rồi, phải lên xe rồi!”

Cô có nên đổi nhà trẻ khác cho Dương Dương không? Cô không muốn có lý do gì để có thể lại phải gặp mặt với hắn.

“Vâng!” Dương Dương vâng lời đáp lại, vẫy tay chào tạm biệt với Lạc Lạc.

Đang lúc hai mẹ con chuẩn bị rời khỏi khu nhà trẻ thì một chiếc xe sang trọng vừa vận dừng lại bên cạnh hai người.

Tiểu Ngưng kéo con vừa định lướt qua nhanh, đúng lúc đó cửa xe bật mở, một người trong bộ vest chỉnh tề bước ra.

Là hắn !

Trái tim Tiểu Ngưng lại nhất thời bị cắn rách đau đớn, mắt thoáng thấy ướt át. Sau khi tạm biệt rồi, không còn gì nữa, cũng không bao giờ muốn nhìn lại mặt hắn nữa.

“Chú !” Dương Dương hưng phấn kêu to, mắc kệ mọi người nghe thấy. Nhận ra người kia, nó buông tay mẹ ra, chạy đến bên cạnh người đàn ông đứng yên phía xa kia.

Đường Hạo xoay đầu nhìn thấy một thân hình bé nhỏ đang chạy tới phía hắn, một cậu bé trông rất quen, suy nghĩ cả nửa ngày mới nhớ ra cậu bé kia gọi là Dương Dương, mà mẹ của nó chính là người phụ nữ kia.

“Chú, chú còn nhớ cháu không?” Dương Dương nâng cao khuôn mặt nhỏ nhắn của nó lên, nở một nụ cười cực rạng rỡ với người chú này, lộ ra hai hàm răng trắng tinh nhỏ xíu.

“Dương Dương!” Hắn mỉm cười, nói ra chuẩn xác tên của cậu bé.

Nghe được rõ ràng chú mà mình yêu thích còn nhớ rõ như vậy, điều này làm cho cậu bé hưng phấn cực kì. “Đúng vậy, chú vẫn còn nhớ rõ cháu!”

“Đương nhiên!” Không nghĩ sẽ có liên hệ gì quá với cậu bé, Đường Hạo không biết nên nói gì, dù sao thì nó cũng là ‘con cái nhà người ta’.

Có thể nói hắn rất thích khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương của cậu bé này, trên đó luôn luôn có một nụ cười sáng lạn.

“Dương Dương, chúng ta cần phải đi, xe bus cũng sắp đến đây!” Cô cúi đầu xuống, chỉ nhìn con, bàn tay gắt gao kéo cánh tay nó đi, không muốn nhìn thấy người đang ông đang đứng đối diện trước mặt.

Ánh mắt Đường Hạo bắt giác nhìn lên người cô, ham muốn được nhìn thấy khuôn mặt của cô. Mấy ngày hôm nay, hắn bận rộn công việc bừa bộn, những kí ức về buổi tối kia cũng không còn lưu lại không quá nhiều trong hắn. Nhưng hôm nay, vừa nhìn thấy cô, hắn lại phát hiện ra mình muốn gặp lại cô, thậm chí nghĩ tới thời khắc kích động ngày đó của hai người.

Đúng vậy, cô là một phụ nữ mãn cảm vô cùng.

“Mẹ, để cho con cùng chú nói vài chuyện, được không?” Dương Dương vẻ mặt chờ đợi nói. Kì thực nó chẳng có chuyện gì để nói cùng chú cả, nhưng nó lại vô cùng muốn được ở cùng một chỗ với người chú nó yêu mến.

“Mẹ không biết là con cũng có chuyện để nói với một người xa lạ cơ đấy? Dương Dương, mẹ đã nói với con như thế nào rồi hả, không được nói chuyện với những người xa lạ?” Tiểu Ngưng biểu lộ nghiêm túc dị thường, giọng nói mang theo sự giận dữ.

Dương Dương thật không ngờ mẹ lại đột nhiên gian nỏi giận, vô tội nháy mắt, nhẹ giọng giải thích: “Mẹ, chú không phải người lạ mà, chú là anh họ của Lạc Lạc, chúng ta đã cùng với chú đi chơi rồi mà ! Mẹ quên rồi sao?”

Dương Dương nói điều này không phải để giải thích chú không phải người xa lạ nào cả, mà là muốn nói với mẹ nó sao lại không hiểu mà tức giận như vậy !

Chính là nó không thể ngờ đến, suy nghĩ nhỏ nhỏ đó của nó lại làm cho mẹ càng tức giận hơn.

Tiểu Ngưng đánh một cái vào lưng nó, mồm to hai mắt trách cứ : “Còn nhỏ như vậy mà đã biết cãi mẹ rồi phải không? Con bất quá chỉ gặp người này có một lần, đã nói hắn không phải là người xa lạ rồi! Vậy ngày đó, người giao sữa có phải cũng không phải là người lạ sao? Bà bán nước đá bào cũng không phải người xa lạ sao? Trên đường thấy họ có phải cũng đi theo họ luôn, được, đi đi, đứng có để ý đến người mẹ này!”

Càng nói Tiểu Ngưng lại càng giận, bà vai không ngừng run rẩy, nước mắt cũng không chịu thua kém bắt đầu rung rung rơi xuống.

“Mẹ, mẹ đừng khóc, con sai rồi, chúng ta về nhà!” Dương Dương không ngờ một lời nói như vậy của nó thôi lại khiến mẹ bộc phát tức giận đến như vậy.

Lúc trước là khuôn mặt hưng phấn tràn đầy, vậy mà chớp mắt khuôn mặt lại khổ sở khó coi vô cùng. Nó và mẹ đã khiến không ít những đứa trẻ trong trường chú ý đến, hơn nữa có rất nhiều đứa là bạn cùng lớp với nó.

Nghe được câu trả lời của con, Tiểu Ngưng mới cảm giác được mình thật thất thố. Tranh thủ thời gian lau khô nước mắt, thấp giọng nói với con: “Đi!”

Cô coi thường hắn, làm cho con người cao cao tại thượng đứng bên chiếc xe sang trọng kia không cao hứng. Đáng chết, người phụ nữ này lại giả bộ không biết hắn.

Nhưng lại bởi vì nó, đứa trẻ kia quả thật rất cá tính.

Như thế nào, hắn là người xấu sao? Là tên buôn lậu, buôn bán trẻ con sao? Cảm giác bị người khác chối bỏ vờ như không quen biết thật khó chịu.

Muốn đi? Cô làm cho tâm tình của hắn không tốt, hắn làm sao có thể cứ như vậy buông tha cô đi?

“Anh nghĩ mình đang làm gì? Buông tôi ra!” Đang muốn dẫn con trai đi càng nhanh càng tốt lại bị một cánh tay cứng nhắc giữ lại. Mà người đó không phải ai khác, chính là người mà cô không muốn gặp nhất bây giờ.

“Tôi muốn tìm cô nói chuyện!” Hắn thân nhiên nói, hắn nói thật giống như đang muốn nói chuyện một cách nghiêm túc với cô.

Tiểu Ngưng lại vung tay hắn đang lôi kéo lên, phòng bị ánh nhìn của hắn. “Thực xin lỗi, tôi không biết anh, càng không có chuyện gì để nói cùng anh cả !”

“Tôi nghĩ, chúng ta có rất nhiều lời để có thể nói!” Trong ánh mắt của hắn lóe ra ám hiệu nào đó, hơn nữa còn là ám hiệu ‘rất không đứng đắn’.

Nhưng người ở ngoài nhìn vào lại thấy hắn biểu lộ vô cùng nhã nhặn lễ độ, tựa như phong thái của một vương tôn quý tộc.

“Tôi muốn về nhà” Cô bị ánh mắt tà ác của hắn nhìn mà trở nên bối rối, hiện tại chỉ thầm muốn trốn.

“Nếu như cô không muốn làm cho người khác ở đây tiếp tục nhìn chúng ta ‘lôi kéo’, vậy thì chúng ta đây ở chỗ này tiếp tục dây dưa vậy!” Hắn thấp giọng cảnh cáo nói.

Hai cô cậu học sinh đứng giữa nhìn hai người, ánh mắt lom khom ngẩng đầu lên.

“Anh họ, hai người đang nói cái gì?”

“Mẹ, mẹ và chú đang nói cái gì?”

Hai tiểu bảo bối rất ăn ý, trăm miệng một lời hỏi. Chỉ khác một người gọi là anh họ, một người gọi là mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100

Tiểu Ngưng bắt đầu khản trương, đưa mắt nhìn hắn và con trai, cuối cùng lại phải bắt đầu dè dặt để mặc cho hắn uy hiếp, nghe theo mệnh lệnh của hắn, lên xe.

Đối với Tiểu Ngưng thì đó là khí thế bức người, cướp đi sinh khí của cô, khiến cô rất căng thẳng, Dương Dương thì lại cao hứng cực kì. Không thể nào che lấp được niềm vui đang lan tỏa trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, căn bản đã quên tất cả những lời tức giận của mẹ nó cùng sự việc ban nãy.

“Chú ơi! Tại sao gần đây chú không tới đón Lạc Lạc nữa vậy? Có phải do công việc quá bận nên không có thời gian không ạ?” Dương Dương đứng lên, vịn vào thành ghế trước hỏi.

Đường Hạo quay người, mỉm cười nói: “Ừ! Lúc trước chú phải ra nước ngoài công tác!”

“Ra nước ngoài?” Dương Dương mở to hai mắt, bộ dạng ngạc nhiên hơn hỏi: “Xuất ngoại thế thì chắc chú rất bận nhì?! Là ở nước nào vậy ạ?”

“Thái Lan! Đương nhiên là bận lắm rồi! Nhưng rất nhanh!” Đường Hạo rất chân thành trả lời các câu hỏi của cậu bé, chính bản thân lại không thể hiểu được tại sao không thấy nhàm chán hay bắt đầu đi.

“Thái Lan? Nơi đó không phải rất đẹp sao? Cháu thấy trên tivi rồi!! Ở đâu cũng đẹp ơi là đẹp!”

“Cũng không tệ lắm!” Kì thật hẳn cũng chưa từng đi du lịch ở Thái Lan, mỗi lần đi đến đó chủ yếu là về công việc. Không phải bị nhốt trong các phòng họp thì cũng là làm việc trong phòng tại khách sạn và ngủ.

“A! Cháu và mẹ cũng từng muốn đi du lịch một nước nào đó!” Dương Dương không tự chủ, muốn kéo thêm mẹ vào chung trong chủ đề này.

“Ra nước ngoài đâu có tốt! Tớ vừa ra khỏi nước, là đã không gặp được bố mẹ nữa rồi đây nè!” Lạc Lạc một bên cong đôi môi đỏ mọng lên, đáng thương nói. Cô bé bây giờ không thích nhất chính là hai từ “xuất ngoại” này.

“Ai nha, không phải xuất ngoại là không nhìn thấy ba mẹ nữa đâu!” Dương Dương đối lại Lạc Lạc một câu sau đó khuôn mặt nhỏ lại hướng về phía chú.

Ánh mắt Đường Hạo dừng lại trên người phụ nữ đang im lặng suốt từ nãy giờ kia. “Muốn đi nước nào?” Ừ? Thật kì quái, bình thường những người đàn bà bên cạnh hẳn sẽ nhân cơ hội này mà tiến lại lấy lòng hẳn, nhất định là sẽ không buông hẳn ra.

Nhưng người phụ nữ trước mặt đây thì lại tránh hẳn như tránh rắn rết vậy, như thế nào chứ? Chẳng lẽ cô ta muốn dùng thủ đoạn lạt mềm buộc chặt sao?

Đúng vậy, chắc chắn là như vậy. Hừ, người phụ nữ này cao thâm hơn hẳn những người khác. Nếu không thì tại sao một lần nữa lại dùng ánh mắt hấp dẫn hẳn chứ?

Tiểu Ngưng cảm nhận được ánh mắt đang dò xét mình, bất an nhìn ra ngoài cửa sổ, không muốn bị ảnh hưởng từ hẳn.

Dương Dương đối với câu hỏi của Đường Hạo mà nói, giống như một thánh chỉ vậy, lập tức phản trần ngay: “Cháu với mẹ muốn được đi rất nhiều nơi! Muốn đi Nhật Bản xem hoa anh đào, đến Iceland trượt tuyết và xem ông già Noel!”

“Dương Dương, con nói nhiều quá rồi đấy!” Tiểu Ngưng không nhịn được quát lớn, không có quyền ngăn cản Dương Dương cùng cha ruột của nó nói chuyện phiếm, nhưng cô có quyền ngăn cản bọn họ nói về mình.

Bị mẹ quát như vậy, Dương Dương lập tức im bặt không nói tiếp nữa.

Đường Hạo nhú mày, nói với Dương Dương: “Chú rất thích nghe, nói tiếp đi!”

“Không cho phép !”

Đường Hạo nghiêm túc nhìn thẳng vào cô, khí thế làm cho người nghe không thể nào phải kháng được. “Cô không có quyền ngăn cản nó nói chuyện, dù là con của mình cũng thì cô cũng không có quyền hạn đó! Dương Dương nói chú nghe, còn muốn đi nơi nào nữa?” Ánh mắt đưa lên nhìn vào tiểu bảo bối, vẻ mặt ôn nhu.

Được chú cổ vũ cho, Dương Dương như mở cờ trong bụng, như con chim ríu rít liên tục nói: “Muốn đi thật nhiều nơi, thật nhiều, cháu muốn đi Disneyland, muốn đi đến Anh Quốc, mẹ thích nhất là được đến Anh quốc!”

Tiểu Ngưng bắt đầu không mở mắt, không muốn nhìn con trai đang luyện thuyên ‘phản bội’ mình.

Chẳng lẽ cái này gọi là tình phụ tử sao? Cho nên Dương Dương mới đặc biệt yêu mến ‘người chú’ này, trên khuôn mặt lộ rõ vẻ sùng bái nịnh nọt đối với hẳn, hoàn toàn không lừa dối người.

Tiểu Ngưng không khỏi đau lòng, vì cái gì mà con do chính mình nuôi dưỡng lại có thể thích hẳn đơn giản như vậy. Trong khi hẳn chưa từng làm được gì cho nó, chưa từng yêu thương nó bằng tình cảm của một người cha, vậy mà lại lấy được lòng của con trai cô đơn giản như vậy.

“Muốn đi nhiều nơi như vậy cơ à?”

“Haha, vâng, mẹ với cháu mỗi lần xem chương trình giới thiệu du lịch các nước thì lại bắt đầu tưởng tượng xem đến đó như thú vị như thế nào! Nhà cháu bây giờ không có đủ năng lực đó, mẹ kiếm tiền rất vất vả, nên chỉ có thể ngẫm nghĩ thôi. Nhưng chờ cháu lớn lên sau này sẽ kiếm thật nhiều tiền, sau đó đưa mẹ đi thật nhiều quốc gia du lịch!” Nói đến đoạn này, Dương Dương lại đau lòng nhìn mẹ.

Tiểu Ngưng chỉ vì mấy từ đó của con, cảm động, trong cổ cảm nhận vị chua chát, nước mắt nóng bỏng lại bắt đầu rơi.

Cô sai rồi, Dương Dương không hề phản bội lại cô, nó đáng yêu nhất, một tiểu bảo bối hiểu chuyện.

Đường Hạo thì lại không bị lời nói của nó làm cho cảm động, đáng tiếc cho một đứa bé ngoan như vậy, thậm chí có mẹ bán đứng: “Vậy thì cháu phải cố gắng lên! Từ nay về sau cố gắng mà hoàn thành ước nguyện!”

“Cháu sẽ như vậy!” Dương Dương cam đoan nói.

Đây là lần thứ hai Tiểu Ngưng theo hẳn đến khu biệt thự cao sang này, lần này cô đứng trước cửa, chậm chạp không muốn tiến vào.

Cứ như vậy, bọn họ người thì sau cửa, người thì ngoài cửa, dây dưa không vào.

“Đường tiên sinh, tôi không rõ anh có ý gì mà lúc này lại mang chúng tôi đến đây? Chúng ta vốn dĩ không có chuyện để nói!” Hấn quăng một tá tiền nhục mạ cô, thế là đủ rồi.

“Nếu như cô không muốn ở trong bàn chuyện tình buổi tối kia, vậy thì, chúng ta nói luôn ở đây vậy!”

Tiểu Ngưng hai gò má hồng chốc lại hồng lên, gằm nhẹ nói: “Tôi hôm đó là bị người ta hạ thuốc, sau đó mọi chuyện xảy ra thế nào, tôi cũng không có nhớ rõ điều gì để nói!”

“Muốn nói thì có rất nhiều!” Hai tay hấn ôm lấy ngực đứng tựa ở cửa, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Da của cô được chăm sóc rất tốt, hơn nữa lại nhẵn nhụi. Trên người cô cam giác cũng không tồi, hấn vẫn còn nhớ rõ mùi vị từng xúc cảm tron mướt trên người cô.

Dương Dương lớn lên không có giống cô, hấn là giống cha của nó.

Nghĩ đến cha của Dương Dương, Đường Hạo tựa cảm giác sâu sắc tức giận- tức giận cảm giác ê ẩm hương vị.

Tiểu Ngưng lại bị hấn hôn, tức giận đến muốn cười. Ngày đó người bị hại chính là cô, mà sau đó người phải chịu sỉ nhục cũng là cô: “Đường tiên sinh, tôi thật sự không biết anh muốn nói điều gì?”

“Nói về con cô” Hấn gằn ra từng chữ một.

Ánh mắt của Tiểu Ngưng phút chốc bỗng đông lại, sắc mặt trắng bệch một mảnh, phải tựa như qua cả nửa ngày mới có thể nói được: “Nói về con tôi? Con tôi thì có chuyện gì để nói chứ?”

Chẳng nhẽ, hấn đã phát hiện ra Dương Dương là con của hấn? Hấn muốn cướp bảo bối đi sao?

Cô khản trương muốn nhìn từng biểu lộ của hấn, thở mạnh cũng không dám thở nhẹ cũng không xong.

“Cô đi vào đi! Tôi không có thói quen nói chuyện với người khác ngoài cửa như thế này. Yên tâm, tôi sẽ không đối với cô như vậy đâu!”

“Không, tôi nghĩ chúng ta vốn không có chuyện gì để nói, con là của tôi, càng không có gì để nói với anh!” Cô sợ hãi cực kì, hai hàng nước mắt rơi xuống.

Đường Hạo giữ chặt tay cô, kéo mạnh cô vào trong phòng, muốn nói chuyện thật rõ ràng với cô.

“Đừng có kéo tôi! Buông tôi ra!”

Đường Hạo dùng sức, thân thể của Tiểu Ngưng ngã xuống ghế sofa.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101

“Nghe đây! Không cần kiếm tiền bằng cách đó nữa, còn nhiều việc khác có thể làm, có thể kiếm được tiền. Cô không cần phải tiếp tục làm cái công việc kia nữa! Bằng không đợi đến khi Dương Dương hiểu chuyện rồi thì nó sẽ không thể chấp nhận một người mẹ như cô đâu! Cô không lo cho con của cô sao? Cô đã có một đứa con rồi đó! Tôi nói có đúng không?” Hấn chăm chăm nhìn thẳng vào cô khuyên nhủ: “Có nhiều việc không cần phải vất vả nặng nhọc, đã có rất nhiều cô gái ở đó làm rồi!”

Hấn cho rằng Tiểu Ngưng là loại người ham ăn biếng làm, sợ khổ cực mà đi kiếm tiền bằng da thịt mình.

Nghe lời của hấn ‘giảng dạy’ mình, Tiểu Ngưng tức đến điên lên: “Chuyện của tôi không cần phiền anh quan tâm!”

“Tôi cũng không muốn quản cô, mà là quan tâm nhắc nhở cô. Chẳng nhẽ cô muốn Dương Dương sau khi lớn lên biết được mẹ của nó là người mà ai cũng có thể làm chồng sao?”

Bốp!

Một bàn tay in hằn trên mặt hấn.

Đường Hạo phần nộ trùng mắt nhìn cô, thật nhanh chuẩn xác bắt lấy cổ tay của cô: “Đáng chết, cô dám đánh tôi?” Trước cô gái kia cũng tát hấn một

cái, bây giờ lại thêm người phụ nữ trước mặt này.

“Đánh anh! Đánh anh thì sao nào?” Tiểu Ngưng nuốt nước bọt lấy lại dũng khí hô lên: “Đường Hạo, nói cho anh biết, người không có tư cách giáo huấn tôi nhất chính là anh đấy!”

Trên mặt tê tê đau đớn, nhắc nhở hần đã quản quá nhiều chuyện rồi. Hần hôm nay tự dung trúng gió hay sao mà lại quan tâm đến công việc của một người phụ nữ xa lạ cơ chứ? Hần chính là không muốn cô làm các việc bán thân kiếm tiền này. Bởi vậy, sau khi tiếp nhận Giải Trí Thành, hần đã cho phụ trách đuổi hết đám phụ nữ hầu rượu khách nhân kia đi.

Bởi vì vậy mà cô sẽ không còn ở đó mà kiếm tiền, trị ngọn mà không trị được gốc, đuổi đi bây giờ cô sẽ đến các câu lạc bộ, hộp đêm khác kiếm tiền.

Xem ra hần ăn no rồi việc quá rồi, nhiều việc không muốn giải thích. Trong tâm tư lại không tìm được một cái cơ nào hợp lý hơn, đành tự nhận mình ăn no không có việc gì làm “Tôi giới thiệu cô đến công ty làm việc!”

“Tôi không có ý định đổi công việc, đối với tôi công việc bây giờ rất chi là tốt!” Không phải trộm, cũng chẳng phải đoạt, cô đối với phương diện tạo hình trang điểm này lại rất có tâm hứng thú làm việc, một công việc đang tốt đẹp như vậy tại sao phải đổi chứ?

Tiểu Ngưng cúi đầu tạm biệt, muốn tìm con mình. Cô muốn dẫn con mình rời khỏi nơi này ngay lập tức, phải lập tức rời khỏi đây ngay. Nếu không cô sẽ không không chế nổi mà hỏi hần có nhớ người nào tên Lục Giai Ngưng?

“Cô thật sự thích cái nơi trăng gió hoa nguyệt đó sao? Thật đúng là trời sinh tính!” Hần cười tức giận chế giễu.

“Tôi tự mình kiếm com để ăn, tôi không có gì hổ thẹn với chính bản thân mình!” Tiểu Ngưng đồng thời đáp lại, hai tay nắm lại đứng thẳng lên.

Nhìn cô không có chút xấu hổ nhục nhã, trái lại là một bộ đầy tự hào bản thân, Đường Hạo cười lạnh tiến lại gần cô.

Tiểu Ngưng tránh không kịp, lại lần nữa bị hần đẩy mạnh lên ghế sofa, hơn nữa hần lại dùng tư thế tà ác bó chặt lấy cô.

“Anh muốn làm gì? Đừng quên chính anh đã nói không đối xử với tôi như thế rồi cơ mà!” Cô khẩn trương mở to hai mắt, hai tay dùng lực muốn đẩy hần ra, lồng ngực phập phồng sôi sục.

Cô rốt cuộc cũng sợ hãi, thân thể không ngừng run rẩy. Nhìn cô như vậy, tâm tình Đường Hạo cũng tốt lên được một chút.

Hai tay cô phảng phất như mang theo dòng điện, một hồi tê dại từ lồng ngực của hần đột nhiên truyền đi khắp ngõ ngách trên cơ thể.

Hần thật sự thích nhìn cô như vậy, yêu mến bộ dạng cuồng cuồng của cô nằm dưới thân hần. Thực tế thì cô rất xinh đẹp, hai gò má hồng hồng như hai quả táo chín nhô lên khiến hần thêm muốn cô.

Áp lực từ trên đỉnh đầu truyền xuống làm cô hô hấp ngày càng trở nên dồn dập, hoảng hốt muốn nhúc nhích thoát ra. Vì muốn phá vỡ tình huống xấu hổ khó xử này, Tiểu Ngưng lại đề phòng nhắc nhở hần: “Anh vừa rồi không phải nói sẽ không đối xử với tôi như thế nào!”

Nhìn bộ dạng ngày càng sợ hãi của cô, hần đột nhiên muốn trêu chọc bản tính của cô: “Lấy lòng đàn ông không phải là việc mà cô vẫn thường làm sao? Trong lúc này đáng ra cô phải cao hứng mới đúng, không phải sao?”

Tiểu Ngưng dùng sức theo dõi bộ mặt giận dữ của hần, nén giận thương tâm nói: “Tôi cũng có quyền chọn khách nhân để phục vụ, anh, tôi không thích làm.”

“Vậy cô thích dạng gì? Há?” Hần nhện xuống cảm giác muốn bóp chết cô, đè thấp gương mặt, ngửi ngửi hương vị trên cổ cô.

“Trừ anh ra, tất cả tôi đều yêu mến!” Luồng nhiệt từ cô truyền lên khiến cô theo bản năng đáp lại câu nói của hần.

“Ha ha, không phải tất cả đều là xem tiền có bao nhiêu sao? Ha ha, nói, bao nhiêu tiền một lần vậy? Một ngàn hay hai ngàn vậy? Giá mà tôi cho cô liệu có phải là giá trên thị trường hiện nay của Đài Bắc không nhỉ?” Hần từng câu từng chữ nhục mạ cô, giọng nói còn lộ rõ sự khinh bỉ đối với cô.

“Anh...” Nước mắt ứa khuất, tròng mắt vừa dịch chuyển đã tuôn rơi không ngừng. Hần nói, không phải là câu, không phải là từ, không phải chữ mà là từng lưỡi dao găm trực tiếp đâm sâu vào tim cô. Trái tim cô đã bị hần xé rách, bị hần trăm dao ngàn kiếm đâm nát tan thương.

Cô rơi lệ, cũng không thể dập tắt được lửa giận trong lòng hần, ngược lại càng cổ vũ thêm cho sự trào phúng nực cười của hần bây giờ: “Tại sao lại khóc? À, nước mắt hần là giúp cô kiếm thêm được nhiều tiền hơn sao? Có phải cô từ trước đến nay khi tiếp khách đều sử dụng cái chiêu sụt nước này?”

Từ trước đến giờ Tiểu Ngưng vẫn ôn hòa, nhưng lại bị khẩu khí của hần làm cho đau lòng. Chỉ có thể khóc, chỉ có thể thổ lộ sự khổ sở của mình trong nước mắt thôi.

Hần vẫn tiếp tục chủ đề nhục nhã này, hần nắm chặt cầm cô, nhìn chăm chú vào khuôn mặt đầy nước mắt của cô hỏi thăm: “Ừ, nói cho tôi, một lần đáng giá bao nhiêu vậy? Tôi xem chừng chắc không phải một nghìn đâu nhỉ, nhiều hơn mới đúng?”

Tiểu Ngưng bị hần làm cho tức giận đến mức toàn thân ứa khuất run rẩy đến từng tế bào trong cơ thể, tất cả những lời muốn nói ra đều nghẹn ngào chôn

chặt lại trong cổ họng, không thốt lên được.

Hắn lấy từ trong chiếc ví da kia một tá tiền mặt, lách qua lách lại trước mặt cô: “Như thế này, cô nói đi, chắc quá đủ để mua cô mấy lần rồi đấy!”

“Tôi không phải!” Rốt cuộc, Tiểu Ngưng cũng phát ra được những thanh âm nghẹn ngào đứt quãng.

“Không phải cái gì?” Hắn đã tận mắt chứng kiến cô ở trong Giải Trí Thành làm việc ám muội, thấy rõ cô trong phòng, với một màn đầy khiêu khích thú tính con người. Cho dù sự thật cô bị người ta hạ thuốc, nhưng cũng không thể chối bỏ được cô là loại phụ nữ buồn sắc bán thân.

Nếu như cô không phải là người kiếm tiền tại nơi đó, thì sao lại bị người ta hạ thuốc?

“Tôi không phải!”

Tiểu Ngưng còn chưa nói xong đã bị hắn cắt ngang: “Không cần phải nói những lời dối trá nữa! Được, cô không muốn đổi việc, muốn làm công việc đó đến thế! Vậy thì mua luôn cô cho tiện nhỉ? Người khác một lần cho cô một ngàn thì tôi sẽ cho hai ngàn, như thế nào?”

Vừa nói hắn vừa không để ý đến cô đang đá hắn, đánh hắn, giãy giụa không thôi, trực tiếp đem cô lao như bay, hướng đến căn phòng trên lầu kia.

Hắn căn bản chỉ muốn khuyên cô thay đổi việc làm đừng có làm công việc đó nữa. Hắn vốn cũng không có ý định đụng vào cô.

Dù sao, loại phụ nữ này cũng quá dơ bẩn, mà hắn thì lại thích người sạch sẽ.

Nhưng hết thấy mọi sự diễn ra hắn không khống chế nổi, hắn thật sự muốn một lần nữa nhìn cô, nhìn bộ dạng cô dưới thân hắn mà cầu xin tha thứ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102

Hắn không cởi quần áo trên người của cô và hắn, chỉ ép chặt cô trên cánh cửa, muốn cô.

Hắn lựa chọn phương cách này tiến vào cô, không phải vì mục đích thích thú ham muốn cô đến không thể chờ đợi được như lần trước. Hắn thậm chí còn từ từ chậm rãi dùng ‘mũ’ (bao cao su), sau đó mới tiến vào trong cô. Hành động này đối với Tiểu Ngưng mà nói, đó là một loại vũ nhục khinh miệt cô, hắn muốn nhắc cô rằng cô chỉ là một con điểm đáng khinh.

Chỉ là khi lúc hắn mang ‘mũ’, ép chặt cô vào cánh cửa, làm cô không có cách nào thoát khỏi hắn được.

Thân thể đơn bạc gầy yếu của cô lúc đó không còn đủ khí lực để kháng cự lại hắn chứ đừng nói đến chuyện thoát khỏi hắn. Cô khóc cầu xin hắn tha thứ nhưng lúc này đây những thứ đó chỉ càng làm tăng thêm hưng phấn trong hắn.

“Cái này không phải là việc cô muốn làm nhất hay sao? Việc này không phải trong cuộc sống làm mãi thành quen rồi, không phải sao?” Hắn nói đem theo lửa giận, dồn toàn bộ sức lực lên một điểm, trong thân thể của cô mạnh mẽ xuyên qua đến tận cùng.

“Không phải! Tôi hận anh!” Cô khan khan nói.

Hắn sắc mặt đỏ lên, ngừng thờ ,mĩa mai nói: “Không phải rồi! Cô phải hận tất cả đàn ông trên thế giới này mới đúng! Bởi lúc này đây,có quá nhiều đàn ông tiến vào cô đấy?”

“A...” Hắn đột nhiên dùng sức, làm cho cô đau đớn thiếu chút nữa thì ngất đi.

“Muốn ít hay nhiều? Một trăm hay một ngàn người?”

Tiểu Ngưng cắn chặt môi dưới, nhắm chặt mắt cự tuyệt sự nhục nhã hắn đang dành cho cô.

Hắn ngừng sự mĩa mai, cầm chặt hai tay của cô, nương theo tiếng la khan khan của cô, đem hai người vào tận thế giới ngập tràn màu sắc mỹ mộng.

Rung động ngăn ngui qua đi ,hắn rút khỏi người cô, lập tức giật ‘mũ’ xuống.

Tiểu Ngưng dựa vào vách tường, hai chân bủn rùn phải cố gắng lắm mới không ngã xuống sàn nhà.

Cô dồn dập thở gấp, muốn vứt bỏ ngay lập tức từng xúc động trong cơ thể lúc này.

Phịch.

Một loạt những tờ tiền mệnh giá lớn lác lác rơi xuống trước mặt Tiểu Ngưng, sau đó trong phòng vang lên thanh âm lạnh lùng vô cảm: “Giá cho một lần, quá đủ cho cô đấy!”

Bị tiền quăng vào mặt như vậy, Tiểu Ngưng mới tỉnh linh khôi phục lại lí trí. Cô cũng chẳng để ý đến đồng tiền mặt rải rác, ngay lập tức hất hàm lên khiêu khích. “Đường tổng, anh ra tay quả thật hơn keo kiệt đấy! Chỉ bằng mấy ngàn đồng tiền này là nghĩ có thể đụng được vào tôi đây sao?”

“Vậy cô muốn hơn ư?” Cô khiêu khích, hẳn không thích chút nào, thật muốn xé nát cô ra, không đứng đắn mỉm cười: “Hoặc là nói rõ ra thì cô nghĩ mình đáng giá bao nhiêu?”

Hắn muốn đùa cô, cô cũng không ngờ mình lại nói chuyện tiền nong với hắn, bị hắn hỏi lại như vậy cô không biết phải trả lời như thế nào: “Anh đừng khiến tôi không dậy nổi!”

“Ha ha” Hắn không che dấu chút nào châm chọc cười to. “Còn không có chuyện tôi đụng vào phụ nữ mà không dậy nổi! Nghĩ xem cô đáng giá bao nhiêu? Chỉ cần cô nói được ra, tôi sẽ cho cô bằng chừng đó!”

“Hỗn đản, anh căn bản chính là đồ vô liêm sỉ!” Thật lâu sau Tiểu Ngưng mới thốt ra được mấy từ này.

Cánh tay dài của hắn duỗi ra bấu chặt lấy mái tóc dài của cô, dung sức kéo mạnh làm cho cô buộc phải hướng mặt lên trên, đôi gò má cao đối diện với mặt hắn. “Cô bắt quả cũng chỉ là loại gái bán thân! Chết tiệt, không có tư cách nói tôi như vậy, cô phải rõ hơn ai hết!”

Da đầu như bị bóc ra đau đớn, làm cho long mày cô chau lại nổi lên. Nhưng loại đau đớn này so với nỗi đau trong lòng thì chẳng có nghĩa lí gì.

“Nói bao nhiêu tiền? Tôi không có thời gian dông dài với cô đâu!” Hắn khinh miệt ném ra lời nói.

“Nếu tôi nói ra một cái giá, có phải từ giờ anh sẽ không bao giờ muốn gặp lại tôi phải không?” Lại là nhục nhã? Câu nói kế tiếp cô để lại trong lòng.

“Hazza, tôi không muốn loại phụ nữ như cô thường xuyên xuất hiện trước mặt tôi, trừ phi là cô cố ý, muốn để cho tôi thấy cô, chú ý đến cô, nhớ kĩ cô!” Đáng chết, hắn cũng không dám chắc hay không lại một lần nữa đụng đến cô, hôm nay đã là ngoài dự liệu của hắn rồi.

“Một trăm ngàn”. Cô buột miệng nói ra một con số đã xuất hiện hàng ngàn lần trong ý niệm của cô, hẳn không phải đang buộc cô nói ra một con số sao, cứ nói ra như thế vậy.

Chân mày của hắn vừa mới giãn ra lại lập tức chau lại, dặt khóe miệng nói: “Phương diện này mà cũng ra được giá, không ngờ cô lại mở miệng nói ra như vậy?”

“Sao? Anh không trả được phải không? Trước anh không phải nói rằng chỉ cần tôi mở miệng ra một cái ra là anh sẽ trả đủ đấy nhé!” Chê đất rồi? Không còn gì tốt hơn, như vậy từ nay về sau hắn cũng sẽ không còn khi dễ cô được nữa.

Hắn buông tóc cô ra, nhún nhún vai nói: “Chỉ là một chút tiền nhỏ, chẳng đáng kể, nhưng thứ lỗi nếu ta nói thẳng cô chẳng đáng giá một trăm ngàn so với một con ngựa đâu!”

Đúng vậy, cô không đáng, tính mạng của cô còn chẳng đáng tiền chứ đừng nói đến thân thể của cô. Tiểu Ngưng trong lòng lại chua xót nghĩ tới.

Hắn xoay người, quay đầu đi về phía tủ đầu giường, móc ra một tập chi phiếu, viết con số lên rồi kí nhanh một chữ.

Sau khi giật chi phiếu xuống, đưa cho Tiểu Ngưng: “Cầm đi! Tôi nghĩ bằng số tiền này cũng hơn số tiền lời mà cô kiếm được sau khi tiếp khách đấy!”

Tiểu Ngưng cầm chi phiếu, rất nhanh. Đây là lần thứ mấy trong cuộc đời cô lại nhìn thấy tấm chi phiếu mệnh giá lớn đến vậy, hai lần, ba lần hay là lần thứ tư rồi?

Nói đến thật sự quá châm chọc, cô rất nghèo, cũng có phải hay không?

Chính là trong suốt mấy năm qua những tấm chi phiếu lớn như vậy đã xuất hiện trước mặt cô không biết đã qua mấy lần rồi.

Thu hồi sự đau đớn trong tâm can, nháy mắt uơn ướt, cô cố gắng cố ý nở một nụ cười với hắn: “Đường tổng, đó là cái giá tôi hợp lí nhất tôi đưa ra rồi, còn nếu lần sau anh muốn lại đụng đến tôi một lần nữa thì xin mời, nhưng nhớ phải đưa trước một trăm ngàn!”

“Ha ha! Nếu tôi mà đụng vào cô thêm vài lần nữa, chắc cô sẽ trở thành một triệu phú rồi đấy!” Đường Hạo cố ý nói.

“Thế sao? Một ý không tồi! Cứ cho là có thể trở thành triệu phú thì cũng là do tôi dùng sức mình đó chứ! Đâu có đáng gì! Hừ! Quả không tệ!” Cô cố gắng tự giễu bản thân, nén sự đau lòng vào tận sâu trong lòng.

“Biến! Cô thích kiếm tiền bằng việc này như thế thì cứ tận hưởng đi. Dương Dương sớm muộn gì cũng cảm thấy sỉ nhục khi có một người mẹ như cô, rồi nó cũng sẽ vứt bỏ cô mà đi thôi!” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Đường tiên sinh, anh đã nói xong rồi phải không?” Lòng cô lại nổi lên một loại đau đớn, sáu năm trước hắn vũ nhục không phân biệt trắng đen mắng chửi coi cô không khác gì một con điếm, sáu năm sau vẫn như thế, không có gì thay đổi.

Cô rất sợ cái từ đó, nó tựa hồ như có bùa chú nhán chìm cô, dù cô có cố gắng vùng vẫy thế nào cũng không thể thoát khỏi. “Nếu anh đã không còn gì để nói nữa vậy, xin phép tôi đưa con tôi về! Có thể chứ?”

Đường Hạo nhìn cô thật lâu, sau đó mới lạnh lùng nói: “Cút!”

“Cám ơn!” Cô lại mỉm cười nói lời cảm tạ, giống như kiếm được một trăm ngàn khiến cô cao hứng, mọi châm chọc sỉ nhục của hắn cô thu lại toàn bộ cũng chẳng sao.

“Mượn cái toilet!” Cô cúi đầu xuống, nhặt lên những thứ vãi vãi trên sàn nhà, không đợi hắn trả lời, trực tiếp đi vào toilet.

Cô nhất định phải sửa sang lại mình, không thể để Dương Dương nhìn thấy cô trong bộ dạng chật vật không ra gì này của cô, để nó nhìn được thì cô sẽ không bao giờ ngóc đầu lên đối diện được với con mình.

Nước, có thể xóa đi vết nước mắt trên khóe mi cô, làm sao có thể tẩy nhòa được hai tròng mắt sưng đỏ kia được.

Vuốt lại nếp nhăn trên váy, nhưng lại không thể xoa dịu được những tổn thương đau xót trên thân thể cùng tâm hồn cô.

Tiểu Ngưng trắng bệch nghiêm mặt lại, bỏ qua sự coi thường của hắn, trực tiếp thẳng lưng, xoay người bước ra khỏi cái nơi cô phải chịu khuất nhục này.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103

Đi qua phòng khách, nghe được tiếng cười ngây thơ trong sáng của bọn trẻ, Tiểu Ngưng bước tới trước cửa phòng.

Cốc cốc cốc.

“Dương Dương, đi thôi, mẹ con mình phải về rồi!” Tiểu Ngưng nhẹ nhàng nói.

Cửa phòng mở ra, một bà hầu gái ước chừng khoảng năm mươi tuổi bước vào. “Muốn dẫn cậu bé về sao?” Bà nhìn Tiểu Ngưng một lượt từ trên xuống dưới, tỏ vẻ hiếu kì.

Tiểu Ngưng cố gắng duy trì vẻ lịch sự lễ phép, nhẹ nhàng vuốt cằm. “Vâng! Phải về rồi ạ! Tôi còn phải nấu cơm nữa!” Tầm mắt xuyên qua bà hầu gái, nhìn con trai lại gọi lên: “Dương Dương, nhanh lên, mẹ con ta cùng về nào!”

Cô không dám ngược nhìn bà hầu, người trưởng thành nhìn cô, chắc chắn sẽ đoán được sự tình xảy ra ban nãy. Cô không muốn người khác nhìn cô bằng ánh mắt khác thường, nó khiến cô thấy sợ.

“Vâng ạ! Lạc Lạc ngày mai gặp lại! Tạm biệt ‘bà nội’!!” Dương Dương lễ phép nói lời tạm biệt, ngoan ngoãn đứng dậy, chuẩn bị theo mẹ rời khỏi căn nhà tuyệt đẹp này.

Lúc đi tới cửa, cậu bé đột nhiên quay đầu lại, ngó đồng ngó tây như tìm kiếm ai đó rồi hỏi: “Chú đâu rồi ạ? Con vẫn chưa nói lời chào tạm biệt với chú!”

“Chú ấy đang bận việc, đừng làm phiền nhà người ta nữa, chúng ta về thôi, đi!” Tiểu Ngưng cố gắng nói bằng giọng điệu nhỏ nhẹ nhất, khẩn trương lời kéo con đi.

“Không nha, chắc là không phiền đâu mà mẹ! Để cho con nói lời chào chú ấy được không? Mẹ và cô giáo không phải luôn dạy con phải luôn biết lễ phép sao?” Dương Dương dùng ánh mắt hỏi mẹ, khó mà nói rằng nó nói không đúng.

Lòng cô run rẩy, đè thấp giọng ôn nhu nhưng cũng không kém phần nghiêm khắc: “Mẹ đã bảo chú ấy đang bận! Lúc người ta bận mà mình quấy rầy có phải là rất không lễ phép, có đúng hay không?”

“Cái này..?” Dương Dương gãi đầu, nghĩ ngợi lời của mẹ nó nói.

“Ai nói tôi đang bận?” Đường Hạo không biết từ lúc nào đã đi đến bên cạnh hai mẹ con họ.

Vừa nghe thanh âm thâm trầm, hùng hổ như vậy, Dương Dương lập tức quay đầu lại: “Chú ời cháu phải về rồi!”

“Không ngồi chơi thêm một lúc nữa được sao? Ném thử cơm tối rồi hãy về!” Tuy là đang nói chuyện với cậu bé nhưng ánh mắt cứ hướng về phía người phụ nữ đứng bên cạnh kia.

“Cháu đã làm phiền chú nhiều rồi à, nhưng sau này cháu có thể đến nhà này chơi thêm lần nữa được không ạ?” Trong đôi mắt to chứa đầy khát vọng, nháy nháy.

“Đương nhiên! Dương Dương lâu linh, chú rất thích cháu đấy!”

Cháu cũng rất quý chú đấy à!” Nghe được chú ấy nói quý mến mình, Dương Dương cực kì hưng phấn, so với được cô giáo khen còn vui vẻ hơn.

“Dương Dương chúng ta cần phải về thôi con!” Tiểu Ngưng cầm bàn tay nhỏ xíu của con, thúc giục, mấy sợi tóc nghiêng nghiêng che khuất khuôn mặt trắng bệch của cô.

Dương Dương cười, hai gò má nhô cao lên, hướng về phía ‘chú’, vẫy vẫy tay tạm biệt.

Lúc này Đường Hạo cùng Dương Dương hai khuôn mặt đối diện hướng vào nhau. Lúc này bà giúp việc đứng một bên ánh mắt tò mò đột nhiên mở thật to, tựa hồ phát hiện ra điều gì đó.

Khoảnh khắc sau khi rời khỏi nơi đó, Tiểu Ngưng đã quyết định dứt khoát phải đổi một nhà trẻ khác cho Dương Dương, dù vậy rời khỏi vườn trẻ đầy đủ phương diện như thế quả là một điều đáng tiếc.

Cô không muốn nghĩ cứ đến vườn trẻ đó là có thể gặp lại hân, cho dù cô là một người mẹ ích kỉ, thì cô cũng không muốn bản thân mình bị oan ức chịu đựng nỗi khổ đau bị dầy vò hạ nhục như vậy nữa. Cô khát vọng muốn được trở về cuộc sống trước kia cùng mẹ cô, con trai cô, ba người cùng chung sống vui vẻ.

Tiểu Ngưng tiến hành việc này một cách nhanh chóng, không có hỏi qua ý kiến của con, hoàn toàn do cô quyết định, ngay ngày hôm sau đã tìm được một nhà trẻ mới cho Dương Dương.

Thật không ngờ Dương Dương lại phản đối .

“Con không muốn đến nhà trẻ mới đâu! Con không cần!” Dương Dương hai mắt đỏ hoe, nó quyết không thỏa hiệp với mẹ nó.

“Nhà trẻ mới cực kì tốt, cô giáo cũng rất tốt nữa!” Tiểu Ngưng biết rằng điều này thật không công bằng cho con trai , đuối lí không lại được, đành ngồi trước mặt nó, nói giọng dịu lại.

Cô hoàn toàn quên rằng tiểu bảo bối của mình tuy rằng còn nhỏ nhưng lại rất có chủ kiến, so với những đứa trẻ cùng trang lứa hiện giờ thì nó hiểu biết hơn nhiều. Loại xoa dịu này căn bản không có tác dụng với nó.

“Nhưng cô giáo nhà trẻ hiện nay cũng rất tốt mà, ở đó con còn có bạn nữa! Mẹ, con không muốn phải chuyển trường đâu mà!” Dương Dương miệng nói rõ ràng , lí do hợp lí, nó hi vọng có thể thay đổi quyết định của mẹ.

“Cô giáo ở kia đảm bảo cũng rất thích con, ở đó lại có rất nhiều bạn nữa, con sẽ kết bạn được với nhiều bạn học mới cho mà xem! Như vậy không phải rất tốt sao?”

“Không tốt! Tại sao sao phải đổi trường cho con? Mẹ , mẹ không hề nói qua với con, mẹ xem con chỉ là một đứa bé không biết một tí gì phải không ạ?” Giống như hai vôi nước bị hổng, nước mắt Dương Dương không ngừng trào ra, bộ dạng cực kì đáng thương.

Tiểu Ngưng bị con hỏi đến lí do tại sao phải chuyển trường, nhìn thấy con khóc nức nở như vậy, ruột gan cô càng lúc càng rối bời: “Dương Dương, con lại không nghe lời! Mẹ nuôi con dễ lắm sao? Tại sao không thông cảm cho mẹ chứ? Mẹ chính là mẹ của con, con phải nghe lời, mẹ bảo đồ , thì con phải đổi!”

“Không!” Dương Dương mở to mắt, hét lên phê phán mẹ không đúng : “Mẹ nói chuyện không có đạo lí!”

“Tôi là mẹ của cậu, lời tôi nói không cần có đạo lí!” Nhìn con trai giống như con ngựa non bất kham, không chịu nghe theo lời của mình, Tiểu Ngưng nổi giận cung tay lên.

Cánh tay giơ cao, không một chút suy nghĩ hướng đến con, đánh một cái.

Nơi bàn tay đập vào phát ra tiếng vang thật to, khiến đứa bé càng khóc to hơn : “Oa Oa! Mẹ vô lí! Con không thích mẹ!”

Một câu “ con không thích mẹ” của con, khiến Tiểu Ngưng càng thêm tức giận, bàn tay liên tiếp đánh tới tấp vào người thẳng bé. “Được lắm! Không ngờ cũng dám hỗn với mẹ, đáng đánh thêm!”

“Hu hu! Mẹ vốn vô lí, con không muốn đổi vườn trẻ!”

“Mẹ nói dối, thì phải đổi, tôi chính là không có đạo lí đó!”

“Con muốn có ba! Con muốn có ba!” Khó thở, Dương Dương thương tâm cực kì, đột nhiên hô to muốn có ba, trước đây nó chưa bao giờ nói đến điều này. “Con muốn có cha! Có ba nhất định ba sẽ không để mẹ đánh con như thế này! Mẹ sẽ không nói chuyện vô lí như vậy!”

Một tiếng “muốn có ba” này làm Tiểu Ngưng bưng tỉnh dừng tay lại, ngồi bệt xuống sàn nhà khóc ồ lên, ủy khuất hỏi: “Mẹ không tốt sao? Sao con vẫn cần ba vậy?”

Đứa trẻ bị mẹ nó đánh thương tâm, bị tức giận mà gật đầu, lớn tiếng nói: “Mẹ không tốt! Con muốn có ba! Tại sao các bạn khác có ba, còn con thì không có?”

Dừng lại một hồi lâu, hôm nay nó đã hỏi ra miệng vấn đề này. Bởi vì mẹ chưa từng một lần nhắc tới cha trước mặt nó, mà người cha của nó cũng chưa bao giờ xuất hiện, cho nên nó cũng không dám hỏi qua.

Tiểu Ngưng một lần nữa lại bị con hỏi không thể phân bác lại, run rẩy che môi, bàn tay hướng lại gần phía con. “Thực xin lỗi, mẹ không thể cho con một người cha! Thật xin lỗi, xin lỗi con của mẹ!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104

“Mẹ, đừng đòi trường cho con có được không?” Dương Dương khóc hỏi, thấy mẹ khóc, nó càng khóc nhiều hơn.

“Nghe lời mẹ nói. được không?” Cô kiên trì phải dỗ vườn trẻ cho con, cô không thể để có một cơ hội nào lại gặp hấn nữa.

Ngày hôm qua là cô ngu xuẩn bị hấn coi thường, cô không nên dễ dàng bị hấn uy hiếp phải đến nhà hấn. Bị hấn khinh thị, bị hấn sỉ nhục, cô đã chịu đựng quá nhiều rồi.

Cho nên, loại sự tình như vậy, cô không muốn xảy ra thêm một lần nào nữa.

“Không, con ghét mẹ!” Dương Dương hai tay nắm chặt sau đó khóc chạy ra khỏi phòng.

Rầm

Tiếng cửa chính đập mạnh rất nhanh vang tới, Tiểu Ngưng ngồi trên mặt đất bất động hồi lâu mới ý thức được con cô đã chạy ra ngoài. Cô bối rối đứng dậy, hô lớn gọi con : “Không ! Dương Dương, quay lại.”

Dương Dương chạy rất nhanh không có ý quay đầu trở lại, chạy đến bồn hoa dưới lầu cách đó không xa mới ngừng lại lau nước mắt. Ngồi trên ghế đá, oa oa khóc.

Lần này nó căn bản không có sai, người sai là mẹ nó, thế nên nó càng khóc dữ hơn.

“Oa oa..Ba ! Giờ này ba ở đâu? Có phải tại Dương Dương không ngoan cho nên ba mới không cần Dương Dương? Con muốn có một người ba! Các bạn học cùng ai ai cũng có ba!” Nó vừa khóc , vừa lẩm bẩm cho nên nhìn vào lại càng thêm đáng thương hơn.

Cậu bé hiểu rõ, bản thân nó mong muốn có một người ba như thế nào, vẫn luôn nghĩ gọi ba, muốn ba của nó, không chịu được nó thét lên gọi một tiếng ‘ba’.

Nhưng nó chỉ có thể gọi, có thể nghĩ về ba, chứ nó không thể nhìn, không thể chạm đến người ‘ba’ này được.

Nó rất khát vọng được nhìn thấy ba nó, hình ảnh bộ dạng của ba lần lượt hiện lên trong ảo tưởng của nó.

“Dương Dương , sao anh lại ngồi đây khóc vậy?” Một cô bé mặc áo váy cực cầu kì trông rất rối mắt, chải một kiểu tóc như công chúa đi tới trước mặt nó, hiếu kì nhìn chăm chăm vào cậu bé đang ngồi khóc trên ghế đá.

Dương Dương buông hai tay xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn vì khóc lóc bản như mặt một con mèo con. “Nhị Nhị, sao em lại ở đây?” Nó kinh ngạc hỏi.

“Hi hi. Em đi cùng với ba! Đến đón anh cùng đi đến nhà em, anh quên rồi sao? Hôm nay là sinh nhật của hai chúng ta đấy!” Nhị Nhị lúi lúi bàn tay nhỏ nhắn của Dương Dương, hưng phấn tuyên bố.

“Sinh nhật? Hôm nay là sinh nhật của chúng ta sao?” Dương Dương nghi vấn hỏi.

Nguyên nhân rất đơn giản, nó chỉ mới có năm tuổi, Dương Dương biết sinh nhật là ngày nó được ăn bánh ngọt, được mọi người tặng bao nhiêu là quà, nhưng bất quá sinh nhật chỉ có một ngày trong năm, nó căn bản không thể nhớ rõ ngày nào.

“Đúng vậy, chính là hôm nay đó! Sáng sớm hôm nay, mẹ em đã dậy chuẩn bị làm bao nhiêu là đồ ăn ngon cho sinh nhật chúng ta rồi! Ba em còn đặt

trước một chiếc bánh sinh nhật to ơi là to. Lát nữa chúng ta cùng đi lấy, sau đó về nhà em nhé!” Sợ Dương Dương không tin, Nhị Nhị khoa chân múa tay nói ra rất nhiều việc để chứng minh hôm nay chính là sinh nhật của bọn nó.

“Nha” Biết được hôm nay là sinh nhật, nó vô cùng cao hứng, là hiện tại nó đang giận mẹ nó, nên chẳng còn mấy vui vẻ. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sự phấn nộ cùng buồn bực.

Nhị Nhị khẽ lay bàn tay nhỏ của Dương Dương, lôi kéo cậu bé. “Dương Dương, nhanh lên!”

“Làm gì hả?” Cậu bé chu miệng nhỏ lên, rầu rĩ hỏi.

Nhìn bộ dạng buồn bã của cậu bé, Nhị Nhị tức giận hô lớn lên: “Làm gì hả? Tất nhiên là lên lầu rửa mặt, thay quần áo, sau đó đến nhà em, chúng ta cùng ăn sinh nhật!”

Dương Dương đứng chôn chân một chỗ, suy tư vài giây đồng hồ, sau đó gỡ bàn tay nhỏ bé của Nhị Nhị ra. “Nhị Nhị, cảm ơn em, anh thật sự rất vui khi em với anh cùng ăn mừng sinh nhật, nhưng mà anh nghĩ không muốn đi, cứ để nó qua đi!” Nó hiện tại đâu muốn về nhà, không muốn thấy mẹ nó.

“Tại sao chứ? Không được, em muốn cùng anh ăn sinh nhật cùng một chỗ cơ!” Nhị Nhị phách lối nói, ngữ khí hoàn toàn như đang ra lệnh cho người khác.

“Nhanh lên về nhà thay quần áo mau mau, sau đó đi tìm di di!”

“Không!” Dương Dương rống lên, không để cho Nhị Nhị lôi kéo.

“Uh, sao vậy? Một đứa bé bình thường ngoan ngoãn hiểu chuyện Dương Dương, hôm nay bị sao vậy?” Một thanh âm thuần hậu ôn nhu vang lên bên tai Dương Dương. Tiếp đến, một bàn tay to lớn ấm áp, xoa xoa xuống đầu cậu bé.

Cậu bé từ dưới bàn tay to lớn đó, ngẩng đầu lên, lễ phép ân cần chào hỏi: “Bác Lương, cháu chào bác!”

“Đã xảy ra chuyện gì mà khiến Dương Dương của chúng ta khóc như con mèo thế này?” Lương Bản vừa mới đỗ xe xong, đi tới đùa hỏi.

“Bác Lương, không có chuyện gì đâu ạ!” Có một số chuyện không thể nói với người ngoài, đây là chuyện giữa nó và mẹ.

“Tiểu quý”. Lương Bản vỗ nhẹ vào lưng cậu bé, thúc giục nói: “Nhanh lên còn phải về nhà, gọi mẹ cháu, chúng ta đi lấy bánh ngọt!”

“Không!” Dương Dương cự tuyệt nói, sau đó lại ngồi xuống ghế đá.

Nhị Nhị mất hứng, hai con mắt cứ nháy nháy, hai hàng lông mi hồng đậm nhũn lại như hai cánh quạt nhỏ. Cong lên phiền môi đỏ bưng, hướng cha giải thích: “Cha, Dương Dương không đi, anh ấy vốn không nghĩ hôm nay là sinh nhật của mình cho nên anh ấy không muốn đi!”

“Sinh nhật của cháu không phải cháu nói không qua thì nó sẽ không trôi qua đâu! Cháu cho rằng sinh nhật chỉ có mỗi mình cháu là tạo nên sinh nhật sao? Sinh nhật của con cái chính là ngày mà người mẹ cực khổ nhất trong cuộc đời. Cho nên sinh nhật của cháu cũng chính là ngày nhắc nhở cháu, muốn cháu ghi nhớ mẹ đã vất vả sinh cháu ra, đưa cháu đến với thế gian này, có biết điều đó không?” Lương Bản chậm rãi giảng giải đạo lý.

“Mẹ sinh cháu cực khổ lắm sao?”

“Mẹ sinh con cực khổ lắm sao?”

Hai đứa trẻ nghe xong một phen, trằm miệng một lời hỏi.

“Đương nhiên!” Lương Bản gật đầu, tiếp tục nói: “Đứa con là do người mẹ liều mạng đưa đến với thế giới này, dùng cả tính mạng của mình để đưa được các con đến đây, đã chịu rất nhiều đau đớn, khổ sở, phải dằn tội nhiều, cho nên hai bảo bối này nhớ kỹ, phải hiếu thuận với mẹ, đừng có làm gì khiến mẹ phải nổi giận nghe chưa!”

“A! Con nhớ rõ mà! Cho tới bây giờ con vẫn chưa bao giờ làm mẹ phải giận!” Nhị Nhị lo lắng mười phần, sau đó bắt đầu tranh công nói trước: “Ba, con có phải đứa bé ngoan không?”

“Ừ!”

“Cháu...!” Dương Dương khốn quẫn, cúi đầu tự trách. Nó không phải một đứa bé ngoan, hôm nay nó đã làm cho mẹ khóc. Hơn nữa, nó còn hô to với mẹ là nó ghét mẹ. Nó là một đứa bé hư.

Dương Dương!” Lúc này, dưới lầu qua sân lớn, Tiểu Ngưng tìm kiếm một vòng lớn, rốt cuộc ở bồn hoa này tìm được đứa con bảo bối của mình.

Không kịp thở, cô ôm chặt lấy con, nức nở nói: “Sao con có thể chạy loạn đi như vậy? Con có biết con đã dọa mẹ hoảng hốt như thế nào hay không? Nếu con mà xảy ra chuyện gì, mẹ làm sao sống nổi!”

“Mẹ, mẹ đừng khóc, con sai rồi mà!” Dương Dương vươn bàn tay nhỏ bé ra, khẽ lau những giọt nước mắt trên khuôn mặt mẹ. Bàn tay vô cùng bản giò lại dính thêm nước mắt, trên mặt Tiểu Ngưng xuất hiện những vết den.

Lập tức Tiểu Ngưng cũng giống như con mình, trên mặt giống hệt như một con mèo chưa rửa mặt.

“Hi Hi! Di di thật đáng yêu!” Nhị Nhị đứng một bên, cười nở rộ hàm răng trắng tinh như hạt ngô non.

Thanh âm thánh thót như chuông bạc kêu khiến Tiểu Ngưng ngẩng đầu, lúc này mới chú ý ở xa xa có một người đàn ông cùng một cô bé. “Anh Lương, Nhị Nhị, sao hai người lại ở đây?” Tiểu Ngưng có chút kinh ngạc hỏi.

Quả nhiên là hai mẹ con, trước hay sau đều lộ bộ dạng ngạc nhiên như thế.

“Tiểu Ngưng à! Cô quên rồi sao? Hôm nay là sinh nhật của Dương Dương cùng Nhị Nhị mà!” Lương Bân nắm bàn tay nhỏ bé của con gái, khoe miệng mỉm cười.

Đau lòng, cô thật không xứng đáng làm mẹ, lại quên hôm nay là sinh nhật của con mình, không những thế còn làm cho nó khóc đến mức bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105

“Di di! Nhìn cháu mặc bộ váy này có đẹp không ạ? Mẹ có ý để di di mua váy cho cháu để cháu qua sinh nhật sáu tuổi mà!” Chiếc váy xinh xắn, dáng người nho nhỏ xoay tròn tạo thành một vòng, làn váy xòe ra như bông hoa nở. “Di di! Cháu có xinh không ạ?”

“Xinh! Nhị Nhị là tiểu công chúa xinh đẹp nhất!” Tiểu Ngưng gật gật đầu, ngồi khuyu xuống, ôm lấy thân thể mềm mại đầy mùi sữa thoang thoang, cúi xuống khéo léo in xuống trán cô bé một nụ hôn: “Sinh nhật vui vẻ! Tiểu công chúa của di di!”

“Cám ơn di di!” Nhị Nhị hôn trả Tiểu Ngưng lên môi, sau đó về mặt đầy khát vọng nhìn di, mong đợi món quà sinh nhật mà di sẽ tặng cô bé.

Tiểu Ngưng lại véo cái mũi nhỏ của Nhị Nhị, sau đó lấy từ trong túi một chiếc hộp nhỏ xinh xắn, đặt trên bàn tay của cô bé. “Đây là quà sinh nhật di di tặng cho cháu, cháu nhất định phải gìn giữ nó thật tốt đấy nhé! Đừng bao giờ ném nó đi!”

“Sẽ không bao giờ! Những thứ mà di di tặng cháu đều bảo quản trong một cái hộp!” Nhị Nhị nói rất chân thành. Tuy đã biết rõ món quà mà di di tặng mình là gì, cô bé vẫn mở to mắt ngạc nhiên nhìn mở chiếc hộp ra.

Một khóa bạch sắc, đó là một hạt ngọc trai màu đỏ hình như một giọt nước mắt, nhấp nhô trong chiếc hộp.

Nhị Nhị cầm lấy viên ngọc trai kia, cẩn thận đặt vào trong chiếc hộp của cô bé, nhẹ nhàng như sợ chỉ sơ sẩy một chút thôi sẽ làm cho nó rơi xuống đất, chớp mắt không thấy đâu nữa.

Đặt nắp lại, Nhị Nhị mới nói ra điều mà nó phát hiện ra: “Di di! Viên ngọc trai năm nay có vẻ rất lớn!”

“Ha ha! Lớn một chút sẽ tốt! Mỗi một viên ngọc trai đều lớn như vậy thì rất nhanh thôi Nhị Nhị có thể xâu thành chuỗi ngọc trai tuyệt đẹp để đeo lên cổ rồi!”

“À-. Vì sao mà mỗi năm chỉ có một ngày sinh nhật nhi? Nếu mỗi tháng đều có một ngày sinh nhật như thế này, di di đều tặng cháu một viên ngọc trai như vậy thì sẽ rất nhanh có một xâu chuỗi đẹp để đeo lên rồi!” Cô bé chờ đợi, rất mong đợi đến ngày có chuỗi ngọc trai xinh đẹp kia hoàn thành.

Từ khi cô bé còn rất nhỏ, di di đã bắt đầu tặng cô bé những viên ngọc trai màu đỏ đẹp tuyệt như vậy, mỗi năm một viên. Trước đây, đều là do mẹ bảo quản giữ chúng hộ cô bé, từ năm trước mẹ bắt đầu đưa hộp chứa năm viên ngọc trai này cho cô bé để cô tự mình gìn giữ. Sau đó mẹ nói cho cô bé biết, mỗi năm sinh nhật di di sẽ đều tặng cô bé một viên ngọc trai đỏ như thế, cho đến tận khi xâu được thành một chuỗi vòng cổ, đeo chuỗi vòng xinh đẹp đó lên người, lúc đó cũng là lúc nhận được món quà lớn nhất của di di dành cho.

Cho nên mỗi viên ngọc cô bé đều nâng niu, trân trọng, chờ cho chúng ngày một nhiều lên, mau chóng thành một xâu chuỗi. Đeo xâu chuỗi ngọc trai đó hẳn là rất xinh đẹp.

Cô bé càng lúc càng xinh xắn như một công chúa nhỏ, nói như vậy phải có một cậu bé như hoàng tử nhỏ đứng bên cạnh làm bạn. Hi hi, kì thật thì anh Dương Dương đã giữ vị trí đó rồi, cô bé hiện tại đã nắm giữ vị trí đó cho cậu bé kia, trở thành bạn trai thân thiết của cô. Bất quá, đó là một bí mật nhỏ nhỏ, cô bé cũng không nói cho mẹ mình nghe, càng không chia sẻ cùng ba.

“Nếu thời gian mà trôi nhanh như thế thì cháu muốn di di trở thành bà lão sao?” Tiểu Ngưng thì thầm nói nhỏ, hai hàng lông mày cau lại, vẻ sầu bi.

Nhị Nhị vòng tay ôm lấy cổ Tiểu Ngưng, làm nũng nói: “Không có đâu! Di di xinh đẹp nhất rồi mà! Xinh đẹp hệt giống như mẹ cháu vậy?”

“Ê, con nhỏ léo mép này, đêm qua còn nói mẹ là người xinh đẹp nhất trên thế gian này, đâu rồi hả? Mới chớp mắt thôi mà đã nói đi đi xinh đẹp giống như mẹ rồi? Mẹ chẳng hề chỉ xinh đẹp trong nhất thời thôi ư?” Không biết từ khi nào Chung Diệp tiến vào trong căn phòng tức giận nói, chu miệng lên cao chất vấn con gái.

Một tầng háo trang mỏng, trong chị có vẻ tinh thần tốt lên được một chút, trên đầu cột một chiếc khăn, che lấp mấy sợi tóc còn sót lại.

“Mẹ, hôm nay trông mẹ thật hấp dẫn!” Miệng Nhị Nhị như chiến chiến lú ló, trước hết nói một câu khen tặng mẹ, sau đó thì xòe bàn tay ra, chu miệng lên, ý bảo muốn được hôn mẹ.

Chung Diệp ngồi xổm trước mặt con, nhắm mắt chờ đợi con gái hôn lên môi mình.

Nhị Nhị giống như bình thường, hôn lên tất cả trên khuôn mặt của mẹ, mỗi nơi đều đặt một nụ hôn.

Nhìn một cảnh mẹ con thân mật như vậy khiến cho Tiểu Ngưng bất giác nhớ tới mẹ mình. Chiều hôm nay, cô đã ghé qua bệnh viện, tình trạng của mẹ có vẻ không có gì gọi là khôi sắc, bác sĩ thông báo cho cô nên chuẩn bị sẵn tinh thần, lo hậu sự trước.

Một người sống trên thế giới này có một giới hạn đã được định sẵn, thời gian của mẹ cô có lẽ cũng đã đến giới hạn đó rồi, cô còn chưa kịp làm gì cho mẹ được sống những ngày thanh thản thì mẹ lại vội vã muốn rời khỏi thế gian này.

“Tốt lắm, ba người ai cũng xinh đẹp cả, công chúa không cần tránh trong căn phòng bí mật của riêng mình. Anh cùng Dương Dương đã bố trí tốt bên ngoài rồi, chỉ còn đợi ba vị mỹ nhân ra thôi, party sinh nhật sẽ chính thức bắt đầu!” Lương Bàn mở cửa, mỉm cười ôn hòa hướng tới ba người.

“Aaaa..... tiệc sinh nhật bắt đầu rồi!” Nhị Nhị trước tiên đem bảo vật cất kỹ, sau đó sôi nổi chạy ra khỏi phòng.

Đứng trước bánh sinh nhật là Dương Dương cùng Nhị Nhị, căn bản không khác gì hoàng tử và công chúa, khí chất xinh đẹp làm cho ba người lớn ngồi đây không nỡ dời đi ánh mắt. Thân hình nhỏ bé cúi xuống ước nguyện xong, hai đứa trẻ cùng nhau thổi tắt nến.

Bữa tiệc bắt đầu, người lớn tận lực tiếp gặp đồ cho nhau, nhìn hài tử ăn ngon, ba mẹ cao hứng. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của các con sáng lạn, cha mẹ ngồi bên cũng thấy phần khôi theo.

Chỉ là ở đây, ba con người trưởng thành mặc dù cao hứng nhưng trong lòng lại ẩn chứa tâm tư khác nhau.

Hai đứa trẻ ăn cùng nhau không sai biệt là mấy, chạy đến một bên chơi, Chung Diệp kéo Tiểu Ngưng vào trong phòng, có một số chuyện trong tâm can muốn nói cùng cô.

“Tiểu Ngưng lại đây..” Chung Diệp vẫn không có nói gì, biểu lộ trước sau vẫn là vẻ mặt thản nhiên mỉm cười.

“Chị Chung, chị cứ nói đi ạ!” Tiểu Ngưng ngồi yên một bên nhẹ giọng đáp. Qua nhiều năm như vậy, vợ chồng nhà họ Lương này vẫn cật lực giúp đỡ cô, cô khắc ghi và cảm tạ họ vô cùng. Chỉ là sức lực cô có hạn, đối với ân tình của nhà họ vẫn chưa thể báo đáp hết.

Chung Diệp kéo lấy tay Tiểu Ngưng lại, sau vài giây mới bắt đầu nói: “Tiểu Ngưng, em cảm thấy anh Lương là người như thế nào?”

“Rất tốt, anh Lương là một người rất tốt!” Tiểu Ngưng không chút do dự gạt đầu. Anh Lương là một người thành thực ôn trọng, đối với người ngoài rất ôn hòa, quan trọng nhất anh ấy là một người có tâm địa thiện lương.

“Đúng vậy, trên thế giới này chị chưa thấy có người nào tốt hơn chồng mình cả!” Lúc nói đến lão công nhà mình, trên khuôn mặt Chung Diệp lộ ra sự ngưỡng mộ như một cô thiếu nữ. “Tiểu Ngưng này, em biết không? Khi còn ở Na Hội, có rất nhiều nữ sinh theo đuổi anh Lương đấy, nếu không phải do chị kiên trì bám trụ lấy anh ấy, thì bây giờ làm sao có thể trở thành mẹ của Nhị Nhị được cơ chứ!”

“Làm sao có thể? Chị Chung là người rất xinh đẹp cơ mà. Anh Lương nhất định đã sớm mê muội chị rồi. Bằng không thì dù theo đuổi thế nào, như chị nói thì cũng không thể dễ dàng như vậy được?” Ít nhất về điểm này cô nhận thức khá rõ ràng. Nội tâm Tiểu Ngưng lại dấy lên một nỗi niềm chua xót, cô đơn giản đã bị hấn quên mất, ngay cả dấu ấn hấn để lại trên cô, hấn cũng không còn nhận ra nổi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 106

“Tiểu Ngưng, anh Lương em thật sự là một người đàn ông tốt khó tìm, chị cảm thấy thật may mắn khi theo được một người như thế trong cuộc đời mình” Chị giống như bà Vương bán dưa ngoài chợ, không ngừng khen ngợi chồng mình, nói không quá khoa trương nhưng người nghe cảm thấy người nói thật may mắn khi có một anh chồng như vậy. Đột nhiên Chung Diệp đề giọng xuống, mang theo vài phần áp úng, ngưỡng mộ không dám nói ra: “Tiểu Ngưng, chắc em không thể tưởng tượng được đâu? Bọn chị một năm nay rồi chưa từng có....!”

Tiểu Ngưng chỉ nhìn lại chị, xấu hổ không biết nên nói cái gì.

“Không phải là anh ấy ghét chị, không quan tâm đến chị, chị biết rất rõ anh ấy vẫn luôn cần chị! Vấn đề là nằm tại trên con người của chị, không có tâm tình, không có nghĩ đến chuyện đó!”

“Em hiểu, chị Chung, em hiểu rõ mà!”

Chung Diệp gật đầu, hai hốc mắt hồng hồng: “Em hiểu là được rồi! Cho nên mới nói anh Lương em là người đàn ông tốt khó gặp trên đời. Chị bệnh lâu như vậy, anh vẫn đối xử tốt với chị y như trước, cũng không có bất kì chuyện tình mập mờ với một người đàn bà nào khác, mỗi ngày làm việc ở công ty xong thì lại về nhà!”

Chung Diệp muốn nói lại thôi, đột nhiên nắm thật chặt bàn tay Tiểu Ngưng: “Tiểu Ngưng này! Chị có một việc muốn nhờ em có được hay không?”

“Chị Chung” Tiểu Ngưng tựa hồ đã biết được chị muốn nói điều gì, trên khuôn mặt nổi lên sự khó xử.

Chị nắm thật chặt tay Tiểu Ngưng, run rẩy nói: “Tiểu Ngưng, chị thật sự rất lo lắng cho anh ấy cùng Nhị Nhị! Sau khi chị ra đi hãy thay chị chăm sóc cho hai cha con họ có được hay không? Anh ấy nhất định sẽ đối xử tốt với Dương Dương mà! Cũng sẽ đối với em thật tốt!”

“Cái này không thể được! Chị Chung, chị vẫn còn có thể hồi phục lại cơ mà! Không ai có thể thay thế cho chị được!” Tiểu Ngưng rút tay lại, đặt hai tay ra sau lưng, đứng bật lên. “Chị Chung, Dương Dương cần phải về đi ngủ rồi, em...”

“Không, đợi đã!” Chung Diệp nắm chặt lấy hai bả vai Tiểu Ngưng, nhìn Tiểu Ngưng bằng khuôn mặt khẩn cầu: “Em nghe chị nói xong đã! Xin em!” Chị nghẹn ngào nói.

Thanh âm cầu khẩn thương tâm khiến cho Lục Giai Ngưng không thể không ngừng bước chân của mình lại. “Chị Chung, chị sẽ khỏe lên thôi! Nhất định chị sẽ còn được nhìn thấy Nhị Nhị lớn lên, nhìn nó kết hôn lập gia đình!”

“Nếu chị không thể sống được, thì đó là điều tốt nhất mà chị mong muốn! Còn nếu vẫn còn sống được thì chồng chị, con gái chị, nhất định chị sẽ không nhường cho bất kì ai! Tình cảm của chị thật sự rất ích kỉ!” Chị thì thào nói nhỏ, hai hàng lệ từ trong mắt của chị chảy ra. Trong những giọt nước mắt là sự đắng cay, bất đắc dĩ và tuyệt vọng.

“Chị Chung, chị đừng bi quan như vậy mà!”

Chung Diệp nhẹ nhàng lắc đầu, cười yếu ớt nói: “Em không cần an ủi chị, chị biết thời gian của mình không còn nhiều nữa. Tiểu Ngưng xin em hãy lắng nghe chị nói thật kĩ nhé. Tiểu Ngưng, chị biết rõ trong mấy năm nay em một mình chèo chống nuôi con, không ý định tìm một người đàn ông nào để nương tựa. Nguyên nhân đầu chắc là trong lòng em vẫn còn tình cảm với cha của đứa nhỏ, thứ hai, có phải tìm một người đàn ông kết hôn nhưng lại sợ người đó có đối xử tốt với Dương Dương hay không! Thế nào, có phải vậy không?”

Tiểu Ngưng trầm mặc không nói, buông hai hàng mi xuống.

“Nói cho chị biết, có phải là do hai nguyên nhân này không?” Chung Diệp gất gao hỏi Tiểu Ngưng, chờ đợi câu trả lời của cô.

Chung Diệp bắt đầu nói xuống: “Tuy em cái gì cũng một mực không chịu nói ra, mặc cho ai có nói thế nào thì em một mình nuôi Dương Dương cũng thật sự gian nan. Vừa mới sinh con được một tháng đã ra ngoài buôn trái kiếm tiền rồi, một ngày làm việc trên mười tiếng đồng hồ, tiền kiếm được mỗi tháng thì dùng toàn bộ mua sữa cho con và tiền sinh hoạt thường ngày! Không lâu đây, mẹ em sinh bệnh, lạ là một khoản chi đáng kể!”

“Cảm ơn chị cùng anh Lương đã giúp đỡ gia đình em trong suốt mấy năm qua, những lúc khó khăn nhất anh chị luôn giang rộng cánh tay giúp đỡ!” Lời nói khách sáo đó dù cô đã nói cả ngàn lần rồi cũng vẫn không đủ để đền đáp ân nghĩa của họ.

“Có thể gặp được nhau trong bệnh viện khi đó đối với chúng ta mà nói âu cũng là duyên phận. Hiện tại, Dương Dương càng ngày càng lớn rồi, nó cần một người cha, mà em cũng cần một người đàn ông để mà gánh vác cuộc sống của mình. Còn nữa, Nhị Nhị cũng rất thích em, nó nhất định sẽ bằng lòng với người mẹ mới như em. Tiểu Ngưng, xét từ phương diện lo lắng của chị thì em là người thích hợp nhất với Lương Bân!”

Lời nói từ miệng Chung Diệp phát ra nặng như tảng đá, đập chạm đến đáy lòng cô. Làm cho cô một phen không nói được gì, không biết nghe theo ai.

“Tiểu Ngưng!” Chung Diệp kéo Tiểu Ngưng lại, một lần nữa khuyên nhủ cô.

“Mẹ!” Nhìn thấy mẹ tắm xong đi vào trong phòng, Dương Dương chịu ra khỏi chăn, xòe bàn tay nhỏ của nó ra làm nũng với mẹ.

Tiểu Ngưng đi đến ngồi phía bên giường, giang tay ôm đứa con bảo bối của mình vào lòng. “Sao vẫn còn không đi ngủ? Ngủ muộn thì mai lại nường đến khết, không chịu dậy đây!”

“Mẹ ! Con sai rồi! Con không nên làm mẹ tức giận!” Dương Dương đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nó vùi vào ngực mẹ, đỏ mặt xin lỗi sau đó khổ sở bỏ sung: “Mẹ muốn Dương Dương đổi nhà trẻ, ngày mai Dương Dương sẽ đến trường mới học!”

Thấy con như vậy, Tiểu Ngưng có cảm giác cô là một bà mẹ độc ác. “Nếu Dương Dương không muốn đổi, thì không cần phải đổi nữa!”

“Không! Mẹ có lí do nào đó, hiện tại có lẽ con không thể hiểu rõ. Mẹ, ngày mai con sẽ đến trường mới mà, cô giáo ở đó chắc cũng sẽ yêu thích Dương Dương thôi, hơn nữa không phải có rất nhiều các bạn mới ở đó sao? Không tệ quá mà!”

Con đang nói, nụ cười trên khuôn mặt kia giống hệt Đường Hạo. Nó đã đồng ý với cô sẽ chuyển trường rồi, trái tim Tiểu Ngưng trong khoảnh khắc trùng sâu xuống. Tuy cô biết rằng mình thật ích kỉ nhưng cũng không còn biện pháp nào khác.

“Mẹ!” Dương Dương lại gọi to lên.

“Ừ?” Tiểu Ngưng dùng ánh mắt thăm dò muốn xem con trai muốn nói điều gì.

Dương Dương nghĩ nghĩ, nhin không được lại hỏi mẹ : “Mẹ con hỏi mẹ một việc nhé! Nhưng mẹ đừng tức giận!”

“Việc gì đây?”

“Mẹ nhận lời đi đã. Mẹ hứa sẽ không tức giận con mới hỏi!”

“Được! Mẹ hứa sẽ không giận! con hỏi đi!”

“Mẹ ! Con có ba không ạ?” Dương Dương hỏi bằng một giọng thì thầm nho nhỏ, nó rất sợ sẽ làm cho mẹ giận hay đau lòng.

Tiểu Ngưng cười trừ , xoa xoa đầu con trai hỏi: “Đương nhiên là có rồi! Mỗi người sinh ra đều có cha có mẹ!”

“A! Tốt quá rồi!” Dương Dương khẽ vuốt mặt nó, giống như vừa trút được gánh nặng trong lòng. “Mẹ! Con chỉ sợ như người ta nói con nứt từ hòn đá mà ra, nói như vậy thì con chẳng khác gì tiểu hầu tử của Tôn Ngộ Không rồi!”

“Đó chỉ là thần thoại, truyền thuyết. Làm gì có một cậu bé dễ thương thế này nứt ra từ hòn đá nào đó mà ra chứ!”

Bị mẹ mình chọc cười, nó mới hỏi đến câu kế tiếp, đó cũng là điều mà nó muốn biết nhất. “Mẹ, thế ba con ở đâu ạ? Sao ba không ở đây cùng với chúng ta? Con cũng chưa bao giờ nhìn thấy ba! Có phải tại Dương Dương không ngoan, ba không cần Dương phải không ạ?”

Nhìn con hiểu chuyện hơn người, Tiểu Ngưng đã luôn dự cảm rằng một lúc nào đó nó sẽ hỏi cô vấn đề này. Tiểu Ngưng cũng không có nói dối, bằng ngôn từ của con, cô nói với nó : “Ba của con cũng không biết đến sự hiện hữu của con, nên không phải là không cần Dương Dương. Bởi vì mẹ cùng ba không thể ở chung một chỗ cho nên Dương Dương và ba cũng không thể sống ở cùng một chỗ!”

“Có phải con vĩnh viễn cùng không bao giờ được gặp ba phải không ạ!” Dương Dương giọng mũi trở nên nặng nề, hai mắt hồng hồng lại kiên cường không để cho bản thân khóc ra. Kì thật có thể biết được nó có ba, ba của nó không chết rồi, nó kì thật đã vui lắm rồi.

Ít nhất là nó có ba, ba nó tồn tại, thì nhất định có ngày nó gặp được.

Con đã nhìn thấy ba con rồi đó, Tiểu Ngưng trầm đáp lại con. “Dương Dương, có phải con rất muốn có một người ba!” Tiểu Ngưng run rẩy hỏi, lời nói của Chung Diệp cứ vang lên trong đầu cô: ‘Dương Dương trưởng thành, nó cần có một người cha giúp nó phát triển! Mà việc này, người làm mẹ như em không thể làm nổi!’

Dương Dương không có giấu diếm, thành thực trả lời:

“Dương Dương muốn có ba!”

Một người cha có thể nắng nó, cũng có thể bảo ban, an ủi nó, và hơn nữa cũng sẽ là người ở bên che chở cho mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107

Người đang xem xét các bản báo cáo, đột nhiên ném thẳng cây bút máy trên tay đi, chiếc bút đáng thương xoay một vòng bảy trăm hai mươi độ rơi xuống, đón chờ nó chính là nền nhà lát đá hoa cương sáng loáng kia.

Tốt thật đấy! Chiếc bút chịu sự chà đạp không thương tiếc nặng nề như vậy, thế mà vẫn hoàn hảo không hề có chút xây xát.

Cô thư kí đứng một bên thu hồi lại ánh mắt “hâm mộ”, chờ đợi lo lắng đưa vật trong tay cho cấp trên. “Tổng tài! Đây là tài liệu cần có chữ kí của ngài?” Nhân tiện đem chiếc bút vừa rơi trên sàn nhà đưa lên cho sắp.

Mấy ngày vừa qua, toàn bộ tòa nhà này như có một đợt khí áp thấp bao phủ, mà phòng thư kí của tổng tài chính là ‘đặc khu’ gánh chịu hậu quả của nó. Từng ngày, từng giờ, từng thư kí hoặc từng trợ lí đều chờ đợi trong lo lắng, chỉ sợ mình trở thành cái sọt cho tổng tài trút giận.

Cô là người nha! Liệu có được giống như cây bút kia, chịu cực hình dữ dội như vậy xong xuôi vẫn có thể hoàn hảo không tì vết?

Đường Hạo tiếp nhận tập tài liệu cô thư kí đưa, nhanh tay đọc rồi kí xuống phần tên của mình, khuôn mặt lạnh lùng suốt mấy giờ như băng đá tảng ngàn năm, đem tài liệu đưa lại trả cho cô thư kí.

Cô thư kí rung mình một cái, nhận tài liệu, chỉ muốn chạy ngay ra khỏi cái nơi lạnh buốt chẳng khác gì Nam Cực này.

“Thế nào? Cô có về sợ tôi?” Đôi mắt Đường Hạo thật quá lợi hại, lóe ra sự nghi ngờ.

Cô thư kí vừa muốn kéo cửa, vừa lo sợ nom nớp, hít một hơi sâu, sau đó quay người trở lại, sau đó nở một nụ cười trừ ra về ‘không có đâu ạ!’. “Tổng tài, tôi làm sao mà phải sợ ngài cơ chứ?”

“Không có sao?!” Đường Hạo nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cô ta, muốn tìm ra nguyên nhân. Hắn hiện tại không bị mù, hơn nữa hai mắt lại cực kì tốt, hẳn rõ ràng nhận ra cô thư kí này đang chột dạ.

“Đương nhiên là không có! Tôi vừa rồi đâu có làm sai chuyện gì!” Nói xong cô cảm giác mình thật có bệnh, bản thân mình đau có làm sai chuyện gì đâu, tại sao lại phải sợ hãi vị tổng tài trẻ tuổi này chứ?

Nhưng mà cái kia thế nào mà lại lạnh như băng, bộ mặt nghiêm nghị, bộ dạng nghiêm túc thế kia, thật sự không dọa người mới là lạ.

“Tôi bây giờ mới hoài nghi, có phải cô đã làm sai chuyện gì?!” Sắc mặt Đường Hạo trầm thêm vài phần, lông mày chau lại.

“Tổng tài, tôi có thể thề bằng cả tiền đồ sự nghiệp của chồng tôi, tôi không có làm chuyện gì có lỗi với công ty!” Cô thư kí đáng người đang có vẻ mập ra này, giờ bàn tay lên thề.

Đường Hạo lại một lần nữa nhìn trân trân vào cô, sau đó mới ban ân nói: “Tốt lắm! Hiện tại không còn việc gì nữa rồi! Cô có thể ra ngoài!”

“Vâng!” Cô thư kí vội vàng chạy ngay ra ngoài.

Đường Hạo ưu nhã bưng tách cà phê lên, đem toàn bộ sức nặng của mình thả xuống ghế ngồi. Quả nhiên độc nhất là lòng dạ đàn bà, ngay cả nữ thư kí ngày thường trông có vẻ thiện lương, thật thà, phúc hậu kia trong giây phút khó khăn cũng dám đem cả chồng mình ra để thề độc.

‘Đường Hạo, em sẽ một mực yêu anh, sẽ không bao giờ phản bội lại anh, hãy tin tưởng em!’ Một giọng nói cực kì thanh tịnh, đột nhiên vang lên trong đầu hắn.

Môi dính một chút cà phê, khoe miệng nhếch lên châm biếm, ánh mắt thâm thúy hiện lên rõ ràng hận ý cùng thất vọng.

Đàn bà đúng là loại động vật không đáng tin, cô gái kia cũng vậy, rõ ràng mới nói sẽ không bao giờ rời bỏ hắn đi, muốn ở bên cạnh hắn, kết quả không bao lâu sau thì lại cầm chi phiếu rời khỏi hắn.

Năm đó mới chỉ là một cô bé mười bảy tuổi vậy mà đã không giấu nổi sự tham lam và dối trá.

Đường Hạo chuyển qua ghế da, nhìn quang cảnh rộng mênh mang giữa trời đất sau ngoài kia, chậm rãi đứng lên, hai tay khoanh trước ngực đứng bên khung cửa sổ: “Lục Giai Ngưng, không biết cô đã đi đến chốn nào rồi! Xem ra số tiền trên chi phiếu không phải là ít, cô hẳn là đang sống rất sung sướng!”

Sự trào phúng càng lúc càng sâu, biểu lộ trên khuôn mặt mỗi lúc một âm lãnh hơn: “Cô dối trá đã quá đủ rồi, tham lam cũng quá nhiều rồi, nhưng hơn cả là sự ngu xuẩn hơn bất cứ ai! Cô ở bên tôi, trở thành người phụ nữ của tôi, ha ha, tiền mà cô được hưởng từ tôi không phải còn hơn cả chục trăm chi phiếu ngày đó hay sao?”

Hắn tại sao lại nhớ đến cô vậy? Loại con gái như vậy căn bản không xứng để hắn nhớ tới. Hắn rửa lên một tiếng trong tâm, tức giận lại ngồi vào ghế.

Nhất định là do người phụ nữ kia, người phụ nữ lấy đi một trăm ngàn. Phụ nữ kia nhìn có vẻ thanh thuần, vô tội, một cô gái kì thực rất lay động. Cô khiến hắn nhớ đến ‘cô’, bởi vì hai người bọn họ có quá nhiều điểm giống nhau.

Thân hình hai người rất giống, đều rất là đầy đặn. Tuy hắn chưa từng có nhìn thấy Lục Giai Ngưng nhưng hoàn toàn có thể tưởng tượng ra cô, ‘cô’ và cô ta có khuôn ngực cực kì giống nhau.

Mượt mà như tuyết phong, khi đem mặt vùi vào có cảm giác rất giống nhau.

Nếu không phải do tiếng nói của hai người khác nhau thì có lẽ hắn đã nghĩ rằng cô ta chính là cô.

Càng nghĩ đến chuyện này, bụng dưới của hắn không khống chế nổi căng cứng lại nổi lên, tâm tình nào đó của hắn đang chạy toán loạn khắp thân thể.

Đáng chết, hắn lại khát vọng người phụ nữ kia. Đúng vậy, thứ mà hắn khao khát cũng chính là thân thể của cô.

“Tít! Tít!Tít!” Chuông điện thoại trên bàn làm việc reo lên.

Đường Hạo đuổi tay ra với lấy điện thoại, áp xuống tai nghe.

“Tổng tài, Chu quản lý-phụ trách mới của Giải Trí Thành gọi điện thoại đến có chuyện muốn hỏi ý kiến của ngài! Đối với việc lắp đặt thiết bị quản lý bên trong Giải Trí Thành ngài còn chỉ thị gì nữa không ạ? Hôm nay, Chu quản lý muốn tổ chức buổi họp với nhân viên bên đó!”

Bởi vì, lúc trước Đường Hạo đặc biệt giao việc yêu cầu giải tán, sa thải toàn bộ những cô gái tiếp rượu hầu khách ở đó đi, cho nên phụ trách muốn hỏi lại một lần nữa xem tổng tài có còn yêu cầu nào nữa hay không? Bình thường mà nói, những chuyện như thế này căn bản không cần làm phiền đến tổng tài.

“Không có! Nhắc nhở anh ta trong mọi thời điểm phải giải quyết mọi việc ổn thỏa, đừng để xảy ra chuyện gì phiền nhiễu!”

“Vâng! Tôi sẽ gọi điện nhắc lại ý của ngài!”

Đặt điện thoại xuống, hần như kẻ gặp ma, bỏ lại bàn làm việc còn bao giấy tờ chưa phê duyệt kia, bước thẳng ra ngoài văn phòng.

“Tổng tài, ngài định đi ra ngoài sao?” Cô thư kí đứng lên hỏi.

“Ừ! Hôm nay tôi sẽ không trở lại công ty nữa!” Hần vừa đi vừa dặn dò lại, sau khi nói xong thì đi vào trong thang máy chuyên dụng.

Cửa thang máy vừa khép lại, cô thư kí vui đến mức suýt nữa quên đây là nơi làm việc mà nhảy lên khiêu vũ chúc mừng.

Nhìn cổng trường mầm non chẳng có mấy người qua lại, ngồi trong xe, hần đối với chính mình mà cười nhạt. Hần bỏ qua cả đồng công việc chỉ để đến đây, ôm cây đợi thỏ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108

Đúng vậy, hần đến đây không phải là muốn đón Lạc Lạc về, mà chỉ muốn chờ, để gặp người phụ nữ kia. Hần gần đây không thể nhẫn nại được mình, đã vậy, dù mất mấy ngàn vạn, hần cũng chẳng có quan tâm.

Tuy nhiên cô căn bản không đáng với cái giá này, nhưng ai bảo hần ưa thích thân thể cô.

Vườn trẻ dần dần có một ít phụ huynh, nhưng thân ảnh mà hần đang chờ vẫn chưa có xuất hiện.

Đôi lông mày của hần dẫn ra, vì cô bé vừa mới bước ra khỏi cửa lớp kia, Lạc Lạc từ trong nhà trẻ đi ra, Đường Hạo rút cuộc cũng bước xuống xe.

“Anh họ!” Tiếng nói của Lạc Lạc hôm nay có vẻ không cao hứng, miệng không có vênh cao lên.

Đường Hạo bất giác nhìn trong đám trẻ ở đây, tìm kiếm một thân ảnh nhỏ bé khác.

“Anh họ ơi! Dương Dương không còn ở nhà trẻ này nữa ! Dương Dương đã chuyển qua trường khác rồi!” Lạc Lạc mím miệng, nước mắt chảy ra.

Lông mày Đường Hạo đông kết lại vì lời nói vừa rồi của Lạc Lạc : “ Dương Dương không còn ở đây?” Lời này hần hướng đến cô giáo ở bên hỏi.

“Đúng vậy! mẹ Dương Dương sáng nay đến nói sẽ đổi vườn trẻ cho Dương Dương! Không biết bởi vì sao, nhưng giáo viên ở đây ai cũng cảm thấy tiếc nuối, Dương Dương là đứa bé ngoan, cũng không thể nghĩ nổi ra lí do gì khiến mẹ của cậu bé muốn đổi nhà trẻ cho nó nữa!”

“Cô có biết Dương Dương chuyển đến vườn trẻ nào không? Lạc Lạc là bạn thân của Dương Dương mà!” Đường Hạo ảo não rất nhanh nghĩ ngay ra, viện cớ em gái của hần để hỏi.

“Thật xin lỗi, chuyện này chúng tôi không hề biết!”

“Mẹ của Dương Dương tên là gì cô có biết không?” Lúc này hần mới phát hiện ra hần hoàn toàn mù mịt về người phụ nữ kia, ngay cả tên cũng không biết.

Mẹ Dương Dương cũng không có nói danh tính của mình cho hiệu trưởng biết, nhưng cô giáo có nói cho hần biết, mẹ Dương Dương họ Lạc.

Ngồi trong xe Đường Hạo đến tận bây giờ tinh thần vẫn còn kinh hoàng, khi nghe nói mẹ Dương Dương mang họ Lạc.

Họ Lục! Sao lại có chuyện trùng hợp như thế này! Cô ta sẽ không thể nào là Lục Giai Ngưng được? Có thể hay không? Nghi vấn đó ngày càng trở nên mãnh liệt, chậm rãi lan khắp bên trong tâm trí hắn, đồng thời cũng khơi gợi nên hận ý đối với cô.

Ba giờ chiều.

Tiểu Ngưng lại cười con xe nhỏ của cô, đứng gò đi tới Giải Trí Thành.

Chỉ thấy bên trong có rất nhiều công nhân còn đang thi công, trên mặt đất còn vút đầy vỏ giấy của những hộp trang thiết bị, hộp giấy vỏ cứng bần. Phía trên còn có công nhân đang hàn, tia lửa điện còn bắn xuống tận đây.

“Bây giờ còn chưa có lắp đặt xong thiết bị, xem ra chúng ta còn được nghỉ dài dài thêm nữa!” Mỹ Mỹ theo ngay phía sau, nhích nhích cái mũ xuống như thể sợ vật gì đó sắp rơi.

“Đừng nhí! Hôm nay không biết hợp gì nhí, tớ còn tưởng hôm nay có thể bắt đầu làm việc được rồi cơ!” Tiểu Ngưng nhảy qua một đồng giấy, đi vào một căn phòng, đây chính là nơi tổ chức cuộc họp hôm nay.

Lúc này trong phòng đã có hai mươi mấy người, không thấy một ai ngồi, tất cả đều đang đứng.

Không lâu sau, một người đàn ông khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi đi đến. Rất cao, rất khôi ngô, hơn nữa biểu lộ lại cực kì nghiêm túc. Mà ngay cả Tiểu Ngưng cũng có thể nhận ra, người này có thể từng là dân xã hội đen.

Hắn giới thiệu mình họ Chu, là quản lí tạm thời trong lúc này, mong được mọi người giúp đỡ, sau khi nói chuyện mới hỏi thăm mọi người có nguyện ý hay không ở lại dọn dẹp từng phòng ở đây, tất nhiên là sẽ có tiền công trả cho mọi người.

Tiểu Ngưng dạo này không có làm việc, có được việc như thế này cảm thấy thật sự rất tốt, tất nhiên là đồng ý ở lại nơi này làm thêm kiếm tiền rồi.

Rất nhanh, mọi người phụ trách quét dọn từng phòng một, Tiểu Ngưng vui vẻ bắt đầu khí thế ngất trời đi quét dọn.

Mỹ Mỹ một bên kéo những đám báo dán trên vách tường, đứng bên cạnh chăm chăm quan sát, nghiên cứu Tiểu Ngưng.

Tiểu Ngưng có chút sợ hãi, cô cao thấp kiểm tra chính mình, cũng đâu có phát hiện ra điều gì lạ thường. “Mỹ Mỹ, cậu đang nhìn cái gì vậy?”

Mỹ Mỹ cười nấp mờ, bả vai huých huých đụng vào cô: “Tiểu Ngưng, gần đây có phải rất hay cùng anh chàng nào qua lại cùng một chỗ phải không?”

“Nào có, tớ làm gì có anh chàng nào!” Tiểu Ngưng bị bạn đồng nghiệp hỏi không thể nào giải thích được.

“Còn nói là không? Nhìn da cậu kia so với trước mượt mà hơn bao nhiêu, má cũng phớt hồng, khuôn mặt trông thon hơn nhiều, đây phải là do âm dương điều hòa mới có được hiệu quả như vậy!”

Gò má Tiểu Ngưng hồng hồng dần lên một mảnh, chột dạ cúi đầu xuống: “Tớ không hiểu được cậu nói gì, nhanh tay lên được không?”

Tránh né vấn đề này, Tiểu Ngưng chạy đến chỗ xa huren Mỹ Mỹ tiếp tục quét dọn.

“Không hiểu? Con của cậu sáu tuổi rồi đấy! Loại chuyện này mà cậu lại không hiểu được ư? Tớ đây cũng đã trải qua rồi, cậu nghĩ có thể qua nỗi mất của tớ sao? Tớ cùng lão công mà không “này này í ớ ớ” một hai ngày thôi, là làn da trở nên khô ráp, không sáng một chút nào!” Tiếng nói còn đang riu rít của Mỹ Mỹ bị ngưng lại, một đám khói đen đang sộc vào căn phòng bọn họ.

“Tiểu Ngưng! Tiểu Ngưng! Nhanh! Nhanh...” Bởi vì hoảng sợ mà cô không thể nói hết được câu, khoác khoác tay hướng về phía Tiểu Ngưng.

“Làm sao vậy?” Tiểu Ngưng nghi hoặc quay đầu, không rõ việc gì làm cho thanh âm Mỹ Mỹ hoảng sợ như vậy.

Cô vừa mới xoay người, đã thấy một luồng khói đen đang tràn vào, Tiểu Ngưng nghẹn họng đứng trân trân nhìn về phía cửa, kinh hãi hô lên: “Trời ơi! Cháy rồi!”

Thanh âm của Tiểu Ngưng vang lên, lẫn trong cả tiếng chuông báo cháy ở Giải Trí Thành này.

“Tiểu Ngưng, chúng ta làm gì bây giờ? Khụ khụ, Liệu có thoát khỏi đây được không?” Mỹ Mỹ sợ tới mức toàn thân run lấy bầy, cứ đi qua đi lại rồi dậm chân tại chỗ, nước mắt chảy ròng.

“Không! Chúng ta sẽ không có chuyện gì cả!” Tiểu Ngưng lại trấn định nói, nheo mắt lại sau đó tìm lấy hai chiếc khăn lau sạch sẽ nhất, đem chúng thấm ướt.

Đưa một chiếc cho Mỹ Mỹ, lo lắng nói: “Nhanh lên! Che kín mũi miệng lại!”

Mỹ Mỹ cầm khăn lau, lắc đầu: “Đây là khăn lau mà, bần!”

“Đừng nghĩ nhiều như vậy nữa, trừ khi cậu không muốn sống tiếp!” Tiểu Ngưng rầu rĩ nói tiếp, nhìn khói đen tràn lan khắp cả căn phòng, không thể chờ cứu hộ đến được, chỉ có thể tự chạy thoát ra ngoài.

Tiểu Ngưng dung khăn lau bịt miệng và mũi lại cùng Mỹ Mỹ cúi thấp người xuống, ra sức đẩy cửa.

Một ngọn lửa lớn bay phóng thẳng đến chỗ hai người các cô.

*****Sau khi đưa Lạc Lạc về nhà, Đường Hạo lấy điện thoại gọi cho cấp dưới của mình điều tra về Lục Giai Ngưng.

“Ring!” Bất chợt điện thoại lại rung lên trước một bước. “Alo?”

“Tổng tài, Giải Trí Thành bên kia bị cháy! Có rất nhiều nhân viên bị thương, hiện tại đang được cấp cứu tại bệnh viện Nhân Ái!” Giọng nói của giám đốc đầy vẻ khẩn trương từ trong điện thoại truyền ra ngoài.

“Giải Trí Thành xảy ra hỏa hoạn sao? Đã cho người khống chế chưa? Có người bị thương sao?”

Trước mắt thì không có ai bị thiệt mạng, tình hình đã được khống chế ổn định lại rồi, tôi bây giờ đang đến Giải Trí Thành. Tổng tài, sợ rằng việc này ảnh hưởng xấu đến cổ phiếu sắp bán trên thị trường của chúng ta, tôi nghĩ trước mắt ngài nên đến bệnh viện thăm hỏi những nhân viên bị thương trong trận hỏa hoạn này!” Giám đốc nhắc nhở.

“Được, tôi lập tức qua đó ngay!”

Chuyện này xảy ra khiến Đường Hạo không thể không ngừng lại yêu cầu điều tra về Lục Giai Ngưng, lúc hắn đi ra ngoài cửa thì trợ lý, vài nhân viên cấp dưới còn có một người tài xế đã ở ngoài đợi hắn.

Trước khi đến, Đường Hạo đã biết hỏa hoạn là do những tia lửa điện trong quá trình hàn văng ra, gây ra một dòng nhiệt điện dẫn đến cháy. Cũng may, trong lúc đó ở Giải Trí Thành không có quá nhiều công nhân, nếu như mà có nhiều người thì hậu quả thật khó mà chịu nổi.

Trong sáu người bị thương có năm người thương tích đã được xử lý ổn thỏa, giờ chỉ còn phải ở trong viện quan sát thêm vài ngày.

Chỉ có một người nhất quyết không chịu để cho bác sĩ xử lý vết thương cho mình, mọi người chính là không có biện pháp nào để khiến người bị thương kia hợp tác điều trị.

Đường Hạo cùng một số cấp dưới vừa bước vào trong bệnh viện đã thấy một đám phóng viên kéo tới, ánh đèn flash nhấp nháy liên tục : “Đường tiên sinh, đối với hỏa hoạn lần này ngài có suy nghĩ gì không? Vụ việc này có ảnh hưởng đến lượng cổ phiếu mới của Đường thị sắp tung ra trên thị trường không?”

“Đường tiên sinh, Giải Trí Thành còn chưa khai trương mà đã phát sinh ra vụ cháy này, xin hỏi anh có ý kiến gì không?”

Đường Hạo nhếch môi mỉm cười, dưới sự bảo vệ của cấp dưới đi thẳng hướng đến phòng cấp cứu.

Chỉ nghe thấy tiếng kháng cự của một cô gái : “Bác sĩ, tôi không có chuyện gì cả, không cần phải kiểm tra!”

“Tiểu thư, vai cô bị thương chảy máu khá nhiều, cô mau cởi áo ra, để cho chúng tôi xử lý vết thương!” Bác sĩ nhẫn nại nói.

“Không cần! Tôi thật sự không cần!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109

“Tiểu thư, số điện thoại nhà cô là bao nhiêu? Chúng tôi giúp cô liên lạc với người nhà!!” Nhân viên phụ trách một bên lo lắng hỏi.

“Đừng, cho người nhà tôi biết! Tôi thật sựkhông cósao cả!” Cô gái dút lời, lời nói dút quãng, mặc cho ai nghe cũng đoán chắc rằng cô không thể không có sao.

Đường Hạo lạnh lùng đang chú ý lắng nghe tiếng từ bên trong, đột nhiên ngừng lại. Cái giọng nói khàn khàn rất quen thuộc kia, rất giống giọng mẹ của Dương Dương. Một nữ y tá từ bên trong vừa bước ra đi tới, vẻ mặt trông cực kỳ bất đắc dĩ.

“Tình hình người bên trong kia thế nào? Vết thương rất nghiêm trọng sao?” Không chờ Đường Hạo hỏi, trợ lý bên cạnh hắn đã tiến lên một bước hỏi cô y tá trước.

“A, bệnh nhân trong kia bị thương nhưng nhất quyết không chịu hợp tác cùng chúng tôi. Bờ vai cô ấy bị vật nặng đập vào, chấn thương khá nghiêm trọng, nhưng cô ta không chịu cởi áo ra để cho chúng tôi xử lý vết thương. Bất luận chúng tôi nói thế nào, khuyên bảo bao nhiêu thì cô ta vẫn cứ không chịu!” Y tá tháo khẩu trang xuống, giải thích rõ tình huống. Nếu như người bị thương thật sự có vấn đề thì chuyện đó cũng sẽ không phải là do bệnh viện trách.

“Bệnh viện sao không tìm ra biện pháp khác? Có phải bởi vì bác sĩ là nam giới nên cô ấy mới như vậy?” Trờ lí tìm được lí do thích hợp, tỏ vẻ không hài lòng.

“Lúc trước, xác thực là bác sĩ nam, sau khi thấy cô gái kia cự tuyệt như vậy, chúng tôi đã cho một bác sĩ nữ thay, nhưng cô ta vẫn không chịu!”

Viên trờ lí thấy như là đang ngủ mơ, thấp giọng lầm bầm: “Chẳng lẽ thế kỉ hai mươi mốt rồi mà vẫn còn có những cô gái cổ hủ như vậy sao?”

“Không rõ lắm! Tóm lại, các anh nên liên lạc với người trong nhà cô ấy, bảo họ mau mau đến khuyên, nếu không thì cũng chẳng còn cách nào khác nữa!” Sau khi nói xong, y tá tiếp tục đẩy xe mang dụng cụ y tế đi.

“Tổng tài, tôi sẽ vào khuyên can người bị thương, sau đó sẽ liên lạc với gia đình của cô ta!” Trờ lí mở miệng muốn xin chỉ thị từ hân.

Đang lúc Đường Hạo gật đầu thì một cô gái toàn thân vô cùng bẩn, quần áo bị cháy lỗ chỗ khắp nơi, vết thương trên vai trái vẫn đang chảy máu. Mái tóc của cô rối bời, những sợi tóc rũ xuống trước mặt. Một bàn tay nhỏ đang che khuôn mặt đen đầy khói bụi, chỉ riêng đôi mắt là vẫn trong veo, sáng ngời.

Cô một tay vịn tường, một tay giữ chặt lấy chiếc áo bị cháy lỗ chỗ trên người, muốn đi ra ngoài cửa.

“Cám ơn cô, bác sĩ, nhưng tôi thật sự không có việc gì! Miệng vết thương, về nhà tôi có thể tự mình xử lý được, cô cứ yên tâm, không sao cả!” Tiểu Ngưng cố nở một nụ cười, để khiến cho bác sĩ tin tưởng.

Nữ bác sĩ khuyên bảo cô suốt từ nãy tới giờ cũng đành bất lực, buông hai tay để vào trong túi áo blue trắng.

Cô gái bị thương, hai chân đã run rẩy không còn chịu nổi, vậy mà vẫn kiên trì không chịu chuẩn trị, muốn rời khỏi bệnh viện.

“Cô có bí mật gì không thể cho người khác biết phải không? Tại sao lại không dám cho bác sĩ chữa trị?” Đường Hạo đi trước, đỡ lấy thân thể sắp ngã xuống kia, chăm chọc nói.

Cô gái bị thương kia giương to hai mắt kinh ngạc khi nhìn thấy người đàn ông trước mắt này. Sợ hãi hồi lâu bị đè nén trong ánh mắt phũ phàng bị phá bỏ hoàn toàn, cô không kìm nổi lại càng sợ hơn, nước mắt lại chảy ra như suối. Bờ môi bị phủ bởi lớp than bụi màu đen run lên, thân thể cũng bắt đầu run rẩy. “Ồ... Đường Hạo..!”

Cô thật đáng thương, nhìn thấy hân, trong lúc này theo bản năng mà gọi tên hân.

Ánh mắt của Đường Hạo không có bỏ qua cô, không hề rời khỏi, nhưng vết thương trên vai cô đang chảy máu bê bết kia đập vào mắt hân, làm cho hân lo lắng không hề lãng phí thêm chút thời gian nào, trực tiếp đi đến bên cô.

Hân ôm lấy cô, trực tiếp ra lệnh cho bác sĩ cạnh đó: “Nhanh! Mau xử lý vết thương cho cô ấy!”

Hành động của hân làm cho các nhân viên cấp dưới khác kinh ngạc, tổng tài hôm nay đến đây là để thăm hỏi người bị thương có sao lại có hành động này? Ông chủ lại vội vàng can thiệp chuyện của cô gái kia, những sự việc như thế này chỉ cần phân phó cho cấp dưới bọn họ là được rồi, hoàn toàn không cần phải đích thân ra mặt.

“Không cần! Tôi không cần xử lý vết thương đâu! Tôi tự mình làm là được rồi!” Tiểu Ngưng, sức lực đã suy yếu quá rồi, bây giờ lại giống như bị tiêm thuốc kích thích khôi phục lại được. Dùng hết sức giãy dụa, ngăn cản việc phải vào phòng cấp cứu kia một lần nữa.

“Không phải do cô quyết định!” Đường Hạo ôm chặt lấy cô, tranh thủ nói với bác sĩ, đem cô bỏ vào trong phòng.

Tiểu Ngưng được cứu từ trong đám cháy ra, giờ cứ giữ chặt quần áo, hoảng loạn như người tâm thần: “Các người đừng có đụng vào tôi! Tôi không cần ai xử lý vết thương cả, tôi muốn về! Có nghe không? Tôi có quyền này đấy!”

“Tiểu thư, cô đem quần áo cởi ra đâu có khó gì? Đừng ngại chúng ta ở đây đều là phụ nữ cả, sao cô cứ để ý mãi như vậy? Miệng vết thương của cô ra quá nhiều máu rồi, quần áo lại bẩn như thế kia nữa, không bỏ ra sẽ rất dễ nhiễm trùng, cực nguy hiểm!” Nữ bác sĩ lại nói đạo lý một lần nữa, hi vọng người bị thương có thể hiểu được.

Tiểu Ngưng hoảng hốt nhìn khắp bác sĩ lẫn y tá trong phòng, cô nhìn họ như thể chỉ cần cởi quần áo đang mặc này ra là sẽ bị sỉ nhục vô cùng lớn.

“Đề tôi!” Đường Hạo một bên đẩy bác sĩ ra, bàn tay to trực tiếp nắm lấy cổ áo Tiểu Ngưng.

“Không! Anh không được làm như vậy!”

Hân một tay dùng sức đẩy cánh tay cô ra, một bên thì đầy tức giận nói: “Tôi bây giờ hoài nghi xem liệu cô có phải cố tình định làm cho vết thương nặng thêm, sau đó là để mình lấy được thêm nhiều tiền thuốc men bồi thường!”

“Tôi không có, tôi dù có chết cũng không liên quan đến các người!”

Sức của một người đàn bà đầu có địch lại nổi sức mạnh của một người đàn ông, hơn nữa lại còn là một người đàn ông mạnh mẽ đến vậy, tiếng nói của cô dần dần trở nên vô lực.

Cổ áo của cô nhanh chóng bị giật mạnh ra, lộ ra một mảnh áo con trắng tinh sạch sẽ, không có chút gì vết nào.

Khi cô ý thức được cổ áo của mình đã bị giật ra, thân thể lại bị hấn dùng lực cuốn lấy.

“Không! Đừng như vậy!” Tiểu Ngưng kịch liệt giãy dụa. “Không, các người không được cởi áo của tôi! Xin các người, van cầu các người để lại cho tôi một chút tôn nghiêm!”

Giọng nói của cô vốn đã bị hỏng, nay lại đang cầu xin thương tâm như vậy thật khiến mọi người trong phòng bệnh lúc bấy giờ không khỏi ngẩn.

Bác sĩ, hai bộ mặt nhìn nhau.

“Ồ...Ồ.. Đường Hạo, xin anh đừng có cởi áo của tôi, đừng để mọi người xem thường tôi!” Tiểu Ngưng lại nói bằng giọng điệu như sáu năm trước, khóc cầu xin hấn,

Một chút âm thanh nhưng lại như một nhát dao, hấn hăng đâm thẳng vào lồng ngực của hấn.

Hấn nheo hai con ngươi lại, bỏ đi tất cả biểu lộ, hai tay trực tiếp cởi bỏ vải áo trên vai cô. “Để cho tôi xem!”

Thanh âm khô khốc của hấn có chút run rẩy, đáng tiếc không phải là thương xót mà là chứng thực.

“Không được!” Toàn bộ khí lực của cô trong thời điểm hấn xóc áo cô lên hoàn toàn không còn nữa.

Bỏ qua lớp áo lót, một dấu hiệu màu đỏ lập tức hiện lên đánh vào mắt hấn.

Giật mình, cảm hận và vô cùng kích động, hấn kinh hoàng, ánh mắt sắc nhọn đâm thẳng vào cô. Hấn thật ra không có biểu lộ gì, chỉ hơi rùng mình, môi mỏng căng thẳng. Lạnh lùng nói ra ba chữ: “Lục Giai Ngưng!”

Mà lúc này, Tiểu Ngưng do vừa rồi mất quá nhiều sức lực, lại còn kêu khóc thảm thiết, không thể chấp nhận nỗi việc bị người khác nhìn bằng ánh mắt khinh thường, ngay lập tức rơi vào hôn mê!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110

Mùi gì thật khó ngửi, khó chịu quá!

Người nằm trên giường bệnh, hai hàng lông mi dài đen đậm, nhẹ nhàng cựa quậy vài lần, rồi lập tức mở mắt ra.

Trần nhà màu trắng xóa, vách tường hồng nhạt.

Đây không phải nhà của cô, đây là nơi nào?

Cô nhú chặt lông mày, bám chặt vào thành giường, muốn đứng dậy.

“A!” Từ bờ vai truyền đến một cảm giác đau đớn, làm cho Tiểu Ngưng hứng trọn một luồng khí lạnh khiến cô co lại, càng tỉnh táo hơn.

Một cảnh tượng trước khi hôn mê hiện lên trong đầu cô, đây chính là bệnh viện.

“Tiểu thư! Cô đã tỉnh rồi sao?” Một người phụ nữ trung tuần đẩy cửa bước vào, trong tay còn cầm theo một giỏ hoa quả.

“Xin chào, bác là...” Người này cô hình như không biết, nhưng lại có cảm giác đã gặp ở đâu đó.

Vú Từ hiền lành nở một nụ cười nói: “Tiểu thư không biết tôi sao? Chúng ta đã từng gặp qua nhau rồi mà! Tôi là người làm tại nhà họ Đường!”

Đúng vậy, cô đã nghĩ tới, hai lần cô qua đó đều có gặp mặt bà, khó trách vừa gặp mặt đã thấy quen như vậy: “Bác vẫn khỏe chứ? Sao bác lại vào trong bệnh viện này vậy?”

Cô nhìn khắp gian phòng, dò hỏi.

Lúc này cô mới để ý, căn phòng bệnh này rất xa hoa, có TV, một phòng nghỉ, cả buồng vệ sinh, tất cả đều đầy đủ.

“Là thiếu gia bảo tôi đến chăm sóc cho tiểu thư, do không liên lạc được với người nhà của cô! Cô bây giờ cảm thấy thế nào? Có chỗ nào không thoải mái không? Nếu có tôi gọi y tá tới ngay!” Vũ Từ quan tâm hỏi.

Cô gái trước mắt quả nhiên có quan hệ với thiếu gia, bà cũng để ý thấy rõ một điều, con trai của vị tiểu thư này có nhiều điểm rất giống với thiếu gia.

“Không ạ! cháu rất khỏe!” Tiểu Ngưng lắc đầu nói, trong lòng có chút khẩn trương cùng bất an, lại có phần khao khát: “Thế Đường Hạo, anh ấy đâu?”

Không thể phủ nhận, lúc này cô khao khát muốn được gặp hắn.

“Thiếu gia có việc, đã đi trước rồi!”

“À!”

Cô buông bờ mi xuống, che dấu nỗi phiền muộn trong ánh mắt, một vài giọt lệ đã rơi.

Cửa phòng bệnh ở phía sau bị người đẩy vào.

“Thiếu gia!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111

Nghe tiếng, Tiểu Ngưng quay phắt đầu hướng tới phía cửa, nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia, đôi mắt thoáng buồn vừa rồi lập tức sáng lên đầy kích động.

Tuy nhiên sự kích động này qua rất nhanh, tuy nhiên cũng không thể giấu nổi nó. “Đường Hạo!” Cô một lần nữa lại cảm giác khát vọng quen thuộc, cô khẽ gọi tên hắn lên.

Người đang đi tới nghe cô gọi thẳng tên mình như thế, khuôn mặt lập tức lạnh thêm vài phần, quay đầu nói với Vũ Từ. “Vũ Từ, bác về trước đi!”

“Vâng!” Vũ Từ đáp lại, lập tức rời khỏi phòng.

Lúc này, không gian chỉ còn lại cô và hắn.

Ánh mắt Tiểu Ngưng lại dừng trên người hắn, đôi mắt thanh tịnh lại uồn ướt. Một hương vị chua xót không ngừng dâng lên trong cổ họng cô, làm cho chóp mũi cô đỏ hồng.

Hắn nhận ra cô, cô đã nghe hắn gọi ra được tên cô trước lúc ngắt đi. Hắn không phải thật sự quên cô, cô đã hiểu lầm hắn.

Hắn nhớ rõ cô, hắn không có quên cô, điều đó làm cho cô cao hứng, thật sự rất vui mừng kích động.

Đáng tiếc, Tiểu Ngưng đang trong tâm trạng vui mừng mà không nhận ra Đường Hạo cực kì lạnh nhạt.

Đường Hạo ngồi xuống ghế sofa, giữ im lặng châm một điếu thuốc để hút. Nặng nề hút lấy vài hơi, hắn nhả toàn bộ khói thuốc dày đặc từ mũi, miệng ra bên ngoài.

“Khụ khụ..!” Tiểu Ngưng bị khói làm cho ho sặc vài tiếng, nhưng cô không có trách hắn, một cảm giác ngọt ngào dâng lên trong lòng ngực.

Khói nhả vào mặt cô khiến mắt cô cay cay chảy nước, hắn không có dập điếu thuốc trong tay, không kiêng nể gì vẫn cứ hút lấy điếu thuốc là rồi phả khói khắp phòng. Rất nhanh, trong phòng bệnh đã xuất hiện những đám khói thuốc đen lượn lờ trong không gian.

Phòng bệnh yên tĩnh như thế làm cho Tiểu Ngưng thấy bất an, một lần nữa lại gọi tên của hắn: “Đường Hạo!”

“Câm miệng! Không được gọi thẳng tên tôi như vậy! Kêu tôi Đường tổng!” Hắn ngồi, hai chân vắt chéo lên, sẵn giọng cãi chính.

“Vì sao?” Còn đang đắm chìm trong sự vui mừng, Tiểu Ngưng khó hiểu nhìn hắn.

Hắn hừ một tiếng, nhếch mép cười, khinh thường nhìn vào cô: “Cô có biết tại sao cô không thể gọi tên tôi không!”

Cô ngoan ngoãn lắc đầu.

Hắn đứng lên, từng bước chậm chậm đi đến bên giường cô, ngồi xuống cạnh cô, nhìn chằm chằm vào cô.

Khuôn mặt như tượng khắc anh tuấn, bức người của hắn cúi xuống, áp sát đến khuôn mặt của cô.

Từ từ gần cô, từng chút, từng chút một.

Đôi mắt thanh tỉnh bởi vì hắn áp tới gần mà trở nên dao động, ngượng ngùng, gò má cũng bắt đầu trở nên đỏ như hai đóa hồng.

Cô chuẩn bị sẵn sàng, chờ đợi đôi môi của hắn áp xuống.

Môi mỏng của hắn đột nhiên dùng sức thổi, đem toàn bộ khói thuốc vừa hút trong miệng phả hết vào mặt cô.

“Khụ... Khụ... Khụ...” Không hề đề phòng cô nuốt trọn đồng khói đó, ho sặc sụa, kịch liệt vài lần. “Khụ... Khụ... Khụ...” Cô ho khan thành tiếng, không chịu được muốn nôn ra.

“Ha ha, xem ra hít phải hai lần khói rất dễ bị sặc?” Đường Hạo rút ra một điếu thuốc nữa đưa cho Tiểu Ngưng.

Cô không hiểu nhưng vẫn tiếp nhận, sau đó hỏi: “Cho em cái này làm gì?”

Đường Hạo lông mày nâng cao lên, nhún nhún vai nói. “Cô không phải cũng biết hút thuốc sao?! Đương nhiên cho cô để hút rồi!”

Cô lập tức đem điếu thuốc trả lại trong lòng bàn tay hắn, lắc đầu giải thích: “Em không hút thuốc, sẽ không hút!”

Hắn phảng phất giống như nghe được một chuyện nực cười nhất, cười rộ lên: “Như thế nào, muốn hoàn lương rồi sao?”

Hắn nói như vậy, Tiểu Ngưng mới nhớ tới hắn coi cô là loại phụ nữ kia. “Đường Hạo, hãy nghe em nói, em thật sự không phải là hạng phụ nữ kia! Em chỉ là...”

“Không phải? Vậy cô là cái gì?” Hắn thoáng cái lại nghiêm túc lên, hai tròng mắt phóng ra những ánh nhìn như dao sắc nhọn hướng vào cô.

“Em không phải, ngày đó là do anh hiểu lầm em, là anh ép buộc em, chẳng lẽ anh quên rồi sao?” Cô gấp gấp giải thích, muốn hắn tin tưởng cô.

Hắn một bộ dạng không giải thích nổi mỉm cười lắc đầu, sau đó nhảy mắt: “Cô nói tôi ép buộc cô? Ha ha ha ha, mỗi lần chơi cô, tôi không phải là có ăn có trả đấy sao?”

Tiểu Ngưng vội nắm chặt lấy vạt áo hắn, túi khô rơi nước mắt xuống: “Đường Hạo! Anh ngẫm lại mà xem, là anh, sự tình qua rồi anh mới cho em tiền!”

“Ha ha, thì đó không phải là thù lao sao?” Hắn rõ ràng nhận thức cô chính xác là một gái bao, cho nên căn bản không muốn nghe cô giải thích.

“Em không phải một con điếm, rõ ràng chính anh bắt buộc em!” Tiểu Ngưng thân thủ nhanh chóng ngăn hắn, không muốn miệng hắn nói ra những lời cay nghiệt, tức giận, nước mắt chảy ròng, lên án hắn. “Ngày đó rõ ràng là anh đưa em đi khách sạn, sau đó không nói lời nào, tự anh muốn...”

Nói đến đây, cô ngại ngùng không muốn nói tiếp: “Tóm lại, em không phải, em không có kiếm tiền bằng thân thể mình, từ trước tới giờ em vẫn một mực kiếm sống bằng chính sức lực của em!”

Cô khẩn thiết thẳng thắn nhìn hắn, ánh mắt kiên định dừng lại ở trước mắt hắn. “Đường Hạo, anh hãy tin em!”

Hắn bị sự chân thành trong mắt cô mê hoặc, sự mĩa mai châm chọc trong mắt hắn cũng bớt đi nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112

Cô nói như vậy, hắn thật sự tin tưởng cô, tin tưởng cô không bán đi thân xác của mình. Nhưng ý nghĩ này chỉ thoáng qua, rất nhanh, hắn loại bỏ ngay suy nghĩ đó.

Hắn lạnh lùng đẩy tay cô ra, mĩa mai tiếp tục nói: “Vậy cô nói cho tôi biết một trăm ngàn kia thì thế nào hả?” Cô mở miệng đòi một trăm ngàn, vậy mà

bây giờ còn dám nói mình là phụ nữ đứng đắn.

“Em không nghĩ mình muốn nhận một trăm ngàn đó, lúc đó là anh bắt em đưa ra một cái giá! Em sợ nếu như em không lấy tiền thì anh lại một lần nữa ép buộc em!”

“Cô đúng là thích kiếm có cho bản thân, thông minh, xem ra kinh nghiệm làm cái nghề này của cô khá là phong phú!”

“Không đúng! Không đúng!”

“Sự thật bày ra trước mắt mà cô còn không thừa nhận mình là loại phụ nữ hư hỏng thì thật là đáng kinh! Nếu cô không phải là một gái bao thì ngày đó, tại khu giải trí khi tôi ám chỉ, cô không có nói ra lại còn theo tôi về nhà nữa? Nếu cô không phải là một con diêm thì tại sao lại xuất hiện ở Giải Trí Thành? Nếu cô không phải là đang làm việc tại Giải Trí Thành thì hôm nay, tại sao lại gặp hỏa hoạn, bị thương nằm đây?” Hần lãnh khốc nói ra một đồng chuyện có thực, cuối cùng thì kết luận một cách vô cùng khinh miệt: “Bởi vì cô là một loại gái gọi, hàng thật giá thật!”

Tiểu Ngưng như bị giáng đòn thất bại nặng nề, bàn tay ôm lấy trán, lão đảo, cắn chặt môi dưới, nước mắt lưng tròng.

Hần không tin cô, bắt luận cô giải thích thế nào thì hắn cũng tìm ra đủ lí do để không tin cô. Thật sự, trong lòng của hắn Tiểu Ngưng cô không là gì, không thể nào làm hắn tin cô, không thể nào mà lay động nổi hắn.

Tại sao lại gặp lại? Tại sao lại khiến hắn nhận ra cô? Ông trời muốn cướp đoạt của cô mọi thứ hay sao? Ngay cả một cơ hội ảo tưởng cũng nhẫn tâm cướp đoạt.

Cô giống như con vật nhỏ bị bỏ rơi, dựa sát vào thành giường, cuộn mình cúi đầu lặng lẽ rơi lệ, mặc cho ai nhìn thấy cũng phải đau lòng.

Ngoại trừ hắn, hắn không hiểu. Không biết.

“Làm sao vậy? Không còn gì để nói nữa hay sao? Đã là một dân phụ, cũng đừng trong cửa chùa mà dối Phật!” Hắn nói chậm rãi nhỏ nhẹ, nhưng lại là những lời đã thương người nặng nề.

Tiểu Ngưng bỗng dựng thẳng thân lên, vô cùng tức giận dõi theo hắn, nhìn biểu lộ hắn nói chuyện, cô câu dẫn khéo môi tự châm biếm bản thân: “Đúng vậy! Tôi là gái, vâng, là dân phụ, bởi vì hết thấy đều là do anh ban tặng, anh đã sớm khắc lên người tôi cái dấu ấn đó. Chính anh cũng chẳng phải là loại người tốt đẹp gì! Mặc quần áo lên thì cao quý thanh tao, cởi ra thì cũng chỉ là một con người đáng ghét không hơn, so với trước kia càng thêm thập phần đáng ghét! Anh còn dối trá, đáng ghê tởm hơn so với tất cả bọn họ, bọn họ ít ra còn biết tự thừa nhận dục vọng bản thân, còn anh, rõ ràng là tham luyện cơ thể tôi, thú tính bộc phát tiết ra, xong xuôi rồi thì chẳng coi tôi ra gì, bây giờ còn ở đây mà làm bộ mặt cao ngạo đó, chề giêu tôi được sao?”

“Câm miệng! Cô câm miệng lại ngay! ” Đường Hạo bị ngôn từ sắc sảo của cô đã kích tới đỏ mặt ù tai. Hắn không thích nghe cô nói xấu về mình, hắn không muốn.

“Ha ha” Tròng mắt của cô rung rung nước mắt, cô khóc còn khổ hơn cả hắn nghe, không muốn nhìn khuôn mặt khó coi, nực cười của hắn. “Sao nào? Tôi nói đúng chỗ đau của anh rồi, đúng hay không? Đường Hạo, đừng tưởng tổng tài như anh cứ có tiền là tự cho mình giỏi. Nói toạc ra, bắt quả anh cũng chẳng khác gì những người đàn ông khác! À không! Anh so với bọn họ mà nói thì có tốt hơn một chút! Một trăm ngàn cho lần đầu, anh cũng nguyện chơi, nhưng tôi nói cho anh biết có những khách nhân họ không cần phải tốn một xu nào tôi cũng nguyện làm họ hài lòng, mà anh, còn ưa thích thân thể tôi như vậy, hòa phóng cho tôi tận một trăm ngàn!”

Đường Hạo bị cô nói cho như vậy, tức giận gờ cao tay lên, bàn tay vung lên cao mạnh mẽ muốn cho cô một cái tát, cắt đứt những lời hồ ngôn loạn ngữ của cô.

“Anh đánh, anh nên đánh chết tôi đi mới phải!” Tiểu Ngưng ngẩng cao đầu, gò má cao lên, đem theo con mắt đầy lệ không chút sợ hãi nhìn hắn.

Bàn tay gờ cao muốn đánh cô đột nhiên thu hồi nắm chặt lại: “Đánh cô, sợ làm ô uế tay của tôi!”

Nói xong, hắn không có nhìn lại cô, trực tiếp bước ra khỏi phòng bệnh.

Rầm...

Tiếng cánh cửa bị đóng mạnh vang lên, Tiểu Ngưng mới hoàn toàn gỡ bỏ vẻ giả tạo của mình, hai tay che mặt khóc lớn.

Cô khóc đến tâm thần, khóc đến thương tâm, nội tâm đau đớn tới cùng.

Hắn làm sao có thể, lúc cô cần hắn nhất, khát vọng được hắn ôm vào lòng, thì hắn lại lạnh lùng đẩy cô ra xa như thế này!

Cô chẳng lẽ lại không biết mình có bao nhiêu khát vọng muốn nhìn thấy hắn sao?

Trước đó cô không phải nghĩ sẽ không bao giờ còn có thể gặp hắn được nữa hay sao? Nhưng hắn bất ngờ xuất hiện trước mặt khiến cô không ngăn nổi cảm xúc mà kích động.

Hắn là người duy nhất cô có thể dựa vào, lúc này cô mới tỉnh tường nhớ vào thời khác cô gọi tên hắn, có hưng phấn, có kích động, với hắn cô càng khát vọng nhiều hơn.

Lúc tứ cố vô thân này, cô mới khắc sâu, ý thức được, bên cạnh cô chỉ có đứa con trai mới sáu tuổi, người mẹ già đang nằm viện, sợ hãi vì không còn người thân nào khác nữa.

Cô thật sự sợ hãi, rất sợ !

Lúc cô bị nhốt trong biển lửa, khoảnh khắc cô bị cả một cột lửa rơi vào người, cô thật sự lo lắng cho con, cô mà chết thì con cô không ai chăm sóc sẽ trở thành đứa trẻ mồ côi.

Một khắc đó, cô đã nghĩ đến hấn, hấn là cha của con cô, cô đã hối hận vì đã không nói cho con biết người chú nó yêu quý kia chính là ba của nó, nói như vậy, con cô sẽ có người để mà nương tựa vào.

Rất may, cô cũng có đủ may mắn rồi, đã tránh được hấn một nạn. Nhưng bà vai cô đau đớn kịch liệt, lúc bác sĩ hỏi cô cách liên lạc với gia đình, cô không biết phải gọi ai hay có thể nhờ cậy đến ai.

Vì con mới có sáu tuổi, cô phải duy trì tính mạng này ?

Bệnh ở trên người cô, cô chỉ có thể tự mình chịu đựng sợ hãi thống khổ này, dù cho bọn họ có giúp thì cô cũng phải tự mình đứng lên mà tiếp tục bước đi. Cô nhẫn nhịn, chịu đựng thân thể mình thống khổ, chịu đựng tinh thần bị tra tấn giày vò, một giọt nước mắt thừa nhận cũng không hề rơi xuống.

Cô muốn khóc, muốn tìm một bờ vai ai đó dựa vào mà khóc, cô cũng muốn có người đến an ủi cô, tay người đó sẽ vỗ nhẹ lấy lưng cô mà nói “ Đừng có sợ !”

Hấn xuất hiện, khi từng mảnh áo trên người cô bị lôi xuống, nghe được hấn gọi tên cô, cô thật sự rất cao hứng. . .

Tuy nhiên , bị người khác nhìn thấy bí mật dưới cổ, cô khó xử muốn chết đi được. Nhưng tất cả biến mất trong khoảnh khắc cô vui sướng khi hấn gọi tên của cô.

Sau khi tỉnh dậy lại được nhìn thấy hấn, hiện tại lúc đó không có khổ sở, Bởi vì được gặp hấn mà cô tung tăng vui vẻ như con chim sẻ.

Cô nóng vội muốn giải thích cho hấn biết, cô trước hấn không che dấu nỗi nỗi lòng không muốn rời xa hấn, chính là nỗi sợ là sự ác độc, lạnh lùng, mỉa mai của hấn.

Giải thích của cô hấn không có nghe, nước mắt của cô trở thành một trò biểu diễn dối trá trước mặt hấn.

Hấn giờ sẽ không cần đến cô nữa, vô tình ngày càng đẩy cô ra xa hơn.

Nhìn xem, căn phòng bệnh lạnh như băng, nghĩ linh tinh về chính mình, Tiểu Ngưng mới thấy mình thật sự quá đáng thương. Từ quý môn quan trở về, ngay cả một người yêu thương ở bên cũng không có, cô có phải quá đáng thương không ?

Không cần, không cần phải như vậy, cô thật sự không nghĩ chính mình lại thừa nhận hết mọi chuyện !

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113

Sau khi rời khỏi bệnh viện, Đường Hạo tự nhốt mình trong phòng, dựa đầu vào tường, cầm một ly rượu vang đỏ dốc thẳng vào miệng. Phụ nữ chết tiết cũng dám vũ nhục hấn, ai cho cô ta lá gan lớn vậy?

Nếu không phải hấn không có thói quen đánh phụ nữ thì hôm nay hấn nhất định sẽ không bỏ qua cho cô.

Chính cô ta không biết quý trọng chính bản thân mình, tôn trọng chính mình, hấn nói cô hoàn toàn không có sai.

“Cô bây giờ quá thâm rồi, bị lửa thiêu, bị vật nặng đè vào, tất cả do bản thân cô, tự làm tự chịu!” Nghĩ đến, vẻ mặt trắng bệch của cô, bộ dạng suy yếu vô lực, lòng Đường Hạo như bị co thắt lại. Lại bùng lên một ly rượu nữa, hấn một hơi uống sạch.

Cốc cốc cốc.

Tiếng gõ cửa vang lên, Đường Hạo không buồn để ý, tiếp tục nâng ly rượu lên uống : “Vào đi !”

Cửa bị đẩy ra, Vũ Từ đứng bên cửa nhẹ giọng dò hỏi : “Thiếu gia, có cần phải đưa ít thức ăn đến cho Lục tiểu thư không? Cô ấy đến giờ vẫn chưa ăn gì cả !”

“Tùy, chuyện này đừng có làm phiền đến tôi!” Đường Hạo bắt buộc mình phải lạnh lùng nói ra.

Đã qua tuổi năm mươi, làm việc tại nhà này đã qua nhiều nhiều người, bà đương nhiên là hiểu được ý của chủ : “Dạ, tôi sẽ đi chuẩn bị ngay !”

“Ừ!” Hần nhẹ ‘ ừ ’ một tiếng, tính làm trả lời.

Điện thoại đột ngột vang lên, hần ấn ngay nút trò chuyện, áp điện thoại lên tai.

“Đường thiếu, dạo này anh bận việc gì mà không có đề ý đến người ta vậy?” Còn chưa đợi Đường Hạo lên tiếng, điện thoại đầu kia đã truyền đến một giọng nói phản nản.

“Ha ha” hần không có trả lời đối phương, chỉ là khẽ cười.

“Tôi hôm nay có rảnh không ? Em đến nhà của anh nhé ?” Nghe được tiếng cười của hần, đối phương lập tức yêu cầu đề xuất thêm một bước.

“Có thể từ chối được không?” Đường Hạo không có đáp ứng ngay, mà hỏi lại cô gái.

“Đương nhiên không thể, anh không có cơ hội cự tuyệt đâu !” Nói xong cô gái liền cúp điện thoại.

Không lâu sau cô gái trong điện thoại đã xuất hiện trong phòng Đường Hạo.

Cô gái có gương mặt xinh đẹp, dáng người cao gầy, một thân bó sát người quần áo thắt lưng buộc quanh thân hình yếu mị.

“Đường thiếu gia!” Tay trước khoát lên trên vai của hần, sau đó thân hình uốn éo chậm rãi ngồi bên cạnh hần.

Đường Hạo không lên tiếng, dùng sức lôi kéo, làm cho cô ngã vào trong lòng mình.

Cô đã từng ở cùng hần suốt một thời gian, hành động này của hần cô biết nó biểu thị cho hần muốn cô làm điều gì.

Cô lập tức đưa cặp môi mọng đỏ của mình, nhiệt tình hôn lên trán, lên mắt, trên mặt, đầu lưỡi cùng đôi môi nhẹ nhàng di chuyển linh hoạt xuống phía dưới, nhiệt tình liếm láp.

Nụ hôn của cô nóng bỏng, thiêu đốt, nhưng cô kìm nén tuyệt đối không di chuyển lên môi của hần.

Không phải không muốn, mà là không thể, môi chính là điều cấm kị đối với Đường thiếu gia. Đường Hạo chưa bao giờ đi hôn một cô gái nào, và cũng không bao giờ để phụ nữ hôn mình.

Đường Hạo vẫn duy trì tư thế nửa nằm nửa không, tùy ý để cho cô gái trên mình bày đủ trò dụ dỗ, tiêu khiển.

Hoàng Kỳ Kỳ là ngôi sao mới trong làng điện ảnh và truyền hình, cũng là một người bạn ‘đồng giường cộng chăn’ cố định của hần, hần đối với cô rất mực hài lòng. Bởi vì hành động vừa cô tuyệt đối đạt tiêu chuẩn của hần, xinh đẹp, điêu luyện, biết tính tình của hần, cũng rất biết làm nũng. Cô ta biết trên người hần cô ta sẽ nhận được những thứ gì, hần cũng rất hào phóng mà vui vẻ.

Hai người thỉnh thoảng cũng xuất hiện trên những tờ báo bát quái lá cải, nhưng cũng chẳng ai chủ động mà đi làm sáng mấy chuyện kiều nữ và đại gia này.

Hần cho rằng tất yếu mình chẳng làm điều gì thừa cả, mà Hoàng Kỳ Kỳ, hần có thể nhìn xuyên thấu mọi ý nghĩ của cô ta, cô ta đang muốn nâng cao danh tiếng của mình.

Hơn nữa chỉ cần dựa vào một ít quan hệ của hần, cô ta đã có được vô số các cơ hội.

Bàn tay với những chiếc móng tô điểm nghệ thuật xinh đẹp bắt mắt của mình cô nhanh nhẹn cời từng chiếc cúc trên áo sơ mi của hần, dùng ngón tay thon dài mình từ trên ngực hần chậm rãi lướt xuống dưới.

Hơi thở của cô trở nên càng ngày càng dồn dập, khuôn mặt tinh xảo cùng cổ trắng dài đều lộ ra màu đỏ.

Đối với việc hành động khơi mào dục vọng của cô, Đường Hạo không có hứng thú nhiều. Đừng nói là có phản ứng, ngay cả nhịp thở của hần cũng chẳng khác lúc thường là mấy.

Kỳ Kỳ không cam lòng, đem toàn bộ nút áo sơ mi của hần cời hết ra, lôi kéo mở rộng vạt áo sang hai bên, bộ ngực của hần toàn bộ lộ ra trước mắt.

Đầu lưỡi cô từ từ liếm lấy từng tấc da thịt của hần, mở đôi môi ngậm lấy điểm đỏ trên ngực hần khóa lại bên trong, không buông ra.

Cô ngửa mặt lên, nhìn khuôn mặt anh tuấn của hần không có chút biểu lộ nào, không cam tâm, giống như không thiêu đốt được hần thì nhất định không tha.

Đường Hạo tức giận nhắm mắt, thật sự không có một điểm dục vọng nào, trong đầu chỉ toàn hình ảnh người phụ nữ kia.

Bất quá, hấn nhất định phải chứng minh, hấn có thể thay thế bất cứ người phụ nữ nào bên mình.

Lập tức hấn nhìn xuống phía dưới bụng, nhấn đầu một cái, ý bảo Kỳ Kỳ trực tiếp tiến vào trung tâm chính.

Kỳ Kỳ như con chó con mỉm cười hiểu ý, kéo khóa quần hấn, trực tiếp lấy ra ‘niêm kiêu hãnh’ của hấn, đem miệng ngậm vào.

Dù sao cũng là một cao thủ hoan ái, chỉ cần đối phương là đàn ông mạnh khỏe, cô nhất định sẽ khiến hấn hưng phấn lên.

Đang lúc này thì chuông điện thoại của Đường Hạo reo lên.

Đường Hạo nhăn chân mày lại, trực tiếp tiếp nhận cuộc gọi. “Vú Từ, có chuyện gì?”

Kỳ Kỳ không bị ảnh hưởng, vẫn cứ tiếp tục khuấy động hạ thân của hấn, làm cho hấn không thể không giữ chặt lấy cô.

Giọng nói của Vú Từ vô cùng lo lắng, truyền đến trong điện thoại: “Thiếu gia, Lục tiểu thư đã trốn khỏi bệnh viện! Bác sĩ bây giờ đang sốt ruột đi tìm cô ấy! Họ nói rằng vết thương trên vai của cô ấy rất sâu, cứ để như thế thì rất dễ bị nhiễm trùng!”

Đường Hạo tâm phiền loạn, bực bội đẩy cô gái kia ra, rất nhanh nhấn số điện thoại của trợ lý: “A lô, điều tra ngay cho tôi Lục Giai Ngưng hiện tại đang ở đâu! Đúng! Chính là cô gái bị thương đó! Mau chóng cho tôi biết!”

Rất nhanh sau khi gọi điện xong, hấn tâm phiền ý loạn lại ngồi vào trên sofa.

Kỳ Kỳ biểu lộ trở nên vài phần u ám, nhưng ngay sau đó nhanh chóng lại ngoan ngoan, nhu thuận:

“Hạo, có muốn em cùng anh uống vài ly không?” Cô ầm lấy chai rượu trên đầu giường, rót lấy một ly đưa lên miệng hấn.

Đường Hạo đẩy ly rượu ra, sửa sang lại quần áo nói: “Cô về trước đi! Hôm nào đó tôi sẽ tới tìm!”

Trong hai mắt của Kỳ Kỳ hiện lên một tia lo lắng, sau đó nhẹ nhàng gật đầu. “Được rồi, vậy em chờ anh!”

Sau khi nói xong, cô ta sửa sang lại quần áo rồi rời khỏi.

Sau khi hút xong mấy điều thuốc, hấn đứng ngồi không yên, bước chân đi ra khỏi phòng.

“Vú Từ, Vú Từ...” Hấn ở đại sảnh mà không ngừng gọi. Như thế nào mà vẫn còn chưa ra, miệng hấn khô khốc, tự mình đi vào phòng bếp lấy nước uống.

Vừa đi vào cửa, hấn đã nghe thấy tiếng hai phụ nữ giúp việc đang nói chuyện với nhau.

“A, cô nói cô gái ở cùng thiếu gia năm đó chính là Lục Giai Ngưng, Lục tiểu thư kia sao?”

“Đúng vậy! Không có sai đâu! Một cô bé mười bảy tuổi rất thiện lương! Lúc nghe thiếu gia hỏi cô ấy, tôi và Tào quản gia cũng rất kinh ngạc!” Tiếng một người làm khác, mà người này chính là bà bé o- người ở Đường Gia trong những năm đó.

“Này, vậy con của cô ta có khi nào chính là con của thiếu gia không?” Vú Từ kinh ngạc nói.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114

Đường Hạo dừng bước lại, vô cùng hoảng hốt, vội đứng nép ngoài cửa bếp. Dương Dương là con của hấn sao? Có thể sao? Đứa bé kia không phải là do sau khi bỏ đi, cô ta và một người đàn ông nào khác sinh ra sao?

“Cái gì? Con trai của Lục Giai Ngưng” Bà béo lớn giọng hỏi, có vẻ rất kinh ngạc.

“Đúng vậy! Đúng vậy! Tôi có gặp qua cậu bé đó rồi. Cô nói xem có phải duyên phận quá hay không mà cậu bé lại ở cùng một vườn trẻ với Lạc Lạc, hai đứa chơi với nhau rất hợp, sau đó...” Vú Từ đem tình huống lúc gặp Dương Dương kể lại cho bà béo kia nghe, đại khái nói: “Thật sự đứa trẻ kia rất giống thiếu gia, cứ như là được đúc ra từ một khuôn vậy!”

“Đứa bé kia năm nay sáu tuổi! Bà đừng nói, thực sự có thể là con trai của thiếu gia nha!” Bà béo nhảm tính một cái, sau đó thì đồng ý với lời nói của Vú Từ. “Này, thiếu gia có biết không?”

Những lời sau đó Đường Hạo không nghe tiếp nữa, đi ra khỏi phòng.

Ngồi trong xe, hắn nhắm mắt nghỉ lại hình dáng của Dương Dương. Trán thật rộng, đôi mắt tinh anh, cái mũi nhỏ mà thẳng, khóe miệng luôn tươi cười.

Tức giận chỉ muốn nổi lên, đầu lông mày nhăn đến cực điểm.

Đột nhiên hắn mở to con mắt, hai tay nặng nề giữ chặt lấy vô lăng. Dương Dương bất luận theo diện mạo hay tính cách đều giống hắn vô cùng, khó trách tại sao sau khi nhìn thấy Dương Dương, hắn lại có cảm giác yêu mến nó. Hắn từ trước đến nay đều không có quan tâm đến con cái nhà người khác, vậy mà khi nói chuyện với Dương Dương, dường như hắn không chán ngán một chút nào.

Thật sự, Dương Dương là con của hắn, là con trai của Đường Hạo hắn.

Lúc này, hắn không thể nói rõ ràng tâm tư mình rối loạn như thế nào, đối với món quà mà ông trời ban cho này khiến hắn khiếp sợ, lại thấy hận Lục Giai Ngưng vì dám giấu giếm hắn mọi chuyện, hắn là cha của đứa bé kia. . . Không có gì để nói, thật sự quá xúc động.

Hắn nhìn chính mình qua gương chiếu hậu, không ngừng nở ra nụ cười, hắn có con, một đứa con trai sáu tuổi.

Đường Hạo khởi động xe, hắn muốn tới ngay chỗ của Lục Giai Ngưng, hắn muốn đến tìm con của hắn.

Hắn đi trên đường tới lui không có mục đích, nắm chặt tay lái, lại hận Lục Giai Ngưng kia ngày càng thêm sâu sắc. Tất cả là do cô, làm sao cô có thể giấu biệt con hắn trong nhiều năm như vậy, không những thế cô còn là gái làng chơi.

Không thể được, hắn tuyệt đối sẽ đem con trở về bên mình, không thể để một người như cô trở thành mẹ của con trai hắn, nhất định không thể!

Điện thoại vang lên, là của trợ lý, hắn không ngần ngại lấy một giây bấm ngay vào điện thoại: “A lô! Đã điều tra được Lục Giai Ngưng ở nơi nào rồi sao?”

“Dạ, tổng tài, tôi đã tra ra được, cô Lục Giai Ngưng hiện tại đang ở. . .” Trợ lý rất nhanh nói ra một chuỗi địa chỉ.

“Ừ, tôi biết rồi!” Cúp điện thoại, hắn nhấn ga tăng tốc, hướng thẳng đến chỗ Giai Ngưng đang ở mà phóng xe tới.

Thiêm thiếp được một giấc, Tiểu Ngưng mới mơ hồ gượng dậy nổi. Vì chưa ăn gì, nên giờ bụng cô đang luyên thuyên không ngừng. Mờ tù lạng, chỉ thấy mấy khoanh thịt hộp không biết để từ bao giờ, chẳng có nổi lấy thứ gì.

Tối hôm nay, cô chỉ có thể ăn thịt hộp đông lạnh này cho đầy bụng thôi, ha ha, vai cô đang bị thương, ăn thịt hộp này cũng tốt.

Vừa ngồi xuống bàn định ăn thì có tiếng chuông cửa vang lên: “Kính coong!”

Bởi vì đây là một khu chung cư cũ kĩ, dưới lầu không có quản lý, người ngoài đến nhà đều có thể trực tiếp đi vào hành lang được.

Tiểu Ngưng lại nhìn lên đồng hồ trên vách tường, đã gần mười giờ tối rồi, ai mà lại đến vào giờ này nhỉ? Cô khăn trương đứng trước cửa, nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Rầm, rầm, rầm, . . .

Người bên ngoài, gõ mạnh vào cánh cửa.

Cô còn đang chuẩn bị hỏi “ai thế?” thì đã nghe thấy người hét rất to ở bên ngoài: “Lục Giai Ngưng, nhanh mở cửa, tôi biết rõ là cô ở bên trong mà!”

Giọng nói không hề được dự báo trước, trước đó không lâu là thanh âm hung hăng mỉa mai, hạ nhục cô, giờ lại xuất hiện ở ngay trước cửa nhà cô.

“Lục Giai Ngưng, mau mở cửa ra, bằng không tôi sẽ phá luôn cánh cửa này đấy!” Giọng nói của hắn tràn đầy tức giận, một lần nữa lại vang lên.

Hắn không phải là uy hiếp, mà thật sự, nếu cô không mở cửa ra thì hắn chuẩn bị mà đá văng luôn cái cửa này ngay.

Anh tới tìm tôi là định tiếp tục vũ nhục tôi nữa phải không? Nếu vậy thì xin lỗi, mời anh về cho, tôi muốn nghỉ ngơi, hôm nay đã chịu đủ khó chịu rồi, chịu không nổi sự châm chọc của anh nữa đâu!” Tiểu Ngưng bụng đã đói lắm rồi, vô lực nói trước cánh cửa.

“Cô mở cửa ra, tôi có chuyện muốn hỏi cô, không có thời gian mà đùa với cô đâu! Mở ra, nếu không tôi đập cửa!”

“Đường tổng, chúng ta vốn không có gì để nói cả! Tôi không có ý định xin tiền thuốc men điều trị đâu!”

“Bình! Bang.” Cửa bỗng vang lên những âm thanh lớn, khung cửa không ngừng run lên.

“Bình! Bang. . .” Âm thanh nối tiếp nhau vang lên, bản lề khung cửa như có vẻ sắp bung ra đến nơi.

Mấy hộ trên lầu mở cửa chính ra, tức giận mà hô lớn: “Giờ là mấy giờ rồi hả? Có định để cho người khác ngủ không? Muốn nổi điên thì ra ngoài đường nhé!”

“Mau mở cửa ra! Để cho người khác được yên tĩnh đi!”

Không muốn cùng cô nói thêm gì nữa, Đường Hạo đập mạnh cửa : “ Nhanh mở cửa ra cho tôi!”

“Không được! Đường Hạo, nếu anh còn không đi thì tôi sẽ báo cảnh sát.” Cô lần này sẽ không yếu thế, sẽ không để hấn ở thế thượng phong, luôn bị hấn dễ dàng uy hiếp, lần này thì không, dù bất cứ giá nào. Cô tình nguyện để cho hàng xóm la mắng chứ nhất quyết không để hấn khi dễ.

Không nghĩ là cô còn có thể uy hiếp nói ra lời, Đường Hạo nhếch mép, nở một nụ cười nham hiểm, lãnh khốc đáp lễ lại : “Lục Giai Ngưng, nếu cô mà không mở cửa thì cô cả đời cũng đừng mong gặp lại Dương Dương, cô có tin không?!”

“Không!”

“Không mở cửa cho tôi hôm nay, không tin cô cứ thử xem!” Hấn nói bằng giọng không cao cũng không thấp , nhưng sự uy hiếp thì không giảm bớt một phân nào.

Một khi liên quan đến bảo bối Dương Dương, dũng khí vừa mới xây nên nhanh như chớp đã sụp đổ trong mắt Tiểu Ngưng. Cô không thể không mở cửa, mím môi nhìn xem người đàn ông trước mặt.

Đường Hạo đẩy ngã cô sang một bên, nghênh ngang đi vào lãnh địa của cô.

“Anh tới nơi này để làm cái gì? Anh muốn nói chuyện gì với tôi? Phiền anh nói nhanh nhanh một chút, tôi muốn đi nghỉ rồi!” Tiểu Ngưng vẫn đứng trước cửa, nhìn tầm lưng cao, rộng, thẳng tắp của hấn.

Đường Hạo ngoảnh mặt làm ngơ, nhìn khắp căn phòng cũ kỹ này, bên trong mọi đồ đạc tiện nghi đều không chỉ cũ mà còn rất đơn sơ. Duy chỉ có một điều khiến người ta ý thức được rõ ràng nhất, căn phòng này luôn được dọn dẹp sạch sẽ.

“Cô để cho con tôi sống ở chỗ này sao? Há?!” Đường Hạo đưa lưng về phía cô, trách cứ hỏi.

Lòng cô hoảng sợ, nghẹn lời nhìn trân trân vào hấn. Hấn...Hấn vừa mới nói cái gì? Tại cô có phải đã nghe lầm rồi không?

Châm chậm, không nghe thấy câu trả lời của cô, Đường Hạo xoay thân lại, trực tiếp hỏi: “Con của tôi đâu? Nó ở phòng nào? Tôi muốn gặp nó ngay bây giờ!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115

“Không!” Tiểu Ngưng lui về sau vài bước, lắc đầu ngay lập tức chối bỏ. “Dương Dương không phải là con anh! Nó không phải!”

Sắc mặt Đường Hạo thay đổi khiến người nhìn vào cảm thấy sợ hãi tột độ, hấn bước nhanh đến trước cô. Tiểu Ngưng lại bị ép lui, lui về phía sau thêm vài bước nữa, rất nhanh sống lưng cô đã chạm đến vách tường.

Hai tay vịn đặt lên tường, hấn vây cô lại bên mình cùng vách tường đó. “Không được phép nói dối! Nói! Dương Dương có phải là con của tôi không? Há?!”

“Không phải!” Tiểu Ngưng run rẩy trả lời, tuy nhiên khí thế lạnh lùng toát ra từ người hấn khiến toàn thân cô run rẩy, đủ để người cô đóng băng.

“Cô đã không thừa nhận! Ngày mai tôi sẽ đem con cô đi xét nghiệm AND.” Kì thật hoàn toàn không cần làm giám định thì hấn cũng chắc chắn Dương Dương chính là con hấn. Nhưng hấn nhất định phải có chứng cứ xác thực, bởi vì...hấn muốn đoạt lại con.

“Không! Anh không có quyền làm như vậy! Nó là con của tôi, tôi sẽ không để anh đưa nó đi kiểm tra đâu!” Tiểu Ngưng nói lớn quyền người mẹ của cô, con là của một mình cô, hấn không có quyền làm bất cứ điều gì cả.

“Cô đừng có nói ‘ không có quyền’ với tôi!”

Cổ lấy dũng khí đẩy hấn ra, mở to đôi mắt, cô như con hổ bị đá thương, cô tức giận, kích động nhìn hấn: “Đường Hạo, Dương Dương là con của tôi với một người đàn ông khác! Con của người khác anh cũng muốn nhận sao? Có phải anh không thể có con nên nhìn con nhà người khác cũng muốn cướp về!”

Cô nói “ anh không thể có con” đã chọc giận Đường Hạo, hần một phát đã bắt được cánh tay cô, đẩy cô trở lại vách tường. “Chết tiệt, cô có muốn thử hay không, xem tôi có thể có con được hay không? Hà!”

Vừa nói hần vừa xé rách áo ngủ của cô, cô biết hần muốn gì khi có hành động đó. Mới chạm vào vùng bụng bằng phẳng của cô, Đường Hạo toàn thân run lên, như có dòng điện xẹt qua.

Máu toàn thân như dồn hết xuống phía dưới, làm cho hần quên hần mục đích đến đây, cực kì hưng phấn.

Mà hết thấy những cảm giác này Hoàng Kỳ Kỳ có dùng tất cả những gì cô ta có cũng không thể khiến hần đạt tới.

“Đường Hạo rốt cuộc anh muốn làm gì? Anh không thể đối xử với tôi như vậy! Nói cho anh biết bây giờ tôi không bán thân, nếu anh cần thì hãy đi tìm những người phụ nữ khác đi!” Bởi vì một tay bị đau, cô chỉ có thể dùng cánh tay còn lại ra sức kéo lại áo quần của mình.

“Thật không? Cô nói tôi không thể có con, chẳng phải cũng là một thủ đoạn để tôi đụng vào cô hay sao?” Hần hoàn toàn gán tội cho người khác, kiểm lấy một cái cơ để có thể đụng chạm với cô.

Đáng chết, thân thể của hần vẫn luôn khát vọng tìm kiếm thân thể của cô, vẫn luôn là muốn. ...

“Đường Hạo, anh không chê tôi sao? Không chê tôi là một con điểm sao? Thân thể của tôi đã có vô số người đàn ông đụng chạm vào, anh không sợ tôi quá dơ bẩn sao?” Biết sức lực mình không thể thắng nổi hần, Tiểu Ngưng không giãy dụa nữa, tựa vào tường, mặc cho hần tìm tòi, khám phá cơ thể của cô.

“Nhưng tôi vẫn dùng, một trăm ngàn!” Đường Hạo lại nói ra đích giá, hần hoàn toàn coi cô như một gái điểm thực sự.

“Được, vậy tôi sẽ...” Cô khẽ cười một tiếng, ngón tay xanh nhạt trượt dài trên ngực hần, đôi mắt bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt hần, giống như hần, từ từ nhỏ ra từng chữ một: “Bất quá, mấy ngày nay tâm tình của tôi rất tốt!”

Đường Hạo thấy cô như vậy, đột ngột buông tay xuống.

“Sao? Đường tổng tài, ngài đây liệu có ngại trực tiếp...” Thấy trong mắt hần hiện lên sự chán ghét, cô tiến thêm một bước, không đứng đắn hỏi.

Đường Hạo vỗ vỗ lên âu phục của mình, vẻ mặt khinh bỉ nói: “ Cô thật bẩn thỉu!” Sau đó xoay người, nhìn sang phía căn phòng còn lại “ Dương Dương đâu rồi? Tôi muốn gặp con của tôi!”

“Xin lỗi, nó là con của tôi!” Cô thờ dãi một hơi, tựa người vào vách tường.

Đường Hạo không để ý gì đến lời nói của cô, tự mình đi đến căn phòng. Phòng rất nhỏ, hần đi một bước là tới trước cửa.

Không có người, đơn giản chỉ có một chiếc giường lớn.

“Anh muốn làm gì? Anh đừng có ở trong nhà tôi mà điên loạn!” Tiểu Ngưng chạy ngay phía sau hần, lôi kéo quần áo sang trọng, đất tiền của hần: “Đường Hạo, anh đi ngay cho tôi, đi, đi cho tôi!”

Đường Hạo bỏ qua sự lôi kéo của cô, trực tiếp đẩy cửa vào căn phòng khác. Cũng vậy, không có ai.

“Chết tiệt, con đâu?” Xoay người, hần lạnh lùng như sương giá hỏi. Bộ dạng như thế giống như Tiểu Ngưng đã cướp đi báu vật của hần vậy.

“Dựa vào cái gì mà tôi phải cho anh biết? Anh là ai chứ?”

Đường Hạo nắm lấy cổ tay cô, dùng hết sức siết chặt. “ Tôi hỏi cô một lần nữa, con đâu?”

Trên cổ tay truyền đến một trận đau đớn kịch liệt, trước mắt cô hiện lên u ám. “ Buôngra!” Cô nói liên tục rời rạc, sức lực không còn để nói.

“Nói cho tôi biết, con tôi ở đâu? Cô không nói, có tin tôi bẻ gãy cổ tay cô!” Tối khuya như vậy rồi mà chỉ có một mình cô, cô để cho con hần chạy đi đâu rồi, trong lòng Đường Hạo không tìm được lo lắng.

Cô đau đến rơi cả nước mắt, khó khăn trả lời: “Con ở nhà dì Vương!”

Đường Hạo lúc này mới buông lỏng tay cô ra, lông mày càng nhăn lại nói: “ Đó là ai vậy? Sao lại để con tôi ở chỗ đó?”

Cổ tay tìm lại được sự tự do, trong nháy mắt lại một hồi đau đớn kịch liệt nổi lên. Tiểu Ngưng cắn chặt môi, cho đến khi cảm giác đau nhức mệt mỏi biến mất cô mới nói cho hần biết : “ Cô ấy ở ngay gần đây! Buổi tối Dương Dương sẽ ở nhà của cô ấy. Tôi muốn làm việc, không thể trông được Dương Dương!”

“Cô, đáng chết, cô lại cho con mình đợi ở nhà người ngoài sao?” Đường Hạo hét lớn, giống như muốn ăn thịt Tiểu Ngưng ngay lập tức. “Cô có thể vì thuận lợi cho việc mình làm, mà đi giao con cho người khác. Lục Giai Ngưng, cô càng lúc càng làm cho tôi thấy chán kinh rồi đấy! Sao cô có thể trở thành như thế này được chứ?”

“Đây chính là cách để tôi có thể sống được, nói cho cùng đi Vương cũng là người tốt thì tôi mới có thể an tâm giao con cho cô ấy. Mà đây là việc riêng của nhà tôi, không phiền anh quan tâm!” Cô nói một cách kiên cường, nhưng bờ môi run rẩy không đủ để che giấu sự lo lắng trong lòng.

Đúng vậy, cô cũng cho rằng làm như thế với con thực sự rất áy náy. Thực tế, mỗi lần cô đưa Dương Dương đến nhà đi Vương kia, Dương Dương cứ buồn buồn nhìn cô trước lúc chào tạm biệt mẹ, trong lòng cô những lúc đó có bao nhiêu là khó chịu, đau nhói lòng.

Nhưng mà, cô còn có thể tìm ai trông nom con cô được nữa. Trước kia còn có mẹ giúp cô, giờ mẹ nằm viện còn không có người chăm sóc, cô chỉ có thể giao con mình cho người khác trông giúp, tự mình đi ra ngoài kiếm tiền.

“Đi!” Hần đột nhiên ném ra một chữ.

“Làm gì vậy?” Tiểu Ngưng đứng bất động, không hiểu nhìn hần.

Hần lại nắm lấy cổ tay cô một lần nữa, nhưng không giống như lần trước, không có giữ chặt đến mức muốn bẻ gãy, kéo cô đi ra ngoài : “Đi đem con tôi trở về ngay lập tức, không thể để nó ở nhà người ta được!”

“Không được, lúc này Dương Dương đã ngủ rồi, khuya quá rồi, đừng có làm phiền nhà người ta!”

“Vẫn còn chưa khuya đâu!” Hần không cho cô cơ hội cự tuyệt, chỉ cần lời cô ra khỏi cửa là được

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116

Cậu bé mơ mơ màng màng ngủ, sau đó lại cảm thấy mẹ, mỉm cười mở to hai mắt. Khi thấy người đàn ông đứng phía sau mẹ, hưng phấn không còn buồn ngủ được nữa.

Dương Dương duỗi ra hai tay, muốn ‘chú’ đến gần bên mình, tự nhiên như người nhà, nó hôn lên má hần nói : “Cháu còn tưởng sau này không bao giờ có thể gặp lại chú nữa cơ?” Rồi khỏi trường mẫu giáo kia, thứ nhất nó không cam lòng vì ở đây có rất nhiều bạn bè của nó, thứ hai là nó khổ sở vì sẽ không còn có thể được gặp lại người chú yêu mến này.

“Làm sao có thể? Không phải bây giờ chú đang ở đây với cháu sao?” Đường Hạo dùng hết sức ôm lấy thân thể nhỏ bé, một cảm xúc khó tả ngày càng lan tỏa mạnh mẽ trong hần.

Trời, đây là con trai của hần, là đứa con chảy xuyên huyết mạch của hần trong người, là người nối tiếp tính mạng của hần mai sau.

Ánh mắt của hần thoáng ẩm ướt, hoàn toàn quên giờ mình đang ở trong nhà người khác.

Nhìn hai cha con ôm nhau, hốc mắt của Tiểu Ngưng rất nhanh hồng lên, đồng thời cô cũng không kích động lên với Đường Hạo nữa.

Sau đó khi đi sửa sang lại cho Dương Dương, khóe lệ trên mắt cô cũng biến mất.

Sắp xếp mọi thứ của Dương Dương xong, bọn họ rời khỏi nhà đi Vương. Lúc rời đi, đi Vương còn nhiệt tình hỏi: “Người này chắc là ba của Dương Dương? Dương Dương lớn lên rất giống ba đó nha!”

Tiểu Ngưng muốn lắc đầu cũng không được, gật đầu cũng không xong, chỉ cười khổ với cô. Có một số việc bản thân mình có nói dối cũng không được, vì sự thật đã rõ ràng rành.

Cho dù cô có nói dối tất cả mọi người rằng Dương Dương không phải con của Đường Hạo, thì có lẽ cũng chẳng có người nào tin.

“Chú tại sao lại đón cháu ạ?” Sau khi hưng phấn, cậu bé mới tò mò không hiểu tại sao chú ấy lại đến đây, hơn nữa còn đến muộn như thế này?

“Bởi vì, chú nhớ Dương Dương, lúc nào cũng nhớ!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117

Hôm nay Dương Dương cực kì vui vẻ, phải nói là vui nhất từ trước đến giờ, nó được chơi rất nhiều thứ mà từ trước tới giờ chưa từng được chơi qua.

Bởi vì, có nhiều trò chơi mẹ rất sợ, một đứa trẻ thì không thể tự chơi một mình, cho nên nó luôn trợ mắt nhìn. Hôm nay rốt cuộc cũng có một ‘chú’ giống như cha của nó, mang nó đi chơi, cùng nó chơi rất nhiều trò.

“Mẹ, vừa rồi chơi cáp treo vô cùng kích thích nha, tốc độ thật là nhanh, nghe thấy được cả tiếng gió xẹt qua bên tai!” Sắc mặt Dương Dương đỏ bừng, kể lại cho mẹ nghe từng cảm xúc khi chơi.

“Chỉ cần Dương Dương vui vẻ là được rồi!” Tiểu Ngưng nhìn con, vẫn cố gắng giữ nụ cười, chỉ có cô mới hiểu bây giờ mình chỉ muốn khóc to lên thôi.

Hắn đã làm kiểm tra xét nghiệm, cũng đã chơi với con rồi, bước tiếp theo nhất định là muốn đem luôn Dương Dương của cô đi, cô sẽ mất con ngay lập tức.

Dương Dương hoàn toàn không hiểu gì, bảo bối không hề biết mẹ mình lúc này đang thống khổ thế nào, cứ như vậy mà nhào vào trong lòng ‘chú’, như chim sẻ, nói chuyện riu rít không hết chủ đề.

Tiểu Ngưng cảm thấy mình bị vứt bỏ sang một bên, Dương Dương ngày càng yêu mến ba của nó.

Đường Hạo dành hết mọi tâm tình lên con trai, suốt từ lúc ra khỏi bệnh viện cho đến giờ, hắn không có nói với cô một lời nào. Ngay cả ánh mắt cũng không buồn nhìn đến cô.

Tiểu Ngưng nhìn bóng lưng của hắn. Hai mắt nhấp nhô không yên, uồn uồn đôi hàng mi. Tại sao hắn lại không thích cô? Vì sao ngay lần đầu gặp lại hắn đã mặc định cho rằng cô không phải là người phụ nữ tốt.

Vì sao hắn chỉ cần con? Còn đối với cô, một nụ cười, một ánh mắt cũng không buồn để ý tới?

Vì sao tất cả lại thành ra như thế này? Chẳng lẽ là do những chuyện hiểu lầm nực cười trước kia sao?

“Mẹ, con khát, con muốn uống nước!” Dương Dương chạy tới nói với mẹ.

Tiểu Ngưng không biết ăn phải dấm chua của ai, không phải vui đùa, không phải đánh, cũng không thể dẫu nổi cảm giác chua xót hỏi con: “Khát nước mới biết đến mẹ sao? Sao không nhờ đến...” Cô thiếu chút nữa thì nói ra chữ ‘ba’ này, kịp thời sửa lại ngay: “Sao không hỏi ‘chú’ ấy?”

Dương Dương nhú mày không hiểu, động tác này cũng giống Đường Hạo đến một trăm phần trăm.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy? Dương Dương khát, chỉ muốn uống nước thôi mà! Chú đã xếp hàng mua vé rồi!” Mẹ sao lại nói bằng giọng như vậy? Thật sự nó không hiểu nổi.

Nhìn bộ dạng vô tội của con, Tiểu Ngưng mới thấy mình thật thất thố. “Dương Dương, con đến chỗ chú đi, đừng có đi lung tung! Mẹ đi mua nước cho con ngay đây!”

Tiểu Ngưng không dám nhìn đến ánh mắt đầy nghi ngờ của con, đi ra một bên như chạy trốn, tìm quán bán nước gần đây.

Hôm nay tuy không phải là ngày nghỉ, nhưng tiết trời đẹp, mọi người đến đây khá nhiều. Tiểu Ngưng xếp hàng một hồi lâu mới mua được vài chai nước khoáng.

Không biết có phải cố ý hay vô tình, cô còn đặc biệt nhớ người nào đó cũng có thể sẽ uống nước.

Cô cầm mấy chai nước khoáng chạy nhanh về, thì lúc đó Đường Hạo cũng đã mua được vé.

Dương Dương cầm lấy hai chai nước trong tay cô, vẻ mặt cực kì nịnh nọt đưa cho Đường Hạo: “Chú, cái này cho chú nè!”

“Cảm ơn, Dương Dương ngoan ghê!” Đường Hạo nhận chai nước, ánh mắt cũng không có liếc đến người nào đó.

“Hi hi, đều là mẹ dạy cháu, cho nên cháu mới ngoan như thế này đó!” Dương Dương hào phóng tiếp nhận lời khen của ‘chú’, nhưng cũng không quên khen ngợi mẹ mình thêm vào.

Nghe con trai nói như vậy, Đường Hạo mới chuyển ánh mắt lên người Tiểu Ngưng. Chỉ là không có chút ảm áp, có hay chỉ là sự khinh bỉ.

Tiểu Ngưng không chịu được, tất cả ủy khuất đều dâng lên. Hắn một chút cũng không tin cô là người tốt, ngay cả việc giáo dục con hắn cũng hoài nghi cô, hắn triệt để muốn chối bỏ hoàn toàn tư cách của cô. Cô không chịu được, thật sự chịu không được.

Cô bỏ chai nước đang cầm trên tay xuống chiếc ghế dài, cụp xuống đôi mắt chứa đầy suy tư, để lại một câu: “Xin lỗi, tôi đi vệ sinh một lát!”

Lúc xoay người, nước mắt tràn đầy ra ngoài mi, thấm ướt toàn bộ khuôn mặt cô. Cô một tay lau nước mắt, một bên tìm kiếm nơi nào không có người.

Cô muốn tìm một nơi nào đó không có người để khóc, khóc thật to cho hết những oan ức chất chứa trong lòng cô.

Xuyên qua hang rào đầy đá, khuất sau bụi cây, cô ngồi trên ghế đá khóc. Càng lúc càng khóc to hơn.

Tuy rằng bị hấn làm tổn thương, nhưng mà cô vẫn khao khát rằng hấn có thể cho cô một chút ấm áp.

Cô không thích cảm giác bị hấn vứt bỏ, cô thật sự muốn chết đi, thậm chí còn nổi lên sự ghen tị với con mình.

Hai mắt cùng nhắm lại, hai hàng nước mắt lại một lần nữa chảy xuống. “Đường Hạo, anh có biết, suốt sáu năm qua em chưa có khắc nào không nhớ tới anh không? Vì sao anh yêu thích đưa con em sinh ra, còn đối với em thì chỉ có chán ghét?” Đắm chìm trong đau khổ, Tiểu Ngưng không để ý có một người đàn ông đáng vẻ khá ‘nhỏ nhả’ đang đi tới, cũng không có chú ý hấn đã ngồi xuống bên cạnh mình.

Lúc nước mắt cô không còn nữa, thì mới nhận ra có một người đàn ông đang ngồi bên cạnh mình, ánh nhìn cực kì bi ối, dễ thương.

Cô vội vàng đứng dậy ngay tức thì, người đàn ông kia đã giữ lấy cánh tay cô, ôm lại : “Tiểu thư, có phải thất tình không? Sao lại ngồi đây khóc một mình vậy? Không cần phải đau lòng, để anh đây giải quyết giúp nỗi khổ đó cho nhé!”

“Anh buông tay tôi ra! Cái người này...” Tiểu Ngưng nắm chặt tay, nhắm thẳng mũi của hấn đâm tới, nhưng hấn lại nhanh chóng tóm được bàn tay cô.

Người đàn ông lạ dùng sức mân mê, vẻ mặt hưởng thụ nói: “Thật là mịn màng nha! Anh đây rất thích!”

“Lưu manh, buông tôi ra!” Tiểu Ngưng toàn thân run rẩy, cũng không quên đá hấn liên tiếp vào chân hấn, giằng co cùng đối phương.

“Ha ha, còn là một cây ọt con nữa chứ! Ha ha, càng có hương vị, anh đây càng thích!” Nhìn dáng người Tiểu Ngưng, nước miếng của hấn chảy ròng ròng.

Bị hấn gắt gao tóm chặt, Tiểu Ngưng không thoát ra nổi: “Hạ lưu, cứu tôi với!”

Đang lúc Tiểu Ngưng sợ hãi mặt trắng bệch, thì gã đàn ông đang lôi kéo cô bỗng dừng dừng lại, buông tay cô ra.

Tiểu Ngưng chỉ thấy trước mắt có một bóng đen xuất hiện, tiếp đó là tiếng kêu gào thảm thiết. “Sao lại tùy tiện đánh tôi hả? Tôi sẽ trả tiền mà!” Gã đàn ông nằm trên mặt đất, ác tâm nói dối.

“Anh nói bậy! Là anh sàm sỡ tôi!” Tiểu Ngưng khóc, lớn tiếng phản bác, chỉ muốn tiến lên đạp cho hấn vài cái, nhưng hai chân lại cứ nhũn ra chẳng có chút sức lực nào.

Đường Hạo kịp thời đuổi, cứu thoát cho Tiểu Ngưng, không quên hung hăng đạp mấy cước cho gã đàn ông đang nằm bẹp trên đất kia, mắng to hấn vài tiếng, nhếch môi mỉm cười dẫn Tiểu Ngưng rời đi: “Mẹ đừng khóc! Không có chuyện gì rồi! Đã có chú bảo vệ chúng ta!” Đi theo bên cạnh mẹ, Dương Dương nắm lấy bàn tay của mẹ nhẹ nhàng an ủi.

Tiểu Ngưng sợ làm con trai sợ, rất nhanh lau đi nước mắt không còn khóc nữa, toét môi cười với con: “Không có việc gì đâu! Mẹ không sao rồi!”

Lúc này đã đi vào chỗ có nhiều người, Đường Hạo mới bỏ tay Tiểu Ngưng ra, ôm lấy con trai nói: “Bây giờ đã tìm được mẹ rồi! Chúng ta đi chơi thuyền hải tặc thôi!”

“Nhưng mẹ lại sợ hải nữa thì sao ạ?” Dương Dương dù sao vẫn là một đứa trẻ con, nó vừa muốn chơi, nhưng cũng vừa lo lắng cho mẹ.

“Chỉ cần mẹ không chạy lung tung, thì ở trong này chắc chắn không có chuyện gì đâu!” Những lời này là Đường Hạo nói với Tiểu Ngưng, còn bổ sung thêm một câu: “Cần không chế một chút, đừng để phải đi ‘vệ sinh’ một lần nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118

Sau khi xảy ra sự việc sàm sỡ vừa rồi, Đường Hạo đối với Tiểu Ngưng lại càng thêm coi thường rõ ràng. Thậm chí lúc họ lên xe trở về, hấn không để cho cô lên xe mà định lái đi thẳng, nếu không phải Dương Dương lớn tiếng gọi hấn: “Chú ơi! Dừng xe, mẹ cháu còn chưa lên!” thì có lẽ Tiểu Ngưng đã bị hấn bỏ lại tại nơi đỗ xe, rồi tự ý đem Dương Dương đi mất.

Tiểu Ngưng chạy theo thật nhanh, đến mở cửa xe, ngồi đằng sau.

Khuôn mặt đỏ bừng do chạy nhanh của Tiểu Ngưng nhìn chằm chằm vào hấn, khổ sở đến cực điểm: “Đường Hạo, có phải anh muốn bỏ tôi lại ở nơi đó phải không?”

Đường Hạo giữ im lặng tiếp tục chạy xe, chiếc xe từ từ hòa vào dòng xe cộ tấp nập. Trầm mặc, là hấn!

Ánh mắt của cô không chuyển động, vẫn dõi theo hấn, chờ hấn giải thích.

Trong xe, không khí trở nên căng thẳng, thậm chí có thể nghe thấy cả tiếng thở hổn hển, run rẩy của Tiểu Ngung.

Nước mắt của cô dường như sắp tuôn rơi, nhưng cô dùng hết sức để nó không chảy xuống. “Đường Hạo, anh nói đi, anh rút cuộc là có ý gì hả?” Hấn sao có thể cứ như thế lái xe đi, làm cho cô như con ngựa chạy thục mạng đuổi theo sau.

Hấn rõ ràng là cố ý làm như vậy, làm cho cô khó xử. Ở bãi đỗ xe, bọn họ đã tạo ra một cảnh khiến người khác phải để ý, thu hút ánh mắt của mọi người.

“Mẹ! Đừng khóc!” Dương Dương cũng cảm thấy ‘chú’ có chút quá đáng, nâng bàn tay nhỏ lên lau nước mắt trên mặt mẹ.

Tiểu Ngung bắt lấy tay của nó, ôm cả thân thể nó vào ngực mình, giống như sợ nó bị cướp đi mất. Nước mắt cô ùy khuất rơi lã chã, chẳng quan tâm đến hấn cười, không để bị hấn dọa: “Dương Dương, nói cho mẹ biết, con có yêu mẹ không? Con sẽ không cam lòng mà bỏ mẹ đi chứ?”

“Yêu, đương nhiên là yêu mẹ rồi, mẹ làm sao vậy?” Dương Dương giãy giụa ngừng đầu, nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của mẹ.

Đột nhiên Đường Hạo lên tiếng, ngữ khí mang theo sự vui vẻ: “Dương Dương không cần để ý đến lời của mẹ cháu đâu. Mẹ cháu ăn dấm chua rồi, vì chú mang cháu đi mất, mà bỏ lại mẹ cháu!”

“Thật không?” Dương Dương có chút không tin.

“Đừng vậy! Chú tuyệt đối không lừa Dương Dương!” Hấn nói bằng giọng thoải mái, sau đó quay đầu mỉm cười với Tiểu Ngung. “Ha ha, tôi bắt quá chỉ muốn xem thể lực cô tốt như thế nào thôi mà, có thể chạy được bao xa. Cũng không tệ lắm, cô chạy rất tốt đấy! Dương Dương, một ngày nào đó chú cũng phải nhìn cháu chạy thử xem như thế nào đấy! Có thể chạy được hay không?”

Nếu Đường Hạo mà trở thành diễn viên, chắc chắn hấn sẽ là ông vua giải thưởng điện ảnh. Hấn biểu diễn như thật vậy, nói như chuyện đó thật sự đã xảy ra vậy.

Hấn đã rất thành công trong việc lừa gạt người xem duy nhất, Dương Dương.

“Hi hi, thì ra là như vậy!” Dương Dương nở nụ cười, quét đi tất cả sự nghi ngờ. “Mẹ, mẹ đừng khóc nữa, chú không có bỏ mặc mẹ lại! Hơn nữa, mẹ cũng không cần ghen đâu, ha ha, chú cũng sẽ đối xử tốt với mẹ mà!”

Dù còn nhỏ nhưng nó có thể hiểu được, ‘chú’ sở dĩ mang theo nó đi chơi cùng không phải là muốn theo đuổi mẹ của nó sao? Nó bắt quá chỉ là đưa con của chồng trước thôi, ‘chú’ yêu ai yêu cả đường đi mà.

Tiểu Ngung trừng mắt liếc nhìn hấn, sau đó ánh mắt dừng lại trên người con trai cô.

Hấn lừa nó, bắt quá chỉ có cô biết, Tiểu Ngung biết rõ hấn muốn đem cô bỏ lại, làm cho cô thật khó coi.

Dù cho Đường Hạo đối xử với Tiểu Ngung ác liệt cực điểm, nhưng không thể phủ nhận hấn là một người cha cực tốt. Hấn đem Dương Dương đi đến tiệm quần áo trẻ con đắt tiền nổi tiếng nhất, chỉ cần là những đồ mà Dương Dương chạm tay qua, hấn liền cho Dương Dương đi thử đồ ngay lập tức. Chỉ cần bộ nào vừa thì hấn sẽ nói mua ngay với nhân viên bán hàng.

Trước kia mẹ dẫn nó đi mua quần áo đều chọn rất lâu, chọn được rồi còn phải xem xét giá tiền, mới có thể mua được. Cho nên, từ khi còn bé xíu nó cũng đã quen với cách thức đó. Cho nên vừa rồi cũng giống như vậy, như bình thường liếc nhìn quần áo, không ngờ rằng nó vừa nhìn đến bộ nào, ‘chú’ đã bảo đi thử luôn, nếu nó mặc vừa thì nói “Chọn cái này” với cô bán hàng.

Điều này làm cho nó thích ứng không nổi. Thấy hơi sợ!

Cách làm của Đường Hạo, Tiểu Ngung đặc biệt không đồng ý. Đó không phải là dạy Dương Dương tiêu xài như thế nào. Cô đến bên sofa ngồi xuống, nói với hấn: “Quần áo Dương Dương cũng có nhiều rồi, đã đủ để mặc rồi! Cảm ơn ý tốt của anh, tấm lòng của anh chúng tôi nhận. Còn quần áo, chúng tôi không thể nhận, quá đắt!” Mỗi bộ ở đây đắt gấp hai, ba lần áo quần của người trưởng thành.

Dương Dương cũng cảm thấy rất bất an, lễ phép cảm ơn ‘chú’: “Cảm ơn chú, nhưng những quần áo này Dương Dương không thể nhận được ạ!”

“Chú tặng cho cháu, cháu phải nhận lấy!” Đường Hạo không hề đếm xỉa đến lời từ chối của bọn họ, trực tiếp đi thanh toán.

Tiểu Ngung lôi kéo con đến trước nhân viên bán hàng, nói với con: “Dương Dương, những vật này không thể nhận được, biết không? Những bộ quần áo kia quá đắt, mẹ không muốn nợ người ta!”

“Mẹ, con hiểu, con hiểu được!” Tuy yêu mến ‘chú’ nhưng không nghĩ sẽ tiếp nhận những món quà xa xỉ như thế này.

Bước ra ngoài, Dương Dương nói: “Đi, chúng ta đi ăn đi!” Nó cũng không nói chuyện quần áo, trước mắt xảo diệu đổi chủ đề.

Dương Dương hơi thả lỏng tâm tình, nắm tay hai người đi vào trong nhà hàng. Đường Hạo nhìn thực đơn rồi gọi món, sau đó còn gọi thêm hai phần thịt bò.

Mặc quần áo bình thường, Tiểu Ngưng bất an nhìn khắp phía.

Nơi này hết thầy đều sang trọng, đắt tiền, thực khách đến đây cũng đều là người giàu có cao sang. Nam thì đi giày da bóng lộn, nữ thì lễ phục quý phái. Chỉ có cô và con cô là một thân quần áo giản dị thông thường, hơn nữa bây giờ còn là lúc nhà hàng nhiều khách đến nhất.

Nhưng con trai cô thì tốt hơn cô nhiều, một đứa trẻ xinh đẹp thì ăn mặc dù đồ giản dị nhất cũng vẫn đáng yêu, sẽ không làm cho người ta phải chê cười.

So với những người ở đây, cô cảm giác như mình là là người không nên có mặt. Thậm chí cô còn thấy được mấy nữ khách kia nhìn cô bằng ánh mắt khinh bỉ, coi thường.

Như thế càng làm cô thêm không được tự nhiên, tâm tư vô cùng khủng hoảng.

Đôi mắt dịch chuyển, thấy được biểu lộ cười nhạo của hắn, trong nháy mắt, cô phát hiện ra có lẽ đây cũng là hắn cô ý, cố ý để cho cô nhận được ánh mắt coi thường từ người khác.

Từ lúc trên đường đi, nỗi uỷ khuất trong cô cứ thế lại tăng thêm vài phần. Đầu cô chuyển hướng sang một bên, nhìn về một chỗ, nhìn gì cô cũng còn chẳng rõ. Cô chỉ là không muốn nhìn về mặt trào phúng của hắn, cho rằng chỉ cần bịt chuông thì chuông sẽ không kêu, chỉ cần cô không nhìn hắn thì sẽ không phải chịu sự vũ nhục của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119

Dương Dương lần đầu tiên đến nhà hàng sang trọng này, thích ứng của nó khá là nhanh. Nó nhận thấy nơi này rất yên tĩnh nên căn bản cũng không có rú rít trò chuyện như lúc này.

Nhìn mọi người thẳng lưng, nghiêm túc ngồi trên ghế, cho nên nó cũng học theo thẳng tắp người.

Nó rất thông minh, cẩn thận quan sát người khác làm thế nào sau đó nó mới bắt chước làm theo. Có lẽ nó bẩm sinh có tính hòa đồng cao trong người, nên người khác cũng không có dị nghị gì nhiều, nó rất nhanh đã trở thành một thành viên mới ở đây.

Đường Hạo vỗ nhẹ xuống bả vai của nó, mỉm cười khích lệ nói: “Dương Dương làm rất tốt, nhưng không cần câu nệ đâu, cứ thoải mái đi!”

“Có thể nói chuyện sao?” Dương Dương chỉ mập mạp môi, nói bằng giọng rất nhỏ.

“Đương nhiên là có thể, chỉ cần không nói quá to! Đừng giống như mẹ của cháu, hét to với chú như lúc này!” Đường Hạo cố ý đem Tiểu Ngưng cuốn vào cùng chủ đề, cái giọng điệu kia giống như đang nói Tiểu Ngưng không khác gì một người đàn bà chanh chua, đánh đá.

“Vâng!” Dương Dương còn nhỏ không hiểu được sự châm chọc trong câu nói của hắn. Nghĩ tới bộ dạng của mẹ lúc thét lên nói: “Cháu hiểu! Tức là phải đè thấp giọng xuống, dạ, chú!”

Tiểu Ngưng lại yếu môi, giả bộ không nghe được lời nói hắn nhục mạ mình, Tiểu Ngưng cúi xuống, nuốt tất cả uất hận, khổ sở vào trong bụng.

Bồi bàn đem thức ăn lên, nhìn lại một lần hỏi: “Tiên sinh, phu nhân, hai người còn cần gì nữa không ạ?”

“Tạm thời thì không!” Đường Hạo thấp giọng trả lời.

Ngồi bên kia, Tiểu Ngưng vì tiếng ‘phu nhân’ mà vẫn còn bàng hoàng, kinh ngạc.

Lập tức, bồi bàn lui sang một bên.

Đường Hạo cầm lấy khăn ăn, đem khăn đặt xuống dưới cổ. Dương Dương thấy ‘chú’ làm vậy cũng học theo, đem khăn ăn đặt cái dưới cổ áo.

Nhìn động tác của con trai, Đường Hạo nở một nụ cười. Sau đó cầm lấy dao đĩa, xắt miếng thịt bỏ làm mẫu cho Dương Dương.

Dương Dương nhìn mọi động tác, cắt từng miếng thịt bỏ xuống, xiên lên rồi bỏ vào miệng.

Cha con hai người nhìn nhau một cái, một cái, thật là vui vẻ.

Tiểu Ngưng không có tâm tình nào để ăn, ngồi một bên, thức ăn cũng không có động đến.

“Mẹ, sao mẹ không ăn vậy? Ăn rất ngon mà!” Dương Dương nhỏ giọng hỏi.

“Bởi vì mẹ không thông minh như Dương Dương, không thể sử dụng nổi dao đĩa như người khác!”

Đang cúi đầu suy nghĩ cự tuyệt sự trào phúng của hấn, một giọng nữ hòa nhã vang lên bên tai cô.

“Phải không đây? Đường tổng, không ngờ lại gặp được ngài ở đây, hôm nay ngài nghỉ làm sao?” Một phụ nữ mặc lễ phục màu sáng, lụa tơ tằm hảo hạng trễ sâu xuống ngực, khẽ cười ngồi xuống bên cạnh Đường Hạo.

Hấn chau mày, nhưng vẫn lịch sự gật đầu đáp lại: “Ừ, thật là không ngờ, cô cũng tới đây dùng cơm sao?”

Là Hoàng Kỳ Kỳ, rất nhanh đem Tiểu Ngưng ra đánh giá một phen, tròn mắt đắc ý, cao ngạo cười. Không ngờ lại có người phụ nữ như thế này, một thân trang phục thường ngày rẻ tiền đã nói lên thân phận của cô ta, bất quá cũng chắc chỉ là một cô hầu trong nhà Đường Hạo mà thôi.

Cô gái này đối với cô mà nói, ngay cả nửa điểm uy hiếp cũng chẳng có.

Cô ta đắc ý, hếch ngực, cố ý khoe chiếc vòng cổ kim cương đang đeo, biểu hiện ra cô tài trí hơn người.

Bất quá khi cô ta nhìn sang cậu bé bên cạnh, không khỏi giật mình, tựa như nhìn thấy một Đường Hạo thu nhỏ.

Buông lỏng tinh thần trong nháy mắt, cô miễn cưỡng lộ ra nụ cười, lơ đãng hỏi: “Đường tổng, vị tiểu thư đây cùng cậu bé đáng yêu kia là người thân của ngài sao?”

Câu hỏi của cô cũng khiến Tiểu Ngưng chú ý đến, cô muốn xem hấn, trước mặt người khác sẽ giới thiệu cô cùng con như thế nào!

Chờ đợi hai phút sau, Tiểu Ngưng lại thất vọng, Đường Hạo thật xảo quyết, hấn đổi chủ đề rất nhanh. “Ha ha, thật ra, Kỳ Kỳ tiểu thư rất có hứng với việc nhà của Đường Hạo tôi đây. Chẳng lẽ cô không muốn làm điện ảnh nữa chuyển sang nghề thám tử thì thích hợp hơn phải không? Nếu như đây là nguyện vọng của Kỳ Kỳ tiểu thư, một cú điện thoại của tôi cũng đủ giúp cô toại nguyện rồi!”

Tuy rằng khẩu khí có vẻ hấn đang nói đùa nhưng Hoàng Kỳ Kỳ thì đương nhiên biết rõ hấn không có đùa. Phụ nữ thông minh thì phải biết khó mà lui, biết mình đang ở dưới nấc thang nào. Hoàng Kỳ Kỳ lộ ra vẻ mặt phong tình mê lạc, cúi xuống hôn nhẹ lên khuôn mặt Đường Hạo. “Đường tổng, bên kia còn có bạn bè đang chờ tôi, tôi đi trước. Ngài nhớ gọi điện cho tôi nhé, đừng có quên người ta!”

Cô ta nháy mắt, hướng tới cô gái đang ngồi đối diện mà ra hiệu ám chỉ quan hệ giữa cô ta và Đường Hạo ở trên mức xã giao bình thường.

Đường Hạo thoáng nhìn Tiểu Ngưng, sau đó hôn trả lại lên má của Kỳ Kỳ: “Được, chờ điện thoại của tôi!” Khi thấy phụ nữ đối diện sắc mặt đã trở nên trắng bệch, hấn phối hợp cùng Kỳ Kỳ biểu diễn.

Được Đường Hạo hôn một cái, Hoàng Kỳ Kỳ lại có dũng khí làm càn thêm. Đôi chân không muốn rời đi, chăm chăm nhìn cô giá một thân mộc mạc kia đầy khiêu khích. “Tiểu thư, bộ đồ trên người cô thật đặc biệt, tôi tin rằng ở đây có rất nhiều người cũng nghĩ như vậy!”

Tiểu Ngưng bị cô ta nói, sắc mặt lúc trắng lúc đỏ. Mà Đường Hạo thì một bộ không quan tâm đến, ngồi im lặng một bên.

“Good bye, bye!!!” Sau khi nói xong Kỳ Kỳ còn làm bộ thân thiện, vẫy tay chào Tiểu Ngưng cùng cậu bé đáng yêu kia, lắc lư thân mình rời khỏi.

Dương dương rất không thích cô vừa rồi, cô ta làm sao có thể hôn môi ‘chú’? “Chú à, cô vừa rồi là bạn của chú sao?”

“Cô ấy làm sao có thể tùy tiện thân mật như vậy? Thật sự là rất kì quái nha!” Dương Dương chu miệng lên nói.

“Không kì quái gì hết! Đó chỉ là một trong những lễ nghi xã giao bình thường thôi! Như mẹ cháu vừa rồi không có để ý đến người ta thế mới là không có lịch sự! Biết không?”

Tiểu Ngưng giương mắt lên, tức giận nhìn hấn. Hấn làm sao mà có thể ở ngay trước mặt con nằng chửi người mẹ này? Hấn một mực cho là cô thấp hèn, cùng ở trong chỗ này là không hợp nhau, hơn nữa còn để cho người ta xem thường cô, chứng kiến cô lâm vào khó xử.

Tiểu Ngưng nhẹ nhàng nhắm lại mắt một lúc rồi mở ra, biểu lộ của cô trở nên dị thường, bình tĩnh cầm dao đĩa cắt một ít thịt bò trên khoanh xuống, sau đó bỏ vào trong miệng, tỉnh tã nhắm nháp.

Chỉ là ngoài vị chua cùng cảm giác khổ sở, cô không cảm nhận được vị gì khác.

Động tác của cô đúng tiêu chuẩn, nếu cô cũng khoác lên mình một bộ lễ phục đẹp để nào đó thì tuyệt đối không thua kém gì các vị tiểu thư khác trong nhà hàng. Sau khi nuốt xuống một ngụm, cô buông dao đĩa xuống.

Cô nắm quyền chứng minh thực tế rõ rệt, cô muốn cho hấn thấy cô không phải không biết sử dụng mấy đồ này.

Nghe thấy cô nói giọng không cao cũng không thấp cùng với con: “Mẹ không phải không biết đến lễ nghi ở những chốn như thế này, cũng không ngốc đến nỗi không sử dụng được dao đĩa. Chỉ là đôi mắt với tên chỉ biết nhìn vào vỏ ngoài, cho nên mẹ không muốn ăn. Đôi mắt với một cô gái không biết lễ phép mẹ cũng không cần phải hiểu biết đáp lại cô ta, con hiểu không?”

Dương Dương gật đầu: “Đúng vậy! Người phụ nữ vừa rồi con cũng không có thích, con cũng thấy mẹ không có sai!” Chỉ là, mẹ nói ‘chú’ là ‘thứ mặt lạnh’, không biết ‘chú’ có tức giận hay không?

Tiểu Ngưng quay đầu biểu lộ thật bình tĩnh nói: “Anh đừng nghĩ rằng tôi chưa bao giờ đến những nơi xa hoa như thế này, lúc trước tôi cũng thường xuyên đến những nơi này...” chỉ có điều cô không phải đến đây ăn cơm cùng khách mà là đến làm công kiếm tiền, những lời đó cô để lại trong bụng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120

Sau khi nói xong, mắt cô ướt nhoe, cô nhảy một cái rất nhanh, quay sang một bên.

Kỳ thật Dương Dương cũng đã được đến nơi này rồi, nhưng lúc đó nó còn nằm trong bụng cô. Vì để nuôi dưỡng được con, cô đã trải qua rất nhiều vất vả, trải qua rất nhiều đau khổ mà những cô gái khác không thể chấp nhận nổi. Vì sao hán thậm chí nghĩ không đến, nhìn không thấy, chỉ biết một mực mà làm tổn thương cô? Nhìn cô đau khổ, hán rất sung sướng, mở cở trong bụng hay sao?

Bị cô mắng là “tên chỉ biết nhìn về bề ngoài” hán tức giận, đang muốn nổi đóa lên với cô, lại nhìn thấy bộ dạng khổ sở của cô, nội tâm của hán bỗng thấy đau đớn.

Đáng chết, hán vì thấy cô bộ dạng cổ nén nước mắt mà đau lòng, nhìn cô khổ sở mà tự trách bản thân.

Hai người lớn vì có tâm trạng mà trầm mặc, Tiểu Ngưng vẫn ngồi đó, Đường Hạo cũng vẫn ra vẻ bình thường, cắt lấy miếng thịt bỏ vào miệng. Về phần hương vị đặc biệt hay gì đó, hán cũng không cảm thấy được.

Dương Dương quan sát hai người lớn ngồi hai bên, nó biết mẹ trước kia có quen với ‘chú’, hơn nữa nó cũng xác định đến 90% ‘chú’ chính là ba của nó.

B

ằng không thì tại sao ‘chú’ lại đối xử đặc biệt như thế này với mình, thật nha, liệu có giống như phim truyền hình không? Ba mẹ yêu nhau, cãi nhau nhưng lại có một đứa con, sau bao nhiêu lâu thì lại một lần nữa tìm đến nhau, nhận ra nhau, rồi tiếp tục một cuộc sống gia đình hoàn chỉnh.

Ừ, nó đang đợi ai đó tự nói với nó, rằng ‘chú’ là ba nó.

Nhưng hình như mẹ và ba có chút vấn đề, mẹ cùng ba thoáng nhìn rất lạ, không giống như chuyện trên TV, gặp nhau là ôm lấy nhau.

Ừ, hiện tại cũng có vẻ là như thế, nó tôn trọng quyết định của ba mẹ là được. Nếu như mẹ và ba ở cùng một nơi là tốt nhất, còn nếu không được thì nó cũng chấp nhận.

Nô đùa suốt cả một ngày, Dương Dương mệt mỏi cũng bắt đầu ngáp. Nhưng nó vẫn cứ quần lấy ‘chú’, muốn chú chơi game cùng nó: “Chú ơi, chơi với cháu nha! Trước kia cháu toàn đánh với mấy chú thôi! Đều không có ai cùng đánh yêu quái cả!”

Nhìn con, hai mắt đã nhủ lại với nhau Đường Hạo đau lòng nói: “Dương Dương hôm nay nên đi ngủ sớm một chút đi! Hôm nào chú cùng cháu chơi một trận ra trò! Ok”

“Vâng!” Nó có chút không bằng lòng nhưng ‘chú’ đã nói như thế rồi, ừ, ngực của ‘chú’ cứng hơn so với mẹ rất nhiều, nhưng thật rộng, nằm trong lòng chú thật thoải mái. “Oa...” Vừa cảm thấy thoải mái, cậu bé mở to miệng, ngáp dài một cái.

“Nhanh lên! Mau đi ngủ đi!” Đường Hạo đẩy thân thể bé nhỏ trước ngực ra, thúc giục nói.

Tiểu Ngưng tránh một bên, bước vào phòng để chuẩn bị đem con đi tắm rửa. Sau đó nói với người đàn ông đối diện đang ngồi trên ghế sofa. “Dương Dương buồn ngủ rồi! Anh cũng về dọn công việc mà phải không? Công việc của anh không phải lúc nào cũng rất bận hay sao?”

Hán đến gặp con, cùng chơi với con, đã muốn con đi ngủ, thì bây giờ tất nhiên cũng không thể nên ở lại đây được.

Trong lòng bừa bộn suy nghĩ, cô được giải vây kéo con vào trong phòng tắm.

“Mẹ! Con không muốn tắm đâu!” Dương Dương chu miệng nói, giờ nó chỉ muốn được ngủ trong lòng ‘chú’ thôi.

“Người con bây giờ vô cùng bận, làm sao mà đi ngủ được! Láu lỉnh! Mau đi tắm thôi!”

“A ! Dạ, ! Phải nhanh lên! Nhanh lên mới được!”

Dương Dương đùa nghịch thật sự đã quá mệt rồi, sau khi được mẹ tắm xong, lại tựa vào người mẹ, ngủ thiếp đi.

Tiểu Ngưng dùng khăn bông cuốn lấy con, sau đó mới bước ra khỏi phòng tắm.

Khi cô bước ra, không may vẫn nhìn thấy hân ở đó, liền nhủ mảy lại. Rất nhanh đem con vào trong phòng, rồi ra tiễn khách: “ Xin lỗi hiện tại con cũng đã ngủ rồi, nếu anh muốn thì gặp nó thì xin mời đợi đến ngày mai!”

Người ngồi trên ghế sôpha dường như không để ý đến lời đuổi khách của chủ nhà, rút lấy một điếu thuốc, chuẩn bị hút.

“Thực xin lỗi, nếu anh muốn hút thuốc thì hãy đi ra ngoài, không thể hút thuốc trong nhà tôi được đâu!” Cô chán ghét mùi thuốc lá, mỗi ngày đều phải ngửi qua không biết bao nhiêu lần, thật vất vả lắm về nhà mới tìm được một chút không khí để thở, cô không muốn có người phá hủy bầu không khí trong sạch ở nhà cô.

Đường Hạo thì cho rằng hành động này của cô chỉ là làm bộ, vẫn nhen nhóm thuốc nhưng hút một cách gấp gáp sau đó thổi ra nhanh nói: “Tôi muốn nói với cô chuyện đứa con, cô hãy nhanh chóng nói cho con biết tôi là cha của nó!”

Vừa nhắc đến con, sắc mặt Tiểu Ngưng lại trắng bệch ra, khí thế cũng hạ thấp rất nhiều. Cô bất lực đứng ở trong phòng, hơi thở mỗi lúc một dồn dập.

Vừa mới tắm cho con xong, toàn thân cô vẫn còn ẩm ướt chưa có thay được quần áo dính chặt trên thân. Nhất là ẩm ướt toàn bộ vạt áo phía trước, đem nơi đây nhất của cô lộ ra, thậm chí còn có thể nhìn rõ hoa tiết trên áo ngực của cô.

Cô run rẩy càng làm cho nơi đó thêm nhấp nhô từng đợt sóng, khiến cho người đàn ông ngồi trên ghế sô pha kia miên man bất ổn. Ánh mắt xông ra nhìn thẳng vào cô, chạm rãi từ trên xuống dưới.

Chỉ thấy bụng cô và cả một chút phái dưới là cả một vùng ẩm ướt. Ướt át trên vạt áo càng trong suốt, làm cho hân nhìn rõ hôm nay cô mặc đồ trong màu hồng nhạt. Hân vốn là không muốn lưu tâm, nhưng lại rất tức giận.

Dưới bụng hân lại nổi lên một hồi căng cứng, hân cảm rõ mình đang khao khát điều gì.

Hân dùng lực hít vài hơi thuốc lá, bực bội nói lòng că vạt. Cổ áo có chút mở rộng, lộ ra một vùng mạch tuyết đẹp, chỉ vì quá nghiêm túc mà nổi lên một tia huyết sắc.

Đắm chìm trong thống khổ Tiểu Ngưng không phát hiện ra hân đang khác thường, đi đến bên cạnh hân, khẩn thiết cầu xin: “Đường Hạo nếu như không gặp, anh căn bản cũng không biết đến sự tồn tại của Dương Dương.!”

“Chính là đã gặp, con của tôi, nhất định tôi sẽ đem về!” Đường Hạo lạnh lùng cắt đứt lời cô, lông mày nhướn cao.

“Nhưng nó cũng là con của tôi, là hết thảy mọi thứ của tôi!” Tiểu Ngưng khóc nhanh: “Tôi xin anh, xin đừng mang nó đi! Anh có thể đến gặp con theo định kỳ, như thế không tốt sao?”

Cô bởi vì suốt ruột khủng hoảng mà thân thể càng kịch liệt run lên. Đồng thời hai luồng phong nhuỷ kia càng rung động cao thấp theo.

Làm cho Đường Hạo thống khổ than nhẹ một tiếng. Hân đem tàn thuốc ném xuống đất, dung đế giấy chà sát.

“Cô cam lòng cầu xin tôi ư?Hả?!” Cặp mắt hiện lên một tai tà ác sắc nhọn đâm thẳng về phía cô, khóe miệng mím cười hơi.

Tiểu Ngưng tuy bị ánh mắt của hân làm cho không thoải mái, nhưng vẫn gật đầu : “Đúng vậy! Tôi cầu xin anh! Xin anh đừng cướp con tôi đi!”

Hân đột nhiên kéo cô vào ngực mình, từ phía sau ôm lấy cô, bàn tay to chuẩn xác đặt lên vùng ngực mềm mại của cô, nói: “Tốt lắm! Dùng thân thể cô giao dịch đi! Chỉ cần cô làm cho tôi thư thái, thì tôi nhất định sẽ suy nghĩ đến lời cầu xin của cô!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121

“Đường Hạo, anh đừng có như vậy!” Tiểu Ngưng không ngờ hân đột nhiên khinh bạc cô, toàn thân giãy dụa, cô đẩy bàn tay hân đang đặt trên ngực mình ra.

Đường Hạo mới tiếp xúc với thân thể mềm mại của cô, hấn đã không bỏ rời đi. Nhưng cô đã kháng cự, được, hấn cố gắng làm người một chính nhân quân tử vậy. Hấn buông cô ra, nhún nhún vai nói chẳng sao cả: “Tốt, đã như vậy rồi thì không có gì để nói. Đợi khi có báo cáo xét nghiệm xong, tôi nhất định sẽ mang Dương Dương đi!”

Nói xong, hấn lấy áo, muốn rời khỏi căn phòng này.

“Không cần!” Tiểu Ngưng lại thất kinh đuổi theo, nắm lấy vạt áo sơ mi của hấn, hoảng hốt nói: “Anh không cần phải đi!”

Hấn đưa lưng về phía cô, môi đắc ý mỉm cười. Vẫn không quay lưng lại, tiếp tục hỏi cô: “Tôi nghĩ cô đã có quyết định rồi hả?!”

Tiểu Ngưng nhắm chặt hai mắt, cắn chặt môi dưới, trên mặt đầy nước mắt khuất nhục, từ phía sau ôm lấy hấn, dùng hành động để trực tiếp nói cho hấn biết đáp án.

Khi sống lưng hấn chạm đến da thịt mềm mại của cô, sự chịu đựng của hấn cũng đạt đến cực hạn. Xoay người lại, ôm lấy thân thể cô, định đi vào một gian phòng khác.

Tiểu Ngưng nhìn ra ý đồ của hấn, loạng choạng lắc đầu: “Không được! Không thể vào căn phòng đó!”

“Vì sao? Chúng ta bây giờ cần một cái giường lớn!” Lúc này, hấn không muốn nghe thông báo ‘vì không có địa điểm tổ chức mà sự kiện bị hoãn lại.

“Đó là phòng của mẹ tôi! Chúng ta không thể!” Tiểu Ngưng kiên trì nói.

“Đáng chết, cô sẽ không để cho tôi tại ngay ghé sofa mà muốn cô chứ?!” Bởi vì dục hỏa thiêu đốt mà khuôn mặt của hấn đỏ hồng lên, trên trán hiện rõ một tầng mồ hôi mỏng.

“Không, Dương Dương có thể đi ra bất cứ lúc nào!” Tiểu Ngưng nhe răng, ánh mắt chuyển về phía phòng tắm.

Đường Hạo không nghĩ gì nhiều, ôm cô thẳng vào trong phòng tắm.

Đường Hạo không mang theo chút tình cảm nào, cùng không để ý đến không gian. Hấn không lãng phí thêm chút thời gian nào nữa, đặt ngay cô xuống, sau đó kéo khóa quần, lộ ra niềm kiêu ngạo của hấn.

Mặt không biến sắc, Tiểu Ngưng dựa vào vách tường, chờ đợi cực hình đến. Cô cho rằng hấn giờ muốn tiến vào cô ngay.

Hấn từ trong túi quần móc ra một vật bọc giấy thiếc bạc.

Cái này..... Tiểu Ngưng kinh ngạc nhìn hấn.

Đường Hạo rất nhanh mở ra: “Thế nào? Đừng có nói với tôi, cô không biết đây là cái gì, tôi sẽ không tin đâu!”

Tiểu Ngưng lại nhẹ nhàng nháy mắt uрон ướt lại, bình tĩnh nói: “Tôi biết, chỉ không biết là anh mua khi nào? Anh không phải lúc nào cũng ở bên cạnh Dương Dương sao?” Cô không tin là hấn có thể dẫn theo con mà đi mua thứ này.

“Tôi có trong xe!” Hấn trả lời câu hỏi của cô, giương mắt lên nói: “Cô tự cởi áo mình ra đi, tôi mệt mỏi rồi!”

Tiểu Ngưng trong nội tâm lại mỗi như, đau đớn. Hấn có sẵn trong xe, khi nào cần thì sử dụng, như vậy có nghĩa là lúc nào cũng có phụ nữ đến giúp hấn giải quyết nhu cầu sinh lý sao?

Ha ha, hấn đã từng nói cô là điểm, đàn ông như thế nào cũng là trở thành đàn ông của cô được!

Tuy cô không có tư cách gì, hấn nói cô cái gì cũng không phải, nhưng cô lại giận hấn, hấn sao có thể giống như loại trai bao kia, không kể thời điểm, không kể đối tượng.

“Nhanh lên! Đem quần áo cởi ra!” Thấy cô một mực không động đậy, Đường Hạo nhíu mày thúc giục.

Tiểu Ngưng không còn khóc nữa, có lẽ khóc cũng quá đủ rồi. Giao dịch này cùng hấn, cô cam tâm tình nguyện, có lẽ cũng bởi một phần còn yêu hấn.

Chậm rãi cởi toàn bộ quần áo xuống, thân thể cô hoàn toàn trần trụi trước mặt hấn.

Nhìn xem, thân thể cô thật hoàn mỹ, Đường Hạo trong nháy mắt quên cả hô hấp.

Tuy bọn họ đã có con, cũng hoan ái cùng nhau vô số lần, nhưng đây là lần đầu tiên hấn nhìn được cô hoàn toàn, nhìn cô không che đậy gì trước mặt hấn.

Cô đẹp hơn cả những gì hấn đã tưởng tượng. Vùng ngực cao cao nhô lên, càng tô điểm thêm một vùng bằng phẳng. Chỉ là dưới bụng cô có một vết sẹo dài, làm mất đi một phần eo hoàn mỹ.

Tay hấn rất tự nhiên vỗ vỗ, mê mê lên miệng vết sẹo kia, thấp giọng hỏi: “Dương Dương là sinh mổ sao?”

“Đúng vậy! Sinh mổ!” Cô đáp lại.

“Cô đúng là một người mẹ ích kỉ, tại sao không thuận sản, như vậy mới là tốt nhất cho con!” . Hấn tuyệt đối muốn gây khó dễ cho cô, kiểm soát cô.

“Tôi không thể sinh nó một cách tự nhiên được. Nếu không mổ thì cả tôi lẫn con đều sẽ gặp nguy hiểm!” Nhớ lại cảnh tượng lúc sinh con, Tiểu Ngưng cho tới giờ vẫn còn thấy nỗi sợ hãi lúc đó, nói: “Tôi không ích kỉ, anh căn bản không biết sinh con vất vả như thế nào, một người mẹ tuyệt đối sẽ không vì bản thân, mà ích kỉ không để ý đến con mình!”

Cô nhìn thẳng hai mắt hấn, kiên định nói rõ cô yêu thương con biết nhường nào.

Đường Hạo tránh né ánh mắt đầy sự yêu thương của người mẹ. Hấn nắm cầm cô, làm cho cô ngửa mặt lên đón nhận bước cướp đoạt tiếp theo của hấn. “Ha ha, tôi bây giờ không muốn nghĩ cô sinh con như thế nào! Tôi chỉ nghĩ.không biết nên từ phía trước hay đi phía sau mà muốn cô!” Đường Hạo chống đỡ bên tai cô, tá ác lắm lắm.

“Xin mời cứ tự nhiên!” Cô thản nhiên nói, cố gắng ra vẻ không quan tâm.

“Vậy tất cả đều sẽ tới một lần!” Hấn mỉm cười nói, đem sống lưng Tiểu Ngưng nâng cao dán chặt lên vách tường gạch men sứ, mở hai chân cô ra, nhanh chóng tiến vào.

“Ừ!” Bởi vì hấn dùng sức thái quá, khiến Tiểu Ngưng không thể không bầu chặt lấy áo hấn, nhắm mắt chịu đựng tất cả khuất nhục.

Khi hấn gào rú một tiếng như loài giã thú, thân thể hấn không ngừng run lên, rút ra từ trong người cô.

Đòn lấy thân thể suy yếu của cô, đè thấp lưng cô xuống, làm cho hai tay cô vịn vào bồn rửa tay.

Một khuôn mặt từ đó chuyển sang hồng, cô gầy dựa đứng thẳng người: “Anh không phải chỉ nói cần một lần thôi sao?”

Quần áo còn mặc trên người, áo sơ mi trắng không có lấy một vết nhăn, trên quần hấn cũng không có lưu một chút dấu vết. Hấn cười hừ một tiếng nói: “Tôi cũng đâu có nói chỉ cần có một lần. Tôi nói chỉ cần cô thỏa mãn tôi thì tôi sẽ suy nghĩ lại vấn đề của cô!” Hấn hảo tâm nói giúp cô nhớ đúng lại những gì hấn và cô nói lúc này.

“Vậy, anh muốn mấy lần, mấy lần thì anh mới thỏa mãn?” Tiểu Ngưng có cảm giác mình đã sai lầm một điều gì đó. Nhưng trong lòng thì muốn giữ lại con của cô, không có cơ hội, cũng không có thời gian lo lắng những bất an này.

“Loại chuyện này tôi cũng không có dám chắc, bất quá chỉ cần cô phối hợp tốt theo là được!” Hấn cuồng vọng cười, đem cô lại nâng lên, trực tiếp tiến thẳng vào.

Tiếng của hấn quá lớn, Tiểu Ngưng sợ hãi quay đầu nói hấn: “Xin anh, đừng có tiếng như vậy! Con có thể nghe thấy!”

Lúc này, người đàn ông phách đạo kia cuối cùng cũng nghe lời cô một lần.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122

Lại một lần run rẩy nữa qua đi, hấn từ trong thân thể cô đi ra. Thở hồng hộc, toàn thân mặt mũi cô đỏ bừng, hai chân cô bủn rủn không đứng vững.

Đường Hạo vừa mới buông cô ra, thân thể Tiểu Ngưng giống như vừa bị giã thú giày vò rớt xuống. Khi cô gần muốn ngã xuống thì một tay hấn ôm lấy cô.

“Cảm ơn!” Cô không biết phải đối mặt như thế nào với sự tàn nhẫn của hấn, còn có thể nói gì hơn. Thật sự chuyện giữa hai người là đẹp nhất, vậy mà hấn lại làm cho cô không ra gì, biến chuyện này trở nên cực kì khó coi.

“Cảm ơn tôi cái gì, cảm ơn tôi thỏa mãn cô sao?” Hấn một tay coi bỏ ‘áo mưa’... ném bỏ vào trong thùng rác bên cạnh.

“Anh biết tôi không phải có ý đó!” Cô bắt lặc nói.

Hấn để cô tựa trước vào lồng ngực của mình, hất mái tóc dài rơi là tả xuống, trên gương hiện ra tấm lưng đơn bạc trắng tuyết của cô, trên vai trái còn dán băng gạc.

Trong ánh mắt của hấn hiện ra một tia đau lòng, nhưng rất nhanh đã bị sự lạnh lùng thay thế.

Đau lòng gì chứ, nếu không phải cô ta ở đó kiếm tiền, thì bây giờ đâu có ra bộ dạng thê thảm như thế này!

Ngón tay hần chậm rãi vuốt nhẹ lên hàng chữ đỏ dưới cổ cô, giống như là một nhãn hiệu. Phía trên là một chữ mẫu, phía dưới là một loạt các con số dấu hiệu, hần nhếch môi, châm chọc cười.

Nhìn những chữ cái trong gương, Đường Hạo bên tai cô đọc nhớ kĩ từng số: “HT 1314, cả đời, xem ra lúc ấy tôi ban cho cô dòng chữ này quả nhiên không sai, sự thật bây giờ đã chứng minh rồi!”

Tiểu Ngưng mới hưởng thụ được một chút cảm giác tựa trên vai hần, thế mà hần lại đem hi vọng của cô một lần nữa đánh tan tành. “Không phải!”

Tiểu Ngưng gãy dựa thoát khỏi hần, không dựa dẫm vào hần. Cô chống lưng dậy, tự nhặt quần áo đã bị vứt qua một bên.

“Vừa mới cùng tôi làm xong giao dịch, cô còn nói là không phải sao?” Hần mỉm cười chất vấn.

“Anh biết rõ bởi vì sao!” Hai tay mặc lại quần áo, bị hần làm cho tức giận đến phát run.

“Mặc kệ là vì sao, cô có thể cùng ‘giao dịch’ với tôi, thì cũng có thể vì tiền mà có thể làm với người đàn ông khác!” Đường Hạo lần này nói rất lạnh nhạt, hai tròng mắt hờn giận đang thiêu đốt.

Hần rút lấy một đoạn giấy vệ sinh, lau sạch sẽ, rồi kéo quần lên.

“Tôi không có cùng người khác, chưa bao giờ! Chỉ có anh là bức tôi, chỉ có anh là làm cho tôi.....”

Đường Hạo hừ nhẹ một tiếng, hai tay rút trong túi quần, nói: “Cô nói rốt cuộc câu nào là thật, câu nào là giả? Đừng quên trước kia chính cô đã tự thừa nhận mình rồi!”

“Đó là tôi nói dối, thật sự lúc đó tôi đã nói dối! Tôi một mực từ trước đều chỉ có anh là người đàn ông duy nhất thời, duy nhất chỉ có một mình anh!” Tiểu Ngưng giương mắt lên, nhìn thẳng vào mắt hần nói.

Ánh mắt của cô thanh tịnh như vậy, không chút dao động, trong như thu thủy. Trái tim Đường Hạo run lên, kích động vì cô thừa nhận hần là người đàn ông duy nhất của mình.

Chính là...

“Tôi không muốn nghe cô nói dối thêm nữa, độ trung thực của cô không cao!” Năm đó mỗi ngày cô đều như vậy, nhưng thế thì sao nào, không phải đều là giả dối sao? Hần bị lừa lần thứ nhất, sẽ không bị lừa thêm bất cứ lần nào nữa.

Hần mở cửa phòng tắm, nắm tay cửa, chuẩn bị rời khỏi. “Con tôi tôi sẽ dẫn đi, cô nhanh chóng tìm cơ hội giải thích với nó, vì sao từ nay về sau sẽ cùng ở một chỗ với cha. Lí do là gì thì tự cô nghĩ ra, chỉ cần làm sao cho con không thương tâm quá là được!”

Nói xong hần muốn đi ra.

“Không được! Anh không được đi!” Tiểu Ngưng đã mặc quần áo tử tế, chạy theo lôi kéo hần.

“Không đi? Cô muốn giữ tôi lại làm gì? Muốn làm thêm một lần nữa sao?” Ánh mắt của hần giống như hai khối băng lạnh lẽo đè lên người Tiểu Ngưng.

Tiểu Ngưng bị thương, nước mắt lại lưng tròng. “Đường Hạo, anh đã nói, chỉ cần tôi thỏa mãn anh, thì anh sẽ cho không mang con tôi đi cơ mà?”

Đường Hạo chau lông mày, sau đó mở tròng hai mắt, vẻ mặt mờ mịt hỏi: “Tôi nói khi nào? Sao tôi lại không biết nhỉ?”

“Anh nói, anh đã nói!” Sợ sẽ đánh thức con, Tiểu Ngưng kích động nhưng vẫn dè dặt giọng xuống: “Vừa rồi anh từ phía sau ôm lấy tôi, nói chỉ cần, thì sẽ không cướp con của tôi đi, nếu không như vậy thì tôi cũng sẽ không cùng anh ở trong phòng tắm...” Chút từ ngữ miễn cưỡng, cô không nên nói thì hơn.

Bộ dạng hần như bưng bình nói: “Thì ra là vậy, tôi nói, chỉ cần cô thỏa mãn tôi, tôi sẽ suy nghĩ đến vấn đề của cô!”

Tiểu Ngưng lại nghĩ nghĩ, hần đã nói như vậy. Sắc mặt kích động, trong nháy mắt trở nên trắng bệch. Rốt cuộc cô cũng đã rõ, cô chỉ là cái chặn cho hần đùa bỡn: “Anh lừa tôi, anh...anh...chỉ muốn đùa bỡn tôi thôi!” Cô không tin trọn to hai mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

Đường Hạo lộ ra vẻ mặt lãnh khốc mà hần thường dùng khi đàm phán trên thương trường, nhếch đôi môi mỏng mà nói ra: “Xin cô chú ý dùng từ, tôi không có lừa cô. Tôi nói là suy nghĩ. Một người phụ nữ bán đứng thân thể đơn giản như vậy sao có đủ tư cách là mẹ của con tôi được!”

Hần nói một lí do rất đàng hoàng, nhắc chân muốn dời khỏi.

Lúc này, cửa phòng bên bật ra, Dương Dương mặc bộ đồ ngủ, từ bên trong đi ra, dụi dụi mắt nói mơ: “Mẹ, con muốn đi tiểu!”

Đang mông lung dụi mắt lại nhìn thấy ‘chú’, khuôn mặt nhỏ nhỏ lại mỉm cười: “Hi hi, chú, chú vẫn chưa về à?”

“Ừ! Chú và mẹ có chuyện muốn nói! Bây giờ mới muốn về!” Hấn xoa xoa đầu cậu bé, ôn nhu nói.

Tiểu Ngưng rất nhanh thu hồi lại biểu lộ trên khuôn mặt, cúi đầu nói: “Dương Dương, nhanh đi, rồi đi ngủ!”

Dương Dương ngoan ngoãn, sau đó đi chuyển chỉ mấy bước ngắn ngủi là đến phòng tắm.

Cô tiến lên nắm lấy vạt áo của hấn, một lần nữa cầu xin, một lần nữa lại cầu xin: “Tôi van anh, cầu xin anh!”

“Không có gì để cầu xin cả, không có Dương Dương cô có thể kết hôn, sớm muộn gì cũng sẽ có một đứa con mới thôi!” Hấn có lòng tốt đưa ra một chủ ý với cô, nói ra cái chủ ý chết tiệt này nội tâm hấn rất khó chịu.

“Không!”

Đúng lúc này, Dương Dương từ trong nhà tắm đi ra, dường như nó phát hiện ra điều gì bí mật: “Mẹ ơi, con thấy trong thùng rác có thứ gì rất kì quái!” Cái thứ này nó chưa gặp qua bao giờ.

Tiểu Ngưng cùng Đường Hạo hai mắt nhìn nhau, sắc mặt có chút xấu hổ, tựa hồ đã biết Dương Dương nhìn thấy thứ gì.

Đó là cái gì gì đó, không giống giấy vệ sinh, như thế này này...” Dương Dương chu đôi môi đỏ lên, nghĩ nghĩ xem đó là thứ gì: “Mẹ, đó là thứ gì vậy ạ?”

Bị hỏi đến, Tiểu Ngưng ơ ơ đầu cúi xuống, choáng váng không biết trả lời như thế nào.

Nhìn mẹ đỏ bừng cả mặt, bộ dáng không biết như thế nào, cậu bé càng thấy hiếu kì hỏi: “Chú ơi, vật đó rốt cuộc là để làm gì vậy ạ?”

Đường Hạo từ trước đến giờ luôn trấn định, không biểu lộ nhiều, lúc này sắc mặt cũng trở nên hồng hồng, thấy rất xấu hổ.

“Chú...”

Nghe con cứ tiếp tục hỏi, Đường Hạo rốt cuộc cũng thẹn vì mình đã làm một việc hậu họa vô cùng nói: “À, đó là bóng bay!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123

“Bóng bay? Bóng bay gì mà kì lạ, cháu chưa có thấy bao giờ!” Dương Dương bán tin bán nghi nói, vẻ mặt vẫn khó hiểu hỏi: “Thế vừa rồi là chú chơi bóng bay hay là mẹ vậy ạ?”

Lúc này hai người lớn đều không còn quan tâm đến vấn đề lúc trước đó, thấy Dương Dương hiếu kì như vậy, mồ hôi chảy đầy mặt, không thể đỡ nổi.

Đường Hạo rừ rừ tóc ngắn xuống, che dấu bối rối của mình: “Ừ, là chú chơi!”

“Ha ha. Chú à, chú lớn như vậy rồi mà vẫn còn chơi thổi bóng bay sao? Vậy chú còn không ạ? Cho cháu một cái để chơi đi!” Bóng bay đó thật kì quái, chỉ thấy màu hơi mờ mờ.

Người ở một bên run sợ hồi lâu rốt cuộc cũng có phản ứng: “Dương Dương đừng có làm phiền chú nữa, mau về ngủ đi!”

“Không nha! Bây giờ mới có tám giờ mà! Con không có đói bụng! Muốn chơi cùng chú nữa cơ!” Con trai tinh ngủ rồi, lại có tinh thần tốt, thật khó đối phó.

Dương Dương cứ quăn quắt lấy ‘chú’, Đường Hạo căn bản không thể nào đi được.

“Chú, cháu muốn chơi bóng bay!”

“Chú không còn nữa rồi! Để hôm nào rồi chú mua cả một đồng rồi cùng Dương Dương chơi nhé!” Lúc này Đường Hạo chỉ muốn cắn đứt lưỡi mình ngay, vừa rồi nói cái gì mà bóng bay chứ!

“A, tốt quá, chú nhớ mua cho cháu cái loại kì quái đó nhé!”

“Ừ!” Đường Hạo tùy tiện ứng một câu. “Dương Dương, chú bây giờ phải về nhà rồi! Mẹ cũng một ngày mệt mỏi, cũng nên đi nghỉ sớm, có phải không?”

Biết là hấn đang lừa gạt con, nhưng nghe được hấn đối với mình, trong lời nói có chút quan tâm, trong lòng Tiểu Ngưng không ngừng nổi lên một chút ngọt ngào.

“Rinh! Rinh ! Rinh!” Chuông điện thoại đặt trên bàn trà bỗng vang lên.

Không biết vì sao mà Tiểu Ngưng đột nhiên cảm thấy kinh sợ, dường như có chuyện gì đó không hay sắp xảy ra.

Cô cầm điện thoại, ngập ngừng nói: “A lô, xin chào!”

Xin chào, xin lỗi có phải Lục Giai Ngưng tiểu thư đây không ạ?” Đối phương lễ phép hỏi.

“Dạ!”

“Chúng tôi gọi từ bệnh viện XX, mời cô đến bệnh viện ngay, mẹ của cô đang trong tình trạng nguy kịch!”

Điện thoại trong tay rơi xuống, Tiểu Ngưng bật khóc, thất thần than khóc: “Mẹ!”

“Làm sao vậy?” Đường Hạo tiến lên, ôm lấy khuôn mặt đầm lệ của cô, không giấu nổi quan tâm hỏi.

“Mẹ của tôi, mẹ của tôi trong bệnh viện...Nhanh không còn kịp!” Tiểu Ngưng căng thẳng túm lấy tay áo của hắn, bối rối nói: “Đường Hạo, anh trông Dương Dương hộ tôi, tôi phải đến bệnh viện!”

Nói xong, cô cầm theo túi xách, vội vàng muốn ra ngoài.

“Tôi đi cùng cô!” Lúc này, Đường Hạo đã buông hoàn toàn vẻ mặt lạnh lùng xuống, chỉ còn có sự lo lắng và đau lòng.

Thật sự là, lúc này Tiểu Ngưng rất cần có người giúp đỡ, cũng không cự tuyệt lại hắn: “Nhưng còn Dương Dương, nó thì sao?”

“Dương Dương cháu nhanh mặc quần áo! Đi gấp bà ngoại, có thể là lần cuối đó....!” Đường Hạo tỉnh táo nói, sáu tuổi cũng khá lớn rồi, cũng đã có thể chịu đựng sinh li tử biệt.

Bọn họ ba người chụm lại bên giường bệnh, một người đàn bà lớn tuổi mệt mỏi nằm trên giường, hai mắt uor ướt.

Bà run rẩy giương bàn tay lên, hơi thở mong manh nói: “Tiểu Ngưng!”

“Mẹ!” Tiểu Ngưng nắm chặt bàn tay mẹ, ngồi bên giường bệnh: “Mẹ , thực xin lỗi mẹ, là con không chăm sóc mẹ tốt!”

Nước mắt hối hận của Tiểu Ngưng lăn dài trên gương mặt của cô. Cô hai ngày nay không ở bên chăm sóc mẹ cho tốt, là cô không biết quý trọng những giây phút cuối cùng của mẹ.

Cô đáng ra phải luôn ở bên cạnh mẹ trong mấy ngày này!

Ngưng, con thật có hiếu! Mẹ có một đứa con gái như con trong cuộc đời này là may mắn lớn nhất của mẹ rồi!” Bà Lục yếu ớt nói, không để con gái tự trách mình.

“Mẹ!” Lúc này Tiểu Ngưng gọi từng tiếng, cả trong suy nghĩ của mình, bởi từ nay về sau cô không còn cơ hội để có thể gọi mẹ được nữa. “Mẹ!”

“Ngưng, mẹ chỉ lo cho cuộc sống của con sau này! Tâm nguyện lớn nhất của mẹ chỉ là mong con có một gia đình hạnh phúc, cho Dương Dương một người cha...!” Bà nhìn về phía người đàn ông hiền ngang, khí thế đứng cạnh bên mỉm cười nhìn hắn: “Cậu sẽ đối xử tốt với con gái tôi phải không? Nó mệnh khổ nhưng một mực rất hiểu chuyện, một mực rất kiên cường, hi vọng cậu có thể trông nom nó! Làm cho nó từ nay về sau sẽ hạnh phúc suốt đời!”

Đường Hạo gật gù đầu với bà, nhẹ nhàng nói: “Dì, dì hãy an tâm, con nhất định sẽ đối xử tốt với cô ấy!” Vừa nói vừa ôm lấy Tiểu Ngưng.

“Tốt! Thế thì tôi yên tâm rồi!” Nụ cười nở trên khuôn mặt của bà, hai mắt đau thương vẫn không ngừng rơi lệ, giống như còn chưa hết quyến luyến cho con trẻ ở lại.

“Bà ngoại! Bà ngoại!” Dương Dương từ bên ngoài nhào vào người bà, ra sức ôm lấy bà: “Bà ngoại, bà phải sống, phải sống nhìn Dương Dương lớn lên. Dương Dương lớn lên rồi sẽ kiếm tiền nuôi bà!”

“Thật là đứa cháu ngoan của bà! Dương Dương từ nay về sau phải nghe lời cha và mẹ, nghe không!” Kì thực bà cũng đã nhìn ra, người đàn ông này chính là cha ruột của Dương Dương, bà thấy vui thay cho con gái, tin tưởng từ nay về sau người này cũng sẽ đối xử thật tốt với nó.

Vận mệnh của con gái, nhất định sẽ tốt hơn vận mệnh của bà, sẽ không bạc mệnh mà phải gặp một người đàn ông bạc tình bạc nghĩa.

Bà Lục nhắm đôi mắt lại, nhẹ nhàng rời khỏi thế gian này.

Tiểu Ngưng khóc, ngã vào trong ngực Đường Hạo. Mà Đường Hạo cũng dịu dàng ôm lấy cô, tự nhiên như vốn đã vậy.

Đường Hạo nhìn vào người phụ nữ đang khóc trong lòng mình, hắn không có cách nào đẩy cô ra, lúc này hắn thậm chí nghĩ ôm chặt cô, để cô dựa vào mình.

Thương tâm quá độ khiến Tiểu Ngưng không biết phải làm hậu sự cho mẹ như thế nào, hết thấy đều do Đường Hạo xử lí. Mà hắn cũng không làm mất thể diện nhân gia.

Điều này làm cho Tiểu Ngưng cảm động không nói lên lời, đồng thời cảm nhận được hắn là người cô có thể dựa vào, thật sự rất hạnh phúc.

Thật sự, cô biết hết thấy mọi việc này đều qua rất nhanh. Hắn chỉ vì nể mặt con mà giúp cô làm những công việc này.

Ngày thứ ba sau khi tang sự xong xuôi, Tiểu Ngưng sửa lại phòng của mẹ trước kia.

“Mẹ ơi! Sao hôm nay không thấy chú đến?” Dương Dương đi xung quanh, cứ nhìn đến cửa chính.

“Dương Dương!” Tiểu Ngưng hít một hơi, gọi con lại, ngồi trên ghế sofa. Nên nói hay không? ... Cô thật sự cũng muốn nói cho con biết rõ chuyện của cha nó.

Cậu bé ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh mẹ, nháy con mắt to tròn hỏi: “Có chuyện gì vậy mẹ?”

Nói cho con nghe chuyện của cha nó, kì thực cô cũng đã suy nghĩ cả đêm hôm qua, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt trong sáng, ngây thơ của con, cô lại căng thẳng không rõ có nên nói hay là không.

“Mẹ ! Mẹ muốn nói gì với con sao?”

“Ừ! Dương Dương có nghĩ là con có ba không?” Cô nói một lời dạo đầu.

“Dĩ nhiên là muốn, muốn. Mẹ ! Mẹ sẽ cho con một người ba sao?” Dương Dương mỉm cười lên. Trời ạ! Mẹ cuối cùng cũng nói chuyện về ba với nó rồi. Nó đã đợi suốt nhiều ngày nay!

“Nếu như chú chính là ba của Dương Dương, Dương Dương có vui không?” Tiểu Ngưng khẩn trương hỏi.

Trong mắt hiện lên ý giao hoạt, nó rất nhanh chăm chú hỏi mẹ : “Mẹ, chú có đúng là ba của con hay không?” Ha ha, hết thấy đúng như cậu bé đã đoán, tuyệt quá tuyệt quá!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124

Tiểu Ngưng nhìn thấy con mong ngóng, gật gật đầu: “Chú chính là ba ruột của Dương Dương! Dương Dương có trách mẹ không khi đã không nói cho con biết sớm!”

Dương Dương vui vẻ ôm lấy mẹ, cười hi hi nói: “Mẹ đừng suy nghĩ, con đã sớm biết chú chính là ba rồi. Nếu không tại sao chú lại xuất hiện trong nhà chúng ta, đối xử thân thiết với con, vừa qua mẹ còn không có đuổi chú ấy đi, như thế không phải là rất kì quái sao?”

Tiểu Ngưng lắp bắp sợ hãi, mở to hai mắt có chút tức giận nói: “Vậy tại sao con không có hỏi mẹ? Có biết mẹ đã vất óc suy nghĩ xem nên nói với con như thế nào hay không?” Vì chuyện này mà cả đêm qua cô không ngủ được.

Dương Dương không cười nữa, rất chân thành nói: “Con không muốn làm cho mẹ khó xử. Nếu mẹ muốn nói cho con biết thì chắc chắn sẽ có lúc mẹ nói với con!” Quan trọng là, nó đã biết chính xác ba của nó. Nó cũng không có gì phải gấp gáp cả.

Con trai hiểu chuyện khiến cho Tiểu Ngưng cảm thấy cảm động, đưa tay ôm lấy con vào trong lòng, ánh mắt lại nhìn đi phương xa, nghĩ đến điều gì đó, nghĩ đến ai đó!

Mẹ, mẹ và ba sẽ cùng ở một nơi phải không?” Đây là vấn đề nó quan tâm, còn quan tâm hơn cả việc xác nhận ba của mình.

Tiểu Ngưng không trốn tránh vấn đề đáp lại: “Dương Dương, ba và mẹ không thể ở cùng một chỗ. Con cũng biết là ba và mẹ mỗi người đều có một cuộc sống riêng!”

“Thật sự, con thấy ba rất quan tâm đến mẹ mà!” Bà ngoại qua đời, mọi chuyện cần thiết đều do ba chủ trì. Nhưng bây giờ ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có gọi đến, ba không ở cùng với mẹ, mẹ nhất định sẽ rất thương tâm!

Tiểu Ngưng cười khổ, con trai làm sao có thể hiểu được. Ba đối xử tốt với mẹ, đều chỉ là tốt với con: “Nhưng ba con đã có vị hôn thê rồi. Gần giống

như là muốn kết hôn. Hơn nữa mẹ cũng không thích ba con!” Cô cố ý nói trái lương tâm mình.

Dương Dương nhìn mẹ hồi lâu, nó cũng nhận ra mẹ đang nói dối, nhưng nó không vạch trần sự nói dối đó ra: “Mẹ ! Bất luận mẹ quyết định như thế nào thì con cũng sẽ ủng hộ mẹ!”

“Ừ! Cảm ơn Dương Dương! Dương Dương nếu ba con muốn dẫn con đi sống sống cùng ba, con có đồng ý đi cùng không?” Tiểu Ngưng lại khần trương, cô sợ con trai sẽ chọn Đường Hạo mà không chọn cô.

Dương Dương nghĩ cũng không có nghĩ, đáp luôn: “Không muốn! Con muốn ở cùng với mẹ. Có ba đương nhiên là rất vui, con cũng muốn được ở cùng ba. Nhưng nếu phải trả giá bằng việc rời xa mẹ thì con tình nguyện không có ba!”

Nghe xong lời của con, Tiểu Ngưng vui mừng khôn xiết: “Dương Dương, bảo bối của mẹ!”

Dương Dương rất nhanh lau những giọt nước mắt, nửa phần nản nói: “Mẹ! Con chọn mà là bình thường mà, sao mẹ lại khóc thành ra như vậy chứ?”

“Mẹ đã rất sợ, con có ba mà quên mất còn có mẹ!” Tiểu Ngưng bây giờ giống như một cô bé, còn con trai cô suy nghĩ thật giống như một người lớn.

“Không phải! Con không bao giờ nghĩ như vậy cả!” Dương Dương tức giận quát to một tiếng, hai cánh mũi của nó phập phồng đỏ lên.

“Ha ha, con chọn mẹ là tốt nhất rồi!” Tiểu Ngưng lại nở nụ cười, nhưng vẫn không quên nói với con: “Dương Dương, ba con có rất nhiều tiền. Ba có thể cho con một cuộc sống đầy đủ tiện nghi, không thiếu thốn gì. Mẹ không muốn nói dối con đâu!”

“Cuộc sống của chúng ta bây giờ cũng đâu có thiếu thốn gì, không phải rất tốt sao, con cũng không có thấy khổ. Mẹ hãy tin con, sau này con sẽ còn kiếm được nhiều tiền hơn cả ba!” Dương Dương đồng ý nói, hoàn toàn không quan tâm đến tiền tài của ba nó.

Nghe lời của con, Tiểu Ngưng càng lúc càng thêm vui mừng.

Aizaa~~~~, Dương Dương thở dài trong lòng, giờ nó đã xác định rõ vấn đề xuất phát từ ba của nó, bởi vì mẹ nhất định rất yêu ba nha!

Từ lúc lo liệu xong hậu sự của bà Lục, Đường Hạo vẫn chưa đi gặp Lục Giai Ngưng, cũng không gặp được Dương Dương.

Hắn phát hiện ra mình vẫn còn nhớ đến sự đau lòng của cô, nhìn cô khóc trong lòng hắn, trong lòng hắn cũng thấy đau.

Đáng chết, hắn không nên có thứ tình cảm này đối với cô mới đúng. Hắn phải hận cô, hắn đối với cô không nên có bất kì cảm xúc nào mới phải!

Một phụ nữ đã phản bội hắn, cô dựa vào cái gì mà tác động đến hắn, cô căn bản không xứng.

Chính là, hắn tại sao phải giúp cô lo liệu hết thảy hậu sự cho mẹ của cô? Hắn tự hỏi mình.

Con~, đúng ,hắn làm hết thảy là vì đứa con. Hắn cùng Lục Giai Ngưng chẳng có quan hệ gì!

Reng reng reng!...

Chuông điện thoại nội tuyến vang lên, Đường Hạo dùng ngón tay ấn xuống.

“Tổng tài, chủ tịch và phu nhân đã đến rồi ạ!”

Cha mẹ hắn tại sao lại tới đây? Đường Hạo chau lông mày xuống. “Tốt, mời họ vào phòng cho tôi, hãy pha một ly cà phê cùng một ly nước chanh!”

“Vâng!”

Cửa văn phòng cung kính được mở ra. Một đôi vợ chồng trung niên bước vào, người đàn ông khí chất anh tuấn, người phụ nữ ôn nhu động lòng người. Nếu không phải sự thật vốn là như vậy, không ai có thể tưởng tượng được họ là cha mẹ của một thanh niên ba mươi tuổi, nếu nói là anh hay chị của hắn có lẽ cũng không nhiều tuổi hơn là mấy.

“Cha mẹ sao hôm nay rảnh rồi đến chỗ của con vậy?” Đường Hạo từ bàn làm việc đi đến một bên sofa ngồi xuống. Từ lúc hắn tiếp quản tập đoàn đến đây, cha của hắn đã lui về sau nghỉ ngơi, mấy tháng cũng không tới công ty thêm lần nào.

“Còn dám nói! Con không có về nhà thăm chúng ta. Con có biết mẹ nhớ con lắm không?” Hàn Tú phản nản nói, con mắt một khắc cũng không rời con trai, đủ thấy bà nhớ Đường Hạo như thế nào!

“Chuyện công ty bận như vậy , cũng không thể trách con được!” Đường Hạo đổ hết tại công việc bận rộn, hắn vô tội.

“Đúng vậy! Cậu bận!” Mặt Hàn Tú trắng không chút máu liếc nhìn con trai trách móc.

Đường Lập Huân không mở miệng nói lời nào, hếch chân vắt chéo, bùng tách cà phê cô thư kí vừa đem vào, uống một ngụm: “Đúng rồi! Thu mua Minh

Nhật đã tiêu tốn không ít vốn của công ty chúng ta. Hiện nay, nghe nói nguồn vốn của công ty có chút khó khăn phải không? Con định xử lý như thế nào?”

Đường Hạo hon nhún mày lại, nhún nhún vai nói rất tự tin: “Con không cảm thấy có nhiều vấn đề ở đây! Nguồn vốn vay từ ngân hàng cũng vừa mới được chuyển tới. Ba! Ba yên tâm, chuyện gì không chắc chắn con nhất định không làm, con đã lãng phí nhiều năm như vậy, con sẽ không cho phép có thất bại xảy ra!”

“Mọi việc vẫn nên chú ý thì tốt!” Đường Lập Huân nhận thấy tín hiệu từ vợ, hỏi sang chuyện khác: “Đường Hạo, con cũng đã trưởng thành rồi, Ly Nhi cũng vậy. Ba với mẹ con cũng muốn ôm cháu nội, chơi đùa với nó rồi, cho nên chúng ta muốn nhắc con mong chóng tìm ngày mà kết hôn cùng Ly Nhi!”

“Ba, con chưa có nghĩ đến vấn đề này!” Đường Hạo nhen nhóm một điếu thuốc, hần đối với vấn đề này mà nói một điểm hứng thú cũng không có.

“Thật là, con cũng phải nghĩ đến chuyện thành gia lập thất, sau đó là khuếch trương sự nghiệp. Mà Ly Nhi trên thương trường có thể giúp con. Con đừng có quên tiền vốn con vay là từ ngân hàng nào. Đối với chuyện bên ngoài của con, Ly Nhi đều mắt nhắm mắt mở, lấy một người như vậy không phải nhất cử lưỡng tiện sao? Con bé hoàn toàn hợp với con trên mọi phương diện, con hãy mau đón nó vào cửa nhà họ Đường đi!”

Lời mà cha nói... Đường Hạo cũng suy nghĩ một hồi sau đó phả một hơi thuốc ra nói: “Được rồi, mọi chuyện cứ như cha mẹ nói vậy. Hai người mau tìm thời gian thích hợp để con kết hôn là được. Bất quá không cần phải quá sớm, dạo gần đây công ty phát sinh nhiều chuyện, con rất bận, chờ thêm vài tháng nữa đi!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125

Mấy ngày nay hần không xuất hiện, điều này khiến cho Tiểu Ngưng không mấy vui vẻ. Ngược lại còn có chút nhớ nhung hần.

Yêu một người chính là như vậy, dù cho người đó có tôn trọng bạn sâu sắc đến thế nào, chỉ cần thoáng đối với mình tốt một chút, bạn cũng sẽ như một khối băng được đem ra sưởi nắng, tan chảy thành nước.

Tiểu Ngưng nhìn điện thoại trong tay, rất muốn gọi điện, hỏi hần bây giờ thế nào. Nhưng cứ mỗi lần cầm điện thoại lên lại chần chừ không có dũng khí để bấm gọi.

Hần có cười nhạo cô không, có thể hần chưa nghe cô nói đến một câu đã ngắt ngay điện thoại.

“Mẹ! Có phải mẹ muốn gọi điện cho ba không?” Dương Dương bắn khoản hỏi.

“A...! Không đâu!” Tiểu Ngưng lập tức buông điện thoại, thè thốt phủ nhận.

“A! Không có thì thôi! Tại sao mẹ lại khản trương như vậy? Mẹ làm roi quả táo rồi!” Dương Dương nhún nhún vai, nhìn quả táo đang lăn ra cửa.

“Xin lỗi! Mẹ không cẩn thận!” Tiểu Ngưng chạy nhanh ra phía cửa, nhặt quả táo lên.

Dương Dương sao lại có thể không nhìn ra mẹ đang nghĩ đến ba. Chỉ là không tìm được cớ để gọi điện thôi. “Mẹ! Mẹ muốn gọi điện cho ba phải không? Nói cảm ơn ba đi!”

“Ừ!” Tiểu Ngưng nghi vấn hỏi.

“Ba giúp chúng ta nhiều việc như vậy. Gọi điện cảm ơn ba cũng là việc nên làm mà!” Dương Dương tiến thêm một bước nói ra.

Tiểu Ngưng lúc này mới nhận ra, cô chưa nói một tiếng ‘cảm ơn’ với hần: “Mẹ nên gọi sao?” Cô không xác định hỏi con.

“Đương nhiên là phải gọi rồi!” Dương Dương gật đầu thật mạnh, sau đó nhấn số điện thoại của ba, nhét điện thoại lại trên tay mẹ. mấy ngày qua nó cũng đã từng nói chuyện điện thoại với ba, nhưng nó vẫn chưa gọi ba một tiếng ‘ba’, nó muốn gặp ba sau đó mới xác thực.

Lòng cô thật sự bị kích thích, cắn chặt môi dưới, vô thức áp điện thoại vào tai.

Cha hần nói không có sai, hần không có lý do gì để không kết hôn. Hần không có yêu phụ nữ nào, đương nhiên lấy ai cũng có thể được. Hôn nữa hần và Ly Nhi là hôn thê của hần, tin tưởng sau này cô ấy cũng đối xử tốt với Dương Dương.

Hần sẽ không cần cô ta phải chăm sóc Dương Dương, chỉ cần không khi dễ con của hần là được rồi.

Dương Dương trưởng thành chỉ cần có cha là được rồi, còn về phần mẹ, nó chắc cũng không còn nghĩ đến.

Về mọi phương diện, hẳn đều hài lòng với con, chỉ riêng đối với loại người mẹ kia... Ỗ lại, làm cho hẳn nhũn mảy. Đã sáu tuổi rồi nhưng vẫn còn lơ đãng, có thể gục vào ngực mẹ như thế kia, cái này~ căn bản căn bản không phải hành vi của một cậu con trai.

Hắn nhất định phải đoạt lại con, phải tự mình giáo dục con trở thành một người đàn ông chân chính.

Về phần người phụ nữ kia, hẳn cũng sẽ không đến tìm nữa. Hắn không tin mình lại chỉ thích thân thể đó, phụ nữ còi hết không phải đều giống nhau sao?

Hắn tự thể với chính mình, sẽ không còn nhu tình gì với cô, cũng sẽ không giúp đỡ cô gì nữa. Từ nay về sau, hắn là hắn, cô là cô.

Từ trong nội tâm hắn đã quyết định, cầm điện thoại, nhấn một dãy số.

Đang lúc hắn định nhấn vào ‘mở khóa’ thì điện thoại lại vang lên trước. Là điện thoại của cô, Đường Hạo trong nháy mắt đông cứng lại.

“A lô!” Ngữ khí so với bình thường còn lạnh lùng hơn.

Vốn đã khản trương, nay nghe ngữ khí như vậy Tiểu Ngưng càng khản trương thêm: “Tôi... Anh... đã ăn chưa?” Đã định mở miệng hỏi mấy ngày nay anh có ổn không, thì lại nói một câu quá ngu xuẩn. Ba giờ chiều, lại hỏi người ta đã ăn chưa.

“Có chuyện gì không?” Ngữ khí của hắn vẫn như thế.

“Cám ơn anh đã giúp tôi trong việc lo hậu sự cho mẹ!” Tiếng của cô run rẩy, có thể nghe ra giống như cô đang khóc!

Nhưng hắn bỏ qua việc này, lạnh nhạt nói: “Không cần cảm ơn! Cứ xem như là tôi cảm tạ cô đã nuôi nấng Dương Dương!”

“Anh... Anh vẫn muốn đưa Dương Dương đi sao?” Giọng nói cô run rẩy, giống như không tin vào những gì mình nghe.

Mắt hắn không nháy đến một cái nói: “Ngày mai chúng ta gặp nhau tại nhà hàng XX, tôi và cô sẽ cùng nói chuyện về đứa con!” Sau khi nói xong hắn cúp ngay điện thoại.

Tiểu Ngưng nhìn điện thoại bị cắt ngang trong tay, nước mắt chảy ròng. Mấy ngày hôm trước, cô còn tin hắn còn quan tâm đến cô, ôm chặt lấy cô, để cô vui vào lòng hắn mà khóc. Như thế nào? Bất quá mới chỉ có vài ngày trôi qua, hắn đã thay đổi, coi như bọn họ vốn là người không quen biết.

“Mẹ ơi! Ba nói gì đó? Mẹ đừng khóc nữa!” Dương Dương sáu tuổi, tự trách nhìn mẹ: “Con không nghĩ ba mẹ gọi điện cho ba là lại buồn, mẹ đừng khóc! Mẹ khóc, con cũng muốn khóc theo mẹ huhu...” Nói rồi, đôi mắt to của nó cũng tuôn chảy nước mắt, cái mũi cũng đỏ lên.

Tiếng khóc của con gọi lại lí trí trong Tiểu Ngưng, cô lau nhanh nước mắt, vỗ nhẹ lên gò má của con: “Mẹ không khóc nữa! Con cũng đừng khóc nữa!”

“Mẹ từ nay về sau đừng gọi điện cho ba nữa! Chúng ta không cần ba nữa!” Dương Dương nhịn đau nói, nó không muốn thấy mẹ nó đau khổ.

“Yên tâm Dương Dương, mẹ sẽ ở bên bảo vệ cho con. Nhất định không để ai cướp con của mẹ đi!” Hai mắt đầm lệ, lộ ra sự kiên định. Cô nhất định phải nói chuyện với hắn thật rõ ràng, giữ lại con mình.

Mặc một bộ lễ phục màu trắng sáng, nhìn mình một lần nữa trong gương, cô tự kiểm tra lại trang phục của mình. Cổ áo hình tròn đoan trang không mất đi vẻ đáng yêu, vừa vặn để lộ cổ, cũng hoàn toàn che lấp những chữ cái sau gáy cô. Điều này làm cho cô thấy tự tin hơn rất nhiều, ít nhất cũng không khiến cho người ta cảm giác cô không đứng đắn.

Váy công chúa, ống tay áo xẻ dọc khéo léo gài lại trên vai, chân váy dài đến đầu gối, hoàn toàn tôn thêm vẻ đẹp của cô.

Cô không giống như trước kia, cột tóc sau gáy, cũng không có xoắn tóc giống như kiểu đang thịnh hành, buộc đuôi ngựa sau đó quấn lên thoăn thắt, cài trâm xuyên qua rồi đặt phía sau. Khuôn mặt xinh đẹp trang điểm nhạt, sẽ khiến cho người ta không có cảm giác không hiểu lễ nghĩa.

Cô chú trọng về bề ngoài của mình không phải để thể hiện mình có đẹp hay không, mà để cho người ta nhìn vào sẽ không có cảm giác cô không đứng đắn.

Cô không muốn hắn coi cô như một người phụ nữ không đứng đắn. Cô muốn thay đổi hình ảnh của mình ở trong hắn.

Lục Giai Ngưng hoàn toàn không biết, cô làm cho người ta có cảm giác mình giống như một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi, lo lắng của cô hoàn toàn là thừa.

Tin rằng những người đi qua nhìn cô, không ai có thể tưởng tượng được cô đã hai mươi ba tuổi và đã có một đứa con sáu tuổi.

Cô một lần nữa nhìn trang phục của mình rồi thở dài, nắm chặt túi sách, mang theo tâm trạng không cách nào bình tĩnh được, đi vào nhà hàng đã hẹn trước.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 126

Nhân viên phục vụ dẫn cô đi tới trước mặt hắn, bên cạnh hắn lúc đó còn có một người phụ nữ trẻ, thoát nhìn là có thể nhận ra đó là một người giỏi giang, thành đạt và vô cùng mạnh mẽ.

Cô chưa hề muốn nhìn xem người đàn bà kia trông như thế nào, ánh mắt chỉ tập trung hướng về phía người đàn ông mặc âu phục màu xanh đậm rất sang trọng đang lạnh lùng ngồi thờ ơ, tay bưng tách trà lãnh đạm, mỗi động tác của hắn đều toát ra một vẻ ung dung, ngạo mạn.

Tuy hắn đang ngồi đó, không lộ bất cứ biểu cảm nào trên khuôn mặt tuấn tú kia, nhưng lại khiến người khác phải ngừng thở khi nhìn vào, bị thu hút bởi khí chất vương giả, cao ngạo bẩm sinh vốn có của hắn.

Nước da ngăm ngăm phối hợp cùng bộ âu phục càng nhấn mạnh thêm hắn là con người cực kì giàu có, mỗi mông dưới sống mũi thẳng lơ đãng như thách thức người đối diện.

Hai tròng mắt thâm thúy lúc này lại không một gợn sóng, phẳng lặng điềm tĩnh.

Hắn giả vờ như không có quen biết cô, mà cô, là người mấy hôm trước thôi còn cùng hắn ân ái, mấy hôm trước đó còn được hắn dịu dàng an ủi trong nỗi đau mất đi mẹ mình.

Trước sự lạnh lùng của hắn, trái tim của Lục Giai Ngưng như bị lưỡi dao cứa vào, bàn tay theo thói quen siết chặt lại, một tầng mồ hôi lạnh toát ra trên người cô.

“Xin chào, Lục tiểu thư!” Vị luật sư trẻ trông vô cùng thành đạt kia lễ phép đưa tay chào cô: “Lục tiểu thư, tôi là luật sư đại diện của Đường tiên sinh, tôi họ Lý”

Lục Giai Ngưng đi nhanh qua đưa tay đáp lễ với hắn: “Xin chào Lý luật sư!”

Lúc buông tay ra, Lục Giai Ngưng thấy đối phương có ý bảo cô ngồi xuống đối diện cùng bọn họ, cô làm theo, ánh mắt vẫn dừng lại trên người đàn ông ngồi đối diện kia, nhưng hắn có vẻ chẳng có chút để ý, dường như chỉ chăm chăm muốn nghiên cứu tách trà, hoàn toàn xem cô như không tồn tại.

“Lục tiểu thư, tôi là đại diện của Đường tiên sinh về việc nhận lại quyền nuôi dưỡng đối với con trai của ngài. Hôm nay chúng ta sẽ cùng thương thảo về việc này!” Lý luật sư, vẻ mặt nghiêm túc, ngữ khí cùng động tác thể hiện rõ sự hiểu biết của mình trong vấn đề này.

Lục Giai Ngưng nghe thấy thế, khóe mắt lập tức đỏ hồng, nước mắt nóng bỏng lại chực chờ rơi xuống, nhìn thẳng vào con người từ nãy đến giờ vẫn ngồi im lìm trong tư thế tao nhã kia nói: “Không! Không có gì để thảo luận cả. Đứa bé là con của tôi! Anh không có quyền gì với nó cả!”

Lý luật sư lấy ra một túi tài liệu màu vàng, trong đó lộ ra một tờ giấy trắng, đặt trước mặt Lục Giai Ngưng: “Đây là kết quả giám định ADN. Trong này, đã khẳng định rất rõ Lục Hạo Dương là con trai của Đường tiên sinh. Như vậy có nghĩa là ngài ấy có quyền được nuôi dưỡng con của mình!”

Đường Hạo lúc này lấy từ trong túi áo bao thuốc, rút lấy một điếu rồi châm lên hút, động tác cực kì ngạo mạn.

Làn khói rong không khí xông thẳng vào trong hơi thở của Lục Giai Ngưng, có lẽ mùi khói thuốc này đã quá quen thuộc, hương vị gọi lên khiến cho Lục Giai Ngưng hiểu ra người kia đã từng suy nghĩ về cô như thế nào, hắn coi cô là gì, điều đó khiến cho nước mắt không kìm được mà rơi xuống gò má trắng nõn.

Cô cúi đầu xuống, dùng khăn lau khô nước mắt đang lăn dài, dề lên sống mũi thẳng.

Ngẩng mặt lên, dùng tóc cổ gắng che đi cặp mắt đang sưng đỏ, nghẹn ngào nói: “Nhiều năm nay, tôi và con trai đã nương tựa vào nhau mà sống, nói bỏ là bỏ được hay sao? Tôi không thể đem nó giao cho anh! Tôi không thể làm như vậy được!”

Cô nói như thể là đang nói với luật sư nhưng cũng chính là nói với người đàn ông đang ngồi im lặng phía đối diện kia.

“Lục tiểu thư, cô cũng nên suy nghĩ lại. Con trai cô nếu sống cùng Đường tiên sinh sẽ được hưởng một cuộc sống đầy đủ, lớn lên trong môi trường tốt nhất. Đường tiên sinh là muốn giải quyết chuyện này trong âm thầm. Quyền nuôi dưỡng con cái là quyền cơ bản của cha mẹ, chúng ta sẽ tiết kiệm rất nhiều thời gian và tiền bạc, chỉ cần cô đồng ý giao lại quyền nuôi dưỡng đứa trẻ lại cho Đường tiên sinh. Một trăm ngàn coi như là bồi thường, Đường tiên sinh mong cô nhận, và hợp tác cùng!” Lý luật sư nhìn liếc qua Đường Hạo, tự đưa ra điều kiện.

“Không ! Tôi không cần tiền, tôi chỉ cần con của tôi thôi. Dù các người có đưa ra điều kiện gì thì tôi cũng sẽ không đồng ý đâu!” Cô cũng không muốn nói nhiều, bao nhiêu tiền thì cũng sẽ không đủ sánh với tình cảm cô dành cho con mình.

“Lục tiểu thư, sao cô không nghĩ thoáng ra một chút! Nếu Đường tiên sinh nuôi dưỡng đứa bé không phải nó sẽ được sống trong một môi trường tốt sao?”

Nó sẽ được ăn sung mặc sướng, hưởng thụ một nền giáo dục tốt nhất. Nếu nó vẫn tiếp tục sống với cô không phải là sẽ chẳng có tương lai sao?” Lý luật sư tiến thêm một bước nhanh chóng khuyển giải.

“Tôi cũng có thể cho con tôi được hưởng một cuộc sống tốt, được hưởng một nền giáo dục tốt nhất. Tôi có thể làm được điều đó!” Lục Giai Ngưng giương mắt lên, bác bỏ lời luật sư vừa nói.

Người đàn ông duy nhất ngồi trong phòng lúc đó phui bụi đám khói thuốc trên người, điều chỉnh lại tư thế của mình, hành động tự nhiên nhắc nhở Lý luật sư rằng thời gian đàm phán đã quá lâu, hẳn bắt đầu cảm thấy khó chịu.

Lý luật sư thoáng nhìn qua hắn, sau đó về mặt tăng thêm phần nghiêm túc hướng về phía Lục Giai Ngưng: “Lục tiểu thư, tôi tin tưởng cô phải hiểu và muốn cô biết một điều: Nếu thông qua pháp luật Đài Loan thì chắc chắn, đứa trẻ sẽ được phán quyết về với Đường tiên sinh, đến lúc đó không những cô mất đi con trai mình, không nhận được một đồng tiền bồi thường nào không những thế có khi sẽ phải chịu thêm phí tổn cho kiện tụng. ..”

“Anh muốn kiện tôi ra tòa?” Lục Giai Ngưng nghi ngờ hướng về phía hắn.

Đường Hạo hít điều thuốc, làm ngơ trước câu hỏi của cô, như thể chuyện này vốn chẳng can dự đến hắn.

Bàn tay đặt dưới bàn của Tiểu Ngưng gắt gao siết chặt lấy túi xách, không ngừng suy nghĩ: Hắn muốn kiện cô ra tòa? Một người có địa vị như hắn, nếu chuyện này khởi kiện sẽ thu hút cánh truyền thông, báo chí đến bới móc sẫm soi con trai cô. Như vậy không phải lúc đó toàn bộ Đài Loan này sẽ biết Dương Dương là con riêng của Đường Hạo sao? Không, không, cô không thể để cho nó phải chịu tổn thương lớn đến như vậy.

“Không cần phải ra tòa! Được rồi! Tôi sẽ suy nghĩ lại vấn đề này. Hãy để cho tôi chăm sóc nó nếu nó đồng ý đến sống với cha ruột thì tôi sẵn sàng đem nó về bên anh!” Hai tay Tiểu Ngưng đặt lên trên bàn, cầu xin.

Thấy hắn không có lấy nửa điểm phản ứng lại, Tiểu Ngưng đứng thẳng dậy, túm chặt lấy ống tay áo hắn: “Đường Hạo! Con là của tôi! Tôi đảm bảo sẽ cho nó một cuộc sống tốt nhất, nó sẽ được lớn lên trong một điều kiện tốt. Nếu anh đưa nó đi, anh có thể đảm bảo rằng vợ anh sẽ đối xử tốt với nó được hay sao?”

Cô thật sự hiểu được rằng, nếu chuyện này bị đưa ra toàn, cô chắc chắn sẽ mất đi con trai của mình. Về quyền nuôi dưỡng, pháp luật Đài Loan luôn đứng về phía người cha.

Đường Hạo không gỡ cánh tay của cô ra, cũng không có trả lời câu hỏi của cô, cô nói gì hắn cũng trầm mặc, sự lạnh lùng như một ngữ điệu trào phúng thật mỉa mai, cô ngay cả quyền được nói chuyện cùng hắn cũng không có.

“Lục tiểu thư, Đường tiên sinh cũng đã nói rõ chuyện này từ trước rồi. Ngài ấy cũng thật sự cũng đã nể mặt cô, nếu không hôm nay đơn giản chỉ có tôi và cô cùng đàm phán. Cô nên suy nghĩ kỹ, đứa trẻ đi theo Đường tiên sinh là một việc vô cùng tốt cho cả cô lẫn nó!”

Lục Giai Ngưng ai oán nhìn chằm chằm vào Lý luật sư, cố nén sự tức giận xuống: “Lý luật sư, cô đã có con chưa? Chưa có con thì làm sao hiểu được đứa con có ý nghĩa như thế nào đối với người mẹ!”

Lý luật sư ngậm chặt miệng lại, hít một hơi nói: “Vậy thì, Lục tiểu thư, cô chờ giấy triệu tập từ tòa án! Chúng ta sẽ gặp lại nhau ở tòa.”

Lúc này, Đường Hạo cũng giật tay áo ra khỏi bàn tay nhỏ bé kia, không có nói gì cũng không buồn liếc Tiểu Ngưng, đứng lên bước ra khỏi phòng.

Lý luật sư cũng bước theo sau.

Đứng ngây ngốc một mình trong phòng, mấy giây sau Tiểu Ngưng mòi khóc và đuổi theo.

Không được! Cô phải cầu xin hắn! Cô không thể để mất Dương Dương được.

Cô không chú ý đến hình tượng, chạy theo hắn đuổi kịp với bóng lưng thẳng đứng kia hô lớn: “Đường Hạo ! Anh chờ chút! Tôi có chuyện muốn nói với anh. Không phải chỉ mới nói một câu mà đã đem được con tôi đi được đâu!”

Đường Hạo không hề dừng cước bộ lại, vẫn cứ đi về phía trước hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì.

Ngay lúc hắn muốn mở cửa xe thì Tiểu Ngưng đã chạy ngay đến, túm chặt lấy vạt áo của hắn mà thở hổn hển: “Đường Hạo ! Anh không thể tàn nhẫn với tôi như thế được! Anh không được cướp con tôi đi”

Lý luật sư đi bên cạnh Đường Hạo, tiến đến bắt lấy cánh tay Tiểu Ngưng, thảng thốt nói: “ Lục tiểu thư, tôi là luật sư đại diện của Đường tiên sinh, có gì thì mời cô nói cùng với tôi!”

Lục Giai Ngưng tức giận đến cùng cực, không suy nghĩ nhiều chỉ hô: “Cô câm miệng lại! Đây là chuyện giữa tôi và anh ta, cô đừng có nói xen vào!”

Lý luật sư tức giận trừng mắt nhìn cô, song tay vẫn nắm chặt lấy tay Tiểu Ngưng.

Kẻ giàu có luôn kiêu ngạo như vàng cuối cũng cũng keo kiệt buông ra được một câu: “Luật sư Lý, cô ra xe trước đợi tôi!”

Lý luật sư khinh miệt nhìn Tiểu Ngưng, liếc mắt nhìn cô một cái, sau đó mới mở cửa sau của xe, ngồi im chờ.

“Tôi thật sự không thể không có nó, và nó cũng cần có người mẹ là tôi đây. Đường Hạo, tuy rằng thân phận của tôi thấp kém, nhưng xin anh cũng đừng cướp đi quyền làm mẹ của tôi!” Lục Giai Ngưng nhìn xuống những giọt nước mắt đang muốn trào ra, nói một cách rõ ràng nhất. Cơ hội nói chuyện cùng với hắn không có nhiều, cô phải nắm thật chắc cơ hội này cho nên nhất định không được khóc.

Đường Hạo cuối cùng cũng nhìn xuống cô bất quá lúc này trên gương mặt chỉ đầy sự mệt mỏi, môi mỏng khẽ nhếch lên: “Lục Giai Ngưng, cô hẳn phải rõ nhất cô là loại người gì, hơn nữa lại còn là một phụ nữ hành cái nghề đáng khinh bỉ đó, cô như vậy mà cũng có thể nuôi dưỡng con tôi tốt được sao?”

“Nó rất tốt, nó cũng rất thông minh. Anh cũng nhìn thấy nó rồi đấy thôi! Chẳng nhẽ anh thấy nó không tốt sao?” Nhắc đến con trai, trên khuôn mặt Lục Giai Ngưng không che giấu nổi sự kiêu ngạo.

“Này! Bất quá chỉ là nó được nuôi dưỡng tốt một chút, chứ không thể nói nó được giáo dục một cách tốt nhất được. Hơn nữa nó thông minh như vậy vốn cũng là điều hiển nhiên do gen di truyền từ cha nó là tôi đây!” Đường Hạo nói chậm rãi không có la to, trên khuôn mặt cũng không có biểu lộ bất cứ cảm xúc gì.

Lục Giai Ngưng há miệng, hẳn nói cũng không phải không đúng, con trai thông minh đáng yêu một phần cũng là do hắn di truyền.

Nhưng cô cũng không thể đem con mình cho hắn được, tiến thêm một bước cam đoan với hắn: “Xin anh hãy tin tưởng tôi, tôi nhất định sẽ nuôi dưỡng và giáo dục nó một cách đàng hoàng!”

Đường Hạo nhìn mặt đường phía sau, sau đó cau mày nhìn cô: “Chẳng lẽ tôi phải nhắc đi nhắc lại cho cô tự nhớ hiện giờ cô đang làm cái nghề gì sao? Lục tiêu thư, sao tôi có thể giao con tôi cho một người phụ nữ buồn phần bán son như cô được cơ chứ?”

Lục Giai Ngưng sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, cứng ngắc lui về phía sau, cả khuôn mặt đỏ bừng hồ lo: “Tôi là phụ nữ như thế nào? Tôi không phải là dạng phụ nữ đó, anh hiểu lầm rồi, tôi xuất hiện ở Giải Trí Thành là vì tôi là nhân viên hóa trang ở đó, chỉ có vậy thôi. Anh hãy tin tôi!” Cô vội vàng giải thích.

“Tôi cũng đã lĩnh giáo qua không ít những lời dối trá của cô.” Đường Hạo dè bủ, cũng không thừa: “Tôi cũng không muốn nhiều lời, về chuyện Dương Dương, nếu cô đồng ý giải quyết trong âm thầm thì ta sẽ cho cô một trăm ngàn, còn không thì hãy chờ gặp nhau tại tòa án!”

Hắn cũng biết cô ở Giải Trí Thành là một nhân viên hóa trang, nhưng điều đó cũng không thể chứng minh cô còn có kiêm thêm một nghề khác.

Vì sao hắn lại đối với cô tàn nhẫn như vậy? Tại sao ngay cả một chút tốt đẹp về cô hắn cũng không muốn lưu lại trong lòng?

Đường Hạo đẩy mạnh cánh tay Tiểu Ngưng ra.

Hắn dùng sức vung mạnh tay, khiến Tiểu Ngưng loạn choạng té ngã ngay xuống trên mặt đất.

Hơn nữa không thiên vị, cô ngã vừa văng vào một vũng nước bẩn trên đường. Bộ váy mà sáng cùng khuôn mặt cô trong cùng một lúc bị bùn bẩn làm cho lem nhoe đến thảm hại.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127

Trên khuôn mặt điển trai của Đường Hạo không hiện lên dù chỉ là một chút thương hại, hắn lạnh lùng mở cửa xe, định rời khỏi.

Tiểu Ngưng thấy thế, bất chấp đau đớn trên người, chập vật đứng lên từ đồng bùn nước, toàn thân phủ một tầng nước đen ngòm, bàn tay đầy bùn bẩn kia lập tức ngăn chặn ở trước cửa xe, cô không thể để hắn đi dễ dàng như vậy.

Cô từ từ ngồi xổm xuống trước thân hình cao lớn của hắn, còn hắn, nhìn vô hồn vào khuôn mặt đầy bùn bẩn của cô, tự cô cũng biết bây giờ mình thế nào, chỉ có cô mới hiểu bản thân mình bất đắc dĩ dù có phải quỳ gối trước mặt hắn, cô cũng cam lòng. Cô chỉ cần không mất đi đứa con của mình là được. Cô phải van xin hắn: “Đường Hạo, tôi xin anh, xin anh đừng cướp con tôi đi có được không?”

Vì con, cô có thể làm bất cứ chuyện gì, cuộc đời của cô bây giờ là vì con mà sống.

Thân thể hắn không di chuyển, hắn chỉ nhìn chằm chằm vào cô, buông ra ba chữ: “Cô không xứng!”

“Vì sao nói tôi không xứng? Tôi đã một mình nuôi nó suốt sáu năm nay, cho nó một cuộc sống vui vẻ hạnh phúc, nó được lớn lên một cách tốt nhất! Anh nhìn nó mà không nhận ra điều đó hay sao?” Hắn có thể vũ nhục cô, hành hạ thân xác của cô, nhưng hắn tuyệt đối không được phép nghi ngờ tình cảm của cô dành cho con trai mình.

“Con trai tôi không phải là con chuột bạch thí nghiệm, sáu năm là quá đủ rồi, không thể mất thêm năm năm hay mười năm tương lai cho cô thí nghiệm nữa!” Đường Hạo nhíu mày nói, hất bàn tay Tiểu Ngưng ra: “Đừng làm bẩn xe tôi, cô tốt nhất hãy tự mình đứng lên đi!”

Hắn lại một lần nữa dùng ánh mắt ghét bỏ nhìn cô, như thể cô so với thùng rác còn bẩn thỉu hơn: “Hi vọng cô mau chóng quyết định bởi vì tôi không muốn có thêm bất cứ một liên quan nào với một phụ nữ hành cái nghề đó! Vẫn là câu nói đó: Một là nhận một trăm ngàn, hai là không có gì!”

Ánh mắt trống rỗng, ẩm ướt. Khát vọng cuối cùng trong mắt cô đã bị lời nói lạnh như băng của hắn dập tắt hoàn toàn, trên mặt cuối cùng lại nở một nụ cười đầy khiêu khích nhìn hắn nói: “Nếu bây giờ trong bụng tôi lại có một đứa con khác nữa của anh thì thế nào nhỉ?”

Lời nói vừa thốt ra, chân mày Đường Hạo giật mạnh lên một cái, lửa giận bùng cháy hiện lên trong trừng mắt hắn: “Phụ nữ hành nghề như cô chẳng phải luôn có biện pháp phòng ngừa rất hữu hiệu hay sao?”

Đáng chết cô ta không phải lại mang thai con của mình nữa đấy chứ? Đường Hạo không khỏi khần trương.

Buổi tối hôm đó, quả thật hắn không có sử dụng biện pháp phòng tránh.

“Tôi không có suy nghĩ nhiều đến như vậy đâu! Ha Ha! Nhưng nhờ thế mà chúng ta sẽ còn phải dây dưa với nhau dài dài, có đúng thế không? Thật xin lỗi nha quý ngài!” Cô nhìn hắn cười, nhìn bộ dạng căng thẳng của hắn mà cảm thấy thật thoải mái, như vậy là hòa nhau rồi.

Đường Hạo nắm chặt hai tay, hai mắt hắn cũng nhắm lại, một lúc sau hắn mới lấy lại được bình tĩnh mở miệng nói: “Một tháng sau tôi sẽ dẫn cô đi bệnh viện kiểm tra. Nếu đúng là như vậy thì tôi nhất định sẽ cho cô một bồi thường xứng đáng. Nhưng vấn đề cô nên quan tâm hiện nay chính là quyền nuôi dưỡng Dương Dương. Cho cô hai ngày để suy nghĩ. Suy nghĩ kĩ càng rồi trả lời cho luật sư của tôi!” Đường Hạo lấy một tấm danh thiếp ra rồi vứt cho cô.

Tiểu Ngưng ngồi bệt xuống ngã tư đường, ánh mắt nhìn chằm chằm vào những viên gạch lát đường, không ngừng suy nghĩ, không ngừng rơi lệ.

Trong không khí xẹt qua một luồng nhiệt, thổi khô những lọn tóc ướt của cô, làm vơi đi hàng lệ dài trên má nhưng lại không thể thổi bay được nỗi đau đang gào thét trong tâm can cô.

Vì bảo vệ cho con trai, vì không muốn con còn nhỏ như vậy mà đã phải chịu sự khinh miệt của xã hội, cô chỉ có cách duy nhất là khuyên nhủ nó về sống với ba ruột của nó.

Dương Dương nhìn nước mắt rơi không ngừng trên khuôn mặt của mẹ nó, khuôn mặt nhỏ bé của nó lại càng thêm đau buồn: “Mẹ, con hiểu ý mẹ. Nếu con không về với ba, có phải ba sẽ tố cáo mẹ ra tòa phải không?”

“Ừm...” Cô gật gật đầu: “Nếu ra bị kiện ra tòa, nhất định tòa án sẽ phán quyết con ở với ba. Đến lúc đó thì dù con không muốn vẫn sẽ bị ép trở về bên ba con thôi!”

“Con hiểu mà! Con chỉ giận chính bản thân mình bây giờ không có một chút quyền tự chủ nào!” Dương Dương nhíu mày, nó hiểu chuyện, nó cũng tự trách bản thân, nếu không ba sẽ không tuyệt tình quyết định như vậy.

Thật không hiểu nổi tại sao ba lại tuyệt tình muốn chia rẽ mẹ con bọn họ?

“Không lâu nữa ba của con sẽ đưa con đi! Dương Dương con phải ngoan và sống thật tốt đó, nghe không?” Tiểu Ngưng không quên nhắc nhở.

“Mẹ yên tâm! Con nhất định sẽ là một đứa trẻ ngoan. Dương Dương tuyệt đối sẽ không làm mẹ phải xấu hổ!” Dương Dương cam đoan, nó tuyệt đối sẽ không làm gì để mẹ nó phải chịu tiếng xấu.

Reng. Reng. ...

Một hồi chuông dài vang lên, Tiểu Ngưng nhanh chóng lau khô nước mắt, buồn bã đứng dậy ra mở cửa.

Một người đàn ông chừng ba mươi tuổi, âu phục chỉnh tề, đứng trước cửa nói: “Xin chào, tôi là trợ lý của Dương tổng, đến đón Dương Dương!”

“Anh ta đâu?” Tiểu Ngưng giương đôi mắt sưng đỏ lên nhìn, bị Đường Hạo tổn thương nhiều lần như vậy cô cũng đã có vẻ bình tĩnh hơn.

“Ngài ấy ở trong xe chờ!” Trợ lý khó khăn nói nhưng cũng bổ sung thêm: “Tổng tài định lên nhưng lại nhận được một cuộc điện thoại quan trọng nên không thể...”

“Được rồi, không có vấn đề gì...” Tiểu Ngưng hiểu, trợ lý không muốn cô bị tổn thương nên mới nói như vậy: “Dương Dương chuẩn bị đi con. Mẹ đưa con xuống lầu! Sau này con còn phải cố gắng nhiều hơn nữa”

Đôi mắt to tròn của đứa con ngược nhìn cô, đôi mắt rung rung hồng lên: “Mẹ! Sau này con có thể trở về với mẹ được không?”

“Hai tuần là có thể gặp! Hai tuần chúng ta sẽ được gặp nhau một lần... hai tuần thôi... Sẽ qua rất nhanh...” Tự nói không được khóc nhưng không thể kiềm chế nỗi bản thân, nước mắt lại tuôn rơi.

Đau dài không bằng đau ngắn, Tiểu Ngưng rất nhanh bước chân chạy về phía phòng cầm lấy một chiếc túi du lịch.

Nhìn thấy tình cảnh mẫu tử li biệt kia, ánh mắt của anh trợ lý đứng một bên không khỏi đỏ đỏ lên, thấy người phụ nữ nhỏ bé yếu ớt đó xách chiếc túi đi, tiến lên hỏi: “Có phải là đồ dùng của Dương Dương không ạ? Để tôi cầm giúp!”

“Vâng, chỉ là một số quần áo và đồ chơi yêu thích của thằng bé thôi! Cảm ơn anh!” Bàn tay trông không, Tiểu Ngưng dùng bàn tay đó nắm chặt lấy tay con, dặt xuống lầu.

“Không cần cảm ơn đâu ạ!” Trợ lý nói xong cũng bước xuống lầu trước.

Tiểu Ngưng nắm chặt lấy tay con, yên lặng đi phía sau.

Người đàn ông tựa trên thân xe hơi sang trọng đang hút thuốc, thấy người đi ra từ cửa chung cư, vút mẩu thuốc xuống chân nghiền nát, đi tới phía con trai mình.

Dương Dương bắt giác tay siết chặt tay mẹ nó. Nó giương mắt nhìn ba, giữ nguyên sự im lặng.

“Dương Dương, sao con không gọi ba đi!” Đường Hạo thấy Tiểu Ngưng đi ra, dùng lực kéo mạnh con trai lại phía mình.

Tiểu Ngưng vì hành động của hấn mà lão đảo lui về phía sau.

Dương Dương nhìn hấn bằng ánh mắt xa lạ: “Ba!” Nó không sợ ba, nó chỉ sợ mẹ nó bị người khác nghĩ là không biết cách dạy con, nếu không tiếng “ba” này nó cũng lười không muốn gọi.

Tại sao lúc trước mình lại có thể sùng bái, yêu mến người này được chứ? Đúng là đồ ngốc, đồ đàn, hỗn đản! Mà thôi có khi lại tốt, mẹ tốt như vậy chắc chắn sẽ tìm được một chú nào đó tốt hơn “ba” gấp ngàn lần.

Nó tin tưởng cha nó nhất định sẽ phải hối hận, đến lúc đó nó cũng chẳng còn là một đứa trẻ nữa. Mẹ hạnh phúc là được rồi.

Con trai gọi mình một tiếng “ba” nghe thật châm chọc thẳng tắp đâm thẳng vào tim của hấn, khẩu khí khiến hấn kích động mà run lên: “Ừ! Nói lời chào tạm biệt với mẹ con đi!” Hấn chỉ nhìn vào con trai mình, ngay cả liếc qua cũng không có hướng đến cô.

Tiểu Ngưng im lặng, hứng chịu toàn bộ sự lạnh lùng của hấn, nhẹ nhàng khoát tay với con: “Nếu nhớ mẹ thì con hãy gọi điện về nhé!... Bất cứ lúc nào”

“Mẹ, tối nay trước khi đi ngủ mẹ nhớ khóa trái cửa lại nhé! Phải đem điện thoại đặt ở ngay đầu giường, nếu có kẻ xấu đột nhập vào nhà, mẹ hãy nhớ gọi điện ngay cho Dương Dương, mẹ nhé?” Dương Dương lau nước mắt, nghẹn ngào nói.

“Ừ! Mẹ biết!” Tiểu Ngưng liên tiếp gật đầu, cứng nhắc lật đặt lên xuống trong không trung.

“Mẹ, mẹ nhất định không được ăn đồ hộp, không được ăn cơm nguội! Mẹ phải chăm sóc cho thân thể mình nhé! Mẹ....”

“Ừ! Mẹ biết!”

Trợ lý đứng một bên, nước mắt không kìm được mà rơi xuống, phải quay sang một bên mà lau đi.

Đường Hạo lạnh lùng đeo kính râm lên, bế thốc con vào trong xe, nói: “Được rồi, mẹ con tự biết chăm sóc bản thân! Chúng ta phải đi nhanh nhanh thôi! Lát nữa ba còn có một hội nghị quan trọng!”

“Mẹ! Mẹ hãy mau tìm bạn trai đi! Có như vậy mới có người chăm sóc mẹ! Con đã không còn ở bên mẹ nữa, sẽ có rất nhiều chú theo đuổi mẹ!” Dương Dương lướn tiếng gào lên.

Đứng phía sau xe, Tiểu Ngưng căn bản không thể nói gì, chỉ có thể vừa khóc, vừa gật đầu.

Đường Hạo không biết có phải vì quá vội hay là vì lời nói mau tìm bạn trai của Dương Dương khiến hấn trở nên dị thường ra lệnh khởi động xe ngay lập tức.

Chiếc xe Limosine chạy nhanh ra khỏi khu chung cư cũ kỹ bỏ lại Tiểu Ngưng đứng cô đơn nơi đó mang theo nước mắt mà nhìn chiếc xe rời đi.

Một người, một cuộc sống, Tiểu Ngưng là người thích ứng rất nhanh với hoàn cảnh nhưng đó chỉ là lúc cô có mẹ cùng đứa con trai thông minh bé bỏng ở bên. Hiện tại thì sao, mỗi khi trở về căn phòng trống trơn này, cô chỉ cảm thấy trống rỗng, người mẹ yêu thương cô nay đã rời xa nhân thế, đứa con trai duy nhất cũng bị buộc phải tách ra khỏi cô.

Cô không biết ăn cơm một mình là như thế nào.

Cô không biết một người có thể làm gì khi ghi có một mình, chỉ biết ngồi lạc hồn mất phách ở đằng kia.

Ngồi một mình trên ghế sôpha, không bật điện, ánh trăng chiếu rọi lên thân hình của cô, lóe sáng lên một lưỡi dao gọt trái cây. Cô sống trên đời này cũng

đâu còn ý nghĩa gì nữa, con dù không có cô thì cũng sẽ vẫn sống tốt mà trưởng thành thôi.

Người cô yêu, nhưng người đó lại coi cô như một thứ đồ bỏ đi, khinh miệt, sỉ nhục cô không biết đã bao nhiêu lần. Cô chịu cũng đủ rồi. Hạnh phúc sẽ không bao giờ mỉm cười với cô nữa.

Nhắm mắt lại, đem lưỡi dao kia đặt xuống cổ tay, dù có đau đớn hay không, cô cũng chẳng còn quan tâm nữa rồi. Mọi chuyện hãy kết thúc đi thôi.

“Rìng Rìng Rìng!” Tiếng chuông điện thoại cũ rích bỗng dưng vang lên.

Tiểu Ngưng mở to đôi mắt, cầm lấy điện thoại: “A lô...”

“Tiểu Ngưng phải không ? Anh là Lương Bán!” Thanh âm truyền từ đầu kia nghe có vẻ rất lo lắng.

“Anh Lương!” Cô ngồi ngẩn ngẩn lại: “Có chuyện gì sao?”

“Tiểu Ngưng... Chung Diệp ... cô ấy đột nhiên phát bệnh...bây giờ đang phải cấp cứu!..”

“Hả..? Giờ em qua đó ngay!”

“Không , không cần! Hiện tại cha mẹ anh cùng cha mẹ cô ấy đều ở đây cả, đã có quá nhiều người rồi. Anh gọi điện cho em là muốn nhờ em sang xem Nhị Nhị, ngày mai đưa nó đến vườn trẻ!”

“Vâng! Em hiểu rồi! Em sẽ đón nó qua chỗ em ngay!”

“Anh đã nhờ đồng nghiệp đưa nó đến nhà em, chỉ lát nữa thôi là đến đây!”

“Vâng!” Hỏi han qua tình hình hiện tại của Chung Diệp, chỉ một lát sau đồng nghiệp của Lương Bán đã đưa Nhị Nhị đến chỗ cô. Nhị Nhị đến, cô không thể nào mà tự sát được!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128

Cuộc sống bỗng dưng thay đổi khiến Dương Dương chưa thể thích ứng, ngồi trong căn phòng rộng lớn xa hoa, nó thở dài một tiếng.

“Dương Dương sao lại ủ rũ như vậy?” Vừa chạy từ trong phòng ra, Lạc Lạc dừng lại hỏi.

Dương Dương đưa mắt nhìn Lạc Lạc, cố nhìn lấy một cái rồi nhanh chóng quay mặt đi, không buồn nói một tiếng nào.

Lạc Lạc thấy bị tổn thương, tay ôm con búp bê cong môi đứng trước mặt Dương Dương: “Dương Dương, tớ không có đánh cậu, không có dành đồ chơi với cậu, sao cậu lại không muốn nhìn tớ?”

Từ lúc thấy cậu bé tới đây ở cùng mình, cũng biết Dương Dương là con của anh họ, nghĩ rằng sẽ có người chơi cùng, thế nhưng cho tới giờ cậu bé cũng chẳng buồn nói chuyện với cô bé nữa.

“Tôi không muốn nói chuyện là không muốn nói!” Dương Dương nói bằng giọng có vẻ như muốn cãi lộn, ở cùng một nhà với người cha hỗn đản kia đã vô cùng khó chịu rồi giờ nó lại còn phải gọi Lạc Lạc, cô bé bằng tuổi mình là cô mới khổ .

Bây giờ nó chỉ muốn cô bé biến đi ngay lập tức, kêu cô bé bằng cô nó thật sự không làm được, vậy mà cô bé vẫn cứ nhon nhon đứng ra về trước mặt nó.

Lạc Lạc không hiểu, cô bé cố ý kéo Dương Dương đến làm bộ giảng đạo lý: “Cậu không thể không để ý đến tớ được ! Chúng ta là người một nhà đó! Tớ là cô trẻ của cậu!”

“Cái gì mà cô trẻ chứ? Tôi không thừa nhận đâu! Tôi không biết!” Dương Dương lập tức bịt chặt hai tai lại. Nó không muốn nghe chút nào. Nếu không phải vì muốn đợi người cha hỗn đản kia về thì nó cũng chẳng buồn nhắc chân ra cái phòng khách này đâu!

“Sự thật là như vậy đấy!” Lạc Lạc nghĩ Dương Dương không biết thật, cô bé chạy đến bên cậu, kéo bàn tay ra, thì thầm vào bên tai: “Ba của cậu là anh họ tôi nên cậu phải gọi tôi bằng cô trẻ! Hiểu chưa?”

Dương Dương bị Lạc Lạc tra tấn đến muốn chết, chỉ có thể vùng vẫy ra khỏi tay cô bé nói lạc đi: “Không đi ngủ, ra đây làm gì?”

“Uhm! Tớ đang đợi ba mẹ điện thoại đến! Không biết bận gì không mà giờ vẫn chưa gọi điện cho mình!” Lạc Lạc nhăn sống mũi khó chịu, khuôn mặt cô bé giống như bị mất đi thứ gì đó.

“Cậu thì có gì mà khó chịu chứ? Ít nhất thì ba mẹ cậu vẫn còn sống chung hạnh phúc, họ chỉ đơn giản đem cậu ném tới Đài Loan này thôi! Còn cha và mẹ của tôi thì không thể nào ở cùng một chỗ được, có mẹ sẽ không có cha, có cha sẽ không có mẹ, chỉ được chọn một!” Dương Dương cúi thấp đầu xuống, trong giọng nói ẩn chứa sự ghen tị của nó với Lạc Lạc.

“Dương Dương, cậu đừng tức giận! Đó là chuyện của người lớn mà! Tớ tin sau này nhất định anh họ và mẹ của cậu sẽ được sống bên nhau!”

“Bây giờ, tớ rất thất vọng về ba. Vốn là muốn đợi ba về để gọi điện thoại cho mẹ.... Nhưng đã hơn mười giờ rồi... Ba vẫn chưa về. Lúc trước ba vẫn cùng tớ nói chuyện điện thoại với mẹ...! Cậu chờ điện thoại của cậu đi...” Dương Dương đột nhiên hét lên rồi lao như bay về phòng.

Mấy hôm trước, tên của nó đã được đổi thành Đường Ngạo Dương. Nó không thích cái tên này nhưng nó phải nhận.

Trở về phòng, nó lấy điện thoại nhanh chóng bấm số gọi mẹ: “A lô! Mẹ à...”

“Dương Dương! Em là Nhị Nhị! Không phải mẹ anh!” Một giọng nữ non nớt vang lên bên phía đầu dây bên kia.

Dương Dương cong môi tức giận, nó bá đạo chất vấn: “Nhị Nhị! Sao lại là em? Tại sao tối thế này còn ở nhà anh? Sao không về nhà? ”

“Hu hu hu...” Đầu dây bên kia truyền đến một thanh âm nức nở đầy bi thương: “Dương Dương, mẹ... mẹ em... qua đời rồi...huhuhu...huhuhu...” Tiếng khóc của cô bé như điên như dại truyền qua điện thoại.

“A... Bác gái mất rồi sao? Sao có thể...” Dương Dương cũng không kiềm được mà khóc lên. Bác gái nhà họ Lương kia đã từng đối xử rất tốt với nó: “Nhị Nhị! Em đừng khóc nữa! Bác gái sẽ không an lòng nếu thấy em như thế...”

“Uhm... mẹ em cũng nói em không được khóc. Mẹ nói mẹ trên cao kia sẽ phù hộ cho em đến khi em lớn. Mẹ còn nói... Sau khi mẹ đi, di sẽ trở thành mẹ em... Di sẽ đối xử với em rất tốt nữa!...”

Dương Dương im lặng nhưng khóe môi nó thì cong lên rất cao. Nhìn trông cực kì khó coi.

“Dương Dương! Anh có thể chia một nửa mẹ anh cho em có được không? Xin anh mà...” Nhị Nhị nói rất nhanh, cô bé sợ Dương Dương không đồng ý.

“Em... có phải buổi tối ngủ cùng với mẹ của anh?” Ngủ vào chỗ vốn là của nó, Dương Dương không trả lời Nhị Nhị mà nó hỏi lại cô bé.

“Mẹ anh có tắm cho em không?”

“Có!”

“Vậy em có sờ nơi mềm mềm* đó của mẹ anh không?” Dương Dương hỏi, nó thật sự muốn khóc thét lên, nước mắt đã ứa đầy. (* = vòng 1! Đừng nghĩ lung tung nhé)

“Uhm...Có!...” Chưa bao giờ nói dối, cô bé thừa nhận toàn bộ.

“Oa..Oa..”Dương Dương khóc rống lên, nó quên nó là một nam tử, thân hình nó không ngừng lắc qua lắc lại, hét vào điện thoại: “Đó là mẹ của anh!”

Mẹ của nó bị người ta cướp đi rồi, nó sẽ phải ở lại trong... căn phòng này mãi sao?

“Dương Dương, anh đừng khóc nữa mà.... Em sẽ không sờ di nữa... không để cho di tắm cho nữa. Mấy ngày nữa là ba sẽ đón em về nhà, trả di lại cho anh. Trong lòng di cũng chỉ có một mình anh là con thôi, nếu không lúc ngủ sẽ không ôm chặt em rồi khóc gọi tên anh!...”

“Uhm...” Dương Dương ngừng khóc: “Vậy em ở bên mẹ anh có được không? Nếu không mẹ anh sẽ thật sự rất cô đơn...Giúp anh có được không?” Nó không thể ích kỉ như vậy, nó không ở bên mẹ được, vậy hãy để cho người khác ở bên mẹ giúp nó chăm sóc mẹ. Đó là một việc tốt.

Hơn nữa, nghe Nhị Nhị nói thế, nó nghĩ bác gái muốn tác thành cho mẹ và bác trai. Bác Lương là người rất tốt, mẹ nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Nghĩ đến đây, Dương Dương giống như người sắp đi làm đại sự, nén tất cả nỗi đau, sờ thích lại riêng của nó lại. Nó nói với Nhị Nhị bằng giọng quyết tâm: “Nhị Nhị! Anh giao lại mẹ anh cho em để mẹ anh trở thành mẹ mới của em đấy! ”

“Vâng..!”

Đúng lúc này, Tiểu Ngưng giành lấy điện thoại từ tay Nhị Nhị nói: “Muộn thế này sao con vẫn còn chưa đi ngủ?”

“Vâng! Con đợi ba về tắm rửa cho con!” Dương Dương thành thật trả lời. “Con muốn ba tắm cho con giống như mẹ chứ không phải giao con cho bà Từ kia!”

“Nhưng giờ đã quá muộn rồi!”

“Mẹ yên tâm! Con sẽ không để cho mẹ phải lo lắng đâu ạ...” Dương Dương bộ dạng muốn nói lại thôi.

“Mẹ... Ba có rất nhiều bạn gái. Mỗi ngày có hẹn rất nhiều...”

“Uhm...” Tim Tiểu Ngưng nhói đau, cô vẫn còn yêu hấn.

“Vâng! Mẹ...! Mẹ cũng mau mau tìm bạn trai đi!” Bộ dạng nó gấp gáp. Nó đang cố vũ cho mẹ nó đi tìm bạn trai chỉ tiếc một nỗi nó không thể giới thiệu bạn trai ngay cho mẹ chọn lựa.

“Mẹ biết! Mẹ sẽ đi tìm bạn trai! Con đừng lo lắng!”

Kết...Cạch.. Tiếng mở cửa vang lên.

Dương Dương nhìn người đối diện đang đi đến, nó nói nhanh vào điện thoại: “Mẹ, ba về rồi! Con cúp máy nha! Mẹ nhớ lúc đi hẹn hò thì phải mặc bộ váy trắng như lần trước nhé!”

Cúp điện thoại nhanh, Dương Dương nhảy xuống giường, nói: “Ba đã về rồi!”

Lông mày Đường Hạo nhíu lại, thấp giọng dò hỏi: “Mẹ con có bạn trai sao?”

“Đúng ạ!” Cậu bé nhún nhún bả vai không để ý nói.

“Hừ...” Chân mày Đường Hạo càng nhăn hơn, sắc mặt tựa hồ lạnh đi vài phần. Hấn đang nghĩ đến điều gì đó.

Dương Dương nhìn biểu tình trên khuôn mặt của Đường Hạo, nó giả bộ lơ đãng nói: “Vợ của bác Lương vừa qua đời. Giờ mẹ đang chăm sóc con gái bác ấy!”

Đường Hạo run rẩy, hai tay nắm chặt lại thành quyền. Đáng chết, con trai mới vừa mới rời khỏi không lâu, nhanh như vậy đã muốn làm mẹ của đứa bé khác hay sao?

“Ba! Sao ba lại tức giận như vậy?” Dương Dương tròn xoe mắt, tỏ vẻ không hiểu hỏi.

Đường Hạo nở ra một nụ cười keo kiệt, nhíu mày nói: “Không giận sao được hả? Còn chưa tắm rửa rồi đi ngủ sao?”

“Chờ ba về tắm cho con đây” Dương Dương nhe răng cười: “Ba mau mở nước ấm đi! Con muốn đi ngủ lắm rồi!”

Đường Hạo đột nhiên cảm thấy đứa con này thật không giống hấn, hấn chỉ có thể nói: “Được!”

Thời gian trôi qua thật nhanh, Chung Diệp ra đi đã được hai tháng, đối với Tiểu Ngưng cũng là một thay đổi lớn.

Hai tháng qua quan hệ giữa hai người cũng dần trở nên sâu sắc. Lương Bân mỗi khi tan sở đều đến nhà cô, có khi ở lại cũng nấu ăn bữa tối. Lúc đầu cô còn cảm thấy khó chịu, nhưng cũng vì có Nhị Nhị ở giữa nên sự xấu hổ cũng nhanh chóng đi qua.

Nhưng bọn họ vẫn còn bị vây hãm trong quan hệ bạn bè bình thường.

Bất quá, trong buổi nói chuyện hôm qua, Lương Bân đã nói muốn cô làm bạn gái của anh. Khiến cô trở tay không kịp, không biết phải ứng phó thế nào.

Lương Bân ôn hòa cười, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tiểu Ngưng, bao bọc nó trong bàn tay to lớn của mình, nói: “Tiểu Ngưng! Anh biết thế này thì thật quá là đường đột nhưng đối với anh thì không. Từ khi Chung Diệp bị bệnh, anh và cô ấy luôn chỉ coi nhau như người thân, sống với nhau cũng là vì trách nhiệm. Còn đối với em, anh thật sự càng ngày càng yêu thích em hơn!”

Tiểu Ngưng lắp bắp không biết phải nói gì.

“Không cần phải ngạc nhiên như vậy! Chung Diệp biết, hơn nữa cô ấy còn cố vũ anh theo đuổi em nữa cơ! Chúng ta sau này sẽ là người một nhà có được không?” Lương Bân có phần bất đắc dĩ nói: “Nhưng em đừng hiểu lầm rằng vì cô ấy mà anh mới thích em. Trên thực tế, em là cô gái được rất nhiều đàn ông muốn yêu mến!”

“Em không phải là một cô gái! Em đã là mẹ của một đứa bé sáu tuổi rồi!”

“Haha...Như vậy thì em nguyện ý làm bạn gái của anh sao? Vậy chúng ta hãy cùng xây dựng gia đình với Nhị Nhị nhé!” Lương Bân chân thành nói, ánh mắt tha thiết nhìn vào Tiểu Ngưng.

Tiểu Ngưng chậm rãi gật gù đầu, Lương Bân kì thật là người tốt. Mà cô cùng với anh ấy có chung một lí do.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 129

Dương Dương nở một nụ cười thật rạng rỡ, trong miệng nó còn đang lẩm nhẩm ca từ, đủ thấy nó rất vui.

Đường Hạo ngồi trên ghế salon, mỉm cười nhìn con trai, với tay lấy cốc nước uống: “Mỗi lần từ nơi đó trở về là vui đến vậy sao? Vào cửa mà không biết chào ai, mới qua hai ngày mà đạo đức đã kém thế thì sau này ba sẽ không cho con đi như vậy nữa, đỡ phí hàng trăm ngàn hàng tháng mời thầy cô đến dạy lễ giáo!”

Đường Ngạo Dương cũng không phải vì thế mà mất vui, nó thách thức nhìn lại cha nó: “Không vấn đề gì! Dù sao ba có mẹ kế mới thì cũng chẳng có thời gian bên cạnh con nữa!”

“Có ý gì hả?” Đường Hạo hỏi một cách rất tự nhiên, phản ứng cũng rất nhanh.

“Không có ý gì cả! Ba! Con muốn đi tắm! Ba tắm cho con đi!” Dương Dương giống như đại lão gia ra lệnh, nhưng động tác của nó thật đáng yêu, hai tay đã vươn ra phía trước.

Đường Hạo chưa từng hầu hạ cho ai, nhìn con trai mình trước mặt hắn tự nhiên thấy thằng bé như già dặn thêm vài phần.

“Lúc trước, con ở với mẹ, con chỉ là một đứa trẻ nhưng chỉ sau hai tháng đã lớn hơn nhiều!” Nó vô tội nhìn ba nó, gương đôi mắt đáng thương lên hỏi: “Không phải những đứa trẻ không có mẹ đều phải tự mình sống độc lập hơn trước sao?”

“Con...” Đường Hạo bỗng nảy sinh cảm giác ác cảm.

“Con còn hơn nhiều đứa trẻ bất hạnh khác. Ít ra con còn có một người mẹ nhưng mẹ lại không được phép ở cùng con, phải đi làm mẹ đứa bé khác!”

Thấy con mình than thở như thế, Đường Hạo không khỏi run lên, không tin hỏi: “Con nói mẹ của con thật sự sẽ làm mẹ của đứa bé khác hay sao?”

Dương Dương lập tức gương lên khuôn mặt muốn khóc đầy ai oán nói: “Vâng! Mẹ muốn có bạn trai! Con cũng từng nói với ba đó là bác Lương Bản. Mẹ muốn làm mẹ mới của con gái bác ý!”

Nghe thấy thế, lồng ngực Đường Hạo như muốn nổ tung ra, toàn bộ khí tức muốn phát tiết ra ngoài, tứ chi hắn không ngừng run lên, nhìn chăm chú vào con trai hỏi: “Sao con không ngăn mẹ con lại? Con muốn mẹ con đi làm mẹ của đứa trẻ khác sao?”

“Con suốt ngày ở đây thì làm gì được ạ!” Dương Dương hỏi ngược lại.

Đường Hạo á khẩu không trả lời được.

“Hơn nữa, con cũng hi vọng mẹ tìm được người hợp với mình. Bác Lương rất tốt, nhất định sẽ đem lại hạnh phúc cho mẹ!”

Lý luận của con trai khiến lửa giận trong Đường Hạo càng nổi lên, trừng mắt nhìn con: “Một đứa bé thì biết gì về hạnh phúc chứ hả? Một tháng hai lần gặp con không phải là hạnh phúc rồi sao?”

“Ba mỗi ngày không phải cũng có một người bên cạnh sao? Hẹn hò đến tận khuya cơ mà!”

“Đó là ba đi làm việc!” Sắc mặt hắn ửng đỏ đôi chút.

“Nhưng mỗi lần ba về thì người đều sực nức mùi nước hoa, hơn nữa con cũng để ý thấy trên cổ ba có mấy vết son môi. Công việc của ba kì quái thật đấy”

Bị chính con trai mình chất vấn, Đường Hạo thẹn quá hóa giận: “Chuyện của ba không cần con quan tâm. Trẻ con thì biết gì, nhiệm vụ quan trọng nhất chính là học tập!”

Đáng chết, hắn vì muốn để cho con ngủ sớm, mà dạo này luôn về trước mười giờ. Như thế còn không tốt sao? Vậy mà bây giờ con trai còn đang chất vấn hắn.

“Con có để ý gì đâu! Con chỉ muốn nói rằng mẹ cũng là người và mẹ cần có bạn. Chi vậy thôi!” Nó nói xong rồi thì chạy biến lên lầu.

Đường Hạo từ trước đến nay đều ít biểu lộ cảm xúc, giờ lại thấy sự sợ hãi trên gương mặt hắn.

Cô thật sự đã tìm được bạn trai? Muốn làm mẹ của một đứa bé khác ư?

Đáng chết, cô nghĩ cũng đừng có nghĩ đến. Chỉ cần hấn không cho thì cô đừng mong có được hạnh phúc.

Thông qua một chút ít học vấn, lại được Lương Bán tiến cử, Tiểu Ngưng đã được nhận vào một công ty nhỏ. Tuy nhiên công việc của cô cũng chỉ là đánh một số tài liệu, sắp xếp văn bản, bưng trà rót nước.

Tuy công tác có đơn giản, không thể thăng tiến, nhưng Tiểu Ngưng lại cực kì vui vẻ bởi vào được một công ty như thế này là điều mà cô mong mỏi từ lâu.

“Công việc thế nào?...Có chỗ nào khó khăn không?” Lương Bán – nguyên là Tổng Giám Đốc công ty này hỏi thăm Tiểu Ngưng mới vào công ty được ba ngày.

“Đạ, mọi việc đều tốt đẹp!” Tiểu Ngưng xoay người mỉm cười với Lương Bán.

“Nếu có gì không hiểu cứ đến hỏi anh! À đúng rồi! Mấy ngày nữa là phải điều chỉnh lại công việc. Anh sẽ dẫn em đến trụ sở mới của công ty sau khi sát nhập!” Hấn nguyên là tổng giám đốc tập đoàn Minh Nhật, sau khi Minh Nhật được Đường Thị thu mua, trụ sở hoạt động chính đương nhiên sẽ phải chuyển về phía cao ốc của Đường Thị.

“Em có thể đi cùng sao? Tổng công ty hấn là rất lớn...”

“Không vấn đề gì! Rất dễ an bài cho một trợ lý tiểu muội mà!”

“Thật tốt quá!” Tiểu Ngưng đem tách cà phê vừa pha xong tới cho Lương Bán, nghe nói sắp chuyển trụ sở và điều chỉnh lại công tác mà không khỏi lo lắng. Kì thật đối với việc trụ sở chính to đẹp ra sao cô không quan tâm, chỉ lo đến công việc của mình. Lương Bán chỉ nhấp qua một ngụm rồi ngẩng lên nói với cô: “Thật không ngờ, cà phê Tiểu Ngưng pha càng lúc càng thơm!”

Tiểu Ngưng lắc đầu không dám kể công, chỉ nói là do cà phê công ty vốn đã ngon.

“Nhưng nều là người khác thì không thể pha ra hương vị này!”

“Ha ha...” Tiểu Ngưng ngượng ngùng nở một nụ cười đẹp như hoa, trên má không khỏi ửng hồng như táo chín.

Lương Bán nhìn cô mà ngây ngốc.

Tiểu Ngưng xoay người giả vờ như có việc phải làm.

“A! Đúng rồi! Ngày kia công ty có dạ hội, em đi cùng anh có được không?”

“Dạ hội...” Giọng nói Tiểu Ngưng sò sọ nói: “Không được! Em không thích hợp...Không tiện để tham gia...”

“Ha ha.. Không cần phải sợ! Buổi tối anh đưa em đi chọn lễ phục!”

“Vâng... Được ạ!” Lương Bán mỉm cười nói như thế khiến Tiểu Ngưng không thể từ chối nổi, thật là một loại áp lực bá đạo.

Lương Bán quả là một người đàn ông tỉ mỉ biết cách chăm sóc phụ nữ, anh ta dẫn Tiểu Ngưng đi khắp các cửa tiệm để lựa chọn trang phục phù hợp nhất với cô. Cuối cùng Tiểu Ngưng lại lựa chọn một bộ lễ phục tuy cổ điển nhưng vẫn khá đẹp.

Bất quá, không phải vì Tiểu Ngưng không muốn diện đẹp, để lộ những đường cong cơ thể mà điều đặc biệt ở bộ lễ phục này là nó có một chiếc khắc lủa quấn quanh cổ, vừa vặn giúp cô che vết xăm kia đi.

“Anh Lương, cảm ơn anh! Mấy ngày nữa em sẽ gửi anh tiền lễ phục này!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130

Trước khi lên lầu Lương Bán nói với Tiểu Ngưng.

“Tiểu Ngưng ! Em có cần phải khách sáo với anh như thế không? Bây giờ chúng ta không phải là bạn trai , bạn gái của nhau sao?..” Lương Bán giữ lấy cánh tay cô, di chuyển đến gần miệng, như sắp hôn môi cô.

“Không!” Tiểu Ngưng rút tay lại, thân thể như đang phỏng bị.

Lương Bân vì hành động của Tiểu Ngưng mà không khỏi kinh ngạc cùng xấu hổ. Nhưng màn đêm đen kịt kia đã che giấu đi toàn bộ: “Đó là anh tặng em! Lên lầu đi!”

“Không cần! Em có thể lên một mình được!” Thấy trong giọng của mình có vài phần đề phòng, cô vội vã nói ngay: “Anh lái xe cẩn thận! Mau về sớm nghỉ ngơi!”

Lương Bân gật đầu: “Em đi lên trước đi! Thấy em vào nhà rồi anh sẽ về ngay!”

Vào nhà, vừa thay được quần áo xong, lại có tiếng chuông cửa vang lên.

“Anh Lương, sao lại lên đây...?” Tiểu Ngưng không hoài nghi mở cửa, nhìn thấy người thì trái tim như bị kéo rụng xuống, hoảng hốt nói: “Sao lại là anh?”

Đường Hạo đứng ngoài cửa, dùng sức mở rộng cánh cửa để bước vào trong sau đó hần như chủ nhà từ từ đóng cánh cửa lại, nói: “Sao? Trẻ thế này cô còn chờ đợi người nào nữa ư?”

Hắn tiến vào nhà một cách hiên ngang, làm Tiểu Ngưng không có cách nào khác phải thối lui lại về phía sau: “Muộn như vậy, anh đến tìm tôi là có chuyện gì sao?”

“Cô cũng biết bây giờ là muộn rồi sao? Tôi còn tưởng cô đi khuya không biết đường về nhà cơ đấy! Rốt cuộc cô đi đâu mà bây giờ mới về?” Ngữ khí của Đường Hạo không khác gì anh chồng nổi cơn ghen khi thấy vợ mình về trễ. Không khí thoáng thoáng có mùi dấm chua.

“Làm sao anh biết?” Tiểu Ngưng nghi ngờ hỏi.

Hắn không nói. Sự thật thì hắn đã tới đây từ bảy giờ tối, gõ cửa mà không có tiếng trả lời, hắn mới lái xe đi lòng vòng quanh khu phố, đến tận bây giờ nhìn thấy ánh đèn thì mới lên.

Tiểu Ngưng hít một hơi thật sâu, nói bằng giọng bình thản: “Tôi có hẹn với bạn trai, giờ mới về! Anh tới phải chăng là có chuyện? Hay là Dương Dương gặp chuyện gì sao?”

“Bạn trai? Nhanh như vậy cô đã tìm ngay được một tên đàn ông nào rồi sao?” Hắn thật sự chỉ muốn túm chặt lấy tay cô, chặt đứt ngữ khí bình thản đáng ghét kia. Cô thật to gan, dám trước mặt hắn thừa nhận mình đã có bạn trai.

“Uhm...” Tiểu Ngưng nhìn bộ dạng tức giận của hắn, trong lòng không khỏi nổi lên một trận xao động. Hắn có phải là đã để ý đến cô rồi không? Nhưng cô vẫn cố đè nén cảm xúc xuống, thân nhiên hỏi hắn: “Dương Dương ở chỗ anh có ngoan hay không? Nếu nó làm phiền đến anh thì tôi thành thật xin lỗi, lần sau khi gặp, tôi sẽ khuyên bảo nó!”

Tiểu Ngưng lo lắng, nếu cha con họ bất hòa thì sẽ ảnh hưởng không tốt đến sự trưởng thành của Dương Dương.

Nhìn biểu tình bình tĩnh, ngữ khí rõ ràng của cô lại càng tăng thêm sự giận dữ trong lòng Đường Hạo.

Đáng chết, hắn tình nguyện để cho cô đuổi mình ra khỏi cửa, có như vậy hắn mới có thể công khai mà phát tiết nỗi bức tức trong lòng, nhưng cô biểu lộ bình thản thế kia khiến cho hắn phải kiềm chế cảm xúc của mình lại.

“Dương Dương rất hiểu chuyện! Về điểm này cô an tâm, tôi cũng là cha của nó mà!” Hắn vắt chân ngồi hiên ngang trên ghế sofa, rõ ràng chưa có ý muốn rời đi.

Tiểu Ngưng đứng cạnh cửa, nắm chặt hai tay, hai mí mắt cũng hạ xuống, giữ im lặng. Cô không đuổi hắn, cũng không biết phải làm gì.

Đường Hạo châm một điếu thuốc lên hút, làn khói mỏng bay lượn trong không khí, xuyên qua quần áo ngủ in hoạt họa của cô.

Tóc cô được buộc lên một cách tùy ý, vài sợi tóc khéo léo rủ xuống trước mặt.

Áo ngủ khá kín đáo nhưng lại như ánh đèn thu hút ánh mắt thiêu thân của hắn.

Đáng chết, hai tháng qua hắn chưa lúc nào thấy thật hứng phấn, vậy mà bây giờ lại cảm thấy một luồng khô nóng đang lưu chảy trong thân thể.

Như cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng đang dán chặt trên người mình của hắn, cô bất an dao động.

Sắc mặt bỗng hồng hồng lên đôi chút, nhưng cô tự nói với mình không được nhẹ dạ như vậy. Trong mắt của Đường Hạo, hắn coi cô đáng ghét còn hơn căn rác rưởi, hơn hẳn còn hơn cả lũ vi trùng, ngày đó khi cô bám lấy âu phục của hắn, cầu xin hắn khẩn thiết như vậy mà chỉ nhận được một cái nhìn lạnh lùng, thù ghét do hắn ban tặng.

Cô cũng biết rất rõ, bên cạnh hắn có biết bao nhiêu phụ nữ xinh đẹp giỏi giang. Mà cô thì mãi mãi cũng không sánh bằng họ.

“Anh có chuyện gì muốn nói với tôi sao?” Trầm ngâm một hồi lâu, cuối cùng Tiểu Ngưng lấy hết dũng khí mở miệng lên tiếng trước.

“Không được kết giao với ai!” Người đàn ông ngồi trên ghế sofa thấp giọng ra lệnh.

Cô tựa hồ như không nghe rõ lời hắn nói, nghi ngờ nhìn lại hắn.

“Tôi nói cô không được phép kết giao với bất cứ tên đàn ông nào!” Lần này, Đường Hạo nói to hơn, mấy sợi tóc trên trán hắn cũng run run theo.

Tiểu Ngưng quay đầu lại, chớp chớp mắt, không nói gì.

“Lời tôi nói cô có nghe không hả?” Hắn tự coi đây giống như công ty của hắn, hắn là tổng tài, còn Tiểu Ngưng là cấp dưới phải nghe lệnh hắn.

“Đã nghe rồi!” Tiểu Ngưng gật gật đầu, sau đó cố hết sức nói: “Tôi muốn nghỉ ngơi, anh không phải là nên về đi sao?”

Thấy bộ dạng ngoan ngoan như con cừu non của cô, tâm tình Đường Hạo tốt lên hẳn.

Đem điều thuốc dập tắt, hắn từ từ bước về phía nàng.

Tiểu Ngưng thấy hắn tiến về phía mình, khí thế như áp bức theo từng bước chân của hắn, cô cảm thấy ngột ngạt mà lui dần về phía sau đến khi chạm vào vách tường, không còn chỗ nào để lui nữa.

Thân thể của Tiểu Ngưng ngoảnh mặt đi, không để luồng nhiệt khí của hắn thổi qua trên khuôn mặt cô, cố cứng rắn nói chuyện với hắn: “Nếu không có chuyện gì, xin anh về đi có được không?”

Đối diện với hắn, cô không bao giờ có thể ở thế thượng phong.

Hắn giữ chặt hai tay cô bên sát mép tường, ép sát má xuống nhìn sâu vào đôi mắt trong veo như nước hồ thu của cô khiến người ta phải mê mẩn.

Nhìn bộ dạng sợ hãi của cô, Đường Hạo không thể cao hứng nổi: “Cô rất sợ tôi đúng không?”

Tiểu Ngưng không nói gì, chỉ cúi đầu thấp xuống hơn nữa, lưng dán chặt vào bức tường. Hành động của cô cũng đủ cho hắn đáp án.

“Ha ha, hắn có giống như tôi, cũng nói chuyện với cô như thế này...” Cặp môi mỏng của hắn ghé sát bên tai cô, hơi nhẹ nhàng nhưng không khác gì bức cung.

Cô nhẹ nhàng lắc đầu.

“Vậy hắn có giống như tôi, cũng động chạm cô như thế này không?” Hắn vừa nói, tay lại vừa đặt lên nơi kiều động của cô mà xoa nắn.

Lúc này, thân thể Tiểu Ngưng hốt hoảng mà không ngừng vặn vẹo, tránh né bàn tay của hắn: “Anh đừng có như vậy! Không thể được...”

Đường Hạo nhìn bàn tay bị cô đẩy ra, tức giận quát: “Thế nào hả? Cô thật sự đã cho hắn chạm qua!”

“Không có! Anh ấy không giống như anh. Lúc nào anh ấy cũng tôn trọng tôi!” Cô bước nhanh về phía cánh cửa, quay mặt nói với hắn: “Đến lúc anh nên đi rồi đây!”

“Hắn thật sự chưa có chạm qua cô?” Hắn không tin, có người đàn ông nào kháng cự được cô.

“Không có!” Cô lớn tiếng đáp trả hắn: “Muộn lắm rồi đấy! Anh còn phải tắm cho Dương Dương thì nó mới đi ngủ, có phải không?”

Đường Hạo lúc này mới để ý đến thời gian, hơn mười giờ đêm, nếu hắn về quá muộn thì tên tiểu tử kia sẽ không chịu tắm rửa mà đi ngủ, đành thấp giọng nói: “Cô mau đi tìm một công việc đi! Nếu rảnh quá không có việc gì để làm thì hãy đi học lại! Còn nữa, không được kết giao bạn trai!”

Sau khi nói xong, hắn rời đi với tư thế cuồng vọng!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131

Lại đây! Hát cho tôi nghe” Người con trai đeo kính râm, đang ngồi cạnh bể bơi ngược nhìn lên phía mặt trời thấp giọng ra lệnh.

Nắng sớm rực rỡ vàng tươi chiếu rọi lên thân hình người đàn ông trẻ. Màu da của hắn sáng lên trong ánh ban mai khiến cô gái nhỏ ngồi cạnh nhìn mà không che dấu nổi sự si mê.

Phải nói là vô cùng si mê, si mê đến ngẩn ra. Cô muốn tiến sát lại bên anh, cô biết anh không thể nhìn thấy nên có thể mặc sức mà “làm càn”.

Ngồi trên ghế tựa cả như cả nửa ngày mà không nghe thấy một tiếng hát nào của cô ngân lên, Đường Hạo giận dữ quát: “Chết tiệt, cô đang làm cái gì vậy hả?”

“A! Thiếu gia! Thế nào...?” Cô gái nhỏ xấu hổ thu miệng đang chảy nước của mình lại hỏi.

“Cô ? Cô chậm cả nửa ngày rồi đây! Đồ ngốc, có nghe tôi nói hay không vậy hả?”

Đương nhiên là cô có nghe hẳn nói. Những từ ngữ cộc cằn khó nghe nhất của hắn luôn luôn là mệnh lệnh. Sau khi cô được dọn sang bên cạnh phòng hắn, hai người trừ lúc hắn đến bệnh viện hoặc làm mất xa trị liệu, thời gian còn lại thì bên nhau như hình với bóng.

“Tôi bảo cô hát! Sao cô không có phản ứng gì vậy?” Hàng sáng, sau khi thức dậy, hắn đốc sức bơi lội sau đó ngồi nghe tiếng hát của cô gái nhỏ kia là một cách hưởng thụ của hắn.

“Khụ! Khụ...” Cô gái hắng giọng, bắt đầu ngâm nga tiếng hát du dương, vẻ mặt cũng hòa chung trong bài hát.

Hắn nằm trên ghế, thích thú lắng nghe, vẫy vẫy tay bảo cô đến bên hắn.

Cô gái nhỏ cũng chậm rãi dựa vào hắn, tự nhiên cũng có chút lém lỉnh, muốn được hắn yêu thích nhiều hơn, mỉm cười ngân nga thêm câu hát.

Đột nhiên, bàn tay của anh ta không chút khách sáo, phóng thẳng tới ngực cô.

Cô gái ngừng tiếng hát, miệng chuyển dần sang những tiếng rên nhẹ,...

Người đàn ông trẻ tuổi đó ôm lấy cô. Xoay người, hắn đặt cô dưới thân mình. Anh ta bắt đầu hôn lấy hôn để từ mi mắt, sống mũi thẳng rồi xuống đến bờ môi mọng đỏ đang run rẩy của cô gái.

Sau đó, hắn như không có được sự thỏa mãn, tiếp tục hôn lên thân thể cô.

“Đừng mà! Nhột quá...” Cô gái nhỏ cố gắng tránh khuôn mặt hắn, ra sức lắc đầu.

“Ha ha... Nhưng mà tất cả chúng đều thật đáng yêu! Tôi thực thích hôn...” Hơi thở nóng bỏng của anh ta qua làn môi mọng phả xuống ánh mắt cô.

Bởi một câu khen ngợi nho nhỏ đó của hắn, cô gái ngừng ngay kháng cự, ngơ ngác hỏi hắn: “Anh không phải đã nói em rất khó coi sao? Tại sao bây giờ lại đáng yêu chứ?”

Hắn chẳng quan tâm tới điều cô hỏi, chỉ càng kịch liệt gọi lên sự nồng nhiệt tuổi trẻ trên thân thể của cô.

“Đừng Đừng mà ... Ở đây sẽ có người nhìn thấy”

“Sẽ không có ai nhìn thấy đâu ! Tôi đã kêu Lục Phong đuổi hết bọn họ, cấm không cho lại gần bể bơi!” Đôi môi mọng của anh ta nhếch lên, mỉm cười.

“Anh... sao lại làm như vậy? Bọn họ.. bọn họ.... nhất định sẽ nghĩ....chúng ta... đang làm cái gì đó!” Cô gái nhỏ vừa đỏ mặt, vừa tức giận.

“Ai dám cười chúng ta nào? Tuổi trẻ là để có những giây phút tự do cuồng nhiệt này mà!” Hắn giáo huấn cô, ở tuổi này có thể “Làm xăng làm bậy được rồi”

Cô gái không tin lời hắn, nhưng cũng không có phản kháng, ở dưới thân thể bá đạo của hắn mà bắt đầu nghênh hợp, dây dưa.

Váy ngắn bị lật đến tận thắt lưng, hai chân bị tách ra đặt lên thân hắn.

Mặt trời không biết đã lên cao từ lúc nào, ánh nắng càng lúc càng nóng bỏng, bên bể bơi có một đôi nam nữ đang dây dưa cùng nhau.

Bụng dưới khô nóng dịch chuyển, thân thể không ngừng vận vẹo theo tiết tấu luật động của người đàn ông kia.

Khó sống. Cô thật sự rất khổ sở!

“A!” Người đang ngủ trong bóng tối đột nhiên hét to rồi bừng tỉnh, bước xuống bật đèn phía đầu giường, cả người cô ướt đầm mồ hôi, thờ hồn hể.

Trời ạ! Bọn họ đã làm cái gì? Tại sao lại mơ đến những hình ảnh trước đây dây dưa cùng hắn? Tiểu Ngưng vui mặt vào trong lòng bàn tay, nhưng sự trống rỗng phía bụng dưới cô không cách nào vui lấp đi được.

Cô khăn trương đi rót một cốc nước đầy, rồi uống cạn, vẫn không thể nào giảm bớt được sự khô nóng ngạt thở đang lưu chuyển trong chính bản thân mình.

Cô thất bại, ngồi phịch xuống giường, thì thảo nói nhỏ: “Đều là tại anh! Nếu anh không yêu tôi tại sao lại còn xuất hiện trong cuộc sống của tôi! Xin anh, xin đừng quấy rầy cuộc sống của tôi nữa!!”

Đều là do lúc tối gặp hắn, cô không nghĩ sẽ lại xảy ra chuyện thế này...

Biệt thự Đường gia.

Nằm trên giường lớn, Đường Hạo cố gắng đến n+1 lần xóa bỏ hình ảnh của cô ra khỏi đầu, nhưng càng muốn xóa thì lại càng hiện lên rõ ràng.

Cả buổi tối, trong đầu hắn lại hiện lên một đoạn kí ức của sáu năm trước. Hắn như thế nào mà lại trêu chọc cô để rồi cô vừa khóc vừa đuổi theo hắn.

Ngồi dậy, hắn lại suy tư châm một điếu thuốc lên hút.

Một thân lễ phục màu trắng bó sát quanh người, dáng người Tiểu Ngưng yếu điệu, mái tóc dài xõa xuống, uốn thành từng lọn nhỏ, thoát nhìn trông cô thật phần đoan trang và dễ thương.

Khuôn mặt được trang điểm một lớp nhẹ, khiến cô càng thêm xinh đẹp.

Cô bất an, sờ lên sợi dây chuyền kim cương trên cổ mới có thể thở ra.

Lương Bàn đi bên cạnh Tiểu Ngưng, thấy hành động nhỏ vừa rồi của cô, nắm chặt tay cô mới yên lòng nói: “Không cần lo lắng! Không roi được đâu!”

“Ha ha.. Em sợ sẽ đánh mất. Nó đắt như vậy..” Sợi dây chuyền đó là của Chung Diệp, tối qua Lương Bàn đã đưa nó cho cô vì biết cô không có sợi dây trang sức nào cả.

Bởi vì là dạ tiệc chúc mừng công ty mới được thành lập, cho nên những người có mặt ở đây trừ bỏ người trong công ty còn có các nhân vật tiếng tăm trong giới tài chính, bất động sản, giải trí,....

Nhìn chung quanh, mọi người ở đây ai cũng ăn mặc sang trọng, nam thì comlet âu phục chỉnh tề, nữ thì lễ phục lộng lẫy kiêu diễm, Tiểu Ngưng thấy hơi sợ, nép sát vào bên cạnh người duy nhất mà cô biết ở đây, run rẩy nói: “Em thật sự không quen những nơi như thế này! Như thế nàythật là cứ như dọa người...”

Cô cảm thấy mình như lỡ bước chân vào một thế giới hoàn toàn xa lạ, bất giác sợ hãi lan tràn trong cơ thể.

Lương Bàn khẽ cười nhìn cô, rõ ràng cô gái xinh đẹp đi bên anh tối nay vẫn chưa nhận ra cô đang được mọi người chú ý, hơn nữa lúc này đây ánh mắt của nhiều người đàn ông xung quanh cũng bị cuốn hút bởi cô.

“Tin anh đi! Em đang làm rất tốt!”

“Uhm..” Cô nhìn xung quanh, thấy rất nhiều quý cô cũng đã cầm một ly rượu trên tay để thưởng thức, cô cũng khăn trương cầm lấy một ly trên khay của người phục vụ.

Lương Bàn nhìn động tác khá ái của cô gái nhỏ xinh đẹp, không thể không nở một nụ cười.

Tiểu Ngưng trộm thè lưỡi cười với anh, thấp giọng hỏi: “Em có thể như vậy chứ?”

“Đương nhiên! Em hoàn toàn có thể thưởng thức nó!”

“Tuyệt...” Rượu cũng không phải là thứ xa lạ gì đối với cô, Tiểu Ngưng nhấp môi một chút: “Chà... Cũng không tệ.... thật nhiều hương vị..”

“Rượu trong những bữa tiệc như thế này đương nhiên không thể tệ được. Chất lượng là thượng hạng mà.! Nhưng phải cẩn thận một chút! Em đừng uống quá nhiều!”

“Sẽ không đâu! Tỉu lượng của em cũng chỉ có một chút thôi!” Tiểu Ngưng không phải là thích uống rượu, mà là đứng ở nơi này bây giờ cô thật sự không biết phải làm gì.

Chung quanh chợt ồn ào lên.

Lúc này, có hai người mới xuất hiện trong buổi tiệc, mọi người đều cúi chào đáp lễ thật lịch sự với họ. Tiểu Ngưng nhìn qua sau đám người, một thân ảnh quen thuộc đập vào mắt cô, khiến tim cô ngừng đập trong giây lát, bất động mà tự hỏi tại sao hắn lại ở đây?

Bộ lễ phục màu đen sang trọng, một thân áo măng ca quý càng làm tôn thêm khí chất vương giả vốn có trong hắn, bên cạnh hắn là một cô gái dung mạo bất phàm, vô cùng xinh đẹp. Hai người sánh bước bên nhau trông hết như một cặp tiền đồng ngọc nữ.

Bọn họ đứng bên nhau, vô cùng xứng đôi.

Ánh mắt Tiểu Ngưng đầy sự hâm mộ, nhưng trong ngực cô lại dâng trào cảm giác chua xót.

Đường Hạo – thân là đương nhiệm tổng tài của tập đoàn Đường Thị, cùng vị hôn thê xinh đẹp môn đăng hộ đối sánh bước đi ra trên khán đài hội trường, ngay lập tức trở thành tiêu điểm. Phóng viên đua nhau chụp ảnh, ánh đèn flash nhấp nháy liên tục vào đôi nam nữ tuyệt mỹ đó.

“Hoan nghênh các vị đến dạ tiệc mừng cho việc thành lập công ty con của Đường Thị!” Hấn cười mờ, trịnh trọng nói khiến hội trường đang ồn ào bỗng yên lặng.

Tiểu Ngưng chưa bao giờ thấy qua biểu hiện này của hấn, trong từng hình ảnh qua tiếp xúc với hấn, cô kinh ngạc phát hiện ra, nguyên lai trong đám đông hấn lại là người có khí chất lãnh đạo hiên ngang thu hút mọi người đến vậy, thật không thể nghĩ ngờ.

Những lời lưu loát vừa nói xong, cả hội trường đồng loạt vỗ tay, Lương Bán một bên cũng khinh hỉ mà vỗ tay theo, ghé vào tai Tiểu Ngưng nói nhỏ: “Vị kia chính là tổng tài mới của công ty chúng ta, Đường Hạo!”

“Uh.” Tiểu Ngưng nghe, gật gật đầu, cũng không có hỏi nhiều.

“Thật là tuổi trẻ tài cao!” Lương Bán nói thêm, cũng không khỏi hâm mộ hấn, “Tuy là có gia tộc phù trợ nhưng rất có khí chất và năng lực lãnh đạo!.”

“Uhm.” Nghe thấy Lương Bán nói như vậy, cô cũng không biết phải đáp lại ra sao.

Lương Bán đột nhiên thấp giọng, cười nói với Tiểu Ngưng: “Anh ta đang đi đến đây! Đừng quá căng thẳng nha!”

Lương Bán vừa mới nói xong, sắc mặt Tiểu Ngưng chuyển ngay sang trắng bệch, ngẩng phát đầu lên chỉ thấy Đường Hạo đang cầm tay vị hôn thê của hấn đang đi đến chỗ bọn họ.

Đường Hạo đưa tay ra trước: “Hân hạnh, giám đốc Lương, nhờ có năng lực quản lí của anh mà trong thời gian ngắn mới lập được công ty này!”

“Cũng là nhờ vào sự chỉ huy của Tổng tài!” Lương Bán khách sáo nói, chủ động chào hỏi Tiền Ly Nhi: “Tiền tiểu thư, hôm nay rất xinh đẹp!”

“Cám ơn!” Tiền Ly Nhi cũng lễ phép đáp lại, bất quá thật sau trong ánh mắt lại có sự đề phòng.

Đường Hạo lơ đãng liếc nhìn qua người phụ nữ sắc mặt trắng bệch bên cạnh Lương Bán, khẽ nhếch môi mỏng hỏi: “Vị này phải chăng chính là Lương phu nhân!”

“Không, là bạn gái của tôi! Cô ấy họ Lục!” Lương Bán giới thiệu đơn giản, cũng không nói tên thật.

“Xin chào Lục tiểu thư!” Đường Hạo tươi cười, đưa tay về phía Tiểu Ngưng.

Tiểu Ngưng chỉ có thể vươn tay, căng thẳng sợ hãi, khẽ môi khẽ động: “Chào ngài! Đường tổng!”

Đường Hạo dùng sức siết bàn tay cô, lúc này Tiểu Ngưng mới sững sờ, hấn đang muốn cảnh cáo cô: “Lục tiểu thư thật xinh đẹp. Tôi cũng có một người bạn tâm giao cũng mang họ Lục, đáng người cũng đẹp y như Lục tiểu thư đây vậy!” Hấn đột nhiên hạ giọng trêu ghẹo.

Tiểu Ngưng bởi vì lời nói không đúng đắn của hấn, mà trên mặt không còn chút huyết sắc nào.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132

“Vậy sao? Hóa ra trên đời này lại có người giống nhau như thế!” Lương Bán mỉm cười nói, bàn tay khăn trang nắm lấy tay Tiểu Ngưng.

Đường Hạo nhếch cao mày kiếm, nói: “Tôi cũng cảm thấy có chút kì quái!”. Nói rồi, kéo tay Tiền Ly Nhi đi.

Căng thẳng cao độ đã qua, hiện tại Tiểu Ngưng mới thả lỏng được một hơi.

“Sắc mặt em trông tệ quá! Có phải có chỗ nào không được thoải mái sao?” Lương Bán lo lắng hỏi.

“Ở đây nhiều người quá! Em thấy thật khó thở nổi!” Tiểu Ngưng nói đại một lý do.

“Vậy chúng ta về trước vậy! Em chịu khó một chút nhé!” Lương Bán tỏ vẻ quan tâm.

“Về sớm sao? Anh không sợ thất lễ với người trong công ty ư?”

“Không có vấn đề gì cả! Sức khỏe của em mới là quan trọng!”

“Vâng!” Tiểu Ngưng cảm động cười.

Sau một lúc, Tiền Ly Nhi mới cẩn thận quan sát Đường Hạo, hờn dỗi mà trách móc: “Thật là!... Có một mỹ nhân là vị hôn thê như em ở bên rồi mà vẫn còn nghĩ đến cô gái khác nữa sao?”

“Anh nói nghĩ đến cô gái khác khi nào?” Đường Hạo lơ đãng nói.

“Anh Hạo, em đã chấp nhận Dương Dương rồi, và sau này em cũng sẽ yêu thương nó. Nhưng mà... anh nhất định chỉ được yêu thương một mình em thôi!” Câu cuối mang đầy ngữ khí bá đạo, che dấu đi sự chán ghét trong lòng của cô ta.

“Ừ! Em yên tâm! Anh nhất định sẽ không để ý đến bất cứ cô gái nào khác!” Đường Hạo thần nhiên nói, sau đó giơ đồng hồ trên tay lên xem “Anh còn một vài hội thảo quan trọng nên phải về tổng công ty bây giờ. Anh sẽ cho người lái xe đưa em về!”

“Anh Hạo...”

Đường Hạo chẳng thèm để ý đến cô ta, vẫy tay gọi trợ lý rồi rời đi.

Đang ở trong lúc tiệc tùng cao cấp thế này, Tiền Ly Nhi thật sự không muốn hấn rời đi, bỏ lại cô một mình như thế.

Nhìn đôi nam nữ cách đó không xa, Đường Hạo cười cợt: “Ha ha, tối hôm nay cô diễn thật sự tốt!...”

Vừa mới ra ngoài đại sảnh, điện thoại của Lương Bân đột nhiên đổ chuông. Là thư kí của anh.

“Tổng giám đốc Lương, tổng tài muốn ngài đến công ty ngay lập tức, chủ trì một cuộc họp với bên thông tấn!”

“Cái gì?” Lương Bân lên giọng hỏi lại.

“Vâng! Đường tổng tài mới gặp được năm người bạn cũ của ông ấy, nên không thể đến! Muốn ngài qua đó để chủ trì thay! Tài liệu cũng đã chuẩn bị xong hết cả rồi!”

“Vậy sao? Được rồi!” Lương Bân tắt điện thoại, cúi xuống khó xử nhìn Tiểu Ngưng.

“Anh có công chuyện bận rộn thì cứ đi đi! Em một mình bắt xe trở về cũng được mà!” Tiểu Ngưng tâm tư cũng còn đang rối bời, lúc này cô cũng muốn được yên tĩnh một mình.

“Nhưng em về một mình anh không an toàn!” Lương Bân lo lắng: “Vậy anh sẽ nhờ nhân viên gọi xe giúp em!”

“Cũng được!”

Lương Bân gọi cho nhân viên, phân phó một hồi rồi lái xe rời đi.

Một mình đứng trong gió đêm, Tiểu Ngưng đang lặng lẽ đợi xe đến đón thì bất ngờ lúc này có một chiếc thể thao màu bạc phanh “Kitt” một cái, dừng lại bên cạnh cô.

Tiểu Ngưng kinh hãi một phen, lui về phía sau vài bước, những lọn tóc nhấp nhô như sóng cuộn.

Đường Hạo đẩy cửa xe bước xuống, lạnh như băng nhìn cô.

Tiểu Ngưng lo lắng nhìn bốn phía chung quanh, vừa rồi còn có mấy người nữa thế mà trong chốc lát lại chẳng có ai. Cô hoảng sợ, muốn vòng qua hấn ra về.

“Cô nói xem, cô có đi được hay không?” Hấn nói không nhanh không chậm, chộp lấy cánh tay Tiểu Ngưng.

“Anh có chuyện gì không? Nếu có thì để ngày mai nói! Bây giờ đã là đêm...” Cô phập phồng sợ hãi, muốn nhanh chóng đi khỏi đây.

“Có một số việc nói vào ban đêm mới là thú vị nhất...!” Hấn vừa nói, bàn tay vừa từ phía sau ôm lấy người cô. Khi đáng hai người dính sát vào nhau, thân thể của hấn nổi lên hứng thú lạ kì.

Tiểu Ngưng giãy dụa, muốn thoát khỏi vòng tay của hấn: “Anh không thể đối xử với tôi như thế này được!”

“Người có thể là Lương Bân sao? Hừ, tại sao hấn lại để cô lại một mình trong đêm hôm lạnh lẽo thế này nhỉ?” Đường Hạo không nói thêm gì nhiều, trực tiếp kéo cô vào trong chiếc xe.

Chiếc xe ngênh ngang phóng đi.

Khách sạn cao cấp Đường Thị, trong phòng tổng thống.

Nhìn sàn nhà lát đá hoa cương cao cấp bóng loáng, mắt Tiểu Ngưng đột nhiên mở ra, bình tĩnh hỏi : “Đường Hạo, anh không phải rất chán ghét tôi sao? Anh chẳng phải luôn khinh thường tôi sao? Tại sao lại dẫn tôi đến chỗ này?”

Không trả lời câu hỏi của cô, cặp mắt sắc lạnh của Đường Hạo chăm chú nhìn cô hỏi: “Tôi hỏi cô ngày đó cô đã đồng ý với tôi như thế nào?”

“Đồng ý? Đồng ý với anh cái gì?” Cô khó hiểu.

“Tôi đã nói rằng cô không được kết giao bạn trai. Hiện tại cô với Lương Bàn là quan hệ gì hả?” Hắn dùng sức bóp chặt cằm của cô, toàn thân tản ra một luồng khí lạnh lùng đến đáng sợ.

“Tôi không có nói là đồng ý. Tôi chỉ nói là tôi đã nghe thôi!” Cô nói rõ từng chữ một trả lời lại hắn.

“Đáng chết! Cô dám đùa bỡn tôi?”

“Tôi không có! Đường Hạo, tôi có quyền tự do kết bạn!” Tiểu Ngưng nhỏ giọng nói, nước mắt bắt đầu lăn xuống.

“Đừng có nói quyền đó trước mặt tôi! Tôi nói cô không được kết bạn là không được kết!” Hắn bá đạo nói, không có chút đạo lý nào cả.

“Vì sao? Anh dựa vào cái gì mà cấm đoán tôi?” Tiểu Ngưng nước mắt mờ mờ nhìn hắn. Có phải hắn đang ghen không? Bởi vì hắn thích mình?

Đường Hạo bị cô hỏi lại như vậy, á khẩu không trả lời được. Phải mất một vài giây sau, hắn mới lấy lại được sự trầm tĩnh thường ngày. Hắn hỏi: “Có muốn được sống cùng Dương Dương hay không?”

“Anh đồng ý để cho Dương Dương về với tôi sao?” Cô mở to hai mắt, nét mặt biểu lộ ý cười.

“Đừng có vui mừng quá sớm! Chúng ta làm một giao dịch. Cô rời khỏi người đàn ông kia thì có thể được sống cùng với Dương Dương!” Hắn tin, cô sẽ nhận lời với yêu cầu này.

“Sống cùng nhau? Anh muốn để Dương Dương về sống cùng với tôi sao?”

“Không phải! Là cô đến chỗ tôi, ở cạnh mà chăm sóc Dương Dương” Chỉ khi nào cô ở bên cạnh hắn, thì hắn mới nắm được cô trong lòng bàn tay.

“Vậy đến khi anh kết hôn thì sẽ như thế nào? Vợ của anh, tôi và Dương Dương sẽ ở cùng một chỗ sao?” Lúc ở bữa tiệc, cô cũng nghe qua hắn nói sẽ kết hôn trong thời gian tới, nếu như là vậy không phải cô và Dương Dương sẽ cực kì khó xử sao?

“Không! Sau khi tôi kết hôn chỉ có cô và Dương Dương ở đó! Đương nhiên không phải..” Hắn ngừng lại: “Bắt cô lấy thân phận người giúp việc mà ở cùng đâu!”

“Hả?” Kích động trong lòng tan nhanh như bột xà phòng, “Cho tôi suy nghĩ một chút!”

Hiện tại cô cần phải cẩn thận suy xét.

Nhìn ra sự “lo lắng” của cô, Đường Hạo cảm tức nói: “Lúc trước còn nói là sẽ không bao giờ rời xa con mình, vậy mà sau một thời gian ngắn có thể vì một người đàn ông mà bỏ qua cơ hội được ở bên con!”

Đáng chết, một người đàn ông góa vợ kèm theo một đứa con gái nhỏ, so với đứa con mình dứt ruột đẻ ra lại còn quan trọng hơn sao?

“Cho tôi thời gian suy nghĩ được không?”

“Cô có phải là không có đàn ông thì không sống nổi hay không ? Hả” Giọng nói hắc tuyến, hắn ôm lấy cô tiến đến giường lớn.

Làn váy nhấc lên, lộ ra đôi chân trắng muốt như ngọc, đôi gầy cao gót lại càng làm tăng thêm vẻ thanh tú mê hoặc người.

Tầm mắt hắn chuyển dời từ hai chân cô lên lên một thứ lộ ra từ cổ của cô.

Sợi dây chuyền kim cương làm cho mắt Đường Hạo lại càng thêm đen đặc lại. Hắn quỳ một chân xuống, giật ngay cái vật chướng mắt kia.

“Không được! Đây là dây chuyền của chị Chung Diệp. Nó không phải của tôi! Xin anh, ngàn vạn lần đừng làm hư nó...” Hắn giật như thế, cô đương nhiên hiểu mục đích của hắn. Vợ vàng vòng tay ra sau cô tháo sợi dây xuống, cẩn thận đặt nó vào trong chiếc ví của mình.

“Cô như vậy là muốn thế chỗ một người đã chết sao? Lục Giai Ngưng, cô thích loại kim cương nào tôi sẽ mua ngay nó cho cô. Cô thích đến mức phải đi mượn đồ của người đã chết sao? Có ý gì hả?!” Hắn đột nhiên thật sự tức giận. Vì cái gì mà lúc trước lại không mua tặng cô một món đồ hay trang sức gì đó? Hắn không muốn trên thân thể của người phụ nữ trước mặt này có thứ gì của người khác. Một chút cũng không được.

“Tôi không có thích. Lúc tôi mặc lễ phục không có đồ trang sức cho nên...” Ngờ ngẫm của hắn như vậy là sao chứ? Nói cô như phụ nữ hám giàu không biết cả liêm sỉ, thật quá oan uổng.

“Cái gì? Lễ phục?” Bộ váy trên người cô bây giờ cũng không phải hắn mua. Hắn túm lấy cổ áo cô, kéo mạnh.

Liên tiếp là những âm thanh ‘ xẹt, xẹt’ vang lên, bộ lễ phục đẹp đẽ kia bị xé rách, để lộ đôi vai trần của cô.

“Đường Hạo! Anh cao quý, còn tôi là loại phụ nữ thấp kém, anh luôn khinh thường cơ mà!...” Bị hấn dẫn đến đây, cô cũng đã nghĩ đến sự việc có thể phát triển đến mức này.

Bởi vì, hấn khi dễ cô, vũ nhục cô sớm đã trở thành thói quen.

Cho nên cô không có kêu là, không có giẫy dụa. Cô dùng sự bình tĩnh để chọc giận hấn, cô nghĩ như vậy hấn nhất định sẽ buông tha cô.

“Không sao cả! Ha ha, bởi vì bao cao su có thể giải quyết tất cả!” Hấn bây giờ cần cho cô nghe một cái có thuyết phục : “Sao ? Đây là vấn đề cô lo lắng ư? Nếu cô ngại thì tôi sẽ rút lại yêu cầu ban nãy vậy!”

Nhìn người đàn ông trên đỉnh đầu cũng chính là người đàn ông trong tưởng niệm hàng đêm, cô chỉ có thể cười khổ.

Bộ lễ phục bị hấn phá bỏ hoàn toàn, chỉ còn lại đồ lót. Cô để mặc hấn, muốn làm gì cô thì làm.

Cô nhắm chặt hai mắt, cự tuyệt nghe âm thanh vũ nhục của hấn. Cô thừa nhận đây là người đàn ông cô yêu. Chỉ cần hấn ra tay, chỉ cần hấn muốn thì cho dù cô kiên trì đến mấy thì cũng sẽ tan biến trong nháy mắt.

Đáng buồn nhất đây chính là chứng cứ cho sự giễu cợt và khinh bỉ của hấn.

Đường Hạo cũng không như lời hấn nói, hấn không có dùng mà chỉ đơn giản là trực tiếp tiến vào trong cơ thể của cô. Hấn muốn cơ thể của người phụ nữ này cả trong lẫn ngoài đều là dư vị của hấn.

Mà bây giờ đêm mới bắt đầu, hấn bắt đầu hôn môi, hấn muốn trên bụng này, chân dài này, phía sau tấm lưng trắng ngà này đều lưu lại dấu vết của hấn.

Khi hấn đem thân thể của cô đối vị trí với hấn, nhìn lên tấm gương nói qua tấm lưng trần của cô với giọng lãnh huyết : “Nhìn đi, cô không nhớ những chữ cái này sao? Cô không thấy xấu hổ nếu trước mặt người đàn ông kia cởi sạch cô ra, không ngại hấn đoán được những ý nghĩa trong những kí hiệu này sao?”

Không! Tiểu Ngưng nhắm mắt lại, nước mắt lại chảy xuống không dám nhìn vào những chữ cái sỉ nhục này.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133

Một hồi chuông điện thoại bá đạo vang lên, cắt đứt ai đó đang xông pha chiến đấu.

Trong lúc này, ai không biết tốt xấu mà gọi điện đến vậy? Thật muốn chết đây mà!

Hấn chỉ có thể cắn răng đình chỉ hoạt động, nhưng vẫn ở trong cơ thể của cô mà tiếp điện thoại.

“Ba , sao ba vẫn chưa về? Con vẫn đang chờ ba về tắm cho con!” Nhiệm vụ chính của Dương Dương hiện nay chính là giám sát ba nó, sau 10h tối mà ba nó chưa trở về nó sẽ gọi điện thoại.

Tiểu Ngưng quay đầu cảm thấy thật khó thở, không muốn cho đối phương nghe được tiếng thở hổn hển. Là ai gọi điện thoại cho hấn? Vị hôn thê của hấn sao?

“Hôm nay, ba sẽ không về nhà!”

Vừa nghe được là do con trai của cô gọi đến, một hồi khó chịu trong lòng bỗng dưng biến mất.

“Không về nhà? Sao ba lại không về nhà? Ba không về nhà con sẽ không đi ngủ được!”

“Nghe lời!...” Trong lòng hấn bây giờ rất xúc động ít nhiều cũng muốn đánh người nhưng hấn nén lại cảm xúc tức giận đó.

“Không biết đâu! Có phải bây giờ ba đang ở chỗ đi nào đó phải không? Ba vì đi đó mà không quan tâm đến con nữa phải không?” Vừa nói, Dương Dương vừa khóc lớn lên, khóc đến thương tâm qua điện thoại.

“Không có! Ba không có ở cùng đi nào cả. Hiện tại ba đang làm việc!” Đường Hạo bị đứa con bức giận đến mặt lúc đỏ lúc trắng, một đứa bé sáu tuổi sao có thể hiểu rõ mọi chuyện như thế?

“Gạt người! Muốn như thế ai còn làm việc nữa! Ba mau về nhà đi!”

“Anh mau về đi! Đừng để cho Dương Dương khóc như vậy!” Tiểu Ngưng ở một bên nói, Dương Dương khóc to như thế cô cơ hồ cũng đã nghe thấy.

Đường Hạo lườm cô, ở trong thân thể của cô mà liên tiếp cảnh cáo cô mau ngậm miệng lại.

Hắn dùng ánh mắt để nói cho cô biết đêm hôm nay hắn nhất định sẽ không bỏ qua cô.

“Được rồi! Ba đúng là không phải có công chuyện nhưng là....”

“Con không muốn nghe gì nữa! Con muốn ba về nhà! Ba không về con sẽ rời khỏi nhà này ngay lập tức!” Dương Dương uy hiếp, khẩu khí lớn vô cùng.

“Nghe ba nói, hiện tại ba đang ở cùng mẹ của con! Có chuyện gì” Cuối cùng Đường Hạo cũng không thể không nói ra tình hình hiện tại bây giờ bằng không thì thể nào hắn cũng bị tiểu tử kia giằng co điện thoại đến mai mất.

“A...” Dương Dương nhất thời phản ứng không kịp : “Ba lại gạt con! Sao ba có thể ở cùng một chỗ với mẹ chứ?!” Dương Dương lập tức ngừng tiếng khóc

“Không có!”

“Vậy ba để con nói chuyện với mẹ! Nếu mẹ thật sự ở cùng một chỗ với ba thì con sẽ về phòng ngủ!” Nó thông minh đưa ra yêu cầu.

Đường Hạo đem điện thoại cho người, xấu hổ mà vui mình, sẵn giọng nói : “Nhanh nghe điện thoại!”

Tiểu Ngưng bịt chặt microfone lại, nhỏ giọng nói: “Dừng lại ở đây đi! Anh nên về đi có được không?!”

Cuồng vọng của nam nhân không để ý đến lí do thoái thác của cô.

Hắn là cô ý để cô không thể chịu nổi.

Vì đề phòng không muốn con trẻ nghe được những âm thanh bất nhã, Tiểu Ngưng đành phải nói nhanh qua điện thoại, giải thích ở cùng ba của nó là vì có chuyện cần giải quyết, khuyên nó hãy về phòng ngủ đi.

Dương Dương ngoan ngoãn nhanh chóng nghe lời, vội vàng cắt điện thoại.

Mà lúc này, hắn đã khôi phục lại trạng thái cao nhất.

Hắn hoàn toàn không chế được cảm xúc của Tiểu Ngưng, đem cô nhập sâu vào trận hoan ái, sâu đến tận cùng.

Thâu đêm, thân thể hắn cùng cô dây dưa một chỗ cho đến khi có ánh sáng bình minh, hắn mới thỏa mãn buông cô ra. Hai người ngủ thật say.

Âm thanh quần áo sột soạt khiến người thân thể mỗi nhừ, khóe mắt nặng trĩu mới mở ra được.

Nắng sáng rực rỡ chiếu thẳng xuống căn phòng xa hoa, Đường Hạo một thân âu phục chỉnh tề ngồi bên giường. “Tỉnh dậy đi!”

“Ồ...” Tiểu Ngưng xoa xoa đầu, không có nhìn hắn.

“Ở trong này ngủ thêm một lúc nữa! Tôi sẽ bảo người mang bữa sáng đến cho cô! Buổi chiều, tôi sẽ trở lại đón cô!” Hôm nay hắn muốn dẫn cô đi dạo phố mua sắm. Hắn muốn cô từ trong ra ngoài mỗi một kiện đồ đều phải do hắn mua.

Tiểu Ngưng không trả lời hắn, hai mắt khép lại.

Hắn cúi thấp xuống, in sâu trên môi hồng của cô một nụ hôn. Sau đó, Đường Hạo mới bước ra khỏi phòng tổng thống.

Đường Hạo vừa mới cất bước đi ra khỏi thang máy, quản lí khách sạn đã kịp đến giữ chân: “Đường tổng, tôi là quản lí khách sạn.!”

“Ừ?” Đường Hạo giơ cổ tay lên, nhìn đồng hồ đang chuyển động : “Có chuyện gì?” Hành động này biểu thị cho việc hắn không có nhiều thời gian, hiện tại đang bận bịu công việc.

“Đường tổng, lần trước dọn dẹp trong phòng của ngài có thấy một số tiền mặt rơi trên mặt đất!”

“Tiền mặt?”

“Tổng tài, chính là lần trước ngài tới đây nghỉ ngơi. Số tiền đó đây ạ!” Quản lí đem vật trong tay giao cho hắn.

Đường Hạo nhìn số tiền trong tay. Không sai, đây chính là số tiền mà lần trước hắn cho cô. Bây giờ, hắn bỗng tỉnh ngộ. Thì ra cô không hề lấy số tiền này.

Ngồi vào ghế làm việc, tâm tình của Đường Hạo thật sự rất tốt. Cô không có cảm số tiền này, điều đó nói lên cô không phải hạng phụ nữ dựa vào cái nghề kia mà kiếm tiền. Hấn cũng cho thư kí đi điều tra, một trăm ngàn kia cô cũng không có động đến.

Nếu cô là loại người vì tiền mà làm tất cả thì sẽ không có lí do gì mà không cảm số tiền này.

Xem ra những điều tra trước kia về cô là hoàn toàn chính xác, cô chỉ là một nhân viên trang điểm nhỏ ở đó mà thôi.

Không sai, một người mẹ dễ dãi đâu có thể dạy được một đứa con ngoan đến vậy!

Về mặt của hấn càng thêm kích động, môi mông nhếch lên cười.

Hấn tin tưởng cô nhất định sẽ lựa chọn con, lựa chọn hấn.

Buổi chiều, trước lúc nghỉ, hấn vùi đầu vào trong công việc.

Buổi chiều, hai giờ sau đó, hấn tay xách một túi trang phục đến phòng tổng thống của khách sạn. Vì quần áo của cô đã sớm bị hấn xé nát, nên hấn phải nhờ thư kí đi mua hộ một bộ trang phục nữ.

Nhìn quanh một hồi không thấy có bóng người, mắt hấn chậm rãi sắc lại. Đáng chết, ngay cả quần áo cũng không có, người phụ nữ kia rời khỏi đây bằng cách nào?

“A! Vị tiểu thư trong phòng này nói là mượn một bộ trang phục của chúng tôi sau đó thì rời đi!” Cô nhân viên phục vụ phòng thành thật trả lời.

Đường Hạo thật sự muốn hét to, ai cho các cô cho cô ấy mượn quần áo. Nhưng cuối cùng lí trí của hấn vẫn chiến thắng phần nộ.

Ra mở xe, Đường Hạo bấm số điện thoại của cô.

“A lô! Hiện tại cô đang ở đâu hả?”

“Đang làm việc! Hiện tại tôi có rất nhiều việc phải làm! Không có thời gian nghe điện thoại!” Cô bình tĩnh trả lời lại giống như bọn họ chỉ là hai người xa lạ, không có con, không có một đêm tình mãnh liệt triền miên vừa mới hôm qua.

Cô so với hấn càng thêm lạnh lùng.

“Cô đang làm việc tại nơi nào?” Đường Hạo nhin xuống, hô to. Cái giọng bình tĩnh vừa rồi là cái gì chứ!

“Tít..Tít..” Cô không trả lời, trực tiếp ngắt điện thoại.

Đường Hạo thật không thể tin, phụ nữ kia dám treo điện thoại của hấn.

Hấn dùng lực nhấn ga thật mạnh, hung ác nham hiểm, nghiêm mặt lại nói: “Lục Giai Ngưng, cô tưởng không nói thì tôi không biết cô ở nơi nào sao?”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 134

Đương nhiệm tổng tài tập đoàn Đường Hạo bỗng nhiên đại giá quang lâm đến một công ty con trực thuộc tập đoàn khiến toàn bộ nhân viên đang làm việc trở tay không kịp.

Do tổng giám đốc tạm thời đi vắng, phó tổng cùng các trợ lí mau chóng chạy ra nghênh đón: “Tổng tài, ngài đến để thị sát sao? Vậy ngài muốn đến bộ phận nào trước? Mọi người...”

“Đừng khẩn trương! Tôi không phải đến để thị sát công việc. Hôm nay tôi đến là để tìm một người!” Ha ha, hóa ra cô đang làm việc trong một công ty của hấn, vậy là sẽ càng dễ bắt được cô hơn không phải sao?

“Là tổng giám đốc ạ? Nhưng hiện tại tổng giám đốc không có ở công ty!” Phó tổng lập tức nói.

“Không! Tôi tới tìm một người... bạn” Hấn đặc biệt nhấn mạnh tiếng “bạn” này. : “Lục Giai Ngưng là nhân viên công tác thuộc bộ phận nào?”

“Dạ... Dạ... Tôi lập tức đi điều tra ngay! Tổng tài, xin ngài chờ trong ít phút!”

Tin tức đương nhiệm tổng tài đại giá quang lâm đến công ty lan truyền nhanh chóng, khiến các nhân viên nữ không khỏi bàn tán xôn xao.

“Oa... Thật sự muốn nhìn tổng tài của chúng ta quá! Nghe nói anh ấy ở ngoài đời còn phong độ hơn cả trong ảnh trên tạp chí...” Một nữ nhân viên trẻ tầm hai mươi, hai mốt tuổi về mặt say mê nói.

“Đương nhiên, năm nay anh ấy được bình chọn là người có sức hấp dẫn nhất trong tất cả những doanh nhân trẻ triển vọng trong nước. Ôi... Phải nhìn được anh ấy mới được, chưa biết chừng lại có cơ may được tổng tài để mắt đến!” Một nhân viên nữ khác nói.

Đem đồng văn kiện xếp lại thành chồng, ngón tay Tiểu Ngưng không ngừng run rẩy, sắc mặt cũng chậm rãi trở nên trắng bệch, hơn nữa cô còn có thể nghe được nhịp tim của chính mình đang đập liên hồi, rất nhanh.

Hắn ta như thế nào mà đến nơi này? Đi thị sát công ty sao?

Hay là... đến để tìm cô?

Tiểu Ngưng lắc lắc đầu, không có khả năng. Hắn không thể biết cô làm việc tại nơi này, hơn nữa hôm qua không phải cô cũng đã cho hắn thỏa mãn rồi, hiện tại cô cũng không muốn để tâm đến việc này.

Sự việc hôm qua... Tiểu Ngưng bất giác cười khỏ, bất quá cứ coi như là bị quấy rối thôi, ít nhất mấy ngày tới có lẽ hắn sẽ không tìm cô, nhưng tại sao lại đến nơi này?

“Tiểu Ngưng! Chị nói xem, em mặc bộ quần áo này có đẹp không? Tiểu Phan nói em không có đẹp...” Một cô nhân viên đang sửa sang lại bộ quần áo trên người, chạy đến hỏi Tiểu Ngưng.

“À... Đẹp lắm!” Tiểu Ngưng lập tức gật đầu.

“Ha ha, tốt quá! Em đi nộp văn kiện, chưa biết chừng sẽ được nhìn thấy tổng tài đẹp trai kia!”

“Vậy à? Chúc cô may mắn!” Tiểu Ngưng cố nặn ra nụ cười, trên khuôn mặt vẫn duy trì sự bình tĩnh.

“Tiểu Ngưng! Sao chị chẳng có chút kích động gì vậy? Chẳng lẽ chị chưa bao giờ nhìn thấy tổng tài của chúng ta mấy năm nay đều được chụp hình ảnh bìa những tạp chí kinh tế và tài chính sao?” Cô gái cầm lấy tay Tiểu Ngưng, xúc động nói.

“Ừ... Tôi có biết!” Tiểu Ngưng thản nhiên nói đáp lại.

“Cô xem xem! Tiểu Ngưng cùng với tôi, xét về diện mạo thì kẻ tám lạng người nửa cân. Những cô gái như chúng ta cũng chỉ nên coi tổng tài như một người bình thường thôi, cho dù có thích thì cũng phải giữ yên ở trong lòng! Làm sao mà giống như cô, cố gắng để cho tổng tài bắt gặp mình...” Cô gái tên Tiểu Phan cười nhạo nói.

Cô gái bị cô nói tức giận trừng trừng mắt nhìn lại: “Cô nói cô chỉ là người nhan sắc tầm thường thì được nhưng đừng có lôi tôi vào! Không chừng tôi nghĩ cô lại tự cho mình là đại mỹ nhân...”

“Buồn nôn! Thật đáng ghê tởm! Cô nhìn Tiểu Ngưng mà xem đi. Người ta từ nãy giờ bình tĩnh không giống như cô, một bộ dạng mê trai! Thấy ghét...” Tiểu Phan là một câu.

Tiểu Ngưng trốn sang một bên tiếp tục làm việc, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy thật khó sống, ai cũng nhìn ra giữa cô và Đường Hạo kia là căn bản không thuộc cùn một thế giới, hẳn làm sao mà có thể thích cô.

“Xin hỏi vị nào là Lục Giai Ngưng tiểu thư?” Giám đốc bộ phận nhân sự vô cùng lễ phép khách khí hỏi. Trời ạ, hẳn như thế nào mà không biết nơi này có một bằng hữu của tổng tài vậy?

“Xin chào! Tôi là Lục Giai Ngưng!” tạm ngưng lại công việc đang dang dở, Tiểu Ngưng lễ phép chào giám đốc nhân sự.

Trong phòng, tiếng hai cô gái đang cãi nhau bỗng nhiên dừng lại.

“Xin chào! Lục tiểu thư!” Giám đốc từ trước đến giờ luôn là kẻ ăn trên ngồi trước, dùng lỗ mũi để nhìn sự việc lại nhiệt tình đi về phía trước bắt lấy tay Tiểu Ngưng, về mặt cực kì nịnh bợ.

Không chỉ có Tiểu Ngưng ngạc nhiên mà ngay cả hai cô gái còn lại cũng đang trân trân ghen giọng nhìn vào người kia. Đây là giám đốc nhân sự thường ngày đó sao?

“Lục Giai Ngưng tiểu thư! Mời cô vào tổng văn phòng, tổng tài muốn nói chuyện với cô một chút! Ngài ấy đang chờ!”

Mặc dù đã đoán được hẳn đến đây là để tìm cô, nhưng khi nghe giám đốc nói như thế, thì Tiểu Ngưng vẫn thật sự cảm thấy tiếc nuối nói: “Thật xin lỗi nhưng giám đốc có thể chuyển lời dùm tôi hiện tại đang làm việc, không có thời gian để gặp tổng tài!”

“Không sao! Công việc của cô sẽ có người khác làm dùm! Lục tiểu thư, mời cô đi nhanh sang văn phòng phó tổng có được không? Để tổng tài chờ lâu không tốt lắm!” Giọng điệu luôn khách khí, nói là “mời” nhưng tên giám đốc này lại nhanh tay tóm lấy tay Tiểu Ngưng kéo ra khỏi phòng làm việc.

Sau khi bọn họ rời khỏi, hai nhân viên nữ khác nhau kia không hẹn mà gặp, quay đầu nhìn nhau, trằm miệng một lời nói: “Tiểu Ngưng?”

Tiểu Ngưng bị đẩy vào một văn phòng, giám đốc nhân sự kia nhìn vị khách quý đang ngồi trên ghế sofa mà cúi đầu chào hỏi: “Xin chào tổng tài. Chào phó tổng!”

“Nguyên lai, Lục tiểu thư đây lại là người quen cũ của tổng tài! Sao không nói sớm cho chúng tôi. . . ” Phó tổng ngồi một bên làm bộ thoái thác trách nhiệm

“Không! Chúng tôi không hề quen biết!”

“Phó tổng, hiện tại tôi có chuyện muốn nói cùng Lục tiểu thư, vậy cô ấy có thể tan sở sớm được chứ?” Đường Hạo chẳng quan tâm đến lời nói của Tiểu Ngưng, cũng chẳng để ý đến hình ảnh một người đã có hôn thê trực tiếp kéo cô ôm lấy vào lòng. Loại cử chỉ này người ngoài nhìn vào tất nhiên sẽ không tin hai người chỉ là quan hệ bạn bè.

Tiểu Ngưng dùng toàn bộ sức lực để kháng cự lại: “Không thể như thế được!” Nhưng lời nói của cô có chiếm vị trí quá bé trong hoàn cảnh này.

Đường Hạo gật gù đầu với phó tổng, ôm Tiểu Ngưng đi vào thang máy.

Đi qua các nhân viên, họ chỉ biết nghẹn giọng mà trân trối.

Khoảnh khắc bước vào xe, nụ cười trên khuôn mặt Đường Hạo biến mất thay vào đó là một tia âm độc khiến cho Tiểu Ngưng lạnh cả sống lưng: “Anh tới tìm tôi rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Tôi có nói cho phép em rời khỏi khách sạn sao? Tôi nói chiều nay sẽ đến đón em!” Hắn đang cố gắng không chế chính bản thân mình không bóp nát cổ tay cô ra, vì sao hết lần này đến lần khác lừa dối hắn?

“Nhưng, tôi còn phải đi làm! Đây không phải là quán bar!” Cố gắng giãy dụa khỏi bàn tay cứng như thép của hắn, cô chậm rãi nói.

“Vậy sao em lại ngắt điện thoại của tôi?” Dù là đi không chào tạm biệt thì cũng không đến mức phải ngắt điện thoại với hắn.

“Tôi nghĩ không cần phải cho anh biết nơi tôi đang làm việc. Đó là cuộc sống riêng của tôi!”

“Cuộc sống riêng của em? Em nói cho tôi em muốn sống dạng cuộc sống nào?” Đường Hạo tức giận nói, nhấn ga lái xe nhanh hòa vào dòng xe cô tấp nập trong thành phố.

Tiểu Ngưng nhìn Đường Hạo, sau một lúc mới mở miệng chậm rãi nói: “Đường Hạo, anh có cuộc sống của anh. Trong cuộc sống của anh, anh sẽ cưới một người vợ hiền thực, sẽ có một gia đình hạnh phúc. Để Dương Dương trở về bên cạnh anh tôi rất an tâm, bởi tôi biết anh là một người cha tốt!”

Thanh âm của cô không lớn nhưng lại chậm rãi đánh sâu vào trong tim Đường Hạo. Cô nghĩ đến hắn sẽ cùng Tiền Ly Nhị lập gia đình, sau đó lại có con cùng sống hạnh phúc với con của bọn họ. Hắn thật sự còn chưa bao giờ nghĩ đến điều đó.

“Anh có biết trên đời này tôi không còn người thân nào nữa hay không? Tôi rất sợ cô đơn. Buổi tối một mình tôi nằm trong phòng một mình, tôi thật sự rất sợ hãi. Tôi chỉ có thể tưởng tượng một cuộc sống hạnh phúc, nhưng hạnh phúc không thuộc về tôi. Thật sự là rất đau khổ. . . . !” Nói đến đoạn này, nước mắt cô không kìm được mà lặng lẽ rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135

Đường Hạo vẫn trằm miệng lái xe. Chiếc xe chạy vào khu mua sắm thời trang hạng nhất của thành phố. Đây là khu mua sắm nổi tiếng với những cửa hàng thời trang thiết kế sang trọng mà chỉ có những kẻ trong giới thượng lưu mới bước vào được. Sau khi đỗ xe, Đường Hạo bước xuống vòng qua trước mũi xe, mở cửa xe cho Tiểu Ngưng. Động tác bá đạo nhưng có vẻ dịu dàng hơn nhiều.

Xuống xe, Tiểu Ngưng nhìn bốn phía nghi ngờ hỏi hắn: “Anh dẫn tôi đến đây làm gì?”

“Mua quần áo!” Hắn bá đạo, thờ ơ nói như thể đang nói chuyện gió mưa thời tiết bình thường, tuyệt đối không cho cô có cơ hội kháng cự.

“Tôi có đủ quần áo rồi! Không cần mua!” Tiểu Ngưng lắc lắc đầu. Cuộc sống của cô từ trước đến nay luôn tiết kiệm, quần áo đủ mặc là được rồi.

“Này! Không phải tôi mua cho em! Mà là muốn em từ bây giờ phải luôn luôn mặc quần áo do tôi mua cho!” Đường Hạo nói xong, mới giật mình phát hiện tại sao giọng hắn lúc này lại dịu dàng, bức thiết như vậy.

Trong nháy mắt Tiểu Ngưng như bị mê hoặc. Cô sức nhớ đến nhiều năm trước hẳn đối với cô luôn bá đạo và cuồng vọng, nhưng sâu sắc bên trong thì lại cực kì yêu thương sủng ái cô.

Xúc động, cô nhanh chóng đuổi kịp bước chân của hắn. Hai người bước vào một cửa hàng thời trang vô cùng sang trọng mà chỉ có thẻ vàng của hội viên VIP thì mới có thể bước vào được. Cửa hàng thời trang như thế này luôn thu hút sự quan tâm của các tiểu thư, phu nhân nhà quyền quý, mỗi người bước vào rồi bước ra, từng bộ trang phục đều thể hiện đẳng cấp của họ.

Đường Hạo vừa xuất hiện, chủ cửa hàng ngay lập tức ra chào đón đủ biết hắn là khách quen ở đây.

Nghĩ đến điểm này, Tiểu Ngưng tự nhiên thấy không thoải mái, hương vị chua xót lan tràn trong lồng ngực của cô.

Chủ tiệm này trước kia vốn là người mẫu nổi tiếng, tuy rằng hiện tại đã ngoài bốn mươi nhưng nhìn vẫn rất tươi trẻ, đáng người cũng vô cùng đẹp.

“Đường tổng, hôm nay là tận thế hay sao mà lại có nhã hứng tự mình cùng bạn gái đi mua đồ thế này? Ha ha, vị tiểu thư xinh đẹp này hẳn là rất quan trọng đối với ngài nha!” Ánh mắt chủ tiệm nhìn Tiểu Ngưng đầy sự hâm mộ.

Tiểu Ngưng chỉ biết cười trừ. Cô là người quan trọng với hắn sao? Nếu là người quan trọng thật đối với hắn thì chắc chắn hắn sẽ không làm cô phải rơi nhiều nước mắt đến vậy. Nếu quan trọng, hắn sẽ không lạnh lùng lăm lăm bạc lái xe đi khi cô phải quỳ xuống cầu xin hắn!

Nhiều nhất hẳn đối với cô cũng chỉ là sự bá đạo. Tự tôn đàn ông đang tác quái trong lòng hắn khi thấy cô mặc quần áo do người đàn ông khác mua cho.

Đường Hạo không có phủ định lời nói của chủ tiệm, đứng , cô gái kia khiến hắn thật sự có cảm giác lạ không giải thích được... “Thái Thuốc! Chị giúp bạn gái tôi chọn một vài bộ trang phục! Tôi tin vào con mắt thẩm mĩ của chị!”

“Ha ha ... Đâu có!”

Tiểu Ngưng theo sau, bất động hệt như con búp bê bị bắt mặc thử không biết bao nhiêu là bộ trang phục với đủ loại kích thước. Đáng người Tiểu Ngưng khá cân đối cho nên mặc bộ nào cũng thích hợp vô cùng. Nhưng người đi cùng cô lại là khách quý đặc biệt cho nên nhân viên phải cẩn thận dè chừng.

Cuối cùng sau khi thay một bộ trang phục phương Tây màu sáng bằng tơ lụa khá trang nhã, Tiểu Ngưng mới bước ra. Đường Hạo từ ghế sa lon đứng dậy mỉm cười nói: “Bỏ nhãn mác! Mặc luôn đi!”

Cô gái phục vụ phía sau cầm kéo nhỏ chuẩn bị cắt nhãn trên trang phục.

Tiểu Ngưng cả kinh, vội vàng lùi về đằng sau xua tay nói: “Không được... Không được! Bộ quần áo này quá đắt...” Vừa rồi cô để ý nhìn giá trên mác của bộ quần áo này. Nó trị giá bằng lương cả năm làm việc của cô.

“Nghe lời đi! Chỉ cần mặc đẹp là được rồi” Đường Hạo thần nhiên nói, sau đó trực tiếp cầm chiếc kéo trên tay cô nhân viên kia, tự mình cắt nhãn xuống.

Tiểu Ngưng hoàn toàn kinh hoàng, khuôn mặt biến sắc đến không còn chút máu.

Mà sau đó, Đường Hạo lại hạ thêm một câu khiến Tiểu Ngưng đang bất an thiếu chút nữa là nổi điên: “Ha ha, chỗ quần áo còn lại phiền chị đưa đến địa chỉ này!”

“Dạ được! Ha ha... Đường tổng phải thường ghé thăm tiệm của chúng tôi nha!” Chủ tiệm như mở cờ trong bụng, hôm nay thu lợi thật không ít, đủ để trong nửa tháng cũng chẳng cần phải mở cửa hàng.

“Ha ha... Yên tâm đi!” Đường Hạo nói xong kéo người còn đang đại đi chưa tỉnh, đi ra khỏi cửa tiệm thời trang xa hoa đó.

Đi ra khỏi cửa tiệm, cô mới tỉnh lại, cầm lấy cánh tay hắn nói: “Tại sao phải mua nhiều quần áo cho tôi như vậy? Chỗ đó ước chừng cũng phải hai mươi bộ, mà mỗi bộ thì giá vô cùng đắt...”

“Bởi vì em mặc chúng vào, tôi rất thích!” Đường Hạo thần nhiên nói, giống như đang nói chuyện thời tiết với cô .

“Nhưng những bộ quần áo đó vô cùng đắt. Tôi không thể nào mua chúng được...” Cả đồng quần áo như vậy, cho dù cô có làm việc cả đời chắc cũng không thể trả nổi.

“Tôi có để em trả tiền đâu! Những thứ đó là tôi mua cho em. Được rồi! Chúng ta còn nhiều chuyện cần làm nữa, vậy nên đừng mất thời gian ở nơi này nữa!” Hắn cũng không phải ngày nào cũng rảnh rỗi như thế này, cho nên hôm nay mọi chuyện cần phải xử lí cho tốt.

“Tôi không cần những quần áo đó! Bộ trên người này tôi nhất định sẽ kiếm tiền trả lại anh!” Tiểu Ngưng mặt lạnh, sau đó xoay người bước đi.

“Em còn điều gì không hài lòng?” Đường Hạo từ phía sau dùng một tay ôm cô vào ngực. Cô gái nhỏ kì quái này, hôm nay nếu như là cô gái khác đi dạo phố mua nhiều đồ như thế này, chắc chắn cô ta sẽ nhảy ngay vào lòng hắn mà cảm ơn rồi rít.

Chết tiệt, hắn thật sự đối với cô rất nhân nhượng. Chỉ cần cô nói không thích, hắn sẽ đưa cô đến nơi khác cho đến khi cô thích mới thôi.

Tiểu Ngưng đẩy cánh tay hất ra, thân hình như rắn gầy dựa muốn rời khỏi lồng ngực của hắn: “Tôi không nhớ là nói muốn anh mua đồ cho tôi! Không cần....”

“Tôi mua quần áo cho em là sai sao?” Hắn không hiểu hỏi cô.

Tiểu Ngưng nhắm chặt mắt lại, sau đó mở to mắt ra, ngẩng cao đầu nhìn hắn nói: “Những thứ này đối với tôi mà nói giống như anh chỉ là bồi thường cho đêm hôm qua! Là tiền thù lao anh trả tôi! Đường Hạo, van xin anh đừng có dùng tiền mà trêu đùa tôi! Van xin anh đừng, xin anh đừng có dùng vật chất để hạ nhục tôi! Đời này tôi mười bảy tuổi một lần bị bán là quá nhục nhã rồi!”

Đường Hạo không ngờ cô lại lí giải hành động của hắn như vậy, thân thể cô không ngừng run rẩy lạnh lẽo, hắn khẩn trương giải thích nói: “Tiểu Ngưng, em đừng nghĩ nhiều, tôi không có ý đó...!”

Hắn gọi cô một tiếng “Tiểu Ngưng”, đây là lần đầu tiên sau khi gặp lại hắn gọi tên cô thân mật như vậy.

Cô ngừng lại, không giãy dụa nữa, khuôn mặt ngẩng cao nhìn hắn như tìm tòi thứ gì đó. Mọi mong đồ mập mạp như bị úy khuất.

“Tôi biết em không có làm cái nghề đó!” Hắn vỗ nhẹ đầu cô, muốn cô quên đi nỗi thống khổ.

Cánh môi Tiểu Ngưng giật giật, cô rút cuộc cũng chịu không nổi. Những uất ức tủi nhục suốt ba tháng qua cuối cùng cũng có thể giải tỏa. Nước mắt ứa khuất không ngừng tuôn chảy, thấm ướt khuôn mặt nhỏ nhắn: “Anh rút cuộc cũng tin rồi sao? Anh rút cuộc cũng tin tôi rồi sao...?”

“Được rồi! Đừng khóc!” Hắn không quá ôn nhu lau nước mắt cho cô, lại nhìn xung quanh. Cô gái đáng chết, họ đứng giữa đường thu hút ánh mắt của vô số người đi lại ngó nhìn.

Quá vui sướng, Tiểu Ngưng giống như bị mất linh hồn tùy ý bước theo hắn.

Hắn tin tưởng cô, điều này mới thật sự làm cho cô thật sự vui sướng, thật sự vui vẻ... Dù sao thì hắn cũng là cha của con trai cô, là người mà cô yêu sâu đậm.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136

Thất thần đi loạn theo hắn, kết quả bị hắn dẫn đến một cửa hàng kinh doanh toàn quần áo lót của phụ nữ.

Nhìn một lượt các loại đồ, có đủ mọi kiểu dáng, sắc mặt Tiểu Ngưng đỏ hồng lên nhanh chóng, tùy tiện cầm hai kiện đồ. Cô thật sự chỉ muốn chạy nhanh đi ngay lập tức.

Nhìn bộ dạng ngượng ngùng của cô, Đường Hạo thấy buồn cười dụ hỏi: “Em không nhìn số đo sao? Tôi thấy nếu em mặc size B thì sẽ rất nhanh chóng không thờ nổi đó!”

“A...” Cô cúi đầu nhìn lại, quả nhiên là số đo nhỏ nhất, ngượng ngùng nói: “Anh biết sao? Chẳng lẽ chỉ nhìn mặt nhân thôi mà biết có vừa hay không thôi sao?”

Đường Hạo nhú mày không nói gì.

Tiểu Ngưng đi theo sau hắn, nghĩ đến hắn nhất định rất hiểu về phụ nữ, bởi vì hắn cũng từng có không biết bao nhiêu là đàn bà ở bên cạnh. Nghĩ đến đây đầu óc cô thất sự lại thấy không thoải mái.

Bởi vì hiện tại trong cửa hàng cũng không có quá nhiều người cho nên Đường Hạo chỉ đứng ở một chỗ nhìn, ánh mắt xấu hổ quét nhanh qua mọi người. Chỉ một vài món, nói ra số đo sau đó nhường cô bán hàng bọc gói lại.

Hắn nói nhanh ra số đo cả ba vòng của Tiểu Ngưng, chuẩn không cần chỉnh, khiến Tiểu Ngưng đỏ mặt tía tai, lời kéo hắn đi nhanh ra quầy thu ngân tính tiền.

“Vội vã như vậy làm cái gì? Tôi còn nhìn thấy có rất nhiều đồ hợp với em!” Đường Hạo cố nhịn để không cười lớn, nhưng khóe môi vẫn nở một nụ cười nhỏ. Chỉ riêng điều này thôi cũng khiến Tiểu Ngưng thấy ấm áp.

“Tôi không cần những đồ thái quá như thế! Tôi không hợp với chúng!” Nói dễ nghe hơn, đó chính là mấy loại đồ trong suốt, mặc vào cũng như là không mặc gì. Cô không bao giờ dám mặc loại đó.

Bọn họ cùng đi dạo phố, hơn nữa lại còn đi vào cái nơi bán đồ mẫn cảm khiến Tiểu Ngưng thật sự không được tự nhiên: “Từ trong ra ngoài đều đã mua

rồi, vậy cho tôi về nhà được chưa?”

“Em có chuyện gì vội sao? Nếu không thì cùng đi mua một vài bộ đồ cho Dương Dương. Thằng bé lớn nhanh qua, chẳng mấy mà lại thấy quần áo nó ngắn rồi!” Đường Hạo nói ra một lí do đằng hoàng cũng là lí do Tiểu Ngưng không thể cự tuyệt.

Tiểu Ngưng suy nghĩ một chút cuối cùng cũng gật đầu: “Được!”

Cứ như vậy hai người cùng sánh bước đi vào cửa hàng quần áo trẻ em. Nhưng lúc mua quần áo, hai người lại xảy ra vấn đề tranh cãi.

“Tôi mua quần áo cho con trai mình, có cái gì là không đúng? Tại sao em lại cứ thích tranh với tôi vậy hả?”

“Anh tại sao phải mua cho nó những quần áo đắt tiền cao cấp như thế này? Nó mới chỉ là một đứa trẻ, anh làm như thế sẽ dạy hư nó, một bộ quần áo trẻ con mà lên đến mấy vạn đồng...”

“Tôi lại thấy cách giáo dục của tôi chẳng có gì là không tốt cả! Tôi muốn con mình phải hiểu rõ ngay từ nhỏ cần thì phải kiếm tiền, tiền kiếm được chính là để tiêu!” Hân thấy lời của hân hợp tình hợp lí cho nên bỏ qua Tiểu Ngưng trực tiếp cầm chỗ quần áo đã chọn đi đến thu ngân.

Không cãi lại được với hân, Tiểu Ngưng lơ đãng nhìn xung quanh thì thấy một bộ váy của bé gái rất xinh. Ánh mắt không rời khỏi bộ váy đó, lại nghĩ đến Nhị Nhị. Mấy ngày nữa, Nhị Nhị sẽ tham gia một cuộc thi piano dành cho trẻ em, nếu cô bé mặc chiếc váy này hân sẽ rất xinh đẹp.

Hỏi giá chiếc váy, Tiểu Ngưng lộ vẻ khó xử trên khuôn mặt. Tiền cô có trên người bây giờ chỉ đủ để mua nửa chiếc váy này.

Nhìn ra vẻ do dự của khách hàng, cô nhân viên bán hàng nhanh nhẩu nói: “Tiểu thư cô biết không bộ váy đó rất đẹp nhưng số lượng lại có hạn. Nếu không mua bây giờ thì sau này chắc sẽ phải hối tiếc lắm! Nghe nói sắp tới sẽ có một cuộc thi Piano dành cho các bé gái, có nhiều bà mẹ đã đến chỗ chúng tôi mua đồ!”

Cô bán hàng nói như vậy khiến Tiểu Ngưng càng khần trương hơn. Vốn định để đến ngày mai quay lại mau nhưng là....

“Cô xem như thế này có được hay không. Tôi đặt cọc một nửa tiền trước, các cô giữ lại chiếc váy, ngày mai nhất định tôi sẽ đem nửa còn lại đến để mua bộ váy này có được không?” Nói xong Tiểu Ngưng chuẩn bị lấy tiền từ trong túi xách ra.

“Váy cũng được!”

Sau khi thanh toán xong, Đường Hạo lại chứng kiến một màn như vậy, biểu tình đang vui vẻ ngay lập tức trở nên âm lạnh khó hiểu. Hân tiến lại gần Tiểu Ngưng, giữ chặt lấy bàn tay đang rút tiền từ trong túi ra của cô, lạnh lùng hỏi: “Nếu tôi nhớ không lầm con của chúng ta là con trai, và Dương Dương cũng không sở thích mặc váy!”

Đáng chết! Chiếc váy này nhất định cô mua cho con gái của người đàn ông góa vợ kia. Hừ! Mua quần áo cho con mình thì chê đắt rẻ, mua cho con người khác thì lại sốt sắng thế kia cơ đấy!

“Tôi...tôi không cần tiền của anh!” Tiểu Ngưng đem chỗ tiền cô lấy ra đặt trước mặt nhân viên bán hàng, bỏ qua bộ mặt đang lạnh như băng của hân: “Cô nhân viên! Đây là tiền đặt cọc!”

“Em nói cho tôi biết bộ váy này mua cho ai?” Hân cầm lấy bả vai của cô, vì quá tức giận mà siết chặt nhắc bổng thân thể cô lên: “Nói ! Cho ai?”

Bị ép hỏi, một lần nữa Tiểu Ngưng lại đành phải khai thật với hân: “Lương Tư Nhụy, con gái của anh Lương Bán!”

“Lục Giai Ngưng! Cô thật là... Cô đang muốn trở thành mẹ kế của con nhà người ta phải không?” Hân nói thấp giọng, thì thầm từng chữ bên tai cô. Nếu nơi này không phải là nơi công cộng thì không biết hân sẽ làm điều gì để trừng phạt cô.

“Tôi chỉ muốn mua cho đứa trẻ đó một bộ quần áo! Đường Hạo, đây là tự do cá nhân của tôi!” Cô nói đúng chừng mực, ánh mắt kiên định nói cho Đường Hạo biết cô nhất định phải mua bộ váy này.

Lúc cô chuẩn bị giao tiền đặt cọc thì Đường Hạo đột nhiên lấy thẻ vàng ra nói với cô nhân viên: “Này cô, tôi có thể mua bộ váy này có được hay không?”

Cô nhân viên nhìn Tiểu Ngưng rồi gật gật đầu nói: “Vâng! Tất nhiên! Tiền đặt cọc chưa giao thì bộ quần áo này vẫn chưa bán đâu ạ!”

“Kiểu dáng này cùng toàn bộ size khác cùng kiểu đều gói lại hết cho tôi!” Đường Hạo ngữ khí rất lịch sự mỉm cười nói với cô nhân viên.

“Cái váy này còn lại có bốn size nữa!” Có thể bán được nhiều như thế, hơn nữa đối phương lại là một người đàn ông anh tuấn thế này, có ai lại không làm theo.

Nhìn thấy cô bán hàng rất nhanh đem túi đồ giao cho Đường Hạo. Còn Tiểu Ngưng chỉ đứng một bên, sốt ruột hai tay nắm lại mà run run.

Đường Hạo cầm bộ váy, sau đó nói với Tiểu Ngưng: “Tôi không cho em mua thì nhất định sẽ không cho em mua! Không cho phép em mua đồ cho đứa bé kia. Em phải nhớ cho kĩ em là mẹ của con ai!”

Tiểu Ngưng mang theo tức giận nhìn chằm chằm vào hắn: “Anh mua bộ váy đó cho ai mặc?”

“Lạc Lạc nhất định có thể mặc được! Ha ha, nếu không thì ...bắt quá đem cho mấy đứa bé trong cô nhi viện vậy..” Hắn đắc ý cười, muốn nói có đồ ắt có người dùng.

Tiểu Ngưng ngược mắt nhìn hắn, rất nhanh bàn tay nhỏ bé giờ lên hung hăng cho hắn một cái tát: “Anh...Đồ hỗn đản...”

Trên khuôn mặt Đường Hạo, má hồng hồng nguyên hình năm ngón tay in lên, hắn bất động rồi nhìn bốn phía xung quanh sau đó gắt gao tóm lấy bàn tay vừa tát lên mặt hắn của cô, trong mắt lộ ra sự lạnh giá: “Lục Giai Ngưng! Cô dám tát tôi? Cô nhất định phải trả một cái giá thật đắt cho cái tát này!”

Bị hắn chọc đến phát tức, Lục Giai Ngưng giống như con mèo hoang tức giận mà điên cuồng giờ nanh vuốt, căn bản không có sợ hắn tóm lấy một tay, tay còn lại lập tức giờ lên giáng tiếp cho hắn thêm một cái tát thâm thúy khác. Chân cũng hung hăng đá hắn vài cước: “Đường Hạo, tôi đánh anh đó! Anh là một tên hỗn đản!”

Liên tục bị cô đánh vào người, Đường Hạo giật mình buông cô ra.

Mà Tiểu Ngưng cũng tranh thủ lúc này mà chạy một mạch thoát khỏi tầm mắt của hắn.

Không biết là hoảng sợ sau khi đánh hắn hay đánh hắn làm cô bị thương mà nước mắt Tiểu Ngưng không ngừng tuôn trào ra ngoài: “Đường Hạo anh vĩnh viễn cũng không biết tôn trọng tôi! Anh căn bản không xứng đáng để tôi yêu!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 137

Người ngồi trên ghế sofa kia hai mắt nhắm lại nhưng không che dấu được hận ý trong đó. Mẫu thuốc lá trong tay di thật mạnh trong cái gạt tàn thuốc, môi mỏng tà ác của hắn khẽ nhếch lên: “Lục Giai Ngưng, si nhục ngày hôm nay tôi nhất định sẽ bắt em phải trả giá gấp bội. Muốn sống hạnh phúc sao? Ha ha, cả đời này em đừng có mơ đến hạnh phúc, em sẽ chỉ có cô đơn mà sống, nhưng cũng đừng mong mà thoát khỏi tay tôi...!”

Cốc...cốc...cốc

Tiếng gõ cửa vang lên cắt đứt những suy nghĩ âm độc trong đầu hắn.

“Ba, con có thể vào được không ạ?” Thanh âm của Dương Dương nghe cực kì lễ phép.

“Vào đi!” Đường Hạo lập tức thay đổi biểu tình trên khuôn mặt, bây giờ so với lúc trước cứ như hai người hoàn toàn khác nhau.

Dương Dương mặc quần áo mới đi vào, nó đứng trước mặt cha nó hỏi: “Ba thấy con mặc như thế nào?” Nó thuận tiện làm thêm vài động tác tô điểm thêm cho bộ quần áo trên người, trông không khác gì một người mẫu trẻ em.

“Rất đẹp!” Đường Hạo nhíu mày nói, vẫn chưa thể tĩnh tâm lại được liền bổ sung thêm một câu: “Vẫn là mẹ con tinh mắt! Nhìn là biết bộ nào hợp với con. Con mặc bộ này trông rất đẹp!”

Ánh mắt Dương Dương vụt sáng lên: “Mẹ mua cho con sao? Mẹ đã tới chỗ ba ạ?”

“Mẹ con không có tới! Là ba cùng mẹ con đi dạo phố thôi, tiện thể mua luôn thôi!” Đường Hạo cười nói sau đó chờ xem biểu tình trên sắc mặt của con trai.

“Ba mẹ sao đi dạo phố cùng nhau? Làm sao mà ba và mẹ lại có thể đi dạo phố cùng nhau được ạ?” Cậu bé kích động lớn tiếng hỏi lại, trong giọng nói thập phần vui vẻ.

“Sao? Có gì mà lạ hả? Ba cùng mẹ đi dạo mua đồ cho con không phải là điều rất bình thường hay sao?” Đường Hạo nhún nhún vai hỏi lại con.

Dương Dương nhìn ba nó, thay đổi vị trí đang ngồi, nó tiến lại gần bên cạnh ba mình hơn hỏi: “Ba! Có phải ba và mẹ hiện tại đang rất tốt hay không?”

“Tốt lắm! Có ý gì?”

“Chính là ba và mẹ hiện tại đang chơi với nhau rất thân! Tựa như bạn trai bạn gái à!” Dương Dương mong ba và mẹ nó có thể như thế. Nó biết mẹ rất yêu ba, chỉ cần ba nguyện ý yêu mẹ mọi chuyện là tốt đẹp nhất, nó tin mẹ nó nhất định sẽ hạnh phúc đến khóc òa.

“Mẹ con là một người phụ nữ tốt! Hơn nữa ba nhận ra con tốt hơn là vẫn nên có mẹ ở bên chăm sóc!” Đường Hạo khoi mào, bàn tay khẽ vuốt mái tóc cậu bé.

“Ba vừa nói gì? Con có thể về sống cùng mẹ được hay sao?”

“Không phải! Không bao giờ có chuyện này!”

Nhìn thấy sự thất vọng của Dương Dương, bàn tay Đường Hạo di chuyển xuống đôi vai cậu bé, ôm chặt nó vào trong lòng nói nhỏ: “Con là con trai của ba! Là người thừa kế Đường Thị trong tương lai, sao ba có thể để con rời khỏi ba được?”

“Không phải ba nói là để mẹ đến chăm sóc cho con sao? Một nhà ba người chúng ta sẽ cùng chung sống dưới ngôi nhà này, như vậy là có ý gì?” Dương Dương tuôn ra một loạt vấn đề, khuôn mặt nhỏ của nó lại vẫn lộ vẻ hung phần.

“Không sai! Nhưng có thể mẹ của con không muốn. Ba cần một chút thời gian để khuyên mẹ của con!”

Nó thật sự không muốn giúp ba nó. Lúc trước ba nó ép nó đi, không hề để ý đến suy nghĩ của mẹ nó. Nó nhìn mẹ đau khổ, nó cũng đau lòng và tức giận ba nó vô cùng. Nhưng một thời gian ngắn nhanh như vậy mà ba nó đã thay đổi suy nghĩ, muốn mẹ cùng về chung sống với nó và ba. Dương Dương cũng mong muốn được sống trong cảnh sum họp, đầm ấm gia đình, nó nói: “Năn nỉ mẹ đi ba!”

Một mình một người ngồi ở trong phòng Tiểu Ngưng thất hồn lạc phách trên ghế sofa.

Vì cái gì mà một người mình đã quyết định chán ghét, một người rõ ràng quyết định phải quên đi lại trong một khắc đồng hồ không ngừng nhớ nhung hân.

Nhìn thời gian chậm chạp trôi qua, chiếc đồng hồ nặng nề kêu tích tắc, Tiểu Ngưng cũng càng trở nên uể oải.

Trong đầu lại hiện lên hình ảnh trước kia, hân tức giận với cô nhưng lại ôn nhu lau nước mắt cho cô khi cô khóc nức nở. Sau đó lại đe dọa, nếu cô còn khóc sẽ đem cô dán lên cửa sổ.

Cô biết hân sẽ không làm như vậy, và cô cũng rõ hân cũng không muốn nổi giận la mắng cô.

Tiếng đồng hồ báo hiệu bỗng vang lên cắt định hình ảnh hân đang cười tà ý trong đầu cô.

Mấy ngày hôm nay hân không có đến tìm cô. Cô cho rằng với hành động to gan hóm dọa của cô, hân sẽ tức giận sau đó sẽ từ từ mà tra tấn cô một phen cho hả con tức giận của hân.

Kì thật, lúc đánh hân xong cô cũng cảm thấy hối hận. Hân dù sao cũng là một doanh nhân có tiếng tăm, cô làm như vậy thật sự là đã khiến hân rất mất mặt.

Nhưng, cô cũng sẽ không đi xin lỗi hân. Loại người dùng tiền chà đạp lên tự tôn người khác như hân đáng bị như vậy. Cô vốn dĩ cũng đã đau lòng lắm rồi.

Một tiếng chuông điện thoại vang lên thanh thúy, cô giật nảy mình thoát khỏi dòng suy nghĩ.

Nhìn số điện thoại đang hiện lên trên màn hình điện thoại, trái tim Tiểu Ngưng co thắt lại, một cảm giác thập phần sợ hãi đang dâng lên, nhưng ở đâu đó lại ngập tràn một niềm vui vẻ.

Cố gắng làm cho bản thân mình mạnh mẽ, sau đó mới nghe điện thoại: “A lô!” Giọng của cô bình tĩnh, cô đang chờ tiếng quát tháo cáu giận của đối phương bên đầu dây bên kia.

Bất quá đối phương lại khiến Tiểu Ngưng phải thất vọng: “Đã ngủ chưa?” Giọng nói của đối phương cực kì thấp, nghe rất dịu dàng như đang quan tâm đến cô.

Lòng cô vì lời nói này của hân mà nhảy lên không theo một tiết tấu.

“Đã trễ thế này còn làm gì mà chưa đi ngủ?”

“Đói... đói bụng thôi! Muốn làm cái gì để ăn!” Cô tùy ý nói, mỗi lần đối phương nói ôn nhu làm cô không khỏi rối loạn.

“Tôi cũng vừa kết thúc mọi buổi xã giao, hiện tại bụng cũng đang kêu ục ục đây!”

“Vậy anh nên về nhà nhanh đi! Nhờ vú Tù nấu vài món cho, nếu không ăn thì dạ dày sẽ đau...” Hân đối với việc ăn uống không có một quy luật gì cả, lại còn hay uống rượu cho nên dạ dày không được tốt.

“Nhưng chính là hiện tại tôi đang ở dưới lầu chỗ em ở!” Hân nói không quá lớn.

“A...” Tiểu Ngưng lắp bắp kinh hãi kêu lên, nhanh chóng chạy ra ngay cửa sổ nhìn, quả nhiên là xe của hân đang đỗ ở dưới.

“Hân có ở đây không?” Đường Hạo tận tâm hỏi, như sợ quấy rầy cô. Mà trên thực tế biểu cảm trên khuôn mặt hân lúc này vô cùng nguy hiểm, chỉ muốn

ngay lập tức bỏ ai đó vào bụng mới khiến hắn hả dạ.

Không đợi Tiểu Ngưng trả lời, Đường Hạo đã đáp lại bằng một biểu cảm cô cùng nhớ nhung, yêu thương trĩu mến : “Tiểu Ngưng, tôi đói bụng lắm! Em có thể nấu cho tôi ăn được không? Tôi rất nhớ hương vị món ăn mà em làm. . .”

Bị lời nói ôn nhu của hắn mê hoặc, Tiểu Ngưng giống như người bị thôi miên nói : “Vậy thì mời anh nhanh lên nhà! Tôi chuẩn bị trước một chút. . .”

“Được hay không? Tôi sợ sẽ làm phiền đến bạn trai em! Không lên thì hay hơn. . .” Hắn ôn nhu phun ra những lời này.

“Anh ấy không có ở đây!”

“Ah.. Thật tốt” Hắn tất nhiên biết rõ người đàn ông kia không có ở đây. Suốt mấy hôm nay hắn giao cho anh ta không ít công việc, chỉ sợ chẳng có nỗi lấy một lỗ hổng thời gian mà để nghỉ ngơi.

Cô mãi mãi chỉ có thể là người phụ nữ của hắn, cho dù hắn không có ở bên cô hàng ngày thì cũng không cho phép ai được ở bên cô.

Đường Hạo từ trong xe bước ra, tao nhã chỉnh sang lại quần áo rồi bước lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138

Tiếng gõ cửa vang lên, Tiểu Ngưng đứng ở cửa từ lúc nãy vội vàng mở cửa.

Hình bóng mấy ngày nay luôn nhớ đến bỗng xuất hiện ngay trước tầm mắt của cô. Tiểu Ngưng cảm thấy từng tế bào trong cơ thể cô đang run lên, thậm chí tay chân cũng long ngóng không nghe theo sự điều khiển của cô.

“Anh. . . tôi đang nấu. . .” Cô nói đại một câu, không dám liếc nhìn hắn lấy một cái, chạy nhanh vào phòng bếp, cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại.

Trời ạ! Cô bây giờ mới hồi phục lại tinh thần. Cô thể nào mà lại cứ để cho hắn tiến vào nhà mình, hơn nữa lại còn là đêm hôm khuya khoắt.

Tiểu Ngưng hối hận, rất muốn đánh mình vài cái, ở trong lòng cũng không ngừng tự mắng bản thân.

Cô kích động, lại tới bên tủ lạnh lấy một khối thịt đông nấu cùng mấy gói mì ăn liền. Cầm dao, xắt chúng thành từng lát nhỏ.

Hắn là động vật ăn thịt, chắc chắn sẽ không ăn rau.

“Này ! Em đang làm gì vậy? Cẩn thận kéo dao cắt vào tay đấy!” Một thanh âm quan tâm bất chợt vang lên trong không gian yên tĩnh.

“A. . .” Tiểu Ngưng giật mình cả kinh, không ngờ lại cắt phải tay mình thật, máu từ ngón tay cô đang dần trào ra ngoài.

Ngay khi máu kết thành từng giọt nhỏ xuống, một bàn tay khác nhanh chóng chụp lấy tay cô, người đó đưa ngón tay đang rỉ máu lên miệng mình.

Tiểu Ngưng trợn mắt, há hốc miệng nhìn động tác của hắn. Ngón tay của cô đang ở trong miệng hắn.

Đường Hạo cũng không có nhổ đồng máu trong miệng ra mà trực tiếp nuốt luôn lấy chúng. Hắn tinh tế cắn ngón tay cô, đầu lưỡi mài miết như đang vẽ lại vân tay.

Cảm giác tê dại đầu ngón tay lan truyền khắp toàn thân Tiểu Ngưng, cô có cảm giác toàn bộ máu trong cơ thể đang đông kết lại.

“Tôi không sao. . . Không có chuyện gì. . .” Cô xấu hổ mà kích động nhanh chóng rút ngay ngón tay ra khỏi miệng hắn, nhìn chăm chăm vào cái nôi trước mặt nói : “Anh có thể ra ngoài xem TV được không? Ở trong bếp rất chật, không tiện để cho tôi nấu ăn. . .”

Hắn đứng trong này khiến cô mù mịt, một cảm giác bị lấn áp, bị hắn thu hút trong không gian khiến cô ngạt thở, không làm được việc gì.

“Tôi sẽ đứng ở cửa nhìn em vậy! Yên tâm, tôi sẽ không làm phiền đâu!” Hắn nhún nhún vai nói, không có ý định rời khỏi chỗ này. Hắn thích nhìn bộ dạng cô bị hắn ảnh hưởng, thích nhìn biểu tình luống cuống hoảng loạn vì hắn của cô.

Chiếc nôi trên bếp sôi sùng sục, hơi nước thoát ra ngoài, thấm một tầng lên trán của cô. Một nồi mì nấu sùng sục cũng làm khó cô. Nhìn cô như vậy, hắn cảm thấy cô nhỏ đi vài tuổi.

Nếu không phải vì có Dương Dương, nhìn cô bây giờ thì không ai có thể nghĩ cô đã từng sinh một đứa con.

“Anh ở lại đây cũng đâu có giúp được gì!” Cô nhìn hấn đứng cửa, chỉ mong hấn có thể đứng cách xa nhà bếp ra một chút. Đừng có nhìn cô chăm chăm như vậy!

Đường Hạo không có dịch chuyển đi một cm nào, hấn chỉ nhìn chăm chăm vào cô nói : “Trước kia khi em nấu cho tôi ăn, tôi đứng bên người mùi đã thấm tưởng tượng bộ dạng đang bận rộn của em cũng như thế này! Quà nhiên không có sai là bao!”

Lời của hấn nói khiến cô nghĩ đến khoảng thời gian nhiều năm trước. Thường xuyên vào nửa đêm, sau khi hai người hoan ái, hấn la hét kêu đói bụng, lại còn không biết xấu hổ muốn kêu bà Béo nấu đồ ăn cho. Cô ngượng ngùng khó xử, không muốn đánh thức bà Béo đành cố gắng lê lét thân thể mệt mỏi đi lấy cái này cái nọ, nấu lên lập đây dạ dày của hấn.

“Ai ... nha... anh đừng có làm như vậy! Anh mà làm như thế tôi không thể nấu được gì cho anh ăn đâu!” Đang quay cuồng trong dòng hồi tưởng, lại thấy hơi nước bốc lên, khói nước làm mờ mờ mắt cô, bàn tay hấn lại nhanh chóng chế ngự lấy thất lưng cô.

“Ha ha, tôi ôm là ôm thất lưng em cơ mà, đâu có ôm tay em! Sao em lại không thể nấu ăn được chứ ?” Hấn thần nhiên nói.

“Chính là anh làm vậy khiến tôi lại thấy nhột!” Tiểu Ngưng buồn bực nói, sau đó đẩy cánh tay của hấn ra khỏi thất lưng mình.

Thấy cô có điểm tức giận, hấn ngừng động tác, không quấy rối thân thể cô nữa. Hấn lại sờ soạng đến chỗ rau quả trong bồn rửa, lại nhìn vào nồi đang bốc khói kia thì hấn thật sự không biết chỗ rau quả này để làm gì.

“Ai ... nha... anh đừng có quấy rối được không? Đưa hộ tôi chỗ hành tây!” Cô nói mà thực sự đang tức giận đến mức dậm chân xuống sàn nhà, bàn tay xua xua đi hơi nước trước mặt.

“Ha ha ha.... Làm gì có thứ đó ở đây! Em không nhìn thấy gì hay sao? Đồ ngốc ha ha ha... Đồ ngốc! Sao không biết tránh khói nước ra chứ, hà...?” Hấn nói không có chút áy náy, ngược lại trong lời lại có kèm cả những tiếng cười giòn tan.

Cô nửa ngày cũng không có đáp lại lời hấn. Đôi mắt của cô đang “mông lung ngập nước” nhìn lên khuôn mặt đang tươi cười của hấn. Hấn có thể lấy chính cô ra làm niềm vui, hấn cười như mặt trời tỏa nắng vậy! Thật tốt.

“Này! Sao không có phản ứng gì vậy? Giận thật đấy sao?” Hấn vờ như không thấy gì, hai tay hua hua về phía trước giả bộ tìm kiếm thân hình cô.

“A...” Hấn kêu lên một tiếng, vội vàng thối thối ngón tay mình.

Tiểu Ngưng bưng tỉnh, vội vàng kéo tay người đang bị bóng sung đỏ kia lại bên vòi nước. Nước lạnh xả lên ngón tay hấn, cô nhăn mày nói: “Ai bao anh thích dọa người, tôi đã nói là anh ra ngoài đi rồi mà!”

“Tôi chỉ lo em ở trong bếp một mình lại thấy sợ hãi thôi mà!” Hấn có chút ủy khuất nói, ánh mắt vô tội nhìn không thấu hấn đang suy tính gì.

Cô cảm động nhìn thẳng vào mắt hấn, nước mắt khẽ tuôn rơi. Đúng vậy, không sai chút nào, cô rất sợ ở một mình vào ban đêm.

“Nước trào ra kia!” Đường Hạo đột nhiên hô lớn.

“A...”

Đây Tiểu Ngưng đang còn bối rối sang một bên, Đường Hạo nhanh tay tắt bếp ga, có chút tức giận nói: “Em có thể chuyên tâm một chút được hay không? Như vừa rồi rất nguy hiểm!”

Tiểu Ngưng cúi đầu, đẩy hấn ra, nhẹ giọng nói : “Tôi biết! Anh không cần phải nhắc!” Nếu không phải hấn đứng nơi này làm cô thất thần nghĩ đến chuyện trước kia thì mới xảy ra chuyện.

Cô cố gắng tự làm cho mình bình tĩnh, đem nồi mì đã nấu xong múc ra bát đặt trước mặt: “Xong rồi! Có thể ăn được rồi!”

Đường Hạo chủ động bưng bát lên, phóng ngay đến bàn.

Bởi vì phòng bếp rất nhỏ cho nên chỉ có thể mang ra phòng khách bên ngoài ngồi thì mời đủ chỗ và có bàn cho hai người ăn : “Mau lại đây ăn đi!”

“Được!” Cầm đũa cùng với một cái đĩa ăn, cô nhẹ nhàng gạt đầu bước tới.

Đường Hạo không có chút khách sáo nào, đũa trong tay khua khua những sợi mì trong bát, nói cà lăm: “Thơm quá! Mùi vị thật giống trước đây!”

Hấn nhắc đến trước đây, một mùi vị chua xót nổi lên trong miệng cô. Cô trầm mặc không nói gì, chỉ đem từng sợi mì bỏ vào miệng, nhẹ nhàng nuốt.

Hấn tựa hồ rất đói bụng, ăn ngon lành, chẳng mấy chốc mà đã hết cả bát, chìa bát ra nói với cô: “Tôi còn muốn ăn nữa!”

“Tôi đi lấy cho anh! Chờ chút...” Tiểu Ngưng đặt đũa xuống, nhận lấy cái bát từ tay hấn rồi đi nhanh vào bếp.

Sau khi quay trở lại thì lại thấy hấn đang ăn mì trong bát của cô : “Anh không thể đợi một lúc hay sao?”

“Không chờ được! Mi em nấu ăn quá ngon, tôi căn bản không thể đợi em được! Thôi, em cứ ăn mì trong bát tôi đi vậy nha! Ăn không hết thì để tôi ăn cho vậy!” Hấn chẳng kiêng kị gì, phút chốc nọ chuyện cứ như hai người rất thân thiết.

Tiểu Ngung đem bát đặt xuống, ngồi một bên xem TV.

Hấn cũng đặt đĩa xuống, có chút không vui hỏi : “Có phải em chê tôi ăn nên kiêng ...”

Ánh mắt Tiểu Ngung chỉ nhìn vào màn hình TV trước mặt, thấp giọng trả lời : “Không có!”

“Không có? Vậy vì sao không ăn mà lại ngồi xem TV?” Hấn gặng hỏi.

“Bởi vì như vậy quá mức thân thiết!” Tiểu Ngung thờ dãi, chớp mắt nói : “Anh là khách đến chơi, tôi không thể nào không tiếp đón!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139

“Thân mật?” Đường Hạo ở trong lòng tự nhiên lại xuất hiện một tia cười lạnh. So với trong quá khứ thì ngay cả lúc ăn sáng cũng không xa cách như thế này.

“Ừ... Vậy tôi đây ăn hết vậy!” Rất nhanh, hấn đem hai bát hợp lại làm một, ăn xong sau đó đứng lên.

“Ăn nhiều quá!! Bụng thật khó chịu! Ai daz... phải đi hoạt động một chút cho thông thoáng mới được!”

Tiểu Ngung cũng đứng lên, cho là hấn chuẩn bị ra về nên tiễn khách : “Đi đường lái xe cẩn thận một chút!”

“Ồ... tôi còn chưa muốn về!” Đường Hạo giang rộng đôi tay, cười khê nói : “Xem ra em chỉ mong tôi mau sớm ra khỏi đây thôi!”

“Anh không phải là đã ăn xong rồi sao? Cũng đã đến lúc phải về rồi!” Cô chỉ chỉ lên đồng hồ treo tường ý bảo hiện tại cũng đã khuya rồi.

Đường Hạo đem hai tay khoác lên vai cô, nói : “Tiểu Ngung, tôi có rất nhiều chuyện muốn nói với em bây giờ, có thể chứ?”

Tiểu Ngung đề phòng hấn, bàn tay nhấc tay hấn ra, tránh khỏi sự đụng chạm của hấn, bình tĩnh nói : “Có chuyện gì thì để nói vào ban ngày! Giờ tôi có chút mệt mỏi!” Không chỉ vậy mà còn rất đói nữa, cái này cái nọ đều bị hấn ăn hết rồi. Cô căn bản vẫn chưa bỏ được cái gì vào bụng.

“Ban ngày? Ban ngày không phải là em còn phải làm việc sao?”

“Sau khi tan ca thì có thể, không thể nói chuyện vào đêm hôm khuya khoắt như thế này. Cô nam quả nữ sẽ dễ bị người ta dèm pha!”

“Sau khi tan ca không phải em còn cùng người đàn ông kia nói chuyện sao? Không phải là bạn trai em sao?” Đường Hạo nói câu này xong, trong mắt hiện lên một tia mất mát.

Hấn giống như đang khó sống, chân mày nhíu lại khó chịu giận hờn, tình cảm chân thành giống như đứa trẻ bị cướp mất món đồ chơi yêu thích nhưng lại bất lực đứng im không thể giành về.

Thanh âm ôn tồn vang lên trong đêm khuya, giống như có lực hút tất cả mọi thứ chung quanh, tầm mắt của Tiểu Ngung cũng bình lặng nhìn vào mắt hấn.

Đường Hạo không biết bộ dạng hấn lúc này khiến người khác thật sự rất thương tâm, hấn như thế làm cho trái tim Tiểu Ngung như muốn vỡ tan ra.

“Ha ha ha... qua khứ chỉ là quá khứ. Trước kia em là cô gái của tôi, nhưng bây giờ bên cạnh em đã có một người đàn ông khác. Tôi phải chấp nhận thôi, đúng không?” Hấn cười, thật yếu ớt, vuron tay lên khẽ chạm vào khuôn mặt cô.

Cô ngu ngơ nhìn hấn. Ngón tay hấn đang vờ lên lông mi của cô, khẽ vuốt xuống đôi mắt, rồi nhanh chóng xẹt qua sống mũi, lướt trên hơi thở mền mại của cô. Cuối cùng, ngón tay hấn dừng lại trên cánh môi đỏ thắm.

Hấn bắt chợt nhưng nặng nề áp môi lên cánh môi của cô, say đắm như đang trong mộng, ngọt ngào không có ý buông.

Tiểu Ngung bị hấn hôn, cảm xúc không thể khống chế nổi, không thể nói lên câu cự tuyệt.

Hấn không có giống trước kia. Không bá đạo, không hôn cô cuồng nhiệt. Hấn chỉ ôm chặt cô trong vòng tay cùng với ánh nhìn đầy nóng bỏng.

Hai người cùng yên lặng một hồi, Đường Hạo mới nhẹ giọng nói : “Trước kia những điều này là do anh tự ý...?”

Rõ ràng một câu nói đơn giản nhưng lại trong hoàn cảnh như vậy được hần thiết tha nói ra, Đường Hạo nhận thấy trong mắt của cô đang dần hiện lên những tia vui mừng.

Tiểu Ngưng cứ ngỡ rằng nước mắt chảy khô rồi thì sẽ không bao giờ chảy tiếp nữa, nhưng hiện tại nước mắt cô lại đang tuôn rơi, cô nghẹn ngào mà kêu lên : “Đường Hạo!”

“Trước kia em không có gọi tôi như vậy phải không? Tiểu Ngưng, em đã quên là phải gọi tôi như thế nào rồi ư?” Hần lắc lắc đầu, ngón tay lại chậm rãi đưa lên lau khô những giọt nước mắt của cô.

“Hạo!” Cô nức nở kêu lên một chữ, nước mắt lại càng rơi nhiều hơn. Hần còn nhớ rõ tên của cô, nhớ rõ hành động của cô, nhớ rõ cô nấu món gì cho hần. Còn cô luôn luôn nhớ hần, nhớ món hần thích cô nấu, sao cô có thể quên cách gọi tên hần được.

“Ha Ha Ha...” Hần cười một cái, còn cuốn hút hơn cả thứ rượu nồng không uống đã say lòng người, : “Em có biết không? Mỗi lần sau khi nghe em gọi tên tôi, tôi đều tưởng tượng về mặt của em. Tôi đều tưởng tượng thấy cánh môi em rung lên đến mê người. Tiểu Ngưng à, nhưng tôi lại chưa một lần được nhìn thấy em thật sự. Em có thể gọi tên tôi thêm vài lần nữa có được hay không? Tôi muốn nhìn em thật kĩ...”

Hần thỉnh cầu như vậy, làm sao Tiểu Ngưng có thể nói tiếng “Không”. Cô hít một hơi thật sâu, sau đó gọi hần từng tiếng, từng tiếng một : “Hạo...Hạo! Hạo...”

Hần giữ lấy một tay cô, ôm cô vào lòng, sau đó áp đôi môi mỏng của mình xuống cánh môi đang rung động kia. Nụ hôn của hần ôn nhu nhưng không kém phần mạnh mẽ nam tính, đôi môi cô run rẩy dưới làn môi hần, để mặc hần cướp đi hơi thở của mình. Hần đã nắm bắt được trái tim cô.

Khi đầu lưỡi của hần trượt phá khe tách hai hàm răng của cô, trêu đùa liếm nhẹ đầu lưỡi đang run rẩy, sau đó mới chậm rãi tiến sâu vào. Nụ hôn sâu, dài đằng đẳng như mấy thế kỉ.

Ngón tay Tiểu Ngưng cũng áp lên hai má hần, nhẹ nhàng đáp lại nụ hôn ngọt ngào hần đang dành cho cô. Trước kia, hần chưa bao giờ hôn cô ôn nhu đến vậy, tâm hồn cô lâng lâng, cảm giác mình như đang du mộng trên chốn thần tiên.

Bọn họ không có một trở ngại nào. Không ai uy hiếp ai, không ai chịu ủy khuất, hôn nhau cứ nhẹ nhàng như vậy cho đến khi cảm thấy ngọt thở mới chậm rãi buông nhau ra.

Tiểu Ngưng xấu hổ đỏ mặt, phát hiện hai tay mình không biết từ lúc nào mà vòng qua cổ hần, hơn nữa còn gắt gao ôm chặt, chế trụ không rời.

Trong lúc Tiểu Ngưng chuẩn bị thu tay về, Đường Hạo lại ôm sát cô vào lòng khiến hai cánh tay của cô chỉ có thể đặt trên người hần. “Tiểu Ngưng để tôi ôm em một lúc! Chỉ một chút thôi là tốt rồi!”

“Hạo!” Lúc này suy nghĩ của cô loạn cực kì, mông lung trong đầu chỉ có một mình hần, ngoài ra thì không để ý đến những điều khác.

“Vì sao ông trời lại trêu đùa tôi như vậy? Lúc chúng ta bên nhau tôi không thấy được em, lúc tôi nhìn được thì em lại đã là bạn gái của một người đàn ông khác!” Thanh âm của Đường Hạo bởi vì kích động mà run rẩy.

“Hạo...” Thanh âm của Tiểu Ngưng đầy sự áy náy, giống như có bao nhiêu điều thực sự xin lỗi hần.

“Không phải sao? Lúc em trở thành bạn gái của kẻ khác tôi mới nhìn rõ được em. Nhưng em là mẹ của con trai tôi, dù thế nào thì...” Hần đẩy cô ra, ánh mắt thâm tình nhìn cô. Không biết hần vô ý hay cố ý mà nửa câu nói sau lại ngừng lại, không muốn nói ra cho cô nghe.

Tiểu Ngưng cũng bởi vì câu nói đang dang dở đó mà cảm động đến bật khóc.

“Nhớ rồi sao? Từ trước đến giờ tôi vẫn luôn mong được nhìn thấy em, bây giờ thì đã thỏa lòng...” Hần dùng đôi môi mỏng thay thế ngón tay, giống như lúc trước hôn lên khuôn mặt thanh tú của cô.

Tiểu Ngưng không có tránh, để mặc hần hôn nhẹ lên khắp khuôn mặt mình: “Ồ! Anh nói em rất khó coi!”

“Kì thật, sau đó tôi mới biết em rất xinh. Xúc giác của tôi rất nhạy nên tôi biết em có một đôi mắt rất to...” Môi mỏng của hần rơi trên ánh mắt của cô.

“Cũng biết em có một chiếc mũi nhỏ, rất thẳng...” Từ mắt, hần hôn dọc xuống chiếc mũi nhỏ.

“Còn nữa, tôi thích nhất là cánh môi của em, không quá mãnh liệt nhưng lại là...” Hần dừng lại trên cánh môi của nàng, sau đó hôn thật sâu, thật sâu.

Sau khi hần hôn môi xong, Tiểu Ngưng liếm láp trên cánh môi của cô, cô mới cảm nhận được hương vị hần còn lưu lại trên đó.

“Khi lần đầu tiên tôi nhận ra em, tôi đã nghĩ em và em trong suy nghĩ của tôi giống nhau như đúc vậy!” Đường Hạo lộ ra một nụ cười đầy mỉa mai. Bộ dạng của hần lúc này đủ để khiến toàn bộ phụ nữ chết vì vẻ đẹp của hần.

Có thể có được một ánh mắt thâm tình như thế kia là đủ hạnh phúc một đời.

Tiểu Ngưng một lần nữa lại thất thần lạc vào trong mê cung mị lực cường luyện của hắn, hắn chân thành lại thâm tình, hơn nữa lại đơn thuần hiểu rõ tình thực bên trong bản thân của cả hai người.

Thật tình chỉ cần hắn cho cô một nụ cười ngọt ngào, một lời nói ấm lòng, chỉ như vậy thôi cũng đủ để cô hạnh phúc suốt đời mà quên đi những tổn thương hắn đã gây ra.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 140

Đường Hạo chậm rãi buông cô ra, mắt nhắm lại một cái lộ vẻ không muốn: “Bất đắc dĩ không biết làm thế nào! Tuy rằng tôi có thể nhìn rõ được em, nhưng có lẽ đây sẽ là lần cuối. Tôi muốn được khắc ghi một hình ảnh thật đẹp về em trong đầu! Tiểu Ngưng, nếu em thật lòng thích Lương Bân, vậy hãy đến bên anh ta đi!”

Nói xong, hắn lại ôm cô thật chặt rồi buông ra thật nhanh, xoay người muốn rời khỏi.

“Không!” Tiểu Ngưng ngay lập tức choàng tay ôm lấy lưng hắn, áp đôi má mềm mại lên sống lưng kia, hít lấy mùi hương chỉ có riêng ở hắn.

Nước mắt rơi lã chã, như những hạt châu rơi trên người cô: “Đường Hạo, em...”

“Thật xin lỗi! Tôi lại làm em rơi nước mắt rồi. Lần này đến đây tôi không nghĩ sẽ khiến em rơi nước mắt!” Đường Hạo dừng bước, xoay người vỗ nhẹ lên khuôn mặt của cô, gạt gạt những giọt nước đang tuôn rơi kia.

“Ngày đó khiến em tức giận, tôi thật sự xin lỗi! Nhưng tôi cũng chỉ muốn mang đem đi dạo phố lấy lòng em, khiến em vui vẻ. Tôi thừa nhận mình ghen ghét. Sợ là...” Hắn bối rối, không tiếp lời, thành thật mà nói không biết đây có thật là do kỹ xảo diễn xuất của hắn qua cao, hay hắn thật sự cảm thấy như thế.

“Sợ?” Cô nháy mắt, nước mắt lại rơi xuống.

Hắn nắm lấy tay cô, đưa ngón tay đó lên miệng hắn, liếm láp: “Đúng vậy! Tôi rất sợ! Sợ em sẽ trở thành người phụ nữ của người đàn ông kia. Em sẽ yêu thương bọn họ mà bỏ mặc tôi cùng với Dương Dương. Em có biết không? Tôi không thể tưởng tượng được sẽ thế nào nếu em làm vợ người ta, làm mẹ của một đứa trẻ khác!”

Đường Hạo nói xong một hơi, hai tròng mắt dừng trên khuôn mặt của cô, hắn đang chờ phản ứng từ cô.

Tiểu Ngưng thấy mình thật có lỗi, ủy khuất nhanh chóng biến mất: “Em chỉ muốn mua cho Nhị Nhị một bộ váy thôi. Anh không biết cô bé đó đáng thương như thế nào đâu! Nó vừa mất mẹ...”

“Ừ! Thật xin lỗi! Do tôi ghen tị!” Trong đầu Đường Hạo thì lại nghĩ, nó không có mẹ thì có liên quan gì đến cô, tại sao phải chiều cố nó như thế, nói đến con cái nhà người khác mà lại khẩn trương sao? Đường Hạo nén lại sự tức giận: “Lúc đó anh thật sự rất tức giận. Bộ váy đó tôi đã đem cho Lạc Lạc rồi, nhưng vẫn còn những ba bộ nữa, em cứ lấy cho đứa bé kia xem thử đi?”

“Vâng.” Tiểu Ngưng lập tức gật đầu: “Lạc Lạc và Nhị Nhị đáng người không khác nhau là mấy, ngoài bộ đó ra những bộ còn lại có lẽ số đo cũng không thể vừa với cô bé!”

“Thật xin lỗi! Bằng không tôi sẽ kêu cửa hàng đó nhập thêm mẫu đó về...” Hắn tìm biện pháp giải quyết.

“Không cần đâu! Cuộc thi piano kia sắp tổ chức rồi! Không kịp nữa!” Tiểu Ngưng lắc đầu. Hôm qua cô đã chuẩn bị một bộ váy khác để Nhị Nhị đi thi, mặc dù nó không được đẹp như bộ váy kia.

Hắn đem hai tay, ôm lấy tấm lưng mảnh khảnh của cô từ phía sau: “Không giận anh chứ?” (Từ bây giờ sẽ thay đổi cách xưng hô giữa hai người!)

Tiểu Ngưng lắc đầu. Yêu một người là yêu tất cả, dung nhân tất cả những gì thuộc về người đó.

“Cảm ơn em!” Hắn ôm lấy thân thể của cô, nhẹ nhàng bế ngang người tiến vào căn phòng gần đó.

Hai người đã trải qua vô số lần hoan ái. Tiểu Ngưng há lại không hiểu ánh mắt hắn chuyển sang màu đen kịt như thế kia đại diện cho điều gì.

Cô để yên cho hắn bế vào trong căn phòng ngủ, một bước đem cô đặt lên giường.

Hiện tại Tiểu Ngưng đã quên hết thấy mọi việc, quên việc hiện tại cô là bạn gái của Lương Bân. Trong giây phút này đây, cô chỉ thầm nghĩ duy nhất một điều cô là người phụ nữ của Đường Hạo, được hắn dịu dàng yêu thương.

Hắn không có vội vã cần cô ngay lập tức, mà ôn nhu, thì thầm bên tai cô: “Có thể chứ Tiểu Ngưng? Anh hiện tại nghĩ mình rất muốn em, có được hay không?”

Tiểu Ngưng không nói gì, hai tay vòng qua ôm lấy cổ hắn.

“Ha ha ... Ngưng ngoan của anh!” Lập tức hắn thoát đi quần áo của cả hai, ngọn lửa dục vọng đang âm ỉ nóng bỏng trong thân thể cuối cùng cũng được phóng thích ra ngoài.

Nurong theo ánh trăng ngoài cửa sổ, Tiểu Ngưng thấy được toàn bộ thân thể hắn, ma mị, dụ hoặc.

Cô ngưng ngưng không dám nhìn vào, ánh mắt không dao động phớt lờ hết thấy cho hắn.

Ngón tay linh hoạt cởi bộ quần áo ngủ trên người cô, áo lót trắng bông không che dấu nổi mị lực nữ tính. Hắn đem tất cả cởi ra, phơi bày dưới ánh trăng cặp gò bồng mềm mại của cô.

Hắn như một đứa trẻ vui vẻ khi tìm thấy được viên kẹo ngọt, cánh môi chậm rãi mở ra, mót nhẹ lên nụ hoa đỏ hồng một cách đầy hưng phấn.

“Thoải mái không? Được anh hút lấy có thoải mái không?” Hắn mơ hồ như không rõ hỏi cô, hai bàn tay cũng không yên phận chuyển dịch lên vùng tuyết phong mềm mại.

Thân thể cô run lên, không chịu đựng nổi mà phát ra âm thanh rên rỉ.

Một loại cảm giác tê dại, ngứa ngứa nơi vùng ngực, cùng khát vọng muốn được nhiều hơn, Tiểu Ngưng mông lung gật đầu.

“Ha ha...” Hắn cười đắc ý, nâng thân thể của cô lên, cởi bỏ tất cả những gì còn lại trên thân thể của cả hai.

Tiếp theo, hắn duỗi thẳng thân thể về phía trước như đang tìm kiếm thứ gì: “A...đây rồi!”

“Để làm gì vậy?” Cô không rõ hành động của hắn.

“Anh muốn nhìn thấy rõ em hơn, muốn nhìn rõ bộ dạng ý loạn tình mê của em!” Đèn ngủ bật sáng đầu giường, ánh đèn mờ nhạt càng làm cho trong phòng thêm phần kiều diễm.

Tiểu Ngưng ngưng ngưng, khản trương. Từ khi hai người gặp lại nhau, đây là lần đầu tiên hắn muốn cô chậm rãi nhẹ nhàng đến như vậy, những lần trước hắn đều là hăng lạnh lùng chiếm đoạt, không bao giờ để ý đến cảm thụ của cô.

Hắn chuyển về cạnh cô, hôn xuống chiếc cổ trắng ngần, trượt dần qua xương quai xanh, cắn cắn một hồi lâu rồi mới chậm rãi đi xuống dưới.

Châm chậm hạ xuống cùng một lúc hắn để lại trên cơ thể của cô bao nhiêu dấu hôn trùng trùng điệp điệp.

“Ấn... Nhẹ một chút... đau!” Hắn luôn dùng sức mà hôn lên da thịt của cô khiến cô đau nhói mà bật lên thành tiếng.

“Ha ha ha... kiên nhẫn một chút...Anh rất thích ở trên người em làm những loại ô mai này!” Tiếng nói phát ra từ miệng có thêm phần bá đạo.

Tiểu Ngưng khoe miệng mang theo tia mỉm cười nhìn hắn, cô biết hắn luôn như thế, muốn làm gì thì nhất định phải làm bằng được.

Môi mọng của hắn bắt đầu không kiêng kị đi đi xuống phần dưới. Đầu lưỡi đỏ hồng chậm rãi dò xét nơi tư mật của nàng.

Cảm giác cô đã hoàn toàn thuần phục dưới thân, Đường Hạo dừng động tác lại, ngón tay nâng cằm cô lên hỏi: “Em có thể để cho người khác cũng chạm vào mình như thế sao?”

“Không thể!” Cô chỉ là của hắn, trừ hắn ra đến tận bây giờ cô còn chưa cho phép ai hôn mình.

“Hứa với anh đi! Chỉ làm của riêng anh thôi, có được không?” Hắn nhẹ nhàng đụng chạm vào cô, kêu gọi lên từng đợt sóng tình run rẩy trên thân thể cô.

“Vâng... Em chỉ là của riêng anh thôi!” Cô theo bản năng, đáp lại y như lời hắn nói.

“Được rồi!” Hắn có được đáp án hắn muốn, sau đó dùng tư thế cuồng dã mà tiếng sâu vào trong cơ thể của cô.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141

Từ đêm hôm đó, quan hệ giữa hai người đã có sự thay đổi lớn. Hấn gặp cô, không châm chọc khinh khỉnh như lúc trước. Còn cô, gặp hấn cũng không còn sợ hãi, căng thẳng, hay cố tỏ ra bình tĩnh.

Mà hấn trước đó cũng nói chuyện với con trai, để tránh lúc quan trọng thẳng nhóc lại gọi điện đến làm phiền.

Dương Dương làm bộ nhưng nó hiểu và cũng không muốn quấy rối cha mẹ, trong lòng nó cũng mong mẹ được vui.

Bởi vì Lương Bận bận ra nước ngoài công tác cho nên Tiểu Ngưng mới đỡ được một phần áp lực. Hiện tại cô rất hoang mang, không biết phải làm như thế nào, bất luận cô chọn bên nào thì trong lòng cô cũng có cảm giác tội lỗi, thống khổ.

Đường Hạo dù sao thì cũng là người mà cô thích trong suốt những năm qua, hấn đối xử tốt với cô khiến cô lưu luyến không muốn rời bỏ hấn.

Mà Lương Bận...

Tiểu Ngưng than nhẹ một tiếng, thở dài, đẩy chậu nước giặt sang một bên, bê chậu quần áo đã giặt xong chuẩn bị lên sân thượng phơi.

Vừa mới định bước ra khỏi phòng thì tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Nhìn đây số hiển thị trên màn hình điện thoại, Tiểu Ngưng nhin không được cười một tiếng: “A lô!”

“Ngưng, đang làm gì vậy?” Một giọng nói trầm ấm theo điện thoại truyền đến bên tai cô.

“Vừa mới đem quần áo giặt xong! Anh thế nào...?” Cô hỏi nhỏ, nghe giống như muốn hỏi mà không biết hỏi như thế nào.

“Ha ha! Anh cũng vừa mới hợp xong! Vừa vận thật! Hôm nay là thứ bảy, chúng ta cùng nhau dẫn Dương Dương đi chơi nhé! Đã lâu rồi cả ba chúng ta chưa ra ngoài chơi cùng nhau!” Một cái có thật hoàn hảo, hấn phải tận dụng mọi cơ hội có như vậy thì hấn mới dễ làm cho cô mềm lòng, trở về bên cạnh hấn.

“Thật xin lỗi, chiều nay em có việc rồi!” Tiểu Ngưng nói xong lại thầm than trong lòng. Cô cự tuyệt thế nào hấn cũng nhếch môi mỉm cười mà tức giận, hấn luôn không cho phép cô cự tuyệt hấn.

“Hôm nay không phải em được nghỉ sao?” Ngừ khí của hấn vẫn đơn giản nhưng không kém đi sự uy nghiêm.

“Buổi chiều hôm nay Nhị Nhị phải đi tham dự cuộc thi Piano, em đã hứa đưa cô bé đi rồi!” Không muốn lừa dối hấn, cũng không muốn khiến hấn tức giận nên thanh âm của cô càng lúc càng nhỏ.

“Không được đi! Lát nữa anh dẫn Dương Dương cùng đến đón em. Chúng ta đi công viên chơi trò chơi!” Hấn bá đạo ra lệnh. Ngừ khí mệnh lệnh như thế không để cho Tiểu Ngưng nói câu “Không!” với hấn.

“Thật xin lỗi nhưng em đã hứa với Nhị Nhị rồi!” Dù rất sợ hấn sẽ tức giận song cô vẫn kiên trì giải thích.

“Nhưng đã mấy ngày rồi em không đến gặp Dương Dương! Chẳng nhẽ em không muốn gặp con hay sao?” Hấn đè thấp giọng xuống. Trong giọng nói cũng nghe ra hấn đang đè nén lửa giận trong lòng.

“Ngày mai chúng ta có thể dẫn Dương Dương đi chơi cũng được mà! A..Anh đừng tức giận được không! Hôm nay em đã nhận lời với Nhị Nhị!”

“Anh không có giận! ”Hấn dừng vài giây cho bớt tức rồi thỏa hiệp nói với cô: “Mấy giờ em đi đón cô bé kia?”

“À... Một lát nữa sẽ đi, cuối tuần sợ đường đông!”

“Anh sẽ đến đón hai người!” Nói xong không đợi Tiểu Ngưng trả lời, hấn cúp điện thoại.

Tiểu Ngưng nhìn vào điện thoại mà ngẩn người. Hấn muốn đến đón cô cùng với Nhị Nhị đi sao?

Đường Hạo là người có hiệu suất làm việc vô cùng cao. Cho nên chỉ một lúc sau khi buông điện thoại xuống đã mang theo con đến trước cửa nhà Tiểu Ngưng.

“Mẹ!” Vừa vào cửa, Dương Dương hưng phấn nhào vào lòng cô.

Tiểu Ngưng ôm lấy con, hôn vài cái lên khuôn mặt nhỏ bé, nói: “Bảo bối của mẹ! Mẹ rất nhớ con!”

Dương Dương cũng hôn lại mẹ nó, thân thể nó bám chặt lấy mẹ: “Con cũng rất nhớ mẹ!”

Đường Hạo lạnh lùng nhìn đảo Tiểu Ngưng, trên khuôn mặt lộ vẻ khinh thường. Hừ, phụ nữ này thật là càng ngày càng biết diễn kịch. Nếu nhớ con thì tại sao không mang nó đi chơi mà lại tình nguyện chăm lo đưa đón con nhà người khác đi tham dự cuộc thi Piano gì gì đó?

“Nếu quả thật mong con như vậy thì nên cố gắng chiếu cố đến nó có phải tốt hơn không?” Ôm lấy con đang còn dính sát bên người mẹ nó, hấn nói từ từ.

Tiểu Ngung vẫn sát sao ôm lấy con trai, không có trả lời hấn.

Dương Dương cũng đẩy mẹ nó ra, nó muốn nhấc mẹ.

Tiểu Ngung thấy trong mắt con trai đầy khát vọng, nên phá vỡ không gian nói: “Hai người chờ một chút! Mẹ thay quần áo rồi sẽ ra ngay!”

Cô né tránh ánh mắt của cha con hai người, trốn vào trong phòng.

“Ba à! Xem ra ba còn phải cố gắng nhiều hơn nữa!” Dương Dương nhắc nhở cha nó, hơn nữa trong ánh mắt của nó cũng tràn đầy sự thất vọng đối với cha.

Sắc mặt Đường Hạo càng trở nên khó coi. Ngay cả Dương Dương cũng chống lại hấn. Hấn mỗi ngày đều ở bên cô, vậy mà trong lòng cô vẫn có người đàn ông khác.

Một cổ lửa giận chậm rãi hình thành trong hấn, hơn nữa càng ngày lúc lại càng thiêu đốt tâm can hấn, chết tiệt, hấn nhất định sẽ phải làm cho tâm tư này của cô chết thì thôi!

Một lúc sau Tiểu Ngung bước ra, trên người cô mặc toàn đồ lần trước Đường Hạo mua cho khi đi dạo phố, dù thấy cô rất coi trọng chuyến đi hôm nay.

Đường Hạo tiến lên, đón lấy vỗ về cánh tay của cô. Ánh mắt nghiêng cứu, nhìn chăm chăm vào Tiểu Ngung.

“Đừng như vậy!” Tiểu Ngung né tránh ánh mắt không được tự nhiên của hấn, nhìn vào con trai, có ý nhắc nhở hấn nơi này còn có con trai của hai người.

Đường Hạo không để ý đến nhắc nhở của cô, ngón tay cuồng vọng dịch chuyển tiếp sát đến cổ cô, cuối cùng dừng lại ở phần được thiết kế khéo léo tinh tế trên áo của cô mà xoa nắn: “Quần áo anh mua cho em, đây là lần đầu tiên em mặc!”

Tiểu Ngung khó hiểu nhìn hấn, chẳng lẽ hấn không thích cô mặc đồ này: “Nếu anh không thích thì em sẽ thay bộ khác vậy?”

“Không phải không thích. Mặc đẹp lắm!” Tuy là một câu khen ngợi nhưng người nghe lại cảm thấy dựng hết tóc gáy.

“Cảm ơn!” Tiểu Ngung lạnh cả người nói.

“Em rất yêu quý cô bé kia thì phải? Ngay cả quần áo mặc để đưa nó đi thi cũng giống như là...” Tựa như là mẹ kế của nó vậy! Câu này hấn không nói ra được.

Ánh mắt sắc bén của hấn khiến Tiểu Ngung run rẩy, khuôn mặt cũng trở nên trắng bệch: “Đường Hạo. Nhị Nhị thật sự là một cô bé rất đáng yêu. Nếu anh gặp nó chắc chắn anh cũng sẽ quý nó thôi! Không tin thì anh cứ hỏi Dương Dương xem!”

Ánh mắt Tiểu Ngung quay sang nhìn vào con trai, cô thật sự không thể nhìn vào hấn.

Mẹ đối với Nhị Nhị rất quan tâm, đôi khi nó cũng thấy rất ghen tỵ. Nhưng nó không thể phủ nhận một điều Nhị Nhị là một cô bé ngoan ngoãn dễ thương: “Đúng vậy ba à! Nhị Nhị thật sự rất đáng yêu! Hơn nữa Nhị Nhị lại cùng sinh một ngày với con. Hằng năm bọn con đều cùng nhau ăn mừng sinh nhật!”

Tiểu Ngung nao nao, giải thích với Đường Hạo: “Đường Hạo! Nhà anh Lương Bán có ơn rất lớn đối với em. Nếu không có gia đình bọn họ thì em và Dương Dương cũng không thể sống đến ngày hôm nay!” Trong giọng nói của Tiểu Ngung đầy sự cảm kích.

“Vậy, vì sao em không mang theo con đến trực tiếp tìm anh!” Đường Hạo hỏi thẳng, hai mắt nhìn thẳng vào cô, có phải hay không vì cảm tiền đi rồi nên không còn mặt mũi đến tìm hấn?

Tiểu Ngung chớp mắt, quay về nhìn hấn, không trả lời.

Mà hấn cũng không muốn nghe cô nói tiếp, chợt dạ mới nhắc: “Quên đi, bây giờ đi đón cô bé kia! Anh cũng rất muốn xem cô bé đáng yêu cỡ nào!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 142

Một thân quần áo màu đen tuyền được điểm xuyết bằng những sợi ren màu bạc, Nhị Nhị dù không có nhạc cụ kèm theo bên mình cũng khiến người

khác nhìn vào có cảm giác cô bé được sinh ra để trở thành nghệ sĩ.

Điều này khiến Đường Hạo dù đang ngồi trong xe vẫn nhìn chăm chăm đánh giá cô bé một hồi lâu. Cô bé này tương lai chắc chắn sẽ là một đại mỹ nhân, sống mũi cao thẳng, khuôn mặt nhỏ bé đáng yêu, trên cánh môi được tô son đỏ thắm có một chút chườm ra ngoài.

Cô bé dường như nhận nhận ra có ánh mắt ai đó đang sẫm soi vào mình, đưa tay lau nhanh vết son đỏ, động tác trông cực kì đáng yêu. Đường Hạo trông thấy thế bất giác nhếch môi cười.

Tiểu Ngưng thấy thế cũng bật cười, nhanh tay kéo Nhị Nhị lại phía mình, sợ cô bé lau hết son trên môi nói: “Nhị Nhị đừng vội, không phải đi đã bảo con chờ đi đến rồi trang điểm sao?”

“Sáng này đi không tới, qua trưa cũng không có tới, con sợ đi không tới cho lên liến lấy phần...” Nhị Nhị cong môi lên đỏ lên nói, sau đó rồi ôm chặt lấy Tiểu Ngưng giống như sợ cô bay đi mất: “Đi mấy ngày rồi không tới thăm con!”

“Ừ, mấy hôm nay đi bận nhiều việc quá. thế nên hôm nay đi mới tới được, lát nữa chúng ta cùng đi chơi được không?” Tiểu Ngưng nheo nheo cái mũi nhỏ của cô bé dịu dàng nói.

“Hay quá! Hoan hô...” Tiếng hoan hô non nớt của đứa bé đang vang lên thì đột nhiên dừng lại, lúc này Nhị Nhị mới nhận ra còn có người trong xe. Cô bé nép lại gần phía Tiểu Ngưng hơn, bộ dạng như đang lo sợ dò hỏi: “Dì à! Chú này là ai vậy?”

Lúc này, Dương Dương đang ngồi ở ghế trước mới đắc ý, nó quay đầu lại giới thiệu với cô bé: “Đây là ba của anh! Nhị Nhị không nhớ sao trước kia anh đã từng nói với em là anh có ba rồi mà!”

Điều bộ của nó trông thật phần hưng phấn, nó đang tự hào giới thiệu ba nó với bạn bè.

“Vâng!” Nhị Nhị ngồi thẳng người lên, khom người nó chào Đường Hạo cực kì lễ phép: “Chào chú! Con tên Lương Tư Nhị! Mọi người hay gọi con là Nhị Nhị!”

Rất ngoan, rất lễ phép. Tuy còn nhỏ nhưng điều bộ và cử chỉ đều vô cùng có khí chất cùng sự tao nhã. Đường Hạo cảm thấy trong lòng có chút khó chịu, nhưng không biểu lộ ra ngoài.

“Ừ!” Hắn đáp lại, rất lạnh lùng không có chút cảm xúc nào.

Chưa từng gặp qua người nào nghiêm túc lại lạnh lùng như vậy, Nhị Nhị thu hồi ngay dáng vẻ tươi cười, cô bé im lặng chỉ biết ngồi sát bên cạnh dì.

Cảm thấy sự sợ hãi của Nhị Nhị, Tiểu Ngưng nhanh chóng chuyển sự chú ý lên người cô bé, cười cười để cô bé an tâm lại: “Nhị Nhị, bây giờ đi sẽ trang điểm cho con nha! Để Nhị Nhị trở thành nàng công chúa nhỏ xinh đẹp!”

Vừa nghe thấy “xinh đẹp”, mắt cô bé sáng lên, mở to đôi mắt tròn nhìn Tiểu Ngưng: “Woa.... Dì muốn làm cho con xinh đẹp. Con muốn thế này.... Mắt con phải như thế này cơ...” Cô bé chỉ chỉ tay, ý nó muốn được trang điểm nhanh chóng, đôi mắt đen sáng lung linh đầy vẻ háo hức.

Cứ thế, hai mỹ nhân ngồi ghế sau cứ bận rộn liên tục, mùi phấn trang điểm bao trùm lên toàn bộ không gian trong xe.

Một màn như vậy khiến sắc mặt hai người ngồi đằng trước xe trông rất khó coi. Dương Dương cong môi nín lấy mấp áo. Nó có cảm giác mẹ bị người khác cướp đi thật rồi. Sắc mặt Đường Hạo thì đã đen thành một mảnh, không những thế gân xanh còn nổi hết cả lên. Đáng chết, hắn có thể đánh một người lớn cho bót gặt nhưng lại không thể phát cáu với một đứa trẻ.

Nhị Nhị vừa bước lên sân khấu, dáng đi nhẹ nhàng thành thục và tràn đầy tự tin khiến không ít khán giả, phụ huynh dưới khán đài đang xôn xao bỗng yên tĩnh lạ thường, ánh mắt ngược lên nhìn cô bé trên sân khấu. Cô bé cúi chào ban giám khảo, rồi đi đến chiếc đàn Piano đặt sẵn trên sân khấu. Phần diễn tấu của cô bé chậm rãi bắt đầu.

Chỉ thấy chiếc đầu nhỏ của cô bé đung đưa theo nhịp điệu, ngón tay linh hoạt lướt trên những phím đàn đen trắng. Từng phím gõ xuống nhẹ nhàng, tạo nên những âm thanh du dương mê hoặc lòng người.

Từ nhỏ, chưa từng học qua piano nhưng Tiểu Ngưng cũng biết Nhị Nhị đang đàn rất hay, từng giai điệu như đang hòa vào trong suy nghĩ mọi người.

Một hồi thanh thoát âm thanh dạt dào vang lên, đây là cao trào kết thúc bản nhạc cô bé đang chơi. Tiếng đàn chậm rãi dừng lại, Nhị Nhị duyên dáng đứng lên cúi đầu chào thỉnh giả.

“Xin cảm ơn!” Sau đó là một tràng vỗ tay giòn tan dành cho cô bé tài hoa.

Nhị Nhị không những chiếm được hầu hết cảm tình của các bậc phụ huynh trong khán thính phòng, hơn nữa còn được ban giám khảo đánh giá rất cao, nhất là trong khúc nhạc cuối cùng. Vậy nên, số điểm của cô bé là cao nhất. Giải thưởng cuộc thi Piano lần này đã là của Nhị Nhị.

Cầm cúp, Nhị Nhị hưng phấn, cười sáng lạn như hoa, miệng vẫn còn ngậm nga theo tác phẩm âm nhạc.

“Có gì mà cao hứng chứ? Cuộc thi piano lần này bất quá là anh không tham gia đấy thôi! Nếu mà có anh thì giải thưởng cũng chẳng đến lượt em” Dương Dương mất hứng, chua chát nói.

“Ha ha! Dương Dương lần sau mà anh tham gia thì có thể giành hạng nhất mà cũng có thể là” Nhị Nhị châm chọc. Cô bé hùa theo lời nói của cậu bé, biết cậu bé đang tức giận vậy nên cô bé mới bá đạo nói thêm vào.

“Hừ!” Dương Dương quay đầu đi, không nhìn Nhị Nhị nữa: “Mẹ bị em đoạt đi rồi! Anh không thích em!” Tiếng của nó rất nhỏ, nhưng vẫn khiến cho người bên cạnh nghe được.

Nhìn bộ dạng thương tâm của con trai mình, sự bất mãn trong lòng của Đường Hạo đối với Tiểu Ngưng lại càng tăng thêm.

Mà Tiểu Ngưng lại luôn bị Nhị Nhị quẩn quít từ nãy đến giờ nên không phát giác được sự ghen tị của con trai cùng sự tức giận của người đàn ông trưởng thành trong xe. Ngón tay cô linh hoạt xuyên qua mái tóc đen của Nhị Nhị, khéo léo giúp cô bé có một kiểu tóc trông đáng yêu hơn.

Cuối cùng buộc những lọn tóc dài của cô bé lại, uốn thành một búi tóc buộc lên cao, Tiểu Ngưng mới dừng động tác lại: “Nhị Nhị, thật xinh! ”

“Đi...! Con thật sự hi vọng mỗi buổi sáng thức giấc đều được đi chải đầu cho! Nhị Nhị thích được đi chải đầu cho nhất!” Nhị Nhị mở to hai mắt, trong ánh mắt ngập tràn khát vọng, cũng rung rung nước mắt.

Tiểu Ngưng lau nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, khoe miệng mỉm cười: “Ha ha! Dĩ có rảnh thì sẽ chải đầu cho con. Được rồi, sau này đi cũng sẽ dạy con, để con có thể tự mình làm được! ”

“Không cần! Nhị Nhị muốn người làm mẹ của con! Muốn đi làm mẹ con cơ!” Trong tiếng nói có cả tiếng khóc.

“Không được! Đó là mẹ anh! Không thể làm mẹ em được!” Dương Dương lập tức xoay đầu lại, ánh mắt nó sáng quắc lên.

Nhị Nhị thấy Dương Dương hung dữ như vậy thì lập tức giống như con mèo bị người ta bỏ rơi, ủy khuất rơi nước mắt, cô bé cũng rời khỏi Tiểu Ngưng, rúc đầu sang một bên khóc oa oa: “Nhị Nhị không có mẹ! Nhị Nhị là đứa bé không có mẹ! Hu hu...”

“Chính là mẹ anh trở thành mẹ em, vậy Dương Dương sẽ là đứa bé không có mẹ hay sao?” Nhìn Nhị Nhị khóc nức nở, ngữ khí của Dương Dương cũng bớt cường ngạnh đi.

“Hu Hu... Nhưng em thực sự thích đi mà! Chẳng lẽ anh không thể đem đi chia cho em một nửa được hay sao?” Nhị Nhị khẩn cầu hỏi, ánh mắt này khiến cho ai nhìn vào cũng cảm thấy đau lòng.

“Nhưng mẹ của anh chỉ có một, làm sao có thể phân một nửa ra cho em được!” Dương Dương khó khăn nói. Sự thật thì Nhị Nhị là bạn tốt của nó, và nó cũng mong cô bé được vui vẻ.

Nhìn hai đứa trẻ khóc rống lên, Tiểu Ngưng cũng như lây nhiễm, khoe mắt đỏ bừng, cúi mặt lấy tay che đi nước mắt đang rơi.

Trong xe có bốn người, ba người khóc, một người còn lại chính là người đàn ông từ trước đến nay luôn luôn lạnh lùng bá đạo sẽ như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 143

Đường Hạo muốn trực tiếp nói với cô nhóc đang khóc âm ỉ kia: nếu muốn có mẹ thì chú sẽ giúp ba của cháu tìm một “mẹ” “cho cháu, nhưng tuyệt đối không phải là mẹ của Dương Dương được.

Nhưng hán là người lớn, sao có thể nói như vậy với một đứa trẻ. Cho nên trước mắt chỉ có thể chịu đựng mà cô gắng đỡ dành hai đứa trẻ nín khóc.

“Dương Dương không thể để cô bé khóc. Con có nhiệm vụ là dỗ cho cô bé nín đi!” Đường Hạo truyền đạt ý nghĩ một cách bá đạo, đồng thời cũng lái xe đến một cửa hàng Hamburger, coi mọi chuyện như không.

Dương Dương cố nén giận nhìn ba của nó. Cô bé kia muốn cướp mẹ nó đi, ba nó còn khuyên nó đi dỗ dành, vậy nó phải nói gì đây? Chẳng nhẽ lại nói rằng: “Nhị Nhị đừng khóc! Anh đem mẹ nhường cho em có chịu không?” sao?

Không được! Nó nói không nên lời, tuyệt đối nó không chia sẻ mẹ với ai.

Dương Dương lặng lẽ không lên tiếng nhìn mẹ, rồi lại nhìn Nhị Nhị đang thui thủi trong một góc kia. Hốc mắt cô bé đỏ bừng, thâm quầng lại hết như con gấu trúc bé nhỏ. Nhưng, người nhìn vào không hề cảm thấy đáng yêu mà ngược lại, trong lòng dấy lên một cảm giác thật chua xót.

Bất quá, dù chỉ lướt nhìn qua cô bé như vậy cũng, Đường Hạo cũng bớt đi vài phần phiền chán, thêm vài phần thương tiếc đối với cô bé.

Đúng là một đứa bé vừa mới mất đi mẹ khiến người ta có phần đồng cảm.

Cho nên hẳn không có dùng bộ mặt nghiêm túc lạnh băng đối với cô bé nữa mà thay vào đó là một biểu hiện ảm áp để dễ dàng thân cận.

Xe rất nhanh đi đến cửa hàng Humburg, hẳn nắm tay con đi vào trong. Hành động này khiến Tiểu Ngưng mơ hồ có chút kích động.

Bàn tay đang nắm tay con bất giác run lên.

“Dẫn bọn trẻ đi tìm chỗ ngồi. Anh đi gọi đồ ăn!” Hắn chỉ huy, sau đó lại nghĩ ra điều gì đó, cúi thấp đầu xuống dịu dàng nói: “Cô bé muốn ăn gì nào? Nói chú nghe”

Tuy hẳn đã bỏ tư thế bá đạo xuống nhưng bẩm sinh vẫn có ngạo khí khiến kẻ khác phải sợ. Cô bé kia cũng không phải ngoại lệ, càng lúc càng lui về phía sau, bám chặt lấy Tiểu Ngưng, rụt dè gọi khẽ: “Dì!”

Tiểu Ngưng sờ sờ vào đầu cô bé, giọng nói vẫn ôn nhu như thường ngày: “Nhị Nhị muốn ăn cái gì cứ nói cho chú này nghe! Không phải sợ!”

Nhị Nhị nhìn người chú nghiêm túc trước mặt vẫn lắc đầu, hoàn toàn không có dáng vẻ tự tin như ở trên sân khấu.

Tiểu Ngưng vỗ vỗ sống lưng cô bé: “Thật xin lỗi!” Nhìn lên Đường Hạo, cô biết hẳn là một người cao cao tại thượng, ít khi nói được lời ôn nhu với ai, vậy mà cô bé trước mặt vẫn cứ sợ hãi: “Cô bé nhất gan, anh bỏ qua cho, nhé!”

Đường Hạo nheo mắt lại nhìn Tiểu Ngưng, sau vài giây mới nói: “Sao em phải thay đứa bé này giải thích?”

“Em...” Nhìn ánh mắt nghiêm khắc dị thường của hắn, cô khản trương nuốt nuốt nước bọt trong họng, lắp bắp không nói lên lời.

“Làm chuyện thừa!” Đường Hạo liếc nhanh cô một cái, rồi nhìn Dương Dương: “Dương Dương cùng ba đi chọn đồ ăn nhé!”

“Dạ!” Dương Dương có chút giận mẹ, liếc nhìn mẹ một cái rồi nhanh chóng đi theo ba.

Nhìn bộ dạng hai cha con không hài lòng với cô, ánh mắt Tiểu Ngưng lộ ra vẻ vô cùng thương cảm.

Nhìn vẻ mặt bị tổn thương của con trai mình, Tiểu Ngưng cũng cảm thấy đau lòng vô cùng. Nhưng cô không có làm sai chuyện gì, sự thật thì Nhị Nhị vô cùng đáng thương.

Cô thật sự không thể vô cảm với một đứa bé vừa bị mất đi mẹ, không thể làm ngơ trước ánh mắt mong mỏi yêu thương của cô bé, càng không thể lạnh lùng đẩy một đứa trẻ đáng yêu đến thế ra khỏi lòng mình. Cô không làm được những việc đó.

Cô bất quá chỉ là muốn cho cô bé đáng thương kia một chút ảm áp. Như vậy là sai sao?

Đắm chìm trong buồn rầu cùng cảm xúc đau lòng nên cô không biết hẳn và con bụng đồ ăn tới lúc nào, cho đến khi một miếng khoai tây chiên đặt trước miệng thì cô mới hồi phục lại tinh thần: “Ồ...”

“Em thất thần lâu quá! Anh thực sự không thích!” Đường Hạo lạnh mặt nói.

“Vâng...” Tiểu Ngưng trát trát nhãn tình, nhìn sang hai đứa trẻ.

Nhị Nhị đã không dám thân cận với cô nữa, cô bé chỉ im lặng ăn Hamburger, thần sắc e ngại liếc nhìn trộm Dương Dương cùng người chú xa lạ kia.

Bỗng nhiên, Tiểu Ngưng thấy thật sự rất áy náy, cô vốn là muốn mang đến vui vẻ cho cô bé chứ không phải khó sống như thế này.

Tiểu Ngưng đang định cầm một miếng gà rán cho cô bé, thì ngay lập tức một miếng gà rán thơm phức đã đặt trước miệng Nhị Nhị. Đường Hạo ngồi bên Dương Dương nói: “Đây, cháu thích ăn gà rán nhất đúng không?”

Nhị Nhị nhìn miếng gà rán, lễ phép nhận lấy: “Cảm ơn chú ạ!”

“Ừ! Nhanh ăn đi bằng không sẽ nhường Dương Dương ăn hết đó!” Nhìn một cô bé con trông khổ sở hẳn thấy trong lòng thật khó chịu. Hơn nữa cô bé này luôn dùng ánh mắt e ngại nhìn mình để cho hẳn thấy đã gây tội không bằng.

Đường Hạo tự điều chỉnh hành động của chính mình, hẳn không muốn trong mắt đứa bé kia hẳn là người đáng sợ.

Dương Dương cũng dần dần nói chuyện cùng Nhị Nhị, dù sao thì hai đứa vốn là hai đứa trẻ chơi với nhau rất thân.

Mà Nhị Nhị cũng cảm thấy mình không còn bị người khác ghét bỏ nữa, cho nên cũng dần dần nở nụ cười nhiều hơn, cơ thể cũng dần thả lỏng.

Nhìn hai đứa bé lại cười đùa, chạy vào khu vui chơi giải trí cùng nhau, Tiểu Ngưng rốt cuộc cũng tươi cười trở lại, nhìn không được quay sang nói với hẳn: “Cảm ơn anh!”

“Vi sao lại nói cảm ơn anh?” Ngữ khí so với lúc trước không khác nhau là mấy, hấn neho mắt lại nhìn cô.

Sau đó, cô mới biết mình lại khiến hấn mất hứng, hai tay dưới mặt bàn gắt gao siết lại, lấp bắp giải thích: “Cô bé là do em dẫn đi. Anh khiến nó thấy vui về nên em rất cảm ơn anh!”

“Ha ha ha... Lý do thật hoang đường. Lục Giai Ngưng, xem ra tôi vẫn chưa hiểu rõ em!” Hấn không nóng không lạnh nói ra lời châm chọc.

“Anh vì sao lại nói như vậy?” Lời của hấn nằm ngoài suy nghĩ của cô.

“Vi sao ư? Em sờ dĩ thay mặt cô bé đó nói với anh những lời khách sáo bởi vì đó là con gái của Lương Bản, mà em hiện tại đang là bạn gái của Lương Bản, đúng không?” Hấn dùng một thanh âm cực trầm thấp đủ cho hai người nghe thấy, đôi mắt đen cứ sất sao nhìn lên trên khuôn mặt của cô.

“Em không có ! Đường Hạo, anh đừng hiểu lầm!” Tiểu Ngưng khản trương nắm lấy cổ tay hấn, cúi đầu nét mặt buồn rầu. Thật xin lỗi Lương Bản. Chính là không có cách nào khác, cô thật sự rất yêu người đàn ông trước mặt.

Đường Hạo nhìn thấy nước mắt trên khuôn mặt cô nhẹ nhàng lau đi, hỏi: “Vậy em nói cho anh biết! Em có coi Lương Bản là bạn trai của mình hay không?”

Môi mọng đỏ nhẹ nhàng run rẩy, lát sau mới thò ra hai chữ: “Không có!”

“Vậy em hãy rời khỏi hấn đi. Chuyển đến chỗ của tôi! Trở thành người phụ nữ của tôi!” Đường Hạo cuồng nịnh nói, trong giọng nói không có ý thương lượng.

Tiểu Ngưng khó xử nhìn hấn, buông cánh môi đang cắn ra nói: “Đường Hạo xin anh! Hãy tin tưởng em! Em thật sự rất yêu anh nhưng em không thể sống ở chỗ của anh được!”

“Vi sao? Nói yêu tôi mà lại cự tuyệt tôi? Từ chối cuộc sống cùng tôi và con trai của chúng ta sao?” Hấn chất vấn cô.

Tiểu Ngưng nhìn lại hấn. Cô không cho hấn biết cô thực sự không thích lời nói kia của hấn, không thích việc trở thành “người phụ nữ” của hấn, càng không muốn sống bám víu tại chỗ của hấn. Như vậy chẳng khác nào là tình nhân sao?

Tiểu Ngưng trầm mặc khiến lửa giận trong lòng Đường Hạo ngày càng lan rộng ra, môi mọng lạnh lùng nhếch lên.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144

Tiểu Ngưng né tránh ánh mắt như muốn xé nát cô ra ngay lập tức, cô cúi thấp đầu xuống nhìn vào khuỷu tay mình. Hấn nói không sai, cô thật sự rất rung động khi hấn nói muốn cô trở thành người phụ nữ của hấn, muốn cùng cô sống bên con trai, và cả nhà ba người họ được đoàn tụ. Đó vốn là ước mơ của cô. Nhưng hấn rút cuộc muốn cho cô thân phận gì bên hấn?

Nếu hấn yêu cô, cho cô một thân phận danh chính ngôn thuận ở bên hấn, như vậy mọi chuyện không phải được giải quyết dễ dàng rồi sao? Cô cũng sẽ không một chút lo lắng gục đầu ngay vào lồng ngực của hấn mà xúc động không thôi.

Có thể là như thế, nhưng hấn không hề nói đến tiếng yêu đối với cô, không hề nói đến một chữ sẽ cưới cô....

“Một chân muốn đạp hai thuyền?” Ngữ khí của hấn mang theo chút ngả ngón hỏi, ánh mắt sắc bén dừng lại trên đỉnh đầu của cô.

“Không! Em không có!” Tiểu Ngưng vội vàng ngẩng đầu, đầu loạng choạng, khản trương nói.

“Vậy mỗi ngày, em ban đêm thì ở dưới thân tôi, ban ngày thì lại đi chăm sóc cho con người khác. Ha ha ha, vậy thì là cái gì, há?” Hấn dùng thanh âm mà chỉ có hai người mới nghe được, mỉa mai nói.

Cô bị nói đến nghẹn lời, mặt đỏ bừng. Tuy hấn nói rất khó nghe nhưng là sự thật, một sự thật cô không thể phản bác được.

“Nếu em còn muốn cùng tôi và con ở cùng một nhà thì mau chóng cắt đứt mọi quan hệ với Lương Bản. Còn nếu không... Thật xin lỗi, tôi đối với người phụ nữ của kẻ khác không có hứng thú. Cho em một ngày để suy nghĩ cho thật kĩ rồi gọi điện thoại cho tôi!” Nói xong Đường Hạo lau miệng, đứng lên đi ra phía bọn trẻ, ý muốn gọi con trai trở về.

“Duong Duong, chúng ta phải đi rồi!” Đường Hạo phát phát cánh tay nhìn con trai, ý bảo nó nhanh đi ra.

Dương Dương cùng Nhị Nhị cùng nhau đi ra, bất quá Nhị Nhị bước chậm lại bởi lẽ người phía trước không phải người cô bé mong đợi.

“Ba, chúng ta phải về rồi sao?” Nhìn khuôn mặt khó coi của ba nó, Dương Dương cũng âm thầm, mắt nhìn xuống dưới.

Trẻ con như nó cũng nhìn ra ba và mẹ nói chuyện không có được tốt.

Nhị Nhị mới vừa đứng vững được chân, nhưng vẫn lễ phép chào: “Chú ạ!”

Đường Hạo lạnh lùng nhìn quét nhanh cô bé một cái nói nhanh với Dương Dương: “Nhanh lên! Chúng ta phải về bây giờ!”

Nhị Nhị mở to mắt nhìn chú, cô bé nhanh lui về sau hai bước rồi dường như muốn trốn, chạy nhanh đến bên đi.

Tuy rằng trong lòng nổi lên một cỗ khí tức giận, nhưng hấn vẫn chờ mong Tiểu Ngưng sẽ đem cô bé đuổi khỏi chỗ mình. Trong xe, không khí có phần khác lạ không được tự nhiên. Mỗi người có một tâm trạng khác nhau, người này trộm nhìn người kia.

Chiếc xe nhanh chóng dừng lại trước khu chung cư đã xây dựng khá lâu, Đường Hạo lạnh lùng nói: “Dương Dương, mau nói tạm biệt với mẹ đi!”

“Mẹ, con và ba phải về rồi!” Cảm thấy bầu không khí có phần lạ, Dương Dương cảm thấy nuối tiếc, nói lời chia tay cùng mẹ nhưng ánh mắt nó có vẻ không hiểu, đang cố nén giận.

“Dương Dương hứa với mẹ là phải luôn ngoan đấy biết không?” Tiểu Ngưng giang cánh tay, ánh mắt đầy khát vọng nhìn con.

Ánh mắt của người mẹ luôn ấm áp và tràn đầy yêu thương dành cho đứa con luôn khiến nó không nén nổi cảm xúc trong lòng. Dương Dương cũng vậy, những cảm giác âm ỉ, ghen tị suốt dọc đường đi giờ mới có chỗ để giải bày. Nó ngửa mặt nhìn vào lòng mẹ mà thổn thức: “Mẹ đừng bỏ Dương Dương được không? Mẹ có biết không? Con luôn hi vọng sẽ được ở cùng một chỗ với mẹ. Buổi tối mẹ ngủ cùng con, kể chuyện cổ tích cho con nghe rồi ôm vào lòng ngủ. Con cũng mong được ăn những đồ mẹ nấu, thích ở nhà ngắm mẹ đi làm về. Như những ngày trước kìa ý...” Dương Dương vùi mặt vào ngực mẹ mà khóc nức nở, nước mắt như mưa, đến nỗi ướt cả một mảng áo của Tiểu Ngưng.

Trong lòng cô đã sớm nhói đau. Dương Dương sao có thể nói mẹ bỏ rơi nó? Vì có Dương Dương mà cô mới sống được đến bây giờ. Ngày con bị cướp đi, cô đau khổ muốn tìm đến cái chết. Cô không muốn sống một mình cô đơn trong căn phòng lạnh lẽo kia. Cô cũng mong được ở một chỗ với con, mỗi tối được ôm con vào lòng mình, được nhìn nó ngày ngày ăn những món ăn cô nấu, chạy tíu tít bên cạnh cô. Cô đã bao lần nằm mơ gọi tên con trong nước mắt, nhưng khi mở mắt ra chỉ thấy Nhị Nhị ở bên cạnh mình.

“Mẹ không...”

“Mẹ bỏ con rồi phải không? Vì sao lại không đến sống cùng với con? Vì sao không.....?”

Tiểu Ngưng khòe mắt đầm lệ, chỉ có thể vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt của đứa con mình đang ôm trong lòng. Cô bất đắc dĩ cười khổ, một đứa con còn nhỏ thì sao có thể hiểu được suy nghĩ của cha nó?

“Dương Dương tin mẹ đi con! Lúc rảnh mẹ sẽ đến gặp con. Mẹ của con không phải là loại người dễ dàng bỏ rơi con mình cho người khác, tin mẹ được không?”

“Nói như vậy có nghĩa là mẹ không muốn ở cùng một chỗ với Dương Dương?” Dương Dương như là nhận ra một đả kích lớn, thân thể nhỏ bé của nó run lên.

“Không phải! Mẹ không nói như thế...”

Nước mắt Dương Dương chảy càng nhiều hơn, nhưng nó nhanh tay cố gắng gạt đi nói: “Mẹ! Con nói rồi! Con tôn trọng sự lựa chọn của mẹ. Chỉ cần mẹ cảm thấy hạnh phúc là tốt rồi!” Dương Dương ngẩng mặt lên nhìn mẹ.

Lúc này, Đường Hạo đã nổi cả gân xanh trên mặt, ánh mắt nhìn Tiểu Ngưng giống như kẻ xa lạ, không hề quen biết. Ý chí sắt đá thật! Con đã nói thương tâm đến như thế mà không thể níu kéo lại trái tim cô ta!

Đáng chết! Người phụ nữ như vậy không xứng để hấn dùng tâm để đối đãi: “Quên đi! Tôi cho em một ngày để suy nghĩ. Ngày mai vào lúc này, tôi muốn nghe câu trả lời thuyết phục của em, nếu không Dương Dương sẽ ra nước ngoài du học ngay lập tức!”

Tiểu Ngưng kinh hoàng, ngẩng phắt đầu, nghẹn ngào nói: “Không được! Anh không thể...” Nếu nói như vậy, thì chẳng phải cô và con phải rất, rất lâu mới có thể gặp được nhau sao.

“Em xuống xe đi! Lát nữa tôi còn có một cuộc họp quan trọng!” Hấn lạnh lùng ra lệnh đuổi khách, dường như không muốn nghe cô nói thêm bất cứ điều gì.

Tiểu Ngưng chỉ có thể kéo tay Nhị Nhị dắt cô bé xuống xe, nói: “Đường Hạo anh không thể làm như thế! Anh không muốn để em gặp Dương Dương nữa hay sao?”

“Nếu em thật sự muốn gặp Dương Dương thì mỗi ngày đều có thể gặp!”

“Phanh” một tiếng, hần xoay người, duỗi thẳng cánh tay đem cửa xe đóng sập lại, nghênh ngang quay đầu xe phóng đi.

Nhìn bọn họ dời đi, trái tim Tiểu Ngưng lại giống như bị dao cắt ra làm trăm mảnh. Đau đớn, vỗ nhẹ ngực mình, Tiểu Ngưng khóc oa lên. Vì sao hạnh phúc hần đem đến cho cô lại luôn ngắn ngủi đến vậy? Cô còn chưa kịp cảm nhận tất cả sự vui vẻ trong hạnh phúc ngắn ngủi đó là thật hay giả thì nó đã biến mất y như trong giấc mộng: “Đường Hạo! Anh vì cái gì mà phải đối xử với em như thế? Tại sao không thể kiên nhẫn hơn? Tại sao lại tuyệt tình với em?”

Thân thể mảnh dẻ ngồi sụp xuống, bụng mặt khóc: “Dương Dương !Mẹ thật sự không muốn! Con ngàn vạn lần đừng có thương tâm!”

Nhị Nhị ở một bên thấy Tiểu Ngưng khóc như không muốn sống, cô bé cố nở nụ cười nơi khóe miệng, nói: “Đi đừng khóc mà! Nhị Nhị nhất định sẽ ngoan! Sẽ ngoan ngoãn vâng lời đi mà! Nhị Nhị sẽ là con của đi có được không?”

Tiểu Ngưng nhìn Nhị Nhị, nhẹ nhàng kéo cô bé vào trong lòng mình.

Nhị Nhị cũng ôm chặt lấy Tiểu Ngưng, nói một lần nữa: “Con thật sự rất thích đi! Rất thích đi mà. Đi trở thành mẹ của con có được không? Ba con nhất định cũng rất thích đi. Con hứa sẽ ngoan ngoãn như Dương Dương! Sẽ như Dương Dương. ...”

Đứa trẻ đơn thuần suy nghĩ thật đơn giản. Cô bé nghĩ chỉ cần cô bé ngoan, giống như Dương Dương, chỉ cần cô bé yêu quý đi, ba đối xử tốt với đi, thì đi nhất định sẽ trở thành mẹ của cô bé, cho nên cô bé mới hứa như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145

Tổng tài kiêm chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn Đường Thị cùng một cô gái xuất hiện trong bãi đậu xe, quây ăn trong một cửa hàng Humburger đã bị chụp lại. Hơn nữa trong tấm ảnh còn được chụp rất rõ ràng cảnh hai người cùng nắm tay một đứa bé đi vào cửa hàng. Tin tức này vừa được đăng tải đã trở thành một quả bom chấn động giới truyền thông.

Trong suốt mấy giờ tin tức này đã được giới truyền thông chú ý, tỉ lệ người quan tâm còn vượt qua các bộ phim truyền hình hay các vấn đề xã hội đang hot hiện nay.

Cũng trong mấy giờ đó hàng loạt các trang báo điện tử cũng điều tra làm rõ nội tình sự việc. Cô gái tên Lục Giai Ngưng ngay lập tức trở thành người được báo chí đưa tin nhiều nhất.

Mười bảy tuổi bị bán đến hộp đêm sau đó được chủ tịch Đường Hạo mua, Lục Giai Ngưng trở thành người “Chăm sóc đặc biệt”, hai người có một đứa con trai – Đường Ngạo Dương, năm nay sáu tuổi.

Báo chí, tạp chí và cả internet đều không ngừng đăng tải bài báo này, với những giật tít cực lớn, trong đó từ “Đặc biệt chăm sóc” này được nhấn mạnh để phông chữ to đùng, mọi người nhìn vào chữ “Đặc biệt chăm sóc” này cảm thấy ý nghĩa mơ hồ mà tò mò muốn biết rõ.

Dậu đổ bìm leo, các kí giả lại không ngừng tung lên những tin tức xung quanh thân thể của Lục Giai Ngưng, từ quá trình sinh sống, đến mọi việc làm của cô. Cũng theo đó, công ty xí nghiệp cùng gia thế của Tiền Ly Nhi và ngôi sao điện ảnh đang lên Kì Kì cũng được đăng tải. Kí giả không ngừng viết những bài so sánh ba cô gái. Từ xuất thân, gia thế, công việc, các mối quan hệ bên ngoài đều bị lôi hết ra, thậm chí ngay cả kiểu tóc cũng bị đem ra so sánh với nhau.

Cuối cùng, vấn đề được hầu hết các báo quan tâm là: Người đàn ông hoàng kim Đường Hạo rốt cuộc sẽ lấy ai làm vợ? Vị trí phu nhân tương lai tập đoàn Đường Thị của tiểu thư Tiền Ly Nhi có giữ được không? Lục Giai Ngưng liệu có thể trở thành cô bé lọ lem đáng hâm mộ của thế kỉ này không? Hay tất cả đều sẽ chịu thua ngôi sao điện ảnh đang được kì vọng nhiều nhất Kì Kì?

“A...” Tiền Ly Nhi đem toàn bộ đồng tạp chí hất tung xuống sàn nhà, tức giận dùng chân đạp liên tục lên tấm hình Lục Giai Ngưng cùng Lục Ngạo Dương, cho đến khi nó rách nát không nhìn ra hình gì mới dừng lại.

“Hừ! Đường Hạo này thật sự không để Tiền gia trong mắt! Nghĩ chúng ta là loại người dễ bị khi dễ đến thế sao?” Mẹ của Tiền Ly Nhi, Tiền Bảo Châu đập mạnh lên bàn.

“Mẹ! Con phải đi hỏi Đường Hạo cho ra nhẽ! Con không chịu nổi nữa rồi!” Nói xong cầm ngay túi xách bằng da cao cấp định ra khỏi cửa.

“Ly Nhi, quay lại. Không được xúc động!” Tiền Bảo Châu không chỉ gọi, mà còn đứng lên khỏi bàn làm việc kéo con gái lại.

“Mẹ! Hần mang đứa dã chủng kia về, mẹ bảo con phải nhịn, con đã nhịn hần nếu không thì sớm đã cho thằng bé kia biến mất rồi. Nhưng rồi sao, hần vẫn không để con vào trong mắt, con không thể chịu nổi nữa. Hần ngang nhiên đi chơi với người đàn bà kia, mua sắm quần áo cho cô ta, lại có cả con của bọn họ đi cùng nữa chứ! Hần rốt cuộc coi vị hôn thê này là gì trong lòng hần? Chết tiệt, bọn kí giả lại còn đem con đặt ngang với hai người đàn bà để

tiền đó. Mẹ! Thật sự con chỉ muốn quảng bọn chúng ra ngoài biển cho cá ăn, để cá mập xé nát khuôn mặt bọn hồ ly tinh không biết xấu hổ kia đi!”

Đường Đường là một thiên kim đại tiểu thư lại bị đem ra so sánh cùng hai người phụ nữ thấp hèn này khiến Tiền Ly Nhi cảm thấy vô cùng nhục nhã. Một diễn viên ngôi sao điện ảnh như Kì Kì cô còn có thể chịu đựng được vì cô biết Đường Hạo với à ta mà nói không hề có chút động tâm, bắt quả chỉ là chơi đùa.

Nhưng người phụ nữ tên Lục Giai Ngưng này thì khác. Đường Hạo những năm gần đây luôn hận người phụ nữ này, nhưng từ hận chuyển sang yêu thì biết đâu lại có, bởi vì giữa bọn họ còn có một đứa con. Lục Giai Ngưng thực sự là mối uy hiếp lớn nhất của cô.

Tiền Bảo Châu kéo con gái mình lại, ngồi xuống ghế, bản thân bà cũng ngồi xuống sau, ánh mắt sắc, xảo quyết nhẹ giọng khuyên: “Con đi chất vấn nó! Con phải nghĩ nó sẽ cho con cái gì? Lời xin lỗi cho sự lừa gạt sao?”

“Con... Con không cần biết! Con giận này con nuốt không được!” Tiền Ly Nhi nghiêng răng nghiêng lợi nói, hai chân thì dậm liên tiếp xuống nền nhà.

“Hò đồ!” Tiền Bảo Châu quát lớn “Không có lợi là điều chúng ta coi thường. Đạt được lợi ích cao nhất luôn luôn là tác phong của chúng ta!”

“Mẹ nói vậy là có ý gì?” Tiền Ly Nhi lau ngay nước mắt nhìn mẹ mình. Từ nhỏ đến lớn, mọi chuyện quan trọng của cô đều do mẹ làm chủ, do mẹ quyết định.

“Ly Nhi! Mục đích chính của con lúc này là phải gả cho chủ tịch tập đoàn Đường Thị Đường Hạo. Ngoài việc đó ra những việc khác cứ mắt nhắm mắt mở mà cho qua!”

“Mẹ! Nói như mẹ thì chẳng phải bảo con bỏ qua cho hai à đàn bà kia sao! Không! Không thể được!”

“Mẹ đâu có bảo con nhân nhượng bọn chúng. Nhưng trước mắt phải biết lựa tình thế, giữ gìn hình ảnh của mình, con không thể trở mặt với Đường Hạo. Việc quan trọng nhất của con lúc này chính là phải gả được cho Đường Hạo, trở thành thiếu phu nhân của Đường gia. Từ giờ dù con có làm bất cứ chuyện gì đi nữa thì cũng phải luôn nghĩ mục đích cuối cùng chính là cử hành được hôn lễ một cách thuận lợi.”

Tiền Ly Nhi tỉ mỉ phân tích lời của mẹ mình nói, neho mắt lại gật gật đầu nói: “Mẹ nói rất đúng! Con bây giờ không thể trở mặt với Đường Hạo. Con không thể làm mất hình tượng thực nữ ngoan hiền trong mắt hắn. Nhưng sau lưng thì...”

“Phải! Con hiểu được vấn đề thì tốt. Có chuyện gì bức tức thì chỉ phát bức với mẹ đây này. Ngàn vạn lần phải nhớ con là tiểu thư cao quý, không phải là loại con gái đầu đường xó chợ vô giáo dục!” Tiền Bảo Châu nhắc nhở.

“Đạ! Con biết mà mẹ!” Sắc mặt Tiền Ly Nhi trở nên âm hiểm, bỗng nở nụ cười giảo hoạt.

Từ trước đến nay không quan tâm đến mấy tin tức lá cải trên báo, nhưng bây giờ Đường Hạo lại khẩn trương gọi điện cho trợ lý ra lệnh: “Lập tức phong tỏa những tin tức trên các phương tiện truyền thông đồng thời điều tra xem ai là kẻ tung những tin này ra cho tôi!” Nhìn lại những tin tức trên mấy tờ báo, hân lạnh lùng gần từng chữ, nói xong tức giận ngay lập tức, đập mạnh xuống bàn.

Đáng chết, hân như thế nào mà lại quên lũ chó săn ở khắp mọi nơi. Hân không nên đem bọn họ ngang nhiên đi ra giữa thanh thiên bạch nhật mà lại không đề phòng lũ săn tin. Những tin tức này được đăng tải sẽ khiến cho con trai hân bị tổn thương, nó nhất định sẽ gặp nhiều phiền toái hơn sau này.

“Ba!” Dương Dương mặc đồ ngủ chui vào trong phòng. Trẻ con không chú ý đến những tin tức bất quá kiểu đó nên nó cũng không biết hiện tại nó cũng khá nổi tiếng.

“Ừ?” Đường Hạo nhíu mày hỏi con: “Có chuyện gì sao?”

“Ba thật sự muốn đem con ra nước ngoài để học sao?” Lúc nghe những lời này của cha nó, nó bắt đầu thấy lo lắng và buồn chán.

Đường Hạo sờ sờ đầu con, đã bế bổng nó lên người: “Thế nào? Dương Dương muốn ra nước ngoài học không?”

“Không thích! Nếu thế thì con sẽ không được nhìn thấy ba, không được nhìn thấy mẹ!”

“Chính là con cũng đâu thể ở mãi bên ba được phải không? Ah.. Ra nước ngoài du học chắc chắn con rất nhanh sẽ tự lập, hơn nữa nền giáo dục ở đó rất tốt!” Kì thật hân làm sao mà muốn xa con trai mình sớm. Nhưng nếu Lục Giai Ngưng không muốn đến chăm sóc con thì hân cũng không đảm bảo được liệu Tiền Ly Nhi có đối xử được tốt với thằng bé hay không?

Hân không muốn Dương Dương đi theo mình mà phải chịu ủy khuất. Đưa ra nước ngoài cũng không phải là một ý kiến tồi, ít nhất cha mẹ của hân ở bên đó sẽ chăm sóc cho con của hân một cách tốt nhất.

“Ba, con đến nói với mẹ nha! Xin mẹ đến đây chăm sóc cho con! Con thực sự không muốn rời xa ba mẹ đâu!” Dương Dương lắc lắc bả vai Đường Hạo, khó lòng mới nói ra được.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 146

Tiểu Ngưng mắt đầm lệ, đặt điện thoại xuống. Một khắc khi hắn cùng con rời đi, cô thật sự đã rất nhớ cha con họ.

Đồng ý hay không đồng ý với yêu cầu của hắn cứ hiện lên không ngừng trong đầu cô.

Cô thật sự không thể tượng tượng nếu sau này không được nhìn thấy Dương Dương cô sẽ như thế nào. Cô biết hắn nói là làm. Nếu cô không đáp ứng yêu cầu của hắn thì nhất định hắn sẽ đem Dương Dương ra nước ngoài ngay.

Dương Dương mới chỉ là một đứa trẻ sáu tuổi đã bị tách khỏi ba mẹ ra nước ngoài du học. Đất nước xa xôi, đất khách quê người, to to nhỏ nhỏ, nó nhất định sẽ không thể nào mà sống nổi, rồi sẽ hận người mẹ như cô.

Để con một mình một người đối mặt so với bị một nhát dao xuyên tim thì cô còn thấy đau đớn hơn gấp nhiều lần.

Cô nên đáp ứng yêu cầu của hắn. Số phận của cô có lẽ đã được định sẵn, cô biết. Cô chỉ có thể ở bên hắn.

Hắn chưa bao từng hứa hẹn một lời ngọt ngào với cô. Hắn đã có một Tiền Ly Nhi xuất thân danh gia bên mình. Bất cứ người đàn ông nào như hắn cũng sẽ chọn người như cô ta chứ không phải cô.

Cô khẽ động hàng mi, một hàng nước mắt như những hạt ngọc trai lăn xuống đôi gò má trắng bệch.

Ngồi trong phòng tắm, Tiểu Ngưng ôm chặt lấy chính mình. Cô sợ nhất đúng là bị người khác hiểu lầm rằng cô là loại phụ nữ bán thân kiến tiền. Sự thật bị bán năm mười bảy tuổi kia là một cái bóng đè đối với cô.

Qua nhiều năm như vậy, cô đã gánh chịu thân phận bị mọi người khinh bỉ, ruồng bỏ, bị không ít hàng xóm xung quanh chỉ trích coi như một cô gái hư hỏng. Tất cả chuyện này cô đã chịu đựng đủ rồi. Cô thật sự không bao giờ muốn chịu đựng thêm chỉ trích từ bất cứ ai nữa.

Chẳng lẽ ông trời vẫn còn muốn hành hạ cô nữa hay sao?

Trong phòng tắm chật hẹp, cô cố gắng đè tiếng khóc nức nở xuống. Một lúc sau, lau khô nước mắt, đưa ra một quyết định.

Ngoài cửa, Nhị Nhị lo lắng khi nhìn thấy hai con mắt sưng đỏ của Tiểu Ngưng: “Đi khóc phải không ạ? Nếu đi thật sự nhớ Dương Dương thì chúng ta đi đến chỗ Dương Dương, đi là mẹ của anh ý mà!”

Tiểu Ngưng vỗ vỗ hai má của Nhị Nhị, ánh mắt phức tạp, không nói lên lời: “Nhị Nhị ngoan ,mau vào phòng ngủ đi. Dì sẽ gọi điện cho ba của con bây giờ!”

“Vâng! Chúc đi ngủ ngon!” Nói xong, Nhị Nhị đi vào phòng ngủ.

Tiểu Ngưng hít sâu một hơi, cầm lấy điện thoại.

Reng, Reng, ...

Đang lúc Tiểu Ngưng bấm số trên điện thoại thì tiếng chuông cửa đột ngột vang lên.

Tiểu Ngưng đi ra phía cửa, dè dặt hỏi: “Xin hỏi ai đấy ạ?”

“Xin chào Lục tiểu thư, tôi là Tiền Ly Nhi!” Ngoài cửa vang lên một tiếng nói ôn hòa của một cô gái mà suốt đời Tiểu Ngưng cũng không bao giờ quên.

Tự hồi suốt cả một buổi tối, Lục Giai Ngưng ngẩng đầu nhìn lên mấy chữ màu vàng chói lọi trên cao kia. Động tác này của cô kéo theo cổ họng bị đau, thật sự đã hít phải mấy hơi sương lạnh lạnh.

Ở ngoài đại sảnh do dự cả nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng khi chỉ kém giờ hẹn mười phút, cô mới lấy hết dũng khí bước lên bậc cầu thang.

Đi vào chỗ thang máy dành riêng cho tổng tài đã thấy có người trợ lý đứng sẵn ở đó đợi: “Lục tiểu thư, cô đã tới!”

Khóe miệng còn mang theo một dấu màu xanh tím, cô gật đầu: “Chào anh! Anh ta có ở trong không?” Người này cô đã gặp qua một lần, chính là người đến đón Dương Dương.

“Đang chờ Lục tiểu thư ở trong!” Trong mắt anh ta hiện lên một tia thương tiếc nhìn Tiểu Ngưng, nhẹ giọng nói: “Tổng tài bây giờ tâm tình không tốt, cô

nên cẩn thận!”

Cô gạt nhẹ đầu, trông mắt bỗng dao động. Từ ánh mắt của cô có thể nhận ra cô đang đầu tranh tư tưởng để có được sự dũng cảm để mà bước vào bên trong: “Cảm ơn anh!”

Tâm tình hần không tốt cô cũng đã đoán được phần nào. Hần có thể sẽ châm chọc mỉa mai cô, đánh cô một trận. Những chuyện này cô đều đã nghĩ đến.

Tiểu Ngưng kéo cao cổ áo, che đi vết thương trên cổ của cô. Vết sưng đỏ trên cánh tay có thể che được nhưng vết bầm tím ngay trên khoe miệng kìa căn bản không thể nào che dấu.

Theo sự dẫn dắt của người trợ lý, Tiểu Ngưng bước vào căn phòng làm việc rất lớn.

“Đi ra ngoài!” Còn chưa đợi trợ lý mở miệng, người đàn ông ngồi trên chiếc ghế làm việc lạnh lùng ra lệnh.

Trợ lý nhìn Tiểu Ngưng một cái, rồi xoay người bước ra ngoài, thuận tiện khép cửa lại.

Tiểu Ngưng nhìn theo hướng giọng nói truyền đến, một người đàn ông tuấn mĩ mặc chiếc áo sơ mi màu trắng đang nhìn cô. Ánh mắt hắn ta nhìn cô chăm chăm, bờ môi lạnh lùng như phủ lớp băng mỏng hơi nhếch lên. Bất quá, người ta nhìn vào không có cảm giác như hắn đang tươi cười mà là đang tra tấn, châm chọc vào sâu trong tâm hồn người đối diện.

Hắn chậm rãi đứng lên, rời khỏi khu bàn làm việc, đi đến trước mặt cô.

Khoe miệng cô bị thương, vết xanh tím thu hút tầm mắt của hắn. Ngón tay hắn nâng cằm cô lên cao, khiến cô có thể nhìn rõ khuôn mặt hắn: “Khuôn mặt xinh đẹp này có sao lại bị thương? Như thế nào lại dễ bị thương?”

Tiểu Ngưng cố gắng không cho nước mắt chảy xuống, nhẹ nhàng lắc đầu: “Không có gì! Chỉ bị ngã thôi!”

Đường Hạo nheo mắt lại tỏ vẻ nghi ngờ: “Ha ha, thật không ngờ! Cô còn tự biến mình thành như thế này! Thật lợi hại!”

“Tắm xong, sàn nhà trơn nên không cẩn thận bị ngã!” Một lời sợ hãi không tin, cô vội vàng giải thích ngay. Vết bầm tím lớn như vậy, không thể chỉ do một cú ngã mà tạo thành.

Ngón tay hắn di chuyển xuống cổ của cô, linh hoạt vạch cổ áo ra. Một vết thương vẫn còn vương những sợi tơ máu, rõ ràng là phải do người khác gây ra cho cô: “Vết thương này do đâu?”

Tiểu Ngưng giữ chặt quần áo, từng bước lui về phía sau: “Đây là chuyện của tôi! Hiện tại đã đỡ hơn rồi, cũng không còn đau nữa.....!”

“Có phải Lương Bán đánh cô hay không? Đúng vậy không?” Đường Hạo nhún hai lông mày, tức giận hỏi.

“Không! Không liên quan gì đến anh ấy!” Tiểu Ngưng dùng sức lắc đầu, sau đó mới bình tĩnh nhìn hắn.

“Ha ha, có phải là hắn hay không thì cũng chẳng liên quan gì đến tôi? Dù sao người bị đau đầu có phải là tôi?” Tức giận suốt hai ngày qua bị nén lại trong lòng, Đường Hạo hần dễ gì bỏ qua cho cô: “Ha ha.. Thế nào? Lương Bán không có tiền, không cho cô cái gì nữa sao nên hiện tại cô quay lại tìm tôi, phải không?”

Tiểu Ngưng giữ im lặng, nhận ra sự giễu cợt trong lời hắn nói.

“Nói đi! Có phải do hắn hay không? Nếu không có chuyện phát sinh tại sao chỉ trong một đêm cô lại thay đổi ý kiến đến đây tìm tôi? Hay cô là một người đàn bà lăng lợ, thích tiền tài và địa vị há?” Đường Hạo giữ chặt lấy cổ tay cô, găm lên.

“Không phải anh đã biết rõ sự tình là chuyện gì rồi sao? Tại sao còn phải bức tôi?” Tiểu Ngưng mở to hai mắt nhìn hắn, cô không muốn thừa nhận tội danh hắn đặt lên người cô.

Do cô cự tuyệt yêu cầu của hắn. Ngay hôm sau, Lương Bán đã bị sa thải hơn thế nữa lại có không ít tin đồn được tung ra. Công ty nào tiếp nhận Lương Bán có nghĩa là đối địch với tập đoàn Đường thị, là kẻ địch của Đường Hạo.

Không muốn liên lụy đến Lương Bán, cô chỉ có thể quay đầu tìm đến hắn, van xin hắn cho Lương Bán một con đường sống. Mà điều kiện là phải đáp ứng yêu cầu của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 147

“Ha ha...” Hân lạnh như băng, nụ cười hiện trên khuôn mặt tuấn mĩ có nét đau thương nhưng biến mất rất nhanh không thể bắt kịp: “Xem ra thật tội nghiệp cho cô? Bất cô phải ở cùng một chỗ với người cô không thích là tôi đây thì thật quá thiệt thòi đúng không? Là tôi bắt cô phải chia tay với Lương Bán, không cho phép cô cùng hân song túc song phi ở cùng một chỗ, cô cảm thấy tôi thật đê tiện đúng không?”

Tiểu Ngưng không có trả lời, cũng không biết phải đáp trả lại lời nói của hân. Hân đúng thật sự là rất đê tiện, sao hân có thể độc ác đi hủy hoại tiền đồ của một người đàn ông tốt như Lương Bán.

Nhìn cô cam chịu, trái tim Đường Hạo giống như đang bị dao găm vào đến tận chuỗi, lại bị dội thêm sương muối.

Cô đang muốn nói cho hân biết là cô thích Lương Bán sao?

Tốt, rất tốt. Cô thích thì cứ thích đi. Cô yêu người đàn ông kia đến thế nào thì thân thể cô vẫn phải hầu hạ dưới thân hân, hân không giành được lòng cô thì hân cũng giành được thân thể của cô.

Hân buông cổ tay cô ra, đi đến bàn làm việc. Cầm một văn kiện ném thẳng vào mặt cô: “Xem đi! Đây là hợp đồng dành cho cô, nếu không có vấn đề gì thì hãy kí tên vào!”

Tiểu Ngưng không rảnh để xoa dịu đau đớn trên khuôn mặt, cô nắm lấy tờ giấy văn kiện kia, nhìn thẳng vào những dòng chữ màu đen trên đó.

Chỉ thấy rõ trên tờ giấy trắng tinh có đề chữ “Hợp đồng” nổi bật, dưới nó là một loạt các điều khoản.

Mặt trên viết rõ, ngoại trừ đáp ứng yêu cầu sinh lý của bên A, thì bên B là cô phải phụ trách ăn uống sinh hoạt thường ngày của hân, phải dọn dẹp nhà cho hân. Hơn nữa cần phải luôn luôn đáp ứng các yêu cầu của hân đưa ra.

“Xem kĩ các yêu cầu ở mặt trên sao?” Đường Hạo rút tay trong túi quần, nhíu mày hỏi.

Tiểu Ngưng gật gù đầu. Nếu được quyền chọn lựa, cô nguyện cùng con của mình sống cùng nhau dù cho cuộc sống có khó khăn thiếu thốn, cũng không có sao.

“Ngày chấm dứt là mười năm sau. Trong trường hợp, cô không còn sức hấp dẫn với tôi nữa thì hợp đồng này sẽ bị hủy bỏ và tôi sẽ bồi thường cho cô một khoản tiền không nhỏ! Từ trước đến giờ đối với phụ nữ tôi luôn hào phóng!” Hân giả vờ vô tình nói, trong thâm tâm thì lại nhói đau.

Cô đã một lần rời bỏ hân. Ha ha, sáu năm trước đã một lần, hân thật không rút ra thêm được bài học cho mình. Hân đã bị lừa, bị đau lòng một lần.

Nhưng lần này thì khác, hân tuyệt đối sẽ giữ cô ở bên cạnh, từ từ đùa giỡn, từ từ tra tấn cô, trả thù cô.

“Tiền tôi không cần!” Tiểu Ngưng lắc lắc đầu.

“Đừng tự làm ra vẻ thanh cao! Nhìn vào chỉ khiến người ta thấy chán ghét!” Nhìn cô không khóc không cười, Đường Hạo cảm thấy buồn chán muốn nói để khơi con giận trong cô.

“Cho tôi mượn cái bút để kí tên!”

Đường Hạo tùy tiện vớ lấy một cái bút trên bàn, quăng một phát bay xẹt qua mắt cô. Tiểu Ngưng nhanh chóng nhắm mắt lại, nhưng chỗ bị bút xẹt qua vẫn thấy đau nhức.

Đường Hạo khàn trương nhìn cô, thấy cô không có bất cứ phản ứng nào, nắm tay của hân mới từ từ buông ra.

Tiểu Ngưng nắm chặt lấy bản hợp đồng, gần đặt bút kí thì động tác ngưng lại, ngẩng đầu lên nhìn hân: “Những yêu cầu trong đây tôi không có ý kiến gì nhưng tôi có một yêu cầu. Tôi nhất định phải đem theo Nhị Nhị đến chỗ đó.”

“Sao? Cô vẫn mong trở thành mẹ kế của nó hay sao? Lục Giai Ngưng, cô rốt cuộc là nghĩ gì hả?” Đường Hạo nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Tiểu Ngưng.

“Anh có biết hiện tại Lương Bán đang rất khó sống tại Đài Loan, nên trước khi ra nước ngoài đã nhờ tôi chăm sóc Nhị Nhị!” Tiểu Ngưng giải thích đơn giản, sau đó lập tức nói: “Anh yên tâm, mọi chi phí của Nhị Nhị tôi sẽ trả hết! Anh chỉ cần cho cô bé một phòng để ở là được rồi!”

“Ha ha... Cô đúng là luôn tâm niệm một người!”

“Tôi chỉ có một yêu cầu đó, mong anh đáp ứng!” Sợ hân từ chối, cô vội càng nói thêm vào.

“Được! Cùng lắm cũng chỉ là một đứa bé! Ha ha...Coi như tôi đem bạn cùng chơi cho con mình vậy! Tốt thôi” Hân nhún nhún vai nói, tỏ vẻ lạnh lùng.

Tiểu Ngưng không nói hai lời, kí xuống hợp đồng.

Đường Hạo kí vào bản hợp đồng, sau đó quăng ra sau.

Nháy mắt cô bị hấn ném xuống ghế sofa, thân thể mảnh khảnh bật dậy, vẫn còn run run: “Anh không phải là muốn ở trong này....?” Cô đỏ mặt hồng tai nhìn hấn.

“Có cái gì mà không được? Gọi thì phải đến, tùy lúc tùy nơi phải luôn biết hầu hạ kim chủ. Giờ tôi muốn hưởng thụ thân thể của cô!” Vừa nói, môi mòng của hấn tỉnh tể hôn lên vành tai của cô.

“Để tôi khóa cửa phòng lại đi!” Cô giãy dựa muốn đẩy hấn ra, như vậy cô mới có cảm giác an toàn.

Hấn nâng tâm thân của cô lên, cởi bỏ bộ quần áo gò bó trên thân thể cô, nhìn về mặt khổ sở của cô cười nói: “Sẽ không có ai nhìn vào đâu! Ha ha.ha... Mà nói thế hóa ra cô rất sợ người ta nhìn vào!”

“Anh cố ý muốn nhục mạ tôi phải không? Đường Hạo anh không thể đối xử với tôi như vậy!” Cánh tay Tiểu Ngưng đập vào lồng ngực của hấn, muốn nói đạo lý với hấn.

“Nhục nhã? Đúng là tôi muốn nhục nhã cô đấy thì sao? Cô không phải muốn làm vợ người khác lắm sao! Tôi chính là muốn cho tất cả mọi người biết cô là người phụ nữ của ai, và cô cũng nên nhìn cho rõ xem người đang chiếm hữu cô là ai!”

Nói xong Đường Hạo cởi bỏ lớp áo ngoài của cô, lộ ra đồ lót trắng tuyết.

Ánh mắt của hấn bây giờ tràn ngập lửa giận, Tiểu Ngưng ôm đôi bả vai đang run rẩy của mình thét lên: “Đường Hạo, giờ anh không thể đụng vào tôi! Anh đang tức giận... Anh không thể...”

Cô cất bước muốn chạy, muốn thoát khỏi sự khống chế của hấn nhưng chân vừa chạm xuống mặt đất thì ngay lập tức đã bị Đường Hạo tóm lại.

Hấn liên tục nhấn mạnh người cô xuống, cô ngã bịch xuống nền nhà.

“Cô không có quyền ra lệnh cho tôi! Tôi nói muốn là muốn...”

Cuồng vọng tuyên bố, hấn kéo ruột quần của cô, hai tay nâng eo của cô lên, trực tiếp xâm nhập vào trong cơ thể của cô.

“A...” Tiểu Ngưng đau đớn thét lên, nhắm chặt mắt lại.

“Đau không? Ha ha ha... Đây là điều mà cô đáng phải nhận!”

Tiểu Ngưng đau đến mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh, nhưng thân thể bị hấn gắt gao khống chế cho nên cô chỉ có thể im lặng mà thừa nhận chuyện đang diễn ra.

Bàn tay to lớn của hấn rút cuộc cũng đã rời khỏi hông của cô, chậm rãi cầm lấy khăn giấy lau sạch chính mình rồi kéo khóa lại.

Tiểu Ngưng bất động, thân thể vẫn đang quỳ hai gối trên nền nhà lạnh băng.

Đường Hạo nhìn người phụ nữ đang bất động trước mặt, trong lòng không có cảm giác đau xót chút nào, mà ngược lại hấn cảm thấy vô cùng thống khoái giống như trả thù được kẻ mình hận nhất: “Cô nên nhớ kỹ. Nếu cô dám phản bội lại tôi một lần nữa thì tôi nhất định khiến cô không được là người!”

Nói xong, hấn vỗ vỗ lên người cô.

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên bị mở ra: “Tổng tài, ngài đây là... Thật xin lỗi!”

Cô thư kí kia hoàn toàn không ngờ lại nhìn thấy như vậy, vội vàng nói: “Thật xin lỗi, tổng tài!” Nói xong quay người ra ngoài khép cửa lại, trước đó không quên nhìn người phụ nữ đang bất động trên mặt đất.

“Anh cố ý để cho cô ta nhìn thấy đúng không?” Cô tức giận thét lên, mọi đau khổ tích tụ bỗng nổi lên mạnh mẽ trong cô.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148

Cô lớn tiếng trừng mắt, nhưng đổi lại chỉ nhận được động tác nhún nhún vai thừa nhận của hấn: “Đúng là tôi cố tình. Tôi muốn cho tất cả mọi người biết cô là dạng phụ nữ gì, để xem sau này còn người nào muốn cô nữa không!”

Tiểu Ngưng nhìn vào khuôn mặt không lộ bất cứ cảm xúc nào của hấn mà không thể chịu nổi: “Tàn nhẫn như vậy anh mới thấy vui sao? Tôi trở nên bẩn

thiu thì anh mới thỏa mãn trong lòng sao?” Thì ra chính hắn đã tung tin tức lên báo chí, chỉ vì muốn vui vẻ trong lòng mà hắn không tiếc lật lại quá khứ muốn quên đi của cô, không tiếc làm tổn thương đến con đẻ của mình.

“Đúng! Như vậy mới khiến tôi vui vẻ được!” Đường Hạo nói, cô nói rất đúng, đúng so với tình hình đang xảy ra.

“Anh đối xử với tôi quá tàn nhẫn rồi!” Vừa nói vừa nghĩ đến những nỗi đau dày đặc thương tổn tâm hồn cô, trái tim cô như muốn vỡ ngay ra.

Ngay trong hôm cùng hắn kí hợp đồng, Tiểu Ngưng mang theo Nhị Nhị đến biệt thự của Đường Hạo. Con đường từ nhà cô đến khu biệt thự cao cấp này đã quá quen thuộc.

Cô ở lại nơi này. Buổi tối thật vui vẻ, Dương Dương chỉ đơn thuần nghĩ ba người họ sẽ được sống cùng nhau như người một nhà, mặc dù có thêm Nhị Nhị nó thấy rất kì quái, nhưng mẹ vẫn là mẹ của nó. Nó yên tâm hơn.

Dương Dương, Lạc Lạc, cùng Nhị Nhị, ba đứa trẻ cùng bằng tuổi nhau đã rất nhanh trở thành những người bạn tốt cùng nhau chơi đùa.

Từ trong phòng truyền ra thanh âm nô đùa đáng yêu của bọn trẻ, chỉ thấy trên mặt đất có nhiều thứ bừa bãi nào là giày dép, tất trẻ con, đồ chơi, búp bê còn có cả những túi đồ ăn vặt nữa.

Tiểu Ngưng vừa mới quét dọn xong xuôi đại sảnh, tựa đầu vào lan can cầu thang, nghỉ ngơi một chút.

Cô đến đây đã được ba tuần. Một căn nhà rộng chỉ có cô và ba đứa trẻ, người hầu đã bị đuổi đi hết. Hắn nói nơi đây cần cô là đủ rồi.

Hắn không ở nơi này nhưng mỗi buổi sớm vẫn đến đón bọn trẻ đi học như ngày thường, sau đó chỉ nói với cô phải đem cơm trưa đến công ty cho hắn.

Cứ như vậy, mỗi sáng cô thức dậy chuẩn bị đồ ăn cho bọn trẻ và quét dọn căn nhà, mười giờ thì hai tay bắt đầu nấu cơm trưa. Sau đó, cô ngồi trên xe buýt mang cơm đến công ty hắn đang làm việc.

“Thấy chưa? Chính là cô gái đó!”

“Thoạt nhìn trông thật trẻ nha. Nhưng không ngờ sớm như vậy mà đã... Con gái nhà người ta mười bảy tuổi vẫn còn chưa biết cái gì với cái gì!”

“Chúng ta đều là người đã có con gái cả, phải hiểu làm gì có cha mẹ nào nhẫn tâm đem con mình bán đi đâu...”

“Này! Nhìn đi! Thân hình của cô ta cũng khá đấy. Bất quá nhìn thấy thật thô bỉ, Tiền Ly Nhi kia vẫn là số một!”

“Ồi dào! Cô ta chỉ là một đứa con gái bán thân, còn Tiền Ly Nhi là đại tiểu thư con nhà giàu có. Nếu bị đem so sánh với cô ta thì thật quá thiệt thòi...”

“Ừ! Tôi nghĩ cô ta chỉ dựa vào thân thể mới khiến cho tổng tài của chúng ta mê muội!”

Cô tự cười khở trong lòng. Những lời còn khó nghe hơn lúc trước cô cũng đã từng nghe qua, nghe đi nghe lại, tổn thương mà không cho phép nước mắt rơi xuống. Cô tự nói với bản thân, bọn họ chỉ là những kẻ mờ nhạt, không dám đứng trước mặt kẻ khác mà nói, chỉ biết nói xấu sau lưng, căn bản chính là một lũ đáng khinh, nghĩ vậy đi, tốt lắm.

Lúc cô tiến vào văn phòng của tổng tài, hắn đang nghe điện thoại, ngón tay gõ xuống mặt bàn, ý bảo cô để hộp cơm xuống đó.

Cô dựa theo chỉ thị của hắn, đem hộp cơm đặt xuống rồi xoay người bước đi.

Tay cô vừa chạm đến núm vặn ở cửa, thì một giọng nói mang theo lửa giận vang lên sau lưng: “Tôi có nói là cô đi ra không, hả?”

Tiểu Ngưng dừng bước, xoay người hỏi hắn: “Có chuyện gì? Có muốn tôi pha cà phê cho anh không?” Hắn bây giờ có một thói quen không tốt, hễ ăn cơm xong là muốn uống cà phê.

“Cà phê? Không cần, ở đây có rồi!” Hắn bưng tách cà phê lên, thông thả nhấp một ngụm

“Vậy còn chuyện gì cần tôi làm sao? Hiện tại trong nhà có rất nhiều việc tôi phải làm! Quần áo ba đứa trẻ kia thay ra ngày hôm qua vẫn chưa giặt. Có gì để sau hãy nói!” Sau đó cô ngáp một cái, tỏ vẻ mệt mỏi.

Đường Hạo nhìn cô, ánh mắt như cú vọ, hất cằm nói chuyện, ý bảo cô lại gần: “Không cần đứng xa như vậy. Nói chuyện thấy mệt!”

Tiểu Ngưng thờ dãi một hơn nhìn hắn: “Rốt cuộc là có chuyện gì?” Cô thầm nghĩ mong ước được về nhà ngủ ngay một giấc.

“Lại đây! Xúc cơm cho tôi ăn!” Hắn cậy mình là ông chủ, đưa ra yêu cầu quái gở.

Tiểu Ngưng nghe yêu cầu của hắn mà thấy dở khóc dở cười, người lớn như vậy mà muốn cô bón cơm cho ăn như trẻ con hay sao? Bọn trẻ ở nhà cũng tự mình dùng thìa ăn được rồi.

“Tôi muốn cô xúc cho tôi ăn! Đây là bổn phận của cô!” Đầu lông mày trên trán hắn nhăn lại, ra lệnh tự nhiên như đang nói chuyện không thể hợp lí hơn.

Tiểu Ngưng nhìn hấn, hấn đưa ra yêu cầu khiến cô chăm chú nhìn vào khuôn mặt của hấn. Nếu khuôn mặt của hấn nhỏ lại một chút, bờ môi mỏng kia cũng bớt đi sự lạnh lùng ngạo mạn thì thật giống như Dương Dương. Cha con thật giống nhau, trước kia Dương Dương cũng làm nũng với cô, đòi cô bón com cho nó.

Nhưng hiện tại thì không, cô không cảm thấy đáng yêu mà chỉ có đáng giận. Cô cố ý đi trở lại, mạnh mẽ mở hộp com. Dùng thìa xúc com và cái thìa, đưa đến trước mặt hấn: “Đây! Mời anh!”

“Tôi không thích ăn cái thìa! Cô thật nhiều chuyện, tại sao lại làm nhiều cái thìa cho tôi ăn như vậy?” Đường Hạo tức giận, đem toàn bộ cái thìa vứt ra ngoài, lấy ít thịt rồi bỏ vào miệng.

Đem cái thìa bỏ ra một góc, cô đặc biệt xúc thịt và com cho hấn.

Hấn im lặng ăn, nhưng hai mắt lại chăm chú nhìn cô.

Tiểu Ngưng bị hấn nhìn, cảm thấy thật không thoải mái, nghi ngờ hỏi: “Tôi đã làm sai chuyện gì sao?”

Hấn vẫn trầm mặc không nói nhưng lại nhìn vào mắt cô bằng ánh mắt sắc bén.

Tiểu Ngưng thuận lợi xúc cho hấn ăn toàn bộ chỗ com trong hộp, chỉ chừa lại chỗ cái thìa chất thành đồng nhỏ ở bên trong.

Cô đen chiếc hộp đựng com cất cẩn thận rồi bình tĩnh hỏi hấn: “Tôi bây giờ đi được chưa?”

“Vì sao lại không cho tôi ăn cái thìa?” Hấn đáp lại bằng một câu hỏi không ăn khớp.

“Cái gì?” Tiểu Ngưng khó hiểu nhìn hấn: “Anh không phải nói không thích hay sao?”

Hấn lấy khăn tay lau miệng, nhưng mắt vẫn nhìn vào cô: “Tôi nói không thích ăn cô liền không cho tôi ăn sao?”

“Vậy anh rốt cuộc là muốn ăn hay không muốn ăn?” Tiểu Ngưng lại đem chiếc hộp kia đặt lại trên mặt bàn, đầu lông mày cô nhăn lại, trong mắt xuất hiện ngọn lửa, có thể thấy cô bị chọc đến tức giận lên rồi.

“Vấn đề ở đây không phải là muốn ăn hay không muốn ăn mà là cô có quan tâm đến tôi hay không! Ai cũng biết thân thể của tôi bị dị ứng với cái thìa. Cô muốn lượng cholesterol trong máu của tôi tăng lên khiến cho huyết áp tăng, muốn tôi chết sớm đi đúng không?” Đường Hạo lên án nói, trong lời nói như là khẳng định Tiểu Ngưng có tâm địa độc ác, muốn làm hại người.

“Đường Hạo anh không cần phải giảng đạo lý với tôi. Tôi không biết rõ là anh dị ứng với cái thìa!” Hấn rõ ràng đang muốn gây sự với cô.

“Vậy cô sẽ không cho tôi ăn sao? Nếu cô thật sự quan tâm đến tôi thì sẽ khuyên tôi không nên ăn dù chỉ là một chút!” Trong lòng Đường Hạo điện cuồng gào thét: “Thôi, quên đi! Dù sao tôi cũng đã sớm nhìn rõ tâm địa độc ác của cô rồi, không có chút hy vọng tốt đẹp nào!”

Tiểu Ngưng chẳng thèm quan tâm đến những lời nói tùy tiện không đầu của hấn.

Hấn đứng lên, từ từ tiến đến bên cô, nâng chiếc cầm thon lên cao nhưng cũng điên cuồng nói: “Nửa giờ nữa tôi sẽ có một cuộc họp. Ha ha, nửa giờ vừa vặn chơi cô một lần!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149

Nhìn cô vẫn lạnh lùng, không xao động, sắc mặt Đường Hạo thâm trầm thêm vài phần: “Không vui ư? Đây chẳng phải là việc cô thích làm nhất hay sao?”

“Đúng! Tôi thích. Sai lầm đây là ông trời giáo huấn tôi!” Nếu không phải vì hấn, cô cũng không bị Tiền Ly Nhi đánh.

“Tôi nhất định sẽ không để Lương Bân được sống dễ chịu! Hấn nghĩ ra nước ngoài thì mọi việc đều thuận lợi sao?” Hấn thấy sống lưng cô cứng đờ, ánh mắt của hấn lại càng trầm. Đối với Tiểu Ngưng thì đau lòng, đối với Lương Bân thì tràn đầy hận ý.

Nhưng có lẽ đau lòng với Tiểu Ngưng lúc này chính hấn cũng không biết là tại sao.

“Không! Anh không được đối phó với anh ấy. Anh ấy đã bị anh hại đến thê thảm lắm rồi!” Tiểu Ngưng xoay người, giữ lấy cánh tay hấn: “Đường Hạo, xin anh, ngàn vạn lần đừng làm ra thêm chuyện gì tệ hơn nữa!”

Cô không muốn hấn dùng thế lực của mình đi làm tổn hại đến người khác. Hấn không đáng phải làm những chuyện đó.

Hai tròng mắt thâm thúy bỗng lập tức hiện lên vẻ chán ghét, tức giận với cô: “Đê tiện? Cô dám mắng tôi đê tiện ư? Còn hần thì đối xử với cô như thế nào? Không đê tiện hay sao? Bỏ cô, bỏ con lại rồi mà đi mất! Ha ha ha, Lục Giai Ngưng! Cô thật đáng thương hại!”

Dù cô có khiêu khích hần đến thế nào, cho dù cô đã thẳng tay cho hần hai cái tát ra sao, hần vẫn không có động một ngón tay mà đánh cô. Vậy mà kết quả cô lại thích người đánh mình chứ không chịu thích hần đây, vì lý do gì?

Một câu hần vừa nói ra khiến Tiểu Ngưng sắc mặt trắng bệch, phút chốc lại trở nên trầm mặc.

“Nói đi! Dừng khí của cô đâu? Không phải lúc nào cũng muốn khiêu chiến với tôi hay sao?” Đường Hạo nắm chặt bả vai cô, lắc mạnh khiến những mái tóc của cô bị rối loạn.

Tiểu Ngưng không đáp lại, cô căn bản cũng chẳng buồn nhìn hần.

Đường Hạo một chút cũng không thích, trầm mặc chính là chống đối lại hần. Cảm giác hoàn toàn giống mọi lần, hần khi dễ cô, cô không lên tiếng, kể cả bị mọi người xung quanh chỉ trích nói xấu cô cũng yên lặng mà chịu đựng khiến Đường Hạo búng lên lửa giận: “Có phải hay không? Không nói tức là cô thừa nhận?”

“...” Giống như gai độc đâm vào trái tim cô, vừa làm cô đau đớn, vừa ăn mòn các tế bào trong cơ thể của cô. Cố gắng giữ bình tĩnh nơi cô bị phá bỏ hoàn toàn. Cô bật dậy, nước mắt tuôn rơi như nước đổ về, mạnh mẽ nhìn hần, bất mãn cảnh cáo.

Ánh mắt như vậy không hiểu sao lại khiến Đường Hạo cảm thấy sợ hãi nhưng cũng muốn chọc tức cô: “Sao? Tôi nói có gì sai sao? Tôi cho cô cơ hội lựa chọn, nếu cô chọn Lương Bân thì bây giờ cô không có ở đây! Không đúng hay sao?”

“Đường Hạo, anh không cần dùng những từ này để nhục mạ tôi!” Tiểu Ngưng thét lớn, lao vào đánh hần.

“Đáng chết!” Sau đó chỉ thấy Đường Hạo sắc mặt đau đớn, đôi mắt nhắm lại, nhìn bàn tay đang đánh tới tấp vào mình: “Đáng chết, kẻ điên này! Cô buông ra!”

Tiểu Ngưng nắm chặt lấy cổ hần, hung hăng cắn mạnh lên vai hần, dùng một lực mạnh như đang nói câu trả lời.

Đường Hạo giữ lấy vai mình, sau đó dùng ngữ khí ra lệnh: “Buông ra! Kẻ điên này! Nếu cô còn không buông thì tôi sẽ ném cô ngay xuống lầu!”

Bị dọa nhưng Tiểu Ngưng căn bản không sợ. Cho đến khi cắn hần đến một môi mới mới buông hần ra, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn.

Quay đầu nhìn bả vai phải của mình có một vết răng hình tròn trên đó còn vương nước bọt cũng máu tươi, sắc mặt hần bây giờ thật khiến người ta sợ hãi, tay vẫn giữ chặt lấy đầu của cô khi cô hung hăng cắn vào hần.

Tiểu Ngưng vẫn thất thần, nước mắt đầy trên khuôn mặt. Nhìn cô giống như cô vừa mới chịu ủy khuất đến đáng thương giống như người bị cắn không phải là hần mà chính là cô.

“Cô khóc như vậy là muốn tỏ vẻ gì, hả?” Ngữ khí của Đường Hạo tuy rằng vẫn trầm thấp nhưng không còn lạnh như băng, lộ một chút quan tâm.

“Tôi chán ghét chúng....” Giống như nói chuyện với đầu gối, cô chán ghét khi phải nhớ lại. Nhưng cô vĩnh viễn cũng không thể quên được những ngày tháng đó, hần luôn nói cô là một món hàng, bị hần treo ở trên lầu cao. Đáng sợ còn hơn cả ác mộng.

Đường Hạo không chịu nổi ánh mắt trách móc kia của cô, nhưng vẫn thản nhiên nói: “Nếu sợ tôi nói thì sau này hãy biết tự trọng, đừng có đi lại nhiều với những tên đàn ông khác!”

Nói xong hần mặc kệ cô đang khóc...

Cô ngừng khóc, vụn vặt thân thể: “Tôi không muốn! Giờ tôi chán ghét anh lắm!”

“Chán ghét tôi? Tốt lắm! Cô tốt nhất là nên chán ghét tôi. Cô càng chán ghét tôi, tôi sẽ càng chạm vào cô!”

Tiểu Ngưng đẩy lồng ngực của hần ra, nhìn xuống xúc động nói: “Anh không phải nói còn phải họp hay sao?”

“Ha ha... Để cho bọn họ chờ, càng chờ lâu họ càng cao hứng!” Đường Hạo gọi môi mòng khê nói, tiếp theo lại hết sức muốn cô.

Mặt trời đứng bóng, trong phòng nghi vang lên những âm thanh thiêu đốt vụn vặt.

Sau một hồi say sưa hoan ái, Đường Hạo mặc lại quần áo nghiêm chỉnh.

Nhìn thoáng qua người đang ngủ say sưa, trên mặt hần lộ ra sự lo lắng, vỗ nhẹ lên khuôn mặt của cô, bạc môi khê khẽ nhếch: “Xem ra đã làm cho cô mệt muốn chết rồi! Cô nên nhớ rõ điều này: đừng hòng phản bội lại tôi. Ngủ đi, không thì về nhà lại không thể ngủ nổi.”

Hần cúi xuống hôn lên đôi môi mọng đỏ của cô, khê cất bước rời đi, đóng cửa cũng nhẹ nhàng như thể sợ người đang ngủ say kia sẽ giật mình mà tỉnh giấc.

Khi hắn đã đi ra ngoài được một lúc, người nằm ngủ say kia mới từ từ mở đôi mắt, biểu cảm tràn đầy cảm động: “Đường Hạo, đầu mới là con người thật của anh?”

Vì sao mỗi lần đều như vậy, khi cô sắp hận hắn thì hắn lại dịu dàng với cô. Ngón tay xanh xao nhẹ nhàng đặt lên bờ môi nơi nụ hôn của hắn vừa đặt xuống. Cảm giác của cô không có sai, hắn vừa rồi hôn cô thật dịu dàng.

Tiểu Ngưng thật sự rất mệt mỏi. Cho nên vừa mới mở mắt ra không lâu lại nhắm lại rồi chìm vào trong giấc ngủ.

Từ ngày đó, qua giữa trưa, Đường Hạo mỗi tối đều về nhà.

Nhưng mỗi ngày hắn đều về nhà cũng không phải là chuyện tốt đối với Tiểu Ngưng, ngược lại càng tăng thêm gánh nặng cho cô. Tựa hồ như hắn cố ý đem căn phòng cô đã quét dọn sạch sẽ lại một lần nữa bày bừa ra.

Chẳng hạn khi cô vừa mới đem sách báo tạp chí xếp lại gọn gàng hắn lại lập tức cầm lấy xem. Trong lúc cô đi tắm thì hắn đem đồng quần áo gấp gọn trong tủ vứt tung ra ngoài.

Một người lớn là hắn cộng thêm ba đứa trẻ con đùa nghịch suốt ngày khiến đồ phải dọn càng lúc càng nhiều. Mỗi ngày Tiểu Ngưng lại giống như người máy, làm việc không biết nghỉ ngơi.

Khi hắn hút thuốc lá, tàn thuốc vương vãi trên khắp sàn nhà. Tiểu Ngưng rốt cuộc không chịu nổi nữa, đem chổi trong tay ném đến chỗ hắn, đứng yên nhìn hắn quay lại nhìn mình.

Đường Hạo nhìn một thứ mới mới xuất hiện bên cạnh hắn, nhìn vào cô: “Cô có ý gì?”

“Chổi đó! Anh quét sạch sàn nhà chỗ anh đi!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150

“Tôi không bao giờ làm thứ việc này!” Nói xong đem chổi đẩy xuống sàn nhà, tiếp tục xem kênh tài chính và kinh tế.

Tiểu Ngưng cầm cây chổi lên, giao lại cho hắn: “Anh nhất định phải quét sạch! Tôi vừa mới quét sàn sạch sẽ xong lại bị anh làm bẩn ra. Anh có hiểu phải biết quý trọng thành quả lao động của người khác hay không?”

“Tôi không quét đấy! Làm sao hả?” Hắn vắt chân ngồi lên ghế, ngón tay còn kẹp một điếu thuốc vẫn đang nhả khói.

Tiểu Ngưng nhìn bộ dạng nhàn hạ của hắn mà tức giận, hơi thở trở nên dồn dập, lát sau thì đỏ bừng cả khuôn mặt: “Nếu anh không thể quét thì đừng có làm bẩn nhà. Còn nếu có bản lĩnh làm bẩn thì phải có nghĩa vụ quét dọn!”

Nhìn bộ dạng tức giận của cô, tâm tình hắn trở nên tốt hơn, môi lộ ra ý cười: “Ý cô là muốn tôi làm việc giúp cô một chút hay sao?”

“Đừng vậy!” Cô gật gật đầu, vẻ mặt hắn tốt như vậy có lẽ sẽ giúp cô dọn dẹp một chút.

Đường Hạo đột nhiên cười vài tiếng, lắc lắc đầu, sau đó từ từ đứng dậy đi đến bên người cô.

“Tôi có thể giúp cô hoàn thành công việc buổi tối!” Hắn nhún mày, cố ý nói chuyện không đứng đắn. Không hiểu vì sao hắn thích nhìn bộ dạng lúc ẩn lúc hiện, vội vàng bận rộn của cô trước mặt hắn.

Tiểu Ngưng vì lời nói đen tối của hắn, mà hai má hồng lên như trái đào: “Anh không nên nói năng linh tinh!”

“Đã đỏ mặt rồi kia! Nếu như mà tôi còn nói quá hơn thì chắc mặt cô còn nóng đủ để ốp-lét trứng đấy nhĩ?” Đường Hạo vẫn tiếp tục nói ra những lời dụ hoặc.

“Đường Hạo ! Anh không thể nói chuyện đứng đắn được một chút hay sao?” Tiểu Ngưng đẩy cánh tay hắn ra, tức giận nói.

“Ha ha ha... Khuya hôm nay tôi còn phải giúp cô làm việc, vậy cho nên cô mau mau làm việc đi còn sang việc khác!” Hắn tựa hồ như kẻ nghiện, một câu lại thêm một câu.

Tiểu Ngưng bực bội, cầm chổi đi quét sạch những đám khói bụi hắn làm ra, cảm thấy nếu không phải cô tự tìm đến thì hắn sẽ không nói toạc ra đến thế.

Nhìn cô mặc tạp dề màu hồng không ngừng quét dọn nhà cửa, Đường Hạo bỗng thấy cảm giác như một gia đình. Có một người vợ luôn đảm đang việc nhà, một đàn con ríu rít.

Nếu năm đó cô không rời đi có lẽ bây giờ bọn họ đã có thêm những đứa con đáng yêu mà không chỉ có mỗi mình Dương Dương.

Trước đó mấy năm, cha mẹ cũng từng có ý muốn hấn kết hôn, nhưng bởi vì hấn bị mù, mắt hấn không biết liệu có thể nhìn được ánh sáng lần nữa hay không? Sau đó cha hấn hi vọng hấn sớm có người nối dõi như vậy cho dù hấn vĩnh viễn không nhìn được cũng có người thừa kế tập đoàn.

Do chính hấn lấy lý do qua loa tặc trách thoái thác cha mẹ, kéo dài chuyện hôn sự.

Nếu mà cô không bỏ đi, có lẽ hấn đã nguyện ý lấy cô làm vợ.

Nhưng có lẽ cũng chính là nhân quả báo ứng.

Nghĩ đến đây Đường Hạo cảm thấy khó chịu, cơ hội này chính cô đã bỏ qua một lần. Một lần buông tay nên hấn sẽ không cưới cô nữa, cho dù giữa hai người có một đứa con, hấn cũng sẽ không bao giờ chọn cô.

“Giờ trở vào phòng ngay! Tôi muốn cô!” Hấn ở phía sau ôm chặt lấy cô, hoàn toàn quên mất trong nhà còn có trẻ nhỏ.

“Đừng như vậy! Bọn trẻ...” Tiểu Ngưng giãy giụa thoát khỏi vòm ngực của hấn: “Anh buông tôi ra! Chờ tôi tắm rửa cho bọn trẻ xong có được không?”

“Không được! Vì cái gì mà lúc nào cũng đặt tôi ở sau? Vì sao không bao giờ coi trọng tôi trước tiên?” Đường Hạo ghé vào tai cô nỉ non, giọng nói có phần bá đạo nhưng lại khiến người nghe cảm thấy đau lòng.

Đôi môi mang theo cuồng vọng áp xuống đôi môi đỏ mọng của cô, đôi bàn tay bắt đầu xoa nắn lên cả vùng tuyết cảnh của cô qua lớp áo, hấn cắn bản chỉ muốn ôm cô, ôm thật chặt trong ngực mình.

Nhưng khi thân thể hấn vừa mới tiếp xúc, hấn đã không thể khống chế nổi mình. Hấn quên người phụ nữ này đã kí bản hợp đồng bên hấn mười năm, cô sẽ không bao giờ thoát khỏi hấn được.

Quá mức kích động, quá mức điên cuồng lại thêm phần hưng phấn, hấn mặc kệ sự phản kháng của Tiểu Ngưng, cũng không nghe thấy những lời cự tuyệt dõn dáp của cô: “Không được! Không được.... ở đây...còn có bọn trẻ...”

Hấn một tay giữ tay cô, một tay hung hăng nhanh chóng lôi kéo quần áo của cô. Tạp dề màu hồng nhanh chóng bị cởi bỏ, bàn tay hấn thuần thục luồn vào trong vạt áo của cô, xoa nắn vùng ngực căng tròn.

Ngay lập tức, hấn đẩy cô ngã xuống ghế sofa như một con thú dữ.

Tiểu Ngưng giờ cánh tay lên, một cái tát giáng xuống mặt hấn.

“Bốp” một tiếng khiến đầu óc hấn thanh tỉnh trở lại, nhìn người phụ nữ tóc tai rối bù đứng bên: “Đáng chết! Cô lại dám tát tôi! Cô có biết thân phận mình không đây, hả?”

Tiểu Ngưng cũng tức giận nhìn hấn, nói không lên lời. Hấn như thế nào mà ở ngay phóng khách nơi bọn trẻ lúc nào cũng có thể đột nhiên chạy ra, hấn không biết một màn này nếu bọn trẻ thấy được sẽ ảnh hưởng xấu đến chúng ra sao ư?

Đường Hạo bị cô tát thẹn quá hóa giận, cũng buồn bực với chính mình vừa rồi không khống chế được dụng vọng của bản thân, tóm lấy cánh tay cô nói: “Cô bắt quá chỉ là người hầu hạ dưới thân của tôi, còn già bộ thanh cao sao?”

“Đường Hạo, anh đừng không biết nói lý lẽ. Anh không biết nơi này là đâu sao?”

“Tôi mặc kệ! Làm sao? Tôi muốn cô, cô lại dám ra tay đánh tôi! Dù cô có không muốn bao nhiêu thì cũng không thay đổi được gì, có trách hãy trách người đàn ông vô dụng kia không bảo vệ nổi cô, phải dựa vào thân tôi mà lo cho cuộc sống...” Hấn ích kỉ, hoàn toàn quy kết tất cả của Tiểu Ngưng là do người cô thích, cô cự tuyệt cùng hấn giao hoan.

“Anh đừng có đổ lỗi cho người khác! Vì sao mỗi lần anh làm sai đều kiểm soát thoái thác lỗi lầm, đổ thừa cho ai đó!” Tiểu Ngưng ngẩng cao đầu nhìn hấn, hi vọng hấn nhận ra sai lầm của chính mình.

“Thế nào? Nhắc đến Lương Bân cô đau lòng phải không?” Hấn lạnh mặt hỏi, “Cho đến bây giờ, cô vẫn còn bảo vệ cho hấn ư? Hấn ta chỉ là một tên đàn ông nhu nhược vô tích sự!”

“Chú không được nói ba của cháu như vậy! Ba là người tốt nhất, giỏi nhất trên đời! Chú không được phép nói ba cháu như thế!” Vừa bước vào phòng khách thét lên với Đường Hạo, hơn thế nữa cô bé vùng bàn tay bé xíu đánh vào người hấn, dám nói ba của cô bé không tốt, người xấu.

Đang phiền não lại nhìn thấy tiểu quý này, hơn nữa cô bé lại là con gái của gã đàn ông kia, hấn đang bực tức lại càng bực thêm. Chân dài đột nhiên đá văng đứa trẻ ra. Thân thể cô bé như sợi dây cung căng lên, bật mạnh lên.

Trong nháy mắt, Tiểu Ngưng mở to hai mắt, toan chạy lên ngăn cản nhưng không kịp nữa: “Anh không được.....”

Lời của cô còn chưa dứt, thân thể của cô bé đã rơi bịch xuống sàn nhà.

Chưa từng bị đối xử tệ như thế này bao giờ, cô bé giống như con búp bê bất động vài giây rồi khóc òa lên.

Tiểu Ngưng chạy nhanh lên, kiểm tra người cô bé. Thấy cô bé không có vết thương gì, mới dỗ dành: “Nhị Nhị, ngoan, đừng khóc, không sao, không có chuyện gì đâu!”

Đường Hạo choáng váng nhìn cô bé trên mặt đất, hần không ngờ mình lại có thể đuổi chân đã bay một đứa trẻ con.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151

“Dì ! Dì . . ! Đau . . . đau . . .” Nhị Nhị ôm lấy người Tiểu Ngưng, lớn tiếng khóc lóc, nước mắt tuôn dài như suối tràn ra ngoài.

Đường Hạo đứng bên, tuy biểu cảm không giống như lúc trước nhưng trong nội tâm lại cảm thấy áy náy. Dù thế nào hần cũng không nghĩ mình sẽ ra tay đánh một đứa bé con.

Đang lúc muốn nói lời xin lỗi thì Tiểu Ngưng lúc này đã buông Nhị Nhị ra, đứng trước mặt hần tức giận nói đến: “Anh thật sự quá đáng! Vì sao lại đánh Nhị Nhị? Anh thật là tệ, lưu manh cũng không bằng!”

Cô đau lòng, khóc như mưa, nắm tay vung lên đập liên tục vào ngực hần.

Hần như thế nào mà lại ra tay đánh một đứa bé? Có thể nhẫn tâm đâm đạp một đứa bé dưới chân mình.

Bị cô mắng không ra sao khiến cảm giác áy náy trong lòng hần biến mất hoàn toàn, giữ lấy cánh tay đang hung hăng đập vào lồng ngực mình.

Sao cô lại mắng hần tệ? Tại sao lại nghĩ hần muốn đánh đứa bé kia? Cô chẳng lẽ không nhìn ra là hần không cố ý hay sao? Hần đâu ngờ thân thể trẻ con lại thế, mới đá nhẹ một cái mà đã ngã bay ra xa.

Bị cô nói oan, hần cảm thấy trong lòng khó chịu.

Đường Hạo đưa mắt nhìn đứa bé đang khóc inh ỏi nhưng vẫn nhìn hần bằng cặp mắt thù hận, lại quay sang người phụ nữ kia đang cố gắng dỗ dành cô bé.

Đột nhiên hần cười ngượng vài tiếng: “Thật đúng là một mẹ kẻ mẫu mực! Mẹ con tình thâm!”

“Anh không được đánh trẻ con!” Tiểu Ngưng khí nộ, buồn bực, hi vọng hần có thể hiểu được đạo lý này.

Hần nhéo cổ tay của cô, giống như con báo bị thương: “Cô dám to tiếng với tôi chỉ vì tôi đánh con gái của Lương Bản ? ”

Ánh mắt của hần cũng đánh vào trái tim Tiểu Ngưng, khiến cô đau đớn : “Chuyện này không liên quan gì tới Lương Bản!”

“Cô cho là tôi mù sao? Vậy nói đi! Không phải cô đang giữ con của hần ở bên người hay sao? Không phải bởi vì hần nên cô mới giữ con của hần sao? Không phải cô muốn giữ con hần để chờ hần trở về hay sao? Cô cũng dám nổi điên với tôi chỉ vì con gái hần, đúng hay không, hả?”

“Anh thật là ngang ngạnh. Đường Hạo, tôi không muốn nói chuyện với anh nữa!” Nói xong, dùng sức thoát khỏi cánh tay đang lôi kéo hần, một bên ôm lấy Nhị Nhị dỗ dành nói: “Nhị Nhị ngoan, đừng khóc. Dì mang con đi tìm Lạc Lạc chơi có được không?”

Tiểu Ngưng một bên dỗ dành, một bên mang cô bé vào phòng ngủ.

Nhìn cô quan tâm đến đứa bé kia như con ruột của chính mình, bộ dạng này khiến con tức trong nội tâm Đường Hạo càng lúc càng lớn.

Dỗ ba đứa bé ngủ say, Tiểu Ngưng lê thân thể mệt mỏi tiến vào phòng ngủ.

“Hà!” Vừa mới bước vào phòng đã cảm thấy lạnh lạnh: “Làm sao anh vào được đây?”

Lúc này, Đường Hạo đang nằm trên giường của cô, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cô như muốn ăn tươi nuốt sống.

“Sao hả? Mới đó mà đã xem tôi như người lạ rồi sao? Ha ha ha. Tôi vào phòng này không phải là chuyện quá bình thường à?” Vừa nói hần vừa đi đến bên cô, bàn tay to lớn không an phận xoa nắn vòng ngực của cô.

Tiểu Ngưng tránh đi bàn tay của hắn, muốn đi đến tủ quần áo lấy đồ chuẩn bị tắm.

Đường Hạo vẫn một phen dính sát người lên tấm lưng của cô: “Đừng đùa bỡn với tôi! Tôi muốn cô thì cô nhất định phải phục tùng!”

“Tôi không có tâm tình! Không muốn!” Tiểu Ngưng không có đẩy hắn ra, chỉ lạnh giọng nói.

“Cô không có quyền nói ‘không có tâm tình’ hay ‘không muốn’! Không nên quên chính cô đã kí khế ước mười năm!” Hắn giận dữ nói, sau đó đem cô đẩy xuống giường.

Hắn nói trắng ra khiến Tiểu Ngưng dấy lên cảm giác mãnh liệt khó tuân. Không cam tâm và si nhục hắn đối với cô giống như một con dao dài cắm từ từ vào trái tim cô, khiến cho máu chảy đầm đìa.

“Cô nói cho tôi biết cô có quyền đánh tôi không?” Ngón tay hắn qua lại trên gương mặt cô, mắt cuồng nịnh giống như đang vuốt ve món đồ yêu thích của mình.

Cô cắn môi, không nói gì. Từ lúc kí vào bản hợp đồng kia, tự do của cô đã nằm trong tay của hắn, cái gì của cô cũng do hắn là chủ, cô đâu được phép có ý kiến gì.

“Trả lời câu hỏi của tôi!” Một tay vẫn di chuyển, tà khí bá đạo thổi bên tai cô.

Cô che vành tai đang đỏ ửng, cũng không quay đầu lại: “Không có gì để nói!”

Hắn xanh mặt: “Đến tận bây giờ mà vẫn không biết điều!” Long mày nhăn lại, ánh mắt đặng đặng sát khí phóng ra.

Cô giật mình, thoáng mắt nhìn thấy sự chán ghét trong mắt hắn, muốn đào thoát nhưng hắn đã ngăn cản mọi hành động của cô. Tức giận nâng người cô lên, cướp lấy đôi môi non mềm.

Nụ hôn đến đột ngột mang theo sự trừng phạt. Hắn chà đạp đôi môi của cô, phong tỏa mọi sự kháng cự.

Hắn tàn phá đầu lưỡi trong miệng cô, bá đạo sục sạo khiến nước miếng chảy ra liên tục. Như kẻ khát nước, hắn nuốt hết vào miệng mình.

Nhìn ánh mắt khinh thường của cô, nụ hôn của hắn ngày càng mãnh liệt, bàn tay to vẫn di chuyển liên tục, châm lên ngọn lửa giữa hai thân thể.

Nụ hôn khiến cô kinh hãi, thừa nhận cảm giác trí mạng này.

“Không cần...” Cô thống khổ nhắm mắt lại, cơ thể lại đang như mọi lần phản bội suy nghĩ bản thân. Cả người cô giống như một ngọn núi lửa đang có dòng nham thạch nóng bỏng muốn phun trào ra bên ngoài.

Vô luận hắn đối xử tàn nhẫn với cô như thế nào, thì hắn vẫn là người đàn ông cô yêu, thân thể cô không thể kháng cự lại hắn.

Hắn cười thần bí: “Cô trốn không thoát khỏi tay tôi đâu!” Hắn linh hoạt như dòng nước xiết chảy qua, cuốn lấy cả hai thân người.

Hắn cười ma mị, ánh mắt hút hồi, khoe miệng câu dẫn trào phúng, rất lay động.

Bất quá, cô càng lúc càng mẫn cảm khiến hắn cực vừa lòng.

“Không! Sao anh có thể nói trong lòng tôi có người khác mà không có anh?! Anh đúng là không hiểu cái gì!” Tiểu Ngưng dùng sức lắc đầu, không để cho hắn dễ dàng nắm bắt cảm xúc của mình.

Đường Hạo lộ ra nụ cười đắc ý, hắn chính là thích nhìn bộ dạng điên cuồng của cô.

Cao hứng hắn nắm chặt lấy eo đẹp của cô, mạnh mẽ tiến sâu vào.

Cảm giác bên trong có phần run rẩy, hắn như phát điên, lại hưởng thụ cảm giác ấm áp chặt chẽ sâu trong cơ thể của cô.

Ngọn núi cao nhất trong tất cả những ngọn núi cao, nơi nhìn thấy muôn sắc hào quang cùng bảy sắc cầu vồng.

Khi hắn không ngừng run lên, cô cảm nhận được chất lỏng nóng chiếu sâu vào trong cơ thể của cô, vĩnh viễn cũng không rửa sạch được dấu vết.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 152

Tình cảm mãnh liệt qua đi, cô cuộn tròn thân mình chui vào trong chăn, lui về một góc giường.

Nhưng không cho cô được nghỉ ngơi một chút, hấn kéo tấm chăn, giở vật che đậy thân thể cô đã bị hấn kéo mạnh ra.

Cô kinh hãi nhìn hấn, ánh mắt ngẩn lẹ.

Dục niệm trong hấn còn chưa hoàn toàn được thỏa mãn, ánh mắt thiêu đốt lên cuồng nhiệt: “Tôi vẫn còn muốn!”

Tàn ngược trong hành động, mỉa mai trong lời nói, hấn chẳng đếm xỉa đến cảm nhận của cô, xem cô có chịu đựng được hay không, hấn vẫn cố tình lần thân thể mình lên, hai đầu gối quỳ trên lớp chăn đệm, cuốn lấy thân thể của cô.

Cô kinh ngạc. Hấn thật kinh khủng, mới vừa rồi... còn chưa tới mười phút.

Lửa nóng của hấn đặt trần trụi bên ngoài. Cô không tự chủ được, vừa thẹn vừa sợ. Mỗi tế bào thần kinh đều bị hấn khuấy động, căng thẳng đến cực hạn. Còn hấn, muốn cuồng loạn nhiều hơn, không có thứ gì ngăn cản.

Hấn sát nhập mình vào nơi mềm mại đang nhũn dần ra của cô, dục vọng lên đến đỉnh mà phát ra những tiếng thờ ơ trầm đục.

Hai má của cô phỉe đỏ, toàn thân cũng phủ một tầng hồng. Hấn cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, đưa đến nơi hai người đang tiếp hợp, cô sợ hãi thu cánh tay lại, nhưng hấn không cho, hấn muốn được cô vuốt ve, muốn cô yêu thương sự dung hợp của bọn họ.

Cô còn chưa cảm nhận được thì hấn đã mãnh liệt cuồng vọng đong đưa bên trong thân thể cô. Toàn thân cô điên cuồng không thể khống chế mà hòa theo hấn. Sóng gió đưa hai người đến điểm cao nhất, trong phòng là một vùng không khí nóng bỏng, rục rủa của đam mê triền miên.

Thật xấu hổ, cô bị tình dục dẫn dắt, ngậm chặt lấy dương cương cứng rắn của hấn, vô ý thắt chặt thêm nhiệt tình, hưởng thụ một tiếng rên đầy thỏa mãn của hấn.

Nhìn dung nhan đang ngủ say trước đôi mắt đen của mình, Đường Hạo thấy cô đã bị mình làm cho mệt muốn chết rồi! Bất quá hấn không có chút đau lòng nào. Chỉ thấy thỏa mãn khi nhìn bộ dạng bị hấn làm mệt chết của cô.

Hấn bất giác đưa ngón tay lên chạm nhẹ vào khuôn mặt đang say sưa ngủ của cô. Ngón ta di chuyển, đánh giá ngũ quan: mi mắt dài, nhỏ, sống mũi thẳng, gò má nhô cao hồng đỏ, vành tai trắng nõn... Con người hấn vẫn quan sát từ từ, lạnh lùng có chút lưu luyến, càng lúc lại càng thêm nhu tình.

Hấn muốn không phải chỉ có thân thể của cô, mà còn cần cả lòng nàng. Hấn muốn tâm hồn của nàng trở nên xinh đẹp!

Đường Hạo ôn nhu phủ chăn lên trên người Tiểu Ngưng, vén những sợi tóc mai rối loạn của cô. Động tác chứa đựng sự quan tâm, không muốn để người đẹp đang ngủ say giật mình thức tỉnh.

Đúng lúc hấn muốn nhắm mắt đi ngủ thì Tiểu Ngưng lại mở mắt ra.

“Sao lại tỉnh? Chẳng lẽ do vừa rồi tôi chưa làm em đủ mệt sao?” Hấn nói chuyện, nhưng sau đó lại có chút khó xử, giống như đứa trẻ bị người ta phát hiện ra lỗi của mình.

“Đừng làm Nhị Nhị bị thương tổn, có được không?” Cô bị hấn làm gì cũng không sao, nhưng vẫn phải nói chuyện này với hấn. Hi vọng hấn sẽ không gây ra hành vi bạo lực như hôm nay.

Đã chứng kiến cô vì con gái kẻ khác cầu xin mình, nhưng hấn cũng không ngờ cô lại dùng loại ngữ khí hạ thấp mình đến mức này, lại đúng lúc những tức giận trong hấn ổn định lại. Bây giờ lại vì những lời nói này của cô mà bắt đầu chạy toán loạn trong thân thể của hấn.

“Xin anh! Bất quá cô bé vẫn chỉ là một đứa trẻ, tôi không dám mong anh sẽ mỉm cười với cô bé, chỉ cần đừng hung dữ là tốt rồi!” Cô đáng thương nhìn hấn.

Vừa chạm phải ánh mắt này của cô, Đường Hạo quay phắt lưng về phía cô, lạnh lùng nói: “Biết rồi!”

Một câu trả lời không tình nguyện nhưng cũng khiến cô an tâm hơn, dần dần lại chìm vào trong giấc ngủ.

Sáng sớm, Tiểu Ngưng thức dậy chuẩn bị bữa sáng.

Có lẽ Nhị Nhị đã biết mình đang là đứa bé đi ăn nhờ ở đậu nhà người khác nên cũng tự động dậy sớm giúp di chuẩn bị đồ ăn cho mọi người.

Lúc Tiểu Ngưng bày bánh bao cũng sửa lên mặt bàn xong xuôi, mỉm cười nói với Nhị Nhị: “Được rồi! Có thể báo cho mọi người lại ăn điểm tâm được rồi đó!”

“Dạ! Con đi gọi họ!” Nhị Nhị vội nổi chạy đi, lúc sắp đi ra khỏi nhà ăn thì khựng lại hỏi Tiểu Ngưng: “Di à! Phải gọi cả chú nữa ạ?”

Tiểu Ngưng cổ vũ: “Đương nhiên rồi! Nhị Nhị ngoan ngoãn thế này, nhất định chú sẽ thích Nhị Nhị mà!”

Vừa rồi, sau khi cô tỉnh lại thì phát hiện hần đã trở về phòng mình, bởi vậy mà cũng không có gì phải xấu hổ.

Nhị Nhị có vẻ thật không muốn đi, nhưng lại không muốn làm trái ý của dì, đành miễn cưỡng: “Vâng ạ!”

Cốc...Cốc...Cốc.

Tiếng gõ cửa khiến cho bàn tay đang thắt caravat của Đường Hạo ngưng lại. Tiếng gõ cửa rất nhỏ, nếu không cẩn thận nghe căn bản cho rằng người kia tự ý bước vào.

Cửa phòng được mở ra một cách cẩn thận từ từ. Chưa nhìn được người, đầu lông mày của Đường Hạo nhăn lại. Là ai? Dương Dương hay Lạc Lạc?

Một khuôn mặt nhỏ bé nằm ngoài dự đoán của hần lộ ra: “Mời chú xuống dùng bữa sáng ạ” Giọng nói của Nhị Nhị rất nhỏ và sợ hãi

Đường Hạo sững sốt sau đó thì gật gật đầu: “Được rồi! cháu xuống trước đi!”

“Dạ!” Nhị Nhị nhanh chóng đóng cửa lại, sau đó những bước chân vội vã của cô bé vang lên.

Cảm giác bị một cô bé con sợ hãi mình như vậy, Đường Hạo trong lòng có điểm thấy là lạ.

Bữa sáng được xem như khá là vui vẻ. Nguyên nhân đơn giản, chỉ cần người đàn ông chủ nhà kia vui thì mọi người trong ngôi nhà cũng đều vui.

Thấy hần hôm nay không có đề bụng chuyện gì, sau một hồi lo lắng suy nghĩ Tiểu Ngưng mới nhẹ giọng nói: “Nếu có thể, tôi muốn ra ngoài tìm việc, được không?”

“Không được!” Hần còn chưa nghe cô trình bày đã ngay lập tức bác bỏ thỉnh cầu của cô.

“Tôi sẽ không để ảnh hưởng đến việc chăm sóc cho bọn trẻ!” Cô không muốn cả đời chỉ ở trong ngôi nhà này, không muốn làm con chim hoàng yến bị nhốt trong lồng.

Cô muốn đi ra ngoài kiếm tiền, không muốn dùng tiền hần cấp cho cô.

Hần không để ý đến cô, cầm tách cà phê bỏ đường lên uống hết.

Tiểu Ngưng ủ rũ trông vai xuống, ăn không biết mùi vị. Cô đang thầm nghĩ hần muốn đem cô giam ở đây mười năm hay sao?

Dương Dương lên tiếng: “Ba... ! Vì sao ba không muốn cho mẹ ra ngoài làm việc?” Dương Dương cảm thấy mối quan hệ giữa ba và mẹ hiện nay rất là lạ. Mẹ hầu như toàn nghe theo tất cả lời ba.

“Bởi vì ba đau lòng! Ba không nỡ để mẹ con phải đi ra ngoài làm lụng vất vả. Con thử nghĩ xem, một ngày mẹ con vừa làm việc nhà vừa chăm sóc mấy đứa đã không phải mệt đến không có lúc nghỉ rồi hay sao? ”Đường Hạo cẩn thận giải thích cho con trai, nghe giống như hần rất quan tâm chăm sóc cho Tiểu Ngưng.

Tiểu Ngưng trong lòng cười thầm, hần đúng là có thể lừa được trẻ con.

“Chính là, nếu ba lo cho mẹ thì tại sao lại để bà Từ và những người khác đi khỏi nơi này! Họ có thể về đây làm mà, sao chỉ có một mình mẹ phải làm những công việc này? ”Đường Dương cũng không phải đứa trẻ dễ bị lừa.

“Đừng nha! Dương Dương nói rất đúng nha. Để bà Từ về chăm sóc chúng ta, còn chị dâu có thể đi ra ngoài làm công việc mình thích mà” Lạc Lạc vừa uống xong ly sữa cũng lên tiếng tán thành.

“Ba à! Ba xem con ăn bài như vậy có được hay không?”Dương Dương mở to mắt nhìn ba nói, như đang chờ khen ngợi.

“Đây là chuyện của người lớn! Con ngoan, đừng có nói leo vào!” Đường Hạo nghe con trai mình nói, hần á khẩu không thể phản bác lại, đành tìm một lý do nói nhanh cho qua.

Tiểu Ngưng như có suy nghĩ, nhìn chăm chú vào Đường Hạo. Xem ra, lừa trẻ con cũng không dễ nha!

Đường Hạo tránh né ánh mắt của Tiểu Ngưng, uống sạch cà phê trong tách rồi nói với bọn trẻ: “Được rồi, tất cả nhanh lên còn phải đến trường!”

“Con ăn xong rồi!” Dương Dương rời khỏi ghế.

“Em cũng ăn xong rồi!” Lạc Lạc cũng đi theo ngay sau, trước đó còn tiện tay cầm theo một cái bánh bao nhỏ.

Chỉ còn một mình Nhị Nhị, đồ ăn không động đến, ngay cả sữa cũng không uống.

Tiểu Ngưng nhăn đầu lông mày lại, sờ trán cô bé, quan tâm hỏi : “Nhị Nhị, có phải con thấy trong người khó chịu không? Sao lại ăn ít vậy?”

Trên mặt Nhị Nhị có điểm kích động, nhanh chóng lắc đầu nói: “Không có! Con khỏe lắm ạ!” Nói rồi bung sữa lên uống hết nhanh chóng.

“Tốt lắm! Ba à, ba chuẩn bị xong chưa ạ?” Dương Dương đứng trước cửa, sắp xếp chuẩn bị xong xuôi gọi ba.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153

“Ba...! Ba làm sao vậy?” Dương Dương tò mò nhìn sắc mặt của ba nó, hình như đang khó chịu.

Lạc Lạc đứng một bên nhìn anh họ đang bất động cũng co mũi lại: “Anh họ! Anh có định đưa bọn em đến trường hay không đấy!”

“Sao trên mặt chú có nhiều mồ hôi vậy ạ?” Nhị Nhị đang đứng trước cửa lớn cũng quan tâm hỏi.

Đường Hạo đem cặp văn kiện quăng ra một bên, cũng chẳng thèm trả lời bọn trẻ mà chạy thẳng một mạch vào nhà vệ sinh.

Lúc hấn từ trong phòng vệ sinh đi ra, khuôn mặt lại khôi phục vẻ sáng lạn như không có chuyện gì nói: “Được rồi! Chúng ta đi thôi!”

Ba đưa trẻ ngồi trên ghế sofa bật dậy, chuẩn bị đi ra cửa.

Ngay lúc hấn bước được vài bước qua cánh cửa thì lại đột nhiên bụng chật bụng: “Không được! Mấy đứa chờ một chút!” Nói xong lại chạy vào phòng vệ sinh.

Cứ như vậy, hấn cứ ra ra vào vào phòng vệ sinh. Đứng mười lần, hai chân không còn chút sức lực nào, run lẩy bẩy thì mới ngồi bệt lại trên bồn cầu.

“Đường Hạo! Anh sao vậy? Có ổn không? Tôi đỡ anh ra ngoài?” Tiểu Ngưng đứng ngoài, gõ nhẹ lên cánh cửa, trên khuôn mặt đầy lo lắng.

“Không cần!” Thanh âm bên trong thật vô lực.

“Mẹ ơi! Ba sao vậy ạ? Có phải ăn phải thứ gì không sạch sẽ đúng không ạ?” Dương Dương nghi hoặc nói nhỏ. Không đúng, sáng nay mọi người ăn cùng với ba mà, vẫn khỏe mà.

Tiểu Ngưng cũng nghi ngờ, nhưng từ tối hôm qua đến sáng hôm nay hấn vẫn ổn. Chẳng lẽ do tống dục quá độ mà dẫn đến tiêu chảy sao?

Đúng lúc này, Đường Hạo mặt trắng bệch, phờ phạc bước ra từ nhà vệ sinh, chỉ thấy ánh mắt hấn phần nộ nhìn chăm chăm vào Tiểu Ngưng, thấp giọng hỏi: “Có phải do cô bỏ thuốc không?”

“Cái gì?” Tiểu Ngưng nghi hoặc, khó hiểu nhìn hấn.

“Cô muốn trả thù tôi phải không? Cho nên mới bỏ thuốc vào đồ ăn của tôi!” Hấn nhất định là bị người ta hạ thuốc xổ, điểm này hấn tin chắc. Cũng chính bởi vì trước kia hấn cũng hay dùng thuốc này đi trêu trọc người khác. Người uống thuốc này vào hậu quả vô cùng thảm. Hiện tại, hấn cũng giống như vậy.

Từ đêm qua đến bây giờ, đồ hấn ăn đều do cô làm, không phải cô bỏ thuốc thì còn ai vào đây.

“Anh đừng hồ đồ, oan uổng cho tôi! Tôi nghĩ là do đêm hôm qua anh yêu cầu vô độ nên mới bị tiêu chảy!” Thanh âm của cô thực nhỏ, chỉ đủ cho hai người nghe, nhưng cũng khiến mặt cô đỏ bừng.

“Đáng chết!” Đường Hạo dựa vào cánh cửa, mới có được chút khí lực: “Cô không thừa nhận bỏ thuốc, lại còn dám nói là do tôi...”

Tiểu Ngưng vội vàng che miệng hấn lại, không cho hấn nói hết câu. “Bọn trẻ còn ở phía sau!” Cô thì thầm vào tai hấn: “Tôi không có! Anh ngấm lại xem xem mình trước đó có ăn thứ gì linh tinh không?”

“A...! Không được rồi!” Bụng lại bắt đầu sôi lên, con người không chút khí sắc kia không còn thời gian tranh luận vấn đề cùng cô, vội vội vàng vàng lao vào bên trong phòng vệ sinh, đóng sập cửa lại: “Lục Giai Ngưng, cô tốt nhất nên thành thật khai báo, nếu không khi tôi mà ra khỏi chỗ này nhất định không tha cho cô!”

Hấn ngồi trên bồn cầu, tiếng nói vọng ra qua cánh cửa gỗ, tuy âm lượng không lớn nhưng người nghe đủ nhận ra hấn đang có bao nhiêu tức giận.

“Tôi không có! Anh không tin tôi!” Nếu có ý định bỏ thuốc hấn, cô sẽ chọn thạch tín, một lần cho dứt khoát luôn.

“Quả nhiên là độc ác! Cô chắc không phải chỉ cho có mỗi một viên?” D ựa theo kinh nghiệm của h ắn thì có lẽ h ắn đã ăn phải không ít thuốc xỏ.

“Tôi không có! Nhất định là do anh ngày hôm qua không biết khống chế bản thân!” Tiểu Ngưng vẫn tin rằng là do h ắn hôm qua không biết tiết chế dục vọng, tham lam quá độ dẫn đến tỳ hư, thận hư, đau dạ dày rồi mới khiến hiện giờ tiêu chảy cấp tính.

“Ngu ngốc! Không phải!” Người vô lực vẫn còn đang kịch liệt chiến đấu bên trong toilet, khó nhọc đáp.

“Có chịu được không? Để tôi gọi xe cấp cứu!” Tiểu Ngưng đứng ngoài cửa, không nhìn thấy được h ắn, chỉ có thể hỏi xem tình hình như thế nào.

Rầm, rầm, rầm... “Đường Hạo, anh sao rồi?”

Không nghe thấy tiếng h ắn trả lời, Tiểu Ngưng không thể không mở cửa phòng vệ sinh ra.

Cửa mở, nháy mắt nhìn thấy một thân người to lớn đang nằm sấp trên nền gạch men trắng, không hề nhúc nhích.

“Anh họ ngất xỉu rồi!” Lạc Lạc sốt ruột nói, nước mắt lưng tròng.

“Ba không có cử động! Mẹ , chúng ta cần đưa ba đến bệnh viện!” Đường Dương cầm lấy tay mẹ, sốt ruột nói.

Nhị Nhị nhìn người không nhúc nhích trên nền nhà, khóc lớn: “Oa oa Chú chết rồi!”

Sau khi bác sĩ kiểm tra đã đưa ra kết luận: Đường Hạo bị đi tả do dùng thuốc xỏ quá liều.

Nghe bác sĩ nói như vậy, Tiểu Ngưng rốt cuộc cũng đã tin lời nói của Đường Hạo. Nhưng cô không có hạ thuốc h ắn, và h ắn cũng không ngu tự đi hạ thuốc tìm khổ rồi vu oan cho cô.

Đường Hạo từ từ tỉnh lại, hữu khí vô lực nhìn cô, môi mọng của h ắn không còn chút huyết sắc, đủ thấy h ắn bị không nhẹ: “Còn không chịu thừa nhận ? Độc nhất đúng là lòng dạ đàn bà! Cô rốt cuộc đã cho tôi ăn bao nhiêu thuốc!”

“Tôi không có!” Tiểu Ngưng lắc lắc đầu nói, tay cầm khăn lau mồ hôi lạnh đang toát ra trên trán h ắn.

H ắn thật muốn đẩy mạnh cô ra một bên, nhưng hai tay không còn chút sức lực, căn bản không thể cử động, lạnh nhạt nói: “Không cần cô giả bộ quan tâm! ”

Tiểu Ngưng không để ý đến những lời của h ắn, tay vẫn cầm khăn lau lên bờ môi nứt nẻ của h ắn. H ắn bị mất nước quá nhiều, nên bây giờ không thể uống nước. Bộ dạng thật đáng thương.

“Tôi ăn đồ cô nấu, không phải cô thì ai vào đây, hả? Tôi quá khinh thường cô, người phụ nữ độc ác này, nên mới không đề phòng. Tôi thấy thật may mắn vì chưa bị cô hạ độc chết! ”

H ắn lúc này chỉ có thể dùng ánh mắt mà đả thương cô, Tiểu Ngưng nghĩ nếu tay h ắn mà có khí lực chắc chắn sẽ cắt cổ cô ngay.

Cô vừa nghĩ đến đây thì cửa phòng bệnh đột nhiên có tiếng, một dáng người nhỏ bé chậm rãi đẩy cửa bước vào, khuôn mặt xinh xắn, lại tràn đầy sợ hãi chậm rãi đi tới.

Trong phòng, cả hai người lớn cùng nhìn về Nhị Nhị, sau đó Tiểu Ngưng đã có thể đoán được ngay ra người bỏ thuốc là Nhị Nhị.

“Nhị Nhị!” Cô thu hồi vẻ dịu dàng thường ngày, hiện tại đang nghiêm khắc nhìn cô bé.

“Dì! Chú! Có chuyện gì sao ạ?” Nhị Nhị chỉ muốn cho người chú này một bài học nho nhỏ nhưng thật không ngờ lại dẫn đến ngất xỉu phải vào viện cấp cứu.

Tiểu Ngưng tiến lại gần, bắt lấy thân thể bé nhỏ của Nhị Nhị, sắc mặt cứng rắn, nghiêm nghị hỏi: “Nhị Nhị, con nói thật cho dì biết sáng sớm hôm nay con có bỏ thứ gì vào đồ ăn của chú ấy không?”

Chưa bao giờ thấy dì tức giận như thế này, Nhị Nhị bật khóc, vừa khóc vừa nói với về tội nghiệp: “Con bỏ một ít thuốc xỏ vào cà phê của chú! Con không muốn hại chết chú đâu ạ?”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154

“Quả nhiên đúng là con!” Tiểu Ngưng ngày thường vốn dĩ rất cứng chiều Nhị Nhị, nhưng bây giờ lại không chút nương tay, nhéo thật mạnh lên da thịt của cô bé: “Con hư thật! Học theo ai mà dám hạ thuốc hại người hả?”

Nhị Nhị lui về phía sau, thân thể nhỏ bị đau trên đùi mà khóc đến thê thảm, hai má nguyên bản đã đỏ bừng: “Oa oa,...Dì... Con chỉ muốn làm cho chú đau bụng thôi! Chú là người xấu như vậy mà....!”

“Con còn không biết nhận lỗi của mình sao? Lại còn dám nói!” Tiểu Ngưng lại càng dùng sức nhéo đau thân thể cô bé. Thật đáng sợ, chỉ mới là một đứa trẻ sáu tuổi mà đã làm ra được hành động khiến người ta thấy sợ không tưởng được. Hành vi này nếu ngay bây giờ không khuyên bảo dạy dỗ hẳn hoi thì không biết tương lai, nói không chừng cô bé còn gây ra nhiều chuyện độc hơn, rồi lại bị người ta hại lại.

“A...!” Nhị Nhị càng đau hơn, kêu thảm thiết, thanh âm bén nhọn như muốn đâm thủng cả phòng bệnh, “Hu hu hu hu... Dì... Dì... Nhị Nhị không có sai! Là chú hư.... chú bắt nạt dì mà.... Ngày hôm qua còn đá Nhị Nhị một cái rất đau nữa... Thầy cô nói tất cả những người làm sai đều phải bị trừng phạt mà. Hu hu hu... tất cả mọi người... đều sợ chú ấy.... dì cũng sợ..., nên không có ai phạt chú ấy cả! Con nghĩ như vậy... như vậy... nên dùng cách đó phạt chú ấy!”

Miệng Nhị Nhị thật cứng, nói ra những lí do khiến cô bé hành động như vậy, tuy rời rạc, đứt quãng nhưng vẫn đủ khiến hai người lớn nghe hiểu.

Người bệnh nằm trên giường bị đứa trẻ hại nghe một hồi mà sắc mặt trở nên lúc trắng lúc hồng.

Hắn đúng là bị mất mặt, ăn ở kiểu gì mà lại khiến cho một đứa bé hận mình nghiêng răng nghiêng lợi.

Hắn làm thế hôm qua là do không cẩn thận mới đá cô bé văng ra ngoài, nhưng trước đó hắn đối xử với cô bé đâu có điểm nào không tốt: đi nhà trẻ thì đưa đi đón về, tiền tiêu vặt cũng cho đâu có kém so với Dương Dương và Lạc Lạc...

“Mặc kệ chú ấy đã làm sai chuyện gì thì con cũng không đến lượt con trừng phạt chú ấy!” Tiểu Ngưng tiếp tục uốn nắn tư tưởng sai lầm của cô bé. Sai lầm như thế này không thể để cô bé phạm phải đến lần thứ hai.

“Nhưng chú ấy luôn bắt nạt dì, dì lại không bắt nạt lại, như thế là không công bằng, một chút cũng không công bằng!” Nhị Nhị không phục. Quan điểm của cô bé trước giờ đều là, nếu có đứa bé nào đánh mình thì nhất định phải đánh lại. Một cái, hay hai cái cũng không sao, nhưng tuyệt đối không để cho người khác đánh nhiều hơn mình một cái nào. Nếu không thì sẽ bị bắt nạt mãi.

Chú đã đá cô bé một cái, ngã lăn xuống sàn nhà.

Chính là, cô bé lại không có khả năng đá lại, cho nên chỉ có thể dùng phương thức này trả lại cho chú ấy một cú đấm đó.

Nhìn thấy cô bé một mực không nghe lời khuyên bảo, Tiểu Ngưng tức giận, buồn bực hỏi: “Vậy nếu con chó cắn con, con cũng sẽ đi cắn lại con chó đó, có phải không?”

Đạo lý đơn giản như vậy mà Nhị Nhị lại chưa hiểu được.

Quả nhiên, Nhị Nhị lắc đầu: “Con không thể cắn chó được! Nó rất bẩn, hơn nữa lại nhiều lông!”

“Này...!Được rồi!” Dem đạo lý giảng giải rõ ràng, Tiểu Ngưng nhẹ nhõm, thở dài một hơi.

“Cần chó? Chết tiệt!” Người vô lực suy yếu, không biết từ lúc nào đã cốc cho Tiểu Ngưng một cái rõ đau vào đầu, hắn dựng thẳng lưng, hằm hằm đỏ mặt nói với cô: “Lục Giai Ngưng, cô nói ai là chó!”

Bị hắn cốc đầu, cô không hiểu là vì sao, lại vẫn ngơ ngác nhìn hắn, nói lí do chính đáng: “Làm gì vậy? Tôi đang giáo dục trẻ con, chẳng nhẽ sai sao?”

“Cô có ý gì hả?”Hắn tức giận hỏi cô.

“Tôi không biết!”

Tiểu Ngưng đang lúc chẳng hiểu ra sao, thì sau đó Nhị Nhị lại nói xen vào: “Con hiểu rồi! Con chó cắn con thì con không thể cắn lại chó, cũng như chú đá con thì con cũng không thể đá lại chú! Có đúng không ạ? Con không nên trả thù chú!” Suy nghĩ của đứa bé sáu tuổi quả nhiên rất đơn giản và trong sáng, giải thích mơ mơ màng màng theo câu nói của Tiểu Ngưng, lại còn đặc biệt hỏi lại: “Dì... Dì... ý của dì chẳng phải là muốn nói con là người, còn chú ấy là chó có đúng không ạ?”

Tiểu Ngưng nghe hết, bỗng nhiên thấy trên trán đổ đầy mồ hôi lạnh, còn người kia thì mặt đầy hắc tuyến. Bây giờ thì cô lại không biết phải giải thích như thế nào, đành yên lặng.

“Lục Giai Ngưng! Cô quả là phụ nữ độc ác! Mắng chửi người không tiếc một giây nào!” Cô ta quả là có bản lĩnh.

Đường Hạo dựa người vào thành giường, nhìn thìa cháo trên bàn tay đang đặt trước miệng mình: “Cháo cô nấu? Trong cháo này có bỏ thuốc không vậy?”

“Không có!”

“Tôi không tin. Trước hết, cô hãy ăn thử một thìa cho tôi xem!” Hấn đóng chặt miệng lại, cự tuyệt ăn.

Trông hấn giống kẻ như bị rấn cấn, cắn một lần sợ không dám nhìn đến lần hai. Tiểu Ngưng không nhìn được, bật cười. Đúng là, hấn cũng có lúc sợ hãi. Sau đó, cô nói: “Không tin? Vậy anh cũng đừng ăn!” Nói xong, đem bát cháo đặt xuống bàn. Cô đi đến ghế sofa ngồi xuống.

“Cô không dám ăn chứng tỏ trong đó có bỏ thuốc, đi ra ngoài mua cháo về đây cho tôi. Cô ăn một miếng, sau đó tôi ăn!” Hấn hất hàm sai khiến, tiếp tục nói.

“Tôi đã nấu cho anh thứ tốt nhất rồi, nên sẽ không tiếp tục lại ra ngoài mua đâu!” Cô không nhìn được, mỉm cười nói. Cứ nghĩ đến bộ dạng hấn lúc này lại thấy buồn cười.

“Cô còn cười?” Hấn hờn hê hô lên. Nếu không phải bây giờ hấn mất hết sức lực thì đảm bảo sẽ đến bắt cô ngay lập tức.

“Tôi cười đấy! Không được sao?” Vì hấn mà roi nước mất quá nhiều lần rồi, một lần cười cho thật sáng khoái không lí gì lại không thể được. Cô chẳng lí do gì để bỏ qua cơ hội này.

Đang cảm tức cô, ánh mắt tức giận của hấn bỗng trở nên ôn nhu.

Cô cười thật đẹp, nhẹ nhàng như gió xuân thổi, hai lúm đồng tiền lộ ra.

Cảm giác ấm áp thật thoải mái.

Nhận thấy ánh mắt của hấn, Tiểu Ngưng có chút lo lắng, dần dần thu lại nụ cười. Cô có chút kích động, cúi đầu xuống.

Anh ta như thế nào lại dùng ánh mắt yêu thương nhìn mình? Yêu thương? Cô nhìn lầm rồi sao?

Cô căng thẳng nhìn vào hai cánh tay mình, lưng túng không dám cười nữa.

Ừc, ừc, ừc...

Một âm thanh thật rõ truyền ra từ bụng hấn, phá vỡ không khí yên tĩnh trong phòng.

Tiểu Ngưng nhanh chóng ngừng đầu, đi đến bên giường nói: “Anh đói bụng rồi, mau ăn đi!”

“Không ăn!” Hấn vẫn kiên trì nói, mặt quay sang một bên. Nếu lại bị bỏ thuốc một lần nữa thì cái mạng này của hấn chắc chẳng còn. Tiểu Ngưng quyết định không được nổi giận với hấn, mức lấy một thìa cháo: “Yên tâm đi! Tôi ăn thử!”

Thấy cô quả nhiên đem cháo nuốt xuống bụng, Đường Hạo lúc này mới há miệng ra, ý bảo cô bón cháo cho hấn.

“Tự anh ăn đi!” Cô đem bát cháo đặt trong bàn tay hấn, hấn hiện tại chỉ đang yếu sức, chứ không đến nỗi chân tay vô lực.

“Không! Tôi muốn em...!” Hấn bá đạo lắc đầu, có vài phần xấu xa, nhìn chằm chằm vào cô.

Người bệnh thì cần được chăm lo, Tiểu Ngưng lại một lần nữa cầm bát cháo bón cho hấn từng thìa một.

Một không gian thân mật, thật ấm áp.

Hai bàn tay rảnh rỗi của Đường Hạo không tự giác mà xông lên thẳng vùng ngực của Tiểu Ngưng, mạnh mẽ cảm thụ.

“A... Anh đừng có làm vậy...” Tiểu Ngưng tránh né ma trảo của hấn, vừa tức vừa giận: “Anh...A...ya... còn muốn ăn nữa không đây?”

Hấn chẳng để ý đến cự tuyệt của cô. Bàn tay to lớn vẫn tiếp tục quá phận, đi sâu thêm vào vạt áo của cô mà thăm dò.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 155

Nụ hoa dưới lớp áo mỏng qua sự va chạm thuần thực của hân mà trở nên mềm mại, đông đưa, nở rộ.

“Anh Không được.... bắt nã...” Tiểu Ngưng bị hân không ngừng trêu chọc mà đỏ ửng cả khuôn mặt, cánh tay lộ ra cũng ửng hồng theo.

Rột cuộc cũng khiến hân ăn hết bát cháo, Tiểu Ngưng nhanh chóng nhảy xuống giường nhưng Đường Hạo lại nhanh tay hơn một bước. Một tay ôm chặt lấy thân thể cô, tay còn lại tiện thể đem bát cháo đã hết rồi khỏi bàn tay của cô: “Không được đi...!”

“Anh tốt nhất nên nghỉ ngơi sớm đi! Tôi còn bận việc!” Tiểu Ngưng thực bối rối, bỗng cảm thấy có luồng nhiệt đang thiêu đốt cổ họng cô, cô muốn uống chút nước.

“Không được! Giờ em chỉ cần cho tôi...” Tay Đường Hạo mạnh mẽ như thiết liên, quán quan thân thể của cô, không cho cô con đường trốn hân.

Thân thể cao lớn gần sát, hơi thở phả bên tai, nóng bỏng, một đầu lưỡi mát lạnh đang mút lên tai cô.

Cô nghe được cả tiếng chiếc lưỡi kia đang liếm láp vành tai mình, giống như có một luồng điện chạy qua, thân thể cô giống như lá thu rụng, không ngừng run lên.

Cánh tay hân thật mạnh mẽ, khiến cô không thể nào trốn thoát.

Lòng ngực của hân thật rắn chắc, ép tới ngực cô, đau quá, thật khổ sở.

Môi hân ôn nhu, lại giống như có ma lực, khiến mọi ý thức của cô trong phút chốc đầu tan biến, giờ tay đầu hàng địch.

Môi mỏng của Đường Hạo tiếp tục khuếch trương địa bàn, chuyển dần từ vành tai xuống đến cánh môi đỏ thắm của cô. Hân từ từ, chậm rãi như cậu học trò lần nếm thử nụ hôn đầu đời nhưng chính là khi cánh môi áp xuống hân lại không thể nào khống chế ham muốn bá đạo của mình.

Ham muốn bùng cháy, giống như đã lang bị đói lâu ngày, điên cuồng mút chặt lấy cánh môi anh đào của cô.

“Ồ! Hạo...”

“Ngại!”

Hai môi dính sát vào nhau, không chừa ra một khe để thở.

Hân một lần nữa lại chế ngự đôi môi của cô. Cánh môi mềm như tơ lụa, đầu lưỡi của hân không ngừng tiến quân thần tốc, chế ngự đôi môi của cô mà rong ruổi chơi đùa.

Hơi thở nam tính đầy dục vọng của hân xông thẳng vào khoang mũi của cô khiến thần trí cô mơ màng, ánh mắt say đắm mê hồn.

Môi của hân vẫn không ngừng di chuyển, hương vị ngọt ngào mềm mại trên cánh môi của cô khiến hân không muốn buông ra.

Hân liên tiếp hôn đôi môi của cô, chiếm luôn cả miệng, rồi hai đầu lưỡi bắt đầu cuốn lấy nhau.

Tiểu Ngưng hoàn toàn bị động, dưới sự mãnh liệt của hân, toàn thân cô mềm nhũn vô lực.

Bàn tay to nhanh chóng gỡ khóa áo, kéo cao làn váy của cô.

Tiểu Ngưng ngượng ngùng lôi kéo lại quần áo của mình, hai mắt mở to đầy lo lắng nói: “Đừng!... Thân thể của anh bây giờ còn yếu.... Không được...”

Một câu ‘không được’ của cô chỉ khiến cho tính tự tôn của đàn ông trong người Đường Hạo bị khiêu khích. Hân vừa không đứng đắn, vừa nghiêm nghị trịnh trọng nói: “Tôi càng muốn chứng minh cho em xem, xem tôi liệu đã ‘được chưa’?”

Nói xong, hân đem toàn bộ quần áo trên người cô cởi bỏ hoàn toàn, dùng chính bản thân mình che đậy lên thân thể cô. Hai tay theo bản năng phóng tới vùng phong doanh xinh đẹp lộ ra không gì che đậy kia của cô.

Cô chỉ biết hân ôm cô thật ấm áp, thật an toàn. Mọi suy nghĩ trong cô đều bị nhiệt năng của hân thiêu đốt hoàn toàn, hai thân thể hòa vào nhau. Tất cả tình yêu cô dành cho hân bỗng biến thành một vườn xuân tươi mát, chỉ cho một mình hân điên cuồng tiến đến mà chiếm giữ.

Nhưng cô lại gắt gao ôm lấy ngực, không để cho hân quá tùy tiện làm bậy.

“Không được che!” Hân bá đạo, đem hai tay cô bỏ ra, khuôn ngực căng tròn lại hiện ra trước mắt hân, hoàn toàn chinh chinh khiến mắt hân đen lại.

Bỗng dưng, hai trong mắt của hân vì kích động mà trở nên thâm trầm hơn vài phần.

“Ngưng! Em thật đẹp...” Hân nâng cô lên, thân thể trắng ngần như tuyết, hân chậm rãi tiến đến gần, đem miệng mình hút lấy cây hồng đậu đỏ kia.

Hân mở to miệng, không ngừng hút lấy, giống như một con thú lâu ngày bị bỏ đói, hiện tại mới có thức ăn, hân đói khát muốn nuốt hết tất cả vào trong bụng mình.

“Hạo!” Cô ôm lấy lưng hắn, đầu óc mụ mị không suy nghĩ được gì, giờ phút này cô không muốn phản kháng hắn một chút nào cả.

Hắn vẫn tiếp tục, đem mặt vùi vào hai bắp đùi trắng như tuyết của cô. Khi dục vọng đạt đến đỉnh cao, hắn dùng sức siết chặt lên bắp đùi của cô, khiến cô thấy đau mà không ngừng hít thở. Cả người cô bị hắn giữ lấy, không chút sức lực.

Huyết mạch dồn dập dịch chuyển, nhiệt tình khiến chất ồng trong người cô tiết ra, ướt cả một mảng. Chất lỏng ẩm ướt của cô trên tay hắn, giống như một dòng nhiệt điện lan truyền xuyên qua người, hắn càng gia tăng lực trong động tác của mình. Cả người cô nóng ran run rẩy, hắn lui rồi khỏi thân thể cô. Bây giờ cả người cô không gì che lấp.

Hắn đem cô đặt lên trên giường, nâng cao hai chân của cô. Một chất lỏng không ngừng chảy ra, run rẩy liên tiếp từ cánh hoa lan truyền ra bên ngoài.

“Đừng nhìn... Xấu lắm...” Cô co hai đầu gối lại, muốn che khuất bản thân, nhưng lại bị hắn ngăn cản.

“Không! Đẹp lắm!” Hắn khua môi, dùng sức hút lấy chất lỏng ngọt ngọt đó của cô.

“A...” Cô thở gấp, thật khó khăn, ôm chặt lấy hắn, trong cơ thể này sinh ham muốn được hắn yêu chiều hơn.

Hắn ngẩng đầu mình lên, hỏi: “Thích cảm giác này sao?”

“Hạo...Đừng giày vò em...”

Dưới sự cầu xin của cô, hắn nhanh chóng cởi bỏ áo ngủ trên người mình.

Hắn tách hai chân cô ra, đặt chính mình vào giữa, chen chúc trong cơ thể của cô. Hai chân cô cũng nhanh chóng mà ôm chặt lấy eo hắn như là rắn nước, không muốn hắn rời đi.

Hai người thô lỗ, dính chặt lấy nhau. Hắn theo mọi hành động của cô. Quả là trời sinh một đôi.

“Ah...” Cô cắn chặt môi dưới, không muốn phát ra những tiếng rên rỉ đang muốn phát ra từ trong miệng.

“Ngưng! Đừng chịu đựng! Anh thích nghe em...” Hắn cúi đầu, hôn lên cánh môi của cô, để cho cô thả lỏng mình một chút.

Môi mọng của hắn cửa môi rời khỏi, những thanh âm như những tiếng ngâm nga được được phả vào trong không gian : “Ah...Ồ.....”

Tiếng thở gấp của cô, tiếng rên khe khẽ của cô, qua tai hắn lại như những tiếng nhạc điệu trầm bổng đầy kích thích khiến hắn càng lúc càng dùng sức.

“A...” Cô hét to một tiếng, tất cả khát vọng trong nội tâm như muốn bùng nổ ra hoàn toàn. Toàn thân Lục Giai Ngưng, từ trên xuống dưới, khắp tất cả các tế bào, đều thoải mái, đều vui sướng, đều được thỏa mãn.

Họ cùng nằm trên giường, thở hổn hển, bàn tay của hắn lại vẫn chu du trên thân thể của cô.

“Đừng...” Cô suy yếu, lộ ý cự tuyệt còn sót lại.

Nhìn thấy cô thẹn thùng như thiếu nữ mới lớn, hắn lại càng hưng trí, đẩy mạnh luật động hơn, lại đem chân cô tách ra hoàn toàn, đem toàn bộ dục vọng của mình một lần nữa lại xông thẳng vào cô.

“Không được!Không muốn !.... Em mệt quá rồi.....!”

“Vậy thì... Cả hai chúng ta cùng nhau nghỉ ngơi nhé!” Hắn tà ác nói.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 156

Ở nhà đợi bọn trẻ tan học trở về, Tiểu Ngưng mệt mỏi ngồi trên ghế dài. Máy ngày gần đây, hắn ngày càng thay đổi, đòi hỏi cô không giới hạn gấp mấy lần trước kia, nhất là ban đêm, hầu như là đêm đêm không cho cô một phút được chợp mắt. Làm cho người ta tức giận vô cùng, đêm trước hắn tham lam tưng dục quá độ nhưng sáng hôm sau tinh thần vẫn sáng lạn, vui vẻ, căn bản khiến người ta không thể nghĩ hắn cả đêm không có ngủ.

Mà cô, thời gian ngủ thì đã ít, bây giờ lại còn hầu như không có, Chỉ có thể về nhà chợp mắt một chút trong lúc đợi bọn trẻ.

Ngồi trên ghế tự nhìn lại bản thân mình, từ cổ đi xuống dưới toàn là những dấu hôn, những vết hoan ái để lại, Tiểu Ngưng phải mặc chiếc áo sơ mi dài tay cao cổ để che đi chúng. Trời nóng như thế này mà phải mặc nhiều lớp áo “kín cổng cao tường” như thế này thật đúng là tra tấn người. Tất cả đều do người đàn ông kia đã hại cô.

Vừa oán hận lại vừa hạnh phúc mỉm cười nhìn chính bản thân mình trong gương, cô ngượng ngùng đỏ mặt, lúm đồng tiền hiện rõ trên khuôn mặt xinh đẹp. Cô giống như thiếu nữ đang vụng trộm yêu đương trong mối tình đầu.

Cả người vẫn còn mệt mỏi, Tiểu Ngưng vừa ngập vừa đi vào phòng bếp. Cô rửa sạch đồng hoa quả, cắt gọt chúng một cách ngay ngắn đặt lên đĩa, để trong phòng khách chờ bọn trẻ tan học về ăn.

Hết thấy mọi thứ vừa chuẩn bị xong thì cửa chính ngay lập tức được mở ra, mấy đứa trẻ nối đuôi nhau ùa vào trong nhà.

“Con đã về!!”

“Dì....!”

“Chào chị dâu”

Mỗi đứa một tiếng, còi giầy vút loạn xạ, sau đó xỏ ngay dép đi trong nhà. Lũ trẻ nhanh chóng vứt bỏ ba lô cặp sách, ngồi trên ghế sa lon.

Nhìn bọn trẻ lười nhác ngồi trên ghế sa lon, Tiểu Ngưng bất giác lắc đầu nói: “Mấy đứa đem đồ về phòng cất rồi xuống đây chơi, như vậy mới ngoan phải không?”

“Meeee! Con mệt quá!” Dương Dương giống như là một muốn chết, tuy nhiên nó vẫn còn tinh thần, bắt đầu cầm hoa quả lên ăn.

Nhìn Dương Dương ăn, hai tiểu mỹ nữ ở bên cạnh cũng bắt đầu hứng chí ăn theo.

Thu hồi ánh mắt nhìn đám tiểu ác ma, Tiểu Ngưng đưa tay một cách tự nhiên cầm lấy áo chiếc áo vest nam, chậm rãi nói: “Hôm nay, anh không phải về công ty làm việc hay sao?” Bình thường đều là tài xế đưa bọn trẻ trở về, còn hần chỉ có trách nhiệm đưa bọn trẻ đến trường.

Hần thuận thế ôm lấy cô, tuần nhan hướng lên theo gương mặt xinh đẹp mà hần muốn yêu thương thân mật.

Tiểu Ngưng né tránh hần hôn lên môi mình: “Đừng có nhộn! Bọn trẻ vẫn còn ở trong phòng này!” Hần muốn làm thế nào, cô đều có thể im lặng mà làm theo. Nhưng bọn trẻ vẫn còn trong phòng thì kiên quyết không thể được.

“Chỉ là một cái hôn nhẹ thôi mà! Bọn trẻ sẽ không để ý đâu! Có thấy thì chúng cũng sẽ chẳng nghĩ gì!” Đường Hạo ôm sát bờ eo của cô, hai má của cô ửng hồng trông thật đáng yêu. Ở công ty, trong đầu hần chỉ toàn hình ảnh của cô nên mới gấp rút hoàn thành công việc để trở về nhà sớm. Vừa nhìn thấy cô, đương nhiên phải có thân mật nhỏ nhỏ như vậy.

“Không được!” Cô kiên quyết cự tuyệt, bàn tay ngăn chặn môi mòng của hần. Hần không nên như vậy, hiện tại không giống như sáu năm trước, bây giờ bọn họ đã có một đứa trẻ. Thân mật cũng phải tùy từng nơi.

Hần ra vẻ tức giận, thấp giọng hỏi có phần uy hiếp: “Em rốt cuộc có cho tôi hôn hay là không?”

“Không! Anh đừng có làm như vậy!” Tiểu Ngưng đỏ hồng cả khuôn mặt, có phần tức giận. Hai người cứ như vậy mà giằng co nhau ngay trước cửa bếp.

Hai người lớn đứng đùa vui vẻ mà không để ý có một cô bé con đang bước tới gần. Càng không thể nghĩ được, hai người chỉ giằng co nhau trong ánh mắt thì bọn trẻ cũng nghĩ đó là bắt nạt lẫn nhau: “A... Chú bắt nạt dì!”

“Dì! Con muốn uống nước!” Nhị Nhị đột nhiên lớn tiếng hô lên, sau đó bá đạo đẩy Đường Hạo sang một bên, còn bản thân mình thì ôm chặt lấy Tiểu Ngưng.

Đường Hạo bị đẩy sang một bên, nhăn lông mày lại. Thật mất hứng! Con bé này rõ ràng cố ý phá ngang chuyện tốt của hần. Trẻ con thật là....

Nhị Nhị cũng không phải dễ bắt nạt, nhìn lại hần bằng khuôn mặt cực khó coi. Đôi mắt to sáng quắc, sắc bén nhìn chăm chăm vào hần. Còn Đường Hạo, hần chẳng hiểu tại sao, ngược nhìn sang Tiểu Ngưng, Tiểu Ngưng chỉ đáp lễ bằng một ánh mắt: cho đáng đời anh.

Hừ! Ai bảo hần ở trước mặt trẻ con làm xằng làm bậy.

Nhị Nhị không có đem chiếc cốc về phòng mà ngồi trực tiếp tại phòng bếp từ uống.

Có một “cái bóng đèn siêu cấp” ở đây, Đường Hạo chỉ có thể hứng chí trở về thư phòng chăm chỉ giải quyết công việc của hần. Quên đi! Hần là người lớn. Người lớn không chấp trẻ con. Hần còn cả buổi tối để tính toán hết thấy mọi việc cùng cô kia mà, chẳng có ai có thể quấy rầy được!

Nhìn thấy kẻ địch rời đi, ánh mắt Nhị Nhị cũng dần trầm tĩnh, trở nên cực kì ôn nhu, ngoan ngoan cứ quần lấy Tiểu Ngưng, không ngừng hỏi. Tiểu Ngưng vừa làm bữa tối, vừa vui vẻ nói chuyện phiếm cùng cô bé.

“Dì! Dì... tại sao chỗ này của dì lại có màu xanh biếc vậy? Cả đây nữa, có màu đỏ đỏ nè...!” Nhị Nhị chỉ vào cánh tay của Tiểu Ngưng, vấn đề cô bé thắc mắc cũng ngay lập tức thu hút sự chú ý của hai đứa trẻ còn lại.

“Đúng nha mẹ, tại sao trên tay mẹ lại có nhiều vết giống như là bị thương vậy?” Dương Dương nhanh chóng so sánh ngay, nó kéo ống tay áo của mẹ nó lên, lộ ra rất nhiều những vết xanh tím biếc, cả những dấu đỏ.

Trong nháy mắt, hai má Tiểu Ngưng đỏ lên vì xấu hổ, không biết phải trả lời thế nào, đành ấp úng cho qua: “À.. không có gì... chỉ là... do mẹ không cẩn thận đấy thôi!”

Ba đứa tiểu quỷ đương nhiên không hề tin vào lí do “không cẩn thận” này, nhìn chăm chăm vào cô.

Không xong rồi! Chột dạ, Tiểu Ngưng bất an nhìn bọn trẻ, nói ngọt: “Các con mau ra ngoài chơi một lát đi! Lát nữa làm xong bữa tối thì chúng ta ăn ngay!”

“Mẹ, có phải mẹ gặp chuyện gì không? Đừng gạt con!” Dương Dương mở to mắt, nắm chặt lấy tay mẹ, trong ánh mắt nó hiện rõ lên vẻ đau lòng.

“Dương Dương! Mẹ không có gạt con mà!”

“Có...Nhất định là do chú bắt nạt dì, là chú đánh dì có đúng không ạ? Chú xấu lắm!!!” Nhị Nhị khẳng định hô lớn, trong ánh mắt lúc này tràn đầy hận ý với Đường Hạo.

Nhìn bọn trẻ quan tâm đến mình, Tiểu Ngưng không biết nên khóc hay nên cười: “Không có chuyện đó đâu! Chú ấy không hề bắt nạt dì mà! Không có thật đấy!”

Tiểu Ngưng một lần rồi lại một lần giải thích với bọn trẻ, nhưng hiệu quả xem ra là vô cùng nhỏ, nếu không muốn nói là hoàn toàn không có. Bọn trẻ không chịu tin tưởng lời của cô.

Ba đứa chúng nó tự liên kết lại, quyết định từ bây giờ phải bảo vệ Tiểu Ngưng, không cho cô phải chịu tổn thương nào.

Đã sớm tắm rửa xong xuôi từ lâu, Đường Hạo dựa người vào thành giường, nhìn những mẫu thuốc lá còn lại trong gạt tàn, rốt cuộc cũng không nhìn được, bước xuống giường.

Đi qua phòng con trai, thấy không có, hắn đi tiếp đến phòng của tiểu nữ nhân còn lại. Vừa đẩy cửa bước vào, thì nhìn thấy ngay con bé đáng giận kia đang ôm chặt lấy người phụ nữ của hắn chìm vào giấc ngủ.

Đường Hạo tiến lại gần cô, dùng ánh mắt chất vấn: “Vì sao không sớm trở về phòng?”

“Từ từ! Cô bé đang ngủ!” Tiểu Ngưng nói nhỏ, chỉ sợ tiểu bảo bối lại giật mình mà tỉnh lại.

“Nó đang ngủ?” Đường Hạo lặp lại hỏi, chỉ chỉ vào cô bé đang nằm.

Tiểu Ngưng nhìn đôi mắt nhắm chặt trên khuôn mặt nhỏ xinh của cô bé, xác định chắc chắn cô bé đã ngủ, mới trở mình.

Đúng lúc cô vừa mới xuống giường, chuẩn bị rời đi thì...

“Dì... Dì không được đi! Đêm nay dì nhất định phải ngủ cùng với Nhị Nhị!” Cô bé con mái tóc dài buông xõa, đứng lên cứ bá đạo ôm chặt lấy Tiểu Ngưng, còn ánh mắt lại khiêu khích nhìn sang người chú đứng bên.

Hai lần liên tiếp bị con bé này phá hư chuyện tốt của mình, Đường Hạo muốn tức điên lên. Hắn bây giờ mới thấy con bé này thật quá khó ưa, nhỏ như vậy đã biết dùng sự đáng yêu của mình để lấy lòng người khác, thật đáng giận mà. Không được, hắn nhất định phải tống nó đi.

Đang nghĩ đến đây, đột nhiên điện thoại đổ chuông, một tin tốt lành bay đến với hắn: Cha mẹ hắn từ nước ngoài đã trở về và muốn gặp mặt cháu đích tôn.

Sau khi thấy Dương Dương, mẹ Đường Hạo là Hàn Tú kích động ôm chặt lấy thân thể nhỏ bé của đứa cháu trai, hôn liên tiếp lên khuôn mặt nhỏ bé của nó. Còn chồng bà đứng bên cạnh, dù chỉ đứng yên nhìn thẳng bé nhưng ánh mắt thì lại ươn ướt.

Vốn dĩ hai người cũng chẳng muốn quan tâm đến đứa cháu ngoài giá thú được sinh ra bởi cô gái được mua từ hộp đêm về, họ cho rằng cô không thể nào nuôi dưỡng được một đứa trẻ ngoan. Cho nên khi Đường Hạo mang nhận lại đứa trẻ, họ cũng không muốn nhìn mặt thẳng bé một chút nào.

Nhưng mấy hôm trước, tình cờ nhìn thấy đứa trẻ trên mặt báo, một cảm giác yêu thích tự nhiên muốn được gặp mặt, được ôm đứa cháu đó vào trong lòng xuất hiện, thôi thúc họ. Vì vậy, hai người lập tức đặt vé máy bay, quay trở về Đài Loan.

Dương Dương nhìn người phụ nữ kích động quá mức trước mặt, không biết phải làm sao nói: “Dì à! Dì đừng kích động như thế!”

“Không được gọi bà là di! Bà là bà nội của cháu!” Hàn Tú lau nước mắt trên mặt, ngừng khóc, uốn nắn lại lời nói của cậu bé.

“Bà nội? Không phải đâu! Bà nội không phải là rất già hay sao? Nhưng nhìn người thì không giống một lão thái bà chút nào! Người và mẹ của con chắc chỉ hơn nhau mấy tuổi là cùng!” Dương Dương không tin nói.

Phụ nữ ai chẳng thích mình được khen ngợi, Hàn Tú cũng không phải ngoại lệ, miệng càng nở nụ cười lớn hơn: “Ha ha ha! Thằng bé này thật lanh lợi! Chưa gì đã biết nịnh bà rồi!”

Kì thật, Dương Dương nói cũng không quá lời. Hàn Tú khi sinh Đường Hạo mới chỉ có mười bảy tuổi, cho nên bây giờ cũng mới ngoài bốn mươi. Bình thường lại chăm sóc bản thân cực tốt cho nên hiện tại giống như một phụ nữ mới ba mươi tuổi.

Đường Hạo nhìn người đàn ông đứng bên cạnh bà nội, trông giống Đường Hạo, nó thông minh liền hô lên: “Ông nội!”

Đường Lập Huân gật gù đầu, từ trong ánh mắt thấy rõ ông cũng rất thích Dương Dương, cúi xuống sờ sờ lên cái miệng nhỏ của cậu bé, nói: “Nhớ kĩ nhé! Ngoan lắm! Ngoan lắm!”

Lần đầu tiên được nghe gọi một tiếng ông nội, ông có vẻ vẫn chưa thích ứng được ngay, cũng không biết phải đối xử với cháu trai mình như thế nào. Chỉ sau vài phút tiếp xúc cùng cháu mình, ông mới hiểu được mình cần phải đối đãi thật tốt với đứa trẻ này.

Cháu trai bảo bố bị chồng ôm đi, Hàn Tú tự nhiên đưa ánh mắt ra phía xa, dừng lại trên khuôn mặt cô bé xinh xắn đang đứng đó nói: “Hạo Hạo! Cô bé này là con cái nhà ai vậy?”

Cảm nhận được ánh mắt bà trẻ xinh đẹp kia đang nhìn mình, Nhị Nhị lễ phép tiến lên lịch sự chào hỏi: “Cháu chào bà! Cháu tên Lương Tư Nhị, năm nay sáu tuổi!”

“Ồ!” Hàn Tú vẫn chưa xác định được cô bé này đến từ nơi nào.

Đường Hạo nhún nhún vai, kéo mẹ mình sang một bên, giới thiệu về thân phận của Nhị Nhị.

“Này! Đây là chuyện gì vậy hả? Cô ta đã quyết định đi theo con mà vẫn còn dẫn theo con của người khác được hay sao?” Hàn Tú đối với mẹ của Dương Dương hiểu lầm lại tăng thêm một phần.

“Mẹ cảm thán kì quái nhưng cha mẹ của Nhị Nhị lúc trước đã quan tâm chăm sóc đến Dương Dương” Đường Hạo bất giác nói tốt cho Tiểu Ngưng, trong lòng không muốn mẹ hắn có ấn tượng không tốt về cô.

“Thì sao? Cô ta dựa vào cái gì mà đem theo con người đàn ông khác đi theo con?” Trong lòng có người đàn ông khác mà vẫn còn quấn lấy con trai bảo bối của bà, cô ta muốn ở bên đứa con hay là còn ý đồ khác?. Không được! Bà không thể tiếp tục để đứa cháu trai sống cùng với người phụ nữ kia, nếu không thì một đứa bé ngoan như vậy có thể sẽ bị dạy hư, kể cả con trai bảo bối của bà cũng vậy. Vì thế, bà quyết định: “Dương Dương từ hôm nay trở đi sẽ ở cùng với mẹ! Mẹ sẽ giúp con chăm sóc cho nó!”

Hàn Tú còn muốn nói thêm: “Ha ha ! Rất nhiều năm trở lại đây, cha mẹ đã muốn có thêm nhiều đứa con, kì thật rất muốn sinh thêm thật nhiều trẻ con. Nhưng thân thể của mẹ rất yếu, nên ba con sau khi mẹ sinh con xong thì không muốn mẹ phải sinh tiếp đứa thứ hai!”

“Con sẽ để cả ba đứa ở chỗ của mẹ!” Đường Hạo như trút được gánh nặng, nói như vậy thì cô gái kia của hắn sẽ không còn mệt mỏi vì phải chăm sóc lũ trẻ, thời gian nghỉ ngơi sẽ nhiều hơn.

“Cái gì! Dương Dương và Lạc Lạc là mẹ nhất định sẽ đưa đi nhưng đứa trẻ không thân không thích kia thì tại sao mẹ phải dẫn theo cùng?” Hàn Tú nhíu mày, tỏ rõ ý không muốn đem Nhị Nhị theo.

“Mang theo thêm con của người ta chính là như vậy! Làm tốt thì không có gì để nói, ngược lại nếu xảy ra chuyện gì cũng không cần phải chịu trách nhiệm! một là mẹ đem theo cả cô bé, hai là cả ba đứa ở lại đây!” Đường Hạo xuất ra bản lĩnh đàm phán đối phó với mẹ mình, át chủ bài nằm trong tay hắn.

Quả nhiên...

“Được rồi! Mẹ dẫn đi hết!” Hàn Tú thỏa hiệp nói: “Nhưng mà, con à! Con muốn kết hôn cùng Tiền Ly Nhi thì ngàn vạn lần đừng làm việc gì quá phận, tổn thương đến một cô gái tốt. Con cùng với người đàn bà kia tốt nhất nên cắt đứt đi!”

“Con sẽ kết hôn cùng Ly Nhi!” Đường Hạo vỗ vai mẹ mình, cam đoan nói.

“Không phải riêng gì người đàn bà kia, mà con còn phải cắt đứt tất cả các mối quan hệ với những người phụ nữ khác nữa nếu con còn muốn kết hôn cùng Ly Nhi. Những chuyện trên tạp chí Bát Quái kia thật sự rất dọa người!”

“Vâng! Con biết rồi!” Đường Hạo nói lại, sau đó lui về phía sau: “Mẹ à! Lát nữa con có có một cuộc họp quan trọng, bon trẻ giao hết cho mẹ nhé! Tạm biệt!”

Nhìn Đường Hạo nóng lòng muốn bỏ đi, Hàn Tú biết con trai bà hình như là thích mẹ của Dương Dương. Không được, không thể được, sao bà có thể để con trai mình thích một phụ nữ như vậy!

Cháu trai bà đã chấp nhận, nhưng mẹ của nó thì không thể chấp nhận.

Nhìn ra ngoài trời mưa phùn đang rơi, từng giọt nước chảy xuống giống như từng giọt nước mắt đàn lẩn dãi trên khuôn mặt ai đó, Tiểu Ngưng ngồi buồn, tâm trạng càng lúc càng trầm xuống.

Dương Dương đi gặp ông bà nội thế nào? Họ có thích Dương Dương không? Liệu Dương Dương sống cùng họ có ổn hay không?

Bọn họ sẽ không thích cô, sẽ không tiếp nhận mẹ của đứa bé. Ý nghĩ này vừa toát ra trong đầu, Tiểu Ngưng lập tức lắc lắc đầu ngay, tự cười mỉa mai chính mình. Bọn họ còn muốn gì ở cô?

Đối với bọn họ mà nói, cô ngoại trừ là mẹ của cháu nội họ ra thì chẳng là gì cả.

Tuy Đường Hạo chưa từng nói chuyện sẽ kết hôn cùng Tiền Ly Nhi nhưng cô biết sớm muộn gì thì hắn cũng sẽ kết hôn với cô ta thôi, tuần nào cũng có hẹn với cô ta ra ngoài, không phải hay sao?

Trái tim lại nổi lên một hồi đau đớn.

Cô luôn giả bộ như không biết gì, giả bộ ngu ngơ không đếm xỉa đến chuyện của hắn, nhưng lại không thể nào không chế được bản thân thèm khát được sống ngọt ngào bên cạnh hắn.

Trời ạ, cô có thể trở mặt nhìn hắn kết hôn cùng người phụ nữ khác sao? Chỉ cần nghĩ đến hắn sẽ lấy người khác thôi, trái tim cô đã như vỡ ra làm trăm mảnh.

Cô không nên yêu hắn. Yêu hắn chỉ có thống khổ, còn hắn thì lại quá dễ dàng nắm được tình cảm của cô, mọi yêu, giận, buồn, vui của cô đều phụ thuộc vào hắn.

Reng... reng... reng.

Đang ưu sầu thì tiếng chuông cửa vang lên phía sau.

Cô lập tức chạy nhanh đến trước cửa, cầm tai nghe lên nói: “Xin chào! Ngài là...” Nhìn qua màn hình camera, Tiểu Ngưng nhận ra người phụ nữ đang đứng ngoài cửa kia.

Đó là mẹ của Đường Hạo, Đường phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 157

“Là bác ạ?...Xin chào! Đường phu nhân!” Tiểu Ngưng lễ phép nghênh đón Hàn Tú vào nhà. Vì trời đang mưa, cho nên bên trong hơi tối, Tiểu Ngưng phải bật điện phòng khách lên.

Đèn sáng, Tiểu Ngưng mới nhận thấy trên khuôn mặt của Đường phu nhân không có chút thiện cảm nào đối với cô, ngược lại vẻ mặt càng lúc lại càng trầm xuống.

Đúng như cô đã từng nghĩ, nếu cha mẹ của hắn không thích cô, thì cô cũng không bao giờ có thể mơ đến việc trở thành vợ hắn đường đường chính chính. Nhưng trong nội tâm của cô vẫn hy vọng được cha mẹ hắn chấp nhận. Suy nghĩ này rất mãnh liệt.

Càng hy vọng bao nhiêu thì càng thất vọng bấy nhiêu, càng khao khát mãnh liệt thì lúc qua đi càng muốn níu kéo lại.

Tiểu Ngưng cố gắng duy trì nụ cười, bụng nước hoa quả đặt trên bàn: “Đường phu nhân, xin mời dùng!”

“Ừ!” Hàn Tú chỉ lâm đạm trả lời, sau đó đứng đứng ngồi trên ghế sofa.

Tiểu Ngưng ngồi yên trên ghế sofa, nhưng trong lòng thì lại bất an không yên. Vị phu nhân này so với mẹ của cô có lẽ chỉ hơn có hai tuổi, nhưng mẹ cô lại có phần già hơn rất nhiều. Người giàu và người nghèo thật sự quá khác nhau.

“Cô họ Lục?”

“Dạ! Đường phu nhân!”

“Lục tiểu thư, cảm ơn cô đã sinh cho tôi một đứa cháu trai nối nghiệp!”

Lời này khiến Tiểu Ngưng không biết phải đáp lại như thế nào. Con là con của cô, không cần ai phải nói lời cảm tạ. Đường phu nhân nói như vậy chẳng khác nào nói cô là người ngoài, chỉ giống như người để mướn, không có quan hệ gì đối với con trai mình. Cô cảm thấy thấy chua xót, tâm trạng nặng nề, ai oán.

Cô cố gắng nhịn xuống sự chua xót trong lòng, cố gắng tỏ ra tự nhiên nói: “Phu nhân đến là muốn tìm Đường Hạo phải không ạ? Cháu sẽ đi gọi điện báo cho anh ấy!”

Cô nóng lòng muốn tránh né ánh mắt gia trưởng trước mặt. Loại ánh mắt này cô thật sự khiến cô cảm thấy xấu hổ, vô cùng thống khổ.

“Không! Tôi tới là tìm cô! Không cần gọi điện báo cho nó biết!” Hàn Tú gọi cô quay trở lại, ngữ khí chậm rãi nói: “Cô ngồi xuống đi!”

Thân thể của Tiểu Ngưng cứng nhắc, máy móc ngồi xuống ghế sofa, tay lại theo thói quen nắm lại, đặt trên đầu gối.

Rõ ràng hai tay lạnh ngắt như băng, vậy mà lòng bàn tay lại đang toát ra mồ hôi rất nhiều: “Phu nhân đến tìm cháu có chuyện gì ạ? Có phải do thằng bé không ngoan ngoãn?” Không cần hỏi, kì thực cô cũng biết Đường phu nhân đến tìm cô là vì chuyện gì.

“Không phải vì thằng bé! Trẻ con nào mà chẳng nghịch ngợm, có lúc không ngoan cũng là chuyện bình thường. Nhưng Dương Dương kì thật rất ngoan, chúng tôi đều thích nó!”

“Vâng!”

Loại cảm giác chờ đợi nghe mẩu chót vắn đề này thật đúng là giống như một kiểu tra tấn con người. Rất thống khổ, cô cảm thấy cô độc cùng sợ hãi.

Năm đó sau khi Đường tiên sinh đuổi cô đi, cô vẫn còn có mẹ cô để dựa vào mà khóc lóc nhưng bây giờ....

Đường phu nhân đến tìm cô, cô giống như một quân tốt trên bàn cờ, bị từ phía coi thường, ghét bỏ. Cô không có chút sức lực nào để chống đỡ.

“Lục tiểu thư, tôi nghĩ cô cũng đã biết Đường Hạo đã đính hôn, và chúng tôi đã sắp xếp một cuộc sống hôn nhân hoàn hảo cho nó!” Thanh âm của Hàn Tú cực kì ôn nhu giống hệt như tên của bà. Ôn nhu nhưng bên trong không kém phần cao ngạo, nghiêm túc rõ ràng, phân biệt rõ khoảng cách giữa bà và Tiểu Ngưng.

Bà cúi đầu, đánh giá cô gái đang ngồi kia. Cũng không tệ lắm, nhưng tục ngữ có câu “gần mực thì đen, gần đèn thì sáng”. Đạo lí lưu truyền ngàn năm qua tuyệt đối không thể sai.

Cô gái này trước kia do chồng bà đem từ hộp đêm về, sau đó lại tiếp tục vào một quán bar khác làm việc. Nói cô ta là người tốt thì liệu có ai tin nổi không?

Hai chữ ‘kết hôn’ giống như một tảng đá nặng đè lên lồng ngực khiến cô không thể thở nổi, nước mắt lại bắt đầu nổi lên.

“Cô có biết không?” Hàn Tú hỏi tựa hồ biết rõ cô sẽ trả lời là ‘có’.

“Biết ạ!” Nói xong một tiếng ‘biết’, một giọt nước mắt rơi xuống từ trên khuôn mặt cô.

“Vậy vì sao cô vẫn còn ở cùng một chỗ với Đường Hạo?” Hàn Tú tiến lên một bước hỏi. Hôm nay, bà nên vạch trần bộ mặt giả hiệu của con bé này.

“Bởi vì... bởi vì... Đứa trẻ...” Từ bỏ đứa con, Đường Hạo là người duy nhất trên thế giới này cô có thể dựa vào.

“Còn có hợp đồng khế ước nữa đúng không? Đường Hạo lấy tiền đồ bạn trai cô ra uy hiếp cô có đúng không?” Trước khi đến gặp Tiểu Ngưng, bà đã điều tra ra được một số việc. Thật không ngờ, vì con bé này mà con trai bà nghĩ hết mọi biện pháp.

“Đúng vậy!”

“Nói như vậy, cô ở bên Đường Hạo có một phần nguyên do rất lớn là để bảo vệ cho người mà cô yêu thương, đúng không?”

“Cháu muốn bảo vệ anh ấy nhưng thật ra thì...” Kì thật chuyện của Lương Bân đối với bản thân cô chỉ là một cái cớ. Một cái cớ để cô ở bên Đường Hạo.

“Tôi không muốn nghe, chỉ muốn biết có đúng thế không?” Hàn Tú giống như một luật sư đang công kích đưa ra câu hỏi cho bị cáo.

Tiểu Ngưng chỉ có thể gật đầu: “Đúng vậy!”

“Vậy thì có thể giải thích rằng cô vốn không có yêu Đường Hạo, đúng không? Cô không thấy mình rất quá phận hay sao? Đường Hạo sắp kết hôn rồi, cô không biết sự xuất hiện của cô khiến cô gái kia chịu bao nhiêu thương tổn sao?”

Nhắc tới điều này, Tiểu Ngưng lại tràn đầy cảm giác áy náy: “Thật xin lỗi! Cháu thật sự xin lỗi...”

Hàn Tú nhìn Tiểu Ngưng, lại nói tiếp: “Làm người ít nhất phải biết rõ điều mình làm là đúng hay sai. Cô đã sinh cho Đường Hạo một đứa con, điều này không thể chối bỏ. Tôi nghĩ khi Đường Hạo đem đứa bé trở về, nhất định cũng sẽ không có bạc đãi cô. Gia đình chúng tôi cũng mong đứa con của cô trở về sống trong Đường gia, nhưng đứa bé đó cũng là con của cô, Đường Hạo vẫn để nó mỗi tháng gặp cô hai lần. Cô đã nghĩ kết quả như vậy, sự trưởng thành của đứa trẻ cô không cần phải lo lắng, không phải nên cảm thấy vui hay sao?”

Hàn Tú đem toàn bộ những suy nghĩ lo lắng nói ra, phân tích cho Tiểu Ngưng thấy cái được, cái mất. Nhưng bà vốn là một tiểu thư sống trong nhung lụa từ nhỏ, lớn lên lại kết hôn cùng với người chồng yêu thương mình vô cùng nên không hiểu được một đạo lý. Suy nghĩ con người không phải ai cũng như ai, sống cùng với đồ vật này vật nọ còn có tình cảm hướng chỉ là con người, máu mủ ruột thịt của mình.

Bà không bao giờ hiểu được cảm giác của một người mẹ bị buộc phải rời bỏ con mình, mỗi ngày không được sống cùng con là một cảm giác thống khổ như thế nào. Đặc biệt là với một người mẹ chỉ có hai bàn tay trắng, không có gì quan trọng hơn ngoài đứa con của mình.

Tiểu Ngưng nghe những lời nói của bà thì càng cúi đầu thấp, muốn phản bác nhưng những lời muốn nói ra thì lại nghẹn trong cổ họng, không thốt lên lời.

“Biết rõ Đường Hạo sẽ không cưới cô, lại vẫn còn bám theo nó. Tôi nghĩ tôi có thể hiểu được mục đích của cô! Là tiền, có đúng vậy không?”

“Không! Không” Tiểu Ngưng khàn khàn nói, “Cháu cũng có thể tự kiếm tiền. Bình thường cháu sống tiết kiệm, luôn đủ sống!”

“Vậy là do bạn trai cô? Người tên Lương Bân kia sao?”

“Không! Không....”

“Cô yên tâm, tôi lấy danh dự mình ra đảm bảo bạn trai cô sẽ không việc gì. Cô hãy rời khỏi Đường Hạo, sống một cuộc sống như trước đây! Hai tuần là lại gặp Dương Dương một lần...” Hàn Tú tự nói, kiên định với lòng phải độc ác một chút, Bà không thể trơ mắt nhìn con trai bà phạm sai lầm, cuộc sống lại có một cô vợ bé đi theo những nhặng được.

Như vậy sau này không phải Đường gia sẽ bị rối loạn hay sao, kết quả này đối với ai cũng không tốt. Đường Hạo đã nói sẽ lấy Tiền Ly Nhi, trước nay nó vẫn luôn thích Ly Nhi. Như vậy, phải để cô gái này đi càng nhanh càng tốt.

Ít nhất sau khi rời bỏ Đường Hạo thì cô ta cũng có được một gia đình hoàn hảo.

“Im lặng có nghĩa là cô đồng ý rời khỏi Đường Hạo đúng không?” Bà sốt ruột hỏi: “Cô nên biết liêm sỉ một chút, nếu bây giờ cô không rời khỏi Đường Hạo, sau này khi Dương Dương trưởng thành liệu có thấy xấu hổ không khi biết mẹ nó không phải là vợ chính thức của ba nó hay sao?”

Nước mắt Tiểu Ngưng lại tiếp tục tuôn rơi: “Đúng vậy! Những lời Đường phu nhân nói đều không sai!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 158

“Nếu cô còn còn tự trọng thì đừng có làm kẻ thứ ba đi phá hoại tình cảm của người khác. Tốt nhất cô nên rời khỏi Đường Hạo, nếu không đợi một ngày nào đó nó chán cô rồi thì cái gì cô cũng không chiếm được. Lúc đó, Dương Dương nó cũng không muốn có một người mẹ giống như cô, nên cô không cần viện cớ này để lưu lại. Nếu cô đồng ý rời đi, tôi có thể bảo đảm sẽ khiến Đường Hạo không quấy rầy cô. Cô sẽ hoàn toàn tự do. Xin hãy rời khỏi con trai của tôi, có được không?” Những lời cuối cùng trước khi rời đi của Đường phu nhân cứ văng vẳng bên tai Tiểu Ngưng.

Những lời này như một xô nước lạnh dội lên người Tiểu Ngưng, khiến cô tỉnh lại. Cô không nên lún sâu vào hấn. Hấn rồi cũng sẽ cùng người phụ nữ khác kết hôn. Cô sao lại muốn mình trở thành người đàn bà dè tiện, không biết liêm sỉ đi phá hoại gia đình người khác bị người ta coi thường phỉ nhổ. Không, không bao giờ, cô không muốn bị người ta khinh ghét, rồi còn cả con cô nữa, nó cũng sẽ bị coi thường giống như cô.

Khó sống, thật sự rất khó chịu đến mức nước mắt tuôn ra. Cô bắt lực co tròn mình lại trên ghế sofa.

Đây là việc quá khó khăn, cô phải rời đi khỏi hấn, rời bỏ con của cô. Yêu hấn suốt sáu năm qua, mỗi ngày cô đều khao khát được nhìn thấy hấn, mỗi phút mỗi giây đều không quên được hấn.

Chẳng lẽ số phận của cô chỉ là được nép vào một góc khuất, trộm nhìn hấn, hay chỉ được chạm vào hấn trên những bức ảnh trong mỗi tờ tạp chí sao?

Cô nghẹn ngào, nước mắt lăn rơi xuống.

Cô rất thích mỗi ngày vừa mở mắt là được trông thấy hấn. Được nấu cơm cho hấn, nhìn hấn ăn đồ ăn cô nấu, giặt quần áo cho hấn, mỗi ngày có thể đầm bóp lưng cho hấn. Cô thích nụ hôn nồng nàn của hấn, thích nghe tiếng thở nóng bỏng và mãnh liệt của hấn, thích ngẫu nhiên giống như đứa trẻ cùng cô đùa giỡn.

Nghĩ đến đây, khuôn mặt đầy nước mắt bỗng xuất hiện một tia hạnh phúc, rất nhanh, giống như phù dung dưới nước, sớm nở chóng tàn, như gió thoảng mây trôi mà biến mất.

Giờ đây, hắn đối xử với cô rất tốt, khiến cô cảm thấy quyền duyên không rời. Cô không muốn khoảng thời gian được sống với hắn như một gia đình này sẽ bị phá bỏ.

Vì sao cô không thể có được tình yêu? Chỉ vì thân phận cô thấp hèn thôi sao? Sáu năm trước cũng vậy mà sáu năm sau cũng vậy, đây rốt cuộc số mệnh hay nghiệp chướng của cô?

Nước mắt lại tràn ra càng nhiều, từ đôi mắt đã sưng đỏ của cô chảy xuống. Cảm thấy thật cô độc, bất hạnh, khoảnh khắc này cô chỉ muốn được nhào vào lòng hắn, muốn hắn ôm chặt lấy mình, được nghe một lời hứa từ miệng hắn.

Hứa hẹn. Đôi mắt ngập nước của cô bỗng lóe lên một tia hy vọng, mang theo dũng khí tự trấn an bản thân. Cô muốn hỏi hắn, hỏi hắn có phải đã yêu cô hay không, có thể vì cô mà từ bỏ cô gái kia.

Trái tim cô bỗng nhảy lên, trong phòng yên tĩnh mơ hồ có thể nghe thấy tiếng đập thình thịch của nó. Thành thật, Tiểu Ngưng hít sâu một hơi, lấy tay lau đi nước mắt trên khuôn mặt. Sau đó, một bước, một bước tiến đến gần chiếc điện thoại.

Cô nên tự mình chủ động một lần. Bởi vì cô muốn cho con mình một gia đình bình thường. Cũng là, tự cho bản thân mình một gia đình có hắn hoàn toàn thuộc về cô.

Cô hiện tại thật sự rất cần hắn. Cô không muốn một mình đương đầu với những chuyện khó khăn, đau xót. Cô muốn hắn xuất hiện trước mặt cô, ở bên, an ủi, cùng cô vượt qua những sóng gió này.

Tay run rẩy cầm điện thoại lên, cô lấy hết tất cả dũng khí của mình, hít sâu một hơi, nhấn xuống một dãy số quen thuộc.

Tiếng nhạc chờ điện thoại lúc này đây đúng là loại tra tấn, cô căng thẳng lại càng căng thẳng hơn, lo lắng đến mức quên thở.

Ngay lúc cô cắn môi nín thở sắp không chịu nổi thì điện thoại rốt cuộc cũng truyền đến âm thanh bắt máy của hắn.

“Alo? Có chuyện gì?” Từ điện thoại truyền đến một giọng nói của một người đàn ông cực kì có sức hút. Bất quá, ngữ điệu có phần lạnh nhạt, cơ hồ nghe ra cả sự phiền chán của đối phương.

Cả thân người đang khựng lại bỗng nghe được giọng nói của hắn thì giống như bị kích thích bởi axit pantonic*. Căn bản không để ý đến giọng điệu của hắn, cô hỏi ngay: “Hạo! Anh bây giờ có thể về với em ngay được không?”

“Tôi hiện tại đang bận!” Lần này, giọng nói của hắn nghe còn phiền chán hơn nhiều: “Tôi không phải đã nói với cô, không được gọi điện cho tôi hay sao? Cô không nhớ à?”

Tiểu Ngưng chờ người, tay vẫn cầm điện thoại, trái tim giống như đang bị cắt ra làm mấy phần, nhưng ý thức vẫn còn, chậm rãi nói với hắn: “Hạo! Hiện tại em rất cần anh, anh về có được không?”

“Cô phiền thật!” Hắn lạnh lùng phun ra ba từ, sau đó nói luôn: “Không nói chuyện nữa!”

Qua điện thoại, cô nghe được tiếng nhạc cổ điển tao nhã, còn có ai đang nói với hắn ‘Em vào toilet một chút!’, Tiểu Ngưng thấp giọng hỏi: “Hạo! Anh đang ở đâu? Ở cùng với ai?” Không chế không nổi mà hỏi dồn, cô quên cả khóc.

Hắn trầm mặc một giây, sau đó mở miệng hỏi: “Cô muốn hỏi cái gì?”

“Em muốn biết! Anh đang ở cùng với ai? Đang làm gì?” Cô thật sự rất muốn biết, hốt hển bật dậy.

“Tôi và Tiền Ly Nhi đang dùng cơm!” Hắn không có giấu diếm, thanh âm lộ rõ vẻ nghiêm túc: “Tôi cúp máy đây!”

“Em muốn anh trở về” Tiểu Ngưng khó lắm mới được một lần chủ động đáp lại cô lại chỉ là những âm thanh “tút tut” vang lên trong điện thoại.

Chiếc điện thoại từ tay cô chầm chầm rơi xuống nền nhà, Tiểu Ngưng run rẩy không ngừng: “Đường Hạo! Anh rốt cuộc giữ tôi bên cạnh để làm gì? Chẳng lẽ chỉ để thỏa mãn dục vọng của anh thôi sao?”

Hắn là thế, không chút giấu giếm tự mình nói với cô, hắn đang ở cùng người phụ nữ khác.

Ha ha... Hắn căn bản không để ý đến cảm giác của cô, ngay cả một lời nói dối cũng không muốn nói với cô.

“Hạo! Ai vừa gọi cho anh vậy?” Trở lại chỗ ngồi, Tiền Ly Nhi cầm dao nĩa, xắt đồ ăn trong đĩa, hai mắt nhìn biểu tình trên khuôn mặt hắn.

“Người thuê nhà!” Hắn tùy tiện đáp, cũng chẳng để ý.

“Vâng! Có việc sao? Nếu vội thì anh cứ đi!” Tiền Ly Nhi giả bộ rất hiểu chuyện, rộng lượng nói.

Đường Hạo liếc nhìn cô một cái, rồi nói nhanh: “Không có việc gì quan trọng cả! Để mail!” Tất cả mọi phụ nữ đều thế hay sao? Được hán cưng chiều sinh kiều, dám bảo hán trở về.

Hán nhất định phải để cho cô ta hiểu thân phận của mình là gì. Cô không có quyền gì cả, trong hợp đồng cũng đã ghi rất rõ cô không có quyền quản lý xem hán đi đâu hay ở cùng ai.

“Vâng! Tuyệt vời!” Tiền Ly Nhi mỉm cười vui vẻ, chớp mắt hỏi: “Vậy hôm nay đi chơi theo sự sắp xếp của em nhé!”

“Được!” Đường Hạo nhếch mày kiêu. Động tác đơn giản nhưng lại có mị lực vô cùng, đủ để hút hồn cô gái đối diện, thậm chí cả những cô gái xung quanh cũng thần hồn điên đảo vì hán.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159

“Hi Hi... Em muốn hôm nay mình đi xem phim, có một bộ phim mới của Hollywood mới công chiếu, sau đó đi ngắm cảnh đêm, cùng ăn của biển!”

“Được!” Đường Hạo căn bản không để ý xem cô ta nói gì, chỉ lặp lại duy nhất một từ.

Tốt, nếu cô không muốn xé bỏ vỏ bọc của mình, hán cũng không ngại mà giúp cô xé toang ra.

Để xem, kết quả cuối cùng ai mới là người thương tâm khổ sở.

Tiền Ly Nhi hôm nay thật cao hứng, bởi vì mẹ chồng tương lai đã cam đoan với cô, Đường Hạo sẽ toàn tâm toàn ý đối xử tốt với cô. Cũng cam đoan, đứa trẻ kia sẽ do bọn họ chăm sóc, quyết không để phiền đến cô.

*Axit Pantothenic hay còn gọi là vitamin B5, được RJ Williams phát hiện vào năm 1933 và sau đó đã được tìm thấy ở dạng vitamin. Axit Pantothenic cần thiết cho sự hình thành coenzym-A và đóng vai trò quan trọng trong trao đổi chất và tổng hợp cacbohydrat, protein, và mỡ. Về mặt lâm sàng, pantothenic acid là cần thiết cho sự tổng hợp của các tế bào máu đỏ, sự trao đổi chất steroid, neuron hoạt động, và kích thích sản xuất kháng thể. Nguồn thường gặp của axit pantothenic là trong pho mát, ngô, trứng, gan, thịt, lạc, đậu Hà Lan, đậu nành, men bia rượu, và mầm lúa mì. Bởi vì sự xuất hiện rộng của nó việc thiếu pantothenic acid là rất hiếm, trừ khi thiết kế đặc biệt cho mục đích điều tra sinh hóa.

“Nếu cô còn còn tự trọng thì đừng có làm kẻ thứ ba đi phá hoại tình cảm của người khác. Tốt nhất cô nên rời khỏi Đường Hạo, nếu không đợi một ngày nào đó nó chán cô rồi thì cái gì cô cũng không chiếm được. Lúc đó, Dương Dương nó cũng không muốn có một người mẹ giống như cô, nên cô không cần viện cớ này để lưu lại. Nếu cô đồng ý rời đi, tôi có thể bảo đảm sẽ khiến Đường Hạo không quấy rầy cô. Cô sẽ hoàn toàn tự do. Xin hãy rời khỏi con trai của tôi, có được không?” Những lời cuối cùng trước khi rời đi của Đường phu nhân cứ văng vẳng bên tai Tiểu Ngưng.

Những lời này như một xô nước lạnh dội lên người Tiểu Ngưng, khiến cô tỉnh lại. Cô không nên lún sâu vào hán. Hán rồi cũng sẽ cùng người phụ nữ khác kết hôn. Cô sao lại muốn mình trở thành người đàn bà dè tiện, không biết liêm sỉ đi phá hoại gia đình người khác bị người ta coi thường phỉ nhổ. Không, không bao giờ, cô không muốn bị người ta khinh ghét, rồi còn cả con cô nữa, nó cũng sẽ bị coi thường giống như cô.

Khó sống, thật sự rất khó chịu đến mức nước mắt tuôn ra. Cô bắt lực co tròn mình lại trên ghế sofa.

Đây là việc quá khó khăn, cô phải rời đi khỏi hán, rồi bỏ con của cô. Yêu hán suốt sáu năm qua, mỗi ngày cô đều khao khát được nhìn thấy hán, mỗi phút mỗi giây đều không quên được hán.

Chẳng lẽ số phận của cô chỉ là được nép vào một góc khuất, trộm nhìn hán, hay chỉ được chạm vào hán trên những bức ảnh trong mỗi tờ tạp chí sao?

Cô ghen ngào, nước mắt lăn chả rơi xuống.

Cô rất thích mỗi ngày vừa mở mắt là được trông thấy hán. Được nấu cơm cho hán, nhìn hán ăn đồ ăn cô nấu, giặt quần áo cho hán, mỗi ngày có thể nắm bóp lưng cho hán. Cô thích nụ hôn nồng nàn của hán, thích nghe tiếng thở nóng bỏng và mãnh liệt của hán, thích ngẫu nhiên giống như đứa trẻ cùng cô đùa giỡn.

Nghĩ đến đây, khuôn mặt đầy nước mắt bỗng xuất hiện một tia hạnh phúc, rất nhanh, giống như phù dung dưới nước, sớm nở chóng tàn, như gió thoảng mây trôi mà biến mất.

Giờ đây, hán đối xử với cô rất tốt, khiến cô cảm thấy quyền luyện không rời. Cô không muốn khoảng thời gian được sống với hán như một gia đình này sẽ bị phá bỏ.

Vì sao cô không thể có được tình yêu? Chỉ vì thân phận cô thấp hèn thôi sao? Sáu năm trước cũng vậy mà sáu năm sau cũng vậy, đây rốt cuộc số mệnh hay nghiệp chướng của cô?

Nước mắt lại tràn ra càng nhiều, từ đôi mắt đã sưng đỏ của cô chảy xuống. Cảm thấy thật cô độc, bất hạnh, khoảnh khắc này cô chỉ muốn được nhào vào lòng hắn, muốn hắn ôm chặt lấy mình, được nghe một lời hứa từ miệng hắn.

Hứa hẹn. Đôi mắt ngập nước của cô bỗng lóe lên một tia hy vọng, mang theo dũng khí tự trấn an bản thân. Cô muốn hỏi hắn, hỏi hắn có phải đã yêu cô hay không, có thể vì cô mà từ bỏ cô gái kia.

Trái tim cô bỗng nhảy lên, trong phòng yên tĩnh mơ hồ có thể nghe thấy tiếng đập thình thịch của nó. Thình thịch, Tiểu Ngưng hít sâu một hơi, lấy tay lau đi nước mắt trên khuôn mặt. Sau đó, một bước, một bước tiến đến gần chiếc điện thoại.

Cô nên tự mình chủ động một lần. Bởi vì cô muốn cho con mình một gia đình bình thường. Cũng là, tự cho bản thân mình một gia đình có hắn hoàn toàn thuộc về cô.

Cô hiện tại thật sự rất cần hắn. Cô không muốn một mình đương đầu với những chuyện khó khăn, đau xót. Cô muốn hắn xuất hiện trước mặt cô, ở bên, an ủi, cùng cô vượt qua những sóng gió này.

Tay run rẩy cầm điện thoại lên, cô lấy hết tất cả dũng khí của mình, hít sâu một hơi, nhấn xuống một dãy số quen thuộc.

Tiếng nhạc chờ điện thoại lúc này đây đúng là loại tra tấn, cô căng thẳng lại càng căng thẳng hơn, lo lắng đến mức quên thở.

Ngay lúc cô cắn môi nín thở sắp không chịu nổi thì điện thoại rốt cuộc cũng truyền đến âm thanh bắt máy của hắn.

“Alo? Có chuyện gì?” Từ điện thoại truyền đến một giọng nói của một người đàn ông cực kì có sức hút. Bất quá, ngữ điệu có phần lạnh nhạt, cơ hồ nghe ra cả sự phiền chán của đối phương.

Cả thân người đang khấn trương bỗng nghe được giọng nói của hắn thì giống như bị kích thích bởi axit pantonic*. Căn bản không để ý đến giọng điệu của hắn, cô hỏi ngay: “Hạo! Anh bây giờ có thể về với em ngay được không?”

“Tôi hiện tại đang bận!” Lần này, giọng nói của hắn nghe còn phiền chán hơn nhiều: “Tôi không phải đã nói với cô, không được gọi điện cho tôi hay sao? Cô không nhớ à?”

Tiểu Ngưng chờ người, tay vẫn cầm điện thoại, trái tim giống như đang bị cắt ra làm mấy phần, nhưng ý thức vẫn còn, chậm rãi nói với hắn: “Hạo! Hiện tại em rất cần anh, anh về có được không?”

“Cô phiền thật!” Hắn lạnh lùng phun ra ba từ, sau đó nói luôn: “Không nói chuyện nữa!”

Qua điện thoại, cô nghe được tiếng nhạc cổ điển tao nhã, còn có ai đang nói với hắn “Em vào toilet một chút!”, Tiểu Ngưng thấp giọng hỏi: “Hạo! Anh đang ở đâu? Ở cùng với ai?” Không chế không nổi mà hỏi dồn, cô quên cả khóc.

Hắn trầm mặc một giây, sau đó mở miệng hỏi: “Cô muốn hỏi cái gì?”

“Em muốn biết! Anh đang ở cùng với ai? Đang làm gì?” Cô thật sự rất muốn biết, hỗn hển bật dậy.

“Tôi và Tiền Ly Nhi đang dùng cơm!” Hắn không có giấu diếm, thanh âm lộ rõ vẻ nghiêm túc: “Tôi cúp máy đây!”

“Em muốn anh trở về” Tiểu Ngưng khó lắm mới được một lần chủ động đáp lại cô lại chỉ là những âm thanh “tút tut” vang lên trong điện thoại.

Chiếc điện thoại từ tay cô chầm chầm rơi xuống nền nhà, Tiểu Ngưng run rẩy không ngừng: “Đường Hạo! Anh rốt cuộc giữ tôi bên cạnh để làm gì? Chẳng lẽ chỉ để thỏa mãn dục vọng của anh thôi sao?”

Hắn là thế, không chút giấu giếm tự mình nói với cô, hắn đang ở cùng người phụ nữ khác.

Ha ha... Hắn căn bản không để ý đến cảm giác của cô, ngay cả một lời nói dối cũng không muốn nói với cô.

“Hạo! Ai vừa gọi cho anh vậy?” Trở lại chỗ ngồi, Tiền Ly Nhi cầm dao nĩa, xắt đồ ăn trong đĩa, hai mắt nhìn biểu tình trên khuôn mặt hắn.

“Người thuê nhà!” Hắn tùy tiện đáp, cũng chẳng để ý.

“Vâng! Có việc sao? Nếu vội thì anh cứ đi!” Tiền Ly Nhi giả bộ rất hiểu chuyện, rộng lượng nói.

Đường Hạo liếc nhìn cô một cái, rồi nói nhanh: “Không có việc gì quan trọng cả! Để mai!” Tất cả mọi phụ nữ đều thế hay sao? Được hắn cưng chiều sinh kiều, dám bảo hắn trở về.

Hắn nhất định phải để cho cô ta hiểu thân phận của mình là gì. Cô không có quyền gì cả, trong hợp đồng cũng đã ghi rất rõ cô không có quyền quản lí

xem hán đi đâu hay ở cùng ai.

“Vâng! Tuyệt vời!” Tiền Ly Nhi mỉm cười vui vẻ, chớp mắt hỏi: “Vậy hôm nay đi chơi theo sự sắp xếp của em nhé!”

“Được!” Đường Hạo nhếch mày kiêu. Động tác đơn giản nhưng lại có mị lực vô cùng, đủ để hút hồn cô gái đối diện, thậm chí cả những cô gái xung quanh cũng thần hồn điên đảo vì hán.

“Hi Hi... Em muốn hôm nay mình đi xem phim, có một bộ phim mới của Hollywood mới công chiếu, sau đó đi ngắm cảnh đêm, cùng ăn cua biển!”

“Được!” Đường Hạo căn bản không để ý xem cô ta nói gì, chỉ lặp lại duy nhất một từ.

Tốt, nếu cô không muốn xé bỏ vỏ bọc của mình, hán cũng không ngại mà giúp cô xé toang ra.

Để xem, kết quả cuối cùng ai mới là người thương tâm khổ sở.

Tiền Ly Nhi hôm nay thật cao hứng, bởi vì mẹ chồng tương lai đã cam đoan với cô, Đường Hạo sẽ toàn tâm toàn ý đối xử tốt với cô. Cũng cam đoan, đứa trẻ kia sẽ do bọn họ chăm sóc, quyết không để phiền đến cô.

*Axit Pantothenic hay còn gọi là vitamin B5, được RJ Williams phát hiện vào năm 1933 và sau đó đã được tìm thấy ở dạng vitamin. Axit Pantothenic cần thiết cho sự hình thành coenzym-A và đóng vai trò quan trọng trong trao đổi chất và tổng hợp cacbohydrat, protein, và mỡ. Về mặt lâm sàng, pantothenic acid là cần thiết cho sự tổng hợp của các tế bào máu đỏ, sự trao đổi chất steroid, neuron hoạt động, và kích thích sản xuất kháng thể. Nguồn thường gặp của axit pantothenic là trong pho mát, ngô, trứng, gan, thịt, lạc, đậu Hà Lan, đậu nành, men bia rượu, và mầm lúa mì. Bởi vì sự xuất hiện rộng của nó việc thiếu pantothenic acid là rất hiếm, trừ khi thiết kế đặc biệt cho mục đích điều tra sinh hóa.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 160

Một mình ngồi trong căn phòng khách tối om, Tiểu Ngưng nhìn thẳng ra phía cửa chính. Cô không biết mình đã ngồi trên mặt đất bao lâu, chỉ biết từ lúc cúp điện thoại cô không hề dịch chuyển.

Cô muốn chờ hán, bây giờ điều mà cô chỉ có duy nhất một điều muốn biết ở hán. Muốn hỏi, rốt cuộc cô là gì đối với hán? Trong lòng hán rốt có cô hay không?

Cô không tin, khoảng thời gian hai người ngọt ngào chung sống vừa qua tất cả chỉ là giả dối. Tất cả chỉ là trò đùa của hán.

Ngoài cửa cuối cùng cũng có tiếng sột soạt đáp lại suy nghĩ của cô. Cánh cửa từ từ được mở ra, ánh đèn phía ngoài hắt vào trong, giống như những tia hi vọng nhỏ nhoi chiếu vào một tâm hồn vô vọng.

Đường Hạo tiện tay bật đèn, cả căn phòng sáng trưng.

Vừa tháo được đôi giày ra, ngược lên, đập ngay vào mắt hán lại là một thân ảnh quen thuộc thất thần ngồi trên ghế sofa. Tóc tai cô bù xù, khuôn mặt thì lại trắng bệch, trông chẳng khác nào nữ quỷ dọa người. Đường Hạo đang có phần tức giận, nhìn thấy cô như vậy tâm trạng lại càng phiền chán hơn.

Cô ta đang muốn làm cái gì? Thu hút hán sao?

Hừ! Cô đã tính toán sai hay là quá tự đề cao bản thân mình, nhìn bộ dạng này của cô, hán căn bản chẳng có chút hứng thú nào.

Nhấn đầu lông mày lại, hán không tỏ vẻ tức giận, nhắc chân bước thẳng lên lầu. Phụ nữ như vậy, hán mặc kệ.

Lúc này, người đang nhìn hán, nước mắt tuôn trào không ngừng. Cô muốn chạy lên ôm lấy hán, muốn vùi mặt vào lòng hán. Nhưng hai chân cô cứ bất động, chết lạng, chua xót: “Đường Hạo, anh đừng đi!”

Hán nhắm mắt làm ngơ, ngay cả đầu cũng không quay lại, bước chân cũng không dừng, cứ thẳng tiến mà đi tiếp.

“Đường Hạo, anh thật sự không để ý đến tôi sao?” Tiểu Ngưng nhìn tấm lưng của hán mà hét lớn, mong hán sẽ quay đầu lại nhìn cô dù chỉ là một cái liếc mắt.

Cuối cùng, cô vẫn thất vọng rồi! Đường Hạo chẳng hề có chút phản ứng nào, cứ như vậy mà rời khỏi tầm mắt cô.

Một lúc sau, cô đứng dậy, dọn dẹp một số đồ trong căn phòng. Xong xuôi, vịn cầu thang mang theo nước mắt ứa khuất đi đến phòng của hán.

Toàn thân vẫn còn vương những giọt nước, Đường Hạo vừa tắm xong bước ra, nhìn người phụ nữ đang dựa mình ở cửa phòng nói: “Hôm nay tôi không có hứng thú với cô!”

Trái tim Tiểu Ngưng bị lời nói này của hắn xé rách. Đau đớn, nhắm mắt lại, sau một hồi mới mở mắt ra, giọng nói khô khốc, nghẹn ngào: “Đường Hạo, anh có từng yêu thương tôi dù chỉ là một chút thôi hay không?”

“Tôi hiện tại không muốn bàn vấn đề này! Cô mau trở về phòng mình tắm rửa rồi ngủ đi!” Hắn một tay dùng khăn mặt lau khô thân thể ẩm ướt, sau đó vứt cái khăn sang một bên, chui vào trong chăn lựa tư thế muốn đi ngủ.

Động tác tao nhã nhưng cũng thật vô tình. Hắn chẳng buồn nhìn cô lấy một cái liếc mắt nữa.

Tiểu Ngưng nhanh chóng cắn chặt lấy cánh môi anh đào, tự nhắc mình có thêm dũng khí. Nhẹ nhàng ngồi bên giường hắn, nắm lấy cánh tay của hắn : “Đường Hạo, anh có thể ôm em được không?” Yêu cầu này của cô bị lơ mắt một bước. Vốn dĩ cô muốn hỏi hắn có yêu hay không? Hay đã từng thích cô hay chưa? Nhưng lại không thốt lên lời, giây phút này đây, cô chỉ muốn được hắn yêu thương.

Hành động hôm nay của cô khiến hắn vô cùng chán ghét. Đầu tiên là đột nhiên gọi điện thoại, sau đó lại giống như nữ quỷ ngồi trên sàn nhà, bây giờ lại bày ra cái bộ dạng nửa sống nửa chết này hỏi hắn đủ vấn đề. Rốt cuộc thì cô muốn cái gì? Ngủ ngốc, nhàm chán, muốn hắn áy náy hay sao?

“Tôi nói rồi, giờ không có hứng thú với cô! Cô nhanh trở về phòng ngủ đi!” Hắn dựa mình vào thành giường, lạnh lùng chỉ ra cửa, ý bảo cô mau rời khỏi đây.

Nước mắt Tiểu Ngưng rơi như mưa, loạng choạng lắc lắc đầu, rồi vùi đầu vào lồng ngực của hắn: “Anh đừng đuổi em đi được không? Đừng đuổi em!” Cha hắn đuổi cô, mẹ hắn cũng đuổi cô, cô không quan tâm. Hắn cũng không cần cô nữa sao? Tay cô cứ ôm chặt lấy hắn.

“Trở về phòng cô đi! Nhìn cô như thế này thật đáng ghét!” Hắn tùy ý để cô ôm lấy, mặc kệ không có ý đáp lại.

Hai má chôn trên bả vai của hắn, tuyệt vọng, hai mắt nhắm chặt lại. Nghẹn ngào hỏi lại, giống như đang hỏi chính bản thân mình: “Anh thích... chính là Tiền tiểu thư... Anh vẫn sẽ cùng cô ấy kết hôn... Em biết... Em biết!”

“Tôi cũng chưa bao giờ giấu diếm cô! Đừng cố làm cho tôi có cảm giác áy náy!” Hắn đẩy cô ra, thản nhiên thừa nhận.

Cánh môi của cô run rẩy, cả thân thể cũng run theo, nhanh chóng đứng dậy: “Anh nghỉ ngơi đi! Tôi đi!”

Nói xong, cô nhanh chóng chạy nhanh ra khỏi phòng hắn.

Đã không còn có đề ở lại, cũng không còn một lí do để cô lưu luyến.

....

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Ngưng vẫn giống như mọi ngày, chuẩn bị bữa sáng cẩn thận, không có gì lạ thường.

Mặc quần áo chỉnh tề, Đường Hạo ngồi uống cà phê, nhìn thân hình đang bận rộn kia nhắc nhở: “Cô cuối cùng cũng hiểu rõ vị trí như thế nào là phù hợp với mình rồi!”

“Tôi biết!” Tiểu Ngưng gật đầu nói.

Hắn lạnh lùng thờ ơ liếc nhìn cô một cái, rất hài lòng với tình hình trước mặt. Không thể phá vỡ mọi thứ hiện nay chỉ vì một người đàn bà đã phản bội mình. Và, quan trọng là hắn sẽ không lấy cô làm vợ.

“Sau này, tôi sẽ không hỏi linh tinh, cũng sẽ không gọi điện làm phiền đến anh!” Cô vẫn quay lưng về phía hắn, một ánh mắt cũng không liếc qua. Không phải cô oán hận hắn, cô sợ một khắc nếu cô quay lưng lại nhìn hắn, mọi dũng khí trong cô sẽ tan biến nhanh hơn cả bọt xà phòng.

“Như vậy là tốt!” Hắn lau sạch môi mỏng, từ phía sau bước đến ôm lấy tấm lưng Tiểu Ngưng. Cánh môi áp xuống vành tai cô: “Nhớ rõ, mỗi giây mỗi phút đều phải chú ý giữ lấy hình ảnh đẹp đẽ của mình. Đừng có như tôi hôm qua, giống ma giống quỷ khiến tôi thấy sợ. Làm tôi chán ghét chẳng có điều gì tốt đẹp đến với cô đâu!”

Sự trầm mặc của cô, hắn coi đó là biểu hiện cô đang cam chịu.

Miết lên cánh môi của cô, giọng khàn khàn ra lệnh : “Khuya hôm nay, tự mình ăn mặc trang điểm xinh đẹp, tôi muốn cô phải nhớ rõ!”

Tiểu Ngưng né tránh bàn tay hắn nhưng lại bị hắn nắm chặt hơn.

“Nói đi, có nghe không?”

“Nghe rồi.” Cô nhẹ nhàng đáp.

“Ngaoan!” Cuối cùng, vỗ nhẹ lên hai má phấn của cô, Đường Hạo mới cầm cặp tài liệu bước ra khỏi nhà.

Tiểu Ngưng lại tiếp tục rơi nước mắt. Cuối cùng, dùng khăn tay lau khô khuôn mặt đầm lệ, từ trong phòng đi ra, trên tay còn xách thêm một túi du lịch.

Cô nhìn lại toàn bộ mọi thứ trong căn nhà này một lần cuối. Nhẹ nhàng đặt chiếc chìa khóa trên bàn. Cô không có mang theo gì nhiều, nhưng cũng không bỏ lại bất cứ vật nhỏ gì, chỉ yên lặng rời đi.

“Dì ... Đây là nơi nào vậy ạ? Vì sao chúng ta phải đến nơi này?” Nhị Nhị vênh cặp môi đỏ lên hỏi, nhấc chân đã mấy cục sỏi đá trên đường. Hôm qua, đột nhiên đi đến vườn tre đón cô bé, rồi sau đó hai dì cháu cùng đi đến nơi có cái tên rất kì quái.

Nơi này không có những nhà cao tầng, không có các cửa hàng buôn bán, không có những con đường cái rộng rãi. Thật kì quái.

“Ừ... Nơi này không khí rất tốt, Chúng ta sẽ sống ở đây một thời gian ngắn... Vậy nha!” Tiểu Ngưng cố gắng mỉm cười, không muốn đứa trẻ phát hiện ra sự bất thường của mình.

“Chúng ta không đưa Dương Dương theo ạ? Còn cả chú kia nữa?” Cô bé càng thêm tò mò hỏi.

“Họ không theo chúng ta!” Khóe miệng Tiểu Ngưng kéo dài ra. Đường Hạo... hẳn có lẽ sẽ không tìm cô, mà cho dù muốn tìm thì trong khoảng thời gian ngắn không thể tìm đến vùng nông thôn hẻo lánh này được.

Một câu nghe được sẽ không có ai theo, chỉ có mình và dì thôi, Nhị Nhị cao hứng vung tay lên. “Thật tốt quá dì là của con! Dì sẽ là của mình con thôi... Của riêng con...”

“Kìa ! Nhị Nhị! Từ giờ phải nghe lời dì nhà! Đừng khiến dì tức giận nghe không?” Tiểu Ngưng rung rung nước mắt, nghẹn ngào mở miệng nói ra một câu đùa vui.

“Vâng! Con nhất định sẽ ngoan, sẽ nghe lời... ha ha ..” Nhị Nhị hưng phấn hô lớn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161

“Tìm được chưa?” Đường Hạo gắt hỏi trợ lý, mái tóc của hấn của hấn rối bù, hiển nhiên là chưa chải chuốt qua. Bất quá cũng chỉ làm vẻ điển trai của hấn giảm đi một phần nhỏ sự quyến rũ.

“Vẫn chưa có!” Trợ lý nhanh chóng trả lời, cảm giác thật kì quái, chỉ là một phụ nữ cùng một đứa trẻ con mà không điều tra được chút thông gì, “Vâng, đã cho người đi khắp nơi tìm kiếm, sẽ có kết quả nhanh thôi ạ.”

Đường Hạo tựa người vào ghế da, nhắm mắt lại cố nghĩ xem cô có thể đến nơi nào. Ở đây cô không còn người thân, cũng không có họ hàng hay bạn bè nào, “Chỗ Lương Bán kia đã điều tra chưa?”

“Đã cho người theo dõi nhưng hiện tại vẫn chưa có manh mối”

“Theo dõi các cuộc gọi của hấn. Hấn vẫn cần phải liên lạc với con. Ghi lại tất cả danh bạ những cuộc gọi đó!” Đường Hạo bình tĩnh phân tích, hai mắt đen đặc đầy hận ý.

“Dạ! Tôi sẽ cho theo dõi chi tiết.”

Đường Hạo khoát tay, ý bảo trợ lý đi ra. Khoảnh khắc sau khi cửa đóng lại, hấn đem laptop đập ngay xuống nền nhà, rồi bao nhiêu đồ bị hấn ném tung tóe, những chiếc bút xoay tròn như những bánh xe lăn rồi rạc.

“Lục Giai Ngưng! Cô lại một lần nữa rời khỏi tôi, thật muốn khiêu khích sự nhẫn nại của tôi sao? Tốt nhất đừng để cho tôi tóm được cô, bằng không cái giá cô phải trả không rẻ chút nào...” Hấn lạnh lùng đến cực điểm, bàn tay siết chặt thành một nắm, đập thật mạnh xuống chiếc bàn làm việc.

Nhị Nhị đã vào nhà trẻ của thôn, còn Tiểu Ngưng thì xin được một chân tạp vụ trong một khu nhà nghỉ cho khách thập phương. Tuy tiền công không cao, nhưng chi phí sinh hoạt ở đây cũng thấp cho nên vẫn duy trì được cuộc sống của cô cùng Nhị Nhị.

Nơi này thực hẻo lánh, trước đây cô cũng chưa từng nghe qua có một nơi như thế này. Nhưng phong cảnh núi non nơi đây rất đẹp nên hai năm nay thu hút không ít các đoàn khách du lịch đến thăm quan.

Cho nên nơi này có rất nhiều khu nhà nghỉ, cũng coi như là cô cùng Nhị Nhị luôn có nơi để tá túc tạm thời.

Đang lúc cô chuẩn bị đem chậu ga trải giường đây vừa mới giặt xong ra sân phơi thì nghe có tiếng xôn xao từ bên ngoài truyền đến.

“Ồi! Lại có đoàn khách nào đến đây sao?”Chà. Cô hôm nay lại phải bận rộn rồi.

Phía sau cửa chính của khu nhà nghỉ này có một quầy đăng kí và tiếp đãi khách du lịch, chính giữa là một khoảng sân lớn nơi mọi người tập trung, dừng chân sau những chuyến tham quan.

Tiểu Ngưng đang phơi những tấm ga lên dây. Sức nặng của những tấm ga này khiến thân thể mảnh mai của cô phải gồng lên khó nhọc, áo bị nước thấm ướt. Thực sự việc này đã vượt quá sức của cô. Nhưng bất quá, cô vẫn cố sức, phải làm cho bằng được.

Bà chủ ăn mặc trang điểm xinh đẹp đang nhiệt tình giới thiệu khu nhà nghỉ với một vị khách: “Tiên sinh, ngài đừng nhìn chỗ này của chúng tôi nhỏ bé mà coi thường nhé. Phòng nào ở đây cũng đầy đủ tiện nghi, sạch sẽ, thoáng mát.”

Một người đàn ông mặc âu phục tinh tươm, lịch sự không giống khách du lịch. Hắn chẳng để ý đến lời giới thiệu của bà chủ, ánh mắt bình tĩnh quét qua từng nơi như đang tìm kiếm gì đó.

Căn cứ theo bản ghi chép các số điện thoại gọi đến của Lương Bản, suốt hai ngày nay chỉ có duy nhất một số rất lạ gọi từ một vùng của Đài Loan. Chính là số điện thoại của khu nhà nghỉ này.

Qua điều tra, hắn biết người phụ nữ tên Lục Giai Ngưng kia đang làm việc tại đây. Hắn cấp tốc chạy xe bắt kẻ đường xá hay ngày đêm để tới đây. Quay qua hỏi : “Bà chủ! Lục Giai Ngưng đang ở chỗ nào?” Thanh âm như gió quét khiến người ở sau lớp chắn ga đang phơi tung bay phấp phới cũng giật mình vô thức mà lộ mặt ra.

Mà khi ánh mắt Lục Giai Ngưng mới vừa chạm đến người một thân tây phục kia, đã ngay lập tức quay đầu bỏ chạy như gặp phải ma.

“Đứng lại! Lục Giai Ngưng! Cô đứng lại cho tôi!” Đường Hạo lạnh như băng hô lớn.

Lục Giai Ngưng giả điên làm ngơ, chỉ biết cắm đầu bỏ chạy. Cô biết rõ nếu bị hắn bắt được, hắn sẽ hung hăng, tàn nhẫn mà trả thù cô ngay lập tức.

Ba mươi sáu kẻ chuẩn là thượng sách, bất quá cô chỉ mới vừa về phòng, đã nghe thấy tiếng đập cửa dã man.

Rầm... Rầm....Rầm...

“Lục Giai Ngưng! Mở cửa ra ngay! Nếu không đừng trách tôi vô tình!” Hắn nghiêm túc nói.

“Đừng! Anh đi đi. Xin anh buông tha cho tôi! Để tôi có một cuộc sống bình lặng có được hay không?” Vì sao cô vừa mới thích ứng được với nơi này, muốn bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới, hắn lại giống như ma quỷ xuất hiện trước mặt cô.

“Bớt nói nhảm đi cho tôi! Cô mà không mở cửa ra ngay thì tôi phá cửa xông vào! Lúc đó đừng có trách!!”

Bà chủ ở bên cạnh ngay lập tức lấy ra một chiếc chìa khóa, khản trương nói: “Đừng, tiên sinh! Ngàn vạn lần đừng phá cửa của chỗ chúng tôi, tôi mở cửa cho ngài là được!”

“Không!” Tiểu Ngưng bị dọa đến nổi mặt trắng bệch không còn chút máu, hô to. Sợ hãi, cô đem ghế xếp lung tung chặn trước cánh cửa, không muốn để cho người bên ngoài tiến vào.

Chính là mấy thứ này đâu có thể ngăn cản được hắn. Cánh cửa phòng nhanh chóng bị đẩy ra, hai chiếc ghế bị văng xa, thiếu chút nữa là đập cả lên người Tiểu Ngưng.

Người vừa vào, hai mắt giống như chim ưng săn được mồi, nhìn chằm chằm vào cô. Môi mòng nhếch lên, có thể thấy hắn đang rất giận dữ, trên người hắn tỏa ra mùi khát máu, muốn giết người, khiến cho Tiểu Ngưng nhẹn không được lùi lại phía sau vài bước, thân thể run lẩy bẩy, dán chặt vào vách tường.

“Soạt” một tiếng, hắn đem bức tranh gia đình Nhị Nhị vẽ giật xuống từ trên tường. Bức tranh bị vỡ nhàu nát, không ra hình thù gì, bị dẫm đạp trên mặt sàn.

Tiểu Ngưng sợ hãi nhắm chặt mắt lại, nước mắt cuộn cuộn tuôn ra không ngừng, căn bản không dám tránh né hắn.

Căn phòng rất nhỏ, hắn đi ba bước là đến chỗ cô. Vươn tay, bàn tay lập tức siết đến cổ cô, chậm rãi nói: “Thật không may! Vẫn bị tôi tóm được!”

Khuôn mặt Tiểu Ngưng đỏ bừng, hô hấp khó khăn, tay đập liên tiếp lên cánh tay của hắn: “Buông ra! Anh thả tôi ra!”

Đường Hạo không buông. Tay hắn càng tăng thêm lực đạo, cơ hồ muốn bóp nát cái cổ của cô ra.

Cô mấp máy môi, không thể nói nổi một tiếng. Sắc mặt tím ngắt, đầu lưỡi đỏ hồng giữa hai cánh môi, cơ hồ như muốn nhảy ra khỏi miệng.

Ngay lúc cô sắp tắc thở đến nơi, Đường Hạo mới buông lỏng tay, thả cô ra, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Tiểu Ngưng suy yếu, bắm lấy cánh tay của hắn chống đỡ thân thể nặng nề của mình, há miệng hóp lấy từng ngụm không khí, hô hấp vẫn chưa khai thông: “Khụ... Khụ... Khụ...”

Hắn muốn giết mình. Không sai, hắn thiếu chút nữa là đã giết chết mình!

Bàn tay hắn lại chậm rãi xoa cổ cô, Tiểu Ngưng kinh hoàng, đầu loạn choạng, sợ hãi nói: “Van xin anh... đừng giết tôi... xin đừng giết tôi!” Cô bây giờ chưa muốn chết. Cô còn có bọn trẻ, còn muốn chăm sóc cho Nhị Nhị, hơn nữa cô còn phải nhìn Dương Dương – con cô trưởng thành.

“Ha... Ha... Ha” Hắn đột nhiên cười một tiếng, nhưng tiếng cười này khiến người nghe cảm thấy phiếm lạnh, “Yên tâm, tôi sẽ không giết cô. Giết cô thì thật quá dễ dãi cho cô rồi. Tôi muốn cô sống đau khổ hơn cả cái chết.”

“Không!” Cô ôm chặt lấy thân mình, quỳ xuống ôm lấy chân hắn: “Đường Hạo, van xin anh. Coi như nể tình giữa chúng ta có Dương Dương, tha cho tôi! Để tôi đi, cho tôi sống thanh thản được không?”

Hắn nhấc chân, đá mạnh vào đầu vai cô. Một cước, cô bị đá văng ra, đầu đập vào tường. “Bịch” một tiếng, cả thân thể cô đập mạnh vào tường, rồi trượt xuống sàn.

Cô chỉ cảm thấy đầu mình rất đau, sau đó cả đất trời quay cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 162

Lúc cô vẫn còn trong trạng thái mơ hồ, vừa tỉnh táo lại một chút thì liền bị ném thẳng lên giường. Đầu Tiểu Ngưng nặng trĩu muốn, quay nhìn người kia, nhưng vô lực, mắt hé mở một chút.

Bàn tay to lớn di chuyển trên đôi chân cô, không chút khách sáo xông thẳng đến eo cô, những ngón tay đang lần mở hàng cúc áo cùng khóa quần của cô.

“Đừng...” Tiểu Ngưng yếu sức, cố ngẩng đầu, nín chặt lấy quần áo.

Đường Hạo gạt phắt bàn tay cô ra, trực tiếp đem quần cô cởi hết ra, rồi cả quần nhỏ bên trong.

Một khắc, cô hoàn toàn trần truồng trong không khí.

Hắn đem quần của cô vứt sang một bên, tay bắt lấy hai chân của cô.

Tiểu Ngưng dùng sức vặn vẹo thân thể, cầu xin hắn: “Van xin anh! Xin anh...” Tiểu Ngưng sợ đến mức nước mắt rơi ướt thành một mảnh. Mồ hôi ướt đầm thân thể, những sợi tóc lòa xòa, bết lại trên khuôn mặt.

Chỉ là hơi thở tà ác lạnh lùng trên người hắn kia khiến cô không khỏi rét run, không ngừng cầu xin hắn.

Đường Hạo khẽ nhếch miệng, thấp giọng: “Xin tôi? Tốt thôi! Giờ tôi sẽ thỏa mãn nguyện vọng của cô.”

...

...

“Lục Giai Ngưng! Nhớ cho rõ! Tôi đã từng nói với cô...”

Hắn hơi dừng lại, dùng một thanh âm lạnh hơn cả băng, điệu bộ giống như ma quỷ từ địa ngục hiện lên đòi mạng, gần từng chữ một vào mặt cô: “Tôi đã nói, nếu cô có gan một lần nữa phản bội lại tôi thì cô cũng đừng mong làm người!” Tiếng cười lạnh của hắn phá hủy như muốn hủy diệt toàn bộ những lời khấn cầu của cô.

“Aaaaa...” Tiểu Ngưng mở to hai mắt, thống khổ thét lớn. Tiếng kêu thét cô kéo dài liên hồi, miệng mở rộng hết cỡ, không có khép lại.

Cảm giác này giống như đang bị lăng trì. Nỗi đau cướp đi hô hấp, khống chế toàn bộ các tế bào trong cơ thể của cô.

“Đau... a... Đường Hạo... Xin anh tha cho tôi!” Tiếng cầu khẩn của cô hòa trong những tiếng kêu đau rồi rạc, nhưng vẫn nghe ra mà cảm nhận được sự đau đớn đến tận cùng mà cô đang chịu đựng.

Nhìn cô thống cô, hắn có cảm giác thật lạ. Nhìn khuôn mặt đang điên cuồng van xin của cô, hắn một tia đau lòng cũng không có nhưng cũng chẳng có

được khoái cảm của kẻ trả được thù.

Tiếng kêu đau của cô dần dần biến mất. Bởi vì kịch tính mãnh liệt, một chút sức lực cũng không còn để mà kêu lên. Cô vô lực, nằm yên, hai mắt trống rỗng không chút xao động nhìn thẳng lên trần nhà.

Liên tục hành hạ kịch tính mãnh liệt khiến thần kinh cô tê dại. Không một chút ý thức, cô thừa nhận sự thống khổ trên người giống như một con búp bê vô tri vô giác, mặc kệ người ta chà đạp cũng không cảm thấy gì.

Cho đến khi hấn thúc mạnh liên tiếp vào tận sâu trong cơ thể cô, thì mới bắt đầu dịu lại, nhìn cô lặng yên không nhúc nhích.

Nhanh chóng, hấn chậm rãi đứng lên từ giữa hai chân cô, sau đó lại quỳ gối xuống bên cạnh, giữ chiếc cảm của cô, thì thảo hỏi: “Đau không?”

Tiểu Ngưng mặt trắng bệch, mắt vẫn nhắm, không có chút phản ứng.

“Nói đi! Đừng có giả chết với tôi. Cho dù cô có chết thì tôi cũng không buông tha cho cô đâu!” Lực bàn tay lại càng siết chặt hơn, phảng phất muốn đem cảm cô bóp nát.

Trán Tiểu Ngưng đỏ mồ hôi lạnh, hấn vì lí gì mà đối xử với cô tàn nhẫn như vậy. Trên đầu, dưới cũng đau, bên ngoài đau, trong tim còn đau hơn ngàn lần, cô không nhịn được mà quát lên: “Đường Hạo nếu anh muốn giết tôi thì giết luôn đi!” Giờ cô cũng mong chết đi ngay lập tức, sống thế này còn khổ hơn cả chết.

Sau đó chỉ còn là những tiếng thì thầm nhỏ nhỏ, cô cũng chẳng nhìn hấn, cả người không chút sức lực, coi hấn như không khí. Ánh mắt thờ ơ vô vọng của cô càng chọc tức hấn.

“Ngưng! Tôi làm sao mà giết nữ giết em!” Hấn nâng khuôn mặt cô lên, nhẹ nhàng như nâng trân bảo. Nhưng bộ dạng của hấn bây giờ thì khủng bố hơn trước gấp mấy trăm lần.

“Anh buông tôi ra! Cầu xin anh!” Cô kêu gào thảm thiết.

“Tôi đối xử tốt với em như vậy, em lại bỏ tôi mà đi.” Hấn nói nghe có phần trách cứ, đáng thương, giống như hấn mới là kẻ đang bị đau. Nhưng chỉ sau một giây: “Vậy được, tôi nhất định phải giáo huấn cô, để xem sau này có ai dám muốn cô nữa hay không?” Hấn thẳng tay, hất cô xuống giường, bắt cô quỳ trên sàn nhà.

Trán Tiểu Ngưng đầy mồ hôi, cô thừa nhận hấn hung ác, mỗi lần lại càng ác thêm, hấn sẽ hành hạ cô cho đến khi cô chết mới thôi sao?

Hấn hung hăng không chút thương xót, trừng phạt chỉ là cái cớ. Muốn phá hủy cô hoàn toàn để cô vĩnh viễn cũng đừng mong có thể rời khỏi hấn.

Mặc kệ cô có tiếp nhận hay không, hấn vẫn cứ giữ chặt lấy cô. Mặc kệ dù cô có ngắt lịm bao nhiêu lần đi chăng nữa, hấn cũng không dừng lại, mặc kệ hết thảy mọi cảm xúc.

Hấn đùa nghịch trên thân thể của cô, làm đủ ra các loại tư thế. Mỗi một lần cũng không chút dịu dàng, gần giống như giao phối.

Cho đến hấn mệt mỏi, có vẻ đã kiệt sức, còn Tiểu Ngưng giống như hấp hối, cuối cùng hấn cũng buông cô ra.

Nghỉ ngơi một lát, Đường Hạo khôi phục lại thể lực rất nhanh. Hấn nhìn một cảnh hoang tàn cùng vệt máu đỏ dài giữa hai chân cô rồi cười thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163

Không biết đã ngủ bao lâu, phần dưới bụng thấy đau khiến Tiểu Ngưng mới từ từ tỉnh lại. Ánh sáng mờ ảo của ánh đèn điện kia làm cô nhìn rõ một trần nhà cao, đẹp mắt, chắc chắn không phải trần của căn phòng đơn giản ở vùng thôn quê cô đang tá túc.

Nằm trên giường cô hồi tưởng lại những gì xảy ra lúc trước, rồi lại nhìn căn phòng trông rất quen này, bỗng cảm thấy cả phía trước tối sầm lại.

Cô đã quay trở lại nơi này.

“Đường Hạo... Đường Hạo...” Thanh âm của cô khàn khàn, cố gắng hết sức chống tay xuống giường để đứng dậy. Nhưng vừa mới cử động được một chút, những vết thương trên người lại rách ra, toàn thân co rút đau đớn.

“A...”

Ngay lúc thân thể đau đớn, cảm giác quay cuồng, cả thế giới như đảo lộn thì một người đàn ông bước ra từ phòng tắm đối diện. Hắn khoác chiếc khăn tắm khô trên người để lộ một vùng da màu đồng của mình, những sợi tóc ướt đang rối loạn rủ xuống trước trán. Hắn nhìn cô, cánh tay to kéo cô nằm lại trên giường. Khuôn mặt không có chút thay đổi, ngồi xuống.

Hành động của hắn đơn giản nhưng lại khiến người ta có cảm giác bá đạo, ức chế của bậc vương tôn: “Cô đã tỉnh rồi, xem ra hồi phục rất nhanh! Tốt lắm!”

Hắn giơ cánh tay lên, bàn tay duỗi ra muốn vuốt những sợi tóc dính sát trên mặt cô.

Tiểu Ngưng đẩy cánh tay hắn, ánh mắt tràn đầy hận ý: “Anh muốn thế nào? Còn muốn khi dễ tôi như thế nào nữa?”

Hắn không để ý đến sự cự tuyệt của cô, bàn tay to vẫn tiếp tục vuốt những sợi tóc rối loạn, sau đó cài phía sau vành tai cô.

“Đường Hạo! Anh là một tên lưu manh, hỗn đản từ đầu đến chân, anh thế nào mà lại....” Từ “ngược đãi” này thế nào mà cô lại không thể nói ra miệng được, rồi dùng chính ánh mắt của mình lên án hắn.

“Nhớ lời cảnh cáo trước kia của tôi. Cô mà còn dám khiêu khích.” Đường Hạo không một chút áy náy, chỉ là đối với cô có tiếc nuối.

Đúng vậy! Thật đáng tiếc cho một cô gái xinh đẹp như thế này!

“Anh cho rằng anh là ai! Tôi không có làm gì sai, không có vi phạm pháp luật. Anh không có quyền mà trừng tôi. Đường Hạo! Anh khiến tôi cũng không nhận ra anh lại đáng sợ như Phật vậy!” Tiểu Ngưng nín lấy chấn bóng, khóc nức nở.

Hành động lúc trước của hắn căn bản không giống người, mà giống như một con dã thú điên cuồng không kiểm soát, không có một chút yêu thương đối với cô. Điều này làm sao cô có thể chịu đựng nổi.

Bàn tay to của hắn vỗ vỗ lên người cô: “Yên tâm, tôi cũng không muốn gặp cô!” Hắn nói như đang từ bi ân xá cho kẻ phạm tội, giọng nói tràn đầy ngạo mạn, không chút để ý.

Tiểu Ngưng cúi đầu, không coi lời nói của hắn là thật. Cô bây giờ sao còn có thể tin hắn được.

“Ha ha ha... Biết tại sao không?” Hắn nâng cằm cô lên, mang theo sự mỉa mai, châm chọc mà nhìn cô.

Tiểu Ngưng né tránh bàn tay của hắn, hắn nói cô hoàn toàn không hiểu.

“Bởi vì... chỗ đó của cô hư rồi. Nhìn thôi cũng khiến tôi ghê tởm.”

Tiểu Ngưng ngừng khóc, sắc mặt trắng bệch. Nhìn hắn, cô cũng không biết làm sao, chỉ thấy nơi đó rất đau, lại ngứa rát, ẩm ướt thấm thoát. Nhưng cô không thể nhìn được tình trạng hiện tại ra sao.

Thật sự như lời hắn nói sao?

“Thật sự, tôi còn chưa bao giờ nhìn thấy một phụ nữ xấu như vậy! Rất xấu xí, nhìn một cái chỉ muốn nôn” Hắn mỉm cười nhục nhã cô, nếu không nghe hắn nói từng câu từng chữ thì lại nghĩ hắn đang bịa chuyện cho Tiểu Ngưng vui.

Tiểu Ngưng đau khổ nhắm mắt lại, tự nói với chính bản thân mình không cần phải sợ, như vậy cũng tốt, hắn sẽ không còn dây dưa cùng mình nữa!

Chậm rãi, cô mở đôi mắt sưng đỏ ra, bình tĩnh hỏi hắn: “Nếu như tôi đã thành loại phụ nữ ghê tởm như vậy, anh có thể buông tha cho tôi hay không?” Tiểu Ngưng phải nắm chặt nắm tay mới nói ra được từ này.

Hắn thu hồi vẻ tươi cười, nghiêm trang nói: “Không! Tôi sẽ không thả cô đi! Cô ở bên cạnh tôi đừng hòng chạy được. Tôi muốn cô làm người giúp việc của tôi, dù sao những món ăn cô nấu ăn cũng được!”

“Anh dựa vào cái gì mà cầm tù tôi? Tại sao tôi phải nấu cơm cho anh?” Lúc này cô chỉ mong có một con dao để đâm chính mình hoặc chọc thủng hai con ngươi mình ngay lập tức.

Cô căn bản đã yêu người đàn ông này như thế nào? Sáu năm trước cô ngay thơ tin rằng hắn là người thiện lương, nhưng hắn ta một chút cũng không có.

Cô quá là ngu ngốc! Thật quá ngốc!

“Ha ha... Dương Dương!” Hắn nói ra tên của con.

Tiểu Ngưng lắc đầu cười, đánh vỡ lợi thế hắn tự nhận: “Dương Dương cũng là con của anh. Tôi là mẹ nó bị anh hại còn không sống nổi, sẽ không bận tâm đến nó.”

“Ha ha ha... Xem kìa...” Hắn móc từ trong túi ra một chiếc điện thoại di động. Ngón tay lướt nhanh trên màn hình cảm ứng, phóng đại những bức ảnh lên, Nhưng hình ảnh kia hiện rõ mồn một.

Hắn đem điện thoại giờ trước mặt cô, ghé sát vào để cả hai cùng chiêm ngưỡng: “Xem này, tôi chụp đẹp lắm phải không?”

Từng bức hình trong đó là chụp.... toàn bộ nơi tư mật của cô.

Cô đoạt lấy điện thoại, đem nó đập mạnh xuống sàn nhà: “Đường Hạo, sao anh có thể chụp những bức hình này?” Hắn chụp hình cô sau khi cô ngất đi hoàn toàn.

Đáng sợ! Hết thây đều thực đáng sợ!

“Ha ha ha! Này, cô nghĩ đập vỡ điện thoại là những bức hình đó sẽ biến mất ư? Ha ha ha, tôi đã lưu lại hết rồi!” Hắn nhún vai, không biết đang nói thật hay giả.

“Anh...” Tiểu Ngưng tức đến môi run bần bật, nhưng một lúc sau không hiểu tại sao lại cười rộ cả lên: “Ảnh chụp đó thì sao chứ? Đường Hạo, bây giờ mọi người đều biết tôi là mẹ của con riêng anh, đều bị họ coi như người phụ nữ xấu xa, dễ tiện rồi. Anh muốn làm gì với mấy tấm ảnh đó thì làm, tôi chẳng quan tâm!”

Lần này đổi lại là Đường Hạo tức giận. Hắn kéo giữ lấy cánh tay cô: “Cô không sợ tôi đem những bức ảnh này cho mấy tòa soạn báo sao? Họ mà đăng tin thì sau này cô cũng đừng mong ngẩng đầu mà đi lại được!”

“Tôi đã bị anh hại cho thê thảm đến vậy rồi, cái gì cũng chẳng sợ nữa. Đường Hạo, tôi nhất định phải rời khỏi anh!”

“Nhị Nhị!” Đường Hạo thật sự không muốn hé ra con át chủ bài cuối cùng này, và hắn cũng không vừa ý nhất.

Sau đó, Tiểu Ngưng sực nhớ đến cô bé: “Nhị Nhị đâu? Anh đem Nhị Nhị đi đâu rồi hả?”

“Ha ha ha... Cuối cùng cũng tìm được thứ uy hiếp cô!” Đường Hạo nghiêng răng nghiêng lợi nói. Dương Dương không thể níu kéo cô, ảnh nude có bại lộ cũng không là gì với cô, vậy mà thứ uy hiếp cô cuối cùng lại là con gái của người đàn ông kia.

“Anh nói cho tôi biết Nhị Nhị đang ở đâu? Có phải anh đã đem con bé về đây rồi hay không?” Tiểu Ngưng cố sức nắm lấy khăn tắm tinh xảo của hắn, gương mặt lộ ra rất lo lắng.

Đường Hạo hất tay cô ra: “Nếu muốn Nhị Nhị ở nơi này thì an tâm làm người giúp việc cho tôi. Tôi bảo đảm cô ở đây một ngày con bé sẽ an toàn, ngược lại nếu dám bỏ trốn tôi sẽ cho người bán con bé ấy sang Trung Đông ngay lập tức!”

“Anh không thể....” Tiểu Ngưng cố gắng đứng dậy, bắt lấy hắn.

“Không có gì là không thể với tôi, giống như cô, bị hủy hoại vậy...” Hắn lãnh khốc nói, bàn tay to men ám chỉ giữa hai chân cô.

“Đừng động vào tôi!” Tiểu Ngưng tựa hồ thật sự đã bị hắn dọa. Hắn vừa mới chạm đến cô, cô đã giãy nảy lên đề phòng cảnh giác cao độ lan tỏa khắp bản thân. Một khắc này một sự nóng lòng muốn rời đi đột nhiên không khống chế nổi tạo thành một dòng nhiệt lưu chuyển chậm rãi chảy xuống. Nước mắt nóng bỏng của cô rơi trên bàn tay hắn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164

Hắn hiểu được, nhất định do hôm nay hắn quá nhần tâm với cô.

“Anh...” Khuôn mặt lúc trước còn trắng bệch bỗng đỏ thành một mảng, cô cảm giác có ai đó vừa tát vào mặt mình, bỏng rát, nóng bỏng, muốn được chườm nước đá ngay lập tức: “A... đau quá... đau quá...!”

Đau đến mức cô chẳng còn bận tâm đến những lời châm chọc của hắn. Mặt đỏ như hòn than, nước mắt nóng hổi rơi xuống: “Tôi đau quá!”

Cô cần phải tắm ngay lập tức, nếu muốn dễ chịu hơn thì phải nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ!

Cô cố gắng chịu cảm giác đau đớn cực độ giữa hai chân, nhấc chân muốn bước đi. Nhưng đi chưa được nửa bước, đôi chân mềm nhũn căn bản không thể chịu được sức nặng của thân thể cả người ngã trên mặt sàn, phát ra những âm thanh trầm đục.

Đường Hạo định thần nhìn con người đang nằm sấp khổ sở trên sàn nhà. Tại sao cô ta phải tỏ ra kiên cường đến vậy? Không thể nói một câu nhờ hắn đem cô đi tắm hay sao?

Tốt! Nếu cô đã khỉ khải như vậy thì hắn sẽ cho cô toại nguyện!

Đường Hạo lại nhìn người phụ nữ đang nằm trên sàn nhà, dấy lên một chút đau lòng. Thế nhưng hắn vẫn nói một cách tàn nhẫn: “Bị đau như vậy rồi, mà cô còn không học được cách an phận hay sao? Còn muốn bỏ đi đến đâu, hả?”

Vừa nói chuyện, thân thể của hắn cũng đè xuống không cho cô nhúc nhích.

“Anh ...buông tôi ra.... tôi muốn ...đi tắm!” Tiểu Ngưng đẩy hắn ra, thét lớn. Cảm giác đau đớn khiến cô gần như choáng váng, hoa mắt ù tai, khổ sở vô cùng, từng lớp mồ hôi lạnh cứ toát ra trên trán, thân thể cô run rẩy kịch liệt. Cô không chịu nổi, thật sự không thể chịu nổi!

“Không được! Tôi chính là muốn cho cô biết cảm giác thống khổ là như thế nào!” Hắn vẫn cứ ôm lấy cô trong ngực, nhất quyết không chịu buông tha, khiến cô không thể động đậy.

“Đường Hạo, anh là tên ác ma! Ma quỷ đáng sợ...” Tiểu Ngưng căm phẫn dùng đôi tay còn chút sức lực đánh liên tiếp lên người, trên cả mặt của hắn.

Đường Hạo chỉ cần dùng một tay đã khống chế được hai bàn tay của cô, lạnh như băng nói: “Nhớ cho kỹ, bàn tay này cô đánh tôi, nhất định tôi sẽ bắt cô phải trả giá đắt! Nếu cô còn đủ thông minh, tốt nhất hãy ngoan ngoãn cho tôi!”

Thân thể đau đớn, Tiểu Ngưng không còn cách nào khác là phải cầu xin hắn. Tiếng cầu xin rời rạc, nhỏ bé vang lên: “Cầu ... cầu xin anh... để...cho ... tôi ... đi tắm rửa. Tôi... thật...sự... rất đau!”

Cô tận lực cầu xin hắn, nhưng vẫn cố nói rộng khoảng cách giữa hai người, lết chân không muốn hắn phải giúp mình.

Chứng kiến bộ dạng đau đớn cùng tiếng kêu van xin khẩn thiết của cô, hắn rõ ràng trong lòng rất bấn loạn. Mỗi móng vuốt của hắn như muốn nắm lấy cô, nhưng cuối cùng hắn vẫn dừng lại, trong lòng tự nói với chính bản thân mình: tuyệt đối không được mềm lòng với cô, không thể đối xử tốt đẹp rồi cô lại tiếp tục làm cản.

Hắn nhất định phải để cho cô vĩnh viễn không quên được sự đau đớn này, cho đến tận khi chết phải ghi nhớ rõ duy nhất một người chính là hắn.

Mở mắt ra một lần nữa, hắn không còn phân vân gì, về mặt cực kỳ tàn khốc.

“Đây là đau đớn cô phải gánh chịu! Cứ từ từ mà ‘hưởng thụ’! ”Nói xong, hắn ôm lấy cô, môi mím của hắn áp xuống đôi môi sưng đỏ của cô. Sau một lúc, hắn buông cô ra, xoay người rời khỏi phòng, không quên đóng chặt cửa lại. Hắn rất sợ, nếu còn lại lại sẽ không kiềm được lòng mà đem cô đi tắm rửa sạch sẽ.

Nằm lại trên sàn nhà, Tiểu Ngưng vô vọng nhìn cửa phòng đóng lại. Không thể tin được, hắn cứ như vậy mà rời đi.

Nghĩ đến bộ dạng đáng sợ vừa rồi của hắn, cô nhìn không được mà run rẩy. Vì cái gì mà hắn trở nên đáng sợ kinh khủng như vậy? Cho dù sáu năm trước cô cũng đã từng có lần bỏ hắn đi như thế này thật, nhưng hắn cũng đâu có đáng sợ như vậy. Hắn cũng không có giống trước kia, ngay cả khi cô tê đảm thì vẫn mỉm cười nói đó là chuyện bình thường thôi.

Nhưng bây giờ hắn lại hung hăng tàn nhẫn đối xử với cô như thế này, ngay cả việc cô muốn được tắm rửa sạch sẽ thì hắn cũng không cho. Đau khổ đến không muốn sống, nước mắt nóng bỏng cay xè hòa lẫn cùng những giọt mồ hôi dính chặt những sợi tóc rối loạn trên gương mặt cô: “Đường Hạo, tại sao anh lại đối xử với tôi tàn nhẫn đến thế này!”

Từng cơn đau đớn ăn mòn cơ thể, cô lâm vào hôn mê.

“Chết tiệt! Cô ấy sẽ không sao phải không?” Một người đàn ông đáng vẻ lạnh lùng cất tiếng hỏi, lo lắng nhìn không chớp mắt lên người phụ nữ đang hôn mê trên giường bệnh.

Tay hắn rút trong túi quần, khuỷu tay gấp khúc, không biết đang tức giận với ai đó hay là với chính bản thân mình.

“Hả?! Cậu gọi tôi đó hả?” Một cô gái mặc áo blouse trắng mở to hai mắt, nhìn trừng trừng vào hắn: “Nếu cậu còn gọi tôi như vậy thì tôi sẽ mặc kệ cô ta.”

Người đàn ông không hề để ý đến ánh mắt bất mãn của cô ta, đợi một lúc lại tiếp tục hỏi: “Cô ấy có vấn đề gì không?”

“Cậu nói thử xem! Nghiêm trọng đến mức để cho một trưởng khoa phụ sản như tôi phải ngồi đây để giải thích cho anh nghe cơ quan sinh dục của phụ nữ kết cấu như thế nào! Cậu nói thử xem liệu có thể không có vấn đề không, hả?” Cô gái tức giận đến mức chỉ muốn thay người đang hôn mê kia cho hắn vài cái bạt tai.

“Nhìn mà biết được thì tôi đã không phải hỏi cô. Tôi chỉ muốn biết cô ấy liệu có tỉnh lại hay không? Có xuất hiện viêm nhiễm gì hay không thôi?” Hắn nhăn đầu lông mày lại, thẹn quá hóa giận nói.

“Nếu không có bị viêm thì cô ấy sao lại hôn mê đến thế kia hả? Cậu cần phải biết rằng bộ phận sinh dục của phụ nữ rất dễ bị lây truyền, phát sinh nhiều vấn đề. Cần phải dùng thuốc để điều trị!”

Nữ bác sĩ lau rửa sạch sẽ cho Tiểu Ngưng, không hề để ý xem người đàn ông đứng bên có thấy ngại hay không: “Đường Hạo! Cậu muốn biết hiện tại cô

ấy trong người có bị viêm hay không đúng không?... Cậu xem đồng bông gòn này đi. Nhìn chúng thôi cũng đủ biết cô ấy bị như thế nào rồi, đến bản thân tôi còn thấy lạnh cả người. Thật không ngờ cậu lại gây thương tích đau đớn thế này cho cô ấy, lại còn bỏ mặc suốt một ngày một đêm mới đưa đến bác sĩ. Cậu thật đúng là ác tâm!”

Hắn đứng yên, mặc cho nữ bác sĩ kia trách cứ, rồi lại nhìn cô ta không biết đã sử dụng đến bao nhiêu bông lần khăn ướt. Nhìn chúng đầy vết máu lại thêm vào một chất dịch màu vàng vàng, môi hắn nhếch lên, không biết đang châm chọc cho sự lãng phí mấy thứ này hay là đau lòng cho người phụ nữ đang nằm bệnh kia?

Nữ bác sĩ bỗng ngẩng đầu lên, nhìn hắn thật lâu mới hỏi: “Cậu vì lý gì mà không đưa đến bác sĩ sớm? Có phải cậu có ý muốn cô ấy sinh bệnh, đúng không?”

“Tôi mời cô đến khám cho cô ta chứ không phải đến để phân tích suy nghĩ của tôi” Đáng chết! Nếu sớm biết trước thế này, hắn sẽ không bao giờ mời còn tiểu nha đầu lấm lòi này đến khám

“À... xét theo vai vế, cậu còn phải gọi tôi bằng “cô” đấy nhé! Đừng có lên mặt với tôi!” Cô gái kia nhắc nhở hắn nói chuyện phải có trên có dưới. Đứng dậy, phân tích cho hắn hiểu: “Nhất định là do cậu cố ý đúng không? Mất bao nhiêu nội lực mới khiến cô ấy ra nông nổi kia, nếu mà khỏe lại sớm thì mọi công sức đều đổ sông đổ bể, đúng không nào?”

Nữ bác sĩ lại bôi thuốc sát trùng cho Tiểu Ngưng, tức giận tiếp tục hỏi: “Tôi thật sự hoài nghi có đúng là cậu làm cô ấy bị thương đến mức này không? Lần đầu tiên tôi nhìn thấy một trường hợp nặng thế này, cảm ơn cậu đã cho tôi được mở rộng tầm mắt!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165

Cảm giác như có đợt bão tuyết lạnh buốt vừa càn quét một lượt qua thân thể mình, Tiểu Ngưng từ từ mở mắt ra, miệng khô khốc bật ra được một tiếng: “Nước.....”

Lời vừa được thốt ra ngay lập tức một cốc nước được đặt lên miệng cô.

Tiểu Ngưng như người đói khát, chẳng để ý đến người kia, đoạt lấy cốc nước, đem tất cả đổ vào miệng, uống ừng ực.

Cho đến khi giọt nước cuối cùng cũng bị cô uống hết, thần chí mới có chút tỉnh táo. Nhìn lên người trước mắt, nhận ra hắn, trong lòng cô nổi lên một hồi co rút mãnh liệt đau đớn. Lạnh lùng lại nằm xuống không có một tiếng động.

Đường Hạo lấy chiếc cốc trống trơn, cúi đầu lại nhìn cô hỏi thăm: “Cô có còn đau không?”

Tiểu Ngưng im lặng, không có ý muốn trả lời câu hỏi của hắn.

Đường Hạo cũng hiểu được sự lạnh lùng của cô, tiếp tục nói xuống: “Tôi đã sai vụ Từ nấu cho cô ít cháo. Hiện tại cô cũng đói rồi phải không? Tôi sẽ bảo đem lên ngay!”

Không ngờ tỉnh dậy lại được nghe hắn nói như vậy. Nghe tiếng hắn, rồi cả tiếng bước chân của hắn cho đến lúc cửa được đóng lại, đôi mắt to của Tiểu Ngưng lại bắt đầu tuôn ra những giọt nước mắt ảm áp, thấm đẫm khuôn mặt của cô.

Toàn bộ khuất nhục, sợ hãi vẫn còn trong cô. Nhớ lại những hình ảnh kinh hồn lúc trước, cô nắm chặt bàn tay mình lại, đè những xao động trong lòng mình xuống. Cô nhất định sẽ không tha thứ cho hắn. Hắn đã đối xử với cô như vậy, cô sẽ không ngây thơ mà tiếp tục dễ dàng tha thứ cho hắn.

Kết... Cách...

Cửa phòng một lần nữa lại được mở ra. Đường Hạo dẫn đầu bước vào, theo sau là bà vú Từ, bưng theo một khay thức ăn.

“Đem đồ đặt ở chỗ này, sau đó vú đi ra được rồi!” Đường Hạo chỉ về phía chiếc tủ đầu giường, còn bản thân hắn thì ngồi xuống mép giường.

Tiểu Ngưng nhìn thoáng qua, thấy hắn bưng bát sứ lên thì ngay lập tức cúi đầu vào trong chăn, giả vờ ngủ.

Đường Hạo lay người tựa hồ như sắp chết trong chăn dậy: “Ăn chút gì đi!”

Tiểu Ngưng không rên một tiếng, cũng không nhúc nhích, giả bộ như đã ngủ say.

“Đừng đùa với tính mạng mình! Cô muốn chết vì đói sao?” Đường Hạo lay lay cô, thanh âm cực trầm thấp.

Thấy Tiểu Ngưng không lên tiếng, hắn đặt bát cháo xuống bàn. Hai tay duỗi ra, xốc chân lên, rồi đặt dưới nách của cô, trực tiếp bế cô lên, đặt cô dựa người vào thành giường.

Cả người không có chút sức để đánh lại, Tiểu Ngưng nhắm mắt để mặc cho hắn làm gì thì làm.

Lúc cô mở mắt ra, một tia vui vẻ cũng không có. Trên đời này có người cứ nhìn thẳng trước mặt nhưng lại không biết là mình đang nhìn gì.

Ánh mắt như thế khiến Đường Hạo không nhìn được mà run lên, cô ấy tại sao lại biến thành như vậy? Trước kia cô sẽ khóc lóc hoặc la mắng hắn, ít ra như thế cũng thể hiện cô có đề hắn trong lòng. Nhưng mà, hiện tại cô lại an tĩnh giống như một con búp bê vô tri vô giác.

Không được! Hắn nhất định phải đem cô lúc trước trở về. Múc một thìa cháo, đưa đến trước miệng của cô, nhẹ giọng nói: “Há miệng ra! Nuốt xuống đi nào!”

Cánh môi của cô không có gất gao mím chặt, nhưng cũng không có mở. Hắn không tài nào đem thức ăn đưa vào miệng cô được.

Đường Hạo không có bỏ cuộc, vẫn đặt thìa cháo trước miệng cô, lần này đổi bằng giọng điệu như ra lệnh: “Ăn cháo đi!”

Lúc này, Tiểu Ngưng phảng phất giống như tượng người bằng thạch cao cứng nhắc, vẫn không hề nhúc nhích.

Chỉ thấy cháo yển mạch màu vàng chảy dọc xuống từ cánh môi của cô, xuống vạt áo, rồi đến chân bông nhưng không có một giọt nào vào được trong miệng cô.

“Cô có phải muốn chết đói không? Sau đó thì lại mọi đồ tội lỗi lên đầu tôi.” Trên mặt hắn gặp biến không tỏ ra sợ hãi bao giờ của hắn lại nổi lên một trận lo lắng: “Cho cô hay, tôi sẽ không để cô được như ý đâu!”

Nói xong, hắn đem nuốt cả một ngụm cháo lớn vào miệng. Một tay nhanh chóng chế trụ thân thể của cô, tay còn lại giữ chặt lấy cằm, nâng hai má của cô lên.

Tiếp theo, đôi môi chứa đầy cháo bên trong miệng dán vào cánh môi cô. Hắn dùng sức tách hai cánh môi của cô ra. Vì cơ thể còn yếu khiến cô buộc lòng phải mở miệng để hô hấp, hắn thuận thể đem toàn bộ cháo tống hết vào miệng của cô.

Tiểu Ngưng chỉ cảm thấy một khối chất lỏng âm âm tràn vào miệng mình, để thở được cô chỉ còn cách thỏa hiệp, nuốt trọn xuống bụng.

Đường Hạo thỏa mãn ngẩng đầu lên, ngón tay lần theo từng đường nét trên khuôn mặt đã phiếm hồng của cô: “Như vậy sắc mặt mới đẹp lên được! Ha ha ha... Xem ra cô thích tôi dùng phương thức này để cho cô ăn!”

Tiểu Ngưng dùng sức hất bàn tay hắn ra, nắm chặt lấy mền, dựa vào thành giường.

Hắn tùy ý đùa giỡn, đem bát cháo đưa tới trước mặt cô, nói: “Cô muốn tôi tiếp tục đút cho cô ăn hay tự mình ăn?”

Tiểu Ngưng trừng mắt nhìn hắn. Dùng toàn bộ dũng khí trong người đối chọi lại ánh mắt của hắn. Trong mắt cô chỉ có hận ý. Ba mươi giây sau, cô không tình nguyện cầm lấy bát cháo trong tay hắn.

“Này! Được rồi! Làm gì mà phải dùng phương pháp này để thu hút tôi!” Đường Hạo trào phúng cười lên.

Tiểu Ngưng máy móc đem từng thìa cháo tống hết vào miệng, nhưng cô không có nuốt xuống.

Nhìn cô như vậy, hắn không hài lòng nói: “Cô ăn đi, đồ ngon vẫn còn nhiều đấy! Từ từ mà ăn, không cần phải giống như cái bang đầu đường...”

Phốc...

Một ngụm nhon nhót màu vàng từ miệng Tiểu Ngưng theo lời nói của hắn phun ra, trực tiếp dính trên tóc hắn. Nhảy nhụa trông thật kinh tởm.

Về mặt lẫn thân thể của hắn cứng lại. Nước cháo từ trên tóc hắn chậm rãi chảy xuống. Đây có lẽ là bộ dạng chật vật nhất của Đường Hạo kể từ khi lọt lòng mẹ đến nay.

Hai mắt của hắn phát ra ngọn lửa, nếu lửa trong mắt có thể giết người thì Tiểu Ngưng có lẽ đã thành đồng tro tàn.

Bất quá, Tiểu Ngưng cũng không có sợ hắn. Không sợ hắn chút nào, chuyện kinh khủng nhất, cô cũng đã trải qua. Hiện tại cũng chẳng còn sợ gì nữa.

Hai người cứ như vậy đối diện với nhau. Thật lâu sau, Đường Hạo mới hạ mắt xuống, lấy khăn giấy lau đi chỗ nước nhờn nhờn trên người: “Nói cho cô biết, đừng nghĩ rằng tôi sẽ dung túng mãi cho cô. Hiện tại, tôi muốn cô ăn hết chỗ cháo trong bát, nếu còn tiếp tục không nghe lời tôi sẽ sai người đem Nhị Nhị bán đi!”

“Anh dám!” Tiểu Ngưng cuối cùng cũng bật ra được một lời, trừng mắt nhìn hắn.

Đường Hạo xốc người Tiểu Ngưng lên, ngón tay miết trên khuôn mặt của cô: “Đừng khiêu khích tôi! Cô chịu không nổi đâu!”

Đáng vẻ đang khí thế của Tiểu Ngưng ngay lập tức bị chìm xuống. Cầm thìa, ăn hết cháo trong bát.

Cuối cùng cũng thấy cô lại ngoan ngoãn nghe lời, tâm tình Đường Hạo cũng được thả lỏng không ít.

Hắn muốn nắm trong tay không chỉ là dạ dày của cô, mà là hết thảy mọi chuyện của cô, từ vệ sinh đại tiện, tiểu tiện, tắm rửa, bôi thuốc, ăn uống... Mọi việc của cô phải do chính tay hắn làm, không để cho người khác được phép nhúng tay.

Cô muốn cự tuyệt hắn, nhưng chỉ cần cô nhìn vào phòng tắm thì ngay lập tức hắn bế cô vào phòng vệ sinh.

“Anh đi ra ngoài đi! Anh ở chỗ này thì tôi cái gì cũng không tiện!” Ngồi trên bồn cầu, cô nói với hắn.

“Đây cũng không phải lần đầu tiên cô tiểu tiện trước mặt tôi! Tôi biết cô không có gì là không tiện!” Hắn tựa người vào cánh cửa, hài hước châm chọc nhìn cô.

“Anh...”

“Đừng có dài dòng! Trừ phi cô muốn tôi đứng mãi chỗ này!” Hắn cố ý nói oan cho cô.

“Tôi sẽ không bao giờ nghĩ thế trong đầu! Đừng tự đề cao chính mình!” Cúi đầu nhìn sàn nhà, ngay cả liếc nhìn hắn cũng muốn lười.

Dưới bụng phình lên khiến cô không thể nhịn được, chỉ có thể làm trò, đi tiểu ngay trước mặt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 166

Sắc mặt Tiểu Ngưng xấu hổ, hồng lên. Cô đã cật lực giảm bớt âm thanh, nhưng mà nó lại cứ vang lên rõ mồn một.

Người tựa bên cánh cửa kia kia khó khăn nhìn cô, hơi thở bỗng trở nên dồn dập. Cảm giác phía dưới bụng lại nóng lên, hắn trông rất khó chịu, đưa tay vò tóc.

Đáng chết! Bất quá chỉ mới nghe âm thanh hư hư của cô mà hắn đã có phản ứng ngay!

Âm thanh kia nhỏ dần rồi chậm rãi biến mất, Tiểu Ngưng cắn chặt cánh môi dưới nhưng vẫn để lộ một tiếng : “A!”

Thanh âm này với hắn mà nói như tiếng ca trong trẻo khiến hắn vui mừng muốn nhảy dựng lên.

Hắn tỏ vẻ tự nhiên, khinh miệt kéo áo ngủ lên cho cô.

“Muốn tôi? Ha ha... Cô nghĩ trong tình trạng này vẫn còn có thể chịu nổi hay sao?” Hắn lại một lần nữa đổ toàn bộ trách nhiệm lên người cô, mĩa mai tựa hồ nhìn cô khó sống hắn cảm thấy thật thú vị.

“Tùy tiện! Sao anh có thể nói như vậy?” Tiểu Ngưng không muốn tranh cãi với hắn về vấn đề này. Loại chuyện này căn bản không cần thiết phải tranh luận cùng hắn.

“Tôi đã nói rồi! Với cô bây giờ, chẳng có chút hứng thú nào. Cố tiết kiệm hơi sức đi, đừng có suy mưu tính kế mà dụ dỗ tôi, chỉ tốn công!” Hắn mạnh mẽ nhắc cô lên khỏi bồn cầu, như thể đang khuôn vác một loại hàng hóa, đem cô đến dưới vòi hoa sen.

Tiểu Ngưng đẩy hắn ra, hai mắt sáng rực đầy chán ghét, tức giận nói: “Cút ngay! Tôi tự làm được!”

Một từ “cút ngay” này khiến Đường Hạo vô cùng bất mãn.

Đôi mắt giống như chim ưng của hắn nhú lại, đưa tay bóp cằm của cô thật chặt. Cả thân hình của hắn giống như bị đóng băng lại, tỏa ra hơi thở lạnh lẽo, khiến toàn bộ không khí xung quanh cũng đông kết lại.

Tiểu Ngưng thấy lạnh cả sống lưng, cảm thấy sợ hãi vô cùng. Nhưng trong ý thức lại không muốn sợ hắn nên vẫn dùng toàn bộ dũng khí nhìn trừng trừng lại hắn. Mắt không nháy dù chỉ là một chút.

Hắn có quyền tức giận với cô, hung dữ với cô, thì cô cũng có quyền tương tự như vậy. Cô và hắn không có khác biệt, quyền cá nhân là như nhau, chẳng qua là hắn giàu hơn cô. Hắn đối xử với cô tựa hồ giống như ma quỷ. Nên vì vậy, phát cáu với hắn, cô cũng cảm thấy dư thừa.

Đáng tiếc, đối thủ của cô là một tên đàn ông cuồng ngạo. Từ trước đến giờ cô đề ngoan ngoãn phục tùng hắn, nên chỉ mới sau mấy giây đồng hồ cả người lại bắt đầu run lên vì sợ.

Bây giờ, hắn tỏ vẻ không đứng đắn, ngón tay giờ lên, môi mỏng khẽ nhếch. Lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, vì tức giận mà trông rất buồn cười. Ngón tay của hắn cần đặt trên mặt cô nói: “Đừng có tức giận bảo tôi rút đi! Chỉ vì tôi không có hứng thú khiến cô thẹn quá hóa giận sao? Cô có phải hay không muốn bị tôi chạm vào hả?”

Tiểu Ngưng đẩy bàn tay hắn ra, hai chân cứng nhắc, đầu đón muốn đứng dậy. Cố gắng lui về phía sau từng bước, nói: “Đi! Tôi nói rồi. Tôi tự mình làm được tất cả. Không một người phụ nữ nào lại muốn đứng cạnh một súc sinh...”

Hết rút đi rồi lại đến súc sinh, lửa giận trong hắn đang cháy ngùn ngụt. Càng lúc càng lớn, tiếng hít thở của hắn rõ ràng là đang muốn tìm đại ai đó để mà trút đi lửa giận trong lòng.

Ngay lúc Tiểu Ngưng cảm thấy hắn sẽ nổi cáu với mình, thì hắn lại giữ lấy thân thể cô, mở vòi nước. Một dòng nước ấm áp tràn vào giữa hai chân cô.

Tiểu Ngưng theo bản năng muốn khép chân lại, nhưng bàn tay to lớn của hắn thì lại khóa trụ, giữ lấy chân cô, lạnh lùng nói: “Trừ khi cô muốn cho nó tiếp tục viêm nhiễm!”

“Tôi... có thể ... Không cần anh!” Giọng của cô có chút run rẩy.

Chuyện lần trước lại như một đoạn phim ngắn được tua lại trong đầu cô.

Hắn đem cô đẩy ngã xuống mặt sàn, dùng sức mở rộng hai chân của cô, sau đó cứ thế mà hung hăng bỏ nhào vào...

Hắn nói muốn cho cô ngay cả người cũng không thể làm được, cả đời phải chịu thống khổ.

Cho dù cô có gào thét như thế nào, thậm chí thương ra sao, hắn cũng không có dừng lại. Hắn cứ như vậy thô lỗ chạm vào cô.

Cô đau quá, thật sự rất đau, đau đến mức tưởng chừng chỉ muốn chết đi ngay lập tức.

Tiểu Ngưng mặt không có chút huyết sắc nào, cánh môi run rẩy. Ánh mắt đang tức giận chuyển dần sang hoảng loạn sợ hãi.

Tiểu Ngưng quên cả thở, nước mắt như mưa chảy dọc theo gò má, thấm đẫm gương mặt cứng ngắt như thạch cao của cô, hãi, lắp bắp: “Không... anh đừng chạm vào tôi... Đừng động vào tôi!” Tiếng thì thầm cực nhỏ, giống như tiếng thở phất ra từ cánh môi đỏ của cô.

Người đàn ông này làm loạn đến mức, ngay trong phòng tắm ngang nhiên bất chấp kháng cự của cô mà đụng chạm. Trên miệng hắn vẫn còn nụ cười mỉa thay đổi theo tâm trạng của hắn.

Hắn biết cô bản tính trời sinh luôn khẩu thị tâm phi. Hắn mới chỉ chạm tay đến thôi mà đã có phản ứng kịch liệt như vậy. Hai chân run rẩy không ngừng hết như nhàn liễu xuân trước gió.

“Ha ha... Phản ứng kịch liệt như vậy không phải đang nói vẫn còn cảm giác với tôi sao? Thế nào? Khát vọng tôi phải không?”

“Không! Đừng đụng vào tôi!” Trái tim đã rách nát, cánh tay thì không biết lấy sức ở đâu, mạnh mẽ đẩy hắn ra, khép chặt hai chân lại. Cũng bởi dùng quá nhiều sức khiến cô mất đà, chao đảo ngã ngửa về phía sau.

Ngay lúc đầu của cô sắp đập vào tường, Đường Hạo đã nhanh tay ôm lấy cô. Hắn thuận tay ôm trọn thân thể của cô, tay cô lạnh như băng áp vào vùng ngực trần của hắn.

Toàn thân của cô tại sao lại lạnh như băng thế này?

Lúc này đây Đường Hạo mới nhận ra sự khác thường của cô. Hắn thoáng đẩy cô ra, phát hiện toàn thân cô không phải chỉ run rẩy mà chính xác đang không ngừng run rẩy. Hai mắt cô trống rỗng, còn cánh tay thì cứng nhắc, gấp lại ôm lấy chính mình.

Nhìn thần sắc kinh hoàng này của cô, hắn không biết phải làm gì? Không biết cô đang nghĩ gì?

Cô như vậy khiến trái tim hắn nhói đau, thất kinh. Ôm lấy cô, bước nhanh ra ngoài phòng lớn.

“Ngưng! Tỉnh lại!” Hắn lắc lắc thân thể cô, cố gắng khiến nó không còn cứng đờ nữa. Hắn muốn cô bình thường trở lại.

“Không, Buông tôi ra.... Buông ra...Đừng động vào tôi...” Tiểu Ngưng đột nhiên khóc lớn, nước mắt như suối không ngừng trào ra. Cô giống như không nhìn thấy hắn, toàn thân run rẩy, tay vung loạn xạ, hoàn toàn bị nỗi sợ hãi chi phối.

Nhìn bộ dạng khóc trong sợ hãi tột cùng của cô, Đường Hạo không kiềm được mà đau lòng. Hắn vỗ vỗ lên khuôn mặt cô, lau những giọt nước mắt vẫn đang rơi, dịu dàng nói: “Ngưng! Ổn rồi! Tất cả đã là quá khứ! Mọi chuyện qua rồi!” Vừa nói, hắn nhẹ nhàng áp môi mình lên môi cô, bàn tay hắn không ngừng xoa xoa lên thân thể cứng đờ của cô, dịu dàng vỗ về.

Cảm giác không có bị tổn thương, tiếng khóc của Tiểu Ngưng cũng dần nhỏ đi, nước mắt cũng từ từ biến mất. Thân thể vận vẹo cũng dần bình tĩnh lại.

Khi tay hấn không ngừng xoa nắn trên thân thể của cô, toàn thân gát gao run rẩy cứng nhắc chậm rãi giãn ra, mềm nhũn ra.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 167

Hấn luôn luôn là kẻ không bao giờ biết đến hối hận là gì. Nhưng giờ đây, hấn cảm nhận được cô đang đau khổ và khổ sợ hãi đến mức nào, cô kích động nhìn hấn. Tinh thần của hấn như bị vùi lấp hoàn toàn.

Dần dần khôi phục lại bình tĩnh, Giai Ngưng lại tự nhốt mình trong thế giới của cô. Nắm chặt lấy chần, phủ kín lên người chỉ chừa có khuôn mặt, hai gò má của cô xám ngắt như tro.

Yên tĩnh thật lâu, sau đó Đường Hạo đi đến trước tủ đầu giường, lấy lọ thuốc mỡ muốn bôi cho cô: “Bôi thuốc sẽ đau một chút! Cố gắng chịu đựng nhé!” Hấn cố gắng dùng giọng điệu nhẹ nhàng nhất, không muốn cô sợ hãi.

“Không cần... Tôi không cần..!” Cô kích động thét lên.

“Đừng có làm nhện! Nếu không làm sao mà bôi thuốc được...” Bàn tay to lớn xoa đôi chân của cô, không giống như mọi lần cường hấn mà tách chúng ra. Lần này, hấn cực kì dịu dàng, hơn nữa vẻ mặt lại nghiêm nghị, giống như đe dọa: “Không bôi thì cả đời này cô chỉ có thể nằm liệt giường ở đây thôi!”

Thanh âm của hấn rất nhẹ, rất dịu dàng tựa hồ giống như sáu năm về trước. Giọng nói của hấn như có ma lực khiến lòng cô mơ hồ, chao đảo, khơi dậy từng đợt sóng xúc động ập sâu trong tâm hồn. Thân thể lại bắt đầu run rẩy.

Toàn bộ sợ hãi giống như nước tìm được cửa để thoát ra ngoài, tụ hội thành một màn nước dày đặc xông thẳng lên mắt của cô. Đôi mắt to mọng nước, rất nhanh cuốn ướt đôi hàng mi xinh đẹp.

Hấn không dùng tay, mà dùng một thanh hợp kim nhỏ đầu cuộn bông mềm để lấy thuốc bôi lên vùng tư mật của cô.

Vì sao?

Vì lý do gì mà hấn liên tiếp tổn thương cô sau đó lại đối xử thật dịu dàng. Một tên ác ma lúc trước nhanh như cắt đã biến thành một hoàn tử quá đổi nhu tình. Biểu hiện lúc này của hấn có lẽ chỉ là giả dối, đợi đến lúc sau lại hung hăng gây đau khổ cho cô. Hấn muốn lấy sống chết của cô ra làm trò tiêu khiển biến thái của hấn. Lần sau có lẽ sẽ còn thâm hại hơn lần trước...

Không! Cô không cần tốt ... Không cần khỏe...

Cô đột nhiên ý thức được điều gì đó. Bỗng dưng cô đứng bật lên, không quan tâm động tác bất thành linh này sẽ làm cô đau đớn hơn, “Tôi tự mình có thể bôi được... Không cần anh...”

Cô đề phòng, nhìn hấn bằng vẻ mặt rất kiên trì.

“Cô đang nói chuyện ma quỷ gì vậy? Đừng đùa giỡn với sự nhẫn nại của tôi!” Đường Hạo không quá ôn nhu nói, lại cũng không quá dịu dàng mà bắt cô nằm lại.

“Không! Anh đừng có động vào tôi! Tôi và anh cũng không phải người thân! Thà vĩnh viễn không khỏe cũng không muốn anh chạm vào người tôi đâu!” Cô điên thật rồi! Thét lên, đồng thời cũng cầm lấy chiếc bút bi đặt trên tủ phía đầu giường.

Cô nhắc mền lên, nhắm ngay phía dưới bụng của mình...

Đường Hạo kinh hồn, khiếp đảm nhìn lên bàn tay đang giờ cao của cô: “Ngưng! Ngoan nào... Đừng làm bậy...Đưa cây bút đó cho tôi!”

“Không! Tôi không quen biết anh! Tôi không biết! Chưa từng gặp mặt! Anh đừng làm tổn thương tôi!” Cô không phải đang uy hiếp hấn, mà chính là đang muốn tự hủy hoại bản thân mình.

“Ngưng! Đừng làm chuyện điên rồ! Nơi đó của em không thể bị thương tổn thêm nữa!” Đường Hạo từng bước tới gần cô thêm một chút.

“Không! Tôi thà tự phá hủy mình còn hơn!” Nước mắt đau khổ của cô rơi xuống. Cắn chặt cánh môi dưới, bàn tay nắm chiếc bút bi dùng hết sức lực đâm thẳng đến giữa hai chân mình.

“Khooooooooooong!” Ngay khoảnh khắc đầu bút bi chỉ còn cách miệng vết thương vài xen-ti-mét, Đường Hạo nhanh tay néo lấy cánh tay cô. Bàn tay

hắn túm lấy thứ vũ khí trong tay kia của cô.

Ngay sau đó, hắn đem cô áp chặt lên giường, lớn tiếng quát: “Sao có thể hả?”

“A!” Tiểu Ngưng hét to một tiếng, vùi mặt vào trong chăn, khóc lớn một hồi lâu. Cô hận chính bản thân mình, tại sao lại vô dụng đến mức ngay cả tự mình làm tổn thương mình cũng không làm được!

Đường Hạo tức giận ném ngay chiếc bút bi xuống nền nhà, dùng sức loạng choạng kim giữ thân thể cô, ép cô phải tỉnh lại: “Đáng chết! Phụ nữ chết tiết này! Tôi nói cho cô biết, thân thể cô thuộc về tôi. Tôi muốn đối xử với cô như thế nào cô cũng không được phép lên tiếng, càng không được tự tổn thương chính mình!”

“Không! Thân thể tôi là của tôi! Tôi muốn làm thế nào thì làm thế đó!” Cô kêu gào, phản bác.

Sắc mặt của hắn trông vô cùng khó coi, lạnh lùng bất chấp nói: “Cô có thể thử xem! Nếu còn dám tiếp tục tự làm tổn thương chính mình, tôi sẽ cho người đem cô bé kia đi bán đến một nơi mà suốt đời này cô không thể tìm đến được!”

“Đừng!”

“Tôi nói được là làm được!” Hắn không để ý, sờ lên gò má đã khôi phục một ít thần sắc so với trước, tiếp tục nói: “Yên tâm, chờ cô khỏi hẳn, tôi nhất định sẽ không gặp lại cô. Không cần phải lo lắng xem tôi sẽ đối xử với cô như thế nào!”

Sau khi nói xong, Đường Hạo cũng không quay đầu lại, cất bước rời khỏi căn phòng.

Tiểu Ngưng chỉ có thể vô lực ngã xuống giường, hận chính bản thân mình vô dụng.

....

Đường Hạo im lặng đứng trên ban công hút thuốc lá, sau đó nhả ra từng đợt khói trắng mờ ảo, từ từ phiêu tán trong không khí trong lành ban đêm.

Chết tiết! Cô gái này ngày hôm nay đã làm cho hắn thấy sợ hãi kinh hoàng. Cô tuyệt vọng thà tự hủy hoại bản thân mình còn hơn là nhờ đến hắn. Bộ dạng thấy sự khiến hắn tê liệt cả trái tim, trong lòng lạnh lẽo như băng.

Hắn buồn rầu nhắm mắt lại. Chẳng lẽ mình đã sai thật rồi sao?

Không! Hắn không có sai. Tất cả mọi chuyện đều do cô ngu ngốc, không nghe lời của hắn. Mọi chuyện bây giờ đều là cô đáng phải nhận.

Một hồi chuông điện thoại reo lên, hắn mở mắt ra, dập tắt điều thuốc kẹp giữa hai ngón tay mảnh khảnh. Xoay người, tiến vào bên trong phòng ngủ, cầm lấy chiếc điện thoại đầu giường.

“A lô! Có chuyện gì?” Chân mày Đường Hạo sọc lên, biểu cảm không kiên nhẫn. Người gọi điện thoại đến không phải là ai khác mà chính là Thượng Quan Lăng Kiệt. Tin chắc là Thượng Quan Nhĩ Đóa kia lại ác ngôn, làm miệng nhiều lời trước mặt của tên này.

“Gọi điện thoại đến hỏi thăm quan tâm đến cậu một chút! ”Trong điện thoại truyền đến một giọng nói có ý trêu đùa.

“Nhảm chán!”

“A... Xét theo góc độ của một bác sĩ, tôi tự thấy mình không nhảm chán! Thế nào? “Lão đệ” của cậu có khỏe không vậy? ”

“Sao hả? Hôm nay lại rồi hơi đi, không quản chuyện mình mà lại hỏi thăm “lão đệ” của tôi sao? Đề làm gì hả?”

“Ha ha ha...! Là tôi nghe nói cậu ngược đãi một cô gái nhỏ đến mức thâm thối, nên gọi điện muốn thăm hỏi tình hình “lão đệ” của cậu. hành hạ người ta đến mức gần chết rồi mới chịu đưa đến bệnh viện, sao có thể không sao được? Hôm nào đến bệnh viện ta kiểm tra cho một ít, để sau này tránh mà bị mắc cảm!” Cùng với kiến thức của hắn cộng thêm những hiểu biết về Đường Hạo, trời ạ! Đúng là họa từ miệng mà ra! Thế nào hắn cũng bị trả đũa! Đúng là điên thật mà...

“Thượng Quan Lăng Kiệt! Cảm ơn anh đã bỏ bớt tâm tư vào tôi. Nhưng tôi không muốn anh quan tâm đâu!” Nói xong, hắn trực tiếp cúp điện thoại.

Đôi phương giống như thăm dò ý đồ của hắn, tiếp tục dò hỏi: “A lô, đừng có cúp điện thoại. Tôi nói cho cậu biết, nếu không kiểm tra kỹ lưỡng coi chừng để lại biến chứng sau này!”

Đường Hạo không có để ý đến, trực tiếp ngắt ngay điện thoại.

Đáng chết, cho dù hắn có bị thương cũng không để bác sĩ nhìn...

Vài ngày trước, Đường Hạo đã đem Tiểu Ngưng về lại biệt thự, cũng chính là nơi Tiểu Ngưng đã từng sống cùng hắn sáu năm về trước.

Thân thể dần dần tốt lên, Tiểu Ngưng vẫn cự tuyệt Đường Hạo. Tự cô bôi thuốc lấy cho mình, hai chân cố gắng khép lại đề phòng nhìn thân hình hằn đang tiến đến gần: “Thân thể của tôi tốt lắm! Anh nói tôi khỏe lại sẽ không tiếp tục gặp tôi”

Nhìn bộ dạng đề phòng của cô, tâm tình Đường Hạo thực sự không thoải mái. Vẫn là muốn quan tâm cô một chút, ai dè nghe cô nói vậy lửa giận trong lòng lại nổi lên. Cổ nén cổ tức khí trong ngực, hần nói: “Tôi tới cảnh cáo cho cô hay. Đừng có ý nghĩ không an phận trong đầu, muốn thoát khỏi chỗ này. Thân thể của cô đã khỏe lên rồi thì chỉ được phép hoạt động trong khu biệt thự này, có thể ra hoa viên phơi nắng hay làm gì tùy ý nhưng không được phép rời khỏi cổng nửa bước. Tôi nói rồi, nếu cô dám to gan thì đau khổ cô phải chịu không chỉ có thể này thôi đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 168

“Như vậy, nếu muốn tôi không rời đi khỏi nơi này, hãy đảm bảo cho tôi được nhìn thấy Nhị Nhị. Tôi phải chắc chắn cô bé an toàn!” Tiểu Ngưng thử cùng hần đàm điều kiện.

“Nó hiện tại tốt lắm! Tốt hơn cô nhiều. Cô tự lo cho mình thì hơn” Nói xong, hần lấy từ trong túi áo ra một đồng ảnh chụp, ném tới trước mặt cô.

Tiểu Ngưng nhặt từng tấm ảnh lên, lật xem từng cái một. Trong những bức hình đó đều là Nhị Nhị. Có bức là cô bé đang xem TV, lúc thì ăn cái này cái nọ, còn có cả hình cô bé đang chơi đàn. Thoạt nhìn, cuộc sống của cô bé cũng không có tệ!

Trái tim Tiểu Ngưng cuối cùng cũng được thả lỏng một ít, ngẩng đầu nhìn hần hỏi: “Anh đem cô bé giấu chỗ nào?”

Nhìn bộ dạng quan tâm đến Nhị Nhị của cô, Đường Hạo không nhịn được tức giận và châm chọc. Người phụ nữ này thật là... Một chút cũng không quan tâm hỏi han đến con mình một câu. Cô ta mở miệng hay im lặng đều là vì đưa trẻ Nhị Nhị, con gái của người đàn ông kia.

“Cô tại sao không quan tâm đến Dương Dương? Một câu cũng không hỏi xem nó bây giờ thế nào ư?” Hần một phen chụp lấy cánh tay còn đang cầm đồng ảnh chụp của cô, mặt lộ vẻ tức giận hỏi.

Tiểu Ngưng nhịn xuống đau lòng, nhưng hai mắt mở to nhìn trừng trừng vào hần: “Dương Dương đi theo bà nội nó sẽ được sống rất tốt! Tôi rất an tâm!”

Cô sao lại không nhớ đến con, nhưng cô biết chắc chắn Dương Dương đang được sống rất tốt. Quan trọng nhất bây giờ là Nhị Nhị, không biết hần đối xử với cô bé như thế nào rồi?

“Lấy có đây mà! Bất quá chỉ là cái cơ của cô thể hiện rõ cô không hề quan tâm đến con của mình. Trong lòng cô chỉ có con gái của gã đàn ông kia – Nhị Nhị!” Đường Hạo không nhịn được, cảm thấy bất bình thay cho con trai của hần, “Cô không biết Dương Dương ngày đêm đều nhớ đến cô sao? Không biết nó muốn gặp lại cô như thế nào à? Vậy mà từ đầu đến cuối không nhắc hỏi đến nó dù chỉ một lần!!”

“Tôi....” Tiểu Ngưng bị hần nói, nhất thời á khẩu, không trả lời được. Cô sao lại không hy vọng muốn được nhìn thấy con được, chỉ là, liệu hần có đem nó đến cho cô hay không?

Đường Hạo quay đầu, không muốn nhìn thấy bộ dạng giả vờ đau khổ của cô. Trò này cô diễn trước mặt hần quá nhiều rồi, thơ ơ nói: “Thôi đi! Xem như Dương Dương không có người mẹ này!”

Tiểu Ngưng bị lời nói của hần làm cho tức giận đến đỏ hoe mắt. Cái gì mà không quan tâm? Cái gì mà không có người mẹ này? Rõ ràng là cả nhà hần, bọn họ một nhà đoạt con cô đi, khiến cô không được ở bên con, không thể chăm sóc được cho nó!

Hần bây giờ lại đi mắng lại cô, nói cô không đáng làm mẹ.

Đau đớn, tê tâm liệt phế, Tiểu Ngưng nắm chặt bàn tay mình lại. Những chiếc móng đâm sâu vào lòng bàn tay cô. Đau, nhưng cô không có cảm giác. Nhìn bộ dạng lạnh lùng, không tin tưởng của hần, Tiểu Ngưng cũng chẳng muốn giải thích thêm gì nữa.

Đường Hạo cố gắng nuốt ngực, điều chỉnh con giận trong lòng. Nhìn ra cửa sổ, hần nói: “Tôi chỉ có thể nói, cuộc sống hiện tại của nó rất tốt, rất biết nghe lời. Biểu hiện mỗi ngày cũng rất ngoan!”

“Anh đã làm gì? Từ trước đến giờ Nhị Nhị luôn là đứa trẻ có tự chủ rất cao! Con bé nhất định sẽ không ngoan ngoãn đến vậy!” Cô không tin lời hần.

“Ha ha ha! Tôi tự có cách!” Đường Hạo đắc ý cười. Kỳ thật, hần nói với đứa con hoang kia, nếu biểu hiện ngoan ngoãn thì hần sẽ đưa đi gặp người đi này. Nếu không, cả đời này vĩnh viễn cũng đừng mong được gặp lại nhau!

Mà chiều này hiệu quả vô cùng. Lúc trước con bé kia đối với hần thật cứ như một con lừa ngu ngốc, cắn xé chọc giận tâm tình của hần. Vậy mà sau đó thì lại ngoan ngoãn như một con cừu bông.

Tiểu Ngưng biết về vấn đề này hẳn sẽ không lừa dối cô: “Đường Hạo, hy vọng anh hãy đối xử tử tế với cô bé! Đừng để cho một đứa trẻ còn nhỏ như vậy đa biết hận anh!”

“Được...” Hắn cười lạnh một tiếng, chuyển tầm nhìn lên khuôn mặt thay đổi sắc thái của cô: “Tôi đối xử với nó thế nào hoàn toàn do biểu hiện của cô. Nếu cô ngoan ngoan, tôi sẽ đối tốt với nó không sót điểm nào!”

“Anh yên tâm! Tôi sẽ làm theo yêu cầu của anh nhưng cũng mời anh, tuân thủ lời hứa trước kia của mình. Anh sẽ không đối với tôi....” Co siết chặt lấy quần áo mình, nhắc nhở hắn.

Cô lặp lại nhắc nhở khiến hắn cảm thấy muốn nổi điên lên. Cô không muốn cho hắn chạm vào, vậy cô muốn ai chạm vào cô đây? Hắn cố ý áp sát hai má lên vành tai cô. “Thì sao?”

Sắc mặt Tiểu Ngưng trắng bệch, quay đầu đi, tay để trên ngực hắn nói: “Anh đã nói sẽ không chạm vào tôi, anh nói là.....” Cô hoảng sợ vạn phần hô to lên.

Thấy bộ dạng rín run của cô, Đường Hạo đơng giãn cười lên một tiếng: “Cô không cần nhắc nhở tôi. Đừng tưởng trên đời này chỉ có một mình cô là phụ nữ. Người muốn làm ấm giường cho bốn thiếu gia đây còn nhiều lắm!”

Sau khi nói xong, hắn nhắc má, rời khỏi cô, thuận tiện đem cô đẩy ngã sang một bên: “Tôi đi đây, tự mà chăm sóc tốt cho bản thân mình! Đợi tôi trở lại!”

Tiểu Ngưng nằm trên sàn nhà, nhìn hắn bước ra khỏi căn phòng, mới dần dần thả lỏng được.

.....

Bị giam trong biệt thự này cả ngày khiến Tiểu Ngưng nhàm chán đến mức muốn phát điên.

Lúc trước, đối với hắn, cô còn là công cụ chăm sóc cho con. Những ngày sau đó thật bận rộn nhưng cũng thật vui sướng. Còn bây giờ, cô ngoài ăn rồi đi vệ sinh ra thì chẳng còn chuyện gì khác để làm.

Đối với người có thói quen bận rộn làm việc thì đây chính là một loại tra tấn kinh khủng.

Nơi này, người giúp việc đối với cô cực kì khách khí, gọi cô một tiếng “Lục tiểu thư”. Việc này quả thật cô không quen. Thứ nhất cô không phải là tiểu thư, thứ hai cô cũng không phải khách của hắn.

Nhưng mọi người cũng không thể gọi cô là Tiểu Ngưng. Bởi vì, cô không phải người làm công ăn lương nơi này, một ngày ba bữa của cô đều lại còn là do bọn họ chuẩn bị.

Loại tình huống này khiến Tiểu Ngưng cảm thấy vô cùng xấu hổ, nên cũng ít đi ra đi lại.

Mặt trời dần ngả về hướng Tây, Tiểu Ngưng ngồi trong phòng không nhìn được muốn đi ra ngoài, phía bể bơi kia. Gần bể bơi có một bãi cỏ lớn, xanh mướt một màu. Cô nhớ cỏ trên bãi này chính là thứ cô xa xỉ được nhập khẩu từ Hà Lan về. Hàng ngày, những thợ làm vườn giỏi nhất đều được gọi đến để chăm sóc cho nó. Nơi đây không có một ngọn cỏ dại nào, hết như sân bóng nhưng đồ hình thái lại thay đổi thường xuyên.

Nhìn đám cỏ xanh biếc đáng yêu trước mặt, Tiểu Ngưng nhìn không được còi gầy, bước đi. Cảm giác ngứa ngứa, lạnh lẽo thấm qua chân khiến cô cảm thấy vui thú mà cười ha hả.

Nhìn bốn phía đều vắng lặng, cô tựa như một đứa trẻ, mạnh mẽ làm càn. Một thân áo thun, quần cộc, trên thảm cỏ xanh biếc, giống như một tiểu tinh linh.

Cô đã lâu không được thả lỏng như lúc này. Mỗi ngày đều phải lo sợ xem liệu hắn có đến đây không. Bất quá mấy ngày hôm nay cũng không thấy hắn trở lại. Hắn không xuất hiện, trong lòng cô lại này sinh cảm giác mong chờ. Cầu xin hắn đừng xuất hiện để cuộc sống của mình dễ chịu hơn một chút.

Ngay lúc cô muốn ngả mình lên bãi cỏ, thì nghe thấy một giọng nam. Chính xác mà nói là giọng của một cậu thiếu niên: “Này! Cô là ai? Không được làm loạn trên bãi cỏ này?”

Bởi vì chủ nhân căn biệt thự đã lâu không trở về, lại không hề nghe nói có khách quý đến thăm, cậu thiếu niên kia căn bản không hề hay biết người đang lẩn lộn trên bãi cỏ kia chính là khách quý. Ngỡ khí rất hung dữ.

“Ừ! Vì sao lại không được nằm lên thế?” Tiểu Ngưng nghi hoặc ngồi dậy. Nơi này, trước kia cô cũng đã từng tới. Nhìn cô nhỏ xinh, nhưng khi đầu tóc bù xù rối loạn lại càng có vẻ đáng yêu của tuổi trẻ.

Nhìn thấy như vậy, cậu bé thiếu niên hơi đỏ mặt lên: “Bởi vì, chủ nhân nơi này không thích có người đến gần bãi cỏ, lại càng không thích có ai tác loạn trên đó!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169

“Nhưng bãi cỏ cũng đâu phải chỉ để xem không... Thoải mái mà...” Tiểu Ngưng vẫn ngồi đó, lưu luyến không muốn rời. Nói thật ra, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy vui vẻ, không muốn rời khỏi bãi cỏ này. Trước đây cũng đâu có như vậy.

Cô rất thích cỏ xanh, thích vẻ tươi mát của nó. Cô cực kì thích thú khi được hít thở mùi hương cỏ xanh thoang thoảng trong không khí, làm người ta tràn đầy cảm giác vui sướng.

“Thoải mái? Cứ cho là thoải mái đi, nhưng không phải của mình thì đừng có tùy tiện ngồi!” Cậu thiếu niên mười bảy mười tám tuổi nói rộng bả vai. Càng nhìn Tiểu Ngưng cậu lại càng thấy ngượng, “Thôi, tuy rằng cô thực sự thích nơi này nhưng hãy nhanh chóng rời khỏi, bằng không chủ nhân của nó nhìn thấy nhất định sẽ mắng tôi!”

“Tôi sẽ thật cẩn thận, không làm hỏng cỏ đâu. Mà hấn ta chắc chắn sẽ không trở về bây giờ!” Trước kia cô cũng từng ngồi trên thảm cỏ này, cũng có thấy hấn nói gì đâu...

“Mỹ nữ à! Cô thật sự mong tôi bị mắng lắm sao? Thiếu gia mà tức giận sẽ thật sự đáng sợ!” Cậu thiếu niên nhìn rất lo lắng, ánh mắt cứ đảo liên tục nhìn bốn phía xung quanh.

“Mỹ nữ?” Tiểu Ngưng tự chỉ chính mình, sau đó thì giễu cợt cười, “Tôi sao có thể là mỹ nữ được! Mỹ nữ thì phải xinh đẹp chứ, tôi sao dám...”

Cô tiếp tục cười. Con gái ai cũng muốn mình xinh đẹp, còn tại nơi này đã có người từng nói cô rất quái dị.

Chẳng lẽ tức cảnh mà sinh tình, nhìn cảnh sắc trước mặt trong lòng cô lại nghĩ đến hấn ta.

Đáng tiếc, sau sáu năm, cảnh sắc nơi đây vẫn đẹp như cũ, còn người kia thì hoàn toàn biến thành ma quỷ. Hiện tại, người mà cô luôn yêu sâu đậm trong trí nhớ cũng không còn là hấn.

Nghe thấy cô phủ định, cậu thiếu niên cũng lắc đầu: “Nếu so với những nữ sinh trong lớp chúng tôi thì đẹp hơn nhiều. Nhưng mà, cho dù là người đẹp đến đâu cũng không thể châm chọc được, mỹ nữ à! Mời đứng lên cho!”

Chứng kiến bộ dạng lo lắng của cậu thiếu niên, Tiểu Ngưng quyết định cũng không muốn làm người ta khó xử. Đứng lên, mang giày vào, rời khỏi bãi cỏ.

“Cô là người làm mới tôi sao?” Cậu ta tò mò hỏi: “Quả thật, tôi cũng không có nghe nói nơi này có thêm người hầu mới!”

Tiểu Ngưng cười nhạt, không biết phải trả lời cậu ta như thế nào. Cuối cùng, cô gật gật đầu, thân phận của cô bây giờ cũng gần bằng với người hầu rồi.

“Ha ha ! Vậy cô năm nay bao nhiêu tuổi? Phụ trách việc gì ở đây?” Giọng nói của cậu thiếu niên rất hưng phấn, đưa tay ra giới thiệu: “Tôi là Hải Uy, bây giờ là Đại Nhất Độ Từ.”

“Vậy cậu ở đây kiêm luôn chức này sao?” Cô còn tưởng cậu ta là người làm vườn ở đây.

“Ha ha ha, chức vụ của tôi có chút đặc thù!” Sau khi nói xong, cậu ta mỉm cười: “Cô! Sao không nói đi? Cô năm nay bao nhiêu tuổi? Làm việc gì ở đây vậy? Tên là gì?”

“Tôi năm nay hai mươi bốn tuổi! Cậu có thể gọi tôi là chị Ngưng. Uhm... Tôi làm việc dọn dẹp lo lắng nửa ngày ở đây!” Cô bịa ra công việc này.

“Hai mươi bốn tuổi? Không thể nào!” Hải Uy không tin, há hốc miệng, cẩn thận nhìn lại Tiểu Ngưng: “Cô không có gạt tôi chứ?”

“Tôi không cần phải... nói dối cậu!” Tiểu Ngưng học theo động tác của cậu ta, nhún nhún vai.

Hải Uy lắc đầu, giật mình có chút tiếc nuối: “Chị thật là, một chút cũng không nhìn ra đã hai mươi bốn tuổi, giống như là so với tôi không sai biệt là mấy. Nếu không cách xa tuổi nhau thì nhất định tôi sẽ mời chị làm bạn gái của mình. Bởi vì trong lớp, tôi rất kém quan hệ!” Cậu ta ngưng ngưng mở miệng nói đùa.

“Ha ha! Vậy thì thật tiếc cho tôi quá!” Tiểu Ngưng cũng cười nhạt. Vấn đề này cô không muốn dây dưa nhiều, “Nếu không thể ngồi trên thảm cỏ, tôi xin phép đi trước!”

“Chị Ngưng thích thiên nhiên sao?” Cậu thiếu niên chạy đến trước mặt Tiểu Ngưng, phối hợp với cước bộ của cô, vẫn tiếp tục vấn đề.

“Thích! Không được sao? ”Cô luôn luôn trồng một ít cây cối, thích thú nhìn chúng dần dần lớn lên.

“Vậy chị có muốn đi trồng hoa không? Có muốn chăm sóc mấy bồn cây trong vườn không?” Cậu ta đề nghị.

Tiểu Ngưng dừng bước, trên gương mặt nổi lên một tia hưng phấn: “Tôi có thể sao?” Nếu như có một bồn hoa để cô tự mình chăm sóc, có lẽ cuộc

sống của cô ở đây sẽ tốt lên. Bây giờ, cô không tìm thấy một chút niềm vui trên đời.

“Chỉ cần chị đồng ý là được! Chủ nhân nơi này cũng không để ý đến những người làm vườn! Chị thấy không? Mấy bồn hoa cỏ mọc đầy kia kia!” Cậu ta biểu lộ vẻ khó khăn: “Bởi vì việc này cũng khá vất vả, bất quá nếu chị đồng ý thì chúng ta cùng nhau thu dọn đồng cỏ đại đó...”

“Tôi đồng ý mà! Dù cậu có không giúp tôi làm sạch cỏ, thì tôi cũng tự nguyện đi làm cái bồn kia!” Cô làm sao mà biết được trước khu nhà bên phía tay trái kia cũng có một bồn hoa.

“Sáng mai, chúng ta bắt đầu nhé! Còn hiện tại, sắc trời cũng không còn sớm nữa. Ngồi trên bãi cỏ kia buổi tối thế nào cũng có nhiều sâu bọ, rửa sạch, nếu không chúng sẽ hù chết chị đó!”

Tiểu Ngưng thực sự muốn bắt đầu công việc. Nhưng nhìn trời, quả thật đã muộn, đèn điện bên con đường dài mênh mông cũng đã sáng lên.

Hải Uy trẻ tuổi, dường như có bao nhiêu là chuyện. Cầm tay, mời Tiểu Ngưng đến bên ghế đá ngồi.

Tiểu Ngưng nhìn hành động này mà trong lòng không khỏi xôn xao. Cô nhớ trước kia mình cũng giống như thế này, ngồi ở đây, đọc báo kể chuyện cho người nào đó nghe...

Mà người kia... Hần lúc nào cũng chăm chọc, chê cô đọc chậm, trình độ thấp kém, chỉ có mỗi thanh âm coi như là để nghe...

“Chị Ngưng này! Chị có biết nhìn thấy chị ngồi trên bãi cỏ đó tôi đã khiến tôi sợ hãi không?”

“Thật sự đáng sợ sao?” Cô cho đến bây giờ cũng không có nhận ra, “Tôi có chỗ nào sai sao? Bất quá chỉ là...” Nhìn biểu tình của Hải Uy thì giống như cô đã làm sai một chuyện gì đó rất nghiêm trọng.

“Để tôi nói cho chị nghe một chuyện nhé! Có lần, vị hôn thê của cậu chủ đi trên bãi cỏ này, kết quả là bị cậu chủ phát hiện. Anh ta lôi cô gái ra khỏi đó ngay lập tức, còn to tiếng cùng vị hôn thê của mình nữa. Một hồi to tiếng, không để cho vị hôn thê kia một chút mặt mũi nào cả, còn tuyên bố ngoại trừ anh ta cùng người làm vườn ra thì bất cứ ai cũng không được phép chạm đến bãi cỏ. Thêm vào đó, lại còn cho người đổi hết chỗ cỏ nơi mà cô gái kia đã dẫm lên nữa...”

“Người cậu chủ kia thật là bá đạo?” Tiểu Ngưng cũng đôi xưng hô, gọi Đường Hạo là cậu chủ.

“Không thể nói như vậy! Cậu chủ thật sự rất tốt, đối đãi với bọn người hầu như chúng ta rất tốt! Tôi rất bội phục người đó! Mất vừa mới hồi phục thị lực đã tiếp quản công ty của gia đình, hơn nữa còn làm cho nó phát triển hơn lúc trước!!”

Liên quan đến hần Tiểu Ngưng cũng chỉ gạt đầu, cô không muốn nói về hần. “Sắc trời đã muộn! Tôi phải trở về phòng” Rốt cuộc Tiểu Ngưng nhận không được nói: “Sáng sớm ngày mai, tôi nhất định sẽ dậy thật sớm, đi chăm sóc mấy bồn hoa kia!”

“Tốt quá! Tôi chờ chị. Chúc ngủ ngon!” Hải Uy nở nụ cười như một cậu bé, vẫy tay chào Tiểu Ngưng.

“Chúc ngủ ngon!” Tiểu Ngưng cũng khoát tay áo, xoay người về phòng.

Nói chuyện phiếm cùng cậu thiếu niên kia khiến tâm tình Tiểu Ngưng thật thoải mái. Cuối cùng cũng tìm được một người bạn để nói chuyện ở nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 170

“Ồ...” Cô gái cảm thấy không khí trong phổi mình như nước bị tháo hết ra ngoài, lắc lắc đầu, tránh né nụ hôn của chàng trai.

Chàng trai căn bản không để ý đến sự từ chối của cô gái, vẫn tiếp tục triển miên trên cánh môi của cô. Những âm thanh yêu kiều phát ra.

Chàng trai tóm lấy cánh tay đang vung loạn xạ của cô gái. Nắm chặt, không cho cô lộn xộn.

Cô dựa vào hần thật sâu, không có lấy một khe hở. Cái lưỡi đình hương bị hôn đến mức khiến toàn thân cô mệt mỏi.

Chậm rãi, một cảm giác kì dị ở trên bụng, từ chính bàn tay hần trượt xuống. Cô xấu hổ muốn xoay người, nhưng không cách nào lay động được hần. Hần chẳng có chút mây may.

Hần càng hôn càng sâu, càng hôn càng lâu. Nụ hôn nóng bỏng đến độ có thể hòa tan cả thạch cao.

Hồi lâu, hần mới thoảng buông cô ra. Cô mở to đôi mắt mờ sương, xấu hổ nhìn hần: “Không chịu nổi anh! Đáng ghét! Anh có biết không, đây là bên

ngoài, sao anh lại có thể hôn em như vậy?” Cô gái nhảy ra khỏi lòng chàng trai, ngượng ngùng muốn chạy về phía trước.

Bất quá, chân của cô không chạy đi được. Mới bước được vài bước, chàng trai phía sau đã bắt kịp, ôm chầm lấy cô vào lòng mình siết chặt: “Em dám nói chán ghét tôi hả?”

Chàng trai tỏ vẻ giận, đôi mắt không tiêu cự nhìn chằm chằm vào mặt cô gái, yên lặng, bất động. Bất quá, điểm này không hề làm giảm bớt vẻ anh tuấn vốn có của hắn, ánh mắt của hắn vẫn xinh đẹp như vậy nhưng lại thêm vài nét đáng yêu.

Đôi mắt với hắn như vậy, cô gái lại một lần nữa ý loạn tình mê. Đứng lên, sắc mặt khẽ biến thành một màu hồng, bộ dạng ngượng ngùng giống như hoa đội sương trong đêm, khiến người ta lưu luyến không rời mắt.

Bất quá, chàng trai lại không nhìn được cô gái đa mê đắm hắn như thế nào, không nhìn thấy được cô gái kia không che dấu chút tình yêu nào trước mặt hắn.

Bàn tay to của hắn đi vào dưới nách của cô, bắt đầu di chuyển.

“Ha ha.... Đừng mà.... Nhột quá...ha ha...!” Thân thể cô gái như rắn nước vụn vụn: “Em không nói thế nữa! Không nói nữa!”

Chàng trai dễ dàng đem cô nhấc tới, hai mắt mê man nhìn cô: “Vậy em mau hôn tôi đi! Hôn tôi ở đây!”

Cô gái bất an nhìn bốn phía, thấy tất cả đều yên ắng mới kiễng đầu mũi chân lên, hôn lên môi mỏng của hắn, nhanh chóng như chuồn chuồn đậu nước.

Đến cũng nhanh và đi cũng rất nhanh, chẳng có chút tư vị gì!

Chàng trai không hài lòng, ôm lấy thân thể tươi trẻ mới lớn của cô dính sát vào lồng ngực mình: “Không được! Như vậy đâu có tính là hôn. Chất lượng quá kém, giống như bị muỗi hôn thì đúng hơn!”

“Yêu cầu của anh thật cao! Ôi...”

Chàng trai không muốn nghe cô dài dòng, lại chiếm lấy đôi môi mọng đỏ của cô, triền miên hôn lên đó.

Lúc này hôn môi tựa như sóng gió kinh hoàng, mang theo hơi vị nam tính nồng đậm. Chàng trai chậm rãi đem cô nằm trên bãi cỏ, cả thân hình che phủ trên người của cô.

Môi mọng của hắn hôn khắp lên cổ cô, dần dần biểu lộ sự đói khát của mình: “Ngưng! Tôi muốn em mất thôi! Đêm qua em đi ngủ trước, chúng ta không có...”

Cô gái bất an, thô lỗ giãy giụa, muốn từ thân thể hắn bật dậy đi ra: “Không được! Đây là bên ngoài, chúng ta đang ở trên bãi cỏ...”

“Ừ! Địa điểm tốt bao nhiêu! Mặt trời hôm này có vẻ rất chói chang đúng không?” Hắn có thể cảm nhận được hơi nóng hằm hập phía sau lưng.

“Không được! Anh luôn to gan như vậy, nhưng em thì rất sợ!”

“Ha ha, em yên tâm, nơi này sẽ không có ai đến quấy rầy chúng ta. Lần trước bên cạnh bể bơi cũng thế đấy thôi!” Chàng trai yên lòng nói, bàn tay nắm lấy ngực của cô, giống như đang chơi trò chơi vậy.

Chỉ là một hành động trêu chọc, nhưng hơi thở của cô gái đã bắt đầu run rẩy.

Hai tay chống cự vô lực của cô dần dần buông lơi, để mặc cho bàn tay to của hắn tung hoành tác quái. Thân thể cô vụn vụn giống như rắn nước, không thể chống cự trước sự kiên trì của hắn. Cô chỉ có thể để cho anh muốn làm gì thì làm.

Hắn nhẹ nhàng cắn, cô cong người lên nghênh đón, cũng với những tiếng kêu tra tấn đến khó nhịn.

Yêu kiều thở khé, toàn thân hơi bị buộc chặt.

Hơi thở của hắn thiêu đốt cô, thân thể ửng hồng như đoá mận cười. Bởi vì hắn mà đang kiều diễm nở rộ.

Hắn hôn lên bầu ngực sữa của cô, để lại ấn ký của hắn. Những dấu hôn lớn nhỏ.

Hắn như lửa, cuộn cuộn thiêu đốt cô, khiến cô cùng đường không kháng cự, cũng không còn chỗ trốn.

“Yên tâm, nơi này chỉ có chúng ta. Tôi sẽ không cho hạ lệnh không ai được phép đến gần!” Mọi thứ của cô đều quá tốt đẹp, hắn sẽ không cho phép kẻ nào dù chỉ là vô tình nhìn qua chớp mắt cũng không được. Chỉ có thể là hắn!

Trong lúc cô còn đang thẹn thùng, thấp thỏm lo âu, hắn đã kéo ngay quần cô xuống. Rất nhẹ nhàng và bá đạo tiến vào nơi sâu nhất của cô.

Trong nháy mắt, hai người kích động mà kêu lên thành tiếng.

Bọn họ nhiệt liệt nghênh hợp, dây dưa kích động, mây mưa vu son.

Nước mắt Tiểu Ngưng chảy dài, bùng tinh. Bật người dậy, phía trước mặt cô chỉ toàn là hư ảo.

Cô khẽ thở dài, vàng trán thản nhiên nổi lên ưu thương. Cùng nhau đã trở thành cảnh trong mơ. Trong lòng cô bây giờ, cũng chỉ có thể cùng hân trở về nơi cũ chỉ là trong giấc mơ mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 171

Cả người mặc một bộ đồ thể thao, Tiểu Ngưng vừa bước chỗ bồn hoa đã thấy Hải Uy cầm dụng cụ đang nhổ sạch cỏ dại.

Tiểu Ngưng khẽ đến gần, Hải Uy xoay người, mỉm cười: “Chào buổi sáng, chị Ngưng! Không ngờ chị lại đến sớm như vậy!”

“Dậy sớm thì mới làm việc tốt chứ!” Cô nóng lòng muốn thử. Đã lâu không có làm việc, toàn thân bị buộc chặt cứng nhắc thật sự không có thoải mái.

“À! Đúng rồi! Sau đó chị còn phải dọn dẹp phòng đúng không?” Hải Uy vỗ vỗ trán, ngộ ra.

Tiểu Ngưng gật đầu, sau đó cầm lấy công cụ đi đến bồn hoa làm cỏ.

“Cẩn thận ! Nơi này toàn là sâu sẽ dọa chị đó. !” Hải Uy sắc nói, ngăn cản không cho Tiểu Ngưng qua.

“Không có vấn đề gì! Tôi không có sợ sâu!” Tiểu Ngưng vẫn ung dung đi vào trong đám cỏ dại. Bước chân của cô nhẹ nhàng nhưng vẫn đánh thức lũ sâu đang ngủ say. Chúng tỉnh giấc, lao ra kho ỏ, bò lồm ngồm trên mặt đất, bám vào chân, ống quần của Tiểu Ngưng.

Cô không có kinh hãi, chỉ rung ống quần, cho bọn chúng rơi hể xuống đất. Dừng đất đã vui lập tiêu diệt tận gốc bọn chúng, mà không cần phải dụng tay vào.

Nhìn cô thành thạo công việc, bộ dạng không hề giả tạo, Hải Uy ngừng công việc trong tay, vẫn cầm dụng cụ, hỏi Tiểu Ngưng: “Chị đến từ vùng nông thôn à?”

Trong thành phố, các cô gái hầu như không biết làm cỏ xới đất, không biết sử dụng các công cụ làm vườn thông thường. Mà cô thì ngược lại, không ngại bẩn, không sợ mệt lại còn làm việc rất thành thạo nữa.

Tiểu Ngưng lắc đầu, đem cỏ đã nhổ ném qua một bên: “Từ khi sinh ra đến nay, đây là lần đầu tôi đi làm cỏ xới đất. Trước kia nhìn trên TV, có thấy họ sử dụng qua những dụng cụ này như thế nào rồi!”

Cô chỉ là một cô gái lao động thu nhập thấp trong xã hội này. Không đất, không nhà, từ nhỏ đến lớn sống trong một căn phòng cho thuê cũ kĩ. Cô mới chỉ đặt chân đến vùng nông thôn một lần trước đây. Đó là nơi sống rất thoải mái, trong lành, đất đai mênh mông...

Cô hiện tại cũng tốt rồi, làm việc không thấy mệt mỏi.

“Ha ha ha! Chị đúng là một cô gái kì lạ!” Hải Uy cười cười. Sau đó lại tập trung vào làm việc. Hai người cùng nhau nói chuyện, một bên đàm, một bên tiếu, làm sạch đồng cỏ mà không biết mặt trời đã lên cao.

Bồn hoa lớn hơn mức bình thường. Cho dù bọn họ luôn luôn làm mà không nghỉ phút nào thì cũng chỉ được nửa bồn là cùng.

Đội chiếc mũ gấp từ giấy báo, mặt Tiểu Ngưng đỏ bừng, mồ hôi toát ra từng tầng. Hai bàn tay nguyên bản đã dính đầy bùn đất, miệng đắng lưỡi khô, căn bản đã thấm mệt. Cô dừng công việc lại, lấy mấy tờ báo quạt quạt cho mát, ống tay áo đồng thời cũng đưa lên lau mồ hôi trên mặt.

“Chị Ngưng! Uống chút nước đi này!” Hải Uy không biết từ đâu lấy ra hai chai nước khoáng, ném cho Tiểu Ngưng một chai.

Tiểu Ngưng theo phản xạ tiếp nhận. Chỉ là, cô thấy khó khăn khi nhìn xuống bàn tay mình. Nếu cô mở nắp bằng bàn tay này thì thế nào đất bẩn cũng bám vào miệng chai. Thật là bẩn!

Hải Uy hiểu được phiền nhiễu trong lòng cô, đã nhanh tay hơn mở nắp: “Đây! Được chưa?”

“Cám ơn!” Tiểu Ngưng mỉm cười nói. Sau đó ngửa cổ, uống nước giải khát. Bởi vì miệng quá khô cho nên cô uống rất mau. Dòng nước trong veo từ khóe miệng chảy xuống cổ, rồi theo những đường cong trên quần áo của cô.

“A...” Cảm thấy trước ngực có chút mát lạnh, Tiểu Ngưng vội vàng buông chai nước ra, vuốt hai má. Trên khuôn mặt cô bỗng xuất hiện những vết đất

bản kéo dài.

“Ha ha ha...” Tiểu Hải Uy sang sảng cười to: “Ngưng! Chị thật hậu đậu!”

Ban đầu, Tiểu Ngưng còn không hiểu. Bất đắc dĩ sờ soạng lên mặt mới tỉnh ngộ. Nhất định trên mặt cô có bùn bẩn: “Ai nha...” Cô chặt vật kêu lên một tiếng, sau đó theo bản năng đưa ống tay dính bùn lên lau.

Nhưng, cô quên mất ống tay áo của mình cũng dính bùn rồi. Càng lau thì khuôn mặt càng đen, đến cuối cùng biến mình không khác gì tượng đất.

Tiếng cười của Hải Uy cũng theo đó tăng lên, sắp đạt đến mức không chịu nổi.

Nhìn thấy cậu ta đang cười mình, Tiểu Ngưng tức giận nhưng cũng không thể làm được được gì. Cô luôn hiểu phản ứng của con người là không thể ngăn cản.

Hải Uy cầm qua một miếng khăn giấy, duỗi thẳng cánh tay muốn giúp cô lau má.

Cậu vẫn còn muốn cười, thở hổn hển nói: “Chị Ngưng chớ có lộn xộn! Để tôi giúp chị!”

Bởi vì trong mắt của Tiểu Ngưng, Hải Uy chỉ giống như một cậu bé. Cho nên cô cũng khó chịu, để mặc cậu ta lau má giúp mình.

Mà động tác này của bọn họ trong mắt người khác lại trở nên vô cùng thân mật. Sắc mặt cứng nhắc, bàn tay gắt gao nắm chặt lại.

Hắn nín thở, đi đến bên cạnh bồn hoa, dùng một ngữ khí cực kì lạnh lùng nghiêm túc nói: “Hải Uy, nhiệm vụ hôm nay của cậu hoàn thành xong rồi sao? Hay là tôi bố trí công việc quá nặng cho cậu?”

Tiếng nói giống như ác ma ngay lập tức khiến hai con người đang đứng bên bồn hoa đột nhiên tách khỏi nhau. Hai người cùng đưa mắt về hướng phát ra âm thanh.

Tiểu Ngưng làm bộ chải lại tóc, tỏ vẻ không biết hắn. Tay lại cầm bay sắt, tiếp tục nhỏ đồng cỏ xanh nhạt kia.

Đường Hạo liếc nhìn cô một cái, tiếp tục chờ Hải Uy. Chậm rãi đi về hướng bọn họ, cước bộ của hắn không giận mà uy nghiêm như một kẻ vương giả. Hải Uy chống đỡ không được. Thấy hắn, cậu tỏ vẻ khẩn trương: “Cậu chủ à! Nhiệm vụ anh giao em đã hoàn thành từ hôm qua! Hôm nay muốn thả lỏng một chút!”

“Thả lỏng một chút? Cậu có phải muốn công ty mà ba mẹ cậu để lại bị đám lang sói ngoài kia xâm xé hay không?” Đôi mắt lợi hại của Đường Hạo nhìn thẳng vào mặt cậu ta, nghiêm khắc tựa như một người anh cả.

Hải Uy nhún vai, sau đó nhận sai: “Được rồi! Em đây sẽ trở lại. Cậu chủ có nhiệm vụ gì muốn giao không ạ?”

Cha của Hải Uy là ông chủ của một công ty may mặc tại Anh Quốc. Nhưng bốn năm trước, trong một lần đi du lịch cùng vợ đã không may gặp nạn qua đời. Hải Uy lúc đó mới mười bốn tuổi, căn bản không thể gánh vác nổi một công ty Đại Lương, nên luôn chịu sự khó dễ do đám người thân như lang như hổ kia.

Đường Lập Huân đem con trai của bạn tốt về nuôi dưỡng, muốn tự mình dạy dỗ, để cậu ta nhanh chóng tiếp quản được công ty của ba mình. Nhưng ông còn bận tâm quá nhiều chuyện, không có thời gian quan tâm nhiều cho nên để Đường Hạo dạy dỗ thay.

Mà Hải Uy bây giờ kiến thức đối với kinh doanh đã rất phong phú, quản lí xí nghiệp đã có chủ kiến riêng. Cậu ta hiện tại chính là đang chờ ngày trở về Anh Quốc, đối đầu với đám lang hùm kia.

“Cậu trước tiên cứ đến công ty, trợ lí của tôi sẽ giao nhiệm vụ cho cậu!” Đường Hạo vừa dứt lời, ánh mắt chuyển biến nhìn hắn, ý tứ rất rõ ràng, mời cậu ta rời khỏi đây ngay.

Hải Uy nhìn chằm chằm vào người đang cần mẫn làm việc kia, quan tâm nói: “Chị Ngưng! Nếu chị...! Những thứ này cứ để ở đây! Buổi tối trở về tôi sẽ làm nốt đồng cỏ....”

“Hải Uy, cậu không nghe rõ vừa rồi tôi nói gì sao?” Ngữ khí Đường Hạo toát ra vị chua loét, nhưng Hải Uy không để ý tới.

“Cậu chủ! Tôi đi đến công ty ngay đây!” Hải Uy hướng Đường Hạo khoát tay rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172

Đường Hạo nhìn thẳng vào Tiểu Ngưng. Một lúc sau, thấy cô không nhìn hấn lấy một cái, cánh tay hấn duỗi ra, ôm lấy cô vào lòng mình.

Cô ngã vào lòng ngực hấn, rất đau, nhưng không kêu lên thành tiếng, chỉ giãy dụa muốn né tránh hấn: “Anh sao vậy?”

Chiếc mũ giấy vì động tác vừa rồi mà trượt xuống, để lộ không ít những vết bẩn nhỏ trên khuôn mặt của cô. Khuôn mặt nhỏ nhắn lấm bùn đất.

Nhìn cô như vậy, Đường Hạo không nhịn được cười. Nhưng nghĩ đến lúc trước Hải Uy cũng được nhìn thấy bộ dạng này của cô, hấn cảm thấy khó chịu, coi thường thái độ đó. Trong lòng không thoải mái, nhấn chìm hoàn toàn ý cười.

“Chuyện gì? Cô không thấy tôi trở về hay sao?” Đường Hạo giật luôn chiếc mũ giấy xuống. Bộ dạng hiện tại của cô khiến hấn cảm thấy mất hứng.

Tiểu Ngưng mạnh mẽ đẩy hai tay của hấn ra, cầm chiếc bay sắt, đi đến một bên. Thanh âm ôn hòa, không chút cảm xúc: “Mừng anh trở về!”

“Nhìn tôi khác với hồi thăm tôi! Cô nghĩ rằng, tôi và cô là không khí sao?” Đường Hạo giật lấy cái bay trong tay cô, ném qua một bên, đòi co.

Nhìn bộ dạng bá đạo của hấn, Tiểu Ngưng quyết định rời đi. Bước ra khỏi bồn hoa, cô chuẩn bị đi về phòng. Hấn thích đứng nơi cỏ mọc tùm lùm này thì cô tặng lại cho hấn vậy!

Nhìn bộ dạng phong phanh của cô, Đường Hạo chỉ mất có ba bước là bắt kịp. Giữ chặt lấy bả vai rồi xoay người cô lại, ép cô phải nhìn hấn: “Bây giờ cô đang tỏ thái độ gì, hả?”

Tiểu Ngưng nhìn hấn, đôi mắt sáng ngời không chút thay đổi nói: “Tôi không biết! Thái độ của tôi làm sao không tốt? Tôi cảm thấy mình nên dùng thái độ này đối với anh!”

Hấn tàn nhẫn đối với cô, xóa tan tất cả những lý vọng cô đặt vào hấn. Cô bây giờ chỉ coi hấn như một kẻ xa lạ, không yêu, không hận. Bởi vì, yêu và hận cùng một người hao tổn tâm tư cùng sức lực như nhau. Hấn căn bản không đáng cho cô để bụng.

Cô tình nguyện coi hấn như một kẻ xa lạ, có như vậy trái tim sẽ không đau.

Bộ dạng bình tĩnh này của cô luôn khiến hấn phát điên. Hấn cảm giác mình vẫn không thể chạm được đến lòng cô. Đột nhiên, hấn đem thân thể của hấn nhích lại gần cô. Thân thể hai người gắt gao ở chung một chỗ.

Động tác này của hấn không thể không khiến Tiểu Ngưng ngược mắt lên nhìn. Hai tay cô bị hấn giữ chặt trong bàn tay to lớn của hấn: “Buông tôi ra! Quan hệ giữa chúng ta bây giờ không thể gần nhau như thế!”

Đường Hạo không khống chế sự giãy dụa của cô. Lặng lẽ nhìn gương mặt tà ác của hấn hiện lên trong con ngươi của cô. Hấn muốn hút lấy toàn bộ lời nói vừa mới thốt ra của cô, rồi sau đó phả ra hơi thở nóng hổi của mình.

Một không gian thân mật dễ dàng được tạo ra.

Tiểu Ngưng vì muốn không muốn để hấn thực hiện nên ngừng thở một lúc lâu. Nửa phút sau, ngạt thở khiến cô không thể không thở mạnh ra, hỗn hển phun ra khí tức nặng nề: “Khụ...Khụ...Khụ”

Nhìn hai mà ửng đỏ, bộ dạng ho khan không dứt của cô, Đường Hạo lại một lần nữa đắc ý cười, khoe môi gọi lên. Hấn tiến thêm một bước nữa, áp đôi môi của mình lên má cô: “Cô nói bây giờ chúng ta là quan hệ như thế nào?”

Tiểu Ngưng dùng bàn tay dính đầy bùn đất và mùi cỏ dại dán chặt lên miệng của hấn, không chế không nổi nộ khí nói: “Chúng ta bây giờ chẳng có quan hệ gì. Tôi chỉ là bị bắt buộc phải ở đây. Đường Hạo! Xin anh đừng có như bây giờ, những hành động đó thật khiến tôi buồn nôn!”

Đường Hạo tức giận, một tay giữ chặt lấy bàn tay bùn bẩn của cô, một tay khóa trụ miệng cô lại

“Im ngay!” Tiểu Ngưng kinh hoàng, mở to hai mắt nhìn hấn. Thân thể giãy giụa như một con rắn nước, cả hai bàn tay bẩn kia dùng hết sức, hung hăng cào lên mặt hấn.

Bỗng nhiên cả hai người đều nghe được một tiếng “Tê”.

Tiểu Ngưng cảm thấy trên mười đầu móng tay có một chút ít da. Còn Đường Hạo, trên mặt xuất hiện những vết xước đỏ đau đớn.

Hấn đột nhiên buông cô ra, đẩy cô ngã sang một bên.

Tiểu Ngưng nhìn bàn tay dính bùn của mình. Trên móng tay bây giờ có cả những sợi tơ máu. Cô lại nhìn lên mặt hấn. Ở đó, có mấy vết cào nông sâu, bắt đầu đỏ hồng, có cả máu. Có khoảng bốn đến năm vết cào, khuôn mặt của hấn trông đến thảm.

Tay hấn đưa lên, chạm vào những vết cào đó, hấn nhìn vào đầu ngón tay của mình, lộ vẻ không dám tin.

Tiểu Ngưng muốn lùi lại vài bước, nhưng sau đó nghĩ lại, xoay người muốn chạy ngay lập tức.

“Chết tiệt! Cô dám đối với tôi như thế này!” Hấn tức giận, giật tóc cô, không cho cô có cơ hội trốn thoát.

“Tôi vì sao không được đối xử với anh như vậy! Là do anh bất lịch sự với tôi trước! Đường Hạo, nói cho anh biết, anh không được phép chạm vào tôi!!” Tiểu Ngưng sợ quá mà ngửi khí lại trở nên cường ngạnh, mạnh mẽ. Đôi mắt cô mở to, không hề chớp mắt nhìn thẳng vào hắn, còn áp đảo hơn cả khi hắn nghiêm khắc nhìn cô.

Nhìn cô, toàn thân thẳng đứng, người bị cào cào kia không những không giận mà còn phóng ra một chút nhu tình, Đường Hạo hỏi: “Không được chạm vào cô? Vì cái gì mà không được chạm vào cô, hả?”

Tiểu Ngưng buồn bực hô lớn: “Đường Hạo, chính anh tự nói mà lại không nhớ được sao? Anh nói sẽ không gặp lại tôi, chẳng nhẽ bây giờ muốn nuốt lời!”

Đường Hạo nhướn mi, vẻ mặt không hiểu nhìn lại cô. Sau đó, ngón tay tà ác của hắn không đứng đắn sờ soạng giữa hai chân cô.

“Anh làm gì thế? Bỏ bàn tay bẩn thỉu của anh ra!”

Một tay hắn ôm chặt lấy cô, tay kia thì ở giữa hai chân cô. Hắn cẩn thận nói: “Cô hiểu sai câu nói của tôi rồi! Tôi nói không cần thân thể của cô, không tiến vào thân thể của cô nữa! Nhưng không có nói tôi sẽ không hôn cô!”

Nói xong bàn tay hắn lại chạm lên cánh môi của cô, xoa nắn qua lại, áp nghiền: “Ha ha ha...Phía dưới xấu rớt chẳng khiến cho tôi có chút hứng thú nào! Nhưng khuôn mặt và miệng của cô thì vẫn là..... Hiện tại cô không biết quý trọng sắc đẹp tài nguyên vốn có còn lại của mình sao? Tôi phải tận tâm mà hưởng thụ cho mỹ mãn chứ!

“Anh là tên hôn đản ! Bỏ ra! Ghê tởm!” Hai cánh tay của cô đều bị hắn bắt giữ để ở trong ngực, cô chỉ còn cách vừa kêu vừa thét lên.

Bàn tay to của hắn di chuyển chà sát trên khuôn mặt phiếm đen vì cháy nắng mặt trời của cô, ra lệnh nói: “Nói cho cô biết!Cô hết thấy đều là của tôi! Tôi nghĩ chạm vào cô thì tôi sẽ chạm vào, còn nếu tôi không muốn chạm thì cho dù cô có nhiệt tình đến mấy thì cũng thế thôi!”

“Anh đừng có nằm mơ! Tôi chán ghét anh! Ghê tởm anh!”Tiểu Ngưng vừa nói, vừa lộ ra khuôn mặt chán ghét cực độ hắn.

Hắn tùy tiện tỏ vẻ không sao, bắt quá chỉ thu hồi lại thái độ không đứng đắn, phoi bày một bộ dạng nghiêm chỉnh nói: “Tôi cho cô biết!Cô ngoan ngoãn ở trong này đừng có mà tơ tưởng treu hoa ghẹo nguyệt!!!”

“Tôi thích ai đó là tự do của tôi!” Tiểu Ngưng không hiểu lời hắn nói, cho là hắn lại đang ám chỉ đến Lương Bàn.

“Đáng chết! Cô đúng là chết cũng không thừa! Không có đàn ông là không sống được sao? Ngay cả một thằng bé cũng không tha hả?”

Tiểu Ngưng giật mình nhất thời cũng không hiểu nổi hắn đang muốn nói gì.

Chẳng lẽ là...

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173

“Sau này không được đến đây! Không được ra bồn hoa này!” Hắn không thể tiếp tục để cho hai người bọn họ có cơ hội ở cùng một chỗ, Hải Uy kia có vẻ rất hoan hỉ, còn muốn làm cả một thảm thực vật.

“Vì sao? Anh muốn tôi cả ngày chỉ được ngồi một chỗ ngây ngô như con ngốc sao? Cái gì cũng không được làm, không khác gì một con ngốc cả!” Mắt Tiểu Ngưng đỏ hoe, tức giận. Ở đây, cô sắp buồn đến muốn chết đi rồi, nếu tình hình này còn kéo dài nữa thì nhất định, nhất định sẽ.....

“Chẳng lẽ tôi không để cho cô làm gì với cô không tốt hay sao?” Đầu của cô gái này đúng là có vấn đề. Bao nhiêu cô gái mong muốn có được kẻ hầu người hạ com bung nước rớt, giang tay là có quần áo mặc vào người. Vậy mà, cô ta còn thấy không đủ, trả lại cho hắn lại là sắc mặt này đây!

“Không tốt! Một chút cũng không tốt! Anh giam tôi nơi này thì có thể, nhưng chỉ cần đừng khống chế hành động của tôi thì còn được! Tôi bây giờ cứ như một kẻ đần độn. Tôi không thể chịu đựng nổi! Tôi không muốn ở đây, không muốn làm kẻ ngu ngốc, không muốn là một loại kí sinh trùng bám vào kẻ khác!”

“Vậy cô muốn thế nào? Cô muốn làm gì?” Đường Hạo coi những lời vừa rồi của cô như là một loại biểu diễn: “Muốn là người giúp việc sao?” Hắn trào phúng hỏi.

Tiểu Ngưng không suy nghĩ, chân thật mà đáp lại luôn: “Đúng vậy! Tôi muốn trở thành một người giúp việc!”

“Tôi đề cô sống ở đây, hưởng thụ như một vị chủ nhân. Cô lại không thích, khăng khăng muốn làm một kẻ giúp việc! Ha ha ha ... Lục Giai Nung, cô không cần phải trước mặt tôi giả vờ khí khái, tôi ghét nhất chính là những phụ nữ diễn trò!”

“Thiếu gia! Xin cậu đừng làm tôi mắc cười! Tôi sao có thể là chủ nhân nơi này được! Tôi không phải....” Tiểu Ngưng lắc đầu: “Chủ nhân nơi này là anh. Tôi không phải là khách, cũng không giống người giúp việc ở đây. Đường Hạo, anh để tôi trong này làm tôi cảm thấy thật đáng xấu hổ. Đi ra ngoài cũng không dám, không biết những người ở đây nghĩ gì về tôi. Ngay cả ăn cơm cũng là một loại gánh nặng!”

Nói xong, cô cúi đầu, tựa hồ giống như đang tự gặm nhấm nỗi thống khổ này trong lòng.

Có lẽ gánh nặng tâm lý quá lớn làm cô không muốn bị người khác xem thường. Mỗi ngày để giảm bớt cơ hội gặp những người khác, cô chỉ dùng có một bữa cơm.

Người giúp việc gọi cửa hoặc muốn đem đồ ăn vào phòng cho cô, đều bị cô mở cửa nói đùa vui vẻ: “Giờ tôi đang giảm béo nên không muốn ăn đâu!”

Được vài ngày, những người giúp việc ở đây dần quen với quy luật của cô, chỉ nấu bữa trưa. Mà cô, chính lúc đó lại không có đói. Đợi đến lúc qua mười hai giờ trưa, mới lên vào phòng ăn tìm gì đó ăn tạm.

Có trời mới biết, cô sợ nhất là đói bụng. Một bữa trưa của cô vốn rất nhiều nhưng vẫn khiến cô đói bụng.

Mỗi khi đi tìm lấy đồ ăn, cô đều cố gắng ăn lấy ăn để, nhanh chóng giống như trộm. Chỉ sợ đám người hầu đang nghỉ trưa thấy được.

Ăn no một chút, nhưng lại ăn quá nhanh khiến thức ăn không tiêu hóa được . Mấy ngày này, trạng vị của cô không được tốt, dạ dày cũng đau vài lần. Mỗi lần đau lại khiến cô đồ cả mồ hôi hột.

Cô không muốn đói bụng. Cô chỉ muốn mỗi bữa được đường đường chính chính ăn một bát cơm thật to. Không muốn phải né tránh ánh nhìn của ai đó khi ăn giống như con chuột chạy vội qua đường sợ xe cán chết. Cô cũng muốn được chào hỏi mọi người một cách thoải mái, không muốn mỗi ngày ngồi không có việc gì, thỉnh thoảng lại vội vàng đứng lên như một kẻ bỏ đi, vô tích sự.

Cô đem lòng tốt của hân biến thành lòng lang dạ sói. Tốt! Cô được lắm! Cô sẽ được toại nguyện!

“Được! Bắt đầu từ ngày mai cô phụ trách lau dọn cả tòa nhà này. Tôi sẽ sai người phân rõ công việc cho cô! Hải lòng chưa?” Đường Hạo buông cô ra, khóe miệng nhếch lên hỏi.

Tìm lại được tự do, Tiểu Ngưng lùi về sau vài bước, gật gật đầu. So với tình huống hiện tại thì như thế vẫn tốt hơn nhiều.

“Vậy cô mau đi làm việc của mình đi! Cô gái nhỏ, nói cho cô biết nhé. Ngôi nhà này của tôi, mỗi phòng, mỗi ngày đều có người hầu quét dọn sạch sẽ. Ngoài ra còn có, hành lang, cầu thang, đại sảnh, tất cả mọi ngõ ngách đều phải sạch sẽ, không một chút bụi bẩn. Làm không xong thì đừng có mong đi ngủ!” Hân cố ý đưa ra yêu cầu hà khắc với cô. Các phòng ở đây, đa số là không có người ở. Một tuần quét một lượt là được, căn bản không cần mỗi ngày phải lau dọn sạch.

Hơn nữa, công việc ở đây không phải một ngày một người là có thể làm xong, trừ khi mỗi khắc mỗi giây đều không nghỉ ngơi, may ra còn làm xong kịp.

“Được! Tôi đã rõ!”

Nhìn bộ dạng cam tâm tình nguyện của cô, lửa giận trong lòng Đường Hạo một lần nữa lại bốc lên: “Tôi sẽ xem xem cô có đủ tư cách để trở thành người giúp việc ở đây hay không! Bây giờ thì mau đi quét dọn đi!”

“Đại!” Tiểu Ngưng nghe lệnh, xoay người rời đi, không có liếc nhìn hần lấy một cái. Cô biết hần đang muốn làm khó dễ cô, nhưng cô cảm thấy ít ra với thân phận là người giúp việc cô còn giữ được tôn nghiêm làm người.

.....

Làm việc bên vườn hoa cả nửa ngày, Tiểu Ngưng mới quay lại phòng mình. Bất quá, cô không có nghỉ ngơi mà đi xuống tầng trệt luôn, chuẩn bị quét dọn từng căn phòng ở đó.

Bởi vì không có ai ở lại đây, cho nên việc quét dọn thật sự khá nhẹ nhàng. Cô đã từng làm nhiều việc, tất nhiên sẽ có bí quyết quét dọn sạch sẽ mau lẹ.

Rất nhanh, cô ôm lấy cây lau, chuẩn bị lên lầu hai.

“Lục tiểu thư! Sao cô lại làm việc này?” Giọng nói kinh ngạc của một phụ nữ giúp việc đã có tuổi vang lên, sau đó vội vã nhanh tay bỏ cây chổi lau trong tay cô xuống. “Đây không phải việc của cô!”

Lần này, Tiểu Ngưng ngẩng đầu, tươi cười nhìn thẳng vào người phụ nữ đó nói: “Vú Từ! Đừng gọi cháu là Lục tiểu thư! Cháu không phải là tiểu thư gì cả, bây giờ cháu là người làm ở nơi này!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 174

Rầm.....

Loạt soạt.....

Choang.....

Trong vòng vài giây mà có đến ba tiếng động nối tiếp nhau vang lên khiến cho Tiểu Ngưng đang lau nhà theo phản xạ mà quay đầu lại.

Màu gạch men sáng trên sàn bị phủ bởi những mảnh thủy tinh lớn, nằm ngổn ngang bừa bãi, mà người đứng bên cạnh lại tỏ vẻ ngạo mạn nhìn cô.

Nồng đượm, nhẹ nhàng, những tiếng động đầy khiêu khích vang lên như lời nhún: “Đúng đấy! Là tôi đem nước đá tạt vào mặt cô đấy! Sao nào?”

Tiểu Ngưng lạnh lẽ, hít sâu một hơi, đem mười phần mặc niệm chất chứa trong lòng thả ra hết ngoài. Sau đó chẳng thèm liếc hắt, lẳng lặng đặt xô nước bên ngoài hành lang, mới đứng dậy. Cô dùng chổi lau nhà, quét hết đồng thủy tinh, thu vào một chỗ.

“Cô quả là biết thân biết phận, ha ha ha ! Bất luận chủ nhân có làm gì đi chăng nữa cũng im lặng, không có quyền tức giận!” Đường Hạo nhìn cô, thấp giọng nói.

Tiểu Ngưng giả vờ không hiểu lời của hắn. một người giúp việc thì không có tư cách cùng chủ nói chuyện. Việc cô cần làm chính là yên lặng làm việc.

Chính bộ dạng nhẩn nhục, chịu đựng của cô khiến hắn càng thêm tâm phiền ý loạn. Cô liên tiếp không chỉ một lần nói giữa bọn họ không hề có quan hệ gì. Cho dù có cũng chỉ là quan hệ chủ nhân và người làm.

Hơn nữa, hắn giận, giận vì cô còn cào hắn bị thương chỉ bởi không muốn hắn thân thiết với cô.

Nghĩ tới những điều này, lửa giận trong lòng hắn lại bùng lên, thiêu đốt hắn. Lúc cô cào hắn, hắn còn chưa nhận ra. Nhưng khi về phòng, nhìn gương mặt mình trong gương trông như mạng nhện khiến cơn giận của hắn lên đến cực điểm.

Đáng chết! Cô dám cào rách mặt hắn!

Đáng chết! Cô sao dám ngay trước mặt kẻ khác nói không có quan hệ gì với hắn!

Tốt! Nếu cô muốn làm người hầu đến vậy, hắn sẽ cho cô toại nguyện, tặng cho cô không ít việc để làm, làm không có lúc nào ngừng.

Nhìn đồng hồ, thấy thời gian bữa trưa đã đến, trên khuôn mặt hắn lộ ra một tia bồn chồn: “Từ bây giờ, cô quét dọn sạch sẽ đồng thủy tinh trong căn phòng này. Lát nữa sẽ có quản gia đến xem xét. Chừng nào quản gia nói nơi này sạch sẽ, cô mới được ăn cơm!”

Giữa trưa mà vẫn chưa ăn gì, bụng Tiểu Ngưng đã kêu lên rột rột. Nghe yêu cầu của hắn, Tiểu Ngưng tức khí, trái tim run run. Nhưng cô vẫn giữ bình tĩnh nói: “Dạ!”

“Cô có hiểu phép tắc không vậy? Lịch sự khi nói chuyện với người khác thì không được phép cúi đầu.” Đường Hạo ngạo mạn, lạnh lùng ra lệnh. Kỳ thật, đối với người khác hắn cũng không có yêu cầu nhiều, luôn luôn đối xử nhu hòa.

Tiểu Ngưng ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt đầy những vết cào của hắn, cung kính trả lời: “Dạ! Tôi sẽ dựa theo ý thiếu gia mà làm!”

Đường Hạo vừa lòng gật đầu, sau đó xoay người rời đi nhanh chóng.

Muốn lau sạch toàn bộ sàn nhà bị hắn làm như thế này, thì đầu tiên cần phải thu dọn đồng thủy tinh vỡ. Sau đó dùng cây lau nhà lau sạch toàn bộ, tránh người đi lại dẫm phải những mảnh vụn của thủy tinh.

Không lâu sau, một người đàn ông chừng năm mươi tuổi đi đến. Nhìn trái nhìn phải có chút béo nhưng bộ âu phục kiểu cổ vẫn đủ tinh thần lẫn uy nghiêm.

Tiểu Ngưng chưa từng gặp qua người này. Những người làm của sáu năm trước đều đã nghỉ việc, ngoại trừ vú Tù, những người còn lại cô không nhận ra.

“Tôi là quản gia nơi này! Thiếu gia sai tôi đến kiểm tra xem cô đã lau dọn xong chưa!” Ông ta tự giới thiệu thân phận của mình, sau đó đeo một đôi găng tay màu trắng vào.

“Xin chào!” Tiểu Ngưng gật gật đầu. Sau đó chỉ có thể đứng nhìn chằm chằm động tác của ông ta.

Chỉ thấy bàn tay đeo găng tay trắng của ông ta chạm đến cửa sổ ban công, xẹt qua một đường. Sau đó, bàn tay hướng đến trước mặt Tiểu Ngưng, mời

cô nhìn xem kết quả.

Quả thật, trên chiếc gương trắng đó có một chút bụi bẩn. Nhưng vách tường cùng với cửa sổ ban công kia căn bản sẽ không bao giờ nhìn thấy được trên có có bụi hay không.

“Cái này...” Tiểu Ngưng cùng đội quân gia thẩm tra. Kỳ thật, những điều này là hoàn toàn không thể tránh khỏi. Ai bảo cô không quét dọn thật sạch sẽ, kĩ lưỡng.

“Cô cứ nói đi!” Đường nhiên, lau một lần thì không thể sạch sẽ hoàn toàn được. Nhưng tiêu chuẩn kiểm tra của quân gia là rất cao, tuyệt đối không phải là hư danh. Vì vậy, người trong Đường gia không muốn làm khó người làm, nên cũng chỉ cho quân gia kiểm tra một lần qua sạch sẽ là được.

Mà Đường Hạo phái ông ta đến, Tiểu Ngưng hiểu rõ tình huống muốn làm khó dễ cho cô.

“Quả thật là, trong lúc tôi lau nhà thì vẫn có một số bụi sẽ bám vào cửa!” Có một số việc chính cô không thể khống chế được.

“Không cần phải giải thích! Tôi chỉ nhìn kết quả!” Quân gia tháo đôi găng tay dính bụi ra, vứt đi, sau đó lạnh lùng nói với Tiểu Ngưng: “Tiếp tục lau đi!”

“Ông...” Tiểu Ngưng muốn nói lý, nhưng ông ta lại xoay người bỏ đi, không thèm đếm xỉa đến lời của cô.

Cô chỉ có thể uất ức nhìn ông quân gia kia bỏ đi. Sau đó một lúc thì chấp nhận số mệnh, tiếp tục cầm giẻ lau tiếp cánh cửa sổ.

Tựa hồ giống như lời cô nói lúc trước. Vô luận cô lau thế nào thì vẫn có một lượng bụi mới rơi xuống, bám vào. Cô lau thế nào cũng không thể sạch nổi.

Cứ như vậy, một lần lại thêm một lần. Hơn mười giờ tối, chỉ thấy thân thể mong manh của cô vẫn cặm cụi trên hành lang làm việc.

Mệt là, cô dựa thân mình vào vách tường. Ngáp dài, trong khóe mắt cũng chảy ra nước mắt mệt mỏi.

Vừa mới xử lý xong công chuyện, Đường Hạo từ trong thư phòng đi ra đã thấy ngay một màn đó. Nhưng nhìn bộ dạng mệt mỏi của cô, hắn không thể mỉm cười như mong muốn.

Tiểu Ngưng nhìn thấy hắn, vội vàng che khuất miệng. Buông tay rồi lại tiếp tục làm việc.

Hắn đưa tay bỏ vào túi áo ngủ, mày kiếm nồng đậm nhăn lại hỏi: “Thế nào? Người giúp việc, thoải mái không?”

Chỉ cần cô nói mềm mỏng một câu, hắn liền đưa cô trở lại, ngồi trên vị trí nữ chủ nhân của nơi này.

“Tốt lắm!” Cô dùng giẻ ra sức lau chùi sạch cánh cửa. Chỉ có như vậy nhưng cũng chẳng biết liệu có ngăn bụi lại bám vào hay không?

Gương mặt của hắn rõ ràng run rẩy hai giây, sau đó môi mỏng nhấc lên, gằn từng chữ: “Xem ra, cô làm việc thật sự rất vui vẻ! Ha ha ... Tôi sẽ cho cô mỗi ngày được rất ... rất là vui vẻ!”

Nghe được lời nói cùng bộ dạng đắc ý của hắn, Tiểu Ngưng một bụng đầy ảm ức, nhin không được thét lên: “Đường Hạo, anh không thể nhỏ nhen như vậy được! Anh rõ ràng là đang làm khó tôi!” Tay nắm chiếc giẻ lau của cô run lên.

“Làm khó dễ?” Đường Hạo tỏ vẻ không hiểu ra sao, nhún vai. Một tay đưa đến trước mặt cô, vén những sợi tóc rối ra sau vành tai của cô, nói: “Ngưng! Là cô muốn làm người giúp việc mà! Người giúp việc cũng có tiêu chuẩn làm việc của người giúp việc như tôi nói đó, đâu có làm khó dễ cho cô!”

Tiểu Ngưng hất bàn tay của hắn ra, mắt sáng rực như hai hòn lửa: “Tiêu chuẩn làm việc? Anh dám nói đây là tiêu chuẩn công việc sao? Rõ ràng là việc mà anh cố ý áp chế lên tôi!”

“Không! Tôi không có nhầm chán đến vậy!” Đường Hạo lớn tiếng nói, sau đó lại tiếp tục vỗ vỗ gương mặt cô: “Ngưng! Đừng làm tôi buồn bực! Ngoan ngoan trở lại làm Lục tiểu thư đi. Tôi cũng không muốn nhìn em mệt mỏi thế này!”

Quên đi! Nếu cô không nói mềm mỏng với hắn được, vậy thì để hắn nói với cô.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 175

“Không! Cho dù có mệt chết thì tôi cũng muốn làm một người giúp việc! Còn hơn là phải sống không có chút tôn nghiêm nào ở đây!”, Tiểu Ngưng thẳng lưng, kiên định nói.

“Cô nói không có chút tôn nghiêm? Chẳng lẽ làm người đàn bà của tôi lại khiến cô không có chút tôn nghiêm sao?” Hắn lặp lại lời cô, mơ hồ không hiểu, tức giận, ra sức nắm lấy bà vai cô. “Nếu không có tôn nghiêm thì tại sao lại có biết bao nhiêu người đàn bà không biết liêm sỉ chạy đến muốn lên giường với tôi! Cô có biết không hả?”

Đường Hạo cũng không nói dối. Có rất nhiều phụ nữ không biết liêm sỉ, trước mặt hắn cởi bỏ hết quần áo, trong công ty cũng lại có không ít những nhân viên nữ chỉ có chút tư sắc cũng ham muốn được hắn cho vào ở trong biệt viện hưởng thụ. Đám phụ nữ đó không tiếc thủ đoạn nào để quyến rũ hắn, xua như trừ tà. Biết rõ hắn đã có hôn thê, sẽ không bao giờ cưới bọn họ, vậy mà vẫn tình nguyện làm bạn giường với hắn.

Chính là, hắn đối với đám phụ nữ đó không hề có chút hứng thú, dè bêu đuổi bọn họ đi.

Vì sao hắn chỉ thích có mỗi mình cô? Một lần cô đơn kia làm hắn tựa hồ sống không có nổi.

Tiểu Ngưng nghe thấy những lời đắc ý kia của hắn thì châm chọc cười: “Những người đó thích anh không có nghĩa là tôi cũng thích anh. Bọn họ không cần tôn nghiêm nhưng tôi thì muốn.” Nói xong, hai tròng mắt của cô nhìn hắn, khẩn cầu: “Đường Hạo! Nếu có nhiều cô gái thích anh đến vậy, xin anh hãy buông tha cho tôi có được không?”

Đường Hạo cảm giác mình bị cô hung hăng tặng cho một cái tát, sau đó quăng đi như rác rưởi. Tâm trạng của hắn cực kì không tốt: “Tôi chỉ cần cô ở lại bên tôi. Cho dù cô muốn làm người hầu cũng chẳng sao cả, tôi sẽ không ngăn cản. Nhưng buổi tối, tôi muốn cô thỏa mãn cùng tôi!”

Nói xong, không để ý đến phản kháng của cô, hắn đã chặn ngang ôm lấy thân thể cô, hướng phòng ngủ của mình đi tới.

“Anh buông tôi ra ! Đường Hạo! Anh quên những lời anh tự nói rồi sao? Anh nói không muốn đụng vào tôi, chiều nay anh cũng đã nói rồi!” Tiểu Ngưng đánh lên bờ vai hắn, hi vọng hắn có thể buông tha cho mình.

Hắn ôm cô, một tay khóa chặt cửa phòng lại, sau đó ném cô lên chiếc giường lớn.

Cô đè phòng nhìn hắn, sau đó nhảy ngay xuống giường. Nhưng không nhanh bằng hắn, hắn tóm cô trở lại, đem cô hoàn toàn đặt dưới thân mình.

Bị hắn đặt dưới thân, Tiểu Ngưng hoảng sợ rơi nước mắt. Hai tay đánh toan loạn vào người hắn: “Anhđã nói sẽ không, chạm vào tôi..hu hu? Anh đã nói...hu hu ...”

“Đừng có nhắc nhở tôi! Tôi đương nhiên không cần nhắc nhở. Tôi nói rồi, trừ phía dưới ra, tất cả ngoại ngoại tôi sẽ đều phải hưởng thụ!” Nói xong, hắn áp ngực mình lên vùng ngực mềm mại của cô. Hai tay cô bị hắn không chế đặt trên đỉnh đầu.

Lúc này, chớp mũi thẳng của hắn áp sát lên hai má xám ngắt của cô. Trong con ngươi đen của cô là bóng hình của hắn. Hắn rất thích được nhìn bóng mình hiện lên trong mắt của cô, thể hiện rất rõ cô đang nhìn hắn.

Cảnh tượng kinh khủng lần trước lại xuất hiện trước mắt khiến toàn thân cô run rẩy. Nước mắt tràn ra, thấm ướt những sợi tóc mai rối loạn hai bên: “Đường Hạo! Buông tôi ra! Xin anh tha cho tôi! Không cần.”

Hai hàm răng run rẩy va vào nhau, cánh môi của cô cũng đang run run theo.

Hắn nhận ra, cô đang quá sợ hãi. Là vì lần trước không tốt. Hắn hối hận lúc trước bản thân đã quá tàn nhẫn.

Môi mọng của hắn chạm lên cánh môi lạnh lẽo của cô. Nhẹ nhàng hôn lên, rồi thì thầm lời yêu thương, dụ hoặc: “Ngưng! Tôi sẽ không thô bạo như trước! Chỉ muốn hôn nhẹ em thôi! Thả lỏng! Tôi sẽ không làm em bị tổn thương nữa!”

“Không cần!” Cô khủng hoảng, loạng choạng. Bản thân vẫn không thể chấp nhận hành vi thân mật của hắn.

“Ngoan! Đừng có bướng bỉnh với tôi! Em cứ ngoan ngoãn yên lặng như trước kia! Chúng ta hãy giống như trước có được không?” Bọn họ đã từng có rất nhiều khoái hoạt cùng nhau, vì sao lại bị phá vỡ hết thảy mà biến thành như thế này?

“Không! Tôi sẽ không yêu anh! Sẽ không bao giờ yêu anh nữa!” Cô giống như người bị rút toàn bộ linh hồn ra khỏi cơ thể. Hai mắt trống ông, không tiêu cự, run rẩy nhìn hắn, nói ra từng câu từng chữ.

Lời hắn khiến cho Đường Hạo kịch liệt thấp thòm lo âu, nhưng vẫn hôn môi của cô: “Em quên giữa chúng ta còn có một đứa con hay sao? Hai chúng ta đã được định sẵn suốt đời này phải ở chung một chỗ! Ngoan ngoãn trở lại làm nữ chủ nhân của biệt thự này đi!”

Tựa như hôn được người mình thích, hắn vội vàng nhưng cũng rất nhẹ nhàng. Hắn sợ dọa đến cô.

Đầu lưỡi của hắn thăm dò trong miệng của cô, nhẹ nhàng trêu đùa, chào hỏi bên trong.

“A...” Đường Hạo kêu lên một tiếng đau đớn, sau đó gầy dựa muốn ngẩng đầu lên.

Lúc này, Tiểu Ngưng cũng đầu cho hắn có cơ hội rời đi. Cô cắn chặt lấy đầu lưỡi của hắn, hai cánh tay gắt gao ôm chặt lấy bà vai của hắn.

Hai má Đường Hạo bởi vì đau đớn mà hồng đỏ lên, trán nổi lên một giọt mồ hôi hột: “Ai da...ư...”

Tiểu Ngưng giống như phát điên, hung hăng cắn cắn. Đầu lưỡi của cô cảm nhận được vị tanh của máu đang tràn trong miệng. Lúc này, cô mới buông ra, thả lỏng cánh môi.

Đường Hạo từ trên người cô trở mình, chịu đựng nỗi đau đớn kịch liệt nơi đầu lưỡi. Loại đau đớn này so với đau trên thân thể còn hơn gấp mấy lần.

Tiểu Ngưng nhìn bộ dạng thống khổ của hắn, trong lòng lại cảm thấy áy náy. Nhưng rất nhanh cô tự thuyết phục bản thân mình phải bình tĩnh.

“Đường Hạo! Những điều này đều là do anh, ai bảo anh dám hôn tôi! Tôi không nhớ đã từng bị anh chạm qua trước kia như thế nào. Bất quá, hiện tại tôi là người giúp việc của anh. Điểm này xin anh hãy nhớ cho kĩ!”

Cô đứng trên mặt đất, run rẩy nói thẳng với hắn, rồi sau đó chạy nhanh ra khỏi phòng.

Một vài phút sau, đau đớn giảm bớt, Đường Hạo mới lau khô miệng. Chỉ thấy trên mu bàn tay hắn là một vết máu đỏ tươi.

Đường Hạo tức giận nhìn cánh cửa phòng đang mở rộng. Trong mắt hận ý đối với cô càng tăng.

Hắn đối xử với cô dịu dàng, tốt vô cùng tốt. Thế nhưng, cô lại một lần nữa cự tuyệt thẳng thừng hắn.

.....

Trở về phòng, chuyện vừa xảy ra khiến Tiểu Ngưng vẫn không ngừng run rẩy.

Thân thể chậm rãi trượt xuống dọc theo cánh cửa đã đóng chặt, hai che khuất mặt, khóc nức nở. Vì sao hắn cứ muốn quấy rối? Vì sao vẫn còn muốn khi dễ cô? Cô không cần hắn, không cần. Cô không muốn hắn đụng vào mình. Cảm giác đụng chạm với hắn sẽ chỉ khiến cô thêm ngàn lần sợ hãi.

Hắn vì sao ngay cả việc cô muốn làm một người làm nhỏ bé thôi cũng phá rối không tha? Chẳng nhẽ hắn muốn cô vạn kiếp cũng không ngóc đầu lên nổi hay sao?

Nước mắt như những hạt trân châu thi nhau rơi xuống. Đôi mắt ngập nước, trong đó chỉ nhìn thấy tuyệt vọng cùng một tương lai đầy khủng hoảng tình thần.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176

Tiểu Ngưng về mặt không phục nhìn sự tỉ mỉ, kĩ lưỡng nghiêm túc của quản gia. Ông ta bỏ chiếc găng trắng có dính một chút xú bụi đen cực nhỏ xuống, gương mặt vẫn cứng nhắc nói: “Được rồi! Hôm nay tạm coi như cô hoàn thành công việc!”

“Thật vậy chẳng?” Từ năm giờ sáng sớm bắt đầu thức dậy, Tiểu Ngưng luôn luôn quét chùi lau dọn, không dám nghỉ dù chỉ là một khắc cho đến tận bây giờ đã là hai giờ chiều. Thử hỏi chính mình, liệu có phải cô đã mệt mỏi quá mà nghe nhầm hay không?

“Đúng vậy! Cô có thể đi ăn cơm, nghỉ ngơi được rồi!” Kỳ thật, lão quản gia cũng biết tiêu chuẩn của mình là quá mức hà khắc. Nhưng nếu không như vậy, sao có thể quản lí nổi người khác, bắt họ phải phục tùng mình.

Tiểu Ngưng mỉm cười đau khổ, cúi đầu rối rít cảm ơn: “Cảm ơn, Tạ quản gia!” Nói xong, cô cầm lấy khăn lau nhanh chóng muốn chuồn nhanh khỏi đây, giống như sợ một khắc sau, ông quản gia lại đổi ý.

Cuối cùng cũng được một lúc nhàn rồi, tắm nước nóng xong xuôi một trận, Tiểu Ngưng hứng trí chạy đến bồn hoa hôm trước cô cùng Hải Uy thu dọn cỏ dại. Đến đó vẫn thấy cỏ chất đống ở đằng kia, đủ để nhận ra Đường Hạo giao cho Hải Uy không ít những công việc nặng nề, bằng không Hải Uy đã dọn đống cỏ kia đi rồi.

Không nghĩ nhiều, Tiểu Ngưng cầm lấy chiếc bay sắt, lại tiếp tục nhổ cỏ xới đất.

“Uhm...” Không biết ai đã gây xéo khiến những cây hoa mọc ở đây chẳng nhìn ra nổi hoa với lá.? Cô thật nghĩ không ra ai.

Trải qua mấy giờ cố gắng, cuối cùng cô cũng đã dọn sạch đống cỏ dại. Bồn hoa bị kẻ nào phá cũng đã sạch đẹp, những cũng cần phải chờ Hải Uy giúp đỡ trông lại một số cây.

Ngồi trên chiếc ghế đá nghỉ ngơi, Tiểu Ngưng nghĩ Hải Uy có lẽ sẽ mua được một số giống hoa mới giúp mình.

Kittttt... Chạng vạng, một âm thanh vang lên chấn động cả hoa viên yên tĩnh.

Phanh! Phanh! Kế tiếp là tiếng đóng cửa xe mạnh mẽ vang lên.

Không cần nghĩ cũng biết. Nhất định là hắn đã trở lại.

Trái tim Tiểu Ngưng trầm xuống, nhớ đến tình cảnh lúc trước, cảm thấy sợ hãi. Hắn liệu có tiếp tục khi dễ cô hay không? Bàn tay vô thức túm chặt lấy áo.

Đang lúc sắc mặt cô bắt đầu trở nên trắng bệch thì từ xa truyền đến tiếng của một phụ nữ nghe rất có duyên: “Đừng! Đừng như vậy! Lỡ có người nhìn thấy thì thật không hay!”

Thanh âm mờ ám kia trong tích tắc khiến Tiểu Ngưng quên thở, trái tim như bị buộc chặt.

“Không thích được tôi chạm vào sao, hả? Ừm...” Thanh âm ngả ngón truyền đến tai Tiểu Ngưng chính là giọng nói vô cùng quen thuộc với cô. Thanh âm mà mị suốt đời cũng không thể quên được nó là của ai.

Cô căng thẳng, khẩn trương, trong lòng như có thứ gì vừa bị lật đổ, tựa hồ như nhát dao đâm vào tim phổi. Đau đớn khiến cô ngạt thở, khó chịu vô cùng.

Thanh âm mờ ám kia ngày lúc càng rõ, cô thậm chí còn nghe được cả những tiếng ma sát, sột soạt....

Bọn họ tựa hồ đang đến gần chỗ cô..... Ngay gần.

Tiểu Ngưng đột nhiên ngừng đầu lên. Quả nhiên là có một nam một nữ đang cách chỗ cô không xa. Hành động của họ khiến người nhìn cảm thấy thật quá thân thiết.

Cô gái môi đỏ mọng dán chặt lên chiếc cổ của người đàn ông tà mị kia mà hôn hít.

Mà người đàn ông trước mắt nhìn cô gái chủ động trong lòng mình thì môi mông nhếch lên, mỉm cười.

Mà người đàn ông đó không phải ai khác chính là chủ nhân của biệt thự này – Đường Hạo. Còn cô gái trong lòng của hắn chính là nữ minh tinh điện ảnh và truyền hình, người đã từng có scandal tình ái với hắn – Kỳ Kỳ.

Đang hưởng phụ nữ trong lòng, ánh mắt chợt dời đi, lại nhìn thấy được người phụ nữ đang ngồi trên chiếc ghế đá gần kề. Thấy cô biểu cảm cứng đờ người, nơi khóe miệng nở ra nụ cười châm chọc.

Hắn cô ý dùng sức ra tăng những động tác thân tình. Bàn tay to lớn nổi lên trong chiếc váy ngắn của Kỳ Kỳ, để lộ cả chiếc quần nhỏ bên trong màu đồng. Hắn tiếp tục lộng hành trên vùng da thịt trần trụi của cô ta.

“Hạo! Đừng! Umm.....” Miệng nói “Đừng” nhưng ánh mắt thì lại đóng đưa, thất lưng phối hợp cùng những động tác càn rỡ của hắn, thanh âm không ngừng yêu kiều.

Tiểu Ngưng rút cuộc chịu không nổi, đứng lên khỏi ghế, muốn rời khỏi chỗ này ngay.

Cô vừa mới đi được vài bước về phía trước, thì một giọng nói lạnh như băng truyền đến từ sau lưng: “Thế nào? Gặp chủ của cô mà không chào một tiếng, đã muốn bỏ đi ngay, hả?”

Tiểu Ngưng dừng bước, thân thể từ từ xoay lại, cố gắng giữ bình tĩnh nhìn hắn, nói: “Xin chào!” Sau đó, muốn đi ngay lập tức.

“Cô không thấy bên cạnh tôi còn có một vị khách sao? Thật sự ngay cả một chút quy củ cũng không biết, sao có thể làm người hầu được!” Đường Hạo ôm sát lấy Kỳ Kỳ vào lòng, bàn tay to không ngừng tiến lên phía trên xoa nắn.

“Uh...” Kỳ Kỳ giống như thân thể không có xương cốt, dán chặt lên người Đường Hạo.

Được tổng tài của Đường thị quan tâm chiếu cố như thế, khát vọng của Kỳ Kỳ hoàn toàn bị phá bỏ, mắt tự nhiên bị người ta đùa giỡn nhưng cũng vẫn kiêu ngạo. Cô ta hếch cằm kiêu ngạo cùng Đường Hạo chờ đợi Tiểu Ngưng cất tiếng chào.

Trên gương mặt Tiểu Ngưng không để lộ ra bất kỳ xem thường nào nhưng ánh mắt thì lại tỏ vẻ chán ghét, giống như đang nhìn hai con chó động dục ngoài đường: “Xin chào, tiểu thư!” Đúng vậy, chỉ có chó mới ngang nhiên ở trước mặt người khác, không biết nhục nhã mà giao phối.

Sau khi nói xong, cô đưa mắt nhìn Đường Hạo, cố ý bỏ qua những hành động ghê tởm của hắn, nói kính cẩn: “Thiếu gia! Bây giờ tôi có thể đi được chưa?”

“Tùy tiện! Đúng rồi! Tối hôm nay tôi muốn ăn món thịt bò bít tết do cô làm. Nhớ làm thành hai phần!” Hắn dừng lại, sau đó hôn lên chóp mũi của Kỳ Kỳ, “Ha ha, bảo bối của ta thích nhất ăn bít tết đúng không?”

“Hạo! Anh thật tốt! Còn nhớ rõ em thích ăn cái gì?” Kỳ Kỳ cười mê hồn, ánh mắt khiêu khích nhìn người cô gái vô cùng bản thủ kia.

Lục Giai Ngưng! Cô làm sao không biết được cô gái này. Lúc trước giới truyền thông từng xôn xao so sánh cô với cô gái này. Hơn nữa, còn đem cả cô, Tiền Ly Nhi, và cô ta lên cùng một hàng để so sánh. Lục Giai Ngưng và Tiền Ly Nhi mới chính là những diễn viên chính, mọi người dễ dự đoán một

trong hai người này sẽ trở thành cô dâu của Đường Gia, nhưng tuyệt nhiên lại không có đưa cô vào.

Đáng chết! Thứ cô muốn đâu phải chỉ có vậy! Một năm qua, cô luôn ở bên bồi Đường Hạo, hẳn cũng rất thích thân thể của cô. Cô cũng không tin dựa vào chính mình mà lại không thể trở thành vợ của hắn!

Tiểu Ngưng hít sâu một hơi, bình tĩnh nói: “Xin lỗi thiếu gia, tôi phụ trách lau dọn, chứ không phải việc nấu nướng ở đây!”

Đường Hạo đột nhiên trở nên nghiêm túc, tập trung chú ý lên người cô, hỏi: “Sao? Thiếu gia tôi sai bảo mà cô dám không nghe theo, hả?”

“Thế nhưng, tôi không có phụ trách việc này!” Hai nắm tay nắm chặt, cô giương mắt nhìn hắn.

Đường Hạo nhướn mày rậm lên, mỉm cười nói: “Tôi sẽ phân phó lại công việc của cô. Ngoại trừ quét dọn, cô còn phải lo chuẩn bị bữa tối cho cả tôi nữa. Là chủ của cô, tôi có quyền này!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 177

Ngồi trước bàn ăn dài trải khăn lụa màu trắng là một đôi nam nữ tuổi trẻ. Nhưng bất quá, bọn họ cho người ta cảm giác không phải đẹp mắt mà là chói mắt.

Vú Từ đã lớn tuổi, nụ cười vẫn như cũ, nhẹ nhàng nhanh chóng đặt đồ ăn trông cực kỳ mê đắm lên bàn, cũng không nhìn vị thiếu gia chủ đang ngồi ở đó lấy một cái.

Nhìn chỗ đồ ăn đen sì đặt trên bàn, Kỳ Kỳ ra vẻ hoảng sợ cực độ thét lên với Đường Hạo: “Đây là cái gì? A.. đen như vậy sao mà ăn được!”

Kỳ Kỳ dùng chiếc đĩa của mình, chọc đi chọc lại chỗ thịt đen đó, vẻ mặt chán ghét cực kỳ.

Đường Hạo nhìn thịt bò trong đĩa của mình, mày kiếm hơi nhướn lên. Sau đó, rất tao nhã xắt lấy một miếng, bỏ vào miệng.

Kỳ Kỳ nhìn Đường Hạo ăn thứ thịt đen xì gì đó, hai tay che miệng: “Hạo! Thứ này... sao có thể ăn được?”

Dưới sự kinh ngạc há hốc miệng của cô ta, biểu tình của Đường Hạo cứng nhắc, không nói gì.

Cho đến khi vị hạt tiêu, ớt cay xè xộc vào trong cổ họng hắn, thiếu chút nữa làm hắn nôn hết ra những thứ kinh khủng trong miệng.

Sắc mặt Đường Hạo cực kỳ khó coi, nhưng cố nhẫn nại như muốn giữ lại thứ gì đó.

Nuốt xong thứ này thứ nọ, hắn nhanh chóng cầm lấy ly nước to, uống liền một hơi.

Đáng chết! Đầu lưỡi của hắn bị thương, thiếu chút nữa là muốn đứt làm đôi.

Người phụ nữ này đúng là muốn hại hắn. Hắn thích vị hạt tiêu đen, nên khi nhìn thấy đồ ăn đen xì hắn cũng không có cảm thấy phản cảm. Ngược lại còn thấy vui vì nghĩ cô vẫn nhớ được khẩu vị của mình. Thật không ngờ! Trên phương diện này, cũng là có cạm bẫy.

Người phụ nữ này đúng là càng lúc càng lớn mật, càng lúc càng không nghe lời.

Kỳ Kỳ nhìn bộ dạng Đường Hạo cũng biết thứ kia không ăn được: “Hạo! Em nghĩ đây không phải thứ để cho người ăn! Chúng ta phải dạy dỗ người giúp việc kia một chút cho cô ta nhớ lấy!”

Kỳ Kỳ cho là mình đã tìm được một cơ hội quá tốt để dạy dỗ cô gái lục Giai Ngưng kia. Một bên, cô ta khơi mào: “Em nghĩ cô đang có ý muốn hại chúng ta! Hạo! Phải kêu cô ta ra đây, chúng ta phải dạy cho cô ta một bài học!”

Đường Hạo không nói gì, uống rượu vang đỏ lạnh lạnh. Hương vị rượu nho thượng hạng là đầu lưỡi bị thương của hắn rất thoải mái.

Kỳ Kỳ thấy hắn không nói gì, cho là hắn ngầm đồng ý. Nhắc chân, xoay đế giày cao gót ba phân của mình đi thẳng đến phòng bếp.

Đường Hạo nhắc ly rượu lên uống, sau đó nở một nụ cười bí hiểm.

“Buông tay! Cô dựa vào cái gì mà lời tôi đi?” Tiểu Ngưng tức khí, tiếng nói từ xa truyền lại.

“Là thiếu gia của cô nhờ tôi đến phòng bếp lời cô lên đây! Thế nào? Ngay cả lời nói của ông chủ mà cô cũng không nghe sao?” Kỳ Kỳ vênh vác đắc ý

nói. Khí thế cô ta tựa như tự cho mình là nữ chủ nhân của ở đây.

Cùng khó trách, mấy năm qua Đường Hạo không dẫn bất cứ cô gái nào về đây, ngay cả vị hôn thê của hắn cũng rất ít qua lại. Hôm nay, Đường Hạo lại đưa cô về, đủ làm cho Kỳ Kỳ cảm giác như đứng trên cả núi vàng núi bạc, hoan hỉ, kiêu ngạo không thôi.

Tiểu Ngưng giãy dụa, muốn thoát khỏi cánh tay đang túm lấy mình của cô ta. Nhìn vào cô gái trẻ đẹp đó nói: “Thiếu gia có muốn gọi tôi cũng không phiền đến cô phải tự mình kéo tôi đến đây! Bất quá, cô chỉ một vị khách của thiếu gia thôi, đừng có tự cho mình là nữ chủ nhân của nơi này mà lên mặt làm càn!”

Lúc này, Tiểu Ngưng giống như con mím xù tất cả gai nhọn trên thân mình ra. Không chỉ là bảo vệ cho chính bản thân, còn có thể đâm ngược trở lại kẻ khác.

Kỳ Kỳ bị lời của cô nói cho không có chỗ lui, sắc mặt lúc trắng lúc hồng: “Cô...! Một kẻ đi ở cũng dám hỗn láo với tôi như vậy! Xem tôi trừng phạt cô thế nào!”

Nói xong, Kỳ Kỳ cao ngạo lập tức giơ tay lên cao, muốn cho Tiểu Ngưng một cái bạt tai.

Nhất thời phản ứng không kịp, Tiểu Ngưng ngây ngốc đứng đó, nhìn bàn tay đối phương, biết rõ cái gì sắp đến với mình.

Cánh tay đang giơ cao của Kỳ Kỳ bỗng bị một bàn tay to lớn khác giữ chặt lại: “Trong nhà của tôi, người làm của tôi mà phải phiền đến cô dạy bảo sao?”

“Hạo! Người ta... người ta chỉ muốn thay anh làm chút việc thôi mà!” Nhìn về mặt lạnh như băng của Đường Hạo, Kỳ Kỳ lập tức làm nũng nói.

Đường Hạo nhìn chằm chằm vào Tiểu Ngưng, khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh, nghiêng ngả nói: “Cô chưa từng nghe câu ‘đánh chó phải ngo mắt chủ’ sao?”

Tiểu Ngưng trong ánh lập tức xuất hiện hai ngọn lửa tức giận, sắc mặt trắng xám: “Đường Hạo! Bây giờ thì tôi hiểu tại sao từ miệng anh không bao giờ tuôn ra được ngà voi!”

Đường Hạo không ngờ cô phản ứng nhanh đến vậy, không mỉm cười nhìn thẳng vào cô.

“Hạo! anh xem cô ta....” Kỳ Kỳ muốn nói tiếp nhưng lại bị Đường Hạo chặn lại.

“Được rồi! Em đã lời được cô hầu gái của tôi lên đây, tốt lắm!” Đường Hạo hơi gọi khéo môi, ôn nhu kéo Kỳ Kỳ trở lại vị trí ngồi ban đầu.

Tiểu Ngưng trong lòng tự mặc niệm mấy con số, lần thứ hai tự mình mở miệng: “Thiếu gia! Anh gọi tôi đến không biết có chuyện gì?”

Cô biết rõ còn vờ hỏi hắn. Hắn là bởi vì chuyện món bít tết kia mới cho người gọi cô lên đây. Cô cố ý bỏ thứ này thứ nọ vào, làm trông kinh khủng nhất đưa lên cho hắn, xem hắn sẽ ăn nó như thế nào.

Cô cũng chẳng sợ hắn phát cáu. Lúc ở trong bếp đã chuẩn bị sẵn để đối phó với cơn giận của hắn rồi.

“Này! Còn hỏi sao? Cô làm gì thì tự cô rõ! Làm sao mà...”

Lời Kỳ Kỳ chưa dứt đã bị Đường Hạo chặn lại: “Kỳ Kỳ, món này ăn thật ngon đúng không? Mùi vị thịt bò rất hợp khẩu vị của em đúng không?”

“Cái gì? Hạo! Anh đang nói gì vậy?” Khuôn mặt trang điểm tí mỉ lộ ra sự kinh ngạc.

Đường Hạo vẫn mỉm cười ôn nhu, hai mắt chớp chớp dụ hoặc mê người, ra lệnh: “Kỳ Kỳ, ngoan, ăn hết chỗ thịt này đi!”

Kỳ Kỳ không dám chống lại, cầm lấy dao đĩa. Cố gắng chịu đựng vị hạt tiêu và ớt cay xè trong họng, ăn rất nhanh chỗ thịt bò bít tết trong đĩa của mình.

Tiểu Ngưng ghen hống, nhìn trần trối vào cô ta. Thứ kia rõ ràng ngay cả chó cũng không buồn ăn, tại sao cô ta lại cố gắng phải ăn ngon lành như thế cơ chứ?

Tiểu Ngưng không dám tin nhìn Đường Hạo. Bộ dạng hắn ta lúc này nhàn nhã như không. Không hề tức giận dọa người, không hề tàn nhẫn ra tay phạt người khác. Cô gái kia không phải là nữ minh tinh, bạn gái của hắn hay sao? Tại sao phải cố ép cô ta ăn cái thứ đáng sợ kia vậy?

Hắn là người nắm quyền, chẳng phải nếu muốn tất cô thì có thể ta tay ngay được sao?

Thấy Kỳ Kỳ ăn hết chỗ thịt bò trong đĩa, Đường Hạo mỉm cười rút từ trong người một tờ chi phiếu, viết nhanh lên đó mấy con số rồi, giật ra đưa cho cô ta.

Trong lòng tức giận, nhưng nhìn con số trên tờ chi phiếu Kỳ Kỳ mỉm cười ngay. Đứng lên rời khỏi ghế của mình, ngồi vào lòng người đàn ông ác độc khó đoán: “Hạo! Anh thật là tốt!”

Đường Hạo nheo chớp mũi của cô ta: “Ha ha, em đủ đáng yêu! Đàn ông luôn thích chọc những cô gái đáng yêu mà!”

Kỳ Kỳ hôn hờ trong lòng hần, dâng lên đôi môi đỏ mọng của mình.

Đường Hạo để yên cho cô ta tùy ý hôn lên gương mặt của mình. Lục Giai Ngưng à! Cô muốn dùng thứ đồ khó ăn kia để hồng trả thù tôi, tưởng sẽ có kết quả tốt sao? Hần sẽ không để cô được như ý.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178

Lục Giai Ngưng, gương mặt trắng bệch vừa mới đi trở về phòng. Đường Hạo đi theo ngay sau cô, hai tay rúc trong túi quần, cười như không nhìn cô.

“Còn có chuyện gì sao? Thiếu gia!” Cô thu hồi lại sự đau lòng cùng cảm xúc chua xót trong lồng ngực, cố gắng giữ dáng vẻ bình tĩnh. Nhưng đôi má nhợt nhạt, không huyết sắc lại bán rẻ cô trong lúc này.

Đáng chết! Vì sao mình phải đau lòng, phải khó chịu? Tất cả những điều này đều là do mình có cảm xúc thật thái quá. Hiện tại mình cũng chỉ là một người làm ở đây thôi.

Tiểu Ngưng trong lòng yên lặng, tự khiển trách bản thân mình.

Đường Hạo thông thả bước đến gần cô, đẩy cô tiến sát đến vách tường. Đưa tay lên gương mặt của cô, hần hỏi: “Sắc mặt em sao lại trắng như vậy? ”Hần nghiêm ngâm nhìn cô.

Lục Giai Ngưng đẩy hai tay hần sang một bên, nói: “Sắc mặt tôi thế nào cũng không cần anh phải quản!!”

Đường Hạo từ phía sau ôm lấy cô. Hai tay giống như sắt thép, vây chặt cô trong lồng ngực của mình: “Ngưng! Nói cho tôi biết, em đang ghen phải không? Không thích tôi với cô ta ở cùng một chỗ đúng hay không?”

Có trời mới biết hần đưa Kỳ Kỳ về đây chỉ là muốn làm cho cô tức giận, khiến cô phải ghen lên. Hần muốn chứng tỏ cô đối với hần có cảm giác, chính là cô thích hần.

Tiểu Ngưng nhìn hần, nhún nhún vai nói: “Sao lại phải ghen? Anh là ông chủ của tôi, anh ở cùng ai ở chung một chỗ, tôi nào dám có ý kiến gì!”

Cô nói tựa như gió thoảng mây trôi, không liên quan gì đến mình.

Sự đắc ý trong mắt Đường Hạo biến mất nhanh như chớp: “Em thật sự một chút cảm giác cũng không có hay sao?” Nhìn sắc mặt trắng bệch lúc cô rời khỏi phòng ăn, hần đã nghĩ cô nhất định rất đau lòng.

Nhưng bây giờ, nhìn sắc mặt của cô tựa hồ như chẳng có chút cảm giác gì.

Tiểu Ngưng cười nhạt, cười đến uyển chuyển như hoa thom nỏ rộ giữa gió xuân phoi phới, đẹp không sao tả xiết: “Anh muốn hỏi tôi có cảm giác gì phải không? Cảm giác của tôi chính là như trút bỏ được gánh nặng, sau này anh sẽ không làm phiền đến tôi nữa!”

Nói đến đây, trái tim Tiểu Ngưng giống như có một con dao cực sắc đang cắt từ từ từng nhát một. Đau đớn, con đau lan truyền đến tận lục phủ ngũ tạng trong người cô. Nhưng rất nhanh trên khuôn mặt cô lại mỉm cười một cách sáng lạn, che dấu đi cảm giác đau đớn đó.

Đường Hạo thu hồi toàn bộ cảm xúc của mình lại, trên khuôn mặt lại không biểu tình gì, tiến gần đến phía cô: “Em nghĩ rằng tôi có cô ta rồi thì sẽ bỏ qua cho em thì hơi bị lắm rồi đó!”

Cảm giác toàn thân hần như khối băng lạnh ngàn năm, phát ra những tai lạnh kinh người. Tiểu Ngưng nhìn không được mà toàn thân run rẩy, nói: “Thiếu gia! Tôi còn phải nghỉ ngơi! Mời anh ra khỏi phòng tôi ngay!”

“Em không có quyền ra lệnh cho tôi! Là em, chính em phải phục tùng mệnh lệnh của tôi!” Nói xong, Đường Hạo ôm chặt lấy Tiểu Ngưng, cùng nhau hạ người xuống chiếc giường lớn.

Cùng lúc đó, môi hần hôn lên cánh môi của cô, thân thể hần đè thấp lên cô.

Từng bị cô cắn lưỡi, đương nhiên sẽ không cho cô có cơ hội thứ hai. Hai tay hần gắt gao bắt giữ lấy tay của cô, dùng cà-vạt trói chặt lên phía đỉnh đầu.

Không hề có khả năng chống cự, Tiểu Ngưng để mặc cho hần muốn làm gì thì làm. Nước mắt bị thương từ nơi khóe mắt cô chảy ra.

Khi môi mọng của hần rời khỏi cánh môi của cô thì bắt gặp ngay những giọt nước mắt nóng hổi đang rơi xuống, sắc mặt lại càng trở nên âm trầm đáng sợ

: “Đừng có khóc! Càng khóc tôi lại càng muốn chạm vào em!”

Hắn thô lỗ gạt đi nước mắt, hung hăng nắm lấy cằm của cô: “Em càng khóc thì tôi sẽ lại càng chạm vào em. Vậy, em có giỏi thì cứ khóc thật to lên xem nào!”

“Không cần! Anh đã nói sẽ không chạm vào tôi rồi cơ mà!” Cảm giác ghê tởm khiến cô muốn nôn khan. Hắn dùng đôi môi vài tiếng trước còn hôn người phụ nữ khác để hôn cô, hơn nữa lại còn dùng bàn tay đã chạm qua thân thể của người phụ nữ khác để chạm lên thân thể của cô. Điều này thực làm cô cảm thấy quá ghê tởm.

Nhìn bộ dạng khóc lóc của cô, thật sự hắn đã bị chọc đến mức nổi trận lôi đình.

Xệt, xệt... Những chiếc cúc trên áo sơ mi của cô bị giật ra thô lỗ, rơi vương vãi trên mặt đất.

Tiểu Ngưng đau đớn muốn chống cự. Nhưng hai tay bị trói, chân bị hắn đè nặng lên, chỉ còn cách ngửa đầu chịu đựng nỗi đau bị hắn giày vò.

“Đợi một lúc, em sẽ biết tôi không có nói dối mà!!” Hắn cười yếu ớt một cái.

Tiểu Ngưng không ngừng khóc lóc giãy dụa, nhưng hành động của cô chỉ làm cho hắn càng cảm thấy khoái hoạt hơn. “Đường Hạo! Không phải anh có Kỳ Kỳ rồi sao? Nếu muốn thì hãy đi tìm cô ta, đừng có hạ nhục tôi!”

“Câm miệng! Hiện tại tôi chỉ muốn ở trên thân thể của em...” hắn cuồng vọng. Ngón tay linh hoạt giật chiếc cúc trên quần của cô, nhanh chóng kéo xệt khóa xuống.

Cô gái đáng chết, còn muốn hắn đi tìm cô gái khác!

“Không....” Tiểu Ngưng dùng hết sức, đầu lắc qua lắc lại, loạng choạng thống khổ gào thét: “Anh đã nói sẽ không chạm vào tôi! Anh đã nói....”

Nháy mắt, cô hiểu rõ hắn có ý đồ gì. Hoảng sợ, ngượng ngùng, thân thể không ngừng vặn vẹo: “Đừng! Anh không thể! Cút đi! Buông tôi ra!”

“...”

“Không! Tên hỗn đản này, buông tôi ta... Tôi chán ghét anh.... Ghét anh...” Cô quá thật to, nhưng thân thể run rẩy đến muốn chết kia lại hoàn toàn tương phản với lời nói của cô.

“Phụ nữ dối trá! Thân thể em còn thành thật hơn em nhiều. Bất quá, mặc kệ em có muốn hay không, tôi nhất định cũng phải có được em!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179

Cô xui xẻo trong lòng hắn, cơ thể phiếm hồng đầy những dấu vết hoan ái. Nhịn không được cô khóc thút thít, tức giận không phải vì đau đớn thể xác mà tức vì chính bản thân mình. Rõ ràng là chán ghét, thù hận hắn, nhưng khi được hắn ân ái tà ác thì thân thể lại có cảm giác như được thỏa mãn!

Cô thật sự rất đau, thống hận chính bản thân mình, chỉ muốn chết ngay lập tức.

Hơi thở dần ổn định lại, bàn tay to lớn của hắn lại bắt đầu di chuyển tấm lưng của cô.

Ánh mắt tập trung vào một dòng màu đỏ phía dưới cổ của cô. Ngón tay hắn lướt nhẹ trên từng chữ cái, từ đáy mắt lộ ra những tia cảm xúc phức tạp.

Yêu chiều nhìn từ cánh tay đang bị trói chặt của cô, từng ngón tay chậm rãi chạm đến cũng phong doanh, hắn thì thào: “Ngưng! Có phải rất thoải mái đúng không? Thân thể em căn bản không có chán ghét tôi như vậy, đúng không?”

“Không! Đường Hạo! Anh đừng có mơ tưởng, những hành vi bây giờ của anh thật đáng xấu hổ. Tất cả đều khiến tôi ghê tởm đến buồn nôn!” Cô cố gắng chống đỡ thân thể, ánh mắt tràn đầy hận ý mãnh liệt.

Trên mặt vừa mới xuất hiện tia vui mừng lại bị cô hung hăng giáng cho một cái tát vô hình, hắn tức giận cuồng nộ nói: “Mặc kệ em có hận tôi như thế nào, thì thân thể của em thành thật tố cáo em rồi! Em thích được tôi chạm vào có đúng không?”

Lời nói của hắn khiến cô vô lực phản bác lại cho dù là muốn chứng minh: “Cái đó thì có gì lạ! Chỉ là phản ứng kích thích tình nhục dục bình thường. Nếu là một người đàn ông khác thì cũng sẽ như vậy thôi! Tôi cũng sẽ thích, sẽ run rẩy!”

Hắn lần lượt chứng minh lại bị cô lần lượt vô tình phản bác lại, trái tim càng lúc càng trầm xuống. Vì một câu “Người đàn ông khác thì cũng sẽ như vậy”

của cô khiến hắn muốn điên lên.

“Tốt! Nếu em đã tùy tiện đến vậy, tôi lại càng muốn em thêm một nữa, cũng như nhau cả mà!” Hắn mỉm cười tà ác, bạc môi gọi lên. Thân thể cuộn chặt lấy cô, ép cô phải đối diện với chính mình.

Lúc này đây, hắn muốn phá vỡ hoàn toàn về mặt bình tĩnh của cô.

“Không được! Anh...” Cảm nhận hắn ở tận sâu trong cơ thể mình, cô đau đớn thét lên. Dục vọng của hắn quá lớn khiến cô không chịu nổi.

Hắn không kiềm chế được, gầm lên một tiếng rồi ra khỏi cơ thể của cô. Nhìn người dưới thân mình, hắn biết hắn đã thành công trong việc chinh phục cơ thể của cô, thỏa mãn mà mỉm cười. Đứng dậy, hắn mặc lại quần áo, xoay tẩm lưng trần của mình lại, hắn đưa tay cời dây trói trên hai cánh tay của cô.

“Ha ha, em hãy nghỉ ngơi cho thật tốt! Ngày mai chúng ta lại chơi tiếp!” Hắn tiếp tục ghé sát bên tai cô, nói những câu không đứng đắn.

Hai cánh tay tìm lại được sự tự do nhưng không còn một chút sức lực nào cả, nếu không nhất định cô sẽ cho hắn một cái tát: “Đường Hạo! Anh... Vì sao?... Vì sao lại hành hạ tôi như thế này? Có rất nhiều cô gái tình nguyện để anh chạm vào cơ mà. Kỳ Kỳ chẳng phải rất được anh yêu thích hay sao? Cả Tiền Ly Nhi nữa, cô ta cũng sẽ tự nguyện dâng mình cho anh! Tại sao không đi tìm bọn họ? Đường Hạo! Xin anh đừng đến tìm tôi nữa có được không?”

“Em thật sự muốn tôi đi tìm người phụ nữ khác hay sao?” Trầm lặng vài giây, hắn đột nhiên hỏi.

Tiểu Ngưng không do dự gật đầu, lặp lại một lần nữa: “Đúng vậy! Đúng vậy! Đúng là tôi muốn vậy! Xin anh đừng trêu đùa tôi nữa, có được không?”

“Được! Tôi sẽ thỏa mãn yêu cầu của em!” Nói xong, hắn mang theo nụ cười tàn nhẫn thoáng qua, đi ra khỏi phòng Tiểu Ngưng.

Nhìn cửa phòng lần thứ hai bị đóng sập lại, Tiểu Ngưng vội kéo lấy chăn, che khuất thân thể không một mảnh vải của mình lại.

Mệt mỏi, cô chậm rãi nhắm mắt, lại buồn ngủ.

Rầm...

Một tiếng rầm chấn động vang lên, Tiểu Ngưng vừa mới đi vào được giấc ngủ lại giật mình, hai mắt mở to.

“Hạo! Vì sao lại muốn đưa em đến căn phòng này vậy?” Toàn thân mặc đồ ngủ, Kỳ Kỳ giống như gấu koala, hai tay hai chân cuộn lấy thân thể của Đường Hạo.

Ngẩng cao đầu, cô ta giống như đói khát hôn nồng nhiệt lên đôi môi của người đàn ông đang ở trên cơ thể mình. Người đàn ông phát ra từng tiếng gầm nhẹ, ngắt quãng đáp trả lại sự nhiệt tình của cô gái dưới thân nhưng ánh mắt lại hướng về phía người phụ nữ khác cũng đang ở trong căn phòng này.

Kỳ Kỳ khiêu khích nhún nhún bả vai trần, bộ ngực phập phồng không ngừng cọ sát lên thân thể Đường Hạo.

Tiểu Ngưng đờ người. Giờ phút này, toàn bộ máu trong cơ thể cô đều ngừng chảy, đóng băng lại.

Đau lòng qua! Rất đau! Sự chua xót mãnh liệt lan tràn trong lòng của cô, tràn lên cả cổ họng, chỉ muốn phóng xuất ra ngoài. Mũi, mắt của cô đều hồng đỏ lên.

Đường Hạo buông Kỳ Kỳ ra, đè thấp đầu của cô ta xuống phía dưới.

Kỳ Kỳ đương nhiên hiểu hắn muốn gì. Cô ta quỳ thấp xuống, nhẹ nhàng thành thực kéo quần của hắn xuống, đem dục vọng mãnh liệt của hắn phóng thích ra ngoài.

Tiểu Ngưng không chế không nổi, buồn nôn. “Ọe!” Một ngụm chất lỏng chua chua từ trong miệng cô phun trên sàn nhà.

Thêm một lần nữa, cô nôn mửa như muốn nôn ra hết thầy ruột gan trong người. Cả thân người gập lại đau đớn, mở mắt lại nhìn thấy một màn hoan ái ghê tởm, cô lại nôn tiếp một lần nữa.

Không rõ có phải thật sự cảm thấy ghê tởm hay là không chịu nổi khi chứng kiến hắn cùng một người phụ nữ khác làm tình ngay trước mặt mình, tóm lại Tiểu Ngưng từ trước đến nay vẫn khá cố chấp bảo thủ nên không thể chịu nổi một màn kích tình như vậy, vội vàng quần lấy chiếc chăn đơn màu trắng, chân trần chạy thẳng ra ngoài.

Đêm nay, mưa lát phát bay. Những hạt mưa nhỏ lặng lẽ, tinh tế rơi xuống bả vai trần trắng ngần của Tiểu Ngưng. Hai tay cô bung lấy mặt, mình, không có cách nào ngăn cản nước mắt rơi xuống và những tiếng nức nở thống khổ, nghẹn ngào muốn phát ra.

Vì sao? Rõ ràng chính cô không cần hắn, cũng chính cô yêu cầu hắn đi tìm người phụ nữ khác mà thân mật. Nhưng đến khi tất cả hiện hữu ngay trước mắt, một cảnh tượng kia khiến cô thật sự rất khó chịu, trái tim như bị ai đó cắt ra thành từng lát mỏng.

Không! Không! Cô không cần phải khó chịu!

Tại sao lại phải khóc? Cô mỉm cười một cách khó coi. Hẳn thích ai là việc của hẳn, ở cùng với ai cũng chẳng có liên quan gì đến cô. Cô cũng cầu mong hẳn vui vẻ mà mau đi thích người khác, đừng để hẳn tiếp tục đến làm phiền cô nữa!

Nhưng nước mắt đau khổ vẫn tiếp tục chảy xuống, sự ghen tuông trong lòng thì vẫn đang bốc lên, không hề giảm bớt.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 180

Toàn thân ướt đầm, lạnh buốt khiến Tiểu Ngưng không ngừng run lên, thân thể từ từ xụi lơ, ngã xuống con đường trải đá cuội nhỏ trong vườn.

Đang nghĩ ngợi trên đường đi tới phòng Đường Hạo xem thiếu gia có chuyện gì muốn thương lượng với mình, Hải Uy bỗng nhìn thấy một thân người màu trắng, đang nằm sấp trên đường, sợ tới mức há to miệng hét lên: “Ba mẹ ơi! Có quý!!!”

Cậu sợ hãi đến mức nhảy dựng lên. “Không đúng! Nếu là quý thì phải bắt mình đi mới đúng, dù sao mình cũng là cậu bé ngây thơ đẹp trai, nhưng là.... tại sao không hề nhúc nhích vậy? Là ai?”

Cậu chậm rãi tiến lại gần. Sau khi nhìn trái nhìn phải xác định chắc chắn không phải quý, cậu mới chậm rãi vén tóc dài phủ trên khuôn mặt người đó. Khi thấy hai gò má quen quen, Hải Uy mới vội vàng ôm lấy Lục Giai Ngưng: “Chị Ngưng! Chị.... Tại sao chị lại ở chỗ này?”

Hai mắt Tiểu Ngưng nhắm chặt, không có dấu hiệu tỉnh lại.

Hải Uy vội vàng ôm lấy thân thể Tiểu Ngưng, chạy vọt vào bên trong biệt thự.

Vừa đi xuống lầu, Đường Hạo đã bắt gặp ngay Hải Uy đang ôm Tiểu Ngưng từ bên ngoài xông vào.

“Thiếu gia! Chị Ngưng bị té xỉu ở bên ngoài! Phòng của chị ấy ở đâu vậy?” Hải Uy đứng trong đại sảnh nhìn Đường Hạo.

Đường Hạo mặt lạnh bước đến trước, đưa tay ra, muốn tiếp nhận lấy người phụ nữ của mình.

Hải Uy theo bản năng né tránh, lui sang một bên: “Không cần đâu! Tôi ôm chị ấy cũng được mà! Quần áo chị ấy ướt hết cả rồi, sợ làm bẩn người thiếu gia!”

“Giao cô ấy cho tôi!” Biểu tình trên khuôn mặt Đường Hạo hiện giờ rất nghiêm nghị, giống như Hải Uy cướp mất món đồ quý giá trong tay hẳn vậy.

“Ồ...” Hải Uy nhìn biểu cảm không thể khống chế được của vị thiếu gia kia, lúc sau giống như tỉnh ngộ, há hốc miệng: “Thiếu gia! Chị Ngưng đây... là... của anh?!”

“Cô ấy là mẹ của con tôi!” Đường Hạo nghiêng răng nghiêng lợi nói, giọng nói không to không nhỏ, lạnh lùng cướp lấy người đang hôn mê trên tay Hải Uy.

“Hả!?” Thì ra đây chính là nữ chính trong vụ ồn ào của thiếu gia Đường Hạo trước kia sao? Không sai! Tên của chị ấy là Ngưng. Minh thật sự quá ngốc, tại sao không sớm nhận ra?

Cũng không thể trách Hải Uy, cậu hằng ngày bận rộn chẳng có thời gian để ý đến những tin tức bát quái tùm lùm, không giống như đám bạn thích ngồi tán gẫu bằng những chuyện ồn ào trên báo hay những scandal trên mạng.

Đường Hạo không có nhìn Hải Uy, trực tiếp nhanh chóng ôm Tiểu Ngưng đi lên lầu.

Cẩn thận tắm nước nóng cho cô, rồi dịu dàng đặt cô nằm yên trên chiếc giường lớn.

Đầu óc hỗn loạn, Tiểu Ngưng chỉ cảm thấy thân thể được tắm nước nóng xong cực kì dễ chịu. Nhưng nỗi đau trong lòng khiến nước mắt bị thương của cô vẫn không ngừng rơi ra ngoài, cánh môi phiếm hồng không ngừng mấp máy: “Vì sao cứ muốn hành hạ tôi? ... Nhị Nhị... Dì muốn dẫn con đi mà... Nhị Nhị, con đang ở đâu?... Hu hu.. Mẹ ơi.....!”

Đường Hạo siết chặt lấy người cô, không để ý hiện tại cô đang hôn mê, lạnh lùng thì thào: “Lục Giai Ngưng, nằm mơ cô cũng mong thoát khỏi tôi sao? Vậy cứ tiếp tục mà mơ đi!”

Hàn Tú nhìn đứa cháu trai chạy vào, dịu dàng vỗ tay gọi: “Đương Dương! Lại đây cho bà nội hôn cái nào!”

Khoác cặp sách nhỏ trên vai, Dương Dương giống như không tình nguyện đi đến bên ghế sofa: “Bà nội! Cháu giờ đã lớn rồi! Xin đừng lúc nào cũng

hôn nhẹ cháu có được không ạ?!”

“Lớn hay nhỏ gì chứ? Cháu là cháu yêu của bà mà!” Hàn Tú ôm lấy thân hình nhỏ bé đáng yêu vào lòng, sau đó trên gương mặt của cậu bé hôn xuống một cái.

Dương Dương cảm thấy không thoải mái, giống như vừa có con gì cắn lên mặt của nó. Cậu bé rõ ràng không thích, nhưng lại không thể từ chối biểu cảm yêu thương của bà nội dành cho mình. Mỗi ngày hôn đến ba lần như vậy, nó không biết còn kéo dài đến bao giờ?

Ngàn vạn lần đừng có đến tận lúc nó lớn lên rồi mà bà nội vẫn còn làm vậy! Nếu như thế, nó biết để mặt mũi đi đâu!

“Dương Dương tan học về rồi sao? Vừa hay đi hái hoa quả cho con ăn rồi này! Lại đây, ăn thử xem, ngon lắm đó!” Tiền Ly Nhi bung đĩa hoa quả đã cắt tỉa đẹp mắt vào trong đại sảnh, trên mặt cô ta là nụ cười như một người mẹ hiền. Nụ cười này... cô ta đã phải luyện đi luyện lại, không biết mất bao nhiêu lần trước gương.

Đường Hạo nói sẽ kết hôn với cô, và muốn cô chăm sóc đứa con ngoài giá thú này của hắn. Cho nên, cô quyết định sẽ dùng toàn bộ năng lực của mình đối đãi với đứa con hoang này, thể hiện hình ảnh một người vợ ngoan hiền trong con mắt những người trong Đường gia.

Mà điểm này, cô đã diễn một cách quá xuất sắc! Hàn Tú và Đường Lập Huân đều rất thích cô.

Dương Dương nhìn người phụ nữ ăn mặc hoa lệ trước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn của nó hơi nhăn lại, căn bản không đáp lại lời cô ta. Người phụ nữ này khiến nó không thích. Cô ta giống như đang tự cho rằng mình là mẹ của nó vậy. Nó cũng có mẹ, không cần ở đây giả mù sa mưa, thật không thích chút nào!

“Dương Dương! Đừng nên không lễ phép như thế! Còn không mau cảm ơn đi đi!” Hàn Tú thúc giục.

“Nhưng cháu không có nhờ đi hái hoa quả hộ đâu, tại sao phải cảm ơn ạ?” Dương Dương tỏ vẻ không hiểu, bộ dạng trong sáng thuần khiết, ngữ điệu rất trẻ con hỏi lại.

Hàn Tú nhướn cao mi, giải thích cho cháu mình: “Đi làm cho cháu đồ ăn, cháu cảm ơn đi, đó chính là lễ phép!”

Dương Dương làm bộ còn không hiểu rõ hơn nói: “Nhưng cháu cũng không muốn ăn, đem thứ cháu không thích cho cháu rồi lại bảo cháu phải nói cảm ơn sao? Bà nội, cháu thấy rất khó chịu mà!”

Lời nói của Dương Dương khiến Hàn Tú á khẩu, không nói được gì.

Sắc mặt Tiền Ly Nhi rất tệ, lúc trắng lúc đỏ. Cô đường đường là một tiểu thư danh giá đi chăm sóc một đứa con hoang cho chồng sắp cưới đã là bao dung nhân nhượng cực độ rồi, thế mà, lại bị đứa con hoang này châm chọc lại mới tức.

Dương Dương từ người bà nội nó nhảy xuống, đi đến trước mặt Tiền Ly Nhi, lại nói thêm: “Đi à! Hoa quả vốn dĩ chỉ cần rửa sạch rồi ăn là ngon nhất! Hoa quả để nguyên như vậy mà bị cắt gọt ra sẽ bị mất đi hương vị ngon ngọt nguyên chất của nó!”

Dương Dương đang muốn nói cho đi ta biết: cháu có mẹ, đi làm những điều này chỉ là thừa thôi!

Kỳ thật, cậu bé muốn nói thẳng ra, nhưng nó ngại. Trước mặt lại đang có bà nội và người khác nữa, nếu nó nói như vậy thì người khác sẽ nghĩ mẹ nó không biết dạy con. Vậy nên, nó chỉ nói ầm ĩ, hy vọng người phụ nữ này hiểu được lời nó nói.

Tiền Ly Nhi đột nhiên cảm thấy thằng bé trước mắt mình thật đáng sợ, thực sự khiến cô có vài phần sợ hãi. Một đứa bé mới có mấy tuổi tại sao lại có nhưng suy nghĩ sâu xa ầm ầm như vậy?

Hàn Tú nhìn dáng vẻ đáng yêu của cháu mình căn bản không có để ý đến ý nghĩa mấu chốt ầm ầm bên trong. Bà không biết trong câu nói của đứa cháu trai mới có mấy tuổi của bà có ẩn nghĩa khác. Chỉ đợi đang vui vẻ nói: “Nếu Dương Dương thích ăn cả quả, thì lần sau sẽ không cắt chúng ra nữa vậy!”

Nghe được lời bà nội nói, Dương Dương thấy thật bất đắc dĩ nhưng vẫn làm ra vẻ ngây thơ tươi cười.

Tiền Ly Nhi bị bà cháu nhà họ bỏ ngỏ sang một bên, tức muốn chết nhưng vẫn tỏ vẻ tươi cười nói: “Bác gái! Cũng không còn sớm nữa, con phải về đây ạ!”

“Đừng! Đừng về! Hạo Hạo lát nữa sẽ về đây dùng cơm! Hôm nay, bác đã đặc biệt gọi nó về đây!” Hàn Tú nhanh chóng giữ cô ta lại.

Hạo Hạo!? Dương Dương cảm thấy thật ngỡ ngàng thay cho cha nó, có một đứa con – Đường Ngao Dương sáu tuổi lớn như vậy rồi mà bà nội vẫn còn gọi ba nó như thế.!

Tiền Ly Nhi gật đầu, nở một nụ cười nhu thuận: “Nếu bác gái muốn cháu ở lại, thì cháu xin vâng lời!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 181

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã vào đến đại sảnh vào nhà lớn của Đường Gia ngay lúc hai người phụ nữ vẫn còn đang nói chuyện.

Dương Dương từ người bà nội nhảy xuống trước, nhào vào lòng của ba nó: “Ba! Ba! Mấy ngày rồi ba không có qua thăm con! Mẹ đâu ạ? Sao mẹ không đi cùng ba đến đây? Không phải ba nói sẽ đẻ con và mẹ sớm gặp nhau hay sao?”

Đường Hạo ôm lấy con trai mình, hôn xuống má nó: “Ba dạo này rất bận nên không có rảnh sang thăm con được! Tiểu quý!”

“Ah! Vậy là tốt lắm rồi! Ba kiếm được nhiều tiền nuôi con và mẹ thì con mới tha thứ cho ba!” Một tiếng “mẹ” kia của Dương Dương đều truyền đến tai hai người phụ nữ đang ngồi trong phòng.

Lời nói của đứa cháu làm Hàn Tú cảm thấy thật xấu hổ, hướng ánh mắt xin lỗi nhìn cô con dâu tương lai đang ngồi yên lặng trên ghế: “Ly Nhi! Lời nói của trẻ con, ngàn vạn lần con đừng để bụng nhé!”

Tiền Ly Nhi dùng hết sức mới nặn ra được nụ cười thật dịu dàng, bao dung nói: “Vâng! Bác gái! Con hiểu mà! Bác yên tâm, con không sao!”

“Vậy là tốt rồi!”

Nhìn hai người phản ứng kịch liệt, Đường Hạo cũng không cho rằng lời nói của Dương Dương là không hay. Nhìn khuôn mặt nhỏ bé của cậu con trai, hần có gắng tìm kiếm những đường nét thuộc về người phụ nữ kia.

Nhìn đôi mắt của con, nhìn chiếc cằm của con... mọi thứ đều có đường nét của cô. Nhưng mà, không xong, những đường nét đó có sự pha trộn hài hòa với bản thân mình. Di truyền thật kỳ diệu. Đây là món quà thượng đế ban cho hần và cô. Đứa con là sự kết hợp tuyệt diệu giữa hai người...

Hần nhìn không được, tiếp tục cảm thán.

“Hạo Hạo! Ly Nhi đang ngồi rành rành ở đây mà sao con lại chẳng để ý gì đến nó vậy?” Hàn Tú ho nhẹ một tiếng: “Hạo Hạo! Ly Nhi muốn đi trung tâm thương mại mua một ít đồ. Mẹ tay chân già cả không đủ sức đi cùng nó được, dùng xong bữa cơm chiều con đưa nó đi nhé,”

Tiền Ly Nhi đương nhiên hiểu được ý của mẹ chồng tương lai, liền nói theo: “Hi hi! Anh Hạo! Làm phiền anh rồi!”

“Phiền cái gì chứ? Bằng không hai đứa các con mau chóng bàn bạc, việc kết hôn cũng đã xác định rồi, đi mua sắm nhân tiện chọn luôn những thứ cần dùng sau khi làm đám cưới đi!”

Đối với lời nói của mẹ mình, Đường Hạo không có hưởng ứng, cũng không phản đối. Không ai biết trong lòng hần rốt cuộc đang suy nghĩ điều gì.

Dùng xong bữa cơm chiều, Dương Dương cố ý nói muốn ba ra ngoài vườn chơi với nó, bà nội nói không được nhưng không thể lay chuyển được sự bướng bỉnh, làm nũng của trẻ con. Cuối cùng bà cũng đành chiều theo đứa cháu, nhưng căn dặn chỉ được chơi nửa giờ là cùng.

Dương Dương nhún vai. Kỳ thật, nó cũng chỉ muốn nói với ba nó vài câu mà thôi. Cậu bé nắm lấy tay Đường Hạo, kéo hần đến một chỗ yên tĩnh.

“Muốn nói gì? Nơi này không có người rồi!” Hần cũng đã thấu hiểu được phần nào tính cách của đứa con trai mình. Chỉ cần vừa nói là muốn ra ngoài vườn chơi với ba, hần đã hiểu ngay con trai có chuyện muốn nói với hần.

Mà hần nhìn bộ dạng ngập ngừng ấp úng của nó là đủ hiểu, chắc chắn là chuyện hần rất khó trả lời.

Dương Dương nhú mày nhìn ba nó.

“Không nói sao? Không nói thì ba đi vào nhà đấy!” Hần giả bộ cất bước xoay người tựa hồ phải đi.

“Không! Ba! Bọn họ...” Dương Dương giang cánh tay bé nhỏ của nó ra, chạy nhanh đến trước, ngăn cản Đường Hạo dời đi.

Nói xong, nó ôm chặt lấy thân thể Đường Hạo, khuôn mặt nhỏ nhắn tội nghiệp ngẩng lên: “Ba... Ba thật sự muốn cùng đi kia kết hôn sao?”

“Đây là chuyện của người lớn! Dù sao... Dương Dương à, ba vẫn yêu con mà!” Lời nói của hần không nặng không nhẹ, để cho Dương Dương biết chuyện này bây giờ cũng tránh được một số chuyện không hay sau này.

“Còn mẹ?! Mẹ phải làm sao bây giờ? Ba sẽ không cưới mẹ ả?” Dương Dương đẩy hần ra, hần la hần hần hét lên. Bỏ qua mọi lễ phép thường ngày, nó giống như một hiệp sĩ nhỏ dũng cảm đứng lên bảo vệ cho người mẹ yêu thương của mình.

“Mẹ con vẫn sẽ ở cạnh con! Hai chuyện này hoàn toàn khác nhau!”

“Cái gì mà hai chuyện khác nhau? Ba không muốn nói cho con biết đúng không? Ba muốn cho con một bà mẹ kế, con không cần, không cần...” Dương

Dương la lớn, tức giận đến mức nước mắt lăn chảy ra.

“Là con trai thì đừng có khóc lóc như vậy! Khó coi chết đi được!” Bị con mình lên án, Đường Hạo cảm thấy hổ thẹn, thậm chí còn có cảm giác tội lỗi.

“Con là một thằng nhóc! Nói chính xác ra chỉ là một đứa con nít!” Đàn ông con trai không dễ rơi nước mắt, những lời đó chỉ là lời của kẻ thích hành hạ người khác. Muốn khóc mà không được khóc còn cảm thấy khó chịu hơn: “Làm sao ba có thể bỏ rơi mẹ để đi lấy người khác? Mẹ sẽ rất đau lòng! Mẹ nhất định sẽ không để ý đến ba!”

Đường Hạo lạnh nhạt, tự cười nhạo trong lòng. Cô ta sẽ đau lòng sao? Chẳng phải cô còn mong hắn đi cưới người khác hay sao?

Cô thậm chí còn muốn hắn đi tìm người phụ nữ khác. Nếu cô thật sự thích thì hắn cũng chẳng cần phải đau lòng, thống khổ ở trước mặt cô. Hiện tại, hắn cũng chán là phải là một diễn viên làm rồi.

Dương Dương quệt nước mắt, nước mũi lên quần ba nó giống như trả được thù: “Ba! Nếu ba muốn kết hôn với người khác thì hãy trả con về bên mẹ, để con được ở cạnh mẹ có được không? Để cho mẹ và con cùng nhau bỏ đi thật xa... sẽ không bao giờ xem vào cuộc sống của mẹ và con nữa! Mẹ sẽ có bạn trai mới, và con tình nguyện để người khác làm cha mình chứ không để ai khác trở thành mẹ của con đâu!”

Chân mày Đường Hạo nhăn chặt lại, tức giận tóm chặt lấy cánh tay nhỏ bé của Dương Dương: “Đáng chết! Con có giỏi thì nói lại một lần nữa xem!” Hai mắt Đường Hạo mở to hết cỡ, gần giọng đe dọa nói.

Dương Dương tuyệt nhiên không có sợ ba nó phát uy, so với lúc trước còn gân cổ hét lớn hơn: “Con nói, nếu ba muốn lấy người khác thì hãy đem con trả lại cho mẹ. Mẹ và con sẽ rời khỏi ba. Con cũng sẽ để mẹ kết hôn với một người đàn ông khác. Con tình nguyện để người khác làm cha mình chứ không để ai trở thành mẹ kế của con!”

Đường Hạo đột nhiên giơ cao tay lên, chuẩn bị muốn giáng cho con một cái tát.

Dương Dương ngẩng cao đầu. Cậu bé không có chút sợ hãi nhìn ba của mình, không chút sợ hãi chấp nhận cái tát sắp hạ xuống kia.

Trong nháy mắt, nhìn dáng vẻ không chút sợ hãi của con, Đường Hạo như nhìn thấy hình ảnh kiên cường không phục của Lục Giai Ngưng.

Không như dự đoán, cái tát kia không rơi xuống, Đường Hạo tức giận hất tay xuống.

Nhìn bàn tay nắm chặt hạ xuống của cha mình, Dương Dương bây giờ mới bật khóc thành tiếng. Đúng vậy, nó bị ba nó dọa cho sợ hết hồn, khóc như mưa, ôm chặt lấy ba nó: “Ba... Ba... Ba... Con cũng không muốn có người khác làm ba của con cả! Con muốn cả nhà chúng ta được ở cùng một chỗ! Vì sao ba không lấy mẹ? Ba không thích mẹ hay sao?”

Nghe tiếng khóc, tiếng khản cầu đầy xúc động của con trai mình, trong mắt Đường Hạo cũng lộ ra vẻ đau đớn. Hắn đau lòng, tự nói ra: “Chính là... mẹ con không thích ba!”

Lần đầu tiên, Đường Hạo tự nói ra những lời trong tâm can của hắn. Hắn thật mình thật vô dụng, tình cảnh bế tắc, không lối thoát.

Dương Dương ngừng khóc, mở to hai mắt, ngạc nhiên: “Không thể nào! Mẹ chỉ thích ba thôi! Nếu không thích ba thì tại sao lại sinh ra con?”

“Có lẽ mẹ con không đành lòng vứt bỏ con!” Hắn đau khổ nói, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của con. Lúc trước hắn cũng tự hỏi qua câu này, nhưng hắn không dám hình dung đến đáp án.

“Không phải! Lúc trước con nghe mẹ nói với bà ngoại, mẹ chỉ thích ba thôi!” Dương Dương lắc đầu kiên quyết phủ định: “Lúc trước con nghe bà ngoại nói, mẹ không đi tìm bạn trai vì mẹ chỉ thích ba của Dương Dương thôi!”

Lời nói này của con đã làm khuấy động lên trái tim đang trĩu nặng của Đường Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 182

Hắn ngồi xuống, nhìn thẳng vào con trai của mình, giọng nói có chút run rẩy: “Thật vậy sao?... Mẹ con... đã nói... như thế sao?. Đây là... con không có... lừa ba đúng không?”

Dương Dương lau nước mắt trên mặt, trịnh trọng khẳng định lại: “Đương nhiên là thật! Mẹ đã nói rằng cả đời này mẹ sẽ không làm quen kết giao cùng ai, bởi vì mẹ thích ba, mẹ có Dương Dương là đủ rồi!”

Lời nói của Dương Dương khiến Đường Hạo kích động, giọng nói vẫn còn run rẩy. Từng tế bào trong thân thể hắn bây giờ đang nhảy múa, từng luồng khí

hưng phấn cao độ không ngừng tràn lên đại não của hắn, sự thâm trầm trên khuôn mặt giảm bớt, khóe miệng giật giật như muốn cười mà chưa biết cười thế nào.

Cô thích hắn!

Cô ấy thật sự thích mình!

Thật sự là, cô thích hắn, tại sao còn ba bốn lần rồi bỏ muốn thoát khỏi hắn? Tại sao không ở lại bên cạnh hắn, nói to rằng cô không yêu hắn?

“Ba .. Ba có thể không kết hôn với di kia không? Ba sẽ kết hôn với mẹ để một nhà ba người chúng ta đoàn viên!”

Trong lòng Đường Hạo bây giờ rối loạn cực kì. Sau bao nhiêu chuyện tổn thương hắn đã gây ra cho cô, liệu rằng cô có còn thích hắn? Hắn đã nhìn thấy trong mắt cô có sự chán ghét, có thù hận. Tất cả không có gat người.

Cô ấy còn thích mình không?

Những vấn đề này cứ liên tiếp xuất hiện trong đầu hắn khiến hắn bấn loạn hít thở không thông. Hắn gơ tay vuốt vuốt ngực, để đột sóng mệnh môn trong lòng lắng dịu lại. Hắn muốn gặp cô ngay, muốn hỏi cô có còn yêu thích hắn không? Tại sao lại một lần nữa muốn rời bỏ hắn?

“Dương Dương đừng làm phiền ba của cháu nữa, lại đây với ba nội đi nào!” Thấy cả con trai lẫn cháu trai đã quá nửa giờ mà không có trở lại, Hàn Tú sốt ruột bèn đi tìm cả hai.

Dương Dương nhìn thấy bà nội rồi lại nhìn ba nó: “Ba! Ba ngàn vạn lần đừng để con thất vọng !” Nói nhỏ xong, Dương Dương chạy lại bên người bà nội.

Hàn Tú đặt nhẹ tay lên tấm lưng nhỏ bé của đứa cháu nói nhỏ: “Dương Dương ngoan! Mau trở về phòng, bà nội có chuyện muốn nói với ba cháu!”

“Vâng ạ!” Dương Dương nghe lời đi về phía trước. Không phải nó không hiểu kì với chuyện của bà nội muốn nói với ba nó, mà là nó đã đoán được bà nội sẽ nói gì. Đó chắc chắn là những lời nhằm chia rẽ gia đình mà nó muốn có.

Hàn Tú đứng trước mặt Đường Hạo, thờ dài một hơi. Một cơn gió nhẹ thổi qua khiến những sợi tóc xoăn trên trán bà bay bay. Lúc này, trông bà rất trẻ chẳng khác nào cậu con trai đứng đối diện trước mặt. Nếu người ngoài không biết nhìn vào chắc chắn sẽ tưởng bọn họ là chị em hay một đôi tình nhân đang đứng ngoài vườn tâm sự.

“Con trai! Con đối xử với Ly Nhi tốt hơn một chút có được không?” Hàn Tú tận tình khuyên bảo, bà rất mong bọn trẻ có thể chung sống hạnh phúc sau này.

“Con đối với cô ấy thế nào? Không tốt ư?” Từ trước đến nay, hắn luôn luôn đối xử rất khách khí với Tiền Ly Nhi, chưa bao giờ nói lớn tiếng, lúc nói chuyện luôn dùng những từ ngữ dịu dàng thân thiện nhất với cô ta. “Con đã đối xử không tốt ở chỗ nào?”

“Không tốt ở chỗ nào ư? Thái độ của con với nó quá lạnh nhạt. Con nhớ kỹ con bé là vị hôn thê của con chứ không phải là khách đến chơi!” Tuy nói đã trải qua yêu đương một lần nhưng thật ra bà cũng không biết bạn trai bạn gái ở chung một chỗ sẽ làm những chuyện gì. Khi còn trẻ, lúc bà và chồng yêu nhau, chồng bà rất nhiệt tình, luôn bá đạo hôn môi mà không buông tha

Làm sao giống như con trai bây giờ, đối xử với vợ tương lai cứ lạnh nhạt như vậy!

“Mẹ! Con đối với cô ấy như thế nào trong lòng con biết rõ!” Đường Hạo có vài phần không kiên nhẫn. Hiện tại, hắn có chuyện cần quan tâm chứ không phải chuyện đối xử với Tiền Ly Nhi như thế nào.

“Con biết rõ? Trong lòng con biết được cái gì, mẹ thấy con hoàn toàn hồ đồ rồi! Con căn bản chính là trở thành một tên hỗn đản rồi!” Từ trước đến nay, bà luôn điềm điềm, nhã nhặn hôm nay rốt cuộc cũng không chế không nổi, con tức trào ra: “Con bị ả đàn bà kia mê hoặc rồi đúng không? Con muốn Ly Nhi đau lòng rồi hủy bỏ hôn ước phải không?”

Đường Hạo trầm mặc không nói. Đột nhiên trong lúc đó hắn chán ghét bản thân mình sắp kết hôn, hắn tràn ngập hối hận muốn thay đổi quyết định của mình.

“Mẹ nói cho con biết! Dương Dương là do mẹ của Dương Dương tình nguyện để chúng ta đưa về nhà. Người đàn bà đó có thể là tình nhân của con nhưng vợ tương lai của con chỉ có thể là Tiền Ly Nhi! Con phải nhớ kĩ!”

Bởi vì tư tưởng thâm căn cố đế muốn người vợ tương lai của Đường Hạo phải có xuất thân từ danh môn thế gia, tiểu thư con nhà gia giáo, bà không thể chấp nhận một đứa con dâu xuất thân từ trong quán rượu.

“Mẹ! Con chợt nhớ ra còn có việc phải xử lý! Con về trước!” Sau khi nói, Đường Hạo cất bước đi ra xe.

“Hạo ! Hạo! Con không đưa Ly Nhi đi trung tâm thương mại mua sắm sao?” Hàn Tú tức giận nói lớn.

“Con phải đến công ty! Có chuyện gì mẹ giúp con giải thích là được! Sau đó nhờ lái xe đưa cô ấy về!” Nói xong, hắn không quay đầu lại, trực tiếp vào bước vào xe.

Hiện tại chuyện gì cũng không thể làm phiền hắn được. Hắn có chuyện quan trọng hơn cần phải làm ngay.

“Chị chính là mẹ của Dương Dương! Tại sao lại nói dối tôi rằng chị là người giúp việc ở đây?” Hải Uy đi bên cạnh Tiểu Ngưng tò mò hỏi.

Tiểu Ngưng ngẩng đầu, dừng động tác xới đất lại: “Tôi không có nói dối cậu! Tôi là người làm ở đây!”

“Không! Chị là người yêu của thiếu gia!” Cậu ta uốn nắn. Nếu không lầm, đây chính là cô gái mà thiếu gia thích, đêm đó bộ dạng bá đạo của thiếu gia khi ôm lấy cô đủ làm cho cậu hiểu rõ tất cả.

Thiếu gia vì cô ấy mà nổi điên, mất hết bình tĩnh.

Đôi mi thanh tú của cô hơi rung lên, cô lạnh nhạt lắc đầu: “Phụ nữ xung quanh anh ta rất nhiều! Cùng lắm tôi cũng chỉ là một trong số đó!”

Hải Uy nghi hoặc nhướn mày: “Phụ nữ của thiếu gia nhiều thế nào sao tôi lại không biết?”

“Tiền Ly Nhi, còn có nữ minh tinh Kỳ Kỳ, không phải sao?” Cô chỉ biết được có tên của hai người đó, hắn còn có nhiều bạn tình bí mật khác.

“Tiền Ly Nhi là hôn thê của thiếu gia đã sáu năm rồi, nhưng đến tận bây giờ thiếu gia cùng cô ta cũng chưa có tiến thêm một bước quan hệ nào cả!” Hải Uy đem hết những chuyện cậu biết kể hết cho Tiểu Ngưng nghe.

“Uhm!” Chuyện giữa hôn phu hôn thê nhà người nhà, một cậu thiếu niên như Hải Uy thì làm sao mà biết hết được. Tiểu Ngưng không có phản bác lời cậu ta, bởi vì cô đối với đề tài này không có hứng thú.

“Kỳ thật! Qua nhiều năm như vậy nhưng phải đến một năm trước thiếu gia mới xảy ra vụ scandal tình ái với Kỳ Kỳ. Cả trước đó anh ấy cũng không đi lại thân mật với ai!”

“Uhm!” Tiểu Ngưng vẫn chỉ nghe, cúi đầu, tiếp tục làm đất trên luống hoa.

“Kỳ thật, thiếu gia không có đào hoa như người ngoài tưởng tượng. Có tiền lại đẹp trai, phụ nữ ai chẳng lại không muốn sà vào kiếm chút lợi lộc. Kỳ Kỳ cũng là một trong số đó. Tôi nghĩ thiếu gia chẳng qua chỉ là chơi đùa cho qua thôi!” Hải Uy đưa ánh mắt nhìn về phía bãi cỏ, “Có lẽ thiếu gia thích cô bé kia nên mới thích bãi cỏ đó!”

Những vết thương trong lòng lại một lần nữa rỉ máu, lời nói của Hải Uy khiến trái tim Tiểu Ngưng run lên. Nhưng rất nhanh, cô vùi lấp sự run rẩy đó. Hắn không có yêu cô, nếu hắn yêu cô thì tại sao lại còn gây cho cô bao nhiêu là đau khổ?

Hắn đối với cô chỉ có chiếm đoạt đáng sợ. Cùng với tình yêu vốn là hai việc không liên quan đến nhau.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 183

Cô phải nhanh chóng đưa Nhị Nhị đến chỗ của Lương Bàn. Chỉ cần đưa Nhị Nhị đến chỗ Lương Bàn là cô sẽ không còn bị Đường Hạo uy hiếp nữa. Sáng sớm hôm nay, cô đã gọi điện cho Lương Bàn, anh ấy nói sẽ nhanh chóng trở về đón Nhị Nhị đi.

Tiểu Ngưng trong lòng cảm thấy khó chịu không nói nên lời. Cô chẳng còn cách nào khác mới phải gọi điện cho Lương Bàn.

Chỉ cần Nhị Nhị an toàn đến chỗ Lương Bàn thì cô sẽ nghĩ cách thoát khỏi nơi này ngay lập tức. Lần này rồi đi, cô tuyệt đối không thể để cho Đường Hạo có cơ hội bắt được.

“Này! Chị không nghe tôi nói sao?” Hải Uy ngừng nói, có chút mất hứng.

Tiểu Ngưng vẫn nhàn nhạt không quan tâm nhưng lại có vẻ xấu hổ.

“Xem ra, chị đối với chuyện của thiếu gia không quan tâm thì phải? Hai người không phải yêu nhau sao?” Cậu ta khó hiểu hỏi. Bọn họ chắc hẳn là người yêu của nhau, nhưng tại sao lại làm cho người ta thấy họ chẳng có vẻ gì là yêu thương nhau cả nhỉ? Thật kì quái.

“Yêu? Không! Giữa hai người chúng tôi không có tình yêu.” Tình yêu phải được xây dựng dựa trên sự tôn trọng lẫn nhau, nhưng đằng này hắn lại liên tiếp tổn thương cô. Cô không nhận được nói: “Hắn không hề có chút tôn trọng tôi, và tôi chẳng qua cũng là bị hắn cầm tù đáng thương tại nơi này!”

Hải Uy nhìn thấy sự đau khổ trong đáy mắt của Tiểu Ngưng. Ánh mắt của cô bắt lực phản kháng, u sầu. Hải Uy biết cô sống tại đây chắc không sung

sướng gì, không khỏi đồng cảm, “Nếu chị có khó khăn gì, hãy nói với tôi, tôi nhất định sẽ giúp đỡ chị!”

“Cảm ơn cậu!”

Tiếng bước chân trầm ồ từ xa đang tiến lại gần khiến Hải Uy quay đầu lại. Quả nhiên là thiếu gia, “Thiếu gia!”

“Ừ!” Đường Hạo mím môi mỉm cười, hừ nhẹ một tiếng, sau đó ánh mắt tập trung lên người Tiểu Ngưng.

Hải Uy tự động rời đi, nhường không gian lại cho hai người.

Tiểu Ngưng xoay người, tiếp tục làm việc, đem số hoa Hải Uy đã mua về trồng tiếp, giống như chẳng có gì có thể quấy rầy đến công việc của cô.

“Đây là hoa gì vậy?” Hần đột nhiên đi đến bên người cô, mở miệng hỏi.

Tiểu Ngưng ngẩn người, vừa nãy cô còn nghĩ rằng hần đến đây chắc lại để châm chọc mình. Nhưng thật không ngờ, hần lại hỏi cô một câu mà rõ ràng hần đã biết câu trả lời. Bất quá, cô làm ngơ, chẳng muốn để ý đến hần.

“Ngưng! Em định không nói gì với tôi hay sao?” Đường Hạo đột nhiên hỏi một câu bằng giọng điệu thoải mái vô cùng, giống như từ trước đến giờ hai người vốn không có hiểu lầm hay xích mích. Hần vươn tay, ôm lấy cô, để cô phải nhìn thẳng vào mắt hần.

Ánh mắt Tiểu Ngưng rơi xuống người hần. Cô thờ dãi: “Tôi trả lời anh hay không có quan trọng sao? Anh vẫn luôn muốn thế nào mà làm thế đó, không hề bận tâm đến cảm nhận của tôi, không phải hay sao?”

“Muốn thế nào thì làm thế đó ư? Tôi...”

“Thiếu gia, tôi còn nhiều việc phải làm nên không có thời gian ở đây nói chuyện phiếm với anh!” Nói xong, cô cầm mấy thứ dụng cụ làm vườn linh tinh lên, rời khỏi.

Toàn bộ sự dịu dàng chỉ là khúc mờ đầu cho việc tổn thương đêm khuya hần định gây ra. Cô tự nhắc nhở, không để bản thân mình dao động.

Nhìn bóng lưng dần xa của Tiểu Ngưng, Đường Hạo tức giận không biết phải làm như thế nào. Đáng chết, trừ việc làm tổn thương cô, hần thực không biết làm như thế nào khi hai người ở cùng nhau.

Hần nhớ...

Hần muốn qua hỏi cô, cô có thích hần hay không? Hần thật muốn biết, muốn biết quá. Nếu cô thật sự thích hần thì tại sao lại cứ muốn rời bỏ hần mà đi?

Hần luôn luôn là người đàn ông ngang ngược, nhìn người phụ nữ bị chính bản thân mình làm tổn thương từ đi xa mà không có cách nào níu giữ lại.

Mấy ngày nay, trong đại sảnh của biệt thự không hề có hình ảnh thân mật nhưng Đường Hạo lại cứ ngồi trên ghế sofa phòng khách. Không ai biết hần đang nghĩ gì hoặc đang nhìn gì.

Tiểu Ngưng cầm cây lau nhà lau đi lau lại trên sàn đại sảnh. Quản gia đã nói, mỗi ngày dù sớm hay muộn ít nhất cũng phải lau dọn một lần.

Cô đẩy cây lau nhà đi một đường tới tận chân hần, hần cũng rất biết điều nhấc chân lên, đợi đến khi xác định cô đã lau sạch sẽ xong mới hạ chân xuống. Tiểu Ngưng cũng không ngờ hần lại ngoan ngoãn hợp tác như vậy, nhưng bất quá có lẽ cũng chỉ là ngoài ý muốn mà thôi.

“Nền nhà lau xong rồi, tôi đưa em ra ngoài nhé, có được không?!” Cô bị hần giữ ở đây cũng đã nhiều ngày, không có đi ra ngoài. Phụ nữ mà! Không phải ai cũng thích ra ngoài đi dạo mua sắm hay sao?

Tiểu Ngưng do dự một chút. Cô muốn đi ra ngoài, có nằm mơ cô cũng mong được đi ra khỏi chỗ này. Nhưng, đây là đi cùng với hần.

Đường Hạo từ ghế sofa đứng dậy, kéo cánh tay của cô: “Nhanh! Lên lầu thay quần áo đi! Sau đó chúng ta đi ra ngoài!” Hần nửa ra lệnh, nửa dỗ dành, lời kéo cô đi lên cầu thang.

Đối mặt với sự biến chuyển thái độ đột nhiên của hần, cô như lạc vào sương mù, mơ hồ không rõ phương hướng.

Trong tâm luôn khát vọng thoát khỏi nhà giam này, cô trả lời ậm ừ, bị hần kéo vào phòng thay quần áo. Xong xuôi, hần lại đẩy cô vào trong xe.

“Muốn đi đâu nào?” Hần hỏi người ngồi bên cạnh.

Tinh thần cô hoàn toàn không tập trung, cô vô thức trả lời hần: “Chợ đêm!” Cô muốn đi đến nơi đó. Ở nơi đó, mọi thứ rất náo nhiệt.

Cô thích nơi có nhiều người, chỉ là... cô sợ mình cô độc.

“Được!” Đường Hạo chớp mắt một cái. Cô không để cho hần đưa đến trung tâm thương mại, mà lại muốn đến chợ đêm. Nhưng không sao, chỉ cần cô

thích là được.

Khi hai người cùng sánh vai nhau đi trong khu chợ đêm, Tiểu Ngưng mới thật sự tin cô đã đi ra khỏi căn biệt thự kia.

Mọi thứ ở đây thật nhiều! Hấn sinh ra và lớn lên ở thành phố này nhưng lại chưa bao giờ đi đến một chỗ nào như thế này. Hai bên là những dãy hàng bày đủ thứ đồ, người bán người mua đều rất nhiều. Mọi thứ đều mới mẻ với hấn.

Một thân âu phục đi dạo trong chợ đêm rõ ràng là không phù hợp, nhiều người cũng nhìn hấn bằng ánh mắt kỳ quái, nhưng hấn cũng chẳng thèm để ý.

Nơi này có rất nhiều người. Đường Hạo bất giác nắm chặt lấy tay Tiểu Ngưng. Cô cảm thấy không thoải mái muốn rút tay ra thì lại bị hấn gắt gao giữ chặt hơn: “Thế nào? Em muốn nhân cơ hội này mà trốn khỏi tôi hay sao?” Hấn trêu ghẹo hỏi cô, tùm tùm cười.

Tiểu Ngưng cho rằng có lẽ mình bị hoá mắt, nháy mắt đi nháy mắt lại mấy lần vẫn nhìn thấy nụ cười nở trên gương mặt hấn thì cô mới xác định mắt mình không có vấn đề, “Tôi không có bỏ trốn! Trốn rồi cũng bị anh bắt lại!” Cô bình tĩnh, từ từ nói rõ sự thật phũ phàng.

“Ha ha ha! Biết là tốt rồi! Lần này em thật thông minh đấy!” Hấn nheo chiếc mũi nhỏ nhắn của cô, tựa hồ giống như sáu năm trước. Sáu năm trước hấn bị mù nhưng vẫn có thể chuẩn xác mà nheo đúng mũi cô.

Tiểu Ngưng bị động tác này của hấn làm cho thất thần. Hấn, như thế này....nghĩa là sao?

“Nè! Nơi này có gì ăn ngon không? Giới thiệu chút đi!” Bọn họ từ lúc nào đã đi tới trước một quán ăn bình dân. Trong không khí có mùi vị thức ăn thơm ngào ngạt kích thích sự thèm ăn của hấn.

“Mùi này.....” Cô còn chưa dứt lời, cánh tay đã bị hấn kéo đến trước một quán cá viên nhỏ. Đó cũng là quán bán cá viên mà trước đây cô thích ăn nhất.

Lúc trước, cô cũng hay dẫn Dương Dương đến đây ăn cá viên.

“Nhà này tựa hồ buôn bán vẫn tốt như trước!” Tiểu Ngưng nhìn về phía ông chủ hồ, theo thói quen cũ hô: “Cho hai phần cá viên!”

“Có ngay!” Ông chủ hơi hơi mập hô đáp lại.

Nhưng khi Tiểu Ngưng sờ túi áo mình, mới xấu hổ đỏ mặt nói: “Thật xin lỗi, hũy cho tôi!”

Lúc này cô mới phát hiện ra trong túi mình hoàn toàn không có lấy một đồng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 184

“Vì sao phải hũy?” Đường Hạo vừa nói vừa đem ví tiền đặt trước mặt Tiểu Ngưng, ý bảo cô cứ tùy tiện trả tiền.

Nhìn chỗ chiếc ví chứa đầy chi phiếu cùng một đồng tiền mặt mệnh giá lớn, Tiểu Ngưng càng thấy lo lắng hơn. Lắc đầu, cô nói: “Không! Tôi không ăn !”

Hấn không có kiên nhẫn cùng cô tranh chấp, trực tiếp rút tiền lẻ đưa cho ông chủ.

Ông chủ tính tiền đồ ăn cùng với tiền thừa trả lại cho Đường Hạo, thuận tiện trêu đùa: “Bạn gái của anh bạn trẻ phải không? Ha ha ha, cô gái ngượng không dám tiêu tiền của bạn trai đó mà! Ha ha, nhưng con gái ngại ngùng quá cũng không thú vị đâu !”

Đường Hạo tựa hồ rất vui vẻ, nói với ông chủ: “Đúng vậy! Ha ha , cô ấy là bạn gái của tôi! Sau nay tôi nhất định sẽ phải dạy cô ấy nên hào phóng một chút mới tốt!”

“Đúng vậy! Đàn ông chúng ta kiếm tiền chính là để cô gái mình yêu tiêu mà!”

Tiểu Ngưng lắc đầu muốn giải thích nhưng lại bị Đường Hạo kéo sang một bên, đem hộp cá viên đặt trước mặt cô.

Mùi cá viên thơm phưng phức làm Tiểu Ngưng thêm đến nước chảy cả nước miếng. Cầm lấy một chiếc tăm trúc nhỏ xiên lấy một miếng bỏ vào miệng, cô từ từ thưởng thức hương vị quen thuộc đã lâu rồi không được ăn. Sau đó, khóe miệng cô bất giác nở một nụ cười.

Tiếp theo lại xiên lấy một miếng nữa, cứ như vậy, cô vừa ăn vừa mỉm cười một cách thỏa mãn. Bộ dạng của cô lúc này trông giống như một đứa trẻ con, chỉ cần được ăn đồ ăn ngon là vui vẻ thỏa mãn.

Nhìn cô ăn vui vẻ như vậy, Đường Hạo cũng nhin không được mà nuốt nước bọt. Đáng chết! Tại sao hấn chưa bao giờ thấy cô ăn vui vẻ như vậy?

Nhìn chằm chằm vào chiếc hộp đựng cá viên, chỉ còn lại có hai cái, Đường Hạo bắt lấy tay của cô, hỏi: “Em ăn hết cả hai phần cá viên sao? Không có phần tôi à?”

Tiểu Ngưng nhìn hắn, lắc lắc đầu.

“Nói đi! Không có phần của tôi ư?” Nhìn cô đang tủm tỉm cười nhưng khi nhìn hắn thì lại lạnh lùng, lăm lăm khiến hắn có chút tổn thương.

“Không có!” Cô mỗi lần đều ăn hai phần, nên cũng chỉ đơn giản nói cho hắn biết, về mặt thực vô tội. Sự thật hiển nhiên vốn là như vậy mà!

Nhìn vẻ mặt vô tội này của cô, Đường Hạo vừa muốn tức giận, vừa muốn cười thật to: “Em vừa nãy vào mua cá viên vốn dĩ đã không có ý định mua cho cả tôi một phần sao?” Lúc trước, hắn nghĩ trong lòng cô còn có hắn nên mới gọi liền một lúc hai phần. Ai dè, hai phần đó vốn dĩ chỉ là cô dành cho một mình cô ăn.

Cô lắc đầu. Sau đó cô xiên nốt hai viên cá còn lại bỏ vào miệng. Đây vốn là thói quen của cô, hai viên cuối này cuối cùng nhất định cũng là cô ăn nốt thôi!

Bất quá động tác này của cô lại khơi dậy sự bá đạo trong người nào đó ở đây.... Hắn nhanh tay, nâng cằm cô lên, chuẩn xác áp đôi môi mình xuống đôi môi đỏ mọng của cô.

“Uhm...!” Miệng vẫn còn đang nhai đồ ăn của cô dễ dàng bị đầu lưỡi bá đạo của hắn xâm chiếm.

Một lúc sau, chỉ thấy đầu lưỡi của hắn đang càn quấy trong miệng của cô. Đảo qua đảo lại, hai viên cá cô còn chưa kịp nhai hết đã trơn tru rơi vào trong miệng hắn. Đường Hạo thỏa mãn mới buông cô ra, mới chậm chậm nhai cá viên trong miệng rồi nuốt xuống.

Tiểu Ngưng nhìn hắn vài giây đồng hồ, một câu cũng không nói. Sau đó, cô quay mặt sang một bên. Bị hắn hôn một cách ngang ngược như vậy đã thành thói quen, cô cũng chẳng còn cảm thấy có chút ngượng ngùng gì nữa.

“Ngưng! Cái này ăn ngon thật! Tôi còn muốn ăn nữa!” Nhìn cô đang dần có vẻ xa cách hơn với mình, Đường Hạo khao khát nói, muốn lôi kéo lại sự chú ý của cô.

“Quán nhỏ đó ở kia, anh có thể đến mua!”

“Tôi không biết! Em đi mua cho tôi! Mua bốn phần nhé!” Nói xong, hắn lấy tiền lẻ trong ví ra, rồi đặt trong tay của cô.

Tiểu Ngưng không nói gì, cầm tiền của hắn đi trở lại quán nhỏ kia, mua bốn phần cá viên. Ngửi mùi hương thơm phưng phức của cá, cô lại nở một nụ cười.

Mà Đường Hạo cũng nhìn thấy nụ cười đó của cô. Đã bao lâu rồi cô ấy không có cười với hắn như thế? Hắn bỗng cảm thấy ghen ghét với mấy phần cá viên kia. Chúng có thể làm cho cô cười, trong khi hắn thì không.

Cô đem hộp cá viên đặt vào tay hắn, cả tiền thừa. Động tác nhẹ nhàng giống như đang đang giúp một người bạn nhỏ.

Đường Hạo đem chiếc hộp đặt lại trên tay cô, trêu ghẹo: “Tôi không có keo kiệt như em! Cho em một nửa đấy!”

Vốn là định từ chối nhưng hương vị quá hấp dẫn khiến cô không thể không tiếp nhận đồ trên tay. Ăn một viên thôi cũng đủ thỏa mãn rồi, “Nói linh tinh!” nhưng khóe miệng cô vẫn nở nụ cười.

Cô không phải là tham ăn nên mới mừng rỡ mà chính là trong cuộc sống cô không tìm được chuyện gì khiến cô cao hứng, chỉ khi nhìn những vật nhỏ bé hay những chuyện nhỏ nhặt thường ngày cô mới cảm thấy có chút vui vẻ.

Nhìn vẻ khuôn mặt tươi cười của cô, Đường Hạo lại cảm thấy như nhìn thấy bộ dạng vui tươi của cô bé Nhị Nhị kia. Hắn đột nhiên hỏi: “Em có phải thường dẫn Nhị Nhị đến đây ăn cá viên không?”

“Làm sao anh biết?” Nhắc đến Nhị Nhị, vô bọc trầm tĩnh bên ngoài của cô hoàn toàn bị phá vỡ, cô hỏi hắn.

“À! Đơn giản, bởi vì có mấy buổi tối con bé đòi ăn cá viên!” Kỳ thật, mấy hôm nay hắn cũng không có về lại biệt thự để xem con nhóc tiểu ma đầu kia ra sao. “Tôi còn có nhiều việc nên mấy hôm nay chưa có qua xem nó thế nào...!”

“Không được! Anh đưa tôi đến chỗ cô bé! Tôi muốn nhìn thấy Nhị Nhị!” Mắt cô lại có ánh lệ, trong đầu chỉ mong sao được nhìn thấy Nhị Nhị nay lập tức.

Đường Hạo rất muốn cắn lưỡi mình ngay lập tức. Tự nhiên lại đi vạch áo cho người xem lưng, cũng không phải hắn không muốn để cho cô gặp đứa trẻ kia mà chính là, chỉ cần nó vừa nhìn thấy cô thì chắc chắn sẽ không chịu rời đi.

Có thêm một đứa trẻ bên người cô thì chẳng phải việc hắn theo đuổi cô sẽ càng lúc càng khó khăn hay sao? Hắn trấn an cô: “Em yên tâm! Hôm nào đó tôi sẽ để cho hai người gặp nhau. Hiện tại cuộc sống của cô bé kia rất tốt, tôi còn mời cả thầy cô giáo đến dạy Piano cho nó nữa!”

“Thật vậy sao?” Cô không tin hỏi lại.

“Ừ! Mấy thầy cô giáo đó đều nói cô bé đó được trời phú cho tài năng nghệ thuật. Các ngón tay cứ như thể sinh ra là để chơi Piano vậy!” Hấn, nếu nói ra thì cũng rất thích đàn piano, nên cũng có một phần yêu thích Nhị Nhị.

Tiểu Ngưng lau đi những giọt nước mắt trên mặt, hỏi hấn: “Anh có thường qua xem cô bé hay sao?”

“Đúng vậy! Cô nhóc đó thường xuyên nổi khùng với tôi. Lúc thì cần, lúc thì đá...” Hấn nói mà lại không có chút tức giận, ngược lại còn có vài phần yêu thương, sùng nịnh, cười cười.

“Đó là bởi vì cô bé không thích anh! Đối với những người cô bé ghét, cô bé luôn là như vậy! Nhị Nhị không phải là một cô bé gái ngoan ngoãn biết điều, nếu không làm sao cô bé dám bỏ thuốc hại anh bị tào tháo đuổi.”

“Không! Em sai rồi! Cô bé ấy bây giờ rất thích tôi!” Đường Hạo lắc đầu, phủ quyết những lời của cô.

Tiểu Ngưng không tin: “Không thể nào! Anh đem cô bé đi khỏi tôi thì làm sao cô bé có thể thích anh được!”

“Em không tin? Được rồi! Vậy nghe này!” Đường Hạo kéo Tiểu Ngưng đến một chỗ ít người, nhanh tay bấm một dãy số trên điện thoại.

Rất nhanh, điện thoại đã nhận được tín hiệu kết nối với bên kia. Từ trong điện thoại vọng ra một giọng nói: “Chú đáng ghét! Vì sao bây giờ mới gọi điện cho cháu?”

“Là giọng của Nhị Nhị...! Không sai...” Mối cô mẩy má, cô muốn giành lấy chiếc điện thoại kia.

Đường Hạo chặn lại ngay, ngăn không cho cô nói chuyện với Nhị Nhị: “Nhị Nhị! Nói cho chú hay, hôm nay có ngoan không vậy?”

“Dạ! Có! Cháu có đánh đàn, có ăn cơm... A! Đúng rồi! Chú hứa là sẽ mua Humburger cho cháu! Ngán vạn lần đừng có quên đấy nhé!” Giọng nói của cô bé rất bá đạo, ngữ điệu giống như đang ra lệnh khiến cho Đường Hạo không nhận được mà cứ cười mãi.

Tiểu Ngưng nhìn thấy một màn như vậy, nước mắt lại chảy ra, càng lúc càng nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 185

Nhìn bộ dạng cô vì Nhị Nhị kích động đến mức rơi lệ, trái tim Đường Hạo lại cảm thấy nhói đau. Mặc dù vậy, lần này hấn không nổi giận ra mặt mà chỉ lặng lẽ nuốt lại phần khó chịu đó chôn chặt lại trong lòng, yên lặng nhìn cô. Bởi vì nếu tức giận cô sẽ lại càng xa hấn hơn. Hấn muốn cô yêu hấn như trước, đem Lương Bân hoàn toàn loại khỏi tâm trí của cô.

Đem điện thoại cất đi, hấn đưa tay lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt của cô, nói: “Nước mắt của em đúng là nhiều thật đấy! Nhị Nhị cười em cũng khóc, vậy nếu Nhị Nhị khóc thì em sẽ thế nào?”

Lời nói của hấn khiến nước mắt cô ngừng rơi ngay. Gương mặt kích động biến mất, khôi phục lại vẻ lạnh băng như trước.

“Còn muốn đi nơi nào? Em không muốn mua gì hay sao?” Hấn muốn phá vỡ bầu không khí dưới 00C này, cầm chặt lấy tay cô, kéo cô lại gần sát mình.

Cô nói với vẻ không quan tâm: “Không! Tôi không muốn mua gì cả, trên người tôi không có tiền! Bỏ đi!”

“Tôi có!”

“Đó là tiền của anh, không phải tiền của tôi!” Cô phân chia rõ ràng.

Hấn nhướn lông mày, thật sự không thích cô đem hai người phân chia rành mạch như vậy, “Được rồi! Là tôi sợ ý, coi như là lương tôi trả cho em trước vậy! Chết tiệt! Chẳng nhẽ em định làm nhiều ngày như vậy mà không định nhận lương hay sao? Em muốn mua gì, chúng ta liền đi mua bây giờ, sau đó sẽ khấu trừ vào lương cuối tháng của em!”

Im lặng. Cô luôn luôn im lặng. Quần áo cô đủ mặc, ăn cơm mỗi ngày không phải lo, ở thì coi như là không cần phải trả tiền và cô cũng chẳng có người nào để mua đồ cho họ.

Đường Hạo tuyệt nhiên không thích cô cứ luôn lạnh như băng giống như bây giờ. Đột nhiên hấn tới gần cô, thân mật hỏi: “Băng vệ sinh của em chẳng lẽ cũng không cần phải mua?”

Cô đột nhiên giật mình, lời của hắn nhắc cô nhớ đến một chuyện. Thuốc tránh thai cô đã dùng hết rồi. Tuy hắn nói sẽ không chạm đến cô nữa, nhưng vẫn phải chuẩn bị đề phòng. Cô không muốn một lần nữa lại mang thai con của hắn.

“Vẫn là có, đúng không?”

“Đến hiệu thuốc một lát đi!” Cô nhẹ giọng nói.

Lời của cô, hiện tại hết thảy hắn đều nghe theo. Nhưng chính là, ... “Em thấy không thoải mái hay sao? Nếu thấy không khỏe chúng ta đi đến bệnh viện ngay lập tức!”

“Không! Chỉ là muốn mua một ít thuốc cùng mấy thứ đồ dự phòng!” Cô âm thầm nói, cũng chẳng muốn giải thích nhiều với hắn.

Đường Hạo gật đầu, đưa cô đi ra khỏi khu chợ đêm. Sau đó, chiếc xe ô hơi của hắn dừng lại trước một tiệm thuốc gần đây.

Xe vừa dừng lại, Tiểu Ngưng đã cời dây an toàn ngay tức khắc, nhìn hắn nói: “Có thể đưa ứng trước cho tôi hai ngàn tệ tiền lương được không?”

“Tôi đi vào cùng em!”

“Không!” Cô lắc đầu thật nhanh, nhưng lại nhìn thấy lông mày sậm của hắn nhíu lại ngay sau đó vội vàng nói: “Trong đó sẽ có rất nhiều người biết anh, không giống như ở chợ đêm. Tôi không muốn ngày mai hình chúng ta đi chung bị chụp đăng báo...” Cô bổ sung thêm, “Yên tâm! Tôi sẽ không bỏ trốn đâu!”

Lý do này thuyết phục hắn. Đường Hạo lấy từ trong ví da một tờ tiền mặt bỏ vào trong tay cô, “Đi đi! Tôi ở trong xe đợi em!”

“Cám ơn!” Cô xiết chặt lấy tờ tiền, nhanh chóng bước xuống xe đi vào hiệu thuốc.

Không bao lâu sau, cô trở ra, trên tay là một túi đồ, ngồi yên vị lại trong xe. Bởi vì túi đựng của hiệu thuốc là túi giấy cho nên hắn cũng không có nhìn ra đồ bên trong. Điều này làm dấy lên một sự nghi ngờ trong lòng hắn.

“Đã mua gì vậy?” Trong giọng nói ẩn chứa rất nhiều quan tâm.

“À! Chỉ là thuốc chữa cảm cúm thông thường thôi! Cũng may trong cửa tiệm có bán một số đồ dùng vệ sinh cho phụ nữ!”

Trên đường về nhà, không khí trong xe rất nặng nề. Bầu không khí này khiến toàn thân hắn khô nóng, không thoải mái, hơn thế nữa đầu cũng cảm thấy hơi đau.

Hắn thử khơi mào ra một số đề tài để hai người có thể nói chuyện phiếm. Nhưng đáp lại hắn, cô chỉ “Ừ!” “À!”, không có nói nhiều thêm một chữ.

Thế là, suốt mấy hiệp bên bìa, cuối cùng hắn cũng đành phải tuyên bố bản thân hắn đã thất bại trước cô hoàn toàn. Nhưng hắn không cam tâm cứ như vậy mà buông tha cho cô. Lúc xe cho xe vào gara của biệt thự, thân thể của hắn áp sát đến bên cô, đem cô hoàn toàn vây chặt trong cánh tay rắn chắc của hắn.

“A...!” Cô đề phòng, đem hai tay đặt lên trước ngực, sau đó thì đẩy cánh tay của hắn ra, “Tôi mệt, muốn lên phòng đi nghỉ ngơi!”

Nhìn khuôn mặt cô nhăn lại, ánh mắt lại có vẻ chán ghét, Đường Hạo nhìn không được chạm nhẹ lên gò má của cô. Bản thân hắn làm cô sợ hãi như vậy sao?

“Căng thẳng sao? Sợ hãi tôi phải không? Thậm chí còn cả chán ghét tôi nữa! Ngưng! Tôi phải làm gì thì em mới không còn sợ tôi?” Hắn ừ ừ hỏi một câu.

“Anh...anh...anh buông tôi ra... Tôi sẽ không sợ!” Cô run rẩy đáp lại lời hắn, đầu thì ngoảnh sang một bên.

“Ha ha ha! Nhưng là... tôi không muốn buông em ra!” Hắn bắt đầu cười, lập tức chế trụ gương mặt của cô, ôn nhu hôn lên đôi môi đỏ mọng.

“Uhm...” Cô nhắm mắt, đầu không ngừng giãy dụa, cố sức thoát khỏi hắn: “Uhm... Không cần!...”

Hắn cắn môi cô. Một lúc sau mới chiếm lấy toàn bộ đôi môi của cô. Rất nhanh, hắn rất tham lam, một chỗ trống cũng không bỏ qua. Đầu lưỡi của hắn chậm rãi liếm lấy hai hàm răng của cô, nhưng bất luận hắn có dịu dàng đến đâu cũng không thể khiến chúng tách ra, khiến hắn không thể nào hòa nhập vào bên trong được.

Cuối cùng, hắn chỉ có thể rời đi, nhẹ nhàng vỗ về cánh môi của cô, thở hổn hển, bất chợt nói ra điều bản thân đang nghĩ: “Muốn tôi phải làm gì? Muốn tôi phải như thế nào thì em mới chịu tha thứ cho tôi, tiếp nhận tôi?”

“Cho tôi tự do!” Cô nhẹ nhàng nói ra bốn chữ này. Cô khát vọng được mọi người tôn trọng, được đứng một cách đàng hoàng vững vàng, làm một người bình thường như bao người khác.

“Không! Trừ điều này ra, cái gì tôi cũng có thể cho em, được không?” Chỉ cần cô ở lại bên hắn, chuyện gì hắn cũng có thể đáp ứng, kể cả việc kết hôn.

“Chính là, chỉ có tự do mới là thứ duy nhất khiến tôi thoải mái mà chấp nhận tha thứ cho anh. Những thứ còn lại tôi cũng không cần!” Nói xong, Tiểu Ngưng mở cửa xe, bước xuống.

Đường Hạo lập tức nhảy xuống bắt kịp cô, hai cánh tay ôm gọn lấy thân thể mảnh khảnh. Cầm hấn vùi ỏ vành tai cô, chậm rãi tự nói: “Cho tôi một cơ hội có được không? Anh sẽ làm cho em hạnh phúc và vui vẻ, đừng từ chối anh, đừng kháng cự anh mà!”

Ngữ điệu của hấn giống như đang cầu xin, trái tim thì đang đập thình thịch loạn lên. Hấn muốn để cô cảm nhận, để cô có thể nhận ra hấn co bao nhiêu phần lo lắng, căng thẳng.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó chúng ta sẽ chung sống hạnh phúc, cùng nhau ở chung một chỗ. Chúng ta sẽ đón Dương Dương đến đây, còn có cả Nhị Nhị nữa, cô bé đến sống cùng chúng ta cũng được! Cuộc sống như vậy không phải rất hạnh phúc hay sao?” Hấn vẽ ra một viễn cảnh hạnh phúc thường trực trong lòng.

Nói đến nói đi, hấn vẫn là không tôn trọng ý kiến của cô. Tiểu Ngưng cũng không còn tâm trí muốn nói chuyện với hấn nữa, thẳm thở một hơi dài, “Tôi mệt lắm! Muốn về phòng ngủ!”

“Được rồi! Chúng ta lên lầu!” Hết thầy không thể nóng vội được, hấn muốn từ từ đi vào trái tim cô.

Lên lầu hai, lúc đi ngang qua phòng mà Kỳ Kỳ đã ở lại trước đó, Đường Hạo thẳm suy nghĩ: chờ sau khi Kỳ Kỳ chụp xong ảnh diễn trở về, hấn nhất định sẽ đuổi cô ta đi.

Tiểu Ngưng đem cửa phòng mở ra. Khe cửa hé mở chỉ đủ rộng cho một người bước vào, cô bước vào rất nhanh.

Cạch. Một tiếng bô luôn hấn lại bên ngoài.

Hấn nhớ...

Hấn nhớ quá những lúc hai người thân thiết với nhau. Nhưng bây giờ, hấn cần phải điều chỉnh khát vọng của mình. Hấn hiện tại không muốn làm khó cô, tự hấn sẽ tìm ra cách để cô chấp nhận mình.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 186

Nhìn cửa phòng đóng chặt lại trước mặt, Đường Hạo chịu trận, đứng ngoài nói qua cánh cửa: “Vây em nghỉ ngơi sớm đi nhé!”

Dựa vào ván cửa, Tiểu Ngưng nghe được rõ ràng lời hấn nói và tiếng bước chân lúc hấn rời đi.

Lúc sau mới cảm lấy một bộ quần áo ngủ thường ngày bước vào phòng tắm.

Hôm nay, hấn hoàn toàn thay đổi, tựa như biến thành một người khác. Sự thay đổi này làm cho cô cảm giác kinh hãi, dựng cả tóc gáy.

Cô vẫn nên kiên trì. Ác ma thì vĩnh viễn cũng không biến thành hoàng tử được. Nếu cô dao động mà ở lại thì sau này đau thương chắc chắn sẽ còn tăng thêm gấp nhiều lần bây giờ.

Đứng dưới vòi hoa sen, hương thụ dòng nước ấm chảy xuống, Tiểu Ngưng đang nghĩ làm cách nào thì mới thoát khỏi hấn, và sau khi thoát khỏi hấn cô nên đi đến nơi nào.

Lương Bân!

Cô chắc hấn lại phải nhờ cậy anh giúp mình một lần nữa. Có lẽ chạy trốn ra nước ngoài thì mới thoát khỏi lòng bàn tay của Đường Hạo, nhưng mà hoàn cảnh hiện tại...

Đúng vậy! Nếu còn ở lại Đài Loan, cho dù cô có trốn ở đâu thì cuối cùng cũng vẫn bị hấn tóm được.

Vấn đề phải giải quyết đầu tiên chính là hộ chiếu xuất nhập cảnh. Cô phải làm thế nào mới có được nó?

Cô lau hai má thật mạnh, muốn làm cho bản thân mình thanh tỉnh một chút. Bây giờ cô có thể trông cậy vào ai? Lương Bân ư? Không thể được, anh ấy còn đang ở nước ngoài không tiện. Nếu anh ấy trở về, chắc chắn sẽ làm Đường Hạo này sinh nghi ngờ ngay.

Bên cạnh cô liệu còn ai nữa?

Hải Uy? Không được, cậu ta vẫn còn nhỏ tuổi, không nên lôi vào chuyện này, hơn nữa lại rất thành thực với Đường Hạo.

A! Giúp được cô bây giờ chỉ có một người, chính là...

.....

Trở lại phòng, Đường Hạo có cảm giác toàn thân càng lúc càng nóng, nhiệt độ cơ thể càng lúc càng cao. Tắm xong một đợt nước lạnh, hắn cảm thấy mơ màng màng. Một lúc sau, hắn chìm sâu vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau.

Tiểu Ngưng thức dậy sớm. Cũng giống như thường ngày, cô quét dọn đại sảnh một lần, sau đó trở lại phòng.

Vừa mới bước lên lầu, Tiểu Ngưng đã thấy vú Từ đang đứng trước cửa phòng Đường Hạo. Vẻ mặt của bà trông có vẻ lo lắng và có phần khó xử.

Tiểu Ngưng chẳng để ý nhiều. Không cần nghĩ cũng biết, chắc tối hôm qua Kỳ Kỳ ở trong phòng của hắn suốt nên bây giờ vẫn chưa rời giường được!

“Tiểu Ngưng!” Lúc Tiểu Ngưng sắp mở cửa phòng mình thì vú Từ đột nhiên gọi.

“Có chuyện gì không vậy ạ? Vú Từ!” Tiểu Ngưng lễ phép hỏi.

“Tiểu Ngưng! Cô qua đây một chút!” Vú Từ vẫy tay, ý bảo cô lại gần chỗ bà.

Tiểu Ngưng nghi hoặc, bước qua.

“Tiểu Ngưng! Không được rồi! Cô vào gọi thiếu gia dậy được không?” Vú Từ tuy là người chăm sóc Đường Hạo từ bé, nhưng bà vẫn quen gọi hắn là thiếu gia.

“Dạ! Nhưng không hay đâu ạ!” Lục Giai Ngưng lắc đầu. Cô không muốn vào, không muốn lại phải chứng kiến cảnh hai người bọn họ ở cùng một chỗ với nhau, nó nhắc cô nhớ đến chuyện kinh tởm lúc trước, “Có lẽ thiếu gia cũng không muốn chúng ta quấy rầy anh ấy đâu ạ!”

Vú Từ là người từng trải, chẳng lẽ không hiểu sự tình rồi rấm trong lòng Lục Giai Ngưng, bà lập tức nói: “Người đàn bà kia không có ở bên trong. Thiếu gia mỗi ngày đều thức dậy đúng giờ, nhưng hôm nay đã đến giờ đi làm rồi mà vẫn chưa thấy cậu ấy ra khỏi phòng! Liệu có phải cậu ấy có chuyện gì hay không?”

Tiểu Ngưng cũng cảm thấy kì quái. Hàng ngày, Đường Hạo luôn luôn đúng giờ, tuyệt nhiên không cần ai nhắc nhở.

“Cô thử đi vào một chút xem, Tiểu Ngưng, có được không?!” Vú Từ mở lời nhờ vả.

“Cháu đi tìm quản gia!” Không phải là cô không muốn vào, nhưng nếu lấy thân phận của một người giúp việc, hơn nữa lại còn là một phụ nữ trẻ như cô nếu bước vào phòng hắn, có lẽ không được hay cho lắm.

Một hai phút sau, lão quản gia đứng trước cửa phòng gõ nhẹ mấy tiếng. Thấy trong phòng không có động tĩnh gì, mọi người càng sốt ruột đành mở cửa đi vào.

Vừa mở cửa, mọi người ngay lập tức ngăn nga. Đường Hạo vẫn còn đang nằm ngủ say trên giường. Gương mặt của hắn phỉm hồng, nhưng môi lại khô, hơi thở có vẻ dôn dập.

“Không xong rồi! Người thiếu gia nóng quá!” Vú Từ vừa mới chạm vào người Đường Hạo thì kinh hãi thốt ngay lên, vẻ mặt lo lắng đến dọa người.

“Tiểu Ngưng, cô mau đi lấy khăn ướt đến đây, giúp thiếu gia giảm nhiệt độ!” Vú Từ chỉ huy.

“Vâng! Vâng! Cháu đi ngay!” Không lãng phí một giây, Tiểu Ngưng nhanh chóng đi vào phòng tắm, dùng khăn đắp nước mát rồi đem đến đặt lên trán của Đường Hạo.

“Trên người thiếu gia cũng nóng, vắt lấy hai chiếc khăn ướt rồi giúp cậu ấy lau!” Vú Từ tiếp tục lo lắng nói.

“Vâng!”

Khi Tiểu Ngưng từ trong phòng tắm bước ra, đã không thấy vú Từ đâu cả. Cô xấu hổ nhìn hắn trần trụi đang nằm đó. Vú Từ chẳng lẽ muốn một mình cô chăm sóc cho hắn hay sao?

“Ư... Ư...” Người phát ra những tiếng rên tựa hồ muốn mở mắt nhưng lại không có một chút khí lực. Cô nhìn thấy sống mũi thẳng của hắn đang nhăn lại như đang chịu đựng một sự đau đớn giày vò.

“Nóng...” Hắn đắp chiếc chăn đang đắp trên người mình xuống, một chiếc chân dài trần truồng lộ ra ngoài lớp chăn mềm.

Bởi vì hấn nằm nghiêng, cho nên chăn lụa mềm kia chỉ che được một nửa thân hình tuyệt mỹ của hấn, Tuy hấn bị bệnh nhưng vẫn đủ khiến các cô gái nhìn vào phải đỏ mặt.

Nhưng Tiểu Ngưng cũng chẳng muốn quan tâm đến chuyện này.

Cô lại nhẹ nhàng đắp lại chăn cho hấn, tấm chăn che kín đến ngang lưng của hấn. Sau đó, cô tiếp tục dùng khăn ướt lau lên lồng ngực của hấn. Những ngón tay xanh xao lơ đãng chạm vào hấn khiến Tiểu Ngưng cảm thấy rất nóng.

Thân thể nhạy cảm hơn phần trán trên đầu. Đường Hạo rớt cuộc cũng chạm rầy mờ mắt, nhìn những ngón tay xanh xao cùng đôi má xinh đẹp, đơn thuần của cô, khoe miệng chợt nở nụ cười. Hấn nắm chặt lấy đầu ngón tay cô, thì thào: “Ngưng! Em không giận tôi có đúng không?”

“Không!” Tiểu Ngưng rút tay lại, lui về phía sau: “Thiếu gia, anh bị sốt, tôi chỉ giúp anh hạ nhiệt độ thôi!”

Đường Hạo không tin, giãy dụa muốn bật dậy nhưng đôi lại là một con đầu đầu như búa bổ, ngã trở lại giường. Hấn đưa tay lên bóp trán, vẻ mặt thống khổ hỏi: “Chết tiệt, hiện tại là mấy giờ?”

Nhìn đồng hồ đầu giường, đã là tám giờ.

“Tám giờ! Hôm nay tôi còn có một cuộc họp quan trọng! Không được...” Hấn liều mạng muốn đứng dậy.

Tiểu Ngưng đứng một bên nhìn, không có ý định ngăn cản hay giúp đỡ hấn. Nhìn hấn lại một lần nữa ngã xuống giường, cô đau lòng nói: “Anh nên nằm xuống nghỉ ngơi, một lát nữa bác sĩ sẽ đến!”

“Đáng chết! Tôi không có bệnh! Tại sao lại phải gọi bác sĩ? Tôi không cần!” Hấn cứ khẳng định nói vậy, thật giống với Dương Dương, rõ ràng là sinh bệnh đến khó chịu mà cứ cứng rắn không chịu thừa nhận.

Dương Dương là sợ bị bác sĩ tiêm, còn hấn thì sao? Tiểu Ngưng không nhìn được mà thử liên tưởng.

“Em mau nói với quản gia, không cần phải mời bác sĩ đến. Còn nữa, lấy hộ tôi hai viên thuốc hạ sốt!” Hấn ở một bên ra lệnh.

“Anh cứ để cho bác sĩ khám xem sao? Chưa biết chừng phải tiêm thì sao?!” Nhìn tình trạng của hấn, uống thuốc không thôi chưa chắc đã đỡ, có lẽ....

“Sức khỏe, thân thể của tôi, tôi là người rõ nhất. Kêu em xuống gọi quản gia thì xuống gọi đi, mau lên!” Giọng nói khô khốc của hấn không che dấu nổi kích động.

Đang nói thì bỗng nhiên có một giọng nói khác chen vào: “Đến sức lực gọi điện thoại cũng chẳng có lại còn khẳng định nói mình không có vấn đề gì! Thật không hiểu nổi, cậu còn muốn sống nữa hay không vậy?”

Tiểu Ngưng xoay người, nhìn theo hướng phát ra tiếng nói kia. Một người đang ông đẹp trai, anh tuấn cùng với vẻ cuồng ngạo không kiềm chế nổi đang đứng trước cửa phòng.

“Thượng Quan Lăng Kiệt, sao cậu lại tới đây?” Ngờ ngác của Đường Hạo có vài phần buồn bực và căm tức.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 187

“Vừa hay lúc tôi đang ở bên chỗ bác sĩ Trương, quản gia của cậu gọi điện đến!” Bác sĩ Trương là bác sĩ riêng của Đường gia.

“Cậu có thể xưng phong nhận việc như thế này chứng tỏ cậu rất rảnh rồi! Thế nào? Có phải tay nghề của cậu quá cao nên mới khiến bệnh nhân không dám đến khám?” Đường Hạo vẫn không quên nói móc bậc bề trên kiêm người bạn tốt này.

“Này! Cháu ngoan, cháu ăn nói với dượng của mình như thế sao?” Mới có hơn ba mươi tuổi, Thượng Quan Lăng Kiệt mang thân phận trưởng bối trêu đùa lại hấn.

“Ít lời đi! Tôi không có thừa nhận cậu là thân thích đâu!” Đường Hạo suy yếu nói, trên mặt tràn đầy thống khổ.

Tiểu Ngưng nhìn bác sĩ đã đến liền yên lặng định rời đi.

“Tiểu mỹ nhân! Thế nào? Vừa nhìn thấy tôi là bỏ đi ư? Tôi đáng sợ như vậy sao?” Thượng Quan Lăng Kiệt thích đùa người, đặc biệt là trêu chọc những cô gái xinh đẹp.

Tuy chỉ là lần đầu tiên gặp mặt nhưng Tiểu Ngưng lại có cảm giác người trước mắt rất hòa nhã, từ tế. Hẳn cho người ta cảm giác không giống Đường Hạo, nhìn chung có lẽ hai người chỉ giống nhau duy nhất ở một điểm: đều là những đại soái ca trăm năm mới có một.

“Không phải! Tôi còn có việc phải làm!” Tiểu Ngưng lễ phép trả lời.

“A ha!!!” Thượng Quan Lăng Kiệt thốt ra một tiếng nghi hoặc hỏi, “Em không phải là mẹ của con hấn hay sao? Sao còn phải làm việc?”

“Tôi giờ chính là người giúp việc ở nơi này!” Tiểu Ngưng đặc biệt nhấn mạnh chữ “chính”, giọng nói vẫn thực bình tĩnh.

“Thượng Quan Lăng Kiệt!” Ném cho người kia một cái nhìn sắc bén, Đường Hạo giương giọng lên hỏi: “Cậu như vậy là có ý quý gì?”

Đường Hạo tức ngầm với Tiểu Ngưng. Hấn thật sự không thích cô ở trước mặt người khác phủ nhận quan hệ giữa hai người: “Phụ nữ cấu kình, luôn luôn bát nháo, cậu cũng biết rõ mà!”

“Không phải....” Tiểu Ngưng lớn tiếng phản bác.

Chính là, hai người đàn ông kia không thèm để ý đến lời của cô. Thượng Quan Lăng Kiệt đã đến bên đo nhiệt độ cho Đường Hạo, rút ống nghe tìm mạch cho hấn. xác định đề chuẩn đoán.

Chưa qua nửa giờ, Thượng Quan Lăng Kiệt đã rút ống nghe, phán một câu: “Trên người cậu có chỗ bị thương, hiện tại đang bị viêm lên!”

Đang định rời đi lại nghe thấy câu này, bước chân của Tiểu Ngưng hơi chậm lại. Hấn bị thương sao? Bị thương như thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?

“Bậy bạ! Không thể nào!” Đường Hạo phủ nhận rất nhanh, nhưng sự phủ nhận của hấn lại để lộ chân tướng.

Thượng Quan Lăng Kiệt tuy rằng là bác sĩ thuộc khoa thần kinh chứ không phải là nội khoa. Nhưng hấn ta là người được sinh ra trong gia đình có truyền thống y khoa, nếu một vấn đề nhỏ nhỏ thế này mà cũng xác định sai thì đúng là hấn phải nói lời tạ tội với dòng họ “Thượng Quan”.

“Tôi nói không sai đâu! Nào! Vết thương ở đâu? Mau chỉ ra để còn tiêu viêm!” Thượng Quan Lăng Kiệt nhăn lông mày lại, hỏi thẳng Đường Hạo, thái độ không hề né tránh.

“Tôi nói là không có! Nếu có” Đường Hạo thẹn quá hóa giận, dùng giọng nói khô khốc suy yếu mà hét lên.

Thượng Quan Lăng Kiệt đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, giễu cợt lắc đầu: “Xem ra, có lẽ phải mời đến “đường huynh” Thượng Quan Lăng Phàm của tôi đến đây làm khách một chuyến vậy, đúng không ?!” Hấn cười cười.

Nghe không được kết quả muốn biết, Tiểu Ngưng thờ dài, lặng lẽ rời đi.

Đường Hạo không nói gì, xem như cam chịu. Hiện tại đúng là, hấn cần Thượng Quan Lăng Phàm.

“Cậu đây à! Chẳng biết tốt xấu là gì!” Thượng Quan Lăng Kiệt bấm điện thoại gọi cho người anh họ Thượng Quan Lăng Phàm của hấn, sau đó vừa liếc Đường Hạo vừa nói vọng vào trong điện thoại : “Đường Hạo hiện tại bệnh tình rất nghiêm trọng, cần anh đến khám cho! Nếu không chắc “mạng nhỏ” của cậu ta có lẽ sẽ không giữ nổi!”

Việc này làm cho Đường Hạo khó chịu. Sắc mặt của hấn biến thành đen sì, môi mỏng giật giật, bàn tay thì nắm chặt lại, bộ dạng giống như muốn giết chết ai đó ngay tức khắc.

“Ha ha ha....Nhìn vẻ mặt của cậu kia! Nói chuyện cùng một tên bệnh nhân mắc bệnh nam khan thể này chẳng thà đi tán gẫu với cô hầu gái kia còn hơn!” Thượng Quan Lăng Kiệt bỏ điện thoại vào túi áo, chẳng thèm để ý đến ánh mắt đang đầy lửa giận của Đường Hạo bước ra khỏi phòng.

“Thượng Quan Lăng Kiệt! Cậu đừng có ăn nói lung tung với cô ấy!” Đường Hạo vội vàng nói, tựa hồ như có bí mật đen tối không muốn để cho Tiểu Ngưng biết.

“Ha ha, cô giúp việc này thật là... vẫn còn ở chỗ này sao?!” Nhìn thấy cô gái nhỏ xinh xắn kém mình đến mười tuổi, Thượng Quan Lăng Kiệt hỏi trêu cô.

Đang đứng cạnh bên cánh cửa, Tiểu Ngưng nhẹ nhàng xoay người lại gật đầu: “Đúng vậy!”

“Đường Hạo thích em cơ mà, sao hấn lại nỡ để em ở đây làm công thế này!?”

Tiểu Ngưng nhìn liếc nhanh người đàn ông tuần tú kia. Vì sao ai cũng nói Đường Hạo thích cô? Không thể có chuyện đó, chắc bọn họ không biết hấn chỉ có chiếm đoạt giữ lấy mà không hề có chút tôn trọng nào dành cho cô.

“Đường Hạo đã làm em bị thương rất nặng, đúng không?” Thượng Quan Lăng Kiệt đột nhiên hỏi, sau đó ánh mắt cứ nhìn chăm vào cô như ám chỉ điều gì đó.

Tiểu Ngưng vì câu hỏi của hấn mà mặt trở nên đỏ bừng: “Khụ Khụ.” Người này sao có thể hỏi thẳng như vậy?

“Em không cần phải thẹn thùng. Tôi là một bác sĩ, luôn luôn hỏi một cách trực diện như vậy. Lần trước người đến khám cho em là em gái của tôi. Em có gặp qua nó không?”

“Không! Tôi chưa từng gặp cô ấy. Ngay cả việc có bác sĩ đến khám tôi cũng không biết.”

“Hà? Chắc lúc ấy em đang hôn mê!” Nhìn cô gái nói chuyện với mình bằng vẻ mặt hồ hững, lạnh tanh như không, Thượng Quan Lăng Kiệt có chút kinh ngạc hỏi: “Tiểu mỹ nữ! Em có biết tôi là ai không?”

“Tôi biết!”

Lúc trước cô cũng đã từng nghe nói đến cái tên Thượng Quan Lăng Kiệt này. Hắn ta là một bác sĩ có tiếng chuyên về khoa não và thần kinh. Trên báo, tạp chí và cả TV cũng hay đưa tin về hắn.

Bây giờ, nếu như ngay cả tên hắn cũng không biết thì cô quá lạc hậu rồi!

Thượng Quan Lăng Kiệt đột nhiên trêu ghẹo nói: “Em biết tôi là bác sĩ là tốt rồi! Ngàn vạn lần đừng có coi tôi giống như ai đó..... Ha ha ha... Kỳ thật ông trời rất công bằng. Hắn làm em bị thương cũng khiến chính bản thân hắn bị thương. Hơn nữa, xem ra thương tích còn nặng hơn cả em. Em nói xem, đây liệu có coi là báo ứng không nhỉ? Ha ha ha, thừa dịp lúc này hắn không nhúc nhích được, em đi đánh hắn vài cái cho hả giận!”

Tiểu Ngưng giật mình. Một hồi lâu sau đó cô mới có phản ứng, thì ra hắn cũng bị thương.

“Làm sao mà lại thành thế này? Cậu không biết tiết chế hay sao?” Thượng Quan Lăng Phàm vừa đáp chần giúp Đường Hạo vừa thờ dãi, tiếp tục nói: “Cậu như vậy sẽ rất bị mắc bệnh! Có biết là sẽ rất bị nhiễm khuẩn không?”

“Em sẽ không mắc bệnh!” Hắn khẳng khái nói chắc như đinh đóng cột.

“Mang bao đôi khi cũng chẳng đáng tin!” Thượng Quan Lăng Phàm tiếp tục cảnh cáo.

“Không có! Bởi vì em chỉ ở chung một chỗ với mẹ của con trai em thôi!” Đường Hạo có chút buồn, mặt hắn hơi đỏ. Từ sau khi gặp lại cô, cô là người duy nhất hắn chạm vào. Và, hắn là người đàn ông duy nhất của cô, trên người cô làm sao có bệnh được.

Thượng Quan Lăng Phàm nhú mày lại tiếp tục nói: “Cứ cho là thế! Nếu trước kia cậu điều trị sớm thì sẽ không viêm nhiễm nghiêm trọng như bây giờ. Nhớ kỹ, mười ngày tới nhất định phải cầm dục!”

Cầm dục nói thì dễ nhưng làm thì thật khó. Mỗi ngày nhìn cô gái mình yêu ở ngay trước mặt, có mấy ai là không chế được: “Em biết rồi! Em sẽ không chế bản thân!”

“Bằng không thì cậu đừng có về đây nữa! Ra ngoài kiếm khách sạn nào đó ở tạm mấy ngày cho thanh tâm quả dục!” Thượng Quan Lăng Phàm trêu ghẹo đề nghị.

Đường Hạo xoay người, đầu hàng số phận bất hạnh, yên lặng để cho bác sĩ tiêm một mũi lên người.

* Đường huynh: anh họ nội.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 188

Tiểu Ngưng sắc mặt đỏ bừng, đứng bên cạnh cửa, bên tai cô vẫn còn văng vẳng tiếng nói của bác sĩ: “Những ngày gần đây, đừng để cho người đàn ông của cô chạm vào, phải chống cự kịch liệt nếu anh ta có hành vi không khống chế nổi, nếu không vết thương kia lại tiếp tục loét ra thì lúc đó chẳng ai cứu nổi!”

Trời ạ! Bác sĩ nói chuyện này với cô làm gì? Tiểu Ngưng che mặt, dựa người vào tường. Cho dù hiện tại bốn phía có yên tĩnh, vắng lặng nhưng trong lòng cô vẫn cứ căng thẳng, rồi bởi không biết làm như thế nào.

Cô cũng không muốn cho hắn! A! Mỗi lần đều là hắn cố chấp ép buộc cô phải theo, hơn nữa hắn lại có nhiều phụ nữ bên ngoài như vậy cô đâu có thể quản được.

“Tiểu Ngưng! Thiếu gia kêu cô vào giúp cậu ấy tắm rửa!” Vú Từ đi tới gần, ánh mắt có phần đen tối nhìn cô.

“Việc này... Có thể kêu người khác mà!”

“Người nào? Tôi sao? Thiếu gia chê tay tôi thô ráp nên cậu ấy chỉ đích danh cô, tôi cũng chẳng có cách nào khác!” Vũ Từ vẫn thực rất quý Tiểu Ngung. Bà cũng mong hai người trẻ tuổi bọn họ sẽ nhanh chóng kết hôn để cho đứa nhỏ kia có một gia đình hoàn chỉnh. Được như vậy thì thật tốt!

.....

Nghe thấy tiếng bước chân đang tiến dần đến bên cạnh mình, người nằm trên ghế dài rớt cuộc không chế không được, mà thốt lên: “Mau lại đây! Nhanh lên! Lưng của tôi rất ngứa!” Mỗi buổi sáng, hắn đều có thói quen tắm rửa sạch sẽ nhưng hôm nay đến mặt mũi còn chưa thể rửa nói chi đến cả người. Thật sự là rất khó chịu!

Tiểu Ngung đi vào phòng tắm, một lát sau thì bưng một chậu nước sạch ra để giúp hắn lau thân người đầy mồ hôi.

Nhìn thấy Tiểu Ngung cầm chiếc khăn bông màu trắng, hắn nhìn xuống con đầu buốt phía dưới khó, xoay người lại nói: “Giúp tôi chà lưng, được không?”

Tiểu Ngung cầm khăn lau một đường theo sống lưng của hắn. Bàn tay cô nhẹ nhàng lau cả vùng lưng giúp hắn, dần dần lui xuống phía dưới.

“Uhm...” Hắn phát ra tiếng thở thoải mái.

Cô chỉ lau đến phần eo của hắn thì dừng lại chuyển tiếp lên trên, chuẩn bị lau cánh tay của hắn.

“Sao em không lau tiếp cho tôi?” Hắn nhắc nhở, cũng không có ý trêu chọc, chẳng qua phải nằm yên một chỗ suốt cả buổi khiến toàn thân hắn đổ mồ hôi rất khó chịu.

“Chỗ kia tự anh lau được rồi! Khăn đây!” Cô cự tuyệt yêu cầu của hắn, đem khăn mặt đặt vào trong tay của hắn.

Đường Hạo đột nhiên nắm lấy những ngón tay mảnh khảnh mềm mại của cô, đặt lên miệng tỉnh té hôn lấy rồi nói: “Ngung! Đừng giận anh nữa có được không? Anh biết sai rồi! Anh không nên đối xử với em như vậy!”

Từ trước đến nay, hắn luôn cao ngạo rớt cuộc lại có thể nói ra những lời mong cô tha lỗi. Chính vì bản thân đau đớn nên mới hiểu được đau đớn nên mới hiểu được nỗi đau của cô, so với hắn còn đau hơn gấp mấy lần.

“Chuyện này không phải cứ nói như anh là giải quyết được! Đường Hạo, anh đã làm tổn thương tôi quá nhiều rồi và tôi cũng chẳng có cách nào tha thứ cho anh được!!” Tiểu Ngung tựa tay vào đầu giường, nước mắt cô lại bắt đầu rơi.

“Anh biết! Anh đã làm sai quá nhiều! Em có thể cho anh một cơ hội để sửa chữa lỗi lầm của mình có được không? Hãy cho anh một cơ một để theo đuổi em nhé!” Hai con ngươi đen sẫm của hắn nhìn chăm chú vào cô tràn đầy khát vọng.

“Sau này hãy nói!” Nước mắt Tiểu Ngung ngừng rơi, cô đáp lại hắn.

Hắn tự mình lau người rất nhanh rồi đưa khăn trả lại cho Tiểu Ngung nói: “Ngung! Anh khát!” Hắn nghĩ nhân lần sinh bệnh này để cô ở bên chăm sóc mình thật tốt, có như vậy quan hệ của hai người mới càng thêm thân thiết.

Có lẽ bởi vì hắn sinh bệnh nên mới làm cô cảm thấy động lòng thương cảm. Tuy khuôn mặt cô lạnh như băng song vẫn ân cần chăm sóc cho hắn: “Nước đây!”

Mà hành động này của cô khiến hắn cảm thấy có lòng tin hơn. Nhanh tay, hắn nắm lấy bàn tay của cô kéo cả người cô vào trong lòng ngực của mình.

“Đừng! Anh mau buông tôi ra!” Cô thờ hồn hèn, ngượng ngùng không dám nhìn hắn.

Đường Hạo càng ôm chặt cô hơn, môi mỏng tỉnh té liếm lên khuôn mặt trắng ngần của cô: “Ngung! Chúng ta hãy để cho Dương Dương có cả cha lẫn mẹ đi, như vậy nó mới có thể trưởng thành một cách tốt nhất!”

Tiểu Ngung ở trong lòng hắn cười khổ. Hắn sẽ kết hôn với người phụ nữ khác, như vậy không phải Dương Dương sẽ còn có thêm một đứa em cùng cha nữa hay sao? Bất quá, đau khổ này cô nén chặt lại trong lòng, ngượng ngùng kháng cự lại hắn: “Anh đừng có đối với tôi như thế này! Bác sĩ nói anh không được....!”

Câu nói này của cô có vẻ hờn dỗi. Đường Hạo rớt cuộc cũng cười lên một tiếng: “Ha ha ha! Hóa ra là em đang lo lắng cho cơ thể của anh đúng không?” Hắn kê sát miệng lên cánh môi của cô, giọng nói khàn khàn: “Tuy rằng hiện tại anh rất muốn em, nhưng dưới tình trạng này thật sự là lực bất tòng tâm! Ngung! Để cho anh hôn em nhé!!”

Cô nhìn xuống những sợ hãi đụng chạm thân thể, chủ động nhắm mắt lại.

Tiếp theo, cô cảm giác môi hắn đang dán chặt lên môi mình. Hắn hôn cô rất dịu dàng. Môi đỏ như cánh hoa, hơi thở của hai người có chút rối loạn. Từ trên khuôn mặt hắn tỏa ra một mùi hương nam tính lôi cuốn khiến hai má cô đỏ bừng.

Cô không có cự tuyệt hắn khiến hắn càng to gan. Hắn cắn môi cô, từ từ muốn tiến vào giữa hai cánh môi.

Cô chậm rãi mở hai mở đôi môi mọng đỏ. Đầu lưỡi của hắn xông thẳng vào bên trong, treu đùa với hàm răng của cô. Đầu lưỡi bá đạo càn quét cổ họng, hơi thở của hắn lấp đầy khoang miệng của cô.

Động tác của hắn càng lúc càng to gan lớn mật hơn. Bàn tay xông thẳng vào ngực cô, bắt đầu xoa nắn.

Động tác này khiến thân thể Tiểu Ngưng không nhịn được mà run rẩy. So với lúc trước càng thêm run rẩy kịch liệt, ở trong cơ thể cô đang có một cảm giác sợ hãi lưu chuyển. Cô muốn khống chế tâm tình của mình, hai tay chống cự, cố gắng đẩy cánh tay của hắn ra.

Trong mắt của hắn, động tác này của cô như à kích tình, chào đón hắn.

Đầu lưỡi của hắn nghịch mát đầu lưỡi của cô, muốn cô chuyển tâm không nói được gì.

Dần dần... Thật là kỳ diệu! Từng tế bào toàn thân của cô dưới sự đùa nghịch thân mật của hắn mà bắt đầu muốn bốc cháy lên.

Bàn tay to lớn của hắn bắt đầu di chuyển xuống phía dưới, vuốt ve cô. Ngón tay linh hoạt luồn qua váy cô tiến sâu vào thăm dò.

“Không! Đừng mà...” Tiểu Ngưng đẩy mạnh hắn ra. Đầu óc choáng váng, khuôn mặt đỏ bừng, cánh môi sưng đỏ lên nhưng ánh mắt lại ẩn chứa sự sợ hãi.

“Ngưng! Anh sẽ không làm xằng làm bậy nữa! Anh chỉ muốn nhìn em một chút thôi!” Hắn biết, lúc trước hắn đã làm cho cô sợ hãi. Bây giờ hắn muốn chậm rãi để cô thử tiếp nhận mình một lần nữa. Sau đó nhất định cô sẽ biết hắn không phải là kẻ đáng sợ như vậy!

“Không!” Cô đột nhiên hét lớn lên giống như là bị ai đó hù dọa.

Cô ý thức được một điều gì đó, nói thêm vào: “Không! Anh không phải nói nơi đó của tôi khó coi khiến anh ghê tởm lắm hay sao?”

Hắn khích lệ cô, hai cánh tay giữ chặt lấy hai vai của cô rồi nói: “Không có! Chẳng lẽ em không tự mình nhìn lại xem sao, một chút cũng không khó coi mà!! Vẫn thật là Ngưng!”

Hắn chậm rãi kích động cô, dưới đôi mắt nóng bỏng của hắn, Tiểu Ngưng để mặc cho hắn tùy ý cởi bỏ quần áo của mình.

Trong lòng mình, cô lại một lần nữa tự nói: “Không phải sợ! Hiện tại hắn không thể làm gì hại đến mày đâu! Tiểu Ngưng! Chính bản thân mày cần phải nhẫn nại đối lấy sự tin tưởng của hắn, như vậy mới có cơ hội chạy thoát được!!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 189

Hắn chậm rãi tách hai chân của cô ra. Ngón tay thâm thúy xâm nhập vào bên trong nụ hoa bí ẩn.

Tay hắn giống như có điện. Mỗi khi tiếp xúc lại khiến thân thể mềm mại của cô run lên. Cô căng thẳng, bàn tay nắm chặt lại, các khớp xương nổi lên, màu da tay trắng bệch.

Đường Hạo nhận ra sự sợ hãi của cô, cảm giác đau lòng không chịu nổi: “Đừng sợ! Anh sẽ không làm em bị thương nữa! Tin tưởng anh đi!”

“Anh nói... sẽ ghê tởm!” Hai mí mắt của cô ngập nước, run rẩy, nước nở nói với hắn.

“Không có đâu! Lúc trước là gạt em đó!” Hắn vừa dỗ dành vừa chạm vào cô.

Rất nhanh, một cảm giác kì quái cướp đi ý thức của cô khiến cô không còn sợ hãi nữa.

Nhìn cô đã có thể tiếp nhận bản thân mình, nếu không thì sao khuôn mặt lại từ trắng bệch chuyển sang phiếm hồng. Đường Hạo rốt cuộc cũng mỉm cười

Tâm tình lo lắng bồn chồn suốt mấy ngày qua giờ đã có thể gỡ bỏ thay thế bằng một tâm trạng sáng lạn vui vẻ. Dù không có nói ra, nhưng bằng sự thân mật vừa rồi Đường Hạo cũng đã khẳng định chắc chắn một điều: cô ấy đã tha thứ cho mình.

Trời ạ! Hắn bây giờ lại tức giận với chính bản thân mình. Nếu không phải bây giờ bản thân bất lực thì hắn hoàn toàn có thể thỏa mãn cô cũng như thỏa mãn chính mình.

Có trời mới biết lúc này đây hắn muốn cô như thế nào. Lúc trước nói cô xấu xí, ghê tởm chẳng qua là những lời nói trong lúc tức giận muốn làm cô bị tổn thương. Ngày đó thiếu chút nữa hắn hại cả cô lẫn bản thân mình bị thương không thể cứu vớt. Đụng chạm quá nhiều căn bản cũng không khiến hắn thỏa

mãn hoàn toàn.

.....

“Anh còn muốn ra ngoài hay sao?” Nhìn hấn, âu phục chỉnh tề đứng trước đại sảnh, Tiểu Ngưng quan tâm hỏi.

“Đúng vậy! Hôm nay còn rất nhiều dự án cần anh trực tiếp xử lý. Nếu đã đi lại được thì anh muốn đến công ty ngay!” Hấn nhún vai, thần nhiên nói.

“Uh! Vậy thì, anh cố gắng tự chăm sóc bản thân cho tốt. Đừng làm việc quá sức đến mệt mỏi!” Nói xong, cô rất muốn cắn rụng lưỡi mình. Cô đâu cần phải biểu diễn đến mức như vậy!

Đường Hạo hôn nhẹ lên cánh môi mỏng đỏ của cô nói: “Ừ! Em yên tâm! Giải quyết xong mấy dự án này, em ở nhà cố đội! Vài ngày nữa, anh sẽ nghỉ phép, chúng ta sẽ cùng nhau đi nghỉ đâu đó nhé!”

Trái tim Tiểu Ngưng run lên, cố gắng che giấu nội tâm đang kích động, giọng nói vẫn duy trì sự bình tĩnh: “Có thể sao? Anh thật sẽ đưa tôi đi nghỉ ư?”

“Đương nhiên! Hôm nay em ở nhà chịu khó tìm hiểu tư liệu xem xem muốn đi nơi nào!” Hấn khẽ vuốt lên khuôn mặt của cô, giọng nói tràn đầy yêu thương.

Hấn như vậy khiến Tiểu Ngưng kích động, trong lòng ngọt ngào muốn sà vào lòng hấn để làm nũng, để được hấn vuốt ve yêu thương nhiều hơn.

Bỏ qua mọi tự tôn, bỏ qua hết thảy mọi điều tiếng thế gian, cô chỉ muốn được ở bên cạnh hấn. Hai người được ở bên cạnh nhau vĩnh viễn.

Nhưng, cô không thể làm được điều đó. Con người sống phải có tôn nghiêm. Nếu vứt bỏ tôn nghiêm của bản thân, sau này đứng trước con của mình, cô còn đâu mặt mũi để nghe nói gọi mẹ, con cô lúc đó sao có thể nhận nhận một người mẹ như cô.

Đi! Cô nhất định phải rời đi!

“Không được! Ba không đồng ý!” Đường Lập Huân trừng mắt nhìn con trai mình đang ngồi đối diện trong phòng.

“Chính là chuyện của con do con quyết định. Con không thể kết hôn với Tiền Ly Nhi!” Đường Hạo kiên quyết cũng không kém.

Hai cha con bộ dạng thật giống nhau, ánh mắt thâm thúy không chịu lùi cũng thật giống nhau. Như trải qua cả nửa thế kỷ, Đường Lập Huân gần năm mươi tuổi mới chịu bại trận trước đứa con trai của mình. “Con hiện tại quyết định không cưới con bé. Nhưng mấy tháng trước cũng chính con tuyên bố sẽ kết hôn với nó, thế nào? Bây giờ liệu quyết định của con có đáng tin nữa hay không?” Đường Lập Huân mĩa mai với vẻ phẫn nộ.

“Ba mẹ có thể mắng con làm việc trước sau không nhất quán nhưng con hy vọng ba mẹ có thể tin tưởng vào quyết định hiện tại của con!” Hấn nói rành mạch, kiên định. Nếu đã quyết định ở bên thân Tiểu Ngưng, việc đầu tiên chính là phải hủy bỏ hôn ước với người khác.

“Ủng hộ cậu để cậu cưới một con bé làm việc ở quán rượu hay sao? Vì một người đàn bà như thế mà anh bỏ qua một cô gái môn đăng hộ đối, lại được giáo dục đẳng hoàng sao hả? Không! Không thể nào! Trước mắt, anh về ngay cho tôi! Chuyện này để sau nói tiếp!” Đường Lập Huân hoàn toàn bác bỏ lời thỉnh cầu của con trai mình.

“Ba! Tiểu Ngưng không phải là cô gái ở trong quán rượu. Cô ấy thực sự giữ mình trong sạch. Cô ấy đã nuôi dưỡng và giáo dục Dương Dương rất tốt, Dương Dương là cháu nội của ba, chẳng nhẽ ba không thể chấp nhận cô ấy được hay sao?”

“Đứa trẻ có thể tiếp nhận nhưng cô ta thì không! Đường Hạo! Cậu thử nghĩ kĩ lại đi, Tiền Ly Nhi ở bên cậu bao nhiêu năm như vậy, mọi việc con bé đều suy nghĩ cho cậu, cũng chưa bao giờ oán trách cậu trắng gió bên ngoài. Bây giờ cậu từ hôn với con bé, chẳng nhẽ không cảm thấy mình rất có lỗi hay sao?”

“Từ trước đến giờ cậu chỉ coi cô ấy giống như một cô em gái, hoàn toàn không có ý khác!” Đường Hạo vội vàng giải thích.

“Chính là người ngoài đâu có nghĩ như vậy! Cậu thử nghĩ xem, nếu cậu từ hôn với Tiền gia bây giờ, họ sẽ ngừng cho chúng ta vay vốn, như vậy công ty chúng ta sẽ lâm vào hoàn cảnh như thế nào?” Hai con người của Đường Lập Huân bởi vì tức giận mà sáng hấn lên, trông rất có thần.

“Con chính là lo lắng đến vấn đề này nên mới tìm ba để thương lượng...”

“Cậu đừng có gọi tôi bằng ba! Chuyện của cậu tự cậu nghĩ biện pháp mà giải quyết. Nhưng trước tiên tôi cảnh cáo, đừng có lấy tâm huyết mấy đời nay của Đường gia ra làm trò đùa!”

Đường Hạo từ trên ghế đứng dậy, vẫn tinh táo kiên quyết nói: “Ba! Con nhất định sẽ cưới Lục Giai Ngưng. Về công ty, con sẽ nghĩ biện pháp giải quyết. Con chỉ mong ba mẹ sẽ thích cô ấy và không ngăn cản hôn nhân của bọn con!”

“Muốn chúng tôi tiếp nhận cô ta? Không thể nào! Mẹ của cậu cũng sẽ không thể nào mà tiếp nhận cô ta!” Đường Lập Huân hét lớn, đã không thể không chế nổi lửa giận trong lòng.

“Vi sao? Ba mẹ thì là tự do yêu đương mà cưới nhau, còn con thì lại không thể kết hôn cũng cô gái con thích? Ba có thể giải thích cho con được không?”

“Cô ta và mẹ của anh không thể so sánh với nhau được! Mẹ anh vốn là tiểu thư danh môn!”

“Theo ý của ba, nếu mẹ con không phải là tiểu thư danh môn thì ba cũng sẽ không yêu mẹ, không cưới mẹ phải không? Con thật sự không hiểu, ba yêu mẹ hay yêu của hồi môn của mẹ?” Đường Hạo lập luận rõ ràng phản kích, hỏi lại.

Đường Lập Huân che miệng, không nói gì.

Nhìn cha mình cả ngày không nói lại được câu nào, Đường Hạo chậm rãi nói: “Ba! Giai Ngưng là một cô gái tốt, chỉ có điều không được may mắn sinh ra trong một gia đình giàu có mà thôi! Ba cũng biết trước kia là do cô ấy bị cha đường của mình lừa bán đến quán rượu mà! Ba và mẹ đừng nên quan niệm phân biệt dòng dõi, xin hãy tiếp nhận cô ấy!”

“Bất kể vì lý do gì cô ta cũng là người xuất thân từ quán rượu. Anh cưới cô ta sẽ trở thành trò cười trong giới thượng lưu. Mà Đường gia cũng vì chuyện này mà xấu hổ!”

“VẬY, con đây chỉ có thể nói thực xin lỗi Đường Gia, xin lỗi cha!” Nói xong, cúi đầu, hai tay nắm chặt đặt bên ông quần đã nói lòng, giải thích cùng cha mình xong, Đường Hạo bước ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 190

Lục Giai Ngưng đang quét dọn phòng khách thì đột nhiên có người từ phía sau ôm chặt lấy cả người cô. Tiểu Ngưng cảm giác thân thể của mình dán chặt vào một lồng ngực vững chắc nóng hổi, một bầu không khí ấm áp nhưng lại khiến cô muốn ngộp thở.

Nhẹ nhàng đẩy cánh tay đang quấn lên người mình, cô nói: “Đừng làm loạn, tôi còn đang làm việc!”

“Ha ha! Không cần phải lau nữa! Từ giờ trở đi em không cần phải làm những công việc này!” Cô càng né tránh hắn, hắn càng muốn ôm cô chặt hơn. Mà vành tai của cô, dưới sự đụng chạm của hắn mà hồng lên. Hành động này hắn đã làm bao nhiêu lần nhưng lần nào cô cũng vậy, phản ứng hết như một thiếu nữ lần đầu biết yêu khiến hắn cảm thấy vô cùng thú vị: “Giữa chúng ta đã có một đứa con rồi, em còn ngượng ngùng gì nữa! Thật muốn biết sáu năm trước những lúc thế này trông em ra sao? Liệu cả người có đỏ hồng lên như bây giờ không nhỉ?”

Bởi vốn cũng trốn cũng không thoát khỏi bàn tay của hắn, Tiểu Ngưng đành yên lặng, không giãy dụa dựa vào lồng ngực của hắn, cảm nhận một luồng nhiệt đang truyền dần vào cơ thể mình. Lồng ngực của hắn thật ấm áp, thật rộng rãi và cũng thật vững chắc. Cô thầm nghĩ cứ muốn được như thế này mãi, cuộn lại trong lòng hắn, hưởng thụ hết thảy ngọt ngào.

“Đừng nói chuyện sáu năm trước nữa! Từ đầu đến cuối đều là anh khinh thường tôi!” Tiểu Ngưng thản nhiên nói, trong giọng nói có vài phần oán hận, đôi mắt hơi ươn ướt.

“Chẳng lẽ em còn giận mấy chuyện này?! Nhưng đó là vì em hết lần này đến lần khác chạy trốn khỏi anh!” Hắn tức giận nói lớn, cánh tay càng ôm chặt lấy cô.

Trái tim Tiểu Ngưng run lên. Nếu hắn biết cô muốn chạy thoát khỏi hắn một lần nữa thì sẽ như thế nào? Nếu khi chạy trốn lại bị hắn phát hiện thì hắn sẽ làm gì với cô? Nếu một lần nữa cô chạy trốn khỏi hắn, hắn sẽ đối xử với cô như thế nào?

Thân thể Tiểu Ngưng không nhịn được mà run rẩy. Cảm giác sợ hãi lại bắt đầu lan tỏa. Cô nhất định phải thoát khỏi hắn, hơn nữa phải chạy thật xa để hắn không bắt lại được. Cô run rẩy nói: “Anh đã đối xử tàn nhẫn với tôi, làm tôi thấy sợ!”

“Ngưng! Những việc trước kia nhất định anh sẽ không bao giờ làm nữa! Nhất định không bao giờ khiến em bị tổn thương! Tin anh đi! Đừng sợ!” Mỗi ngày hắn tự thề với bản thân mình như thế.

Lúc này hắn hối hận không thôi. Hối hận trước kia đã đối xử với cô như vậy, đến chính bản thân hắn cũng không muốn thừa nhận nhưng việc mình đã làm.

“Thật vậy sao?” Cô quay đầu lại, gương mặt chứa đầy sự nghi hoặc nhìn hắn. Môi đỏ hơi mở ra, run rẩy tựa như nụ hoa trong gió xuân đang mong chờ người được người nào đó hái.

Hắn cúi đầu, hai gò má đè lên gò má của cô, môi mỏng áp lên cánh môi như hoa kia. Đôi môi cô ngọt ngào, lại có hương chanh ngọt vị ê ẩm.

Lúc cảm nhận được cô đang ngạt thở, hắn mới chậm rãi buông cánh môi cô ra, thì thào kiên định: “Anh nhất định sẽ không làm em bị tổn thương nữa! Nhưng hãy hứa với anh, nếu em không hài lòng với anh chuyện gì hãy thẳng thắn nói cho anh biết, có được không? Có chuyện gì cũng phải nói cho anh

biết!”

Như vậy, ít nhất hần sẽ biết hần sai ở đâu. Biết sai ở chỗ nào hần nhất định sẽ sửa đổi, có như vậy cô mới toàn tâm toàn ý yêu hần, ở lại bên cạnh làm vợ hần, làm mẹ của con hần.

“Ừ!” Tiểu Ngưng khẽ lên tiếng, sau đó nói tiếp: “Vây, còn bây giờ anh buông tôi ra có được hay không? Nóng quá”. Cả người cô đều bị hần ôm, ngọt ngào đến mức toàn thân đỏ mồ hôi.

Lần này, hần thật sự nghe lời, buông cô ra. Không ôm cô hần cảm thấy thật khó chịu, mà mỗi lần nhìn thấy cô là toàn thân hần lại như bắt được lửa. Ngọn lửa cháy lên trong người, hần muốn được giải tỏa nguồn nhiệt trong người. Nhưng cho dù cô có lòng giúp hần hạ nhiệt thì hần cũng chẳng có phúc mà hưởng thụ.

“Lát nữa! Chúng ta cùng nhau ra ngoài một lát nhé! Anh muốn dẫn em đến một nơi!” Hôm nay là ngày hần cũng đám bạn xấu kia tụ họp. Hần muốn chính thức giới thiệu và cũng để mọi người biết cô.

“Đi ra ngoài ư? Vây anh đã chọn nơi nào để đi chưa?” Tiểu Ngưng hỏi, hai mắt bỗng sáng lên.

“Sao hả? Em muốn đi đến nơi nào sao?” Hần hiểu được hàm ý trong ánh mắt của cô. Cô đang muốn đi đến chỗ nào đó!

“Ừ! Anh có thể đưa tôi đi mua một ít hạt giống hay không? Lúc trước định nhờ Hải Uy, nhưng mấy ngày nay không có thấy cậu ấy!”

“Ừ! Được! Anh sẽ mang em đi đến một nơi!” Hần thay đổi thái độ, nói có vẻ bí mật.

“Là sao?”

“Đến lúc đó rồi em sẽ biết! Bây giờ mau mau đi thay quần áo đi!” Hần bá đạo kéo cô đi lên lầu.

Hần thần thần bí bí cứ cười hi hi không nói gì, chỉ nhìn cô thay quần áo.

“Vây anh ra ngoài trước đi! Tôi thay xong sẽ ra ngay!” T hân hình to lớn của hần đứng ở đây khiến không gian phòng trong trở nên chật hẹp. Hần hứa là sẽ không làm gì, nhưng cô thật sự không quen khi có người đứng cạnh lúc thay quần áo. Cảm giác này thật khó chịu.

Đường Hạo nhìn khuôn mặt ngượng ngùng của cô, khóe miệng hơi nhếch lên: “Em cũng nên làm quen đi! Anh không muốn phải ra ngoài lúc em đang thay quần áo đâu!” Hần xoay người đi, nhưng cũng không quên trêu chọc một câu: “Nói cho cùng cũng chẳng sao mà! Thân thể em có chỗ nào mà anh chưa thấy qua, cần gì phải thẹn thùng!”

“Nhưng, tôi không có thói quen đó!” Nói xong, cô cầm quần áo chạy thẳng vào phòng tắm. Nếu hần không đi thì cô phải tránh thôi.

Nhìn hành động ngượng ngùng của cô, Đường Hạo ở trong lòng thầm thì: nhất định phải dạy dỗ cô một cách cẩn thận, để cô tự nhiên thoải mái ở trước mặt hần mà làm mọi việc.

Mặc một bộ váy áo sờn bình thường, áo sơ mi cao cổ, Tiểu Ngưng bước ra từ phòng tắm. Đường Hạo nhìn cô, chân mày nổi lên: “Vì sao phải che kín cổ như thế kia? Thật sự làm mất một phần nét đẹp mê người của em!”

Hần còn dám hỏi. Chẳng nhẽ hần lại không biết phía sau cổ của cô có gì hay sao? Tiểu Ngưng xoay người, không để ý đến hần, sửa sang lại đầu tóc.

Đường Hạo từ từ đi đến phía sau cô. Qua tấm gương có thể nhìn thấy bàn tay hần đang đặt trên cổ cô. Như một trò ảo thuật, từ tay hần lộ ra một sợi dây chuyền kim cương.

Ánh sáng chói lòa kia khiến cô kinh ngạc, trong nháy mắt mà quên cả thở.

Hần đem sợi dây chuyền được chế tác từ một nhà kim hoàn có tiếng, trên thế giới chỉ có một sợi, không có sợi thứ hai, nhẹ nhàng đeo lên cổ của cô, nói: “Ngưng! Hy vọng em sẽ thích!”

Sợi dây chuyền được thiết kế một cách đơn giản. Điểm nổi bật của nó là hàng trăm viên kim cương nhỏ bé như sao đính kèm. Đặc biệt hơn cả là mặt dây chuyền là một viên kim cương thu hút ánh nhìn của người khác, nhìn từ xa giống như là một hàng trăm viên kim cương tụ hội, như một ngôi sao đang phát ra muôn vàn tia sáng lung linh.

Tuy rằng chưa từng chạm qua nhiều những thứ trang sức đắt tiền nhưng Tiểu Ngưng cũng biết sợi dây chuyền này giá trị không nhỏ, “Không! Tôi không thể nhận.!”

“Đây là quà anh tặng em! Không được nói là không thể nhận!” Hần bá đạo ngăn cản lời cô nói. Ngay cả bản thân mình hần cũng nguyện cho cô, mấy thứ nhỏ nhặt này có là gì.

Hần chậm rãi ôm cô vào lòng. Ở trong lòng ngực hần, đôi mắt cô ướt át. Đây là lần đầu tiên hần tặng cho cô một món quà đắt tiền đến vậy. Nếu nói cô không thích thì là gạt người. Cô thích nó, rất thích là đằng khác. Từ nhỏ cô đã ao ước có một sợi dây chuyền đẹp như thế này. Cảm ơn hần đã hoàn thành một tâm nguyện nhỏ bé của cô.

Chương 191

Thấy Tiểu Ngưng nhận món quà của mình, Đường Hạo mới cất tiếng: “Nhưng bộ váy áo này của em không hợp với sợi dây chuyền này! Mau đổi một bộ váy khác!”

“Không! Tôi không đổi!” Cô lắc đầu kiên định nói. Mặc thế này khiến cô cảm thấy rất tốt rồi, chẳng có gì là hợp với không hợp. Những dấu vết sau cổ cô chắc chắn sẽ không ai nhìn thấy được.

Đường Hạo không hiểu trong lòng Tiểu Ngưng đang lo lắng điều gì, cũng không hề để ý đến mấy chữ kia.

“Ngưng! Tin tưởng anh đi! Em thay bộ váy khác trông sẽ xinh đẹp hơn!” Hấn vừa thấp giọng, lại vừa di chuyển bàn tay ra phía sau lưng cô.

“Xoet” một tiếng, hấn nhẹ nhàng kéo khóa bộ váy áo kia xuống. Một tay hấn kéo nhanh áo của cô. Chiếc áo dần trượt xuống, để lộ một mảnh lưng trắng và đôi vai trắng ngần ra ngoài.

Tiểu Ngưng khản trương nhanh tay giữ chặt lấy áo, nếu tiếp tục trượt xuống sẽ để lộ ra ngực của mình. Trên mặt đỏ hồng, hai mắt sáng quắc nhìn hấn: “Thật đáng ghét! Sao anh có thể tùy tiện cởi quần áo của tôi?”

Hơn nữa động tác này của hấn lại cực kỳ điêu luyện, có thể thu hút được vô số phụ nữ. Rõ ràng hấn phải thực hiện hàng trăm lần mới đạt được đến mức độ cao thâm như thế này!

Tức giận trong mắt cô càng lúc càng lớn, trong lòng thì lại cảm thấy chua xót.

“Ha ha! Sao anh lại nghĩ thấy có mùi dấm chua thoang thoang nhỉ?” Hấn cố tình ở trước mặt người cô lộ ra biểu tình khó hiểu: “Thế nào? Em đang ghen tị đấy à?”

Bị hấn bắt trúng tim đen, cô lúng túng, cuống quýt nói: “Là anh đó! Ăn nói lung tung!” Cô giữ chặt quần áo gần như đã bị cởi ra, chạy nhanh đến bên tủ áo, lấy ra một bộ tiểu lễ phục mà trước kia hấn đã mua cho cô.

Thấy cô lại muốn chạy vào phòng tắm thay đồ, Đường Hạo nhanh tay giữ lại, giọng nói vẫn bá đạo như trước: “Không cần phải đi chỗ khác! Giữa chúng ta còn có điều gì bí mật hay sao? Không phải tôi cũng thay quần áo trước mặt em sao? Để công bằng, em cũng phải thay trước mặt tôi chứ?”

Tiểu Ngưng đẩy cánh tay của hấn ra, vừa tức vừa giận nói: “Anh! Đồ điên này! Anh ở trước mặt tôi thay quần áo đó là chuyện của anh. Anh chẳng có lý do gì để yêu cầu tôi cũng phải thay ngay trước mặt anh được! Anh có thể thân nhiên làm như vậy trước mặt bao nhiêu phụ nữ khác cơ mà! Có gì mà bí mật đâu chứ.” Giọng cô càng lúc càng thấp, trong lòng thì càng lúc càng đau đớn kịch liệt, muốn che dấu sự chua xót đang dâng lên khiến cô thấy sợ hãi.

Cô cảm thấy khủng hoảng vô cùng. Không! Cô không nên ghen! Bất quá, hiện tại cô chỉ đang diễn lịch cho để gạt hấn mà thôi. Hấn thích dạng phụ nữ gì, thích ở cùng ai, hoàn toàn không can hệ gì đến cô cả.

Biết cô đang ghen, Đường Hạo từ trong ra ngoài đều thập phần vui vẻ, khoe miệng mỉm cười: “Nếu em yêu cầu anh, nếu em muốn anh hạn chế cơ thể của mình, thì sau này anh sẽ chỉ có ở bên một mình em. Anh sẽ hoàn toàn do em độc quyền!”

Chứng kiến ánh mặt thâm trầm của hấn, cô đã tin lời hấn nói là thật.

Nhưng cô rất nhanh phủ định điều đó, lý trí nhắc nhở cô ngày đó tận mắt nhìn thấy hấn và Kỳ Kỳ ở chung một chỗ tuyệt đối không phải là giả. Hấn là một kẻ không bao giờ vì một cái cây mà bỏ qua cả khu rừng. Đối với cô, có lẽ hấn chỉ là chơi đùa, mãi mãi không có tình ý.

“Không cần anh phải hứa hẹn! Tôi làm gì có được cái quyền đó!” Cô nhìn hấn, vừa khát vọng, vừa khiếp đảm.

“Chỉ cần em muốn là được!” Hấn muốn cô bá đạo một chút không chế bản thân mình. Hấn khát vọng muốn giao mọi thứ của mình cho cô. Kỳ thật, cho dù cô không có yêu cầu đó thì trong lòng hấn cũng tự nhận định bản thân mình chỉ dành riêng cho cô.

Tiểu Ngưng lập cập kéo lại áo mình, ánh mắt có phần ai oán nhìn hấn: “Tôi không cần! Không muốn anh phải hứa cái gì cả! Nếu anh muốn làm thì cho dù tôi có cầu không làm thì anh vẫn sẽ cứ làm thôi, ngược lại cũng vậy! Mời anh tránh ra cho, tôi còn phải thay quần áo! Chờ đến khi chúng ta thật sự tin tưởng nhau, tôi tự nhiên sẽ không giấu anh bất cứ bí mật gì!”

Nói xong, cô đẩy hấn ra, lại một lần nữa chạy vào phòng tắm.

Sau khi dùng mua ít hoa trong một tiệm hoa nhỏ đi ra, Đường Hạo lại kéo cô đến một quán bar. Bar này không giống với nơi trước kia cô từng làm việc. Mọi thứ ở đây được thiết kế trang trí cách điệu, tao nhã, và những người đến đây tiêu khiển đều không khó nhận ra bọn họ đều là những người thuộc giai cấp thượng lưu, có máu mặt.

Cảm giác của Lục Giai Ngưng không hề sai. Đây đúng là nơi dành cho những nhân vật tầm cỡ (VIP) đến tiêu tiền, cho nên không khí có phần sang trọng, cao quý lạ thường.

Đường Hạo đưa Tiểu Ngưng đến một phòng VIP có rất nhiều người. Vừa thấy hai người bước vào, ánh mắt tất cả mọi người trong phòng hầu như sáng lên chỉ tập trung trên người Tiểu Ngưng. Bốn phía đều là năm sáu người đàn ông tuấn tú vây quanh, Tiểu Ngưng theo bản năng mà lùi lại, đứng sát bên cạnh Đường Hạo.

Đường Hạo cảm tức nhìn đám bạn xấu xa: “Các cậu bình thường đi một chút! Đừng có nhìn như lang sói chết đói như vậy, dọa đến Ngưng của tôi!”

“Trời ạ! Đây là Đường thiếu gia của chúng ta sao? Thật muốn nôn quá” Một người đàn ông hơi gầy làm bộ giật mình nhìn Đường Hạo.

Đông Lạc thay đổi thái độ, cười mở vron tay chào hỏi Tiểu Ngưng: “Xin chào, gọi tôi là Đông Lạc! Kỳ thật, mọi người chúng tôi ở đây ai cũng biết em rồi nhưng vừa nhìn thấy mới hiểu được vì sao Hạo cứ úp úp mở mở, giấu giếm không cho gặp! Quả nhiên là một cô gái rất xinh đẹp!”

Tiểu Ngưng vươn tay, lễ phép đáp lại: “Xin chào!”

Ngay sau đó, càng có nhiều người đến chào Tiểu Ngưng hơn. Từng người, từng người một đều là các đại soái ca. Nếu chỉ để cho cô gặp một người trong này, cô nhất định sẽ nhớ rõ tên của người đó. Nhưng nhiều người như vậy, cô phải cố hết sức mới nhớ được tên của họ.

Bởi vì trong phòng chỉ có một mình cô là nữ cho nên không khí có phần khác lạ. Tiểu Ngưng cảm thấy lạc lõng, chỉ dựa sát bên người Đường Hạo. Bàn tay nhỏ bé của cô gấu gao nắm lấy bàn tay to lớn của hắn.

“Thế này là sao hả? Không nói trước một tiếng với mọi người là sẽ mang người đẹp này đến. Nếu cậu nói trước, tôi nhất định sẽ đưa lão bà của mình đến!” Câu nói của Đông Lạc ngay lập tức nhận được sự tán đồng của mọi người. Tiểu Ngưng thì cảm thấy đỏ mặt.

“Nếu không phải vì thương cậu ta một mình cô độc thì chẳng có lý do gì bọn này phải để lão bà của mình ở nhà!” Người đang nói chính con trai thứ hai của Cảnh Thị là Cảnh Lý Dạ. Hắn nhanh chân đến ngồi bên Tiểu Ngưng nói tiếp: “Ngay cả Tiền Ly Nhi hắn còn chưa bao giờ đưa tới đây, điều đó chứng tỏ em đối với hắn đối với em rất đặc biệt!”

“Mọi người ở đây ai cũng có đối tượng kết hôn hoặc người mình yêu cả! Mỗi lần gặp nhau là y như rằng đều dẫn người của mình theo cũng, nhưng Đường Hạo thì chưa một lần dẫn ai theo cả. Đến lúc từng người một kết hôn, cậu ta vẫn là kẻ cô đơn lẻ bóng duy nhất trong hội. Thương thay cho cậu ta nên bọn này mỗi khi tụ hội sẽ không dẫn theo lão bà của mình đi! Là vậy đấy!”

Nghe xong người lời của anh chàng khá dễ nhìn trước mắt, Tiểu Ngưng chợt thấy trong lòng dâng lên từng đợt sóng ngọt ngào.

Cô cười nhẹ một cái, coi như đáp lại lời đối phương.

Đường Hạo bá đạo néo mạnh tay cô một cái, sau đó dán lại bên tai cô, thì thầm cảnh cáo: “Không được cười với người đàn ông khác ngoài anh!”

Tiểu Ngưng quay đầu nhìn hắn, nhăn mũi lại nói: “Không cho cười, chẳng nhẽ muốn tôi khóc?!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192

Lục Giai Ngưng chưa cảm thấy có ngày nào vui hơn ngày hôm nay. Từng tế bào trong cơ thể cô đang nhảy nhót cùng nhau.

Trên đường từ quán bar về đến biệt thự, cả người cô như đang bay bổng.

Điều này làm cho Đường Hạo ngồi cạnh cô hơi có vẻ khó chịu.

Vào biệt thự, cả lúc đi lên lầu, nụ cười trên gương mặt cô cũng không có dấu hiệu ngừng.

Cô nghĩ đến những người hôm nay đã gặp, những chuyện thú vị họ kể cho cô nghe. Bọn họ cùng với Đường Hạo quả thực không giống nhau.

Nhìn lúm đồng tiền sáng lạn trên hai má cô, Đường Hạo tức giận, không thể khống chế nổi bản thân, đẩy cô dựa vào cánh cửa phòng, giam cầm cô trong cánh tay của mình. Hắn nói: “Không được cười! Chẳng nhẽ nhìn thấy mấy tên đẹp trai kia là trong lòng không yên đến mức phải cười suốt như vậy

sao? “

Một câu này hoàn toàn đánh tan nụ cười của Tiểu Ngưng. Khuôn mặt cô lại quay trở về vẻ bình tĩnh, không chút thay đổi thường ngày, nói với hắn: “Tôi mệt rồi, muốn về phòng ngủ!”

“Em như vậy là có ý gì? Chẳng nhẽ tôi nói sai rồi sao?” Thấy cô tức giận, hắn cũng bối rối, nhưng giọng điệu lại có phần trầm hơn.

“Anh... Đúng vậy! Là tôi mê trai đẹp! Thấy họ dễ nhìn là cười!” Hắn không phải có ý này sao? Được! Cô thừa nhận cho hắn xem. Bị hắn làm cho tức đến mức nước mắt lại bắt đầu dâng lên, chỉ chực chờ được chảy ra ngoài. Nhưng cô kìm nén lại, hốc mũi hồng hồng.

Vốn là, vừa rồi nhìn thấy cô cũng đám bạn xấu xa kia cười cười nói nói, hắn đã giận rồi. Bây giờ nghe chính miệng cô nói cô mê trai như vậy, con giận trong người Đường Hạo đã không còn áp chế nổi, “Chết tiệt! Bề ngoài của tôi còn chưa đủ thỏa mãn em hay sao? Mấy tên đẹp trai kia liệu có bằng hay không mà em phải bày bộ dạng thêm khát đến chảy cả nước miếng ra như vậy, hà?”

Nghe hắn nói càng lúc càng khó nghe, cô càng lúc càng không muốn để ý đến hắn. Rõ ràng là hắn mang cô đến trước mặt đám bạn kia của hắn, vậy mà bây giờ lại đứng đây nói lời hạ nhục cô.

Toàn bộ tâm trạng tốt lúc trước của cô đã bị những lời nói này của hắn xóa tan, không còn sót lại tí gì.

Giống như người đang leo đến đỉnh núi bỗng bị đẩy ngã, cô có cảm giác trống rỗng như bị mất đi thứ gì đó khiến nước mắt cô tuôn trào như suối, cũng chẳng thèm nhìn hắn, giận dữ nói: “Tôi tùy tiện như vậy đấy! Đường Hạo, giờ tôi chán anh lắm rồi! Anh mau trở về phòng mình đi!”

Cô thật sự muốn nói “Anh biến khỏi mắt tôi ngay!”, nhưng cô không dám. Đối với hắn, trong lòng cô vẫn còn rất nhiều những cảm giác khó nói thành lời.

“Chán ghét tôi? Bất quá mới chỉ là gặp qua vài người đàn ông khác mà đã chán ghét tôi hay sao?” Đường Hạo giữ lấy càm cô, nâng lên đối diện cùng hắn. Hắn áp mặt xuống, gò má áp lên khuôn mặt cô, đôi môi mỏng chế trụ môi cô.

Hắn nới con diêm, hôn hít lấy cánh môi đỏ mọng của cô. Hành động bá đạo này của hắn như muốn hòa tan nuốt chửng lấy toàn bộ đôi môi cô, ngay cả một giọt nhỏ hắn cũng không muốn chừa ra.

Đây là trừng phạt, là đòi khát. Hắn bá đạo muốn chứng tỏ sự tồn tại của hắn với cô. Hơn nữa, hắn càng muốn nhiều, muốn nhiều hơn nữa.

“Uhm....” Cánh tay nhỏ bé vung lên nhưng lại mềm nhũn, bần rần rơi trong lòng ngực của hắn.

Hắn vẫn say đắm, cường thế trên môi cô, từng đợt khí nóng phả lên phun ra phả lên gương mặt của cô.

Mà điều này cũng làm cho thân thể của hắn càng thêm run rẩy cực liệt.

Bàn tay to của hắn từ từ lướt xuống, mò mẫm từng đường cong trên cơ thể của cô, rồi mang theo nóng bỏng phủ lên vùng ngực của cô.

Hắn cắn cắn chiếc cổ rồi gào thét bên tai cô: “Được! Nếu em muốn đàn ông, muốn trai đẹp thì có thể tìm tôi, tôi sẽ ở bên cung phụng thỏa mãn cho em!”

“Ư..... Ư....” Cô căn bản không tránh được hắn. Hắn quá bá đạo, quá nhanh, quá mạnh mẽ. Đầu tóc chải chuốt bị hắn làm rối loạn, vạt áo bị lộ ra, làn váy cũng không thoát được bàn tay hắn, bị vén cao lên.

Hai chân cô lộ ra trong không khí, còn nhìn thấy cả màu lam nhạt của quần lót bên trong.

Hắn càng lúc càng tham lam. Bàn tay to làm cản từ phía sau di chuyển đến giữa đùi váy.

Ma lực từ tay hắn khiến hô hấp của cô càng lúc càng dồn dập, một luồng nhiệt lan truyền từ phía dưới bụng lên.

Tiểu Ngưng cảm thấy cảm xúc phản ứng này của bản thân mình. Cô không có bài xích hắn, nhưng cũng không muốn bị hắn khống chế.

Động tác của hắn càng lúc càng tà ác. Gạt bỏ lớp vải lam nhạt kia, tay hắn xông thẳng vào nơi tư mật của cô.

Cô bị hắn làm cho toàn thân run rẩy, hô hấp dồn dập. Cánh tay, thân thể, mỗi tác đều đã phiếm hồng.

Thân thể cô mềm nhũn, tựa vào người hắn. Có lẽ, nếu không có bàn tay hắn ở phía sau giữ chặt, cô đã ngã oài xuống cho hắn chê cười rồi.

Bàn tay hắn mang theo một cổ nhả mịn ấm áp, khoe miệng khơi gợi mỉm cười với cô: “Xem ra, đúng là em rất muốn có đàn ông bên cạnh! “

Hắn đem những ngón tay dính chất lỏng màu trắng, quơ quơ trước mặt, sau đó thì miết lên cánh tay của cô.

Tiếng cười nói châm biếm, hải hước của hắn như một quả bom dội thẳng xuống đầu cô khiến cô bực tình, thoát khỏi u mê.

Lý trí cuối cùng cũng chiến thắng hết thảy, cô đẩy mạnh hắn ra, khép chặt hai chân lại, cúi người tránh né hắn: “Đủ rồi! Đừng có gặp tôi nữa! Anh rất thích nhục nhã tôi có phải không? Tôi bị anh hành hạ vẫn chưa đủ hay sao? Đường Hạo, anh muốn làm tôi điên lên đúng không? Tôi ghét anh! Thông hận anh! !”

Lời vừa thốt ra, trong lòng cô cũng thật sự hối hận. Nhưng sự thật là Đường Hạo đã làm tổn thương cô quá nhiều. Tiểu Ngưng nhìn không đượng mà khóc lớn, nước mắt như mưa tràn ra bên ngoài.

Thấy cô khóc, hán cũng cảm thấy áy náy. Nâng tay lau đi những giọt nước mắt đang rơi trên khuôn mặt cô, hán dịu dàng nói: “Là tôi không tốt! Không thể kiểm soát được bản thân! Nhưng em phải biết rằng tôi thích em nên mới tức giận như thế!”

Tiểu Ngưng ngưng khóc, nhìn khuôn mặt hán đang ở gần. Hán đang giải thích cùng cô với cô hay sao?

“Anh vừa nói gì?”

Mặt hán thoáng đỏ. Trong ánh đèn mờ ảo, không phải là không thấy ánh mắt háo hức đầy khát vọng chờ đáp án của cô, Đường Hạo hán còn tự tức giận bản thân mình mà hét thật lớn: “Tôi nói là, tôi để thích em. Cho nên nhìn thấy em cười cùng người đàn ông khác, tôi tức giận, ghen tị!”

“Á?” Cô phát ra một tiếng nghi vấn, nhưng rất nhanh cả lời nói lẫn môi của cô đều bị hán nuốt gọn.

Cô đỏ mặt ù tai, không dám nhìn hán. Hai tay chống cự, liên tiếp muốn đẩy hán ra: “Đừng! Không cần anh hôn! Anh mau về phòng ngủ đi!”

Hán thổ lộ, quả thực đã làm cho bóng đen u ám trong lòng cô xóa tan hoàn toàn, thay vào đó là cảm giác ngọt ngào đang hòa tan trong lồng ngực.

“Không! Tôi muốn ở lại! Tôi muốn ôm em ngủ!” Mấy ngày hôm nay hán chịu đựng đủ rồi. Cô và hán cùng sống dưới một mái nhà, nhìn cô thom mát ngọt ngào thế này, tại sao hán lại phải chịu đựng ngủ một mình trên chiếc giường lớn chứ?

Cho nên, đêm hôm nay, hán nhất định phải ôm cô ngủ.

Hán nói xong khiến Tiểu Ngưng càng thêm đỏ mặt, nhắc nhở hán: “Anh đừng có quên, vết thương của anh còn chưa khỏi. Hôm nay mới sang ngày thứ năm!”

Hán phì cười, cũng không nhìn lên cô, chỉ cúi thấp đầu thì thảo bên tai cô: “Cô gái của tôi! Em chắc là muốn nhiều hơn phải không? Nhưng tôi chỉ đơn thuần là muốn ôm em ngủ mà thôi!”

Hán đặc biệt nhấn mạnh mấy chữ “đơn thuần ngủ”, sau đó tiếp tục cười: “Sao nào? Phải chăng em đang nghĩ đến điều gì bấy bạ?”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193

Không thể lay chuyển hán do hán quá bá đạo. Không đánh lại được hán vì hán quá khỏe mạnh.

Rốt cuộc cũng vẫn phải thỏa mãn hán, cho hán chiếm luôn căn phòng của cô, chiếm cả chiếc giường. Hai tay hán còn gắt gao ôm chặt lấy cô.

“Uhm...” Hán và cô cách nhau có một lớp áo ngủ. Trên gương mặt tuần mĩ của hán có chút giận dỗi, giống như một đứa trẻ.

Bàn tay to của hán đi vào trong cổ áo của cô, ngón tay linh hoạt đang muốn cời những chiếc cúc trên vạt áo thì bị một bàn tay mảnh mai xanh xao giữ lại. Chủ nhân của bàn tay đó khẽ nhủ đôi hàng mi thanh tú, nói: “Anh đã nói chỉ đơn thuần ngủ mà!”

“Đừng vậy! Aha, tôi có nói là muốn làm gì đâu! Nhưng em mặc quần áo ngủ gò bó thế này, khi ôm thực sự không thấy thoải mái cho lắm!” Hán nói như thể đó là chuyện đương nhiên, cũng không quên đánh sáng mắt về phía cô. Nếu người khác mà không nghe được nội dung trong lời hán nói thì chắc chắn sẽ nghĩ hán đang nói chuyện không đúng đắn.

Lời của hán khiến cho Tiểu Ngưng không biết phải phản bác lại như thế nào. Nhưng cô nín chặt lại quần áo mình, chuyển vị trí ngủ trên giường cách xa hán ra một chút.

Cô đưa lưng về phía hán, đắp kín chăn, nói vọng ra: “Còn náo loạn nữa thì xin mời anh về phòng mình mà ngủ!”

“Tôi không về! Nếu có về tôi nhất định cũng ôm em về ngủ cùng!” Hán vừa nói thân thể lại càng tiến đến gần cô hơn.

Cảm thấy phía sau lưng xuất hiện một luồng nhiệt, Tiểu Ngưng lại xê dịch ra thêm chút nữa, sẵn giọng cảnh cáo: “Anh mà làm thế thì tôi tình nguyện ngủ dưới sàn nhà còn hơn!”

Cảm giác được cô đang có vẻ nổi giận, Đường Hạo ngoan ngoãn gơ hai tay đầu hàng nhận thua: “Được rồi! Được rồi, ai ya... Ngủ!”

Ổn định vị trí của mình xong, hắn vẫn giống như báo đen sẵn mồi, hai mắt khóa chặt lấy tấm lưng nhỏ xinh của cô. Ánh mắt thâm thúy như hai hòn than đỏ rực, giống như một con sói đói khát lâu đang chuẩn bị được hưởng mỹ vị bày ra tra trước mặt.

Hắn cười bí hiểm. Đợi đến đêm khuya mới là thời gian tốt nhất để hưởng thụ mỹ vị kia.

Mỗi ngày đều ở trong biệt thự làm việc nên Tiểu Ngưng dễ dàng chìm vào giấc ngủ. Hôm nay cũng không ngoại lệ.

Nghe được tiếng hít thở đều đều của cô, Đường Hạo mỉm cười bốn cợt, hắn xoa người, bàn tay to di chuyển đến trước vạt áo của cô, bắt đầu cởi bỏ từng nút thắt.

Trong lúc mơ màng, cô nhũ mây, đẩy tay sang hai bên, xoay người nằm thẳng trên chiếc giường lớn.

Thế này thì đương nhiên là tạo cơ hội quá tốt cho người nào đó. Hắn càng thêm can đảm, kéo rút vạt áo hai bên người của cô xuống. Bỗng nhiên, toàn bộ nửa thân trên của cô bại lộ trong không khí.

Dưới ánh sáng mờ ảo của đèn ngủ, hai luồng tuyết phong bóng loáng nhãn mịn, phập phồng theo hơi thở của cô. Hai mắt hắn càng thêm thâm trầm tối đen lại.

Hắn không muốn thưởng thức thêm cảnh đẹp trước mắt, bàn tay không trì hoãn phút nào thẳng tiến đến eo cô, xoa nắn rồi chuẩn bị cởi đến chiếc quần.

Bàn tay của hắn vừa mới nâng thân thể của cô lên thì cô, người đang ngủ say bỗng nhiên giật mình mở to mắt nhìn hắn: “Đường Hạo! Anh muốn làm cái gì?”

Nửa thân trên cảm nhận một luồng khí lạnh như băng khiến Tiểu Ngưng cúi đầu nhìn chính bản thân mình.

Lập tức.....

“Đường Hạo! Anh là một tên cuồng dại! Tại sao có thể nhân lúc tôi ngủ mà cởi quần áo của tôi!” Cô vừa tức vừa giận, cầm lấy gối nện vào hắn: “Về phòng anh đi! Cút ngay! TMD”

Cô bị hắn làm cho tức giận đến mức nói tục, tay thì rất nhanh cài lại cúc áo của mình.

“Em đã tỉnh lại! Rất tốt, thế thì tôi cũng chẳng cần phải lén lút nữa!” Nói xong, hắn như con sói chụp lấy cô, đem cô áp đảo dưới thân mình.

“Anh đứng lên cho tôi! Hồn đàn!” Cô tung chân lên đá hắn, nhưng lại bị hắn dễ dàng tóm được.

“Ha ha! Nói dễ hơn làm là như vậy đấy!” Hắn rất nhanh tháo nốt chiếc quần ngủ của cô xuống.

Cùng hắn tranh chấp đến nửa ngày mà vẫn không đánh lại được hắn, Tiểu Ngưng thở hổn hển nhìn hắn: “Anh rốt cuộc muốn làm cái gì? A...”

“Rất rõ ràng! Tôi muốn cùng em...” Hắn chỉ vào nam tính trần trụi của mình, khóe miệng nhếch lên cười.

Hắn thích hai người được ở cùng nhau, không có một khoảng cách ngăn cản nào. Hắn cũng thích hai người ở cùng một chỗ, thích cảm giác thân mật của bọn họ.

Nhìn cả người mình bị hắn lột cởi bỏ sạch sẽ, sắc mặt Tiểu Ngưng hơi hồng, giống như quả cà chua, nhưng là một quả cà chua chín đến mức như muốn phát nổ: “Anh đã biết bản thân mình không được làm chuyện gì rồi, tại sao lại còn cởi quần áo tôi ra? Để làm gì, hả?”

Nói một hồi xong Tiểu Ngưng mới ý thức được mình đang nói cái gì. Trong lời nói của mình, cô rõ ràng không phải giận hắn cởi bỏ áo quần cô ra mà là giận hắn bây giờ không thể làm được chuyện gì đó.

Trời ạ! Cô tức giận xấu hổ trùm kín chắn mềm lên người, ở trong chăn mà tự mắng mình: tại sao lại nói như vậy?

Sắc mặt Đường Hạo đem ngòm, trán nổi rõ gân xanh, trong lòng thì muốn nhảy dựng lên tát cho cô một cái. Không có một người đàn ông nào khi nghe cô gái mình thích mắng mình là một kẻ bất lực mà không bị tổn thương đến tự tôn đàn ông.

Bỗng nhiên, lúc này cảm giác mất hết mặt mũi của hắn dâng lên đến cực điểm.

Mất hắn nhìn chăm chăm vào cô, môi mòng giật vài cái. Hắn bây giờ đang vô cùng tức giận với cô, và với cả chính bản thân của mình nữa.

Đem mặt vùi vào trong chăn, Tiểu Ngưng thấy sợ hãi với không khí bây giờ. Hiện tại yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng hít thở của cả hai. Nhưng cô lại nghe được tiếng hít thở dồn dập của hắn, chứng minh hắn đang rất tức giận.

Ngay lúc cô vẫn còn đang hoang mang suy nghĩ thì hắn đã tiến tới xốc chắn mềm lên, một lần nữa toàn thân cô bại lộ dưới mắt hắn.

Cô muốn hét thật to nhưng lại bị hắn quắc mắt nhìn một cái, ánh mắt quá sắc lạnh khiến cô không thốt lên được một tiếng nào, chỉ nhìn hắn rồi lui dần về phía sau.

“A...”

“Ghét bỏ tôi cũng vô ích, đúng không?” Hắn đột nhiên cười rộ lên. Cười so với nghiêm túc còn dọa người hơn.

“Không... Không có... Anh nghĩ nhiều rồi!” Nhìn hắn cười, cô cũng cứng nhắc mà cười theo. Tiếng cười so với tiếng khóc còn khó nghe hơn.

Hắn đem cô áp đảo về phía đầu giường, thân thể hắn cũng tiến sát lại gần cô, khiến cô không còn đường lui. Bàn tay to của hắn lại bắt đầu di chuyển theo những đường cong trên cơ thể cô, chậm rãi vỗ về.

Không biết có phải tay hắn có ma lực hay không, hoặc là cô vẫn còn sợ hãi nên bàn tay hắn vừa mới dịch chuyển đã khiến cả thân thể cô run lên.

“Đừng...” Cô thấp giọng, kháng cự yếu ớt.

Môi mọng của hắn hôn lên môi cô, hắn tà ác tuyên bố: “Lục Giai Ngưng! Tôi sẽ cho em biết một sự thật, cho dù tôi có “không thể” làm gì em được thì cũng khiến em vui sướng cực độ, ở dưới thân tôi rên rỉ thờ gấp mà hưởng thụ!”

Nhìn hắn giống như quỷ Satan, khí lạnh tà ác tỏa ra từ người hắn, Tiểu Ngưng sợ hãi ôm lấy thân thể mình, cố gắng né tránh hắn: “Anh muốn làm gì? Không được! Đường Hạo, tôi cũng không phải có ý nói anh bất lực! Đừng....”

Tiếp theo hai cổ thân thể hợp lại thành một khối. Tiếng cười, tiếng cầu xin biến thành những tiếng rên yêu kiều, cuối cùng là tiếng nức nở.

Mà Đường Hạo nhìn thấy cô toàn thân đỏ bừng, kịch liệt run run phía dưới thân mình thì nở ra một nụ cười nam tính đầy kiêu ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 194

Toàn thân mệt mỏi rã rời, Tiểu Ngưng thăm mắng chính bản thân mình, vì sao cô lại có phản ứng như vậy?

Đường Hạo đắc ý mỉm cười, nhìn người phụ nữ trong lòng mình đang kịch liệt run rẩy nhưng vẫn cố gắng phủ nhận vừa rồi cô không cảm thấy vui sướng cực độ.

Không được! Hắn cần cô phải tâm phục khẩu phục, nếu không trong lòng hắn không thoải mái.

Người đang nhắm chặt hai mắt khó xử đến không nhìn được, tức giận thừa nhận nói: “Được rồi! Được rồi! Anh nói cái gì tôi cũng đều thừa nhận hết! Được chưa?”

Cô không che dấu chút tức giận nào, hai tay vô lực đập lên lồng ngực hắn. Hai mắt cô nhìn hắn chăm chăm, lửa giận trong người không ngừng phun ra ngoài. Tại sao lần nào cũng để cho hắn chiếm thế thượng phong?

“Ha ha! Chỉ cần em thừa nhận là tốt rồi!” Hắn cười đắc ý, tiếp đó xoay người đặt ngang cô lên chiếc giường lớn.

Nhìn hắn trưng bày một bộ mặt đắc thắng hết chỗ nói, cô tức giận chỉ muốn xông lên xé rách khuôn mặt kia ra. Nhưng đột nhiên, khuôn mặt cô nở nụ cười thật tươi, trong lòng xẹt qua một ý định ác ý xen lẫn lo lắng và phẫn. Nhưng cô quyết định vẫn phải hành động.

Cô không muốn lần nào cũng làm chủ tình hình. Mỗi lần đều là hắn dẫn mũi cô đi, hiện tại cô cần phải phản kích lại để sau này... hoặc ít nhất là mấy ngày tới cũng không dám tìm cô làm xằng làm bậy.

Ôm thân thể mềm mại của cô lại thêm câu nói đầy thỏa mãn vừa rồi, Đường Hạo chậm chậm chìm vào giấc ngủ. Đột nhiên, có một bàn tay nhỏ bé không an phận mang theo một chút tà ác lẩn mò xuống phía dưới. Ngón tay kia khẽ lướt qua vùng bụng, cuối cùng dừng lại ở nơi nhiều khí lực nhất của hắn.

“A!” Hắn phát ra một tiếng, sau đó đè lên cô: “Làm loạn! Tiểu yêu nữ! Em còn muốn thế nào nữa?”

Tiểu Ngưng bày ra một vẻ mặt vô tội giống như tiên nữ hạ phàm lại bị đánh đồng với yêu nữ, một chút tà ác và cô hoàn toàn không có quan hệ gì. Nhưng ai mà biết, trong bộ mặt thiên thần đó của cô lại đang ẩn chứa một chút mưu mô.

“Tôi chẳng nghĩ gì cả! Chỉ muốn đi ngủ thôi!” Nói xong, cô còn ngáp thêm một cái rõ to: “Sáng mai tôi còn muốn dậy sớm đi quét dọn vệ sinh!”

Cô khép hai mắt lại, hai hàng lông mi cong vút để lại một chút mập mờ, giống như một bóng ma xinh đẹp đang dẫn dụ mê hoặc hắn.

“Chẳng nhẽ mình suy nghĩ quá nhiều sao?” Hắn tự lẩm bầm một mình, rồi lại chuẩn tiếp tục bị ngủ.

Đúng lúc này, cánh tay không an phận kia lại bắt đầu rục rịch lên bụng hấn.

Lúc này Tiểu Ngưng mới từ trong chăn ló mặt ra, động tác bàn tay lại nhanh hơn một chút, mỉm cười xấu xa, cô nghe tiếng hít thở của hấn càng lúc càng nặng nề.

“Trời ạ! Ngưng! Em thật tốt!” Toàn bộ tinh lực tích tụ ở một điểm dưới động tác của cô mà bị quấy phá muốn phát ra. Hấn muốn điên cuồng, muốn nhiều hơn nữa.

Tiểu Ngưng đột nhiên thu tay lại, bật dậy, khuôn mặt đỏ bừng.

Đường Hạo khát còng nhìn, vờn tay kéo lấy cánh tay của cô.

Tiểu Ngưng lạnh lẽo nhảy xuống giường, nhưng vẫn nói bằng giọng quan tâm: “Hạo! Anh đừng có làm chuyện này! Đừng quên thân thể anh còn thương tích, ngàn lần đừng có làm xằng làm bậy. Bác sĩ đã nói rồi, anh mà còn làm bậy thì sau này... sau này... có khi lại còn chẳng làm gì được nữa!”

“Em...” Người đã tích đầy một thân dục vọng kia bây giờ mới hiểu ra: “Lục Giai Ngưng! Tiểu yêu nữ này! Em dám đùa với tôi sao?”

Lục Giai Ngưng lúc này cũng chẳng cần phải giả bộ nữa, cười thật sung sướng: “Anh ức hiếp tôi trước, giờ đến lúc nhận hồi báo rồi!”

“Em làm như vậy! Được! Tôi sẽ cho em biết thế nào là hối hận!” CHết tiết, cô biết rõ hiện tại hấn không thể nhưng vẫn cố tình kích thích khiến hấn bị thiêu đốt, thống khổ đến khó chịu.

Tùy tiện cười, cô nhún vai tỏ vẻ không sao cả. Sau đó cô lại làm mặt hề, chống một tay nhìn hấn: “Anh cũng phải nghĩ tôi là vì muốn tốt cho anh! Hạo! Ngần vạ lần đừng có làm những loại chuyện này, nếu không anh sẽ lại càng đau đớn hơn nữa, có khi bị hủy hoại hoàn toàn!”

Hi hi, quả thật lúc này bắt nạt hấn thật dễ. Hấn tức giận cũng không thể làm gì cô được.

Bị cô hại thảm thương, Đường Hạo chỉ đành dằn ánh mắt khát vọng vừa nhìn cô tìm tìm cười vui vẻ, vừa tự khống chế dục vọng trong bản thân mình.

Thống khổ! Thống khổ! Trên thế giới này không có chuyện gì làm cho hấn thống khổ bằng chuyện này.

Nhưng...

Hấn thắm thề trong lòng, đợi khi nào hấn khỏe lại nhất định phải giáo huấn cô thật cẩn thận, để cô phải mất mấy ngày cũng không rời khỏi giường được.

Suốt mấy ngày qua, sức khỏe của Đường Hạo đã khá lên nhiều. Hấn muốn khỏe lại, để giáo huấn người phụ nữ kia. Nhưng chỉ cần nhìn thấy cô là lại không khống chế được mình cho nên mấy ngày nay hấn quyết tâm không quay lại biệt thự, hai người cũng không có tiếp xúc với nhau.

“Chú đáng ghét! Mấy ngày rồi không có tới thăm cháu!” Một cô bé xinh xắn đang chơi búp bê vừa nhìn thấy người đang bước vào thì nhảy ngay xuống ghế sa lon, chạy nhanh ra cửa.

Hai bím tóc đen dài được tết khéo léo đung đưa qua lại bên hai má của cô bé, nhìn trông rất đáng yêu.

Đường Hạo nhẹ nhàng vỗ về thân ảnh bé nhỏ vừa chạy đến bên mình, hấn đưa tay ôm lấy cô bé: “Cháu kêu chú là gì hả? Đã nói đây là nơi nào mà dám gọi như vậy? Chú đáng ghét à? Còn nữa, nếu còn gọi như thế thì chú đây sẽ không đưa cháu đi gặp dì Ngưng nữa đâu nha!”

Hấn ra vẻ nghiêm túc, sau đó nhìn nhìn chằm chằm vào cô bé đáng yêu xinh đẹp. Khuôn mặt nhỏ bé ngây ngô, khờ dại kia chẳng có ai là không thích cả. Mà hấn lại càng không hiểu nổi tại sao, đây rõ ràng là con gái của Lương Bân, người đàn ông mà hấn ghen ghét nhất, lại khiến hấn yêu quý. Thật không hiểu nổi bản thân mình nữa!

Thậm chí, hiện tại nếu hấn và Tiểu Ngưng cũng có một đứa con gái lớn bằng tuổi này thì có lẽ hấn sẽ cưng chiều nó lên đến tận trời.

Nhị Nhị nhăn mặt nhìn hấn, cái mũi nhỏ cũng chu lại, lè lưỡi: “Chú gat người! Trước kia cũng nói nếu cháu ngoan ngoãn ăn cơm thì sẽ dẫn cháu đi gặp dì, nhưng rồi sau đó có thấy chú cho cháu đi gặp đâu. Còn nữa, chú nói cháu ngoan ngoãn đánh đàn thì sẽ đưa đi gặp dì nhưng rồi cũng chẳng thấy tăm hơi chú đâu cả. Chú bảo cháu nghe lời bà Trần, cháu ngoan ngoãn nghe theo nhưng rồi cũng vẫn không được gặp dì. Đều là nói dối mà! Cháu không tin đâu!”

Nghe thấy cô bé con đang oán hận mình, Đường Hạo thầm nghĩ muốn cười, bất quá hấn vẫn nghiêm nghị nói: “Nhưng hiện tại cháu không nghe lời chú thì mọi công sức lúc trước đều không tính, vẫn không thể đi gặp dì Ngưng được nhé!”

Nhị Nhị cong môi, trừng hai mắt với hấn. Cô bé rõ ràng là cảm thấy có điều không đúng nhưng vẫn không phản bác lại được.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195

Ngồi trước hai cây đàn Piano là một đôi “tuần nam mỹ nữ” đang hợp tấu một khúc nhạc kinh điển. Người ngoài dễ dàng nhìn thấy những ngón tay linh hoạt của họ đang lướt nhanh trên những phím đàn đen trắng, trông rất có hồn.

Đường như vấp phải một đoạn nhạc khó, hai người hiểu ý cùng nhau ngừng lại. Bản nhạc kết thúc một cách hoàn mỹ, lúc này bọn họ mới nhìn nhau cười thống nhất một suy nghĩ: sẽ hòa tấu lại sau khi chỉnh sửa xong khúc nhạc.

Chàng trai tuy rằng rất tuấn mỹ, khí chất cao quý tựa hoàng tử trong truyện cổ tích. Nhưng khi so với “mỹ nữ” vừa hợp tấu cùng thì hẳn thật sự quá già.

Một “lão nhân nam”.

“Mỹ nữ” vuốt vuốt mái tóc dài của mình kinh ngạc nhìn “lão nhân nam”: “Chú! Không ngờ chú lại chơi đàn piano giỏi như vậy, so với những thầy cô đã dạy cháu thì còn giỏi hơn!Ồ khúc cuối ý! Bình thường cháu chỉ toàn chơi không được tốt, vậy mà không ngờ hôm nay lại có thể chơi một cách tự nhiên hay đến vậy!”

Nhị Nhị lại càng cảm thấy yêu quý người chú này hơn, mang theo sự sùng bái nhào vào lòng hắn.

Đường Hạo thuận thế ôm lấy thân thể nhỏ bé đó vào lòng. Bởi vì cô bé nhào vào lòng hắn rất nhanh lại rất mạnh, cánh tay đánh vào xương sườn khiến hắn bất giác nhíu mày.

Bất quá, hắn vẫn nhịn đau, mỉm cười khoe khoang: “Vây, mau nói chú rất giỏi đi!”

“Ba Lương Bân là nhất, dì Ngưng thứ hai, chú là thứ ba!” Ở trong lòng Nhị Nhị, vị trí thứ ba đã là rất, rất cao rồi.

Tuy biết Nhị Nhị là con gái của Lương Bân nhưng nghe được cô bé nói mình không bằng Lương Bân, trong lòng Đường Hạo vẫn cảm thấy rất ghen ghét, trong lòng cảm thấy có vị chua chua: “Cha cháu cũng biết đánh đàn sao? Có giỏi hơn chú không?”

Nhị Nhị nghĩ nghĩ, sau đó thì lắc đầu: “Cha không biết đánh đàn! Ngữ âm cũng không được tốt, hát thì rất khó nghe! ”Tuy là ba của mình, nhưng cô bé là người ăn ngay nói thật.

Nghe thấy thế, trên mặt Đường Hạo lộ ra vẻ đắc ý: “Vây, có phải chú giỏi hơn cha của cháu hay không?”

Nhị Nhị chớp mắt, hai con ngươi đen láy đảo đi đảo lại, cuối cùng vẫn lắc đầu: “Tuy chú biết đánh đàn nhưng ba vẫn là tốt nhất. Hi hi! Ai bảo ba là ba của cháu chứ! Mà chú chính là chú thôi!”

“Càng lúc càng to gan!” Đường Hạo nheo cái mũi nhỏ, đem thân thể nhỏ bé kia bế lên như là chuẩn bị đánh cô bé một cái.

Nhị Nhị cũng không thấy sợ. Cô bé biết chú đang đùa với mình: “Hôm nay chú dẫn cháu đi gặp dì đi! A.. Cháu nhớ đi lắm!”

“Ừm! Hôm nay không thể, đợi vài hôm nữa chú nhất định sẽ cho cháu gặp dì Ngưng. Sau đó thì ngày nào cũng được gặp nhau!” Sau khi hắn giải quyết xong chuyện hôn ước kia, hắn sẽ cầu hôn với Tiểu Ngưng, sau đó sẽ đón Nhị Nhị về cùng chung sống trong biệt thự.

Hơn nữa, hắn còn có ý xấu. Nếu Lục Giai Ngưng không nhận lời cầu hôn, hắn tự sẽ lấy Nhị Nhị ra làm điều kiện uy hiếp cô. Ha ha! Lúc đó chẳng nhẽ còn sợ cô không đáp ứng.

“Thật sao?” Nhị Nhị mở to hai mắt hỏi.

“Đương nhiên! Chú nói chuyện phải giữ lời đó!” Hắn như thế nào mà lại nở đi lừa một đứa bé.

Nhị Nhị biết mình còn quá nhỏ nên chỉ có thể nghe lời chú. Bất quá, hôm nay cô bé còn muốn ra thêm một yêu cầu nho nhỏ: “Vây, hôm nay chú dẫn cháu đi ăn Hamburger được không ạ? Đã lâu không được ăn... rất muốn... rất muốn ăn...”

“Hả!? Sao lại nói là đã lâu không được ăn? Không phải hôm qua bà Trần vừa mua Hamburger cho cháu rồi hay sao? Cháu nghĩ là chú không biết hay sao?” Tiểu nha đầu này không ngờ vẫn có gan nói lời không thành thật trước mặt hắn.

Bà Trần là một bảo mẫu rất đáng tin cậy nên hắn mới có thể để bà chăm sóc cho Nhị Nhị.

Bị chú vạch trần lời nói dối, Nhị Nhị đỏ bừng cả mặt nhưng vẫn không chịu khuất phục cố gắng nói tiếp: “Nhưng là... Nhưng là... đó là nhưng cái đó đều là do bà Trần mua về. Cháu không muốn ăn! Cháu muốn đến tiệm Hamburger trước kia cùng chú cơ! Chú đưa cháu đến đó đi mà! Đi! Hu hu... Nhị Nhị thật đáng thương, mẹ không còn, ba thì ra nước ngoài, ngay cả dì cũng không được gặp ! Hu hu hu...”

Nói xong, nước mắt như những hạt châu long lanh nhỏ xíu rơi xuống. Bộ dạng cô bé bây giờ khiến ai nhìn vào cũng cảm thấy thật đáng thương.

Đường Hạo trước giờ luôn trong lòng luôn cứng nhắc, nhưng khi nhìn thấy cô bé khóc nức nở như vậy trái tim cũng mềm nhũn ra. Cúi xuống, đưa lòng ôm lấy dỗ dành cô bé: “Được rồi! Được rồi! Chú đưa cháu đi! Ngoan! Đừng khóc nữa!”

Một câu “chú sẽ đưa cháu đi” vừa buông ra của hắn, Nhị Nhị đã lập tức ngưng khóc, nước mắt biến mất nhanh như chớp, miệng cười toe toét: “Dạ! Chú tốt bụng quá! Chúng ta đi! Đi nhanh đi!”

“Được! Chú đưa cháu đi!” Đường Hạo bất giác phát hiện cô bé này thật giống mình, liệu nó có phải là con của mình không? Rất nhanh, hắn bỏ ngay cái ý nghĩ đó. Cô bé là con gái nhà người ta

Nếu Lương Bàn không có ý định đi bước nữa với cô gái kia, có lẽ hắn sẽ nói chuyện từ từ với anh ta để xin Nhị Nhị làm con gái nuôi của mình.

Không biết từ đâu mà Nhị Nhị lại có thói quen trước khi ra ngoài là phải trang điểm lại thật xinh đẹp, váy áo gọn gàng. Tóc cô bé lúc trước vốn đã rất gọn rồi mà cũng vẫn không hài lòng, lại đi vôi vỉnh bà Trần chải lại cho.

“Bên này vẫn chưa được!” Cô bé lên tiếng chỉ đạo bà Trần điểm chấm lên lên xuống xuống.

“Được ! Được!” Bà Trần có rất nhiều cách nên cũng không ngại phiền toái, kiên nhẫn giúp Nhị Nhị chỉnh sửa lại tóc.

Cô gái nhỏ cũng không quá cầu kì. Rất nhanh, chỉ thấy cái mũi nhỏ bé nhăn lại, nhìn mình trong gương rồi tự tay chải lại mấy sợi tóc mái, rồi quay sang cười nịnh với bà Trần: “Bà Trần chải tóc là đẹp nhất!”

Ngồi trên ghế sofa đợi, Đường Hạo có cảm giác vừa tức vừa muốn bật cười. Một cô bé sáu tuổi như thế nào lại có thể hiểu được đi ra ngoài phải biết trang điểm lại? Hơn nữa, chẳng phải bảo là muốn nhanh đi đến tiệm Hamburger thế mà tại sao vẫn còn đứng trước gương cả nửa tiếng đồng hồ?

Trời ạ! Trong lịch sử hẹn hò với phụ nữ, chưa có ai dám bắt hắn phải đợi mình trang điểm rồi mới đi, dù là bất cứ ai. Nhị Nhị có lẽ là người đầu tiên: “Nhị Nhị, rốt cuộc có muốn đi ăn Hamburger không thì bảo? Không đi là chú đi trước đây!”

“Không! Cháu đi!” Nhị Nhị nhanh chóng chạy ra cửa đi giày vào. Giày và váy đều màu sáng, phối hợp với nhau một cách hài hòa. “Chúng ta đi thôi! Chú! ”

Cô bé chìa bàn tay nhỏ xíu ra, chờ chú dẫn mình đi.

Cứ như vậy, vì tránh né về biệt thự gặp Tiểu Ngưng, Đường Hạo cùng cô bé sáu tuổi Nhị Nhị cùng nhau ra ngoài. Địa điểm đến chính là cửa hàng Hamburger.

Đi vào trong tiệm, Nhị Nhị kéo tay Đường Hạo, vọt đến trước mặt hắn: “Chú! Cháu muốn ăn chân gà, Hamburger, khoai tây chiên, bóng ngô...” Cũng không quan xem chính mình ăn được bao nhiêu nhưng hiếm khi được đến đây nên có gì thích ăn cô bé đều gọi ra hết.

Mà Đường Hạo cũng không quan cô bé có ăn được hết hay không, chỉ cần cô bé muốn ăn thì hắn đều mua cho hết.

Cứ như vậy bùng ra cả một núi đồ ăn, Đường Hạo bảo Nhị Nhị tìm một chỗ để hai chú cháu ngồi.

Hai tay thì đầy ắp đồ, mắt thì lại đảo xung quanh nhìn chăm chăm Nhị Nhị đang tìm bàn. Hắn không để ý nên đâm sầm vào một người.

Chỉ thấy đối phương không vui, trên người đầy bọt nước coca.

“A... Trời ạ! Quần áo của tôi!” Một tiếng kêu kinh hãi của phụ nữ vang lên.

“Thật xin lỗi!” - Đường Hạo lập tức ngước mắt lên nhìn người phụ nữ hắn vừa va phải, lập tức chớp mắt một cái, sững người : “Lục Giai Ngưng!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 196

Đường Hạo hơi giật mình, rất nhanh sau đó hắn bỏ đồ ăn xuống bàn bên cạnh, một tay túm chặt lấy cô gái áo trắng trước mặt: “Lục Giai Ngưng! Em dám ở sau lưng tôi chạy ra ngoài sao? Nếu thích ăn Hamburger, chỉ cần nói thì tôi sẽ đưa em đi ngay! ”

“Đi! Đi!! Con rất nhớ đi!” Nhị Nhị một bên liên thoắng miệng, chỉ muốn nhảy lên ôm ngay người đối diện trước mặt.

Cô gái “Lục Giai Ngưng” mặc bộ đồ trắng, mái tóc dài nhìn bọn họ bằng vẻ mặt không hiểu gì cả: “Đáng ghét! Mau bỏ tay của anh ra! Các người bị bệnh tâm thần hả?! Nhận nhầm người rồi!”

Cô gái vùng vẫy ra khỏi bàn tay của hắn, vẻ mặt tức giận: “Đi không biết nhìn! Quần áo của tôi đều bị anh làm hỏng hết cả rồi!”

Đường Hạo không dám tin cô gái trước mặt lại mạnh mẽ thoát khỏi bàn tay hắn. Hắn nhìn chăm chăm vào cô: “Lục Giai Ngưng! Lá gan của em càng ngày càng lớn rồi, đã trốn ra ngoài lại còn dám trước mặt tôi lớn tiếng!”

“Đồ thần kinh! Ai là Lục Giai Ngưng nhà anh?” Cô gái nhăn lông mày lại, khó chịu đẩy hắn: “Tránh ra!”

Thái độ của “Tiểu Ngưng” làm cho Đường Hạo không hiểu ra làm sao. Đến lúc định thần trở lại mới thấy cần phải ra ngoài đuổi theo cô ta.

Nhị Nhị ở phía sau lôi kéo gấu áo của hắn, tiếng nói non nớt: “Chú xem kia! Di lái xe đi rồi? Di biết lái xe sao?”

Đường Hạo nhìn ra ngoài cửa, thấy cảnh “Tiểu Ngưng” đang rời đi.

Đáng chết! Tiểu Ngưng, em học lái xe khi nào mà tôi lại không biết? Lamborghini, xe thể thao kia là ai đưa cho cô ấy?

“Không phải di! Người này không phải là di đâu!” Nhị Nhị nhìn theo cánh cửa thủy tinh dài đến sát đất, rồi ngẩng lên nhìn Đường Hạo.

Đường Hạo đang đắm chìm trong mê man khó hiểu, nghe thấy câu nói của Nhị Nhị thì mới giật mình tỉnh ngộ, cười cười nói: “Đúng vậy! Cô gái kia ... Cô ấy không phải là di Ngưng đúng không?”

“Đúng vậy! Tóc của di là tóc lượn sóng, tóc của di này lại thẳng. Màu tóc của di màu đen, di này lại là vàng!” Nhị Nhị nói ra những điểm không giống nhau giữa di và người phụ nữ vừa rồi. Ngồi vào bàn ăn, cô bé cười híp mắt: “Hơn nữa, di nhìn thấy cháu chắc chắn sẽ ôm hôn cháu vào lòng, còn di này lại lăm lăm, không nhìn lấy một cái, còn bảo cháu là đồ thần kinh!”

Những lời Nhị Nhị vừa nói khiến Đường Hạo càng khẳng định chắc chắn hơn người đàn bà kia tuyệt đối không phải là Lục Giai Ngưng. Đúng vậy! Cô gái của hắn đâu có biết lái xe. Còn nữa, người đàn bà vừa rồi khí chất rất cao ngạo, giống như một nữ doanh nhân. Loại khí chất này Lục Giai Ngưng không hề có.

Chân mày của hắn giãn ra, thế giới quả thật diệu kỳ, không ngờ trên đời này lại có những người giống nhau đến thế, tựa như chị em song sinh.

“Chú... Hamburger cháu ăn không vô, vậy...” Đưa chiếc Hamburger cắn dở đến trước mặt Đường Hạo, rõ ràng là ý muốn hắn giải quyết giúp.

Nhìn thấy cả vết răng nhỏ nhỏ cắn ở trên, Đường Hạo thiết tình không muốn nhận.

“Chú! Chú ăn đi mà! Mẹ của cháu nói nếu cháu bỏ dư đồ ăn thì sau này lớn lên sẽ mọc thật nhiều, nhiều mụn trên mặt. Cho nên ngàn vạn lần cháu đều không dám bỏ dư thức ăn!”

Đường Hạo cảm thấy nọ trong tay, đưa mắt nhìn cô bé: “Chỉ vì muốn sau này xinh đẹp nên cháu mới nhờ chú thay cháu giải quyết hết đồ này sao?”

“Hi Hi! Đúng rồi! Chú giúp cháu ăn đi mà! Sau này cháu muốn được xinh đẹp như di!” Nói xong, cô bé không giấu được sự xấu hổ, miệng vẫn cười hi hi.

“Đường Hạo! Anh đúng là một tên đại lừa gạt! Tôi ngờ nên mới tin anh...” Tiểu Ngưng dựa sát vào cửa sổ than thở, ngực thì nổi lên một hồi đau đớn kịch liệt. Cánh tay bám chắc vào tường, cô vuốt ngực, cố gắng để hơi thở ổn định trở lại.

Hắn đã nói thích, nói sẽ cắt đứt quan hệ với những người đàn bà khác. Vậy mà, như thế nào? Mấy hôm nay, buổi tối đều không có quay trở lại biệt thự, ngay cả điện thoại cũng không gọi cho cô lấy một cuộc.

Nhưng hắn đã nói thích cô. Thật sự cô không nghĩ hắn yêu thích cô thì sẽ tôn trọng, đặt cô ở vị trí sánh ngang với hắn. Hắn quá hoa tâm yêu thích này liệu sẽ duy trì trong bao lâu?

Có lẽ là một năm, cũng có thể là một tháng, hoặc bi đát hơn, có lẽ chỉ có vài ngày.

Càng nghĩ cô càng khó chịu. Trái tim càng lúc càng đau.

Tiếng bước chân quen thuộc từ phía sau truyền đến. Tiểu Ngưng ngừng thở, cố gắng bình tĩnh lắng nghe động tĩnh từ phía sau lưng mình.

Là hắn sao?

Hắn trở về rồi sao?

Cô cảm giác trái tim mình muốn nổ tung. Kích động, hưng phấn không thể nào không chế nổi.

Đúng vậy! Cô còn cảm nhận được cả ánh mắt bá đạo của hắn đang nhìn mình từ phía sau.

Nhưng cô nắm chặt lấy khăn lau, xoay người, im lặng định đi sang chỗ khác.

Không cần! Hiện tại cô không muốn để ý đến hắn. Cô không muốn trong lòng mình ngập tràn hình bóng của hắn, không muốn bị hắn khống chế tâm tình.

Cô đã sớm không còn thương hắn, không còn thích hắn nữa rồi mà!.

Tiểu Ngưng lặp lại trong lại câu đó trong lòng, lần lượt tự nhắc nhở mình. Không cần xoay người đi nơi khác, không cần vì hắn trở về mà phải đau khổ khó chịu, càng không cần vì hắn xuất hiện mà tâm tình trở nên nhảy nhót kích động.

Nhưng hơi thở đã bị làm quấy rầy, trái tim cũng gần như loạn nhịp.

Người vài ngày chưa có về nhà kia hai tay vẫn để trong túi quần, ngược nhìn tấm lưng mảnh khảnh cứng nhắc phía trước. Trên khuôn mặt của hắn có chút mất hứng.

Thật là...

Cô không cảm nhận được hắn đã quay về hay sao mà vẫn còn chưa xoay lưng lại?

Nếu như là cô gái khác, chắc chắn sẽ xoay ngay người lại, nhào vào lòng hắn mà làm nũng.

“Khụ...” Hắn cố ý kéo dài tiếng ho, mục đích là để thu hút sự chú ý của người kia.

Chỉ thấy cô giống như không nghe thấy, tiếp tục say sưa với công việc lau chùi bên cánh cửa sổ thủy tinh.

Lần này, Đường Hạo thật sự không thể khống chế được cảm xúc trong lòng. Tương tự suốt mấy ngày nay khiến hắn từ phía sau ôm chầm lấy cô: “Chết tiệt! Em không nghe thấy tiếng của tôi hay sao mà không thèm để ý?”

“Anh buông tôi ra! Đừng động vào tôi!” Lục Giai Ngưng giống như bị giật, gầy dựa mạnh liệt muốn thoát khỏi hắn. Ngón tay mảnh khảnh tận lực cố gắng giằng cánh tay của hắn ra khỏi người mình.

“Không buông!” Hắn lại càng ôm chặt lấy cô.

Tiểu Ngưng dốc toàn lực thoát khỏi hắn. Lúc thì đá, lúc thì cào, lúc thì đập mạnh. Mỗi lần đều dùng hết một trăm phần trăm khí lực.

“A...” Trên mu bàn tay xuất hiện vết cào, sau đó là những vết máu, Đường Hạo nhấp phải ngậm khí lạnh, vội buông cô ra: “Cô gái điên này, chúng ta mới có vài ngày không gặp, vậy mà vừa thấy mặt là em đã cào cào tôi rồi!”

“Đáng đời! Ai bảo anh không đứng đắn! Chính anh động tay động chân với tôi trước!” Tiểu Ngưng hỏn hển la lối xong, chân giơ lên đập cho hắn một cái, rồi định chạy biến về phòng.

Bị cô nghe răng trợn mắt nói, Đường Hạo ở phía sau cô tức giận hô lớn: “Lục Giai Ngưng! Chờ đấy! Tôi sẽ bắt em!”

Hắn vọt lên, tóm lấy cô. Đôi môi mỏng của hắn áp lên cánh môi màu hồng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 197

“Anh dừng lại ! Đừng có đụng vào tôi nữa!” Tiểu Ngưng thở hỏn hển, đẩy đầu của hắn ra, ngược lên nhìn hắn. Thấy hắn tỏ vẻ như không có chuyện gì thì tự nhiên trong lòng cô lại cảm thấy có chút không thoải mái.

Trong lòng hắn định cứ không tôn trọng cô như vậy sao? Hắn vài ngày không tới đây, bỏ mặc, không thèm để ý đến cô. Hôm nay, hắn trở lại. Cô không ngờ hắn lại không đứng đắn. Cô không phải là tình nhân của hắn, thấy hắn về là phải rúc vào lòng, ôm hôn thăm thiết, coi hắn như phúc tinh trong cả cuộc đời mình.

Lại nghĩ đến, mấy ngày vừa qua hắn rất có thể lại ở chung với một người đàn bà nào khác, cô nhin không được lại muốn nôn mửa. Hắn thật ghê tởm.

Đường Hạo không hiểu ra sao, nhìn lên cô. Hắn không rõ, chỉ là vừa mới trở về, không biết bản thân đã làm gì chọc giận cô gái nhỏ này.

“Làm sao vậy? Vừa rồi là em đá tôi một cái, bây giờ lại nổi cáu với tôi hay sao?” Đường Hạo ngừng hôn, vùi đầu vào hõm cổ của cô, nói giọng không hiểu.

Hắn...Hắn sao còn dám hỏi cô làm sao vậy? Tiểu Ngưng lại càng cảm thấy khó chịu trong lòng, tức giận nói: “Anh còn dám hỏi tôi làm sao à? Anh dựa vào cái gì mà tùy tiện hôn tôi? Anh là gì của tôi chứ?”

Nói xong, nước mắt của cô chảy xuống như mưa, cánh môi ứa huyết run nhè nhẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn không nhìn hắn, quay sang một bên.

Đường Hạo quả thực bị cô làm cho hồ đồ, không hiểu đầu đuôi ra sao. Vừa mới gặp cô đã đá hắn một cái, hiện tại lại khóc như mưa. Giống như là hắn đã làm nhiều có lỗi. Thật xin lỗi, đến tận bây giờ chính hắn cũng chẳng nhớ mình đã làm bao nhiêu chuyện thập ác bát xát!

“Ngưng! Làm sao vậy?” Đường Hạo đưa tay khẽ vuốt lên gương mặt của cô, buộc cô phải nhìn về phía mình.

Khuôn mặt cô bây giờ giống như hoa lê trong mưa, đẹp đến đau lòng. Hắn bỗng dưng căng thẳng, đau đớn mơ hồ.

Lục Giai Ngưng lau nước mắt, đẩy tay hắn ra: “Tôi chẳng sao cả! Anh buông tay tôi ra là được rồi!”

Giọng điệu kia có mùi thuốc súng, lúc trước hắn vẫn tin cô sẽ không nổi giận. Bàn tay to của Đường Hạo nắm chặt lấy bả vai cô, bá đạo hỏi cho rõ ràng: “Em tức giận sao? Vì chuyện gì? Tôi chẳng hiểu gì cả, đừng đùa giỡn với tâm tình của tôi nữa!”

Đùa giỡn với tâm tình? Hắn cũng chẳng biết phải nói như thế nào mới đúng.

Nhìn hắn, đôi hàng mi vẫn uớt hơn nữa lại có phần ai oán xót xa, chính bản thân cô bây giờ cũng cảm thấy xấu hổ không hiểu mình giận hắn cái gì.

Chẳng lẽ hắn cho rằng mình chưa có làm chuyện gì sai sao? Không có chút cảm giác tội lỗi nào hay sao?

“Tôi không có tâm trạng giải thích với anh! Buông tôi ra!” Tiểu Ngưng dùng hết sức để giằng giụa, cố gắng vùng vẫy ra khỏi tay hắn.

Cô càng ngày càng to gan lớn mật, nói chuyện với hắn không rõ đầu rõ đuôi. Khoan dung hắn dành cho cô bây giờ hầu như rơi rụng hoàn toàn.

Hắn mạnh mẽ đem cô đẩy ngã xuống, sau đó cả thân hình to lớn của hắn đè lên cô: “Càng nuông chiều em lại càng không coi tôi ra gì. Nói cho em biết, tôi sẽ không tha cho em nữa!”

Nói xong, hắn hôn điên cuồng lên cổ, gáy của cô, in lại trên đó những dấu răng nhỏ nhỏ tinh tế. Những dấu hôn bắt đầu hiện lên trên khuôn mặt của cô, vừa mình chứng vừa muốn khơi dậy tâm tình trong cô.

“Ừm... Không... Buông tôi ra!” Tiểu Ngưng lắc đầu lia lịa, tránh đôi môi của hắn, đồng thời cũng giằng giụa muốn thoát khỏi cánh tay của hắn.

“Không được! Tôi không thể buông em ra được!” Đường Hạo ngửa mặt, gò má hắn áp lên má cô, thờ hờn hờn tuyên bố. Sau đó, hắn lại cười một cách tà ác: “Ngưng! Có phải gần đây tôi không thỏa mãn dục vọng của em nên em mới phát cáu đúng không? Đừng giận! Nhanh thôi, tôi sẽ thỏa mãn em ngay bây giờ!”

“Hỗn đản! Tôi không cần! Ghê tởm! Anh đừng có đụng vào tôi!” Cả tay lẫn chân của cô đều điên cuồng đánh vào hắn, ngăn cản việc hắn cởi bỏ quần áo của cô.

Nhưng sức lực của cô rõ ràng không thể đánh lại hắn được. Cô trơ mắt nhìn hắn thoải mái cởi bỏ từng kiện quần áo trên người mình, vứt lung tung trên sàn nhà.

Thân thể như ngọc chậm rãi hồng lên, đôi mắt long lanh phủ sương đẹp không nói lên lời.

Lúc này cô càng phần nộ bản thân mình hơn, rõ ràng là chán ghét hắn đụng chạm vào mình nhưng thân thể lại đã sớm phản bộ lí trí của cô. Bây giờ, cô lại đang khát vọng hắn.

Thấy cô không chống cự nữa, hắn mới từ từ đứng lên khỏi người cô, chậm rãi trút quần áo của chính mình. Nhưng đôi mắt lợi hại vẫn nhìn chằm chằm vào người cô trên giường, như thể sợ cô bay đi mất vậy.

Tiểu Ngưng giữ chặt lấy chân, cố gắng che thân thể của mình lại, đồng thời cũng nhìn về phía người đang cởi đồ kia.

Nhìn những động tác của hắn, cô không khỏi cảm thán. Dù có là hành động tà ác hỗn đản cũng mang theo một nét đẹp tao nhã.

Hắn quá hào phóng. Ở trước mặt cô triển lãm thân thể của mình. Ừ! Cũng đúng thôi, hắn đối với thân hình của mình từ trước đến giờ luôn rất tự tin. Chẳng có chút xấu hổ nào, mà còn nuốn lòng mảy với cô.

“Thật ghê tởm!” Cô cô ý nói.

“Tốt! Vậy hãy xem thứ ghê tởm này thỏa mãn em như thế nào nhé!”

“...”

“Ngưng! Tôi rất nhớ em! Còn em? Em có nghĩ đến tôi không?”

“Gạt người! Chính anh mới không nghĩ đến tôi!” Nếu nhớ, tại sao mấy hôm nay lại không có về nhà? Cô thầm nghĩ.

Đường Hạo thu hồi lại bộ dạng nghiêng ngả, cầm lấy tay cô đưa xuống dưới thắt lưng mình nói: “Sao vậy?... Em cần phải hiểu tôi nhớ em như thế nào!”

Ngón tay mảnh khảnh chạm đến nơi bông rốn cứng rắn kia của hắn làm cô ngượng ngùng muốn thu tay lại, không thèm để ý đến sự khoe khoang của hắn.

“Ha ha! Biết rồi đúng không?” Hắn kích động nâng cô lên, thẳng tiến sâu vào trong cơ thể của cô.

Cảm giác chìm sâu trong cơ thể cô bắt gặp hắn muốn nói lời xin lỗi. Hôn lên đôi môi mọng đỏ, hắn thì thầm: “Thực xin lỗi! Là tôi quá lỗ mãng! Kiên nhẫn một chút nhé!”

Hắn chậm rãi di chuyển, không quá nhanh. Hắn thật sự không muốn làm cô đau, đến khi cảm nhận được một sự ướt át nóng hổi, hắn mới kích động mà đẩy nhanh tốc độ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 198

Khi hắn bắt đầu di chuyển mạnh mẽ hơn, Tiểu Ngưng mới thấy mình giống như đang bay trên những đám mây ngũ sắc, đi đến thiên đường.

Hắn đem phần thân của mình ra vào liên tiếp trong tiểu mạch của cô. Thở hổn hển, tấm lưng trần trụi phủ một tầng mồ hôi mỏng, nhẹ nhàng sáng bóng càng tăng thêm vẻ đẹp mỹ hoặc của hắn.

“Ừ...” Bị người phía trên áp đảo một hồi lâu, người bên dưới rốt cuộc cũng thốt ra được một tiếng nặng nề: “Đừng dậy đi... Còn tiếp tục thì tôi không thờ nổi... Ngất mất...”

Thờ cũng còn chưa vững vàng, Đường Hạo tuy rằng thực không muốn rời khỏi thân thể của cô. Nhưng khi nghe lời cô nói, hắn tự trách mình rồi trở người lại.

Cánh tay vươn dài lướt trên thân thể của cô. Cả người cô là một tầng đỏ ửng. Thoạt nhìn cô như vậy khiến cho trong người hắn vẫn không thôi nóng bỏng, nhưng hắn định thần lại giễu cợt cô: “Sao? Nhanh quá nên vui vẻ đến mức đầu hoa mắt choáng có đúng không?”

Hắn đã chiếm đoạt cô, lại còn ở đó mà giễu cợt. Cô xoay người, không thèm nhìn hắn cười xấu xa.

Thấy bộ dạng khăng khăng của cô, Đường Hạo tiếng sát lại gần hơn nữa, ép bộ ngực trần lên tấm lưng trắng nõn của cô, giọng nói không đứng đắn từ phía sau truyền đến: “Ngưng! Làm sao em biết tôi định muốn em từ phía sau? Chúng ta thật đúng là tâm ý tương thông?”

Tiểu Ngưng xoay người, trần trụi nhìn hắn: “Anh... Làm sao anh có thể? ..Trời ạ! Tôi không cần...Đừng...”

Đúng vậy! Trước kia, hắn sẽ liên tục muốn cô. Nhưng lần này có chút không giống, nhanh đến như vậy, hơn nữa hai người vừa rồi kích tình kịch liệt còn chưa đến năm phút. Chuyện này mà hắn cũng có thể làm được.

Đường Hạo vừa lòng khi nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của cô. Ha ha, có thể khiến cho người đàn bà của mình kinh ngạc với chính bản thân mình, điều này đối với đàn ông mà nói là chuyện rất đáng để tự hào.

“Ngưng! Đây không phải là lần đầu tiên chúng ta hoan ái. Em rất hiểu tôi đúng không? Em biết một lần thì không thể nào thỏa mãn tôi được!” Nói xong, hắn mỉm cười. Mười ngày qua không được hoan ái cùng cô, hắn đã muốn điên lên rồi. Một lần làm sao mà đủ thỏa mãn hắn.

Hắn ôm sát phần eo của cô, nghiêng người. Bỏ qua câu “Không cần lại đến nữa”, hắn tiến sâu vào trong cơ thể cô thêm một lần.

“Ừm,....” Tiểu Ngưng bị đau, cắn chặt môi. Cảm giác hiện tại vừa thống khổ nhưng cũng vừa kích động.

Tư thế này khiến cô càng phải vây chặt lấy hắn. Hắn hưng phấn, không thể khống chế nổi mà đỏ mặt lên, càng lúc càng bừa bãi rong ruổi trong cơ thể của cô.

Đau đớn dần dần biến thành một loại khoái hoạt sung sướng, đánh bật chút lý trí còn sót lại trong đầu cô. Miệng cô từ những tiếng ưm chuyển thành những tiếng rên yêu kiều.

Về mặt cô ngượng ngùng, bàn tay vô lực dịch chuyển lên ngực, đánh vào cánh tay hắn: “Đừng... Đừng đụng vào tôi...”

“Không! Em không có quyền ngăn cản tôi! Trên người em, từng tấc da thịt đến mỗi sợi lông tơ đều thuộc về tôi!”

Hành động cuồng vọng của hắn làm Tiểu Ngưng vừa thấy giận nhưng cũng vừa thấy ngọt ngào: “Aizaaa... Đau quá... Bỏ ra...” Bàn tay nhỏ cố gắng đẩy bàn tay to lớn của hắn ra khỏi người.

Bất quá lúc này cô lại ngượng ngùng, đôi mắt mơ màng nhìn hắn. Bỗng nhiên, ánh mắt cô đổ dồn lên cánh tay hắn. Trên đó rõ ràng là có một dấu tròn đỏ.

Cảm xúc đang lên đến đỉnh thì đột nhiên nổ tung như bong bóng xà phòng. Toàn thân cô cứng đờ, lạnh như băng.

Người đang dùng toàn lực tiến công kia cảm nhận được sự thay đổi của cô, không yên lòng dừng lại hỏi: “Ngưng! Em làm sao vậy?”

“Đường Hạo, anh đừng có đụng vào tôi... Tôi chán ghét anh...” Giọng nói của hắn khiến ý thức của cô hồi phục lại, ác cảm trong lòng lại một lần nữa trỗi dậy. Nước mắt lại tuôn rơi.

Nước mắt rơi làm cô hồi phục lại sự tỉnh táo, đẩy hắn ra, bước xuống giường định chạy đi.

“Chết tiệt! Em đang bồn chồn tôi đây phải không?” Đang trong lúc cao trào vậy mà cô lại muốn bỏ đi, hắn không nổi giận mới là lạ.

“Đi! Đi!” Cô nhìn hắn bằng ánh mắt căm hận đến tận xương tủy, hét lên: “Anh thật ghê tởm! Chết đi! Tôi nói anh bản thủ đó! Tôi không muốn anh chạm vào tôi!”

Mắng hắn ghê tởm xong, cô vẫn chưa hết giận, chộp lấy chiếc đồng hồ báo thức ở đầu giường ném mạnh về phía hắn.

Hắn linh hoạt tránh né chiếc đồng hồ đánh tới, chẳng để ý đến bản thân lao ra tóm chặt lấy cô: “Muốn chạy trốn sao? Cô gái đáng chết này, sao em cứ nổi điên lên như vậy hả? Nói rõ ra xem nào!”

Cô hôm nay không giống như thường ngày, cứ thích đùa bỡn với tình kiên nhẫn của hắn, ngay tại thời khắc mấu chốt nhất.

“Buông tôi ra! Tôi không muốn ở cùng với loại người như anh! Ghê tởm!” Trên cánh tay hắn rõ ràng là dấu vết người phụ nữ khác lưu lại, đàn ông thì không thể nào cần hắn như thế được. Hắn mấy ngày qua đều có phụ nữ khác bên mình, dấu vết kia chính là bằng chứng xác thực nhất. Nó giống như lưỡi dao đâm vào trái tim cô, đau đớn khiến nước mắt không không chế nổi mà không ngừng yên lặng tuôn rơi.

Nhìn cô khóc thương tâm như hoa lê trong mưa, một bộ dạng ủy khuất, Đường Hạo thật lâu mới nhú chân mày lại, khó hiểu hỏi: “Ngưng, rốt cuộc thì tôi đã làm sai chuyện gì? Hết thấy nội chuyện bây giờ không phải tốt lắm hay sao? Tại sao em lại khóc? Em nói đi!”

Hắn tự tay lau những giọt lệ trên gương mặt cô, ân cần dò hỏi.

“Bỏ ra! Bỏ bàn tay bản thủ của anh ra ngay! Thật ghê tởm” Cô gạt bàn tay của hắn ra, tự tay lau đi nước mắt trên mặt mình. Cay nghiệt chà lau cứ như thế khuôn mặt này không phải là của cô vậy.

Cô cứ một câu ghê tởm, lại một câu ghê tởm khiến cho Đường Hạo rốt cuộc cũng không thể không chế nổi tâm tình của mình nữa: “Được! Tôi bản! Tôi đáng ghê tởm! Nhưng tôi nhất định phải ở chung với em, để cả hai chúng ta cùng nhau dơ bản!”

Đem thân thể nhỏ bé của cô một lần nữa ném lên giường, thân thể cô nhỏ xinh nhấp nhô cao thấp trước mắt hắn.

Có lẽ bị hắn làm hù sợ, nước mắt Tiểu Ngưng lại càng rơi nhiều hơn. Đôi mắt ngập nước lớn tiếng lên án hắn: “Đường Hạo! Anh đúng là tên hỗn đản! Rõ ràng là còn cùng với cô gái khác, vì sao vẫn còn trở về treu chọc tôi?” Cô cười khò, nước mắt tuôn ra càng nhiều: “Anh rõ ràng là có hôn thê rồi, tại sao vẫn còn thích đi treu ghẹo tôi? Tại sao không chịu tha cho tôi? Trong mắt anh, rốt cuộc thì tôi là cái gì?”

Lớn tiếng nói xong, Tiểu Ngưng mới phát hiện trong lời nói của mình có chút hơi dỗi và... có cả vị chua trong đó.

Thật giống như là đang ép hắn cho mình một danh phận!

Cô ngừng khóc, sắc mặt trắng bệch. Lắc đầu.

Không thể nào! Bây giờ, cô chỉ muốn một điều duy nhất là thoát khỏi hắn!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 199

Đúng vậy! Hắn đã có vị hôn thê. Điều này khiến hắn á khẩu không trả lời được. Đúng! Lúc trước hắn qua lại với rất nhiều người, điểm thứ hai này hắn

cũng không thể phản bác.

Nhưng cũng không hẳn là như vậy! Từ sau khi ở cùng cô, hắn đã không còn qua lại với Kỳ Kỳ, một lòng toàn tâm toàn ý hướng về phía cô. Hắn vì cô mà thủ thân như ngọc, “trung trinh” như thế nào mà bây giờ lại bị nói rằng có bao nhiêu phụ nữ khác bên ngoài. Thật là quá oan uổng cho hắn!

Nhìn thấy cô khóc nghẹn ngào, vẻ mặt ủy khuất, bộ dạng dường như rất đau khổ, Đường Hạo không nhịn được, muốn biện bạch cho chính bản thân mình: “Ngưng! Tôi thừa nhận đã có hôn thê, cũng thừa nhận lúc trước đã cùng Kỳ Kỳ. Nhưng từ khi gặp em, tôi tuyệt đối không có cùng người phụ nữ nào làm điều xằng bậy, có lỗi với em!”

Lần đầu tiên, hắn phá lệ, tự giải thích những hành vi của bản thân với người khác.

Chỉ có cô gái nhỏ trước mắt khiến hắn phải làm như vậy.

Ánh mắt của hắn tương đối nghiêm túc. Đôi mắt đẹp, tĩnh lặng như mặt hồ không gợn sóng, nhìn thẳng vào cô không chút né tránh.

Trái tim Tiểu Ngưng đột nhiên co lại, lồng ngực không kiềm chế nổi mà dấy lên một làn cảm xúc ngọt ngào giống như vừa được ăn kẹo đường. Sự ngọt ngào đó lưu chuyển dần dần lên cổ họng, thay thế cho hương vị ê ẩm ban nãy.

Khỏe miệng hơi mấp máy, bởi vì lúc này hạnh phúc đang lớn dần mà hơi nhếch lên một chút. Nước mắt lúc trước còn rơi như mưa vậy mà bây giờ lại biến mất hoàn toàn không thấy tăm hơi đâu cả.

“Được rồi! Đừng tỏ vẻ giận dữ với tôi nữa có được không? Nếu không, tôi đánh em đó!” Đường Hạo kéo người cô lại gần, nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt còn vương lại trên khóe mi cô. Hắn cũng không phải bởi vì hành động hồ nháo vừa rồi mà sinh giận.

“Anh thật sự không có cô gái nào khác? Thật vậy sao?” Cô cầm lấy cánh tay của hắn hỏi, đôi mắt mở to vẫn mờ nước ngược nhìn hắn.

“Ừ!” Hắn gật đầu.

Tiểu Ngưng không tin, nắm chặt lấy cánh tay hắn, chỉ vào dấu răng tròn đỏ trên đó, nói: “Thế cái này là cái gì? Như thế nào, anh đừng nói đây là do đàn ông cắn anh đấy nhé! Tôi không tin đâu!”

Nhìn dấu đỏ trên tay, hắn mới ngộ ra, vỗ vỗ trán, vừa giận lại vừa muốn cười thật to: “Hóa ra, em vì cái này nên mới phát cáu!”

“Ừ!” Cô gật đầu, học theo bộ dáng của hắn.

“Thì ra là vậy! Vì ấn ký này nên em mới ghen, không để ý đến tôi. Lúc đầu khi hai ta còn đang hạnh phúc như ở thiên đường thì đột nhiên em lại thay đổi, quảng tôi xuống địa ngục, chính là vì cái dấu ấn chết tiệt này?” Hắn tiếp tục hỏi, lần này là bắt đắc dĩ.

Tiểu Ngưng nghe hắn kể lại thì cúi đầu, xấu hổ, chẳng dám cất tiếng.

Đường Hạo một tay giữ chặt bả vai cô, cánh tay còn lại nâng lên, để dấu ấn kia ngay trước mặt cô rồi nói: “Ngưng! Em thật sự nghĩ oan uổng cho tôi! Tôi thừa nhận vết răng này không phải do đàn ông cắn...”

“Vậy thì oan uổng cái gì? Là của phụ nữ lưu lại không phải hay sao? Anh cùng với người nào đó thân mật nên mới có dấu răng như thế này!” Cô lớn tiếng nói lại, đồng thời cũng vùng vẫy thoát khỏi bàn tay hắn đang nắm giữ vai mình.

“Ngưng! Không phải đàn ông, cũng không phải đàn bà mà là... của một đứa bé!” Hắn nhanh chóng giải thích.

Tiểu Ngưng rút cuộc cũng ngừng giãy giụa. Cô đưa ánh mắt nghi hoặc khó hiểu nhìn hắn.

Hắn tiếp tục giải thích: “Đây là do Nhị Nhị lưu lại. Chẳng lẽ em không nhận thấy vết răng nhỏ như thế nào sao? Nhìn nhỏ như thế này cũng đủ chứng tỏ người cắn tôi là một đứa bé mà!”

Nghe hắn nói xong, Tiểu Ngưng mới để ý lại vết cắn kia. Quả thật dấu răng rất nhỏ, không giống với vết răng cắn của người trưởng thành.

Biết mình đã ăn dấm chua sai, Tiểu Ngưng xấu hổ, cúi đầu: “Tôi không nói chuyện với anh nữa! Tôi còn phải đi tưới nước cho hoa đây!”

“Em còn muốn chạy?” Đường Hạo ôm lấy tấm lưng mảnh khảnh của nàng, để thân thể trần trụi của cô áp vào người mình, liếm lấy vành tai của cô thì non: “Nghe xong giải thích là muốn chạy đi ngay sao? Em thật nhẫn tâm, không để ý đến người ta! Ngưng! Chúng ta đã hơn mười ngày không gần nhau rồi!”

Mười ngày? Tiểu Ngưng nghẹn họng, nhìn trần trời vào hắn. Sắc mặt cô trắng bệch, nuốt nước bọt, kinh hãi nhìn hắn: “Không! Không! Tôi không cần! Anh buông tôi ra!”

Hắn vốn đã là kẻ không biết kiềm chế là gì, nay lại tích tụ đến mười ngày... Việc này khiến cho Tiểu Ngưng lạnh cả sống lưng, rợn người, tóc gáy dựng hết cả lên.

“Hi Hi... Tôi nghĩ chắc em không cần gấp gấp tưới hoa đâu! Hãy để cho tôi tưới cho em ướt át trước đã nhé!” Hắn nói chuyện không đứng đắn, còn bàn tay to thì lần mò xuống phía dưới, xoa nắn nụ hoa ướt át của cô.

Hoàn hảo! Hắn không cần tốn sức làm khúc đạo đầu, trực tiếp tiến vào cơ thể của cô.

Đến khi chàng vạng, từ trong phòng vẫn truyền ra những âm thanh hoan ái khiến người ta phải đỏ mặt.

Tiểu Ngưng mệt mỏi đưa tay lên vén bức màn. Ánh mặt trời hắt hiu chiếu vào.

Lật người theo thói quen, cô lập tức phát hiện ác ma nằm cạnh đã biến đi đâu mất rồi.

Ừm... Bây giờ là... Cái gì? Tại sao nắng mặt trời lại nóng bức như vậy? Tiểu Ngưng thất kinh, dụi dụi mắt, với tay lấy chiếc đồng hồ báo thức ở đầu giường.

Trời ạ!

“Bây giờ lại là 3 giờ? Là 3 giờ chiều sao?” Cô kinh ngạc hô lên. Không sai! Nắng ban mai buổi sáng không thể nóng gắt như thế này.

Ah... Cô rốt cuộc đã ngủ bao lâu rồi?

Cô bắt giác nghĩ đến điều gì đó, mặt hồng lên như tôm bị luộc chín.

Máu gần như đổ dồn lên não, cô nhớ hết chuyện của đêm qua. Trời ạ! Hôm qua, hắn đã trở về. Từ lúc chàng vạng đã quấn quít với cô cho đến khi sắc trời lơ mờ sáng mới buông cô ra.

Một lần lại thêm một lần, hắn hoàn toàn không để cho cô nghỉ ngơi. CÔ giống như con búp bê bị hắn giày vò trong lòng bàn tay, biến hóa đủ dạng tư thế hoan ái khiến người ta phải đỏ mặt tía tai.

Hắn giống như nghiện, tra tấn cô khắp nơi trong phòng, bất kể là ở đâu.

Lại nghĩ đến từng đợt sóng kích tình đó, hai má cô lại nóng lên. Vỗ vỗ lên mặt mình, cô nghĩ muốn rời giường.

Vừa mới nghĩ như vậy cô đã phải trả giá ngay lập tức. Cử động một chút đã thấy toàn thân đau nhức giống như bị ai đó nghiền nát, và cực kì mệt mỏi.

Đau quá!

Cốc... Cốc Cốc.

“Tiểu Ngưng, cô đã dậy chưa?” Tiếng vú Từ ở bên ngoài truyền vào.

“Dạ!” Tiểu Ngưng vô thức phát ra tiếng đáp lại. Sau đó, ngay lập tức cô cảm thấy hối hận muốn cắn lưỡi. Trời ạ! Hiện tại cả người đầy những dấu vết ứ đọng này làm sao mà đi gặp người khác được! Xấu hổ chết mất!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 200

Cô cùng Đường Hạo phát sinh quan hệ trong phòng suốt ngày hôm qua là một bí mật mà hầu như ai cũng biết. Mấy cô hầu gái khác khi đi qua Tiểu Ngưng cứ liếc mắt cười trộm khiến cho cô cực kì không thoải mái.

Phải biết rõ, cô là một phụ nữ chưa lập gia đình, lại ở trong nhà một người đàn ông, đêm qua hai người cùng ở chung một căn phòng... Câu chuyện này quả thực không dễ nghe.

Không những thế, mọi người ở đây lại bắt đầu không gọi cô là Tiểu Ngưng nữa, mà lại là Lục tiểu thư. Việc này khiến cho Tiểu Ngưng càng cảm thấy không quen, trong lòng khó chịu, không thể yên tĩnh nổi.

Xung hô Lục tiểu thư làm cô luôn luôn cảm thấy mình không có một chút tôn nghiêm. Nhưng bây giờ không giống như lúc trước, mọi người đối với cô đơn thuần rất tự nhiên, không chút gượng gạo hay khó xử.

Tất cả là do Đường Hạo. Hắn không ngại làm những cử chỉ thân mật với cô ở trước mặt tất cả mọi người. Cứ gặp mặt một chút là lại hôn cô một cách sùng nịnh, hoặc là dùng ánh mắt yêu thương vuốt nhẹ lên mái tóc cô.

Mà cô thì càng ngày càng sa vào trong sự dịu dàng của hắn. Không thể phủ định, mỗi lần hắn làm thế là cô không phân biệt nổi phương hướng Đông Tây Nam Bắc.

.....

Đường Hạo từ công ty mới trở về, một tay cầm cặp tài liệu, một tay ôm lấy Tiểu Ngưng, hôn trộm cô một cái.

Lục Giai Ngưng hung hăng lườm hắn, sau đó oán giận cảnh cáo: “Anh đừng có đối xử với tôi như thế này! Tôi chỉ là một người hầu, mọi người nhìn thấy sẽ không hay đâu!”

“Ai nói em là người hầu? Em là mẹ của con tôi, là người phụ nữ tôi thích nhất!” Lơ đãng, hắn buột miệng nói ra mấy tiếng “người phụ nữ tôi thích nhất” này.

Tiểu Ngưng hơi giật mình, vẻ mặt thay đổi, nói: “Tôi chẳng tin đâu!”. Nếu hắn quả thực thích cô mà lại để cô chịu ủy khuất sao?

Không phải cô muốn làm tổng tài phu nhân. Ý nghĩ đó chưa từng hiện lên trong đầu cô. Cô chỉ đơn thuần muốn được làm vợ hắn, vì hắn mà sinh con dưỡng cái.

Nghe cô phủ định lời mình, hắn thật mất mặt, tức giận nói: “Tôi đương nhiên là thích em nhất rồi! Nếu không phải vì tránh đụng em, tôi cần gì phải đi làm bảo mẫu cho con bé nhà đầu đã mạn kia, còn bị nó hung hăng cắn cho một phát!”

Cô vẫn ngỡ ngàng, lắc đầu, tỏ vẻ không biết gì.

“Còn không phải sao? Mỗi lần nhìn thấy em là tôi đều không chế không được mà muốn em!” Hắn đỏ mặt tía tai: “Chẳng nhẽ em không nhớ hay sao? Tôi bị thương tích đến thế mà vẫn cứ muốn em. Em nghĩ tôi với người đàn bà nào cũng có cảm giác như vậy hay sao?”

Tiểu Ngưng vẫn ngỡ ngàng, bất quá lần này cô gật đầu: “Đàn ông không phải là những kẻ không yêu cũng vẫn có thể làm như vậy hay sao?” Lúc trước hắn đối với cô cũng là như vậy, muốn cô chỉ đơn thuần là như vậy.

“Chết tiệt! Cái gì mà không yêu?” Hắn ôm chặt lấy thân thể cô vào ngực mình, sắc mặt hơi hồng: “Tôi nói cho em biết: đàn ông đơn thuần cần phụ nữ chỉ một, hai hay ba lần xong rồi sẽ cảm thấy chán, mệt mỏi vô vị. Chỉ riêng đối với người phụ nữ mình yêu thì bất luận ở đâu cũng nổi lên hứng thú, không bao giờ biết mệt mỏi!”

Lời của hắn khiến cô kích động. Hắn nói hắn thích cô. Hắn thích cô ư? Vành mắt cô ươn ướt vì cảm động, ở trong lồng ngực bá đạo của hắn mà khóc. Cái ôm gắt gao bá đạo này của hắn khiến cô nhớ quá, cứ ôm cô như thế đừng bao giờ buông ra.

Nghe được lời nói bá đạo cùng hương vị độc hữu trên người hắn, cô buột miệng hỏi: “Hạo! Vậy anh định sẽ thế nào? Anh có muốn kết hôn với tôi không?”

Hắn đã nói thích cô, cô lấy hết dũng khí chờ đợi câu trả lời. Trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cứ đập thình thịch loạn xạ.

Cô tin hẳn nhất định cũng nghe được tiếng trái tim cô đang đập lúc này.

Lời nói của Tiểu Ngưng khiến Đường Hạo yên lặng, không có cách nào trả lời cô được. Hắn muốn lấy cô, điều đó không có sai. Nhưng hiện tại còn quá nhiều vấn đề khó xử cần phải được giải quyết, hắn không muốn cô biết để rồi lại lo lắng.

Hết thấy mọi chuyện sau khi giải quyết xong hắn sẽ cho cô biết. Hắn đàn ông, không thể khiến cho người phụ nữ của mình phải chịu áy náy hay thiệt thòi mà chùn bước.

Hắn nhắm mắt lại, tay vỗ nhẹ lên sống lưng của Tiểu Ngưng, dịu dàng nói: “Hiện tại tôi phải đi ngay, có một hội nghị quan trọng cần phải tham gia. Đừng có tự nhận mình là người hầu nữa! Em là chủ nhân nơi này, là mẹ của con trai tôi!”

Hắn hôn lên trán cô. Cử chỉ này chính là thay cho lời hứa hẹn. Sau đó, hắn vẫn kiên nhẫn rời đi.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, cô tự ôm lấy chính mình, bờ môi đỏ mọng không ngừng run rẩy. Thật khó chịu! Thật nhục nhã... Nước mắt cô cứ lăn rơi xuống ướt đầm cả khuôn mặt, rồi đến đôi bàn tay.

Câu trả lời của hắn một lần nữa lại giống như một bàn tay ma quỷ hung hăng đập nát toàn bộ hy vọng trong cô. Giờ phút này đây, cô giống như kẻ vô hồn, vô tri vô giác.

Cô bưng mặt khóc. Tiếng khóc nức nở truyền từ trong đôi bàn tay truyền ra. Ném mạnh cây lau nhà xuống sàn, cô ngã phịch xuống ghế salon mà khóc lớn.

Một lần nữa cô lại bị hắn lạnh lùng đẩy ra. Một lần nữa lại chứng minh cô quá ngốc. Vì sao cứ đặt hy vọng nơi hắn? Vì cái gì mà lại đi hỏi hắn để rồi rước lấy nhục nhã này? Cô thật là ngốc, quá ngốc, ngốc không thuốc nào chữa nổi!

Hắn căn bản sẽ không thể, và không bao giờ cưới cô được.

Đúng vậy! Mình chỉ là một phụ nữ hai bàn tay trắng, hấn cưới mình để làm gì cơ chứ?!

Hắn có thể thích cô nhưng tuyệt đối sẽ không yêu hoặc kết hôn với cô. Đem cô giữ lại bên cạnh người có lẽ đã là sự ban ơn lớn nhất mà hấn dành cho “người hấn thích nhưng không thể cưới”.

Khuôn mặt trắng bệch chợt nở một nụ cười thê lương. Cô rời khỏi ghế salon, cầm cây lau lên tiếp tục công việc đang dang dở của mình.

Nhìn hình ảnh mình phản chiếu trên nền nhà sáng bóng, cô tự nhắc nhở mình: tuyệt đối không được u mê nữa. Nếu còn muốn giữ lại chút tôn nghiêm cho mình thì không được tiếp tục yêu hấn và nhất định phải mau chóng rời khỏi hấn.

Nước mắt to như những hạt đậu rơi xuống lã chã trên sàn nhà. Trên mặt cô còn lưu lại rất nhiều vệt nước mắt chưa khô.

Vì sao? Rõ ràng chính bản thân mình tự nhủ không được khóc nữa, thế mà... tại sao, nước mắt cứ tiếp tục rơi xuống, càng lúc lại càng nhiều?

Cô càng ngày càng chán ghét chính bản thân mình. Bản thân luôn dễ dàng bị hấn nắm giữ cảm xúc.

“Hạo! Hôm nay anh rảnh à? Mời em đến công ty thế này, định dẫn em đi chơi hay sao?” Tiền Ly Nhi một thân váy bó sát màu son trà, thiết kế mới nhất của Chanel năm nay, không thể che giấu nổi hưng phấn, nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế đối diện. “Đi ăn trưa cùng nhau nhé!” Rồi sau đó, thuận tiện buổi tối đi cùng với nhau.Cô gái trẻ đang ngọt ngào nghĩ về điều này.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 201

Đường Hạo đang nhìn văn kiện từ từ ngẩng đầu lên mỉm cười nhìn cô gái trẻ từ lâu vẫn coi như em gái của mình.

Hắn điều chỉnh tư thế ngồi của mình rồi mới mở miệng nói: “Ly Nhi, em năm nay đã 23 tuổi rồi nhỉ?”

“Anh Hạo à! Em sắp sang tuổi 24 rồi đấy!” Tiền Ly Nhi cái chính, tiếp sau đó âm thầm quan sát Đường Hạo, suy đoán xem hấn ta đang định nói chuyện gì.

“Ah.. Vẫn còn trẻ! Đúng độ tuổi mà con gái hay được các chàng trai theo đuổi nhất!” Giọng điệu của hấn rất thoải mái. Ngờ đâu này thật sự khiến người nghe không đoán được hấn muốn nói đến chuyện gì.

Sắc mặt Tiền Ly Nhi hơi có vẻ ngượng ngùng: “Đích thực là có rất nhiều anh chàng theo đuổi em, nhưng những người đó em đều không thích. Bởi vì em là hôn thê của Hạo mà, làm sao có thể để mắt đến một chàng trai nào khác được!”

“Ly Nhi, kỳ thật em cùng một số chàng trai khác kết giao cũng là chuyện tốt. Nói không chừng sau khi kết giao em lại thấy họ thích hợp với em. Có lẽ anh cũng không phải là mẫu người mà em yêu thích thì sao?” Hấn dần dần lộ ra vấn đề muốn nói hôm nay.

“Không! Hạo! Em biết rõ là anh, không cần phải thử!”

“Ly Nhi, em nghe anh nói này..” Hấn đứng dậy từ bàn làm việc, đi đến bên cạnh cô.

Đôi mắt đẹp như tranh vẽ mở to nhìn người đàn ông anh tuấn bất phàm đang đi đến bên cạnh mình. Trong ánh mắt của cô lộ rõ sự mê luyến, có một phần là sùng bái, một phần là điên cuồng.

Nhìn hấn dần dần đi đến bên cạnh mình, cô cũng đứng lên. Đôi giày cao hơn 10 cm vừa đủ để cô đứng ngang đến chóp mũi hấn. Hai dáng người tuyệt nữ cùng khí chất cao quý đối xứng lẫn nhau.

Bất quá, đây chỉ là cách nhìn của riêng cô – Tiền Ly Nhi.

Bàn tay xinh đẹp, nơi đó còn có một chiếc vòng gắn kim cương cỡ lớn, đưa lên định nắm lấy cánh tay người đàn ông đứng đối diện mình. Nhưng Đường Hạo lại lịch sự tránh né.

“Anh ...Hạo....” Tiền Ly Nhi khó hiểu nhìn hấn.

“Ly Nhi! Chúng ta hủy bỏ hôn ước đi!” Hấn không có che lấp, nói thẳng ra.

“Vì sao?” Đôi mắt mở to hơi ướt ướt khiến ai nhìn vào cũng thấy nao lòng. Cô đang duy trì hình tượng một Tiền Ly Nhi nhu thuận và đáng yêu trước mặt

Đường Hạo. Nhưng nếu có người thứ ba ở đây, chắc hẳn sẽ nhìn rõ, những chiếc móng tay chăm sóc độc đáo, vẽ họa tiết đáng yêu kia lại đang găt gao nắm chặt lại, thậm chí đâm cả vào trong lòng bàn tay cô gái.

Nửa giây sau, cô ta mới vung hai tay đánh về phía Đường Hạo, khóc lớn: “Anh Hạo, rốt cuộc em đã làm sai chỗ nào? Tại sao anh lại muốn hủy bỏ hôn ước? Anh đang đùa em có đúng không? Anh chỉ là đang trêu chọc em thôi mà!” Cô ta lại cười.

Đường Hạo giữ lấy cổ tay cô ta, thấp giọng nói: “Ly Nhi, em rất tốt. Em là một cô gái tốt. Nhưng từ trước đến nay, anh chỉ xem em như một cô em gái, anh không thể cưới em được!”

“Cái gì mà em gái? Em không phải là em gái của anh. Em là vị hôn thê của anh. Em họ Tiền, anh họ Đường...” Cô khóc, găt gao cầm chặt lấy vạt áo của Đường Hạo không chịu buông ra.

“Chính là, anh đã xem em như em gái ruột của mình! Ly Nhi, mong em chấp nhận lời đề nghị của anh! Sau này chúng ta vẫn có thể là bạn bè hoặc anh em kết nghĩa. Đương nhiên, nếu em không đồng ý, anh cũng vẫn sẽ hủy bỏ hôn ước này!” Hắn kiên định nói, không một tia do dự.

Đáng chết! Vấn đề này hẳn thực không muốn giải quyết tuyệt tình như thế này. Tài chính của công ty sẽ bị ảnh hưởng. Hắn muốn chuẩn bị kỹ, nhờ những người bạn thân lâu năm giúp đỡ, hơn nữa cậu cũng đã đáp ứng sẽ tương trợ.

Hắn không muốn cứ phải lảng tránh cô gái nhỏ kia. Lần sau khi cô hỏi “Anh coi tôi là gì? Anh định sẽ thế nào với tôi?” thì hắn sẽ thoải mái mà trả lời. Hắn muốn nói cho cô biết, hắn đã coi cô như vợ của mình, chứ không phải đơn giản chỉ là mẹ của con trai hắn.

Hắn sẽ cho cô biết, hắn không phải vì con trai nên mới đem cô trói chặt bên mình. Là hắn thích cô, yêu cô thật sự cho nên hắn mới muốn cùng cô ở chung một chỗ.

Khuôn mặt như hoa của Tiền Ly Nhi biến sắc, ngồi phịch xuống ghế, nước mắt ùy khuất tuôn ra như suối: “Anh Hạo! Em thật sự rất thích anh! Em không thể sống mà không có anh được! Suốt sáu năm qua, em đã ở bên cạnh anh như vậy, anh nói anh chỉ coi em như em gái. Chuyện này... chuyện này.. thật sự em không thể nào thừa nhận được!”

“Sáu năm này, anh thật sự xin lỗi!” Phiên toán, nếu không phải Lục Giai Ngưng xuất hiện thì có lẽ hắn tùy tiện mà đi cưới một cô gái nào đó rồi.

“Là bởi vì có người phụ nữ khác, đúng không?” Cô biết có Lục Giai Ngưng tồn tại nhưng vẫn cứ hỏi hắn. Hừ! Nhất định phải hỏi cho ra là người đàn bà chết tiệt nào?

“Đúng vậy!” Nếu điều này có thể dập tắt hy vọng của cô ta, hắn chẳng ngại thừa nhận.

“Là mẹ của Dương Dương, có đúng không?”. Vừa lau những giọt nước mắt trên khuôn mặt, cô ta hỏi.

“Đúng vậy!”

Tiền Ly Nhi nhanh chóng lau nhanh những giọt nước mắt trên khuôn mặt, nói bằng giọng khàn khàn có chút âm mưu: “Hạo! Em hy vọng anh nên suy nghĩ kỹ một chút. Anh có biết chúng ta giải trừ hôn ước sẽ ảnh hưởng đến việc kinh doanh của hai nhà thế nào không? Đường Thị sẽ bị tổn thất như thế nào? Em đã yêu anh thành tâm thành ý, một trăm phần trăm, trên thế giới này không có một cô gái này yêu anh giống như em yêu anh đâu!”

“Ly Nhi! Cảm ơn đã lo lắng! Anh.....!”

Cô lắc đầu thật mạnh, hét to như người bị thần kinh: “Không! Anh trước hết nghe em nói hết đã. Anh có thể sống cùng với mẹ của Dương Dương nhưng cũng không cần phải giải trừ hôn ước với em! Em đã nói rồi đấy thôi, anh không nghe sao? Trên đời này không ai yêu anh nhiều hơn em và cũng chẳng có người phụ nữ nào yêu anh giống như em cả. Người ta nói, yêu ai yêu cả đường đi. Anh Hạo, em đã chấp nhận Dương Dương, anh muốn ở cùng với mẹ Dương Dương một nơi em cũng đã mất nhắm mắt mở chấp nhận rồi. Nhưng chuyện hôm nay quả thực... em không tiếp nhận nổi!”

Cô vừa khóc, vừa tỏ ra nhu nhược yếu đuối. Bộ dạng này thật khiến người ta xao động, xót thương.

“Anh Hạo... Anh... Trước tiên xin anh đừng đem chuyện chúng ta hủy bỏ hôn ước công khai với giới truyền thông có được không? Em thật sự không chịu nổi đã kích này!”

“Sẽ không! Chuyện này chỉ là chuyện giữa hai người chúng ta, giới truyền thông không thể biết được!”

“Cảm ơn!” Nói xong, Tiền Ly Nhi thần hồn lạc phách rồi vào phòng của Đường Hạo.

Đường Hạo nhin xuống suy nghĩ muốn đưa cô về hiện lên trong đầu. Tuy rằng đối với Tiền Ly Nhi vô cùng áy náy nhưng bản thân hắn không thể để cô còn bất cứ hy vọng nào đối với mình.

Đau dài không bằng đau ngắn. Chuyện này kết thúc sớm thì ai nấy đều tốt cả.

Sau khi bước ra khỏi đại sảnh của tập đoàn Đường Thị, khuôn mặt ùy khuất của Tiền ly Nhi hoàn toàn biến mất. Bước lên xe, cô ta phần hậm hấn ga, muốn lái xe đến nhà Đường Hạo: “Đường Hạo! Anh nghĩ Tiền Ly Nhi tôi là ai hả? Hao tốn bao nhiêu thời gian bên cạnh anh như vậy nghĩ chỉ là công đã tr่าง thôi sao? Định bỏ tôi sao? Quyết tâm phải cao lắm đây. Ngán vạn lần đừng có ép đến tôi tức giận. Tôi mà phát hỏa, sẽ rất đáng sợ đó! Các người cứ đợi đấy mà xem!”

Hai tay của cô ta nắm chặt lấy vô lăng: “Lục Giai Ngưng! Ả đàn bà không biết xấu hổ này! Xem ra lần trước tôi giáo huấn cô chưa đủ, vẫn còn dám cả gan đi cướp người đàn ông của tôi. Chờ đấy! Xem tôi trừng phạt cô thế nào!”

Cánh môi cô ta đỏ thẫm như máu, khí lạnh tỏa ra. Khuôn mặt cô ta hiện giờ giống như sứ giả địa ngục.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 202

Chuyện Đường Hạo và Tiền Ly Nhi hủy bỏ hôn ước nhanh chóng truyền đến tai hết thảy những người lớn trong Đường gia. Đường Lập Huân lần đầu tiên nổi con lông đình chưa từng thấy với đứa con trai độc nhất.

Nhìn cả phòng lộn xộn bữa bãi, Hàn Tú vội vàng bước tới, xoa xoa ngực của chồng mình nói: “Lập Huân! Đừng nên tức giận như vậy! Cần thận nếu không lại sinh bệnh!” Tiếp theo bà không biết phải nói như thế nào chỉ quay sang nhìn con trai, nước mắt lưng tròng: “Hạo Hạo! Bao năm qua ba mẹ đã quan tâm lo lắng cho con như thế nào, để bây giờ con đối xử với ba mẹ thế này ư? Chẳng nhẽ con không nghe lời mẹ và ba con hay sao? Không biết suy nghĩ của ba mẹ là như thế nào sao?”

“Mẹ, con thực sự thích Tiểu Ngưng. Lúc trước con cũng đã nói qua chuyện này với ba mẹ rồi. Tại sao ba mẹ vẫn không chịu tiếp nhận cô ấy?” Đường Hạo chống tay lên mặt bàn, có chút mệt mỏi.

Đường Lập Huân hét lớn như sấm dội bên tai: “Một đứa con gái bán thân, thử hỏi liệu có cách nào để chúng ta tiếp nhận được nó? Mày nói thử xem!”

“Ba! Cô ấy không phải là gái bán thân!” Đường Hạo tức giận rống lên. Từ lúc gặp cô, hắn ghét nhất là nghe ai đó nói Tiểu Ngưng bán mình. Hắn rõ ràng hơn bất kỳ ai: cô chỉ thuộc về riêng một mình hắn.

“Không đúng hay sao? Nó là do ta mua bằng năm trăm vạn đem về cho mày, chẳng nhẽ tao lại không rõ?”

“Vậy chẳng phải ba biết rõ cô ấy vẫn còn là một cô gái trong trắng hay sao? Con không muốn nghe những lời nhục mạ cô ấy từ miệng ba, nếu không con sẽ mang Dương Dương đi, và cùng vĩnh viễn không quay lại cái nhà này!”

“Mày dám. ... Dương Dương là cháu đích tôn của tao! Mày dám đem nó đi thì tao sẽ đem ghế tổng tài Đường thị mày đang giữ triệt hủy bỏ luôn!” Đường Lập Huân từ trước đến giờ đều luôn công tư phân minh, nhưng bây giờ lại chẳng còn chút lý trí nào để phân biệt công với tư.

“Con chẳng có gì mà không dám cả! Ba, ba cho rằng nếu không có gia đình giàu có nào phù trợ thì con sẽ chẳng làm được gì hay sao? Nếu ba thật sự nghĩ như vậy thì con xin hai tay giao ra vị trí tổng tài này, tự bản thân con sẽ làm lại từ đầu! Dù sao thân thể của ba của rất tốt, mười hay hai mươi năm nữa chắc cũng chẳng có vấn đề gì!” Những lời này, Đường Hạo nói không có bất cứ tia cảm xúc nào cảm, hoàn toàn bình tĩnh.

Đường Lập Huân trầm mặc không nói gì, nhìn chăm chăm vào con trai. Nếu con trai ông có ý định làm lại thì chắc chắn nó sẽ xông vào thiên hạ của ông.

Đường Lập Huân rõ ràng bị hù dọa không ít, đáng vẻ hung hăng ban nãy giảm bớt một ít: “Mày hủy hôn với Tiền Ly Nhi thì Tiền gia nhất định sẽ ghi nhớ món nợ này. Mày đã suy nghĩ đến điều này chưa hả? Đừng trách tao không nói trước, nếu mày đem cơ nghiệp của Đường gia tan thành mây khói thì.”

“Ba! Những chuyện này trước kia ba cũng đã nói qua rồi! Con đã có cách giải quyết. Ba yên tâm! Nếu Tiền gia rút vốn đầu tư thì sẽ có người khác ra tay giúp đỡ!”

“Ai?” Đường Lập Huân có vài phần tức giận hỏi, ngang nhiên cùng hắn đối đầu: “Đường Hạo, người giúp đỡ mày muốn nói đến có phải là tên tiểu tử thú vị Hàn Mặc Vũ kia không?”

“Ba, nếu cậu mà biết ba gọi cậu như vậy thì cậu sẽ tức giận lắm đấy!” Đường Hạo trêu ghẹo, hắn cảm giác ba có điểm sợ hãi chính mình. Tâm tình của hắn tốt lên một chút.

“Mày cho rằng Đường gia là xí nghiệp nhỏ hay sao? Một chút vốn tiền liệu có đủ không? Nếu không có vốn quay vòng chúng ta không thể chi trả lương cho hàng ngàn nhân viên, những hạng mục lớn cũng không thể khởi động hay duy trì. Nếu bây giờ Tiền gia muốn đối phó với mày thì tập đoàn Đường Thị của chúng ta chắc chắn sẽ gặp nguy cơ lớn!”

Đường Lập Huân nói những lời cực kỳ thâm thúy, cũng không ngoa chút nào: “Mày cảm thấy hội đồng quản trị sẽ chấp thuận đề nghị của mày hay sao? Hôn ước với Tiền Ly Nhi không chỉ là việc riêng của hai người mà liên quan đến cả tập đoàn. Tiền gia và Đường Gia không trở thành thông gia với nhau, mày nói thử xem liệu chuyện này các vị cổ đông kia có đồng ý không?”

Những lời này của ba khiến cho tâm tình vừa mới tốt lên của Đường Hạo lại một lần nữa bị chấn động, hệt như người đứng trên vách núi, ngàn cân treo

sợi tóc. Đúng vậy! Ba nói không sai. Đám cỏ đồng kia sẽ không tán thành với quyết định của hấn.

“Ba! Nếu đã là như vậy, xin ba hãy giúp con, chúng ta cùng thuyết phục hội đồng quản trị!”

“Đổi với cỏ đồng mà nói, tao hay mây thì có khác biệt hay sao? Cái mà bọn họ quan tâm chỉ có hai chữ lợi ích. Mây kết hôn với Tiền Ly Nhi sẽ khiến cho Đường Thị phát triển đem lại lợi ích cho bọn họ. Còn Lục Giai Ngưng, không những không mang lại lợi ích mà còn đẩy Đường thị vào cảnh nguy nan. Tao hay mây nói liệu có tác dụng hay sao?”

Đường Hạo suy nghĩ thật lâu. Hấn không nghĩ rằng vấn đề tương chừng đơn giản trong suy nghĩ của hấn hóa ra thực tế lại gặp biết bao nhiêu là khó khăn, trở ngại.

Tiểu Ngưng cầm bình nước tưới cho những mầm hoa siêu nhỏ vừa mới mọc lên. Thật sự cô rất mong chúng mong chóng lớn lên, nở hoa rực rỡ. Cả bồn hoa này sẽ là hoa lan. Hương hoa lan thoang thoảng bay trong gió. Vừa nghĩ đến là có thể cảm nhận được, Tiểu Ngưng nở nụ cười, bất quá nụ cười này có chút chua xót.

Hy vọng trước khi rời đi, cô có thể nhìn thấy cả bồn hoa lan nở rộ.

Kỳ thật, cô không muốn phải ở lại nơi này. Hấn chưa bao giờ thuộc về nơi này, cô cũng không thuộc về nơi này.... Chẳng có lý do gì để ở lại.

Aaaa..... Không đúng! Trước kia cô cũng đã từng ở đây mà! Cô còn để lại Harry. Harry! Cô ở đây lâu như vậy rồi mà tại sao không nhìn thấy Harry?

Chẳng lẽ hấn đem Harry đi cho người khác rồi sao? Hay là do nó lớn quá, già rồi nên không nuôi nổi mới đem cho người ta?

Khuôn mặt xinh xắn bỗng nhăn lại, trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

“Hi! Chị Ngưng!” Hải Uy mặc quần bò, áo T-shirt hí hửng chạy tới bên Lục Giai Ngưng

“Vì sao đến khi mọi thứ trong bồn hoa xong hết rồi mới nhìn thấy cậu hả? Cậu thật quá kì quái.” Tiểu Ngưng nhìn cậu ta, có chút không vui hỏi.

“Ha ha... Bởi vì cậu chủ không cho phép em! Bây giờ thì không sao rồi! Phòng của em ở phía cuối hành lang, trước khu phòng của người làm ! Ha ha ”- Cậu ta cười khan hai tiếng. Còn một điều nữa mà cậu chưa nói. Đó là cậu cũng thích những bồn hoa lồng lầy đầy loài hoa.

“Tại sao lại gọi Đường Hạo là cậu chủ. Cậu đâu phải là người làm ở đây? Còn nữa, tại sao lại phải ngủ ở khu nhà của người làm!”

Tiểu Ngưng rất nhanh hỏi ra những điều mình không rõ.

Hải Uy nhún vai cười cười: “Bởi vì lúc trước em không phục. Bị giáo huấn rồi bắt buộc phải gọi như vậy! Thiếu niên ngỗ ngược mà!”

“Là như thế nào?” Tiểu Ngưng không tin, há to miệng nhìn cậu ta. Hải uy là một thiếu niên có khuôn mặt như mặt trời tỏa nắng, ngoan ngoãn, lễ phép. Thật không thể tin nổi là lúc trước cậu ta từng là một kẻ chơi bời, lêu lổng.

“Ngưng! Chị nhìn không ra đâu! Em năm đó là một đứa ngang tàng, ngỗ ngược chơi bời lắm! Là anh Hạo muốn đem em dạy dỗ, để em bớt tình thiếu gia đi! Anh ấy không cho gọi bằng anh, chỉ được phép gọi bằng chủ nhân hoặc cậu chủ. Mang em đến biệt thự này làm công, cho ở cùng với những người làm ở đây. Chị Ngưng có biết không! Ở chỗ đó có một cái chuồng chó! Tại sao anh ta có thể đối xử với em như vậy? Oa...” Hải Uy tức giận đến mức khóc oa oa lên.

Tiểu Ngưng không nhìn về mặt phát điên của của cậu ta, chỉ chăm chú hỏi vấn đề của mình: “Chuồng chó? Có con chó nào ở trong chuồng đó không?”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 203

“Chó? Chó nào chứ?” Hải Uy ngơ ngẩn, khó hiểu nghi hoặc nhìn cô.

“Trong nhà này không phải có một con chó lai màu vàng sao?” Tiểu Ngưng nhăn lông mày lại, tiến lên một bước hấp tấp hỏi.

“Không có! Tôi ở đây 4 năm rồi mà có thấy con chó nào đâu! Ngưng, sao chị lại hỏi vậy?” Hải Uy tò mò nhìn cô, ánh mắt như đang nghiền ngẫm điều gì

đó.

“A! Không có gì! Chỉ là tùy tiện hỏi thế thôi!” Tiểu Ngưng cười yếu ớt, lắc đầu, trong ngực thì lại đau xót, ánh mắt chuyển tầm nhìn về phương xa. Hắn sẽ không cần một con chó ở bên, ở bên cạnh đã có quá nhiều người quan tâm hắn rồi. Là cô nhiều chuyện, con chó nhỏ kia có lẽ đã bị hắn ném đi đâu đó rồi.

Nghĩ đến con chó đó đã chết hoặc lang thang ngoài đường, Tiểu Ngưng nhìn không được mà càng cảm thấy đau lòng. Con chó kia dễ thương lại biết điều, giống như một đứa trẻ. Nó ngoan ngoãn để cô dẫn về đây. Bây giờ, chỉ cần nghĩ đến nó bị bỏ đói chết ngoài đường kia là cô lại thấy tim mình đau tê tái.

“Chị Ngưng! Chẳng lẽ trước kia chị đã từng ở đây hay sao?” Nửa ngày không thấy cô trả lời, Hải Uy khua khua tay trước mặt Tiểu Ngưng để thu hút sự chú ý của cô.

Một lúc lâu sau, Tiểu Ngưng mới hồi phục tinh thần, xấu hổ cười nói: “Thật có lỗi! Vừa rồi thất thần quá!”

“Cùng một thiếu niên tiêu sái như tôi đây nói chuyện, thế mà chị cũng thất thần! Thật sự chẳng để cho tôi chút mặt mũi nào!” Hải Uy nửa tức giận, nửa trêu ghẹo, mười phần giống như một đứa trẻ.

“Ha ha ha...” Bộ dạng của cậu ta khiến Tiểu Ngưng bật cười, tiếp tục lại mang bình nước vào bồn hoa tưới tiếp.

“Ngưng, có phải trước kia chị từng sống ở đây?” Hải Uy hỏi lại một lần nữa.

Tiểu Ngưng cười nhẹ, ánh mắt lơ đãng nhìn xa xăm: “Có quan trọng sao?”

“Đương nhiên là quan trọng rồi! Tôi hoài nghi chị chính là người con gái trong lòng cậu chủ!”

“Ha ha!” Cô cười hời hợt đáp lại lời nói của cậu ta. Đối với chuyện này, cô cũng không muốn nói đến nhiều. Dù sao cô cũng đã biết rõ hắn yêu hay không yêu cô có quan trọng hay không.

Ít nhất cô hiện tại cũng biết rõ hắn không yêu cô.

Cô cảm thấy rất đau lòng. Trên thế giới này không có ai coi trọng, nâng niu cô, chính xác mà nói sẽ chẳng có ai lo lắng đặt cô lên trên tất cả.

Cô cảm thấy mình quá đáng thương. Cô luôn ao ước và mong chờ được những tình cảm trân quý nhất trên đời, nhưng ông trời không công bằng, kết quả luôn luôn trái ngược lại so với kỳ vọng của cô. Mỗi một lần hy vọng là lại thêm một lần thất vọng, biến thành trò hề trong mắt người khác.

Cô cảm thấy mình quá cô độc. Cả cha và mẹ đã không còn, con trai của cô thì bị bà nội của nó cướp đi, còn bản thân hắn – người cô yêu thì sắp trở thành chồng người ta.

Khó có thể ức chế thương cảm, thân thể và tinh thần của Tiểu Ngưng đều đang bị hung hăng gặm nhấm. Hít thật sâu, cô thản nhiên đáp: “Được rồi, hiện tại tôi muốn trở lại phòng. Lúc nào rảnh thì chúng ta lại tán gẫu tiếp!”

“Chị Ngưng à! Người ta muốn tán gẫu với chị, kết quả chị lại trốn đi! Khó coi quá đi được! Chỉ sợ từ nay về sau chúng ta lại càng khó nói chuyện hơn!” Hải Uy nói bằng giọng rất đáng thương. Kỳ thật, gần đây trong xí nghiệp dật xây ra một số vấn đề, mà cậu cũng muốn thừa dịp này để đoạt lại công ty của ba mình.

Đúng vậy! Cậu ta lâu rồi không có nói chuyện với cô. Cơ hội gặp mặt hầu như không nhiều. Cô cũng muốn nói chuyện với cậu ta nhưng càng lún sâu hơn e rằng chính bản thân lại càng đau nhức không dứt ra được.

“Ha ha, hữu duyên thiên lý năng tương ngộ. Trong thế giới này có bữa tiệc nào mà lại không kết thúc chứ? Có duyên thì sẽ gặp lại thôi!” Mấy câu này nói ra tuy có phần đau đớn nhưng đây cũng là đạo lý thiên cổ mà.

“Ngưng! Chị đối với tôi thật là lạnh nhạt, nghĩ đến việc sắp tới chúng ta không được gặp nhau thì tôi lại thấy khóe mắt mình cay cay! Tôi sẽ rất nhớ chị !!” Lúc Hải Uy nói câu này, trong đôi mắt đẹp của cậu ta lộ ra nhiều thương cảm.

Ngắm nhìn cảnh vật xung quanh, cậu đã ở đây suốt bốn năm qua. Cảnh vật và con người ở nơi này đã thấm nhuần trong tâm hồn của cậu khiến cho cậu lưu luyến không muốn rời.

Ở nơi này, những người giúp việc đối xử với cậu rất tốt. Bốn năm qua, những người giúp việc lớn tuổi một chút thì đều coi cậu như con của mình. Cậu yêu mến những món ăn do họ làm, thích được nghe họ khen ngợi, thích được họ hôn lên trán, cảm giác giống như mẹ mình. Cậu cũng thích họ giúp cậu làm việc, giúp cậu dọn phòng, giặt giũ quần áo.

Còn một người nữa cậu nghĩ đến, đó chính là cậu chủ. Mặc dù cậu chủ chưa bao giờ lộ ra khuôn mặt tươi cười đối với cậu nhưng cậu biết rõ, cậu chủ là người tốt, là ân nhân cả đời của cậu.

Cậu chủ chính là người đã làm thay đổi cả con người của cậu, một kẻ ngỗ ngược, không có chí khí. Nếu không có cậu chủ thì bây giờ không biết cậu đã biến thành cái dạng gì. Hải Uy tự cười bản thân mình. Nếu lúc trước không gặp được cậu chủ Đường Hạo thì có lẽ cậu đã biến thành con sâu rọu, lang thang khắp các quán bar hoặc trở thành một tên lưu manh côn đồ suốt ngày đánh đánh giết giết trong các song bài, sân bóng. ... Nếu không có cậu chủ,

liệu bây giờ cậu có thể đứng ra quản lý và bảo vệ công ty do ba mình tạo dựng được hay không?

Đáp án cho tất cả là không thể.

“Hải Uy, tôi cũng rất nhớ cậu!” Cô vẫn chỉ nhàn nhạt cười, cũng không dám nói gì nhiều hơn nữa. Bây giờ dù có nói gì thì cậu ta cũng vẫn phải đi.

Ha ha... Ngưng, chị và cậu chủ sau này phải sống cùng nhau cho tốt nha! Tôi hy vọng sau mấy năm nữa trở lại đây sẽ được nhìn thấy vài cái đầu nhỏ chơi đùa trên bãi cỏ kia. Chà! Nếu bọn tiểu tử đó mà đi tiểu lên bãi cỏ mà cậu chủ yêu thích, không biết cậu chủ sẽ phản ứng như thế nào nhỉ? Tôi thật sự rất háo hức chờ xem! Ha ha...” Hải Uy cười xấu xa, đáy mắt lộ ra một chút tính toán nham hiểm.

Có lẽ đây sẽ là lần cuối cùng cậu được cười như một đứa trẻ, lần cuối cùng cậu được coi mình như một cậu bé thiếu niên mới lớn. Sau khi trở về Anh Quốc, cuộc sống của cậu từ đây sẽ chỉ có lạnh lùng và tàn nhẫn, không có sự thật, chỉ có lợi ích lạnh băng và thủ đoạn đen tối không chút tình người.

Tiểu Ngưng không nói gì, thầm tự suy nghĩ. Rất nhanh, hốc mắt cô hơi đỏ, ươn ướt. Cô lấy tay giả vờ chải những sợi tóc trước mặt, che dấu đi đôi mắt đầy nước của mình, “Thật xin lỗi! Tôi đi trước!” Nỗi đau trong lòng khiến nước mắt cô rơi càng lúc càng nhiều. Cô không thể không chạy đi trước khi nước mắt vỡ òa, không thể kiểm soát.

“Ngưng! Em tin rằng chị và cậu chủ sẽ hạnh phúc bên nhau... bởi vì anh ấy rất yêu chị!” Hải Uy nhìn theo bóng lưng Tiểu Ngưng đang chạy xa khuất, nhẹ nhàng nói. Cậu thật sự đã xem cô như chị gái của mình.

Vừa mới vào trong biệt thự, đi đến đại sảnh, Tiểu Ngưng chợt nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên.

Nhìn một lượt trong đại sảnh không thấy có ai, cô mới lại gần nhắc điện thoại lên: “A lô...”

“Lục Giai Ngưng!? Tại sao lại là cô?” Từ đầu kia điện thoại truyền đến một giọng nói dò hỏi và có phần cay độc.

Trái tim Tiểu Ngưng chợt run lên, bàn tay nắm chặt lấy chiếc điện thoại, những ngón tay đã trở nên cứng nhắc: “Tiền... tiểu... thư...”

“Lục Giai Ngưng, lại là cô sao? Thật uổng công tôi tin tưởng cô, không ngờ cô lại dám ở chung với anh ấy! Cô đã từng cam đoan sẽ thoát trước mặt tôi như thế nào hả?” Giọng nói của cô ta đầy sự chỉ trích và ai oán. Điều này khiến cho Tiểu Ngưng từ tận đáy lòng cảm thấy áy náy.

“Tôi...” Tiểu Ngưng nghẹn ngào không nói lên lời. Thật sự, chuyện của cô thật đáng cho người ta phi nhổ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 204

“Tôi cái gì mà tôi! Cô đã biết rõ anh ấy sắp kết hôn với tôi mà vẫn còn ở chung cùng anh ấy hay sao?” Giọng nói cộc cằn của Tiền Ly Nhi tràn đầy sự bi phẫn và thống khổ, khiến cho người nghe cảm tưởng như cô ta đang phải chịu một nỗi đau quá lớn.

“Tiền tiểu thư, tôi... thật sự... không có ý... hôn lễ của cô. Cô là hôn thê... của Đường Hạo, anh ấy... nhất định... sẽ... cưới cô...!” Tiểu Ngưng nghẹn ngào đáp lại, đau đớn trong tim, cô hòng cô giống như có cục đá lớn chặn ngang, phải vát và lăm thì mới nói ra được mấy câu đó,

“Cô nói như thế nào để tôi tin cô đây? Hiện tại rõ ràng là cô đang sống chung với anh ấy! Lục tiểu thư, chẳng nhẽ mỗi câu cô nói với tôi đều là nói dối thôi sao? Cô nói cô muốn có tôn nghiêm, cô nói cô sẽ không phá hủy hạnh phúc của tôi, cô nói cô hoàn toàn không thích anh ấy, cô còn nói cô đã có bạn trai...!” Tiền Ly Nhi nhắc lại những lời trước kia của Tiểu Ngưng.

“Tôi không quên! Những lời tôi nói đều là sự thật!” Cánh môi Tiểu Ngưng run run, cảm giác áy náy càng lúc càng nhiều lên, nước mắt không ngừng tuôn trào ra bên ngoài.

“Tôi nghĩ cô bây giờ chắc đã quên mất rồi, và cô cũng đã chẳng còn muốn có tôn nghiêm cho bản thân mình nữa! Nếu tôi đoán không sai, mỗi ngày được ở chung với anh ấy, cô chắc hẳn vui lắm. Vui đến mức mà tình nguyện trở thành một cô tình nhân không danh không phận ở chung với anh ấy, đúng không? Cô nhìn thấy tôi khóc thì vui đến phát điên, có đúng không, hả?”

“Không! Tôi không có!” Khuôn mặt Tiểu Ngưng đầm lệ phủ nhận. Cô thật sự không muốn là một người phụ nữ không biết liêm sỉ đi phá hoại gia cang nhà người khác.

“Vây... Cô hãy rời khỏi anh ấy đi!” Tiền Ly Nhi bắt đầu nói trực tiếp vào vấn đề cô ta muốn nói nhất. Dựa theo lời nói của Tiểu Ngưng, cô ta đã đoán ra Đường Hạo vẫn chưa nói chuyện hẳn muốn hủy hôn ước. Lộ ra một tia mỉm cười trào phúng, đi theo hấn suốt sáu năm, cô ta đã quá hiểu người đàn ông này.

“Tôi...!”

Tiền Ly Nhi được đà lần tới, phát ra toàn bộ mọi hỏa giận trong lòng, khí thế áp bức không cho phép Tiểu Ngưng mở miệng: “Cô định nói cái gì? Cô cần bản không có ý định rời khỏi anh ấy có đúng không? Cô ước gì được ở bên anh ấy có phải không? Cô muốn cướp đi hạn phúc của tôi có đúng không, hả?”

“Không phải! Cô hãy nghe tôi nói! Tôi không có!” Nóng lòng muốn phản bác lại, Tiểu Ngưng quên cả khóc, chỉ nắm chặt ống nghe điện thoại: “Tôi không phải là không muốn đi mà là Đường Hạo không cho tôi đi! Tôi thật sự có ý muốn rời đi!”

Lời vừa dứt, quả nhiên Tiền Ly Nhi đã dừng lại vài giây đồng hồ, sau đó lại thử dò hỏi: “Cô nói Đường Hạo không cho cô đi?”

“Ừ!” Cô nhắm mắt, trầm mặt vài giây đồng hồ lại tiếp tục khản trương nói tiếp: “Hiện tại tôi muốn đi cũng không thể đi được. Nếu cô có thể giúp tôi. ... Tôi thật sự muốn rời khỏi hẳn!”

“Cô nói thật chứ?” Cô ta không tin, hỏi lại.

“Đúng vậy! Lời tôi nói đều là sự thật!” Tiểu Ngưng gật mạnh đầu. Kỳ thật, người bây giờ có thể giúp cô trốn thoát khỏi đây có lẽ chỉ có một mình Tiền Ly Nhi: “Nếu như cô muốn tôi rời khỏi Đường Hạo thì xin hãy giúp đỡ tôi. Tôi muốn trốn ra nước ngoài!” Hiện tại, Lương Bân ở đó đã có công việc, nếu ra nước ngoài ít nhất còn có người giúp đỡ cô. Thế giới rộng lớn như vậy, Đường Hạo muốn tìm cô cũng rất khó.

Sau khi suy tính vài giây, Tiền Ly Nhi nói: “Được! Tôi sẽ giúp cô thu xếp thủ tục xuất ngoại! Hy vọng cô sẽ làm như lời cô nói, tôi sẽ chuẩn bị thỏa đáng cho cô. Nhanh nhất nếu có thể!”

“Tôi biết chỉ có cô mới giúp được! Tốt rồi! Tôi nhất định sẽ rời đi!” Tiểu Ngưng cố gắng duy trì giọng nói bình tĩnh như trước, cố gắng đè nén những tiếng nức nở nghẹn ngào và nước mắt lạnh lẽo tuôn rơi.

“Tốt lắm! Tôi sẽ nghĩ biện pháp để làm hộ chiếu ra cho cô! Sau đó tôi sẽ giúp cô rời đi!”

“Được!” Tiếng “được!” này Tiểu Ngưng phải dùng toàn bộ sức lực còn lại trong cơ thể mình để bật ra. Cúp điện thoại xong, cả người cô co quắp lại nằm rúm ró trên ghế sa lon.

Giương mặt trắng bệch hoàn toàn không có tia huyết sắc nào, nước mắt cứ tuôn rơi không ngừng, giống như một màn mưa xối xả không có điểm ngừng cản quét xuống cánh hoa xinh đẹp. Cố gắng chống cự cũng không còn một chút khí lực để tiếp tục sống.

Lục Giai Ngưng yên lặng, lau khô nước mắt trên mặt. Cho dù cô lưu luyến đến đâu thì cuối cùng vẫn nhất định phải ra đi.

Đây là vận mệnh của cô! Số mệnh mới khổ làm sao! Cho dù dùng mọi cách chống cự cũng không thay đổi được số mệnh này.

Đáng chết! Cha nhắc nhở hẳn phải trấn an hội đồng cổ đông của tập đoàn là hoàn toàn có lý. Hẳn nhất định phải nghĩ ra biện pháp khiến bọn họ phải tâm phục khẩu phục. Họ cần lợi ích, hẳn phải lấy tốc độ tăng trưởng của công ty và giá cả cổ phiếu để thuyết phục họ.

Cho nên việc cầu hôn Tiểu Ngưng có lẽ phải chờ đến lúc thích hợp hơn bây giờ. Hút lấy điều thuốc lá, Đường Hạo tự nhắc nhở bản thân mình đạo lý dục tốc bất đạt.

*dục tốc bất đạt: ý nói nóng lòng sẽ làm hỏng việc.

Đô...Đô...Đô..

Tiếng chuông điện thoại nội tuyến cắt đứt dòng suy nghĩ của Đường Hạo. Hắn vươn tay ra, ngón tay dè xuống phím điện thoại: “A lô!”

“Tổng tài! Lương Bân tiên sinh muốn gặp ngài!” Tiếng thư kí nghiêm túc, bài bản truyền đến từ đầu kia điện thoại.

Lương Bân!? Hắn tại sao lại trở về? Hắn đến đây làm gì? Lòng này Đường Hạo chau lại, thấp giọng đáp lại: “Đề anh ta vào!”

Cửa văn phòng được đẩy ra, dưới sự hướng dẫn của cô thư ký, Lương Bân một thân tây trang tiến vào trong phòng.

“Xin chào! Không biết hôm nay Lương Bân tiên sinh đến đây vì chuyện gì?” Đường Hạo không đứng dậy, cũng không có vươn tay ra, chỉ ngồi yên trên ghế làm việc của mình. Hắn nhìn vào chiếc ghế đối diện, ý bảo Lương Bân ngồi xuống đó.

Đôi mắt sắc bén nhìn quét Lương Bân, Đường Hạo đang thăm suy đoán xem có phải lần này Lương Bân đến đây để tuyên chiến giành lấy Lục Giai Ngưng hay định xin hẳn buông tha cô, để hai người bọn họ đến với nhau?

Nhưng, cho dù có như thế nào thì Đường Hạo hẳn cũng nhất quyết không chịu nhượng bộ.

Lớn hơn Đường Hạo vài tuổi, nên Lương Bân có vẻ hiểu chuyện, rộng lượng hơn Đường Hạo: “Chào cậu! Cậu cũng không cần phải để tâm nhiều. Tôi đến đây chỉ là muốn gặp Lục Giai Ngưng một lần, sau đó tôi sẽ mang con gái của mình đi!”

Một đáp án mà không hề nghĩ đến, Đường Hạo cảm thấy không yên. Hắn ngồi thẳng lưng, nhìn Lương Bân, hỏi: “Anh nói cái gì? Anh muốn dẫn Nhị Nhị đi?”

Lương Bân cười nhạt một tiếng, nói chuyện thân nhiên: “Đúng vậy! Đó là chuyện đương nhiên, đừng quên tôi là cha ruột của Nhị Nhị. Trước kia vì ra nước ngoài vội quá, công việc lẫn cuộc sống của tôi lúc đó không ổn định nên mới nhờ Giai Ngưng chăm sóc hộ Nhị Nhị. Bây giờ, mọi chuyện cũng đã ổn rồi, tất nhiên là tôi phải đón con gái mình đi cùng!”

“A!...” Đường Hạo bỗng nhiên buồn mà không biết vì sao lại cảm thấy buồn như thế. Hắn như mất đi sức lực, dựa vào ghế sofa, nghĩ đến Nhị Nhị. Nhị Nhị... cái con bé điên kia, để cô bé đi, hẳn thật sự không nữa.

Nhưng hẳn cũng không có lý do gì để không cho Lương Bân đem Nhị Nhị đi. Bởi vì, Lương Bân là cha ruột của cô bé.

“Hiện tại, tôi không liên lạc được với Tiểu Ngưng cho nên mới mạo phép đến đây làm phiền Đường tổng, thuận tiện cũng muốn nhờ Đường tổng liên lạc giúp với Tiểu Ngưng!” Lương Bân cố ý tìm đến Đường Hạo, bởi vì trước đó Tiểu Ngưng đã gọi điện qua. Đường Hạo hiện tại đang giam lỏng cô, không cho cô tiếp xúc với bên ngoài.

Cho nên, hẳn mới giả bộ không liên lạc được với Tiểu Ngưng, giả bộ như không biết con gái của mình không có ở bên cô mà đến đây tìm Đường Hạo.

Đường Hạo suy nghĩ một lát, sau đó hắn mới gật gật đầu nói: “Được rồi! Chúng ta hẹn nhau lúc nào đó, tôi sẽ mang con gái anh cùng Lục Giai Ngưng đến để các người gặp nhau!”

“Cám ơn!” Lương Bân trầm ổn cười.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 205

“Cái gì? Lương Bân đã trở về rồi sao?” Tiểu Ngưng kinh ngạc. Trước đó, cô đã từng liên lạc một lần với Lương Bân, xin anh trở về mang Nhị Nhị đi, nhưng sau đó lại không thể liên lạc được nữa nên giờ cô cũng không hề biết hắn đã trở về.

“Đúng vậy! Hôm nay, hắn đã tới gặp tôi! Hắn bây giờ đã phát triển công việc không đến nỗi tệ lắm, cho nên trở về để chuẩn bị mang Nhị Nhị đi!” Đường Hạo nói bằng giọng có vẻ buồn bực. Không hiểu sao chuyện này khiến hắn không vui vẻ chút nào.

Vừa nghĩ tới sau này có thể sẽ không còn nhìn thấy con bé điên điên kia, không được nghe nó đánh đàn, tiếng đàn nghe rất hay, không còn được nhìn thấy nó nhảy múa thì Đường Hạo cảm thấy trong lòng trùng xuống vài phần: “Nếu như Lương Bân cứ để Nhị Nhị ở lại bên em, chúng ta giúp anh ta chăm sóc nó thật tốt, như vậy cũng không tệ phải không?” Theo thói quen, bàn tay hắn phủ lên vùng ngực mềm mại của cô, tự nhiên như thể đặt tay lên ngực mình.

Tuy hiện tại hắn cũng không có ý gì, nhưng nơi mềm mại cao ngất đó của cô dưới sự đụng chạm của bàn tay đó có chút ngại ngùng: “Đường Hạo, anh đừng có như vậy!” Tiểu Ngưng đẩy bàn tay hắn ra, hờn dỗi nói.

Đường Hạo giống như không nghe thấy cô đang kháng cự, ôm lấy cô trong lòng ngực mình, níu bên tai cô: “Ngưng! Em thử nói chuyện với Lương Bân xem. Nói với anh ta để chúng ta chăm sóc cho Nhị Nhị, như vậy anh ta đi tìm bạn gái mới cũng dễ dàng hơn. Có Nhị Nhị bên cạnh không phải là rất ảnh hưởng sao?”

“Cái này không được!” Tiểu Ngưng né đầu, tránh sự tiếp xúc với hắn, vội vàng nói thêm: “Dù sao Nhị Nhị cũng là con gái anh ấy mà!”

Trong lòng Tiểu Ngưng thì lại khổ sở than vãn. Nhị Nhị nếu không đi thì làm sao cô có thể thoát đi được.

“Đúng vậy, tôi cũng đâu có nói cô bé không phải con của anh ta đâu. Chúng ta giúp anh ta chăm sóc con, thuận tiện cho Dương Dương một người bạn chơi cùng, không tốt sao?” Đường Hạo nhìn không được bắt đầu suy nghĩ sâu xa hơn, muốn tìm cho Dương Dương một cô dâu tương lai.

“Anh...” Tiểu Ngưng nhìn bộ dạng có chút khờ dại của hắn, cười cười nói: “Anh định chuẩn bị nuôi con dâu nuôi từ bé sao?”

Đường Hạo khẽ nhếch môi, chớp chớp mày rậm. Hắn cũng không ngại nói ra: “Có gì không được? Nếu con chúng ta yêu mến Nhị Nhị thì tôi cũng đang định làm như thế!”

“Anh!” Tiểu Ngưng nhìn bộ dạng của hắn vừa muốn giận lại vừa muốn cười: “Đừng có ở trước mặt con mà nói những lời lung tung như thế này! Nó vẫn còn nhỏ! Tôi không muốn nó còn nhỏ mà đã phải biết quá nhiều! Hãy để nó là một đứa trẻ bình thường, ngây thơ như bao đứa bé khác!”

“Ha ha!” Đường Hạo cười khẽ một tiếng. Lần này, về mặt hắn nấp mờ, bàn tay thăm dò phía bên trong, chạm vào da thịt mềm mại của cô.

“Ư...!” Một cảm giác nóng bỏng truyền đến bụng, khiến đôi môi mỏng của cô đỏ phất ra tiếng rên nhẹ: “Anh... Đừng có làm loạn được không?!” Bàn tay nhỏ bé đè bàn tay của hắn xuống, cái mũi nhỏ nhún lại.

“Ha ha... Tôi có làm loạn gì sao? Tôi chỉ cảm thấy chuyện mình làm rất đúng đắn! Em là người phụ nữ của tôi, là mẹ của con trai tôi, chuyện tôi đang làm là chuyện rất hợp tình hợp lý!” Hắn đồng ý nói, đồng thời cũng đưa môi mỏng xuống, dùng sức cắn mút lên chiếc cổ trắng ngần của cô.

“Anh..!” Không kịp thở, cô biết rõ mình không có khả năng thoát khỏi hành động “đứng đắn” đó của hắn.

Một tiếng thở dài phát ra từ miệng cô, trông nết cô rom róm nước mắt: “Tôi thực sự rất sợ, sợ về sau Dương Dương sẽ học những tính xấu của anh!” Cô rất sợ con mình sẽ giống như ba của nó, làm cho người con gái yêu mình phải thương tâm.

“Ha ha..!” Đường Hạo đắc ý cười cô, hắn ngẩng đầu, ngón tay càng lúc càng tà ác, găm nhắm lên xương vai của cô, ở một bên lẩm bẩm: “Học cái xấu? Xấu ở phương diện nào? Kết giao với phụ nữ sao? Ha ha ha! Tôi thật sự rất hy vọng đến lúc con trai mình mười bảy mười tám tuổi thì ôm về một đứa bé và nói rằng đó là con của nó! Hay không?”

“Anh... Anh... Thật đáng ghét! Không thể dạy con như vậy! Đừng có mà...!” Tiểu Ngưng lo lắng hô lên. Cô sẽ rời khỏi đây, và người cô quan tâm nhất chính là Dương Dương. Phải rất nhiều năm sau nữa thì cô mới lại được nhìn thấy nó. Lúc đó, cô hy vọng nó trở thành một người đàn ông chân chính.

Hắn mạnh mẽ ôm chặt lấy thân thể của cô, đi đến bên chiếc giường lớn. Hắn áp khuôn mặt mình lên trên gò má nóng hổi của cô, nhẹ nhàng liếm lên sống mũi thẳng, rồi mở miệng nói: “Vì sao lại không thể? Em lúc mười bảy tuổi trở thành người phụ nữ của tôi, mười tám tuổi thì sinh con cho tôi! Em cho rằng con của tôi sẽ kém tôi sao? Ha ha ha, tôi thì nghĩ rằng chúng con trưởng thành sớm hơn chúng ta đấy!!”

“Anh... Anh... Anh... Đừng nói những lời lung tung! Đáng ghét!” Lúc này khuôn mặt Tiểu Ngưng không chỉ đỏ mà thực sự giống như bị thiêu đốt. Rõ ràng là đang nói chuyện của con, tại sao lại đổ ngược lên người cô?

Hắn chậm rãi hôn lên cánh môi đỏ mọng của cô, khuôn mặt hắn rất vui vẻ: “Tôi nói đều là sự thật! Chẳng nhẽ em chỉ “cho phép châu quan đốt lửa mà không cho phép dân chúng đốt đèn”!!”

“Đúng là nước đổ lá khoai! Không nói chuyện với anh nữa!” Tiểu Ngưng muốn từ dưới thân hắn bật dậy nhưng lại bị hắn đè ép không thể động đậy.

“Vì sao lại không cho tôi nói tiếp? Anh nghĩ con chúng ta sẽ còn sớm hơn so với chúng ta, lúc đó chúng ta sẽ trở thành ông nội bà nội trẻ tuổi nhất! Bọn chúng kết hôn sớm sau đó sẽ sinh cho chúng ta vài đứa cháu trai cháu gái!” Tâm nguyện lớn nhất của hắn có lẽ chính là đến năm bốn mươi tuổi sẽ được lên chức ông nội.

Đúng vậy! Kỳ thật để hoàn thành cái tâm nguyện lớn nhất đó căn bản không có gì là khó khăn.

“Anh nói chuyện càng lúc càng kỳ cục! Đường Hạo, tôi nói cho anh biết anh không thể dạy dỗ Dương Dương học những cái xấu như vậy! Nếu anh mà dạy nó, tôi nhất định không để cho anh yên!” Tiểu Ngưng dùng sức đánh vào lồng ngực của hắn, nước mắt lại rơi lã chã.

“Đây là chuyện tốt mà! Ở kia! Tại sao em lại khóc?” Đường Hạo kéo nhẹ khóe miệng cô rồi mỉm cười vài tiếng, đưa ngón tay lên lau đi những giọt nước mắt cho cô.

“Chuyện tốt!? Trên đời này chẳng có ai nói như thế cả. Không có ba mẹ nào lại mong muốn con mình mới có mười mấy tuổi đã trở thành một người cha. Chỉ có kẻ gia trưởng mới nghĩ như thế!” Hắn nói thế định dỗ cô sao? Muốn cô thương tâm thêm thì có. Còn lâu cô mới tán thành suy nghĩ kia. Hiện tại, cô thật sự rất lo lắng.

Dương Dương của cô!

Dương Dương của mẹ! Mẹ không thể ở bên, nhìn con khôn lớn trưởng thành nữa rồi!

Đường Hạo nhìn cô, nước mắt cô đang rơi như mưa. Hắn không hiểu tại sao cô lại khóc, chuyện này không phải là chuyện tốt hay sao? Hắn nhẹ nhàng hôn lên mắt cô, nghi hoặc hỏi: “Ngưng! Em làm sao vậy?! Chúng ta bây giờ chỉ là đang giả vờ tương lai Dương Dương sẽ sớm đem cháu về cho chúng ta ấm thôi mà! Đây đâu phải là thật!”

Tiểu Ngưng nghe hắn hỏi thì thoáng cái đã ngưng khóc nức nở. Cô thấy mình quá nhạy cảm: “Anh... Từ sau này xin đừng nói lung tung như thế là được rồi! Tôi rất sợ Dương Dương sẽ giống như anh, trở nên hư hỏng!”

“Anh mà là kẻ xấu sao?” Đường Hạo bất mãn với lí lẽ của cô. Nhìn người dưới thân mình, hắn hạ thủ không lưu tình, sát sao hỏi: “Em nói anh xấu xa ư? Xấu chỗ nào?”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 206

“Ha ha ha...!” Tiểu Ngưng vừa cười vừa giãy giụa, tránh bàn tay hắn đang gãi trên người cô: “Đừng! Đừng làm loạn! Ha ha ha! Đừng mà! Anh không xấu! Anh không xấu chỗ nào cả, được chưa?”

Những ngón tay mảnh khảnh đẩy ngực của hắn ra, không thể không cầu xin hắn dừng lại.

Hai má Tiểu Ngưng vì cười mà nhuộm thành hai đóa hoa màu đỏ làm say lòng người. Lúc này, tâm tình cô cũng buông lỏng, lơ đãng lại nở một nụ cười tươi cực kỳ.

Hai con ngươi của Đường Hạo nhìn càng lúc càng thâm trầm, chìm đắm trong vẻ đẹp mỹ hoặc của cô. Bàn tay hắn từ dưới nách của cô không tiếp tục gãi tiếp mà tiến lên giữ lấy, lôi kéo quần áo trên người của cô.

“Đừng mà! Vẫn còn chưa đến tối!” Cô lắc đầu tỏ ý ngăn cản yêu cầu của hắn.

Đường Hạo cắn nhẹ lên chóp mũi của cô, bàn tay vẫn không ngừng thực hiện động tác đang làm: “Em thừa hiểu chuyện này không phải chỉ buổi tối mới có thể làm được! Chúng ta đều có thể tùy lúc, tùy nơi..!”

Lời vừa dứt thì hắn cũng cúi lớp áo trên người cô ra.

“Anh... Thật đúng là đồ háo sắc!” Tiểu Ngưng chỉ có thể đỏ mặt phối hợp cùng với hắn.

Bỏ đi, dù sao thì cô cũng muốn! Bây giờ, tại sao lại không thể hưởng thụ cảm giác được hắn yêu thương? Một lần cuối cùng cảm thụ được tình cảm mãnh liệt mà hắn dành cho cô.

Nghĩ đến đây, Tiểu Ngưng buông lỏng, tự bản thân cô phải hưởng thụ toàn bộ đoạn thời gian này, triệt để điên cuồng đi theo hắn.

Cô đột nhiên vặn vẹo thân thể mình, hai tay vòng qua cổ hắn. Những ngón tay mềm mại vuốt ve tấm lưng vững chãi của hắn.

Toàn bộ máu đang chảy trong người Đường Hạo sôi trào, giọng nói của hắn khàn khàn: “Em đang đùa với lửa đấy!”

“Đùa với lửa là như vậy sao?” Cô tỏ vẻ vô tội nhìn hắn, ngón tay chỉ chỉ vào lồng ngực rắn chắc của hắn. Ngón tay cô chu du trên từng tác da thịt của hắn khiến hắn run rẩy liên hồi.

Tim của hắn đập nhanh, co rút. Hắn bật dậy, tiếng hít thở khô khốc.

“Ha ha...!” Nhìn thấy hắn không khống chế nổi bản thân, cô bất giác bật cười khanh khách.

“Tôi sẽ cho em biết đùa với lửa là như thế nào!” Môi của hắn không chế đôi môi cô, triền miên không dứt.

Cô theo bản năng trèo lên người hắn. Bờ môi nhiệt tình đáp lại nụ hôn của hắn. Hắn thở dốc vì kinh ngạc. Trời ạ! Hắn không nghĩ cô sẽ chủ động táo bạo như vậy!

Tim của cô đập mạnh, không rõ nhịp. Hai má như có lửa bên trong, đỏ tươi vô cùng.

Hắn mãnh liệt hôn lấy cô. Hôn cô nhiệt tình đến mức quên đi phương hướng Đông Tây Nam Bắc. Mọi ý thức của hắn bây giờ chỉ chìm đắm trong hồ bùn xuân tình nhiệt liệt này.

Một vùng phong tuyết thật đẹp. Hắn hôn trên chiếc cổ trắng của cô, gấp gáp hôn lấy một đường dài, để lại những dấu hôn đậm nét. Nụ hôn di chuyển đến vùng ngực cao ngất của cô, khiến cô thở dốc liên tục.

Cô uyển chuyển ngậm nga làm cho hắn cười đến mưng mưng và tà mị. Bàn tay kia không an phận tiến nhập xuống sâu vào trong quần cô.

Cô thật sự rất nhạy cảm! Hắn sờ đến lớp quần lót bên ngoài đã thấm một tầng chất lỏng ẩm ướt, đầu ngón tay tiến sâu hơn vào bên trong nơi tư mật.

“Ư...a...!” Cô cong người lên, nghênh đón hắn. Trong miệng phát ra những tiếng ngậm thỏa mãn, thích thú.

Hắn véo nhẹ hoa tâm. Cô nhin không được, toàn thân run rẩy.

Một lần chất lỏng ướt át ào ạt chảy ra từ trong cơ thể của cô, thấm ướt cả đầu ngón tay của hắn.

Hắn lại cười tà mị, ngón tay thấm đẫm chất lỏng nâng lên, đưa tới trước mặt cô. Ngón tay đó chậm rãi đưa lên gần miệng cô, hắn chơi đùa chậm rãi, vỗ về, vẽ nhẹ lên bờ môi đỏ của cô.

“Không cần! Thật khó ngủ!” Tiểu Ngưng nhăn mày khó chịu, đưa tay muốn lau đi.

Hắn một tay đem tay của cô áp chế ra phía sau lưng, lắc đầu nói: “Không! Một chút cũng không khó ngủ! Hôn nữa, ăn rất ngon!”

Nói xong, hắn cúi xuống hôn, nuốt lấy cánh môi của cô. Phảng phất giống ăn hương vị trên người cô mới là món ngon nhất trần gian.

Mặt Tiểu Ngưng đỏ bừng lên. Cô nhìn theo tuấn nhan của hắn, học theo bộ dạng trước kia của hắn mà nói: “Anh đối với những người phụ nữ khác cũng như thế này phải không?” Cô không thích hắn làm như vậy với những người phụ nữ khác. Chỉ nghĩ đến việc hắn đã từng làm như thế này với ai đó thì tâm tình thiện lương vốn có của cô giống như có ai cầm dao cứa vào, đau đớn, phảng phất như trái tim mình đang chảy máu ra bên ngoài.

“Ngu ngốc! Tôi chỉ đối với em duy nhất như thế này thôi! Tôi là kẻ vô cùng thích sạch sẽ, em nghĩ rằng tôi là miệng thùng rác hay sao?” Hắn mang theo tức giận trừng phạt cô, ở trên người cô càng lúc càng găm nhăm.

Vin lên tấm lưng của hắn, cô nâng cánh môi lên mỉm cười một cái. Đồng thời, từ đôi mắt của cô lăn xuống hai giọt nước mắt giống như hai viên ngọc trai.

Đủ rồi! Đủ rồi! Hắn đã cho cô đủ nhiều rồi! Có phải cô cũng nên biết dừng lại hay không?

“Ngưng! Em phải biết rõ một điều. Em là người phụ nữ duy nhất tôi thân mật. Tôi chỉ biết hôn lên môi em, hôn lên ngực em. . . Duy nhất chỉ có một người, đó là em!”

Ngón tay hắn thô lỗ di chuyển theo đường cong trên cơ thể của cô, nhanh chóng chạm đến nơi tư mật kia: “Tôi chỉ biết hôn một mình em, trong lúc này. . .”

“Ừ!” Cô nhin không được mà phát ra những tiếng rên điên cuồng, yêu kiều.

Dọc theo cánh hoa hồng đỏ ướt át, hắn cúi nhẹ xuống hôn lên môi cô rồi ngẩng lên nhìn cô: “Ngưng! Em đừng nghĩ tôi là kẻ có khẩu vị tốt! Vị trí này, tôi chỉ hôn có hôn có một mình em! Em khiến tôi cam tâm tình nguyện vứt bỏ cho cái tính ưa sạch sẽ, khiến tôi điên cuồng chỉ muốn hôn em!”

“Hạo!” Tiểu Ngưng bị từng câu “tôi chỉ hôn có một mình em” mà kích động ghen ngào, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Đường Hạo tách đôi chân của cô ra, vùi mặt vào giữa hai chân cô rồi ngẩng lên nhìn cô nói: “Ngưng! Em phải nhớ kỹ! Đối với em tôi mới như vậy!”

Nói xong, gương mặt hắn vùi sâu vào. . . nơi có vết sẹo.

“Ừ. . .!” Khi đầu lưỡi của hắn hạ xuống, thân thể của cô như thủy xà giấy dựa.

Dưới bụng chưa bao giờ lại nóng bỏng thiêu đốt như lúc này, cô chỉ muốn đem hết nhiệt tình này phóng ra bên ngoài.

Mà hắn giống như kẻ đi trên sa mạc lâu ngày đối khát. Hắn nuốt lấy toàn bộ nước ở nơi tư mật của cô, hành động này khiến cho cô càng thêm ướt át lan tràn.

“Em đã chuẩn bị xong?” Hắn ở giữa hai chân cô, ngẩng đầu lên hỏi. Kéo khóa quần xuống, phóng thích tán mãnh giống như mảnh hổ xông ra, áp chế rong ruổi trong cơ thể của cô.

“A. . . Nhẹ một chút. . . Hạo!” Cô liêu lĩnh phối hợp với hắn, hai chân vòng lên quấn chặt lấy hắn. Cô không hề giữ lại chút gì mà kính dâng lên tất cả.

“Ừ! Ngưng! Em thật giỏi!” Hắn thật sự chưa bao giờ tìm được khoái cảm thỏa mãn như hôm nay. Hắn cuồng nhiệt muốn giữ lấy, xé nát cơ thể của cô.

Tiểu Ngưng nhắm chặt hai mắt nhuộm màu ly biệt. Cô phải nhớ kỹ từng phút từng giây này được cùng hắn ở chung. Cô muốn khắc sâu vào trong tim, cả đời cũng không thể quên được.

Thân thể của hắn vội vàng đưa đẩy mạnh mẽ, hận không thể đâm thủng cô. Nhiệt huyết của hắn phun trào, bắn vô số vào cơ thể cô.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 207

Nhị Nhị vui vẻ, cổ tình dựa thân người mềm oặt vào Tiểu Ngưng, reo lên như một cái chuông nhỏ: “Cháu nhớ dì, rất nhớ dì, đều là tại chú đáng ghét của cháu không cho cháu gặp dì, cũng không cho cháu số điện thoại của dì!”

Tiểu Ngưng nhìn gò má Nhị Nhị, biểu lộ rõ ràng từng lời phàn nàn của cô bé làm cô cũng cảm thấy thích thú.

Cô nặng nề tựa gò má vào bím tóc đang đong đưa của Nhị Nhị: “Đúng vậy, dì cũng đã nghĩ rằng tất cả mọi chuyện đều là do tên chú đáng ghét kia !”

Sau khi bị cô bé gọi là “chú đáng ghét” trước mặt cô, người bạn nhỏ này dùng chữ “đáng ghét” để miêu tả về mình, hắn không nổi tức giận mà còn đưa

ánh mắt vừa dịu dàng vừa yêu chiều nhìn cô bé.

Hắn chuyển ánh mắt sang khuôn mặt xinh đẹp của cô, còn cô thì nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của cô bé, trong mắt bao phủ một làn sương mù, che giấu đi tất cả cảm xúc, Tiểu Ngưng nghẹn ngào hỏi cô bé: "Tại sao cháu lại ghét chú ấy?"

"Dì muốn nghe cháu nói thật chứ?" Nhị Nhị ngược mắt lên, chớp chớp hỏi.

"Ừ, dì chỉ muốn nghe sự thật, không muốn nghe nói dối." Tiểu Ngưng gật mạnh đầu, nhấn giọng, ánh mắt không ngừng xẹt qua kẻ dối diện.

Trước không cần hiểu con tiểu quỷ này có thích thú với những cuộc tình dây dưa của hắn không, nhưng giờ không thể phủ nhận rằng hắn cũng đang rất muốn biết. Hắn nhìn chăm chăm vào Nhị Nhị, gương mặt trở nên cứng nhắc chờ đợi.

Nhị Nhị gãi đầu hết nhìn sang dì rồi lại ngó sang chú, một hồi lâu sau mới chậm rãi nói: "Cháu rất yêu quý chú ấy, chú ấy đối với cháu rất tốt."

Tiểu Ngưng có chút kích động mim cười ôm chặt Nhị Nhị vào trong lòng.

Đường Hạo vươn cánh tay dài qua bàn ăn nhéo nhẹ một cái vào cái mũi nhỏ của cô bé: "Xem ra tiểu quỷ nhà người vẫn còn có lương tâm lắm, chú sẽ ghi nhớ chuyện này!"

Nhị Nhị chớp chớp mắt hiểu kì hỏi: "Tại sao lại hỏi cháu như thế? Không phải hôm nay chú cho cháu gặp dì chính là để chúng ta sau này có thể sống cùng nhau sao?"

Trước đây, chú đã từng nói với mình là nếu mình ngoan ngoãn thì sẽ đưa mình đến sống ở biệt thự cùng với chú và dì mà!

Đang trong lúc Nhị Nhị nghi ngờ thì một thanh âm ôn hòa bất ngờ vang lên: "Nhị Nhị của ba, bảo bối của ba!"

Nhị Nhị quay lại. Cô bé nhìn thấy ba của mình, ngay lập tức lao đến ôm chầm lấy ba rồi reo hò: "Ba !Ba về từ khi nào thế? Nhị Nhị rất nhớ ba!"

Lương Bân hôn lấy hôn để con gái, cũng đồng thời tiếp nhận những cái hôn lên trán từ cô bé. Nhị Nhị bắt đầu nức nở kể lể: "Cha biết không, đêm nào con cũng nằm mơ ba kể chuyện cho con, còn hôn vào trán con nữa, nhưng cứ đến đó là con lại tỉnh."

Đôi mắt to của Nhị Nhị nhanh chóng đỏ lên, đầu mũi cũng theo đó mà ửng hồng, cô bé đưa bàn tay nhỏ nhắn lên vỗ nhẹ vào gò má cha như muốn chứng thực đây không phải là mơ: "Ba đừng bao giờ đi xa con nữa nhé!"

Nhìn bộ dạng khổ sở, nước mắt tèm lem khắp mặt nhưng miệng vẫn tươi cười của cô bé, Lương Bân cũng không kìm được, nước mắt dâng lên trong hốc mắt: "Ừ, từ bây giờ, cho dù ba có đi đâu cũng nhất định sẽ mang con đi theo."

"Vâng! Vâng! Con muốn được sống cùng với ba! Sống với ba!"

Nhìn cảnh Nhị Nhị thân mật quấn lấy Lương Bân, trong lòng Đường Hạo lại nổi lên sự ghen ghét, đố kị, càng lúc càng căm tức Lương Bân hơn.

Hắn cứ ngỡ Nhị Nhị đã có thể tiếp nhận hai người chú dì này mà chịu sống cùng, ai ngờ hóa ra đối với cô bé vẫn còn có một người quan trọng hơn hết thảy.

Tiểu Ngưng kìm nén cảm xúc rất nhanh, nhẹ giọng chào hỏi Lương Bân: "Anh trở về từ khi nào thế ạ?"

Lương Bân đưa tay lên lau nước mắt nói: "Tiểu Ngưng, cảm ơn em và Đường tiên sinh bấy lâu nay đã luôn chăm sóc cho Nhị Nhị!"

"Không cần cảm ơn, Nhị Nhị đáng yêu như vậy, chúng tôi đều sẵn sàng chăm sóc cho con bé." Đường Hạo rất không vui nói. Hắn bỗng cảm nhận ra là mình đã phản ứng thái quá, rõ ràng đó là con gái người ta cho dù cô bé có thân thiết với hắn đi chăng nữa, nhưng chứng kiến cảnh này lại làm hắn mất hứng.

Nhị Nhị vui đùa trong ngực của ba mình, không thèm nhìn Đường Hạo, cũng chỉ ngẫu nhiên lướt qua dì một chút.

Nhị Nhị đột nhiên xem mình như là người xa lạ khiến cho Đường Hạo vô cùng không thoải mái. Hắn cầm một ít hoa quả giờ đến trước mặt Nhị Nhị.

Nhị Nhị có vài phần thẹn thùng quay đầu đi như không nhìn thấy hắn.

"Nhị Nhị như vậy là vì đang xấu hổ đó, có ba cô bé ở bên cạnh nên không nỡ buông ra." Tiểu Ngưng vội mim cười giải thích với Đường Hạo.

"À...", Tuy ứng khẩu để người khác nghĩ là mình đang nghe nhưng trong lòng hắn lại bị tổn thương.

Thật không ngờ chỉ một cô bé con như thế mà lại có thể làm tổn thương người khác. Lúc trước chỉ có mặt hai người thì cô bé thân thiết chơi đùa, trung ra bộ mặt tươi cười, có lúc cao hứng thì tặng hắn một nụ hôn.

Thế mà bây giờ, khi cha vừa xuất hiện thì ngay lập tức coi như không quen biết mình.

"Một lần nữa cảm ơn hai người trong suốt thời gian qua, giờ tôi sẽ đưa Nhị Nhị đi." Lương Bân hàn huyên vài câu rồi ôm Nhị Nhị đứng lên.

Tiểu Ngưng bước lại trước Nhị Nhị, hôn lên trán cô bé: “Cháu phải nhớ đi đấy nhé!”

“Vâng, cháu sẽ nhớ.” Nhị Nhị gật gù, trong đôi mắt hồng hồng lại toát lên nước mắt, “Tuy đi không làm mẹ của cháu được nhưng từ giờ trong lòng cháu đi đã là mẹ rồi, cháu sẽ quay lại thăm đi.”

“Ừ, cháu nhớ phải ngoan ngoãn không được làm phiền ba cháu, có biết không?” Tiểu Ngưng lo lắng dặn dò.

“Vâng, cháu biết, cháu còn phải luyện chơi đàn thật nhiều để sau này có thể trở thành một nghệ sĩ chơi đàn piano nổi tiếng!”

“Ừ, cháu ngoan lắm”

“Vâng nhé, tạm biệt. Hẹn gặp lại sau.” Lương Bân khách khí chào, cũng không nhìn Tiểu Ngưng lâu.

Lúc Nhị Nhị vì sắp bị ba đưa đi, bấy giờ cô bé mới quay lại nhìn Đường Hạo, vẫy vẫy bàn tay nhỏ: “Cháu cũng sẽ nhớ chú, sẽ luôn nghĩ về chú nữa!”, nói xong cô bé quay nhanh đi.

Chỉ mấy câu nói của Nhị Nhị thôi cũng đủ khiến cho Đường Hạo kích động đến mức mắt mờ lớn nhìn Tiểu Ngưng, giọng khô khốc: “Nhị Nhị nói sẽ nhớ đến anh.”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 208

Tiểu Ngưng chấp hai tay lại đưa lên trước ngực cảm tạ trời đất đã để cho Lương Bân sớm đến đón Nhị Nhị đi, đây chính là lúc cô có cơ hội để trốn khỏi đây.

Cầu xin ông trời! Lần này hãy giúp con thành công!

“Người thì tiểu tụy thế kia mà còn đứng đó cầu nguyện cái gì thế?” Đường Hạo bước vào trong phòng, nhíu mày nhìn cô đang đứng bên cửa sổ hỏi.

Tiểu Ngưng vội bỏ tay xuống, xoay người lại: “À, không có gì. Chỉ là đang nghĩ vẩn vơ vài chuyện thôi.”

Nhìn bộ dạng tay chân lúng túng của Tiểu Ngưng, Đường Hạo không hài lòng, đoán thử: “Là đang cầu nguyện cho Lương Bân sao?”

“Tôi có sao nói đó! Anh đừng có mà nghĩ lung tung.” Tiểu Ngưng thần sắc bối rối, mặt trắng bệch không còn một giọt máu vội vàng thu xếp đồ đạc.

Đường Hạo tiến đến ôm lấy thân thể cô tiếp tục phách lối nói: “Không có? Anh thấy em sau khi Lương Bân rời đi, thần trí có chút không tập trung!” Cả đêm qua hắn cũng chỉ vì suy nghĩ đến chuyện này mà không yên lòng, chỉ là hiện tại không muốn nghĩ đến mà thôi.

Cho dù thế nào thì Lương Bân đã đến và dẫn con anh ta đi rồi, điều đó cho thấy anh ta cũng đã không có hi vọng gì ở Tiểu Ngưng nữa.

Hắn sẽ cho cô thời gian để thích ứng dần, không nóng vội bắt ép cô điều gì.

“Tôi không có nghĩ gì cả, tôi đã bị anh khống chế thế này rồi thì đâu còn sức lực và tư cách gì mà nghĩ đến người nhà chứ.” Tiểu Ngưng cong môi lên nói với vẻ đầy oán giận càng làm cho câu nói này của cô trở nên chân thực và đầy trọng lượng.

“Ha ha, anh hiểu được điều đó.” Đường Hạo rốt cục cũng bị bộ dạng đáng yêu của Tiểu Ngưng làm cho bật cười, xoay người cô lại đối diện với hắn, vẻ mặt tham lam: “Ngưng, chúng ta sinh một đứa con gái đi được không? Anh muốn có một đứa con gái giống em, sau đó chúng ta có thể cho nó ăn mặc như một công chúa.”

Từ lúc Nhị Nhị được cha cô bé mang đi, trong lòng hắn có một thứ cảm giác... cảm giác mất mát... nó mang lại sự khó chịu cho hắn. Hắn cũng muốn có một đứa con gái xinh xắn như thế, để hắn có thể cho con bé chơi đàn dương cầm, cho nó học ở một lớp vũ đạo, buổi tối cũng có thể kể chuyện cổ tích cho nó nghe, rồi ngày Chủ nhật có thể mang nó đi khắp phố phường dạo chơi và mua những bộ váy nhỏ đẹp nhất cho nó.

Nghĩ đến lúc bên mình có một đứa con gái xinh xắn luôn thân tình thân thiết, sẵn sàng tặng những nụ hôn đáng yêu cho mình, hắn càng không thể chờ đợi hơn được nữa: “Ngưng, sinh cho anh một đứa con gái đi! Khi đó, con gái của chúng ta sẽ không để ai cướp đi nữa, nhất định là như vậy.”

Mỗi một lời cầu khẩn của Đường Hạo đều khiến cho trái tim Tiểu Ngưng không ngừng run lên, cô thống khổ nghĩ thầm: “Ồ... .., Đâu cần phải như thế. Từ nay về sau, anh đều có thể có con gái, chẳng phải Tiền Ly Nhi sẵn sàng sinh con cho anh sao?”

Cô làm sao có thể để cho con của mình trở thành đồ chơi trong tay hắn chứ? Nhẹ nhàng đẩy hắn ra hời hợt nói: “Chúng ta đã có Dương Dương rồi, có

một bảo bối như thế, tôi đã mãn nguyện rồi.”

“Cái gì? Không đủ! Em nhất định phải sinh thêm cho anh một tiểu công chúa, anh muốn có một đứa con gái!” Đường Hạo nắm chặt lấy bờ vai của cô nói như ra lệnh, nũng nịu y như một đứa trẻ đang đòi “kẹo mút”: “Tiểu Ngưng, chúng ta còn trẻ như vậy, đương nhiên một đứa con là không đủ. Chúng ta cần phải “tăng gia sản xuất” để góp phần cống hiến cho sự phát triển của xã hội chứ?”

Vừa nói hân vừa đưa bàn tay to qua lật hết từng tầng váy mỏng đang ngăn cách giữa hân với cô.

Nói là làm, nghĩ thế nào là làm thế ấy, từ trước đến nay, đây đều là phong thái làm việc của hân.

Tiểu Ngưng vừa định trốn nhưng lại bị bàn tay còn lại của hân giữ lấy thắt lưng một mực khống chế làm cho cô không còn đường chạy. Hân hướng cặp mắt tràn ngập dự vọng về phía cô mập mờ nói: “Ngưng, bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu tạo người, ha ha ha.”

“Tại sao lúc nào anh cũng đối xử với tôi như thế?” Cô ngượng ngùng nói, trên mặt đầy nét mím mệ.

“Hôm nay là chủ nhật rồi, em cũng phải cho anh thư giãn một chút chứ.” Hân đem cơ thể của mình quán lấy cô khiến cô phải bám lấy bàn trang điểm.

Hân ấn cô xuống rồi bắt đầu kéo khóa quần, đem vật thể đã cương cứng đâm thẳng vào trong cô.

Sau một hồi ân ái hoan nộ, nếu như nó diễn ra bình thường thì đã không có chuyện cả hai người đều kiệt sức, không thể động đậy như thế.

“Đường Hạo, bây giờ anh cả ngày nhốt em trong nhà, không cho bước chân ra khỏi cửa khiến em rất bức bối.” Hoan ái qua đi, Tiểu Ngưng bây giờ thân thể trần truồng nằm cạnh Đường Hạo cũng trần như nhộng, ngẩng mặt lên nhìn hân cầu khẩn.

“Đi ra ngoài làm gì. Không phải em mỗi ngày đều ở trong nhà không phải cũng vẫn rất tốt hay sao?” Đường Hạo mở to miệng ngáp, có thể thấy sau lần ân ái vừa rồi hân đã mệt muốn chết, hân cũng không thích cô cứ chạy linh tinh bên ngoài, chỉ muốn mỗi khi trở về là lại có thể nhìn thấy cô đang ở nhà chờ hân.

“Bình thường em ở trong phòng cả ngày, đến một người bạn cũng không có.” Tiểu Ngưng nhăn mũi lại nói, cố ý để cho hân hiểu là cô cũng phải làm việc, cũng cần phải có những hiểu biết xã hội cần thiết, càng cần phải kết giao bằng hữu.

“Ha ha, không phải cùng anh nói chuyện là được rồi sao? Hay là em vẫn còn có ý định chạy trốn?” Hân giơ cánh tay nheo mạnh cái mũi đang vênh lên của cô.

“Nếu như chạy được thì em nhất định đã chạy rồi, Đường Hạo anh cho em cơ hội đó sao?” Cô trơ mắt nhìn hân có chút phản đối, nhưng lại có dụng ý để cho hân nghĩ cô đã biết nghe lời.

Cái thể loại làm nũng này của đàn bà quả thật không thể không khiến cho đàn ông động lòng, không nở cự tuyệt: “Vậy em có dự định gì hay chưa? Mỗi ngày ra khỏi nhà sẽ làm gì, đi đâu, có thể nói qua cho anh trước được không?”

Hân không chỉ là hỏi vì tò mò mà còn vì muốn biết kế hoạch tương lai cũng như suy nghĩ của cô để hân có thể giúp cho cô hoàn thành nó.

Tiểu Ngưng nằm lại trên lòng ngực hân, mắt đảo nhanh nói: “Em nghĩ chắc là em còn vài phần công việc nữa! Đúng rồi, là công việc!”

“Vậy em muốn làm công việc gì? Hay là em định làm việc trang điểm hóa trang đó?” Đường Hạo đoán hỏi.

“Công việc này cũng tốt mà! Ít nhất em cũng làm tốt việc này nên mới được mọi người yêu thích, để cho em tùy ý tạo hình cho họ chứ!” Nâng bản thân lên trong điểm này, Tiểu Ngưng hai mắt chớp động, cả người như sáng bừng lên, lấy lại tự tin đã mất từ lâu.

Vì vậy mà làm cho Đường Hạo càng si mê hơn, “Chính là anh không muốn em đi làm cái ngành dịch vụ này.” Từ nay về sau cô sẽ là vợ hân, chính thức là thiếu phu nhân của tập đoàn Đường thị, cho nên nếu làm công việc này thì so với vai vế và thân phận của cô thật không tương xứng.

Sợ hân cự tuyệt không cho cô ra khỏi cửa đi làm, Tiểu Ngưng lập tức sửa lại lời nói: “Nếu như anh không thích, thì em sẽ không làm, cho em đi học có được không?”

“Ha ha, nhưng chính em mới là người thích tạo hình cho người ta không phải sao?” Hân nghĩ với con mắt sáng đó thì hân là cô không hề dối lừa hân, nếu cô thật sự nghĩ như vậy thì hân cũng bằng lòng chấp nhận.

Mà hiện tại cô lại rất sốt sắng được đi học như vậy. Hân là trước đây cô rất thông minh, tiếp thu rất nhanh, nếu có người đào tạo chỉ bảo thì chắc chắn cô sẽ không chỉ là một cô gái tầm thường ở quán bar nhỏ hẹp đó.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 209

Sau khi Tiểu Ngưng đã van nài và cam đoan chắc chắn, cuối cùng Đường Hạo cũng đồng ý cho cô bước chân ra ngoài, chỉ có điều cô phải trình bày sơ qua về nội dung chương trình học.

Tiểu Ngưng nghĩ về thời gian được đi học sắp tới, vui vẻ hôn nhẹ vào môi Đường Hạo: “Cảm ơn anh!”

Trái với suy nghĩ của cô, hân chung ra bộ mặt dè chừng cẩn thận khiến cô không khỏi giật mình.

Cô tuy rằng đã từ bỏ cái mộng tưởng có thể làm việc ở công ty lớn nhưng cô vẫn không thể hiểu nổi tại sao chỉ vì không có bằng cấp, thiếu kinh nghiệm mà một người xinh đẹp, thật thà, thoáng nhìn đã thấy giỏi giang như cô lại không thể kiếm được một chân trong văn phòng chứ?

9h sáng nay có một tiết học nên Tiểu Ngưng dậy sớm tân trang lại bản thân.

Bị ánh sáng bên ngoài làm cho chói mắt, Đường Hạo mới chịu buông Tiểu Ngưng ra, “Sao em dậy sớm quá vậy?” Mắt vẫn nhắm, nhưng giọng nói hướng về phía buồng tắm gọi.

“Không còn sớm nữa! Trước đây em chưa bao giờ đến muộn tiết nào, còn được cả thầy khen. Nếu hôm nay mà đến muộn thì biết giấu mặt vào đâu chứ.” Vừa đánh răng Tiểu Ngưng vừa nói.

“Em đúng là đồ ngốc! Chỉ mới được người ta khen một câu mà đã không biết phải trái gì rồi.” Bị cô đánh thức, hân lẩn qua lẩn lại trên giường, vẫn còn buồn ngủ không muốn dậy.

“Đúng vậy. Em chính là luôn rất dễ tâm đến những nhận xét của người khác đối với mình, vì thế nên dù gì cũng không thể đến muộn được.” Cô vẫn nhồm nhoàm nói, cầm lấy cốc nước đưa lên súc miệng, rồi vo khăn lau mặt.

Hân chống tay ngồi lên phía đầu giường, tay đỡ trán cảm giác có phần choáng váng, một tay lại đưa ra quờ hường tủ đầu giường tìm điều thuốc hút cho tỉnh táo.

Sờ soạn một hồi lâu cũng không có, đến cả hộp thuốc lá cũng không còn.

Lúc này mới nhớ ra, hân đã hút sạch lúc nửa đêm. Hân bò dậy kéo ngăn kéo tủ.

Hân nhớ rõ hồi trước hân có thói quen bỏ 2 bao thuốc vào đây, hân gọi “Tiểu Ngưng, em để thuốc lá ở chỗ nào trong ngăn kéo vậy? Tại sao lại không thấy?”

“Ồ bên trong ấy, anh kéo thêm một chút là thấy ngay đấy.” Đường Hạo đưa mắt tìm, đột nhiên bị một cái bình trắng nhỏ thu hút. Hân neho mắt lại cảm lợ thuốc lên, đọc mấy chữ trên đó xong mặt trầm hân xuống.

Không nghe thấy tiếng hân nói tìm được hay chưa, cô ở trong phòng tắm dò hỏi: “Tìm được chưa?”

Đường Hạo rất nhanh bỏ cái lọ về chỗ cũ rồi đứng lên khỏi sàn nhà: “Tìm được rồi.”

“Anh không nên hút quá nhiều thuốc như vậy, không tốt cho sức khỏe chút nào!” Những lời này không biết cô đã nói bao nhiêu lần nhưng đều bị hân xem nhẹ, chỉ cười cho qua chuyện.

“Anh biết rõ chuyện này.” Đường Hạo cầm thuốc lá và cái đèn bật theo, kéo cửa sổ ra đi về phía sân thượng, dường như suy nghĩ điều gì.

Chỉ thấy từng làn khói trắng bị hơi lạnh gió sớm làm tan biến nhưng đồng thời cũng thổi tan cơn tức giận vừa mới hình thành trong hân.

Đúng là bây giờ cô không hề có ý định sẽ sinh cho hân một đứa con, bởi hân đâu có cho cô được một danh phận nào, thế thì hân cũng làm gì có tư cách trách cứ cô tại sao lại uống thứ thuốc này chứ.

Hân tự giễu cười bản thân mình, thảo nào dù hân có cố gắng thế nào thì cô vẫn một mực muốn đứng giờ mà thoát khỏi hân. Đường Hạo nhìn xuống lọ thuốc trong tay, haha, cuối cùng thì vì cái thứ thuốc này mà mọi công sức của hân đều uổng phí rồi!

Đôi mắt tự giễu bỗng tối sầm lại, siết chặt vật trong tay. Hân sẽ không trách cứ cô gì cả nhưng từ nay tuyệt đối sẽ không cho cô dùng thứ thuốc này nữa.

Hân muốn có con vì hân nhất định sẽ lấy cô, đến lúc đó hân có thể thoải mái nói với cô rằng không cần lo lắng gì hết. Hân chỉ yêu cô và sẽ chỉ lấy cô mà thôi.

Hân nhovn miệng lên cười như chính mình đang đứng trước mặt cô cầu hôn, giờ chính là lúc có bầu không khí thích hợp để giúp cô mang thai đây.

“Tiểu Ngưng, em nói xem liệu bây giờ trong cơ thể cục cưng của chúng ta hay không?” Hân không biết từ lúc nào đã đi vào nhà tắm lấy tay chụp lên bụng cô.

Tiểu Ngưng dừng sậy tóc nói: “Làm gì ở đâu có chuyện nói có thai là có thai ngay được.”

“Chính là vì mỗi ngày chúng ta đều dốc sức như vậy, cơ thể cũng không có vấn đề gì, theo nguyên lý bình thường thì có một tiểu bảo bối cũng không khó mà!” Hần hỏi thử và nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cô quan sát phản ứng.

Tiểu Ngưng hơi có chút bối rối, sợ bị lay động cố không mở mắt ra nhìn hần, đỏ mặt nói: “Em không có thời gian nói chuyện này với anh! Em còn muốn lên lớp, còn anh nếu không mau rửa mặt đi thì sẽ đi làm muộn đấy.”

“Nhưng anh vẫn muốn ta bàn về chuyện này, em ngay cả khi nhắm mắt vào cũng thật xinh đẹp. Anh thật sự muốn có một đứa con gái mà.”

“Vậy thì anh cứ bảo các cô gái khác sinh cho, đến lúc đó đảm bảo anh sẽ có rất nhiều con gái.” Cô nói nửa đùa nửa thật, tiếc là cô cũng không thể làm cho đứa con của hần sống lại.

“Được, em quả nhiên không hề quan tâm đến anh! Đã thế, lại muốn đem anh cho vô số phụ nữ ngoài kia sao?”

Hần thật sự không muốn làm tổn thương cô nhưng chính vì câu nói “các cô gái khác sinh con cho” của cô đã khiến hần bực mình.

“Ha ha, anh đừng làm loạn nữa.” Tiểu Ngưng vừa cười vừa giãy giụa thoát khỏi ngực hần chạy ra khỏi phòng tắm.

Tiểu Ngưng vừa nhìn xem các động tác của nhà tạo mẫu nổi tiếng thế giới, vừa chăm chú lắng nghe rồi ghi chép những điều mà mình còn chưa biết.

Từ lúc đi theo nhà tạo mẫu xinh đẹp này học tập, Tiểu Ngưng mới biết được bản thân và người trong ngành khác biệt như thế nào.

Người chuyên nghiệp đã sắp đặt tạo hình không chỉ làm cho người mẫu xinh đẹp hơn mà còn làm tăng lên khí chất cùng đẳng cấp của họ.

Hơn nữa điều này cũng cho cô thấy tại sao tạo hình lại cần nhiều kiến thức như thế. Căn bản, nó không đơn giản như cô nghĩ. Hơn nữa, cũng có rất nhiều lĩnh vực phát triển cần đến tạo hình xếp đặt, nếu như cô học giỏi, tốt thì cũng có thể trở thành người nổi danh trong nghề, chứ không còn là hạng vô danh tiểu tốt như bây giờ.

Cô muốn thành công, muốn làm nên sự nghiệp của riêng mình.

Khi cô vừa khép lại quyển sổ bỏ vào bao da thì đúng lúc điện thoại vang lên.

Tiểu Ngưng hướng về phía cô giáo mỉm cười nhã nhặn, may mà vừa rồi cô giáo đã cho nghỉ giải lao không thì đúng là mất mặt. Cô khinh khỉnh cứ tưởng hần có thời gian rảnh gọi cho mình nên nét mặt còn mang vẻ ức chế không cười nổi.

“Nghe giọng nói của cô thì hình như rất là hạnh phúc đấy nhỉ! Lục Giai Ngưng, có phải cô muốn lừa tôi hay không, hả?” Một thanh âm châm chọc của phụ nữ truyền qua điện thoại truyền tới.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 210

“Không! Tôi không có! Cô ngàn vạn lần đừng có hiểu lầm!” Tiểu Ngưng bật chặt điện thoại, chạy nhanh đến một chỗ không có người, vội vàng giải thích.

Tiền Ly Nhi cũng đổi giọng ngay tức thì, từ trào phúng chuyển sang ủy khuất khóc nức nở: “Lục tiểu thư, tôi cũng không muốn làm khó cô, tôi chỉ khẩn cầu cô. Cầu cô đừng quên chuyện cô đã hứa với tôi. Xin đừng cướp mất Đường Hạo của tôi! Tôi không thể không có anh ấy.....!”

Chịu không được lương tâm cắn rứt, Tiểu Ngưng vội vàng cắt lời cô ta: “Tôi nhớ rõ! Tôi sẽ không, thực sự sẽ không! Tôi biết rõ, anh ấy là vị hôn phu của cô! Nhớ rõ hai người muốn kết hôn với nhau. ...” Nói ra những từ này xong, nước mắt Tiểu Ngưng lại rơi xuống như mưa. Nghĩ đến cảnh Đường Hạo và một cô gái khác cùng nhau sánh vai bước vào thánh đường trở thành một đôi vợ chồng thì trong lòng của cô đau đớn như thể bị lưỡi dao sắc bén đâm vào.

Cô chỉ cần nghĩ hần và một người phụ nữ khác ở cùng một chỗ thì trong lòng đã khó chịu và đau đớn như vậy. Làm thế nào có thể trơ mắt đứng bên cạnh nhìn hần lấy người khác, nhìn cánh tay hần bị người khác nắm giữ kéo xa khỏi cô?

Tiểu Ngưng nhắm chặt mắt lại, buông cánh môi đỏ mọng đang cắn ra: “Tiền tiểu thư, cô có thể giúp tôi rồi đi thì tôi nhất định sẽ rời đi khỏi anh ấy được, cô không cần phải nhắc nhở tôi. Tôi không quên, chỉ mong cô mau chóng giúp tôi!”

“Được! Vậy, cô mau đưa chứng minh thư của cô cho tôi!” Tiền Ly Nhi thu lại tiếng khóc của mình.

“Chúng ta đây là....” Hẹn thời gian, địa điểm với Tiểu Ngưng xong, Tiền Ly Nhi cúp điện thoại.

Vừa mới quãng điện thoại xuống thì không lâu sau điện thoại lại đổ chuông.

Tinh thần sớm đã hoảng hốt lo sợ, Tiểu Ngưng tiện tay cầm điện thoại lên, không nhìn xem người gọi tới là ai đã lập tức nói: “Tôi đã đáp ứng chuyện của cô thì nhất định sẽ làm được!”

“Ngưng!..... Em sao vậy?” Đầu bên kia truyền đến một giọng nói nam giới quen thuộc, dừng lại một hồi rồi mới hỏi tiếp.

Tiểu Ngưng nuốt nước bọt xuống, hấp tấp trả lời: “A...không có gì...Chỉ là một người bạn...Cô ấy nhờ em lấy hộ lọ nước hoa...”

“Ha ha, nhanh như vậy mà em đã có bạn bè rồi sao? Xem ra em là người rất có duyên...!” Đường Hạo trêu ghẹo, trong giọng nói của hắn có thể nghe ra hân tìn lời Tiểu Ngưng.

“Đừng vậy! Nhân duyên của em vốn rất tốt mà!” Tiểu Ngưng nói bằng giọng thoải mái nhưng vẻ mặt cô vẫn trắng bệch như trước, “Anh gọi điện cho em, nhưng bây giờ vẫn đang là giờ làm việc mà, tại sao? Khoan...Đừng nói là....”

Hắn đối với chương trình học của cô nắm vững như lòng bàn tay, kể cả thời gian bắt đầu lẫn kết thúc. Cô vừa hết buổi học là hắn gọi điện đến. Tuy rằng biết đó là hắn đang “tuần tra giám sát” cô nhưng trong lòng vẫn cảm thấy ngọt ngào khiến cô muốn yêu đương. Ha ha, cô giống như một cô gái chưa trải qua chuyện yêu đương vậy!

“Ừ! Anh đang chờ ở ngoài trường em, đón em tan học! Chúng ta cùng đi đón Dương Dương nhé, sắp đến giờ tan học của nó rồi!” Đường Hạo nói ra một câu trả lời nằm ngoài suy nghĩ của Tiểu Ngưng.

“A!” Tránh ở trong một góc, Lục Giai Ngưng không thể không kêu lên một tiếng, không dám tin hỏi: “Thật vậy ư? Anh thật sự để cho em gặp Dương Dương sao?”

“Ha ha ha...”

“Anh chờ em! Em ra ngay!” Tiểu Ngưng vội vàng lấy đồ của mình, chạy một mạch ra cổng trường.

“Thật không ngờ, anh lại cho em gặp Dương Dương! Hạo, cảm ơn anh nhiều lắm!” Ngồi vào trong xe, Tiểu Ngưng nhìn không được mà nói lời cảm ơn với Đường Hạo.

Đường Hạo săn sóc vì cô mà thất dẫy an toàn cho cô, rồi cười yếu ớt, nói: “Sao chứ? Em nói giống như đến bây giờ anh mới là người tốt! Giống như không cho em gặp Dương Dương thì anh giống như kẻ đáng chết vậy! Nhưng anh chưa từng có ý nghĩ này đâu nhé!”

Tiểu Ngưng mở trừng hai mắt, cô cũng không có phản bác lại lời của hắn. Cô đã từng nói gặp Dương Dương không còn là điều quan trọng với cô nữa, nhưng là...đó chẳng phải là do hắn quản lý cô hay sao?

Nhìn ra ánh mắt cô không phục, Đường Hạo bấm véo cái mũi nhỏ của cô rồi nói: “Cho em biết, anh không có ý không muốn cho em và Dương Dương ở cạnh nhau. Chỉ là có thêm con trai ở bên cạnh, thật sự không tiện!”

“Ừm!?” Cô phát ra một tiếng nghi hoặc, nghe không được rõ.

Hắn mập mờ nhìn cô rồi thay đổi thái độ, lộ ra nụ cười đầy ẩn ý, nói: “Vẫn còn chưa rõ sao? Chúng ta ở cùng một chỗ, phải không có người nào, không có con kỳ đàn cản mũi nào cỡ lớn cản trở chúng ta thì mới là tốt nhất. Anh lúc nào cũng muốn em, chúng ta đang dặt nhau lên đến đỉnh của thiên đường lại vang lên những tiếng “rầm, rầm, rầm” đập cửa liên hồi. Thật là, giống như lấy mạng anh còn hơn!”

Hắn ai oán, cười ha ha khổ sở nhìn cô. Lúc trước hắn đã từng ném qua một lần hương vị thống khổ này.

Nghe rõ lời hắn nói, hai má Tiểu Ngưng lập tức nhuộm lên hai đóa hồng vân. Cô . ngượng ngùng giống như một cô gái trẻ mới lớn. Vẻ mặt này làm cho người ta không thể nào nghĩ cô là mẹ của một đứa trẻ sáu tuổi.

Đường Hạo khởi động xe. Chiếc xe chậm rãi hòa vào dòng xe cô tập nập.

Nhìn cả ba và mẹ cùng nhau xuất hiện trước cổng nhà trẻ, Dương Dương hưng phấn nhảy dựng lên. Sau đó, nó không để ý bản thân mình như thế nào nhảy vào lòng mẹ: “Mẹ! Mẹ! Dương Dương rất nhớ mẹ! Rất nhớ mẹ!”

Thân thể mảnh khảnh của Tiểu Ngưng bị thân thể của con trai mình đâm sầm vào. Nó đã mập hơn trước rất nhiều, cũng đã cao hơn. Tiểu Ngưng lão đảo lui về sau vài bước sau đó mới đứng thật vững, vươn tay ôm chầm lấy con. Cô ôm sát thân thể của con trai bảo bối, hôn liên tiếp lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó: “Mẹ cũng rất nhớ con! Con bây giờmập quá, mẹ.... békhông nổi....!” Cô tức giận, tức đến mức nói cũng không xong, hai gò má vì dùng quá nhiều sức mà trở nên đỏ bừng.

Nhìn cô đang cố hết sức để bế con, Đường Hạo ôm lấy con từ trên người Tiểu Ngưng, đem tên tiểu quý đặt xuống đất: “Con bây giờ đã lớn rồi, đừng có để mẹ con ôm như thế nữa, biết không?”

Hơn nữa, hẳn cũng không thích nhìn cô ngoại trừ hẳn ra, ôm một tên nam giới nào khác. Cho dù đó là người đàn ông trưởng thành hay chỉ là cậu bé con, kể cả con trai của bọn họ cũng không thể được.

Dương Dương mất hứng, quay lưng đang đeo chiếc ba lô hoạt hình màu da cam, lè lưỡi với ba nó, nhưng thân thể bé nhỏ vẫn dán chặt lên người của mẹ nó: “Mẹ! Mẹ!”

Kỳ thật, gọi “mẹ” như vậy cũng chẳng phải chuyện gì. Nhưng là gọi một cách nũng nịu, yêu thương như vậy truyền vào tai Đường Hạo thì giống như một thói ý lại, yếu đuối.

“Đừng có gọi ‘mẹ, mẹ’ như vậy! Thật giống như con dê con, chẳng có chút bản lĩnh nào! Nhanh lên xe, chúng ta còn phải đi mua quần áo và đồ dùng học tập nữa!” Đường Hạo sờ lên đầu con, trưng ra bộ dáng của một người cha nghiêm khắc.

“Dạ!” Dương Dương nặng nề gật đầu, thuận thực mở cửa xe, leo lên ngồi ở ghế đằng sau. Trong mắt nó tràn đầy hạnh phúc nhìn ba mẹ ngồi đằng trước. Hi hi, ba mẹ cực kì thân mật! Hi hi, đây không phải là muốn một gia đình hoàn chỉnh hay sao?

Ha ha, hơn nữa ánh mắt độc chiếm mà ba nhìn mẹ chứng tỏ ba rất là thích mẹ! Không sai, aha, ba sẽ không kết hôn với cái dì họ Tiền gì đó, đúng không? Đây mới là...

A... Ba của nó tuyệt quá! Ba nó không để nó thất vọng! Nếu như ba làm cho nó thất vọng, không biết quý trọng mẹ của nó, sau này nó sẽ không thêm để ý đến ba nữa!

“Dương Dương ngoan ngoãn của mẹ!” Tiểu Ngưng cố ý nhảy xuống ghế sau ngồi, ôm chặt lấy thân thể đang lớn mau của con mình. Thời gian được ở cùng với con không có nhiều, cho nên, cô phải quý trọng từng giây từng phút này.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 211

Hôm nay là ngày vui nhất trong cuộc đời cậu bé Đường Ngạo Dương. Sau khi tan học, cậu bé không chỉ được gặp mặt mẹ, còn được đi mua quần áo mới, đến văn phòng phẩm mua đồ dùng học tập, đồ chơi. Sau đó, ba của cậu bé lại đưa cậu đến một biệt thự nhỏ mà cậu bé chưa từng đến bao giờ.

Nhìn hoa viên và phòng ốc của biệt thự đẹp như vậy, Dương Dương nhìn không được mà reo lên: “Oa! Hóa ra nhà của ba cũng đẹp đến như vậy! Sau này con sẽ ở cùng với ba mẹ nha! Từ nay về sau, con có thể ở cùng một chỗ với ba mẹ rồi!”

Dương Dương bỏ mặc ba mẹ ở phía sau lưng, chạy nhanh vào phòng.

“Tiểu thiếu gia!” Một vài cô hầu gái nhìn thấy Dương Dương, sau đó đều mỉm cười với cậu bé đáng yêu như một tiểu tinh linh.

“Chào các dì!!!” Dương Dương chạy lên cầu thang bên cạnh, phát tay chào mấy cô hầu gái. Nhanh như chớp, thân người nhỏ bé của nó đã biến mất ở cầu thang lầu chung.

“Đứa nhỏ này thật sự là rất giống thiếu gia chúng ta nhì! Còn nhỏ mà đã đẹp trai đáng yêu như thế rồi!” Một cô hầu gái trẻ nhìn không được mà cảm thán, bởi vì cô từ trước đến giờ đều ở trong biệt thự này nên chưa có nhìn thấy tiểu thiếu gia.

“Đúng vậy! Lần đầu tiên nhìn thấy cậu bé, dì cũng nghĩ nó nhất định là con trai của thiếu gia!” Vú Từ một bên đắc chí nói.

“Xem ra, thiếu gia sẽ cưới Lục tiểu thư! Con trai đã lớn thế rồi cơ mà, mẹ quý vì con mà!” Cô hầu gái lúc trước vừa nói, vừa lau bình hoa.

“Tôi nghĩ thiếu gia cũng thích Lục tiểu thư! Về điểm này, chúng ta ai cũng có thể nhận ra, đúng không vú Từ?” Kỳ thật, các cô hi vọng cô gái tốt như Lục tiểu thư có trở thành thiếu phu nhân của Đường gia. Ai nói trong hiện thực thì không thể xuất hiện cô bé lọ lem như trong cổ tích chứ?

“Từ nay về sau con sẽ ở căn phòng này! Hi hi, tối hôm nay con sẽ ngủ ở đây!” Dương Dương từ cửa ra vào của một căn phòng, đầu lấp ló ra nói với ba mẹ đang đi tới.

“Không được! Biệt thự này không có phòng cho con đâu! Phòng của con ở bên nhà bà nội!” Đường Hạo nghiêm nghị nói, ngữ khí không để cho người nghe có suy nghĩ phản bác.

Nếu như là chủ quản của công ty đối thủ hoặc nhân viên cấp dưới trong công ty thì nhất định không có người nào dám lên tiếng phản bác lại hẳn. Đáng tiếc, bây giờ không phải là trong công ty mà trong nhà của hắn, cũng không phải là nhân viên hay đối thủ cạnh tranh mà là con của hắn.

Cho nên, hẳn dùng loại ngữ khí này có thể nói là lãng phí.

“Không! Con muốn ở với mẹ và cả ba nữa cùng một chỗ cơ!” Dương Dương không có thỏa hiệp, nói to. Nó dùng ngữ khí cầu khẩn nhìn ba nó.

Đường Hạo đem toàn bộ khăn cầu của con coi thường, bỏ qua: “Không được! Nơi này không có chỗ của con đâu!”

“Hừ! Ba không có đạo lý! Con không cần ba!” Dương Dương chuyển ánh mắt nhắm thẳng về phía mẹ, làm nũng nói: “Mẹ! Mẹ cứ nói đi! Mẹ muốn con ở bên cạnh mẹ đúng không?”

Hi hi, dựa theo kinh nghiệm lúc trước, chỉ cần nó sử dụng đến loại điệu bộ này thì nó nói gì mẹ cũng nghe nấy. Cho nên, nó có trăm phần trăm xác định: mẹ nhất định sẽ đồng ý với mình.

Bất quá, lúc này đây Dương Dương đã suy nghĩ lắm rồi. Tiểu Ngưng chỉ cúi đầu, không có nhìn con, nói: “Dương Dương, mẹ nghe ba con! Tốt hơn hết là con nên ở bên ông bà nội”

Bởi vì cô cúi đầu cho nên cha con họ không có nhìn thấy biểu tình của cô.

Vì không đáp ứng lời Dương Dương, cô xấu hổ cúi đầu.

Vì để tỏ vẻ nghe lời Đường Hạo, cô xấu hổ, ngượng ngùng cúi đầu.

Chỉ có Tiểu Ngưng biết cô đau lòng, tê tâm liệt phế đến mức độ nào. Khi nói ra những lời trái lương tâm, cô cố gắng kiềm chế sự ghen ghét trong lời nói. Nước mắt nóng ướt trên vành mắt đỏ hồng chỉ trực chờ rơi xuống. Rất nhanh, cô mở to mắt, không muốn những giọt nước này rơi xuống dưới.

Trời ạ! Cô làm sao có thể để cho con ở lại nơi này! Cô sao có thể nhẫn tâm để con mình phải chứng kiến cảnh mẹ nó trốn đi! Không thể được! Đối với một đứa trẻ, đây quả là một đả kích rất lớn.

Tại vì chưa có cách nào để rời đi, dưới tình huống này, cô chỉ có thể trở thành người mẹ xấu trong mắt con. Có như vậy con cô mới ít chịu thương tổn nhất!

Hơn nữa, để con đến bên ông bà nội của nó, ít nhất nó cũng được bà nội chăm sóc tử tế. Bọn họ tuyệt đối không để cho nó chịu nửa điểm tổn thương.

Nhìn con mình giờ cao lớn như vậy, rắn chắc như vậy, cô cũng đủ biết Đường phu nhân đối với nó có bao nhiêu chăm sóc.

Dương Dương lộ bộ dáng khóc ủy khuất, nhăn mũi lại, ai oán: “Oa oa, mẹ không thích con, có phải mẹ chỉ thích cha thôi không? Oa oa, hai người chỉ biết yêu mến lẫn nhau thôi, hoàn toàn ném con ra một chỗ! Oa oa, con là đứa trẻ đáng thương, mọi người không cần con! Không ai cần con!”

Trong lúc khóc lóc kể lể, Dương Dương còn dùng chân đạp lên mặt đất, trung bộ mặt “ai oán” giống nhau như đúc với Nhị Nhị.

Tiểu Ngưng cúi đầu. Một lần, lại thêm một lần nữa tự thâm thì: Xin lỗi con, xin con tha thứ, mẹ không xứng đáng là mẹ của con!

Nước mắt à! Đừng rơi xuống mà!

Nước mắt không thể để rơi bây giờ cũng đã rơi.

Con trai càng giận dữ, thì lão ba lại càng đắc ý. Đường Hạo nâng khuôn mặt đang cúi của cô lên, định nói với cô ra ngoài một phen.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 212

Khi nhìn thấy hai hàng nước mắt đang lăn dài trên gương mặt mịn màng trắng như ngọc của cô, trái tim Đường Hạo giống như thất lại: “Ngưng! Em làm sao vậy?” Cặp lông mày kiếm rậm rạp của hắn chau lại, bàn tay đưa lên lau đi giọt nước mắt đang rơi của cô.

“Không có!” Cô bối rối, cố gắng cười khổ tiếp tục diễn: “Aizza! Người ta khóc vì thấy có lỗi với con đấy! Con giận đến mức không muốn đứng dậy rồi kia kia!” Nói xong còn bỏ sung thêm hành động, cô ngượng ngùng vùi mặt vào lòng ngực hắn, che dấu đi toàn bộ cảm xúc.

Không khống chế được, cô lập tức ép mình phải ngừng khóc, không thể rơi thêm một giọt nước mắt nào nữa. Trong lòng cô ngàn vạn lần tự nhủ, bây giờ không được phép khóc.

Đường Hạo đắc ý, nhếch lông mi nhìn con trai của hắn đồng thời ôm chặt lấy người phụ nữ trong lòng: “Phụ nữ ngốc này, cái gì mà có lỗi chứ? Nó bây

giờ cũng đã sáu tuổi rồi, đâu còn là đứa trẻ hơi tí là khóc nhè nữa. Chỉ một thời gian nữa thôi, nó sẽ yêu mến một cô bé nào đó, lúc đấy chỉ sợ chẳng còn nhớ đến người mẹ như em!”

Bản thân hắn, lúc sáu tuổi đã bắt đầu để ý trêu ghẹo mấy cô bé đồng học ở trong vườn trẻ. Còn đến khi hắn mới mười ba hay mười bốn tuổi thì đã biết hèn hò quan hệ rồi, cũng chẳng nhớ rõ lắm.

Ha ha, có lẽ con trai của hắn hiện tại cũng đã bắt đầu để ý một cô bé xinh xắn nào đó rồi cũng nên!

Tiểu Ngưng dùng đầu nặng như chùy đập vào lồng ngực hắn vài cái, đồng thời dùng dùng chân đạp lên bàn chân của hắn, đá một cước: “Đường Hạo, anh đừng có nói lung tung trước mặt con!”

Cô nâng cao gò má ửng hồng, nhướn cao đôi mi thanh tú nhìn hắn đầy cảnh cáo.

“Ha ha ha!” Đường Hạo dùng vẻ cười cợt che dấu đi sai lầm của mình, “Đúng là không nên nói lung tung với con trai!”

“Ba! Ba thật quá đáng!” Dương Dương giống như bị nói trúng tim đen, sắc mặt đỏ bừng. Nó nhanh tay chen vào giữa ba mẹ: “Nếu như hai người đã xem con như là đại kỳ đà cả mũi thì con sẽ không chen vào giữa ba mẹ nữa. Nhưng hai người phải hứa sớm sinh một em trai hoặc em gái, để bọn nó chơi cùng với con!”

“Được!” Thân là cha, Đường Hạo thoải mái nhận lời, không chút xấu hổ mà đảm bảo : “Được! Ba cùng mẹ của con sẽ cố gắng! Chúng ta sẽ sớm cho con có một đứa em trai hoặc em gái!”

“Đường Hạo! Anh...” Lần này, Tiểu Ngưng đá mạnh một cái lên bắp chân của hắn. Mặc kệ cha con bọn họ hí hửng nói chuyện với nhau, cô trở về phòng thay quần áo, không thèm để ý.

Trong khoảnh khắc, chỉ trong nháy mắt nước mắt của cô lại tuôn trào như bão tố. Thật xin lỗi Dương Dương! Mẹ không thể thỏa mãn tâm nguyện này của con rồi!

Dương Dương nháy mắt với ba nó, cười rộ: “Ba! Con yêu ba nhiều nhiều! Ba giỏi quá!”

“Ha ha ha, lúc này mới yêu ba sao? Không tức giận nữa à?” Đường Hạo vuốt cái mũi nhỏ bé của con trai mình. Lần trước khi nhìn thấy con nhìn mình bằng ánh mắt thất vọng đã trở thành ác mộng đã kích hắn, cảnh cáo hắn không được làm gì có lỗi với cô.

Dương Dương mạnh mẽ gạt đầu, ôm chầm lấy ba nó: “Ba có thể yêu mến mẹ, thật tốt quá! Chỉ cần ba đối xử với mẹ tốt thì con sẽ không bao giờ giận ba nữa!”

Đường Hạo hơi nhoeo miệng cười nhưng cũng thờ dài một hơi.

Không để ý đến sự phản đối của Đường Hạo, Tiểu Ngưng ở lại cùng con một buổi tối. Về về ru con ngủ, Tiểu Ngưng nhẹ nhẹ vuốt lên những sợi tóc nhỏ trên cái trán nhắn mịn của con. Dưới ánh đèn ngủ màu càn mờ ảo, cô cố gắng ghi nhớ từng đường nét trên gương mặt của con, khắc sâu vào tâm trí.

Sáng sớm, sau khi ăn bữa trưa cả một đêm, Đường Hạo đem cậu con trai của mình còn chưa kịp ăn sáng, ném lên chiếc xe thể thao đắt tiền của mình và đưa đến trường.

Tiểu Ngưng chạy vội ra ngoài cửa phòng, vẫy tay nhìn con trai dần xa mình, nghẹn ngào nói: “Tạm biệt!”

“Những gì mà cô cần đây! Mời cô mau mau giúp tôi!” Tiểu Ngưng đưa chứng minh thư giao cho Tiền Ly Nhi.

Tiền Ly Nhi nắm lấy chiếc thẻ, nhưng không buông tay Tiểu Ngưng ra, nói: “Như vậy, ít nhất tôi cũng tôn trọng cô! Tin tưởng tôi, chờ sau này Dương Dương lớn lên, cô sẽ biết chuyện cô đang làm ngày hôm nay đúng đắn biết bao nhiêu. Và con cô cũng sẽ không cảm thấy mất mặt vì cô.....!”

“Xin cô hãy làm nhanh giúp tôi có được không? Chứng minh thư này không thể ở trong tay cô quá lâu được, anh ấy sẽ nghi ngờ! Tôi không muốn gây nhiều phiền phức cho cô!” Cô không muốn nghe thêm những lời châm chọc này của cô ta nữa. Mỗi lần cô gái này nói ra những điều đó đều làm cô đau lòng, khó chịu.

Tiền Ly Nhi cố nhịn xuống con giận, nhịn xuống không tát cho Tiểu Ngưng một cái. Cô ta cố gắng kiềm chế xúc động, nâng cao cọng kính râm trên sống mũi, nói: “Tốt! Cô nhanh chóng thu dọn đồ đạc của mình! Chờ xem tôi sẽ giúp cô nhanh chóng rời khỏi anh ấy!”

“Cám ơn cô!” Tiểu Ngưng ngẩng đầu, chuẩn bị bước xuống xe rồi đi: “Tôi đi đây!”

“Ừ!” Tiền Ly Nhi nắm chặt tay lái, mắt kính râm màu đen che dấu sự hung ác trong mắt cô ta.

Xuyên qua cửa kính ô tô, nhìn Lục Giai Ngưng dần dần đi xa, Tiền Ly Nhi nặng nề tựa lưng lên ghế, “Người đàn bà chết tiệt! Tôi có điểm gì không bằng cô? Vì cái gì người anh ấy lại thích cô mà không phải là tôi? Lục Giai Ngưng, bây giờ vẫn chưa phá lúc, hãy đợi đấy! Tôi nhất định không dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy đâu, toàn bộ giận dữ bao lâu nay trong lòng tôi, nhất định phải trút lên hết người cô!”

Hôm nay không giống như thường ngày, Lục Giai Ngưng sau khi tan học không về thẳng biệt thự mà kêu tài xế đưa cô đến trụ sở của tập đoàn Đường thị. Cô đột nhiên thấy rất nhớ hẳn, muốn được gặp hẳn.

“Tiểu thư, thật xin lỗi! Cô không có hẹn trước nên không thể vào gặp tổng tài chúng tôi được!”

“Tôi là bạn của tổng tài, anh ấy nhất định sẽ chịu gặp tôi!”- Lục Giai Ngưng nhìn cô thư kí tổng tài, cam đoan nói.

“Thật xin lỗi! Tổng tài chúng tôi đã cố ý ra chỉ thị không tiếp bất kì ai không hẹn trước, đặc biệt là phụ nữ!” Cô thư kí lặp lại nguyên những gì tổng tài đã nói.

Lúc trước scandal giữa tổng tài và nữ minh tinh Kỳ Kỳ xôn xao một thời, cho nên lúc Kỳ Kỳ tiểu thư đến đây nói muốn gặp tổng tài thì cô đã liền ngay lập tức cho Kỳ Kỳ tiểu thư kia lên lầu. Kết quả, cô thiếu chút nữa là bị đuổi việc, cho nên không thể chủ quan, việc quan trọng nhất vẫn là bảo vệ công việc hiện tại.

Một lần giáo huấn đủ để cô không dám chủ quan tái phạm sai lầm lần thứ hai.

“A...”

Tiểu Ngưng tro mắt nhìn thang máy, thất vọng nói: “Xin lỗi đã quấy rầy!” Sau khi nói xong, cô xoay người định bước ra khỏi văn phòng đại sảnh.

Cô vừa quay đầu thì đập ngay vào mắt cô chính là một thân hình mặc áo váy kiểu châu Âu quý phái - Đường phu nhân.

Lấy xuống chiếc kính mát, Hàn Tú cũng không thể bỏ qua cô gái trẻ Lục Giai Ngưng này, mẹ đẻ của cháu trai bà. Dừng bước, đôi môi đỏ mận của bà khẽ nói: “Sao cô còn dám đến đây?”

Vừa mới mở miệng thì đã là giọng nói đầy chất vấn, hơn nữa còn mang theo cả sự nén giận tích tụ.

Tiểu Ngưng vô thức lui về phía sau vài bước, khó xử cúi đầu: “Cháu...Cháu...có chuyện muốn tìm anh ấy!” Đối mặt với người phụ nữ cao quý như Đường phu nhân, Tiểu Ngưng không khỏi sợ hãi, chống đỡ không nổi.

Hàn Tú đánh giá cô từ trên xuống dưới vài giây sau đó mới lạnh lùng phát ra tiếng nói: “Lục tiểu thư, cô đi theo tôi! Tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 213

“Lên xe đi!” Hàn Tú ngồi yên vị trên chiếc Rolls-Royce rồi mới chỉ vào ghế đối diện trong khoang xe rộng rãi, sau đó cũng chẳng thèm để ý đến Tiểu Ngưng, hướng đầu nhìn ra bên ngoài cửa.

Đứng ở ngoài cửa xe, Tiểu Ngưng lại nuốt từng ngụm nước bọt sau đó chậm rãi ngồi vào trong xe.

Không biết là bởi vì Hàn Tú, một thân khí chất cao quý khiến cô khiếp sợ hay là bởi vì bà là bà nội con trai cô, mẹ Đường Hạo mà cô không dám nghĩ sẽ kháng cự mệnh lệnh của bà.

Tiểu Ngưng còn chưa có ngồi vững vàng, Hàn Tú liền đã lệnh cho tài xế lái xe rời đi.

Đợi cho xe chạy ra khỏi sảnh lớn của tập đoàn Đường Thị, Hàn Tú mới đem ánh mắt đang nhìn ra bên ngoài đặt lên trên khuôn mặt Tiểu Ngưng: “Cô còn chưa có đi sao? Hay là vẫn muốn dây dưa cùng Hạo, có phải không?! Tôi thật sự thất vọng về cô!”

Tiểu Ngưng cúi đầu, nhẹ giọng đáp lại: “Thực xin lỗi!”

“Không cần! Người cô nên nói lời xin lỗi không phải là tôi mà là mẹ của cô mới đúng! Nếu mẹ cô biết cô làm tình nhân của một người đàn ông đã có hôn thê, tôi nghĩ chắc bà ấy sẽ rất đau lòng!” Trong mắt Hàn Tú tràn đầy sự không vừa ý với Tiểu Ngưng.

Tiểu Ngưng không nói tiếng nào, lặng yên nghe Hàn Tú quở trách. Nước mắt nóng hổi từng giọt từng giọt rơi xuống trên áo, rồi trên cả váy của cô.

“Cô không có gì để biện bạch cho mình sao? Cô bây giờ còn dám công khai đến công ty gặp Hạo, có biết như vậy sẽ ảnh hưởng đến nó, đến cả tập đoàn Đường thị như thế nào không? Mặt cô càng lúc càng dày rồi đấy!” Hàn Tú không chế không nổi nói ra những lời nói nặng nề. Lúc bà nhìn thấy cô xuất hiện ở đại sảnh công ty thì đã vô cùng lo lắng rồi.

Bây giờ vốn dĩ quan hệ giữa Đường Hạo và Tiền Ly Nhi đang rất căng thẳng, nếu hôm nay chuyện Lục Giai Ngưng đến công ty tìm Đường Hạo bị người

Tiền gia biết được, thì đó sẽ là một cái cơ quá tốt để họ có cơ hội trách cứ.

Chuyện Đường Hạo kết hôn cùng Tiền Ly Nhi không thể hủy bỏ. Bà không muốn con trai mình lưu lại ấn tượng xấu trong mắt vợ chưa cưới của nó.

Nước mắt Tiểu Ngưng lại càng rơi nhiều hơn, mang theo ghen ngào, ở trong lòng cô không ngừng giải thích. Cô không nghĩ đến nhiều chuyện như vậy, chỉ là, trong chút thời gian ngắn ngủi còn lại này, cô chỉ muốn được nhìn thấy hắn nhiều hơn. Sau này, cô sẽ không còn cơ hội được gặp hắn nữa.

Cho dù biết, sau này hắn sẽ là chồng của một người con gái khác.

Tiểu Ngưng cắn chặt cánh môi của mình, một hương vị chua xót lan tràn trong cuống họng cô, khiến cô không chế không nổi mà phát ra những tiếng nức nở qua khe môi run run.

Nhìn bộ dạng khóc lóc của cô, Hàn Tú cũng cảm thấy không đành lòng. Nhưng không thể chỉ vì nhìn thấy cô khóc mà bỏ qua sai lầm kia: “Tôi vẫn chỉ có mấy lời nói với cô như vậy! Cô đi theo Hạo kết cục sẽ vẫn là kẻ thất bại! Lục tiểu thư, tôi nhắc nhở cô, cô bé lọ lem chỉ là câu chuyện cô tích xa xưa, hiện thực khắc nghiệt này sẽ không bao giờ có chuyện đó!”

Tiểu Ngưng gạt mạnh đầu, mang theo âm mũi, ghen ngào nói: “Cháuhiểu! Cháu...biết ...rõ..!”

“Cô và Hạo cách biệt quá xa! Chưa kể đến địa vị, xuất thân, ngay cả chuyện học hành cô cũng chưa được hết cấp cao trung. Hai người có bao nhiêu điểm bất đồng? Hiện tại chưa có vấn đề gì lớn phát sinh giữa hai người, đó cũng chỉ là bởi vì Hạo đang trong giai đoạn tình cảm mãnh liệt. Nhưng cô đã suy nghĩ chưa, một khi tình cảm mãnh liệt đó chấm dứt, nó sẽ chẳng chút lưu tình mà đá văng cô đi!”

Vốn đã quá tự ti lại bị nói như vậy, Tiểu Ngưng lại càng cảm thấy mình cái gì cũng sai: “Đường phu nhân, cháu hiểu được! Cháu hiểu rõ mà, vậy nên xin bác đừng nói những lời nhục nhã cháu như vậy nữa! Cháu nhất định sẽ rời khỏi Đường Hạo!”

Hàn Tú liếc nhìn cô một cái, thờ dài một hơi nói ra: “Hy vọng lần này cô không có gạt tôi! Cô ngàn vạn lần đừng phá hỏng hạnh phúc của người khác! Không phải của mình có chiếm cũng không được!”

“Không! Sẽ không! Cháu nhất định sẽ rời khỏi Đường Hạo!” Tiểu Ngưng nâng cao gò má đầy nước mắt cam đoan nói.

Đúng vậy! Cô biết rõ bản thân mình không xứng đáng với hắn! Về điểm này, cô rõ ràng hơn hết thảy.

“Hạo! Anh xem, em mặc váy này có đẹp không?” Đó là bộ váy trước kia Đường Hạo mua cho cô nhưng cô chưa mặc bao giờ.

Phụt!

Một chai rượu vang đỏ được bật nắp. Chất lỏng màu đỏ xinh đẹp, quyến rũ đang được rót vào hai chiếc ly thủy tinh thân dài.

Tiểu Ngưng khăn trương, nuốt nước bọt, rất nhanh đem một thứ bột màu trắng bỏ vào trong ly rượu, nhẹ nhàng lay động.

Người đàn ông nửa nằm ở phía xa kia chợt gọi to: “Ngưng! Đang làm cái gì vậy? Nhanh lên!”

“A! Được rồi, đừng vội, em tới ngay!” Tiểu Ngưng bung ly rượu, nở nụ cười kiêu mị đã luyện tập bao nhiêu lần, chậm rãi hướng đến chỗ hắn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 214

Nhìn cô đi tới, Đường Hạo từ trên trên giường lớn ngồi dậy. Hai tay hắn duỗi ra ôm lấy eo cô, đem cô ôm sát bên mình.

“A..!” Tiểu Ngưng kinh hô lên một tiếng, trong nháy mắt cô đã ngồi cạnh hắn.

“Ừm! Hôm nay em làm sao vậy? Vui vẻ như vậy là có chuyện gì rất tốt hay sao?” Đường Hạo cảm thấy hôm nay cô có gì đó rất khác lạ, tuy nhiên hai người đã trải qua bao lần thân mật, đều là hắn chủ động bắt đầu, còn cô thì chỉ hùa theo sao. Tình cảm mãnh liệt này giờ, cô đều chủ động phối hợp với hắn, điều này chưa từng có bao giờ, nếu có cũng chỉ là sau khi cô mất đi lý trí mới hùa theo hắn.

Vì che dấu sự căng thẳng của mình, cô chủ động dang đôi môi, dán chặt lên đôi môi đỏ mọng của hắn, nhẹ nhàng cắn cắn: “Ha ha, hôm nay em được giáo viên khen ngợi. Cô giáo nói em rất có năng khiếu, học rất nhanh!” Cô bịa chuyện, tìm lấy một cái cớ lấp liếm.

Bàn tay to lớn của Đường Hạo lại bắt đầu chu du trên vùng thân thể mềm mại của cô, thăm dò vùng tuyết ru, nhẹ nhàng chơi đùa trước ngực cô. Hắn câu

dẫn khoe môi, cười tà, chỉ nói: “Anh biết em rất thông minh, học cái gì cũng nhanh hơn so với những người khác!”

Cầm lấy hai rượu, Tiểu Ngưng hiếu kỳ thay đổi sắc mặt hỏi một cách đơn thuần: “Cái gì? Em học nhanh cái gì?”

Môi của hắn ghé sát bên tai cô, phả ra một luồng khí nóng, nhẹ giọng nói: “Anh cũng không ngờ em lại học nhanh một số việc như vậy!”

Trên gương mặt Tiểu Ngưng lại hiện lại sự nồng nhiệt, hung hăng, liếc mắt nhìn hắn một cái: “Đáng ghét!” Rất nhanh đưa ly rượu bên tay trái cho hắn, còn ly tay phải thì đưa đến môi mình: “Hạo, để ăn mừng em được cô giáo khen ngợi, chúng ta cùng cạn ly nhé!”

Hắn nhếch mi, gạt đầu: “Được!” Kỳ thật, nhìn cô đã đạt được chút ít thành tựu trong lĩnh vực chuyên nghiệp của chuyên viên trang điểm, được khen ngợi, hắn cũng cảm thấy mừng thay cho cô.

Tiểu Ngưng nâng ly, chạm vào chiếc ly tinh xảo trong tay hắn. Tiếng thủy tinh va chạm vào nhau, ‘tinh’ một tiếng thanh lạnh.

Đường Hạo đem toàn bộ rượu trong ly đổ hết vào trong miệng mình. Tiểu Ngưng bất ngờ, không kịp đề phòng đã bị hắn nâng cằm lên. Môi của hắn chuẩn xác áp lên môi cô.

“Úm...” Tiểu Ngưng mở to mắt, đầu loạng choạng: “Úm...”

Đường Hạo đem toàn bộ rượu trong miệng mình truyền sang miệng cô, buộc cô đem toàn bộ rượu đó nuốt xuống, rồi mới phóng thích đôi môi của cô: “Ha ha ha, thế nào? Uống rượu như vậy mới đúng?”

Sắc mặt càng lúc càng đỏ, Tiểu Ngưng vừa tức vừa giận nói: “Anh thật là...Sao lại làm như vậy?”

“Như vậy mới có tình thú, cô bé ngốc!” Hắn nheo mắt cô, quyền chủ động một mực nằm hoàn toàn trên người cô, cho nên hắn cảm giác không thích ứng mới đem toàn bộ rượu mớm cho cô.

“Em cũng muốn làm!” Nói xong, cô nhìn hắn, đôi gò má trũng xuống, mắt càng thêm mở to, đôi lông mi như hai chiếc lá liễu. Bộ dạng của cô khiến hắn ngứa ngáy.

Trái tim căng thẳng nhảy lên, Tiểu Ngưng đem toàn bộ rượu trong ly của mình đổ vào trong miệng. Đôi môi nhỏ nhắn của cô mím chặt vưn tới, chậm rãi hôn lên môi của hắn.

Học theo phương thức của hắn, nắm bắt lấy gương mặt hắn, làm cho hắn phải mở hai hàm răng ra, cô đem toàn bộ rượu trong miệng mình đẩy vào miệng hắn. Lập tức, cô thổi một luồng khí nóng vào, xác định rượu đã được hắn uống hết, thì cô mới ngẩng đầu lên, buông môi hắn ra.

“Xem ra không chỉ học nhanh mà còn biết cách sáng tạo thêm cái mới. Biết thổi thêm khí vào nữa cơ đấy!” Hắn cười yếu ớt, sau đó đem cô đặt ngang giường lớn.

Đôi mắt xinh đẹp mở to mang theo ngượng ngùng chậm rãi nhắm lại, gò má nhô lên, chờ đợi một việc phải đến.

Lúc này sự khô nóng của bản thân hun thúc Đường Hạo nhanh chóng cởi bỏ quần áo trên người của cô.

“Úm...!” Khi tay hắn lơ đãng đụng vào, cô không nhịn được mà phát ra tiếng rên nhẹ.

Nhìn cô gái đã bị mình cởi bỏ hoàn toàn, Đường Hạo nhẹ nhàng dừng lại trên vùng ngực đầy đặn của cô, nhỏ giọng phàn nàn: “Ngưng! Hôm nay muốn tôi sao? Sẽ không phải chỉ làm có thế này thôi chứ?”

Tiểu Ngưng tròn to mắt, con ngươi thủy tinh xấu hổ nhìn hắn, nghẹn lời: “Em...”

“Tôi thích em nói ‘ừ’ hơn!” Hắn lôi kéo cánh tay cô, làm cho cô ngồi dậy.

Tiểu Ngưng tay chân luống cuống, một tay che lấy bộ ngực trần của mình, ngu ngơ hỏi hắn: “Thế em nên làm như thế nào?”

Hắn quỳ gối trước người cô, môi nhẹ nhàng đặt lên môi cô: “Em nói thử xem!”

Mặc dù hắn không có nói rõ, nhưng Tiểu Ngưng lại hiểu được hắn ý hắn muốn nói là gì.

Cô ngượng ngùng rũ mi xuống, khép đôi mắt mình lại. Chậm rãi quỳ gối trước hắn, lòi ra cự vật dương cương của hắn, nhất trụ kinh thiên, cô sợ hãi đến mức quên luôn cả hô hấp.

“Sợ ư?” Hắn quan tâm hỏi, nhưng lại muốn cô dùng miệng để thỏa mãn hắn.

Cô thành thật gạt đầu, mái tóc dài rũ xuống, hai tay cô vỗ về chơi đùa với nam căn cực đại của hắn. Động tác ngốc nghếch nhưng lại làm cho hắn thoải mái, trong lòng cũng dấy lên cảm giác tương đối thỏa mãn.

Cô chậm rãi ngậm lấy nam căn của hắn, trực tiếp ngậm sâu đến tận cổ họng, làm cho miệng cô nhô lên cao thấp động đậy.

Hắn hài lòng hưng phấn muốn phòng thích dục vọng trong cơ thể mình, nhưng hắn cưỡng chế nhịn xuống: “Đủ rồi! Buông anh ra!” Có lẽ hôm nay do cô chủ động đến mức thái quá làm cho hắn có chút không khống chế được cảm xúc của mình.

Đáng chết! Hắn sợ, hắn mà còn ở trong miệng cô nữa thì chắc không khống chế nổi bản thân mình nữa.

Cô buông hắn ra, ánh mắt nghi hoặc nhìn hắn: “Em làm không tốt sao?”

“Em làm rất tốt! Rất được! Giờ đến lượt anh nhé, cho em thoải mái!”

Hắn đem cô đẩy mạnh xuống giường. Kiểu nện của cô pháp phòng trắng tuyết hiện lên hoàn toàn trước mắt hắn.

Hắn kéo phanh hai chân cô ra, ánh mắt liệt hỏa hùng hục như thiêu như đốt, nhìn thẳng vào nơi u cốc của cô. Đầu ngón tay thô ráp chạm đến bãi cỏ thần bí.

Cô cảm thấy có một luồng điện từng đợt chạy trong cơ thể mình, cuối cùng theo từng cử động của hắn mà xuyên qua cơ thể cô.

Khuôn mặt cô màu hồng, toàn bộ cơ thể cũng ửng hồng một cách huyền ảo.

Hắn công kích giữa hai chân cô, tìm được một giọt nước hồng như mộng thật nhẹ nhàng kéo lấy.

Cả người cô choáng một cái, thật sâu.

Khi cô bắt đầu kêu lên những tiếng ni non, hắn rút cuộc cũng không chờ được nữa mà thẳng tắp xuyên qua cơ thể của cô.

.....

Nhìn người bên cạnh ngủ say, Tiểu Ngưng mới nhấc cánh tay to lớn của hắn đang đặt trên ngực cô ra. Sau đó, cô mặc nhanh quần áo của mình, lấy túi hành lý đã sắp xếp trước cất trong tủ áo.

Nhìn hắn, nước mắt không khống chế nổi lại rơi ra chỉ trong tích tắc, : “Hạo! Đừng trách em! Em làm thế này đều là việc tốt đối với cả hai chúng ta! Đừng tìm em, ngàn vạn lần đừng có tìm! Em sẽ luôn yêu anh, chỉ yêu một mình anh thôi!”

Nói xong, Tiểu Ngưng lau nước mắt, rời khỏi phòng.

Hôm nay, cô cố ý bảo mọi người nên đi nghỉ sớm, cho nên sẽ không ai biết cô rời đi lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 215

Kỳ thật, cô đã làm một kẻ nhỏ tự bỏ thuốc vào ly rượu mình sẽ uống, đưa ly không có thuốc cho hắn.

Trước đó cô cũng ngập tràn sợ hãi, lo lắng nếu hắn yêu cầu trao ly của hai người, như vậy vừa vặn hắn sẽ cầm đúng ly có bỏ thuốc. Còn nếu như không có, cô sẽ tự dâng rượu bằng miệng mình cho hắn uống.

Và cô đã làm đúng như vậy. Quả nhiên hắn thuận lợi uống rượu rồi ngủ say. Cô thật sự đã thành công trong việc đánh thuốc mê hắn.

Ban đêm, cơn gió to cho dù thổi bay những giọt nước mắt của cô nhưng không thể nào cuốn đi cơn đau tê tái trong lòng. Cô cắn chặt môi, đẩy cửa chính của biệt thự. Quả nhiên, cách đó khoảng ba mươi thước có một chiếc xe con đang đỗ.

Tiểu Ngưng nhìn lại ngôi biệt thự mình đã từng sống qua hai lần. Buổi tối, dưới ánh đèn mờ ảo, càng làm nổi bật lên một tòa thành xinh đẹp, lung linh như trong truyện cổ.

Đúng vậy! Cổ tích mãi mãi là cổ tích, trong hiện thực này, câu chuyện của cô không thể nào có kết thúc như trong cổ tích được.

Tiểu Ngưng cố gắng kiềm chế cơn xúc động, chạy nhanh tới chiếc xe con xa xa cách đó.

Khi cô vừa chạy đến, còn chưa kịp nhìn vào trong xe, cửa đã bật mở: “Sao lại chậm như vậy?” Ngồi ở vị trí lái xe, Tiền Ly Nhi thức giấc nói, vẻ mặt có vẻ không bình tĩnh.

Lúc này, cô ta hoàn toàn thay đổi phong cách ăn mặc so với lúc trước. Không trang điểm cầu kỳ, mái tóc xoăn dài được búi lên gọn gàng ở sau gáy, trên đầu có đội một chiếc mũ lưỡi trai.

Bất quá, mặc kệ cô ta ăn mặc sang trọng quý phái hay chỉ là đồ bình thường như lúc này, Tiểu Ngưng ngồi bên cạnh cũng cảm thấy mình không sánh kịp.

Ánh mắt ưu thương của Tiểu Ngưng dịch chuyển từ trên người cô ta sang phía cửa sổ. Một túi hành lý không lớn đặt ở trên, cô đột nhiên nghĩ đến điều gì đó. Tiểu Ngưng quay lại hỏi Tiền Ly Nhi: “Hộ chiếu của tôi đâu? Cả vé máy bay nữa!”

Giữa trưa hôm qua, cô nhận được điện thoại của Tiền Ly Nhi. Cô ta đã chuẩn bị xong xuôi tất cả mọi thứ cho cô, chỉ cần cô buổi tối hôm nay ra ngoài là được, cô ta sẽ đến đón.

“Ừ! Tôi đã chuẩn bị xong, lát sẽ đưa cho cô! Bây giờ chúng ta cần phải đi trước đã! Nhanh thôi!” Tiền Ly Nhi nhìn về phía trước, đôi mắt đen sắc xảo nhưng đồng thời lại có một tia gian ác.

Đèn xe bật lên, chiếc xe chạy theo hướng ngược lại với biệt thự. Tiền Ly Nhi chỉ tập trung lái xe, không hề ‘khóc lóc kể lể’, châm chọc hay giọng ‘giảng dạy’ với Tiểu Ngưng.

Trong xe, không khí trầm mặc khiến cho Tiểu Ngưng lâm vào một hồi suy nghĩ.

Nhìn cảnh vật quen thuộc càng lúc càng xa, trong lòng Tiểu Ngưng lại càng lúc càng không nở rời bỏ.

Những hình ảnh Đường Hạo yêu thương, sùng nịnh cô cứ dần hiện càng lúc càng nhiều, nước mắt cô không ngừng rơi, trong lòng như bị níu chặt, đau đớn.

“Tôi chỉ hôn một mình em. Trong lúc này, tôi chỉ biết hôn một mình em thôi, trong lúc này.....!”

Ngày đó, hết thảy hần nói, hần làm đều là vì cô. Nhưng điều hần nói lúc đó chỉ thoáng qua, nhưng bây giờ lại vang lên rõ rệt bên tai cô. Chỗ đó rất bản, nếu không phải là yêu thì hần sẽ không làm đến mức độ đó, còn mang theo biểu lộ hạnh phúc hôn lên môi cô.

Xe càng lúc càng chạy xa biệt thự, cô càng lúc càng cảm thấy Đường Hạo đối với mình là yêu thật lòng. Không có chuyện gì có thể đặc biệt chứng minh, nhưng ngày thường, cùng hần sinh hoạt, hần đối xử với cô lại là loại quan hệ đó. Hần chăm sóc, coi cô như là người hần yêu mến, ánh mắt hần nhìn cô cũng đã thay đổi nhiều....

“Mẹ! Con rất thích cảm giác hiện giờ, có mẹ, có ba! Hi Hi, một nhà ba người đầy đủ cùng sinh hoạt một chỗ! Mẹ, con thấy ba rất yêu mẹ!”

“Phải không? Con chỉ là một đứa trẻ, làm sao hiểu được chuyện của người lớn!”

“Thật mà! Con không hiểu nhiều chuyện, nhưng con nhận ra ba rất yêu mẹ, mẹ nhất định phải tin con! Đúng rồi, nếu ba không yêu mẹ thì làm sao có thể hứa chắc với con sẽ sinh một em trai hay em gái để con chơi cùng! Con nghe bà nội và bà di nói, bởi vì thân thể bà nội không khỏe cho nên mới chỉ sinh được một mình ba, ông nội cho dù thích trẻ con nhưng vì chỉ yêu một mình bà nội cho nên mới không sinh thêm nữa. Họ nói đàn ông con trai chỉ sinh con với người phụ nữ mà mình thích thôi!”

Những lời nói của Dương Dương ngày đó lại văng vẳng bên tai cô. Những câu kia làm lòng cô cảm thấy thật chua xót. Đúng vậy! Nếu Đường Hạo không yêu thương cô thì làm sao có thể để cho cô sinh con được?

Hần không phải không ý thức được trách nhiệm của một người đàn ông. Hần sẽ không để con mình trở thành những đứa con riêng ngoài giá thú.

Những ngón tay mảnh khảnh nắm chặt lấy vạt áo trước ngực. Ngán không được, một sự kích động đột nhiên hình thành trong ngực cô. Chậm rãi hình thành một câu: Đường Hạo yêu mình! Đường Hạo yêu mình!

Đúng vậy! Hần từ trước đến nay vốn là con người kiêu ngạo, tự đại thì làm sao có thể mở miệng tự mình nói ba chữ anh yêu em với cô. Nhưng không nói đâu phải là hần không thương cô, hần muốn dùng hành động để chứng minh cho tình cảm.

Hai hàng nước mắt mang theo hương vị mặn mặn chảy xuống, mâu thuẫn hiện rõ trên khuôn mặt hoàn mỹ của cô.

Cô muốn đánh cuộc một lần. Nếu hần thật sự yêu cô, vậy thì một nhà ba người bọn họ có thể đoàn tụ được rồi.

Nghĩ đến cảnh một nhà ba người sống vui vẻ hạnh phúc cùng nhau, lòng mảy cô càng ngày càng căng ra cho cô gấp đôi dũng khí.

Không có tri thức, cô có thể cố gắng học tập. Trước đây, thành tích học tập của cô trong trường không có tệ, cô không phải không muốn học mà là không có cơ hội đến trường thôi.

Cô yêu Đường Hạo cũng không phải là bởi vì hần là thiếu gia nhà giàu mà chỉ đơn giản hần là Đường Hạo, là cha của con cô.

“A! Đến rồi!” Giọng nói của Tiền Ly Nhi kéo Tiểu Ngưng đang chìm đắm trong suy nghĩ trở về. Cô theo bản năng nhìn ra bên ngoài cửa xe. Hai người đã đến chỗ để xe của một khách sạn

Tiểu Ngưng không ngừng nổi lên tâm lý hoảng sợ, đề phòng nhìn cô gái đối diện: “Tiền tiểu thư, hộ chiếu của tôi đâu? Tại sao cô lại đưa tôi đến chỗ này?”

Tiền Ly Nhi vỗ vỗ quần áo trên người, cười yếu ớt nói: “Ừ! Được rồi! Mười giờ sáng mai khi ra sân bay tôi sẽ đưa, còn đêm nay hãy ngủ tạm ở đây!”

“Không cần! Làm phiền cô, tôi đến sân bay ngồi chờ cũng được!” Tiểu Ngưng cảm thấy thật kỳ quặc, vươn tay yêu cầu lấy thẻ chứng minh: “Tiền tiểu thư, cô đưa thẻ chứng minh cho tôi được không?”

“Cô gấp làm gì? Tôi giữ thứ đó thì có lợi gì cho tôi đâu! Ở đây nghỉ ngơi một đêm, sáng mai tôi đưa liền cho cô!” Tiền Ly Nhi không kiên nhẫn nói, đôi mắt lóe lên tai hung ác.

Tiểu Ngưng sợ hãi, lui về phía sau vài bước: “Tiền tiểu thư, tôi phải đi, có một thứ quan trọng gửi ở chỗ một người bạn, sáng mai chúng ta gặp lại ở trên phi trường!”

Không! Cô không muốn rời đi nữa! Cô phải trở về bên cạnh Đường Hạo.

Ngay trong khoảnh khắc này Tiểu Ngưng thấy tại sao bản thân mình lại ngu ngốc đến thế, đi tin tưởng cô gái trước mặt.

“Cô nghĩ mình sẽ có thể đi dễ dàng hay sao?” Tiền Ly Nhi cười ác ý, mắt nhướn lên với người đằng sau Tiểu Ngưng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 216

Xoay người định bỏ chạy, nhưng toàn thân Tiểu Ngưng cứng đờ, cánh môi run rẩy: “Các người... Các người muốn làm gì?”

Không biết từ lúc nào ở phía sau lưng Tiểu Ngưng đã xuất hiện hai gã đàn ông to con, có vẻ lưu manh. Ánh mắt bọn họ nhìn về phía Tiểu Ngưng cực kỳ hèn mọn và bỉ ổi. Không trả lời câu hỏi của Tiểu Ngưng, bọn chúng nhanh chóng chế trụ hai tay cô, một tên dùng tay bóp lấy cổ cô.

Tiểu Ngưng cảm thấy cổ tay bị giữ chặt, liệu mạng giây dựa, kêu lớn: “Cứu với! Cứu mạng!...Um...ư...ư...” Đang sắp kêu đến tiếng ‘cứu mạng!’ thứ ba thì một chiếc khăn bông màu trắng đã được nhét vào trong miệng cô.

Vài giây sau, cô không còn giãy dựa nữa, đầu rũ xuống một bên.

“Đem cô ta kéo vào nhanh lên!” Tiền Ly Nhi thấp giọng ra lệnh, chỉ về phía khách sạn phía trước.

Ngay sau đó, hai gã đàn ông giữ chặt lấy người Tiểu Ngưng, đi theo một đoàn người, hấp tấp tiến vào trong khách sạn.

Trong con hôn mê, Tiểu Ngưng bị hai tên đó ném lên chiếc giường lớn, hoàn toàn không nhúc nhích.

“Oa! Thật là xinh đẹp nha! Chơi sẽ rất sướng đây!” Một trong hai tên đàn ông vừa nhìn Tiểu Ngưng vừa chảy nước miếng ròng rọc, không ngừng vuốt xoa.

Một người đàn ông khác nhìn cô gái thuê bọn họ, nhíu lông mày, uể oải hỏi: “Tiểu thư xinh đẹp, có muốn cùng đi hay không? Mọi người chơi cùng mới sướng!”

“Biến!” Tiền Ly Nhi nhìn bàn tay xấu xí đang vuốt ve ngực mình, vẻ mặt chán ghét: “Bằng loại đàn ông như các người mà cũng dám động đến bản tiểu thư sao? Nói cho các người biết, các người chỉ xứng chơi loại đàn bà này! Hôm nay cô ta để cho các hưởng hưởng dụng, sau khi mọi chuyện thành công, tôi sẽ đưa số tiền còn lại cho các người!”

“Ha ha, người đẹp quả nhiên kiêu ngạo! Kỳ thật là do cô chưa hưởng qua tư vị của anh em chúng tôi thôi, nếu như cô hưởng qua...hi hi, chắc chắn mỗi ngày đến nói muốn chúng tôi đến chết đây chứ!” Người đàn ông vẫn cố vuốt ve, không phục nói. “Phụ nữ nếu cởi hết quần áo ra không phải cũng đều giống nhau hay sao? Còn ra vẻ cao ngạo phân cấp cái gì?”

“Đê tiện! Cút đi...” Tiền Ly Nhi tức giận hô lên, sau đó chỉ vào Lục Giai Ngưng đang nằm trên giường, “Các người chừng nào thì bắt đầu làm việc? Nếu không làm, tôi sẽ tìm người khác...”

“Đừng! Bây giờ bắt đầu liền...” Một người đàn ông trèo lên giường, vuốt ve thân thể cách một lớp quần áo của Tiểu Ngưng.

Tiền Ly Nhi lấy chứng minh thư, hộ chiếu của Lục Giai Ngưng từ trong túi xách ra, còn có mấy túi màu trắng vứt xuống bên cạnh. Cô ta mỉm cười trông cực kỳ đáng sợ.

“Đến lúc đó các người phải nói thật hay, nói thật rõ cho tôi! Tôi sẽ cho các người thêm tiền thưởng!”

Hừ! Để cho cô gái này xuất ngoại sao? Thật là hay nói đùa. Mục đích của cô không phải là khiến cho Lục Giai Ngưng tránh xa khỏi Đường Hạo, làm

như vậy chỉ khiến Đường Hạo nhớ mãi không quên cô ta thôi. Điều cô cần chính là phải làm cho Đường Hạo triệt để mất hết hy vọng đối với Lục Giai Ngưng, không bao giờ muốn gặp cô ta nữa!

Mà làm cho cô ta bị người đàn ông khác lừa dối, chắc chắn Đường Hạo sẽ không bao giờ muốn cô ta nữa.

“Ha ha ha, tốt lắm” Một người đàn ông khác đi cùng Tiền Ly Nhi rời phòng. Loại chuyện này đương nhiên phải có một người đi cùng, bằng không hai anh em đều bị bắt thì ai sẽ đi lấy tiền?

Người đàn ông ở lại thì hưng phấn đứng thẳng. Nhắc cao lán váy của Tiểu Ngưng, khi nhìn thấy vùng giữa hai chân trắng như tuyết của cô thì hưng phấn kêu lên: “Oa..! Dáng người thật sự là tuyệt quá! Chân đẹp ghê! Hàng tốt như vậy đâu có thể một ngậm mà ăn hết! Nhất định phải chậm rãi, từ từ chơi cho đến mất hồn thì thôi!”

Đang lúc hân hoan thấp đầu, chuẩn bị hôn môi xuống thân dưới giữa hai bắp đùi trắng tuyết của Tiểu Ngưng thì...

“Rầm ! Rầm ! Rầm- Cảnh sát đây, mau mở cửa!” Ngoài cửa truyền đến giọng nói của một phụ nữ. “Nhanh mở cửa ra!”

Người đàn ông trên giường tức giận hô: “Chưa xong, đừng gõ nữa!” Hắn lập tức nhảy xuống giường, mặc lại quần: “Mẹ nói, con điếm thối, dám lừa gạt ! Không phải đã nói cho chúng ta từ từ chơi xong mới báo cảnh sát sao? Chết tiệt, còn chưa bắt đầu mà cảnh sát đã tới! Để lại đàn bà cho chúng ta, còn không cho vui vẻ!”

Gã đàn ông vừa mở cửa phòng, hai cảnh sát đưa ra giấy chứng nhận: “Chúng tôi là cảnh sát khu vực này! Vừa mới nhận được tin báo có người ở nơi này tiến hành giao dịch phạm pháp!”

Gã đàn ông nhún vai, ngả ngón nói: “Người đẹp cảnh sát! Muốn hay không mà lại chăm chú nhìn như vậy? Chúng tôi ở đây là đang vui vẻ sáng khoái, sao lại có chuyện giao dịch phạm pháp được? Cô không lên giường ngủ với chồng cô được hay sao?”

“Im đi, A Tam! Anh hôm nay lại là Hôm trước mới bị bắt tạm giam, hôm nay lại không thành thật khai báo!” Nữ cảnh sát tựa hồ rất quen với người đàn ông này, không khó nhận ra bởi vì hắn ta là ‘khách quen’ của sở cảnh sát. Nữ cảnh sát nói với người đồng sự bên cạnh: “Cậu mang cô gái trên giường đi, chúng ta quay về sở cảnh sát!”

Tiếng cãi nhau khiến Tiểu Ngưng mơ màng tỉnh lại, mở to mắt. Cô còn chưa rõ chuyện gì xảy ra thì đã nghe thấy bên tai có người hô lên:

“Trong này có hàng cấm!”

“Thuốc phiện sao? Tịch thu lại, giải tất cả đi!”

“Rõ!”

Đại não còn trống rỗng, chưa hiểu là đang diễn ra chuyện gì, Tiểu Ngưng chỉ cảm thấy có ai đó mạnh mẽ kéo cô đi, lùi ra phía cửa.

Đến trước sở cảnh sát, đầu óc Tiểu Ngưng lập tức hoàn toàn tỉnh táo trở lại, cô ngồi yên trên chiếc ghế trong phòng thẩm vấn, đối với các câu hỏi nào của vị cảnh sát cũng lắc đầu:

“Không! Tôi không có..”

“Tôi không có bán thuốc phiện!”

“Tôi không có hút thuốc phiện!”

“Tôi không buôn bán thuốc phiện”

Vị cảnh sát điều tra liên tục lên án nói cô buôn bán, sử dụng và vận chuyển thuốc phiện. Từng tội danh này cũng làm cho Tiểu Ngưng choáng váng đầu óc, sợ tới mức toàn thân run run: “Nếu như cô không buôn bán thuốc phiện thì tại sao lại ở cùng một chỗ với Trần A Tam bị chúng tôi bắt được? Nếu như cô không có hút và buôn thuốc thì tại sao những thứ này lại được tìm thấy trên người cô?” Cảnh sát gõ mặt bàn hỏi, trong ánh mắt tràn đầy sự khinh bỉ với Tiểu Ngưng.

Tiểu Ngưng nhắm mắt hồi tưởng, hai bàn tay gắt gao đan chéo vào nhau. Thật lâu sau, cô mở to mắt, rốt cuộc cũng đã suy nghĩ sự tình lại từ đầu đến cuối: “Cảnh sát, tôi bị oan! Có người hãm hại tôi!”

“Ai? Là ai hãm hại cô?”

“Tiền Ly Nhi! Chính Tiền Ly Nhi hãm hại tôi! Tôi bị cô ta đưa đến khách sạn bằng ô tô, sau đó bị người ta đánh thuốc mê, những chuyện sau đó thì tôi nhớ không rõ” Tiểu Ngưng lắc đầu thật mạnh, cô không dám tin Tiền Ly Nhi lại hiểm ác như vậy.

“Tiểu thư, cô có bằng chứng gì chứng minh Tiền Ly Nhi đưa cô đến khách sạn đó!” Cảnh sát nhún đầu lông mày dò hỏi.

Tiểu Ngưng nghĩ ngợi, bất đắc dĩ lắc đầu: “Không có!”

“Lục Giai Ngưng tiểu thư, hiện tại cô có quyền giữ im lặng không nói gì. Mỗi câu nói của cô bây giờ đều trở thành bằng chứng ở trên tòa.” Viên cảnh sát trở nên nghiêm túc hơn rất nhiều, điều này khiến cho Tiểu Ngưng biết sự việc ngày càng nghiêm trọng.

Cô sợ hãi đến mức mặt mày trắng bệch, nước mắt lạnh buốt tuôn ra bên ngoài không khống chế nổi: “Không! Anh cảnh sát! Tôi không có bán, không có hút thuốc phiện! Tôi thật sự không có mà! Tôi không muốn ngồi tù!”

Đúng lúc này, Trần A Tam từ trong một phòng thẩm vấn khác bước ra ngoài.

Dựa theo trí nhớ lúc trước của mình, Tiểu Ngưng biết đây chính là người lúc trước đánh thuốc mê mình. Vừa khóc, vừa chạy lên bắt lấy hắn, lôi kéo quần áo của hắn, không cho hắn đi: “Chính là anh! Chính anh đã đánh thuốc mê tôi! Anh mau giải thích với cảnh sát chính anh là kẻ đã lôi tôi vào trong khách sạn!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 217

Tiểu Ngưng nức nở ngồi trên ghế đợi Đường Hạo. Trong lòng cô đang cực kì sợ hãi.

Lúc trước, cảnh sát đã thẩm vấn Trần A Tam. Họ nói hắn đã khai rằng không hề cùng cô có giao dịch bất hợp pháp nào. Cảnh sát cũng đã tiến hành kiểm tra lại. Còn về chuyện tình cảm, hắn không nói rõ chi tiết. Cô biết rõ mình chưa bao giờ gặp tên này, mà hắn, không phải là người rõ nhất hay sao?

Sau đó, cảnh sát tiến hành xét nghiệm máu cho cô, xác định cô không hề sử dụng thuốc phiện hay ma túy. Điều cô quan tâm nhất hiện nay chính là liệu bản thân cô có bị người đàn ông kia xâm phạm hay không?

Nếu có, Tiểu Ngưng chỉ muốn đâm đầu chết đi cho rồi! Cô quá ngu! Quá đần!

Kích động, Tiểu Ngưng gơ tay đập liên tiếp vào đầu mình. Hai mắt cô sùng đỏ, nước mắt thì không ngừng rơi. Hối hận hoang mang cực độ, tự mắng chính mình: Lục Giai Ngưng, thật đáng đời mày! Ai bảo mày ngu ngốc đến vậy, bị người ta lừa. Mày vẫn không muốn ở bên cạnh anh ấy, muốn bỏ đi cơ mà? Nhưng cuối cùng lại mong đợi anh ấy đến cứu mày sao?

Khi cảnh sát muốn khởi tố vụ án, buộc tội cô tàng trữ và buôn bán thuốc phiện, cô đã rất sợ hãi. Và chính lúc đó, cô biết chỉ hắn mới cứu được cô.

Đường Hạo mặt mày tái nhợt đi vào trong cục cảnh sát. Hắn nhìn người phụ nữ đang khóc nức nở trên băng ghế, gân xanh trên trán càng nổi rõ.

Cúi đầu, Tiểu Ngưng cảm giác cả người đang bị hàn ý lãnh khốc bao phủ. Ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng, cô nhìn hắn.

“Đường Hạo!” Thấp giọng lầm bầm gọi tên của hắn, cô đã có biết bao nhiêu là sợ hãi, nhưng bây giờ còn sợ hãi hơn khi đối diện cùng hắn. Những giọt nước mắt như chuỗi hạt trân châu đứt đoạn, thi nhau rơi xuống. Cô đứng dậy, luống cuống chạy về phía hắn.

Mà Đường Hạo thì vẫn lạnh lùng nhìn cô, sắc lạnh như băng. Hắn không thêm nói gì cả, bỏ mặc cô lại rồi rời đi.

Trong nháy mắt, Tiểu Ngưng dừng mọi hành động. Thân thể cứng nhắc đứng đó. Cô đứng yên như pho tượng, trên mặt không chút huyết sắc. Cô lại càng thêm khủng hoảng tinh thần, hắn lại không để ý đến cô. Hắn đang rất giận cô.

“Lục Giai Ngưng! Có người bảo lãnh cho cô, tạm thời cô có thể rời khỏi cục cảnh sát. Nhưng trong thời gian này, tuyệt đối không được xuất ngoại hay ra ngoài thành phố, cảnh sát có thể triệu tập cô bất cứ lúc nào!” Vị cảnh sát trước đó là người thẩm vấn Tiểu Ngưng, quăng một văn kiện đến trước mặt cô.

Quá kinh hãi, cô nhất thời không có phản ứng, người đứng ngây ra như phỗng, hỏi vị cảnh sát kia: “Tôi có thể đi được rồi sao?”

“Đúng vậy! Ký vào đây là có thể về!” Nam cảnh sát nhún vai nói.

“Cám ơn! Cám ơn!” – Ký nhanh vào chỗ tên mình, Tiểu Ngưng vội vàng tỉnh lại, cúi đầu chào mấy cái rồi chạy ra khỏi phòng thẩm vấn.

“Đường Hạo!” Cô muốn giải thích mọi chuyện với hắn, để hắn đừng hiểu lầm cô.

Nhưng khi cô đuổi ra ngoài thì đã không còn thấy bóng dáng hắn nữa rồi, chỉ thấy vệ sĩ của hắn đứng đó. Cô hỏi: “Anh Lục Phong! Đường Hạo đâu rồi?”

“Thiếu gia đã đi trước rồi! Cậu ấy lệnh cho tôi đưa cô về biệt thự!” Qua nhiều năm, Lục Phong càng trở nên trầm ổn, lãnh mạc.

“A!” Tiểu Ngưng thất thần nhìn về phía hành lang. Hắn không cho cô cơ hội giải thích, bắt quả cô nhất định phải giải thích với hắn.

Ba ngày liên tiếp, Tiểu Ngưng không thấy Đường Hạo trở về biệt thự. Mà cô cũng không biết cảnh sát định xử trí vụ án của cô thế nào. Căng thẳng, sợ hãi, cùng khát vọng muốn gặp hân khiến trái tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Tối hôm trước, Tiểu Ngưng đã bị quản gia nhắc nhở cô, mỗi ngày 4 giờ sáng phải thức dậy quét dọn toàn bộ biệt thự.

Nói cách khác, cô trở lại là người hầu ở đây.

Đối với yêu cầu này, Tiểu Ngưng cũng không có thấy đau lòng hay tủi thân. Đây là công việc cô muốn làm, một chút cũng không cảm thấy mệt mỏi hay ủy khuất, cô chỉ khát vọng được nhìn thấy hân. Cô rất nhớ hân, muốn giải thích với hân.

Cô muốn rời xa hân, bất quá cuối cùng lại hối hận muốn trở về, nhưng lại bị Tiền Ly Nhi hạ thuốc mê. Tất cả là một cái bẫy Tiền Ly Nhi giăng ra từ trước, chỉ chờ cô nhảy vào.

Cô muốn giải thích với hân. Cô không có tang trữ hay buồn bán thuốc phiện. Tất cả là do Tiền Ly Nhi gây ra. Lục Giai Ngưng lại khổ sở, cắn chặt môi, nước mắt ủy khuất lại rơi xuống.

Cô bất giờ khát vọng mãnh liệt có người tin tưởng mình, Cô không phải là một người phụ nữ xấu xa như cảnh sát vào giới truyền thông nhận định. Cô không có làm những chuyện kia. Trong lòng cô lại mọ lần nữa kêu rên lên một tiếng lớn.

Trước đây, chưa từng có áp lực, căng thẳng nào khiến cô khổ sở, chán nản như lúc này. Cô không biết phải làm như thế nào để bản thân mình yên ổn lại một chút. Chỉ có ngóng trông, hy vọng hân trở về, làm cho hân lắng nghe cô giải thích. Cô có quá nhiều điều muốn nói với hân, những điều này giấu ở trong lòng thật là khó chịu.

“Đường Hạo! Anh chừng nào thì trở về? Anh chừng nào thì đến gặp em?” Tiểu Ngưng ngừng việc đang làm, ngã phịch xuống ghế sofa.

Đôi mắt phủ nước nhìn thấy chiếc điện thoại trên bàn, đồng thời cũng nổi lên ý nghĩ muốn gọi điện thoại cho hân.

“Đường Hạo! Xin anh... xin anh... anh nhất định phải nghe điện thoại của em!”

Trong lòng Tiểu Ngưng tự cầu nguyện nhiều lần, sau đó mới lấy tất cả dũng khí bấm một số điện thoại quen thuộc.

Tiếng nhạc chờ điện thoại vang lên một hồi lâu, Tiểu Ngưng càng nghe càng thất vọng. Rất lâu sau, khi giai điệu sắp chấm dứt thì có tiếng người bên kia bắt máy.

Bất quá, đối phương bên kia cũng không có nói gì. Tất cả chỉ một loại yên lặng đến đáng sợ.

“Hạo! Anh rốt cuộc đã nhận điện thoại của em! Hạo, Anh mau trở về đi, em rất nhớ anh!” Tiểu Ngưng thổn thức, nước mắt nóng hổi kích động tuôn ra chảy đến khóe miệng của cô. Một vị mằn mặn lan xâm nhập vào trong khoang miệng, nhưng cô cũng chẳng thêm để ý đến những chuyện này bởi cô có quá nhiều chuyện phải nói với hân: “Hạo! Em không có làm những chuyện đó! Tất cả là do Tiền Ly Nhi hãm hại em.”

Trầm mặc một hồi lâu, đầu dây bên kia mới có tiếng nói đáp lại: “Lục Giai Ngưng! Mời cô ăn nói cẩn thận, nói chuyện không có bằng chứng, tôi sẽ kiện cô tội phi báng!”

Tiểu Ngưng ngừng khóc tức thì, mắt mờ to: “Tiền Ly Nhi! Cô tạt sao lại hãm hại tôi? Tôi nhất định phải nói hết mọi chuyện cho Hạo nghe!”

“Ha ha ha...! Tôi đâu có làm chuyện gì, một chút cũng không có, sao phải sợ cô nói! Tôi tin chắc anh Hạo cũng không có tin lời nói của cô đâu!” Tiền Ly Nhi lúc đầu nói bằng giọng vô cùng đắc ý, sau đó cô ta chuyển giọng, đầy ngiên, tiếp tục nói: “Nói cho cô biết, Lục Giai Ngưng! Từ nay về sau cô nên ý thức được chỗ của mình là ở đâu, tôi và Hạo sắp kết hôn rồi, mời cô rút khỏi Đường gia ngay lập tức!”

“Không!” Sắc mặt Tiểu Ngưng trắng bệch. Cô không tài nào tiếp nhận được tin tức này.

“Cô không tin phải không? Báo cho cô hay, cuối tháng này chúng tôi sẽ cử hành hôn lễ. Bây giờ mở kênh tài chính và kinh tế ra xem đi, giới truyền thông đang điên cuồng đưa tin đấy!”

“Theo thông tin chúng tôi mới nhận được, tổng tài tập đoàn Đường Thị và tiểu thư Tiền Ly Nhi của tập đoàn tài chính Tiền Thị đã công khai tuyên bố ngày 28 tháng này sẽ cử hành hôn lễ của hai người, chấm dứt quãng thời gian tình yêu suốt sáu năm dài, từ nay sẽ trở thành thân thuộc....”

Câu tiếp theo Tiểu Ngưng hoàn toàn không nghe được. Bên tai cô chỉ nghe được những tiếng ong ong và giọng nói ủy khuất, không cam của chính bản thân mình: Đường Hạo, tại sao anh không chịu nghe em nói? Vì sao lại muốn kết hôn với Tiền Ly Nhi?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 218

“Ai bảo em tự tiện nghe điện thoại của anh?” Vừa mới kết thúc một cuộc họp, trở lại văn phòng, Đường Hạo đoạt lấy điện thoại trong tay Tiền Ly Nhi rồi áp lên tai mình.

Lúc này, điện thoại đã ngắt.

Tiền Ly Nhi lè lưỡi, tỏ vẻ đáng yêu, nhanh chóng giang hai tay như cánh bướm nhào đến áp mặt lên ngực Đường Hạo: “Anh Hạo đừng tức giận nha! Vừa rồi là Lục Giai Ngưng gọi điện thoại đến, em nói với cô ta là anh đang họp!”

Nghe ba chữ “Lục Giai Ngưng”, sắc mặt Đường Hạo trầm xuống, hai tay nắm chặt lại.

Nhìn vẻ mặt này của hắn, trong lòng Tiền Ly Nhi vui vẻ khai hoa. Quả nhiên, cô đã đúng trong việc sử dụng một tên lưu manh trong kế hoạch này. Mọi thứ đang diễn ra theo đúng ý cô, tên lưu manh kia sẽ khai báo với cảnh sát theo đúng như những gì cô căn dặn.

Cô đã cho Trần A Tam biết danh tính, ngày tháng năm sinh của Lục Giai Ngưng. Khi cảnh sát hỏi cung hắn, hắn sẽ khai rằng : mấy hôm trước có người phụ nữ tên Lục Giai Ngưng chủ động đến tìm hắn. Hai người kết giao, và quan hệ phát sinh không tệ lắm. Tiếp theo, hai người lên kế hoạch bỏ trốn trong đêm đó.

Bất quá, bọn họ vừa mới xuống xe đến khách sạn, còn chưa kịp chuẩn bị làm gì thì cảnh sát đã đến.

Nghe giống như bọn họ là một đôi tình nhân lưỡng tình tương duyệt, bỏ trốn cùng nhau.

Ha ha... Đây cũng là lý do vì sao ngày đó cô lại lái một chiếc xe bình thường và mặc trang phục đàn ông. Nguyên nhân cũng là bởi vì trước cửa Đường gia có camera giám thị. Buổi tối, đêm khuya, trời tối đen như mực, thêm vào đó khoảng cách của camera giám thị đó lại ở phía trên cao khó có thể nhận biết ai với ai, chỉ có thể nhìn vào hình dáng và trang phục để nhận định đó là một người đàn ông.

Cô tin chắc rằng Đường Hạo sẽ cho điều tra, và đầu tiên sẽ là nhìn đoạn phim ghi hình của camera quan sát. Lúc đó, hắn ta sẽ nhìn thấy cảnh Lục Giai Ngưng kia lên xe của một người đàn ông rồi bỏ trốn.

Tiền Ly Nhi lại một lần nữa mỉm cười trong lòng, tự trầm trở than phục bản thân ‘ thông minh cơ trí’. Tuy nhiên, màn kịch này diễn cũng có điểm quá khoa trương nhưng vẫn có đủ lực tác động. Ha ha, cô đã thành công, không phải hay sao? Đường Hạo đã công bố với giới truyền thông ngày kết hôn của hai người, hơn nữa tối qua hắn còn tặng cho cô một chiếc nhẫn kim cương nhẫn hiệu nổi tiếng quốc tế.

Vị trí Đường gia thiếu phu nhân đã nằm gọn trong tay của cô. Đường Hạo đã công bố chính thức tin tức về hôn lễ với giới truyền thông, hắn sẽ không còn cơ hội đối ý một lần nữa.

Tiền Ly Nhi ôm lấy Đường Hạo, hướng khuôn mặt vào lồng ngực của hắn, bộ dạng ủy khuất, sợ hãi. Cô ta nhỏ giọng nói: “Hạo, anh giận em phải không? Là em không tốt, em không nên nói chuyện với cô ấy!”

Mùi nước hoa nồng nồng sộc vào mũi của hắn, Đường Hạo không được tự nhiên đẩy Tiền Ly Nhi ra khỏi người mình, mặt lạnh đáp lại: “Không riêng gì cô ta! Bất luận là ai gọi điện đến, anh cũng không hy vọng có người khác tiếp nhận thay!”

“A... Em biết! Hạo, từ nay về sau em sẽ không.!” Tiền Ly Nhi nhu thuận nói xong lại trưng ra một bộ dạng ủy khuất hơn. Nước mắt rơi xuống nhìn rất thương tâm, cô ta giống như một cô vợ nhỏ nhẫn nhịn chịu đựng, nói: “Hạo! Có phải anh yêu cô ấy không? Có phải hay không anh đã yêu mẹ của Dương Dương rồi?”

“Câm miệng! Cô ta không phải là mẹ của Dương Dương, Dương Dương giờ không có mẹ!” Đường Hạo nghiêng răng nghiêng lợi nói, bàn tay nắm chiếc điện thoại của hắn đang run lên.

Đáng chết! Lục Giai Ngưng mang theo thuốc phiện trong xe hơi bị bắt tại khách sạn đã bị đám kí giả chó săn kia phát hiện không ngừng tung tin ra bên ngoài gây xôn xao. Hắn chỉ có thể xin ba mẹ chú ý, đừng cho Dương Dương tiếp xúc với truyền thông, báo chí. Hắn không biết, liệu sau khi biết được những điều này, con trai của hắn sẽ phải chịu đựng bao nhiêu thương tổn.

Nếu không phải hắn dùng tiền điều đình với cảnh sát, thì lúc này có lẽ Lục Giai Ngưng đã bị bắt giam.

“Anh Hạo, Lục Giai Ngưng đã như vậy, nếu còn để cho cô ấy ở lại trong Đường gia không phải là càng khiến cho giới truyền thông chú ý hay sao? Bọn họ cái gì cũng có thể viết, còn có.....!” Cô hơi ngừng lại, e dè cẩn trọng nhìn Đường Hạo rồi nói tiếp: “Còn có... Chính là... Chúng ta sẽ kết hôn, em không hy vọng có một người đàn bà như thế xem vào cuộc sống của chúng ta. Em thật sự không thể là một người phụ nữ ...bao dung... được cả những chuyện như vậy..” Kế tiếp là những tiếng khóc nức nở, nghẹn ngào thay cho những lời nói đứt quãng.

Nhìn bộ dạng khóc lóc ủy khuất của Tiền Ly Nhi, Đường Hạo thở dài một tiếng, vỗ nhẹ sống lưng cô ta, nói: “Thật xin lỗi, Ly Nhi! Anh để cô ta ở biệt thự chính là không muốn cô ta gây thêm chuyện gì bê bát nữa, ảnh hưởng đến Dương Dương!”

Tiền Ly Nhi ngừng đầu, đôi mắt long lanh phủ nước nhìn hắn: “Hạo, anh yêu cô ta không? Có yêu không?”

Đường Hạo nhìn cô một hồi, sau đó tay vuốt lên má của cô ta : “Người đàn bà kia... không đáng để anh yêu, thật sự không đáng!”

Ha ha ha... Hắn thật là ngốc nghếch. Một lần, một lần lại thêm một lần tin tưởng cô. Vì cô, hắn không tiếc cãi lại lời ba mẹ. Vì cô, hằng ngày ở trong văn phòng, làm việc đến bật mạng, cũng không ngừng đi xã giao mở rộng quan hệ. Mục đích của hắn là trong một thời gian ngắn tạo nên được thành tích đáng kể cho tập đoàn, có như vậy hội đồng cổ đông mới có thể ngậm miệng, cam tâm tình nguyện nghe theo sự lãnh đạo của hắn.

Thậm chí, hắn đã yêu cầu nhân hiệu áo cười nổi tiếng nhất làm riêng cho cô một bộ váy cưới để chuẩn bị cho hôn lễ.

Kết quả, cô lại dùng kế hạ thuốc mê với hắn, cùng một người đàn ông hạ lưu bỏ trốn. Một lần nữa, cô lại muốn rời bỏ hắn. Bao nhiêu này qua, cô chỉ toàn lừa gạt hắn. Việc này, hắn thực không có cách nào tha thứ được, chỉ muốn bóp chết cô.

Nhưng hắn đã từng thề, dù có chuyện gì xảy ra cũng không làm tổn thương cô nữa. Cho nên, mấy ngày qua, hắn không có trở lại biệt thự. Hắn sợ, một khi đã trở về sẽ không thể khống chế nổi sự tức giận của bản thân, mà phá bỏ lời thề đó.

“VẬY... Anh định để cô ta ở lại biệt thự với thân phận gì?” Tiền Ly Nhi như bị đả kích lớn, cánh môi trở nên trắng bệch.

Đường Hạo nheo đôi mắt lại, lạnh lùng thốt ra hai chữ: “Người hầu!”

“Ý của anh là nói với bên ngoài cô ta là người hầu, hay là, từ giờ trở đi cô ta là người hầu trong biệt thự?” Tiền Ly Nhi vẫn chưa từ bỏ ý định, quyết hỏi cho ra nhẽ, phập phồng chờ đợi câu trả lời của hắn.

“Đương nhiên là một người hầu thật sự!” Hiện tại, hắn tuyệt đối sẽ không yêu cô nữa. Và trong lòng hắn vĩnh viễn sẽ không có người phụ nữ nào đủ tư cách để hắn yêu thích nữa.

Hắn cũng sẽ không nhảm chán đi trả thù cô, bởi vì cô không đáng để hắn phải hao tổn tâm tư.

Nước mắt trên mặt Tiền Ly Nhi biến mất: “Hạo, em hy vọng anh không gạt em, bởi em thật sự rất yêu anh!” Ánh mắt thay đổi, Tiền Ly Nhi nhìn Đường Hạo rồi nói một yêu cầu: “Hạo, em muốn bố trí lại biệt thự chúng ta ở sau này. Nếu không, em cũng chẳng dám bước vào biệt thự của anh đâu!”

Đường Hạo vuốt cằm: “Được, Ly Nhi! Chuyện của công ty còn bẽ bộn, anh không thể cùng giúp việc chuẩn bị hôn lễ được, làm phiền em rồi!”

“Không sao! Dù gì thì em cũng chẳng có việc gì làm, bận rộn chuẩn bị cho hôn lễ của chính mình là điều cực kì hạnh phúc!” Tiền Ly Nhi nhếch miệng cười trông có vẻ đáng yêu và hạnh phúc. Nhưng thật ra, trong nội tâm ác độc thì đang nảy ra một âm mưu quỷ kế.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 219

Tiền Ly Nhi cao ngạo quét mắt nhìn một hàng dài, hơn mười người hầu đứng thẳng tắp, mỉm cười nói: “Tôi nghĩ mọi người đã biết, tôi và Đường Hạo sắp kết hôn. Sau này, tôi sẽ chính thức trở thành nữ chủ nhân của các người. Cho nên, từ hôm nay trở đi tất cả mọi người đều phải nghe theo mệnh lệnh của tôi, đừng có chọc giận tôi, bằng không hậu quả tự gánh lấy. Đừng trách tôi không nhắc nhở mọi người, bây giờ tìm được một công việc là rất khó, hơn nữa lại là công việc có đãi ngộ tốt như ở đây thì còn hơn cả mò kim đáy biển!”

Trong thời buổi khủng hoảng kinh tế toàn cầu hiện nay, mọi người đều biết giúp việc trong Đường gia nhận được đãi ngộ cao nhất.

“Dạ!”

Ngoại trừ vẻ mặt phẫn nộ đang nhìn chằm chằm Tiền Ly Nhi của Tiểu Ngưng, những người còn lại đều lên tiếng đáp lại. Mặc dù mọi người đều chán ghét Tiền Ly Nhi nhưng dưới mái hiên nhà người khác phải biết cúi đầu.

Tiền Ly Nhi nhìn thoáng qua Lục Giai Ngưng, lại cười châm chọc, nói: “Tốt lắm! Những người khác có thể tiếp tục đi làm việc!” Sau đó chỉ vào người không phục, “Cô ở lại!”

“Tiền Ly Nhi, bụng dạ cô thật ác độc! Tại sao lại hãm hại tôi?” Tiểu Ngưng vươn tay bắt lấy người cô ta, bộc lộ toàn bộ nổi tức giận trong lòng.

Bốp...

Một âm thanh nặng nề vang lên, một dấu tay đo đỏ hằn in trên gương mặt của Tiểu Ngưng. Tiểu Ngưng đầu tiên cảm thấy giật mình, buông Tiền Ly Nhi ra, bưng lấy mặt. Sau đó cô định vung tay lên nhưng lại bị gã vệ sĩ đứng sau lưng Tiền Ly Nhi nhanh tay chặn lại, “Không được vô lễ với tiểu thư chúng tôi!”

“Buông tôi ra! Các người đều là người xấu!” Tiểu Ngưng khóc, hét lớn, điên loạn giơ chân đá đập tên vệ sĩ đang ngăn cản cô.

Tiền Ly Nhi giơ tay lên, hung hăng giáng cho Tiểu Ngưng thêm hai cái tát nữa. Sau đó cô ta chỉ vào mặt Tiểu Ngưng, nhả mũi nói: “Cô cho rằng mình có thân phận gì ở đây mà dám vô lễ với nữ chủ nhân như vậy hả? Xem ra, tôi phải dạy dỗ cô thật cẩn thận mới được, bằng không cô lại không biết trời cao đất rộng là gì!”

Bị tát cho đến đầu óc choáng váng, Tiểu Ngưng chỉ cảm thấy hai má bỏng rát, khế run, trong miệng có mùi máu.

Hai tay bị người kia tóm lấy nên chỉ có thể dùng ánh mắt giận dữ nhìn Tiền Ly Nhi. Miệng khế mở ra, một dòng máu đỏ tươi tràn ra, hàm răng nhuộm một tầng máu đỏ, oán hận nhìn Tiền Ly Nhi: “Tiền Ly Nhi, nhất định sẽ có ngày, tôi vạch trần những chuyện cô đã làm với tôi!”

“Tôi đã làm chuyện gì vậy? Tại sao tôi lại không biết nhỉ?” Cô ta nhún vai, về mặt vô tội, cười hỏi: “Lục Giai Ngưng, nếu cô không muốn chịu thêm oan ức nữa thì hãy cúi đầu chịu khó nghe mệnh lệnh của tôi! Còn không thì hậu quả cực kì thê thảm!”

“Tôi sẽ không nghe theo lời cô nữa! Cô chẳng là gì cả! Cái gì tôi cũng không nghe!” Tiểu Ngưng nghiêng răng nghiêng lợi nói. Nữ chủ nhân gì chứ? Đường Hạo đã nói rồi, chính cô mới là chủ nhân của nơi này. Đúng vậy, chính là cô.

Hai mắt Tiểu Ngưng phừng phừng ánh lửa không chịu khuất phục. Chính bản thân cô cũng không hiểu tại sao lúc này cô lại đặc biệt tin tưởng vững chắc vào việc Đường Hạo yêu cô. Chỉ cần cô nói rõ hết thấy mọi chuyện, chắc chắn Đường Hạo sẽ tha thứ cho cô.

Có lẽ đây chính là cảm giác sắp mất đi rồi mới khát khao giữ chặt lại người yêu quý nhất. Lúc biết tin Đường Hạo quyết định sẽ kết hôn với Tiền Ly Nhi, cô mới biết mình nhất định phải đấu tranh dù chỉ là một lần. Vì chính hạnh phúc của bản thân, sống vì bản thân mình và người yêu mình, vì sao lại không cố gắng một lần, cho dù đó chỉ là một tia hy vọng nhỏ nhoi, cô cũng phải tranh thủ nắm giữ.

“Tốt! Cô đã quyết cường đến vậy, tôi cũng không ngại cùng cô chơi đùa!” Tiền Ly Nhi thấp giọng. Trong giọng nói của cô ta không giảm bớt một chút âm tàn, đùa cợt.

Tiền Ly Nhi thanh thoi đi đến chiếc ghế sa lon trong đại sảnh, ngồi xuống, mang theo vẻ cao ngạo như nữ chủ nhân, mỉm cười nói: “Từ hôm nay trở đi, công việc cô phải làm sẽ là hầu hạ tôi”

“Tôi không thể! Tôi sẽ không hầu hạ cô! Cô là gì mà tôi phải nghe lời cô?” Lục Giai Ngưng hét lên như người điên, giãy dụa để thoát khỏi bàn tay tên vệ sĩ áo đen.

“Nếu như cô không hầu hạ tôi, tôi sẽ cho cô cuốn gói ra khỏi nơi này! Cô không phải là muốn gặp Hạo để thanh minh mọi chuyện hay sao? Ha ha ha! Nếu giờ mà bị đuổi, cô sẽ không còn cơ hội mà gặp lại anh ấy nữa!”

“Cô...!” Sự phẫn nộ trong lòng Tiểu Ngưng rõ ràng bị áp chế đi mất vài phần. Không sai, nếu bây giờ cô bị đuổi đi thì sau này việc gặp được hắn sẽ rất gian nan.

“Thế nào? Chúng ta cùng đánh cuộc xem Đường Hạo rốt cuộc là thích ai. Anh ấy sẽ tin lời cô hơn hay lời của tôi hơn?” Tiền Ly Nhi đã đoán trước bộ dạng này của Tiểu Ngưng. Cô ta tự tin bản thân mình đã cảm sẵn chiến thắng.

Ha ha... Đối phó với một người đàn bà ngu ngốc, làm sao cô có thể thua được!

Thấy Tiểu Ngưng không nói, Tiền Ly Nhi tiến thêm một bước, bức bách: “Tốt! Cô đã không đồng ý, vậy thì rút đi! Hiện tại, tôi chính là nữ chủ nhân của biệt thự này, có quyền đuổi đi bất cứ ai mà tôi muốn đuổi!”

“Không!” Lục Giai Ngưng hô lớn, sau đó nhắm mắt lại, khó khăn nói: “Được! Tôi chấp nhận!” Dù sao cũng chỉ là hầu hạ cô ta thôi, quan trọng là bản thân phải ở lại nơi này, cho dù bọn họ có làm gì thì cũng phải chịu.

“Tốt! Bất quá, cô phải ngoan ngoãn cho tôi! Con mắt tôi thích bắt bẻ, cô làm không tốt, tôi dứt khoát sẽ không lưu tình đâu!” Tiền Ly Nhi hướng mắt về phía tên vệ sĩ của mình, ý bảo buông Tiểu Ngưng ra.

Tiền Ly Nhi nhìn Tiểu Ngưng một cái. Cô mới nói có mấy câu thôi người phụ nữ này đã sa vào bẫy. Đúng là đầu óc bả đậu, ngu ngốc! Từ bây giờ cô sẽ bắt đầu đùa bỡn từ từ với cô ta.

Lục Giai Ngưng vuốt vuốt cổ tay bị đau, cũng chẳng muốn nói nhảm nhiều nữa: “Cô nói đi! Tôi phải làm cái gì?” Chỉ cần Đường Hạo xuất hiện, cô lấy được tin tưởng của anh thì cũng chẳng cần phải hầu hạ cô gái này.

Tiểu Ngưng trong lòng lại thầm cầu nguyện: Đường Hạo! Anh nhất định phải tin tưởng em! Hiện tại, em hầu hạ cô ta chẳng khác nào... Đây là ông trời trừng phạt em, trừng phạt vì đã né tránh anh. Xin anh, nhất định phải tin tưởng em!

“Ha ha! Vậy, trước tiên quét dọn, lau chùi toàn bộ nhà cửa cho tôi! Sau đó đem quần áo của tôi xếp vào trong tủ quần áo...” Tiền Ly Nhi chỉ lên cầu thang to rộng, ngồi trên ghế salon, hất hàm ra lệnh!

“Dạ!” Tiểu Ngưng nhà nhật trả lời, đi lên. Điều kiện tiên quyết là phải đem được những chiếc vali đồ kia đi lên cầu thang.

Cô cắn chặt cánh môi, cố kéo từng chiếc vali lên một. Khi lên được trên hành lang tầng hai, tấm lưng mảnh khảnh của cô giống như gãy vụn bởi mấy cái

vali siêu lớn này.

Nhìn Tiểu Ngưng đang cố gắng hết sức chật vật, Tiền Ly Nhi càng cười tươi hơn: “Đừng ròi! Phòng của tôi cũng chính là phòng của anh Hạo, đừng có nhầm lẫn nhé!”

Trái tim Tiểu Ngưng đột nhiên đau xót. Sau chừng nửa phút, cô không nhịn được mà hô hấp trở nên dồn dập, nhưng vẫn cố gắng duy trì bình tĩnh: “Dạ! Tôi đã biết!”

“Biết là được rồi! Bất quá, từ nay về sau không có lệnh của tôi thì không cho phép cô tùy tiện vào phòng anh ấy!” Tiền Ly Nhi nắm chặt tay lại, nghĩ đến việc Tiểu Ngưng và Đường Hạo ở cùng một chỗ thì không kiềm nổi tức giận

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 220

“Cà phê pha thế nào mà khó uống vậy?” Tiền Ly Nhi đem tách cà phê mà chưa uống qua một ngụm hất trực tiếp về phía Tiểu Ngưng.

Tránh không kịp, toàn bộ chất lỏng màu nâu còn bốc hơi nóng dính đầy trên quần áo của Tiểu Ngưng. Trên cổ cô cũng dính một phần, thậm chí là cả trên mặt.

“A...!” Bị bỏng, cô theo bản năng kêu lên một tiếng.

“Aizza! Bị phỏng sao?” Tiền Ly Nhi ra vẻ quan tâm, tiến đến bắt lấy tay Tiểu Ngưng.

“A..!” Tiểu Ngưng lại càng cảm thấy đau thêm, kêu lên, mạnh mẽ thoát khỏi bàn tay Tiền Ly Nhi: “Cám ơn Tiền tiểu thư quan tâm! Tôi không sao!” Nhìn lại bàn tay mình lại có thêm vết bầm, Tiểu Ngưng chỉ có thể cố gắng kiềm chế uất ức trong lòng.

Mấy ngày qua cô đã hiểu rõ một chuyện, cường ngạnh với Tiền Ly Nhi chỉ tổ là cho cô phải chịu càng nhiều khổ sở. Cho nên vừa rồi, trước mắt cô chỉ có thể cúi người, nhẫn nhịn mọi chuyện.

“Không có chuyện gì thì tốt, bằng không ai giặt quần áo của tôi?” Tiền Ly Nhi tiện tay ném một đồng quần áo lên người Tiểu Ngưng.

Tiểu Ngưng ném con giặt trong người, lấy quần áo bẩn bị ném lên người, nhìn xuống cảm giác chán ghét cực độ nói: “Dạ! Tôi sẽ đi giặt ngay đây!”

“Cô nên cẩn thận, đừng có giặt quá mạnh tay! Những thứ này rất đắt, giặt hỏng là cô không đền nổi đâu!” Tiền Ly Nhi hoàn toàn xem mình là bà chủ của nơi này, mỗi ngày đều sai Tiểu Ngưng hết việc này đến việc khác. Cô ta chính là muốn đẩy dọa Tiểu Ngưng.

Ha ha, không đuổi ả đàn bà này đi cũng có chỗ tốt! Ít nhất thì cuộc sống của mình cũng có thêm niềm vui! – Tiền Ly Nhi nghĩ thầm.

Tiểu Ngưng hít một hơi, sau đó thì gạt đầu: “Tôi hiểu!” Nói xong, cô xoay người muốn rời đi. Khi cô đi ra ngoài cửa, thì ở đó đã có một người đàn ông đang đứng. Đó cũng là suốt mấy ngày qua cô khát vọng muốn được gặp.

Tóc hấn so với mấy hôm trước dài thêm một ít, râu dưới cằm cũng chỉ chít thêm. Có thể dễ dàng nhìn ra, mấy ngày rồi hấn không có cạo râu. Điều này hoàn toàn bất đồng với thói quen ngày thường của hấn.

Bất quá, điều đó cũng không làm mất đi một phần anh tuấn nào của hấn. Chỉ là, Tiểu Ngưng không nghĩ đến những chuyện đó, cô chỉ biết hấn hiện đã trở về. Qua mấy ngày, rốt cuộc anh ấy đã trở về rồi!

Lúc này, toàn bộ khổ sở, ủy khuất không thể bộc lộ suốt mấy ngày qua của cô hóa thành nước mắt, tuôn rơi như mưa. Cô không cách nào khống chế được những tiếng nức nở, nghẹn ngào, run run: “Hạo! Anhđã.... trở lại! Mấy ngày qua... em... rất nhớ... anh! Em... em... có rất nhiều... chuyện... muốn... nói... cùng anh!”

Khuôn mặt gầy đi trông thấy của Đường Hạo không chút biểu cảm nhìn vết cà phê còn chưa khô trên quần áo của người phụ nữ trước mặt. Vừa rồi, hấn cũng đã nhìn thấy hết Tiền Ly Nhi khi đề cô như thế nào. Đường Hạo nhìn xuống, tự nói với mình không cần phải cảm thấy đau lòng cho cô. Hấn nhàu mày, chớp mắt lạnh lùng như băng, nói với Tiểu Ngưng: “Cô đi ra ngoài! Làm việc mà cô phải làm đi!”

Đang ngồi trên chiếc ghế sofa nhỏ, Tiền Ly Nhi nghe thấy câu nói của Đường Hạo thì lập tức rũ bỏ cảm giác run sợ trong lòng, cô ta thân mật ngheh đón Đường Hạo: “Hạo! Anh đã trở về rồi sao? Người ta còn tưởng anh đi miền Nam công tác phải mấy ngày nữa, sao lại trở về nhanh vậy?!”

Đường Hạo nhẹ nhàng vuốt cằm mình, cũng không có nhìn qua Tiểu Ngưng, dù chỉ là một cái liếc mắt.

Mặt mũi đầy lệ, Tiểu Ngưng không cam lòng chạy đến trước mắt Đường Hạo, khóc như hoa lê trong mưa: “Hạo! Sự tình không như anh nghĩ đâu! Mọi

chuyện không phải như vậy! Chính là...cái kia...bộ đáng đó...Em không có làm mấy chuyện kia!!”

“Câm miệng! Tôi không muốn nghe!” Đường Hạo đẩy cô sang một bên. Có lẽ bởi vì hấn dùng sức quá mạnh nên Tiểu Ngưng thoáng cái đã bị ngã nhào trên sàn nhà.

Tiểu Ngưng chẳng chút quan tâm đến hai đầu gối bị ngã mà đau nhức, đứng bật dậy trước mặt Đường Hạo: “Hạo! Chẳng nhẽ anh nghĩ rằng em và người đàn ông kia có quan hệ với nhau hay sao? Anh cho rằng em là đầu cơ trục lợi, hám tiền đến mức đi buôn thuốc phiện hay sao? Những thứ kia chính là do....”

“Tôi bảo cô câm miệng lại! Không được nói nữa!” Đường Hạo tức giận, hô lớn như phát điên. Cặp mắt của hấn nhìn chăm chăm vào cô, trong mắt nổi lên những tia máu đỏ vằn: “Cô có phải vẫn chưa cảm thấy mọi chuyện đã quá rõ ràng phải không? Chuyện của cô, cô muốn cho nhiều người nữa biết đúng không? Nếu vậy, tôi không ngại đem cô giao cho cảnh sát, để mặc cho bọn họ xử lý!”

“Hạo! Vì sao anh lại không chịu tin em? Mọi chuyện không phải là như vậy đâu! Hết thấy đều là....”

“Lục Giai Ngưng! Cô không cảm thấy mình rất quá đáng hay sao, hả? Làm sao cô có thể hành động không có chút tự trọng như vậy? Anh Hạo là vị hôn phu của tôi, chúng tôi sắp kết hôn rồi! Tôi không cho phép cô gọi anh ấy là ‘Hạo’ như vậy, càng không cho phép cô tiếp tục dây dưa với anh ấy!” Tiền Ly Nhi ở phía sau ủy khuất khóc lóc, chỉ trích Tiểu Ngưng có những hành vi ‘không đúng’.

Biểu tình khổ sở này giống như Tiểu Ngưng đã là gây ra tội ác tày trời gì đó với cô ta: “Chuyện này tôi sẽ không tha thứ! Hạo, chúng ta sắp kết hôn rồi, anh đã nói không có chút tình cảm dư thừa nào dành cho cô ta, không phải hay sao?” Đôi mắt mọng nước của cô ta nhìn Đường Hạo, nhắc nhở hấn.

“Không phải! Hạo, anh đừng có tin cô ta! Tất cả mọi chuyện đều là âm mưu của cô ta!” Tiểu Ngưng thét lên như kẻ điên, tiếng giải thích đặc biệt bén nhọn.

Đường Hạo nhăn đầu lông mày lại, nghiêm khắc nói: “Lục Giai Ngưng, cô câm miệng lại cho tôi! Yêu cầu cô làm theo những gì vợ tương lai của tôi nói, không được gọi tôi là ‘Hạo’! Tôi là ông chủ của cô, ở đây cô chính là người hầu!”

Những lời này, trước kia Tiểu Ngưng đã nói bao nhiêu lần, cô là người làm ở đây, giờ đây lại được phát ra từ miệng Đường Hạo, cô đau đớn nói: “Anh nói cái gì? Vì sao lại không tin tưởng em? Những chuyện như thế kia em làm sao có thể làm được! Em thật sự không có làm chuyện gì...!”

“Tri nhân tri diện bất tri tâm, có những việc không phải cứ cảm thấy là thật thì có quyền nói nói là sự thật!” Tiền Ly Nhi lại một lần nữa cắt đứt lời nói của Tiểu Ngưng. Cô ta đương nhiên biết nấu một món ăn thì cần phải biết thêm mắm, thêm muối đúng lúc.

“Tiền Ly Nhi, cô câm miệng lại! Mọi chuyện đều là do cô! Cô người đàn bà vô cùng....” Tiểu Ngưng kích động nói. Cô không còn kiểm soát được tiếng nói phát ra từ miệng mình.

“Lục Giai Ngưng, cô không có quyền gọi thẳng tên họ của tôi! Yêu cầu cô gọi tôi bằng Tiền tiểu thư hoặc Thiếu phu nhân!” Tiền Ly Nhi nắm chặt lấy cánh tay Đường Hạo. So với Tiểu Ngưng, cô ta khóc trông còn ủy khuất hơn, không những thế còn thông minh nói thêm vào mấy câu.

“Hạo...cô ta... Tiền Ly Nhi....” Ngón tay Tiểu Ngưng run run chỉ vào Tiền Ly Nhi. Cô muốn vạch trần hết thảy bộ mặt giả dối kia.

“Lục Giai Ngưng! Cô là ai mà dám không biết trên dưới dám gọi thẳng tên chúng ta! Tôi và cô gái này đều là chủ nhân của nơi này! Hãy gọi thiếu gia và thiếu phu nhân, nghe rõ chưa?” Đường Hạo mở lớn mắt, nhưng tuyệt đối không có nhìn Tiểu Ngưng, lạnh lùng thờ ơ nói.

“Không!” Những lời vô tình hấn thốt ra đã đánh tan tất cả hy vọng trong người cô. Cô đau lòng, đau đầu, toàn bộ tế bào toàn thân đều là đau nhức, tất cả các cảm giác khác đều không có.

Trong lòng cảm thấy kinh hãi, nhưng mặt thì vẫn đầy nước mắt, Tiền Ly Nhi chỉ tay ra ngoài cửa lớn, ra lệnh: “Cô bây giờ đi giặt quần áo cho tôi ngay lập tức! Đừng quên đó là bồn phận của người hầu!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 221

Nghe được Tiền Ly Nhi ra lệnh, Tiểu Ngưng chỉ nhìn chăm chăm vào Đường Hạo, run rẩy hỏi: “Đường Hạo! Sao anh....anh thật sự định để cho em giặt quần áo của cô ta sao?” Cô bị phản hồi, đây cũng là câu hỏi cô dùng chút khí lực còn lại, gồng mình lên hỏi hấn.

Đường Hạo cũng không thèm liếc nhìn cô, từ trong túi áo lấy ra một bao thuốc, nhom nhem châm một điếu. Hấn không nói cũng đủ làm cho Tiểu Ngưng thương tâm đến chết.

“Đúng! Đây vốn là công việc của một người hầu!”

Nước mắt trong suốt như hạt trân châu nối tiếp nhau rơi xuống, cô không còn chút sức lực nào để kiên trì nữa, chậm rãi cầm lên quần áo rơi trên sàn nhà.

“Đường Hạo! Vì muốn nhìn thấy anh nên em mới ở lại nơi này! Anh đã không tin em, không nghe em giải thích, em cũng không thể ở đây được nữa rồi!”

Nói xong, cô xoay người, muốn rời đi.

“Cô không được phép bỏ đi! Cô phải ở lại nơi này!” Đường Hạo tiến lên một bước, nháy mắt đã bắt được cô.

“Nếu cô dám bước ra khỏi cánh cổng của biệt thự này, tôi đảm bảo cô sẽ không bao giờ được nhìn thấy Dương Dương nữa!”

“Đường Hạo, để cho cô ấy đi cũng tốt mà...” Tiền Ly Nhi cũng chạy đến ôm lấy cánh tay Đường Hạo. Cô không ngờ đến mức đi ngăn cản hán đâu!

Đường Hạo rút cánh tay mình ra khỏi tay Tiền Ly Nhi, lạnh lùng buông xuống một câu: “Chuyện của tôi còn chưa đến lượt cô quan tâm!”

“Anh...!” Tiền Ly Nhi mở to hai mắt nhìn hán. Cô không thể nào tin được, Đường Hạo lại dùng ngữ điệu này để nói chuyện với mình.

Đường Hạo cũng cảm thấy ngữ khí vừa rồi của mình có hơi quá, nên ôn nhu nói: “Ly Nhi, xin lỗi em, anh bị người phụ nữ này làm cho giận đến điên lên, dọa đến em rồi!”

“Không sao! Bất quá, anh Hạo tức giận vì người phụ nữ này thật không đáng! Cô ta chỉ là kẻ hầu!” Thật sự bị người phụ nữ kia làm cho tức giận, Tiền Ly Nhi trong lòng lại tiếp tục cười thâm đắc ý.

“Ly Nhi, bảo bối, đi nói với nhà bếp, tối hôm nay anh ở đây dùng cơm, làm cho anh vài món thật ngon!”

“Vâng! Anh Hạo!” Tiền Ly Nhi liếc mắt một cái, xác định ánh mắt hán nhìn Lục Giai Ngưng lạnh như băng rồi mới yên tâm rời đi.

Nhìn hán đối xử với người phụ nữ khác ôn nhu đầy đủ, còn đối với mình thì lại lãnh khốc vô cùng. Chuyện này so với chuyện lúc trước càng làm cho thân thể cô kịch liệt run rẩy, đau đớn hơn. Hai mắt cô đắm lệ mộng lung nhìn hán. Vì sao hán không chịu tin tưởng cô một lần? Vì sao mỗi một lần hán không cần đến cô thì đều gây cho cô tổn thương nặng nề?

Chẳng lẽ đây là cách duy nhất để yêu hán hay sao? Nếu là như vậy, cô tình nguyện chưa bao giờ gặp hán.

Khuôn mặt Đường Hạo lạnh như băng, nhìn Tiểu Ngưng, hán nói lại một lần nữa: “Nếu như cô dám bỏ đi....”

“Thì sẽ không bao giờ cho tôi nhìn thấy Dương Dương nữa, đúng không?” Tiểu Ngưng lại tiếp tục nhận thức được lời nói uy hiếp của hán, cô cười nhàn nhạt, đau khổ. Một hơi nói ra: “Tôi ở đây cũng đâu có được nhìn thấy Dương Dương... Vốn dĩ là không được gặp... Dương Dương của tôi... Anh và người nhà của anh đã cùng nhau chia rẽ tôi với con của mình...” Tiểu Ngưng ung dung lên án, nước mắt chạy dọc theo sống mũi hơi vênh rơi xuống: “Không quan trọng, dù sao tôi cũng đã quen với việc không có Dương Dương bên cạnh một thời gian rồi. Anh chẳng uy hiếp được tôi đâu!”

Nhìn cô lung lay như cây sắp đổ, biểu tình giống như không thể chịu thêm bất cứ đả kích nào, Đường Hạo bỗng dưng cảm thấy đau nhức, bối rối. Hán biết cô cũng đang đau lòng.

Nhưng, hán không cho phép bản thân đau lòng vì cô. Hiện tại, tất cả mọi đau khổ này đều là trừng phạt mà cô đáng phải nhận. Ai bảo cô lại một lần nữa rời bỏ hán. Mà cái kế hoạch bỏ trốn này có lẽ đã được cô vạch ra từ rất lâu rồi. Nghĩ đến việc cô đối với hán có tâm cơ sâu, hán không có cách nào không chế được sự tức giận trong lòng, không có cách nào ngăn cản việc hán trừng phạt cô thêm một lần nữa.

Mắt hán neho lại, hán ý trong mắt thì càng lúc càng mãnh liệt, khuôn mặt lại tươi cười lộ ra tia nguy hiểm: “Giỏi lắm, cô đã quen không có Dương Dương rồi ư? Đáng chết! Lục Giai Ngưng, không ngờ cô lại nhẫn tâm khiến tôi không ngờ đến vậy! Theo như lời cô nói, Dương Dương về sau có không khỏe mạnh, vui vẻ hay không cũng chẳng có liên quan gì đến cô, có đúng không? Cho dù sau này nó có bị người khác bắt nạt, hay gặp phải chuyện gì không may... Có phải cô cũng chẳng thêm...” Mấy từ sau cùng, hoàn toàn do hán gằn ra từ hai hàm răng.

Những lời hán nói ra khiến cô nhin không được mà khủng hoảng. Cô lắc đầu thật mạnh: “Không! Người nhà của anh tuyệt đối sẽ không để cho thằng bé bị thương tổn, sẽ không...”

“Cô cứ tin chắc chắn như vậy đi? Một người mẹ nhẫn tâm vứt bỏ con mình mà còn hy vọng vào người khác hay sao?” Đường Hạo nhìn chằm chằm vào đôi má đã trắng bệch của cô, chậm rãi nói.

Tiểu Ngưng rù vai xuống, lui về phía sau hai bước. Buông xuống đôi mắt ừ rừ, suy tư về lời hán nói. Hán nói không có sai, bản thân cô là mẹ của Dương Dương, cô không thể ở bên chăm sóc cho nó thì liệu có ai sẽ chăm sóc nó một cách tốt nhất được.

Đường Hạo phá một làn khói mỏng từ trong miệng ra, tiếp tục nói một câu giống như rút ngòi nổ một quả bom cực lớn ném vào người Tiểu Ngưng: “Cô muốn bỏ đi cũng được thôi! Nhưng chờ tôi và Tiền Ly Nhi kết hôn xong, Dương Dương cũng sẽ chuyển về đây sống cùng chúng tôi. Theo cô, Tiền Ly Nhi sẽ đối xử với con chúng ta như thế nào?”

Tiểu Ngưng không tin nhìn hán: “Đường Hạo... Không cần phải... Anh cũng biết Tiền Ly Nhi đối xử với tôi như thế nào rồi đấy. Anh xem, trên người tôi đều là cà phê nóng do cô ta dội lên...?” Tiểu Ngưng duỗi cánh tay ra, những vết thương còn máu khiến người ta nhìn vào mà cũng thấy ghê mình, “Những điều này đều là do cô ta làm. Đường Hạo, cô ta nhất định sẽ ngược đãi Dương Dương, anh không thể làm như vậy được!”

“Mẹ ruột còn nhẫn tâm, nói gì đến mẹ kế.” Đường Hạo thờ ơ nói.

Nghe được lời của hắn, lại nhìn sắc mặt hắn, Tiểu Ngưng chợt hiểu ra: “Đường Hạo, anh biết rõ Tiền Ly Nhi là hạng người gì, đúng không? Anh biết rõ cô ta chỉ giả bộ thiện lương bên ngoài, vậy tại sao còn muốn kết hôn với cô ta? Anh có biết chính cô ta là người hãm hại em?”

“Nói có sách mách có chứng, nếu không, cô tốt nhất đừng tùy tiện nói lung tung.” Đường Hạo nhăn đầu lông mày lại, ngăn cản cô sắp thốt ra những lời nói kia. Sau đó, hắn lại bổ sung thêm: “Tôi tin Ly Nhi khinh thường những loại chuyện như vậy, mong cô đừng ăn nói bừa bãi, xúc phạm đến cô ấy...”

“Anh tình nguyện tin tưởng cô ta, cũng không tin tưởng em.”

“Chính là do cô. Cô cùng người khác bỏ trốn, buôn bán thuốc phiện. Có thể thấy, mấy ngày trước đó cô đều lừa gạt tôi, để cho tôi hoàn toàn tin tưởng cô, cho cô quyền lợi quản lý hết tất cả người hầu. Sau đó cũng lợi dụng tin nhiệm của tôi, cho tôi uống thuốc ngủ, nhân cơ hội mà bỏ trốn. Đây đều là sự thật, không phải sao? Tôi là thằng ngốc thì mới tiếp tục tin cô!” Nói lại một lượt chuyện đã qua, hắn lại càng thêm thất vọng.

Tiểu Ngưng bị hắn chất vấn đến nghẹn lời, nước mắt rơi đây, nức nở nói: “Em... Lúc sau, em đã muốn quay trở về biệt thự... Em đã không muốn đi nữa rồi... Chính là bị Tiền Ly Nhi làm cho ngất xỉu....”

“Im miệng! Tôi không muốn nghe chuyện này nữa! Nếu cô không muốn Dương Dương sau này bị tổn thương, thì ở lại đây làm người hầu. Suốt đời hầu hạ tôi và Tiền Ly Nhi!” Đường Hạo lớn tiếng nói. Độ lớn đủ vang dội đến từng ngõ ngách trong gian phòng.

“Anh muốn trói buộc em! Anh muốn em suốt đời chịu đựng đau khổ! Anh muốn em không bao giờ được hạnh phúc, đúng không?”

Lúc này, Tiểu Ngưng phảng phất giống như người bị lạc mất linh hồn, thì thào nói.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 222

“Đúng vậy!” Đường Hạo lạnh lùng phun ra hai tiếng ấy. Và hắn biết, hắn đã thành công trong việc giữ cô lại.

“Anh Hạo! Đợi một chút nha!” Đúng lúc này, Tiền Ly Nhi từ bên ngoài bước vào, mỉm cười càng sáng lạn, “Hạo, em đã đi bảo đầu bếp chuẩn bị đồ ăn rồi!”

Trong lúc nói chuyện, hai cánh tay phách đạo của cô ta quấn lấy người Đường Hạo, hôn dán lên hắn, nhìn về phía Tiểu Ngưng khoe khoang quyền sở hữu của mình.

Tiểu Ngưng không muốn nhìn xem một màn đau lòng này. Đôi mắt cô rũ xuống, cố nói bằng giọng bình tĩnh: “Nếu như thiếu gia không còn phân phó chuyện gì khác, tôi đi quét dọn được chứ?” Xác thực, cô rất sợ, sợ Dương Dương bị Đường Hạo kéo đến đây sống, như vậy bảo bối sẽ bị Tiền Ly Nhi ngược đãi mất.

Nếu như có thể đổi lấy được sự lớn lên bình an cho bảo bối, cô tình nguyện... nguyện đem tất cả tương lai, hạnh phúc của mình chôn vùi tại nơi này.

Đúng lúc Tiểu Ngưng xoay người rời đi, Tiền Ly Nhi nở một nụ cười thiên sứ, ngăn trở cô bước đi: “Tiểu Ngưng, cô quên không cầm quần lót của tôi đi sao? Tôi muốn cô giặt sạch, quên rồi ư?”

Tiểu Ngưng hít một hơi, nhịn xuống nước mắt đang tràn trên mi, nhặt lên từng kiện quần áo rơi tứ tung trên sàn nhà, rồi đi ra khỏi phòng.

“Anh Hạo, em giao những việc này cho cô ấy, anh không đau lòng chứ?” Tiền Ly Nhi nháy mắt hỏi, âm lượng không lớn không nhỏ nhưng đủ để người đang ở đi xa kia vẫn có thể nghe được.

Đường Hạo không đếm xỉa nói: “Làm sao có thể, em có quyền bắt cô ta làm bất cứ việc gì mà!”

“Vậy là tốt rồi...” Tiền Ly Nhi nhún vai nói: “Đương nhiên, nếu như anh Hạo không muốn cô ấy phải làm những công việc này thì cứ nói một tiếng, em hiểu mà, dù sao đó cũng là mẹ của Dương Dương. Em sẽ không có ý kiến gì!”

“Chuyện này không quan trọng!”

Bọn họ mỗi người một câu, từng lời nói đều rơi vào tai Tiểu Ngưng, hoàn toàn không sót một chữ. Nhưng thật là kỳ quái, cô không hề cảm thấy đau lòng, phảng phất như thể người mà bọn họ đang nói đến không phải là cô. Có lẽ do lòng cô đã có quá nhiều vết thương, vết thương chồng chất vết thương, một vết thương mới cần bản cũng chẳng còn cảm thấy đau nữa.

Tiểu Ngưng mang theo nụ cười khổ, biến mất ở góc rẽ thang lầu.

.....

Nhìn Đường Hạo từ trong phòng thay quần áo, lấy ra quần áo tắm rửa, Tiền Ly Nhi kiêu mị nói: “Anh Hạo, em giúp anh chuẩn bị nước tắm nhé...”

“Không cần, anh đến thư phòng, còn một số việc cần giải quyết!”

Tiền Ly Nhi đi lên trước, chặn đường đi của hắn: “Anh Hạo, anh vừa mới đi công tác trở về, vẫn là nên thư giãn nghỉ ngơi một chút! Đừng cự tuyệt em có được không?”

Cô đã ở bên hắn sáu năm rồi, sáu năm... hắn chưa từng chạm vào cô. Giờ cô đã được bước vào căn phòng của hắn, cô muốn quan hệ giữa hai người tiến thêm được một bước nữa. Cô muốn được trở thành người đàn bà của hắn.

“Ly Nhi, anh còn phải làm việc...”

“Không! Em... Anh đừng đi làm việc được không? Em muốn anh ôm em!” Tiền Ly Nhi nhào vào lòng hắn, dùng bộ ngực đầy đặn của mình dụ hoặc hắn.

Rất nhiều người đàn ông mê muội cô vì dáng người xinh đẹp này, nhưng vì để giữ vững vị trí thiếu phu nhân của Đường gia, cô một mực phải giữ thân trong sạch, chờ đợi Đường Hạo, khát khao hắn cướp đi tâm thân xử nữ của mình.

Cô đã luôn nghĩ đến việc trở thành một người đàn bà thật sự. Cô khát khao muốn hưởng thụ qua chuyện làm tình của nam nữ.

Đường Hạo nhẹ nhàng đẩy người đang ôm thân mình ra. Hắn vẫn theo thói quen cũ, vỗ nhẹ đầu Tiền Ly Nhi: “Ly Nhi, anh đã nói qua với em rồi! Anh hy vọng hết thảy chuyện này sẽ xảy ra trong đêm tân hôn! Anh đây là tôn trọng em, bảo bối ạ!”

“Anh Hạo...”

“Anh còn có chuyện phải giải quyết, em có thể tìm một ít chuyện mà làm. Nhìn căn phòng này xem muốn sắp xếp như thế nào, đúng không?” Đường Hạo lấy lại tinh thần nói, sau đó xoay người bước ra khỏi phòng.

Tiền Ly Nhi khó hiểu nhìn bóng lưng của hắn. Theo lý thuyết, một người đàn ông bình thường sẽ không thể cự tuyệt cô. Dù sao thì cô cũng là một cô gái rất xinh đẹp, dáng người đủ để sánh với gái Phương Tây, chỉ có tên đàn ông nào bất lực thì mới bỏ qua một mỹ vị như cô.

Chẳng lẽ Đường Hạo thật sự bất lực? Không, không, không, cô lập tức xóa ngay suy nghĩ này. Có lẽ hắn thật sự muốn để dành tất cả cho đêm tân hôn – đêm đầu tiên của hai người.

Đường Hạo tắm rửa thay quần áo xong, rất nhanh bấm một dãy số điện thoại. Điện thoại vừa kết nối, giọng nói của hắn dịu đi rất nhiều: “A lô, hôm nay có ngoan ngoãn nghe lời không? Ăn được gì không?”

“Có, hôm nay con rất nghe lời ông bà nội... Ăn cũng thiệt là nhiều!” Giọng nói của Dương Dương có vẻ yếu ớt, từ trong điện thoại truyền ra.

“Ừ! Nhất định phải ăn nhiều vào, có như vậy thân thể mới nhanh lớn được!”

“Con biết mà! Ba đừng lo lắng cho con. Con chỉ nhớ mẹ, ba cũng không để mẹ đến gặp con!”

“Bây giờ thì không được, đợi một thời gian nữa, ba mang mẹ đến gặp con. Giờ con phải ngoan ngoãn nghe lời, ăn cơm, sau đó có thể cùng ông nội đi đánh bóng chày...”

“Hôm nay con có đánh với ông, cùng ông Chu đánh bóng, ông nội chạy mà cứ một chút lại thở hổn hển, một chút lại thở gấp...” Dương Dương nói chuyện ngày hôm nay, nó không thể quên được tiếng ông nội thở hổn hển.

Nghe được tiếng nói đùa Dương Dương, tảng đá đè trong lòng Đường Hạo mấy hôm nay cũng được dỡ xuống, khiến hắn thoải mái không ít: “Vậy con nên cùng ông nội vận động nhiều một chút, có như vậy ông mới khỏe như con, đúng không?”

“Nhưng mà bà nội sẽ rất đau lòng! Bà cứ ở bên một mực lau mồ hôi cho ông nội, chỉ sợ thân thể của ông bị mệt chết thôi! Ba, con cảm thấy bà cứ lo lắng thái quá, giống như ông nội là một ông lão bảy, tám chục tuổi vậy.....!”

Kế tiếp, Đường Hạo không nói gì, chỉ mỉm cười, nghe con trai mình nói.

Vào ngày Lục Giai Ngưng chúc thuốc mê hắn, Dương Dương bị người ta bắt cóc. Hôm đó, tài xế nhà hắn trở về nói là không đón được Dương Dương, cha của hắn Đường Lập Huân cùng với mẹ hắn vì sợ hắn sẽ lo lắng mà trách cứ, nên không nói rõ cho hắn biết.

Cho đến khi sắc trời đã muộn, phái người đi tìm cũng không tìm được Dương Dương, họ mới cảm giác được tình hình nghiêm trọng mới gọi điện thoại tới cho hắn.

Nhưng hắn lại bị trúng thuốc mê, ngủ say như chết. Trong biệt thự lại không có ai, chỉ khi Lục Phong đến đánh thức hắn, hắn mới tỉnh dậy được.

Lúc đó, hần vừa mới biết con trai mình đang gặp nguy hiểm, lại nhận được điện thoại từ sở cảnh sát. Họ nói Lục Giai Ngưng đang bị tạm giam, chờ hần đến nộp tiền bảo lãnh. Lúc ấy, hần thật sự chỉ muốn để cho người phụ nữ ngốc nghếch đó bị nhốt luôn tại sở cảnh sát cho rồi, suốt đời không bao giờ được thả thì tốt hơn.

Cô thật sự rất đáng giận. Trong lúc hần khản trương lo lắng cho con trai còn đang trong con nguy hiểm thì lại phải bỏ mặc nó mà chạy đến sở cảnh sát bảo lãnh cho cô. Cũng may, cuối cùng Dương Dương cũng được cảnh sát cứu ra bình an. Nếu không, hần nhất định sẽ không bao giờ tha thứ cho người phụ nữ này.

Cô luôn miệng nói yêu Dương Dương. Thật sự yêu Dương Dương mà lại có thể vứt bỏ nó mà ra đi một mình hay sao? Phụ nữ này không phải nhân tâm ở mức bình thường.

Sau khi nói thật, thật là nhiều, Dương Dương đột nhiên đổi đề tài: “Ba, con nghe nói ba sắp kết hôn với Tiền a đi kia phải không ạ?”

“Con nghe tin này ở đâu?” Đường Hạo nhíu mày hỏi.

“Trên TV ạ, ba, trên TV có nói...”

Đường Hạo nắm chặt nắm tay, hần đều có nhắc nhở cha mẹ đừng cho Dương Dương xem tv, làm sao lại phải không chú ý.’Trẻ con không nên nhìn TV. Con bây giờ không cần quan tâm đến chuyện của ba mẹ, chỉ cần biết tự chăm sóc bản thân là đủ...”

.....

“Thiếu phu nhân, đây là quần áo đã giặt sạch sẽ!” Vũ Từ, sắc mặt không chút biểu tình, ngữ điệu vẫn mang vẻ cung kính tất yếu. Bà chưa từng gặp qua cô gái nào lại không biết xấu hổ như vậy, vẫn còn chưa có kết hôn với thiếu gia mà đã bắt tất cả mọi người phải gọi mình bằng ‘thiếu phu nhân’.

“Ừ! Cứ để ở trên giường trước đi!” Tiền Ly Nhi ngồi một bên vuốt tóc, nhìn chiếc nhẫn kim cương lấp lánh trên ngón tay. Đây là tác phẩm của một nhà kim hoàn nổi tiếng, càng nhìn lại càng thấy thích.

“Dạ, thiếu phu nhân! Nếu không còn chuyện gì phân phó, tôi xin phép đi xuống!”

“Đi, đi!” Tiền Ly Nhi ngao mạn, cũng không có nhìn vũ Từ lấy một cái, khoát tay nói ra.

Nhanh chóng, vũ Từ đi ra khỏi phòng ngủ lầu hai.

“A! Đây là... Như thế nào? Vũ Từ, Vũ Từ!” Tiền Ly Nhi cầm chiếc quần nhỏ chính mình vừa xé, bén nhọn hô lên.

“Dạ ! Tôi tới đây! Thiếu phu nhân, có chuyện gì ạ?” Vừa mới rời căn phòng này, vũ Từ lại nhanh chóng trở lại.

Tiền Ly Nhi đem chiếc quần nhỏ có vết rách, ném thẳng vào ngực của vũ Từ: “Bà xem, quần lót của tôi tại sao lại có vết rách thế này, rõ ràng là bị ai đó xé!”

Vũ Từ chán ghét nhìn xuống, dùng tay đem chiếc quần con ở trên người mình lấy ra, đặt ở trên giường: “Cái này.... Tôi làm sao mà biết được! Lúc mang lên, nó không phải vẫn còn lành lặn hay sao?”

Tiền Ly Nhi khoanh hai tay trước ngực, lông mi dựng thẳng lên, cay nghiệt chất vấn: “Vũ Từ, bà như vậy là có ý gì? Bà muốn nói những thứ này là do tôi tự xé rách, sau đó vu oan cho bà?”

“Không! Không! Không! Thiếu phu nhân đừng hiểu lầm, tôi không có ý này!” Vũ Từ ngay lập tức thanh minh.

“Tôi xem bà chính là có ý này! Hừ, những quần áo này là do ai giặt?” Tiền Ly Nhi biết rõ còn có hỏi, những quần áo này đều là do cô ta sai Tiểu Ngưng đi giặt.

Vũ Từ lắc đầu, thảm thán. Bà cảm giác được Tiền Ly Nhi đang muốn gây khó dễ cho Tiểu Ngưng, nhưng bà cũng đang trong hoàn cảnh bỏ tất qua sông, đến bản thân mình còn khó bảo toàn, chỉ có thăm cầu phúc cho Tiểu Ngưng thôi!

“Vậy thì ai? Mau gọi người giặt quần áo của tôi lên đây!”

Vũ Từ bất động, đứng yên ở đó.

Tiền Ly Nhi trừng lớn hai mắt, hỏn hển hô to: “Bà bị choáng đấy à? Tôi bảo bà đi gọi người giặt quần áo của tôi đến đây, bằng không chút nội y đắt tiền này của tôi các người không đền nổi đâu!”

Vũ Từ không gánh nổi cơn tức của Tiền Ly Nhi, chỉ có thể xoay người đi gọi người giặt quần áo tới.

Không lâu sau, Tiểu Ngưng thân thể mảnh khảnh lại đứng trong căn phòng ngủ của chủ đó: “Thiếu phu nhân, quần áo bị làm sao ạ?” Cô làm việc luôn luôn cẩn thận, trên thực tế vốn là không có chuyện hư hỏng gì.

“Hóa ra chính là cô, mẹ ruột của tiểu thiếu gia của nhà họ Đường! Tôi cũng nghĩ là không phải ai cũng có gan làm hồng quần áo của tôi!”

“Tôi chỉ giặt, không có làm hồng!” Tiểu Ngưng hếch má lên, cô biết rõ hết thảy đều do cô ta đang muốn gây khó dễ cho mình.

“Được, vậy là cô muốn nói tôi tự mình xé chúng? Giỏi lắm, để xem hôm nay cô có bao nhiêu cái miệng mà dám nói láo như vậy?” Bàn tay cô ta vung lên nhằm thẳng gò má Tiểu Ngưng định đánh tời.

‘Bốp’ một tiếng.

Tiếng bạt tai thanh thúy vang lên, bất quá, tiếng vang của cái bạt tai đó không phải rơi trên mặt Tiểu Ngưng mà là... Tiểu Ngưng giáng một cái tát thật mạnh lên mặt Tiền Ly Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 223

Tiền Ly Nhi không dám tin mở to hai mắt, một tay vuốt gò má tê tê, một tay chỉ vào Tiểu Ngưng lại nói lớn: “Cô... một con hầu mà cũng dám đánh tôi?”

“Đánh cô thì sao, tôi là vì con trai tôi nên không thể không ở chỗ này, tôi không sợ cô đâu. Một cái tát này là tôi muốn đánh cô lâu rồi! Đừng nói tôi cho cô một cái tát, cho dù có đánh nát mặt cô ra, cũng không thể giải mỗi hận trong lòng của tôi đâu.” Tiểu Ngưng nổi giận, cảm nhận được tức khí đang làm toàn thân cô run rẩy. Lúc đánh Tiền Ly Nhi xong, cô mới biết bản thân mình cũng có thể lợi hại như vậy.

“Cô Lục Giai Ngưng, chuyện hôm nay tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu! Vú , Vú, mau tới đây!” Tiền Ly Nhi gọi to vú nuôi của mình, lệ trong mắt tràn đầy cừu hận.

Rất nhanh, vú nuôi của Tiền Ly Nhi đã đến trước mặt cô ta: “Tiểu thư, cô làm sao vậy, tại sao mặt lại sưng hồng lên thế này?”

“Vú, vú mau bắt cô ta lại cho tôi! Dạy dỗ cho thật từ tế vào, cô ta dám đánh tôi!” Tiền Ly Nhi chỉ vào Tiểu Ngưng đứng bên cạnh cửa, lớn tiếng ra lệnh.

Bảo mẫu của Tiền Ly Nhi như là hộ pháp, chỉ bằng một tay đã khống chế được Tiểu Ngưng: “Đồ đệ tiện không biết xấu hổ này, dám đánh tiểu thư nhà chúng ta, hôm nay nhất định phải cho cô một bài học nhớ đời!”

Bàn tay mũm mĩm đang định đánh xuống mặt Tiểu Ngưng thì...

“Vú, không cần phải đánh! Đừng lưu lại bất cứ dấu vết nào trên người cô ta!” Tiền Ly Nhi kéo lấy cánh tay của vú nuôi, ngăn cản.

“Vậy dùng kim! Thử kim châm xem!” Vú nuôi nhăn tâm, não hoạt động rất nhanh đã nghĩ ngay ra cách hành hạ khác.

“Được! Tôi đi lấy!” Có rất nhiều thứ bọn họ đã chuẩn bị sẵn.

Tiểu Ngưng kịch liệt giãy dụa, cô biết Tiền Ly Nhi lòng dạ ác độc, cố ý làm khó dễ mình, nhưng là chưa bao giờ nghĩ cô ta lại độc ác đến mức độ này, “Các người buông tôi ra, các người không có quyền đánh tôi.”

“Không có? Người đàn bà đệ tiện không biết xấu hổ này, lát nữa thôi, cô biết chúng tôi có quyền hay không!” Vú nuôi của Tiền Ly Nhi là một phụ nữ trung niên hung ác, tâm ngoan thủ đoạn, đang hưng phấn nắm chặt Tiểu Ngưng.

Trong tay cầm vài gốc nhĩ châm nhỏ, Tiền Ly Nhi đi đến bên người Tiểu Ngưng cùng vú nuôi, mỉm cười đầy hung ác cùng vui vẻ, khoái hoạt nói. “Vú , châm châm đến rồi đây! Ha ha, vú giữ chặt cô ta cho tôi, tôi châm cho cô ta vài cái!”

“Đâm vào mông, sau đó là lưng! Á đàn bà này không phải là dùng mông mình để quyến rũ đàn ông hay sao? Đem mông cô ta châm thành cái tổ ong, để xem cô ta còn mê hoặc được ai không nào?” Bà vú hưng phấn nói, sau đó đem thân thể Tiểu Ngưng cuộn lại, lưng hướng về phía trần nhà.

“Các người buông tôi ra! Các người làm như vậy là vi phạm pháp luật!” Tiểu Ngưng giống như rắn nước vùng vẫy thoát khỏi tay người thợ săn. Cô liều mạng chống cự, thân thể không ngừng vận vẹo như rắn, có lẽ do đạo hạnh thợ săn quá cao, sức lực quá mạnh cho nên con rắn không thể nào thoát khỏi. Tiểu Ngưng cho dù làm thế nào cũng không thể thoát khỏi tay của bà vú kia.

Tiền Ly Nhi siết chặt cây kim châm dài trong tay, không nương tay chút nào, hưng hăng đâm tới mông của Tiểu Ngưng. Chỉ thấy lúc kim đâm qua lớp vải của quần, cô ta mỉm cười khoái trá nhìn mặt Tiểu Ngưng bị hõm sâu xuống, chân kịch liệt run rẩy.

“.....A.....Các người....thả tôi ra.....A.....” Cảm giác đau đến tận tim làm cho Tiểu Ngưng giãy dụa dữ dội, ngược lại chỉ nhận được những tiếng cười lạnh lùng của hai người kia, lập tức đau đớn gào thét lên thành tiếng.

Loại đau đớn này giống như lấy đi tất cả mọi cảm quan trên người cô, ngay cả khóc cũng không khóc nổi.

Lúc này, nhìn người phụ nữ đang bị ngược đãi, Tiền Ly Nhi lại cảm thấy sự sung sướng trước nay chưa từng có, giống như người nghiện sau cơn đói thuốc dài mới có được thuốc để tiêu tan: “Biết đau rồi phải không? Hay là vẫn chưa biết? Châm thêm vài cái nhé!” Nói xong, cô ta rút chiếc kim châm dài vẫn còn dính đầy máu ra, ác độc đâm tiếp xuống. Cô ta cứ làm động tác đó vài lần, càng làm trên mặt càng biểu lộ sự hưng phấn thỏa mãn.

“Ư...ư...ư...” Bị đâm vài lần, Tiểu Ngưng đã không còn cảm giác gì nữa. Không giãy dụa, không kêu cứu, tiếng kêu thét cũng không có, chỉ còn những tiếng rên đau đớn dần dần suy yếu, không còn chút sức lực.

Giương mặt nhỏ trắng bệch đầy mồ hôi, lông mày nhú chặt, cánh môi không ngừng run lên, lúc này cô mới biết bản thân mình có bao nhiêu đau khổ, và còn phải chịu đựng bao nhiêu loại thống khổ nữa...

“Dừng tay lại!” Được vú Từ báo cho biết, Lục Phong đã văng cửa phòng ngủ, hùng hổ đỡ lấy Tiểu Ngưng, ném bà vú kia sang một bên.

“Ai...ui...” Bà vú bị đập đầu vào tường kêu thảm một tiếng đau đớn, từ mặt đất ngồi dậy, nhìn cô chủ của mình ai oán: “Tiểu Tiền, cô xem người này...”

Tiền Ly Nhi nhanh tay giấu đi thứ vũ khí nhỏ bé ở trong tay mình, ngạo mạn nhìn người đàn ông khoảng bốn, năm chục tuổi mặc áo đen trước mắt: “Lục Phong, anh thật to gan, dám tự tiện xông vào phòng ngủ của chủ?”

Lục Phong nhăn đầu lông mày lại nhìn nữ chủ nhân tạm thời, sau đó mím môi ôm lấy Tiểu Ngưng đang hấp hối trên mặt đất, nói: “Tuy tiểu thư là nữ chủ nhân mới, nhưng cũng không có quyền ngược đãi người hầu. Ở Đường gia không có quy định này! Tiền tiểu thư, nếu thiếu gia biết cô làm những chuyện này chắc chắn cậu ấy cũng không đồng ý để cô tiếp tục xử phạt theo kiểu này đâu!”

“Cậu... Cậu chỉ là một kẻ bảo vệ theo chân mà cũng dám nói với cô chủ như vậy à? Tôi sẽ nói lại chuyện này với Đường thiếu gia, để anh ấy đuổi việc cậu!” Bà vú kia đứng lên nói lớn.

Lục Phong trừng mắt nhìn bà vú. Bà vú kia lập tức không dám lên tiếng.

Mặt Tiền Ly Nhi không đổi sắc, mỉm cười, sau đó tỏ vẻ không hiểu nói: “Anh Phong à! Có phải anh đã hiểu lầm tôi rồi? Tôi đâu có khi dễ cô ta. Mới vừa rồi chính cô ta ra tay đánh tôi, sau đó thì ngã nhào trên mặt đất đó chứ!” Tiền Ly Nhi chỉ chỉ vào chính gò má đang hồng lên của mình cho Lục Phong nhìn, “Anh xem, đây chính là chứng cứ xác thực cô ta vừa đánh tôi đấy!”

Lục Phong nhìn thoáng qua, không nói một lời, ôm Tiểu Ngưng rời đi.

Hai hàng nước mắt lã lã rơi xuống từ hốc mắt của Tiểu Ngưng, vài sợi tóc rối loạn trước mặt, cô chớp chớp mở mắt ra nhìn: “Anh Phong, cảm ơn anh, em không sao! Cứ để mặc em đi!”

Cô giãy dụa muốn xuống, Lục Phong đành buông cô ra: “Tiểu Ngưng, tôi thấy trước mắt cô không nên gây chuyện với cô ta, nhịn vẫn hơn là...” Lục Phong muốn nói lại thôi, câu nói tiếp theo nuốt trở lại trong bụng.

Tiểu Ngưng cúi đầu xuống, nước mắt rơi không ngừng, nhỏ từng giọt xuống mặt đất, “Ừ! Từ nay về sau em sẽ nhịn...” Vì Dương Dương, vì bản thân mình, không nên ngốc nghếch hồ đồ để cho cô ta có cớ mà đánh, phải biết nhẫn nại, ở trong này liệu có ai sẽ giúp cô đây?

“Từ nay về sau, tôi sẽ quan sát kỹ cô ta, tận lực không để cho cô ta khi dễ cô đâu!”

“Cảm ơn anh, Lục Phong!” Tiểu Ngưng dùng hết sức hành lễ cảm ơn: “Em còn phải làm việc, nên đi trước đây!”

Tiểu Ngưng lau nước mắt rồi bỏ đi.

Càng muốn nước mắt không rơi thì nó lại rơi càng nhiều, nội tâm của cô không ngừng dâng lên cảm xúc chua xót cuộn cuộn.

Cô không cam lòng nhìn lên bầu trời, muốn biết mình còn phải chịu bao nhiêu đau khổ, bao nhiêu tổn thương. Ông trời à! Chẳng lẽ ông cho con đến thế giới này chỉ để cho người ta khi dễ, vũ nhục hay sao?

Tiểu Ngưng bịt chặt miệng lại. Những tiếng nức nở, bi thương nghẹn ngào truyền ra từ những khe hở bàn tay, nước mắt chạy ra không ngừng: “Dương Dương à! Con phải nhanh lớn lên, mau chóng trưởng thành, có như vậy mẹ mới giải thoát được! Lần này, quả thực mẹ thật sự không chống đỡ nổi!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 224

Đường Hạo mặt không cảm xúc đi tới phòng ngủ. Bất cứ cô gái nào, cho dù không làm chuyện xấu nhưng nhìn thấy dáng vẻ uy nghiêm này của hắn cũng

tránh không được mà run lên sợ hãi. Tiền Ly Nhi cố giữ vẻ bình tĩnh của bản thân bước về phía trước, giọng nói nhu thuận cất lên dò hỏi: “Anh Hạo, sao hôm nay lại trở về sớm như vậy?”

“Ừ, sợ em ở trong biệt thự sẽ không có ai trò chuyện, không có việc gì làm!” Đường Hạo rất tự nhiên nói, theo nét mặt không nhìn ra được một chút tâm tình của hắn.

Nhưng lời này vào tai Tiền Ly Nhi thì cô ta lại cảm thấy hắn ta có chuyện gì đó. Chẳng lẽ hắn biết chuyện cô khi để Lục Giai Ngưng sao?

Cô ta trong lòng tự hỏi vài giây đồng hồ sau đó mới tỏ cáo với hắn: “Anh Hạo, anh xem mặt người ta này!” Nước mắt cô ta rơi lã chã, chỉ vào gò má mình.

Đường Hạo đưa tay lên, vuốt ve hai má của cô ta: “Làm sao vậy? Định khoe đồ trang điểm mới mua sao?”

“Không phải! Anh không thấy mặt người ta đỏ hồng lên hay sao....” Lúc này, nước mắt trên mặt cô ta càng lúc càng nhiều.

Đường Hạo chau mày, chăm chú nhìn: “Có thấy, rất đẹp, hàng mới ra có loại hồng tươi như thế này sao?”

“Không phải! Là Lục Giai Ngưng làm đó!” Tiền Ly Nhi dùng sức lắc đầu, lớn tiếng kêu lên cả tên họ của Tiểu Ngưng, “Anh Hạo, là Lục Giai Ngưng đánh em! Chưa từng có người nào đánh em cả, thế mà cô ta lại dám đánh em.”

“Cô ấy vì sao lại đánh em?” Đường Hạo tựa hồ không quan tâm đến chuyện cô ta bị đánh, chỉ quan tâm đến cô ta vì sao lại bị đánh.

Tiền Ly Nhi co lại thút tha thút thít, một hồi sau mới nhỏ giọng đáp, giống như bị uy khuất rất lớn nói: “Cô ấy giặt làm hồng quần áo của em. Sau đó, em gọi cô ấy lên và nói rằng lần sau giặt thì cẩn thận một chút. Kết quả, cô ấy lại không nghe, bước lên giáng cho em một cái tát!”

“Sau đó thì sao?” Hắn nheo mắt lại hỏi.

Tiền Ly Nhi đang khóc nghe hắn hỏi thì nước mắt ngừng rơi, hỏi lại: “Cái gì sau đó?”

“Sau khi cô ấy đánh em, em xử trí cô ấy thế nào?” Đường Hạo vô cảm nói, đôi mắt chìm ung xuất hiện những tia lạnh ý.

Tiền Ly Nhi lui về phía sau vài bước, chau đôi mi thanh tú lại: “Hạo, em cảm giác được anh không hề quan tâm đến em, người mà anh đang quan tâm là Lục Giai Ngưng, đúng không? Anh có phải là đang lo lắng sợ em hại cô ấy? Muốn trách em đi gây chuyện với cô ấy, đúng không?”

Đường Hạo thông dong nhếch lông mày lên, khóe miệng đồng thời câu dẫn lên nụ cười âm áp: “Ly Nhi, em nói cái gì vậy? Anh làm sao có thể không quan tâm đến em được? Chẳng lẽ em quên rồi sao? Người anh muốn lấy là em. Hiện tại tất cả mọi người ở Đài Loan này đều biết Đường Hạo anh muốn cưới vợ là thiên kim của tập đoàn Tiền thị, em còn hoài nghi cái gì? Hoài nghi anh đối với em có ý đồ khác hay không sao?”

Đường Hạo chỉ tùy tiện nói vài câu dễ ngọt lại khiến Tiền Ly Nhi choáng váng, nước mắt vẫn rơi nhưng không không chế nổi mà mỉm cười: “Chính là. ... Có thể là do nét mặt vừa rồi của anh rất dọa người, giống như là muốn ăn thịt em không bằng!”

Đường Hạo nhẹ vỗ về gò má Ly Nhi, quan tâm nói: “Như như lời em nói, em chính là thiên kim đại tiểu thư, từ nhỏ luôn được cưng chiều yêu thương, anh biết rõ điều này! Vậy... sau khi cô ta đánh em, em xử trí cô ta như thế nào, có trừng phạt thích đáng hay không?”

Tiền Ly Nhi lau nước mắt trên mặt, ôn nhu thiện lương nói: “Nói có thì có, em nghĩ bản thân mình không cần phải đi chấp nhặt một người hầu! Nói đi nói lại, bất kể như thế nào, cô ấy cũng là mẹ Dương Dương, dù cho em mất hứng thế nào, tức giận như thế nào, cũng muốn chờ sau khi anh trở về rồi nói. Hạo, em nghe lời của anh, anh nói em hãy nhẫn xuống, em đây sẽ nắm lửa giận mà nhẫn xuống cho đến cùng!”

Đường Hạo nhìn cô ta một hồi lâu, sau đó cho một cái ánh mắt tán thưởng. “Ly Nhi, em thực sự có một phong cách quý phái, cô gái như em có người đàn ông nào mà không thích?”

“Anh Hạo.” Tiền Ly Nhi then thùng, nhào vào trong ngực của hắn.

“Từ nay về sau chịu ủy khuất cái gì, cô ta lại khi dễ em, em đều nói với anh, anh sẽ thay em trút đi cơn tức này! Ly Nhi, anh không muốn em mất đi phong cách của một cô gái con nhà gia giáo, cũng không muốn em mất đi vẻ đáng yêu này! Nếu như em trở thành một người đàn bà chanh chua, lúc đó chắc anh chẳng muốn nhìn đến nữa!”

Trái tim Tiền Ly Nhi xiết chặt, lập tức lắc đầu chối bỏ nói: “Anh Hạo, anh yên tâm đi, em sẽ không thế đâu! “

“Vậy là tốt rồi.” Đường Hạo yên tâm cười, sau đó lớn tiếng ra lệnh: “Quần gia, gọi Lục Giai Ngưng ra đại sảnh, tôi có chuyện muốn hỏi cô ta”

“Dạ, thiếu gia!” Quần gia đứng trước cửa phòng, cúi đầu sau đó xoay người rời đi.

“Tiểu Ngưng, thiếu gia nói cô đến đại sảnh ngay, có chuyện muốn hỏi cô!” Vũ Từ đi vào phòng giặt quần áo, nói với người đang giặt đồ.

“Tìm cháu, tìm cháu có lời gì muốn nói?” . . . Tiểu Ngưng tiểu tụy nghĩ mãi mà không rõ. Hắn muốn nhìn cô bị Tiền Ly Nhi đánh thế thảm như thế nào sao? Nếu là như vậy, cô cảm thấy một chút cũng không cần thiết.

Bởi vì cô cùng hẳn một chút quan hệ đều không có, cô cũng không cần nhìn xem hẳn có để ý đến cô hay không.

“Không biết! Thiếu gia chỉ nói là cô qua đó!” Vũ Từ đau lòng nhìn cô gái trẻ trước mắt. Thật không hiểu, bọn họ một hồi giống như một cặp vợ chồng mới cưới, thân thân mật mật làm những người làm ở đây đều rất hâm mộ. Một hồi lại trở nên thật lạ lẫm, tựa hồ như thâm cừ đại hận ngày càng nhiều. Bà làm sao mà không hiểu, bảo bà như thế nào nói cho Tiểu Ngưng biết đây? Thiếu gia là muốn trách cứ cô ấy, mới bảo đi đến đại sảnh.

Không muốn phải nhìn thấy Đường Hạo nữa, Tiểu Ngưng bắt tay vào làm tiếp những công việc đang làm dở, nhếch môi mòng lên, mặt không biểu tình nói: “Vũ Từ, bà cứ đi nói với anh ta, cháu hiện tại còn phải làm việc, đi không được!”

Vũ Từ khó xử thờ dài, kéo lấy cánh tay Tiểu Ngưng “Tiểu Ngưng, cô đây không phải là muốn khó tôi hay sao? Thiếu gia muốn cô đi thi cô nhất định phải đi!” Nếu không đi, chỉ trong chốc lát con tức càng lớn, chỉ tổ càng làm hại đến cô gái trẻ này thôi.

Nghe xong vũ Từ nói Tiểu Ngưng lại trừng mắt nhìn, tùy tiện lau khô tay trên tạp dề. “Dạ, cháu đi ngay!” Đi ra khỏi phòng giặt quần áo, xuyên qua hành lang dài sạch sẽ, bóng loáng, Tiểu Ngưng lại lại một lần nữa đi vào căn phòng mà cô không muốn bước chân vào nhất.

Bên ngoài ánh mặt trời chói mắt làm cho Tiểu Ngưng mới vừa tiến vào trong phòng không thể thích ứng, trước mắt tối như mực...

Vài giây sau, tầm mắt của cô mới chậm rãi xuất hiện hình một hình ảnh. Chỉ thấy trên ghế salon lớn là Đường Hạo cùng Tiền Ly Nhi đang ngồi. Đường Hạo đang dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn cô, mà Tiền Ly Nhi ngồi ở bên cạnh của hẳn, nức nở lau nước mắt.

Biểu lộ của hai người bọn họ làm cho Tiểu Ngưng cảm thấy kỳ quái. Có ý gì? Bọn họ không phải muốn thấy cô bị họ tra tấn có thảm đến thế nào hay sao? Nhìn cô thế thảm như thế này, bọn họ đáng ra phải lộ ra bao nhiêu vui mừng mới đúng chứ?

Trong lúc cô còn đang suy nghĩ thì trong đại sảnh đã truyền đến một giọng nói chất vấn lãnh khốc: “Lục Giai Ngưng, hôm nay cô dám ra tay đánh vị hôn thê của tôi sao?”

Tiểu Ngưng kinh hoàng, hiểu rõ mọi chuyện rồi mở to mắt nhìn hẳn. Toàn thân cô chấn động, lạnh lẽo như băng. Thì ra, hẳn gọi cô đến đây không phải là để chế giễu cô, lại càng không phải là quan tâm đến cô, mà là để chất vấn cô, vì Tiền Ly Nhi.

Tiểu Ngưng siết chặt bàn tay lại, sau vài giây cô chậm rãi gật đầu, nhịn xuống đau lòng nói: “Đúng vậy, tôi đã đánh vị hôn thê của anh...”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 225

Đường Hạo từ trên ghế salon đứng lên, hùng hổ đi về phía cô: “Chỉ là một người hầu, cô ở nơi nào mà dám có dũng khí đi đánh nữ chủ nhân của mình? Nói cho tôi nghe!”

Tiểu Ngưng giương gò má lên, nhìn hẳn nói, “Cho dù là chỉ là một người hầu, tôi cũng có nhân cách của mình! Dựa vào cái gì vô duyên vô cớ mà lại bị các người đánh?” Chỉ sợ cô là nữ hầu bị thảm nhất trên đời này rồi. Bất luận chủ nhân đối đãi với cô như thế nào, bọn họ cũng không có quyền chà đạp lên tự trọng của cô. Nhưng mà hiện này, điều duy nhất cô có thể làm là chịu đựng, vĩnh viễn nhẫn nại, vĩnh viễn chịu đựng tổn thương, đau khổ.

“Ha ha, Lục Giai Ngưng, giờ cô trở nên ngốc nhưng lại rất lợi hại! Bất kể nói thế nào thì cô đánh người là không đúng!” Đường Hạo thấp giọng nói, ngữ khí không nặng nhưng là đối Tiểu Ngưng lực sát thương lại không nhỏ.

“Tôi là bị các người đánh là đáng đời tôi lắm hay sao?” Tiểu Ngưng cười khổ hỏi, tay nắm chặt lại vô lực buông ra.

“Vấn đề là cô đã đánh người, không phải người khác đánh cô!” Đường Hạo uốn nắn sai lầm của cô, sau đó rất nghiêm khắc nói: “Bây giờ, cô phải xin lỗi vị hôn thê của tôi, và hứa từ nay về sau sẽ không làm như thế!”

Tiểu Ngưng nhếch môi nhìn hẳn, dùng ánh mắt tràn ngập ai oán chất vấn hẳn. Buồn cười, bi ai cỡ nào, cô là người bị đánh, lại thành kẻ đánh người, là sao đây?

“Cô còn có điều gì không phục, cô đánh người là sự thật, cô nên xin lỗi!” Đường Hạo hai tay đặt vào trong túi quần, nghiêm khắc ra lệnh cho cô. Nét mặt của hẳn là không có tức giận, không có thiên vị. Tất cả đều là lẽ đương nhiên, cách làm của hẳn đều là đối với mọi người ai cũng vậy.

Hắn, không tin cô.

Hắn, chỉ quan tâm vị hôn thê của hẳn.

Hắn, lúc này đây đâm một nhát đau nhức vào trong lòng của cô. Trái tim đã sớm máu chảy đầm đìa, đã không biết thống khổ như thế nào.

Nhẫn, nhẫn nại là vì làm cho mình ít bị thương tổn đi, nhẫn nại chính là vũ khí duy nhất có thể bảo vệ tự mình.

Nhẫn, cũng là cô phải chấp nhận số mệnh. Cô không nên ôm bất cứ hy vọng nào với hấn.

Nhẫn, vì Dương Dương, hãy nhẫn nại! Cô là một người mẹ thất bại, vô phương vô cách bảo vệ con của mình.

Tiểu Ngưng chậm rãi cúi đầu, lướt qua Đường Hạo, lưng thẳng tắp đi về phía cô gái đang ngồi ở trên ghế sa lon. “Thiếu phu nhân, tôi sai rồi, là tôi đã có hành vi không đúng với cô! Xin cô đại nhân đại lượng, đừng chấp nhặt với một người làm như tôi!”

Mặc dù chỉ là vài câu lại đơn giản, những lời này mà nói... chỉ cần theo trong cổ họng của cô phát ra là tốt rồi. Nhưng chính bản thân cô lại phải dùng tất cả khí lực để thốt ra được.

Cô sẽ không nói chuyện Tiền Ly Nhi dùng kim đâm cô. Nói ra thì liệu lại có ai sẽ thương tiếc cho cô, sẽ cho cô một sự công bằng? Không ai, cô chỉ có thể tự mình liếm láp miệng vết thương của chính mình.

Tiền Ly Nhi lau nước mắt, rất rộng lượng nói: “Lần này coi như xong, từ nay về sau cô chú ý là tốt rồi! Ngưng à, hi vọng từ nay về sau cô đừng có địch ý với tôi, được không?”

Địch ý? Trong lòng Tiểu Ngưng châm chọc cười khỏ, Tiền Ly Nhi này quả là một cao thủ về diễn xuất. “Tôi không dám, cũng sẽ không có. Từ nay về sau, khi làm việc tôi sẽ rất chú ý! Nếu như thiếu phu nhân, thiếu gia cảm thấy tôi làm việc không có thuận mắt, giặt quần áo không đến nơi đến chốn, như vậy, tôi có thể làm công việc khác cũng không sao.”

“Sẽ không đâu! Mặc dù mấy bộ nội y đó tôi rất thích, nhưng là... tôi cảm thấy cô giặt quần áo rất sạch sẽ! Chỉ cần từ nay về sau chú ý hơn là được rồi!” Tiền Ly Nhi lập tức nói ra, cô chính là muốn làm cho con tiện nhân này giặt quần áo cho mình. Hừ, khiến cho người phụ nữ này chuyên môn đi giặt quần lót cho cô!

“Anh nghĩ hay là như vậy, để cho cô ta đi quét sạch sân nhỏ, quản lý mặt cỏ, không cho cô ta làm việc liên quan đến phòng ở! Anh không muốn cô ta làm em tức giận thêm lần nào nữa!” Đường Hạo ngồi ở bên người Tiền Ly Nhi, sùng nịnh nói với cô ta.

“Anh Hạo. Em thấy hay là.”

“Công việc quét dọn sạch sẽ là cực khổ nhất, ai bảo cô vô lễ với thiếu phu nhân tương lai! Cái này xem như là trừng phạt!” Đường Hạo cắt đứt lời mà Tiền Ly Nhi định nói, ngao mạn ra phán quyết với Tiểu Ngưng. “Còn nữa, từ nay về sau không cho phép cô một mình tiến vào phòng ở này! Trong lúc này, đây không phải là nơi cô dễ dàng ra vào, nhớ chưa?”

“Dạ!” Đã không hề cảm giác, Tiểu Ngưng chỉ là nghe theo của lời hấn, cũng không có phân tích xem công việc này có thoải mái một chút, hay là quá nặng một chút. “Xin hỏi thiếu gia cùng thiếu phu nhân còn có chuyện gì phân phó không ạ?”

“Không có! Cô đi xuống đi!” Đường Hạo nhìn cô một cái, lập tức đưa ánh mắt chuyển đi, trong hai mắt thoáng qua có phức tạp cùng. đau lòng.

Tiểu Ngưng gật đầu một cách máy móc, xoay người muốn rời đi cái đại sảnh làm cho cô vừa quen thuộc, vừa lạ lẫm này.

Đột nhiên, Tiểu Ngưng lại cảm giác trước mắt tối sầm, thân thể chệch choạng bước đi, từ từ muốn ngã xuống mặt đất.

“Ngưng.” Đường Hạo nhanh tay tiến lên, ôm lấy thân thể lão đảo muốn ngã của cô.

Cái móng bị đau của cô chạm vào người hấn. Một cơn đau buốt dâng lên khiến cô tỉnh táo trở lại: “Thiếu gia, còn chuyện gì sao?”. Tiểu Ngưng vội đẩy hấn ra, tựa hồ như thân thể của hấn chứa đầy vi khuẩn lây bệnh, “Tôi xin phép đi trước!”

Đường Hạo nhìn cánh tay trống trơn của mình, rồi lại nhìn theo bóng lưng cô rời đi, hai con ngươi xuất hiện một tia ảo não. Bất quá, hấn đã rất nhanh không chế những cảm xúc này.

“Anh Hạo, có phải anh đã yêu thương cô ấy không? Nếu đã là như vậy, để cô ấy làm những công việc đó, anh đang đau lòng lắm, có đúng không!”

“Đau lòng? Anh vì cái gì mà yêu thương cô ta? Cô ta là gì của anh hay sao?” Đường Hạo châm một điếu thuốc lá, không đếm xỉa đến câu hỏi lại của Tiền Ly Nhi, bộ dạng của hấn một chút cũng không quan tâm đến vấn đề này.

“Cô ấy là mẹ Dương Dương....”

“Anh đã nói với em rồi, Dương Dương hiện giờ không có mẹ, cô ta không phải, nhớ cho kĩ điều này!” Đường Hạo tức giận nói. Loại biểu cảm này của hấn giống như việc Lục Giai Ngưng là mẹ của Dương Dương là một sỉ nhục rất lớn.

“A! Dạ, em nhớ kỹ rồi! Từ nay về sau nhất định không nói!” Tiền Ly Nhi cam đoan.

“Từ nay về sau đừng có nói chuyện người khác làm anh tức giận, có biết không?” Đường Hạo cảnh cáo.

Chuyện của người khác? Không sai, cô rất thích cách nói này, “Đúng vậy, anh Hạo! Hàng ngày anh phải làm bao nhiêu là việc, bận rộn như thế, em nhất định sẽ không làm gì để anh thấy phiền muộn đâu!” Tiền Ly Nhi thân mật nhào vào ngực hấn, trên mặt tươi cười nở rộ.

Thật tốt! Xem ra trong lòng của hắn đã triệt để không có người đàn bà kia rồi!

“Ừ! Như vậy cũng tốt!” Đường Hạo ôm Tiền Ly Nhi, trong ánh mắt phóng ra xa càng trở nên phức tạp thêm. . .

.....

Làm việc cả một ngày, cuối cùng Tiểu Ngưng cũng được trở về căn phòng ở của người giúp việc trong biệt thự. Cảm giác mệt mỏi mê man càng ngày càng mãnh liệt, cô đổ ập người lên chiếc giường nhỏ nghỉ ngơi.

Cô chuyển từ căn phòng lớn trong biệt thự đến căn phòng nhỏ hẹp chật chội của người làm này đã được một thời gian. Bất quá, mọi thứ đều ổn, chỗ ở này của cô cũng đầy đủ tiện nghi. Chỉ riêng có phòng tắm cùng phòng vệ sinh là tất cả mọi người phải dùng chung.

Toàn thân đầy mồ hôi, cô bắt đầu đi trở mình, tay chống vào giường chiếu đỡ lấy thân thể.

“Tại sao lại như thế này? Đứng dậy cũng khó khăn như vậy, một chút sức lực cũng không có! Đừng mà! Đừng trở thành bộ dạng này, mày có biết không hả, Lục Giai Ngưng? Càng yếu đuối, càng nhu nhược thì càng bị bọn họ khi dễ!” Tiểu Ngưng suy yếu tự cười giễu mình. Lắc lắc đầu cho tỉnh táo lại, cô đi đến bên tủ quần áo, định lấy quần áo đi tắm.

Đang lúc mở cánh cửa tủ, một mùi vị long não cầu dâng lên trong cổ họng.

“Oe....Oe....” Cảm giác chán ghét mãnh liệt muốn phá tan cổ họng cô, khiến cô không không chế được mà nôn ra

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 226

Tiểu Ngưng lại một lần nữa cảm thấy chán ghét, thả dụng cụ làm cỏ trong tay ra, ngồi trên mặt cỏ nghỉ ngơi. Theo cơn gió mát lạnh, mùi cỏ thơm xộc vào trong mũi cô, làm cho toàn thân cô cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Có lẽ gần đây đã xảy ra quá nhiều chuyện, khẩu vị của cô không được tốt, thế nên dạ dày mới có những phản ứng kháng nghị.

“Lát nữa đi đến hiệu thuốc mua một ít thuốc là được rồi.” Nghĩ đến đây, Tiểu Ngưng bắt đầu đứng dậy, tiếp tục công việc đang làm dở, nhỏ bỏ hết đám cỏ úa vàng, còn những việc khác để người làm vườn chuyên nghiệp xử lý là được rồi.

Trước đây, những việc này đều là do Hải Uy làm, nhưng giờ Hải Uy đã đi rồi, cho nên...

“Tiểu Ngưng, đã lựa hết cỏ héo úa rồi sao?” Một lão bá tuổi chừng sáu mươi đang kéo một chiếc xe đẩy chở đầy hoa cỏ xanh tươi đi đến.

Tiểu Ngưng lễ phép cười, sau đó gật đầu: “Đúng vậy, cháu lựa đi hết rồi!”

“Vậy thì chúng ta bắt đầu trồng lớp cỏ mới đi!” Vừa nói, vừa đồng thời cầm những mảng cỏ xanh đi đến bên trên bãi cỏ.

“Hóa ra công việc của cô lại nhàn hạ thế này sao?!” Một giọng nói trào phúng đột nhiên truyền đến.

Dù cho không cần nhìn cũng biết là người đó là ai, Tiểu Ngưng hít một hơi thật sâu, cúi đầu nói: “Xin chào thiếu phu nhân..”

Tiền Ly Nhi cười nhạt đi đến gần Tiểu Ngưng, ở bên tai cô nhẹ giọng: “Khá tốt! Haizza,... đêm qua Đường Hạo làm cho người ta mệt muốn chết đi được!”

Tiểu Ngưng đột nhiên cảm thấy cô gái trước mặt này lại đang có ý gì đó, không rõ cô ta rốt cuộc là muốn nói chuyện gì với mình? Giống như là đang khoe khoang xem Đường Hạo có bao nhiêu yêu chiều với cô ta vậy. Bất quá, những chuyện như thế này mà cô ta cũng muốn nói cho tất cả người hầu biết hay sao?

Thấy Tiểu Ngưng không có phản ứng gì, Tiền Ly Nhi có chút tức giận: “Cô có nghe tôi nói chuyện không đấy hả?”

“Có nghe!” Tiểu Ngưng lập tức đáp lại.

“Vậy, vì sao cô lại chẳng có phản ứng gì?” Bất nạt một người mà cá nhân người đó lại không có chút phản ứng thực sự là một việc làm khiến người khác thấy bức bối.

“Thiếu phu nhân, cô muốn tôi nói cái gì đây?” Tiểu Ngưng không hiểu hỏi.

“Cô có nghe rõ ràng tôi nói cái gì sao? Tôi nói, đêm qua Đường Hạo làm cho tôi mệt mỏi suốt cả đêm, đến hừng đông mới buông ra!” Tiền Ly Nhi nghiêng răng nghiêng lợi nói. Trời biết, cô bây giờ là đang nói láo. Đáng chết, đêm qua cô đi hấp dẫn hắn, lại bị hắn đuổi ra khỏi thư phòng. Con tức này, cô nhất định phải tìm người để trút, nếu không nhin không chết mới là lạ. Hừ, hừ, nói những lời đó trước mặt người phụ nữ đề tiện này chắc chắn cô ta sẽ rất đau đớn trong lòng. Cô chính là muốn nhìn thể bộ dạng thương tâm muốn chết của cô ta.

Tuy hiện tại có lẽ Đường Hạo đã không còn thích Lục Giai Ngưng nữa, nhưng cô vẫn căm hận người phụ nữ này. Cũng chính vì cô ta mà Đường Hạo suýt nữa không cần đến cô. Hơn nữa, cũng khó bảo đảm trong tương lai liệu Đường Hạo có lại thích cô ta hay không?

Cô nhất định phải tìm cách đuổi người phụ nữ này đi. Bằng không, một ngày cứ phải nhìn mặt cô ta mấy lần, cô không thể nào an tâm được.

Tiểu Ngưng cũng không ngờ, tiểu thư nhà giàu cũng có thể hào sảng giống như mấy cô gái trong quán rượu. Trước kia, lúc cô còn làm việc trong quán bar, có vài cô gái dung nhan và địa vị cũng không tồi, vì muốn tranh giành một đại gia mà không tiếc lời cả những chuyện giường chiếu ra kể. Thật là không biết xấu hổ!

“Thế nghĩa là thiếu gia yêu thiếu phu nhân, thiếu phu nhân đang rất hạnh phúc!” Tiểu Ngưng vừa nói chuyện vừa cố gắng mỉm cười thêm vào, căn bản không biểu lộ một chút đau thương, khổ sở.

“Cô không khó chịu sao?” Tiền Ly Nhi vẫn chưa từ bỏ ý định, “Cô không khó chịu chút nào sao? Anh ấy khản khoản nói yêu tôi, còn nói tôi trên giường biểu hiện tốt hơn so với cô nhiều!”

“Không. Không. Tôi chỉ là một người hầu, làm sao dám so sánh với thiếu phu nhân! Thiếu phu nhân, so sánh với tôi không phải là đã hạ thấp thân phận của cô hay sao?!” Tiểu Ngưng vội vàng nói, sau đó tiếp tục cúi đầu.

Những lời này của cô làm cho Tiền Ly Nhi phát hiện bản thân mình thất thố. Đáng chết, cô tại sao phải đi so mình với một kẻ thấp hèn như thế này, “Hừ, coi như cô tự hiểu bản thân mình!”

“Dạ!” Thấy Tiền Ly Nhi xoay mũi giày định rời đi, Tiểu Ngưng ngẩng đầu lên hỏi: “Thiếu phu nhân, tôi muốn đi ra ngoài mua một ít đồ, có thể xin cô cho nghỉ phép được không ạ?”

“Đi ra ngoài?”

“Đúng vậy, tôi muốn đi mua một ít đồ.” Tiểu Ngưng gật đầu thật mạnh. Hiện giờ, Đường Hạo đang không chế việc ra ngoài của cô, nếu như Tiền Ly Nhi đồng ý cho cô đi ra ngoài, bảo vệ cửa mới có thể để cho cô ra khỏi cổng.

“Cô muốn mua cái gì?” Tiền Ly Nhi đề phòng hỏi.

“Một ít đồ linh tinh!”

Tiền Ly Nhi nhìn cô vài lần rồi gật đầu: “Đi đi! Nhưng đừng có làm trễ nải công việc! Nếu cô dám lười biếng, tôi nhất định sẽ nói chuyện này với thiếu gia!”

“Tôi không dám!” Tiểu Ngưng vội vàng lắc đầu, “Cảm ơn, thiếu phu nhân!”

Sau khi nói xong, Tiểu Ngưng tranh thủ chạy về phòng mình. Không được rồi! Dạ dày lại cảm thấy khó chịu, ngày càng đau đớn khiến cô đổ mồ hôi. Toàn thân càng lúc càng lạnh như băng, cảm giác bức bối trong lòng làm cho cô chỉ muốn hét to lên gọi ai đó.

Chỉ có điều, lúc này cô không thể dễ dàng bộc lộ cảm xúc của mình bừa bãi như vậy, cho nên chỉ có thể liều mạng nhẫn nhịn chịu đựng.

Trở về phòng người làm thay đồ, cột tóc đuôi ngựa, Tiểu Ngưng mang theo một chiếc ba lô nhỏ đi ra trước cửa cổng chính.

“Thực xin lỗi, Lục tiểu thư! Thiếu gia không cho phép cô ra ngoài!” Nhân viên bảo vệ đứng trước cửa nói.

“Là thiếu phu nhân cho tôi ra ngoài, chẳng nhẽ vẫn không được sao?” Tiểu Ngưng nhướn mắt lên, vì sao ai cũng muốn làm cho cô cảm thấy khó xử?

Nhân viên bảo vệ vẫn là lắc đầu. “Lục tiểu thư, đừng làm tôi khó xử, không thể được đâu mà! Thiếu gia đã có thông báo, Lục tiểu thư tuyệt đối không thể ra khỏi cửa!”

“Vậy ý của anh là chính là lời nói của thiếu phu nhân không có giá trị phải không? Tôi đây hiện tại sẽ đi nói cho thiếu phu nhân biết bảo vệ ở cổng căn bản không xem lời của thiếu phu nhân ra gì!” Ngực chất đầy tức giận, Tiểu Ngưng lấy cố uy hiếp người, hơn nữa sự uy hiếp của cô xem ra còn rất có hiệu quả.

Anh nhân viên bảo vệ thất kinh ngăn cản Tiểu Ngưng bước đi. “Lục tiểu thư, cô ngàn vạn lần không cần phải tìm thiếu phu nhân nói chuyện đâu! Thật sự đây là chỉ thị của thiếu gia mà. . . .”

Thấy thái độ của bảo vệ khá hòa hoãn, ngữ khí của Lục Giai Ngưng cũng mềm hơn. “Không phải tôi muốn khó anh, dù sao chúng ta đều đều là người làm ở đây! Thiếu gia không cho tôi đi ra ngoài đơn giản là sợ tôi chạy trốn không trở lại, nhưng tôi sẽ quay trở về mà! Anh yên tâm, tôi chỉ muốn đến hiệu thuốc phía trước mua một ít thuốc, rất nhanh sẽ trở về!”

Anh nhân viên bảo vệ trẻ tuổi nghĩ ngợi một lúc, sau đó gật đầu. “Được rồi! Lục tiểu thư nhất định phải nhanh lên trở về đây !”

“Nhất định sẽ về mau! Tôi sẽ không làm khó cho anh đâu, yên tâm!” Lục Giai Ngưng khoát tay áo nhìn anh bảo vệ, đi ra khỏi cổng chính.

Anh bảo vệ nhìn bóng lưng Lục Giai Ngưng đi xa, tầm mắt vừa mới thu hồi, lập tức lại lần nữa kinh hoàng. “Phong. anh Phong.”

Lục Phong nheo mắt lại, mặt không biểu tình dò hỏi: “Mới vừa rồi là ai ra khỏi ?” Lúc trước hắn ở phía xa, chỉ thoáng nhìn thấy một bóng lưng, nên còn chưa chắc chắn có phải là Lục Giai Ngưng hay không.

“Là Là” Bảo vệ ấp a ấp úng, nghĩ có nên hay không nói.

“Nói mau, vừa rồi là ai ra khỏi ?” Lục Phong nghiêm khắc hỏi.

“Lục tiểu thư!”

“Đáng chết, làm sao cậu có thể cho cô ấy đi ra ngoài?” Lục Phong tức giận hô lên, giống như có chuyện gì đó rất nghiêm trọng sẽ xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 227

Bầu trời hôm nay xanh thẳm, bao la vời vợi. Dưới tán cây loang lổ những tia nắng mặt trời, in bóng trên những phiến lá khô, khiến đường phố mang một khung cảnh trông thật hài hòa.

Tiểu Ngưng đi bộ trên đường, tung tăng giống hệt như một cô nữ sinh, thích thú dẫm lên từng bóng nắng in trên mặt đất.

“Đã lâu không ra ngoài, cảm giác tự do tự tại này thật tuyệt!” Tiểu Ngưng nâng cao gò má mình lên, trên mặt lộ rõ vẻ gầy gò, tiểu tụy. Cô khẽ nở nụ cười nhàn nhạt.

Nhưng nụ cười nhạt này lại khiến tinh thần Tiểu Ngưng tốt lên không ít.

Nơi này là một khu biệt thự cao cấp. Mỗi căn biệt thự ở đây chiếm một diện tích khá lớn, cho nên trên con đường trải đầy lá này chỉ có mỗi Tiểu Ngưng. Tiếng động cơ xe ở phía sau lưng khiến cô nhúm mày lại. Sao lại có xe chạy ở chỗ này? Họ muốn chạy vượt lên trước sao?

Tiểu Ngưng hiếu kỳ xoay người lại, trông thấy một chiếc xe hơi màu đen đang chạy cách cô chừng 40 mét.

Hình như người lái chiếc xe hơi màu đen đó đột nhiên nhấn ga tăng tốc lao thẳng về phía Tiểu Ngưng. Tiểu Ngưng nhất thời không phản ứng kịp, đứng ngây ra như phỗng.

‘ Kítttttt...’ một tiếng, chiếc xe đã lao đến chỗ Tiểu Ngưng. Một người đàn ông nhanh tay kéo Tiểu Ngưng né sang một bên. Chiếc xe hơi lao nhanh đi mất, hoàn toàn không thấy bóng dáng.

Ngồi dưới đất, Tiểu Ngưng nhất thời chấn động từ đầu đến chân. Cô ngồi ngây ra như người gỗ, không nhúc nhích nhìn chiếc xe hơi màu đen có rèm che vừa mới lao nhanh lướt qua mình. Mặt cô xám ngắt như tro, lưỡi nhú lại xanh lè, miệng mở to, quên cả hô hấp.

“Tiểu Ngưng! Cô không có chuyện gì chứ?” Lục Phong chạy lại, ngồi xổm trên mặt đất, nhìn Tiểu Ngưng, quan tâm hỏi.

Tiếng nói trầm ổn của Lục Phong làm cho tinh thần Tiểu Ngưng hồi phục trở lại, cô run rẩy nói: “Anh ...Phong...”. Hóa ra là Lục Phong. Lúc cô tưởng mình sắp bị xe đụng chết thì có bóng người kéo cô sang một bên, thì ra đó chính là Lục Phong. Anh đã cứu cô một mạng.

Lục Phong chìa tay ra: “Đứng dậy nào!”

Tiểu Ngưng đưa tay ra, bàn tay đặt lên tay của hắn, thân thể đột nhiên bị kéo bật dậy. Lúc này, cô mới tìm lại được giọng nói của chính mình: “Anh Phong... cảm... cảm ơn anh...!”

“Tại sao ra đây? Thiếu gia không phải đã nói cô không được phép tùy tiện ra ngoài rồi sao?” Tiếng nói của Lục Phong có phần không vui, giống như đang trách cứ cô không hiểu chuyện.

Tiểu Ngưng vẫn chưa hoàn hồn, nước mắt ứa khuất sợ hãi chảy ra: “Dạ dày em bị đau, muốn ra ngoài mua một ít thuốc! Em ...chỉ là ...muốn hít thở không khí bên ngoài một chút. Không khí trong biệt thự quá dồn nén, ức chế khiến em không thở nổi!” Lục Phong là người hiểu rõ nhất mối quan hệ giữa cô và Đường Hạo. Tiểu Ngưng nói những lời này, phảng phất giống như đang cảm thán với anh trai, bộc lộ ra hết thảy mọi tâm tư khổ sở sâu kín trong

lòng: “Anh Phong! Em muốn bỏ đi, nếu không chắc em điên mất!”

Lục Phong nhìn Tiểu Ngưng khóc, không khỏi đau lòng, giọng nói cũng ôn hòa hơn đôi chút: “Đừng nghĩ mọi chuyện thê thảm như vậy! Thiếu gia... thiếu gia không phải người xấu, trước đây cô luôn nói như vậy, không phải sao? Tuy tình tình cậu ấy rất tệ, rất bá đạo, nhưng cậu ấy cũng không phải người xấu, cô biết điều này mà.”

Tiểu Ngưng lau nước mắt, vành mắt đỏ bừng, lắc đầu. “Không giống nhau! Đó là anh ấy của sáu năm trước, sáu năm sau anh ấy đã thay đổi, trở nên thật đáng sợ. Anh Phong, anh ta còn dùng Dương Dương để uy hiếp, Dương Dương cũng là con của anh ta, vậy mà lại định để mặc cho Tiền Ly Nhi ngược đãi nó.”

Nói đến đây, Tiểu Ngưng cảm thấy trái tim mình buốt lạnh. Đau lòng, nước mắt cô lại tuôn trào như thác đổ.

“Có lẽ, thiếu gia chính là không muốn để cô rời đi cho nên mới phải uy hiếp cô như vậy!”

“Không muốn cho em đi? Anh ta muốn kết hôn, vì cái gì mà vẫn còn quan tâm đến em? Anh Phong, chẳng nhẽ anh không nghĩ, làm như vậy với em là rất tàn nhẫn hay sao?” Tiểu Ngưng lấy hai tay bưng lấy mặt mình. Tiếng nước nức nở, nghẹn ngào truyền qua từng khe hở giữa các ngón tay.

“Có lẽ thiếu gia có lý do của cậu ấy! Tiểu Ngưng, trước mắt cô hãy nghe lời thiếu gia, đừng chạy lung tung, được không?” Lục Phong nhìn Tiểu Ngưng rồi mới nói ra một câu cuối cùng, nhắc nhở cô: “Tiểu Ngưng, chẳng nhẽ cô cho rằng chuyện vừa rồi là ngoài ý muốn sao?”

Tiểu Ngưng buông hai tay, hướng mặt lên nhìn hắn ta: “Anh... muốn nói... chiếc xe kia là muốn lấy mạng em sao?”

“Tôi không nói như vậy, chỉ là mong cô chú ý một chút, đừng tự tiện đi ra ngoài biệt thự! Nếu có cái gì cần thì hãy nói với tôi hoặc vú Tù, hoặc nhờ người khác ra ngoài mua hộ cho!”

“Dạ...” Tiểu Ngưng nín khóc, gạt đầu. Vừa rồi cô nghĩ đến chuyện chiếc xe kia muốn đâm chết mình, nhưng là ai? Là ai nhẫn tâm muốn lấy mạng cô?

Chẳng lẽ là... Tiền Ly Nhi?

Tiểu Ngưng một lần nữa lại sợ hãi, cô ta đang muốn lấy mạng mình sao? “Nếu là như vậy, ở trong biệt thự không phải là càng nguy hiểm hơn hay sao? Anh Phong....”

“Trong biệt thự thì làm sao có nguy hiểm? Tiểu Ngưng, cô đừng nghĩ quá nhiều, chỉ cần làm theo yêu cầu của thiếu gia là được rồi! Thôi được, bây giờ đến hiệu thuốc, tôi đi cùng cô...”

“Có thể sao? Liệu có nguy hiểm với anh Phong không? Hay là...” Tiểu Ngưng bất an hỏi. Cô không muốn Lục Phong phải gánh chịu nguy hiểm cùng với cô.

“Tôi sẽ không có chuyện gì đâu! Đi!” Hắn biết cô ở trong biệt thự chịu rất nhiều ủy khuất, nhưng bây giờ đó thực sự là nơi an toàn nhất cho cô.

“Đối với các hạng mục đầu tư gần đây, các vị cổ đông có hài lòng không?” Đường Hạo tựa lưng ngồi trên ghế, gương mặt lộ ra một chút tươi cười hỏi họ nhìn một lượt tất cả các cổ đông đang ngồi họp. Mấy tháng gần gũi mà đã được lợi nhuận lên đến gấp ba lần, chắc hẳn đã đủ hợp khẩu vị của mấy lão cáo già này?

Đối với thành tích đáng kinh ngạc này, Đường Hạo không chỉ thỏa mãn với công việc của chính mình, mà còn trút bỏ được tảng đá đè lên ngực suốt thời gian qua. Những tin đồn tài chính khó khăn đều đã biến mất, mọi nguy cơ hắn cũng đều đã hóa giải. Mà kế tiếp, hắn sẽ thả chậm tiết tấu đầu tư, bởi vì có chuyện quan trọng hơn cần giải quyết.

“Thỏa mãn! Thỏa mãn... Ha ha..!” Trương đồng sự đeo kính cười ha hả nói, ngón tay đeo chiếc nhẫn kim cương to đùng chói mắt lật đi lật lại những trang giấy số liệu, “Tổng tài của chúng ta thật là tuổi trẻ tài cao! Ha ha ha, xem ra bây giờ thế giới là của những người trẻ tuổi rồi!”

Hiện nay, ở Đài Bắc cũng có vài tập đoàn do những người trẻ tuổi nắm quyền điều hành. Trẻ già măng mọc, mới cũ luân chuyển cũng không khác nhau là mấy.

Vương đồng sự cảm điều gì gà còn đang nhả khói, đôi mắt nhỏ híp lại thành một đường, nói: “Có thể đi theo tổng tài trẻ tuổi tài cao, mấy lão già chúng ta đúng là có phúc khí rồi...”

“Ha ha, được sự tin tưởng của các vị đồng sự ở đây Đường Hạo tôi vô cùng cảm kích. Kết quả này đều là công sức phấn đấu của mọi người, hy vọng sau này chúng ta sẽ vẫn duy trì quan hệ hợp tác. Chỉ cần mọi người tin tưởng tôi, cứ theo đà này, trong tương lai phần trăm lợi nhuận các vị đồng sự có được sẽ càng lúc càng nhiều!” Lời nói của Đường Hạo tuy nghe có vẻ rất khiêm tốn, nhưng thực ra thì không phải như vậy. Hiện tại, hắn đang khéo léo truyền đạt, làm cho tất cả mọi người đều phải tin tưởng hắn.

“Đương nhiên! Đương nhiên là chúng tôi tin! Hiện tại tổng tài lại sắp kết hôn với con gái độc nhất của Tiền gia, tương lai Đường Thị sẽ ngày càng lớn mạnh, chúng tôi đều đồng ý tình nguyện đi theo tổng tài!” Một vị đồng sự gầy gò, nói với các cổ đông khác.

“Đúng!”

“Đúng thế!”

Mấy vị cổ đông khác cũng phụ họa theo.

Ngồi ở vị trí trung ương, Đường Hạo nhăn đầu lông mày lại, thu hồi vẻ mặt mỉm cười, nói: “Ý của các vị là phải có ngân hàng Tiền thị hậu thuẫn phía sau, còn bản thân Đường Hạo tôi đây không đủ sức dẫn dắt mọi người kiếm được lợi nhuận? Các vị xem năng lực của tôi nhỏ đến thế sao?”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 228

“Không, làm sao có thể! Chúng tôi đương nhiên tin tưởng năng lực của tổng tài. Dù cho không có Tiền thị, tôi cũng vẫn tin tưởng tổng tài chúng ta”

“Đúng vậy! Đúng vậy! chỉ nhìn một cách đơn thuần vào vị thế của tập đoàn Đường thị chúng ta thì cũng đã có rất nhiều ngân hàng chủ động muốn hợp tác với rồi!”

Sau đó vài cổ đông khác cũng gật đầu đồng ý theo. Nụ cười trên khóe miệng của Đường Hạo càng lúc càng nhếch lên cao. Hắn chính là chờ mấy câu này từ lâu.

Đường Hạo mang theo tâm trạng rất tốt đi ra khỏi công ty, lái xe đi thẳng đến đại trạch* của Đường gia. Xe vừa chạy qua cổng chính, hắn đã thấy Dương Dương mặc đồ chơi bóng chày, đang chạy tới: “Ba! Ba!”

*đại trạch: nhà lớn, nhà chính.

“A...ui...đừng chạy quá nhanh, coi chừng vấp ngã!” Bà nội trẻ Hàn Tú lo lắng chạy theo phía sau, lo sợ cháu nội ngoan bị té ngã. Không may, bà không chạy được nhanh như đứa cháu của mình, chỉ một lát đã bị nó bỏ xa ở phía sau lưng.

Đường Lập Huân cũng đi lên kéo lão bà đang không thở kịp của mình, dịu dàng nói: “Yên tâm! Dương Dương sẽ không có chuyện gì đâu! Thăng bé không yếu ớt như vậy đâu!”

“Dương Dương lúc trước đã bị thương rồi, bây giờ không thể để nó lại bị thương được!” Hàn Tú không biết là bản thân mình đã quá nhạy cảm. Dương Dương là cháu trai nhà giàu, đương nhiên là nó sẽ bị chú ý hơn những đứa trẻ khác.

“Lão thái bà à! Nói cho cùng, Dương Dương là một thằng bé con, là cháu trai của Đường Lập Huân tôi. Thể chất của nó đâu có kém cỏi như vậy đâu.” Lúc khen cháu, Đường Lập Huân cũng không quên nói ngọt chính bản thân mình trước mặt vợ.

“Giờ ông lại đi so sánh với thằng bé con sao? Cháu trai bảo bối của tôi!” Hàn Tú bỏ qua lão công của mình, chạy theo sau lưng đứa cháu.

Đường Hạo dừng hẳn xe lại, bước xuống. Hắn còn chưa đứng vững thì đã bị con trai chạy đến ôm choàng lấy.

“Ba ! Ba! Ba!”

Đường Hạo thuận thế ôm lấy con, xem xét thân thể của nó: “Thế nào? Người còn đau không?” Lúc trước, cả chân tay, toàn thân của thằng bé đều bị trầy xước. Nhìn con lúc đó, hắn thật sự đau lòng không thôi.

“Không có chuyện gì ! Tất cả đều tốt rồi ạ !” Dương Dương giờ lên hai nắm tay, làm tư thế trông rất khỏe mạnh.

Đường Hạo hôn mấy cái lên khuôn mặt nhỏ bé của con, sau đó mới buông thân thể khá nặng của Dương Dương ra, thả xuống mặt đất: “Tiếp tục đi chơi bóng chày đi nhé! Ba và ông nội nói chuyện nột chút!”

“Mẹ....” Dương Dương đứng bất động ở nơi đó, lời muốn hỏi còn chưa nói ra được, làm sao có thể nói đi là đi.

“Mẹ con hôm nay không đi cùng ba!”

“Con có nhìn thấy là mẹ không đi cùng ba, con muốn hỏi là, khi nào thì ba đưa mẹ đến nơi này gặp con?” Dương Dương neoh mắt lại nhìn ba nó. Lúc thân thể nó đau đớn, người nó mong gặp nhất chính là mẹ. Tuy có ông bà nội cùng với các dì giúp việc ở bên, nhưng nó vẫn cứ đau, bọn họ không thể thay thế mẹ. Bây giờ, nó rất muốn được gặp mẹ, khát vọng được mẹ ôm nó ngủ.

“Lần sau! Lần sau, ba sẽ đưa mẹ con đến!” Chương ngại vật lớn nhất đã giải quyết xong rồi, hiện tại vấn đề chỉ là cơ hội và thời gian.

“Lần sau ba có thể đưa mẹ đến đây sao? Ba, ba nói thật chứ?” Trong hai mắt Dương Dương rõ ràng hiện lên sự không tin tưởng. Bởi vì, nó cảm nhận

được ông bà nội căn bản không thích mẹ của nó. Đã lâu như vậy mà ông bà không nhắc gì đến mẹ của nó, cứ như thể mẹ nó không tồn tại trên đời này vậy.

Bị con trai hỏi như vậy, Đường Hạo nhíu mày lại. Hắn cảm giác con trai đang chất vấn mình.

“Ba, ông bà bội xem thường mẹ, có đúng không ạ?”

“Vì sao lại nói như vậy?” Trái tim Đường Hạo siết chặt lại, trên gương mặt con của hắn lộ rõ vẻ đau khổ. Vẻ mặt này giống hệt người phụ nữ kia.

“Chẳng lẽ không đúng sao ạ? Con cảm nhận được điều này! Con sẽ có mẹ kế sao? Con không cần, đừng mà...” Dương Dương lớn tiếng nói với ba nó, cũng là nói để cho ông bà nội nghe được, “Không ai tốt bằng mẹ của con! Mẹ của con là tốt nhất! Tại sao các người không yêu thích mẹ của con? Vì sao lại muốn tìm mẹ kế cho con?”

Ánh mắt Đường Lập Huân cùng Hàn Tú khó xử nhìn nhau. Sau đó, họ xấu hổ đứng sang một bên. Chỉ có thể đem cháu trai đang khóc lóc đáng thương giao cho con trai mình, còn họ thì không biết nên nói gì.

Đường Hạo lau nước mắt trên khuôn mặt nhỏ bé của cậu con trai. Hắn không biết nên trấn an thằng bé, hay là kể cho nó nghe sự thật: “Ba sẽ không lấy ai ngoài mẹ con, trước kia không phải đã nói rồi sao? Con không tin lời ba nói à?”

Dương Dương chậm rãi ngừng khóc, nức nở nhìn ba: “Thật vậy không? Nhưng trên TV không phải là nói ba cùng dì Tiên kia sẽ lập tức cử hành hôn lễ sao ạ? Nếu ba cưới dì ấy, dì ấy không phải là trở thành mẹ kế của con hay sao?”

“Có hôn lễ rồi sao?” Đường Hạo không có trả lời con mà hỏi ngược lại.

Dương Dương nghĩ nghĩ, lắc đầu.

“Ừ! Vậy còn chưa có hôn lễ đúng không?”

Lần này, Dương Dương gật nhẹ đầu.

“Cho nên, con bây giờ là đang lo lắng quá sớm rồi, có phải không?”

Nước mắt Dương Dương lại rơi xuống lần nữa, khẽ nhếch miệng lên: “Nhưng là... Con sợ ba kết hôn... đến khi con hỏi lại ba lần nữa thì ba đã kết hôn xong rồi... như vậy không phải là đã muộn rồi sao? Ba, ba gạt con... hu hu...”

“Ba không có gạt con, tin ba đi, được không?” Ha ha, xem ra con trai hắn thật sự đã lớn rồi, không phải nói mấy câu là có thể lừa được!

Hai mắt Dương Dương Dương đầm lệ, mông lung nhìn ba của nó, tiếp tục hỏi: “Ba muốn con tin ba như thế nào? Ba lại lừa con thôi! Ba cùng cô gái khác kết hôn rồi sao, con phải làm gì bây giờ?...?”

“Vậy con định cả đời này không để ý đến ba ư?”

Dương Dương dùng bàn tay nhỏ bé của nó lau nước mắt trên mặt, sau đó lại lau bàn tay đó vào ống quần của ba nó. Động tác trước sau như một, nó nói: “Có lẽ ba căn bản không để ý đến con! Sau khi ba cùng dì khác kết hôn sẽ có rất nhiều em, đến lúc đó không có một đứa bé như con lại là chuyện tốt!” Điều kiện này nó vẫn cảm thấy không an tâm. Không được, nó nhất định không chịu thỏa hiệp, phải khóc nhiều hơn nữa.

Nước mắt chảy ra càng nhiều, trên mu bàn tay, lẫn cả nước mũi đều được lau chùi trên ống quần tây màu đen của Đường Hạo.

Đường Hạo âu yếm nhìn động tác đáng yêu của con trai mình. Hắn khi nhỏ cũng tuyệt đối không làm hành vi trả thù kiểu này. Thói quen của hắn là làm lớn chuyện lên, càng to càng tốt. Về điểm này, có lẽ thằng bé được di truyền từ người phụ nữ kia.

“Vậy con muốn ba lấy cái gì cam đoan đây? Ba nghĩ không ra!” Đường Hạo nghĩ một hồi lâu cũng không nghĩ ra nên lấy cái gì cam đoan.

“Vậy ba nói đi, nói là nếu ba nói dối, ngoài trừ mẹ ra lại lấy kết hôn người khác, ba sẽ chết không an lành!” Nó đã xem trên TV, thấy nhiều đứa trẻ khác cũng dùng phương thức này làm điều kiện uy hiếp tốt nhất. Dù sao cũng không có gì quý hơn mạng sống cả!

Nghe thấy lời thề ác độc như vậy, Đường Lập Huân và Hàn Tú đứng bên sắc mặt đại biến, khó coi.

“Không thể hồ đồ, Dương Dương, cháu không thể nguyên rủa ba cháu như vậy!” Hàn Tú tiến lên kéo lấy cháu trai phê bình.

“Chuyện của người lớn, một đứa trẻ đừng có can dự vào! Dương Dương, cho dù cháu có mẹ mới thì ông bà nội đây tuyệt đối sẽ không để cháu phải chịu thiệt thòi!” Đường Lập Huân nghiêm mặt dạy bảo. Hắn và vợ đã có kinh nghiệm trải qua một lần suýt mất con, cho nên bọn họ tuyệt đối không thể để con cháu mình chịu bất cứ thương tổn ngoài ý muốn nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 229

“Không! Ông nội! Bà nội, Dương Dương không hò đồ! Ba nhất định phải nói, nếu ba không nói cháu sẽ không ngừng khóc, cháu sẽ rất đau lòng!” Dương Dương giãy dựa người, không để cho ông bà nội ôm lấy mình. Hai tay nó níu chặt lấy ông quần của ba nó, vẻ mặt lại khao khát quật cường nhìn lên ba nó. Ba không thể đọc, nó sẽ không buông tay. Vì mẹ, vì bản thân mình được ở cùng với mẹ, vì một bà mẹ kẻ không thể hiểu nổi, không hề quen biết sẽ xuất hiện, nó nhất định phải bắt ba nó thể đọc. Nó biết những lời lẽ này là không lễ phép, không có giáo dục, nhưng nó mặc kệ, nó phải kiên trì.

“Dương Dương! Cháu lại không hiểu chuyện nữa rồi! Ông nội, bà nội sẽ không thích, không thương cháu nữa!” Đường Lập Huân sắc mặt khiến người khác rét run, rõ ràng là đã trở nên không còn vui vẻ gì nữa. Dương Dương là cháu trai bảo bối của ông, không sai, nhưng tính mạng của con trai ông cũng rất quý giá không kém!

Hàn Tú đối với những lời nói đại nghịch bất đạo của đứa cháu trai cùng kinh sợ không kém: “Dương Dương, nếu cháu vẫn cứ không hiểu chuyện như vậy, bà nội sẽ không thích cháu nữa đâu!”

Quả nhiên là đứa trẻ được sinh ra và giáo dục bởi người đàn kia, bằng không làm sao thằng bé ngoan ngoãn biết nói những từ ngữ khó nghe như thế. Chỉ riêng điểm này thôi, bà cũng sẽ không bao giờ cho con trai mình kết hôn với cô gái kia.

Đối với những lời nói của ông bà nội, Dương Dương làm như mất ngơ tai điếc, chỉ nhìn chăm chăm vào ba nó: “Ba, ba có phải không có niềm tin với chính mình hay không? Ba có phải chỉ muốn gạt một đứa trẻ như con hay không? Ba ...ba...ba ...hu huhu hu....”

Dương Dương khổ sở rơi lệ đầy mặt, trong mắt đầy sự thất vọng về ba mình.

Đường Hạo lau nước mắt trên mặt con trai, mỉm cười với ba mẹ, rồi cam đoan với con trai: “Nếu như ba cưới một người khác ngoài mẹ của Dương Dương, ba sẽ chết trời lênh bà lênh bênh!”

Hắn nói chuyện với con trai một cách âu yếm, nhưng cũng có đôi chút chột dạ và sợ hãi.

Nghe thấy lời thề độc của ba mình, Dương Dương đầu tiên là há hốc miệng, sau đó nó cũng cảm thấy áy náy trong lòng. Rủi ro mất xuống, nói hỏi: “Ba nói thật chứ ạ?”

Đường Hạo vuốt cái mũi nhỏ của con trai, khước môi hần nhếch lên, nhìn con rồi nói: “Không phải con muốn ba nói ư? Không hài lòng sao? Thoải mái tâm tình chưa?”

Dương Dương vừa khóc vừa cười gật đầu, sau đó lại ôm lấy đùi của ba nó: “Ba, con biết rõ ba là người ba tốt nhất!” Sau khi không bướng bỉnh, không đại nghịch bất đạo, đương nhiên phải ngoan ngoãn đáng yêu, bằng không ba từ nay về sau sẽ không thích nó.

Đường Lập Huân cùng Hàn Tú lại lo lắng tới cực điểm đối với lời nói của con trai. Nhất là thân làm mẹ như Hàn Tú, vành mắt đỏ bừng nhìn con: “Hạo Hạo, con không quý trọng chính mình thì cũng phải nghĩ xem ba và mẹ lo lắng cho con như thế nào chứ! Những lời này cũng không chắc chắn, đều không được tính!”

Dương Dương xoay người, giữ chặt tay bà nội nó: “Bà nội, làm sao có thể không tính toán gì hết! Chỉ cần ba có thể lấy mẹ, như vậy ba sẽ không có nguy hiểm gì, bà đừng lo lắng được không ạ?”

Hàn Tú cũng nghiêm mặt nhìn Dương Dương, không còn vẻ yêu thương như hồi nãy: “Dương Dương, cháu thật sự quá không hiểu chuyện chuyện rồi, bà nội không có nói chuyện với cháu!”

“Bà nội. . . .” Sắc mặt Dương Dương rõ ràng trở nên sợ hãi, nó không nghĩ đến bà nội sẽ dùng ánh mắt lạnh nhạt kia nhìn mình.

Đường Lập Huân dựng con người lên, nhìn con trai rồi buông lời nói xuống: “Đường Hạo, theo ba đến thư phòng, ba có lời muốn nói cùng con!” Sau đó, ông rời đi khỏi tiền sảnh.

“Mẹ, mẹ không cần phải lo lắng!” Đường Hạo đưa ánh mắt thoải mái nhìn mẹ hắn. Hắn mới không tin mình thật sự sẽ có nguy hiểm. Như con trai nói, chỉ cần hắn không vi phạm lời thề độc của mình, như vậy hết thảy đều là không sao.

Hàn Tú không để ý đến con trai, cũng không để ý tới cháu trai, vuốt đi nước mắt vừa mới rơi xuống, đi theo sau lưng chồng mình.

Dương Dương lo lắng nhìn ba nó: “Ba, ông nội cùng bà nội sẽ không không thích con nữa sao?”

“Không đâu, Dương Dương! Chỉ cần nói mấy lời dễ nghe với ông bà, thế là không có chuyện gì rồi!” Đường Hạo an ủi con, nắm tay nói dẫn vào trong phòng lớn.

“Ta thật không ngờ con có thể nói ra những lời vô trách nhiệm như vậy? Con có còn là tổng tài của cả một tập đoàn lớn không hả? Bị một thằng bé con miêng còn hơi sữa vùi vãnh mà đã đáp ứng, thật là muốn làm người cha này tức chết đây mà!” Con trai vừa mới bước vào cửa, Đường Lập Huân đã

oanh oanh tạc tạc tức giận nói.

“Ba, không cần phải tức giận vì chuyện này! Con sẽ không có chuyện gì cả, và...con làm chuyện gì thì trong lòng con tự biết chừng mực!” Đường Hạo thoải mái cười, hời hợt nói.

“Đều biết ư? Con thử nói ta nghe xem trong lòng con biết được cái gì?” Đường Lập Huân ngồi vào ghế, cầm lấy điều xì gà Cuba lên hút, sau đó nhả ra một làn khói mỏng. Trên mặt, thịnh nộ vì lời nói của con trai mà vẫn chưa hết, ngược lại càng lúc càng tức giận thêm. Nheo đôi mắt lại, ông đang chờ con mình trả lời.

“Ba, mấy hạng mục đầu tư mới đây đã thu hồi lại được vốn ban đầu, hơn nữa lợi nhuận đạt được rất cao. Vốn lưu chuyển của chúng ta đang rất dồi dào...”

“Ý của con là hiện tại không cần ngân hàng Tiền thị cho vay tiền? Cho nên bây giờ con muốn hỏi hôn, đúng không?” Đường Lập Huân ngắt lời của con mình.

“Đúng vậy, con không thể kết hôn với Tiền Ly Nhi. Tiền Bảo Châu hiện nay đang tìm chỗ để gây phiền nhiễu cho Đường thị, muốn dùng tiền để uy hiếp chúng ta. Thậm chí còn thuê người bắt cóc Dương Dương. Gây ra nhiều chuyện như vậy còn mong đợi con lấy con gái bà ta sao? Chuyện này thật sự là quá nhục cười! Bà ta nghĩ Đường Hạo này là kẻ ngốc hay sao? Nghĩ con sẽ không điều tra ra được ư? Con nhất định phải để bà ta mở rộng tầm mắt, làm cho Tiền gia trở thành trò cười trong giới thượng lưu mới được!” Lúc nói chuyện này, ánh mắt Đường Hạo trở nên lạnh như băng. Lúc trước, Tiền Bảo Châu lợi dụng quan hệ làm dao động không ít thành viên trong Hội đồng quản trị, lợi dụng cổ đông để uy hiếp hẳn lấy Tiền Ly Nhi, lại còn âm mưu đen tối bắt cóc con trai của hắn.

Tiền Bảo Châu đối với một đứa trẻ mà có thể ra tay độc ác, tâm ngoan thủ đoạn như vậy khiến Đường Hạo kinh hồn táng đảm. Tiền Ly Nhi thì có ý hãm hại Lục Giai Ngưng. Cô suýt nữa đã bị cưỡng bạo, càng làm cho hắn hận đến cực điểm. Hắn mà không ‘cẩn thận’ trả thù hai mẹ con nhân tâm nhà này thì thật sự có lỗi với đời. Cho nên hắn đã tương kế tựu kế công bố ngày kết hôn với Tiền Ly Nhi, sau đó lại đem những việc làm trái pháp luật của hai mẹ con bọn họ truyền tin ra bên ngoài. Đến lúc đó hẳn hỏi hôn, mấy lão cáo già trong ban quản trị kia cũng sẽ á khẩu không dám phản đối. Như vậy sẽ không còn lý do nào để uy hiếp hay ngăn cản hắn nữa. Đồng thời, mẹ con Tiền Ly Nhi cũng sẽ bị giới truyền thông kia chỉ trích. Ha ha, đến lúc đó bọn họ hẳn sẽ rất khó coi.

Đường Lập Huân không phản bác lời của con, bởi vì thật sự ông cũng không muốn Đường Hạo lấy Tiền Ly Nhi nữa.

Nhưng mà...

“Con có thể không cưới Tiền Ly Nhi, nhưng ba cũng sẽ không đồng ý cho con kết hôn với cô gái Lục Giai Ngưng kia!” Nhả ra một làn khói, Đường Lập Huân kiên định nói.

Đường Hạo từ trên ghế salon đứng lên, không dám tin hô: “Ba.”

“Không phải là Tiền Ly Nhi thì sẽ là một tiểu thư nhà danh môn khác, tuyệt đối không thể là Lục Giai Ngưng!” Đường Lập Huân một lần nữa cố chấp nhắc lại.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 230

“Ba, tại sao ba cứ phải cố chấp như thế nhỉ? Ba tình nguyện để cho con kết hôn cùng người không hề quen biết, mà không muốn để con lấy cô gái mà mình thích.” Đường Hạo muốn cố gắng thêm nhưng vẫn còn phải can tranh thủ chờ thời cơ.

Gương mặt điển trai tràn đầy vẻ mệt mỏi và thất vọng. Mấy ngày qua, hắn căn bản không ngủ được, mới chỉ vừa mới có chút cảm giác tốt hơn một chút, nghĩ rằng đã kiểm soát hết được mọi việc, vừa mới hưng phấn đã bị chính cha mình làm cho tiêu tan.

“Bởi vì loại con gái đó không đủ tư cách bước chân vào nhà chúng ta. Tôi đồng ý để cho cô ta chỉ có thể là tình nhân, chứ tuyệt đối không thể nào trở thành vợ chính thức của cậu được!”

“Ba à! Ba đối với con thật quá quan tâm, thật quá yêu thương, còn khuyến khích con đi nuôi vợ bé bên ngoài!” Đường Hạo trào phúng nói. Những đường gân xanh trên trán hắn đang hiện lên, càng lúc càng rõ, dù thấy hắn đang rất tức giận.

“Đây còn không phải bởi vì cậu gặp ma nên mới đi yêu người phụ nữ kia hay sao? Tôi chẳng phải là muốn mọi chuyện đều tốt đẹp, đỡ cho các người tương lai phải chịu cảnh xa mặt cách lòng, tình cảm bất hòa rồi khiến cho lý hôn phiền phức!”

“Ba vừa nói chỉ để cô ấy là tình nhân, ...bây giờ lại nói lý hôn phiền phức, ý của ba có phải là....?”

“Hiếu là được rồi!” Đường Lập Huân dừng vài giây đồng hồ mới tiếp tục nói: “Chẳng lẽ cậu không nghe thấy lời Dương Dương vừa nói hay sao? ‘chết không yên lành’ – những lời này tôi nghe mà sồn hết cả tóc gáy. Đường Hạo, cậu nên suy nghĩ một chút, lúc còn nhỏ liệu cậu có nói ra được mấy lời như thế không? Không có! Vì sao thằng bé lại có thể nói ra được? Bởi vì trên người nó chảy dòng máu của người đàn bà kia! Đây chính là sự chênh lệch giữa cô ta và nhà chúng ta!”

“Ba, làm sao ba biết được hồi còn bé con không có nói những câu như thế? Con nói so với con trai con tuyệt đối còn khó nghe hơn, chứ không kém đâu! Chẳng qua con không nói trước mặt người đó thôi!” Đường Hạo giữ gìn cho con trai mình. Người khác chối bỏ con của hắn, hắn đương nhiên cảm thấy không thoải mái. Dù cho người chối bỏ con hắn chính là ông nội của nó, hắn cũng không thích.

Đường Hạo dứt tay vào trong túi quần, tiếp tục hăm hực nói: “Mà trước kia, ba và mẹ đâu có phải cách xa nhau, vì vậy con cũng không cần bắt ba phải thề độc!”

“Hừ, bất kể thế nào, cô gái kia chỉ có thể làm tình nhân của cậu. Tôi và mẹ cậu sẽ tìm cho cậu một người vợ khác!”

Đường Hạo dùng hết sức ngăn con giận trong lòng, bất cần đòi hỏi: “Ba, đối với chuyện này ba có kinh nghiệm phong phú quá nhỉ! Chẳng lẽ ba giấu mẹ ở bên ngoài nuôi rất nhiều tình nhân rồi?”

“Thằng con súc sinh, chết tiệt, mày nói cái gì? Tao khi nào thì nuôi tình nhân hả? Tao chỉ có mẹ mày là người phụ nữ duy nhất!” Đường Lập Huân bật dậy, trừng mắt tức giận nhìn con trai mình.

“Vậy sao ba lại còn khuyên con đi nuôi vợ bé?”

“Cái này...chuyện này sao có thể nhập nhằng làm một?!”

“Thế nào mà không thành một được? Nếu như ba muốn con nuôi vợ bé ở ngoài thì trước hết ba hãy làm mẫu cho con xem đã! Ba dám làm, con sẽ nghe theo lời của ba!” Đường Hạo khiêu khích nói, một chút cũng không phải là đùa giỡn.

Đường Lập Huân bị chọc cho tức giận đến mức nắm lấy lọ đựng bút, ném thẳng về phía con trai mình.

Đường Hạo né rất nhanh, chỉ thấy sau lưng hắn, chiếc lọ đựng bút kia va mạnh vào tường, một tiếng ‘bình’ vang lên.

“Mày cút đi cho tao! Cút!” Đường Lập Huân chỉ thẳng vào mặt con mình thét lên.

“Con có thể cút đi, nhưng con muốn nói rõ trước một điều. Con tuyệt đối sẽ không để cho mẹ của Dương Dương phải làm vợ bé đâu!” Đường Hạo giật mình nói theo.

“Tốt, mày dám khiêu chiến với tao! Đường Hạo, mày nghe cho rõ đây: Nếu mày dám cùng Lục Giai Ngưng kết hôn, tao sẽ đoạn tuyệt quan hệ cha con với mày, làm cho mày trong giới thương gia không còn chỗ dựa nào nữa! Để xem, tao muốn nhìn xem mày sẽ lấy cái gì để nuôi gia đình, lấy cái gì để cưới vợ?” Tung hoành trong thương giới bao nhiêu năm, Đường Lập Huân dĩ nhiên không phải là đèn đã cạn dầu, làm sao có thể dễ dàng bị con trai ông khong chế? Đừng quên, cái gì gọi là gừng càng già càng cay.

“Tốt, nếu đã như vậy, ba mẹ cũng không cần phải nhọc lòng đi tìm tiểu thư nhà giàu nào cho vất vả! Nếu không cho con lấy Lục Giai Ngưng, vậy thì con lấy Tiền Ly Nhi tâm địa ác độc kia vậy!” Dù sao, nếu không phải là Lục Giai Ngưng thì ai cũng giống nhau cả thôi, “Kỳ thật, ba và mẹ chấp nhận Lục Giai Ngưng thì giữa chúng ta đâu cần tranh chấp kịch liệt thế này! Nói thêm, con giờ đã thề độc rồi, nếu kết hôn với người khác ngoài mẹ của Dương Dương, các người không sợ con sẽ ‘chết không yên lành’ sao?” Đường Hạo tự đùa với bản thân mình một câu, đồng thời cũng là uy hiếp muốn cha hắn chùn bước.

Đường Lập Huân cũng đâu phải là kẻ dễ bị uy hiếp, ông vẫn cố chấp nói: “Được, nếu phải lựa chọn giữa Lục Giai Ngưng và Tiền Ly Nhi, tao đây tình nguyện cho Tiền Ly Nhi trở thành con dâu duy nhất của nhà mình!”

Ông không tin con trai mình, cũng không tin vào cái lời thề độc địa kia. Bất quá, ông phải thắng con trai mình. Ông nhất định phải làm cho Đường Hạo nhận thua trước mặt mình.

Đường Hạo nghe xong lời của ba hắn nói, mặt không cảm xúc, nói: “Được, chúng ta quyết định như vậy. Đến lúc nào đó, cô ta cảm thuốc độc hại ba mẹ, thì cũng đừng có trách con đã lấy nhầm người!”

“Mày.....cút đi.....” Đường Lập Huân tức giận đến toàn thân phát run.

Tiểu Ngưng khổ sở ngồi trên ghế đá, cố gắng hít thở không khí mang theo hương cỏ xanh thoang thoảng. Đã lâu như vậy, dạ dày của cô vẫn khó chịu, cảm giác khó chịu muốn chết.

Lại một cổ cảm giác khó chịu xông lên cổ họng. Tiểu Ngưng lấy tay vuốt ngực mình, ngăn chặn tiếng nôn ọe phát ra.

Nhưng, chính lúc đang muốn cúi đầu xuống, cô lại nhìn thấy một thân hình đi tới phía mình. Cô vô thức ngẩng đầu, lập tức lại biểu lộ thái độ lạnh như băng.

Đường Hạo mặc một bộ quần áo nhân tã đi đến bên cô, đầu lông mày hấn nhú lại, nói: “Làm sao vậy? Sắc mặt của em trông kém quá!” Vốn định trêu chọc cô, nhưng lại nhìn thấy bộ dạng khổ sở của cô, hấn không khỏi quan tâm.

Tiểu Ngưng ngoảnh mặt làm ngo, nhìn như không thấy, đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Đáng tiếc, thân thể đơn bạc của cô thoáng cái đã bị hấn ôm vào trong ngực. Một tay Đường Hạo khống chế cô, một tay vuốt ve trán cô.

Tiểu Ngưng chán ghét tránh khỏi tay của hấn, đẩy ngực của hấn ra, đứng ở tư thế bình thường, đề phòng nhìn hấn. “Thiếu gia, xin anh hãy tự trọng!”

Đường Hạo nhìn cánh tay trắng trẻo của mình, gò má chéch qua một bên cười khề, sau đó xoay đầu lại. “Em có khí lực như vậy, xem ra thân thể rất tốt mới đúng.”

“Thân thể của tôi tốt hay không tốt, không liên quan gì đến anh!” Tiểu Ngưng cầm chổi, xoay người lần nữa bỏ đi.

Đường Hạo một lần nữa lại đi theo, ôm lấy cô từ phía sau. “Em lại không nghe lời rồi! Vụng trộm chạy ngoài, đúng không? Lời của tôi nói em căn bản không có nghe phải không?”

“Anh buông tôi ra! Anh là thiếu gia, tôi là nữ hầu! Anh không có quyền ôm tôi!”

“Đừng làm loạn, để cho tôi ôm em một cái.” Đường Hạo ôm chặt hơn nữa, ngực dính sát trên tấm lưng mảnh khảnh của cô. “Ngưng, em gầy đi rất nhiều!”

Tiểu Ngưng cố gắng xoay người, cầm lấy chổi, vung hết sức về phía hấn. “Luu manh, tôi béo hay gầy cũng chẳng liên quan đến anh! Anh không có quyền đụng vào tôi!”

Chỉ thấy chiếc chổi đầy bụi bắn thoáng cái đã nện vào đầu Đường Hạo, rơi ra một đồng đất bụi. Hai mắt Đường Hạo dính đầy bụi đất. Hấn không thể không thà cô ra trước.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 231

Đường Hạo dụi dụi hai mắt đến chảy nước, phàn nàn nói: “Em thật dám đánh tôi. . . .”

Hai tay Tiểu Ngưng nắm thật chặt chổi, bởi vì lời của hấn nói thoải mái, vô tư, lại có phần mập mờ, toàn thân cô tức giận tới mức run lên. “Anh có hành vi xấu đối với tôi cho nên tôi có quyền đánh anh để phòng vệ! Tôi giờ vì con của mình nên không có cách nào khác là ở lại làm người hầu, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không để cho anh vũ nhục tôi! Đường Hạo, anh không có quyền này!”

Nhẹ nhàng nháy mắt, Đường Hạo rốt cục có thể mở mắt ra, đập vào mắt hấn đúng là hình ảnh Tiểu Ngưng mặt tràn ngập uất hận. Gương mặt của cô càng ngày càng gầy gò, làn da giống như cây khô héo không có một chút hơi nước. Hai mắt so với trước thoát nhìn càng thêm to nhưng sáng ngời, chỉ có thể là do cô cực kỳ gầy. Mà trong đôi mắt sáng ngời đó của cô tràn ngập đều là oán hận.

Điều này làm cho Đường Hạo nhìn không được mà kinh ngạc. Chẳng qua mới chỉ vài ngày, cô thậm chí đã có thay đổi nhiều như vậy. Xem ra mấy ngày này, cô thật sự đã nhận bao nhiêu ủy khuất và thành hạ.

Đường Hạo tuy rất đau lòng nhưng không có ý định nói rõ cho cô biết chuyện hấn đang đối phó với mẹ con nhà họ Tiền. Bởi vì hấn định đem phần ‘cực lực giấu diếm’ này trở thành một loại hình phạt cho việc cô bỏ trốn, muốn cô đau lòng.

Ban đầu, hấn đã rất giận cô, thật sự muốn để cho Tiền Ly Nhi hung hăng khi dễ cô. Chẳng qua, khi Tiền Ly Nhi làm cô bị thương thật sự, hấn tức giận muốn trực tiếp cầm kim châm kia đi đâm cho Tiền Ly Nhi trăm nhát thật đau. Rốt cuộc, hấn vẫn là không dễ dàng tha thứ cho kẻ nào dám khi dễ cô.

Cũng may, lời nói của Lục Phong đã ngăn cản cơn xúc động của hấn, hấn mới chưa vạch mặt với Tiền Ly Nhi. Cho nên, trước mặt Tiền Ly Nhi, hấn mới cố ý giả bộ không quan tâm đến Tiểu Ngưng, để cô đi theo bên người ả ta. Dù sao cô cũng thích vườn tược có cây, cho nên hấn điều cô đi chăm sóc bãi cỏ.

Aizza... Vậy mà cô gái ngốc nghếch này không nhìn ra dụng tâm khổ cực của hấn!

Mà lúc này nói ra so với lúc ngã bài với Tiền Ly Nhi cũng không còn mấy ngày nữa, hấn vẫn còn phải đợi chờ. Đến lúc đó, hấn nhất định sẽ kéo cô đến bên mình, đánh cho cô một trận thật đau, hỏi cô vì sao lại cứ hết lần này đến lần khác muốn rời bỏ hấn. Hấn sẽ ôm cô vào trong lồng ngực mình, dùng sức mà hôn để giải thoát nỗi tương tư giày vò suốt mấy ngày qua.

“Ngưng, vết thương trên người em đã tốt lên chưa?” Hấn không để ý đến sự tức giận của cô, vẫn chỉ quan tâm hỏi thăm xem thương thế trên người cô.

Tiểu Ngưng chau mày, không rõ ý tứ của hắn. Như thế nào? Giờ lại muốn đùa cô sao? Cho nên mới dối trá quan tâm đến cô? “Chuyện của tôi không phiền đến anh quan tâm, đại thiếu gia!” Cô vẫn nói như cũ, cuối câu lại còn có ý kéo dài ba chữ ‘ đại thiếu gia’ kia.

Đường Hạo nhìn xuống việc muốn nói cho cô biết. Hắn muốn nói cho cô biết, hắn là đại thiếu gia, nhưng cô chính là đại thiếu phu nhân, “Ngưng, nếu không có chuyện gì thì đừng chạy lung tung! Cũng đừng có khờ khạo mà đi trêu chọc Tiền Ly Nhi, nếu không người thiệt thòi vẫn sẽ là em, có biết không?”

Khờ khạo? Trong lòng hắn nhất định là xem mình như một con ốc? Cho nên mới tùy ý khi dễ mình như vậy! – Tiểu Ngưng nghĩ ngợi rồi nói:

“Thiếu gia, tôi khờ hay thông minh thì cũng đâu có can hệ gì đến anh! Xin anh đừng nói chuyện với tôi, tôi nghe mà không hiểu! Ngộ nhờ để đến tai thiếu phu nhân, cô ấy sẽ rất tức giận!”

“Cô ta hôm nay trở về nhà mình, không có ở đây!” Đường Hạo giải thích, không để cô lo lắng.

Nhưng những lời này vào tai Tiểu Ngưng thì lại cực kỳ khó nghe: “Hóa ra cô ấy không có ở đây nên thiếu gia mới đi trêu đùa người hầu, đúng không? Đường Hạo, anh đúng là một tên siêu cấp đại hỗn đản! Tôi hận anh chết đi được!”

Tiểu Ngưng tức giận, toàn thân phát run, tay lại cầm chổi, hung hăng đập tới tấp vào Đường Hạo. Trong không khí lại càng nhiều hạt bụi tung bay mù mịt tràn lan.

Bộ quần áo ngày thường màu trắng sáng của Đường Hạo vì vậy mà trở nên đen xám lại, dính đầy bụi đất.

“Đủ rồi, đừng đánh nữa!”

“Biến, anh rút ngay đi cho tôi! Tôi chán ghét nhìn thấy anh lắm rồi!” Tiểu Ngưng không để ý tới. Lúc trước nước mắt cô không rơi, giờ thì mặt cô đã đầm lệ.

Dưới ánh mặt trời loang lổ, bóng hình của cô càng khiến người ta đau lòng.

Trong lúc lơ đãng nhìn thấy cô như vậy, Đường Hạo cũng người không né tránh nữa, ngẩng ngốc đứng im đó để mặc cho cô dùng chổi đập vào mình. Tốt lắm! Nếu đánh hắn làm cho cô cảm thấy dễ chịu trong lòng, khiến cô hân hận, như vậy thì hắn tình nguyện để cho cô đánh.

Hắn cũng không hy vọng cô lại tiếp tục mắc lỗi, như vậy hắn sẽ lại càng đau lòng hơn.

Tiểu Ngưng vẫn không ngừng tay, đem toàn bộ sức lực dồn vào chiếc chổi đánh lên người hắn. Lúc thì ở đầu, lúc thì trên người....

“Anh là đồ hỗn đản! Đường Hạo, anh để cho Tiền Ly Nhi ba lần bảy lượt khi dễ tôi! Anh biết rõ cô ta là người xấu mà còn đối xử tốt như vậy! Anh lại còn dùng cả an nguy của Dương Dương để uy hiếp tôi! Đường Hạo, các người khi dễ tôi, tôi sống không nổi nữa rồi! Tôi sống không nổi nữa rồi....” Nói xong câu cuối cùng, Tiểu Ngưng ngã phịch xuống mặt đất trải đá cuội phía dưới.

Người bám đầy bụi đất Đường Hạo tiến lên đến chỗ cô, rồi ngồi xổm xuống trước mặt cô, rồi nhẹ nhàng nâng cô dậy: “Ngưng, đừng khóc....”

“Đừng có gọi tôi là ‘Ngưng’! Đường Hạo, anh không xứng, không xứng!” Cô đột nhiên hét lên, hai tay bưng chặt tai không muốn nghe thêm bất cứ điều gì hắn nói: “Anh đi đi! Anh đi mau đi! Tôi không muốn nhìn thấy anh...”

“Được rồi! Được rồi! Anh gọi em là ‘Tiểu Ngưng’ thì có thể chứ? Đừng khóc nữa!” Đường Hạo nhẹ nhàng dỗ dành. Đáng ra hắn phải là người nổi giận mới đúng, vậy mà lại trở thành đáng về gì đây?

“Anh buông tôi ra! Tôi không muốn anh đụng vào tôi...” Cô lại một lần nữa kêu lên.

“Được! Được! Anh không đụng vào em! Em đứng dậy trước đi!” Đường Hạo mạnh mẽ nâng người cô dậy, cho đến khi cô đứng vững hắn mới buông tay ra.

Tiểu Ngưng lau nước mắt ướt át trên mặt, dùng ánh mắt tràn ngập oán hận nhìn hắn nói: “Đường Hạo, anh chỉ có thể uy hiếp tôi được chỉ bởi vì bây giờ Dương Dương chưa trưởng thành! Chỉ cần Dương Dương lớn lên, có thể bảo vệ mình, tôi sẽ tìm lại tự do của mình, không ai quản nổi! Tôi cũng không cần phải chịu đựng sự khi dễ của anh và Tiền Ly Nhi nữa!”

“Tiểu Ngưng, em nói cái gì?” Từng câu chữ của cô như kim điện đâm vào người khiến hắn kinh hồn táng đả, làm cho hắn sợ hãi. “Tiểu Ngưng, anh sẽ không để em rời khỏi anh! Em cứ an tâm ở bên cạnh anh, nhớ kỹ đấy!”

Mấy năm trước hắn là người mù, hắn đã nghĩ có lẽ cô ghét bỏ mình nên mới rời đi. Được rồi! Ai bảo chính hắn tàn tật, cô làm sao mà không so đo cho được!

Lúc trước, cô lại chạy thoát khỏi hắn là vì đã có người trong lòng. Được rồi! Hắn cũng có thể không quan tâm, bởi vì hắn sẽ làm cho cô yêu thương hắn. Cho nên hắn chịu đựng được.

Lần bỏ đi gần đây nhất chính là vì hắn đã không cho cô một danh phận thật sự, không cho cô được một sự an tâm. Được rồi! Chuyện này hắn hẳn thừa

nhận.

Nhưng, từ nay về sau hấn sẽ làm cho cô trở thành vợ hấn. Hấn tuyệt đối sẽ không cho cô có bất cứ lý do nào để trốn tránh.

Tiểu Ngưng cười khỏ, thản nhiên nói: “Tôi nói tôi sẽ bỏ đi! Tôi không làm người hầu cho các người cả đời đâu!”

Tiểu Ngưng nhìn hấn, chậm rãi quay đầu. Cô thật sự không hiểu hấn, Tiền Ly Nhi là cô gái hư hỏng như vậy, sao hấn vẫn không chút do dự muốn lấy cô ta?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 232

“Anh Hạo, anh xem một chút đi! Đây là áo cưới mẹ em đặt ở Pháp mới chuyển về! Coi có đẹp không?” Tiền Ly Nhi vừa trở về đã đi đến thẳng thư phòng của Đường Hạo, cho hấn xem áo cưới.

Đường Hạo chớp đôi mày rậm, vẻ mặt thương thức nói: “Không sai, thật sự rất đẹp!”

“Vậy anh nói thử xem em đẹp hơn, hay là quần áo đẹp hơn?” Tiền Ly Nhi thay đổi vẻ mặt, ý bảo muốn được nghe hấn khen ngợi mình nhiều hơn.

Đường Hạo đưa mắt nhìn bộ lễ phục một hồi lâu, lại nhìn cô ta một chút.

Tiền Ly Nhi khấn trương nắm chặt bộ lễ phục, hấn rất ít khi nói cô xinh đẹp. “Thế nào.”

Đường Hạo khẽ vuốt cằm, vẻ mặt khó xử. “Úm.”

“Hạo, anh nói mau đi!” Tiền Ly Nhi thúc giục.

“Áo cưới đẹp kết hợp cùng một gái đẹp, lại càng xinh đẹp hơn. . . .!” Đường Hạo nói ra một đáp án đủ để làm cô gái trẻ kia vui lòng. Bất quá, trong lòng hấn lại thầm nghĩ: ‘Ha ha, đáng tiếc mình sẽ không dẫn cô ta vào lễ đường!’

Hấn không tin cha mẹ có thể để mặc cho hấn cưới loại con gái rần rết này. Ha ha, hấn đang chờ cha mẹ giờ tay nhận thua.

“Hạo, giờ em không thể chờ đợi được nữa! Muốn mặc ngay áo cưới này trở thành cô dâu của anh!” Tiền Ly Nhi buông lỏng chiếc áo cưới ra, nhào vào ngực Đường Hạo.

Đường Hạo nhăn mũi lại- nước hoa thật là nồng, “Ly Nhi, hôm nay cùng anh tham gia một buổi dạ tiệc nhé! Nhớ là phải ăn mặc cho thật đẹp, biết không?”

“Dạ! Người ta đã lâu rồi không cùng anh tham gia tiệc rượu!” Cô đặc biệt yêu thích các bữa tiệc, vẻ mặt hưng phấn lên nói.

“Vậy nhanh đi chuẩn bị đi! Chúng ta còn phải dùng bữa tối, sau đó thì đi đến chỗ buổi tiệc!” Đường Hạo đã an bài ổn thỏa lịch trình. Đêm nay hấn sẽ để cho cô ta biểu diễn hết mình.

“Dạ! Thế anh chờ người ta một chút!” Tiền Ly Nhi tranh thủ thời gian trở về phòng của mình. Đêm nay, cô nhất định phải trở thành người phụ nữ được hoan nghênh nhất.

Tiểu Ngưng đang sửa sang lại bồn hoa, lạnh lùng nhìn hấn một thân đồ tây chỉnh tề cùng với cô ta một thân quần áo hoa lệ. Hai người bọn họ cùng nhau bước lên chiếc xe hơi sang trọng. Trong lòng cô dâng trào lên cảm giác chua xót, càng lúc càng sâu. Không sai, cô thật ngốc, những quan tâm lúc trước hấn đối với cô chỉ là giả dối. Nếu không, sao mà chỉ sau có hai giờ, hấn lại đối với Tiền Ly Nhi thân mật như thế này?

Có nén xuống cảm giác khổ sở đang muốn dâng lên lần nữa, Tiểu Ngưng đồng thời cũng tự cảnh cáo chính mình. Cô giờ chỉ là một người hầu, chuyện của người khác cô không cần phải để ý đến.

Đúng như Tiền Ly Nhi nghĩ, đêm hôm đó Đường Hạo đưa cô đi đến dự một bữa tiệc rượu của giới doanh nhân, cô ta thoảng cái đã trở thành tiêu điểm của giới truyền thông. Tất cả mọi người trước sau đều hỏi về lễ cưới của cô, tâm trạng của cô trước khi kết hôn như thế nào. Cô bình tĩnh trả lời từng câu hỏi của các kí giả. Nụ cười trên môi lúc nào cũng là nụ cười hoàn mỹ nhất. Cô đã trưng bày tất cả bộ dạng xinh đẹp cùng khuôn mặt hạnh phúc mỹ mãn của mình.

“Mẹ, mẹ xem đi này! Những tay kí giả này thật lợi hại quá! Bọn họ đi theo chụp hình con với Đường Hạo suốt từ lúc đi ra ở cửa chính của biệt thự! Aizza, may mà hình tượng của con không có tệ lắm, nếu không bị bọn họ chụp được những hình ảnh khó coi thì làm sao bây giờ. . .”

“Ha ha, con gái của mẹ thì làm sao mà khó coi được! Không cần phải nghĩ nhiều như thế!” Tiền Bảo Châu bưng tách cà phê lên miệng uống tiếp, khoe môi lộ ra nụ cười đắc thắng: “Hừm, cuối cùng cũng đợi được được Ly Nhi của mẹ gả vào Đường Thị rồi!”

“Hừ, à đàn bà kia đối phó cũng quá dễ dàng!” Tiền Ly Nhi nheo mắt lại, khoe miệng nhếch lên cười: “Mẹ, à đàn bà này nhất định con sẽ phải diệt trừ cô ta! Nhưng thôi, chuyện này gác lại để sau, con không muốn trước lúc kết hôn lại có chuyện không hay phát sinh!”

“Đường Hạo đã không thích à đàn bà đó, thì cô ta từ nay về sau không phải là đề cho con tự xử lý sao? Nhưng phải sớm xử lý cho sạch sẽ vào, như vậy chúng ta mới có thể an tâm được!” Trên mặt Tiền Bảo Châu lộ ra phần thâm hiểm, tuyệt đối không kém so với con gái mình. Quả nhiên, mẹ nào thì con nấy, có mẹ mới có con.

“Đúng vậy, ha ha ha! Bây giờ, nếu mà không có việc gì làm thì con lại lười cô ta ra hành hạ! Nhìn bộ dạng khô sở của cô ta trong lòng con cảm thấy cực kỳ thoải mái!”

“Ly Nhi, đừng có biểu lộ giận dữ thái quá chỉ vì mấy chuyện nhỏ, nếu không Đường Hạo sẽ chán ghét con rất nhanh! Để lại ấn tượng xấu trong lòng cậu ta thì hỏng bét!” Tiền Bảo Châu có chút không đồng tình với con gái. Vì một phụ nữ không có giá trị mà tức giận thì thật là quá lãng phí sức lực.

“Mẹ, con biết rõ mà! Con sẽ thật cẩn thận! Ha ha, trước giờ đâu có thiếu phụ nữ dễ khi dễ, Đường Hạo sẽ không hoài nghi con đâu! Mẹ yên tâm đi, con gái của mẹ rất thông minh mà!”

“Mẹ thấy người phụ nữ kia cũng chẳng còn gì đáng lo, điểm mấu chốt chính là đứa bé kia! Nó chính là cái đinh trong mắt gia đình chúng ta! Không nhỏ bỏ thì mẹ thấy không yên trong lòng!” Tiền Bảo Châu siết chặt tay lại đến mức nổi cả gân xanh. Chuyện lần trước không thành công, ngấm lại mà bà không thể nuốt trôi con tức này.

“Mẹ, sau khi con kết hôn xong, chúng ta sẽ tập trung đối phó với đứa bé đã chúng kia! Chỉ là một thằng bé con sáu bảy tuổi, muốn xử lý nó không khó. Mọi chuyện đều dễ như trở bàn tay thôi!” Đứa bé đã chúng kia nhất định phải diệt trừ. Cô không muốn nhiều năm sau, có một đứa đã chúng cùng con của cô tranh đoạt quyền thừa kế Đường Thị.

Đường Lập Huân tức giận, đem báo chí vút mạnh xuống bàn, gân xanh nổi lên dưới lớp cổ áo, ồ ồ hô hấp.

“Ông xã, sao lại tức giận lớn như vậy? Huyết áp của anh gần đây tăng cao, ngàn vạn lần không nên nổi giận!” Hàn Tú bưng ly trà giảm huyết áp, vội vã đi đến chỗ chồng mình.

“Thằng con bảo bối của chúng ta làm anh tức muốn chết! Em xem đi, đây rõ ràng là nó đang muốn thị uy với chúng ta!” Đường Lập Huân cầm lấy tờ báo ném qua cho vợ xem.

Hàn Tú rất nhanh nhìn lướt qua tờ báo, sau đó buông xuống, nói: “Những điều này là do báo chí viết bừa đầy thôi, anh đừng cho là thật!”

“Viết bừa? Anh thấy không có giống đâu! Nó đang cố ý cho đám nhà báo có cơ hội viết lung tung! Được, nó không phải là muốn kết hôn với Tiền Ly Nhi sao? Vậy cứ để cho nó lấy! Chúng ta từ nay về sau ra nước ngoài, vĩnh viễn không trở về nữa...”

“Ông xã, em thấy con chúng ta sẽ không kết hôn với Tiền Ly Nhi đâu! Cho nên, trước mắt anh đừng tức giận mà.....”

Đường Lập Huân cắt đứt lời vợ đang nói, tức giận nói lớn: “Nó đương nhiên là không muốn kết hôn với Tiền Ly Nhi, người nó muốn lấy là Lục Giai Ngưng kia kia! Tôi thật không biết nó nghĩ như thế nào, loại con gái có xuất thân làm sao có thể lấy! Trừ phi chúng ta chết, nếu không tuyệt đối không để cho nó có cơ hội này!”

Hàn Tú im lặng, bắt mắt đối với Lục Giai Ngưng tăng thêm vài phần. Đầu là vì người phụ nữ kia, chính bởi vì cô ta mà giờ Đường gia trong tình trạng gà bay chó chạy, rối loạn vô cùng!

Lần gặp đầu, cô ta cam đoan sẽ đi. Lần thứ hai, cô ta cũng nói sẽ đi. Kết quả, bây giờ vẫn là không đi. Lòng dạ người phụ nữ này thật không bình thường.

Trách không được con trai bà lại yêu mến cô ta, bởi vì đã sớm bị cô ta dụ dỗ mê hoặc. Chẳng lẽ vì cô ta, Đường Hạo thật sự sẽ lấy cô gái tâm địa rắn rết kia vào cửa hay sao? Đừng, không được, nghĩ đến mà thấy thật sự quá đáng sợ!

“Gọi điện cho anh, làm cho tên tiểu tử kia trở về! Anh muốn gặp nó!” Đường Lập Huân buông ly trà xuống, thờ dài nhìn vợ rồi nói.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Gặp hán sao? Đường Hạo nhếch miệng cười khê, chỉ là nhin không phát ra tiếng: “Ba muốn gặp con sao ă? Nhưng mà, giờ còn có chút việc công nên không thể đi được!”

“Trước mắt đem mọi việc tạm gác lại không được hay sao? Ba của con có chuyện rất quan trọng muốn nói với con!” Tiếng Hàn Tú khuyên nhủ, khẩn thiết vọng ra.

“Thật mà mẹ, hiện tại có quá nhiều việc bừa bộn! Mẹ, chờ mấy ngày nữa có thời gian con sẽ về nhà! Ba và mẹ hãy tự chăm sóc tốt cho sức khỏe của mình nhé!” Chiều theo thói quen của hán, câu nói kế tiếp chính là muốn tắt điện thoại.

“Hạo Hạo, con thật sự muốn kết hôn với Tiền Ly Nhi hay sao? Ngần vạn lần đừng lấy chuyện hôn nhân đại sự cả đời mình ra đùa giống như cá cược đấy nhé!” Lúc nói chuyện, giọng Hàn Tú mang theo cả âm mũi, mỗi lúc một tăng: “Không có chuyện gì là lưỡng toàn tề mỹ* cả đâu, vì sao con không thể ngừng yêu Lục Giai Ngưng?”

*lưỡng toàn tề mỹ: hoàn hảo tốt đẹp.

Đường Hạo thở dài, nắm chắc điện thoại, chỉnh lại lời nói sai lầm của mẹ hán: “Mẹ, nếu như con cưới người mà con thích, người đó lại là mẹ của con trai con. Chẳng lẽ đó không phải là vẹn toàn đôi bên sao?”

“Nhưng mà xuất thân của cô ta.....”

“Mẹ, mẹ không hiểu đạo lý này sao? Xuất thân đâu phải là do bản thân mình chọn lựa. Nếu có thể chọn, ai lại không muốn sinh ra trong gia đình giàu có! Trước kia cha mẹ không quan niệm như thế này, chẳng nhẽ hiện tại vì lớn tuổi, có chút già cả nên hồ đồ rồi sao?”

“Cô ta là người bình thường trong sạch thì cũng được, mẹ cũng không phải muốn con chỉ kết hôn với con cái nhà có tiền. Nhưng cô ta, ngay cả xuất thân trong sạch cũng không có. Đường Hạo, mẹ không muốn con bị người ta chê cười. Cô ta và con chênh lệch quá xa, chẳng lẽ con không cảm thấy điều đó sao?”

“Mỗi một người so với một người đều có sự chênh lệch, con không nghĩ đây là một vấn đề quan trọng!” Hán chỉ cảm thấy mình hạnh phúc khi gặp cô. Được gặp cô, trong lòng hán thấy rất an tâm. Gặp cô, cảm giác mệt mỏi sau một ngày làm việc mệt nhọc đều biến mất.

“Hai đứa có trình độ giáo dục chênh lệch nhau rất lớn! Hạo Hạo, một thời gian dài hai đứa chắc chắn sẽ nảy sinh nhiều mâu thuẫn, bởi vì trình độ nhận thức bất đồng.....”

“Mẹ, con còn phải gọi điện quốc tế đường dài để đàm phán, trước mắt bất đồng này mẹ hãy nói sau nhé!” Sau khi nói xong, Đường Hạo trực tiếp ngắt luôn điện thoại.

Đường Hạo bất động nhìn điện thoại một hồi lâu, ngay cả mắt cũng không nháy.

Vì sao bọn họ đều coi thường Tiểu Ngưng? Điều này thật sự làm cho hán rất tức giận, hán cũng chẳng muốn nói chuyện thêm với mẹ nữa. Đã vậy, hán sẽ vẫn tiếp tục kế hoạch của mình. Hán có niềm tin vững chắc là sẽ thắng lợi.

Chỉ có điều suy nhất làm hán buồn phiền chính là phải đấu tranh với cha mẹ. Bây giờ, hán lại còn vẫn chưa thể vạch trần mẹ con Tiền thị làm chuyện xấu, hôn ước với Tiền Ly Nhi vẫn chưa được hủy bỏ, “Đáng chết! Tôi còn muốn chơi với cô gái kia! Thật là làm khổ người ta mà.....” Đúng lúc Đường Hạo ca thán giống như một đứa trẻ thì cửa phòng làm việc đột nhiên bị đẩy vào.

“Ôi chào! Thật là khó có thể thấy được nha! Tổng tài của Đường Thị lại giống như một đứa trẻ con thế này...” Đông Tri bỏ qua thông báo với thư ký, trực tiếp đi vào văn phòng làm việc của Đường Hạo.

Đối với người vừa mới xông vào, Đường Hạo cũng không có phản ứng nhiều, chỉ bức bối nói: “Hôm nay thế nào mà cậu lại rồi rã đến mức đi đến đây vậy?”

“Nhìn xem cậu có bao nhiêu phiền phức! Ha ha ha, báo chí đang tràn lan hình ảnh cậu và Tiền Ly Nhi kia, lúc nào cũng là ân ân ái ái! Nếu không phải tớ biết rõ nội tình của chuyện này thì chắc cũng nghĩ đám cưới của hai người sắp diễn ra đấy!” Đông Tri nhủ mảy nói, tựa tay ở trên bàn làm việc của Đường Hạo.

“Lấy loại con gái đó, trừ khi tớ đây bị điên!” Đường Hạo nặng nề dựa vào thành ghế, thổi mấy sợi tóc trên trán.

“Sao rồi? Khi nào thì ngã bài, để tớ còn xem kịch vui?” Đông Tri tò mò hỏi. Phụ nữ Tiền gia thật là có đủ tâm ngoan thủ lạt, ngay cả đàn ông cũng cảm thấy không bằng. Ngày đó, hán đem Dương Dương ôm về, nhìn thấy thân thể của thằng bé đầy thương tích thật sự xúc động muốn giết người. Nếu như không trùng phạ mẹ con nhà họ Tiền kia một cách đích đáng, hán cũng cảm thấy thiên lý khó dung.

“Bây giờ vẫn chưa phải là lúc! Cha mẹ của tớ không thích Tiểu Ngưng, không đồng ý cho chúng mình.....”

Đường Hạo đem những lời lúc trước cha hán nói ra cho người bạn tốt cùng nghe.

“Vây, cậu định làm như thế nào? Sẽ không một mực gạt Tiểu Ngưng nữa chứ? Tớ nghĩ cô ấy nhìn cậu và Tiền Ly Nhi hằng ngày thân thiết, ra ra vào vào, chuẩn bị cho hôn lễ thì chắc chắn trong lòng rất đau đớn, nhất định không chịu đựng được!” Đông Tri lo lắng nói.

Trái tim Đường Hạo thất lại, nhẩn mày lại hỏi: “Vậy thì cậu nói tớ phải làm gì bây giờ? Ý của cậu là”

“Ý của tớ là, cậu hãy ngả bài với Tiểu Ngưng trước đi! Làm cho cô ấy trong lòng có một chỗ dựa! Cậu cũng không thể để tình trạng sau khi mọi chuyện ổn thỏa thì cô dâu lại mất hết cả hy vọng được, đúng không?” Đông Tri lo lắng khuyên nhủ nói. Quyết định gì cũng có thể gạt bừa, nhưng phụ nữ của mình thì không thể làm thương tâm được.

“Chính là, tớ nói bố mẹ không chấp nhận cô ấy, như vậy không phải cô ấy cũng bị tổn thương giống thế hay sao?” Đường Hạo nói ra vấn đề hắc đang băn khoăn.

“So với việc bị cậu làm tổn thương thì nhẹ hơn hay nặng hơn hả? Dù sao người cô ấy yêu là cậu, chứ không phải cha mẹ cậu!” Trời ạ! Hắc thật sự hoài nghi não của tổng tài trẻ tuổi Đường Thị này có phải đã bị hỏng rồi hay không? Nếu không tại sao lại đần như thế này?

Một câu của Đông Tri đã làm bừng tỉnh người đang trong mộng, Đường Hạo nện mạnh một cái xuống mặt bàn, nói: “Đúng! Cậu nói rất đúng!” Hắc hẳn là phải nói chuyện thật từ tở với Tiểu Ngưng, nếu không nhìn cô gầy gò ốm yếu thế kia, hắc rất đau lòng. Trải qua lần trừng phạt này, hắc sẽ tận tâm tận lực yêu thương cô.

Nhìn Đường Hạo kích động, người bạn thân thiết Đông Tri – hắc cũng cảm thấy thật là quái dị. Chẳng lẽ đàn ông rơi vào tình yêu, chỉ số thông minh đều rơi xuống vị trí này sao? Vì sao người trong cuộc thì luôn mơ hồ, phải cần đến người ngoài cuộc nhắc nhở: “Cần mình giúp đỡ không?”

“Không cần!” Đường Hạo kiên định nói. Kích động lại có chút vui vẻ, hắc nghĩ chắc chắn Tiểu Ngưng sẽ nghe lời mình, trước kia không phải đã vậy rồi sao? Chỉ cần hắc nói với cô tất cả mọi chuyện, cô sẽ lại như còn mèo nhỏ vùi đầu vào trong lòng ngực của hắc.

Hắc thật sự muốn biết cô sẽ biểu lộ như thế nào sau khi biết người hắc muốn lấy chính là cô. Nhất định sẽ rất là hạnh phúc, dù sao cô cũng giống như hắc, hy vọng gia đình được đoàn viên, bọn họ sẽ trở thành người một nhà chính thức.

“Cậu cần phải giải thích thật rõ ràng đây! Đúng rồi, cậu cần phải kiên nhẫn hơn đi, phụ nữ không phải lúc nào cũng dễ dụ đâu!” Đông Tri thì cảm thấy tình hình không có lạc quan như vậy. Bằng mấy lần tiếp xúc với Lục Giai Ngưng, hắc cảm nhận rất rõ cô không phải là người dễ dàng hận ai đó. Nhưng mà, nếu đã hận rồi thì chắc chắn khó có thể tha thứ.

“Vậy cậu có ý kiến gì không? Tớ có nên chuẩn bị cái gì để tặng cho cô ấy không nhỉ?” Đường Hạo bắt đầu sửa sang lại mọi thứ, chuẩn bị muốn rồi đi. Không được, hắc thật sự không thể chờ đợi được nữa, phải ngả bài trước với cô thôi!

“Hoa! Phụ nữ đều thích hoa!”

“Không được! Hoa quá khoa trương rồi, có thể đánh rần động cô!” Đường Hạo lập tức lắc đầu chối bỏ ngay. Hắc cũng đã nghĩ ra nên tặng cái gì rồi!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 234

Thân thể mới mẻ rã rời, Tiểu Ngưng vừa mới đẩy cửa phòng ra, đã nhìn thấy ngay bên giường có một người đàn ông đang đứng, tinh thần lập tức bị kích: “Anh đi ra ngoài cho tôi! Đi ra ngoài!”

“Ngưng. . .” Đường Hạo mỉm cười, nghênh ngang tiến lên trước, kéo cô vào trong phòng, sau đó tranh thủ thời gian mà khép lại cửa.

Tiểu Ngưng giờ chân lên dùng sức đá chân của hắc, tay cô nắm lại hướng ngực hắc đâm lia lịa: “Anh đi ra ngoài cho tôi! Ai bảo anh vào? Hồn dân! Hồn dân đáng chết!”

“Ngưng. . . .Em muốn đánh anh thì cứ đánh đi! Chỉ cần có thể để em trút hết những ức khuất mấy ngày hôm nay phải chịu ở đây thì như thế nào cũng được!” Đường Hạo không chú ý cô đang dùng sức đá đánh, hắc vẫn sùng nịch đem cô ôm vào trong ngực. Bao lâu nay, hắc đã không được ôm cô một cách từ tở rồi. Lúc trước ở trong vườn hoa, hắc chỉ ôm cô được từ phía sau, còn chưa thỏa mãn nỗi nhớ da diết thì đã bị ‘ăn’ bao nhiêu là phát chổi. Ít nhất, hiện nay cô không cầm vũ khí, tay trần, hắc phải hưởng thụ tư vị ngọt ngào này lâu lâu một chút.

“Đường Hạo, anh rốt cuộc muốn như thế nào? Anh muốn kết hôn, hắc là phải đối xử từ tở với vợ con anh mới đúng! Anh còn trêu chọc tôi làm cái gì? Chẳng lẽ anh còn muốn ngồi hưởng tề nhân chi phúc, có vợ còn không buông tha tôi?” Sắc mặt Tiểu Ngưng trắng bệch nói lớn, trong hai mắt tràn ngập hận ý, nhìn chằm chằm vào hắc. Nếu như ai nói ánh mắt có thể giết người, như vậy thì lúc này trên mặt, trên người Đường Hạo đã thành máu me be bét.

*tề gia chi phúc: chỉ cảnh nhà giàu, con đàn cháu đống. Ở đây Tiểu Ngưng nói Đường Hạo đã có gia đình yên ấm đầy đủ rồi mà vẫn còn muốn lăng nhăng quan hệ với cô.

Đường Hạo giờ tay lên, nhẹ vỗ về gò má căng cứng của cô, thấp nói móm: “Anh chẳng dám mong muốn ngồi hưởng tề nhân chi phúc đâu! Anh làm gì có cái năng lực kia, anh đây chán mềnh chỉ biết yêu mến một người phụ nữ thôi!”

Tiểu Ngưng lạnh lùng tránh xa khỏi vòng tay của hắn, biểu tình trên mặt lạnh như băng so với lúc làm việc chỉ có hơn chứ không kém. “Anh nói với tôi những chuyện này làm cái gì! Tôi không nghe, anh yêu ai, muốn làm đám cưới với ai, những chuyện này với không có một đồng quan hệ!”

Hắn mỉm cười, chân thành nhìn cô: “Làm sao có thể không có quan hệ? Ngưng, anh trước kia đã nói với em anh chỉ yêu duy nhất một cô gái, có thật nhiều cử chỉ thân mật cũng chỉ có thể làm với người đó! Mà người yêu đó chính là em!”

Tiểu Ngưng trong nháy mắt giống như bị yểm bùa, bị chính câu nói ‘người yêu đó chính là em’ của hắn làm cho rung động. Nhưng, rất nhanh, cô lại khôi phục về lạnh lùng như ban đầu, mỉa mai cười nói: “Đây là câu nói dối tôi nghe qua cả thế kỉ này rồi đấy! Đường Hạo, lời này của anh chỉ lừa được mấy cô bé con thơ! Thật xin lỗi, tôi không còn là một cô bé nữa rồi!”

Cô đẩy mạnh thân thể không phòng bị của hắn ra, sau đó đi về phía trước cửa phòng, định đẩy cửa ra.

Ngón tay mảnh khảnh xanh xao vừa chạm đến tay cầm của cánh cửa đã bị một bàn tay to lớn màu đồng bao trùm lên. Đường Hạo cầm lấy tay cô kéo lại, đem thân thể cô cuộn vào, làm cho sống lưng của cô tựa lên vách cửa.

Cúi đầu xuống, hắn nhìn bao quát ngũ quan từ trên xuống dưới của cô gái nhỏ bé hơn mình rất nhiều. Nhìn cái trán cao rộng của cô, cô đáng ra phải là một người thông minh nhanh nhạy chứ nhỉ? Tại sao lại có thể thiếu tuồng tượng như vậy? Hắn hai mươi chín tuổi, lần đầu tiên nói chuyện tử tế với phụ nữ mà người ta lại không tin lời hắn nói. Người ta nghi ngờ khiến hắn cảm giác ê ẩm, không chút tư vị.

“Anh buông tôi ra! Buông tôi ra!” Nghe được bên ngoài có tiếng bước chân đi lại, Tiểu Ngưng không dám lớn tiếng nói, chỉ nhỏ giọng đuổi hắn.

“Không! Anh chưa đi được! Lời muốn nói còn chưa nói, làm sao anh có thể đi được!” Đường Hạo cúi đầu xuống hôn lên trán cô.

Tiểu Ngưng cự tuyệt, loạng choạng lắc đầu, mấy sợi tóc tơ mềm mại dính lên môi mỏng của hắn: “Vị hôn thê của anh còn đang ở trong phòng lớn đối diện, vậy mà anh còn dám ở đây bắt nạt tôi! Đường Hạo, hành động của anh làm tôi chán ghét, chán ghét đến cực điểm!”

Hắn không để ý đến cô đang phản đối, lần này dùng thân thể cường tráng dính sát lên người cô, đem cô cùng bản thân hắn thành một khối dính chặt lên vách cửa. Một tay hắn giữ chặt lấy thắt lưng đang không ngừng giãy dụa vặn vẹo của cô, một tay thì cướp lấy môi cô, khơi mào.

Bất luận làm thế nào, Tiểu Ngưng vẫn không thể thoát khỏi hắn, chỉ có thể giương mắt nhìn gương mặt của hắn đang áp chế đến gần mặt mình.

“Ừm...” Cô bị ép phải nâng cao má phấn, bờ môi bị hắn phong tỏa hoàn toàn, chỉ có thể phát ra những tiếng than khẽ.

Cực độ khát vọng cô nhưng hắn cũng không có giống như trước đây bá đạo mà hôn. Lần này, hắn cẩn thận liếm láp qua lại cánh môi khô khốc của cô, đầu lưỡi linh hoạt ôn nhu đảo qua trên đầu lưỡi với hàm răng đóng chặt trong miệng cô.

Hắn phẳng phất đem cô trở thành một vật quý báu, bảo bối của hắn. Rõ ràng là thích đến cực điểm nhưng vẫn hôn môi một cách cẩn thận, quý trọng gấp đôi. Cử chỉ dịu dàng của hắn, chậm rãi của hắn giống như một cơn gió mát mùa xuân, chạm đến nội tâm đang phòng bị của cô.

Hai bàn tay nắm chặt thành nắm đấm chậm rãi buông ra, thân thể cô căng cứng, cong lên, giống như băng thủy mùa xuân chậm rãi tan ra.

Cái lưỡi nóng bỏng của hắn cạy mở hàm răng cắn chặt nghiêm ngặt của cô, rồi đảo lộn qua lại, càn quét một đường như cơn bão trong khoang miệng. Hai mắt hắn híp lại, gò má bởi vì tâm tình nào đó mà chậm rãi hồng lên. Thân thể hắn cũng bởi vì người đang ôm mà máu chảy nhanh toán loạn, run nhẹ.

Dựa theo một loại bản năng bẩm sinh, phần dưới bụng hắn dán chặt lấy cô. Bàn tay to lớn đặt ở bên hông cô di chuyển ra phía sau, dùng sức nâng cô lên tiến sát vào mình.

Trời ạ! Hắn khát vọng cô! Hắn thật sự muốn có cô ngay lập tức. Nhưng, vì trước mắt phải giải quyết hiểu lầm giữa hai người, hắn không thể không tạm thời buông cô ra.

Môi mỏng đặt trên cánh môi cô từ từ nhấc lên. Con ngươi đen sẫm của hắn khóa chặt trên gương mặt nhiễm một tầng phấn của cô, mê đắm nhìn chăm chăm vào.

Không kịp thở, Tiểu Ngưng chậm rãi khôi phục lại lý trí. Tức giận, cô giơ cao tay lên, hung hăng cho hắn một cái tát và miệng: “Lưu manh! Anh đích xác là một tên lưu manh đáng ghét! Đi chết đi!” Đẩy hắn ra, ánh mắt đầy thoái mạ nhìn hắn.

Lại bị cô cho một cái tát dường như đã trở thành thói quen với Đường Hạo. Hắn không cảm giác mặt mình nóng rát, cũng không thấy khó chịu, đau đớn, bởi vậy mà cũng không châm môi lửa tức giận như mọi lần: “Ngưng, anh yêu em! Hiện tại còn một số chuyện chưa xử lý tốt được, cho nên vẫn phải ở bên Tiên Ly Nhi! Hiểu chưa? Mọi chuyện trước mắt đây hết thảy đều là giả dối!”

“Giả dối?” Cô nghi ngờ hỏi.

“Đúng vậy, hết thảy mọi việc chỉ là giả thôi! Hiện tại phải để em chịu khổ, nhưng xin em hãy hiểu cho anh, được không?” Lúc này, Đường Hạo xòe bàn tay Tiểu Ngưng ra, đưa lên trước mắt cô. Giống như một trò ảo thuật, một chiếc nhẫn kim cương đủ mọi màu sắc sáng lấp lánh tinh xảo nằm trong tay cô. Lung linh, huyền ảo giống như trong giấc mơ hạnh phúc. Không sai, chiếc nhẫn kim cương đều làm cho phụ nữ điên cuồng si mê, cô cũng không phải là ngoại lệ.

Chỉ có điều, trái tim cô đã bị nghiền nát rồi, hết thấy những thứ tốt đẹp như thế này chỉ có thể từ xa mà nhìn. Cái này... đã không có cách nào làm cho cô cảm động nữa.

“Ngưng! Anh muốn được bảo vệ em! Cả đời này, em chỉ có thể làm vợ của anh!” Đường Hạo nắm chặt lấy bàn tay cô nâng lên, chuẩn bị đem chiếc nhẫn đeo vào ngón tay của cô.

Tiểu Ngưng đột nhiên rút tay trở về. Cô ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn hắn: “Đường Hạo, mời anh giữ lại chiếc nhẫn của mình đi! Tôi không cần!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 235

“Ngưng, anh đã nói rồi anh sẽ không lấy Tiền Ly Nhi! Anh sẽ chỉ lấy duy nhất một người, đó chính là em! Em tại sao phải cự tuyệt?” Bàn tay cầm chiếc nhẫn của Đường Hạo dừng lại bất động giữa không trung, mơ hồ hỏi.

Chẳng lẽ hắn hạ mình nói lời yêu, hứa hẹn còn chưa đủ sao? Người phụ nữ này còn muốn nghe cái gì nữa? Hắn đã thổ lộ hắn yêu cô, còn những thứ ngon ngọt đồ dành kia hắn nói không nổi đâu!

Nhìn bộ dạng đương nhiên của hắn, Tiểu Ngưng bật cười lắc đầu. “Đường Hạo, anh cho rằng anh nói thích tôi, nói yêu tôi, là tôi muốn cưới anh ngay sao?”

Bị cô nói mĩa, Đường Hạo sững sờ. Hắn không biết cách làm của mình có gì sai lầm. Con cũng đã có, chẳng lẽ cô lại muốn không gả cho hắn sao?

Nhìn vẻ mặt mờ mịt của hắn, Tiểu Ngưng giương cao gò má lên, nhìn chăm chăm vào hắn: “Anh thật quá tự cao! Anh nghĩ anh nói gì, muốn gì thì người khác cũng phải nghe theo lời, phối hợp cùng anh sao? Không phải anh cứ nói yêu tôi thì tôi phải gả cho anh, có biết không?”

“Ngưng! Em đừng nên cứ cáu kỉnh như vậy! Em không gả cho anh thì định gả cho ai?”

“Đường Hạo, anh cẩn thận nghe cho kỹ đây. Tôi không yêu anh, không thương anh, lại càng không phải vì có Dương Dương mà sẽ chịu gả cho anh!” Sau khi nói xong, Tiểu Ngưng xoay người mở cửa phòng, chỉ ra bên ngoài, nói: “Anh đi cho tôi! Từ nay về sau đừng có tới chỗ của tôi!”

“Em... Được rồi, có lẽ tâm tình của em hôm nay không được tốt, hôm nào anh lại đến nói chuyện với em. Ngưng, em phải tin lời nói của anh!” Đường Hạo muốn nói điều gì đó, nhưng chợt nhìn thấy có người hầu đi tới, hắn chỉ có thể nhịn không nói thành lời, rồi đi.

‘Rầm...’ Cửa phòng bị Tiểu Ngưng đóng mạnh lại. Sau đó, cô giống như quả bóng bị xì hơi, dựa vào cánh cửa trượt người từ từ xuống nền nhà.

Cô ngồi dưới sàn nhà, giấu mặt giữa hai đầu gối. Hắn cho rằng hắn là ai? Nói lấy cô, nói yêu cô, hắn nghĩ như thế là cô sẽ ngoan ngoãn gật đầu hay sao?

Vì sao hắn luôn luôn tự cho mình cao cao tại thượng như thế? Hắn nghĩ lời hắn nói là thánh chỉ hay sao?

Tiểu Ngưng từ đầu gối ngẩng mặt lên, gương mặt tràn đầy thống khổ, cánh môi dưới có vài tia bạch sắc. Bởi vì trong lòng hắn, luôn coi cô như một kẻ thấp hèn, cho nên hắn mới tự cho mình là đúng!

Hắn quan niệm như vậy, đối với cô lạnh lùng thì hắn nghĩ đó là điều đương nhiên, đối với cô dịu dàng thì chính là ban ơn của hắn.

Tiểu Ngưng lại cười khổ trong. Hắn còn không hiểu tôn trọng là như thế nào, vậy mà còn nói yêu cô. Tiếng ‘yêu’ phát ra từ miệng hắn không biết có bao nhiêu phần là yêu? Mà hắn hiểu yêu là gì sao?

Không cần! Cô không cần loại tình yêu rẻ mạt đó. Loại tình yêu này cô chẳng thèm ngó mắt tới.

Tóm lại, chuyện này có thể chỉ là một trò đùa của hắn, là một cách trả thù mới của hắn. Theo tính cách của hắn đối với người khác chính là ăn miếng trả miếng. Có lẽ hắn vẫn còn tức giận chuyện cô bỏ đi cùng người khác lần trước nên dùng phương thức giống y nguyên để trả thù cô. Cô có ngu mới đi đồng ý với hắn. Bây giờ, chắc hắn đang ôm Tiền Ly Nhi, ở cùng một chỗ rồi cười ha ha.

Tiểu Ngưng nhìn xuống sàn nhà, thương tâm, đau khổ nói nhỏ: “Đường Hạo, anh đã đem toàn bộ yêu thương tôi dành cho mà hủy diệt hết rồi! Thật sự rất xin lỗi, kể này của anh không thành công rồi...”

.....

Trở về phòng, Đường Hạo thả phịch người xuống chiếc giường lớn. Người phụ nữ kia lại không tin hắn, cô cự tuyệt hắn. Nhìn chiếc nhẫn kim cương chói lòa trong tay, không phải người đàn bà nào cũng yêu thích thứ này hay sao? Cái này chính là lời thề hứa hẹn hắn đối với cô, tại sao cô lại có phản ứng

lầm đăm như vậy? ,”Tiểu Ngưng à, em rốt cuộc muốn anh phải làm như thế nào thì em mới chịu tin tưởng anh, mới chịu chấp nhận anh đây?”

Có lẽ lúc trước tổn thương hẳn gây ra cho cô đã quá sâu, cho nên giờ cô mới không chấp nhận hẳn. Được rồi! Để có được sự tha thứ của cô, hẳn phải kiên trì chịu đựng!

“A! Chị nói danh sách khách mời cho hôn lễ ấy hả? Những chuyện này đều là do thư kí làm. Gần đây, thân thể của tôi không được tốt nên có một số chuyện cũng không để ý hết được!” Hàn Tú ôn hòa giải thích qua điện thoại, trên mặt tràn đầy sự chán ghét. Người phụ nữ đáng giận như vậy, bà thật sự không muốn kết thông gia đâu. Nếu không sau này có ngày bị họ hại chết thì cũng chẳng biết chết như thế nào đâu.

“Ai da! Chị cả nghĩ quá rồi, tôi làm sao mà lại không quan tâm đến hôn lễ cả đời của con trai mình! Đây lại là con dâu duy nhất của tôi, đương nhiên không thể làm sơ sài được!”

“Được ! Được, chị cũng đừng quan tâm thái quá như thế! Nhưng chuyện này thư ký thay chúng ta làm rất tốt! A.! Nồi súp tôi đang nấu sôi rồi! Cứ tạm thế đã, tôi cúp máy đây!”

“Tiền Bảo Châu điện thoại tới nói cái gì?” Đường Lập Huân đem báo buồn xuống, nhìn vợ mình hỏi.

Hàn Tú cong môi lên, tức giận nói: “Muốn hỏi em vì sao cảm thấy nhà ta không giống như sắp đón con dâu vào cửa! Đoán chừng là muốn nói em tại sao không có đưa Tiền Ly Nhi đi sắm sửa trang sức. Hừ, muốn em mua đồ trang sức cho con bé đó sao? Cả đời này cũng không thể nào! Mẹ con nhần tâm như vậy, nếu như không phải bởi vì sự việc còn giằng co trên người Lục Giai Ngưng, chúng ta đã sớm đem chuyện xấu của mẹ con nhà họ Tiền kia công bố cho tất cả mọi người đều biết rồi!”

“Đáng chết, năm đó không phải anh chọn cô bé Lục Giai Ngưng này, có lẽ hiện tại cũng không có nhiều chuyện phiền phức như vậy rồi!” Đường Lập Huân theo thói quen kéo vợ lại gần, nhích dần vào trong ngực mình.

“Nói như vậy cũng sẽ không có một đứa cháu đáng yêu! Bất kể nói như thế nào, Dương Dương cũng là một đứa trẻ được người ta yêu quý!” Hàn Tú thở ra một hơi nói.

“Anh nghĩ, Đường Hạo gánh không nổi nữa rồi! Nó nhất định trước tiên đem chuyện của Tiền Ly Nhi giải quyết xong hết trước, dù sao hôn nhân đại sự cả đời cũng không thể đem ra làm trò đùa được, em nói có phải không?”

Lúc Đường Hạo phán đoán hành động của cha mình thì Đường Lập Huân cũng ngồi lại mà suy xét đứa con trai. Bọn họ là cha con, quả thực quá giống nhau. Ngoại hình, phong cách làm việc mà ngay cả tính cách tâm lý cũng giống nhau như khuôn đúc.

“Chỉ mong là vậy!” Hàn Tú đối với chuyện này cũng không có mấy lạc quan.

“Ừ! Đến lúc đó, chúng ta sẽ tìm thật kỹ càng cho nó một cô gái có xuất thân tốt, tài mạo song toàn. Nó rồi cũng sẽ quên Lục Giai Ngưng để mà...”

Đường Lập Huân mới nói đến đây thì đột nhiên có tiếng đập cửa ‘Rầm’ một tiếng.

Vợ chồng hai người bọn họ cùng nhìn ra ngoài cửa, chỉ thấy cháu trai họ đứng đấy, khuôn mặt tức giận, căm tức nhìn bọn họ.

“Cháu.”

“Đừng có gọi tôi bằng cháu! Tôi không phải là cháu của các người!” Dương Dương lúc này đang phẫn nộ đến cực điểm, nước mắt nước mũi ào ào phun ra.

Nhìn cháu trai đang khóc, Hàn Tú đứng bật dậy từ ghế sofa, đi đến trước.

Dương Dương không ngừng lùi về phía sau, đau thương gần chết hô to: “Các người không phải là ông nội, bà nội của tôi! Không có ông bà nội nào lại không yêu thương bố mẹ của cháu mình! Các người muốn chia rẽ ba mẹ của tôi, các người rốt cuộc đang nghĩ thế nào? A. Hu hu hu.Mẹ cháu có gì không tốt! Các người vì cái gì mà không thích mẹ của cháu! Nếu không có mẹ sẽ không có cháu, thế mà các người lại đóng cửa đi nói xấu mẹ cháu! Cháu chán ghét các người!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 236

“Dương Dương, cháu đừng nên hiểu lầm! Ông nội và bà nội không có nói xấu mẹ cháu đâu!” Hàn Tú đỏ mặt nhanh chóng chối bỏ. Bọn họ cũng cần phải thức thời một chút.

Dương Dương chớp chớp đôi mắt to, ngừng khóc, nhìn chăm chăm vào bọn họ: “Vậy, lời hai người vừa nói không phải là thật tâm, có đúng không ạ?”

“Cái này....” Từ trước đến nay không nói dối, Hàn Tú bị cháu trai hỏi như vậy thì nghẹn lời, xác thực những lời vừa rồi là thật tâm của bọn họ.

“Dạ! Cháu biết rõ hai người nói về mẹ cháu đều không có gì tốt đẹp cả! Ông nội, bà nội, hai người căn bản chưa từng tiếp xúc qua với mẹ cháu, vì sao mà lại muốn chối bỏ mẹ của cháu?” Trong mắt Dương Dương xuất hiện càng nhiều nước mắt, nó lấy ống tay áo không ngừng lau đi.

“Chúng ta.....” Hàn Tú khó xử, quay đầu nhìn chồng.

Mà ở phía sau lưng bà, người đàn ông có tuổi kia cũng khó xử, á khẩu không trả lời được, không biết phải nói với cháu trai mình như thế nào mới đúng. Hiện tại, đối với con trai, ông có thể hô to gọi lớn tức giận mà phát tiết, có thể trực tiếp nói cho nó biết không có gì để bàn bạc cả. Tóm lại là dễ nói hơn.

Nhưng đối với cháu trai thì khác, ông phải che giấu đi suy nghĩ thật sự của mình, đồng thời mấy chuyện đó cũng không phải là hợp lý hợp tình để nói cho cháu nội nghe.

Dương Dương nhìn ông nội rồi lại quay đầu nhìn bà nội: “Ông nội, bà nội, hai người thử chấp nhận mẹ cháu được không? Xin đừng tách cháu ra khỏi mẹ cháu, có được không ạ? Mẹ cháu thật sự rất tốt mà! Trước kia khi cháu còn ở với mẹ và bà ngoại, mẹ ngày nào cũng làm việc vất vả đến tối muộn mới về nhà. Vậy mà, sáng sớm vẫn thức dậy làm đồ ăn cho cháu với bà ngoại, đưa cháu đi nhà trẻ, trở về còn chăm sóc bà ngoại nữa. Thân thể bà ngoại không được tốt, mỗi tháng đều phải chi rất nhiều tiền thuốc. Bà ngoại nói, nếu như không có mẹ cháu thì chắc bà đã sớm rời khỏi thế giới này rồi.Nhà của cháu lúc đó rất nghèo, nhưng mẹ cháu lúc nào cũng làm cho cháu và bà ngoại vui, hay mua quần áo cho cháu, còn bản thân mẹ thì lại rất ít khi mua.....”

Dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, Dương Dương không biết nhiều điều để chứng minh mẹ của nó tốt, nó chỉ có thể nói mẹ nó đã rất vất vả và để cho ông bà nội nghe được, hiểu được.

Những lời nói non nớt, còn thiếu logic nhưng lại nặng nề đánh vào trong lòng vợ chồng Đường thị. Bọn họ nhìn lẫn nhau, sau đó lại nhìn ánh mắt đang thập phần tức giận của đứa cháu trai.

“Mẹ của cháu thật sự rất yêu ba cháu mà! Vì yêu ba, nên mẹ mới không có đi tìm bạn trai. Ông nội, bà nội, xin hai người yêu mến mẹ cháu, có được không ạ?” Dương Dương lay lay cánh tay ông bà nội của nó, hết nhìn người này lại nhìn người kia, khẩn cầu nói.

Nó không thể hiểu được, vì sao ông bà nội thương nó, mẹ cũng thương nó, chính là ông bà nội lại không có thương mẹ?

Thân là phụ nữ, Hàn Tú sớm đã nước mắt lưng tròng, đem cháu nội ôm vào trong lòng nói: “Dương Dương, đừng khóc! Bà nội...bà nội đâu có nói là không thích mẹ cháu đâu.....”

“Tú, trước mắt đừng nói lung tung!” Đường Lập Huân trấn định lại tinh thần, cắt đứt lời nói của vợ. Không được, cho dù Lục Giai Ngưng kia có thế nào, ông cũng không bao giờ đồng ý cho cô gái đó bước chân vào Đường gia. Nếu cô ta vào cửa, nói như vậy chẳng phải là chuyện đáng cười nhất hay sao?

Hàn Tú bị chồng lớn tiếng cắt lời, lời nói đến bên miệng bị nuốt trở lại, gọi: “Ông xã.....”

“Gọi Đường Hạo trở về! Nếu nó không về, chúng ta đi tới biệt thự!” Đường Lập Huân tức giận nói. Cháu nội khóc lóc một hồi như thế, trong lòng ông lại càng thêm bức bối.

“Phải...” Hàn Tú vừa dỗ dành cháu nội, vừa đáp lại lời chồng mình.

Lúc này, Hàn Tú gọi điện tới cho Đường Hạo, nói Dương Dương khóc, muốn gặp ba nó. Quả nhiên, Đường Hạo không có tìm cớ, rất nhanh trở về đại trạch của Đường gia.

Đường Hạo vừa mới đi vào đại sảnh liền nhìn thấy cha hắn đang ngồi ở trên ghế salon. Tuy bây giờ, bên trong vẫn còn đang giằng co, cha con hai người bọn họ càng lúc càng giống như kẻ thù, gặp là tức giận đến đỏ mặt, nhưng là Đường Hạo vẫn rất lễ phép gọi: “Ba!”

“Ừ!” Đường Lập Huân lên tiếng, chỉ vào salon bên cạnh, ra lệnh: “Ngồi xuống!”

Đường Hạo nhìn bốn phía xung quanh, sau khi ngồi xuống hỏi: “Ba, Dương Dương đâu rồi? Không phải nói nó khóc đến thảm thiết sao?”

“Giờ ổn rồi, đang cùng mẹ con ở trong phòng.” Đường Lập Huân nhắc chân lên bất chေo, ánh mắt phù sươg mù nhìn mình con trai mình: “Chuyện tôi nói cậu suy nghĩ như thế nào rồi?”

Đường Hạo nhướn mi, nhún vai nói: “Những lời này hẳn là còn phải hỏi người cha cao quý của con mới đúng! Ba, chuyện con nói, người suy nghĩ thế nào?”

“Tại sao tôi phải suy nghĩ? Kết hôn chính là cậu, cũng không phải tôi!”

“Nhưng bây giờ, bà à, người thân một người cha cùng những người ở ngoài không can hệ gì, lại muốn ngăn cản con lấy người mình thích, không đúng sao?” Tuy trên mặt Đường Hạo bây giờ là tươi cười, nhưng giọng điệu thì đến mười phần là chất vấn.

“Dù thế nào tôi vẫn kiên trì với ý kiến đó! Dù không phải Tiền Ly Nhi, cũng không thể để cho cậu lấy Lục Giai Ngưng được!” Ông sống hơn nửa đời người, chưa từng để cho người nào uy hiếp, ngay cả con ông cũng không ngoại lệ.

Đường Hạo nhìn cha mình cả nửa ngày, sau đó mới nhẹ giọng nói: “Ba à! Người cảm thấy uy hiếp của người hữu dụng hay sao? Người cho rằng con sẽ nghe lời người nói hay sao? Con thật sự muốn kết hôn với Lục Giai Ngưng, ba không có cách nào ngăn cản được đâu!”

“Mày dám? Nếu như mày dám không để ý đến ý kiến của tao và mẹ mày, cứ vẫn tự tiện kết hôn với người phụ nữ kia thì chúng ta từ nay đoạn tuyệt quan hệ cha con, mày cũng sẽ không còn chỗ dựa nào mà phải rời khỏi giới kinh doanh!” Tiếng nói của Đường Lập Huân cường ngạnh, thực sự đã coi con mình như kẻ thù.

“Ba, huyết thống cha con nói đâu phải nói đoạn tuyệt là đoạn tuyệt được! Người vĩnh viễn là cha của con. Còn về phần Đường thị như ngài nói, nếu phải lựa chọn giữa Đường thị và Lục Giai Ngưng thì... Thật xin lỗi, con sẽ chọn Giai Ngưng!” Đường Hạo nói, mặt không có đổi sắc, không hề nổi giận, hoàn toàn là trong tình trạng lý trí mà nói ra, “Ba, sợ dĩ con lại một lần nữa khuyên người, xin người chấp nhận Tiểu Ngưng, con cũng không tham lam vị trí tổng tài Đường thị. Con chỉ muốn Tiểu Ngưng bước vào nhà ta mà không phải chịu bất kỳ ủy khuất nào. Con hy vọng ba mẹ có thể tiếp nhận cô ấy!” Nếu hấn lấy Tiểu Ngưng trong hoàn cảnh bị cha mẹ phản đối kịch liệt thì đối với Tiểu Ngưng cũng là một sự thương tổn.

“Mày muốn tao chấp nhận cô ta? Nghĩ cũng đừng có nghĩ, không bao giờ!”

“Ba!” Đường Hạo bắt đầu dĩ mà gọi to. Cha hấn vẫn cứ cứng nhắc, quyết tuyệt như vậy, bước tiếp theo hấn phải làm như thế nào? Đáng chết, hấn đương nhiên không thể lấy Tiền Ly Nhi.

“Này! Này! Vú Từ, đi có biết hôm nay thiếu gia đi gặp Tiểu Ngưng không?” Một cô hầu gái đẩy đẩy vú Từ khơi chuyện.

“Có sao? Không biết thiếu gia đi tìm Tiểu Ngưng để làm gì? Chẳng phải cậu ấy muốn kết hôn với cô gái ác độc kia sao?” Vú Từ đem cốc chén đã rửa sạch để vào trong khay cốc trong tủ.

“Có thể cuối cùng phát hiện ra bản thân mình yêu Tiểu Ngưng! Người trẻ tuổi luôn bất định, kết hôn chóng vánh lại muốn ly hôn ngay ấy mà! Huống hồ bọn họ đã kết hôn đâu!”

“Chỉ mong thiếu gia sớm nhận ra bộ mặt thật của Tiền Ly Nhi kia là...”

“Giời lắm, các người dám ở trong này nói xấu tiểu thư nhà chúng ta!” Vừa vặn đi ngang qua, vú em của Tiền gia nghe thấy hết cả, đứng trước cửa, hai tay chống eo.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 237

Tiểu Ngưng lạnh lùng nhìn người đàn bà trông đã đứng tuổi đang ở trước mặt mình, sau đó tiếp tục làm tiếp công việc đang bề bộn trong tay, giả bộ như không nghe được lời của bà ta.

“Lục Giai Ngưng, mày có nghe được tao nói gì không đấy hả? Tiểu thư nhà tao muốn gặp mày!” Vú em hung dữ nói, toàn thân đều là bộ dạng ‘cáo mượn oai hùm’.

Nhìn Tiểu Ngưng vẫn không để ý tới mình, bà ta tiến lên kéo lấy cánh tay của cô.

“Mày giả bộ không nghe được cái gì sao? Tiểu thư nhà tao muốn gặp mày!”

Tiểu Ngưng mạnh mẽ hất tay bà vú kia ra, nắm thật chặt chổi quét trong tay, phần nộ nhìn chăm chăm vào bà ta. Giờ đây, cô đã hiểu và cảm nhận sâu sắc được rằng, không phải người lớn tuổi nào cũng đều cần tôn trọng, bởi vì không phải tất cả họ đều thiện lương, tựa như người đàn bà ác độc trước mắt này. “Tôi phụ trách sân nhỏ, không chịu trách nhiệm với những công việc trong phòng, các người tìm tôi, tôi cũng không đi!”

“Mày... Con ranh đề tiện này quả nhiên mồm mép lợi hại! Xem ra lần trước mày bị giáo huấn còn chưa đủ, có phải không?” Vú em tức giận nói, bộ dạng hung ác thấy rõ, sẵn sàng ra tay đánh Tiểu Ngưng.

“Làm người đừng nên phải ác độc như vậy, nếu không sớm muộn gì cũng có báo ứng!”

Thật quá đáng! Cô không chịu bói được những lời khó nghe, vậy thì cũng nên có ý tốt nhắc nhở. Nói xong, cô xoay người muốn đi đến bãi cỏ.

Lúc này, Tiền Ly Nhi mặc bộ quần áo Tây mới đã đi tới, chặn đứng đường đi của Tiểu Ngưng: “Lục Giai Ngưng! Sao hả? Đường Hạo đã đi tìm cô sao? Mới đó mà đã cho rằng bản thân mình cao hơn người rồi sao? Ngay cả lời nói của nữ chủ nhân tôi đây cũng đều không nghe rồi, có phải không?”

“Tôi không hiểu cô đang ở đây nói cái gì!” Tiểu Ngưng muốn lướt qua cô ta để rời đi. Mùi nước hoa trên người ả này quá nồng, kích thích dạ dày của cô, khiến Tiểu Ngưng bắt đầu cảm thấy khó chịu.

Nước chua lại cuộn cuộn dâng lên trong dạ dày, lên tận tới cổ họng. Sắc mặt Tiểu Ngưng càng lúc càng trắng bệch.

Tiền Ly Nhi đi rảo bước tới bên người Tiểu Ngưng, tức giận chầm chọc nói: “Cô không hiểu tôi nói cái gì sao? Cô, người phụ nữ không biết xấu hổ này, có phải là lại quyến rũ vị hôn phu của tôi lên giường với cô không?”

Càng lúc càng khó thở, đồng thời trong ngực lại tràn lên một cảm giác khó chịu không cách nào không chế được, cùng lúc tràn lên cổ họng Tiểu Ngưng: “Oe....”

Giữa trưa ăn được gì thì bây giờ nôn hết xuống lớp đá cuội dưới chân, nỗi khổ sở cực độ làm cho cơ thể gầy yếu của Tiểu Ngưng lao đảo như muốn ngã: “Oe....”

Tiền Ly Nhi lùi xa vài mét, khinh miệt nhìn Tiểu Ngưng đang không ngừng nôn mửa. Đôi mắt của cô ta nheo lại, như thể nghĩ ra điều gì đó. Đáng chết! Người đàn bà này lại mang thai? Không sai, đây rõ ràng là triệu chứng của người mang thai! Mấy phụ nữ mang thai trên tivi không phải cũng đều làm bộ dạng này sao? Tuy cô chưa có kinh nghiệm trải qua chuyện tình dục, nhưng không phải không có nhận thức.

Rất nhanh, cô ta thu hồi lại biểu lộ chân thật của mình, mưu kế trong lòng rất nhanh đã hình thành: “Ừa, sao rồi, cô sinh bệnh sao? Có muốn tôi gọi bác sĩ đến khám cho không? Dù sao cũng là mẹ ruột của tiểu thiếu gia Đường thị, chậm trễ là không được!”

“Không cần, tôi rất khỏe!” Tiểu Ngưng không muốn nghe mấy câu chầm chọc này nữa, lau miệng sạch sẽ, cúi đầu dọn dẹp chỗ mình vừa mới nôn.

Cô ta không dám để cho bác sĩ khám ư? Như vậy càng chứng tỏ suy đoán trong lòng của ả là đúng. Người đàn bà Lục Giai Ngưng này quả thật đã mang thai. Tiền Ly Nhi trong lòng lại càng thêm phần nộ. Không được! Một đứa đã chủng đã làm cô đau đầu, làm sao có thể để cho người đàn bà này tiếp tục sinh một đứa đã chủng nữa?

Tiền Ly Nhi khoanh hai tay lại, nhìn Tiểu Ngưng rồi chậm rãi nói: “Việc ở đây cô đã làm xong rồi, phải không? Sang bên kia cắt mấy nhánh cây đi! Mấy cây đó quá lớn, cành lá quá dài, trông thật khó nhìn!”

Tiểu Ngưng ngẩng đầu lên, nhìn theo phương hướng ngón tay Tiền Ly Nhi chỉ, rồi nhìn lại: “Được ạ, tôi sẽ đi làm ngay!” Chỉ cần người ta đưa ra yêu cầu hợp lý, cô không có quyền cự tuyệt, dù sao cái nhà này là do cô ta phụ trách.

“Nhanh lên! Tôi nhìn là thấy chướng mắt!” Tiền Ly Nhi thúc giục nói.

“Dạ!” Tiểu Ngưng đem chổi đi cắt, bước chân rất nhanh đi vào trong một gian phòng chứa dụng cụ làm vườn.

“Tiểu thư, cô thấy rồi sao? Phụ nữ kia giống như đang mang thai?” Vũ em vợ vàng đem những gì mình nhìn thấy báo cáo cho tiểu thư nghe.

Tiền Ly Nhi chau mày, không vui nói: “Mang thai? Làm sao có thể mang thai? Tôi nhìn không ra! Vũ, không biết rõ chuyện gì thì đừng nên nói lung tung! Dù sao tôi cũng sẽ trở thành nữ chủ nhân ở đây!”

“Dạ! Dạ! Không phải là tôi nhận ra! Tôi chỉ là nói mò!” Vũ em nhanh chóng đổi giọng ngay. Đáng chết, bà lại đi vuốt mông ngựa để bị ngựa đập lại rồi.

Sắc mặt Tiền Ly Nhi nghiêm lại, gò má cứng nhắc nhìn Lục Giai Ngưng cầm một kéo cắt và mấy dụng cụ cưa cây đi trở lại, vênh mặt hát hàm sai khiến chỉ huy: “Chính là ở đó, cô đã nhìn thấy chưa?”

“Dạ, tôi đã thấy rồi!” Tiểu Ngưng kiễng mũi chân, duỗi dài cánh tay, mặc dù có chút hơi quá sức nhưng cô vẫn cố đem cành quả dài cắt bớt đi.

Tiền Ly Nhi nhìn thấy Tiểu Ngưng sắp thu lại kéo cắt thì lại chỉ lên chỗ rất cao nói: “Còn ở chỗ đó, nhiều cành dài quá!”

Tiểu Ngưng ngược mắt lên, gò má nâng cao, cô gắng nhìn: “Những cành còn lại đâu có sao!”

“Cô muốn nói mắt tôi không tốt phải không? Nhìn đi! Theo bên trái đó!” Tiền Ly Nhi chỉ vào chỗ rất cao cho Tiểu Ngưng xem.

“Khá tốt mà! Không nên cắt bớt đi thì hơn!” Tiểu Ngưng nhú mày. Cô biết rõ Tiền Ly Nhi đang muốn làm khó mình, nhưng cô cũng cần phải nghỉ ngơi.

“Không tốt! Tôi không thích, cô mau cắt bớt chúng đi!” Tiền Ly Nhi ra lệnh.

Tiểu Ngưng nhìn một hồi, vẫn nhẫn nại giải thích: “Chỗ đó, tôi không với tới được! Lát nữa, cô bảo người khác làm được không?”

Con mắt của Tiền Ly Nhi lập tức dựng thẳng lên, đáng vẻ không coi ai ra gì, nói: “Cô có ý gì hả? Có phải là tôi không được sai cô làm chút việc, đúng không? Cô nông cạn quá đây, có phải nghĩ rằng mới có được quan hệ với anh Hạo là lên mặt, cảm giác cao hơn người nên không cần làm việc nữa, đúng không?”

“Tôi không có! Tôi cho tới bây giờ chưa từng nghĩ qua như vậy, xin cô đừng lúc nào cũng lôi tiểu thiếu gia nói chung với tôi!” Tiểu Ngưng bị cô ta nói cũng cảm thấy tức giận. Gần nhất tính tình của cô càng ngày càng khó không chế, mà ngay cả chính bản thân cô cũng không biết là vì sao.

“Vậy cô nghe lời tôi! Đi, đem cành cây kia cắt đi cho tôi!” Tiền Ly Nhi xảo quyết nói, sau đó lại chuyển thành giọng điệu trào phúng “Sao hả? Yêu cầu của tôi không quá sức chứ?!”

Tiểu Ngung cố gắng thở dốc một hồi lâu, sau đó gật đầu. “Được, tôi sẽ đi lấy đồ để làm!”

Cô lại lần nữa quay trở lại phòng dụng cụ, lấy ra một cái ghế, đi về hướng phía dưới cái cây kia.

Tiền Ly Nhi thoả mãn cười, khen ngợi nói: “Cái này chẳng phải đúng rồi sao? Đứng ở trên ghế nhất định đủ để với tới đó!”

Tiểu Ngung không trả lời, cầm kéo cắt đứng ở trên ghế. Bởi vì vị trí muốn cắt là ở rất cao, cô không thể không ngẩng đầu lên, cánh tay di chuyển nâng cao lên.

Tiền Ly Nhi ra về nói cho Tiểu Ngung nên sửa sang ở đâu, nên đến gần chỗ cô: “Đúng, cao hơn chút nữa! Cao hơn chút nữa đi!”

Một lòng nghĩ muốn tranh thủ thời gian chấm dứt công việc này, Tiểu Ngung dồn tất cả sự tập trung lên phía nhánh cây cao cao kia, căn bản chú ý tới hành động của Tiền Ly Nhi ở phía dưới.

Chỉ thấy Tiền Ly Nhi nâng chân phải lên, dùng sức đập vào chân ghế

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 238

Edit: Meimoko

Beta: Kunnie

Tiểu Ngung cảm giác dưới chân không ổn, thân thể bản năng hướng về phía, tay buông cái kéo ra: “Aaaaa!”

Chỉ nghe thấy ‘ầm’ nói một tiếng, cây kéo to bằng sắt nặng nề đang xuống mặt đất.

“A.” Tiếp theo là tiếng gào thét khổ của Tiền Ly Nhi. Cây kéo to kia xẹt qua trán của cô ta, nện xuống một cái.

Lúc này, Tiểu Ngung ôm lấy cô ta, từ trên ghế ngã xuống. Rẹt. Vài vóc đất tiền nằm trong tay theo đó mà bị kéo rách một đường dài. Cả đầu vai lẫn một mảnh lớn da thịt trước ngực của Tiền Ly Nhi phơi ra hoàn toàn. Cộng thêm cả vết thương trên trán khiến cho cô ta thê thảm không thể tả.

Lúc cả người đã ổn định lại, Tiểu Ngung mới vội vàng lui về phía sau mấy bước.

Tiền Ly Nhi sờ cái trán đang bắt đầu đau, lại cúi đầu nhìn cả người của mình. “Aaa! *Lục Giai Ngung, Cô..... người phụ nữ nhẫn tâm này lại muốn hãm hại tôi!*”

“*Không phải, tôi không có!*” Tiểu Ngung lắc đầu thật mạnh chối bỏ, những chuyện này không liên quan đến cô.

Tiền Ly Nhi một tay lôi kéo quần áo, một tay chỉ vào Tiểu Ngung “*Là cô! Là cô cố ý hại tôi! Tôi bị thương rồi, cô nhẫn tâm cầm kéo hại tôi bị thương!*”

“*Tôi không có! Vừa mới rõ ràng là cô đập ghế của tôi, muốn làm cho tôi bị ngã rơi, mới không cần thận hại đến chính bản thân cô!*” Tiểu Ngung theo bản năng cố gắng nói. Chắc chắn không sai, cô có thể cảm giác được vừa rồi cô ta dùng sức đập mạnh ghế của mình.

Vú em của Tiền Ly Nhi rất nhanh tiến lên, giúp cô ta kéo lại quần áo.

“*Cô còn muốn cãi ư? Rõ ràng là cô hại tôi, mà còn ở đó nói tôi đập ghế của cô. Lục Giai Ngung, chờ xem tôi xử lý cô thế nào!*” Tiền Ly Nhi tức giận hô lớn: “*Vú, giúp tôi xử lý cô ta, nhanh lên!*”

“*Dạ, tiểu thư đừng nên tức giận!*” Mụ vú em quay đầu, về mặt hung ác nói: “*Lục Giai Ngung, xem tao xử lý mày thế nào đây....*”

Lục Giai Ngung rất nhanh nhặt cái kéo sắt lớn trên mặt đất lên, loay hoay, kéo ra kéo vào. Lập tức cây kéo phát ra tiếng ‘răng rắc, răng rắc’, cô nói: “*Bà không được qua đây, nếu tôi có làm bị thương bà thì đừng có trách!*” Tiểu Ngung đề phòng nhìn bọn họ. Lúc này, cô nhất định không thể để cho bọn họ khi dễ, nếu không cô chính là kẻ ngu ngốc nhất.

Mụ vú em nhìn cây kéo trong tay Tiểu Ngưng, sợ hãi lui về sau, quay đầu nhìn tiểu thư nhà mình. “*Tiểu thư, tôi thấy hay là chờ Đường thiếu gia trở về rồi xử trí cô ta! Đường thiếu gia nhất định sẽ không mặc kệ chuyện này đâu!*”

Tiền Ly Nhi nghĩ một lúc, sau đó gật đầu. “*Được! Vậy thì chờ Đường Hạo về rồi nói. Nhìn thấy bộ dạng cô ta làm tôi bị thương thế này, Đường Hạo nhất định sẽ không quán lấy cô ta nữa!*”

“*Tốt! Tốt nhất làm cho hắn ta đuổi tôi đi! Nếu không từ nay về sau, tôi nhất định còn có thể làm cô bị thương nữa đấy!*” Tiểu Ngưng không sợ hãi chút nào nói to rồi quay đầu đi. Thực có thể đuổi cô đi, cô vui còn không kịp!

“*Được! Có cứ chờ đấy mà xem!*” Tiền Ly Nhi cầm chặt quần áo bị rách, khập khiễng đi trở về phòng ở của chính mình.

Nhìn bóng lưng bọn họ đi xa, Tiểu Ngưng nhìn không được lộ ra một nụ cười. Cô đã nói rồi, làm nhiều chuyện xấu, nhất định sẽ bị báo ứng. Tiền Ly Nhi muốn hãm hại cô, không những không thực hiện được mà còn ngược lại làm hại chính bản thân cô ta.

Tiểu Ngưng một tay cầm kéo, một tay cầm theo ghế, mang theo một nụ cười yếu ớt đi trở về đến gian phòng ở của người làm.

.....

Trở về đến phòng, Tiền Ly Nhi tức giận nói lớn: “*Vì sao con đàn bà kia không ngã từ trên ghế xuống? Đáng chết! Đầu của tôi lại còn bị thương như thế này! Áo cũng bị con ngốc đó xe hỏng một mảng!*” Tiền Ly Nhi trong lòng không ngừng gào thét. Đáng chết! Cô đập ghế muốn cô ta ngã xuống, có như vậy mới làm sảy đứa bé trong bụng kia.

Mụ vú em giữ im lặng nhìn tiểu thư. Có đôi khi nói đúng lại thành sai nhiều, bà vẫn nên yên lặng thì hơn.

Nửa ngày không nghe được tiếng đáp lại, Tiền Ly Nhi càng thêm tức giận hờ: “*Vú, vú có nghe được tôi nói chuyện không đấy, hả? Chẳng lẽ lỗ tai bà bây giờ không dùng được nữa?*”

“*A, không có! Tiểu thư, tôi thấy cô không cần phải quá lo lắng mới đúng! Nhất thời cũng chưa cần phải nóng lòng đi giải quyết đến con của cô ta!*” Mụ vú em nhanh nhẩu đáp. “*Tôi nghĩ người phụ nữ kia giờ còn không biết bản thân mình mang thai!*”

“*Hà? Vì sao lại nói như vậy?*” Tiền Ly Nhi nheo mắt lại hỏi.

“*Cô nghĩ thử xem, nếu như cô ta thật sự mang bầu, chẳng phải đã sớm đi nói với Đường thiếu gia hay sao? Như vậy ít nhất cũng sẽ không phải làm người hầu nữa, có phải không? Mà vừa rồi cô ta đứng ở trên ghế một chút để phòng cũng không có! Nếu biết mình mang thai nhất định sẽ phải rất cẩn thận mới đúng!*” Mụ vú em giảng giải phân tích rõ ràng.

Tiền Ly Nhi cẩn thận suy ngẫm từng lời mụ vú em nói. Quả nhiên, vú em nói không có sai.

Nhưng mà chuyện này.....

“*Vú, vú nói cái gì? Vú càng nói tôi lại càng thấy hồ đồ! Con đàn bà kia mang thai thế nào mà tôi lại không biết?*” Tiền Ly Nhi hỏi, vẻ mặt mờ mịt.

Mụ vú em lập tức biết mình đã nói sai, vội vàng lắc đầu: “*Dạ! Dạ, tôi nói sai rồi! Người phụ nữ đẻ tiện kia không có mang thai!*”

“*Ừ! Vú, từ nay nói chuyện phải cẩn thận, bằng không lại có những hiểu lầm không hay!*”

“*Dạ... Đúng...!*”

.....

Đường Hạo vừa lái xe, vừa nghĩ đến những lời mà cha hắn vừa nói lúc trước, vẻ mặt hắn lạnh lùng như băng. Những câu hỏi khiến hắn á khẩu, không trả lời được.

“*Miệng cậu lúc nào cũng nói yêu Lục Giai Ngưng, vì con bé đó không tiếc cùng cha mẹ đối nghịch. Vậy thì tôi hỏi cậu, người ta có yêu cậu không?*” Đường Lập Huân dùng hết sức hít một hơi thuốc bên miệng, vẻ mặt châm chọc.

Đường Hạo bị câu hỏi này làm cho sững người, rít lên hai chữ từ giữa hai hàm răng: “*Đúng vậy!*”

“*Yêu cậu khi nào? Khi mắt cậu sáng lại à? Cô ta đã nói yêu cậu hay sao?*”

Đường Hạo giữ im lặng nhìn cha mình.

“*Chính bản thân cậu không trả lời được đúng không? Người ta căn bản chưa từng nói yêu cậu, cái này bất quá cũng chỉ là do cậu tự biên tự diễn, cho là như vậy!*” Nhìn bộ dạng lo lắng đang dâng lên của con trai, nụ cười bên miệng của Đường Lập Huân càng lúc càng tươi.

“*Không phải!*”

“Ha ha, câu trả lời yếu ớt quá! Đường Hạo, tôi nói cho cậu biết, cô gái này không hề yêu cậu! Nếu như cô ta yêu cậu thì năm đó đã không cầm chi phiếu mà rời đi!” Đường Lập Huân đem chuyện năm đó nói ra. Đây cũng là lần đầu tiên ông nhắc đến những chuyện trong năm đó.

“Ba....” Đường Hạo cố gắng tìm ra lý do để phản bác lại lời của cha mình, “Nếu cô ấy thật sự không yêu con thì đã không sinh con cho con, không phải sao?”

“Thế vì sao khi sinh con, cô ta lại không đến gặp cậu? Nếu như thật yêu cậu thì chắc chắn phải đến tìm cậu mới đúng!” Đường Lập Huân còn bổ sung thêm lý do: “Năm đó, cậu cũng chưa có kết hôn, cô ta vì sao không tìm đến cậu, nói là hai người đã có con rồi!”

“Có lẽ... Có lẽ là.....”

“Nói cho cậu hay, lúc đó cô ta chán ghét cậu, vì cậu là một người mù! Có lẽ cô ta sinh hạ đứa trẻ chỉ vì yêu mến trẻ con mà thôi!” Đường Lập Huân nheo con mắt lại nói, “Hơn nữa, tôi nghe nói cô ta không ít lần tránh né cậu, đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 239

Edit: Meimoko

Beta: Kunnie

Đường Hạo lại một lần nữa bị cha mình hỏi đến á khẩu, không sao trả lời được. Quả thật, cô không dưới một lần rời bỏ hắn. Đúng là cô năm đó đã cầm chi phiếu mà rời đi. Và đúng là, cô cũng chưa từng nói yêu hắn. ...

“Nhưng.... Đúng là cô ấy chưa bao giờ nói yêu con, nhưng không có nghĩa là không yêu....”

“Ha ha, hóa ra trước mắt cậu vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng vào cô ta! Hết thầy chỉ là dựa vào suy đoán thôi, đúng không? Đường Hạo, đây đâu phải là cách xử sự của cậu! Sở dĩ cô ta một lần, lại một lần rời bỏ cậu là bởi vì căn bản không có yêu cậu! Người ta đã không muốn ở bên cậu như thế rồi, cậu việc gì phải cứ gắt gao dây dưa đến cùng như thế! Mười bảy tuổi, cái tuổi vẫn còn đơn thuần đó, cô ta lúc đó không yêu cậu mà lựa chọn cầm tiền bỏ đi! Bây giờ, cô ta cũng đã hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, cậu cảm thấy cô ta sẽ yêu thích cậu hay sao? Con à! Ba hy vọng đầu óc của con tỉnh táo một chút, đừng cố gắng lấy một người mà trái tim người đó vĩnh viễn không có đặt ở trên người con!”

“Không... Không phải... Nếu như cô ấy không yêu con, chắc chắn sẽ không sinh con của con ra!” Đường Hạo nắm chặt chứng cứ quan trọng nhất phản bác lại lời nói của cha mình.

“Có rất nhiều phụ nữ chính là rất yêu con cái của mình, ba nghĩ Lục Giai Ngưng cũng là tuýp phụ nữ này! Không phải cứ yêu con thì mới sinh con cho đứa bé đâu! Con thử nghĩ mà xem, nếu không phải cô gái đó rất yêu thích trẻ con thì sao có thể giúp chăm sóc con của người khác được? Cô bé lúc trước ở nhà chúng ta vài ngày tên là Nhị Nhị, đúng không?”

Một câu nói kia của cha đã triệt để làm cho Đường Hạo bàng hoàng, Khẳng định Tiểu Ngưng không hề yêu hắn.

Hắn nặng nề nắm chặt lấy vô lăng, bấm còi phát ra âm thanh chói tai.

Lục Giai Ngưng rốt cuộc có hay không có yêu hắn? Cô rốt cuộc có hay không? Nếu như cô thật sự yêu hắn, liệu có trơ mắt nhìn hắn và Tiền Ly Nhi kết hôn như thế hay không?

Lúc nhìn hắn cùng Tiền Ly Nhi ở chung, cô vì sao luôn lãnh đạm như vậy? Không nhìn ra nổi một chút ghen tuông trong mắt cô, chẳng lẽ là hắn đã bỏ qua điều gì sao?

Hắn giờ muốn hỏi cô năm đó vì sao lại cầm chi phiếu bỏ đi, vì cái gì mà biết rõ mang thai sau cũng không tới tìm hắn? Tại sao qua nhiều năm như vậy, cô cũng không có thử liên lạc qua với hắn? Nếu như cô muốn tìm hắn là rất dễ dàng, không phải sao?

Còn nữa, chẳng lẽ giờ cô yêu Lương Bân sao? Quả thật không phải hắn ư?

Lúc hắn không ngừng suy đoán, xe đã chậm rãi lái vào trong biệt thự.

Đỗ xe ôn hòa xong, Đường Hạo theo bản năng muốn đi tới bãi cỏ, hi vọng có thể nhìn thấy bóng dáng của cô.

“Đường thiếu gia, ngài cuối cùng đã trở lại, ngài nhanh lên trở về phòng nhìn xem! Tiểu thư nhà tôi hôm nay bị người ta làm cho bị thương rất thảm!” Vừa mới nghe thấy tiếng xe, mẹ vú em của Tiền Ly Nhi đã từ trong sân chạy tới, tỏ cáo sự việc.

“Làm sao vậy?” Đường Hạo nhíu mày, giờ hắn thật sự không muốn để ý tới Tiền Ly Nhi.

“Ngài đi vào nhanh một chút nhìn xem sẽ biết!” Mẹ vú em thúc giục, trong ánh mắt thậm chí còn làm ra vài giọt nước mắt, không biết có phải trước đó nhỏ vài giọt thuốc nước vào mắt hay không? Nếu không, vú em này quả là một cao thủ diễn xuất.

“Được rồi, đừng khóc, tôi đi lên đây!” Đường Hạo lạnh lùng nói ra. Không có quan tâm, chỉ có hiếu kỳ, hắn hiếu kỳ Tiền Ly Nhi làm sao mà thành bộ dạng đó.

Cô ta bị thương? Thông minh ngoan độc như cô ta, không làm cho Lục Giai Ngưng bị thương đã là khoan hồng độ lượng lắm rồi! Cô ta sao lại bị thương nhỉ?

Vừa mới đẩy cửa phòng ra, chỉ thấy Tiền Ly Nhi nằm ở trên giường, trên trán dán một tảng băng gạc, chân phải cũng sưng phù lên: “Làm sao vậy? Ngã bị thương ư?” Đường Hạo đi lên trước hỏi, trên mặt không có chút quan tâm.

Đang cố gắng giả bộ vui đầu vào nội dung bộ phim đang xem, Tiền Ly Nhi không để ý đến sắc mặt của hắn. Vừa suy nghĩ, vừa nói: “Không phải ngã sấp xuống mà là Lục Giai Ngưng! Cô ta. . . .” Tiền Ly Nhi một bên rơi nước mắt, một bên một lần nữa thuật lại chuyện lúc trước trước: “Anh Hạo, người nhất định phải làm chủ cho em! Anh xem cô ta làm em thế thảm thể nào này!”

Đường Hạo nhìn cô ta một hồi lâu, sau đó nói: “Em nghỉ ngơi thật tốt đi! Anh đi hỏi cô ta!” Sau khi nói xong, hắn mặt lạnh ra khỏi phòng, một bộ dạng giống như muốn đi hưng sư vấn tội.

Mở cửa phòng, nhìn thấy người đứng bên ngoài, mẹ cười trên mặt trong nháy mắt khựng lại: “Anh lại đến đây làm cái gì? Anh có phải cảm thấy tôi chưa đủ thảm hay không!”

“Anh tới hỏi em một ít chuyện?” Đường Hạo tông mạnh cửa ra, đi vào.

Trái tim Tiểu Ngưng lạnh đi, hiểu được hắn vì sao mà đến. “Anh vì Tiền Ly Nhi ra mặt, muốn đến hỏi tôi tôi sao?”

Đường Hạo không có phủ nhận, đóng cửa phòng lại, nhếch môi mỏng nhìn cô.

Nỗi đau đớn dâng lên, lấp đầy ngực Tiểu Ngưng. Quả thật là như vậy. Còn nói hắn không muốn kết hôn Tiền Ly Nhi, còn nói sẽ lấy mình, những này nói dối chưa thành đã bị hủy.

Tiểu Ngưng nắm chặt bàn tay lại thành nắm, gương mặt lên nói: “Đúng! Đúng, hết thấy đều là tôi làm! Là tôi làm cho Tiền Ly Nhi bị thương, là tôi dùng cây kéo đập vỡ đầu của cô ta! Là tôi, hết thấy đều là tôi! Anh hài lòng chưa?”

“Em vì sao làm như vậy? Bởi vì sao hả?” Đường Hạo nắm chặt bờ vai của cô, đôi mắt lợi hại chăm chú nhìn chằm chằm vào cô. Hắn muốn biết nguyên nhân cô làm như vậy! Có chết cũng muốn biết!

Bởi vì sao? Hắn lại hỏi cô bởi vì sao? Cánh môi Tiểu Ngưng khô khốc ỳ khuất run lên. Ỗy khuất chất chồng hóa thành nước mắt chua xót. Hắn tin cô làm bị thương Tiền Ly Nhi. Hắn lại nghĩ cô làm ra cái chuyện ác độc đó?

“Đường Hạo, anh biến đi! Anh rút ra ngoài cho tôi.” Tiểu Ngưng chỉ vào cửa phòng, liều mạng đem toàn bộ sức lực kịch liệt gào lên.

“Không đáng, bởi vì hắn đau lòng căn bản là không đáng!” – trong lòng cô không ngừng tự nói như vậy. Nhưng nước mắt không thể khống chế lại tuôn ra ra bên ngoài.

Đường Hạo níu chặt thân thể của cô, cúi đầu nhìn chằm chằm cặp mắt cô, khản thiết hỏi: “Ngưng, em nói cho anh biết! Bởi vì yêu thích anh nên mới đi đối phó với Tiền Ly Nhi, đúng không?”

Những lời này giống như có lưỡi dao rạch một nhát vào trong lòng, khiến cô cảm giác được một nỗi đau đớn kịch liệt. “Thích anh? Đường Hạo, anh đừng nói đùa! Tôi – Lục Giai Ngưng đời này sẽ không thích anh! Chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra!”

Đường Hạo cảm giác như mình bị cô hung hăng cho một cái tát. Chưa hết hy vọng, hắn nhin xuống thống khổ khó chịu trong lòng, tiếp tục truy hỏi: “Thật vậy ư? Em thật không có yêu mến anh sao? Ngưng, em không cần phải đùa giỡn với lòng mình, nói thật với anh đi!”

Hắn lại vẫn hỏi cô yêu hắn hay không. Nếu như không yêu hắn, cô giờ đã không luân lạc tới hoàn cảnh như thế này rồi. Trong lòng thầm than, Tiểu Ngưng lạnh giọng nói: “Đúng, tôi không yêu anh! Tôi không phải bởi vì yêu anh mà sinh con của anh ra!” Nói xong câu cuối cùng, Tiểu Ngưng đã khóc không thành tiếng. Hắn không biết sau khi sinh con ra, cô ôm con trong ngực giống như được ôm hắn, mỗi ngày cô đều dựa vào suy nghĩ đó mới có chút sức sống.

Đường Hạo thất vọng buông cánh tay xuống, trên mặt kích động vui đi, chỉ còn là vẻ lạnh lùng thờ ơ. “Thật sao, em thật không phải là bởi vì yêu tôi, mà sinh con tôi ra sao?” Cha của hắn đã nói đúng!

“Đúng! Tôi sẽ không giết hại con của mình, điều này tôi làm không được!”

“Cho nên năm đó em mới có thể cảm chi phiếu ung dung mà rời khỏi tôi! Thật sự là thế! Lúc mang thai, sao em không đi tìm tôi?” Hấn tiếp tục hỏi điều nghi vấn trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 240

Edit: Meimoko

Beta: Kunnie

“Đúng vậy!” Đắm chìm trong đau khổ, Tiểu Ngưng gạt mạnh đầu, đối với một người không thương mình, cô còn có thể nói cái gì? Thôi, cô cái gì cũng không nên nghĩ nữa thì hơn.

Có một số việc cô tình nguyện vĩnh viễn chôn vùi trong lòng, cũng sẽ không nói cho hấn biết. Chi phiếu, hấn lại hỏi cô vì sao cảm chi phiếu rời đi ư? Hấn chẳng lẽ không nghĩ tới năm đó, cô đã lấy tất cả để đem về một chú chó con để lại bên hấn hay sao?

Đường Hạo nở nụ cười, cười đến rộng mở trong sáng, cười đến so với lãnh khốc càng thêm đáng sợ. “Tôi đây đã hiểu! Người trong lòng em, người em yêu, hấn là ba của Nhị Nhị?”

“Đúng vậy, tôi yêu ba của Nhị Nhị!” Tiểu Ngưng mặt mũi tràn đầy nước mắt thừa nhận.

Đường Hạo hít sâu một hơi, nhẹ nhàng vuốt cằm. “Tốt! Rất tốt, Lục Giai Ngưng, tôi đây sẽ trả tự do cho em! Chờ tôi kết hôn xong, từ nay về sau em có thể rời đi! Tôi sẽ giúp em đi Mi, đi tìm người em yêu!”

“Thật sự? Anh thật sự sẽ bỏ qua cho tôi ư? Sẽ không để cho Tiền Ly Nhi khi dễ Dương Dương của tôi chứ?” Tiểu Ngưng lau nước mắt nhìn hấn.

Nói để chứng thực lời của cô, nhìn về mặt chờ mong, về mặt khát vọng.

thật sự cô đã khiến hấn bị đùa cợt một phen. Thì ra là vì vậy, hấn vẫn muốn lấy người phụ nữ luôn né tránh mình ư, vẫn không tiếc cùng cha mẹ trở mặt sao?

Hấn bây giờ là cái gì? Chỉ sợ sẽ là một con trâu ngốc nghếch. “Đúng vậy, sau khi tôi kết hôn, em muốn đi nơi nào thì đi! Bất quá, ngày kết hôn sắp đến rồi, phải làm phiền nhiều đến em....”

‘Lấy ai cũng không sao cả. Tiền Ly Nhi, là Tiền Ly Nhi cũng chẳng sao. Ít nhất như vậy cũng không uống máu công sức của cô ta, cũng là bởi vì yêu mến mình thôi mà!’ - Đường Hạo trong lòng tự châm chọc, lấy một người yêu mình còn hơn lấy một người chẳng hề yêu mình chút nào.

Tiểu Ngưng hít vào thở ra một hơi lãnh khí. Cô nghe được hấn muốn kết hôn là lại thấy đau, đau phảng phất giống như chảy máu đầm đìa. Cô cũng từng huyền hoặc chính mình, nghĩ tới có thể làm được làm cô dâu của hấn. Cô cũng từng nghĩ qua, sự thật bao giờ cũng là tàn khốc nhất.

Nước mắt nóng hổi lại một lần nữa dâng lên trong vành mắt, cô ghen ngào nói: “Có thể, tôi sẽ hỗ trợ.....”

“Em đương nhiên là phải giúp đỡ! Ly Nhi được chân bị sung như vậy, có rất nhiều chuyện cô ấy làm không được, làm phiền em để chiếu cố cô ấy nhiều hơn!” Đường Hạo thân nhiên nói xong, xoay người rời đi.

“Được! Tốt, tôi sẽ chiếu cố cô ta!” Tiểu Ngưng khép lại cánh cửa, bùng lấy cánh môi run rẩy, nức nở, ghen ngào lên tiếng. “Đường Hạo, anh vì cái gì mà cho rằng tôi không thích anh? Chỉ là trong lòng của anh căn bản không có tôi, mới cho là tôi không thích anh! Nếu như trong lòng anh có tôi, trong tim anh có một chút yêu tôi, làm sao có thể đơn giản hoài nghi tôi, làm sao có thể căn bản không nghe tôi giải thích?”

Nước mắt như mưa rơi xuống, chảy xuôi theo dọc gò má trắng bệch tiều tụy của cô. Cô vì sao lại phải một nữa rời đi khỏi hấn?

Một người không có trong trái tim hấn, một người cho tới bây giờ không được hấn tôn trọng, cô không trốn, thì còn có thể làm sao?

.....

“Không được, tóc của tôi, cô chải như thế nào vậy? Quá khó nhìn!” Tiền Ly Nhi đem tóc vừa mới được chải xoa rồi hết ra. “Làm một kiểu mới cho tôi! Anh Hạo nói cô là người biết tạo hình trang điểm, cô nhìn xem cô đã làm gì đi! Nhìn tôi thật giống mấy cô quán rượu!”

“Thực xin lỗi, tôi sẽ làm lại một lần nữa!” Tiểu Ngưng nhanh chóng phun nước lên tóc, một lần nữa chải vuốt lại tóc cho cô ta. “Thiếu phu nhân muốn làm kiểu nào? Cô cứ trực tiếp nói cho tôi biết!”

“Ừ, vậy thì búi thành khối đi! Thử xem kiểu đó có hợp với áo cưới của tôi không? Có phải là rất đẹp? Chốc lát anh Hạo sẽ trở về rồi, vừa vặn có thể cho anh ấy xem!” Tiền Ly Nhi mỉm cười với cái gương, như là khoe khoang thắng lợi của mình với Tiểu Ngưng.

“Dạ!” Tiểu Ngưng cố gắng thốt ra chữ ‘dạ’ này, sau đó rất nhanh cho sửa sang lại tóc cho cô ta. Tiểu Ngưng đứng phía đằng sau chải đầu cho cô ta, sắc mặt cô trắng bệch, trong lòng cô lại tự tràn đầy tư vị đau khổ, đôi mắt đau đớn nhìn sang một bên. Nhưng cô chưa thoát được. Bởi vì lúc này, cô vẫn còn phải giúp cô ta mặc thử áo cưới. Vừa mới giúp Tiền Ly Nhi kéo khoá kéo ở phía sau lưng lên, từ trong gương lại hiện ra một đôi giày đàn ông kiểu châu Âu.

Tiền Ly Nhi nhanh chóng xoay người, mỉm cười hướng về phía người mới đến: “Anh Hạo, anh xem em mặc cái áo cưới này có đẹp không?” Tiền Ly Nhi thoáng lui về phía sau, nắm làn váy, tạo ra một tư thế rất đẹp.

“Đẹp!” Đường Hạo tỏ vẻ mê muội nhìn chằm chằm vào Tiền Ly Nhi, anh nhất cũng không hề nhìn Tiểu Ngưng một cái.

Nhìn đôi tuấn nam mỹ nữ trước mắt, hần mặc âu phục màu đen phối hợp với áo cưới trắng nõn của cô ta, thu hút được ánh nhìn của Tiểu Ngưng, khiến cô không rời mắt được.

Đau nhức, toàn thân của cô đều đau nhức, nhất là . . . U..u.. . Tiểu Ngưng cảm giác được chỗ bụng dưới bắt đầu đau ê ẩm. Trên trán cô lập tức toát ra mồ hôi lạnh. Thân thể của cô hơi cong lại, cánh tay theo bản an ôm chặt lấy bụng. Nhưng dưới bụng co rút, cảm giác đau đớn một chút cũng không giảm bớt.

“A” Cô thống khổ rên lên thành tiếng.

“Tiểu Ngưng, cô giúp vị hôn thê của tôi nâng váy lên! Chúng ta đi đến chỗ chiếc gương lớn ở đại sảnh nhìn xem! Nhìn ở đó mới thấy rõ ràng!” Đường Hạo mở miệng chỉ huy. Lúc này, trong mắt của hần chỉ có Tiền Ly Nhi, căn bản không phát hiện gương mặt của Tiểu Ngưng đang co lại, trên trán còn có một tầng mồ hôi li ti.

Cảm giác đau đớn kịch liệt khiến cô không thể đứng thẳng lưng. Càng làm cho cô không thể nào di chuyển người ngay lập tức. Cô vô thức muốn mở miệng gọi hần. Cô thật sự là đau lắm rồi!

Mà động tác này của cô ở trong mắt của Đường Hạo lại biến thành lời thôi kéo dài. “Tôi bảo cô giúp thiếu phu nhân tương lai nâng làn váy một chút, không có nghe thấy sao? Động tác sao mà chậm như vậy?”

“Ôi, anh xem cô ấy là thái độ kiểu gì vậy? Không cam lòng hay sao?” Tiền Ly Nhi nhìn Tiểu Ngưng mặt mày nhăn nhó thì bất mãn vô cùng.

Đường Hạo lãnh đạm nhìn Tiểu Ngưng một cái, trào phúng nói: “Không đâu, một người hầu không thể có cái quyền đó!!”

Tiểu Ngưng vốn là muốn nói cho hần biết ‘tôi đang rất đau! Nhưng ngay lập tức bị thái độ lạnh băng của hần mà hoàn toàn phá hủy. Cô run rẩy hít một hơi sâu, nhanh chóng uốn người cầm lấy làn váy trắng dài nằm trên sàn nhà, sau đó nâng lên.

Tiền Ly Nhi nũng nịu giữ lấy cánh tay Đường Hạo, hờn dỗi nói: “Anh Hạo, anh phải giữ lấy tay em! Em sợ sẽ ngã sấp xuống!”

“Ừ!” Đường Hạo săn sóc dắt tay cô ta đi về phía trước, vẫn không có chú ý tới người phụ nữ như cây sấp đổ ở phía sau lưng.

Gian nan bước đi, Tiểu Ngưng ngoại trừ cơn đau nhức rớt cuộc cũng không có cảm giác nào khác. Dùng sức lắc đầu, mắt muốn nhìn rõ mọi thứ phía trước. Cảm giác đau đớn kịch liệt này khiến cho cô nhìn mọi thứ cũng phải cố gắng hết sức.

Một hàng ba người chậm rãi đi đến cầu thang. Tiền Ly Nhi chân đi giày cao gót phải cố gắng cẩn thận nắm chặt lấy cánh tay Đường Hạo. Đột nhiên, cô ta bước đi không xong, dẫm lên làn váy của chiếc áo cưới, thân thể thẳng tắp hướng về phía Đường Hạo. “Anh Hạo, bắt lấy em a a a”

Đường Hạo lạnh lẽo bắt lấy Tiền Ly Nhi, làm cho cô ta miễn cưỡng ngã sấp xuống. Nhưng chính bởi vì động tác của họ quá mạnh, nên mới khiến cho thân thể gầy yếu của Tiểu Ngưng ở phía sau bị lôi ngã về ra phía trước, lao xuống.

Trong nháy mắt, một loạt động tác liên tiếp xảy ra, hô hấp của Đường Hạo giống như dừng lại. Chỉ thấy thân thể Tiểu Ngưng lướt nhanh qua phía trước của hai người, theo cầu thang mà lăn xuống.

“A . a . . a . .” Tiểu Ngưng hoảng sợ kêu, hai tay liều mạng muốn bắt cái gì đó. Nhưng thân thể cô lăn xuống quá nhanh, đụng phải bậc cầu thang. Cả người cô cứ theo đó mà va chạm mạnh với những bậc thang còn lại.

“Tiểu Ngưng.!” Chậm nửa nhịp Đường Hạo mới đuổi theo, nhưng ngay cả quần áo của Tiểu Ngưng hần cũng không bắt được, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô bị ngã sấp trên mặt sàn.

Một dòng chất lỏng màu đỏ từ thân thể Tiểu Ngưng trào ra. Rất nhanh đã nhuộm đỏ cả một mảng chiếc quần màu trắng của cô.

Tiểu Ngưng đau đớn cực độ, rơi vào hôn mê. Ở giữa hai chân cô, máu tươi nhuộm đỏ cả một mảng sàn nhà.

Đường Hạo quỳ gối bên người Tiểu Ngưng, run rẩy ôm lấy Tiểu Ngưng đang hôn mê vào lòng, giọng nói khàn khàn kêu to tên của cô. “*Tiểu Ngưng. Tiểu Ngưng, em tỉnh lại đi.*”

Tiểu Ngưng vẫn không nhúc nhích, hai mắt nhắm chặt. Dưới bụng cô, máu càng lúc càng nhiều tuôn ra, nhuộm đỏ cả tay của Đường Hạo, thấm lên quần áo của hắn.

Chất lỏng ẩm ướt dính dính trong tay khiến Đường Hạo càng bối rối. Hắn làm sao có thể không biết đây là gì. Đây là một sinh mệnh bé nhỏ bé. Một tính mạng nhỏ bé cứ như vậy mà mất đi trong tay hắn.

Tất cả ảo não, hối hận, đau lòng đồng loạt hiện lên trên mặt hắn. “*Ngưng, thực xin lỗi, thực xin lỗi, em nhất định phải chịu đựng. Anh sẽ đưa em đi bệnh viện ngay bây giờ!*”

Hắn bối rối, ôm Tiểu Ngưng vội vàng chạy về phía cửa chính.

Tiền Ly Nhi mặc áo cưới nhìn vết máu trên quần Tiểu Ngưng, kinh ngạc che cặp môi đỏ mọng lại, thốt lên: “*Trời ạ! Cô ấy sao vậy? Sao lại không cần thận để bị ngã xuống vậy?*”

Đường Hạo dừng bước lại, xoay người, trong hai mắt tràn ngập hung ác nhìn chăm chăm vào Tiền Ly Nhi. “*Đều là do cô! Cô bây giờ rút ngay đi cho tôi! Rút ngay!*”

Nói xong, hắn ôm Tiểu Ngưng đi, cũng không quay đầu lại, lao ra cửa chính.

Nhìn thấy đèn phòng cấp cứu tắt, Đường Hạo nhanh đi lên, nhìn thấy các y tá và bác sĩ đang đẩy Tiểu Ngưng ra. “*Bác sĩ, cô ấy như thế nào?*”

Bác sĩ lắc đầu, tỏ vẻ thật đáng tiếc. “*Thật xin lỗi, đứa trẻ đã mất rồi. Thân thể bệnh nhân có trầy da, nhưng không nghiêm trọng. Còn nữa, bệnh nhân bị thiếu dinh dưỡng trầm trọng, cần phải bổ sung mạnh dinh dưỡng, còn lại thì không có gì trở ngại. Tình dưỡng thân thể tốt, từ nay về sau vẫn còn có con đường!*”

Hắn vốn cũng có suy nghĩ này, nhưng khi nghe thấy bác sĩ chính miệng nói đứa trẻ không còn nữa khiến hắn vô cùng đau khổ. Trái tim giống như bị ai đó hung ác đâm xoáy thành một lỗ hổng lớn, đau đớn kịch liệt.

Đường Hạo run rẩy thờ dài, nắm chặt bàn tay lạnh băng của Tiểu Ngưng hỏi. “*Cô ấy...lúc nào sẽ tỉnh lại?*”

“*Não bộ đã đã làm kiểm tra, không có chuyện gì. Chắc là một lát nữa sẽ tỉnh lại!*” Bác sĩ nói xong hết thì rời đi, y tá rất nhanh đẩy Tiểu Ngưng vào trong phòng bệnh.

Ánh mắt Đường Hạo yếu ớt khấn thiết, dè chừng nhìn người đang ngủ. Đem bàn tay nhỏ bé của cô áp lên trên gương mặt của mình, một dòng chất lỏng ẩm ướt, nóng bỏng chạy dài trên gò má, Đường Hạo vội vàng đem đôi mắt mình vùi vào bàn tay lạnh như băng của cô. Lau đi nước mắt, hắn nói. “*Ngưng, em hãy tỉnh lại! Mặc kệ em có yêu anh hay không, anh đều muốn em.*”

Một khắc nhìn thấy cô từ trên cầu thang lăn xuống, Đường Hạo tự hiểu được hắn đời này sẽ không rời khỏi cô, mặc kệ cô không yêu hắn, hắn cũng đều muốn khóa chặt cô trong lòng ngực mình.

Hắn hận thấu bản thân. Hắn làm sao có thể làm tổn thương cô? Làm sao có thể tại thời điểm cô gặp nguy hiểm mà hắn chỉ có thể trở mặt nhìn cô không thể cứu nổi? Hắn thật là quá vô dụng, quá vô tích sự!

“*Tiểu Ngưng, em mau mau tỉnh lại! Anh có thật nhiều câu muốn nói cùng em!*”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 241

Edit: Meimoko

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, nhưng người trên giường không thấy tỉnh lại, Đường Hạo không thể ngồi yên đợi, phải gọi bác sĩ đến. “Bác sĩ, có xem cô ấy vì sao còn chưa tỉnh lại? Có phải bị đụng thương ở đâu hay không?”

Bác sĩ sau tiến hành kiểm tra một lượt cho Tiểu Ngưng, bỏ ống nghe ra rồi nói: “Đầu bệnh nhân không có xuất hiện bất kỳ vấn đề gì! Về phần tại sao không tỉnh lại, có lẽ là do chính bản thân cô ấy cũng không muốn tỉnh lại!”

“Có ý gì? Cô nói là cô ấy hiện tại đã tỉnh rồi ư? Chỉ là không muốn mở mắt ra thôi, phải không?” Đường Hạo tiến lên, nắm lấy thân thể của Tiểu Ngưng lay lay. “Tiểu Ngưng, em tỉnh rồi ư? Mau tỉnh lại đi!”

“Đường tiên sinh, ngài tỉnh táo lại đã! Ý của tôi là trong tiềm thức của bệnh nhân có lẽ không muốn tỉnh lại chứ không phải nói cô ấy tỉnh lại nhưng không muốn mở mắt.” Bác sĩ đẩy kính trên sống mũi, giải thích.

Đường Hạo ngừng động tác lại, xoay người nhìn bác sĩ. “Tôi phải làm thế nào? Tôi phải làm như thế nào thì cô ấy mới có thể tỉnh lại? Bác sĩ, cô mau nói cho tôi biết đi!”

“Ngài thử kể một ít chuyện, có thể là những chuyện phiếm hay những lời an ủi.... Nói như vậy không chừng có thể cho cô ấy tỉnh lại sớm một chút!” Sau khi nói xong, bác sĩ cùng y tá đi ra phòng bệnh.

Đường Hạo nhẹ nhàng vỗ về gò má gầy gò của Tiểu Ngưng. Trong ánh mắt tràn đầy hối tiếc. “Tiểu Ngưng, thực xin lỗi, lúc sự việc trở nên tồi tệ thì anh mới hối hận. Hết thấy sai trái đều là anh, đều là anh, van cầu em hãy tỉnh lại! Em có thể đánh anh, chỉ cần em vui, anh có thể nào cũng không sao cả! Anh chỉ vì quá quan tâm em, quá sợ em không thích anh, cho nên mới cố ý lạnh lùng với em! Đó cũng không phải là điều anh muốn, thật sự! Đứa bé.... mất đi đứa con này anh cũng rất đau lòng! Đó cũng là bảo bối của anh! Em cũng biết, anh đã hy vọng như thế nào, khát khao em có thể một lần nữa sinh cho anh một đứa con gái....” Nghĩ đến một ghènh máu đỏ tươi kia, trái tim Đường Hạo như muốn ngừng đập. Hấn đời này đã làm tổn thương mẹ con cô quá nhiều rồi, muốn hắn làm thế nào để đền bù những tổn thương này?

“Ngưng, chỉ cần em nguyện ý, chúng ta từ nay về sau sẽ còn có rất nhiều con! Chúng ta sẽ còn có.....Xin em....xin em mau mau tỉnh lại đi!” Đường Hạo nắm tay của cô nâng lên, đặt tại bên miệng nhẹ nhàng hôn xuống, không ngừng gọi tên cô, mỗi lần lại thêm khẩn cầu sự tha thứ của cô.

.....

“Hu hu...Hu hu hu....” Từng tiếng khóc non nớt vang đến bên tai Tiểu Ngưng. Nhưng cô lại đang ở một nơi trông thật mơ hồ, muốn cố gắng mở to mắt để nhìn hết thấy mọi thứ trước mặt. Nhưng bất luận cô có dụi mắt đến thế nào cũng chỉ có thể nhìn không rõ lắm.

Cô chỉ có thể lần theo tiếng khóc trẻ con đó mà đi về phía trước. Bàn chân giống như đeo chì nặng nề bước đi trên đường. Nhưng chính tiếng khóc kia mới làm lòng cô đau nhức, làm cho cô thầm muốn đi đến an ủi đứa bé kia.

Cho nên, cô liều mạng bước đi, liều mạng tìm kiếm.

Tiếng khóc trẻ con đó càng lúc càng rõ. Tiểu Ngưng nhìn về phía phát ra âm thanh được bao phủ bởi một lớp sương mù mờ ảo. Bóng hình mơ hồ nép mình bên vách tường, không rõ là trai hay gái.

“Hu hu hu.....”

Tiểu Ngưng cố gắng đi về phía trước, muốn ôm lấy đứa bé kia vào lòng. Nhưng cô vừa mới đến gần, đứa bé vội lùi ra xa. Cô vội vàng mở miệng cầu khẩn: “Bé à! Đừng đi! Để cho cô ôm bé một lát nhé!”

“Không! Mẹ, mẹ đừng qua đây! Mẹ qua đây là con lại càng lùi ra xa! Chúng ta cứ giữ khoảng cách như bây giờ là được rồi!” Đứa bé non nớt nói ra, giọng nói nghe rất êm tai. Nhưng vẫn không thể biết được là trai hay gái.

“Con cũng là con của ta sao?” Trái tim Tiểu Ngưng đau xót, nói không nên lời, khổ sở cùng kích động nói: “Con là Dương Dương hay là....của ta....?”

“Không, con không phải là bọn họ! Con là đứa con khác của mẹ....” Đứa bé ngừng khóc, ung dung nói.

“Đứa con khác ư?” Tiểu Ngưng vô thức vuốt ve bụng của mình, chẳng lẽ Con là.....”

“Mẹ, con là đứa con mà mẹ vừa bị mất đi... Hu hu hu.... Mẹ, con thật đáng thương! Con ở chỗ này chờ đợi, rất lạnh, rất đói, đã lâu lắm rồi! Chỗ này lạnh lắm, con lại rất đói, không có ánh nắng mặt trời! Con muốn được nhìn thấy nhân gian, được ở cùng mẹ.... Nhưng đợi chờ hy vọng mãi, cuối cùng mẹ lại đánh mất con....hu hu hu....”

“Ta vừa mới đánh mất một đứa con sao?” Trên mặt Tiểu Ngưng tràn đầy nước mắt đau khổ. Lập tức, cô muốn ngã xuống mặt đất nhưng dưới bụng lại truyền lên một cảm giác đau đớn mãnh liệt. Một chất lỏng đỏ sẫm không ngừng chảy ra từ trong cơ thể cô.

Đúng vậy! Cô nhất định là bị sảy thai... Nhất định là bị sảy thai rồi...

Nước mắt cực kỳ bi thương chảy ra, toàn thân cô theo đó mà kịch liệt run rẩy : “*Con của ta, con của ta!*”

“*Mẹ, con muốn nhìn mặt trời! Con muốn được mẹ ôm thật chặt , con.*” Đứa trẻ đáng thương nói.

Tiểu Ngưng nghe con mình nói đáng thương như thế thì tự trách bản thân. Cô muốn ôm con đi khỏi nơi này.

“*Vậy, sau này con lại làm con của mẹ có được không?*”

Tiểu Ngưng khóc, chờ đợi câu trả lời của đứa bé.

Lúc này, trong lúc này, sương mù đột nhiên dày lên, cô không còn nhìn thấy bóng hình non nớt đó nữa.

“*Con à! Con à! Con mau nói cho mẹ biết, sau này con sẽ lại làm con của mẹ được nữa không?*”

“*Hu hu hu.... Mẹ, con phải đi! Tại sao mẹ không thể bình an mà sinh con ra? Con chán ghét mẹ.....*” Giọng nói của đứa trẻ càng lúc càng nhỏ, nhưng lại khắc sâu vào trái tim Tiểu Ngưng khiến cô khủng hoảng.

“*Con à... Con à.... Con ở đâu? Ông trời, xin đừng cướp con của tôi đi mà...*” Tiểu Ngưng lớn tiếng gọi, động tác nhanh chóng muốn đi đến chỗ con mình: “*Con à... Con....*” Cô di chuyển bước chân nhanh chóng đến chỗ sương mù, lớn tiếng gọi con.

Đường Hạo nhìn thấy Tiểu Ngưng giờ cánh tay lên, trong miệng còn gọi to tiếng ‘con’, lập tức nắm chặt tay Tiểu Ngưng, kích động hô hoán. “*Ngưng, tỉnh,.....tỉnh.....tỉnh.*”

Hà, có người gọi cô! Không, cô không cần phải trở về. Cô muốn cứu con của mình trước đã. Cô là một người mẹ thất bại vô dụng. Thậm chí ngay cả con của mình cũng không thể bảo vệ tốt. Cô không muốn con cô phải hận cô. Đừng khiến con cô ghét cô mà...

“*Ngưng, nhanh tỉnh lại! Nhanh tỉnh lại đi. . .*” Đường Hạo dùng sức gọi cô. Hắn nhìn thấy hai mắt nhắm của cô tràn đầy lệ, nhưng vẫn không có mở mắt, điều này khiến hắn càng thêm sốt ruột mà la lên.

“*Tiểu Ngưng, Tiểu Ngưng.*”

Một tiếng nói kích động phảng phất mang theo ma lực, đem Tiểu Ngưng trở về. Cô tức giận lắc đầu. Cô không muốn nghe giọng nói này, cô muốn đi tìm con cô, muốn cứu con cô ra.

Vì sao? Vì sao giọng nói này lại khiến bản thân mình đau nhức, toàn thân đều là đau nhức, đau quá.

“*Đau quá. Đừng gọi, Đừng. Gọi. . mà. . .*” Tiểu Ngưng thì thầm nói nhỏ , nước mắt trên mặt càng lúc càng nhiều. Có lẽ, bởi vì không cứu được con mình ra lại càng khiến thân thể cô đau đớn hơn.

“*Tiểu Ngưng, Tiểu Ngưng, em mau tỉnh lại! Em muốn đánh anh thế nào cũng được, làm gì cũng được!*” Đường Hạo nâng tay của cô lên, hướng trên mặt của mình mà đánh. Những tiếng phát ‘bốp, bốp’ thanh thúy vang lên. “*Bác sĩ, Bác sĩ, nhanh lên tới đây*” Đường Hạo điên cuồng hô lớn.

Rất nhanh, bác sĩ lại lần nữa đi đến. Mà lúc này, trên lòng bàn tay truyền đến cảm giác đau đớn cùng một chất lỏng ẩm ướt nóng bỏng, làm cho Tiểu Ngưng chậm rãi mở mắt ra.

Đường Hạo kích động đứng lên, tiến sát đến bên gối cô. “*Tiểu Ngưng, em đã tỉnh ? Có khó chịu ở đâu không? Em nói cho anh biết!*”

Thì ra người gọi cô là hắn. Chỉ thấy trên mặt của hắn không lạnh băng giống lúc trước, mà tràn đầy đau khổ. Đau khổ? Hắn sao phải đau khổ? Hắn nên vui mới đúng!

Bác sĩ tiến hành kiểm tra một lần cho Tiểu Ngưng. Tiểu Ngưng khản trương bắt lấy cánh tay của bác sĩ “*Bác sĩ, cô nói cho tôi biết! Tôi đã đánh mất đứa bé rồi, phải không?*”

Bác sĩ nhẹ gật đầu.

Tiểu Ngưng lập tức khóc thống thiết. Lúc bác sĩ gật đầu, trong nháy mắt so với lúc trước ở trong giấc mơ càng khiến cô thêm đau đớn hơn nghìn lần, vạn lần. Nước mắt rất nhanh thấm ướt cả khuôn mặt của cô, chảy xuôi xuống làm mấy sợi tóc trên gò má ướt sũng.

Trời ơi, vì sao mình lại ngốc như vậy? Vì sao bọn họ phát hiện ra mình mang thai, còn chính bản thân mình thì lại không biết? Mình Mình không bảo vệ tốt được con.

Tiểu Ngưng tự trách, tự trả thù chính mình. Cắn chặt lấy cánh môi dưới, dù cho nếm cả hương vị máu tươi, cô cũng không buông ra. Từng tiếng nức nở nghẹn ngào trầm thống theo cánh môi bị cắn của cô phát ra. Những âm thanh này ít nhiều chạm đến trái tim Đường Hạo, khiến cho hắn càng thêm tự trách khổ sở.

“*Ngưng, đừng mà! Đừng làm thương tổn bản thân mình! Sai chính là anh, là anh hại chết con của chúng ta, không phải em. . .*” Đường Hạo lập tức tiến lên khuyên ngăn, véo nhẹ lấy gương mặt của cô, muốn cho cô buông cánh môi ra.

Tiểu Ngưng ôm hận nhìn liếc hắn, lập tức nhắm mắt lại.

Cô thật sự không muốn liếc hắn nhiều hơn một cái nữa rồi. Nhìn nhiều hơn sẽ chỉ làm cho cô nghĩ đến hắn vô tình, sẽ chỉ làm cho cô nghĩ đến việc mất đi đứa con, chỉ làm cho cô nghĩ một màn thân mật của hắn cùng với Tiền Ly Nhi kia. Bọn họ muốn kết hôn!

Nhìn thấy cô lại lần nữa nhắm mắt, trên môi dưới chảy ra máu đỏ cùng với khuôn mặt trắng bệch của cô, hắn lại đau khổ không nguôi.

“Lục tiểu thư cũng đừng thương tâm quá mức! Con từ nay về sau vẫn sẽ có, hiện tại nhiệm vụ quan trọng nhất chính là điều dưỡng tốt thân thể chính mình!” Bác sĩ đứng ở một bên khuyên lơn, sau đó rời đi phòng bệnh.

Mang theo áy náy thật sâu, Đường Hạo sợ hãi tiến gần sát gương mặt của cô, hôn lấy nàng, xin lỗi từng lần một. *“Tiểu Ngưng, thực xin lỗi, thực xin lỗi! Anh không biết em mang thai! Anh thật sự không biết!”*

Tiểu Ngưng quay đầu, cự tuyệt nụ hôn của hắn. Động tác tuy suy yếu, nhưng lãnh lùng mười phần.

Đường Hạo đau khổ ngẩng đầu nhìn, nhẹ vỗ về gương mặt của cô. *“Tiểu Ngưng, anh Anh sai rồi! Em nói cho anh biết nói cho anh biết phải như thế nào thì em mới có thể tha thứ anh?”*

Tha thứ? Con cũng đã không còn, nói tha thứ thì quá muộn, quá vô dụng rồi. Hiện tại, cô cái gì cũng không muốn, thậm chí muốn con về thôi, không muốn con chán ghét cô.

“Ngưng, em nói một chút gì đó đi được không?” Cô vì sao không nói lời nào? Có phải là có chỗ nào bị thương? Không vừa rồi cô còn nói nói mơ, lại còn cùng bác sĩ nói chuyện nữa mà!

Tiểu Ngưng nhắm mắt lại, không tiếng động từ chối của hắn.

Đường Hạo thất kinh, bàn tay vuốt ve gương mặt của cô, nhẹ nhàng trêu mếu, sợ nàng phiền chán. *“Ngưng! Em nói cho anh biết, làm sao mới có thể khiến em không tức giận? Làm sao mới có thể tha thứ anh?”*

Tiểu Ngưng đẩy tay của hắn ra, đắp chăn lên người, tự nói với bản thân mình. Cô không muốn nghe giọng nói của hắn nữa, không muốn lại nhìn thấy hắn. Cùng hắn ở cùng một chỗ, cô chỉ nhận lấy được đau khổ vô tận, tai nạn và nhục nhã. Đủ, hết thảy đều đủ rồi!

“Ngưng, em trước tiên cứ nghỉ ngơi đi! Những chuyện khác để sau rồi bàn! Em nói cho anh biết muốn ăn gì, anh gọi người đưa tới!” Hắn nghĩ cách làm cho cô mở miệng nói chuyện. Nhưng đáp lại lời của hắn chỉ là sự yên lặng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 242

Edit: Meimoko

Beta: Kunnie

“Ngưng, tổ yến vừa nấu xong, mau uống cho hết nhé!” Đường Hạo cầm chiếc bát nhỏ đưa đến miệng cô. Tiểu Ngưng một chút phản ứng cũng không có, chỉ nhìn chăm chăm vào cửa sổ.

“Ngưng.” Đường Hạo lại gọi một tiếng, nhỏ giọng như sợ cô sẽ giật mình. *“Ăn một chút đi được không? Em cứ không ăn cái gì thế này thì thân thể làm sao mà chịu nổi! Chúng ta mất đi một đứa con, nhưng em hãy nghĩ đến Dương Dương một chút. Chúng ta còn có Dương Dương. Dương Dương nhìn thấy em như vậy, nó sẽ rất đau lòng!”*

Từ lúc cô tỉnh lại đến bây giờ, Đường Hạo đều đã thử các loại biện pháp ép cô ăn. Nhưng cô một chút cũng không nuốt được xuống. Cho dù, hắn để vú Từ đến bón cho cô, nhưng thức ăn cứ theo khoe miệng cô chảy ra. Không còn cách nào khác, hắn đành phải cho truyền dịch dinh dưỡng vào người cô. Nhưng đây tuyệt đối không phải biện pháp có thể dùng mãi, ít nhất cô cũng phải uống một ít nước mới được!

“Tiểu Ngưng, coi như vì Dương Dương, em hãy uống hết chén canh tổ yến này đi, được không?” Đường Hạo lần đầu tiên cầu khẩn một người, trong hai mắt đều là sự đau đớn và hối hận.

Tiểu Ngưng dường như không nghe được lời hắn nói bên tai. Mặt cô không biểu tình, nhìn vào cửa sổ, không biết là đang nghĩ gì. Con người đen vốn long lanh như ánh sao đó trở nên vô hồn, không hề xao động.

“*Tiểu Ngưng, em nói cho anh biết ! Anh phải làm như thế nào thì em mới chịu ăn, mới chịu nói chuyện?*” Đường Hạo đem bát canh đặt xuống, hai tay giữ lấy bả vai cô, ép cô phải nhìn hắn. “*Ngưng, xin em nhìn anh đi mà! Xin em hãy nói gì đó đi....*”

Thân thể mềm mại đơn bạc của Tiểu Ngưng tựa như một con búp bê vải, dưới động tác của hắn mà loạn choạng. Trừ việc hít thở, không có bất cứ biểu hiện dư thừa nào.

Linh hồn của cô phảng phất như bị mất đi. Lúc này ở lại chỉ có một thể xác đầy những vết thương chồng chất.

Cuộc đời của cô thật sự đã quá thất bại. Từ nhỏ, cô đã làm liên lụy đến mẹ mình. Nếu như không phải vì cô, mẹ cũng sẽ không bị gả cho một tên lưu manh, phải sống trong sự khổ sở. Người ta nói, bệnh theo tâm mà ra, mẹ bị ung thư, nguyên nhân có đến hơn phân nửa là bởi vì cô. Còn cô, chưa chồng mà đã có con. Nếu như năm đó cô nghe lời mẹ, bỏ đi đứa bé, hoặc là nghe mẹ, tìm một người đàn ông xứng đáng để gả, mẹ của cô cũng sẽ không vì lo lắng mà bệnh tình càng nặng thêm, đến nỗi mất đi tính mạng. Cô, đầu tiên thực sự phải xin lỗi mẹ!

Cô liều mạng sinh hạ đứa bé ra. Bây giờ lại không thể nuôi nó, không thể dạy dỗ nó, cô không còn mặt mũi mà ngẩng đầu lên. Giờ đây, cô lại còn làm mất đi một sinh mệnh bé nhỏ. Tiếng đứa bé kia gọi cô đến bây giờ vẫn còn nguyên vẹn trong tâm trí cô. Trời ơi, cô thực xin lỗi những đứa con bảo bối của mình.

Không, hiện tại bảo bối của cô đã có người chăm sóc chu đáo. Duy chỉ có đứa bé kia là phải ở lại nơi lạnh lẽo đó chờ đợi cô. Cô muốn ôm nó chặt. Cô muốn đi. Cô muốn đi đến nơi đó chăm sóc cho bảo bối của mình.

Trong mắt Tiểu Ngưng chớp động ánh lệ. Ở đó có một giọt nước mắt. Rất nhanh, mắt nhắm nhẹ một cái. Giọt nước mắt lại rất nhanh biến mất như chưa hề xuất hiện. Trước khi tỉnh lại, nước mắt cô đã rơi rất nhiều, bây giờ tựa hồ như đã cạn.

Một hồi chuông điện thoại vang lên, cắt đứt cái nhìn căng thẳng của Đường Hạo. Khi thấy tên người đó hiển thị trên màn hình, Đường Hạo cầm lấy điện thoại nói với Tiểu Ngưng: “*Ngưng, anh đi ra ngoài nghe điện thoại, rất nhanh sẽ trở lại thôi!*” Đường Hạo nhìn cô một cái, sau đó mới xoay người ra khỏi phòng.

Cạch.

Cửa phòng đóng lại, chỉ còn một mình Tiểu Ngưng. Trong phòng yên tĩnh đến dị thường.

Tiểu Ngưng giờ lớp chân nặng lên, thân thể suy yếu khó nhọc bước xuống giường. Cô cời bỏ từng dây dịch truyền cắm trên tay mình, đi hướng về phía cửa sổ.

Cô chậm rãi mở cánh cửa sổ đang đóng chặt ra. Ngay lập tức, một cơn gió đêm thổi vào trong căn phòng. Gió thổi trên lớp áo ngủ màu trắng của cô, thổi bay những sợi tóc đen nhánh.

Khuôn mặt vô cảm, cô bước đi ra ngoài, đứng ở trên ban công. Nhìn lên những vì sao sáng trên trời, đôi mắt vốn tưởng chừng như đã cạn khô lại chảy ra một dòng chất lỏng nóng ẩm dọc theo gò má chảy xuống: “*Con yêu, con không phải sợ! Mẹ đi cùng con! Mẹ không muốn con hận mẹ! Mẹ sẽ ôm con thật chặt. Con chờ nhé! Mẹ sắp đến rồi....*”

Nói xong điện thoại với cha mình, Đường Hạo vừa vào cửa, nhìn thấy ngay cửa sổ sát đất đang mở rộng. Một thân hình màu trắng quen thuộc đang đứng trên lan can. Trong khoảnh khắc, tim của hắn như ngừng đập. Sợ, thất kinh nhưng vẫn cố duy trì vẻ trấn tĩnh chạy ra ban công.

Hành động của Tiểu Ngưng rất nhanh, giống như với đối thế giới này đã không còn thứ gì lưu luyến. Chỉ thấy hai tay cô buông ra khỏi tay vịn lan can, chuẩn bị nhảy xuống.

“*Đừng..... Tiểu Ngưng.*” Tiếng hắn kích động kêu to. Cùng lúc đó nhanh như cắt, tay hắn chụp được cánh tay Tiểu Ngưng. Cô đang sắp rơi xuống.

Lúc này cả người Tiểu Ngưng treo ở giữa không trung. Một tay cô bị Đường Hạo gắt gao túm chặt.

Cô nhìn lên hắn, vẫn trầm mặc không nói, cố gắng giãy giụa tránh thoát khỏi bàn tay to lớn kia. Ánh mắt mê lương, chỉ có đối với cái chết là kiên định, không có một tia do dự hay không muốn.

Hai tay Đường Hạo gắt gao giữ chặt lấy tay cô. Hắn dùng hết sức hô lớn: “*Tiểu Ngưng! Không thể được! Em không thể như vậy! Đừng giãy khỏi tay anh! Em còn có Dương Dương, em quên rồi sao? Chúng ta còn có Dương Dương, em cam lòng vứt bỏ con sao?*”

Đường Hạo nói liền như không thở. Hai tay dùng toàn bộ sức lực của bản thân kéo người Tiểu Ngưng lên.

Dương Dương? Cô là một người mẹ vô dụng. Không có cơ hội cũng không có khả năng chăm lo cho nó, cô sống chỉ uống công. Đứa bé đó bây giờ cũng không cần cô phải săn sóc nữa, cô muốn đi cùng đứa bé kia.

Tiểu Ngưng dùng hết sức lực của mình cào cấu lên tay của Đường Hạo. Chỉ thấy, trên bàn tay đang cố gắng kéo cô lên của hắn máu me bê bết nhưng tuyệt đối không có buông.

Đường Hạo không để ý đến đến đau đớn trên mu bàn tay. Hắn dùng hết sức ôm lấy thân thể cô lên. Động tác của hắn mau lẹ. Liên tiếp không ngừng giây nào, hắn ôm lấy cả người Tiểu Ngưng bế vào trong phòng, đặt lên giường lớn.

Hắn vén những sợi tóc rối bời trên khuôn mặt của cô ra, tiếng nói nghẹn ngào hỏi: “Ngưng! Em nói cho anh biết! Mau nói cho anh biết phải làm sao thì em mới vui vẻ trở lại? Anh không cầu em tha thứ, chỉ xin em có thể tiếp tục sống! Em đừng làm anh sợ....”

Gương mặt vẫn không chút cảm xúc, Tiểu Ngưng tùy ý để cho hắn ôm, đắm chìm trong suy nghĩ tự trách. Trong lòng cứ lặp đi lặp lại tiếng xin lỗi con. Cô thất bại rồi, không đến bên con được.

Nhìn khuôn mặt vẫn mảy may không biểu cảm của cô, Đường Hạo thống khổ nhắm mắt lại. Trời ơi! Hắn không thể để cho cô tái diễn một màn kinh hãi như vừa rồi thêm một lần nào nữa.

Hắn thật sự không dám nghĩ. Nếu như hắn đến chậm một bước, chậm một giây, hậu quả kia sẽ là gì: “Ngưng, em nói chuyện với anh đi! Em muốn đi nơi nào? Anh sẽ dẫn em đi được không? Chúng ta ra nước ngoài du lịch! Chúng ta quên hết thấy những gì không vui, được không?”

Tiểu Ngưng không hề nhắm mắt lại. Bây giờ nơi cô muốn đi nhất chính là nơi có đứa con kia của cô. Cô biết rõ nó ở nơi nào, những nơi còn lại, hoàn toàn không có hứng thú.

“Ngưng, nếu như em thật sự cảm thấy khó sống, hận anh như thế, vậy em giết anh đi! Anh tình nguyện để em đâm anh một dao, cũng không muốn em tự làm tổn thương bản thân mình!” Đường Hạo khẩn trương nói ra, không chút do dự. Thật sự, nếu cô muốn đâm hắn một dao, hắn cũng vui vẻ tình nguyện chịu đựng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 243

Edit: Meimoko

Beta: Kunnie

Hắn biết rõ cô không phải có ý hù dọa mình. Lúc thân thể cô treo lơ lửng ngoài ban công, trên mặt hoàn toàn không có một chút kinh hoàng hay sợ hãi, chỉ có ý kiên định muốn chết.

Trời ơi! Hắn rút cuộc đã làm cô tổn thương đến mức nào mà lại khiến cho cô không có một chút lưu luyến nào với thế giới này. Thậm chí ngay cả Dương Dương cũng không thể tác động tới cô. Vừa nghĩ tới thiếu chút nữa sẽ mất đi cô, toàn thân Đường Hạo run lên, lạnh như băng.

Bất luận hắn cầu xin cô như thế nào, cô cũng vẫn không chịu mở miệng nói chuyện, Đường Hạo chỉ có thể ôm thật chặt cô, phảng phất giống như sợ mất đi cô. Hắn kéo cao chăn mền, đắp kín thân thể lạnh như băng của cô. Môi mòng của hắn run rẩy, nhiều lần hôn lên gương mặt cô. Đau lòng, sợ hãi, hắn lại lo lắng khẩn cầu: “Ngưng, coi như là em chán ghét anh, hận anh, cũng đừng lựa chọn cách tổn thương bản thân mình! Em phải cố lên, sống thật tốt, sau đó trả thù anh mới đúng! Anh tình nguyện để em trả thù, như thế không tốt hơn hay sao?” Nếu như dùng oán hận có thể giữ lại tính mạng của cô, hắn cam tâm tình nguyện làm cho cô hận hắn cả đời.

Hận? Không, cô sẽ không hận hắn, cô đã không còn có khí lực để nghĩ đến điều đó. Cô chỉ muốn cùng đi với con cô, đối với cái thế giới này cô đã chẳng còn gì để lưu luyến. Không có gì cả. Ở thế giới kia đang có một sinh mệnh đang nhìn cô. Cô thật sự muốn đi, thật sự rất muốn đi!

‘Con yêu... Con yêu của mẹ... mẹ rất nhớ con! Mẹ rất muốn đi cùng con!’ – Tiểu Ngưng tràn ngập bi thương trong lòng, nỗi đau cứ quặn lên trong lòng. Cô không thể sinh, sinh rồi cũng không thể nuôi con, không thể làm bạn với con, ở bên cạnh nhìn bọn chúng lớn lên. Cô không muốn làm một người mẹ vô trách nhiệm. Cô không muốn khiến cho đứa con hận mình. Cô sợ, rất sợ các con lớn lên sẽ nhìn cô bằng ánh mắt hận thù một người mẹ không có trách nhiệm.

Cho nên, cô tình nguyện không nhìn các con mình lớn lên, không muốn con cô nhìn thấy mà hận người mẹ này. Trên thế giới này không có người nào cô có thể dựa vào, không có. Mỗi lần cô gặp chuyện không may đều phải tự mình đối mặt. Cô không muốn lúc bản thân sinh bệnh không có ai ở bên quan tâm. Cô lại càng không muốn nhìn hắn khi dễ cô. Hắn thật sự quá tàn nhẫn. Hắn làm sao có thể để mặc, nhìn người khác khi dễ cô?

Cô không muốn phải cúi mình trước cô gái kia. Từ giờ, cô không muốn cũng không cần phải giặt quần áo lót cho cô ta, không thích nghe cô sai bảo, cũng không cần bị cô tùy ý nhục mạ.

Cô không muốn trang điểm cho cô ta, không muốn kéo mép váy cho cô ta, lại càng không muốn nhìn xem của bọn họ ở trước mặt mình ân ân ái ái.

Cô muốn né tránh hết thảy, trốn đến một nơi không ai có thể thương tổn mình. Đúng, nơi kia còn có ba của cô, mẹ của cô. Đến đó, có lẽ sẽ có người quan tâm cô, chăm sóc cho cô. Hơn nữa nơi đó còn có một đứa trẻ đang chờ cô. Cô muốn đi, muốn đi.

Trong lòng Tiểu Ngưng điên cuồng gào hét. Nhưng biểu lộ trong ánh mắt lại không có một tia gợn sóng, làm cho người ta cảm giác như đang nhìn một con búp bê vải, không khóc, không làm loạn, không kêu la.

Đường Hạo bất lực. Nhìn cô như vậy, không một tiếng động, không một phản ứng, trời ơi, hắn không muốn thấy cô như vậy. Hắn muốn cô biết cười, khóc lóc, cáu giận, cầm chổi hung hăng đánh hắn, hoặc là giơ tay cho hắn vài cái tát. Bất luận như thế nào, đối với hắn đều không sao cả. Hắn chỉ muốn cô đừng như thế này nữa thôi!

Đường Hạo không ngừng nghĩ lại mọi chuyện suốt mấy ngày nay cho tới giờ. Chết tiệt, hắn đã đối đãi với cô ấy như thế nào?

Hắn cố ý lựa chọn không tin cô, biết rất rõ cô bị cảnh sát khống cáo buôn bán tang trữ thuốc phiện đều là do Tiền Ly Nhi giờ trò quỷ. Nhưng hắn lại không nói cho cô biết hắn cũng biết rõ sự thật. Hắn tình nguyện nhìn cô lo lắng, có vô số ủy khuất cùng đau khổ cũng không nói ra. Giống như nhìn cô như vậy, hắn vui vẻ lắm. Nhưng trên thực tế hắn hoàn toàn không muốn như vậy.

Hơn nữa, hắn còn cố ý giấu diếm hết thảy, không nói cho cô. Lợi dụng cô để cho Tiền Ly Nhi tin tưởng, hắn đã tạo ra cơ hội để trả thù mẹ con Tiền thị. Hắn cố ý khiến cho cô hiểu lầm mình có quan hệ cùng Tiền Ly Nhi, chỉ vì muốn trả thù việc cô một lần nữa trốn khỏi hắn.

Hắn để mặc cho cô làm người hầu ở cạnh Tiền Ly Nhi. Trời ạ! Đối với việc này hắn thật đáng tội chết vạn lần. Biết rất rõ Tiền Ly Nhi sẽ mượn cơ này mà làm tổn thương cô, thế mà tại sao hắn vẫn còn cố tình làm như vậy?

Có lẽ đầu hắn lúc đó không tỉnh táo. Nếu như không phải hắn không quan tâm cô, nếu như không phải muốn trả thù cô thì con của bọn họ sẽ không bị mất. Cô cũng sẽ không như bây giờ, phảng phất giống như người mất linh hồn.

Đường Hạo lại một lần nắm lấy tay của cô, đánh thật mạnh vào mặt mình. “Ngưng, em đánh anh đi! Em đánh anh đi mà! Nhìn em bây giờ anh sợ lắm! Em đừng dọa anh.....”

Đánh anh, có ích sao? Đánh anh, có đổi lại được đứa con của tôi không? Đánh anh, có thể làm đổi lại những đau khổ mà tôi đã phải chịu không? Đánh anh, trái tim đã tan vỡ của tôi liệu có thể lành lại được không? Tôi hiện tại không cần anh phải thương hại, không cần tình yêu của anh, càng không cần những lời sám hối từ miệng của anh.

Hai mắt vô hồn của Tiểu Ngưng chậm rãi khép lại. Cô buồn ngủ rồi. Bây giờ, chỉ có ở trong mộng thì cô mới có thể tìm được thứ mà cô muốn tìm.

Đường Hạo đau khổ cắn thận vỗ về Tiểu Ngưng chìm sâu vào trong giấc ngủ. Sau đó, hắn ngồi bên giường, nhìn cô đang say giấc.

Gò má tiểu tụy không còn trắng nõn giống như lúc trước, hơi đen đi một chút. Những ngày vừa qua, cô phải chịu đựng những gì hắn đều biết. Lúc trước hắn thật sự là điên rồi, tại sao lại không sớm đi giải thích mọi chuyện cho cô nghe? Vì sao lại không quan tâm cô nhiều hơn một chút?

“Ngưng, một lần nữa...cho anh thêm một cơ hội được không? Anh nhất định sẽ nâng niu quý trọng em, yêu em hết lòng hết dạ...Xin hãy cho anh thêm một cơ hội nữa đi mà....” Hiện tại, hắn đã hiểu được yêu một người không phải là cuồng ngạo, mà là chăm sóc. Yêu một người không phải là cố gắng giữ lấy, mà là tôn trọng bảo vệ. Yêu một người lại càng không là bày mưu tính kế, mà là dùng cách đơn giản nhất, trắng đen rõ ràng để người đó hiểu.

Hắn thật là quá ngu ngốc. Ngây đại cả một thời gian dài, hắn đến bây giờ mới suy nghĩ cẩn thận về những điều này.

“Mẹ, làm sao bây giờ? Mấy tên nhập cư trái phép lúc trước đã khai hết với cảnh sát là do A Trung xui khiến bọn họ đi bắt cóc đứa đã chúng ta kia ! A Trung sẽ không bán đứng chúng ta chứ?” Tiền Ly Nhi hấp tấp đi tới văn phòng, đem tin tức vừa mới lấy được nói ngay cho mẹ mình.

Tiền Bảo Châu thở hồn hển, đem bút nặng nề ném trên mặt bàn, nghiêng răng nghiêng lợi, giữ im lặng nửa ngày mới nói “Chết tiệt, đám hỗn đản này chẳng lẽ lấy không tiền của chúng ta sao? Bọn chúng không biết giữ chữ tín hay sao?”

“Mẹ, những tên lưu manh kia biết chữ tín là gì đâu chứ! Bọn chúng muốn chỉ là tiền! Điều là do chúng ta lúc trước quá sợ suât!” Tiền Ly Nhi ào nã nói. Đứa trẻ mà bọn họ bắt cóc cũng không phải là đứa trẻ bình thường. Đó là con cháu của Đường gia. Nếu Đường gia muốn truy bức đến tận cùng, chỉ sợ bọn họ gánh không nổi hậu quả.

“A Trung sẽ không bán đứng chúng ta, nhất định sẽ không!” Tiền Bảo Châu nói như đinh đóng cột, lông mày chau mạnh lại.

“Mẹ, con nghĩ Đường Hạo lần này tuyệt đối đã có chuẩn bị sẵn rồi! Hắn sẽ không dễ dàng buông tha cho chúng ta !”

Đúng lúc Tiền Ly Nhi vừa nói xong, tổng giám đốc công ty Tiền thị vội vàng đi tới. “Tổng tài, mảnh đất mà công ty chúng ta đầu tư trước, đột nhiên bị chính phủ thu hồi, làm sao bây giờ?”

Chương 244

Edit: Meimoko

Beta: Kunnie

Tiền Bảo Châu đột nhiên đứng thẳng người lên, hai mắt tròn to, hỏi: “*Thu hồi ư? Vậy còn tiền mà ngân hàng chúng ta đã đổ vào đó thì sao?*”

“*Đều chỉ cho quan chức địa phương trong quá trình giải phóng mặt bằng rồi! Tổng tài, chúng ta bây giờ cần gấp vốn cơ sở cho ngân hàng! Ngày hôm qua, ngân hàng của chúng ta còn bị rút đi mất mấy triệu đô!*” Tổng giám đốc tuổi trên năm mươi, vô cùng đau đớn nói. Bởi ông đã quá hiểu được tư vị của những lần đầu tư thất bại, và lần này cũng không ngoại lệ. Nếu bây giờ không có vốn cơ sở kịp thời thì công ty chắc chắn sẽ lâm nguy đến mức phá sản.

Dựa vào ngân hàng để lập nghiệp, bây giờ công ty lại lâm vào tình trạng thiếu vốn, nguy cơ nối tiếp nguy cơ. Tiền Bảo Châu không chịu nổi dả kích này, nặng nề ngã trở lại chiếc ghế tổng tài.

“*Mẹ, vấn đề nghiêm trọng rồi ư? Chẳng lẽ vì một hạng mục đầu tư thất bại là chúng ta liền gặp vấn đề sao?*” Không hiểu được vấn đề trong kinh doanh, Tiền Ly Nhi hỏi thật lòng. Trong suy nghĩ của cô, tiền tài nhà mình cả đời cũng tiêu không hết.

Hơn nữa, bất quá cũng chỉ một mảnh đất bị chính phủ hồi, dù cho có tổn thất thì cũng chẳng là bao.

Tiền Bảo Châu không buồn trả lời con gái mình. Bà ta nặng nề thở dốc rồi nói. “*Vương tổng, mau chóng tìm ngân hàng cho chúng ta vay vốn! Chỉ cần họ cho chúng ta vay, công ty có thể vượt qua nguy cơ lần này!*”

Tổng giám đốc lắc đầu, không thể không nói: “*Tổng tài, tất cả tài chính của ngân hàng chúng ta cùng với bất động sản cũng đã bị đóng băng! Viện kiểm sát đang tiến hành điều tra công ty ta, nói chúng ta có liên quan đến việc hối lộ quan chức chính phủ! Xem ra, là có người cố ý đối phó chúng ta, muốn Tiền thị phá sản!*” Hiện tại Tiền thị đã trở nên hỗn loạn, có rất nhiều nhân viên cao cấp từ chức, để chuyển sang công ty khác.

Khuôn mặt Tiền Bảo Châu lập tức biến sắc, không còn sự khôn khéo như lúc trước. Tất cả khí chất cao quý bỗng nhiên biến mất không còn thấy chút dấu vết, sắc mặt trắng như tờ giấy khó coi đến đáng thương, không có lấy một tia huyết sắc. “*Vương tổng, ông đi ra ngoài trước đi.*” Bà vô lực nói.

“*Dạ....*” Vương tổng giám đốc gật đầu, đi ra khỏi văn phòng.

“*Aaaaaaaaa. . . Đường Hạo chết tiệt. . .*” Theo đó, Tiền Bảo Châu tức giận gào to lên một tiếng. Mọi thứ trên bàn nhanh chóng bị bà ta hất tung hết xuống mặt sàn.

Dù cho không hiểu kinh doanh là thế nào, nhưng nghe đến chuyện tài khoản của công ty đang bị phong tỏa thì Tiền Ly Nhi cũng nghĩ ngay đến mọi chuyện đang hết sức nghiêm trọng. “*Mẹ, mọi chuyện là do Đường Hạo làm! Nhất định là do hắn!*”

“*Không phải hắn thì còn có thể là ai? Còn có ai có bản lĩnh lớn như vậy nữa !*”

“*Mẹ, chúng ta bây giờ còn có biện pháp nào để giải quyết không? Con không thể nghĩ đến chuyện mình không có tiền.... không còn là đại tiểu thư được!*” Tiền Ly Nhi lớn tiếng khóc. Là tiểu thư nhà giàu nhiều năm như vậy, cô đối với người khác luôn kiêu ngạo cao sang đã thành thói quen. Cô không thể tiếp nhận được sự khinh khỉnh từ kẻ khác. Cô cũng đã quen mặc quần áo hàng hiệu cao cấp, dùng đồ xa xỉ, bảo làm sao cô mà có thể chịu đựng nổi cuộc sống của kẻ không có tiền!

“*Con... con bé ngu ngốc này! Trước mắt đừng có kêu la như vậy!*” Tiền Bảo Châu trong lòng càng thêm phiền, không thêm đi an ủi con gái đang khóc tui thân.

Tiền Ly Nhi bị mẹ mình quát như vậy, khóc càng lớn tiếng. Xong rồi, mẹ của cô chưa từng có la mắng cô! Lúc này chắc chắn mọi chuyện đã rất nghiêm trọng rồi.

Tiền Bảo Châu trước mắt kim nén phần nộ, cầm điện thoại lên, rất nhanh bấm xuống một dãy số.

Ring...Ring...Ring....

Một chuỗi tiếng chuông điện thoại cắt đứt suy nghĩ của Đường Hạo, hần nhìn màn hình điện thoại vài giây, mới nghĩ đến chuyện muốn tiếp lên. “A lô. . . .”

“Tổng tài, tổng tài Tiền thị điện thoại tới! Ngài xem có muốn tiếp nhận không ạ?” Tiếng của thư kí truyền đến từ trong một chiếc điện thoại khác.

“Ừ, nhận đi!” Đường Hạo lạnh lùng nói ra, không cần nghĩ cũng biết bà ta vì chuyện gì mà gọi điện thoại tới.

Rất nhanh, một điện thoại ở chỗ khác truyền tới giọng nói Tiền Bảo Châu. “Đường tổng tài !”

“Tiền tổng tài, có chuyện gì không?” Đường Hạo ra vẻ không biết chuyện hỏi. Nếu như không có gì ngoài ý muốn, Tiền thị hiện tại đã là một cuộn dây bị rối rồi.

“Chúng ta bây giờ xung hô như thế có phải là quá xa cách rồi không? Nếu không phải cậu đột nhiên hỏi hôn, tôi đã trở thành mẹ vợ của cậu rồi!” Tiền Bảo Châu nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Trên đời này luôn có chuyện ngoài ý muốn, tôi nghĩ Tiền tổng tài sớm đã biết sẽ có những chuyện ngoài ý muốn như thế này!” Bất kể nói thế nào, khi bà ta làm hại đến Dương Dương, chắc cũng phải nghĩ đến hậu quả ngày hôm nay gặp phải nếu như chuyện bại lộ.

“Đường Hạo, chúng ta đều là kẻ sáng mắt không cần nói vòng vo. Nói thẳng ra đi, phải làm như thế nào thì cậu mới chịu buông tha cho Tiền thị? Đừng quên, Đường thị cùng Tiền thị có rất nhiều hạng mục hợp tác chung. Chẳng lẽ cậu cảm thấy Tiền thị bị đổ, Đường thị của cậu vẫn còn đạt được lợi nhuận mà không bị tổn thất gì sao?”

Vài phút đồng hồ Đường Hạo không nói gì, chỉ nghe được tiếng hít thở càng lúc càng lớn của Tiền Bảo Châu bên kia. Xem ra bà ta rất khẩn trương.

Rốt cục, Tiền Bảo Châu chịu không được thì Đường Hạo mới đột nhiên mở miệng nói ra: “Ha ha, Tiền Bảo Châu, bà nghĩ rằng tôi và bà có cùng suy nghĩ hay sao? Nói cho bà biết, coi như là có tổn thất tôi cũng sẽ không để ý! Tôi muốn các người bị hủy diệt đến cùng.”

“Cậu”

“Tôi thấy bà bây giờ nên suy nghĩ kỹ một chút để làm sao không phải ngồi tù!” Đường Hạo nói xong, lập tức ngắt đem điện thoại.

Tiền Ly Nhi ngừng khóc, kéo lấy áo trên người mẹ mình. “Mẹ, như thế nào rồi ạ? Đường Hạo hẳn nói như thế nào ạ?”

“Nói như thế nào? Còn nói như thế nào? Đáng chết, Đường Hạo, mày đã muốn đuổi tận giết tận, tao đây cũng sẽ không để cho mày được yên thân!” Trong ánh mắt của Tiền Bảo Châu lộ ra sự hung ác.

“Ngưng, cẩn thận một chút! Chúng ta ra ngoài đại sảnh đi dạo!” Suốt mấy ngày qua đều ở trong phòng, thân thể làm sao có thể chịu được. Từ lúc trở về từ công ty, Đường Hạo lại bắt đầu tự mình chăm sóc Tiểu Ngưng.

Gương mặt vô cảm của Tiểu Ngưng nhìn về phía chân cầu thang thì đột nhiên toàn thân nổi lên một trận run rẩy. Thân thể nhỏ nhắn xinh xắn trong nháy mắt trở nên lạnh như băng. Cô không còn bất động, thân thể cứng ngắc tê liệt chậm rãi trượt xuống, ngã trên mặt đất.

Không cần.Đừng mà.cô không muốn đi cái cầu thang này! Con của cô mất đi ở trên những bậc cầu thang này. Nước mắt nóng hổi nhanh chóng từ trong mắt của cô chảy ra, ở trên gương mặt không biểu tình mà chảy xuống chảy xuống

“Ngưng, em làm sao vậy?” Đường Hạo rất nhanh xoa nắn cánh tay của cô, gọi cô từng tiếng một. “Ngưng.”

Trong lúc bối rối, Đường Hạo không hiểu gì cả, chỉ biết gọi to tên của cô. Trên gương mặt hần tràn ngập sự lo lắng. Lúc trước còn rất khỏe mà? Vì cái gì mà cô đột nhiên run rẩy thế này?

Vú Từ chạy tới, đau lòng nhìn Tiểu Ngưng ngồi trên mặt đất. “Thiếu gia, tôi nghĩ Tiểu Ngưng là vì nhìn thấy cầu thang mà bị kích thích! Cậu mau ôm cô ấy trở về phòng đi.”

Lúc này, Đường Hạo mới bừng tỉnh hiểu ra, ôm ngang lấy người Tiểu Ngưng. “Ngưng, chúng ta không đi xuống lầu nữa! Chúng ta trở lại trong phòng được không? Đừng đau khổ nữa, con sau này chúng ta sẽ lại có !”

Đúng lúc này, lão gia từ của Đường gia đi đến, chán nản nhìn bộ dạng vừa sợ sệt vừa thất thố của con trai. Trên mặt lộ ra vẻ cực độ thất vọng.

“Đường Hạo, con bây giờ là vì cô gái này mà sống hay sao? Há?”

Giám đốc công ty đã báo cáo với ông mọi chuyện. Hiện tại Đường Hạo đến công ty ngoại trừ xử lý chuyện đối phó với Tiền thị ra, những chuyện khác đều mặc kệ, không hỏi đến.

Chương 245

Edit: Meimoko

Beta: Kunnie

“Ba, ba và mẹ chấp nhận Tiểu Ngưng cũng được, không chấp nhận cũng được! Con nhất định phải lấy cô ấy!” Đường Hạo kiên định nói với cha mình.

“Con nhìn kỹ một chút đi! Con bé vốn cũng không để ý tới con! Con cho rằng nó sẽ đồng ý lấy con hay sao?” Đường Lập Huân thờ dài hỏi. Ông thật sự vẫn không thể chấp nhận xuất thân của Lục Giai Ngưng.

Trái tim Đường Hạo đột nhiên co rút lại, đau đớn. Cha hắn nói không sai, có lẽ Tiểu Ngưng không muốn lấy hắn. “Bất kể như thế nào, đời này con chỉ lấy duy nhất cô ấy. Nếu như cô ấy không muốn lấy con, con sẽ chung thân không cưới ai cả. Ba, chuyện của công ty chuyện con sẽ giải quyết. Nếu như không có chuyện khác chuyện, con trở về phòng đây!” Tiểu Ngưng vừa rồi run rẩy cực kỳ nghiêm trọng, hắn thật sự rất không yên tâm.

“Tập đoàn Tiền Thị đã chính thức bị niêm phong, mục đích của con cũng đã đạt được rồi!” Không lay chuyển được Đường Hạo, Đường Lập Huân đành chuyển đề tài nói chuyện.

“Nếu như không một lần ra tay triệt để với bọn họ, từ nay về sau sẽ còn có hậu họa, không phải sao?”

“Nhưng chính chúng ta cũng phải trả một cái giá quá cao! Đường thị vì chuyện này mà thua lỗ rất nhiều!” Đường Lập Huân nhắc nhở. Cách làm của con trai ông lần này thực sự ông không tán thành.

“Yên tâm, tất cả tổn thất bây giờ, sau này con nhất định sẽ đem lợi nhuận về!” Đường Hạo cam đoan nói. Về điểm này, hắn rất có lòng tin!

“Đường Hạo, con nhất định phải chú ý đến Tiền Bảo Châu! Bà ta sẽ không cứ như vậy mà dừng tay! Bà ta sẽ trả thù!” Điều này chính là điều làm cho ông không an tâm nhất. Ông không thể để cho Đường Hạo một lần lâm vào trong cảnh nguy hiểm.

“Ba, con sẽ chú ý! Con đã tăng cường nhân viên bảo vệ rồi!” Đường Hạo cảm thấy cha mình có vẻ đã đồng ý chuyện Tiểu Ngưng. Nhưng mà bây giờ hắn một chút cũng không nổi. Tiểu Ngưng, Tiểu Ngưng, anh phải làm như thế nào thì em mới trở lại như xưa?!

Đêm khuya, tại biệt thự của Đường Hạo.

Một người mặc quần áo đen kịt, từ trong ống tay áo móc ra một thứ gì đó trông như một chiếc bảng điều khiển nhỏ. Người này nhấn nút vài cái, trên khóa miệng nổ ra một nụ cười toan tính. Tiếp đến, chỉ thấy cả thân người của hắn nhanh nhẹn nhảy nhảy qua bức tường bảo vệ. Đáng lẽ, chuông báo động phải reo lên, nhưng đằng này lại rất yên tĩnh. Đám vệ sĩ cũng không phát hiện ra điểm gì khả nghi. Cứ như vậy, thân hình màu đen đã đột nhập thành công vào biệt thự.

Nhìn thấy Tiểu Ngưng đã ngủ say, người ngồi bên mới yên tâm rời giường. Hắn còn rất nhiều việc công ty chưa làm xong. Nhân lúc cô đang chìm trong giấc nồng, hắn tranh thủ đến thư phòng giải quyết tiếp.

Đường Hạo khẽ bước đi. Hắn sợ chỉ một động tác hơi mạnh một chút sẽ phá vỡ yên tĩnh khiến cô bừng tỉnh. Nhẹ nhàng khép lại cửa, hắn mới nhanh chân rảo bước về phía thư phòng sát vách.

Hắn vừa đi một lúc không lâu, cửa phòng lại một lần nữa được mở ra. Người mặc áo đen kia lạnh lẽo lên vào trong căn phòng. Thân người dựa theo ánh trăng sáng mà di chuyển đến bên chiếc giường lớn.

Có lẽ cảm thấy bất an, người vốn đang ngủ rất yên tĩnh đột nhiên mở to hai mắt, nhìn người mặc áo đen lả lẫm ở bên giường. Tiểu Ngưng nghi hoặc, lông mày chau lại.

“Tại sao chỉ có một mình cô? Đường Hạo đâu?” Người kia thấp giọng hỏi, đồng thời giơ tay lên phía đầu Tiểu Ngưng.

Không phải là đàn ông, đó là một người phụ nữ. Hơn nữa, người phụ nữ này đang cầm súng chìa vào đầu của cô – Ha ha, có người đến cướp tính mạng của tôi sao? Tốt, tốt quá, đã có người đến giúp tôi đến kết thúc sinh mạng này!

“Cô là Lục Giai Ngưng?” Cô gái nghi ngờ hỏi.

Tiểu Ngưng chớp mắt. Con người trong suốt bình tĩnh, không một chút sợ hãi hay hoảng loạn nào.

“Tôi hỏi cô có phải là Lục Giai Ngưng không?” Cô ta bóp chặt lấy cổ họng của Tiểu Ngưng, lời mạnh cô từ trên giường xuống.

Tiểu Ngưng thuận theo cô ta, trên trán hơi cảm thấy lạnh lạnh. Cô còn cảm thấy hưng phấn, khoe miệng nở một nụ cười. Đây là lần đầu tiên sau bao nhiêu ngày qua, gương mặt của cô có chút biểu cảm rõ rệt – một nụ cười.

Cô gái kia chìa súng vào mặt Tiểu Ngưng. Cô ta nhìn người phụ nữ mình đang tóm lấy an tĩnh hợp tác theo thì trong lòng cảm thấy rất nghi hoặc: *“Cô không sợ chết, vì sao?”*

Giọng của cô gái này nghe thật êm tai. Tuy hành động và cả ngữ điệu trong lời nói của cô ta đều lạnh như băng, nhưng Tiểu Ngưng vẫn cảm thấy giọng cô ta thật êm tai. So với giọng của cô thì còn dễ nghe hơn nhiều.

“Cô không biết nói chuyện hay sao?” Cô ta lại mở miệng hỏi, tựa hồ cũng cảm thấy có hứng thú với Tiểu Ngưng. Nửa ngày không nghe được câu trả lời, cô gái áo đen mới chau lông mày lại, nói: *“Tôi sẽ giết cô, cô không sợ sao?”*

“.....Không....” Mấy ngày qua không có nói qua một chữ, Tiểu Ngưng khàn khàn mở miệng.

“.....” Cô gái áo đen nhìn Tiểu Ngưng một cái, sau đó lãnh đạm nói: *“Cô đã muốn chết như vậy, tôi lại càng không cho cô toại nguyện chết ngay đâu....”*

“Vì sao? Cô trực tiếp ra tay giết luôn tôi đi không phải là rất tốt sao?” Tiểu Ngưng khó hiểu hỏi. Cô tình nguyện để cho người này hiện tại lập tức lấy luôn tính mạng của mình.

“Đừng nói nhảm!” Cô gái lạnh như băng thốt ra ba chữ. Sau đó nhìn theo đầu giường sờ đến một cái gạt tàn thuốc. Ném mạnh xuống đất, trên mặt đất lập tức phát ra tiếng đổ vỡ.

Trong đêm khuya yên tĩnh, tiếng động này nghe thật rõ ràng.

Rất nhanh, cửa phòng lại lần nữa được mở ra. *“Tiểu Ngưng.”*

Đường Hạo đẩy cửa gọi lớn. Lập tức, một màn kính hải đập ngay vào mắt hắn khiến máu trong người hắn như muốn ngừng chảy.

Nhưng, hắn rất nhanh khôi phục lại sự trấn định, đôi mắt như ung nhìn chăm chăm vào cô gái trước mắt. *“Cô là do Tiên Bảo Châu phái tới?”*

“Không biết! Tôi chỉ nhận được lệnh tối nay đến lấy tính mạng của anh!” Cô gái đáp lại. Đôi mắt lạnh băng cũng nhìn như trời chặt lấy Đường Hạo.

“Ha ha, cô là sát thủ mới sao? Ít nhất cô cũng phải tìm hiểu xem đối tượng mà cô muốn lấy mạng là ai chứ!” Đường Hạo nhếch nhếch môi mỉm cười, nhàn nhạt cười như không nói. Thật sự, lúc này trong lòng của hắn lại vô cùng run rẩy. Nhìn hòng súng màu đen kia đang đặt trên đầu Tiểu Ngưng, toàn thân của hắn lại một lần nữa lạnh như bị đóng băng.

“Những chuyện đó tôi mặc kệ! Tôi chỉ quan tâm đến chuyện hoàn thành nhiệm vụ thôi!”

Đường Hạo không tỏ vẻ sợ hãi, giơ tay lên chỉ vào Tiểu Ngưng nói: *“Cô muốn đơn giản chính là tính mạng của tôi! Cô buông cô ấy ra được không?”*

Cô gái lắc đầu: *“Nhiệm vụ là mạng của hai người! Tôi không thể buông cô ta ra!”*

“Muốn mạng của cô ấy? Ha ha, cô ấy bất quá chỉ một túi da người, muốn hay không muốn có quan trọng hay sao?” Đường Hạo giễu cợt, ra vẻ không quan tâm. Tay chậm rãi vươn ra phía sau lưng, rất nhanh, sờ đến một con dao.

Hắn chăm chú nhìn Tiểu Ngưng, muốn cho cô thêm dũng khí, cổ vũ thêm cho cô. Nhưng Tiểu Ngưng vẫn một bộ dạng ngốc trẻ, tùy ý để cho người ta khống chế.

“Nhiệm vụ đương nhiên quan trọng!” Cô gái đáp lại.

“Tốt lắm! Tôi đây đem cô ấy để lại cho cô!” Nói xong, Đường Hạo làm bộ xoay người muốn đi ra ngoài.

Cô gái rất nhanh đem khẩu súng đang chìa vào Tiểu Ngưng dời đi, nhắm ngay vào Đường Hạo, “Pằng!”, tiếng súng vang lên.

Đường Hạo tung người một cái, linh hoạt tránh thoát viên đạn, lập tức đem dao trong tay phi ra ngoài, sắc bén lưỡi dao chuẩn xác cắm vào trên cánh tay của nữ sát thủ. Lập tức, từ cánh tay cô ta máu phun ra tứ tung. *“A.”* Nữ sát thủ đau đớn kêu một tiếng.

Đường Hạo nắm đúng thời cơ, dùng sức kéo Tiểu Ngưng, *“Ngưng! Chạy mau!”*

Tiểu Ngưng vẫn hoàn toàn không có phản ứng, đột nhiên tránh bàn tay của Đường Hạo, lắc đầu mạnh mẽ từng cái. Đường Hạo khó hiểu lại một lần nữa nắm chặt lấy tay cô, muốn đưa cô tránh ra xa chỗ này. Nhưng chính là..... Tiểu Ngưng kiên quyết bất động đứng đó.

Lần này, nữ sát thủ thân thủ nhanh nhẹn đã sẽ không cho bọn họ cơ hội chạy thoát. Cô ta rất nhanh từ trong túi áo móc ra một khẩu súng ngắn khác, nhắm ngay vào Đường Hạo. Tiếng súng lại một lần nữa vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 246

Edit: Meimoko

Beta: Kunnie

Đường Hạo nhanh chóng tránh đi. Nhưng viên đạn vẫn xuyên qua cánh tay của hắn. Hắn lúc này căn bản không để ý đến đau đớn, chỉ nhìn Tiểu Ngưng lớn tiếng hô lên: “*Ngưng, nhanh lên ! Chạy đi!*”

Máu đỏ từ cánh tay của hắn tuôn ra, nhỏ từng giọt trên sàn nhà. Nhưng Đường Hạo không cảm giác đau đớn, chỉ là cảm thấy trong tay dính dính.

Nhưng khi một tiếng ‘pằng’ kia vang lên, Tiểu Ngưng ngậy ra như phồng, sững sờ, Đường Hạo gọi cũng không có một chút phản ứng. Bộ dạng lạnh lùng giống như mọi chuyện đang xảy ra trước mắt đều không phải là thật mà là một đoạn phim đang xem.

Dù trong lòng cực độ sợ hãi, Đường Hạo nhanh tay kéo cô lại. Lúc này đối phương lại nã một phát súng. ‘Pằng’, viên đạn xuyên trúng bả vai của hắn.

Lần này, máu trên vết thương phun ra không ngừng. Chát lỏng màu đỏ đỏ rơi xuống trên gương mặt của Tiểu Ngưng. Ám áp, dính dính và có mùi gì đó làm cho cô hoàn hồn trở lại.

“*Không.*” Tiếp đó gọi lớn: “*Đường Hạo, anh chạy đi! Chạy đi mau, không cần phải để ý đến tôi.*”

“*Ngưng, ngoan ngoãn nghe lời! Đi theo anh!*” Đường Hạo vẫn không buông mà còn duỗi dài cánh tay ra. Bả vai không ngừng chảy máu kia dường như không khiến cho hắn có chút cảm giác đau đớn.

Tiểu Ngưng lắc đầu, đột nhiên xoay người lại, chăm chú ngăn chặn họng súng của đối phương, lớn tiếng cầu khẩn. “*Cô muốn giết người thì cứ giết tôi đi! Cầu xin cô, xin cô, tôi thật sự muốn chết! Đường Hạo, anh nhanh đi đi! Tôi không cần anh quan tâm tôi! Tôi không cần anh lo cho tôi đâu!*”

Mấy ngày nay, lần đầu tiên Tiểu Ngưng lớn tiếng nói, nói được ra một câu đầy đủ.

Trời ơi! Ngàn vạn đừng để cho anh ấy bị thương! Nếu như có thể dùng tính mạng của con đổi lại tính mạng cho anh ấy, con cũng cam lòng.

“*Không! Em không được nói xằng bậy, Ngưng! Mau tránh ra! Em ngàn vạn lần không được làm điều xằng bậy! Em quên chúng ta còn có Dương Dương! Cứ coi như là em đánh lòng rồi bỏ Dương Dương, vậy em có nghĩ tới Dương Dương hay không? Không có em, nó sẽ khóc, sẽ rất thương tâm!*” Đường Hạo kinh hãi mà kêu to, lắc đầu kịch liệt.

Bởi vì nòng súng đang đặt ở trên ngực Tiểu Ngưng. Đối phương chỉ cần nhẹ nhàng di động ngón tay là tính mạng Tiểu Ngưng sẽ mất đi trong nháy mắt. Cho nên, Đường Hạo không dám hành động thiếu suy nghĩ. Đánh mắt về phía nữ sát thủ, chỉ có thể nói với cô gái áo đen đó: “*Đừng làm thương tổn cô ấy! Cô ta là người điên! Cô ta sống hay chết cũng không có khác biệt! Khách hàng của cô chỉ muốn mạng của tôi, cô cứ bắn chết tôi đi là được rồi!*”

Lúc này, cảnh tượng làm cho Đường Hạo khủng hoảng chưa từng có. Máu toàn thân trong nháy mắt ngưng lại. Mắt hắn cũng không dám nháy, chăm chú nhìn vào cô.

Trong tích tắc này, hắn thật sâu cảm nhận được như thế nào là khủng hoảng thật sự, thật sâu hiểu được cái gì gọi là sợ hãi. Hắn thực sự rất sợ trong một giây sau, hoặc là chỉ trong một cái nháy mắt, hắn và cô sẽ âm dương xa cách.

Hắn hít một hơi, lại lần nữa cầu khẩn nói: “*Cô buông tha cô ấy, tin tưởng tôi, cô chỉ cần giết tôi xong là sẽ hoàn thành nhiệm vụ.*”

Có thể dùng tính mạng của mình đổi cho Tiểu Ngưng, vậy hắn sẽ làm việc nghĩa không được chùn bước!

Cô gái áo đen nhìn người phụ nữ đang đứng trước nòng súng của mình, lại nhìn một chút người đàn ông nghe nói nổi tiếng lãnh mạc trên thương trường kia nhưng bây giờ anh ta lại đang bối rối. Trong ánh mắt của nữ sát thủ kim không được mà toát ra vẻ hăm dọa: “*Các người rất yêu nhau, có thể vì đối phương mà chết.*”

“Không. Tôi không yêu hân! Cô giết chết tôi đi! Van xin cô!” Hai mắt Tiểu Ngưng đầm lệ, không ngừng cầu khẩn. “Cô giết tôi luôn đi, van xin cô!”

Không phải bởi vì cô yêu hân. Không phải! Cô chỉ không muốn sống thôi! Mà hân cũng căn bản không yêu cô. Hân nếu như yêu cô thì làm sao có thể dễ dàng làm tổn thương cô? Như thế nào lại không hiểu cô, không tin cô, không tôn trọng cô? Hân thật sự yêu cô thì làm sao có thể muốn kết hôn cùng người phụ nữ khác?

Nếu như hân thật là yêu mình, như vậy cả nhà bọn họ đã sớm có thể hạnh phúc sống chung mà không phải giống như bây giờ. Chia cắt, đau khổ, lại để cho mình đánh mất một đứa con- Tiểu Ngưng nghĩ mà đau lòng thêm.

Một câu ‘tôi không có yêu hân’ của cô khiến tâm tình thiện lương của Đường Hạo như bị phá nát. Bất quá, hân cố ý xem nhẹ sự đau khổ này, cố ý không nghe lời nói của Tiểu Ngưng: “*Cô ngàn vạn đừng nổi sùng bắn cô ấy! Muốn giết cứ giết tôi đây! Bằng không, cô giết cô ấy tôi sẽ ngay lập tức chế trụ được cô. Về sau, cô chết là điều không thể nghi ngờ!*”

“Ha ha ha” Cô gái đột nhiên nở nụ cười dài thành tiếng, sau đó lạnh lùng nói: “Chỉ cần là tôi muốn hoàn thành nhiệm vụ thì chưa bao giờ bị thua. Bất quá. . .” Trong hai mắt của cô ta xẹt qua chút đau xót và âm mưu. “Các người có thể vì đối phương mà chết, quả thật làm cho tôi đây rất cảm động. Quả thật làm cho tôi đây không cách nào ra tay. . . Tôi bỏ qua cho các người. . . Trẻ con, không có cha mẹ rất đáng thương. . .” Nói dứt lời, cô gái đem súng dờ đi.

“Không, cô giết tôi đi! Tôi không muốn sống nữa, cô bắn chết tôi đi!” Tiểu Ngưng nắm chặt nòng súng, không chịu buông tay.

Nghe được đối phương có ý buông tha bọn họ, Đường Hạo mới dám tiến lên, liều mạng chịu đựng đau đớn trên cánh tay, mạnh mẽ ôm Tiểu Ngưng rồi đi. “Ngưng, buông cô ấy ra đi! Đừng nên hồ đồ!”

Đúng lúc này, cửa phòng ngủ bị người một cước đá văng, đèn lập tức sáng lên. Lục Phong xông vào phòng, dùng súng chĩa vào cô gái áo đen, từng bước một đi tới.

Hân từng bước một tới gần, neoh mắt lại, trong đầu xuất hiện những hình ảnh lập lờ. Tựa hồ nhận ra đối phương là ai, nhưng hân ta không thốt lên tên của cô ta.

“Lục Phong, không cần phải bắt cô ta! Thả đi!” Đường Hạo đột nhiên nói.

Cô gái nhìn Lục Phong liếc mắt một cái, khẽ gật đầu. “Chỉ Lục, nhiều năm không gặp!” Nói xong, cô gái rời khỏi bàn tay lôi kéo của Tiểu Ngưng. Đồng thời, từ tay cô ta bắn ra một khối hình cầu. Lập tức cả không gian đầy khói.

“Khụ khụ.”

“Khụ khụ.”

Khói mang theo hương hạt tiêu kích thích người ta ho khan. Hơn nữa cũng có vị cay làm chảy cả nước mắt.

Cô gái áo đen di chuyển lanh lẹ trong từng đoàn khói sương mù, linh hoạt nhảy ra khỏi cửa sổ.

Vài giây đồng hồ sau, khói trong phòng mới lập tức tán ra.

Vọt tới cửa sổ, Lục Phong nhìn thấy cô gái kia đã rời đi, mới xoay người lộn trở lại, đỡ lấy người toàn thân đầy máu. “Thiếu gia, thực xin lỗi! Tôi không tới kịp...”

“Khá tốt! Không ...có ...chuyện gì!” Đường Hạo cố gắng mở mắt. May quá! Tiểu Ngưng của hân không có bị thương. ...

Nhìn xem toàn thân Đường Hạo không còn tia huyết sắc, hơn nữa vết thương còn không ngừng chảy hiểm máu, Lục Phong lo lắng nói: “Thiếu gia, tôi đưa cậu đi bệnh viện!”

“Không cần! Tôi ...bây giờ ...vẫn.. không.. sao...cả...” Đường Hạo đẩy Lục Phong ra, tiến lên xem xét Tiểu Ngưng. “Tiểu Ngưng... Tiểu Ngưng... em... không sao chứ?” Hân lo lắng hỏi.

“Tôi không sao!” Tiểu Ngưng đứng ở bên cạnh hân. Nhìn thấy vai hân máu chảy ra như suối đồ không ngừng, nước mắt cô cũng lại không ngừng tuôn ra. “Anh đáng lẽ phải chạy đi mới đúng! Anh có thể chạy đi! Tôi không muốn anh cứu tôi! Tôi không muốn có người cứu!”

Tiểu Ngưng nhìn hân, đầy nước mắt. Cô nén giận hân, sao không để yên cho cô chết. Sống để phải chịu khổ nữa sao? Cô không muốn phải gánh thêm nữa! Cô chịu không nổi.

Chương 247

Edit: Meimoko

Beta: Kunnie

“Không! Ngưng, anhsẽ không.... để emđi tìm... cái chết....! Em nhất định..... phảisống thật..... tốt.....!” Mất máu nhiều khiến hân không còn sức lực để nói tiếp, nhưng sự kiên định vẫn thể hiện rõ trong đôi mắt. So với đau đớn trên người, thiếu chút nữa bị mất đi tính mạng, điều làm Đường Hạo sợ hãi hơn hết thảy chính là cô cứ muốn kết thúc mạng sống của mình. Đôi mắt hòng súng kia, cô không trốn chạy. Một chút sợ hãi tránh né theo bản năng, cô cũng không hề có, một lòng muốn tìm đến cái chết. Tình trạng này của cô khiến hân thực sự rất bối rối. Hân phải làm như thế nào mới có thể giúp cô vui vẻ đứng dậy mà tiếp tục sống?

Giờ cái gì cũng không còn quan trọng. Cô rút cuộc yêu hay không yêu hân, điều này cũng chẳng còn quan trọng. Chỉ cần hân yêu cô, như vậy là đủ rồi. Hân chỉ cần cô khỏe mạnh, chỉ cần cô có thể bình yên hạnh phúc mà sống tiếp trên đời.

“Ngưng, anh không cầu mong em sẽ tha thứ cho anh! Anh chỉ mong em có thể khỏe mạnh mà tiếp tục sống tiếp! Anh cầu xin em đó, liệu có thể không?” Đường Hạo không phải vì bờ vai đang đau đớn, mà là vì biết cô không có ý định muốn sống tiếp nên hân sợ tới mức rơi nước mắt. Ở trước mặt cô và vệ sĩ, nước mắt không kiềm được cứ lặng lẽ rơi ra.

Nhìn thấy hân rơi nước mắt, Tiểu Ngưng đau lòng nhắm mắt lại. Cô cũng rơi nước mắt, nước nở nghẹn ngào lên tiếng: “Nhưng tôi không muốn sống nữa! Tôi thực sự không muốn nhìn thấy mặt anh! Tôi thật sự không cách nào đối mặt với tất cả những chuyện đã xảy ra. Ở đây, tôi chỉ có đau khổ. Từng tế bào trong người tôi đều đau nhức, ngay cả hô hấp cũng là một sự tra tấn..... đau lắm Ngoại trừ chết đi, tôi thật sự không biết làm như thế nào mới khiến cho bản thân không đau nhức nữa. Tôi không biết”

Sau khi nói xong, Tiểu Ngưng suy sụp ngồi bất động trên sàn nhà. Những giọt nước mắt của cô rơi trên những giọt máu đỏ tươi của Đường Hạo. Chát lòng màu đỏ vừa mới khô lại một chút lại ánh lên màu đỏ tươi như mới.

Đường Hạo nhìn cô như vậy, đôi mắt càng đỏ hơn. “Ngưng, chỉ cần emmuốnmắng anh,.... emmuốn... như thế nàođều không sao.... cả mà... Anhđể tùy..... ý em đấy, được.... không?” Mất máu quá nhiều, Đường Hạo nghẹn ngào mới nói được ra hết những lời này. Ngay sau đó, thân thể cường tráng lập tức nặng nề ngã xuống sàn nhà.

“Đường Hạo!” Tiểu Ngưng kinh hãi gọi to, bò tới bên người Đường Hạo. Sắc mặt trắng bệch, thất kinh gọi: “Đường Hạo, anh tỉnh lại đi! Tôi không cần anh phải chết! Tôi không muốn anh phải chết đâu!”

Tuy hân khiến cô bị thương tổn nặng nề, mặc dù bản thân thật sự không có cách nào tha thứ cho hân, nhưng cô cũng không muốn hân phải chết!

“Thiếu gia, thiếu gia!” Lục Phong ôm lấy Đường Hạo, chạy xuống cầu thang. Tiểu Ngưng mặt mũi đầy hoảng sợ chạy theo sau bọn họ. Cô không muốn hân có chuyện gì. Cầu trời phù hộ, xin đừng để anh ấy có chuyện gì! – Tiểu Ngưng trong lòng cứ thầm cầu nguyện liên tục.

Bệnh viện của nhà Thượng Quan, trước cửa phòng giải phẫu.

“Trời ơi, lần này Hạo Hạo của tôi liệu có nguy hiểm đến tính mạng không?” Nhận được tin, vợ chồng Đường thị đã đến bệnh viện ngay lập tức. Hàn Tú không chịu đựng nổi tựa vào ngực chồng mình, hai mắt đầm lệ.

“Sẽ khôn sao đâu! Hạo Hạo của chúng ta lần này không có việc gì đâu!” Đường Lập Huân không ngừng an ủi vợ, trên mặt vì khẩn trương lo lắng mà nghiêm túc đến dị thường. Thông qua lời Lục Phong kể lại, ông biết rõ vị trí vết thương của Hạo Hạo không phải ở chỗ hiểm nên sẽ không nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng thân là một người cha, ông vẫn khẩn trương lo lắng nhìn vào cửa phòng phẫu thuật.

Đây là lần thứ hai, hai vợ chồng bọn họ trông ngóng bên ngoài cửa phòng giải phẫu. Tình cảnh lần đầu tiên vẫn như là ký ức mới mẻ trong đầu họ. Loại lo lắng, thông khổ cùng sợ hãi cho tới bây giờ bọn họ đều chưa quên.

Bọn họ một mực đều rất sợ lại gặp tình cảnh như vậy. Nhưng, thật sự là trời không chiều lòng người, bọn họ tuổi đã trên năm mươi lại phải chịu đựng thêm một lần nữa tâm trạng đứng chờ con mình đang nằm trong phòng phẫu thuật.

“Hạo Hạo, con nhất định phải bình an! Mẹ thật sự không thể mất đi con!” Hàn Tú không ngừng lau nước mắt trên mặt, nước nở nghẹn ngào nói: “Chỉ cần con bình an, mẹ đồng ý với con bất cứ chuyện gì! Con muốn kết hôn với Lục Giai Ngưng cũng không sao! Ông xã à, anh nói có được không? Chúng ta hãy cùng chiều theo con đi....”

Đường Lập Huân nắm chặt bàn tay của vợ, nhẹ nhàng gật đầu. “Chỉ cần con chúng ta có thể bình an, như thế nào cũng được! Đều được cả!”

Đứng cách trước cửa phòng giải phẫu khá xa, Tiểu Ngưng cũng chăm chú nhìn vào cánh cửa phòng giải phẫu. Nước mắt không có một khắc nào là ngừng rơi.

“Đừng thương tâm như thế! Hắn sẽ không sao đâu! Lần trước tai nạn xe cộ nghiêm trọng đến thế mà hắn vẫn có thể nhặt được một mạng trở về! Hai phát súng này mà nói chỉ là chuyện nhỏ!” Đông Tri nghe tin chạy tới, đi đến bên người Tiểu Ngưng an ủi.

“Tại tôi cả! Nếu tôi không liên lụy anh ấy, anh ấy cũng sẽ không bị thương!” Tiểu Ngưng hít hít nước mũi, khăn khăn nói. Lúc ấy, cô cùng đi với hắn thì nhất định không có chuyện gì!

“Đây là kẻ muốn lấy mạng hai người! Tại sao là nói cô hại hắn? Đừng tự trách, Đường Hạo nhìn thấy cô như vậy nhất định sẽ rất đau lòng!” Đông Tri vỗ vỗ lên bờ vai của Tiểu Ngưng nói: *“Bởi vì hắn yêu cô! Để cô bị thương, thì hắn thà tự làm thương chính mình! Nhìn thấy cô không sao, hắn đã rất vui về rồi!”* Đường Hạo nghĩ như vậy, Đông Tri hẳn đương nhiên có thể hiểu.

Vì sao mọi người đều nói hắn yêu mình? – Tiểu Ngưng khó hiểu.

Nhìn thấy sự phủ định trong mắt cô, Đông Tri biết bọn họ bên trong nhất định là có hiểu lầm. *“Đường Hạo chưa nói cho cô biết nguyên nhân hắn tuyên bố kết hôn với Tiền Ly Nhi ư?”*

Tiểu Ngưng nghĩ một chút, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Vậy, hắn cũng không có nói cho cô biết Dương Dương xảy ra chuyện ngoài ý muốn ư?” Mặc dù trong đầu còn nghi vấn, nhưng Đông Tri đã khẳng định Đường Hạo nhất định không có nói.

Trái tim Tiểu Ngưng bỗng dưng xiết chặt, bắt lấy ống tay áo của Đông Tri, lo lắng hỏi: *“Anh nói Dương Dương của tôi đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn ư? Nó làm sao vậy? Anh mau nói cho tôi biết, thằng bé hiện tại.... nó.... hiện tại như thế nào, được không?”*

“Dương Dương bị Tiền Bảo Châu thuê người bắt cóc, bị người ta ngược đãi đánh đập! Chính là vào buổi tối hôm cô xảy ra chuyện đó!”

“Hả. . .?” Tiểu Ngưng che miệng, lớn tiếng khóc. *“Ôi. . . Dương Dương của tôi!”*

“Cô bình tĩnh, đừng hoảng! Cậu bé bây giờ cũng ổn rồi, rất khỏe mạnh!” Đông Tri nhanh chóng nói tiếp. Không xong rồi, hắn quên không nói cho cô biết trước thằng bé bây giờ tốt lắm rồi.

“Thật sự ư? Anh không có gạt tôi?” Tiểu Ngưng ngừng khóc, mở to hai mắt nhìn anh ta.

“Thật, tôi cam đoan với cô, cậu bé hiện tại cũng rất tốt!” Đông Tri giơ thẳng lên ngón tay cái lên, sau đó tiếp tục nói rõ những vấn đề khác. *“Đường Hạo hẳn sẽ dĩ định lấy Tiền Ly Nhi, chính là muốn đổi phó lại Tiền thị. Nhưng trong đầu hắn thì không hề có ý định sẽ kết hôn với cô ta.....!”* Đông Tri đem nguyên nhân của sự việc đã qua, nhẹ nhàng nói.

“Ý của anh là nói Đường Hạo sẽ dĩ định kết hôn với Tiền Ly Nhi chỉ là một mưu kế ư?” Sau khi lắng nghe hết, Tiểu Ngưng hỏi.

“Đúng vậy!” Đông Tri gật đầu.

Trên mặt Tiểu Ngưng vì biết được những chuyện này mà nở một nụ cười. Ngược lại biểu lộ càng thêm căng thẳng. *“A... Hóa ra hết thảy là vậy!”* Nhưng, điều này có thể nói rõ cái gì? Nói rõ hắn yêu cô sao? Không, một chút cũng không thể chứng minh.

Nguyên nhân là để trả thù sao? Làm sao mà cô biết liệu hắn gián tiếp trả thù cô ở trong đó hay không? – Trong lòng Tiểu Ngưng khổ sở suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 248

Edit: Meimoko

Beta: Kunnie

Sau khi lấy viên đạn ra, thân thể Đường Hạo cơ bản đã không còn đáng ngại, được về nhà tĩnh dưỡng. Mà hắn cũng không tiếp tục điều tra truy lùng nữ

sát thủ kia. Cô ta đã buông tha cho bọn họ một con đường sống, hẳn cũng không nên đuổi tận giết tuyệt. Hẳn cần phải tranh thủ thời gian xử lý dứt điểm mấy chuyện khác thì hơn.

Hiện tại, trong Đường gia tăng cường một lượng lớn nhân viên bảo an chuyên nghiệp. Tất cả đều nâng cao tinh thần cảnh giác, không dám phớt lờ.

Sau khi về nhà đến nay, hẳn đều cả ngày tự giam mình ở trong phòng điều dưỡng, cũng không có đi đâu.

Hắn đứng trước cửa sổ, ánh mắt một mực dừng lại ở phía bên ngoài. Nhíu mày, đem tầm mắt nhìn lại đồng hồ trên vách tường. Đã là sau mười một giờ rồi, hôm nay cô không đi ra ngoài. “Sao mà cô ấy còn chưa ra sân tản bộ? Có chuyện gì xảy ra sao?” Đường Hạo không quay đầu lại, hỏi Lục Phong sau lưng.

“Còn chưa đi ra sao à? Hôm nay thể trạng Tiểu Ngưng tốt, ăn nhiều hơn!” Lục Phong đi tới nhìn ngoài cửa sổ. Hắn biết rõ thiếu gia hai ngày này nhìn xuyên qua cửa sổ chính là để tìm Tiểu Ngưng.

“Vậy anh đi hỏi một chút xem làm sao vậy?” Đường Hạo lo lắng, thực sự cô lại có tâm tình không tốt. Còn nhớ rõ, trước khi hắn té xỉu, câu nói của cô là không cách nào đối mặt với chính mình. Gặp sẽ chỉ làm cô thêm đau khổ, cho nên hai ngày này hắn cũng không dám ra ngoài cửa, chỉ sợ bị cô nhìn thấy.

Hắn đã khiến cho cô vết thương chồng chất vết thương. Thật sự hắn không muốn lại làm cho cô đau khổ thêm một lần nào nữa.

“Dạ!” Lục Phong lên tiếng, xoay người đi ra ngoài phòng ngủ.

Khi hắn vừa mới mở cửa phòng, chỉ thấy một thân người đang muốn rời đi ngay.

“Tiểu Ngưng!” Hắn nhẹ giọng kêu lên,

Người kia vuốt vuốt tóc của mình. Sau khi nghe Lục Phong gọi, bất động giằng co mới lên tiếng “Anh Lục Phong....”

Lục Phong sải chân hai bước, đi đến trước người cô. “Vì sao không vào? Đã muốn đi gặp cậu ấy, vì sao lại không đi vào.”

Tiểu Ngưng lắc đầu, không trả lời, ngược lại hỏi: “Anh Lục Phong, anh ấy hiện tại đã khỏe lên chưa?”

“Khỏe hơn chút rồi! Chỉ là do chảy rất nhiều máu, nên thân thể hiện tại vẫn còn chút suy yếu!” Lục Phong trả lời xong, lại nhìn không được mà khuyên nhủ. “Tiểu Ngưng, thiếu gia rất nhớ cô! Cậu ấy rất lo lắng cho cô đấy! Cô đi gặp cậu ấy đi!”

Rõ ràng là hai kẻ quan tâm lẫn nhau, sao mà cách quan tâm của bọn họ đều là lén lút lút lút? Cái này... thật là làm cho người ta khó hiểu.

“Biết anh ấy khá lên là được rồi! Anh Lục Phong, tôi còn một chút việc....tôi muốn trở về phòng!” Tiểu Ngưng nói rất nhanh xong, sau đó vội vàng trở về phòng mình.

Giờ cô còn không biết phải dùng biểu cảm gì để đến đối mặt với hắn. Cô không biết nên hận hay là nên thương hắn.

Cô không thể yêu, cũng không dám yêu. Kỳ thật, Đường phu nhân đã nói không sai. Hai người họ chênh lệch quá xa.

Đứng ở trong phòng, Đường Hạo đã nghe được những lời Tiểu Ngưng nói. Trên khuôn mặt tuấn tú lại lộ ra một nụ cười khổ. Hắn phải làm như thế nào mới có thể khiến cô tha thứ?

Hắn thật sự không nỡ để cho cô rời khỏi mình. Chỉ khi có cô ở bên cạnh mới có thể khiến hắn cảm giác được sự an tâm và hạnh phúc.

Đường Hạo đau khổ nhắm mắt lại, chẳng lẽ hắn thật sự phải để cho cô ra đi sao?

Kết. Cách... Cửa phòng được mở ra một cách dè dặt.

“Con trai, hôm nay thế nào? Vết thương có còn đau nữa không?” Vợ chồng Đường thị tới, Hàn Tú thân là mẹ của hắn đi lên trước, cẩn thận xem xét con trai mình.

Đường Hạo cầm lấy bàn tay của mẹ mình kéo xuống, nói: “Mẹ, con không có chuyện gì đâu! Mẹ không cần phải lo lắng cho con như vậy đâu!” Mẹ như thế nào mà vẫn coi mình là một đứa trẻ – Hắn đã hơn ba mươi tuổi, đã là ba của một đứa bé con.

“Không có chuyện gì ư? Ra nhiều máu như vậy mà bảo là không có chuyện gì sao?” Vừa nói chuyện, Hàn Tú vừa lau nước mắt trên mặt, “Mẹ bảo con về đại trạch của Đường gia, nhưng con lại không muốn về! Con có biết mẹ không nhìn thấy con là lại không an lòng!”

“Mẹ, ở đây vú Tì và mọi người chăm lo cho con cũng vô cùng chu đáo! Con thật sự không có chuyện gì đâu!” Đường Hạo khẽ cười, nói: “Nếu con về nhà, ba lại phải ăn thêm dấm chua. Nghe nói một mình Dương Dương thôi cũng đã đủ làm cho ba của con phát điên lên rồi, không phải sao!”

Hàn Tú nghe con mình nói như vậy thì sắc mặt phỉếm hồng, nhanh chóng quay đầu đi nhìn chồng.

Đường Lập Huân xấu hổ ho nhẹ một tiếng, đem lão bà của mình kéo vào trong ngực trấn an. “*Bà xã à, em không phải hầm canh gà cho con trai chúng ta cùng với Lục tiểu thư hay sao? Nếu không mau mau đi lấy cho hai đứa nó, coi chừng lại nguội ngất không ăn được đâu!*”

Đứa con trai này của ông thật đúng là bà tám. Ông quả là đã bị đứa cháu trai tra tấn đến thảm mà. Mấy ngày nay thằng bé cứ như là đối đầu với ông. Ban đêm đều chui vào ngủ với bà nội, hại ông cả đêm ngủ không yên giấc.

“*Ừ! Em đến phòng hâm lại cho nóng cái đi!*” Hàn Tú xau khi nói xong thì đi ra ngoài phòng ngay.

Nghe thấy mẹ chuẩn bị canh gà cho cả Tiểu Ngưng, Đường Hạo nhin không được mà kích động vui mừng: “*Cảm ơn ba, cảm ơn mẹ! Cảm ơn hai người đã chấp nhận Tiểu Ngưng!*”

“*Bằng không thì thế nào? Con yêu con bé đến vậy cơ mà! Bất quá, để cho con bé vào nhà chúng ta làm dâu, ba và mẹ con nhất định phải đưa ra yêu cầu nghiêm khắc. Bằng không với xuất thân của con bé, thật sự sẽ làm mất mặt Đường gia chúng ta!*” Đường Lập Huân hoàn toàn cố ý nói như vậy để cho con trai ông không nghĩ ngờ mà có thể an tâm hơn. Trước mặt con, ông đành phải làm bộ như mình đã chịu thua trước nó.

“*Ba, những chuyện này trước mắt chưa nói đến vội!*” Đường Hạo hơi ảo não nói. Tiểu Ngưng bây giờ rất chán ghét hắn. Kết hôn? Cũng không phải hắn muốn kết hôn thì cô sẽ đồng ý gả.

Vì muốn chuyển đề tài, Đường Hạo cùng cha mình bàn bạc xử lý một số chuyện công ty. Gần đây, hắn không đến công ty, chắc chắn có rất nhiều chuyện còn đang chờ hắn giải quyết.

Cốc, cốc, cốc...

Trong căn phòng yên tĩnh bỗng vang lên tiếng gõ cửa. Hơn nữa tiếng gõ cửa này khiến Tiểu Ngưng cảm thấy lạ lẫm. Tiểu Ngưng từ trên giường đứng dậy, đi tới mở cửa ra. Nhìn người đứng ngoài cửa, Tiểu Ngưng giật mình trong nháy mắt: “*Đường phu nhân, bác đến có việc gì ạ?*”

“*Tôi đem một ít canh gà cho cô! Tôi có thể vào trong ngồi một chút được chứ?*” Hàn Tú khẽ cười, nói rất khách khí.

Tiểu Ngưng mở rộng cửa, đứng sang một bên nói: “*Mời bác vào!*”

Hàn Tú đặt chén canh xuống bàn, nhìn Tiểu Ngưng bảo: “*Nhân lúc còn nóng hãy uống đi! Nghe nói cô vừa mới sảy thai, hiện tại thân thể có lẽ còn rất suy yếu!*”

“*Cám ơn sự quan tâm của phu nhân, cháu hiện tại ổn rồi!*” Đường phu nhân đột nhiên khách khí như vậy thật không giống bà ấy chút nào, khiến cho Tiểu Ngưng không thích ứng nổi. Ngồi cũng không được, đứng cũng không được, cô càng không biết bây giờ có nên không uống chén canh gà kia cho xong hay không? Chân tay luống cuống, cô thật sự không biết phải làm như thế nào.

“*Không mời tôi ngồi sao?*” Hàn Tú mang theo vài phần bất đắc dĩ cười nói. Con trai bà yêu cô gái này, mà bà cũng chỉ có thể thử tiếp nhận thôi.

Tiểu Ngưng gật đầu: “*Mời bác ngồi!*”

Hàn Tú ngồi xuống trên ghế sa lon, sau đó rất tự nhiên hào phóng chỉ vào sofa đối diện: “*Cô cũng ngồi xuống đi! Mau uống canh gà đi chứ!*”

Trong lúc lơ đãng, Hàn Tú lại sử dụng giọng điệu ra lệnh. Bộ dạng như vậy hoàn toàn coi Tiểu Ngưng như một người hầu.

Tiểu Ngưng nhìn bà ta một cái, không nói gì thêm, yên lặng ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 249

Edit: Meimoko

Beta: Kunnie

“*A! Thực xin lỗi, ngữ khí của tôi hơi nghiêm túc, cô không để bụng chứ?*” Sau khi nói xong, Hàn Tú mới ý thức được ngữ khí mình có vấn đề, nở

nụ cười thành tiếng.

Tiểu Ngưng nhanh chóng lắc đầu, bưng canh gà lên uống. Canh gà có hương vị rất ngon. Đây là bát canh ngon nhất cô uống qua từ sau khi mẹ cô ra đi. Bên trong ẩn chứa hương vị nồng nàn của người mẹ. Điều này khiến cho cổ họng cô nổi lên một cảm giác chua xót.

Tiểu Ngưng chậm rãi bưng bát canh lên uống, một giọt cũng không để thừa. Sau đó cô lại nhẹ nhàng đặt chiếc bát trống trơn lên bàn, nói: “*Cảm ơn bác! Canh rất ngon!*”

“*Thấy ngon là được rồi!*” Hàn Tú nhìn cô một hồi lâu, sau đó nói với bộ dạng của kẻ hơn người: “*Lục tiểu thư thích hình thức hôn lễ nào? Giáo đường hay là trên bãi cỏ? Hoặc là ở bãi biển cũng khá hay....*”. Hiện tại vận khí của Đường gia không được tốt. Đầu tiên là Dương Dương bị người ta bắt cóc, kẻ đó là con trai bà bị trúng đạn. Hiện tại có lẽ cũng cần xung hi lấy may.

Những lời nói của Hàn Tú khiến Tiểu Ngưng sửng sò, mụ mị. Đường phu nhân có ý gì? Hôn lễ? Hôn lễ gì chứ? Nếu như cô không có nhớ lắm, bà ta và Đường tiên sinh rất ghét cô, không muốn cô trở thành người nhà họ. Chẳng lẽ không đứng hay sao?

“*Thật xin lỗi! Cháu không rõ ý của Đường phu nhân!*” Về mặt Tiểu Ngưng mờ mịt hỏi.

Hàn Tú nhún vai, cảm thấy Tiểu Ngưng đang làm ra vẻ. “*Lục tiểu thư, làm sao cô lại không rõ ? Đường nhiên là nói hôn lễ của cô và Hạo Hạo rồi! Chuyện này không phải là cô vẫn mong muốn đạt được hay sao? Con của chúng tôi thích cô, mà chúng tôi lại không lay chuyển được nó. Đơn giản đành tiếp nhận cô thôi!*”

Tiểu Ngưng cảm giác mình bị người ta hung hăng tát cho một cái. Những lời này khiến cho cô cực kì không thoải mái. Cô cảm thấy bọn họ giống như coi mình là con mèo hay con chó nhỏ. Trong mắt bọn họ hoàn toàn không có dành cho cô một chút tôn trọng. Bọn họ muốn vứt bỏ thì vứt bỏ, muốn lấy thì lấy, cần bản không để ý đến cảm giác của cô.

Vô thức Tiểu Ngưng thẳng lưng, thể hiện sự tự trọng của mình.”*Thực xin lỗi, Đường phu nhân! Cháu nghĩ cháu sẽ không gả cho con của bác đâu!*”

Hàn ú không hiểu nhìn cô, đôi mi thanh tú dựng thẳng lên không hiểu hỏi. “*Vì sao? Cô không phải luôn muốn tiến vào Đường gia hay sao? Hiện tại vợ chồng tôi đã chấp nhận cô, cô lại nói không muốn lấy chồng ư?*”

“*Không! Cháu cThưa bao giờ muốn gả đến Đường gia! Bác hiểu lầm rồi!*” Tiểu Ngưng kiên định nói. Cô quả thật đã từng ảo tưởng gả cho Đường Hạo. Nhưng cô chỉ đơn thuần muốn gả cho bản thân hân, căn bản không có liên quan gì đến Đường gia!

Lời nói của Tiểu Ngưng khiến cho Hàn Tú lập tức phát hỏa. Bà thật sự không cách nào hiểu nổi cô gái này. Cô ta rốt cuộc muốn làm cái gì?

“*Vậy, cô nói cho tôi biết cô cứ dây dưa cùng Đường Hạo mãi là vì mục đích gì ? Cô đã không muốn gả cho nó thì vì sao lại không cắt đứt quan hệ, mà còn dây dưa lằng nhằng mãi cho đến tận bây giờ?*”

“*Không, cháu không có dây dưa với anh ta! Là anh ta một mực không buông tha cho cháu!*” Tiểu Ngưng đứng lên, lắc đầu mạnh mẽ chối bỏ. Ngừ khí của Đường phu nhân quá lạnh lùng, quá xem thường người khác, căn bản chính là đang nói cô không biết xấu hổ. Loại ngừ khí này thật sự khiến cô không chịu nổi.

“*Cô.... ...Người phụ nữ này lòng dạ thật sự khiến người ta căn bản không cách nào đoán được!*” Hàn Tú không ngừng lắc đầu, thì thào nói nhỏ. “*Cô làm cho con tôi vì cô mà không tiếc chết đi sống lại, bây giờ lại nói bản thân không muốn gả cho nó, còn nói nó không buông tha cho cô ư? Không sai, cô quả nhiên là một phụ nữ quá lợi hại. Cô nắm đó cầm tiền rồi đi, rõ ràng là một đứa hám giàu! Có thể làm cho Hạo Hạo của tôi yêu cô đủ thấy cô có bao nhiêu thâm hiểm!*”

“*Không.*” Tiểu Ngưng lắc đầu. Vì sao trong mắt bọn hân mình chính là một người phụ nữ hám giàu? Vì sao không có một ai hiểu rõ mọi chuyện rồi hãy phán đoán con người cô? Vì sao không người nào chịu bỏ chút thời gian tìm hiểu con người của cô, hiểu rõ cô, quan tâm cô nhiều hơn một chút?

“*Không ư? Cô chối bỏ cái gì? Đường Hạo không phân biệt trắng đen liền đem cả tính mạng cho cô, còn cô cuối cùng cũng chỉ là một phụ nữ hám tiền?*” Hàn Tú trợn to mắt. Con trai bà muốn kết hôn với cô gái này, được, bà chấp thuận. Nhưng bà phải làm cho cô ta thừa nhận bản thân là loại người gì.

Bà không thích Lục Giai Ngưng được tiện nghi còn khoe mẽ. Trong lòng rõ ràng đang vui sướng như điên, mà còn làm bộ lộ ra vẻ ủy khuất. Bà không thể nào nường bộ được.

“*Không, tôi không phải đứa hám giàu! Tôi không phải!*” Nghe được cái từ ‘phụ nữ hám giàu’ này làm cho Tiểu Ngưng càng thêm kịch liệt gào lên. Cô không thích cái từ này. Điều này làm cho cô liên tưởng đến kỹ nữ.

Tiếng hai người phụ nữ ở trong phòng tranh cãi kịch liệt, thoáng cái đã làm cho hai người đàn ông cách vách nghe thấy, xông ào vào trong phòng.

“*Tú, làm sao vậy?*” Vào cửa trước, Đường Lập Huân nhìn thấy vợ mình tức giận đến toàn thân run rẩy. Ông đau lòng ôm chặt lấy vợ, sau đó ánh mắt không vui nhìn người phụ nữ trẻ tuổi còn lại trong phòng.

Đường Hạo nhú mày đi vào, nhìn thấy Tiểu Ngưng sắc mặt trắng bệch. “*Ngưng, làm sao vậy? Đã có chuyện gì xảy ra?*”

Tiểu Ngưng trầm mặc không nói cúi đầu xuống. Cô không muốn nói. Cô có thể nói cái gì sao?

Không phải mẹ đem canh gà tới cho Tiểu Ngưng sao? Như thế nào hai người lại thành ẩm ỉ trong phòng? Ánh mắt của Đường Hạo di chuyển đến trên mặt mẹ mình, dò hỏi: “*Mẹ, đã xảy ra chuyện gì?*”

Hàn Tú không để ý tới con mình, tới gần Tiểu Ngưng hỏi: “*Lục tiểu thư, tôi hỏi cô, năm đó cô rốt cuộc có lấy chi phiếu hay không? Có hay không có?*”

Mặt Tiểu Ngưng xám như tro, nhìn Đường phu nhân đang ép hỏi mình, lại nhìn Đường tiên sinh năm đó đưa cho cô chi phiếu, rồi nhìn Đường Hạo đang nhủ lòng mảy một chút. Môi của cô run rẩy không ngừng. Trong lúc bối rối vừa muốn nói lại không muốn nói

Lúc này, đầu của cô phảng phất như muốn nổ tung ra. Cô nói sẽ có người tin tưởng cô sao? Cô nói, bọn họ sẽ đối đãi với cô khác đi hay sao? Cô nói thì có thể thay đổi cái gì? Hay là căn bản cái gì cũng không thể thay đổi?

Nhìn Tiểu Ngưng lúc này đang khó xử, Đường Hạo đột nhiên la lớn: “*Mẹ, chuyện năm đó con không muốn nói đến nữa! Mẹ không cần phải hỏi!*”

“*Vì sao không được hỏi? Con lấy nó, có thể, nhưng mẹ nhất định phải để con biết cô ta là hạng phụ nữ gì. Mẹ không muốn con bởi vì nó từ nay về sau sẽ phải chịu tổn thương lớn hơn! Mẹ muốn trong lòng con nắm chắc mọi điều!*” Hàn Tú kiên trì nói. Sau đó bà thay đổi tầm mắt, tiếp tục hỏi Tiểu Ngưng: “*Cô nói đi! Cô lúc ấy có hay không có cầm tấm chi phiếu?*”

Đôi mắt người gây sự là Đường phu nhân, Tiểu Ngưng chỉ có thể gật đầu “*Đúng vậy, tôi đã lấy! Nhưng là.*”

“*Cầm là được rồi! Cô còn cái gì mà không thể thừa nhận cô là phụ nữ hám tiền? Tuy cô dây dưa với Đường Hạo có phần lớn nguyên nhân là bởi vì tiền, nhưng tôi cũng biết, các người còn toan tính nhiều!*” Hàn Tú cố gắng thở hào hển nói cho xong. Đây là “gia môn bất hạnh”. Con bà yêu mến cô ta, bà cũng không có cách nào khác!

Hàn Tú thở dài một hơi, sau đó lạnh lùng nhìn Tiểu Ngưng, “*Tuy tôi cùng ba của Hạo Hạo rất không thích cô, nhưng chúng tôi cũng đã chấp nhận! Mong cô vào Đường gia thì đừng có toan tính điều gì! Mời cô chuẩn bị tốt cho lễ thành hôn! Chúng tôi chỉ là không muốn con trai mình phải đau lòng hơn nữa!*”

Sau khi nói xong, không để cho Tiểu Ngưng có cơ hội cự tuyệt, Hàn Tú vội kéo tay chồng, đi ngay ra khỏi phòng Tiểu Ngưng.

Sắc mặt trắng bệch, Tiểu Ngưng nhìn bóng lưng Đường phu nhân rời đi, trong lòng càng thêm ủy khuất. Khó chịu, thương tâm, nước mắt yên lặng từ trong vành mắt cô chảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 250

Edit: Meimoko

Beta: Kunnie

Một tay quán băng vãi, Đường Hạo nâng cánh tay không bị thương lên, cẩn thận lau nước mắt trên mặt Tiểu Ngưng “*Thật có lỗi, mẹ của anh nói chuyện hơi quá nặng nề!*”

Tiểu Ngưng lui về phía sau một bước, từ chối Đường Hạo chạm đến. Cô không cần hấn động vào mình. Chỉ cần hấn chạm vào mình một cái là đầu óc của cô sẽ thành một mảnh hỗn loạn “*Tôi không trách bà ta!*”

Tay Đường Hạo dừng ở giữa không trung, sau một hồi mới chậm rãi buông xuống.

Trong nháy mắt hai người rơi im lặng. Trong phòng im ắng, có thể nghe rõ ràng được cả tiếng hít thở của đối phương. Đường Hạo cẩn thận nhẹ nhàng dịch ra xa. Hấn rất sợ mình ở đây trong lúc lo lắng cô lại càng thêm chán ghét, sợ hãi hấn hơn.

Hai mắt Tiểu Ngưng mờ lung nhìn hấn, sau đó thản nhiên hỏi hấn một câu: “*Anh có phải cũng cho rằng tôi là một cô gái hám giàu?*”

“*Không có!*”

“Anh không phải vẫn cho rằng tôi là phụ nữ háms tiền đầy thôi?” Tiểu Ngưng nghẹn ngào nói. Kỳ thật hiện tại bàn luận vấn đề này có vẻ rất dư thừa. Căn bản là không quan trọng như vậy.

Tiểu Ngưng đột nhiên không muốn nghe đến câu trả lời của hắn. Khi hắn còn chưa có mở miệng, cô đã giành nói thẳng ra trước: “Đường Hạo, tôi không thể gả cho anh! Tôi muốn đi khỏi đây!”

Tình yêu không có tôn trọng, cô không muốn gượng ép. Cho dù là trước mắt chiếm được, từ nay về sau cũng sẽ có thống khổ vô tận.

Đường Hạo mấp máy môi, vài giây đồng hồ sau mới mở miệng hỏi: “Em muốn đi đâu?”

Tiểu Ngưng lắc đầu. “Tôi không biết! Tôi chỉ là muốn rời đi! Muốn tìm được phương hướng nhân sinh của chính tôi!”

Đã chứng kiến vẻ mặt mờ mịt cùng thống khổ của cô, trong lòng Đường Hạo tràn đầy đau lòng. Có lẽ, để cho cô rời đi cũng chưa hẳn là một chuyện xấu. Vừa mới đối mặt với mẹ mình gây sự, nhìn thấy Tiểu Ngưng vô lực chống đỡ, hắn thật sự đau lòng thay cô.

Cô mềm yếu như vậy, lo lắng không đủ. Điểm này lần nữa lại thể hiện cô thiếu tự tin nghiêm trọng. Nếu như hắn yêu thật sự, có phải là nên tạm thời buông cô ra, giúp cô tìm kiếm tạo dựng sự tự tin, cũng làm cho cô chậm rãi cảm giác được người cô yêu là mình?

Không phải đem cứ đem cô trời chết thì cô sẽ muốn kết hôn với hắn. Hơn nữa trong cuộc hôn nhân này, cô vẫn sẽ phải chịu sự khinh khinh từ cha mẹ hắn. Cha mẹ đều xem thường cô. Điểm này làm cho hắn vì cô mà đau lòng.

Đường Hạo hít sâu một hơi, chậm rãi nói đến suy nghĩ của hắn nổi lên từ mấy ngày trước.

“Ngưng, anh yêu em! Em có bằng lòng tin tưởng anh không?” Tuy cố gắng làm cho khóe miệng mỉm cười, nhưng trên mặt hắn vẫn để lộ vẻ khẩn trương không lừa được người.

Tiểu Ngưng chăm chú nhìn chằm chằm hắn, sau đó chậm rãi gật đầu. “Ừ!”

Nghe được giọng nói hơi run rẩy và trong mắt của hắn đang nhìn đến đầy vẻ thành khẩn, mắt Tiểu Ngưng lại lộ ra vệt nước mắt. Đúng vậy, cô tin tưởng. Đối mặt với tử thần, hắn còn có thể làm được, một lòng muốn chết thay cô. Điều này cũng đã có thể nói rõ là hắn yêu cô.

Chỉ là, cô không thể tiếp nhận. Vì cái gì mà tình yêu hắn dành cho cô khiến cô cảm giác rất thống khổ?

“Vậy là tốt rồi!” Đường Hạo nặng nề thở dài một hơi. “Ngưng, anh biết mình đã mang đến cho em quá nhiều đau khổ! Dù anh nói bao nhiêu lần thực xin lỗi cũng không thể đủ để làm tan biến hết.”

Nước mắt Tiểu Ngưng ngừng rơi. Hai mắt mở to, lắng nghe hắn nói.

“Có lẽ, em căn bản không thích anh, lại bị anh dùng hết thủ đoạn giữ lại bên cạnh. Anh đối với em là ích kỷ quá mức. Chỉ tự suy nghĩ mà không để ý cập cảm nhận của em!”

Tiểu Ngưng chậm rãi cúi đầu, có vẻ đồng ý với lời của hắn.

“Nhưng, bất kể như thế nào anh vẫn hi vọng em có thể chấp nhận anh! Chấp nhận con người anh, chấp nhận tình yêu của anh...”

Tiểu Ngưng đột nhiên ngừng đầu. “Tôi hiện tại không muốn nói những điều này! Tôi mệt mỏi quá rồi.”

Hắn rất nhanh đề xuống hôn lên môi của cô, dùng ánh mắt si mê nhìn chằm chằm vào cô. “Đừng nói gì cả, trước hết hãy nghe anh nói! Nếu không, anh thật sự muốn dùng môi mình ngăn chặn tất cả...”

Hắn không phải đang nói đùa mà là nói thật. Nhiều ngày như vậy đến nay, hắn đều rất khách khí đối xử với cô, không dám hôn môi cô. Trời biết, hắn khát vọng cô đến cỡ nào.

Lúc trước cô luôn dùng răng làm đau môi dưới của mình, hắn rất muốn hôn ngăn cản cô, dùng môi vuốt ve cô.

Gò má Tiểu Ngưng vì lời hắn nói mà ửng hồng. Đồng thời cô cũng ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Thấy cô không nói thêm gì nữa, mà im lặng nhìn mình, Đường Hạo mới nhịn xuống tất cả những ý định không trong sáng trong đầu, cố lấy dũng khí tiếp tục giải thích: “Lần này anh sẽ không bắt buộc em tiếp nhận tình cảm của anh nữa, mà là hi vọng em có thể cho anh một cơ hội để từ từ đến bên em.....”

Ánh mắt của hắn dần dần trở nên kích động, hơn nữa lại run rẩy. Không biết là bởi vì khẩn trương, hay là vì sợ hãi. “Ngưng, anh muốn chúng ta có chút không gian để tự ngắm lại mình. Anh sẽ đưa em đến nước ngoài du học! Nhưng trong thời gian này chúng ta phải giữ liên lạc với nhau.... Em hãy thử chấp nhận sự theo đuổi của anh! Nếu như em xác định được là em yêu anh thì nhất định phải lấy anh!”

Du học? Tiểu Ngưng mở to hai mắt. Cô thật không ngờ hắn lại đùa giỡn muốn đưa cô ra nước ngoài du học. Trong đôi mắt thanh tịnh của cô lập lờ ra tia kích động mơ hồ. Cô rất muốn đi du học. Không phải bởi vì đường cùng muốn chạy trốn mà đây chính là một cơ hội rất tốt cho cô. Bất quá ra nước ngoài du học, cô quả thật là có chút.....

“Thế nào? Em đồng ý không? Nói đi!” Nói lâu như vậy, cô nửa điểm phản ứng cũng không có thể hiện, cặp mắt hần càng lúc càng mở to ra nhìn cô. Bởi vì khẩu trương cực độ mà giọng nói của hần lại bắt đầu có vẻ bá đạo.

Tiểu Ngưng giữ lấy ngón tay đang lướt trên môi mình. Lúc này Đường Hạo mới nhanh chóng buông cô ra. “Nói mau, em đồng ý hay không?”

“Tôi muốn ra nước ngoài du học! Chỉ là..... tôi hơi sợ! Sợ bản thân không thích ứng được!” Cô thẳng thắn thành khẩn nói ra những gì trong lòng đang nghĩ.

“Em sợ ra nước ngoài? Sao trước đây không thấy em sợ?” Đường Hạo châm chọc nói.

Tiểu Ngưng không nói gì, chỉ nhìn hần.

Đường Hạo giơ tay lên, nhẹ vỗ về tóc của cô, trấn an nói: “Anh sẽ đưa em đi Anh quốc! Hải Uy ở nơi đó, anh sẽ nhờ cậu ta chăm sóc cho em. Nhưng mỗi tháng anh cũng sẽ bớt thời gian sang đó thăm em. Ở bên kia anh sẽ dần xếp ổn thỏa với người ta hết thấy rồi, em chỉ cần an tâm học hành cho tốt!”

“Tôi.... Nhưng mà.... Anh cho tôi tất cả tự do ư?” Tiểu Ngưng mở to hai mắt. Đối với đề nghị của hần, cô có chút do dự.

“Anh không phải là không thể cho em tự do trong trong mọi chuyện! Anh trước cũng đã hỏi em có muốn đi nơi nào hay không? Em hoàn toàn không có ý muốn đi, đúng không?” Đường Hạo lần này không có phách đạo, hoàn toàn cùng cô nói chuyện nghiêm túc với cô.

Lục Giai Ngưng nghĩ một lúc. Đúng vậy, mình quả thật không có dự định gì, đối với tương lai hết thấy đều mờ mịt.

“Hơn nữa, em muốn rời khỏi anh nhưng lại không rời Đài Loan, như vậy em sẽ rất nguy hiểm. Tiền gia có thể sẽ tiếp tục trả thù! Cho nên, an toàn của em, vẫn là nên xuất ngoại thì tốt! Được, anh cho em thời gian sẽ suy nghĩ! Nếu như em không muốn xuất ngoại, anh sẽ sắp xếp cuộc sống cho em tại Đài Loan. Nhưng lúc này anh sẽ không để cho em rời đi thôi!”

“Anh vẫn muốn không chế tôi sao?” Tiểu Ngưng cảm thấy sao thì nói vậy.

“Không phải, anh chỉ là vì lo lắng cho sự an toàn của em.....” Hần lần này thật sự muốn cho cô chút thời gian, để cô chậm rãi tiếp nhận mình!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 251

Edit: Meimoko

Beta: Kunnie

Trải qua một đêm lộn lộn khó ngủ, Tiểu Ngưng rốt cục đã đưa ra câu trả lời cho Đường Hạo. “Em đồng ý đi du học nước ngoài! Khi nào thì có thể đi?”

“Đã suy nghĩ cẩn thận chưa? Ha ha, đến nước ngoài sẽ không khóc nhè chứ?” Đường Hạo hỏi cho có nhưng trong hai mắt hần lại là vẻ không nề. Hần cho rằng bản thân mình sẽ rất thân nhiên đối mặt với quyết định rời đi của cô. Nhưng chỉ cần cô vẫn chưa đi, hần lại không nề.

Đối với điều này, trong lòng cô cũng không có yên. Nhưng cô vẫn lộ ra nụ cười thân nhiên, nói: “Chúng ta còn chưa cùng nhau đi đâu xa, sao anh biết em có khóc hay không? Có lẽ sẽ có, mà có lẽ cũng sẽ không!”

Đường Hạo nhìn cô. Nhiều ngày rồi, rốt cục đã nhận được một nụ cười từ cô. “Hi vọng em ra nước ngoài có thể tìm được niềm vui.....” Hần tự tin, bất quá câu nói kế tiếp không dám nói ra. Hần không muốn làm cô mất mặt, nói cô là người thiếu tự tin. Như vậy sẽ là lại làm tổn thương đến cô.

“Anh đã sắp xếp ổn thỏa cho em đến học ở một trường có tiếng. Nhưng mà, em trước đó phải làm bài khảo sát trình độ ngôn ngữ!” Đường Hạo lấy từ trong ngăn kéo ra một cái túi giấy, đưa cho Tiểu Ngưng.

Mở ra, khi nhìn thấy ngày ghi trên tờ giấy, Tiểu Ngưng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hần. “Anh đã sớm đăng ký học cho em từ trước rồi ư?”

Đúng vậy, nhìn thấy cô cả ngày không hề vui vẻ, kỳ thật hần còn buồn hơn cả cô. “Đầu tiên phải nói trước, em ở đó không thể kết giao với bạn trai

và..!”

“Anh đã nói cho em tự do cơ mà! Cái gì cũng đều hạn chế em, em có chút tự do nào như anh nói đâu!” Tiểu Ngưng cắt lời hắn. Không phải nghĩ cô muốn kết giao bạn trai ở bên kia, cô hiện tại cũng đã không còn khí lực để tiếp nhận bất cứ tình cảm nào. Cô chỉ muốn có một khoảng trời riêng cho mình.

“Vậy em thật sự muốn tìm bạn trai hay sao?” Nhìn bộ dạng như muốn phát giận của cô, Đường Hạo nhìn không được lo lắng hỏi.

“Chuyện tương lai, em không dám cam đoan!” Cô nói ra một đáp án mơ hồ, thế nào cũng được.

Đường Hạo thở hắt một hơi, nhìn cô một hồi lâu. Đáng chết, hắn muốn cô không kết giao với bất kỳ người đàn ông nào, đến lúc đó hắn sẽ nói với tất cả những kẻ vây quanh cô rằng hắn là bạn trai của cô! “*Vậy em không thể cự tuyệt anh, càng không thể không cho anh cơ hội!*”

Chuyện tương lai, không ai có thể nói trước được, cho nên Tiểu Ngưng nhẹ gật đầu. “*Em sẽ cho anh một cơ hội, nhưng anh cũng biết rõ như thế không phải là em nhất định phải chấp nhận anh!*”

“Anh sẽ cố gắng tranh thủ!” Đường Hạo nói với cô, cũng là tự đề ra yêu cầu với chính bản thân mình.

Bên trong túi ngoại trừ giấy báo nhập học, còn có một vé máy bay. Ngày bay là ngày kia. Tiểu Ngưng để giấy tờ cẩn thận trở lại bên trong sau đó mới ngẩng đầu đưa ánh mắt đến trên gương mặt hắn. “*Cám ơn anh!*”

“*Vốn là định muộn vài ngày mới cho em đi, nhưng kỳ hạn chót để nhập học lại sắp hết rồi! Em xem một chút còn có cái gì cần chuẩn bị, còn thời gian một ngày thôi mà nhanh chóng mà chuẩn bị cho xong!*”

“*Chắc là không có gì cần chuẩn bị, mọi thứ cũng đã rất nhiều!*” Trong này, hắn đã vì cô mà chuẩn bị xong hết thảy. Quần áo, cô cũng có đủ để mặc rồi!

“*Bây giờ, nhiệt độ Luân Đôn so với chúng ta thấp hơn một ít, em vẫn nên chuẩn bị thêm quần áo!*” Hắn lo lắng khuyên nhủ.

“*Em có một ít quần áo đủ ấm rồi! Nếu thật sự có cần thì sang bên kia mua cũng được!*” Tiểu Ngưng nhẹ giọng từ chối. Hiện tại hết mọi thứ cô dùng đều là do hắn cho. Cô không muốn tiêu tiền của hắn nhiều hơn nữa. Đến đó, cô có thể tự mình kiếm tiền, vừa học vừa làm! Hiện tại cô đã bắt đầu kế hoạch cho cuộc sống tương lai!

“*Vậy cũng được! Vốn là Anh muốn đưa em đi! Nhưng gần đây công ty có quá nhiều hạng mục, không thể phân thân!*”

Tiểu Ngưng nhẹ nhàng lắc đầu. “*Tự em đi là được rồi! Đường Hạo, em muốn gặp mặt Dương Dương. Đi lần này không biết khi nào thì mới có thể gặp nó!*” Nói muốn gặp con tuyệt đối là gạt người, cô thật sự rất nhớ, muốn nhìn thấy Dương Dương!

“*Anh đã đón con đến đây rồi. Máy ngày này để cho nó ở bên em!*” Đường Hạo cầm chìa khóa xe lên chuẩn bị đi ra ngoài. Xem ra thực vội, giống như nóng lòng muốn trốn khỏi nơi này.

Tiểu Ngưng một bước bắt lấy hắn, môi thoáng run rẩy. “*Anh muốn Dương Dương tới sao? Muốn Dương Dương biết rõ em sẽ rời đi sao? Em. . .*” Cô thật sự sợ con chịu không được. Cô không thể nhìn con mình nước mắt đầm đìa.

“*Chúng ta không nói cho nó biết là được! Hơn nữa kỳ thật thời gian hai người gặp nhau còn nhiều! Sau này anh sẽ dẫn Dương Dương đi gặp em.*” Đường Hạo vỗ về gò má có mấy sợi tóc rối của cô, ôn nhu nói.

“*Thật vậy sao?*” Tiểu Ngưng mở to hai mắt. Cô rất khát vọng có thể được nhìn thấy con nhiều hơn!

“*Thật! Tin tưởng anh đi !*”

“*Mẹ, mẹ!*” Đưa trẻ lâu ngày không được nhìn thấy mẹ, lại bắt đầu không nhìn được mà chơi xấu trong ngực mẹ mình. Hai tay phách đạo ôm chặt lấy Tiểu Ngưng, miệng nhỏ càng không ngừng nói: “*Mẹ, ông bà nội nói mẹ cùng ba sẽ kết hôn! Mẹ, con thật sự rất là vui!*”

Không biết chối bỏ chuyện này như thế nào với con, Tiểu Ngưng chỉ xấu hổ mỉm cười.

“*Mẹ, bà nội đã bắt đầu chọn áo cưới cho mẹ rồi! Ngày đó, bà nội đem một xếp ảnh áo cưới đặt một giường, cho con xem cái nào thì thích hợp với mẹ!*” Dương Dương tiếp tục vui sướng nói.

“*A, vậy Dương Dương có thay mặt mẹ cảm ơn bà nội không?*” Ha ha, nếu không phải bởi biết rõ Đường phu nhân rất ghét mình, cô hiện tại hắn sẽ rất cảm giác động. Tiểu Ngưng lộ ra một nụ cười khổ. Đường phu nhân sợ cô sẽ làm cho Đường gia mất mặt, mới có thể nghĩ đến giúp cô chọn áo cưới thật hoa lệ!

Bọn họ đều quá lo xa rồi. Cô luôn biết rõ vị trí của mình. Biết rõ không xứng với người ta, cô sẽ không đi theo làm cái bóng bên cạnh.

“*Có, con có nói với bà và ông nội! Mẹ, sau này người một nhà chúng ta sẽ ở chung một chỗ. Mẹ thấy con ở phòng nào thì tốt hơn?*” Dương Dương lắc chân, không đi bit tất, mở to hai mắt hỏi.

Tiểu Ngưng nghẹn lời, không biết trả lời câu hỏi của con như thế nào.

Đường Hạo đi tới, đánh một cái vào đùi của con trai: *"Ở đâu cũng không được! Nơi này không có phòng của con, trước kia không phải ba đã nói cho con biết rồi sao?"*

"Vì sao? Vì sao không có phòng của con?" Dương Dương dường như muốn khóc. Con mắt cái mũi nhăn lại với nhau.

"Đã nói rồi, phòng của con là ở nhà của ông bà nội!" Đường Hạo dựng mắt lên. Bộ dạng không có thương lượng.

Đường Hạo vừa nói xong, nghe thấy ngay tiếng kêu to của Dương Dương: *"Không phải! Ông nội nói chờ ba cùng mẹ kết hôn xong, sẽ đem con ném về đây. Ông nói ông không dễ dàng tha thứ để con lại nhà ông đâu. Ông nội nói, có con ở đó, bà nội căn bản không thêm để ý tới ông..."*

"Đó là vấn đề của các người! Đừng tới tìm ba!" Đường Hạo lắc đầu, để mặc vấn đề cho con mình giải quyết.

"Không phải! Mọi người ai cũng không quan tâm con! Ba cũng mua cho con một cái nhà đi, bằng không chẳng phải là con sẽ lưu lạc đến đâu đường sao?" Dương Dương buồn khổ nói lớn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 252

Edit: Meimoko

Beta: Kunnie

"Nhỏ như vậy mà đã nghĩ muốn có nhà rồi ư? Không có, con muốn có nhà thì tự mình đi kiếm tiền mà mua!" Đường Hạo nghiêm nghị nói với con.

"Muốn con tự kiếm tiền? Con.... nhưngkhông có tiền. Nhiều nhất còn chỉ có thể mua một cái không lớn bằng ổ chó!" Còn không biết mỗi ngày phải đưa bao nhiêu tờ báo, nhất bao nhiêu bình nước nh?

Tiểu Ngưng bị lời của con chọc cười, đem con ôm chặt trong ngực. *"Dương Dương, mỗi lần mẹ gặp con đều thấy cao lên không ít! Không biết lần sau gặp lại con đã cao đến đâu so với mẹ rồi nhỉ?"*

"Hi hi, đến cầm mẹ tốt nhất!" Dương Dương vươn tay vuốt cái cằm của mẹ. Nó còn quá nhỏ nên không có nhìn ra sâu trong mắt mẹ đầy vẻ quyến luyến.

"Ừ, hi vọng con lớn nhanh cao vượt qua cả mẹ, như vậy Dương Dương là người lớn rồi!" Trong mắt Tiểu Ngưng lập loè nỗi lên ánh lệ. Trong lòng thì tự nói: bảo bối, đừng trách mẹ nhé! Mẹ chỉ là không muốn từ nay về sau con bị người ta xem thường. Hãy cho mẹ ích kỷ một lần, bởi vì mẹ thực chịu không nổi thống khổ nữa rồi!

Khuôn mặt nhỏ nhắn bị mẹ ôm vào trong ngực, Dương Dương không nhìn thấy vẻ xúc động trên mặt mẹ. Về mặt nó vẫn đơn thuần mỉm cười tựa ở trong ngực mẹ mình.

Đường Hạo nhìn vẻ bi thương trên mặt Tiểu Ngưng, lòng lại quặn đau. Là chính bản thân hấn bức cô đi xa, chỉ nghĩ đến việc muốn cô mở lòng với mình.

Hai người lớn rất ấn ý, không có ở trước mặt Dương Dương biểu hiện giống như không hề có khoảng cách. Bọn họ cùng mang con đi dạo những quầy bán đồ trẻ em, Tiểu Ngưng chọn cho con mấy bộ quần áo mới.

Lúc trả tiền, Đường Hạo lên trước một bước lấy thẻ tín dụng ra. Tiểu Ngưng cầm tay hấn ngăn cản, kiên định nói: *"Để cho em trả! Hãy để em được mùa cho con mấy bộ quần áo!"*

Đường Hạo bị khát vọng trong hai mắt cô đánh bại, chậm rãi đem thẻ tín dụng để lại trong ví.

Tiểu Ngưng lấy tiền trong ví ra, giao cho nhân viên thu ngân. Giá của những bộ quần áo này cũng không cao, nằm trong phạm vi cô có thể chịu đựng được. Cùng một kiểu dáng, mấy bộ quần áo này là hàng fake của đồ hiệu.

Đột nhiên lúc này, đám người chung quanh phát ra những tiếng xì xào bàn tán. Âm thanh không lớn không nhỏ vừa vặn đủ để Tiểu Ngưng nghe được: “Oa, chị xem cái này một nhà ba người! Cha cùng con trai đều rất tuấn tú! Người mẹ thì rất xinh đẹp, thoạt nhìn thật trẻ!”

“Đúng vậy, cô nhìn không ra sao? Người đàn ông kia là tổng tài tập đoàn Đường thị. Người phụ nữ đi bên cạnh hẳn chắc là hẳn là tình nhân....” Một giọng nói khác lập tức chen vào. Tuy nhiên bọn họ đều che miệng nói, cất lực hạ giọng, nhưng tiếng bàn luận vẫn cao vút truyền ra.

Mà lúc này đây, Đường Hạo không biết đang nói gì đó cùng Dương Dương. Dương Dương chốc chốc lại nhú mày, chốc chốc lại giơ hai tay lên kháng nghị. Đường Hạo thì cầm lấy bàn tay nhỏ bé của con. Bởi vậy hai cha con cũng không có phát hiện người chung quanh đang bàn tán xôn xao. Đường nhiên, bọn họ vốn cao ngạo từ trước đến nay căn bản không để ý tới sự bàn tán của người khác, cho nên dù có nghe được cũng cảm thấy bình thường.

Tiểu Ngưng xấu hổ đứng ở quầy thanh toán, thoáng cúi đầu để mấy sợi tóc rủ xuống che khuất gương mặt của mình. Bất quá những tiếng ban luận của bọn họ vẫn cứ truyền đến, không khỏi làm cho Tiểu Ngưng xúc động.

“Vẫn kẻ lấm tiền có khác! Chị xem một chút quần áo bọn họ mặc đi! Đều là giá trị không phải là nhỏ! Cậu bé kia mặc quần áo chắc chừng phải mấy vạn? Có phải là mấy bộ quần áo đắt nhất trong trung tâm thương mại không nhỉ?”

“Đúng rồi! Lần trước chúng ta đến trung tâm thương mại XX, nhìn thấy đó là bộ quần áo trẻ em đắt nhất đấy! Hóa ra là bị Đường gia mua đi à? Ai, ngày đó con trai nhà chị còn chảy nước miếng nằm mơ muốn có bộ quần áo đó! Aizzza....” Bà mẹ hơn ba mươi tuổi phát ra một tiếng cảm thán, nói tiếp: “Nhìn xem con nhà người ta mệnh thật tốt, vừa ra đời liền định sẵn cả đời phú quý rồi!”

“Đúng, thật sự rất hâm mộ.”

Câu nói kế tiếp Tiểu Ngưng đều nghe không được. Con trai mình hiện tại mặc quần áo rất đắt sao? Cô biết rõ con đến Đường gia, cũng biết bây giờ những thứ nó dùng qua đều rất xa xỉ, nhưng không ngờ ngay cả một bộ quần áo nó mặc cũng thành tâm điểm chú ý của mọi người.

“Tiểu thư, đây là tiền thừa, xin hãy cất kỹ hàng!” Cô lễ tân lễ phép nói.

Tiểu Ngưng cầm túi quần áo một cách rất nhanh. Nhìn đồ trong tay, cô đột nhiên cảm thấy trái tim mình trùng xuống, đồ trong tay nặng thêm.

“Mẹ, mua xong rồi sao?” Dương Dương nhìn ba lè lưỡi, xoay người chạy tới chỗ mẹ.

Tiểu Ngưng cười yếu ớt gật đầu, thực sự có ý không định đưa cho con nữa.

“Mẹ, mua xong thì chúng ta đi khu vui chơi đi!” Dương Dương lôi kéo tay mẹ, nhanh chóng đi ra ngoài. Tay kia của nó đuổi ra, hướng về phía sau hô: “Ba, nhanh lên.!”

Sau khi cùng con đi ra khỏi trung tâm mua sắm, Tiểu Ngưng sờ nhẹ lên đầu con trai, đột nhiên có chút căng thẳng hỏi: “Dương Dương, mẹ mua cho con những bộ quần áo này! Con có thích không?”

Dương Dương gật mạnh đầu. “Đương nhiên, mẹ mua cho con cái gì con đều rất thích! Nhất là mẹ mua quần áo cho con. Tất cả mọi người đều nói quần áo mẹ mua cho con mặc rất đẹp!”

“Thật vậy ư?” Tiểu Ngưng không an lòng hỏi.

“Thật mà! Mẹ bây giờ thật sự rất khách sáo! Lúc trước mẹ mua quần áo cũng không có để ý con có thích hay không, chỉ cần mẹ thích là sẽ mua cho con! Bây giờ tại sao lại hỏi như thế ạ?” Dương Dương có chút tò mò, bất quá nó càng sốt ruột lôi kéo mẹ đi về phía trước.

Đúng vậy! Mua đồ cho con mình, tại sao phải có nhiều băn khoăn như vậy?

“Cười lên!” Tiểu Ngưng nhìn hình ảnh con mình trong máy ảnh, ôn nhu ra lệnh.

Dương Dương cười toét miệng, lộ ra một hàm răng nhỏ trắng tinh.

Tiểu Ngưng rất nhanh bấm cửa chớp, sau đó cùng con đứng trên bãi cỏ, tiếp tục chụp ảnh. “Biểu lộ đừng quá cứng nhắc thiếu kiên nhẫn như thế! Cười nhiều lên cho mẹ được không?”

“Mẹ, con muốn lên máy chỗ du thuyền cáp treo chơi! Đừng chụp ảnh cho con mãi được không?” Dương Dương cong lên miệng nhỏ, phàn nàn nói ra.

Cầm máy ảnh, Tiểu Ngưng vội vàng chụp lại toàn bộ những biểu cảm của con, sau đó nói: “Đừng gấp, mẹ chụp xong cái này rồi!”

Dương Dương rất nhanh thay đổi thái độ, làm ra nhiều tư thế lạnh lùng, sau đó hỏi: “Có được không ạ?”

Tiểu Ngưng không có trả lời con, đưa ánh mắt chuyển tới trên mặt Đường Hạo: “Ừ....! Em muốn cùng Dương Dương chụp một bức ảnh, anh có thể giúp em không?”

Đường Hạo trực tiếp cầm máy ảnh. Còn Tiểu Ngưng thì chạy đến bên cạnh con.

“Mẹ như thế nào mà vẫn chưa thôi muốn chụp ảnh thế ạ? Mẹ, hôm nay mẹ làm sao vậy? Cứ thần thần bí bí.....hì hì.....” Dương Dương khó hiểu. Mọi hành động của mẹ hôm nay thật sự là quái dị. Quái thật là rất quái dị.

“Ngoan ngoãn, không nên nói lung tung!” Tiểu Ngưng đứng ở sau lưng con, ôm lấy nó.

Đường Hạo đồng thời bấm máy luôn, chụp được tấm hình mẹ con tươi cười rực rỡ trong nháy mắt.

“Được chưa ạ?” Dương Dương lần nữa không kiên nhẫn hỏi. Tâm tư của nó đã sớm bay đến xe cáp treo ở đâu kia!

Tiểu Ngưng gạt đầu, rót cục đồng ý buông tha cho con đi chơi: “Tốt lắm, đi chơi thôi!”

“Ai nói tốt lắm? Tiểu Ngưng, hai chúng ta cũng có thể chụp chung một tấm hình?” Cầm máy ảnh, Đường Hạo ghen tị nói. Nhìn xem cô cùng con thân mật tươi cười, còn đối với mình thì luôn khách khách khí khí đích, thật sự muốn hấn ăn dấm chua đây mà!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 253

Edit: Meimoko

Beta: Kunnie

“Đường tiên sinh! Đường phu nhân!” Đi theo sau lưng Đường Hạo cùng Dương Dương, Tiểu Ngưng nhẹ giọng ân cần chào hỏi.

Đường Lập Huân gạt đầu, sau đó đưa ánh mắt nhìn khuôn mặt nhỏ bé của đứa cháu trai: “Dương Dương, đến đây với ông nào! Vài ngày không nhìn thấy cháu rồi!”

“Đã dùng cơm tối chưa?” Hàn Tú vẫn lạnh mặt. Bà đã muốn cố gắng thay đổi thái độ đối với Tiểu Ngưng, nhưng nhất thời vẫn chưa thay đổi được.

“Đã ăn rồi ạ!” Tiểu Ngưng gạt đầu. Trong lúc này cảm giác bị đè nén khiến cô hô hấp hơi khó khăn.

Dương Dương trước sau cho ông nội và bà nội mỗi người một nụ hôn, rồi lập tức trở về bên người mẹ. Sau đó một tay của nó kéo lấy ba mình: “Ông nội, bà nội, hai người xem cả nhà cháu có đáng yêu không? Có phải rất là đẹp?”

Tiểu Ngưng xấu hổ, sắc mặt trắng bệch. Cô hoàn toàn thật sự không ngờ con sẽ nói ra một câu như vậy. Cô cúi đầu cũng không được, ngẩng đầu cũng không xong.

Lời nói của cháu trai chính là thánh chỉ. Hai người vợ chồng Đường thị bất giác ngẩng đầu nhìn lại. Lập tức vợ chồng hai người họ lại nhìn thoáng qua nhau. Xác thực người một nhà đứng chung một chỗ như vậy trông rất đẹp mắt, cũng thật tự nhiên.

“Dương Dương, con có phải nên đi nghỉ ngơi rồi hay không? Ngày mai không phải còn phải đến trường sao?” Thằng bé luôn muốn đi đến trường mẫu giáo, không biết thành tích bây giờ của nó ở trường như thế nào nhỉ? Không biết có được vào một trường học thật tốt không? – Tiểu Ngưng lập tức tự cười trong lòng. Với thể lực của Đường gia, con cháu làm sao mà không học trường tốt nhất cho được?

“Bà nội, bà đã chọn được áo cưới cho mẹ cháu chưa ạ? Mẹ của cháu chưa biết gì nhiều đâu nhé! Bà để mẹ cháu được chọn chiếc áo mà mẹ thích nhất, có được không ạ?” Dương Dương tranh thủ kiếm có tìm chuyện, muốn mẹ cùng bà nội có thể ở chung nhiều hơn.

“Không.” Tiểu Ngưng lắc đầu theo bản năng. Nhưng tiếng nói của cô chưa kịp thốt ra thì con cô đã lên tiếng trước.

“Mẹ, nhanh lên! Ảnh ở trong máy tính của bà nội! Ba, ba cũng xem cùng đi, cho mẹ ý kiến nha!” Dương Dương một tay nắm tay ba, một tay nắm tay mẹ đi thẳng đến phòng làm việc của bà nội.

Dương Dương tuyệt đối hoàn toàn là di truyền từ Đường gia, căn bản không để cho người khác có cơ hội do dự. Cứ như vậy, ngoại trừ ông nội Đường Lập Huân bị ném bên ngoài phòng khách, ba người lớn khác đều bị nó kéo vào trong phòng làm việc.

Vừa vào cửa, ánh mắt Tiểu Ngưng không khỏi bị cây đàn dương cầm rất to trong phòng thu hút. Chiếc đàn màu trắng phản xạ ánh đèn tán mát ra thứ ánh sáng hoa mỹ, càng làm tôn lên vẻ đẹp cao quý trang nhã của nó.

Dương Dương chạy đến trước dương cầm, dùng ngón tay trượt trên những phím đàn, phát ra âm thanh liên tiếp.

“*Đừng làm ồn!*” Hàn Tú hô lên. Dương Dương giống như lão công của bà, căn bản không có một chút cảm giác nào về nhạc luật. Dạy nó đánh đàn lâu như thế, kết quả nó vẫn liên tục không hiểu nổi âm nào với âm nào.

Dương Dương thề lười, sau đó nhảy trở lại bên người mẹ mình: “*Mẹ, bà nội đánh đàn piano rất giỏi. Mẹ mau đến xem, những cúp này đều bà nội giành được!*” Dương Dương chỉ vào một mặt cửa tủ, trong đó bày bao nhiêu loại cúp, còn có huy chương!

Tiểu Ngưng nhìn những thứ này, rốt cuộc hiểu rõ một điểm. Hóa ra là như thế!

“*Bà nội Dương Dương lúc còn trẻ ở trên quốc tế còn có chút danh tiếng. Bất quá, sau khi kết hôn liền bỏ các loại giải đấu!*” Đường Hạo ghé vào bên tai cô nói ra.

“*A..*” Tiểu Ngưng thu hồi giật mình tầm mắt, nhẹ gật đầu.

Kỳ thật Đường Hạo còn chưa nói rõ. Mẹ hắn về sau còn phải bỏ qua tất cả các giải đấu quốc tế, hoàn toàn là bởi vì người cha ghen siêu cấp của hắn. Cha hắn căn bản không muốn để cho vợ mình xuất đầu lộ diện ở khắp mọi nơi.

Hàn Tú mở máy tính, sau đó đem một file đầy ảnh áo cưới mở ra. “*Nhìn bộ váy đó rất được yêu thích! Mẹ định đặt làm nó!*”

Trên màn hình to như vậy, lần lượt xuất hiện từng bộ áo cưới. Cô gái mà chẳng muốn được mặc một bộ váy cưới thật đẹp. Cho dù cực lực kháng cự hết thấy nhưng Tiểu Ngưng nhìn không được mà bị hấp dẫn bởi từng kiện áo cưới trắng nõn trước mặt. Áo tưởng đến việc chính mình có thể mặc những áo cưới này, nhận những lời chúc phúc từ mọi người.

“*Nhìn xem, thích bộ đó không?!*” Đường Hạo nói khẽ với Tiểu Ngưng.

“*Mẹ, mẹ xem một chút đi! Có cái nào mẹ thích không?*” Dương Dương đứng bên cạnh máy tính, ánh mắt đảo qua nhìn thoáng mấy hình ảnh.

Hàn Tú cũng dịch chuyển qua để cho Tiểu Ngưng xem. “*Đến xem đi!*”

“*Không, không cần làm phiền.*” Những thứ này không thuộc về cô, cũng sẽ không có hôn lễ nào cả!

Cô lạnh lùng giội tắt sự nhiệt tình mà Hàn Tú cố gắng duy trì. Nụ cười trên mặt lập tức biến mất. “*Vì sao không cần? Chẳng lẽ trong hôn lễ không cần mặc áo cưới sao?*”

Tiểu Ngưng thất kinh lắc đầu: “*Đường phu nhân, cháu không phải có ý đó!*”

“*Vậy chọn áo cưới đi, dù sao cũng đã muốn làm thiếu phu nhân của Đường gia, không thể keo kiệt, bằng không sẽ bị người ta chê cười!*” Hàn Tú quay đầu chăm chăm vào màn hình máy tính. Bà vẫn không biết phải tiếp xúc với Lục Giai Ngưng như thế nào.

Kỳ thật, vốn là Hàn Tú nói một câu vô tâm, nhưng vào tai Tiểu Ngưng thì làm tổn thương cô vô cùng. Cô cũng biết mình không xứng với Đường Hạo, cô biết mình không có tư cách tiến vào Đường gia!

Tiểu Ngưng đưa ánh mắt chuyển tới trên mặt Đường Hạo, nói: “*Em có chút mệt nhọc, muốn về sớm một chút!*”

Đường Hạo nhẹ gật đầu. “*Mẹ, áo cưới cũng không tệ, từ nay về sau chậm từ từ lựa là được! Hôm nay chúng con đi về trước!*”

Tiểu Ngưng tiếp tục lãnh đạm đáp lại, khiến cho Hàn Tú không cách nào duy trì nhiệt tình nữa. Trong nháy mắt, mặt bà lạnh xuống. “*Dương Dương, cháu đi ra ngoài trước cùng chơi với ông nội! Bà nội muốn nói chuyện riêng với ba mẹ cháu!*”

“*A!*” Dương Dương cảm giác được bà nội tựa hồ trở nên có chút nghiêm túc. Nhưng có ba ở đây, mẹ sẽ không bị thương tổn gì đâu. Nghe lời, nó chạy ra khỏi phòng làm việc của bà nội.

Lúc này, trong phòng chỉ còn lại có ba người lớn.

Hàn Tú dùng sức kéo mạnh con dâu tương lai lại, tràn đầy nghiêm túc.

Mẹ, có lời gì sau này hãy nói!” Đường Hạo ôm lấy mẹ mình, trấn an. Ngày mai, Tiểu Ngưng sẽ lên máy bay rồi, hôm nay cần phải nghỉ ngơi thật tốt!

Hàn Tú kịch liệt giãy dụa thân thể, rời khỏi tay con mình, nói: “*Con buông mẹ ra trước! Có một số việc hôm nay nhất định phải nói cho rõ ràng!*”

“*Chuyện gì ạ? Cũng không phải nói chuyện làm ăn, có gì mà cần nói rõ ràng!*” Hắn nói ra, muốn cho lúc này hào khí thoải mái một chút ít. Hắn có thể cảm giác được mẹ đang cố gắng cùng Tiểu Ngưng có một mối quan hệ tốt.

“*Chuyện trong nhà đương nhiên cũng muốn nói cho rõ ràng! Con đứng qua một bên!*” Hàn Tú đẩy con ra, nhìn Tiểu Ngưng nói: “*Đã gả vào đến Đường gia, như vậy quy củ cũng phải theo như Đường gia! Mong cô bỏ ngay lại hết những kiểu tính tình trẻ con như vừa rồi!*”

Hàn Tú quy kết coi việc Tiểu Ngưng lãnh đạm là biểu hiện của tính khí trẻ con.

“Không, Đường phu nhân! Bác thật sự hiểu lầm, cháu biết mình không xứng với Đường Hạo. Cháu không có nghĩ qua muốn gả cho anh ấy. . . .” Tiểu Ngưng đứng thẳng lưng lên nói.

“Tiểu Ngưng, em không nên ăn nói lung tung!” Đường Hạo ngăn cản thấp giọng nói. Hắn chỉ muốn thả chậm tiết tấu, có thể chưa cưới được cô nhưng cô làm sao có thể ngay trước mặt mẹ hắn nói không muốn gả cho hắn?

“Không, em không có nói lung tung! Đường Hạo, em đã từng yêu mến anh, không rời rời khỏi anh, đã là sinh con cho anh! Nhưng những sự việc phát sinh sau này đã cắt đứt tất cả! Em đối với anh thật sự một chút cảm tình cũng đã không có!” Lúc nói chuyện, hai hàng nước mắt như mưa của cô rơi xuống. “Em đã từng muốn dựa vào anh, nhưng mỗi một lần đều bị anh hung hăng đẩy ra. Mỗi lần em cần anh nhất, anh lại luôn cho trái tim em chịu sự đau xót khôn cùng! Bây giờ em thật không có cách nào tiếp nhận nỗi tình yêu này nữa.”

Cô lần lượt nói thẳng không yêu hắn. Đối với hắn, cảm giác này không phải là một loại thương tổn mà là một loại thống khổ cực đại. “Tiểu Ngưng, anh biết rõ! Anh hiểu được em nghĩ thế nào, xin em đừng nên nói nữa!” Đối với những chuyện quá khứ kia, mỗi một lần lơ đãng nhớ tới, hắn đều hận không thể giết mình.

“Không, em muốn nói! Em phải nói....” Tiểu Ngưng lắc mạnh đầu, nước mắt thanh tịnh tán lạc rơi trên quần áo, trên mặt đất. “Đường phu nhân, cháu thực không có tâm cơ giống như bác nghĩ! Cháu không có. Nếu như không phải ngoài ý muốn mà gặp được Đường Hạo, làm cho anh ấy nhận ra cháu thì cả đời này cháu cũng sẽ không tìm đến Đường Hạo, là thật sự đấy ạ? Cháu không có nghĩ qua sẽ gả vào nhà giàu có, không có nghĩ qua muốn làm thiếu phu nhân! Thật không có.”

Tiểu Ngưng hít mũi một cái, sau đó tiếp tục nghẹn ngào nói: “Nếu cháu thật sự muốn lấy Đường Hạo thì năm đó khi mang thai nhất định đã tìm Đường Hạo, nói cho các người biết có cháu đã mang thai con cháu của Đường gia! Đó chẳng phải là một cơ hội rất tốt cho cháu, không phải sao? Dù cho. . . Dù cho, các người không để ý đến cháu, cũng sẽ cho cháu một số tiền lớn?”

“Đó là do cô! Năm đó cô đã cầm tiền đi, không còn ý trở về tìm chúng tôi!” Hàn Tú nói ra một khả năng khác!

Lại đề cập đến chi phiếu, cô thật sự đã không muốn nói. Nói ra, sẽ chỉ làm Đường Hạo cho rằng cô yêu hắn. Hiện tại cô không muốn nhất chính là bị tình cảm trói buộc. Những điều này là do cô không muốn.

Nhìn Tiểu Ngưng không nói chuyện, Hàn Tú cho là mình đã đoán đúng. “Nguyên nhân này đúng không?”

“Mẹ, năm đó Tiểu Ngưng chăm sóc con lâu như vậy, coi như cô ấy nhận tiền cũng là điều đương nhiên, không phải sao? Đừng có tiếp tục dây dưa đến vấn đề chi phiếu này nữa! Chẳng lẽ ba mẹ cho tiền nhưng bây giờ lại hối hận sao?” Đường Hạo mất hứng nói, có một số việc hắn tính nguyện vĩnh viễn đừng có nhắc tới.

Lúc ấy, trong nhà Tiểu Ngưng khó khăn như vậy, cô ấy cầm tiền rời đi cũng là điều dễ hiểu.

“Không phải mẹ hối hận, mà là, mẹ không rõ! Con vì cái gì mà lại yêu mến người phụ nữ như vậy?” Có lẽ đã lớn tuổi, Hàn Tú càng không hiểu rõ vấn đề gì thì càng làm cho vấn đề đó phức tạp lên. Trong quan niệm của bà, năm đó Lục Giai Ngưng là vì tiền mà bán đứng thân thể thiếu nữ của chính mình. Về sau cô ta cầm tiền đi càng chứng minh rõ điểm này.

Mà trong hoàn cảnh Đường Hạo sắp kết hôn, cô ta đã biết rõ điều đó mà còn một mực cùng nó ở chung một chỗ. Càng chứng minh rằng cô ta căn bản chính là một cô gái không biết xấu hổ. Nhưng bây giờ cô ta lại bày ra một bộ dạng đáng thương, điều này khiến bà chỉ cảm thấy cô gái này thật dối trá, và điều này làm bà cực kỳ không thích. Cho nên từ tận đáy lòng, bà xem thường cô ta.

Lại là loại ánh mắt khinh miệt đến từ trường bối, Tiểu Ngưng khổ sở bị bà ta nhìn chăm chăm, không có chỗ nào trốn được. Không! Cô thật sự muốn giải thích, không muốn trên lưng đeo cái tội danh này đầy vù nhục này. Không phải muốn thay đổi quan hệ giữa bản thân và Đường Hạo, chỉ là muốn nói rõ hết thấy những gì xảy ra vào ngày đó.

“Ngưng, chúng ta đi! Chuyện quá khứ để yên trong quá khứ là được rồi!” Đường Hạo lôi kéo người phụ nữ mặt mũi tràn đầy lệ. Ngày mai cô phải lên máy bay, hôm nay sao không thể khóc lóc hay buồn bã được!

Tiểu Ngưng đẩy cánh tay Đường Hạo ra, ánh mắt lạnh lùng mờ mờ nhìn Hàn Tú một lúc, rồi lại nhìn Đường Hạo một lúc. Lau nước mắt, cô hỏi ra điều trong lòng mình vẫn còn một mực nghi vấn: “Đường Hạo, anh không biết Harry sao?”

Đường Hạo trước tiên là chau lông mày hỏi: “Harry? Harry là ai?” Cô hỏi cái tên này làm cái gì? Vì sao đột nhiên hỏi vậy?”

Tiểu Ngưng trong lòng hự hẫng, hắn lại một chút ấn tượng đều không có? Cho dù hắn không thích nó, cũng có thể đối với nó có một chút ấn tượng. Nàng nhìn qua phía trước cửa sổ đi vài bước, nhìn về phía cửa sổ nói. “Harry, một con chó dẫn đường, bây giờ anh mới biết sao?”

Chó dẫn đường ư? Đường Hạo cùng mẹ mình trao đổi ánh mắt. Bọn họ càng nghe càng hồ đồ.

Hàn Tú lại muốn nói cái gì đó nhưng, Đường Hạo biết mẹ đang nghĩ gì nên nhanh chóng thử hỏi trước: “Chó dẫn đường ư? Em đừng tiền trên chi phiếu để tìm mua chó cho anh sao?”.

Tiểu Ngưng ỳ ứ nuốt nước mắt: “Đúng vậy, lúc ấy thời gian quá gấp rồi, em không kịp chờ để xin cho anh, cho nên phải mua! Về sau,

Đường tiên sinh đến và bảo em rời đi, lúc ấy em thật không biết làm sao bây giờ rồi? Em chỉ biết rõ vĩnh viễn sẽ không được nhìn thấy anh, không thể chăm sóc cho anh. Đường Hạo,..... lúc đóem.....thật sự không nỡ rời khỏi anh. Nhưng Đường tiên sinh muốn em rời đi, em thật sự tìm không được lý do gì để ở lại. Cho nên em liền nghĩ đến việc mua một con chó nhỏ dẫn đường cho anh. Em muốn nó sẽ có thể thay mình làm bạn với anh, chăm sóc anh! Lúc ấy, sau khi em làm thủ tục mua nó xong, trong tay không còn đủ cả tiền để đi xe về. Mất gần năm giờ mới về đến cổng biệt thự, trên đường đi ngay cả một ngụm nước cũng đều không uống. ”

Hồi tưởng lại hết thảy ngày đó, nước mắt ứa khuất trên mặt Tiểu Ngưng lại càng nhiều.”Em lúc ấy cũng không muốn cảm chi phiếu ! Em không có ham tiền. Nhưng khi đó em không có tiền, em chỉ có thể cảm chi phiếu trả thôi!”

Nghe xong Tiểu Ngưng nói, trong lòng Đường Hạo thật hối hận vô cùng. Hắn tin tưởng cô, cho dù hắn chưa từng nhìn thấy có con chó nào trong biệt thự nhưng hắn cũng vẫn tin lời cô nói đều là thật sự. “Ngày đó, em mang con chó đó trở về, không có vào nhà sao?” Đường Hạo nhẹ nhàng hỏi.

”Lúc ấy Tiền Ly Nhi đi tới, cô ấy nói anh không muốn em đi vào”

Đường Hạo từ từ đến bên cô. Hắn từ phía sau lưng nắm chặt lấy hai vai của cô, cắt đứt lời cô nói:”Cho nên, em lúc ấy đem con chó đó giao cho Tiền Ly Nhi rồi rời đi, có phải thế không?”

“Đúng vậy, cô ta nói Harry rất đáng yêu, còn nói sẽ giao nó cho anh! Em không đi vào cửa chính! Là người hầu đem hành lý giao cho em.....để cho em rời đi.” Tiểu Ngưng lau nước mắt rất nhanh xong, xoay người đối mặt với Hàn Tú. “Đường phu nhân, cháu sở dĩ nói những chuyện này ra chỉ là không muốn bác hiểu lầm càng sâu thêm đối với cháu, dù sao cháu cũng là mẹ của Dương Dương. Bất quá, cháu cũng không có muốn thay đổi cái gì. Thực xin lỗi, đã quý rầy bác! Cháu muốn đi về!”

Nói xong, hai mắt Tiểu Ngưng đỏ bừng, chạy tới cửa phòng

“Không, Tiểu Ngưng! Đừng chạy!” Đường Hạo nhanh chóng đuổi theo, kéo lại cánh tay Tiểu Ngưng: ”Ngưng, thực xin lỗi! Anh đã một mực hiểu lầm em trong gần ấy năm!”

Tiểu Ngưng lắc đầu.

“Lục tiểu thư! Thực xin lỗi!” Chậm chạp không nói gì, Hàn Tú mới xoay người lại, đau lòng xin lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 254

Edit: Meimoko

Beta: Kunnie

Lời nói của Lục Giai Ngưng tuy chưa được chứng thực nhưng nhìn bộ dạng đau khổ khi nhắc lại chuyện cũ, Hàn Tú vẫn tin, tin rằng cô bé này không có nói dối.

Nhìn cô bé ứa khuất nước mắt, Hàn Tú càng lúc càng cảm thấy thái độ lúc trước của mình suy đoán một cách thái quá. Vì sao không sớm tiếp xúc thân thiết hơn với cô bé? Giả mà bà có thể nghe lời con, nghe lời cháu mình thì hôm nay đâu có chuyện phải xấu hổ đau lòng như thế này. . .

“Bà xã, đừng tự trách mình! Chúng ta sau này còn nhiều thời gian để bù đắp lại cho cô bé mà!” Đường Lập Huân giữ lấy bả vai của vợ, trấn an nói.

“Ông còn dám nói sao? Bây giờ ông mới chịu nói cho tôi biết lúc ấy Lục Giai Ngưng chỉ cảm tám chi phiếu có giá trị nhỏ thôi, đúng không?” Hàn Tú đánh mạnh vào đầu vai Đường Lập Huân, lửa giận trút lên hết chồng mình.

Sắc mặt Đường Lập Huân đỏ dần, thấp giọng nói: “Em suốt ngày cứ giận anh là dùng tiền mua một cô bé, làm hại cả cuộc đời của một cô gái tốt. Anh không muốn bị mắng nên mới nói cô bé kia là kẻ ham tiền!”

Ông cho rằng sự tình trong quá khứ sẽ không bao giờ nhắc đến nữa, từ nay về sau sẽ không còn nhìn thấy Lục Giai Ngưng cho nên mới nói như vậy. Thật không ngờ, sáu năm sau, cô bé đó lại xuất hiện bên cạnh gia đình bọn họ.

“Ông...ông... sao lại có người đàn ông ích kỷ như thế này? Để lấp liếm sai lầm của mình mà không ngại vu oan cho con gái nhà người ta.

Đường Lập Huân, tôi tin tưởng ông như vậy, mà ông lại là một tên lừa đảo không chịu trách nhiệm. Ông để cho tôi nghi oan cho một cô bé tốt. Tôi chán ghét ông, từ nay về sau không thèm để ý đến ông nữa!” Càng nói càng tức giận, Hàn Tú nắm tay lại đánh liên tiếp lên ngực chồng, chân thuận tiện đá mạnh một cái.

“A... Bà xã, em tha thứ cho anh một lần! Đừng vì chuyện của bọn trẻ mà giận anh!” Đường Lập Huân nhịn xuống con đau ở bàn chân, bước tập tễnh đuổi theo vợ.

“Tôi bây giờ không muốn nhìn thấy mặt ông! Đêm nay ông rút ra thư phòng mà ngủ!” Hàn Tú đóng mạnh cửa phòng lại. “Rầm!” một tiếng, âm thanh thật khủng khiếp.

Đường Lập Huân nhìn cánh cửa đóng chặt trước mặt, bây giờ mới hối hận bản thân đã phạm sai lầm.

Đáng chết! Là do mình vừa rồi nhất thời lỡ miệng! Không nói Lục Giai Ngưng cầm tờ chi phiếu mệnh giá nhỏ thì có phải tốt hơn không! - Đường Lập Huân bực tức nghĩ.

Đưa Dương Dương đi rồi, về ngày trang cuối cùng cũng được cời bỏ.

Tiểu Ngưng dán chặt lấy cửa xe, trên gương mặt đầy vẻ đau khổ. Cô không rên lên một tiếng, mà trầm mặc, lại một lần xót xa cho cái chết của đứa con nhỏ chưa được nhìn thấy ánh mặt trời.

“Thực xin lỗi. Tiểu Ngưng, anh đã hiểu lầm em!”

Dừng xe lại, Đường Hạo lại một lần xin lỗi Tiểu Ngưng. Nếu không phải một mực cho rằng Tiểu Ngưng lấy tiền bỏ trốn, nếu không phải hấn không có tình tường điều tra chuyện tình lúc trước thì có phải những hiểu lầm sau này đã không xảy ra.

Sáu năm trước, nếu hấn điều tra rõ ràng hết thấy, hấn nhất định sẽ đón cô trở về , nhất định sẽ không để cho cô mang theo con sống trong cảnh khổ sở nhiều năm như vậy. Càng không sau sáu năm, lại lựa chọn khi để cô.

Hấn quá thiếu lòng tin vào cô. Làm sao hấn lại một mực hoài nghi Tiểu Ngưng? Vì sao lại không thể tin tưởng vững chắc rằng cô yêu mình?

Tiểu Ngưng lắc đầu. *“Điều đã là quá khứ cả , qua cả rồi!”* Nếu không phải Đường phu nhân một lần nữa dùng ánh mắt vu oan nhìn mình, cô thật sự cũng sẽ không nói .

“Không, chưa từng qua đi!” Đường Hạo xoay người, ôm cô vào lòng. *“Ngưng, hết thấy đều là lỗi của anh! Từ đầu tới cuối đều là anh sai!”*

Tiểu Ngưng bất an giãy trong ngực hấn, hai mắt cô thấm đầy nước mắt. *“Không cần! Đừng có lại ôm em!”* Chỉ cần bị hấn ôm, suy nghĩ của cô sẽ hỗn loạn.Trái tim cô đang kiên định của cô sẽ dao động. Cô sẽ lại lần nữa nghĩ đến những tổn thương lúc trước, không ngừng nhắc nhở cảnh tỉnh chính mình. Bởi vì cô chủ quan, chịu đựng sự tra tấn của hấn vô tình lại giết chết một tiểu sinh linh. Đứa bé kia giận cô. Cô là một người mẹ không biết chăm sóc tốt cho con của mình. *“Đừng để cập lại chuyện lúc trước”*

“Không! Xin em để cho anh nói! Là anh đã nghi oan cho em, là anh một lần, lại một lần khi để em.....” Lời xin lỗi ngập tràn sự đau khổ trong tim. Hấn muốn hối lỗi với cô, muốn cứu vãn lại tình cảm của bọn họ.

“Nhưng em bây giờ không cần lời xin lỗi của anh! Em thật sự không cần nữa rồi!” Tiểu Ngưng cời dây an toàn, đẩy cửa, chạy ra khỏi xe. Có những tổn thương không phải nói một câu xin lỗi là chấm dứt. Có vết thương không phải cứ nhẹ nhàng xoa dịu là bớt đau.

Lời của hấn tựa như một lưỡi dao, lại một lần cứa vào miệng vết thương đang rỉ máu của cô, con đau cứ hung hăng xông lên. Mà loại đau khổ này, một chút cũng không thua gì so với lúc ấy. Nỗi đau của cô không có từ ngữ nào diễn tả được.

Tại sao phải xin lỗi? Cô tình nguyện cho hấn tàn nhẫn. Bởi vì càng luyến tiếc một người sẽ lại càng đau khổ, chỉ khi tàn nhẫn mới nhận ra được sự thật là gì.

Đường Hạo đuổi tới, muốn kéo cô đang chạy trốn trở lại.

Tiểu Ngưng xoay người, lại đối diện với hấn. Hai tay giơ lên không cho hấn tới gần. *“Đừng có tới đây! Anh cứ tiến lại gần, em lại thấy đau ... Anh có biết không? Em đã nghĩ, nếu như không có gặp anh thì cũng sẽ không đau khổ, em cũng sẽ không mất đi con....cũng sẽ không phải chịu ánh mắt khinh khỉnh từ nhiều người như vậy!”*

Trước là vì con, không muốn cho con nhìn ra điểm gì khác biệt nên cô mới không thể không làm bộ thân mật cùng hấn. Bây giờ, cô không thể để cho hấn tới gần, không thể làm bộ để lại xảy ra thêm chuyện gì giữa hai người được. Cô phải ra đi. Cô không muốn có bất cứ ràng buộc nào.

Tiểu Ngưng một lần lại một lần tự nói với mình.

Cô lung lay như cây sắp đổ khiến Đường Hạo đau lòng không dám tới gần: *“Ngưng, em đừng khóc nữa!”*

“Anh không cần phải để ý em khóc hay không! Anh bây giờ hãy rời khỏi tầm mắt em ngay, đừng để cho em phải nhìn thấy anh nữa” Cô nhắm mắt, xoay người lại. *“Ngày mai..... ngày mai anh cũng không cần đưa em đi! Để cho em đi một mình”*

Tiểu Ngưng vừa chạy, vừa nhìn lên bầu trời đêm lớn tiếng hô.

Hắn vẫn đứng ở phía sau cô, chỉ là yên lặng nhìn cô biến mất trong tầm mắt.

Trời còn chưa sáng, Tiểu Ngưng đã được Lục Phong hộ tống tới sân bay. Nhưng trên đường ra phi trường, cô liên tiếp quay đầu lại. Cô không biết mình đang tìm kiếm cái gì. Bước chân của cô trở nên do dự.

Không! Đây là con đường cô đã lựa chọn, cho nên không được do dự. Cô phải có một khởi đầu mới.

Tiểu Ngưng khẽ vuốt tóc dưới cằm trước, hít tới một hơi, hướng về phía trước mặt đi đến.

Có một người đàn ông đeo kính râm, cứ nhìn bóng lưng cô rồi xa đến lúc không nhìn thấy gì nữa mới chậm rãi xoay người.

“Vì sao không đi lên gọi cô ấy? Cậu mà gọi thì cô ấy nhất định sẽ quay đầu lại? Vì sao không muốn để cô ấy biết cậu đến tiền?” Lục Phong nhìn Đường Hạo, khó hiểu hỏi.

“Bởi vì không muốn làm cho cô ấy khổ sở!” Cô nói nhìn thấy hắn sẽ lại khổ sở. *“Dù cho để cô ấy đi, tôi cũng sẽ không buông tay đâu! Để cho cô ấy ra ngoài thư giãn đầu óc cũng tốt. Tôi sẽ đáp chuyến máy bay kế tiếp!”* Đường Hạo kéo nhẹ khóe miệng. Hắn sao có thể yên tâm để cô một mình rời đi.

“Thiếu gia, cậu bây giờ trở nên khó hiểu hơn rồi!” Lục Phong nhin không được mà nói bóng gió.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 255

Edit: Meimoko

Beta: Kunnie

Nhìn khoang máy bay quá rộng, mọi phương tiện đều đầy đủ hết, lần đầu tiên đi máy bay, Tiểu Ngưng không khỏi thâm thán phục.

Cô dùng sức nhích dần về phía sau, để ngồi vị trí thoải mái hơn trên sô pha.

Nhìn một bên bày những chiếc bit tất trắng tinh, Tiểu Ngưng hiếu kỳ cầm lên. Trong này tại sao lại có đề bit tất? Chỉ thấy mọi người xung quanh cười bỏ giấy, đi những đôi tất này vào, sau đó đập lên chỗ để chân.

Tiểu Ngưng làm theo y hệt. Đúng là thoải mái cực kỳ.

Nhân viên hàng không nhắc nhở một loạt rằng máy bay sắp cất cánh. Trong nháy mắt, Tiểu Ngưng sợ hãi chăm chú nắm chặt lấy tay vịn ở chỗ ngồi, tại sao có thể có áp lực lớn như vậy?

Trời ạ, cô rất sợ. Sắc mặt đỏ bừng, mắt nhắm chặt lại. Cô thấp thòm lo âu, đột nhiên rất muốn quay về, cô không muốn đi nữa. Cô muốn về nhà!

Về nhà? Ý nghĩ này vừa thoáng qua đã phá tan hết thủy kiên định trong lòng cô. So với việc sống một mình ở nước ngoài thì cô tình nguyện quay trở về, sống cùng với con mình. Tình nguyện. ...nguyện trở về sống cùng với hắn.

Máy bay bắt đầu cất cánh, từ từ bay lên bầu trời. Trong người Tiểu Ngưng áp lực càng dâng cao khiến cô càng lúc càng khủng hoảng. Một ý nghĩ không hay hiện lên trong đầu cô. Máy bay này liệu có xảy ra tai nạn hay không? Nếu như vậy không phải là cô sẽ vĩnh viễn không trở về nhà được hay sao? Cô có thể sẽ không bao giờ được nhìn thấy bảo bối nữa....

Ý thức được bản thân đang sợ hãi, cô tự cười giễu chính mình. Lúc trước chẳng phải cô cũng không sợ chết đây thôi, lúc này như thế nào lại sợ hãi rồi?

Không! Không! Cô không sợ. Đi nơi nào cũng được. Đi nơi nào cũng tốt cả.

Máy bay dần ổn định, cảm giác sợ hãi cũng dần tiêu tan. Cô buông tay vịn đang nắm chặt ra. Mở to hai mắt, nuốt nước bọt, nhìn hành khách đang ngồi ung dung không chút sợ hãi, cô mới biết là mình quá khẫn trương.

Cô thở dài một hơi, cầm lấy tạp chí, đọc giết thời gian.

Lúc này, vị khách ngồi cách cô không xa xoay người lại, vừa cầm lấy tạp chí để đọc, vừa nói với tiếp viên hàng không: “Cho tôi một ly nước chanh!”

Tiểu Ngưng đầu tiên là bị khí chất giời giang của đối phương hấp dẫn, càng mở to hai mắt hơn. Cô cũng muốn có khí chất giời giang thành đạt như vậy. Cô khiến cho người ta cảm giác mình quá yếu đuối, mà quả thực cô cũng khá nhu nhược. Cô không thích bản thân như vậy. Nếu có thể, cô muốn trở nên giống như cô gái trước mặt này.

Lúc này, đối phương thả ra quyển tạp chí trong tay ra, đưa mắt tiếp nhận ly nước thì Tiểu Ngưng đột nhiên ghen hòng nhìn trân trân. Làm sao có thể? Tại sao lại như vậy? Cô ấy. Cô ấy làm sao có thể. . . .?

Tiểu Ngưng không tin, mở trừng hai mắt, sau đó chăm chăm nhìn đối phương – Trời ơi, mình. . . mình không hề hoa mắt!

Đối phương đồng thời trong lúc này cũng lơ đãng nhìn thấy Tiểu Ngưng. Hai mắt cô ta cũng theo đó mà mở lớn, lộ ra vẻ giật mình y hệt Tiểu Ngưng “Cô.”

Lên máy bay, Đường Hạo ngay tức khắc bắt đầu làm việc. Khá tốt, hiện tại đang trong lúc phát đạt, hẳn hoàn toàn có thể ở Anh Quốc xử lý chuyện công ty. Nhân đây cũng chỉnh đốn lại chi nhánh công ty ở bên này.

Hắn cho tới bây giờ chưa từng muốn rời khỏi cô. Hắn đương nhiên là muốn trong thời gian nhanh nhất được nhìn thấy cô, khiến cô sớm một chút chấp nhận chính mình. Ở sân bay, cô cứ liên tiếp quay đầu lại, chứng tỏ cô đối với hắn vẫn là có tình có ý. Điều này khiến hắn càng thêm có lòng tin.

Hắn muốn được nhìn thấy cô, nghĩ đến được nhìn thấy bộ dạng vừa tức vừa cười của cô là môi hắn càng cong lên, khuôn mặt càng lúc càng tươi hơn.

“Hi! Anh chàng đẹp trai, đi một mình sao?” Một cô gái tây ăn mặc nóng bỏng chủ động nói chuyện bằng tiếng Anh với Đường Hạo. “Anh muốn đến Luân Đôn đúng không?” Mắt người đẹp đang mê muội thương thức.

Đường Hạo nhẹ nhàng vuốt cằm, xem như lịch sự đáp lại người đẹp.

Cô gái Tây ném cho hắn một cái nhìn mỉa mai, hếch bộ ngực đầy đặn lên: “Thật trùng hợp, tôi đây cũng đang định đến đó, kết bạn nhé! Tôi chưa bao giờ nhìn thấy một người đàn ông Phương Đông nào đẹp trai như anh.... Thật sự là muốn....” Tiếp đó, bàn tay cô ta vuốt ve cánh tay của Đường Hạo. Loại ám thị này đương nhiên là quá rõ ràng.

Đường Hạo chau mày, tránh khỏi tay cô gái, dùng tiếng anh lưu loát đáp lại: “Bạn gái tôi sẽ đến sân bay đón tôi! Tôi rất sợ làm cô ấy ghen, cô ấy mà ghen thì khinh khỉnh lắm!”

“A! Vậy thì thật đáng tiếc!” Cô gái Tây tiếc nuối lắc đầu, sau đó quay trở lại vị trí của mình. Nhưng thỉnh thoảng vẫn nhìn người đàn ông Phương Đông anh tuấn này một cái mà nuốt nước miếng.

Đường Hạo cười khổ. Hắn không còn tính khí thay đổi thất thường như trước kia nữa đâu nhé! Bây giờ Lục Giai Ngưng còn chưa có chinh phục được, hắn đâu có lá gan đi làm điều xằng bậy.

Cả đời này hắn phải nghiêm khắc chấn tự trông nom chính mình. Nhất định không được làm điều gì sai trái, có lỗi với cô nữa.

Xử lý xong đồng công việc, Đường Hạo giờ đồng hồ có giả vờ xa xỉ ở trên cổ tay ra xem mấy giờ, nghi hoặc hỏi nhân viên hàng không: “Bây giờ không phải đến lúc hạ cánh rồi sao? Tại sao máy bay còn chưa đáp xuống?”

“Tiên sinh, ngài đừng gấp! Máy bay sẽ hạ cánh ngay bây giờ thôi ạ!” Nữ nhân viên hàng không vội vàng trả lời. Nhưng từ nét mặt của cô ta có thể nhận ra đang có chuyện gì đó.

Trong lòng Đường Hạo tự dưng có cảm giác xấu. Máy bay làm sao mà vô duyên vô cớ lùi thời gian hạ cánh lại?

Mười phút sau, Đường Hạo lại bất an, hỏi: “Vì sao vẫn còn chưa hạ cánh?”

“Tiên sinh, xin ngài an tâm! Chuyến bay này của chúng tôi diễn ra đều hết sức bình thường. Chỉ là thời gian hạ cánh lùi lại một chút, xin ngài hãy an tâm!” Nhân viên hàng không lại một lần nữa trấn an.

Lúc này các hành khách khác cũng không ngừng hỏi thăm. Trong khoang máy ngập tràn không khí sợ hãi và tức giận. Có một số người đã mất bình tĩnh mà lớn tiếng cãi cọ.

Tuyệt đối sẽ không có chuyện gì xảy ra! – Đường Hạo tự nói với chính mình. Nhưng chính là, trong lòng hắn sự khủng hoảng bất an lại không hề giảm bớt. Một loại cảm giác lo sợ trước nay chưa từng có. Khí tức như bị dồn nén khiến hắn không thể nào hô hấp được bình thường.

Lúc này, các nhân viên hàng không lại giải thích một lần nữa với tất cả mọi người rằng: tất cả đều bình thường, xin hãy an tâm.

Bởi vì máy bay vẫn bình thường, vững chắc, không có dấu hiệu sốc này, cho nên tất cả mọi người bắt đầu bình tĩnh yên lặng trở lại. Nhưng Đường Hạo

tuy trầm ổn nhưng lại có dự cảm xấu.

Khi trong lòng hấn cứ bất an liên tục, thì máy bay rớt cuộc cũng hạ cánh xuống.

Có lẽ hấn đã nghĩ quá nhiều!

Máy bay vũng vằng hạ cánh xuống mặt đất. Vừa xuống máy bay, Đường Hạo đã cầm ngay lấy điện thoại, bấm số gọi cho Hải Uy.

Hấn có nói trước với Hải Uy, đề cập ta đến đóng Tiểu Ngưng trước.

Tiếng nhạc chờ điện thoại vang lên, sau một hồi lâu mới có tín hiệu đường dây được nối: “*A lô, Hải Uy! Cậu đã đón được bạn gái của anh chưa?*”

“.....” Điện thoại hồi lâu không thấy có tiếng trả lời, sau đó Hải Uy mới trầm mặc lên tiếng: “*Anh Hạo, em bây giờ đang ở bệnh viện XX gần sân bay! Anh nhanh tới đây đi.....*”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 256

Edit: Meimoko

Beta: Kunnie

“...*Máy bay đã dần dần mất quỹ đạo, trượt khỏi đường băng. Thân máy bay xảy ra hỏa hoạn, cuối cùng thì phát nổ.....*”

Một loạt từ ngữ kinh hãi vang lên bên tai Đường Hạo, nhưng hấn căn bản không nghe được. Trong bệnh viện khắp nơi đều là người, trên các lối đi đầy rẫy những người bị thương đang đứng, ngồi hoặc nằm...

Những cảnh tượng này Đường Hạo cũng không nhìn tới. Hấn chỉ chăm chú vội vàng đi tìm người phụ nữ của hấn.

“*Tiểu Ngưng, em ở đâu? Em ở đâu?*”

Hấn kích động gọi to, trước mắt không ngừng hiện lên hình ảnh Tiểu Ngưng sáng nay ở chỗ làm thủ tục xuất cảnh mà đầu thì lúc nào cũng ngoảnh lại tìm kiếm hấn. Ông trời ơi! Ngăn vạn lần xin đừng để cô ấy có chuyện gì. Con không thể không có cô ấy!

“*Hải Uy! Hải Uy, cậu ở chỗ nào? Cậu nhanh ra đây cho tôi!*” Đường Hạo lại một lần nữa điên cuồng hô lớn trên hành lang bệnh viện.

“*Anh Hạo, em ở trong này!*” Nghe theo giọng nói quen thuộc, Hải Uy tìm được Đường Hạo. Trên mặt cậu ta không có lấy một tia vui vẻ, chỉ có đau lòng.

Đường Hạo nhìn cậu ta như vậy, trái tim càng thêm kịch liệt khủng hoảng, run rẩy nói: “*Chị Ngưng của cậu ở đâu? Có phải cô ấy bị thương rất nghiêm trọng không? Cô ấy ở đâu? Mau dẫn tôi đi gặp cô ấy!*”

Trong đôi mắt Đường Hạo tràn đầy sốt ruột và lo lắng. Hấn nóng lòng muốn nhìn thấy cô. Chỉ khi gặp cô, hấn mới an tâm được.

Hải Uy nhìn Đường Hạo, dùng hết sức giữ lấy bà vai người đàn ông mà mình coi như anh trai này: “*Anh Hạo, anh phải chuẩn bị tâm lý! Chị Ngưng... Chị Ngưng.... Chị ấy.....*” Trong mắt Hải Uy hiện lên ánh lệ.

“*Làm sao? Bị bỏng rất nặng sao? Không sao, tôi nhất định sẽ tìm bác sĩ giỏi nhất chữa cho cô ấy.....*” Gia đình Thượng Quan có tiếng trong lĩnh vực y tế, Tiểu Ngưng của hấn sẽ không có chuyện gì!

Nóng lòng gặp Tiểu Ngưng, Đường Hạo nhìn Hải Uy chậm chạp đứng bất động một chỗ, tức giận hô lớn: “*Tôi bảo cậu dẫn tôi đi gặp cô ấy cơ mà! Ngưng của tôi, không có ai ở bên cạnh sẽ rất sợ hãi. Đây là lần đầu tiên cô ấy ra nước ngoài.....Cậu còn đứng ngốc ở đó làm gì nữa?*” Lần đầu ra nước ngoài lại gặp chuyện nguy hiểm.

Tiểu Ngưng sẽ trách hấn. Không được, nếu như vậy hấn muốn níu giữ tình cảm của cô có phải càng thêm khó khăn không? Không cần, hấn còn muốn mau chóng kết hôn với cô. Cô sẽ sinh cho hấn thêm vài tiểu bảo bối.

Hải Uy nhắm chặt mắt lại, che dấu sự đau lòng cực độ: “*Anh Hạo, em dẫn anh đi gặp chị ấy! Anh nhất định phải cố gắng chịu đựng!*”

“*Đừng có dài dòng!*” Không có gì là không chịu nổi. Ngung của hắn nhất định sẽ không có chuyện gì đâu. Hắn sẽ mời bác sĩ giỏi nhất.

Hải Uy đi lên trước, đầu cũng không có ngoảnh lại nhìn hắn một cái, từng bước một dẫn Đường Hạo đến chỗ của Tiểu Ngung.

Càng đi đến cuối hành lang, không khí xung quanh càng lạnh, lạnh đến thấu xương khiến người ta phải khiếp sợ, tiếng khóc bi thương theo đó mà truyền ra. Trong lòng Đường Hạo càng thêm khủng hoảng, môi mím chặt lại, vẻ mặt càng lúc càng trầm trọng.

Khi nhìn thấy vị trí mà Hải Uy dừng lại, Đường Hạo không tin vào mắt mình, cũng không tin Hải Uy. Hắn vung tay, cho Hải Uy một cú đấm thật mạnh: “*Hôn đần! Cậu dẫn tôi đến đây làm cái gì? Tôi muốn gặp Tiểu Ngung của tôi! Cậu dẫn tôi đến đây làm cái gì hả?*”

Nói xong, Đường Hạo đi nhanh về phía hướng ngược lại, tức giận bực phát ra ngoài mà nói lớn: “*Tôi không cần cậu đưa đi! Chính tôi sẽ tự tìm!*”

Hải Uy kéo mạnh Đường Hạo lại, lớn tiếng gào to với hắn: “*Anh Hạo, chị Ngung ở bên trong đang chờ anh đó! Anh đi gặp chị ấy đi! Anh đi gặp chị ấy đi!!*”

Thân thể bị cầm cự, Đường Hạo vẫn giữ nguyên tư thế đứng lặng ở đằng kia, thật lâu sau mới phát ra tiếng: “*Cậu nói lại một lần nữa xem....*” Hắn có nghe lắm không? Có nghe lắm không?

“*Anh Hạo! Thật là chị Ngung..... em đã nhìn rồi..... Hơn nữa nhân viên cứu hộ còn tìm thấy giấy chứng nhận bên người chị Ngung..... không có sai!*” Hải Uy nghẹn ngào nói.

Đường Hạo chậm rãi xoay người. Trong nháy mắt, hắn giống như già hơn rất nhiều tuổi. Những sợi tóc mất trật tự, hai mắt đỏ bừng, nước mắt trong vành mắt của hắn càng không ngừng rơi ra. “*Cậu dẫn tôi đi!*”

Nhìn nhân viên công tác mang một người tới, Đường Hạo ngừng thở bước đến gần. Hình ảnh Tiểu Ngung lúc trước hồ hồ gọi gọi, một bộ dạng sinh động không ngừng hiện lên trong mắt hắn. Một người sống sờ sờ, người sáng sớm hôm nay còn vui vẻ, làm sao có thể ‘ngủ’ ở trong này? Sẽ không, sẽ không đâu!

Đường Hạo run rẩy nhấc tấm vải trắng che trên mặt người đó lên. Khi nhìn thấy gò má quen thuộc mà không thể quen thuộc được hơn nữa hiện ra thì nước mắt rung rung còn ẩn trên vành mắt của hắn tuôn trào. Giương mặt hắn bởi vì đau khổ mà nhăn lại, nước mắt rơi xuống càng nhiều dọc theo sống mũi của hắn: “*Ngung..... Ngung của anh.....*”

Cô... Trời ơi! Thế nào mà lại là cô ấy? Đường Hạo muốn không tin một màn trước mắt nhưng lại không thể không tin người trước mắt này là Tiểu Ngung. Gò má quen thuộc này là của cô. Là Tiểu Ngung của hắn. Chỉ có điều, tóc, cái cổ, và cả khuôn mặt đều bị cháy xém. Nhưng từ hình dáng bên ngoài, có thể phán đoán thật sự là Tiểu Ngung.

Nước mắt làm mờ hồ tầm nhìn của hắn. Hắn dùng ngón tay nhẹ nhàng di chuyển trên gò má bị tổn thương kia, đau lòng nức nở nói: “*Ngung, có phải là rất đau không?*”

Nước mắt lại cứ tiếp tục tuôn rơi. Đường Hạo nâng lấy bàn tay bị cháy xém của Tiểu Ngung lên, hai chân hắn đồng thời khụy xuống. Hắn quỳ rạp trên mặt đất: “*Ngung, anh thực xin lỗi em! Vì sao đến cuối cùng anh lại khiến em đau đớn thế này? Em biết không? Anh sợ nhất chính là khiến em đau như thế, nhưng tại sao anh vẫn làm em đau?*”

“*Anh Hạo! Mau đứng lên.... Chị Ngung đã... qua đời rồi! Anh hãy để chị ấy an giấc!*” Hải Uy níu lấy quần áo Đường Hạo, muốn đỡ hắn đứng lên.

Đường Hạo vùng vẫy, bỏ qua sự lôi kéo của Hải Uy. Hắn đem bàn tay lạnh như băng cháy xém của Tiểu Ngung đưa lên miệng mình: “*Ngung! Anh thật xin lỗi em! Là anh nợ em ngàn lần, vạn lần! Em nói đi, anh phải làm thế nào thì mới trả lại được cho em? Em muốn anh phải làm như thế nào?*”

Đường Hạo chăm chú nhìn khuôn mặt lạnh như băng không chút biểu tình của Tiểu Ngung. Lúc trước, hắn không nhìn được, dùng ngón tay vuốt ve khuôn mặt của cô, trong lòng thầm nghĩ không biết khi trưởng thành thực sự thì khuôn mặt cô có giống như thế này không. Lúc trước, hắn khát vọng muốn nhìn thấy cô, không biết cô bé thiện lương mà bướng bỉnh này lớn lên trông như thế nào.

Sau sáu năm, ngay cả khi mất hẳn hồi phục trở lại, hắn luôn cố ý không nhìn cô. Luôn cố ý để cho cô đau lòng, thậm chí hắn còn để cho người phụ nữ khác khi dễ cô.

Hắn đã bao nhiêu lâu không có nhìn kỹ cô? Đã bao lâu rồi hắn không được nhìn thấy khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của cô? Vì sao khi mất hẳn có thể nhìn rõ mọi thứ thì lại còn không bằng cả lúc mù lòa: “*Ngung, em muốn trừng phạt anh, có đúng hay không? Muốn anh vĩnh viễn cũng không nhìn thấy lại được hình dáng của em! Em có cần phải trừng phạt anh đến mức đó hay không? Ngung, tất cả là lỗi của anh! Là anh từng bước, từng bước bức em đi đến con đường này! Anh đáng chết! Anh đáng chết!*”

“*Anh Hạo! Đừng nên như vậy! Chị Ngung cũng yêu anh. Chị ấy sẽ không trách anh đâu! Hết thấy đều là số mệnh, anh hãy bớt đau buồn đi!*” Hải Uy dùng hết sức kéo Đường Hạo đứng dậy, để cho nhân viên công tác đưa Tiểu Ngung đang yên giấc đầy đi.

Mắt Đường Hạo nhìn vào Tiểu Ngung không chớp. Xác Tiểu Ngung được cẩn thận đưa vào trong ngăn lạnh, hắn tê tâm liệt phế gầm nhẹ: “*Ngung, nếu như biết lúc này sinh tử li biệt thì dù có như thế nào anh cũng nhất quyết không để em rời đi! Anh tình nguyện nhốt em bên người anh, cũng sẽ*

không bao giờ buông tay ra!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 257

Edit: Meimoko

Beta: Kunnie

Một trong hai người bạn thân của Đường Hạo sớm đã nghe được tin này nên vội vàng đến Anh quốc, cùng với Hải Uy lo tất cả các thủ tục để đưa thi thể của Tiểu Ngưng trở về Đài Bắc.

Vợ chồng Đường Lập Huân mang theo Dương Dương, cùng một số bạn bè khác của Đường Hạo ở sân bay chờ đợi.

Mắt Dương Dương khóc đến sưng đỏ, trong vành mắt vẫn còn nước. Mỗi cậu bé run rẩy, cố gắng để cười toe toét chờ mẹ đi ra, giọng khàn khàn hồ hoán từng lần một:

“Mẹ....Mẹ... Mẹ biết Dương Dương đang nhớ mẹ lắm không? Mẹ có biết không? Mẹ.....”

Dương Dương đem tấm ảnh chụp cuối cùng với mẹ, gấu gao ôm chặt trong ngực. Nếu như biết đó là lần cuối cùng được chụp ảnh chung với mẹ, nó sẽ không sốt ruột chạy đi chơi mà sẽ ở bên chụp thật nhiều ảnh với mẹ.

Đình Đình ôm lấy đứa cháu nhỏ. Tuy chưa từng tiếp xúc qua với Lục Giai Ngưng nhưng cô cũng không kìm được mà đau lòng. Đó mới chỉ là một cô gái hơn hai mươi tuổi, một con người trẻ trung cứ như vậy mà mất đi. “Dương Dương đừng khóc! Mẹ cháu mà biết cháu khóc như thế này chắc chắn sẽ rất đau lòng! Mẹ cháu chắc còn đau lòng hơn so với cháu! Cháu muốn mẹ cháu đau lòng hay sao?”

“Cháu là một đứa trẻ không có mẹ rồi! Mẹ cháu bây giờ chỉ có một mình, mẹ không ai để dựa vào nữa rồi.....” Dương Dương nghẹn ngào nói ra. Nước mắt xâu thành từng chuỗi rơi xuống.

Dương Dương vừa khóc vừa bị thương nói: “Tiểu bác, mẹ của cháu... mẹ của cháu... sợ nhất là ở một mình... Lúc bà ngoại qua đời, mẹ đều ôm chặt lấy Dương Dương...nói chỉ còn cháu là người thân duy nhất....Mẹ luôn lo sợ lúc cháu lớn lên sẽ không cần mẹ nữa... mẹ sợ nhất là không có ai cần mẹ...Mẹ ở một mình sẽ rất đáng thương..huhu.... Tiểu bác, mẹ của cháu sợ nhất là ở một mình một chỗ”

Nghe những lời nói của Dương Dương, Đình Đình cũng không biết phải an ủi như thế nào, chỉ có thể ôm cậu bé, liên tiếp nói: “Đừng khóc....Đừng khóc..!”

Hàn Tú ngã vào trong ngực chồng mình, đau lòng khóc không thành tiếng: “Ông xã, đều là em không tốt! Nếu không phải cực lực phản đối tội nhỏ, không phải em cứ liên tiếp nói những lời tổn thương thì con bé cũng sẽ không có ý định ra nước ngoài, cũng sẽ không có chuyện như ngày hôm nay, đúng không? Ông xã, là em đã bức cô bé này đến bước đường cùng! Em đã chia rẽ một gia đình vốn dĩ đã có thể hạnh phúc!” Từng chữ bà nói ra bây giờ thật khó nhọc.

“Đừng nói như vậy! Ai cũng không ngờ lại xảy ra cơ sự này! Là phúc khí của con bé quá mỏng thôi!” Đường Lập Huân đau lòng an ủi vợ. Trong nội tâm của ông cũng không thoát khỏi sự dằn vặt khổ sở. Ông cảm thấy mình chính là đầu sỏ trong việc bức cô bé đến thảm cảnh này. Trách nhiệm lớn nhất là ở ông. Ông biết rõ cô bé này không có làm sai chuyện gì, chỉ để ý đến xuất thân, cảm thấy sẽ làm cho con trai mình mất mặt mà bài xích nói cô bé là người không tốt.

Trời ơi! Ông trời tại sao lại không cho bọn họ có cơ hội đền bù cho cô bé này? Vì sao lại vô tình mang cô bé đi như thế?

Ông và vợ của ông đã coi cô bé như người nhà. Từ đêm hôm đó, cả hai người đã nhất trí, sau này sẽ từ từ đền bù những thương tổn đã gây ra cho mẹ của Dương Dương. Nhưng, cô bé lại không cho họ cơ hội.

“Chúng ta đã coi con bé là con dâu ! Vì sao ông trời lại tàn nhẫn như vậy? Tại sao lại cướp đi tính mạng của con bé?” Tiếng Hàn Tú rói bởi như tơ nhện, nước mắt bi thống không ngừng rơi xuống.

Trong lúc bọn họ khóc lóc, một vài người mặc trang phục màu trắng tinh đưa quan tài đi ra. Khi nhìn thấy cảnh tượng này, Dương Dương đang bị bác ôm, liều mạng giãy giụa, tức giận mà gọi lớn: “Mẹ! Mẹ!”

Cậu bé lập tức nhào tới. Bàn tay nho bé của cậu chạm đến chiếc ‘hộp lớn’ kia, nước mắt tuôn ra càng nhiều, chân nhỏ bước càng nhanh để theo kịp bước chân của những người lớn.

“Mẹ... mẹ, con muốn mẹ ôm con.... Dương Dương muốn mẹ ôm....” Ngón tay run rẩy, tiếng khóc bi thương đến mức trước nay chưa từng có của một đứa trẻ còn nhỏ mà đã mất đi mẹ. Đứa trẻ nhỏ như vậy mà đã phải chịu nỗi đau ly biệt người thân.

Nghe tiếng khóc non nớt cực kỳ thương tâm của Dương Dương, một vài người đàn ông khiêng cỗ quan tài nhìn không được mà rung rung nước mắt.

Cầm râu mọc lóm chớm, bộ dạng Đường Hạo lồi thối đến khó nhìn, ôm lấy con trai nói: “Dương Dương đừng khóc! Để mẹ con an lòng thêm một chút, biết không? Dương Dương đã là một đứa trẻ lớn rồi, đã hiểu kiên cường là như thế nào rồi! Con biết mẹ con luôn mong con trở thành một chàng trai kiên cường, có như vậy mẹ con mới yên tâm được!” Người đàn ông đã bao nhiêu lần rơi nước mắt từ Anh Quốc cho đến khi về nước, nhưng trước mặt con trai mình thì lại không thể không giấu vẻ mặt bi thương, để an ủi con trai mình.

Dương Dương dùng sức trèo lên người cha nó. Nó muốn được cha nó ôm, nước mắt càng rơi như đê bị vỡ: “Ba ... ba.. con muốn mẹ... con muốn mẹ...”

Hắn làm sao lại không muốn. Hắn không bao giờ muốn cô rời khỏi mình: “Dương Dương, mẹ con ở trên trời đang nhìn chúng ta! Nhìn chúng ta khóc như thế này, chắc mẹ con sẽ chê cười chúng ta lắm đấy! Đừng khóc nữa, được không?”

Lúc nói chuyện, Đường Hạo không tự giác mà nhìn lên trên, hi vọng có thể nhìn thấy được hình bóng của cô. Đáng tiếc, dù nhìn mỗi mắt cũng không hề thấy bóng dáng của cô đâu. Đường Hạo ôm chặt lấy con, nghẹn ngào nhìn bầu trời cao vợi vợi nói: “Ngưng! Chúng ta về đến nhà rồi! Em nhất định là rất vui, đúng không? Từ nay, ngàn vạn lần đừng đi nữa nhé!”

“Mẹ, mẹ... Mẹ có nhìn thấy Dương Dương không? Có hay không?” Dương Dương tránh khỏi tay của ba nó, ngẩng mặt lên trời cao mà hô to.

Nhìn cha con bọn họ đau thương đến cực điểm, đám bạn bè cùng người thân tiến lên an ủi. Tránh khỏi sự tùm tùm lại của mọi người, Đường Hạo ôm lấy con rồi khỏi sân bay.

Ba ngày sau, Đường Hạo cử hành một tang lễ long trọng cho Tiểu Ngưng. Hơn nữa trên tấm bia đá có khắc: ‘Viên thê, Lục Giai Ngưng chi mộ.’ Đường Hạo cũng tuyên bố với bên ngoài, Lục Giai Ngưng chính là của vợ của hắn. Mà ý nghĩ của hắn này cũng nhận được sự tán thành của vợ chồng Đường thị. Bọn họ nguyện ý tiếp nhận người con dâu này.

Đường Hạo tay cầm một bó hoa tươi, đặt tới trước bia mộ Tiểu Ngưng: “Ngưng, mặc kệ người có đồng ý hay không, em đã là vợ của anh! Em muốn trốn, cũng trốn không được đâu!”

Kính râm màu đen to như vậy cũng không che được cặp mắt, nhưng lại thành công trong việc che đi sự bi thương trong đôi mắt đó. Hôm nay đã là 49 ngày từ Tiểu Ngưng mất, hắn dường như mỗi ngày đều dành thời gian để đến nhìn cô một lúc.

Đường Hạo dùng khăn, yên lặng lau một lần bia mộ của cô, sau đó lại cẩn thận chạm tay lên hình của cô. Đây là hắn việc mỗi ngày hắn đều làm.

“Ngưng, anh biết rõ em thích nhất sạch sẽ, phòng ở không sạch sẽ em nhất định sẽ rất khó chịu!” Đường Hạo cẩn thận vuốt ảnh chụp trên tấm bia đá, giống như đang vuốt ve chính khuôn mặt của Tiểu Ngưng vậy, “Cũng biết em sợ nhất người khác nói em không xinh đẹp, trước kia anh nói em xấu đều là gạt em đấy, em biết không? Em là cô gái xinh đẹp nhất trong cuộc đời anh!” Phụ nữ ai cũng thích đẹp, Tiểu Ngưng cũng không ngoại lệ. Nếu không, dù toàn thân có bị cháy xem thì gò má cô sao vẫn hoàn toàn như vậy....

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 258

Edit: Meimoko

Beta: Kunnie

Nói nhỏ xong, hắn cẩn thận lau bức ảnh người con gái đang cười rạng rỡ. Sinh mệnh của cô tại sao lại ngắn ngủi đến thế? Ông trời vì sao lại đem cô đi sớm như vậy? Đều là tại hắn. Đều là do hắn đã ép cô phải ra đi. Đến ngay cả ông trời cũng giúp đem cô đi xa khỏi hắn. Trái tim Đường Hạo lại đau nhức. Loại đau đớn này còn nặng hơn lúc trước. Càng lúc càng đau, không hề có có dấu hiệu giảm bớt.

“Tiểu Ngưng, mỗi ngày anh đều đến gặp em! Em sẽ không cảm thấy cô độc đâu! Dương Dương đã vào tiểu học rồi, anh chưa có nói qua cho

em nhi? Nó cũng muốn đến gặp em lắm nhưng là anh không muốn để cho nó đến. Thành nhóc sẽ quấy rầy thời gian chúng ta ở bên nhau....”

Đường Hạo hít sâu một hơi, có phần xấu hổ, đưa tay đẩy gọng kính trên sống mũi. Nhưng, dù hấn che dấu như thế nào, thì nước mắt vẫn cứ chảy đều xuống hai bên gò má.

“Ngưng, vì sao trước kia anh lại chưa từng nhận ra! Em chỉ dựa vào mỗi mình anh, ngoài anh ra cũng không còn ai khác thân thiết để có thể dựa vào!”

Trong tang lễ ngày đó, ngoại trừ Lương Bân cùng một người đồng nghiệp trước kia của Tiểu Ngưng, cô cũng không có bạn bè hay người thân nào cả.

Hắn chính là người thân duy nhất để cô dựa vào. Thật ngu ngốc! Trước kia hắn vì sao mà cứ hoài nghi cô? Cô luôn sống trong cảnh khó khăn khổ sở mà không có ai để nương tựa, còn hắn thì lại vứt cô sang một bên. Hắn tại sao lại chưa từng nghĩ đến cô không hề có người thân nào cả? Khi cô chịu bao nhiêu uất ức cũng không có người ở bên chia sẻ cùng. Hắn đã từng thấy vài lần, mẹ, dì, cả Phi Na nữa đều chạy về nhà mẹ để khóc mỗi khi gặp chuyện không hay, hoặc là phải chịu ủy khuất, sẽ có người lên tiếng đòi lại công bằng cho họ. Nhưng, Tiểu Ngưng của hắn chỉ là một cô gái đáng thương để mặc cho người ta khi dễ, ngay cả người vì cô mà nói công đạo cũng không có.

Đường Hạo càng nghĩ lại càng muốn cầm dao đâm chết bản thân mình. Hắn làm sao mà có thể để cho Tiền Ly Nhi khi dễ cô? Tại sao hắn lại như vậy? Khó trách cô một mực muốn thoát ra ngoài, muốn rời khỏi hắn. Bị chính người thân cận nhất của mình tổn thương nhất định là càng thêm thống khổ. Hơn nữa, cô đối với hắn tình cảm cũng đã nguội lạnh.

Một trận gió nhẹ nhàng thổi khô những giọt nước mắt trên khuôn mặt hắn. Đường Hạo sờ lên mặt mình, nói: *“Ngưng, có phải em không muốn anh khóc? Anh khóc rất khó coi phải không? Có phải là em giúp anh lau khô gò má?”*

Tưởng tượng thấy Tiểu Ngưng khẽ vuốt gương mặt mình, trái tim của Đường Hạo nhin không được mà muốn vỡ ra.

“Ngưng, mỗi ngày anh đều nói chuyện huyền thuyên với em, có phải em thấy anh rất phiền? Vậy, anh hát cho em nghe nhé, được không? Trước đây đều là em hát cho anh nghe, hiện tại anh đã có thể hát cho em nghe được rồi.....” Đường Hạo điều chỉnh lại tư thế ngồi, bắt đầu chậm rãi ngâm nga.

Đường Hạo tựa trên tấm bia đá, từng lần một ngâm nga ca khúc. Hồi tưởng thời gian hai người từng cùng một chỗ ngồi trên mặt đất. Chìm đắm trong suy nghĩ, khóe miệng của hắn lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Âm thanh ôn nhu vang vọng tại mặt cô lục sắc đang yên tĩnh.

“Ai da, làm sao em đối với người ta lại động tay động chân như thế? Không cần phải nháo loạn! Cái gì tôi cũng không nhìn được!” Đường Hạo vô tội buông tay. *“Tôi chỉ là tìm nước uống, không cần thận trọng phải em thôi!”*

Cô gái cầm bình nước đưa tới trong tay của hắn, nhướn cái mũi: *“Cho anh nước này! Lần sau khi anh muốn uống nước thì nói cho em biết, em trực tiếp đưa cho anh là được rồi!”*

Chàng trai vắn mở nắp bình, cho nước vào miệng uống, sau đó nói với cô gái đứng cách đó không xa: *“Có phải em lại đang nhăn mũi?”*

Cô gái đang nhăn mũi, mở trừng hai mắt, giơ tay lên trước mặt hắn quơ quơ. Không có phản ứng, vẫn là nhìn không được: *“Làm sao anh biết em nhăn mũi?”* Cô gái cảm thấy kỳ quái hỏi.

“Nghe giọng em thì biết, giọng mũi nặng như vậy, khó nghe cực kỳ!”. Chàng trai lộ ra vẻ ghét bỏ, sau đó tiếp tục bổ sung nói: *“Đã nói cho em biết bao nhiêu lần rồi! Cái mũi của em vênh lên như vậy, một chút cũng không thẳng, nhất định là khó coi cực kỳ. Em mà nhăn mũi nhất định sẽ càng khó coi! Em còn muốn trở thành người xinh đẹp nữa hay không?”*

Bị hắn nói như vậy, cái mũi cô gái càng nhăn cao hơn, nụ cười trên mặt cũng biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. *“Vốn đã khó coi, vốn cũng không muốn trở thành người đẹp, em chính là cái dạng này rồi, không thay đổi được được!”*

“Ừ! Nhưng tôi nhắc nhở em, chỉ có người đẹp mới nhận được sự yêu mến của người ta, mới có con trai theo đuổi!” Hắn nói, nhưng chỉ cần nghĩ đến có người theo đuổi cô là trong lòng của hắn cảm thấy khó chịu.

“Em không quan tâm.” Cô gái tức giận nói. Không có một người nào, không có một cô gái nào bị nói là khó coi mà còn vui vẻ. Cô chính là mất hứng, rất mất hứng.

“Hà? Dù sao em đi theo người mù như tôi đây, làm gì mà phải so đo chuyện đẹp hay xấu!” Nghe được cô tức giận, lúc này hắn mới rộng lượng nói.

Câu nói ám muội này khiến cô gái ngượng ngùng, không biết nên phản ứng như thế nào. Cho nên cô giả bộ làm như không có nghe thấy gì.

Chàng trai không hài lòng trước phản ứng của cô gái. Đột nhiên, hắn bỏ dậy từ trên thảm cỏ, dựa theo cảm giác mà đi bắt cô gái.

Nhưng cô gái cũng né tránh rất nhanh, khiến hắn bỏ nhào một cái.

“Đáng chết! Em muốn chơi trốn tìm sao? Nhanh ngoan ngoan đến đây cho tôi!, Đưa tôi trở về phòng!” Lúc này ánh nắng mặt trời rất chói chang nóng bức, làn da lộ ra bên ngoài bắt đầu có cảm giác đau rát.

.....

“Không cần.Đừng mà.....Không cần. .” Cô gái liền hô lên, sau đó phát ra tiếng cười như chuông bạc.

Tiếng cười kia làm cho chàng trai lộ ra nụ cười. Hắn thích thú khi nghe cô cười. Tiếng cười nghe rất êm tai.

“Ừm. Không cần phải, không cần phải.” Tựa trên vách tường, cô gái bất an đẩy bàn tay đang di chuyển trên người mình ra.

Chàng trai bá đạo tiếp tục dùng tay khám phá trên cơ thể của cô gái, tựa hồ như muốn tìm gì đó. Hắn cảm giác được cô cũng đang kịch liệt đáp lại. “Vi sao không? Em hiểu tôi mà. Chỉ cần tôi đụng vào em một cái là liền muốn em ngay. . .” Hắn đưa tay của cô thẳng đến bộ vị của mình, muốn cho cô cảm nhận lửa nóng của hắn.

Tay cô gái giống như bị điện giật sau khi chạm đến chỗ sâu nhất. Cô rất nhanh thụt tay lại, toàn thân có chút run rẩy.

“Hạo.....” Cô không biết nên nói cái gì, chỉ nuốt nước bọt.

Ngón tay thon dài ở trên thân thể của cô bắt đầu châm lửa, làm cô cùng chính bản thân hắn như bị thiêu đốt. Cởi bỏ hàng cúc áo, lướt đến cùng tuyệt phong của cô tìm kiếm. Một chút lục lọi, vuốt vuốt, cẩn thận cảm thụ được vùng bụng đầy đã đang run lên của cô.

Dưới sự đụng chạm của hắn, thân thể của cô càng mềm mại. Cuối cùng giống như tan ra thành xuân thủy, ở trên người của hắn.

Hắn rất nhanh đẩy lóp chướng ngại dưới váy cô, ngón tay linh hoạt lượn lờ trên vùng đất bí mật, nhẹ nhàng giữ lấy, khẽ vuốt.

Hắn hiểu rất rõ cô rất nhạy cảm. Chỉ cần đơn giản sờ chút là cô sẽ phát ra một loạt phản ứng. Chân bị kích thích mà kịch liệt run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 259

Edit: Meimoko

Beta: Kunnice

Dựa vào vách tường, cô gái ngượng ngùng phát ra một tiếng run rẩy khe khẽ. Mà âm thanh khiến cho chàng trai đang ôm chặt lấy cô, hô hấp trở nên càng thêm hưng phấn. Tay giống như hoa tiêu gặp phải sương mù, không biết đâu là phương hướng, hắn chỉ biết lần theo cảm giác trên cơ thể đang căng đầy của cô gái. Cảm giác chân thực, tham lam hưởng thụ hương vị thanh xuân của cô.

Hắn ôm lấy cô, nâng áo của cô lên để lộ một tấm lưng mảnh khảnh. Vì động tác của hắn mà cô không giữ được sự rạo rực. Trong lúc lơ đãng đụng chạm vào nơi nam tính của hắn, khiến hắn càng thêm kinh động phách đạo. Máu lưu chuyển không ngừng mà thôi thúc dục vọng của hắn. Cảm giác hạch tâm đang lật qua lật lại, hắn muốn ngừng mà không được, thô lỗ hô lên một tiếng. “Em cố ý, đúng không? Cố ý dụ dỗ tôi?”

“Không có.” Cô xấu hổ không có chỗ chui, đồng thời, càng thêm dùng sức dùng đưa thân thể, khiến hắn càng bị mê hoặc nhiều hơn.

Lại một tiếng tiếng gào giống như tiếng con báo con bị chọc giận, một tay dọn ra rất nhanh phóng thích hạch tâm của mình, kiêu ngạo tấn công vào cửa thành của cô.

Đau đớn mang theo âm thanh vui thích yêu kiều dễ nghe, phảng phất như hoan nghênh hắn tiến vào. Cô khó khăn bám chặt từng ngón tay lên vách. Bởi vì kích động nào đó mà dùng sức cong lên đến nỗi cả những đường gân xanh trắng. Hắn tiến vào, móng tay trong suốt của cô không kìm được mà chăm chú cào lên vách tường, phát ra từng đợt âm thanh ‘xèo xèo’ chói tai.

Chàng trai dùng cánh tay cường tráng ôm chặt lấy cô. Bàn tay thì bóp chặt lấy cổ tay cô đem chúng kéo lên, để hai tay cô vuốt ve vùng ngực của mình.

“Ngưng, thích anh đối em như vậy sao?” Hấn hỏi cô, hô hấp không xong. Hấn thích nghe cô nói ‘em thích, em muốn anh!’, dường như hấn vĩnh viễn muốn cô, cảm thấy không bao giờ là đủ, không ngừng mà thẳng tiến đến sâu nhất trong cơ thể cô. Mặc dù nhiệt độ cực nóng bỏng như muốn thiêu chết hấn nhưng hấn lại càng cảm thấy hưng phấn hơn.

Bỗng cô gái hấn đang triển miên ở trong ngực đột nhiên kháng cự mạnh mẽ, vừa khóc vừa hô to: “Không! Tôi không muốn anh đụng vào tôi! Anh bỏ tôi ra! Tôi hận anh. Tôi chán ghét anh, hu hu hu Anh muốn để cho những cô gái khác làm tổn thương tôi! Anh cướp đi Dương Dương của tôi rồi, lại còn khiến tôi làm mất em bé trong bụng.....hu hu hu.....”

Một khắc này, hấn cũng nhìn thấy cô. Thấy được mặt mũi cô tràn đầy nước mắt, gò má là một mảnh tro tàn trắng bệch.

“Ngưng, anh sai rồi, xin em tha thứ cho anh! Chúng ta còn sẽ có em bé nữa mà! Chúng ta sẽ cho Dương Dương một gia đình hoàn chỉnh, được không?” Hấn muốn ôm chặt lấy cô, đem cô gặt gao ôm vào trong ngực.

“Không. Tôi không nhớ anh! Tôi muốn đi! Tôi muốn chạy trốn tới nơi mà anh không thể nào tìm được nữa! Như vậy anh cũng sẽ không làm tôi tổn thương được! Tôi cũng vậy sẽ không phải chịu đau khổ.” Cô gái mạnh mẽ lắc đầu, vẻ mặt như đã chết. “Tôi muốn đi! Tôi muốn đi Anh quốc.”

Chàng trai cả kinh, tiến lên muốn giữ chặt cô: “Đừng đi! Nguy hiểm lắm.”

“Không! Đừng đi! Tiểu Ngưng, đừng có đi.” Dựa vào tấm bia đá Đường Hạo đột nhiên đứng dậy, lớn tiếng hô. Không kịp thở, tay hấn chạm vào một khoảng không yên tĩnh. Phía trước chỉ là những tấm bia đá được xếp thành hàng với nhau, không khí dị thường vắng lặng, không có một ai.

Hấn chán nản có một lần ngồi xuống trước mộ Tiểu Ngưng, tức giận nói: “Nếu như đây là một giấc mơ thật dài thì thật tốt! Như vậy anh sẽ một mực ôm chặt lấy em. Cho dù em hận anh, anh cũng sẽ không để em rời đi, không cho em đi Anh quốc. Vì sao đây mãi mãi không phải là chuyện thực? Vì sao sao không cho anh một cơ hội?”

Mặt trời lặn. Bóng đêm từ từ đến. Nhưng người đàn ông ngồi ở trên thềm đá dường như không có ý định rời đi.

Đột nhiên từ xa có tiếng bước chân truyền đến, hơn nữa còn có tiếng nói chuyện vang theo: “Xem đi! Tôi biết rõ hấn ở đây mà! Đưa chìa khóa xe của cậu đây.....!”

Canh Duy Á nói với người bạn đi cùng, về mặt thắng lợi, vui sướng. Hấn và Đông Tri đánh cuộc đoán xem Đường Hạo ở nơi nào: ở trong nhà uống rượu hay là ở trước mộ lão bà của cậu ta? Ha ha, thật ngại quá! Hấn cứ đơn giản như vậy mà thắng được chiếc xe hơi thể thao số lượng có hạn vừa mới mua của Đông Tri.

Đông Tri chấp nhận thua cuộc, cũng có vẻ đau lòng mà ném chìa khóa cho Canh Duy Á.

Canh Duy Á chuẩn xác tiếp được.

Đường Hạo như không nhìn thấy hai người bạn thân đứng bên, đối với câu chuyện của bọn hấn hoàn toàn mất ngơ tai điếc. Mặt hấn vẫn không biểu tình nhìn người trên tấm bia đá, buồn bã chìm đắm trong nỗi nhớ thương da diết.

“Hắc, cậu không phải muốn lập gia đình ở chỗ này chứ? Chà, tin này mà lan truyền thì thế nào nhỉ? Đến lúc đó những hồn ma thiếu nữ chưa lập ra đình sẽ nhìn cậu rồi bám theo cậu về nhà, sẽ rất phiền toái đấy!” Canh Duy Á sau khi nói xong, cảm thấy sồn tóc gáy, toàn thân đánh cho một cái giết mình. Hấn bất an nhìn xem những tấm bia mộ xung quanh. A Di Đà Phật! Khá may, chung quanh đây đều là mấy vị cao tuổi an nghỉ.

Mắt Đông Tri giống như trợn trắng ra khi nghe những lời của người bạn thân. Tên này thật là..... chẳng phân biệt được hoàn cảnh gì cả!

“Nói cho cậu hay! Cậu mà muốn nói lung tung thì bây giờ lập tức có người đi theo cậu ngay đấy.” Lập tức, hấn mở to hai mắt, giống như thấy cái gì, nhìn phía sau lưng Canh Duy Á, bên môi còn phát ra loại âm thanh si ngốc. “Ngoan ngoan.”

Canh Duy Á nhú mày, bất an nhìn trái nhìn phải xem. “Này, cậu đang làm cái gì vậy hả?”

Đông Tri duỗi ngón tay ra đặt ở bên miệng, tay run run, ánh mắt chớp động: “Có.....một...người ..đẹp ...phía .. sau ... lưng ... cậu... kia.”

Canh Duy Á vô thức nhảy đến bên người Đông Tri, trong lòng sợ hãi nắm chặt lấy hấn ta, xoay người lại. Khi thấy phía sau là một bia mộ yên tĩnh, hấn mới tức giận cho tên bạn thân một nắm đấm.”Chết tiệt, cậu dám dọa tôi!”

Đông Tri nhin cười ra tiếng, tay đặt lên bả vai hấn. Thật sự là cười muốn cười chết hấn ta thì thôi: “Tôi nghĩ cậu không sợ !”

“Người đẹp đương nhiên không sợ! Sợ là sợ có cái này hay cái kia!” Canh Duy Á phui phui quần áo trên người, rất sợ có cái gì bám vào.

“Tôi thấy cậu không giống người! Sợ thì cứ nói là sợ, đồ bất nam bất nữ .”

“Uy , Đừng có nói lung tung! Hiện tại người ta cũng có lão bà rồi đấy!” Canh Duy Á lập tức nói. Hấn hiện tại chính là một người đàn ông hàng thật giá thật.

Đông Tri đón lấy ánh mắt sắc lém như lá liễu của Canh Duy Á. Ý là bảo đi gọi người đàn ông đang ngồi trên mặt đất kia.

“Hạo! Trời đã tối rồi, cậu không thể cứ một mực mà ngồi ở chỗ này được! Đi, chúng ta đi uống rượu!” Vừa nói, Đông Tri cũng vừa nhìn hình ảnh cô gái đáng yêu trên bia mộ. Một cô gái tốt như vậy mà ngay cả cơ hội để làm bạn cũng đã chẳng còn.

“Tớ không đi! Tớ muốn ở trong này! Tiểu Ngưng ở một mình sẽ rất sợ, nhất là buổi tối cô ấy chắc chắn sẽ rất sợ hãi!” Đường Hạo lắc đầu cự tuyệt. Hắn cần ở trong này với cô, không muốn đi đâu cả. Mấy lần rồi nhỉ? Hắn cũng không nhớ rõ đã qua đêm mấy lần ở trong này.

“Không được! Chúng tớ đi tìm cậu uống rượu, chẳng lẽ phải uống trong này hay sao?” Canh Duy Á một tay túm lấy Đường Hạo, muốn kéo lên. Bất quá thân hình của Canh Duy Á so với phụ nữ còn phụ nữ hơn. Làm sao mà đủ sức kéo nổi Đường Hạo.

Đường Hạo không dịch chuyển, ngẩng gương mặt lạnh như băng lên, nói: “Các cậu nếu muốn theo giúp tớ uống rượu, vậy thì uống ở chỗ này luôn đi! Nếu không, các cậu đi cả đi! Đừng làm phiền tớ!”

“Này ...làm sao có thể hả? Bọn tớ đều không có mang lão bà theo, chỉ mình cậu là có lão bà đi cùng! Không phải là rất thiết thòi cho bọn tớ hay sao?” Canh Duy Á bắt đầu hét lớn. Suy nghĩ của hắn ta vĩnh viễn khác người.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 260

Edit: Meimoko

Beta: Kunnie

“Oa, ở nhà của cậu uống rượu mới có cảm giác thú vị chứ! Rất là yên tĩnh, chẳng có người nào quấy rầy!” Canh Duy Á uống xong cốc bia mới rót ra, vỗ vỗ bả vai Đường Hạo nói.

Đường Hạo đem cả cốc bia uống sạch, cười khổ nói: “Đúng vậy, lão bà của tớ sẽ không ra ca cảm gì! Ủ! Lão bà của tớ thật biết điều, hai cậu nói có phải không?” Sau đó hắn lại mở một lon bia, đưa lên uống.

“Ha ha, làm sao cậu biết cô ấy rất biết điều? Cô ấy hiện chưa nói gì vì chúng ta chưa làm gì quấy rầy cô ấy nghỉ ngơi. Hạo, chúng ta đi, đỡ phải khiến cho Tiểu Ngưng tức giận!” Đông Tri tiếp lời, cầm lấy bả vai Đường Hạo khuyên đi về. Hắn cũng có suy nghĩ giống như Canh Duy Á. Ở địa điểm này mà uống thì thật không hứng thú. Hắn không thích không khí u ám ở đây.

“Không, Tiểu Ngưng của tớ sợ cô đơn! Dương Dương cũng biết mẹ nó sợ cô đơn! Ha ha, tớ cũng không bằng con của tớ! Ha ha, tớ không thông minh bằng con của mình... Miệng nói mình thích là Tiểu Ngưng, yêu là Tiểu Ngưng. Nhưng tớ lại chính là người thương tổn cô ấy nhiều nhất! Tớ hôn dẫm, là tớ hại cô ấy, còn hại chết một đứa con của bọn tớ...” Uống đến có vài phần men say, Đường Hạo quay mặt qua chỗ khác, theo ánh trăng nhìn xem ảnh chụp trên bia mộ. “Ngưng, em chờ xem! Chờ đợi, từ nay về sau anh nhất định sẽ từ từ đền bù tổn thất cho mẹ con em! Chúng ta... Dương Dương đã không có mẹ, anh thật sự không nỡ để con đau lòng! Đợi cho nó lớn lên, trở thành một người đàn ông mạnh mẽ thì anh nhất định sẽ đến với mẹ con em! Nhất định!”

“Không nên ăn nói lung tung! Hạo, cha mẹ cậu nghe thấy những lời này nhất định sẽ phát điên!” Một người đã ra đi, người sống ở lại đương nhiên phải sống cho thật tốt. “Hơn nữa, Tiểu Ngưng nhất định sẽ không thích nghe cậu nói như vậy! Nhanh lên đi, lát nữa chỗ này sẽ đóng cửa, có người kiểm tra!”

“Đóng cửa? ... Tốt lắm, chẳng lẽ cậu sợ?” Đường Hạo không để ý đến lời nói của bạn. Hắn muốn sống ở chỗ này.

“Cậu nghe không hiểu tớ nói sao? Lát nữa sẽ có người kiểm tra. Người ta sẽ đuổi chúng ta đi!” Đông Tri đoạt lấy cốc bia trong tay Đường Hạo, lớn tiếng nói, hi vọng hắn có thể nghe ra được từng chữ trong câu.

Đường Hạo khoát cánh tay lên, lưng la lung lay đi lấy lại bia của mình: “Đưa cho tớ... cho tớ....”

Canh Duy Á từ trước tới giờ vốn ồn ào, đi theo hát đệm nói: “Tri, Hạo muốn uống, cậu cứ đưa cho cậu ta đi! Không uống rượu trong lòng của cậu ta sẽ rất khổ sở! Cứ để hắn uống nhiều, hắn sẽ không khổ sở nữa cũng nên!”

“Cậu câm miệng đi!” Đông Tri trừng mắt nhìn Canh Duy Á, muốn hắn ta ngậm miệng lại. Hắn bây giờ thật sự là bất đắc dĩ, gọi Duy Á theo không những không giúp khuyên bảo Hạo mà còn khiến kết quả còn tệ hơn, điên khùng theo Đường Hạo. Hiện tại, hắn muốn xử lý một lúc hai con ma men này.

Đường Hạo lại lớn tiếng nói: “Cho tớ! Đưa cốc đây cho tớ!”

Gần vào đông, tiết trời ban đêm rất rét lạnh. Lúc mọi người nói chuyện, trong miệng cũng phải luôn hà hơi.

“Rượu bia, chúng ta có thể đổi chỗ khác để uống! Hạo, tớ muốn tìm buồng vệ sinh, ở đây.....!” Đồng Trì thử cùng hắn nói chuyện khác, hy vọng hắn hiểu mà suy nghĩ lại.

“Làm sao cậu lại phiền toái như vậy? Sao tớ không muốn đến nhà vệ sinh? Có phải là thận của cậu hỏng rồi không? Có muốn tớ mời bác sĩ cho cậu không?” Canh Duy Á đột nhiên ngắt lời nói ra.

Đồng Trì đuổi chân dài ra, dùng sức đá Canh Duy Á một cước. Nếu như không phải giết người cần đền mạng thì hắn bây giờ thật muốn một cước đạp tên này chết, sau đó cho hắn ta an nghỉ luôn ở trong đây. Như vậy hắn ta mỗi ngày đều có thể thoải mái uống bia ược rồi!

“Aizza.....cậu tại sao lại đạp tôi hả?” Canh Duy Á nhăn mày đau đớn nói, không hiểu đầu của tai nheo gì.

“Cút ngay, tên ngu ngốc này!” Đồng Trì thuận tiện, lại tiến lên đạp thêm một cước.

“Hạo, đi, cứ ở đây mà uống hết như vậy thì Tiểu Ngưng nhất định sẽ tức giận! Cô ấy sẽ trách cậu làm loạn ở chỗ này! Cậu nhìn Canh Duy Á một chút xem có đáng ghét không? Cậu ta làm bẩn cả chỗ này rồi!”

Đường Hạo đẩy Đồng Trì ra, trong lúc này vẫn chơi xấu không muốn đi: “Cô ấy tức giận? Rất tốt... Nếu như có thể khiến cô ấy giận, tớ sẽ một mực ôm lấy cô ấy, không cho cô ấy bỏ đi!”

“Đúng rồi, khiến cô tức giận mà hiện ra cũng tốt! Tiểu Ngưng ôn nhu đáng yêu như vậy, hi hi, tớ cũng không sợ!”

Giờ này khắc này, Canh Duy Á thật sự đã làm cho Đồng Trì nổi giận hằn lên: “Ngu ngốc! Chưa khiến Tiểu Ngưng giận được thì đã làm nhà người ta phát cáu lên rồi kia kìa! Bây giờ thì phải làm như thế nào hả?”

Đồng Trì vừa nói xong, Canh Duy Á đang ngồi trên thềm đá sợ đến mức suýt tè ra quần, chạy đến bên người Đồng Trì: “Này, sẽ không phải đâu! Cậu đừng hù làm tớ sợ!” Ngoại trừ vợ của hắn ra, thì còn cái thứ ‘không rõ ràng’ cũng khiến cho hắn sợ.

“Thế giới to lớn, vô kì bất hữu, ai biết có hay không! Ai biết có hay không chuyện kỳ quái sẽ phát sinh trên người của nhị thiếu gia của nhà họ Canh!” Đồng Trì trợn mắt to, dùng tiếng nói âm trầm nói ra càng làm cho không khí lúc này thêm phần quỷ dị.

Trước còn có chút mơ hồ nhưng bây giờ trong nháy mắt Canh Duy Á đã hiểu ra, cùng Đồng Trì ra sức kéo Đường Hạo đang uống say: “Đường Hạo, nhanh về thôi!”

Đường Hạo dùng sức tránh khỏi hai người bạ, bực bội hô to: “Không cần phải kéo tôi! Tôi không đi, các cậu đi đi! Đừng có xen vào chuyện của tôi!”

“Nhưng Tiểu Ngưng của cậu có lẽ đang ở nhà đợi cậu về! Cậu ở nơi này, cô ấy không tìm được cậu sẽ rất sốt ruột, lại đau lòng!” Lần này Canh Duy Á rất thông minh nói.

Đường Hạo quả nhiên nhìn hắn ta với vẻ mặt khao khát nhìn, bắt lấy cánh tay của hắn hỏi: “Thật không? Cô sẽ ở trong nhà chờ tớ sao?”

“Cậu về thăm nhà một chút sẽ biết ? Cậu ở nơi này đợi cô ấy lâu như vậy, đều không có thấy, chẳng lẽ người không định đi nơi khác tìm hay sao?” Trời ạ! Sao càng nói càng dọa người? Khuya hôm nay chắc ngay cả buồng vệ sinh cũng không dám mở ra để đi nữa!

“Đúng vậy đấy, Hạo! Nếu không về nhà, ngày mai trời sáng rồi, đến lúc đó cậu sẽ không gặp được Tiểu Ngưng của cậu nữa đâu!” Rèn sắt phải rèn ngay khi còn nóng, Đồng Trì nói luôn.

“Tốt lắm! Các cậu nhanh lên đưa tớ về nhà. Khó trách, tớ luôn đợi không được cô ấy! Các cậu nói đúng, cô ấy nhất định là trong nhà chờ tớ về, không có ở nơi này đâu!” Đường Hạo được hai người bạn dìu lấy đi ra nghĩa trang yên tĩnh.

Nhìn người tê liệt ngã xuống ghế sau, Canh Duy Á ngồi ở vị trí kế bên tài xế, khó hiểu hỏi: “Cậu ta cũng không có uống quá nhiều, như thế nào say thành cái bộ dáng này? Tỉu lượng của Hạo không phải rất tốt sao? Tớ đây không thể nào tin được mới chỉ uống như vậy mà cậu ta đã gục rồi!”

“Cậu ta mỗi ngày đều uống nhiều, trong máu đều là cồn rượu rồi. Đương nhiên uống một ít cũng sẽ say”! Sau khi nói xong, Đồng Trì lại trêu chọc bổ sung thêm một câu: “Hơn nữa, loại người vô tâm vô phế như cậu bình thường uống rượu cũng sẽ không say nhì!”

“Tớ đâu có vô tâm vô phế! Thân thể của người ta đầy đủ các cơ quan đấy, biết không?” Canh Duy Á tức giận hô lớn.”A, đúng rồi! Cái xe này của cậu bây giờ đã là của tớ rồi! Chọn lúc mà chuyển giao đi!”

Nhìn con mình được người ta đưa về, vợ chồng Đường thị khổ sở canh giữ ở bên cạnh hắn. Hàn Tú vừa lau gò má trên mặt cho con, vừa rơi lệ nói: “Hạo Hạo, con đừng hù dọa mẹ như vậy! Con mau tỉnh lại, bằng không ba mẹ phải làm sao bây giờ?”

Chương 261

Edit: Meimoko

Beta: Kunnie

‘Pằng’ , một tiếng súng vang lên, lập tức máu phun ra từ trên mặt cô gái.

.....

“*Không !*” cô gái trên giường quát to một tiếng, toàn thân ẩm ướt, mồ hôi nhỏ giọt ngổn ngáo. Cô kịch liệt thở hổn hển. Bộ đồ ngủ tơi tưa trên người theo đó mà rung lên. Cô gái ôm đầu hồi tưởng lại giấc mơ. Những cảnh trong mơ diễn ra quá mức chân thật, lòng của cô theo đó mà đau đớn.

Cho đến khi hơi thở đều đều, cô mới duỗi cánh tay ra lấy một ly nước. Uống xong, cô nằm trở lại giường lớn, đưa tay lên trán suy nghĩ.

Nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, cô không có ý định ngủ tiếp. Người đàn ông kia là ai? Vì sao bản thân cô cảm thấy hắn rất quen thuộc? Cô nhất định quen biết người này, bằng không hắn không thể thường xuyên xuất hiện trong những giấc mơ của cô.

Hơn nữa mỗi lần nghĩ đến hắn hoặc là mơ tới hắn, lòng của cô đều siết chặt đau đớn, đầu cũng đau đớn theo. Giống như có thể nhớ tới cái gì, nhưng lại không thể nhớ nổi.

Cô cũng luôn mơ thấy một bãi cỏ lục sắc. Cô ngồi ở trên, vui vẻ mỉm cười.

Cảm giác quen thuộc mãnh liệt lại một lần nữa xâm chiếm các giác quan của cô. Đầu cô lại nổi lên một hồi đau đớn kịch liệt. Cô gái trẻ dùng sức ôm lấy đầu của mình, nhắm mắt thét lên: “*Vì sao? Vì sao tôi thậm chí còn không muốn đứng dậy ?*”

Đau đớn giằng co một phút đồng hồ, sau đó cô chậm rãi cuộn mình lại.

Cô bây giờ chỉ biết là ba tháng trước cô đi máy bay xảy ra hoả hoạn. Máy bay nổ tung, cô may mắn giữ được mạng sống, nhưng mà khi tỉnh dậy cái gì cũng không nhớ nổi. Mà ngay cả tên của mình, cô cũng không biết.

Về sau cha mẹ nói cho cô biết, cô tên là Bạch Phương Úc. ‘Bạch Phương Úc’ – cái tên này rất lạ lẫm. Cô không có chút cảm giác nào với cái tên mới của mình. Không có cảm giác thì không thể là tên mình được. Ngay cả đối với những nơi mà chính mình từng sống theo lời kể của cha mẹ, cô cũng không có cảm giác gì quen thuộc.

Ở đây khiến cho cô cảm thấy thật sự không được tự nhiên. Đối với sự quan tâm chăm sóc của cha mẹ, cô cũng cảm thấy rất không an tâm, rất khách khí!

“*Haizza.....*” Cô thở ra một hơi thật dài, trấn an tự nói: “*Có lẽ là tự mình nghĩ quá nhiều! Có lẽ cũng là bởi vì mất trí nhớ cho nên đối với cái gì cũng không an tâm. Họ làm sao có thể không phải là người nhà của mình? Bọn họ quan tâm mình như vậy cơ mà!*” Sau khi nói xong, cô tự nọ nộ cười thật tươi, lại lần nữa nhắm mắt lại.

Cốc ...cốc... cốc

Vài tiếng tiếng gõ cửa vang lên, người ngủ say chậm rãi mở mắt: “*Ừm.*”

“*Phương Úc, con dậy chưa? Xuống ăn điểm tâm đi nhé!*” Ngoài cửa vang lên một giọng nói nhẹ nhàng. Nghe giọng nói thôi cũng biết là đó một người đàn bà rất hiền.

Bạch Phương Úc nhanh chóng ngồi dậy, đối với người ngoài cửa đáp lại: “*Con sẽ xuống dùng bữa sáng ngay!*”

“*Mẹ có thể vào không? Phương Úc!*”

Người vừa mới tỉnh dậy nghĩ một lát mới nói: “*Dạ, mẹ vào đi ạ!*”

Lập tức, tay cầm cửa bị vặn mở. Một người đàn bà mặt bộ lễ phục kiểu Tây màu đỏ cao quý bước vào, trên mặt mỉm cười hiền lành đi đến: “*Tối hôm*

qua ngủ thế nào? Nhìn mắt của con thâm quầng thế kia khiến mẹ thật đau lòng!”

Bạch phu nhân khẽ vuốt gò má tiều tụy của con gái, đau lòng nói.

Bạch Phuong Úc ngừng thở nhìn người đàn bà cao quý trước mặt. Không! Chắc hẳn đây là mẹ của mình. Nhưng, mỗi lần nhìn mẹ, vì sao lại có cảm giác yêu thương? Không có giống như mẹ với con. Người đàn bà cao quý trước mặt này không giống như mẹ của mình. Mẹ, hẳn là tóc thoảng bạc, trên gương mặt có nhiều nếp nhăn dài ra....

Nhưng người mẹ trước mắt này lại rất trẻ, rất cao quý, hơn nữa trên người bà còn thoang thoảng có mùi hoa lài, càng thêm tô điểm cho sự ưu nhã vốn có. Phuong Úc lui lại, né tránh sự đụng chạm của mẹ: “*Mẹ, con đem qua lại nằm mơ!*”

“*A? Mơ thấy cái gì?*” Bạch phu nhân thoảng chau mày, thấp giọng dò hỏi.

Bạch Phuong Úc hồi tưởng đến cảnh tượng trong mơ, chậm rãi nói: “*Con mơ thấy một người đàn ông. Anh ta giống như vì con ngăn cản một phát súng. Nhưng.... giống như cũng không phải, nhưng là.... máu tươi trên người anh ta thấm đầy mặt con!*”

“*Tại sao lại có máu tanh trên mặt? Có phải là cảnh tượng đang bay trên máy bay không? Mẹ nghĩ lúc đó rất hỗn loạn, phải không?*” Bạch phu nhân vuốt vuốt tóc ngắn của con gái. Lúc trước vì chữa trị vết thương trên đầu cho nên mới cắt tóc cô đi.

Bạch Phuong Úc nhắm mắt lại, sau đó lắc đầu chối bỏ nói: “*Không phải trên máy bay! Hình như là ở trong một căn phòng, bên trong rất tối....Hình như là vào buổi tối.*”

“*Tại sao có thể có giấc mơ kỳ quái như thế? Mẹ cảm thấy hẳn không phải là chuyện tình con đã trải qua. Bởi vì lúc trước đều không có nghe con nói đến chuyện gì như vậy! Có thể chỉ là ở trong một bộ phim nào đó mà con từng xem qua hay không? Có nhiều chuyện giống như đã thấy ở trong phim!*” Bạch mẫu phân tích.

“*Con không biết. Mẹ, con lúc trước có tiếp xúc với người đàn ông nào khoảng ba mươi tuổi hay không, rất đẹp trai và còn cao to nữa?*”

Lúc hỏi thăm, sắc mặt của cô nhện không được mà hồng lên. Đơn giản nói đến một người đàn ông đẹp trai có khí suất là mặt đã hồng lên, có phải mình rất háo sắc hay không?

Có thể là do người đàn ông trong mơ rất tuấn tú, một chút khuyết điểm cũng không có.

“*Đàn ông Anh quốc sao?*”

“*A, không! Người phương Đông!*” Tóc hắc đen, hẳn là người phương Đông.

“*Người phương Đông? Thì chắc là Johnny. Cậu ta là người Đài Loan, hơn nữa rất tuấn tú, một mực kiên trì theo đuổi con!*” Bạch phu nhân mỉm cười nói.

“*Không, không phải hẳn!*” Nàng dùng sức lắc đầu. Vì nhớ không nổi người trong mơ, trên gương mặt gầy gò lại tràn đầy thống khổ.

“*Được rồi, nghĩ không ra cũng đừng có nghĩ nữa! Chúng ta đi ăn điểm tâm! Cha con đã xuống dùng trước rồi, nhanh lên!*”

Bạch Phuong Úc tạm thời thoát ra từ trong suy nghĩ của chính mình, gật đầu. “*Mẹ, mẹ chờ con một chút! Con lập tức xuống dưới ngay!*” Nói xong, cô nhảy xuống giường, đi làm vệ sinh cá nhân.

“*Con gái bảo bối của ba, hôm nay khí sắc thoạt nhìn rất tốt!*” Bạch Thu Thực buông tờ báo xuống, nhìn con gái.

“*Đúng vậy, con gái của chúng ta càng ngày càng đẹp!*” Bạch phu nhân cười nhạt hưởng ứng lời của chồng, sau đó ngồi vào vị trí ở giữa.

“*Cha , mẹ, con muốn. Con không phải cũng nên bắt đầu làm việc rồi hay sao à?*” Hiện tại thân thể của cô đã không có gì trở ngại, cũng không thể một ngày cứ ở nhà suốt. Hơn nữa tiếp xúc với một ít công việc lúc trước, chắc sẽ giúp cho việc phục hồi trí nhớ.

Keng ...keng...

Chiếc thìa bằng bạc rơi xuống trên mặt đất, phát ra vài tiếng thanh thúy.

“*A, thực xin lỗi, mẹ không có cầm chắc thìa.*” Bạch phu nhân thật có lỗi mỉm cười, sau đó nhận một cái thìa khác do người hầu đưa tới. Ánh mắt không được tự nhiên nhìn Bạch Thu Thực.

“*Cha , có thể chứ? Có phải là nên để cho con đến làm trong công ty?*” Johnny có nói qua nghiệp vụ của cô trong công ty rất mạnh. Chắc hẳn là một người phụ nữ rất tài giỏi!

Bạch Thu Thực nhìn con gái, sau đó gật đầu.”*Cũng tốt! Nhưng Phuong Úc này, hiện tại con còn chưa khôi phục trí nhớ, có một số việc ngàn vạn đừng để ý đến! Đừng quan tâm đến chuyện vụn vặt! Trong công việc có gì không thuận lợi cũng đừng quá nôn nóng hấp tấp!*”

“*Dạ, con hiểu!*” Công ty? Cô cũng hiểu được thực sự rất lạ lẫm. Cô thậm chí một chút ấn tượng cũng đều không có !

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 262

Edit: Meimoko

Aisha là công ty giải trí và đào tạo nghệ sĩ nổi tiếng hiện nay. Suốt mấy năm qua công ty này đã mạnh mẽ tấn công mạnh mẽ vào tất cả các thị trường các nước châu Á, chiếm thị phần lớn trong lĩnh vực quảng cáo. Dưới cờ của công ty này có rất nhiều nghệ sĩ, người mẫu mang tầm quốc tế. Vì vậy, nhiều công ty muốn có một ngôi sao làm gương mặt đại diện thì đều nghĩ đến Aisha trước tiên.

Mà tổng tài của Aisha lại là người mang trong mình dòng máu phương Đông tinh khiết, sớm đã quyết định mở rộng công ty về Đài Loan.

Sắc mặt trắng bệch, Bạch Phương Úc rút cục nhìn xuống cảm giác sợ hãi kinh khủng để đi ra sân bay. Hai chân vừa bước vào trong phòng khách sạn, cô mới thoải mái mà thở một hơi thật dài.

Người đàn ông đi theo bên cạnh cô lấy quần áo từ trong va ly xếp vào tủ, sau đó động tác cực kỳ tự nhiên vuốt ve khuôn mặt của Bạch Phương Úc: “*Ha ha, bây giờ vẫn còn sợ sao?*”

Bạch Phương Úc né tránh sự đụng chạm của hắn ta. Cô cũng không thích hắn có những cử chỉ đụng chạm thân mật như vậy: “*Không sao! Hiện tại đã khá lên rồi!*”

“*Ừ! Vừa rồi lúc ở trên máy bay, nhìn em sợ hãi muốn chết thật khiến anh lo lắng không biết liệu em có chịu đựng nổi đến khi hạ cánh không nữa!*” Johny giữ lấy Bạch Phương Úc. Lần này hắn cùng cô đến Đài Loan là để mở rộng nghiệp vụ trong công ty Aisha.

Johny là người Đài Loan sinh cùng năm với Bạch Phương Úc. Chiều cao tiêu chuẩn 1m80, bề ngoài anh tuấn trường thành, cộng thêm thân phận phó tổng giám đốc của Aisha cũng đủ để hắn trở thành đối tượng kết hôn lý tưởng trong mắt bao nhiêu cô gái. Dĩ nhiên, cũng có nhiều cô gái điên cuồng muốn hiến thân cho hắn.

Đồng thời, hắn cũng có công ty đầu tư riêng của mình, nhưng nguyên nhân bởi vì Bạch Phương Úc nên hắn không hề có ý định rời khỏi Aisha.

“*Dù sợ máy bay đến mấy thì vẫn phải đi thôi! Nếu không thì cũng phải đi bằng du thuyền!*” Máy bay với du thuyền cũng như nhau cả, đi máy bay vẫn an toàn hơn. Vấn đề là ở tâm lý, chính cô phải tự biết vượt qua.

“*Thời gian đâu có cho phép mà mà nói! Bất quá, du thuyền cũng không phải là không hay! Đi du thuyền ban đêm rất lãng mạn!*” Đầu hắn dựa sát vào đầu cô, thân mật như một đôi tình nhân. Chỉ là, từ khi Bạch Phương Úc xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tính tình của cô đột nhiên thay đổi hoàn toàn. Cho nên, đã lâu rồi bọn họ không có thân mật ở chung một chỗ. Hắn muốn nhân đợt công tác lần này, cải thiện tình trạng giữa hai người.

Mặc một bộ đồ công sở, Bạch Phương Úc lui về phía sau vài bước, gò má nghiêm lại, chuyển đề tài nói: “*Em nghĩ chúng ta bây giờ vẫn nên nghỉ ngơi trước. Chênh lệch giờ giấc khiến em vẫn còn khó chịu, mà ngày mai chúng ta lại còn phải đến công ty nữa! Công việc vẫn là quan trọng nhất!*”

“*....Được!*” Johny xoay người lại, neho mặt nhìn Bạch Phương Úc một hồi lâu. Sau đó, khoe môi hắn gọi lên, vươn tay ôm Bạch Phương Úc vào ngực.

Bạch Phương Úc thất kinh, đẩy hắn ra: “Johny, anh làm cái gì vậy? Anh không thể ôm em....!”

“*Phương úc, em làm sao vậy? Em quên mình rất thích anh đụng chạm như thế hay sao?*” Môi mòng của hắn dán lên môi cô, bất quá bởi vì cô tránh né, môi của hắn cũng không có áp lên môi đỏ mọng của cô, mà dán lên gò má.

“*Anh buông em ra! Em không nhớ muốn anh chạm vào!*” Bạch Phương Úc nói bằng giọng chán ghét, trên khuôn mặt cũng lộ ra vẻ rất tức giận.

Nhưng Johny lại không nhận ra điều này, chỉ là thầm nghĩ muốn câu dẫn ra nhiệt tình trên người cô. Bạch Phương Úc là người phụ nữ có nhục dục rất mạnh mẽ. Chỉ cần thoáng đụng một cái là cô đã xui xẻo, “*Phương Úc! Để anh giúp em nhớ lại những sóng tình trước kia của chúng ta nhé! Em rất định sẽ rất thích!*”

Tay hắn bắt đầu lục lọi trên người cô, đôi khắt cời ra những nút thắt trên ngực áo của cô, “*Phương Úc, chúng ta đã lâu rồi không có được ở chung một chỗ! Hiện tại bắt đầu với tư thế mà em thích nhất nhé! Anh sẽ tận tình phối hợp khiến em mãn nguyện!*”

Johny theo tiết tấu mà cuốn lấy người của cô, đem cô đè chặt lên vách tường, chuẩn bị từ phía sau giữ chặt lấy cô. Phương Úc rất thích loại tư thế này. Mỗi lần đều hưng phấn đến toàn thân run rẩy. Ừ! Chỉ cần hắn tiến vào thân thể của cô là cô lập tức mềm ra như nước, đón hòa với hắn.

Một loại cảm giác chán ghét trước nay chưa từng có lan tràn khắp thân thể cô. Không! Cô chán ghét người này đụng chạm vào mình này. Không đúng! Người trong mộng đụng vào cô không hề khiến cô có cảm giác này.

Người kia tuy luôn bá đạo, nhưng tựa hồ làm cho cô rất hưng phấn. Có mấy lần đều ở trạng thái khát vọng bùng tình tốt độ. Sau đó một khoảng thời gian thất lạc, cô thật sự hy vọng được chìm sâu trong giấc mộng đó, cứ như vậy mà tiếp tục.

Nhưng đối mặt với Johny này, cô chỉ cảm thấy khó chịu, giống như một loại vũ nhục. Bạch Phuong Úc đột nhiên xoay người lại, giơ cao cánh tay lên.

Bốp.

Một tiếng bập tai trong trẻo vang lên trong không khí.

“Phuong Úc, em bị sao vậy?” Hấn xoa xoa gò má bị tát đau, có chút tức giận nói tiếp: “Chúng ta là người yêu của nhau! Chúng ta cũng đã hoan ái rất nhiều lần rồi! Em tại sao lại đánh anh? Em phải tiếp nhận ánh mới đúng!”

Bạch Phuong Úc nhìn hấn. Cô đuối lý và có chút đau lòng, sắc mặt trở nên hồng hơn. Đúng vậy! Bọn họ là nam nữ yêu nhau, làm chuyện này đương nhiên là hợp tình hợp lý: “Thật xin lỗi, Johny! Xin hãy cho em một chút thời gian được không? Em ...em bây giờ không thể tiếp nhận chuyện này! Anh có thể chờ cho đến khi em ổn định tâm lý hơn được không?”

Bởi vì tức giận mà hô hấp của hấn trở nên dồn dập, hai tay đặt bên hông, bắt đầu đi hướng khác. Trên gò má trắng kia dần hiện lên dấu năm ngón tay đỏ ửng: “Em có biết anh đã nhường nhịn em mấy tháng rồi không? Phuong Úc, anh không phải là kẻ không có tình dục thì không sống nổi, nhưng tình trạng bây giờ của em thật khiến anh không yên lòng! Anh có cảm giác em không hề thích anh...”

Hấn bối rối nhìn vào mắt cô, muốn chứng thực điều mà hấn đang nghĩ.

“Đây chính là di chứng mất trí nhớ. Chuyện tương lai em không có cách nào dám chắc được. Nhưng em có thể cam đoan với anh, hiện tại... em sẽ từ từ tiếp nhận anh.....” Bạch Phuong Úc thoáng lắc đầu. Cô đang đau đầu. Vấn đề này thật phức tạp.

“Anh vẫn là bạn trai của em sao?” Johny khàn khàn hỏi.

“Đương nhiên, chỉ là em không muốn quan hệ giữa chúng ta tiến thêm một bước nữa thôi, có được không?” Bạch Phuong Úc gật đầu nói.

“K...”

“Được rồi! Bây giờ em muốn nghỉ ngơi!” Vừa nói chuyện, cô vừa nhìn ra cửa, ý bảo hấn rời đi.

Johny nhìn cô một cách bất đắc dĩ, sau đó mới cầm lấy va li trở về phòng của hấn.

Sau khi hấn rời đi, Bạch Phuong Úc mới cảm thấy mình như quả bóng được xì hết hơi, ngã phịch xuống giường. Vì sao? Johny là một chàng trai tốt, cô cũng đã nhìn thấy những bức ảnh chụp thân mật giữa hai người, thậm chí có cả ảnh hoan ái cùng một chỗ...Đúng...đều là xích lô, ảnh chụp cả hai người cùng triển miên trên giường.

Nhưng chính là, cô hiện tại không thể nhẫn nhịn, chịu đựng việc hấn hôn môi, càng không thể chịu nổi khi nếu hấn đụng chạm.

“Haizza.... Không nghĩ nữa! Ngày mai còn có việc phải làm. Bây giờ đi sửa lại tài liệu trước đã!” Sau khi nói xong, cô mở va li hành lý ra, lấy một bộ đồ ngủ sạch sẽ.

Tắm rửa xong xuôi, cô lại vui đầu vào trong công việc. Thông qua nửa năm cố gắng vừa rồi, cô đã một lần nữa biết đến ngành công nghiệp giải trí này. Ty mọi thứ đều cần Johny hỗ trợ, nhưng cô cũng thích hạng mục đầu tư lần này.

Mà lần này, công ty cô tiến vào thị trường Đài Loan, đối tác chiến lược chính là tập đoàn xuyên quốc gia Đường Thị.

Đúng vậy! Hạng mục đầu tư lần này rất quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 263

Tuy mặc một bộ đồ công sở màu đỏ sang trọng cá tính, mái tóc cắt ngắn trẻ trung năng động và cực kỳ xinh đẹp, thoạt nhìn ai cũng đoán cô là người giỏi giang thành đạt, nhưng chỉ có chính cô mới biết rõ nhất, đó chỉ là vẻ bề ngoài, còn thực chất thì bản thân cô không giỏi được như vậy.

Nhưng trải qua nhiều lần tập luyện, cô cũng bởi vì thể diện của chính mình mà cũng đã biết khi đối diện với đối tác làm ăn cần biểu lộ bộ mặt như thế nào.

Trên mặt cô thoáng nở nụ cười, nói ra một con số cao gấp mấy lần.

Đối phương nghe thấy con số thoát ra từ miệng cô thì rõ ràng biểu lộ không thể chấp nhận được: “ Kỳ thật, có rất nhiều công ty đầu tư cũng muốn hợp tác với tập đoàn Đường Thị, tiểu thư ra giá này có phải là đã quá cao rồi không?”

“ Giám đốc Chu chắc hiểu được câu tiền nào của nấy. Công ty của chúng tôi khi ra giá bao giờ cũng tính toán dựa trên mức lợi tức dịch vụ mà các vị sẽ thu được. So sánh về hiệu quả thị trường và lợi ích thì mức giá này không phải là cao, đúng không? Anh chắc cũng biết lợi ích mà một ngôi sao trong Aisha hằng năm mang lại là không thể nào mà xác định được. tôi nói đúng chứ?” Những nghệ sĩ của Aisha ngoài việc trở thành hình ảnh đại diện, họ còn giúp cho công ty mở rộng thêm nhiều mối quan hệ.

Một chút ít kiến thức này, cô đương nhiên là phải hiểu rõ.

“ Chuyện này..... Nhưng, làm sao cô có thể đảm bảo những nghệ sĩ đó sẽ giúp chúng tôi mở rộng thị trường được! Tiểu thư lấy gì để bảo đảm sau khi chúng tôi bỏ ra cái giá này, mời họ về làm người đại diện thì có thể khiến lợi ích tăng cao nhất đây? ”Giám đốc Chu đẩy gọng kính trên sống mũi lên. Đối phương đã đưa ra giá cao hơn so với dự tính của công ty rất nhiều. Việc này hẳn không thể nào tự mình làm chủ.

“ Ha ha, chúng tôi có đem đến đây bản kế hoạch chi tiết. Hơn nữa, chỉ bằng thương hiệu Aisha thôi cũng đủ để bảo đảm rồi! Không phải chúng tôi làm việc đều chỉ nói xuống đến thành tích tương lai! Tôi tin chắc Đường Thị của các anh ngoài Aisha ra thì không tìm được công ty nào phù hợp hơn, có phải không?!” Bạch Phương Úc bình tĩnh nói. Nhưng trong lòng cô lại hoàn toàn không được như vậy. Trái tim căng thẳng đang đập thình thịch.

“ Việc này.... Công ty chúng tôi cần xem xét lại! Nếu hai vị không ngại, hai bên chúng ta nên tìm một dịp khác trao đổi kỹ càng hơn!” Việc này quá lớn, hẳn căn bản không thể nào tự quyết được. Hiện tại, tính tình tổng tài như thế nào ai ai cũng biết, hẳn cũng không dám đi để tránh không làm con rồng điên loạn đó tức giận.

Đây là một nhân viên có kinh nghiệm, làm việc rất cẩn thận.

Bạch Phương Úc nhìn Johnny, nghe theo ý kiến của hắn.

“ Nếu đã như vậy, chúng ta hôm nào đó trao đổi tiếp cũng được!”

Sau khi Johnny nói xong, Bạch Phương Úc cũng đứng dậy. Hai người cùng nhau rời khỏi văn phòng của Chu giám đốc.

Vừa rời khỏi ‘chiến trường’, Bạch Phương Úc đã cong cánh môi lên, nói: “ Chúng ta thất bại rồi?...Phải ..không? Trận đầu tiên đã thất bại thế này, đáng lẽ chúng ta nên đề giá thấp hơn một chút thì có phải đã tốt rồi không?”

“ Ha ha, coi như là thất bại cũng không thể ra giá thấp hơn được. Hừ, những điều này về công ty rồi nói tiếp!” Johnny nhẹ giọng nhắc nhở, sau đó đi về phía thang máy.

Bạch Phương Úc nhíu mày, nói với Johnny: “ Em đi vệ sinh! Anh xuống dưới lái xe trước đi. Em sẽ xuống ngay!”

“ Cũng được! Xuống thì nhớ gọi điện!” Sau khi nói xong, hắn đi vào thang máy.

Cô xoay người tìm xem phòng vệ sinh ở chỗ nào. Cô luôn luôn không nín nhịn được nước tiểu, nhất định phải tìm được phòng vệ sinh. Dưới sự chỉ dẫn của nhân viên ở đây, Bạch Phương Úc vội vàng chạy tới phòng vệ sinh.

Quá mức gấp gáp, cô không chú ý đến người đối diện. Cho đến khi đụng phải đối phương, mọi thứ đồ cầm theo đã tung tóe, tán lạn trên mặt đất.

Cúi đầu đi đường, Đường Hạo không ngờ sẽ đụng phải một tên quý không sợ chết. Hắn nổi giận lôi đình, túm lấy người va phải mình: “ Không được phép đi! Cô là người ở bộ phận nào..... ”

Nhưng khi nhìn thấy gò má của cô gái đang tím chặt trong tay, mắt hắn tròn trừng, quên cả hô hấp.

Gò má tím tía, cái trán bóng loáng, hai má to mà sáng ngời, mũi hơi héch lên. Đôi môi không dày cũng không quá ướt át nhưng đó lại là cặp môi đỏ mọng khiến hắn sung sướng nhất

Hết thấy đều rất giống, vừa chạm vào là thấy giống nhau. Là Tiểu Ngưng.....Tiểu Ngưng của hắn.

Bạch Phương Úc mót đến mức không chịu đựng nổi, giãy mạnh ra khỏi tay người đang giữ lấy mình, ngữ điệu không được tốt cho lắm: “ Thực xin lỗi! Được chưa? Xin anh mau bỏ tay tôi ra! Tôi phải vào nhà vệ sinh ngay bây giờ. ”

Giọng nói khàn khàn...

Ngay cả giọng nói cũng giống đến như vậy sao?

Đường Hạo chăm chú nhìn vào người phụ nữ trước mặt, vành mắt của hắn hồng lên.

“ Ngưng!... Ngưng của anh!...! Em rốt cuộc cũng đã trở về với anh rồi! Em đã nghe thấy anh gọi tên em cả ngàn lần, đúng không? Em biết anh nhớ em vô cùng không?”

Hắn đắm chìm trong xúc động, ôm chặt lấy Tiểu Ngưng của hắn. Một khe hở giữa hai người cũng không có.

“ Này... Anh trước hết buông tôi ra đã! ...Tôi phải đi vào nhà vệ sinh ngay bây giờ.... Anh nhanh buông tôi ra.... ” Gò má của Bạch Phương Úc đỏ lên, gấp đến độ hai chân cứ loạn xạ đạp liên tục trên mặt đất. *“ Chết tiệt! Anh buông tôi ra!”*

“ Không! Anh sẽ không buông em ra đâu! Anh đã nói rồi, cho dù thế nào cũng không buông em ra nữa! Ngưng, bất kể em là người hay quỷ, anh sẽ đều khóa em lại, không bao giờ để em rời khỏi anh nữa bước.... ” Nhìn thấy cô thật sự rất khó khăn, rất chật vật, hắn hoảng hốt nói: *“ Không được! Em không thể ở dưới ánh mặt trời đúng không? Em đi theo anh! Đi theo anh!”* Linh hồn không thể tiếp xúc với ánh mặt trời là đây sao? Nếu tiếp xúc sẽ biến mất, không bao giờ nhìn thấy nữa.

Vừa nói, Đường Hạo ôm chặt lấy Bạch Phương Úc đi vào thang máy dành riêng cho hắn. Hắn muốn giúp cô ẩn nấp, thoát khỏi ánh sáng mặt trời.

Mất nhìn thấy cửa thang máy tiến gần đến, trong lòng thì muốn đến nhà vệ sinh, nhưng hiện tại nhà vệ sinh đang dần biến mất khỏi tầm mắt của cô. Bạch Phương Úc khóc đến chẳng để ý gì: *“Anh... Các đồ bị bệnh tâm thần này! Anh bắt tôi làm cái gì hả? Mau buông tôi ra!”*

Trên người hắn bốc mùi khốc ngửi đến chết đi được. Đó là mùi rượu, trộn lẫn với một thứ mùi như xác chết bốc lên. Hơn nữa, quần áo của hắn còn rất bẩn. Áo sơ mi đầy nhức vết nhăn nhúm, còn đầy cả tro bụi dính ở trên. Chúng giống như đất hoang thấy đầy rẫy ngoài đường.

Bị hắn ôm chặt đến mức khó thở, cô phải nghe cao đầu lên mới có thể hô hấp được. Độ cao này vừa đủ để cô nhìn thấy được hết mái tóc của hắn.

Tóc dài, lộn xộn. Bởi vì lâu chưa có được chải chuốt, gội rửa nên rối tùm lùm như tổ quạ.

Đáng ghét!

Thật sự rất đáng ghét!

Lần đầu tiên đến tập đoàn lớn mà gặp phải loại người này. Hắn chẳng lẽ là người thu mua giấy lộn chạy loanh quanh trong công ty này ư?

“ Cái tên đàn ông đáng ghét này! Mau buông tôi ra!”

Cô cố gắng giãy giụa, thoát thân khỏi bàn tay như gọng kìm của hắn, đánh mạnh vào đầu hắn, *“ Hồn đàn, cái tên đáng ghét này!”*

Sự vui sướng gần như đã lấn át hoàn toàn lý trí của Đường Hạo. Hắn chỉ biết dùng sức mạnh mẽ ôm chặt lấy cô, không cho cô đi đâu. Hơn nữa, bị cô đánh, hắn cũng không có một chút tức giận: *“ Ngưng! Anh biết rõ muốn đánh như thế nào thì cứ đánh đi...”*

“ Chết tiệt! Đồ tâm thần! Ai là Ngưng chứ hả? Không phải tôi! Mau buông tôi ra, tôi phải đi tiểu!” Người nhằn nạy đến mức cực điểm cũng phải bất chấp mà phải nói ra cái từ bất nhã ‘đi tiểu’.

“ Có nước tiểu cũng không bỏ qua cho em! Bằng không em sẽ lại biến mất! Anh không thể tìm em, cũng không biết tìm em nơi nào!” Không sai! Cô tát hắn, hắn cảm thấy đau. Điều đó chứng tỏ đây không phải là mộng, mà là sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 264

Đột nhiên, Bạch Phương Úc không giãy dụa nữa, mặt đỏ lên. Mãi đến nửa phút sau, cô mới oán hận nhìn người đàn ông đang ôm chặt lấy mình: *“Đều là do tên điên anh hại tôi! Tôi làm sao mà đi ra ngoài gặp người?! Anh là tên hồn đàn! Đồ hồn đàn!”*

“ Làm sao vậy, Ngưng? Anh sợ nhất là em khóc, sợ nhất là khiến em thương tâm!” Đường Hạo đau lòng, buông một cánh tay ra, đưa lên lau nước mắt trên gò má của cô.

Bạch Phương Úc giờ cao cánh tay lên. Một cái tát giáng xuống gương mặt của hắn.

“ *Đồ thần kinh này! Anh nghe rõ ràng tôi nói đây: tôi không biết anh! Đây là tại anh... Tại anh... khiến cho tôi bị....* ”Nói xong câu sau, Bạch Phương Úc trợn tròn mắt nhìn xuống dưới. Giữa hai chân cô là một vũng nước lưu lại.

Mà quần lót của cô, tính cả tất chân bó sát... tất cả đều dính dính trên đùi, rất khó chịu.

Trời ạ! Cô mà lại...tè ra quần...

Người đàn ông khé vuốt gò má ‘Tiểu Ngưng’ rồi đưa mắt nhìn lại. Trong nháy mắt hiểu được chuyện gì xảy ra, nụ cười trên khuôn mặt hắn càng tươi hơn: “ *Quả nhiên là Ngưng của anh.....* ”Tiểu Ngưng bị hắn làm hại có thói quen rất thất thố. Thật không ngờ, linh hồn của cô không có quên thói quen đó.

“ *Anh... Còn cười được ư? Váy của tôi đều ướt hết cả rồi! Anh muốn tôi ra ngoài gặp người như thế nào đây hả? Hôm nay tôi còn phải về công ty!* ” Bạch Phương Úc hỏn hển hô lên. Nước mắt của cô chảy xuống càng lúc càng nhiều khiến cho đôi mắt của cô càng thêm trong sáng.

“ *Ngưng, em cứ ở lại phòng làm việc của anh là được rồi! Không có việc gì đâu!* ” Linh hồn sẽ không xấu hổ, càng không thể có chuyện váy ẩm ướt. Đây giống như là... ‘người’.

Tĩnh..

Cửa thang máy mở ra.

Đường Hạo bá đạo ôm lấy ‘Tiểu Ngưng’ đẩy ra ngoài thang máy, đi đến phòng làm việc của hắn.

“ *Không! Anh buông tôi ra! Anh như vậy không khác gì kẻ bắt cóc!* ”Bạch Phương Úc dùng hết sức lực bủi sữa của mình bám chặt lấy cánh cửa thang máy, không để hắn kéo đi.

“ *Anh không có bắt cóc em! Anh chỉ muốn em không rời khỏi anh thôi.....!* ”

Đột nhiên, Bạch Phương Úc cảm thấy lòng mình đang tê dại dần. Đối với cái tên ‘Ngưng’ này, cô không hiểu sao lại có cảm giác rất quen thuộc. Cô vô thức chăm chú nhìn người đàn ông ăn mặc lôi thôi đang lôi kéo mình.

Lập tức, cô xóa ngay ý nghĩ trong đầu. Cô không phải là Ngưng của hắn. Cô là Bạch Phương Úc. Cô có cha mẹ. Trong nhà có biết bao nhiêu ảnh của cô. Tất cả đều đã được xác nhận trên chứng minh thư.

“ *Không! Anh thật sự nhận sai người rồi!* ”

“ *Không! Em là Ngưng của anh! Anh không có nhìn lầm! Người phụ nữ của anh, sao anh có thể nhận nhầm được!* ” Đường Hạo kiên định nói. Hắn đã quá quen thuộc với từng điểm trên người cô. Dù lúc trước có người giống cô, nhưng không có giống hệt cô như thế này!

Có một vài nhân viên đi về phía hướng thang máy này. Bạch Phương Úc đang giữ lấy cửa thang máy đột nhiên nghĩ ra điều gì, vội vàng gian nan núp sau lưng người đàn ông lôi thôi.

“ *Không xong, ngàn vạn lần đừng để bọn họ thấy tôi! Thật khó nhìn...* ”

“ *Vậy thì đi theo anh!* ” Đường Hạo bắt lấy cánh tay cô, kéo cô vào phòng làm việc của chính mình.

Bạch Phương Úc giật mình đứng ở trước cửa. Cô nhìn chăm chăm vào căn phòng làm việc xa hoa rộng lớn, rồi chỉ vào Đường Hạo nói: “ *Anh.... Làm sao anh có thể vào chỗ này được? Không được rồi! Nhanh lên, đi theo tôi! Nếu không nhân viên bảo vệ mà trông thấy lại nghi ngờ chúng ta là trộm hay gián điệp kinh tế?* ”

Cô đến đây là để bàn chuyện làm ăn, không có muốn bị dẫn đến cục cảnh sát. Đó là còn chưa nói, váy của cô đang ướt thế này. Nếu bị bắt, sẽ rất mất mặt!- Bạch Phương Úc khẩn trương nghĩ đến.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 265

Nhìn thấy hắn vẫn không có biểu lộ gì gọi là sợ hãi, Bạch Phương Úc lo lắng lôi kéo hắn: “ *Nhanh lên, đi theo tôi! Nếu không thì sẽ bị bắt đó! Anh không đi, tôi đi một mình vậy.... Ư ư ..um.* ”

Câu nói kế tiếp của Bạch Phụng Ước hoàn toàn bị Đường Hạo nuốt vào trong miệng. Cô ghen lời, trợn trối nhìn người đàn ông gần mình trong gang tấc, mà quên cả việc đẩy hắn ra.

Đường Hạo kích động liếm láp chiếc lưỡi dính hương của cô. Đầu lưỡi hắn phách đạo, căn bản không để cho cả hai có cơ hội thở dốc, tiến sâu vào trong khoang miệng có chút rộng mở của cô.

Miệng của cô, hắn rõ ràng đến từng góc ngách, vừa chạm vào là biết. Chiếc lưỡi tìm tòi nghiên cứu sau khi đã biết được đáp án thì khẽ cạy mở hai hàm răng của cô.

Nụ hôn đích thực làm cho hắn không muốn dừng lại. Cuồng loạn muốn cướp đi tất cả ngọt ngào trong miệng cô.

“Ừm....”

Nụ hôn này tại sao lại giống cảm giác trong mơ đến như vậy? Khiến cho toàn thân cô kích động. Những tế bào trong người phảng phất đều đang sôi sục lên.

Chậm rãi hưởng thụ, chìm đắm trong nụ hôn của hắn, cô thậm chí còn kiễng cả chân lên phối hợp cùng với hắn. Hai chiếc lưỡi kịch liệt dây dưa, trao đổi những ngọt ngào ẩn chứa trong miệng.

Cô giống như người tìm lại được thứ thuộc về mình, trong lòng cảm thấy cực kỳ an tâm. Gần một năm, lần đầu tiên cô có cảm giác an tâm đến thế. Loại phương thức hôn môi này khiến cô cảm thấy vô cùng quen thuộc. Cảm giác được ôm chặt này, lực đạo của cánh tay lại càng khiến cô thấy quen thuộc hơn.

Sự phối hợp của cô khiến hành động của hắn càng thêm lớn mật. Một bàn tay vẫn giữ chặt lấy người cô, bàn tay khác bắt đầu di chuyển thăm dò. Động tác càng lúc càng thêm thân mật, càng thêm kích thích.

Khi tay hắn sờ sờ từng điểm trên thân thể của cô, toàn thân cô bị kích tỉnh mà dựa càng sát vào người của hắn. Thân thể mềm mại của cô chỉ trong thoáng chốc đã khơi gợi lên dục vọng ẩn chứa lâu ngày trong người hắn. Hạch tâm cũng bắt đầu nổi lên những luồng phản ứng dục hỏa thiêu đốt.

Đôi môi nóng hổi chậm rãi tiến xuống liếm láp vùng cổ trắng tuyết của cô, hắn phát ra tiếng kích động rồi lầm bầm: “*Ngưng, em rốt cuộc cũng đã trở lại! Em rốt cuộc là đã trở về bên cạnh anh rồi! Anh muốn em! Muốn em!*” Hắn gầm nhẹ, khô khốc nói. Hai tay mạnh mẽ nâng mông cô lên, dùng sức dán lên nơi đang nhô lên của mình.

Chính lúc hắn chuẩn bị đem cô đặt xuống ghế sofa, sắp sửa phóng thích chính mình thì Bạch Phụng Ước đột nhiên dùng một tay đẩy mạnh hắn ra, lui dần về phía sau để phòng hắn: “*Anh định làm gì tôi đây hả? Thật đáng ghét!*”

Bạch Phụng Ước căn bản không thể tin được bản thân mình lại có thể cùng một người đàn ông giống như kẻ lang thang ngoài đường triền miên ôm hôn nhau. Hơn nữa, không thể phủ nhận cô thật sự rất thích thú khi được hắn hôn như thế. Thiếu chút nữa còn khiến cho hắn....cái kia....cái kia....

Người thấy trên người mình dính mùi hôi khó chịu, cô thật sự muốn nổi điên lên.

Bị cô đột nhiên đẩy ra, Đường Hạo tràn đầy thống khổ, nhìn cô: “*Ngưng, anh thật sự rất nhớ em! Đừng cự tuyệt anh mà, có được không?*”

“*Cút ngay! Tôi nói một lần nữa cho anh biết: tôi không phải là Ngưng của anh. Tôi là Bạch Phụng Ước!*” Cô kịch liệt tránh bàn tay hắn đang vờn qua, ghét bỏ nói.

Nghe thấy một cái tên lạ lẫm, Đường Hạo không tin lắc đầu, tựa hồ không tiếp nhận được đã kích cô không phải là Ngưng của hắn.

“*Không! Em chính là Ngưng của anh! Căn bản không có sai!*”

Bạch Phụng Ước cúi đầu, lấy từ trong túi xách giấy chứng minh của mình, giơ lên trước mặt hắn: “*Nhìn thấy không? Trên này có tên của tôi...*”

Khi nhìn thấy trên giấy chứng minh ghi quốc tịch Anh, tên của cô là Bạch Phụng Ước, Đường Hạo bị đá kích mạnh ngời phịch xuống trên ghế sofa. Hắn thống khổ nhăn mày lại, nhìn cô gái giống hệt Tiểu Ngưng của hắn.

“*Làm sao có thể? Tại sao....tại sao cô lại giống hệt với Tiểu Ngưng của tôi.....?*” Hắn không muốn tin, lắc đầu, lập tức nghĩ đến điều gì đó khiến cho hai mắt hắn mờ to.

.....

“*Không, không phải là di đầu a!”*

“*Đúng vậy! Tóc của di là tóc lượn sóng, tóc của di này lại thẳng. Màu tóc của di màu đen, di này lại là vàng!*”

.....

Lời nói của Nhị Nhị văng vẳng ở bên tai của hắn.

Đường Hạo đưa tay lên vò mạnh tóc, muốn khiến cho đầu óc tỉnh táo hơn một chút.

“ Cô thật sự tên là Bạch Phương Úc?”

Không sai! Hắn đích thực đã từng gặp qua một cô gái trông giống hệt Tiểu Ngưng. Chẳng lẽ lại trùng hợp như vậy? Người hắn gặp qua chính là cô gái này?

“ Dương nhiên! Ngưng của anh bị đi lạc đường ư? Anh không tìm được cô ấy sao?” Nhìn hắn đau khổ cực độ, trái tim cô cũng phấp phấp.

Ngồi trên ghế sofa, Đường Hạo châm một điếu thuốc lên hút. Hiện tại, chỉ có rượu và thuốc lá mới khiến cơn đau nhức trong lòng hắn dịu đi.

Kề lang thang trước mắt này thật quá to gan. Hắn cứ nhiên dăm ngồi trong căn phòng làm việc xa hoa này nhàn nhã hút thuốc. Cô bất an nhìn bốn phía. Mở cửa cánh cửa chỗ nghỉ ngơi ở bên cạnh, ở đó có một góc nhỏ sân golf mini, bên cạnh là một quầy bar, trong chiếc tủ kính tường bày đủ loại rượu thượng hạng của nước ngoài. Một chai rượu trong đó nhìn cũng biết, giá trị vô cùng xa xỉ.

Căn phòng này tuyệt đối không phải phòng làm việc của một giám đốc bình thường, hẳn là...

Bạch Phương Úc đưa mắt nhìn ra cánh cửa chính. Trên đó có đề mấy chữ to vàng óng. “VĂN PHÒNG TỔNG TÀI”

Tổng tài? Dĩ nhiên là văn phòng tổng tài? Không, nơi này tuyệt đối không nên ở lại lâu được- Bạch Phương Úc thầm nghĩ.

“ Anh... Anh không đi! Tôi đi trước!” Aizza, cô cũng chẳng có năng lực mà đi cứu tên lang thang này đâu.

“ Váy của cô đều bị ướt nước tiểu như thế mà vẫn muốn đi ra ngoài sao?” Xuyên qua đám khói thuốc, hắn chậm rãi nói.

Bạch Phương Úc dừng bước. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đầy lo lắng, căng thẳng: “ Váy làm sao bây giờ? Tôi.... Tôi muốn đi ra ngoài.... ”

“ Cô đừng lo lắng! Tôi sẽ bảo thư kí mua quần áo!” Hắn nặng nề nhả ra một đám khói.

Bạch Phương Úc khẽ giật mình. Bảo thư kí ư? Tên lang thang này đầu óc có vấn đề hay là quá to gan lớn mật?

Đường Hạo không để ý đến phản ứng si ngốc của cô, từ ghế sofa đứng lên đi đến bàn làm việc, nhấn xuống điện thoại nội tuyến: “ Thư kí Vương, có mua hộ tôi một bộ đồ nữ. Các số đo lần lượt là 38, 22, 34...”

Nghe thấy các con số đều chính xác, Bạch Phương Úc vô thức mà đưa tay ôm lấy vòng ngực của mình.

“ Tiện thể mua luôn một bộ quần áo lót và tất chân. ”

A...Thật là xấu hổ quá đi mất!- Bạch Phương Úc vội vàng khép chặt hai chân lại. Gò má của cô không biết là tức giận hay xấu hổ mà hồng lên.

Nhìn điện thoại vừa mới cúp xuống, cô lập tức phát điên lên nói:

“ Anh... Đồ biến thái! Tên lưu manh.... ”

“ Tôi như thế nào mà lưu manh?” Hắn thân nhiên nhìn cô. Bởi vì cô quá giống với Tiểu Ngưng, cho nên ánh mắt của hắn rất tự nhiên mà rơi trên người cô.

“ Anh... anh ...nói ... số đo ba vòng của người ta ra mà còn không phải là lưu manh sao? Anh lại còn nói....quần áo lót...vớ cả tất chân...”

Thật là..Những từ ngữ này để cùng một chỗ thật khiến cho người ta có ý nghĩ mờ ám.

Đường Hạo nhún vai, vẻ mặt cười tà: “ Thế nào? Chẳng lẽ cô không cần những thứ đó sao? Hay là cô có thói quen dưới váy cái gì cũng không mặc?”

“ Anh...Anh...Anh.... Ai dưới váy không mặc gì hả? Anh dám.... ” Bạch Phương Úc bị hắn nói đến đỏ mặt, cái mũi nhăn lại,

Động tác này làm cho Đường Hạo lại một phen xúc động. Ngưng của hắn cũng sẽ làm như vậy. Khi thẹn thùng đều nhăn mũi, mặt đỏ lên. Rõ ràng...rõ ràng...cô chính là Ngưng của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 266

Một hồi chuông điện thoại từ trong túi xách của Bạch Phụng Ước truyền ra. Cô vội vàng lấy điện thoại ra nghe.

“ *Phụng Ước, có thể xuống chưa?* ” Tiếng Johnny truyền ra từ trong điện thoại.

Bạch Phụng Ước xoay người lại, che điện thoại, nói dối: “ *A, Johnny! Em...em lúc này xuống lâu rồi nhưng lại chợt nhớ ra còn có việc phải làm. Bây giờ anh cứ về trước xử lý việc của anh đi!* ”

“ *Cái gì?* ” Đối phương cảm thấy kỳ quái hỏi.

“ *Chúng ta liên lạc lại sau nhé! Anh cũng có việc phải làm bây giờ mà! Anh yên tâm, em...mọi chuyện đều ổn cả mà. lát nữa em sẽ về công ty sau..* ” Nói mấy lần là bản thân không có chuyện gì, cuối cùng Bạch Phụng Ước mới cúp được điện thoại.

Chuyện này đương nhiên là không thể nói cho người khác biết được. Thật sự là rất dọa người! Rất mất mặt.

Hừm- Trên thế giới này điều thống khổ nhất chính là biết rõ bản thân rất chán ghét một người, nhưng lại bị bức bách không thể không cùng hắn thờ chung một bầu không khí.

Nhẫn nại! Nhẫn nại! Mình không thể ra ngoài với cái váy ướt nhets bốc mùi như thế này được!- Bạch Phụng Ước tự nhắc.

Bạch Phụng Ước càng lúc lại càng không muốn đứng ở chỗ này. Về phương diện khác, cô theo bản năng khép chặt hai chân lại, giằng co suy nghĩ mà quan sát hắn. Ban đầu mắt đề phòng mà để cho hắn làm loạn, bây giờ tỉ mỉ quan sát hắn, cô mới cảm thấy trong lòng mình có một cảm giác đau đớn cực kỳ.

Hắn thoạt nhìn trông như kẻ mất hồn, rất đau lòng. Hắn đã gặp phải chuyện gì không may sao? Tại sao thần sắc lại thảm hại như thế này?

Chính lúc cô nhìn hắn, hắn cũng nhìn cô. Bạch Phụng Ước? Nhưng rõ ràng, cô gái này chính là Ngưng của hắn. Không có sai, rất rõ ràng.

“ *Anh...anh là tổng tài ư?* ” Không khí trong phòng quá nặng nề khiến cô buồn bực đành mở miệng nói chuyện trước.

Nếu như hắn không phải là tổng tài thì làm sao có thể ra lệnh cho thư kí tổng tài được? Cô gái này đủ ngu ngốc rồi, rất ngu. Lòng của hắn càng lúc càng kích động. Tiểu Ngưng của hắn cũng là một cô gái tiểu bạch ngọc ngê.

“ *Cô nói thử xem!* ”

Đôi mắt của hắn nheo lại, tập trung trên mặt của cô.

“ *Phải....* ” Cô bị hắn nhìn chằm chằm nên bối rối, hai mắt nổi lên hai đóa hồng vân, “ *Anh là....tôi thấy anh không giống một tổng tài!* ” Hắn dĩ nhiên là tổng tài Đường thị này sao? Không phải nói tổng tài Đường thị rất đẹp trai tuần tú ư? Nhưng mà, hắn ta

“ *Không giống tổng tài? Vậy tôi giống cái gì?* ” Đường Hạo nói. Hắn nghe tiếng của cô gái này không phải nhất thời khàn khàn, mà vốn dĩ đã khàn khàn rồi.

“ *Người lang thang!* ” Cô trực tiếp thốt ra, sau đó ngậm miệng lại: “ *Tôi là nói.... Quần áo của anh thật quá kỳ quái, vô cùng.....Cách ăn mặc lôi thôi này chẳng lẽ là phong cách thời trang thịnh hành năm nay ở Đài Loan này sao?* ”

Mọi người bây giờ đều rất kỳ quái, không thể nói đó là cá tính riêng của bọn họ.

Đường Hạo cười khổ nặng nề hít một hơi thuốc lá, sau đó nhổ ra. Kẻ lang thang? Không khác là mấy.

“ *Anh không vui ư?* ” Cô tiến lên vài bước đến gần hắn. Lập tức một mùi khó ngửi chui vào khoang mũi của cô. Cô nhăn mũi lại, lùi về phía sau.

Đường Hạo nhìn biểu lộ chán ghét trên mặt cô thấy không có sai, bởi vì sáng sớm hôm nay hắn cũng đã nhìn thấy nét mặt con trai hắn cũng như vậy. Hắn đưa tay lên kiểm tra quần áo của mình. Quả là bản không chịu nổi.

“ *Không cần anh nói, hiện tại tôi cũng biết anh không vui. Chẳng có một người nào lại vui vẻ mà làm quần áo của mình trở nên lôi thôi nhếch nhác như vậy cả!* ” Không cần chờ đến khi hắn trả lời, cô mở miệng nói trước: “ *Anh gặp phải chuyện gì đã kích ư? Là....chuyện có liên quan đến Tiểu Ngưng kia, đúng không? Cô ấy làm sao vậy?* ”

“ *Cô ấy đã qua đời.* ” Dù cho người trước mắt có giống Tiểu Ngưng đến thế nào nhưng chính làTiểu Ngưng của hắn đã mất rồi.

“ *A...Thật xin lỗi! Nhắc tới chuyện đau lòng của anh....* ” Tầm mắt của cô chuyển dần đến khung ảnh phía trên bàn làm việc. Rất tự nhiên.cô cảm nó lên.

Nhìn người ở trong khung ảnh bằng thủy tinh, Bạch Phụng Ước sửng sốt, nuốt phải một ngụm hơi lạnh. Người này....người này....cô gái ở trong khung ảnh chính là mình. Mà ngay cả bộ dạng lúc cô ta đang mỉm cười, hai người bọn họ giống nhau như đúc.

Ở chỗ này có hai ảnh chụp. Đó là hình cô gái này đang ôm một cậu bé. Đứa bé trai kia cười đến như đối phó, nhưng lại thật đáng yêu. Đang yêu đến mức khiến cho cô nhìn không được muốn ôm cậu bé, muốn hôn cậu bé...

A- Bạch Phuong Úc bất giác mà túm chặt lấy ngực áo mình. Trong mắt cô nổi lên nước mắt trong suốt. Cho đến khi nước mắt rơi xuống man mát trên gò má, cô mới phát hiện ra là mình đang khóc.

Cô rất nhanh lau đi nước mắt, đưa tầm mắt chuyển đến bức ảnh còn lại trên bàn. Một lần nữa, cô lại hết sức cả kinh. Người đàn ông trong bức ảnh này chính là kẻ lang thang kia sao? Bạch Phuong Úc xoay người nhìn người thật một lúc, sau đó lại nhìn bức ảnh.

Đồng dạng là một đôi mắt đen thâm thúy, sống mũi thẳng, đôi môi mỏng. ... Không sai, đích thực là hắn! Bất quá chỉ là, bây giờ đầu tóc của hắn quá dài, gò má hóp lại, gầy đi rất nhiều. Sắc mặt cô lại hồng lên, hô hấp càng trở nên mong manh. Người đàn ông này rất đẹp năng. Cô.....không suy nghĩ gì mà nhìn lại hắn.

Bạch Phuong Úc cầm ảnh chụp, thờ dài nói: “ *Cô ấy là vợ anh sao? Chúng tôi rất giống nhau. Khó trách anh vừa nhìn thấy tôi thì liền ôm không buông ra!*” Thấy hắn vẫn không nói câu gì, cô đành tiếp tục phá vỡ bầu không khí trầm mặc này: “ *Vì sao không có ảnh cả gia đình? Anh cùng cô ấy, cả con của hai người....*”

“ *Bởi vì không có! Bởi vì không muốn chụp!*” Đường Hạo lấy bức ảnh trong tay cô ra. Ánh mắt của hắn rơi vào người trong bức ảnh. Mỗi ngày, hắn đều lặng người xem một hồi thật lâu, thật kỹ. Mà mỗi lần đó, trong lòng hắn lại như có hàng ngàn hàng vạn mũi dao đâm vào.

Nhìn hắn càng lúc càng thương tâm, Bạch Phuong Úc mới nghĩ đến chính mình lại hỏi vấn đề thương tâm: “ *Con của anh đáng yêu quá! Một cậu bé rất dễ thương, còn nhỏ mà trông đã khá là tuấn tú rồi! Chúng tôi gần đây có làm quảng cáo đồ cho trẻ em, có thể mời con anh đến tham gia không?*”

Đường Hạo theo trực giác muốn nói lời từ chối. Nhưng lời nói đến bên miệng thì lại khản trương mà thành: “ *Cô thích trẻ con ư?*”

“ *Ừ!*” Bạch Phuong Úc gật mạnh đầu: “ *Trẻ con đáng yêu như vậy, ai lại không thích! Có thể chứ? Để con trai anh đến đóng quảng cáo cho chúng tôi!*” Cô chờ đợi hỏi.

“ *Chuyện này.... Tôi sẽ hỏi ý kiến của nó! Nếu như nó đồng ý....*”

“ *Được, chúng ta cứ quyết định như vậy đi!*” Bạch Phuong Úc mỉm cười. Nghĩ đến việc có thể hóa trang cho một cậu nhóc đáng yêu như thế này, cô thật sự rất vui.

Tuy cô là giám đốc điều hành ở công ty, nhưng trên thực tế cô còn là một nhà tạo hình cho rất nhiều ngôi sao.

Cô vô cùng hưng phấn, tay quơ trước vùng ngực đang run rẩy. Lập tức một hình ảnh vô cùng mê người hiện ra khiến cho người đàn ông đang tựa trên bàn làm việc nhìn thấy mà thân thể đột nhiên căng thẳng.

Đáng chết! Đám bạn sợ hắn đau lòng mà tìm mấy cô gái đến giúp hắn giải sầu, hắn cũng chẳng thèm nhìn lòng mảy lấy một cái đã đem những cô gái đó đẩy ra. Thế mà, cô gái giống hệt Tiểu Ngưng này lại đơn giản châm lên lửa dục vọng trong người hắn.

“ *Anh yên tâm, Đường tổng tài! Tôi nhất định sẽ biến con trai của anh trở thành một ngôi sao nhỏ.*” Cô hua chân múa tay trên khung trung, hưng phấn đến mức làm tuột cả một cúc áo. Lập tức, một khe rãnh thâm sâu lọt ngay vào tầm mắt hắn.

Thân thể vừa dấy lên ngọn lửa lại càng lúc càng điên cuồng đốt cháy hắn. Nóng đến mức trên trán của hắn xuất hiện những giọt mồ hôi li ti. Miệng đắng lưỡi khô, nuốt nuốt lấy nước bọt.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 267

Gầm nhẹ một tiếng, chỉ thấy yết hầu của hắn cứ lên lên xuống xuống, cao cao thấp thấp.

Hắn không được tự nhiên rời khỏi bàn làm việc, hai chân vắt chéo ngồi lại trên ghế sofa. Tư thế khiến cho hạch tâm của hắn càng thêm hưng phấn.

Hắn muốn cô. Hiện tại, hắn rất muốn được tiến vào trong cơ thể của cô gái này...

Không! Không thể được! Hắn làm sao có thể làm ra chuyện có lỗi với Tiểu Ngưng. Hắn đã từng thề với Tiểu Ngưng, suốt đời này chỉ có cô là người phụ

nữ duy nhất. Hắn không thể phản bội lại cô được.

Đường Hạo liều mạng đề xuống dục hòa đang thiêu đốt, không ngừng cảnh cáo bản thân không được phép làm chuyện có lỗi với Tiểu Ngưng. Mà loại nhẫn nại cần răng chịu đựng này càng khiến hắn thêm khó chịu. Một giọt mồ hôi chảy xuống từ trên trán hắn, xuôi theo sườn mặt của hắn.

Bạch Phụng Ước không hiểu biểu lộ của hắn là gì, lo lắng chạy đến bên cạnh hắn, hỏi: “*Làm sao vậy? Anh có phải bị bệnh rồi hay không? Sắc mặt sao lại hồng như thế này?*”

Xuất phát từ quan tâm, cô đưa tay lên muốn sờ trán hắn.

Đường Hạo rút cuộc cũng không nhịn nổi nữa, mạnh mẽ tóm chặt lấy tay cô. Trong nháy mắt, thân thể của cô theo quán tính ngã vào trong ngực hắn. Đụng chạm đột ngột, nhưng hắn lại không có cảm giác đau đớn gì, chỉ thấy càng thêm hưng phấn.

Hai tay cô chống lên ngực của hắn, muốn thoát ra. Nhưng một cảm giác hưng phấn cực kỳ truyền từ dưới truyền lên ngực cô. Nhiệt độ trong cơ thể dâng cao, hai luồng tuyết phong trắng cứ phập phồng theo hơi thở dồn dập.

Mắt của cô vốn rất thanh tịnh nhưng bây giờ lại bắt đầu xao động mí hoặc lòng người. Cô chăm chú nhìn chằm chằm vào gương mặt người đàn ông đang cứng nhắc trước mặt. Cô giống như con mèo nhỏ, đưa chiếc lưỡi nhỏ liếm láp đôi môi mọng đỏ. Không thể nghi ngờ, đây là một loại ám hiệu.

Bàn tay to thô ráp của hắn không tự chủ được mà lần mò đem lần vấy ẩm ướt của cô cời ra, để lộ bắp chân no đủ mượt mà. Bàn tay của hắn chăm chú xoa nắn trên cặp mông vênh lên của cô, cảm thụ hết thấy mượt mà bên dưới.

Hắn gầm lên một tiếng nương theo từng động tác. Âm thanh run rẩy như đang khát vọng điều gì đó. Cách một lớp vải mỏng, hắn tựa hồ giống như kẻ khát nước. Bàn tay hắn chuyển lên eo cô, nhắc cô lên, kéo đi vật chắn cuối cùng ở dưới váy.

Bàn tay hắn nhanh chóng phủ lên, không có gì ngăn cản nữa, hắn hoàn toàn cảm nhận cô. Một tiếng rên thoải mái phát ra.

Hai mắt Bạch Phụng Ước mê mang cảm thụ hết thảy. Thật sự... thật sự... cảm giác này giống hệt như ở trong mơ. Chẳng lẽ đây là mơ sao?

Loại đụng chạm thô lỗ này khiến những tế bào vừa mới được nghỉ ngơi trong cô lại một lần nữa vùng dậy nhảy múa sôi động. Ủ! Đúng vậy, cô thật sự rất thoải mái. Giống như là muốn được vuốt ve nhiều hơn, xoa nhiều hơn, lấy nhiều hơn.... Ừm, cô cũng không biết còn muốn gì nữa!

Nhưng cảm giác quen thuộc này khiến cô không đẩy hắn ra được. Cô nguyện ý trầm luân trong cảm giác quen thuộc này.

Ngón tay Đường Hạo niết đến chiếc cổ trắng ngần của cô, muốn giật tan hàng cúc áo. Chỉ có Tiểu Ngưng của hắn mới làm hắn hưng phấn như thế này, khiến hắn muốn ngừng mà không được. Hắn muốn nhìn xem có phải chính là cô không. Hắn thêm khát quá được nhìn thấy thân thể của cô, xác định có phải là cô hay không. Hắn thật sự không muốn nhẫn nại nữa....

Ngón tay của hắn sờ lên cổ áo của cô, chuẩn bị...

Cốc, cốc, cốc...

Đột nhiên, ở ngoài truyền đến ba tiếng gõ cửa.

“*Tổng tài, đồ ngài cần tôi đã mua về rồi! Tôi có thể vào được không ạ?*” Tiếng cô thư ký từ ngoài cửa truyền vào.

Bạch Phụng Ước như bị sét đánh, từ trên người hắn bật ra. Cô quên mất váy đã bị hắn cởi tuột đến tận đầu gối. Lão đạo nặng nề, cô té ngã xuống mặt thảm trải nhà.

“*A... Đáng ghét!...*”

Nhìn Bạch Phụng Ước chật vật trên thảm nhà, hai mông vênh lên. Đường Hạo buồn cười nhưng nén lại, đưa tay nâng cô đứng dậy: “*Đừng hoảng! Không có lệnh của tôi, thư ký sẽ không dám tiến vào!*”

Bạch Phụng Ước ngượng chín cả mặt, cúi đầu, căn bản không muốn nhìn hắn. Cô cảm giác đầu óc mình muốn nổ tung. “*Tôi.... Phòng nghỉ của anh ở đâu? Tôi....*” Cô muốn đi vào đó, không muốn để cho nữ thư ký kia nhìn thấy.

Đường Hạo chỉ: “*Ở bên kia.*”

Cô vừa nâng váy lên, vừa chạy vào phòng nghỉ. “*Anh chờ một chút! Đừng mở cửa vội!*”

Kết...

Cô tiến vào trong căn phòng đó. Qua cánh cửa hơi hơi mở, nói nhỏ ra: “*Được rồi...*”

Đường Hạo ngồi trở lại ghế da bên trong ban làm việc, đối với ngoài cửa nói: “*Vào đi!*”

Nữ thư ký đem một bộ quần áo công sở màu trắng của nữ, quần lót và cả một đôi tất chân đặt lên trên bàn làm việc. Sau đó, cô đưa mắt nhìn xung

quanh một vòng. Ngạc nhiên không biết người phụ nữ khiêng tổng tài khôi phục lại trạng thái bình thường có bộ dạng như thế nào?

“*Để yên đó rồi, như thế nào vẫn còn chưa đi ra ngoài?*” Đường Hạo cầm tức liếc nhìn thư ký.

“*A! Tổng tài còn cần gì nữa không ạ?*” Cô thư ký thất kinh, vội vàng thu mất lại, theo chức trách mà hỏi lại. Trời ạ! Cô không muốn làm tổng tài tức giận đâu! Huh u, cô không muốn bị chửi, biết chắc sẽ rất thâm.

“*Không có! Đi ra ngoài!*” Đường Hạo cúi thấp đầu xuống. Thật ra hắn cũng không muốn để cho thư ký đem những đồ phụ nữ xấu hổ này đi vào phòng.

“*Dạ.*” Sau khi nói xong, thư kí tranh thủ thời gian chạy nhanh ra khỏi phòng.

Cánh cửa bên ngoài vừa được khép lại thì cửa phòng nghỉ ngay lập tức bị người mở ra. Khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộ đầy vẻ khấn trương.

“*Thư kí của anh sẽ không lại tiến vào nữa chứ?*” Cô nhỏ giọng hỏi.

Lúc này, Bạch Phuong Úc mới dám mở to cửa phòng nghỉ ra, chạy chậm lại về phía hắn. Cô cũng không dám nhìn hắn, một giây cũng không dám trì hoãn, cầm lấy đồng quần áo mới chạy về phía phòng nghỉ, thuận tiện vặn luôn cửa phòng lại.

“*Ngô.... Lần này thật sự dọa người! Thật muốn cho chính mình hai cái tát!*” Dựa vào cánh cửa, Bạch Phuong Úc dùng túi che mặt lại, thấp giọng khóc thét.

Đi tiểu ra quần còn chưa tính, ai bảo người đàn ông ngoài cửa giữ chặt không buông cô ra, khiến cô chỉ còn nước đi tiểu ra quần.

Lần đầu tiên mà đã ý loạn tình mê đa là việc không thể nói nổi rồi. Chính mình ngu ngốc lại yên tâm thoải mái để hắn ép buộc hôn môi. Cô một chút cũng không chú ý đã trầm luân cùng hắn.

Lần thứ hai, chính là vừa rồi. Thật sự không thể nào nói nổi nữa! Thật sự, cô đã quá...phóng đảng rồi! Đúng vậy, không có sai! Cô để cho hắn tự do vuốt ve mình, lại còn coi cả quần lót, mông không hề che lấp cứ bạo lộ trong không khí. Trần trường trong bàn tay của hắn, để mặc hắn vuốt ve, điều khiển chính mình...

Tuy nhiên, loại cảm giác này thật sự rất tuyệt vời. Cô thật sự rất thoải mái. Nhưng cô không phải là một cô gái tùy tiện. Cô sao có thể để mặc cho người ta tự do cời bỏ đến điểm mấu chốt nhất của mình.

Nếu thư kí của hắn không kịp thời gõ cửa, có lẽ lúc này cô không phải đã bị hắn...

Cô tự trách, chảy cả nước mắt- Mình tại sao lại có thể như vậy?

Cô đã có bạn trai, làm sao có thể để cho một người đàn ông chưa từng quen biết đụng chạm vào?

Cô nhanh chóng lau khô nước mắt, tự ra lệnh với chính bản thân mình. Sau này nhất định không được để chuyện như thế này xảy ra. Tuyệt đối không được tái phạm. Nếu không, ngay cả chính bản thân cô cũng không thể tha thứ cho chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 268

Đem váy, tất chân, quần lót cùng nhau cời ra, chuẩn bị thay quần áo sạch sẽ thì Bạch Phuong Úc mở to hai mắt.”*Hà? Muốn chết? Như thế nào. . . . Quần lót ? Quần lót tại sao lại không thấy. Hắn không phải có nói mua quần lót tới sao?*”

Đường Hạo cầm chiếc quần lót rơi ở chân bàn làm việc lên, đi tới gõ cửa phòng nghỉ: “*Cô quên cầm quần lót! Đây, cho cô!*”

Bạch Phuong Úc ngừng thì thầm lẩm bẩm, kéo cao váy mới mặc lên. Khuôn mặt đỏ bừng đi ra ngoài cánh cửa. Hé mở một khe nhỏ, nói: “*Ừ! Anh đem gì đó đưa cho tôi!*”

Đường Hạo cũng không làm cô khó xử, đem quần lót đặt tới trong bàn tay vươn ra của cô.

Bạch Phuong Úc rất nhanh cầm lấy. Phanh. Cửa phòng đóng mạnh lại. Nhìn vật mềm mại trong tay, cô khó xử muốn nổi nóng.

Đổi quần áo xong xuôi, cô nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng nghỉ. Đường Hạo quả nhiên đoán đúng kích thước trên người cô. Quần áo này mặc cực kỳ

vừa vặn.

Đường Hạo từ trên ghế làm việc đứng dậy. Đôi mắt hần ửng đỏ nhìn cô bước ra.

Nhìn thấy hần muốn đi tới chỗ mình, Bạch Phuong Úc nắm chặt quần áo, nói: “*Này! Anh đừng có qua đây! Anh đừng có nghĩ... đừng nghĩ là có thể bất lịch sự với tôi nữa....*”

“*Tôi không muốn làm gì cô! Chỉ là....muốn xem dưới cổ áo cô một chút! Có thể cho tôi xem được không?*” Đường Hạo giơ tay lên, tựa như định tìm kiếm thứ gì đó trên cổ của cô.

“*Nói không làm gì tôi, nhưng lại đòi muốn xem nơi dưới cổ áo tôi! Này, anh thật là một tên lưu manh! Bại hoại!*” Bạch Phuong Úc tức giận nói, giữ chặt lấy quần áo, muốn rời đi.

“*Không.... Cô đừng hiểu lầm ý tôi! Tôi chỉ là muốn xem một chút thôi....*” Hần chỉ là muốn xem dòng chữ khắc sau cổ cô.

“*Nhìn cái gì vậy? Chỗ quần áo che khuất chính là nơi không được cho người khác nhìn! Anh.... Anh có cái túi xách nào ở đây không? Tôi muốn đem quần áo đi!*” Cô ào ào nói một mạch, giọng điệu tất nhiên là không được tốt. Giọng nói kia nghe cứ như thể coi hần là sắc lang hay côn trùng gì đó.

Đường Hạo mở cánh tay ra: “*Thực xin lỗi! Chỗ này của tôi không có cái túi nào cả!*”

“*Vậy phải làm sao bây giờ? Túi của tôi quá nhỏ, căn bản không thể để vừa cả bọc quần áo. Hơn nữa cả đồng quần áo như vậy, người ta nhìn vào rất dễ hiểu lầm!*” Bạch Phuong Úc khó xử nhìn quần áo trong tay. Đây đều là đồ đắt tiền, cao cấp, cô không nỡ vứt đi.

“*Cô đừng gấp! Để tôi hỏi thư kí xem!*” Vừa nói, hần vừa bước ra khỏi văn phòng. Rất nhanh, hần quay trở lại: “*Thật xin lỗi, thư kí nghĩ cô không cần túi đựng ở ngoài cho nên đem cho đồng nghiệp khác rồi!*”

Bạch Phuong Úc nhìn quần áo của mình, rồi lại nhìn đồng hồ: “*Tôi để quần áo bẩn này lại chỗ anh! Ngày mai tôi sẽ đến lấy!*”

Đường Hạo hí hửng nhìn Bạch Phuong Úc. Một loại thần sắc đau lòng không nỡ. Tiểu Ngung của hần cũng vậy, khi phải vứt bỏ thứ gì thì cô cũng sẽ như thế này. Luôn luôn là không nỡ...không nỡ...

“*Có thể!*” Đường Hạo dứt hai tay vào trong túi quần. Càng nhìn cô, trong lòng hần lại càng kích động phần khích, mỗi lúc một rõ.

“*Tôi đi trước! Tạm biệt!*” Nói xong, mặc một thân quần áo mới, cô bước ra khỏi văn phòng làm việc của hần. Đầu cũng không có ngoảnh lại nhìn.

“*Đúng rồi! Cô tại sao lại xuất hiện ở đây? Cô đến Đường thị để làm gì?*” Đột nhiên, hần mới nghĩ đến vấn đề này.

“*Tôi là đại diện của Aisha, đến bàn bạc chuyện mở rộng thị trường kinh doanh!*” Cô dừng bước lại trả lời. A, cô thiếu chút nữa quên mất! Cô không phải là có thể trực tiếp hỏi luôn tổng tài được hay sao?

“*À, đàm phán như thế nào rồi?*” Những chuyện này bình thường không phải thông qua hần. Cho nên đối với những chuyện này, hần cũng không rõ lắm!

“*Giám đốc các anh nói giá cả quá cao, không dám làm chủ!*”

“*Hà? Vậy thì các cô đưa ra giá bao nhiêu?*” Aisha thật là một công ty thương mại có tiếng, hần đã từng nghe qua. Bọn họ chuẩn bị phát triển, ở Đài Loan cho nên chắc là có ý muốn liên kết hợp tác với Đường thị. như vậy không hình trung sẽ trở thành nhãn hiệu tuyên truyền cho bọn họ.

Bạch Phuong Úc nói ra một cái giá, sau đó dò hỏi: “*Đường tổng tài, cảm thấy giá này có cao quá hay không?*” Cô nhẹ nháy mắt hỏi.

Đường Hạo trầm mặc không nói, nhìn cô trong chốc lát, khẽ mở môi mòng thử hỏi: “*Nói thật, cô nghĩ Đường Thị chúng tôi sẽ chấp nhận xai giá này sao?*”

Đổi mặt hần, cô cũng không cách nào nói dối: “*Dương nhiên!*”

“*Vậy, ngày mai chính cô mang theo bản kế hoạch dự án đến gặp tôi! Nếu như dự án của cô khiến tôi hài lòng, như vậy mọi chuyện đều có thể tốt đẹp cả!*” Đúng vậy, hần khát vọng nhìn thấy cô. Bởi vì hần càng ngày càng cảm giác được rõ ràng cô chính là Tiểu Ngung.

“*Chỉ một mình tôi ư?*” Cô chỉ chỉ vào cái mũi của mình.

“*Đúng, chỉ một mình cô! Một người!*”

Dù sao ngày mai cũng phải tới lấy quần áo, có thể thuận tiện nắm bắt được ý của bọn họ, đương nhiên không tồi.

“*Tốt, chúng ta cứ quyết định như vậy nhé!*”

Cầm chén rượu màu đỏ lên, người đàn ông cầm cốc đầy râu uống một hơi cạn sạch.

“*Này, cậu nhìn xem hân có ý gì? Gọi chúng ta ra đây, ngay cả rên hân thốt ra được một tiếng. Cứ một ly lại thêm một ly một. Uống....uồ...ng!*” Canh Duy Á bất mãn tả oán với Đông Tri đang ngồi chung ghế sa lon bên kia nói.”*Buồn bực như vậy, không bằng tôi ở nhà giúp đỡ lão bà của mình còn hơn !”*

Đông Tri nhủ mảy, lần này rất đồng ý với lời nói của Duy Á. Xác thực, vẫn nên ở trong nhà cùng vợ mình thì tốt hơn. Hân nghiêng đầu nhìn về người đàn ông lồi thoi, cầm lấy một hạt lạc ném về phía hân. “*Này, còn không nói chuyện sao ? Nếu không nói, chúng ta đã đi!*”

Mặc dù nói là muốn đi, nhưng hai người ngồi trên ghế sa lon kia ai cũng không có ý định bỏ đi. Bọn họ đều suy đoán hân gọi bọn họ đến đây chắc chắn là có mục đích. Ừ, hân có thể chủ động tìm bọn họ mà không phải đi nghĩa trang thì cũng đã là một việc rất làm cho người ta đáng giá tự hỏi có chuyện gì rồi.

Canh Duy Á hướng Đông Tri nháy mắt ra hiệu nói: “*Này, này, cậu nói xem hân có phải là muốn phụ nữ nhưng lại không gan nói ra, có đúng không?*” Dù sao, cũng là một người đàn ông đang độ xuân xanh khí lực tràn đầy, gần một năm sống cuộc đời hòa thượng, Hừm. một việc tương đối khó.

“*Tớ cũng nghĩ như vậy!*” Đông Tri gật đầu nói.

“*Nhìn đi! Anh hung thì phải có mỹ nhân theo cùng! Tốt! Thế nào? Trong tay cậu có cô em nào xinh đẹp, mỹ miều, công phu trên giường cực giỏi thì mau đem tới cho Hạo của chúng ta.....*” Canh Duy Á xoa tay, rất hưng phấn mà nói:”*Chúc mừng Đường thiếu gia, rất cực khôi phục thành người bình thường rồi!*”

Đông Tri nhủ mảy:”*Trong tay cậu không phải mới có nhiều người mẫu trẻ đẹp lắm hay sao? Tớ bây giờ chính là mẫu đàn ông gia đình chính hiệu! Đi chỗ nào mà có người đẹp chứ hả?!*”

Lời này làm cho Canh Duy Á bất mãn hết sức, hét lên: “*Lời này của cậu là có ý gì? Nói tôi không tốt sao? Nói cho cậu biết, tôi thật lâu, thật lâu trước kia, cũng chỉ yêu có một mình lão bà của tôi! Tôi mới không tin cậu bây giờ là kẻ ngây thơ, lão bà của cậu làm sao mà biết hết được, đúng không?*”

“*Hừ, lời này cậu đừng có nói lung tung!*” Đông Tri thay đổi một trăm tám mươi độ, cảnh cáo nói.

Một mực trầm mặc không nói, Đường Hạo đặt ly rượu xuống, đột nhiên quát lớn: “*Được rồi! Các cậu im hết miệng cho tớ! Nghe tớ nói đây. Hôm nay tớ đã nhìn thấy Tiểu Ngưng của tớ rồi! Ở ngay phòng làm việc!*”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 269

Phụt...

Phụt...

Đông Tri cùng Canh Duy Á không hẹn mà gặp cùng nhau phun chất lỏng vừa mới uống vào trong miệng ra ngoài. Hơn nữa còn rất đúng lúc, phun ngay vào mặt đối phương. Hai người cùng nhau lau gương mặt ướt nhets của mình rồi nghẹn hợm, nhìn trần trời vào Đường Hạo.

“*Cái gì? Tiểu Ngưng thật sự biến thành quỷ đến tìm cậu sao?*”

“*Thật sự có quỷ? ’*

Đường Hạo không đếm xỉa hai người bạn, tiếp tục nói: “*Là người, không phải quỷ. Một cô gái giống Tiểu Ngưng như đúc!*”

Biểu lộ của hai người so với trước càng thêm kinh ngạc, trằm miệng một lời mà hỏi:

“*Đó là Tiểu Ngưng sao?*”

“*Đó là Tiểu Ngưng sao?*”

“*Tớ cảm thấy đúng là vậy. Nhưng, tên của cô ta là Bạch Phương Úc, quốc tịch Anh, giám đốc cấp cao của công ty giải trí Aisha !”* Đường Hạo

giới thiệu thân phận của cô trước tiên, sau đó tiếp tục nói: “*Nhưng tớ cảm thấy mình không có nhìn lầm. Cô ta chính là Tiểu Ngưng của tớ.*”

Loại cảm giác này rất mãnh liệt, hẳn vẫn nói tin tưởng như đinh đóng cột. Không ai lại giống ai đến như vậy, ngay cả hàm răng cũng đều giống nhau!

” *Nếu vậy....người trong mộ kia là ai...? Người kia hẳn là Tiểu Ngưng không phải sao? Chúng ta đều có xem qua, xác thực là cô ấy. . . .*”
Đồng Trì khó hiểu hỏi.

Đường Hạo gẩy mạnh tóc phía dưới, tâm phiền nói: “*Tiểu Ngưng dưới cổ có một ấn ký,lúc ấy cả phía sau lưng của cô ấy đều bị cháy rụi*”

“*Vậy cậu đã nhìn xem cô gái này chưa? Phía sau lưng có dấu xăm hay không?*”

Đường Hạo trầm mặc không nói, trên mặt tràn đầy thống khổ.

Canh Duy Á theo dõi hẳn, đột nhiên nói: “*Cậu không phải sợ hãi, chẳng lẽ cậu không có gan đi chứng minh xem!*” Hắn có thể hiểu cảm giác của Đường Hạo. Đột nhiên, nhìn thấy một người giống như là Tiểu Ngưng, nhưng khi xác định không phải, lại thêm một lần đau khổ, bị tổn thương.

Đường Hạo cũng không có chối bỏ. Lúc ấy hẳn xác thực là không có gan kéo cổ áo của cô xuống. Nếu như lúc ấy hẳn muốn nhìn, cho dù cô có phản kháng cũng không ngăn cản được hẳn.

Cho nên, hẳn hiện tại mới tìm bạn đến uống rượu, giải quyết tâm lý đang áp lực do dự này.

Hắn đem rượu trong cốc uống hết sạch. Sau đó tựa như đối với chính mình mà nói: “*Nhưng, bất kể như thế nào, tớ vẫn muốn xem! Tớ nhất định phải xem cái chúng có này!*”

Thật vất vả mới tìm được có thoát khỏi Johnny, Bạch Phụng Ưc đi ra thang máy, sắc mặt đỏ bừng. Cô cố ý phóng nhanh bước chân, không để cho gót giày giẫm lên mặt đá bóng loáng thấy cả gương mặt mình.

“*Xin chào, Bạch tiểu thư! Tổng tài chúng tôi đang trong phòng làm việc chờ cô!*” Cô thư kí lễ phép nói.

Bạch Phụng Ưc dấn gót chân trên mặt đất, xấu hổ gật đầu. “*Được, tôi đi vào bây giờ!*”

Thật sự là đủ không may rồi! Cô sợ nhất là khi đến gặp đúng vị thư kí này. Ngày hôm qua, lúc đi ra khỏi văn phòng tổng tài, vừa vặn cũng gặp phải cô ta. Phải biết rằng, dù có ngoắc ngoếch đến đâu cũng đều biết rõ vậy, quần lót, tất chân là để ai mặc, cô ta nhất định sẽ cho rằng cô cùng hẳn ở bên trong làm ái chuyện gì không đúng đắn!

“*Bạch tiểu thư, bên này, xin mời!*” Thư kí lại nhìn ‘Bạch tiểu thư’ vài lần. Trong hai mắt hiện lên vẻ kinh ngạc cực kỳ. Vị Bạch tiểu thư này cùng cô gái mà tổng tài yêu giống hệt nhau!

Bạch Phụng Ưc gật đầu rất nhanh, dường như muốn trốn tránh. Vặn mở cửa, cô bước vào ‘VĂN PHÒNG TỔNG TÀI’.

Tiếng mở cửa ‘két’ một tiếng khiến cho Đường Hạo đang nhìn tài liệu trên bàn dừng lại ngẩng đầu lên. Hắn nhìn thấy người một thân ăn mặc trang điểm xinh đẹp, lộ ra vẻ giới giang thành đạt khác hẳn ngày hôm qua. Quần áo công sở màu vàng tươi tôn thêm nét đáng yêu của cô. Càng nhìn lại càng thấy giống Ngưng của hắn.

“*Đường tổng tài!*” Bạch Phụng Ưc nhìn người đàn ông ngồi sau bàn làm việc mà cá kinh. Mọi lời nói đều dừng lại trong miệng. Hôm nay, hẳn rất chỉnh tề, sạch sẽ. Những vết bầm, rêu ria lõm chồm trên mặt đã không còn, để lộ ra một chiếc cằm tròn bóng. Tóc tai lộn xộn cũng đã được chải chuốt cắt tỉa gọn gàng, làm nổi bật lên vẻ đẹp tuấn tú trên gương mặt hắn. Một thân âu phục cao cấp sạch sẽ bao lấy thân thể cường tráng. Cho dù hẳn chỉ ngồi ở đó, nhưng không thể nào che dấu được khí chất của kẻ đứng đầu, ở trên người khác.

Hắn không có bỏ qua phản ứng giật mình cùng ánh mắt mê muội của cô. Bất quá, hẳn không có ý định cắt đứt những cảm xúc đó.

Chỉ nửa phút sau, cô mới biết mình đã quá thất thố. Vội vàng khép miệng lại, bàn tay trắng ngọc đưa lên lau khóe miệng. May quá! Không có chảy nước miếng.

Cô rút tập tài liệu từ trong túi xách ra, lộ ra nụ cười tiêu chuẩn, nói: “*Đường tổng tài, tôi đã mang theo bản đề án đến rồi đây!*”

Đường Hạo đứng lên, đi ra khỏi khu vực bàn làm việc, chỉ vào ghế sa lon, nói: “*Ngồi đi! Chúng ta cùng bàn bạc!*”

“*Được...*” Bạch Phụng Ưc đi về phía trước. Cô cảm giác chân mình như đang đi trên nệm bông, mềm nhũn vô lực.

Tim đập, trống ngực liên hồi thỉnh thoảng, cô có thể nghe thấy rõ ràng. Sự việc trước kia cô không nhớ rõ, nhưng đây là lần đầu tiên trái tim cô trở nên loạn nhịp khi nhìn thấy một người đàn ông.

Vì để che dấu cảm xúc không khống chế được của mình, cô bèn rút tài liệu ra, đưa tới tay Đường Hạo nói: “*Đường tổng tài, ngài xem một chút đi! Bởi vì công ty các vị sắp mở rộng mạng lưới khách sạn, tôi đề nghị tổ chức một cuộc thi sắc đẹp lấy phần thưởng là một chuyến du lịch cùng nghỉ ngơi giải trí trong khách sạn, sau đó mời một số ngôi sao, nghệ sĩ nổi tiếng quốc tế đến làm khách quý....*” Hiện tại, những chương trình sắc

đẹp đang được các nước tổ chức ở những địa điểm du lịch hay khách sạn. Hạng mục này đang cực hot, thu hút sự chú ý của nhiều người. Ảnh hưởng của chúng mang lại đương nhiên cũng rất lớn.

“*Làm hẳn một chương trình sắc đẹp để quảng cáo ư? Chúng tôi đây không đầu tư những hạng mục lớn, mất nhiều thời gian như vậy!*” Ý tưởng này thật ra cũng không phải là không hay. Đầu tư lớn và cũng có hiệu quả cao, nhưng trở ngại gặp phải lại rất nhiều. Đặc biệt là truyền thông và du khách.

“*Nhưng làm như vậy không phải cũng là để quảng bá thêm cho hình ảnh của Đường Thị hay sao? Hơn nữa, cũng kéo Đường thị tiến vào những ngành sản xuất khác.*” Những lời này, nửa năm qua cô đã nói không biết bao nhiêu lần: “*Những người tham gia đều phải chi phí báo danh. Như vậy, cũng thu lại được một nguồn lợi không nhỏ...*”

“*Tôi đây không quan tâm đến những điều nhỏ nhặt như vậy! Nếu chỉ dựa vào những chuyện đó thì hiệu quả không bao giờ cao, không đúng hay sao?*”

“*Cái này...*” Câu hỏi của hắn khiến cô không biết nên trả lời như thế nào. Hắn hỏi ra ngay được một vấn đề. Đúng! Đây chính là vấn đề khiến cô trầm tư lâu nhất mới quyết định làm dự án này. Vốn đã chuẩn bị tính toán hết thảy, thế mà bị người ta một câu thôi cũng đủ trở thành công dã tràng. Thật là không xong! Cô phải cùng Johnny bàn bạc thảo luận lại mới được, giải quyết được vấn đề này.

“*Tôi nghĩ dự án mở rộng này còn nhiều vấn đề lắm! Cô có muốn suy nghĩ lại, đưa ra những ý tưởng mới mẻ phù hợp hơn không?*”

Bạch Phương Úc khép tập tài liệu lại. Bị đả kích một vố lớn như vậy, nhưng cô vẫn khát vọng nói: “*Vậy, anh có thể cho chúng tôi một cơ hội được không?*”

Nhìn ánh mắt cô khát vọng, Đường Hạo lại một phen bị rung động. Loại ánh mắt này, làm sao khiến hắn nói lời từ chối được: “*Có thể cho cô một cơ hội! Bất quá.....*” Hắn muốn nói lại thôi.

“*Bất quá cái gì? Anh mau nói đi!*” Vốn là cô một mình hành động, không hề nói qua với Johnny. Cô cũng muốn lập được một công trạng thực sự.

Đường Hạo giờ tay lên, ngừng lại trên cổ của cô.

Bạch Phương Úc vì hành động của hắn mà toàn thân run rẩy....

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 270

Cô nuốt nuốt nước miếng, đề phòng hỏi: “*Anh. Anh không phải là muốn tôi. Cùng anh, sau đó mới cho tôi cơ hội?*” Hiện tại, loại chuyện này ngày càng nhiều. Chỉ là.... hắn cũng sẽ hèn hạ như vậy sao?

Nếu không phải bởi vì bây giờ đang rất căng thẳng thì Đường Hạo nhất định sẽ bật cười vì lời nói và thái độ của cô. Bất quá, hắn không có tâm tư để làm chuyện đó. Hắn khẩn trương đến mức ngón tay đều run rẩy: “*Cho tôi xem một chút phía dưới cổ áo của cô có được không?*”

Bạch Phương Úc cúi đầu xuống, nhìn bộ ngực no đủ của mình. Phía dưới cổ áo không phải là.

Lập tức, cả khuôn mặt cô đỏ bừng, tay giờ lên cao, vùng xuống mặt hắn.

Ngay tức thì, một tiếng bốp vang lên. Cái tát như được dự báo trước trên gương mặt hắn.

“*Anh đúng là một tên biến thái! Đáng ghét, làm sao có thể đưa ra yêu cầu khiếm nhã với tôi như vậy?*” Bạch Phương Úc không kịp thở, từ trên ghế salon đứng. Đang nổi giận, cô tựa hồ không nhớ rõ chuyện gì với chuyện gì, cầm lấy túi xách của mình rồi chuẩn bị rời đi. Cô đã nhìn lầm hắn. Còn tưởng rằng, hắn là một người đàn ông đứng đắn, ít nhất làm chuyện gì cũng để ý đến thân phận địa vị mới, không giống như mấy lão dê già háo sắc chưa làm được gì đã đòi cảm ơn bồi thưởng. Kết quả lại là chứng minh cô có suy nghĩ quá ngây thơ. Cho dù hắn lớn lên tuấn tú tài giỏi hơn người, nhưng bản chất bên trong thì vẫn là một con sắc quỷ biến thái đáng ghét.

Biết rõ cô hiểu lầm ý tứ của mình, cho nên Đường Hạo cũng không nổi giận chỉ vì cô tát hắn một cái. Nhưng, hắn không muốn giải thích, vẫn bất động ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn bóng lưng đang rời đi, uy hiếp: “*Nếu cứ đi như vậy, cơ hội nhất định không bao giờ có!*”

Bước chân đang cấp tốc rời đi đột nhiên như bị đóng băng. Bạch Phương Úc lúc này mới nghĩ đến cô đến đây là để làm chuyện gì. Tuy cô không muốn đàm phán nhưng lại không thể phá hủy đi một cơ hội quý báu. Aisha đang chuẩn bị tiến vào Đài Loan phát triển, cô lại làm hư chuyện đầu tiên. Như vậy chẳng phải sẽ gây cản trở cho Aisha sau này hay sao?

Bạch Phương Úc chậm rãi xoay người, dùng sức kìm nén tâm tình của mình, nhỏ giọng hỏi: “*Chỉ là muốn xem một chút thôi, đúng không? Anh cũng không có yêu cầu gì khác nữa, phải không?*”

“*Đúng vậy, chỉ là nhìn một chút thôi!*”

Bạch Phương Úc hít sâu một hơi rồi thở ra. Trong lòng hung hăng hạ quyết định. Bất quá, chỉ là nhìn một chút, cũng sẽ không thiếu cái gì, coi như là bị con chó háo sắc nhìn đi: “*Chúng ta đây đã nói trước rồi đó! Nhìn một chút rồi, anh sẽ cho tôi thêm một cơ hội!*”

“*Đương nhiên, yêu cầu này là tôi nói ra!*” Đôi mắt hữu thần sáng ngời, nháy cũng không có nháy, nhìn chăm chăm vào cô. Đường Hạo khẽ liếm môi mỏng dưới, nắm chặt hai tay từ trên ghế salon đứng lên.

Động tác của Đường Hạo rất khấn trương. Nhưng trong mắt Bạch Phương Úc, hành vi của hắn cũng chẳng khác gì một bọn sắc lang biến thái vô ý thức.

Cô đem túi cùng kẹp tài liệu để trên mặt đất, làm một bộ dạng giống như anh dừng lao vào biển lửa cứu người. Cúi đầu xuống, cô kéo khóa dưới nách áo. Sớm biết gặp phải chuyện như thế này, cô hôm nay sẽ không mặc đồ công sở. Ít nhất cởi áo cũng rất thuận tiện, những nơi khác cũng không nhìn thấy được!

Nhìn thấy cô lôi kéo áo trên, lúc đầu Đường Hạo muốn tiến lên ngăn cản. Nhưng có thể chạm đến da thịt trắng tuyết trên người cô khiến mọi lời nói của hắn đến bên miệng thì dừng lại.

Chỉ thấy một phần cổ của cô lộ ra. Cánh tay trắng ngọc núp giữ chặt lấy áo. Sau đó cô từ từ cởi áo trên xuống.

Hắn đầu tiên là chạm mắt đến vùng da ngực của cô. Bộ ngực no đủ phong mãn dưới hô hấp dồn dập của cô cứ phập phồng lên xuống như đợt sóng thủy triều. Khe rãnh sâu giữa vùng phong doanh khiến hắn si ngốc, miệng đắng lưỡi khô.

Hai tay cô giữ lấy quần áo dần dần tụt xuống. Ngực của cô bạo lộ toàn bộ trước mắt hắn.

“*Thấy rồi chứ? Được chưa?*” Cô không dám ngẩng đầu, trong giọng nói nghe ra toàn lửa giận.

Đường Hạo chậm rãi hướng đến cô, bàn tay chạm đến lồng ngực của cô.

Bạch Phương Úc nhìn bàn tay màu đồng đang hướng đến ngực mình, cấp tốc lùi lại về phía sau: “*Này, anh nói là chỉ nhìn thôi mà! Chỉ xem chứ không được động chân động tay với tôi!*”

Lời của cô không có ngăn cản được hành vi của hắn. Đường Hạo chuẩn xác giữ lấy bờ vai bóng loáng của cô.

“*Này, anh không thể không có tự trọng như thế!*” Bạch Phương Úc kinh hoàng hô to, muốn tránh khỏi bàn tay của hắn.

“*Đừng lộn xộn! Tôi chỉ muốn xem phía sau lưng của cô!*” Đường Hạo gầm nhẹ một tiếng, sau đó bàn tay dùng lực mạnh xoay người cô lại.

“*Này, này, này.... Anh muốn làm gì?*” Cô lớn tiếng thất kinh theo động tác của hắn. Thân thể Bạch Phương Úc bị xoay lại. Cài gì hả? Hóa ra hắn muốn xem phía sau lưng của cô, chứ không phải là phía trước? Trời ạ! Phía trước của cô.... tất cả đều cho hắn xem miễn phí rồi! Thật xấu hổ.

Khi nhìn thấy tấm lưng trắng nõn, bóng loáng, không chút tỳ vết nào, tất cả căng thẳng, kích động của Đường Hạo đều biến thành trầm mặc lạc lõng. Hắn không muốn tin, thử nhìn lại một chút. Xác thức gì cũng không có. Hắn thất vọng, buông cô ra, xoay người đi về phía quầy bar toàn rượu ngay trong văn phòng tổng tài.

Không phải! Cô ta không phải Tiểu Ngưng của hắn.

Hắn không nên có hy vọng chờ đợi. Nếu không có, chắc chắn cũng sẽ không phải ném mùi vị thất vọng tan nát cõi lòng một lần nữa.

Mở ra một chai rượu đỏ, hắn rót đầy cốc đến không tràn cả ra ngoài, trực tiếp cầm lên uống lên ừng ực một lượt cho đến khi cạn sạch. Hắn biết mình ngốc, cũng không ngốc đến mức đi dùng ma túy để đầu độc chính mình, chỉ cần dùng rượu mạnh mới xoa dịu nỗi đau trong tim hắn.

Ngượng ngùng đến muốn tìm một cái lỗ để chui xuống, Bạch Phương Úc vẫn xoay lưng về phía hắn, sửa sang lại quần áo của mình. Khi cô xoay người chuẩn bị muốn cáo biệt hắn để rồi đi thì lại chứng kiến một màn đau lòng.

Hắn uống rượu tại sao lại hung hăng như vậy? Chất lỏng màu hổ phách cứ theo khóe miệng hắn chảy xuống. Chảy xuôi xuống cổ của hắn, làm dơ cả một phần chiếc áo sơ mi trắng.

Hắn nhắm chặt hai mắt, thậm chí còn có một thứ chất lỏng màu trắng đang chảy ra. Hắn....khóc sao?

Bạch Phương Úc không kim lòng được mà bước tới gần hắn, dùng sức đoạt lấy chai rượu trong tay hắn. Trong nháy mắt, rượu trong chai chảy xuống sàn nhà.

“*Đưa cho tôi! Rót rượu cho tôi!*” Đường Hạo tức giận quát lên. Đồng thời tay hắn cũng với lấy chai rượu trong tay cô.

“ Không cho! Anh uống rượu như vậy có biết là sẽ tổn hại đến cơ thể lắm hay không?!” Bạch Phương Úc kiên định nói. Nhìn về thất hồn lạc phách của hắn, lòng của cô rất đau: “ Đã xảy ra chuyện gì? Vì sao anh lại uống rượu?”

Đường Hạo đem mặt vui giữa đôi bàn tay, giọng nói khàn khàn: “ Cô không phải cô ấy! Sau lưng Ngưng của tôi có một ẩn kị!”

Bạch Phương Úc chau mày, tức giận nói: “ Đây là nguyên nhân anh đòi xem phía dưới cổ áo của tôi phải không?” Mặc dù nghi ngờ, nhưng cô khẳng định đáp án chính là vậy.

Đường Hạo buông tay ra, đi vào chỗ quầy bar, từ trong tủ rượu lấy ra một chai rượu khác.

Bạch Phương Úc lại một lần nữa phách đạo, sau đó lớn tiếng nói với hắn: “ Nếu như anh muốn uống rượu, tôi sẽ uống cùng anh. Hiện tại tôi cũng đang có chuyện buồn bực đây!”

Nói xong, cô lấy hai chiếc ly thủy tinh ở trên đài, rót đầy rượu đỏ vào trong đó. Sau đó cô đưa cho hắn một ly, chính mình cầm một ly. Không đợi hắn phản ứng, cô đem ly rượu trong tay cùng ly với hắn. Một tiếng va chạm thanh lạnh phát ra. Lập tức, gò má cô ngửa lên, đem rượu trong ly uống sạch.

Cô đem chiếc ly trống trơn từ trên miệng hạ xuống, nhìn hắn nói: “ Được rồi! Tiếp theo đến lượt anh...”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 271

Đường Hạo say, ngã trên ghế salon. Ánh mắt hắn như nanh vuốt nhìn người phụ nữ mặt đang đỏ bừng lên. Ủ! Cô căn bản chính là Ngưng của hắn. Căn bản chính là... Hắn đã từng nhìn thấy qua, Tiểu Ngưng lúc uống rượu say, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ lên như thế này.

“ Hi hi, tôi còn có thể uống nữa! Nói cho anh biết, đừng có coi thường tôi, từ lượng của tôi cũng không phải vừa đâu nhé!” Bạch Phương Úc lão đảo đi tới, nhìn chăm chú vào gương mặt anh tuấn gần ngay trong gang tấc.

Duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng di chuyển lưng lay trên gương mặt của hắn, dáng điệu thơ ngây, cô thành thật nói: “ Ha ha , kỳ thật anh rất đẹp trai! Anh và người hôm qua là một hay sao? Lúc này, anh rất giống một vị tổng tài! Nè...tôi....tôi có ý với anh rồi đó!” Nói xong, sắc mặt cô lại càng đỏ, trong ánh mắt tràn đầy vẻ ngượng ngùng.

Đường Hạo cảm nhận rõ ràng toàn thân thể hắn đột nhiên run rẩy, hô hấp trở nên dồn dập. Cô bây giờ nhìn thật mê người. Trên gương mặt, thậm chí cả trên cơ thể cũng nhuốm một tầng hồng phấn.

Nhất là khi ngón tay cô chỉ lung tung trước mặt hắn, vô tình chạm qua ngực hắn khiến cho hắn càng thêm khó chịu, khô nóng. Ngưng! Cô ấy nhất định là Ngưng của hắn.

Bạch Phương Úc cười hi hi, tựa đầu vào bả vai của hắn, khe hở môi mông, rầu rĩ nói: “ Cũng không biết vì chuyện gì mà lại khiến cho anh khổ sở như vậy. Trong lòng của tôi cũng thấy rất khó chịu, muốn giúp anh. Nhưng tôi lại chẳng biết phải giúp anh như thế nào! Hạo, đừng khổ sở như thế nữa, có được không?”

Trong cơn say, cô không hề biết mình đã gọi hắn bằng một tiếng ‘Hạo’ rất tự nhiên.

Nhìn ‘Lục Giai Ngưng’ vừa cong môi lên, lại nhăn cái mũi, Đường Hạo trong cơn say không có cách nào khống chế mà tóm chặt lấy cô. Cúi đầu, hắn mạnh mẽ hôn xuống môi cô.

“ Hm...Hm.... ” Bạch Phương Úc lúc đầu cả kinh, nhưng rất nhanh nhắm mắt lại, chìm đắm trong sự mạnh mẽ kích tình điên cuồng của hắn. Cô thích hắn đột nhiên tiến đến như vậy, bất ngờ khiến cho cô hô hấp cũng không được.

Đường Hạo gặm nhấm đôi môi cô, hai cánh môi phảng phất như cánh hồng. Trên môi cô dường như có mùi vị thơm ngon nhất. Mút, gặm, cắn, hắn cũng không chịu nhả ra.

Đầu lưỡi của hắn vẽ phác thảo dưới cánh môi cô. Một cổ hương vị tuyệt vời quen thuộc được hắn hấp thụ hoàn hảo.

Ngưng! Ngưng của hắn! Cuối cùng, hắn cũng lại được hôn cô.

Hắn chậm rãi hấp thụ mật ngọt. Như một kẻ tham lam, cần quét gậy bao nhiêu sóng gió không ngừng ở trong miệng của cô.

Không chỉ làm cho cô mê say, chính hắn suýt nữa cũng hít thở không thông. Hắn say mê, từ từ nhắm mắt lại, hưởng thụ tư vị khi hai cá hai chiếc lưỡi

chạm nhau, một loạt hình ảnh hiện lên trong đầu hấn.

“ *Hồ....* ” Sau khi hấn buông ra, Bạch Phương Úc há miệng thở dốc. Còn thở gấp đến mức sặc.

Đường Hạo hôn lên vành tai cô. Toàn thân cô dường như tạo bởi mật đường khiến hấn cảm thấy rất ngọt. Thơm quá! Liếm đến phát ngien, không có cách nào dừng lại.

Cái lưỡi nóng hổi đảo quanh cuốn lấy vành tai mẫn cảm của cô. Ý thức của cô lại một lần nữa trầm luân. Đôi môi anh đào không ngừng phát ra những tiếng ngậm nga.

“ *Ngưng! Cho anh.....! Cho anh....* ” Đường Hạo giống như dã thú bị bỏ đói lâu ngày, vừa gặm cắn tai cô, vừa thì thảo cầu khẩn, Hai tay thì thô lỗ muốn xé rách quần áo cô.

Nhưng cô lại mặc quần áo tây trang. Trong con say, hấn không tìm được cúc áo. Chỉ có thể cách lớp vải mỏng vuốt ve vùng ngực tròn trịa nhô ra dưới lớp vật áo.

Khi tay hấn phủ lên, toàn thân Bạch Phương Úc giống như được châm lửa tình. Trong vô thức, cô dán chặt lấy người hấn, như vậy có thể làm cho bản thân hưởng thụ được nhiều hơn một chút. Hấn lung tung cời bỏ làn váy của cô, hai mắt đỏ bừng phá dỡ tầng chắn cuối cùng.

Cảm giác được một sự mát lạnh khắp người cùng mắt cá chân đang bị giữ chặt khiến cô thanh tỉnh không ít. Cô biết rõ hấn muốn làm gì cô. Hấn nhanh chóng cời bỏ gầy cao gót màu trắng, tất chân đặt lên ghế salon. Cô muốn mở miệng ngăn cản hành động của hấn. Nhưng nhìn vẻ mặt đau khổ cùng khát vọng của hấn, lòng của cô lại đau nhói, không có cách nào cự tuyệt hấn.

Cuối cùng, cô lựa chọn nhắm mắt lại.

“ *Ngưng! Cho anh... Em biết rõ em là người phụ nữ duy nhất mà anh muốn...* ” Người trong con say không chế cả hai chân cô, rất nhanh cời bỏ quần áo, đem bản thân phóng thích toàn bộ.

Khi hấn bế cô lên, đột nhiên cô chống cự, nhưng lại cảm thấy nhiệt hỏa của hấn. Ánh mắt hấn đang nhìn chăm chăm vào nơi bại lộ trong không khí của cô. Bạch Phương Úc ngượng ngùng, lấy tay che mình lại: “ *Đừng nhìn....Thật mất mặt...* ”

Đường Hạo không để ý đến cô. Trong mắt ánh lên tia dị sắc. Bàn tay hấn mang theo nhiệt độ mom tròn mắt cá chân của cô, nhanh chóng hành quân tốc hành, lượn lờ một vòng trên từng mảnh mượt mà của cô. Bờ môi lộ ra nụ cười tà ác vui vẻ. Hấn lấy tay vuốt ve bắp đùi trắng ngọc của cô, thỉnh thoảng kéo nhẹ, khiến cô cảm thấy đau nhức mà nhũn mảy lại.

Tuy đau đớn thoáng qua, nhưng cô không hề cảm thấy chán ghét khi hấn đối với mình như vậy. Cô chỉ cắn chặt môi dưới, cố gắng kìm nén tiếng thở dốc phát ra.

Hấn một tay xoa xoa phong mẫn của cô, tầm mắt dữ dội chuyển về nơi đã bại lộ hoàn toàn kia. Một ngón tay của hấn chạm đến một tảng hoa hạc, khiến cô thở gấp đến độ sắp muốn khóc mà không được.

Cảm giác được cô cũng đang khát vọng, Đường Hạo mới tiến thêm một bước, đánh vào cửa thành của cô.

Cô kinh hô một tiếng, mang theo cả thống khổ lẫn hưng phấn. Cô cảm giác toàn thân đang sôi trào....

Đúng vậy! Loại cảm giác này giống hệt như trong giấc mộng của cô. Cô hưng phấn, miệng phát ra một tiếng ngậm khá to.

Hấn nhìn thấy cô biểu lộ gấp gáp, càng thêm hưng phấn tiến hành động tác kế tiếp. Hấn dùng lực đặt bản thân mình trong loại cảm giác khoái hoạt sung sướng này. Hấn như con ngựa thoát cương, không biết kiềm chế mà phóng thích trong cơ thể của cô.

Không biết đã qua bao nhiêu lâu, tóm lại, Bạch Phương Úc cảm nhận được một trận run rẩy trước nay chưa từng có, kịch liệt gọi to. Cô hét lên cầu khẩn. Không biết bản thân muốn cái gì, hay không muốn cái gì?

Hai chân cô kê sát bên hông của hấn, cuốn chặt lấy thắt lưng của hấn, không cho hấn rời đi.

Cuối cùng, khi hai người lên đến đỉnh điểm, tiến đến vùng đất đầy những dải mây ngũ sắc, cô mới một môi buông hấn ra.

Mà hấn cũng không hề giữ lại thân thể cô. Chỉ biết phóng thích tất cả. Đầu hấn run lên, trong lúc cao trào vẫn còn không ngừng nói: “ *Ngưng, anh yêu em.....* ”

Toàn thân hư thoát, Bạch Phương Úc khổ sở trong lòng, roi cả nước mắt, cánh môi run rẩy. Đột nhiên, cảm thấy trong lòng quá chua xót. Hấn lại gọi tên người khác. Cô ghen ghét với cô gái tên là Ngưng kia. Cô không thích cô ta.

Không kịp thở, nhưng hấn cũng không có ý buông cô ra mà dùng sức nâng cặp mông của cô lên, cuốn hai chân cô lên hông của mình, ôm cô đến bàn làm việc: “ *Ngưng, em phải biết rằng. Anh muốn em, mãi mãi đều không đủ....* ”

Khi cô lại cảm giác da thịt chạm đến một nắng lạnh ngắt thì đồng thời hấn cũng cứng nhắc tiến vào cơ thể cô. Lên, lại một lần nữa xâm nhập vào trong.

Lúc này đây, hần so với lúc trước chậm rãi hơn nhiều, nhưng cũng vẫn như vậy khiến cho cô run rẩy. Chân tay cô luống cuống, dính sát vào sống lưng hần. Mà một luồng kích thích, khoái cảm, nóng bỏng cuồng nhiệt cũng khiến cho cô quên đi khổ sở trong lòng. Chỉ là muốn một điều duy nhất, được trầm luân trong dòng nước ấm dạt dào từng đợt do hần tạo nên.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 272

Edit: Meimoko

Đã bị Đường Hạo lấn qua lấn lại đến choáng váng, Bạch Phuong Úc không còn biết bây giờ là lần thứ mấy nữa. Cô chỉ biết bản thân vô cùng mệt mỏi, hai mắt híp lại, không còn chút sức lực nào để ngăn cản người đàn ông đang ở trên thân mình không ngừng cố gắng lướt động, dường như không biết mệt mỏi là gì. Cô chỉ có thể trầm lắng mà ngủ trước.

Còn Đường Hạo thì lại một lần nữa càng thêm dùng sức. Động tác càng lúc càng mãnh liệt hơn. Cuối cùng, hần mới phóng thích tất cả dục vọng của mình vào trong cơ thể của cô.

Sau khi đã thỏa mãn, hần mới mệt mỏi đặt mình nằm xuống ngủ bên cạnh cô.

Hai người toàn thân không mặc gì cả, xụi lơ trên chiếc giường lớn. Cho đến khi sắc trời chuyển sang màu tối, một người trên giường mới chậm rãi có động tĩnh.

Trong bụng cảm thấy đói khiến Bạch Phuong Úc tỉnh lại sau giấc ngủ sâu. Cô đưa tay lên xoa xoa mắt mình thì nhìn thấy một thân người trần trụi ngay trước mặt, sức nhớ đến tất cả mọi chuyện phát sinh lúc trước.

Vội kéo chăn lên che khuất thân thể của chính mình lại, cô đỏ bừng mặt, mắt nhìn chăm chăm vào con người đang ngủ say kia. Ah, cô cứ nhiên đề cho hần làm cho mệt chết rồi ngủ liền ra đó. Hừ! Không thể trách cô được, tình lực của hần thật sự dọa người.

Nằm ở trên giường, ánh mắt cô không rời khỏi hần. Đúng rồi! Hần và người đàn ông trong giấc mơ của cô có nhiều phần tương tự. Tuy mỗi lần đều nhìn cảnh trong mộng rất rõ ràng, cảm giác rất chân thật nhưng cho dù cô có cố gắng mở to mắt thì cũng không thể nào nhìn thấy rõ gương mặt người đàn ông triền miên cùng mình trông như thế nào. Có điều, bây giờ nhìn thấy hần, cô lại cảm giác quá quen thuộc, nằm bên cạnh hần thấy rất thoải mái. Còn khi được hần ôm trong lòng, cô cảm thấy an toàn hơn bất cứ đâu.

Thật kỳ quái! Sự tin tưởng chân thật này, cô không thể nào tìm thấy được ở Johny. Đối với cô mà nói, Johny tựa hồ như người rất xa lạ. Tuy cô đã từng thấy không ít ảnh chụp thân mật, hôn môi cùng với Johny nhưng vẫn chẳng có cách nào tưởng tượng ra được ra một cảnh thân mật. Giống như... giống như cô và Đường tổng tài vừa rồi đã làm.

Hần thật sự rất đẹp trai, rất tuấn lãng. Trên gương mặt hần không tìm được bất cứ tí vết nào. Nhìn bộ dạng lúc ngủ say của hần như một đứa trẻ, cô thật không thể tin hần và người đàn ông cuồng dã lúc trước là một.

Ọc....ọc...ọc....

Trong bụng truyền đến âm thanh báo hiệu đang rất đói. Cô cũng không thể cứ nằm mãi được. Cô muốn đứng lên, muốn đi tìm thứ gì đó để lấp đầy cái bụng trống rỗng. Chỉ là, bên ngoài đã tối thế này rồi, mà cô thì không có đi xe đến đây.

Đôi mắt hơi mệt mỏi nhìn bốn phía xung quanh, làm sao có thể tìm được thứ gì có thể làm hần tỉnh dậy. Nghĩ một lúc, cô dứt khoát đưa bàn tay nhỏ bé ra, dùng ngón cái và ngón trỏ nắm lấy cái mũi của hần.

Người đang hồ hập đều đều khó chịu phát ra những tiếng mất hứng. Lắc đầu, hần lập tức mở to mắt. Mơ mơ màng màng, hần đột nhiên kích động, duỗi tay ôm chặt lấy người phụ nữ lả lợ trước mặt vào ngực, vội vàng nói: "*Tiểu Ngưng! Thật sự tốt quá! Em vẫn đang ở đây!*"

Tiểu Ngưng? Lại là Tiểu Ngưng- Trái tim Bạch Phuong Úc lại nhói đau, đẩy mạnh hần ra: "*Tôi không phải Tiểu Ngưng của anh! Tôi tên là Bạch Phuong Úc! Đường tổng tài, xin anh nhìn cho kỹ!*"

Trước lúc hai người ở chung một chỗ, hần cũng đã gọi Tiểu Ngưng khiến trong lòng cô rất không thoải mái. Bây giờ, hần đã tỉnh táo trở lại rồi, cô cũng không có muốn phải tiếp tục chịu đựng loại đau lòng khó chịu này.

Nghe cô uốn nắn như vậy, nhiệt tình trong mắt Đường Hạo đóng băng hoàn toàn. Hần lạnh lùng đẩy cô ra, dùng một tay chải tóc, nói: "*Thật xin lỗi!*"

Thật xin lỗi? Hai chữ này làm cho Phuong Úc kích động muốn khóc. Có người phụ nữ nào lại chịu đựng được việc người đàn ông vừa mới cùng mình

hung hăng trên giường, sau khi xong xuôi thì nói vồn vện có ba chữ ‘thật xin lỗi’.

“ *Anh có ý gì?* ” Cô một tay kéo cao chăn che khuất thêm thân thể của mình, một tay hướng tới trước mắt hấn, muốn hấn nghiêng mặt nhìn cô một lát.

Đường Hạo kéo tay cô xuống. Một thân trần truồng, hấn từ trên giường đứng dậy, bước xuống giường nhặt từng kiện áo bị cởi bỏ vút lung tung trên sàn nhà, mặc luôn vào.

Bạch Phương Úc trắng bệch mặt nhìn hấn, mang theo tức giận vẫn ngồi bất động trên giường lớn: “ *Anh vì sao không nói lời nào hả? Trả lời tôi, anh nói ‘thật xin lỗi’ là có ý gì?* ”

Cô đem mình trao cho hấn, cũng không phải là muốn nghe hấn nói câu ‘thật xin lỗi’. Cô thích hấn rồi! Điều này cô rất rõ ràng.

“ *Tôi đã đem cô trở thành Ngưng của tôi... cho nên...thật xin lỗi!* ” Hấn mặc xong quần, nhìn cũng không có nhìn cô mà nói.

Lúc này, Bạch Phương Úc có xúc động muốn khóc thật lớn một hồi. Đúng vậy, hấn không có nói dối. Từ đầu đến cuối hấn đều gọi ‘Tiểu Ngưng’, mà không phải là cô- ‘Bạch Phương Úc’. Cô không có lý do gì để trách cứ hấn, chỉ chậm rãi thu hồi sự khổ sở: “ *Tôi đói bụng....* ”

Cô muốn cùng hấn ăn một bữa cơm chắc cũng không quá phận. Dù sao quan hệ giữa hai người bọn họ đã rất khác lúc trước. Mà hấn cũng chưa có ăn cái gì. Lúc trước chỉ uống toàn rượu, để nung đốt đối với dạ dày nhất định là không tốt!

Đường Hạo dừng động tác đang mặc quần áo, gật đầu nói: “ *Vậy cô muốn ăn gì? Chúng ta đi!* ”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương của cô giống hệt Tiểu Ngưng, hấn cũng không có cách nào từ chối cô được.

“ *Tôi muốn ăn mì thịt bò!* ” Cô vẫn luôn hy vọng được ăn loại mì này, đều luôn luôn chờ đợi có dịp thích hợp nào đó được đi ăn, “ *Anh có biết gần đây có quán mì thịt bò nào ngon hay không?* ”

Đường Hạo lắc đầu. Hấn chỉ biết món mì ngon nhất là mì do Tiểu Ngưng của hấn nấu thôi, “ *Xin lỗi! Tôi chưa từng ra ngoài ăn thử mấy món này! Bất quá, tôi có thể hỏi tổng đài xem thế nào! Hay là chúng ta đi dạo một vòng xem có quán nào hay không?* ”

“ *Được...* ” Cô nghĩ ngợi rồi gật đầu: “ *Cũng tốt!* ” Kỳ thật, cô cảm giác mình biết nấu mì, nhưng cha mẹ nhất quyết không chịu để cho cô làm những việc đó. Nói đó không phải là việc cô có thể làm.

“ *Vậy, cô nhanh lên một chút! Chúng ta đi luôn bây giờ!* ” Nhìn động tác vẫn còn nửa nhanh nửa chậm của cô, vẫn còn để lộ cả một mảng da thịt lẫn đôi chân mảnh khảnh trắng muốt ra ngoài, hai mắt Đường Hạo nhìn không được mà nhìn cô. Trong thân thể lại nổi lên dục vọng muốn ôm cô vào lòng một lần nữa.

“ *Được rồi!* ” Bạch Phương Úc ôm chăn đơn, đi xuống giường. Khi định nhặt quần áo lên mặt thì đột nhiên ngừng lại.

“ *A....* ”

Cô kêu lên một tiếng.

Đường Hạo nhíu mày, chăm chăm vào bóng lưng đơn bạc của cô: “ *Làm sao vậy? Có chỗ nào đau đớn sao?* ”

“ *Không phải. Là của anh. . . .* ” Cô ấp a ấp úng, nửa ngày không có nói ra lời.

“ *Tôi làm sao? Nói chuyện, rốt cuộc làm sao vậy?* ” Có chút bận tâm cô, hấn đi đến gần cô, đứng trước người của cô xem xét.

Cô vẫn duy trì một tư thế, ngượng ngùng giương mắt lên nhìn hấn trước mặt, sắc mặt đỏ bừng nói: “ *Là của anh, của anh. chảy ra đến đây. . . .* ”

Nguyên lai là như vậy. Hấn thoáng xấu hổ, ngẩng đầu lên, không có nhìn cô. Đáng chết, hấn thật sự đã không kiểm soát, sao có thể tại trong cơ thể của cô phóng thích.

“ *Cô có thể xử lý tốt?* ” Hai tay Đường Hạo không tự giác nắm chặt. Hấn đã làm ra chuyện thực có lỗi với Tiểu Ngưng rồi, thậm chí còn suýt tạo ra một đứa bé.

Nhưng lời nói chỉ là hình thức. Tiểu Ngưng nhất định sẽ triệt để không tha thứ cho hấn.

Bạch Phương Úc tưởng hấn nói xử lý, vấn đề chỉ là ‘ làm sạch sẽ ’: “ *Có thể! Nhưng tôi muốn dùng phòng tắm ngay bây giờ!* ”

“ *Đương nhiên!* ” Hấn không có nghĩ quá nhiều mà gật đầu.

Bạch Phương Úc cầm quần áo lên đi vào phòng tắm.

Chương 273

Edit: Meimoko

“*Hm... Hm. Thật sự là đói chết tôi rồi!*” Bạch Phương Úc vừa ăn che mặt, vừa ai oán nói. Chỉ thấy cô ăn được rất nhanh, bộ dáng không có ưu nhã chút nào.

Đường Hạo nâng đĩa lên, gắp gắp mấy sợi mì, chậm rãi ăn. Hấn không hiểu tại sao cô lại có thể ăn ngon lành như vậy?

Bạch Phương Úc ăn một miếng thật to, sau đó tròn tròn mắt nhìn hấn: “*Anh không thích ăn mì hay sao?*”

Hấn nhướn mi. Ý tứ đã quá rõ ràng.

“*Không hợp khẩu vị sao? Hay không hợp với anh?*” Cô cảm thấy mùi vị rất ngon. Hơn nữa, ở đây lại có nhiều người như vậy, hấn là mì họ nấu ăn rất hợp khẩu vị nhiều người.

“*Tôi chỉ thích ăn món này do một người nấu!*”

Hấn thấp giọng trả lời, sau đó chọn lấy mấy cọng hành. Kỳ thật, hấn không thích nhất chính là hành. Nhưng chỉ cần là do Tiểu Ngưng của hấn nấu, hấn đều thích ăn, ăn một cách ngon lành.

“*Là Ngưng của anh sao?*” Bạch Phương Úc ngừng ăn, giọng điệu ề ề hỏi hấn.

“*Ừ!*” Hấn thẳng thắn thành thật gật đầu. Hấn căn bản cũng chẳng để ý lời nói đó có làm người phụ nữ đối diện bị tổn thương hay không.

“*Trên đời này cũng không phải chỉ có một người biết nấu mì!*” Cô không phục nói xong lại vùi đầu vào bát mì. Rất nhanh, một bát mì cỡ đại đã chỉ còn nhìn thấy đáy bát. Cô ngẩng đầu nói với chủ quán lấy thêm một bát nữa.

Đón lấy bát mì, cô cũng chẳng thèm để ý đèn ánh mắt giật mình của người đàn ông đối diện, cứ từng ngụm, từng miếng bắt đầu ăn.

Đường Hạo sau khi ăn xong thì ngồi im nhìn cô. Rất ít phụ nữ ăn nhiều như vậy, chẳng lẽ cô không sợ béo hay sao?

Tiểu Ngưng lúc ăn cơm cũng sẽ không vô ý vô tứ giống như cô ta. Mỗi lần ăn cơm, cô đều giống như đang đè nén cái gì đó.

Bạch Phương Úc ăn xong bát mì, liền cầm lấy khăn lau miệng.

“*Cô ăn xong rồi sao? Vậy thì tôi sẽ gọi xe đưa cô trở về!*” Đường Hạo rút tiền ra trả.

Mà cô cũng chẳng thèm tranh trả tiền với hấn. Hai bát mì, để cho hấn trả tiền cô cũng chẳng thấy có gì là không thể, “*Anh định để tôi về một mình bằng taxi hay sao?*”

“*Cô sợ ư?*” Hấn nhướn mày hỏi.

Bạch Phương Úc lại một lần nữa bị hấn châm ngòi tức giận trong lòng. Trái tim cũng thấy đau đớn kịch liệt. Quan hệ giữa hai người bọn họ bây giờ đã không thể dùng từ ‘bình thường’ để miêu tả nữa, hấn chẳng lẽ thật sự để mặc cô đi taxi về khách sạn một mình hay sao?

Cô sa sầm mặt mũi, nói bằng giọng ra lệnh: “*Tôi muốn anh đưa tôi trở về. Anh không phải là có đi xe tới hay sao?*”

Đường Hạo nhìn mặt cô đang mang theo tức giận, gật đầu nói: “*Được, tôi đưa cô về!*”

“*Vậy đi thôi!*” Cô cầm túi xách lên, đi thẳng ra xe của hấn.

Trên đường đi, Đường Hạo chỉ hỏi thoáng qua địa chỉ chỗ cô ở, sau đó cũng không có nói chuyện thêm. Bạch Phương Úc ngồi ở ghế kế bên, nhìn theo dòng đường đi không ngừng chuyển động, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Bất quá, cô nhanh chóng cầm lấy điện thoại hấn đặt trong xe, nhấn xuống một tổ hợp số. Sau vài giây liền nhấn nút kết thúc, cô đem chiếc điện thoại đặt về vị trí cũ. Lấy điện thoại của chính mình, thêm ngay số vừa gọi vào danh sách liên hệ.

Sau khi làm tốt hết thảy, xe cũng vừa vận đến khách sạn nơi cô đang ở.

Hắn không có vì cô mà mở dây an toàn giúp cô, chỉ nhanh chóng bước ra mở cửa xe. Bạch Phuong Úc trầm mặc nhìn hắn một hồi lâu, rốt cuộc cũng nhìn không được mà lên tiếng: “*Này, anh không có gì muốn nói với tôi sao?*” Chẳng lẽ hắn cứ định để cho mình đi như vậy ư? Mới mấy tiếng đồng hồ trước, hắn còn ở trong cơ thể của mình mạnh mẽ tiến lui.

Đường Hạo giống như người máy, nhìn cô bất mãn, thì mở miệng nói: “*Ừ! Nghỉ ngơi sớm một chút! Nếu Aisha còn muốn mở rộng thị trường thì có thể tìm Đường thị làm đối tác đầu tiên!*”

Bạch Phuong Úc một chữ cũng không có đáp lại, đẩy cửa xe ra. Phịch. Tiếng cửa xe đập mạnh, cô không quay đầu lại mà đi thẳng vào trong khách sạn.

Đường Hạo như có điều suy nghĩ, nhìn qua bóng lưng của cô thật lâu, sau đó khẽ thở dài một tiếng rồi rời đi.

Bạch Phuong Úc mang túi xách vừa mới bước vào phòng thì đã nghe thấy tiếng chuông cửa lập tức vang lên. Cô xoay người nhìn ra cửa phòng đang mở, thấy được người đang đứng bên ngoài mới mở miệng hỏi: “*Có chuyện gì sao?*”

“*Không mời anh vào trong ư?*” Johnny nhú mào, chỉ vào trong phòng.

“*Em mệt mỏi muốn được nghỉ ngơi! Có chuyện gì để ngày mai hãy nói!*” Bạch Phuong Úc ngược mắt lên, sắc mặt hơi mệt mỏi.

“*Em hôm nay cả ngày không có đến công ty! Gọi điện thoại cho em thì lại không được, anh muốn biết em đã đi đâu?*” Johnny hơi không vui hỏi, nhưng tuyệt nhiên không có ý muốn làm cô nổi giận.

“*Em có chút chuyện riêng!*” Cô rất không thích giọng điệu phách đạo hạch hỏi kia. Cô cũng không có cách nào coi hắn là bạn trai của mình, Hiện tại, cô lại cùng Đường tổng tài, càng khiến cho cô không có cách nào tiếp nhận được hắn. Cô cũng không muốn cùng hắn nói chuyện, càng không có cách nào để kết giao với hắn.

“*Chuyện riêng? Chuyện gì?*” Johnny nhăn đầu lông mày lại.

“*Xin lỗi, em đã nói đó là chuyện riêng, cho nên.....*” Câu nói kế tiếp cô chuyển thành động tác.

Johnny tức giận, muốn bắt lấy tay cô, kéo thân thể cô qua.

Nhưng hắn bắt đắc dĩ buông tay xuống, cố gắng du trì ôn nhu nói: “*Phuong Úc! Chẳng lẽ em quên ư? Anh là bạn trai của em. Chúng nhau cùng nhau đến Đài Loan, nhưng em lại đi loạn một mình mà không nói cho anh biết. Em có biết anh lo lắng đến như thế nào không?*”

“*Tôi có chỉ số thông minh bình thường, có gì mà phải lo lắng! Tôi chỉ bị mất trí nhớ chứ không phải mất trí.*” Bạch Phuong Úc tức giận nói. Cô không thích người khác coi mình như một con ngốc. Cô không ngu ngốc.

“*Nhưng em từ nhỏ lớn lên ở Anh quốc, đối với nơi này quen thuộc hay sao? Anh lo lắng cho em!*” Thấy cô tức giận, hắn cũng giảm ngữ khí của mình xuống một phần.

Nghe hắn nói vậy, Bạch Phuong Úc khẽ gạt mình, về mặt mở miệng nói: “*Nhưng... em lại không thấy nơi này có gì lạ lắm cả!*”

Johnny khẽ gạt mình, sau đó lập tức nói: “*Có lẽ tại trước kia em đã từng đến Đài Loan. Cho nên mới thấy nơi này quen thuộc một chút!*”

“*Ah..*” Cô khẽ gạt đầu, có lẽ là như vậy, “*Dù sao bây giờ em cũng đã an toàn trở về rồi, muốn đi nghỉ ngơi.....*”

“*Ngày mai anh sẽ dẫn em đi mấy chỗ, để giải sầu! Ở đây có nhiều cảnh đẹp nổi tiếng lắm!*”

“*Không! Chuyện của em đã xử lý xong đâu! Nếu như anh muốn đi du lịch thì cứ đi một mình!*” Cô cự tuyệt nói luôn.

“*Có muốn đến nhà anh không? Bố mẹ anh rất muốn gặp em!*” Cha mẹ của hắn cũng đều ở đây.

Bạch Phuong Úc lại lập tức lắc đầu. Cô làm sao có thể đi gặp cha mẹ của hắn? “*Dù sao mấy ngày nay công ty cũng không có chuyện gì, hay là anh về thăm nhà một chút đi.*”

“*Ừ!*” Johnny chỉ có thể lựa chọn bắt đắc dĩ rồi đi.

Cánh cửa khép lại. Bạch Phuong Úc đem cả thân người mình mạnh mẽ nằm phịch trên trên mặt giường lớn. Mặt cô vui thật sâu vào gối. Trong đầu hiện hiện đều là những hình ảnh cô cùng Đường tổng tài ở chung một chỗ. Sự thật, cô rất thích, rất rất thích.

“*Hm.*” Sắc mặt cô ửng đỏ, toàn thân khô nóng từ trên giường ngồi dậy. Dùng từ tức giận để diễn tả tâm trạng bây giờ là rất đúng “*Chẳng lẽ tư xuân không thành? Vì sao luôn nghĩ đến hắn? Hắn cũng không thích mình. Hắn chỉ thích có gái tên Ngưng,cũng chỉ là đem mình trở thành thành người tên Ngưng kia thôi!*”

Vừa phàn nàn trong lòng, cô còn bật ra cả lời nói. Cặp môi đỏ mọng cong lên nhìn số điện thoại hiển thị trên màn hình.

Chương 274

Edit: Meimoko

Lần thứ hai cầm điện thoại lên, trên gương mặt Bạch Phuong Úc cảm giác căng mắt mắt. Hai ngày rồi, hần ngay cả một cuộc điện thoại cũng không hề gọi cho cô. Hần rốt cuộc là có ý gì? Chẳng lẽ chuyện ngày đó cứ như vậy mà cho qua sao? Hần một chút cũng không coi ra gì, cô căn bản không là gì trong mắt của hần ư?

Nhiều câu hỏi cứ liên tiếp được đặt ra trong đầu cô. Bất quá, tất cả đều có ý tứ giống nhau. Nhưng cô vẫn không muốn tin là hần không để ý đến mình.

Cô cứ một lần lại một lần nhìn điện thoại. Bồi hồi chờ đợi không biết lúc nào hần mới gọi điện thoại đến.

Hơn nửa giờ trôi qua, cô nhin không được mà bấm một dãy số mà cô đã học thuộc lòng.

Một khúc nhạc chuông điện thoại vang lên cắt đứt suy nghĩ của người đàn ông đang mải mê làm việc. Đường Hạo cầm lấy điện thoại, nhìn số điện thoại của người gọi đến hiển thị trên màn hình thì sắc mặt trầm xuống: “*A lô....*”

“*A lô, anh đang bận lắm sao?*” Điện thoại truyền đến giọng nói của hần, cô bật dậy ngay khỏi giường.

“*Ừ! Thế nào? Có chuyện gì sao? Đề án đã sửa lại ổn thỏa rồi ư? Như vậy chúng ta có thể hẹn thời gian để đàm phán lại!*” Giọng điệu của hần hoàn toàn là công việc, một điểm tình cảm cũng không có.

Kinh ngạc, bất an không yên, bởi vì lời nói của hần quá lạnh lùng như một quy luật khiến Bạch Phuong Úc thờ dòn đập mấy lần

“*Không có chuyện gì thì không thể gọi điện cho anh được sao?*” Sau một lúc cô mới nói.

Điện thoại truyền đến sự trầm lặng, tựa hồ chấp nhận lời của cô.

Cô nắm chặt điện thoại nói: “*Vì sao không trả lời? Anh đang nghĩ cái gì?*”

“*Nếu như cô không có phương án hợp lý hơn cho đề án của mình thì ... Xin lỗi, tôi cúp điện thoại!*” Nói xong, trong điện thoại truyền đến những tiếng tút tút...

Bạch Phuong Úc nhìn điện thoại bị ngắt, tức giận đến rơi nước mắt. Trên thế giới này tại sao lại có người đàn ông vô tình như thế chứ? Hần làm như vậy không khác gì hung hăng cho cô hai cái tát. Cô chủ động gọi điện thoại cho hần, vậy mà hần chỉ nói được mấy câu lạnh lùng rồi dập điện thoại.

Cô đáng sợ như vậy ư? Không đáng để cho người ta thích sao?

Không! Không được. Cô không thể cứ như vậy mà buông tha cho hần.

Bạch Phuong Úc lau sạch nước mắt trên mặt, nhảy xuống giường rất nhanh. Hành động của cô như là chạy đua với thời gian, lấy từ trong chiếc tủ quần áo một bộ váy tây màu trắng mặc lên người.

Nhìn mái tóc ngắn xinh đẹp của mình ở trong gương, Phuong Úc nhăn mũi lại, lấy một bộ tóc giả đội lên đầu. Dùng chiếc lược gỗ chải chuốt, rất nhanh mái tóc giả đã trông như một mái tóc thật nằm yên trên đầu cô: “*Ha ha ha, thế này mới là mình! Mình hần là như thế này mới đúng!*”

Từ sau khi xuất viện, mẹ mua cho cô rất nhiều váy áo. Tất cả đều là kiểu dáng công chúa, nếu không thì là những cảm giác không thể diễn tả nổi. Mà cô lại không hề thích thú. Cô thích kiểu dáng đơn giản một chút, ít làm cho người ta chú ý đến mình. Bằng không, lúc đi ngoài đường, ai nấy cũng nhìn mình sẽ khiến cô có cảm giác không được tự nhiên, giống như động vật trong sở thú...

Cùng thư ký nói chuyện qua, Bạch Phuong Úc trực tiếp mở cửa văn phòng tổng tài Đường thị đi vào. Bởi vì cô đã đến văn phòng của hần hai lần, mà lần trước còn không có đi ra cho nên thư ký biết tổng tài đối với Bạch Phuong Úc cô đã không còn là quan hệ bình thường. Vậy nên mới không làm khó cho cô, trực tiếp để cô đi vào.

Nghe thấy tiếng, Đường Hạo ngẩng đầu. Khi thấy người trước mắt, hần không khỏi mở to mắt kinh ngạc. Lúc này, cô cuốn tóc uốn lượn phía sau gáy càng thêm giống Tiểu Ngưng của hần.

Cô thấy mắt hần thoáng giật, sau đó thì từng bước tiến về phía bàn làm việc của hần. Cách nhau một cái bàn, cô chống hai tay lên mặt bàn làm việc của

hắn, mắt nhìn đi chỗ khác, chất vấn: “ *Anh vì sao lại ngắt điện thoại của tôi?* ”

Nếu như là những cô gái khác, hắn sẽ trực tiếp đuổi thẳng cổ bọn họ ra ngoài. Nhưng cô gái trước mặt lại quá giống Tiểu Ngung khiến cho hắn không có cách nào lạnh lùng như vậy được.

“ *Tôi đang bận làm việc.* ”

“ *Mấy ngày qua, tại sao anh không gọi điện cho tôi? Lúc nghỉ ngơi, cũng nên gọi cho tôi một cú điện thoại mới phải!* ” Cả người cô hơi nghiêng về phía trước, tiếng nói cũng to hơn.

“ *Tại sao tôi lại phải gọi điện cho cô?* ” Hắn lạnh lùng nhìn cô, mặc kệ như vậy có phải là xúc phạm cô hay không.

Bạch Phương Úc mở to mắt nhìn hắn. Hai bàn tay chống trên bàn nắm chặt lại: “ *Anh còn hỏi vì sao ư? Anh có ý gì vậy? Chúng ta....Chúng ta đã.....* ”

Câu nói kế tiếp cô không nói ra, sắc mặt đỏ bừng lên, chờ đợi hắn. Giọng nói khàn khàn giống như không còn kiểm soát được: “ *Chẳng lẽ.... chẳng lẽ.... anh cứ như vậy mà coi không có chuyện gì hay sao?* ”

“ *Vậy cô muốn thế nào? Chúng ta đều là người trưởng thành cả rồi. Lên giường với nhau đâu phải lúc nào cũng là bạn trai với bạn gái mới được phép!* ” Hắn tựa lưng trên ghế da, vẻ mặt thản nhiên hỏi. Nét mặt và cả giọng điệu của hắn đều đã nói rõ. Hắn không để ý đến chuyện lên giường với cô, càng không quan tâm đến chuyện cô nghĩ như thế nào.

“ *Người trưởng thành thì sao? Người trưởng thành mà làm như vậy ư? Người trưởng thành thì có thể tùy tiện theo cảm hứng như thế hay sao?* ” Toàn thân cô đều giật đến run lên, mắt cũng không chớp nhìn hắn, muốn nghe hắn trả lời.

Đường Hạo nhếch môi mỉm cười, nhìn cô vài giây, sau đó hai tay giang ra nói: “ *Cô không phải xử nữ, không phải sao? Cô cũng là một người phụ nữ đã có kinh nghiệm.* ”

Bạch Phương Úc nặng nề hít một hơi lạnh. Cô thật không ngờ hắn lại nói ra những lời vô tình như thế. Không phải xử nữ thì không có quyền bắt hắn chịu trách nhiệm hay sao?

“ *Không phải xử nữ ? Không phải xử nữ thì thế nào?* ” Cô vẫn chất vấn hắn.

“ *Cho nên tôi mới nói với cô đừng có nghĩ về chuyện đó nữa!* ”

“ *Hỗn đản!* ” Bạch Phương Úc cầm lấy túi, hung hăng đánh về phía mặt hắn: “ *Đường Hạo, anh nghĩ tôi không phải xử nữ thì là một cô gái tùy tiện hay sao? Tôi mà lại là người có thể tùy tiện lên giường với đàn ông ư?* ” Tuy không nhớ chuyện trước kia, và cũng đã nhìn qua ảnh chụp với Johnny nhưng cô tin tưởng chắc chắn bản thân cô không phải là một cô gái tùy tiện.

Đường Hạo nghiêng người tránh né túi xách của cô đập tới, tức giận đứng dậy nói: “ *Cô muốn thế nào?* ”

“ *Tôi muốn trở thành bạn gái anh!* ” Thân thể đã giao cho hắn rồi, cô cũng đã xem hắn như bạn trai của mình.

“ *Không có khả năng! Tôi không kết giao với bạn gái!* ” Chết tiệt, hắn đúng là tự đào mồ chôn mình. Vì sao lúc ấy lại đụng cô gái này? Hắn thực sự xin lỗi Ngung của hắn!

Vừa tức giận nói, hắn vừa kéo ngăn bàn ra, lấy xấp chi phiếu viết xuống một con số. Con số lớn đến mức khiến người ta lú lờn lại. Hắn giật tờ chi phiếu ra, đưa tới trước mặt cô, nói: “ *Cô muốn làm bạn gái của tôi, đơn giản cũng là vì tiền phải không? Số tiền này coi như tôi đền bù tổn thất cho cô. Cô không phải xử nữ, tôi nghĩ cái giá này là quá đủ rồi!* ”

Bạch Phương Úc cầm lấy tờ chi phiếu. Bất quá cô cũng không có nhìn xem, mà trực tiếp xé nát thành những mảnh nhỏ. Sau đó ném đến mặt hắn, đánh tan về khinh miệt của hắn: “ *Đường Hạo, anh là đồ côn trùng, trúng thối! Anh xem tôi là cái gì hả? Gái điếm ư? Anh lại dám dùng tiền đuổi tôi!* ”

Đường Hạo lau mặt một cái, quét đám giấy vụn kia đi. Hô hấp của hắn trở nên nặng nề, vẻ mặt sau đó trở nên tàn nhẫn. Hắn nói: “ *Vậy cô muốn hợp đồng chứ gì? Hợp đồng? Được! Dự án mở rộng thị trường của Đường thị sẽ giao cho công ty Aisha của các cô phụ trách, thế nào?* ”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Bạch Phương Úc trầm mặc không nói, nhìn hấn. Ánh mắt tràn đầy phần nộ và ủy khuất nhìn chăm chăm vào hấn.

Đường Hạo ngồi trở lại đến ghế làm việc, tiếp tục xử lý những việc đang làm. Cô không ồn ào, đồng ý không làm khó hấn thì đứng chỗ đó cũng được. Dù sao đâu có ảnh hưởng đến công việc của hấn.

Hấn nhìn chăm chú vào giấy tờ và máy tính, còn Bạch Phương Úc vẫn không hề nhúc nhích, như đứa trẻ phạm lỗi đứng yên ở đó.

Đột nhiên, Đường Hạo nghe thấy tiếng ‘tách, tách’ bên tai. Giương mắt nhìn thoáng qua chỉ thấy một giọt nước rơi xuống trên mặt giấy.

Ê, chẳng lẽ trần nhà rỉ nước? Không phải! Hấn chuẩn bị đưa mắt nhìn lên trần nhà thì trong nháy mắt nhìn thấy cô đang khóc. Nước mắt đầy trên mặt.

Trên khuôn mặt trắng ngần xuất hiện những giọt nước mắt nhỏ li ti, trong suốt làm cho lớp phấn trang điểm bị trôi ra. Vành mắt màu đen trông giống như gấu mèo.

Nhìn bộ dạng khóc lóc thương tâm khổ sở của cô, Đường Hạo cũng cảm thấy đau lòng. Hấn tỏ vẻ tức giận cũng là giận với chính bản thân mình: “*Nơi này của tôi không phải là nơi để cho cô khóc! Hiện tại, xin mời cô đi ra ngoài cho!*”

Bạch Phương Úc liền sờ lên hai mắt của mình, con mắt càng đen đậm hơn: “*Tôi không phải là vì hợp đồng, càng không phải là một cô gái tùy tiện! Đường Hạo, tôi bây giờ nói tôi thích anh, anh sẽ cho rằng tôi quá mặt dày, phải không?! Nhưng sự thật, tôi rất thích anh!*”

Sau khi nói xong, cô nhào vào ngực hấn, hai tay quẩn lấy cổ của hấn: “*Anh đừng dùng điều kiện để đuổi em đi! Em không cần!*”

Một hương thơm dễ chịu len lỏi vào trong hơi thở của hấn, làm cho hấn muốn không nghe vẫn phải nghe. Hơn nữa, thân thể của cô mềm mại, hấn thật sự cũng không thể nào buông ra được.

Không phải là hấn tìm có, nhưng Bạch Phương Úc và Tiểu Ngưng quả thật quá giống nhau. Ngay cả cảm giác khi cô ôm hấn cũng giống. Cô cái gì cũng không cần làm. Chỉ cần ôm hấn nũng nịu như vậy cũng khiến cho hấn toàn thân như bị điện giật, tê dại một lượt.

Hai tay phàng phất như không nghe lời của hấn. Cánh tay màu đồng chiếm hữu lấy một mảnh sống lưng của cô, mạnh mẽ cuốn lấy.

Bạch Phương Úc cảm nhận được nhiệt độ truyền đến từ phía sau lưng thì lại càng ôm chặt hấn hơn. Trên khuôn mặt đầm nước mắt nở nụ cười.

Cô biết rõ hấn đối với cô cũng có cảm giác. Loại cảm giác này nhất định không phải là chỉ có cô yêu đơn phương. Cô nhắm chặt mắt lại, hưởng thụ tiếng trống ngực đang đập liên hồi.

Nhưng, cuối cùng lý trí của hấn vẫn chiến thắng tình cảm. Một tay đẩy cô ra: “*Thật xin lỗi! Tôi không thể tiếp nhận cô được!*”

Không hề phòng bị, Bạch Phương Úc chỉ kêu lên một tiếng, rồi ngã xuống sàn nhà. Ngồi trên sàn nhà, nước mắt cô lại một lần nữa lan tràn.

“*Vì sao?*”

Rõ ràng đối với cô có cảm giác, tại sao còn đẩy cô ra?

“*Bởi vì tôi không thích cô! Tôi chỉ yêu một mình Ngưng của tôi!*” Hấn tiếp tục vuốt tóc nói.

Bạch Phương Úc chặt vật từ trên sàn nhà đứng dậy, đi đến bên cạnh hấn.

“*Không! Em không tin anh không có thích em! Anh đối với em cũng có cảm giác mà, đúng không?*” Bạch Phương Úc kiên định nói. Nếu như không phải, tại sao vừa nãy ôm cô, tay của hấn lại run rẩy như vậy?

“*Tôi đối với cô không có cảm giác!*” Hấn mạnh miệng trả lời. Hấn sẽ không thừa nhận với cô rằng: xác thực hấn cũng có cảm giác. Hấn không thể thừa nhận mỗi lần gặp cô, tim hấn đều như loạn nhịp, trong lòng dần trở nên không ổn định.

“*Thật sự?*” Cô đứng bên cạnh hấn, không tin hỏi.

“*Thật.*”

Bạch Phương Úc thống khổ quay đi nhìn theo hướng khác, sau đó xoay người lại hỏi: “*Vậy....anh có dám nhìn em không? Nếu như anh không có dục vọng đối với em, không hề có chút cảm giác nào, chắc chắn anh sẽ dám nhìn em đúng không?*”

“*Có gì mà không dám!*” Hấn ngẩng đầu nhìn gương mặt của cô, mặt cũng không chút biểu cảm.

“*Tốt lắm! Nếu như anh thực sự không có cảm giác thì đừng quay đầu, hãy nhìn thẳng vào em!*”

“ *Có thể!*” Hân bình tĩnh đáp.

Đôi mắt Bạch Phương Úc không có rời khỏi gương mặt hân, nhìn chăm chăm vào biểu lộ trên nét mặt của hân. Sau đó, cô đưa tay kéo xoẹt khóa kéo dưới nách áo. Lập tức, bộ váy màu trắng theo từng đường cong trên thân thể cô trượt xuống, chồng chất trên đôi chân của cô.

Một bộ nội y trắng muốt bại lộ trong không khí. Bại lộ ngay trước mặt hân.

Đường Hạo cố gắng không chế hô hấp, không cho hô hấp của mình trở nên dồn dập. Hân cố gắng không chế tim mình đang đập mạnh thình thịch từng hồi, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cô.

Bạch Phương Úc hoặc là không làm, đã làm thì phải làm cho xong. Cô đưa tay ra kéo khóa dây nịt phía sau lưng. Toàn bộ da thịt trước ngực cô lộ ra hoàn toàn, hai luồng phong trần trắng hồng không hề giữ lại chút riêng tư gì mà trần trụi trong không khí. Đóa hồng anh dưới ánh nắng mặt trời chậm rãi tách ra.

Đường Hạo dùng sức nuốt từng ngụm nước bọt. Âm thanh rất to, đủ khiến người bên cạnh nghe thấy.

Tiếng động biểu thị cho miệng đắng lưỡi khô của hân đối với Phương Úc là một loại động lực. Khuôn mặt xinh đẹp nở ra nụ cười rục rịch: “ *Anh còn nói anh không có cảm giác đối với em không?*”

Đường Hạo nhún nhún vai, nhìn thẳng vào cô, vẻ mặt rất khinh thường, nói: “ *Cô cho rằng tôi có cảm giác gì với cô? Phụ nữ đứng trước mặt tôi cởi hết quần áo rất nhiều. Cô cho rằng mình có cái gì hơn bọn họ?*”

“ *Phải không?*” Có lẽ phụ nữ đứng trước mặt hân cởi bỏ hết sạch có rất nhiều, nhưng cô tuyệt đối không tin hân đối với cô không có cảm giác. Hân đang nói dối.

Cô nhẹ nhàng khoai bầy vòng eo, Cái mông theo vòng eo vặn vẹo mà cũng lắc lư nhẹ nhàng. Đơn giản là tạo ra một cảnh xuân kiều diễm.

Đường Hạo giữ im lặng, nhìn cô biểu diễn một cách vụng về. Tuy động tác câu dẫn của cô rất kém cỏi nhưng lại đơn giản chậm rãi cho dục vọng đang muốn liều mạng thoát ra của hân.

Bạch Phương Úc cũng không có ý định ngừng lại, nhẹ nhàng lắc lư thêm vài cái. Đột nhiên, chân phải của cô nâng lên, cọ sát với đùi của hân. Hai tay xanh nhạt không ngừng vuốt ve lồng ngực.

Đồng thời, theo tiết tấu hơi thở của lồng ngực hân, cô dựa sát vòng eo trắng tinh cùng đôi song nhũ đầy đặn vào người hân. Đôi môi mông tiến đến gần sát môi hân thì lập tức thối lui. Động tác rất tự nhiên, nhẹ nhàng, không quá mạnh mẽ, hai tay cô quàng lên cổ của hân.

Hai mắt Đường Hạo có chút hồng, nhìn chăm chăm vào mọi thứ đang diễn ra phía trước. Cuồng hộng hân khô khốc, hân thật sự muốn cắn mút tất cả cho thỏa cơn khát cháy trong cổ họng. Nhưng hân kịp thời dừng lại ý nghĩ đó. Tự cảnh cáo chính mình không được phản bội Tiểu Ngưng. Ánh mắt nguyên bản vốn đang ngập tràn khát vọng trong tích tắc lại trở nên kiên định. Hân gạt khước miệng, trào phúng nói: “ *Dùng loại động tác kém cỏi này mà cũng muốn câu dẫn tôi sao?*”

Vì câu nói này của hân, gò má Bạch Phương Úc hồng lên. Bất quá, cô vẫn không muốn chịu thua. Nếu như dừng lại, không phải mọi chuyện cứ thế này mà kết thúc sao? Mọi thứ cô làm này giờ đều đổ sông đổ bể cả. Thở ra một hơi, cô nhìn xuống sự xấu hổ cùng trống ngực đang đập loạn.

Bàn tay đang khoát ở đầu vai hân từ từ hạ xuống, di chuyển dọc theo cơ thể mềm mại đầy đặn của chính mình. Đi một đường xuống vùng bụng bằng phẳng, đầu ngón tay dọc theo biên giới quần lót chậm rãi vuốt ve. Sâu thêm một chút, qua thắt lưng kéo xuống.

Dần dần lộ ra.....

Hai mắt Đường Hạo đỏ ngầu, ngửa mặt lên. Đối diện với nơi đầy đặn của cô là hạ khô đang sưng lên của hân. Hân đã hoàn toàn không khống chế nổi. Đối mặt với một vùng phong doanh no đủ trắng muốt, Đường Hạo thật sự không có cách nào khống chế bản thân đừng tiếp tục vuốt tóc để không nhìn cô.

Hân thua trận....

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 276

Edit: Meimoko

“ Anh vì sao không nhìn em? Vì sao?” Bạch Phuong Úc lộ ra nụ cười chiến thắng. Hai cánh tay trắng tuyết dán lên khuôn mặt hấn, khiến cho mặt hấn nhìn thấy hai luồng tuyết phong đứng thẳng có chút rủ xuống, theo hô hấp của cô mà gọn thành sóng.

Nhìn thân hình đầy sắc hương trước mắt, hơn nữa thân thể kia lại không ngừng đụng chạm đến vào hấn, nhất là khi người phụ nữ này lại giống Tiểu Ngưng như đúc.... Đường Hạo biết bản thân không dám nhìn cô. Nếu còn nhìn thêm vài lần, hấn nhất định sẽ phản bội Ngưng của hấn.

Đường Hạo đẩy tay cùng thân thể cô ra, chặt vật đứng lên từ trên ghế. Hai tay hấn nắm chặt lại để đè nén sự hưng phấn đang bùng bùng gào thét trong cơ thể. Xoay người, hấn nhìn ra vùng trời bên ngoài qua chiếc cửa kính dài sát sàn nhà.

Bạch Phuong Úc đặt tay lên ngực, không đủ để che khuất thân thể của mình. Cô nhìn tấm lưng rộng rãi thẳng tắp của hấn, nói to: “ Đường Hạo, anh đối với em không phải là không có cảm giác, đúng không? Đừng tự lừa gạt chính mình, anh cũng thích em mà!”

“ Thì sao? Bất quá, đây chỉ là xúc động nam tính nhất thời của đàn ông! Dù sao thì cô cũng đừng có cố câu dẫn tôi nữa!” Thất bại, hấn lựa chọn cách nói châm chọc, muốn đuổi cô đi.

Bạch Phuong Úc không chấp nhận lý do thoái thác của hấn. Từ phía sau, cô ôm lấy cổ hấn, nói: “ Đừng nói với em như vậy! Ngàn vạn lần xin anh đừng như vậy! Em chỉ là...chỉ là muốn được ở cùng anh...” Tựa trên người hấn, cô cảm giác rất yên ổn. Cô rất thích loại cảm giác này.

Trên lưng cảm giác được một mảnh mềm mại yếu đuối, toàn thân hấn như có dòng điện mạnh chạy qua. Từng lỗ chân lông trên cơ thể hấn dựng thẳng lên, máu kịch liệt chảy ngược tụ hội xuống phía dưới bụng của hấn.

Lúc này, dục vọng trong người hấn được đẩy lên cao vút. Nhìn qua cũng không muốn chống cự, toàn thân không còn lấy một điếu khí lực để đẩy cô ra.

Bạch Phuong Úc đem gò má vùi vào áo vest của hấn. Cô muốn hấp thụ tất cả mùi vị trên người hấn. Cô không muốn buông hấn ra, chỉ thầm nghĩ muốn được đợi ở bên cạnh hấn. Trong đôi mắt Bạch Phuong Úc mơ hồ lộ ra nước mắt long lanh, lại một lần nữa làm ướt nhẹt hàng mi cong vút của cô.

Cô ôm chặt lấy người Đường Hạo, trong tiếng nói bị che kín là sự cầu khẩn: “ Đường Hạo, em không ngại anh coi em là Tiểu Ngưng! Anh không phải nói em rất giống cô ấy hay sao? Hãy cứ coi em như là cô ấy đi, được không?”

Sau khi nói xong, cô dùng hai tay bưng lấy mặt hấn, dâng lên đôi môi mọng đỏ của mình.

Trong người dục vọng đã không có cách nào khống chế, Đường Hạo đột nhiên dùng hai tay giữ chặt lấy vòng eo của cô. Hấn đem thân thể cường tráng của mình đè ép xuống thân thể đã hoàn toàn quang lỏa của cô.

Bạch Phuong Úc ngừng rơi lệ, trên khuôn mặt nở ra nụ cười ủy khuất. Hơn nữa, nụ cười này trong nháy mắt mà càng trở nên ngọt ngào.

Gương mặt Đường Hạo đè xuống, dùng sức hôn lên cánh môi anh đào đang run run của cô. Hấn mạnh mẽ gặm nhấm giống như là trả thù: “ Đây là cô muốn đúng không? Cô có phải hay không rất thích khi tôi đối với cô như vậy?”

“ Ừm...!” Bạch Phuong Úc kêu đau lên một tiếng. Bất quá, cô không có khóc, lại còn càng cười đắc ý. Tóm lại, cô thắng. Tòa băng sơn này đã bị cô đánh hạ rồi.

Nhìn gương mặt tươi cười của cô, Đường Hạo càng thêm bức bối. Đều là tại cô gái này! Là tại cô ta làm tan rã tình cảm kiên định của hấn với Tiểu Ngưng. Tiểu Ngưng nhất định sẽ trách hấn.

Món nợ này, hấn sẽ tính hết lên đầu cô.

Hấn thô lỗ đẩy cô lên bàn làm việc, hai tay áp chặt mặt bàn: “ Còn cười? Được lắm! Cô gái phóng đảng, tôi bây giờ sẽ thỏa mãn cô. Cho cô biết thế nào là cao hứng!”

Bạch Phuong Úc lắc đầu, muốn xoay thân thể lại chối bỏ lời của hấn. Cô không phải là cô gái phóng đảng. Cô chỉ là vì thương mến hấn nên mới cam tâm tình nguyện trao thân cho hấn. Cô cũng không có thích mấy chuyện này mà là cô thích cảm giác được hấn yêu mến. Ở bên hấn, cô có cảm giác như mình được ở bên người thân.

Nhưng mà, Đường Hạo đâu có cho cô cơ hội mà xoay người lại mà giải thích. Một tay hấn kéo xuống những thứ cản trở ở đầu gối của cô, đưa tay gạt mạnh dây lưng, cởi bỏ triệt để nội y của cô ném hết xuống đất.

“ Không cần phải! Cửa phòng còn chưa có khóa lại! Đừng mà....!” Cô thẹn thùng nhắc nhở hấn, hai tay đẩy đẩy cánh tay to lớn đang siết chặt lấy eo mình.

Hấn cường vọng, cười nhạo nói: “ Chưa khóa thì sao? Loại người phóng đảng như cô không phải rất thích mấy loại chuyện kích tình như thế này ư?”

Nhìn tấm lưng như một mảnh tuyết trắng, nhưng da thịt lại bóng loáng nhẵn nhụi, Đường Hạo nặng nề hít một hơi lạnh khí. Trên gương mặt màu tiểu mạch phủ một tầng mồ hôi mỏng. Bàn tay dọc theo mỹ lưng đơn bạc của cô đi xuống, thăm dò giữa hai chân cô. Trên mảnh mông tuyết trắng hấn nhẹ tay nheo

một cái.

“ Ôi... Đau nhưc... Đùng nhéo.... ” Cô đau đớn kêu lên, mặt nhẩn lại, hàng mi xinh đẹp khẽ rung lên.

Bởi vì tay hắn chôn ở vị trí kia cho nên cô mới vặn vẹo eo, tránh né sự đụng chạm của hắn.

Mà cô không biết hành động vô thức này trong mắt hắn tuyệt đối là một loại mời mọc.

Đường Hạo nâng cao một chân của cô lên, gác trên bàn làm việc, bày ra một tư thế dễ dàng cho chính mình.

Nhanh chóng kéo quần tây của mình, hắn phóng thích thứ sớm đã căng cứng giường lên... Hắn nâng cao eo của cô, một tay giữ lấy chân đang đá loạn xạ của cô, lập tức chuẩn xác mà tiến vào.

Cô thoáng đau đớn, nhúm mày: “ Đau quá.... ”

“ Cái này không phải là cô muốn hay sao? ” Hắn không để ý đến việc cô có thích ứng được hay không, mạnh mẽ đụng chạm thêm vài lần nữa.

“ Ừm.... ” Chỉ thấy nơi đầy đặn mềm mại của cô theo sự va chạm của hắn mà không ngừng lay động, run rẩy.

Hắn nắm lửa nhiệt cứng nhắc vùi vào chỗ sâu nhất trong cơ thể của cô, Một lần, lại thêm một lần, không ngừng phóng đảng buông thả... Một màn dâm mỹ.

Mật đạo căng kín được hắn lấp đầy, một lần lại thêm một lần, miệng cô khẽ nhếch lên. Cô muốn được giải tỏa hết những cảm giác kìm nén đang dâng lên trong cổ họng.

“ A....a....a... ”

Cảm xúc lao nhanh như tìm được lối thoát ra ngoài. Cô mở to miệng hét chói tai. Lúc thì là những tiếng hét van xin, lúc thì là những tiếng rên rỉ ngọt ngào đầy thỏa mãn....

Hắn kìm lòng không được, dấn thân người lên tấm lưng bóng loáng trơn mịn của cô, miệng thì kề sát bên tai cô, nhẹ nhàng găm nhâm: “ Dạng như thế này, có phải khiến cho cô rất thoải mái? ”

“ Ừ....ừ....ừ.... ”

Hoàn toàn chìm trong biển nhục dục, Bạch Phuong Úc không biết nên trả lời câu hỏi tà ác của hắn như thế nào. Cô biết rõ hắn đang giễu cợt cô. Nhưng sự thật, bản thân cô....thật sự rất thích chuyện lúc này.

Thấy cô không trả lời, bàn tay to lớn của hắn lục lọi đến vùng ngực sáng ngời đang động tình của cô, mạnh mẽ nắm lấy nụ hoa đang đứng thẳng lên, nhéo một cái

“ Nói!”

Nói xong, hắn còn dùng sức đụng chạm đến cô, mạnh mẽ hơn cả lúc trước.

Bạch Phuong Úc kịch liệt lắc đầu, cánh môi đỏ run rẩy, lời nói đứt quãng: “ Em.... Em...không...biết.... A...!” Đằng sau là một tiếng hét lên thân chói tai, một bàn tay của cô đưa lên cố gắng đẩy cánh tay hắn đang đùa giỡn trên ngực cô, “ Xin anh... xin anh... đừng có hỏi em nữa..... ”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 277

Edit: Meimoko

Trong cơn ý loạn tình mê, cô giãy dựa thân hình xinh đẹp của mình, cặp mông mượt mà no đủ trong lúc lơ đãng dấn sát vào đôi chân dài cường tráng của hắn.

Da thịt cô trắng nõn, mềm mượt khiến hắn càng thêm muốn xông lên đụng chạm vào cô. Một lần nữa lại chiếm hữu cô.

Lúc cô tức giận liên tục thờ gắp, hấn từ trong cơ thể cô mạnh mẽ thối lui. Trong nháy mắt, chất lỏng kết hợp giữa hai người nóng ảm chảy ra, rớt xuống bàn làm việc.

Đúng lúc đó, cảm giác hơi lạnh khiến Bạch Phương Úc nhăn mặt lại. Cô khó hiểu quay đầu nhìn hấn. Đôi mắt to mê man có khát vọng, có phàn nàn.

Đường Hạo đem thân thể trần truồng của cô chuyển qua, nắm lấy cặp mông trắng vênh, ôm cô ngồi trên bàn làm việc.

Lông mày nhíu chặt trên gương mặt nhỏ nhắn dần ra, cô lại tiếp tục nhắm mắt, hưởng thụ sự kích động hấn mang lại. Hai chân cô vô lực gác lên đầu vai của hấn, theo động tác của hấn mà đong đưa. Cô để mặc cho hấn dẫn dắt, cứ thế mà bay lượn từng đợt.

Cô, từng điểm mẫn cảm trên thân thể đều bị hấn bắt được, bị chạm đến. Dừng góc độ khác nhau, khí lực khác nhau khiến cô hôn mê. Cô mê rồi. Cô rồi loạn rồi.

Hấn, tận hưởng từng điểm mẫn cảm trên cơ thể của cô. Đụng chạm đến khi hoa tâm của cô nở rộ, chạm đến khi cô thần hồn điên đảo, đầu óc choáng váng, ba hồn bảy vía đều bị tình dục dẫn dắt. Hấn chóng mặt quay cuồng, đầu óc choáng váng, nhận định một điều khó ai có thể thoát khỏi mị lực từ người phụ nữ này. Đường Hạo, hấn cũng đã hoàn toàn chìm đắm trong mị lực của cô rồi.

Không thể phủ nhận, hấn thích thân thể của cô, thậm chí... Nhiệt tình cùng phản ứng mẫn cảm của cô khiến hấn càng thêm kích động không thôi.

“.....” Cô nhịn không được, vặn vẹo uốn éo cơ thể, muốn khắc sâu thêm khoái cảm, tăng thêm tê dại.

Hấn ra sức co lại. Động tác rút lui, lúc chìm lúc nổi trong thân thể cô cứ như là có mà lực. Vừa ngứa vừa đau, giống như nửa người trên và nửa người dưới của cô bị tách ra sau mỗi lần hấn đụng chạm. Nhưng trên tất cả, chuyện bọn họ kết hợp với nhau là chuyện thực sự.

Hấn muốn cô.....

Rất cô gắng muốn cô.....

Rất mạnh mẽ dùng sức muốn cô.....

Rất ra sức hung hăng muốn cô.....

Bạch Phương Úc thét một tiếng còn lớn hơn cả lúc này, nương theo đó cảm giác hưng phấn cùng thống khổ.

Hấn càng phóng đảng, càng tăng lực đạo, càng kích thích rồi nhanh chóng co lại sau tiếng thét của cô. Hấn tận tình bắn ra vô số tinh hoa nóng hổi.

“Đáng chết.....” Đang trong cơn hứng phấn, lại nhìn thấy thứ trào ra từ hoa huyết của cô, Đường Hạo tự mắng chính mình một tiếng nặng nề. Hấn buông hai chân cô ra, lui về phía sau, rút lấy một cái khăn giấy lau sạch sẽ chính mình rồi sửa sang nghiêm chỉnh lại quần. Hấn giương mắt nhìn cánh hoa của cô đang chảy ra thứ chất lỏng màu trắng đục. Sắc mặt Đường Hạo trầm đi vài phần.

Chết tiệt, tại sao mình lại mất kiểm soát?- Đường Hạo nặng nề tự mắng chính mình.

Mệt mỏi đến không chịu nổi, Bạch Phương Úc từ trên bàn làm việc gượng thân dậy. Hai chân đau nhức khiến cho cô nhất thời không có chút sức lực nào. Đôi mắt vốn đang ý loạn tình mê, bởi vì nghe được tiếng hấn chửi thề mà lại thất vọng.

Lần trước, hấn xong việc thì câu đầu tiên nói với cô chính là ‘thật xin lỗi!’ . Lần này, là ‘đáng chết’ . Hai lần đều khiến trái tim cô bị tổn thương sâu sắc, khiến cho cô cảm giác thật sâu sự bất an và khổ sở.

Coi như hấn nói cô đáng chết, cô cũng sẽ nhất định không buông hấn ra.

Hai tay bám lấy mép bàn làm việc, cả thân thể cô trượt xuống. Cô cúi đầu, nhặt váy áo lên, không có ý nhìn hấn, đi thẳng vào trong toilet.

Vừa rồi, biểu hiện của cô thật sự quá lớn mật. Cô biết rõ, nhưng cô không hối hận. Ai bảo cô thích hấn. Cô biết cô sẽ không thể chờ được đến khi hấn theo đuổi cô. Nếu có đợi, chắc cũng phải sang kiếp sau. Chuyện như vậy, cô không chấp nhận được.

Bạch Phương Úc sau khi mặc quần áo trang điểm hoàn hảo bước ra từ toilet thì đã thấy người đàn ông vừa mới hưng hăng ở trong cơ thể mình đâm tới đâm lui đã một bộ dạng nghiêm chỉnh ngồi vui đầu vào trong công việc.

Nhìn bộ dạng lạnh lùng thờ ơ của hấn, Bạch Phương Úc không khỏi hoài nghi: người đàn ông này chẳng nhẽ chỉ khi làm cái chuyện kia mới có thể nhiệt tình hay sao? Hơn nữa, lúc kia...lửa nóng của hấn thật sự muốn giết người, giống như đem cô hòa tan không bằng. Nhưng bây giờ, sau khi kết thúc, hấn lại tạo cho cô một bầu không gian giống như đông băng, lạnh lẽo cực điểm.

Túc....Túc....Túc..... Trong phòng làm việc yên ắng vang lên âm thanh than thối của đế giày cao gót chạm trên mặt sàn nhà.

Từ xa đến gần, khiến cho Đường Hạo không có cách nào bỏ qua. Tiếng tim hấn đập phối hợp cùng với âm thanh cô đang tạo ra.

Trên mặt bàn, đột nhiên tài liệu trước mặt hấn bay lên không, Đường Hạo theo nó mà ngẩng đầu lên. Vừa vận nhãn đón ánh mắt hấn chính là một

giương mặt nở rộ hai lúm đồng tiền xinh đẹp của cô.

Bạch Phuong Úc đưa hân vật phía sau mình, phách đạo hỏi: “*Em nghĩ, em bây giờ dần trở thành bạn gái của anh rồi, đúng không?*”

Bạn gái của hân? Nhanh như vậy sao!?

Chẳng qua là cô có vẻ ngoài giống với Tiểu Ngưng, mới gặp hân lần này là lần thứ ba mà đã muốn thành bạn gái của hân rồi sao?

Không! Quá nhanh. Hân không tiếp nhận nổi.

“*Cô không thấy là quá nhanh hay sao? Chúng ta mới gặp nhau ba lần, cô hiểu được tôi bao nhiêu?*” Đường Hạo ngồi trên ghế làm việc, tay chống cằm nhìn cô. Về điểm này, cô không giống Tiểu Ngưng của hân. Tiểu Ngưng luôn thẹn thùng, thẹn thùng đến mức hân không đoán được trong lòng cô nghĩ gì. Cũng chính vì thế, hân luôn hoài nghi cô không yêu hân. Nếu không đã chẳng có bi kịch xảy ra sau này.

Bạch Phuong Úc muốn cầm kẹp tài liệu trong tay đập bẻ đầu hân ra, tức giận nói: “*Bây giờ anh mới biết là quá nhanh ư? Lần đầu tiên gặp mặt, anh đã hôn em, quá mức đến... thậm chí....*” “*Thậm chí đem cả quần lót của em còi ra-những lời này cô không nói ra được tới miệng, “Sao không thấy anh chê nhanh? Lần thứ hai, anh đãđụng chạm vào em....! Lúc đó sao anh không bảo là quá nhanh? Anh nói chúng ta không phải đôi nam nữ yêu nhau, nhưng chuyện mà chỉ có vợ chồng làm với nhau, chúng ta cũng đã làm cả rồi....”*

Đường Hạo thiếu chút nữa bởi vì những lời cô nói mà sặc. Hân chưa từng thấy có người phụ nữ nào lại nóitrắng ra như cô.

Cô nói những lời vừa mập mờ vừa đáng yêu khiến hân triệt để không nói được một chữ phản bác lại. Chỉ có thể hít sâu một hơi, sau đó nặng nề thở ra.

Nhìn hân nửa ngày không có phản ứng, Bạch Phuong Úc đi lên phía trước, khoe miệng mỉm cười: “*Vậy.... anh chính là đồng ý! Chúng ta từ giờ sẽ là người yêu của nhau!*”

Đường Hạo không trả lời.

Cô không cam lòng, lay lay bả vai của hân, hỏi tới: “*Có phải là anh đồng ý không?*”

“*Ừ....*” Hân rầu rĩ đáp lại. Cô đã nói trắng ra như vậy, hân còn có thể không đồng ý được hay sao?

“*Ha ha, hôm nay em không có việc gì, anh dẫn em đi dạo được không? Hơn nữa, em cũng đang đói bụng!*” Cô buông lỏng cánh tay của hân, muốn lôi kéo hân đi.

Hân kéo tay của cô xuống, mặt không biểu tình nói: “*Hiện tại đang trong giờ làm việc! Tôi còn rất nhiều việc chưa xử lý! Không rảnh!*” Cô gái này hiểu được chiếm được một tác là lần thêm một bước. Hân vừa mới đồng ý để cho cô làm bạn gái của hân, cô đã ra ngay yêu cầu với hân rồi.

“*Anh sắp tan sở rồi, sớm một chút không được hay sao?*” Hân không phải là tổng tài ư? Ai dám lên tiếng trách mắng hân chứ?

“*Đường nhiên là không thể!*” Hân nghiêm trang nói.

Bạch Phuong Úc nhăn mũi lại, một lần nữa dùng tay ngăn chặn hân, nói trắng ra: “*Vừa rồi anh sử dụng thời gian làm công để làm chuyện riêng. Bây giờ về sớm, tại sao lại nói không thể?*”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 278

Edit: Meimoko

“*Cô không phải muốn làm bạn gái của tôi hay sao? Vậy đừng có làm loạn! Ngồi yên một chỗ cho tôi! Nếu còn bát nháo thì rút ra ngoài cho tôi!*” Đường Hạo bị Bạch Phuong Úc nói đến đỏ mặt tía tai, thẹn quá hóa giận nói lớn.

Mà Bạch Phuong Úc chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi một bên chờ hân xử lý xong công việc. Mặc dù có chút buồn bực, nhưng hân không đuổi cô đi thì đã khiến cô rất vui vẻ rồi.

Hân làm việc thật nghiêm túc. Chỉ nhìn chằm chằm vào máy tính hoặc giấy tờ trên bàn, không hề liếc nhìn cô một cái.

Bạch Phương Úc dòi tầm mắt khỏi gương mặt anh tuấn của hắn, nhìn lên bàn trà đầy tạp chí kính tế. Kính tế bây giờ đối với cô mà nói rất chi là đau đầu. Nếu không phải có một đồng thành tích bày ra trước mắt thì cô không tin lúc trước bản thân lại là một nữ doanh nhân thành công.

Cô bây giờ cái gì cũng không biết, một chút cũng không hiểu nổi mấy thứ này. Dù cho Johnny đã tận tâm tận lực giúp cô bù lại những thiếu sót nhưng ánh mắt cô vẫn chỉ đặt trên hình ảnh của mấy ngôi sao, nhìn xem trang phục mà họ mặc mà nắm bắt được xu thế mùa đông năm nay. Ủ! Nói thế nào nhỉ? Cô hiện tại lại là người hướng dẫn cho các nhà tạo hình, bởi vì có rất nhiều ngôi sao do chính cô tự mình tạo hình cho bọn họ. Hiệu quả trước ống kính vô cùng tốt. Đúng vậy! Về điểm này cô vô cùng tự tin, nếu không chắc sau khi mất trí nhớ cô lại cho rằng mình là một kẻ vô dụng.

Trong phòng đột nhiên trở nên yên tĩnh. Sự yên tĩnh này giăng co suốt hai giờ đồng hồ.

Cảm thấy khát nước, Đường Hạo mới ngẩng đầu cầm cốc nước lên uống. Lúc này hắn mới nhìn đến cô đang yên tĩnh ngồi bên cạnh. Lần này hắn cũng có vài phần hiếu kỳ nhìn cô. Cô gái này đang nghiền cứu gì vậy? Nhìn trông nghiêm túc ghê!

Hắn từ trong khu bàn làm việc đi ra, đến gần cô. Khi nhìn thấy một ít tin tức lá cải chuyện xấu của doanh nhân đại gia với nữ minh tinh, hắn bưng bình nước: “Đừng có xem mất chuyện tào lao bát quái này! Những thứ này chỉ cho mấy bà tám ngồi xem với nhau thôi!”

Không phải muốn làm người phụ nữ của hắn hay sao? Về điểm này, nhất định phải từ bỏ, Tiểu Ngưng của hắn không có thói quen chú ý đến những việc này.

Bạch Phương Úc thả tạp chí trong tay ra. Đối với câu nói không vui của hắn, cô cũng giả điếc làm ngơ. Đứng dậy, hưng phấn đi đến ôm lấy cánh tay hắn: “Xong việc rồi sao? Em đói bụng lắm rồi, chúng ta đi ăn đi!”

Nhìn về mặt cô hưng phấn. Đường Hạo nhìn không được muốn ngay lập tức thay đổi khiến cho cô mất hứng. Rõ ràng là đã hoàn thành xong công việc nhưng hắn đột nhiên nói ra: “Không! Tôi chỉ nghỉ ngơi một lát! Còn rất nhiều việc cần phải hoàn thành. Nếu cô không muốn ngồi đợi thì có thể ra về trước! Không tiễn!”

“Không đâu! Em muốn ở lại. Chờ đã lâu như vậy rồi, thêm một chút cũng đâu có sao!” Bạch Phương Úc vẫn cố chấp. Cô không muốn để thời gian trôi qua của mình trở nên lãng phí, nhất định phải thu được kết quả. Cô đẩy đẩy thân người của hắn, săn sóc nói: “Được rồi! Anh bẻ bộn công việc! Dù sao hôm nay em cũng không có việc gì để làm, ở nơi nào cũng tốt cả. Anh mau đi làm việc đi! Em không quấy rầy anh đâu!”

Đường Hạo nhìn cô mỉm cười đơn thuần thì thật muốn kéo cô sang một bên, mãnh liệt hôn môi với cô. Nhưng trong lòng lại có một giọng nói nhắc nhở hắn: như vậy là không đúng. Hắn không nên nhanh như vậy đã chìm đắm trong nị lực của một người con gái khác. Cho dù cô ta có giống Tiểu Ngưng như thế nào, hắn cũng không được thay lòng đổi dạ, mượn cớ làm càn.

Hắn nhẹ nhàng tự cốc đầu mình. Sau đó đi về bàn làm việc, tiếp tục tìm ra việc để làm.

Khóe miệng Bạch Phương Úc lại càng cong lên thêm một ít. Kỳ thật, có thể được nhìn thấy hắn, hơn nữa từ hôm nay còn được trở thành bạn gái của hắn, cô đã thật sự rất hạnh phúc rồi. Nếu như cứ ngồi trong khách sạn, cô không phải là còn buồn bực hơn nữa ư?

Ọc...Ọc...Ọc...

Bụng cô phát ra âm thanh thật to, báo hiệu dạ dày đã trống rỗng lắm rồi. Cô ngẩng đầu nhìn người vẫn còn say mê công việc kia. Không được! Cô không thể quấy rầy hắn.

Chịu đựng. Nhẫn nại thêm một lúc nữa. Công việc của hắn cũng sắp xong rồi. Giờ làm việc cũng sắp hết, hắn cũng cần phải đi ăn cơm, đúng không?

Bạch Phương Úc đơn thuần căn bản không biết Đường Hạo đang nghĩ gì, cứ ngồi ngu ngốc mà nghĩ đến cảnh hai người cùng nhau đi ăn cơm, nên ăn món gì thì ngon.

Càng nghĩ càng tham, càng tham càng đói. Tiếng bụng kêu cứ liên tiếp vang lên. Nhưng cô vẫn im lặng ngồi yên đợi hắn.

Dần dần cô tựa lên ghế sa lon, đói bụng đến mức thiếp đi lúc nào không biết.

Mà Đường Hạo dường như quên mất sự tồn tại của cô gái trước mắt, cứ vui đùa vào công việc. Thế nên hắn không có nhìn thấy trán người đang ngủ kia đang nhăn lại. Gò má vốn hồng hào mà trở nên trắng bệch. Trên trán còn một tầng mồ hôi nhỏ li ti.

Lúc dạ dày càng lúc càng đau, Bạch Phương Úc mở mắt. Hai tay ôm lấy chỗ bụng đau, cả người cong lại, càng lúc càng cứng nhắc.

Cô đau quá. Đau quá! Hơn nữa cả người lại rất lạnh, rất muốn tìm thêm áo khoác để mặc vào.

Cô muốn gọi hắn. Nhưng nhìn hắn đang mải miết làm việc thì lời nói không thốt ra được, miệng ngậm chặt lại.

Dạ dày không nghe lời lí trí, càng lúc càng cuộn lên. Càng ngày càng gấp khiến cho cô mỗi lúc một đau, phát ra cả tiếng: “A.... đau quá....”

Thân thể không chịu nổi đau đớn, trượt xuống ghế sa lon, cô ngồi phịch trên sàn nhà. Đầu của cô rũ xuống mặt đất, vai không ngừng run rẩy.

“Hm...Hm....” Cô không chịu nổi cơn đau dạ dày đang hành hạ, phát ra tiếng khóc rờn. Nhưng sợ ảnh hưởng đến công việc của hắn mà phải kìm nén

thanh âm lại.

Đường Hạo nghe thấy tiếng liền ngừng đầu. Nhìn thấy thân thể người ngồi trên sàn nhà bên cạnh ghế sofa đang không ngừng run rẩy, đầu rũ xuống, hần lập tức từ trên ghế đứng dậy, đi đến bên cạnh cô.

“ *Cô làm sao vậy?* ” Đường Hạo nâng mặt cô lên. Nhìn gương mặt trắng bệch, tràn đầy nước mắt thì đau lòng, ôm lấy cô: “ *Cô làm sao vậy? Đau ở chỗ nào? Mau nói cho tôi biết!* ”

“ *Dạ dày của em đau quá! Đau lắm.....* ” Cô tức giận như gà mắc tóc, sau đó lại ngậm chặt miệng lại.

“ *Chết tiệt, sao không nói sớm?* ! ” Đường Hạo chẳng quan tâm đến việc phải đóng máy tính lại, ôm lấy cô chạy như bay ra ngoài văn phòng.

Phương Úc bị hần ôm, chạy như bay, vội vàng khăn trương mở to mắt hỏi: “ *Anhôm em đi đâu?* ”

“ *Nói nhảm! Đương nhiên là đến bệnh viện rồi!* ” Hần biết rõ cô không làm bộ, vì toàn thân cô hiện tại lạnh ngắt như băng.

“ *Công việc..... của anh không vẫn còn chưa xong hay sao? Em không muốn..... quấy rầy anh!* ” Cô bần khoản nói.

“ *Công việc có thể để mai làm tiếp! Tôi không muốn có một xác chết nằm trong văn phòng làm việc của tôi! Thật là xui xẻo!* ” Hần cố ý tìm một cái cớ để nói, nhưng trên mặt thì không giấu nổi sự quan tâm.

Bạch Phương Úc chợt cảm thấy trong lòng ngọt ngào. Sự ngọt ngào này không ngừng lan khắp toàn thân cô.

Qua hơn 10 phút đường xe, bọn họ đã đến được bệnh viện.

Sau khi bác sĩ tiến hành kiểm tra và ra kết luận khiến cho Đường Hạo nhin không được mà đau lòng.

“ *Biết rõ bàn thân có bệnh dạ dày, vì sao lại còn để cho bụng trống rỗng? Đói bụng thì phải ăn cái gì vào, lần sau hãy chú ý cẩn thận!* ” Bác sĩ nghiêm mặt nói.

Ánh mắt Đường Hạo nhắm ngay vào cô. Mà cô thì lè lưỡi, gò má xinh đẹp cúi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 279

Edít: Meimoko

Bởi vì Bạch Phương Úc đau bụng mà cô lại muốn ăn mỳ cho nên bọn họ lại đến tiệm mỳ hôm trước.

Nhìn miệng cô mở to không ngừng ăn, Đường Hạo nhin không được mà nhắc nhở: “ *Đừng ăn nhiều như vậy! Ăn quá nhiều cũng không tốt cho dạ dày đâu!* ”

“ *Nhưngem vẫncòn chưa..... no! Ăn thêmmột chút cũngtốt mà....!* ” Bạch Phương Úc mồm miệng nhồm nhoàm, nói không rõ.

Mấy tiếng liền không có ăn cái gì, hơn nữa lúc trước lại tiêu hao bao nhiêu phần thể lực như vậy, bảo cô không đói sao được?

Nhìn cô ăn uống giống như lang thôn hồ yết*, Đường Hạo thật sự hoài nghi món này ngon đến vậy sao? Hay là lưỡi của hần thật sự có vấn đề? Nếu không, tại sao hần lại không hề cảm nhận được chút mùi vị nào?

*lang thôn hồ yết: ý nói ăn như hạm.

Nhìn cô, hần lại không khỏi bắt đầu so sánh cô với Tiểu Ngưng. Tiểu Ngưng của hần hình như cũng rất thích ăn mỳ.

“ *Vốn đang mơ tưởng được cùng anh ăn một bữa thật thịnh soạn, cuối cùng lại thành đi ăn mỳ! Trên đời này có cô bạn gái nào phải chịu thiệt thòi như em không?* ” Bạch Phương Úc cong cánh môi bóng nhẫy nói, sau đó rút ra một chiếc khăn giấy lau miệng.

Đường Hạo bị bộ dạng đáng yêu của cô chọc cười. Bất quá, hắn không có biểu lộ ra ngoài. Cười chỉ nên để ở trong lòng.

“ *Đói bụng thì phải nói sớm, ai lại để đến khi đau bụng! Muốn tôi đau lòng đúng không?* ” Sắc mặt hắn nghiêm nghị, gò má cứng nhắc.

Bạch Phuong Úc đem giấy ăn ném lên mặt bàn, ánh mắt long lanh chớp động mạnh mẽ nhìn hắn, hơi ủy khuất nói: “ *Em đã nói qua là đói bụng rồi! Nhưng anh lại bảo anh còn nhiều việc chưa làm xong. Đã là bạn gái của anh rồi, em đương nhiên phải ủng hộ cho công việc của anh, không được quấy rầy anh làm việc! Tất cả đều không phải là vì anh sao?* ”

“ *Ngoan ngoan như vậy ư? Tôi không nhìn ra cô lại là một cô gái biết điều như thế đấy!* ” Đường Hạo nhin không được chăm chọc nói. Chưa bao giờ hắn lại để cho một cô gái trở thành bạn gái của mình đơn giản như vậy. Nhưng cô gái ngồi đối diện đây lại đã làm được.

Nghĩ đến đáng về lớn mặt không sợ bất cứ điều gì của cô, Đường Hạo xác thực không thể phủ nhận, ở bên cô hắn cảm thấy rất thoải mái.

Bạch Phuong Úc sờ lên mái tóc ngắn xinh đẹp của mình, nhìn hắn, buồn buồn nói ra: “ *Em đương nhiên rất biết điều! Để một thời gian dài rồi anh sẽ biết, có một người bạn gái như em là may mắn của anh! Ừm, còn có, em phải uốn nắn lại anh mới được! Em không phải là một cô gái, điều này anh cũng biết mà....* ”

Tuy cô muốn đem lần đầu tiên của mình cho hắn, muốn đem mình toàn vẹn trao cho hắn, nhưng đáng tiếc, không được nữa rồi. Những chuyện trước đây đều đã là quá khứ, không thể làm lại. Cô không thể xoay chuyển thời gian, cho nên về điểm này cần phải nhắc nhở hắn mới được.

Đường Hạo trầm mặc không nói. Điều này ở trong lòng hắn giống như com nguội, làm hắn mệt mỏi. Hắn muốn biết ai là kẻ cướp đi tâm thân xử nữ của cô, và cô còn có bao nhiêu người đàn ông bên ngoài khác nữa.

Bạch Phuong Úc phối hợp nói xuống: “ *Em ăn xong rồi! Có phải cũng nên đi?!* ”

Nói xong, cô từ trên ghế đứng dậy, đứng cạnh bàn, chờ đợi hắn.

Đường Hạo cũng đứng dậy. Bạch Phuong Úc ngay lập tức quán lấy cánh tay của hắn. Động tác tự nhiên hết như hai người là người yêu của nhau lâu lắm rồi. Sau đó, cả hai cùng sánh bước ra khỏi tiệm mỹ.

Ha ha ha, một doanh nhân giàu có nổi tiếng lại thường xuyên đi ăn ở quán mỹ. Thật đúng là một ý nghĩ không bình thường! Cũng chỉ có một mình bọn họ.

Chiếc xe đang lao đi với tốc độ cực nhanh, Bạch Phuong Úc đột nhiên hô lớn một tiếng

“ *Dừng xe...* ”

Nhìn đường đi, Bạch Phuong Úc đang ngồi kế bên ghế lái, nhăn mũi lại, la lớn: “ *Em muốn anh dừng xe lại!* ”

Đường Hạo đành phải giảm tốc độ, lái xe chậm rãi tránh vào bên đường.

“ *Làm sao vậy?* ”

Cô xoay người nhìn hắn. Đôi mắt to nháy cũng không có nháy nhìn thoáng hắn một cái, nói: “ *Anh muốn dẫn em đi đâu?* ”

Cô vốn tưởng rằng hắn sẽ dẫn cô đi ngắm cảnh đêm, nhưng hướng đường đi này rõ ràng là....

“ *Đương nhiên là đưa cô về khách sạn! Làm sao vậy?* ” Đường Hạo cảm giác bản thân đâu có làm gì không đúng, về mặt mờ mịt nhìn cô.

“ *Sau đó thì sao? Anh định làm gì?* ”

“ *Tôi đương nhiên là về nhà nghỉ ngơi!* ” Hắn thân nhiên trả lời.

“ *Anh đem em một mình ném ở khách sạn hay sao?* ” Cô vẫn dùng vẻ bình tĩnh lần la hỏi hắn. Nhưng vẻ mặt bình tĩnh đó đang dần dần vui đi.

“ *Cô vốn không phải là ở trong khách sạn sao? Có gì không được?* ” Hắn rất không hiểu rốt cuộc là có vấn đề gì.

“ *Dạ, em vốn là ở khách sạn. Không sai! Nhưng bây giờ em đang bệnh, dạ dày rất đau. Anh là bạn trai của em, chẳng lẽ lại nhẫn tâm để em một mình ở trong khách sạn sao? Nửa đêm, không biết liệu em có lên cơn đau hay không?* ” Lúc này, giọng nói của cô có thêm chút kích động.

Đường Hạo mấp mí mắt lại, sau vài giây mới nói: “ *Vậy thì cô muốn thế nào?* ”

“ *Em là bạn gái của anh! Anh nghĩ quan tâm thì nên thế nào? Điều phải xuất phát từ nội tâm, lại còn hỏi em muốn như thế nào!* ” Bạch Phuong Úc nắm chặt ống tay áo của hắn. Về lý hay về tình, hắn phản ứng như vậy cô hẳn là nên tức giận mới đúng. Nhưng cô lại không hề cảm thấy giận hắn. Thật sự là kỳ quái!

“ *Nếu như dạ dày cô lại đau, hãy gọi điện thoại cho tôi. Tôi sẽ đến ngay lập tức, được chưa?* ”

“ Anh ngồi tên lừa đến ư?” Cô nghiêm trang nói.

“ Không! Lái xe!”

“ Vậy, anh làm sao mà có thể đến ngay lập tức được? Đi xe máy ít nhất là hai mươi phút! Ngay lập tức ư? Đây là cách để dỗ trẻ con phải không? Đến trẻ con còn không tin được!” Cô nắm lấy cánh tay áo của hắn, không chịu buông ra.

“ Cô nói đi, nên làm như thế nào? Chẳng nhẽ bắt tôi thuê một căn phòng ở chung trong khách sạn với cô?” Thuê phòng khách sạn cũng không phải là một ý kiến tồi.

“ Nhưng ở đó không phải là chẳng thuận tiện chút nào hay sao?” Không thể đi khách sạn được! Vạn nhất đụng chạm với Johny thì cô cũng không biết phải làm như thế nào. Rất khó xử! Cho dù cô không coi Johny là bạn trai, nhưng dù sao hắn cũng là bạn trai trước kia của cô. Hiện tại, cô vẫn còn chưa ngả bài với hắn. Ngộ nhờ để Đường Hạo phát hiện, lại hiểu lầm cô là kẻ bắt cả hai tay thì sẽ không hay.

“ Anh đưa em đi.... Đi đến nhà của anh!”

“ Đến nhà của tôi? Như vậy không hay đâu! Cô không thấy là quá nhanh hay sao?”

“ Em là bạn gái của anh, có gì mà không hay? Em đến nhà anh có cái gì mà không tiện? Chẳng nhẽ anh giấu phụ nữ khác trong nhà?” Đột nhiên cô mở to mắt nghĩ đến khả năng này. Đàn ông có tiền rất hay nuôi dưỡng tình nhân. Chẳng lẽ hắn cũng có nuôi một ả tình nhân hay sao?

“ Không có!”

“ Em muốn đi! Em bây giờ là bạn gái của anh! Bạn gái đang sinh bệnh, anh phải ở bên chăm sóc em!” Cô phách đạo nói. Điểm mấu chốt chính là cô muốn đến xem chỗ của hắn, xem có người phụ nữ nào khác ở đó hay không. Nhất định, cô phải đuổi người đó đi!

“ Thật sự muốn đi?” Hắn có vài phần không tình nguyện nói.

“ Dương nhiên là muốn! Tóm lại, anh là bạn trai, phải có trách nhiệm chiếu cố em, bạn gái của anh!” Cặp môi mỏng của cô cứ không ngừng phát ra tiếng, có vài phần làm nũng.

Cuối cùng, Đường Hạo cự tuyệt không được. Đạp chân ga, hắn thay đổi phương hướng. Quay đi theo đường về biệt thự của hắn.

Xe tiến vào khu nhà cao cấp, thì Đường Hạo vẫn còn suy nghĩ.

Bạn gái ư? Bạn gái... Việc này đến giờ vẫn còn nhiều điểm không thích hợp. Hơn nữa, hắn có cảm giác mình đang bị cô bức ép.

Cô ta – Bạch Phụng Ưc cùng với Tiểu Ngưng có vẻ bề ngoài giống nhau, hắn không nhớ đối phó cô, cô lại được đà lấn áp hắn nhiều lần rồi ư? Hắn bắt đầu cười. Hắn nhất định đã bị cô cướp mất hồn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 280

Edit: Meimoko

Vừa tiến vào nhà của Đường Hạo, Bạch Phụng Ưc mở ngay tủ đựng giày. Động tác thuần thục như là nữ chủ nhân về đến nhà mình vậy. Cô lấy một đôi dép đi trong nhà ra, để đôi giày cao gót màu trắng của mình vào.

Không cần Đường Hạo phải nói câu ‘ mời vào’, cô đã đi thẳng một đường vào trong, lượn vài vòng ở dưới lầu, sau đó bước lên lầu trên. Tiếng bước chân đập đập cực kỳ tự nhiên, không có chút gì gọi là kiêng kỵ.

Vẫn đứng ở chỗ cửa, Đường Hạo khó hiểu nhìn hành động của cô. Sau đó, hắn mới thay giày đi theo. Chỉ thấy thân ảnh mảnh khảnh của cô đi ra từ một căn phòng, rồi lại mở cửa một căn phòng khác. Sau khi cả bốn căn phòng tầng hai đều bị cô mở toang, cô mới bước tiếp lên tầng ba.

Rất nhanh có tiếng bước chân rầm rập đi xuống, đứng lại ở trước mặt Đường Hạo.

“ Em làm cái gì thế? Định đến xem nhà tôi có bao nhiêu phòng hay sao?” Thật đúng là một cục cưng hiếu kỳ, vào cửa chẳng hề biết kiêng kỵ hay

rút dè gì.

Cô đầu tiên là lắc đầu, sau đó quán lấy tay hắn, cả thân thể dán lên bên trái người hắn, mỉm cười tự nhiên nói: “*Hi hi, em đang nhìn xem liệu anh có nuôi cô tình nhân bí mật nào không? Khá tốt, không bị em phát hiện ra! Nếu có, chắc đêm nay ở đây sẽ xảy ra thể chiến thứ ba....*” Lúc nói đến đây, ngón tay cô dùng sức đâm mạnh vào ngực hắn: “*Nếu là có, khuya hôm nay anh khỏi cần nghĩ đến chuyện đi ngủ!*”

Nhìn xem cô vọng tưởng muốn nhúng tay vào cuộc sống của hắn, Đường Hạo không có cảm thấy tức giận trong lòng mà ngược lại thấy rất ấm áp. Bị người ta quan tâm, bá đạo giữ lấy, cảm giác rất là tuyệt.

Chỉ có điều hắn là người đàn ông lạnh lùng, không bao giờ biểu lộ cảm xúc ra bên ngoài. Hắn bắt lấy tay cô, kéo xuống: “*Đừng làm rộn! Em không đau bụng ư? Nghỉ ngơi sớm một chút đi!*”

Bạch Phương Úc nhìn phòng ngủ lầu hai, chớp mắt hỏi: “*Em ở phòng nào?*”

Nếu như chủ động nói muốn ở trong phòng hắn, chắc chắn hắn sẽ nghĩ cô quá chủ động. Như vậy không tốt cho lắm! Tuy bọn họ chuyện gì cũng đã phát sinh rồi nhưng cô cũng nên rụt rè, e thẹn một chút.

“*Tùy!*” Trừ phòng hắn ra, phòng nào cũng trống cả

Bạch Phương Úc nhìn nhìn, sau đó chậm rãi đi về hướng một gian phòng, nói: “*Em tối hôm nay ngủ ở đây, được không?*” Bức tường màu hồng phấn, cô rất thích màu hồng nhạt. Hơn nữa, lúc đẩy cửa bước vào, cô đã rất thích cách bài trí nội thất trong gian phòng này.

Đường Hạo thở một hơi. Nhìn động tác cô ngoái đầu lại hỏi hắn, giống như trước đây Tiểu Ngưng thường làm. Cô đứng ở nơi này, cảm giác giống như Tiểu Ngưng đang hiện hữu trở lại. Nghĩ cũng không có nghĩ, hắn gật đầu: “*Có thể...*”

Bạch Phương Úc đi vào căn phòng đó. Theo thói quen cô mở tủ quần áo ra. Tất cả đều là quần áo của phụ nữ. Chắc do đã lâu không mở ra, nên bên trong nổi lên mùi ẩm mốc.

Bạch Phương Úc cầm lấy một bộ quần áo. Đây là một bộ quần áo hàng hiệu còn chưa có cắt nhãn xuống. Tất cả đều là đồ mới. Cứ như vậy mà để ở chỗ này thật là lãng phí.

Cô ước chừng lên người mình. Khoa chân múa tay trước gương, hình như là rất vừa vặn với người cô.

Đường Hạo đi theo phía sau cô, đột nhiên như bị kích thích. Hắn vọt lên giật lấy bộ quần áo trong tay của Bạch Phương Úc, quát:

“*Đừng có đụng vào! Cô đừng có chạm tay đến những thứ này!*”

Đáng chết! Đây đều là quần áo của Tiểu Ngưng. Chết tiệt, hắn làm sao có thể để cho cô ta tùy tiện đụng vào?

Bạch Phương Úc bị hành động đột nhiên xuất hiện của hắn khiến cho sợ hãi, lui về phía sau vài bước, nói: “*Anh làm gì vậy? Em chỉ đụng vào có một chút thôi, anh có cần phải phản ứng kịch liệt như vậy không?*”

“*Những thứ này đều là của vợ tôi, cô đừng có đụng vào! Bây giờ, mời cô đi ra khỏi căn phòng này ngay, không cho phép vào đây!*” Đầu là do hắn chủ quan bị mê hoặc nên mới để cho cô ta quấy nhiễu Tiểu Ngưng.

Vì người phụ nữ khác mà nổi giận với mình ư? - Bạch Phương Úc giờ chân lên, đá mạnh cho Đường Hạo một cước: “*Anh nghĩ rằng em muốn ở trong căn phòng này sao? Em chẳng thèm đụng vào đồ của người khác!*”

Nói xong, cô tức giận đi ra khỏi phòng. Dựa người trên vách tường, nổi lên hờn dỗi.

“*Anh đã nói để cho em ở căn phòng kia!*” Cô lớn tiếng nói.

Tuy giọng nói cứng nhắc nhưng trong lòng lòng cô thì lại rất chua, quá khổ sở. Hắn sao có thể quát cô như thế? Vừa rồi, cô đâu có làm gì sai.

Nhìn bộ dạng ủy khuất của cô, Đường Hạo cảm giác vừa rồi mình cũng hơi quá đáng, nên nói: “*Ngoại trừ gian phòng này, phòng nào cũng được!*”

Giọng nói của hắn dịu đi hơn rất nhiều, coi như là xin lỗi cô.

Hắn dịu dàng như vậy khiến toàn bộ ủy khuất trong lòng cô trào ra. Nước mắt tuôn ra như suối đổ. Thoáng chốc, cả khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đã đầy nước mắt.

“*....em không cố ý chạm vào đồ của cô ấy.... Em chỉ là thấy đồ rất đẹp....rất tốt...nên mới cầm lên....*”

Nói xong, nước mắt sợ hãi lại càng tuôn ra nhiều hơn.

“*Ừ! Tôi biết! Là do tôi không nói rõ với em trước!*” Nhịn không được, hắn đưa tay lên lau những giọt nước mắt cho cô.

Bạch Phương Úc thuận thế vùi đầu vào trong lồng ngực của hắn: “*Hu hu hu... Nhưng....vừa rồi anh rất hung dữ...em sợ lắm...*”

“ *Thật xin lỗi! Thật xin lỗi!*” Tay hắn đưa lên không. Không biết có nên xoa lưng trấn an cô hay không nữa?

Cánh tay mảnh khảnh như liễu ôm chặt lấy eo hắn. Cô nói: “ *Từ nay về sau anh không được tùy tiện đối với em hung dữ như thế! Em là bạn gái của anh, anh phải đối xử tốt với em! Không được coi em như thứ dễ trút giận.* ” Nếu như làm bạn gái của hắn mà lại bị coi như thứ trút giận, cô không có bệnh cũng thành sinh bệnh nặng mất.

“ *Ừ...Được! Đừng khóc!*” Hắn cảm giác phần áo sơ mi trước ngực của mình đã ẩm ướt.

“ *Anh ôm em!*” Cô thúc giục, “ *Nhanh lên đi! Mau ôm lấy em!*”

Hai tay Đường Hạo giăng co trên không trung cuối cùng cũng hạ xuống ôm lấy tám lưng cô, từ từ siết chặt.

Một khắc được hắn ôm chặt trong ngực này, khuôn mặt Bạch Phụng Ước lộ ra mỉm cười. Cầm cô đặt trên đầu vai hắn, nói: “ *Anh đã không cho em ở phòng cô ấy! Vậy được, em ở phòng anh!*”

Cô đã không thể thay thế được vợ của hắn, thì đành hạ thủ không lưu tình với hắn thôi!

“.....” Hắn nửa ngày không có phản ứng.

“ *Em mặc kệ! Em chính là muốn ở phòng của anh!*” Bạch Phụng Ước đột nhiên đẩy hắn ra, sau đó hướng đến phòng ngủ của hắn. Trước đó, cô đã vào hết tất cả các gian phòng, nên mở cửa vào phòng hắn một cách quá dễ dàng.

Bật đèn, cô không lãng phí một giây nào, đi thẳng luôn vào phòng tắm. Cô bây giờ muốn tắm rửa cho thật sạch sẽ. Bây giờ ở bên ngoài đang là mùa nóng, cô lại vừa đau bụng, toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Tiếp đó lại ăn nóng khiến cô bây giờ đổ thêm một tầng mồ hôi. Hiện tại có lẽ cần tắm nước nóng mới thư giãn được thân thể.

Cô cởi bỏ đồ trên người rồi mở vòi nước, đứng dưới vòi hoa sen. Nước ấm phun ra từ vòi hoa sen nhanh chóng thấm ướt cả người của cô. Những giọt nước trong suốt khiến da thịt trắng hồng của cô nổi bật lên, dọc theo cả những đường cong trên cơ thể... Càng lúc càng thêm mê người.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 281

Tắm rửa sạch sẽ xong, cô có thói quen mặc luôn quần áo sạch chứ không choàng khăn tắm. Lúc vặn vòi hoa sen lại, cô mới phát hiện ra mình không có quần áo để mặc, mà quần áo của cô lúc này thì đã ướt cả rồi.

Nhìn chính mình trần truồng ở trong gương, Bạch Phụng Ước nhũn mày lại, nói: “ *Không xong rồi! Phải làm sao bây giờ?*” Cô vừa dùng khăn tắm lau khô thân thể, vừa nghĩ làm thế nào để đi ra ngoài.

Cô nhìn cả gian phòng tắm lớn, nhưng không có lấy một cái khăn nào đủ lớn để che kín cả thân thể.

“ *Thiệt là.... Hắn như thế nào mà không có cả khăn tắm cỡ lớn ở trong này?*”

Không có cách nào khác, Bạch Phụng Ước chỉ có thể đẩy hờ một cánh cửa, tạo thành khe nhỏ rồi nói vọng ra ngoài: “ *Đường Hạo, anh giúp em cầm một bộ quần áo tới đây! Em....em không có quần áo để mặc...*”

Vừa mới tắm rửa trong thư phòng bước ra, Đường Hạo nghe thấy tiếng gọi từ hướng phòng ngủ của mình. Chỉ thấy cô đang lộ cái đầu nhỏ ra ngoài. Chiếc khăn nhỏ không đủ che đi hai luồng phong mẫn trước ngực, cùng da thịt trắng tuyết. Đường Hạo nhìn không được lại nhớ đến những đường cong trên cơ thể của cô. Hắn cảm thấy toàn thân mình dưới lớp áo ngủ màu trắng đang nóng dần lên. Nhất là khi thân dưới đột nhiên trở nên cứng nhắc.

Biết rõ hắn nghe được lời của mình, Bạch Phụng Ước nhanh chóng đóng cửa phòng tắm lại. Tim cô đập thình thịch, tựa người trên vách cửa, quay đầu lại, lắng nghe động tĩnh từ bên ngoài.

Đường Hạo lấy một bộ áo ngủ của hắn ở trong tủ ra. Lúc định đưa cho cô thì chợt nghĩ áo của mình rất dài, cô mặc hẳn là phải đến tận chân. Như vậy thật sự là quá buồn cười. Nghĩ một lát, hắn lấy một chiếc áo sơ mi của mình ra.

“ *Mặc áo sơ mi của tôi được chứ?*”

“ *Được!*” Phụng Ước khẽ lên tiếng đáp lại, cả người run rẩy.

Tiếp theo, cô nghe được những tiếng bước chân trầm ỏn đang dần tiến về phía phòng tắm này.

“ *Mở cửa ra!*”

Phương Úc vội vàng mở hé cửa ra. Cánh tay tuyết trắng lộ ra bên ngoài. Đường Hạo đem chiếc áo sơ mi đặt lên bàn tay của cô.

Bàn tay tuyết trắng vừa mới cầm được chiếc áo sơ mi, còn chưa kịp rút về, tay kia của cô đã hung hăng đóng chặt cửa lại. Thế là, cô đã tự khiến tay mình bị kẹp giữa cánh cửa.

Tiếp đó, một tiếng thét đau đớn phát ra:

“ *Á á.....*”

Chiếc áo sơ mi trắng rơi xuống nền nhà. Cửa phòng tắm bị mở toang ra.

Bạch Phương Úc một tay ôm lấy cổ tay bị kẹp đau. Cả người cô ngồi chồm hồm trên mặt đất, định nhặt chiếc áo sơ mi kia lên.

Đường Hạo nhanh tay hơn, cúi xuống nhặt chiếc áo sơ mi rồi đưa đến tay cô: “ *Không cần thận như vậy sao? Phải chăng cô đang quá thận thung?*”

Bạch Phương Úc bị lời của hắn châm chọc vừa muốn nổi giận, vừa muốn cười. Cô mạnh mẽ kéo lấy chiếc áo sơ mi hắn đưa qua. Lần này, ở ngay trước mặt hắn phô bày thân thể của chính mình, chậm rãi mặc lên chiếc áo của hắn.

Cổ áo sơ mi quá lớn càng góp phần làm nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của cô. Vạt áo sơ mi dài vừa vặn trùm kín qua hông, lộ ra đôi chân thon thả. Cổ áo hơi mở rộng một chút khiến cho bo ngực no đủ của cô như ẩn như hiện, khe rãnh nông sâu hiện ra, tạo nên một cảnh đẹp hút hồn người.

Màu trắng càng khiến cô trở nên thuần khiết, phối hợp với vẻ xinh đẹp trẻ trung khiến Đường Hạo nhìn không được cảm giác cô là thiên sứ do ông trời phái đến giúp hắn xoa dịu nỗi đau trong lòng.

Hắn quên cả hô hấp, con mắt chỉ tập trung nhìn cô. Hắn đột nhiên đẩy mạnh cô đến bên tường, để tấm lưng mảnh khảnh của cô dán chặt lên vách.

Cánh môi đỏ mọng của cô run lên muốn thoát ra điều gì đó mà không thể. Bởi vì hắn đang nắm chặt lấy cổ của cô. Đang lúc cô khiếp sợ, Đường Hạo nhanh chóng dùng ngón tay trái lấy đôi môi anh đào. Hắn cuồng dã cạy mở hàm răng của cô, tiến quân thần tốc, cướp đi hết tất cả dịch mật ngọt ngào trong miệng cô. Chiếc lưỡi dính hương của cô dây dưa cùng với hắn. Hai chiếc lưỡi sóng đôi tạo thành một nhịp điệu, giống như khiêu vũ. Hắn đột nhiên nhanh chóng càn quét bừa bãi. Cô trốn tránh một cách chật vật nhưng lưỡi của hắn đuổi đến tận cùng. Hai chiếc lưỡi lại kịch liệt giao hoan.

Bạch Phương Úc bị nhiệt tình của hắn hù cho hoảng sợ. Khi hắn rút khỏi miệng cô, cô lấy tay che miệng mình lại. Trên gò má xinh đẹp nổi lên hai rặng mây hồng.

Đáy lòng của hắn thoáng rung động liên tục.

....

Nàng đẹp quá....

Nụ hôn quá ngọt ngào!

Lòng của hắn đột nhiên như ngấm men say, trở nên bồng bênh hư nhuyễn, say mê không thôi.

Khuôn mặt thanh lệ của cô cũng ngấm men say giống như hắn. Bởi vì được hắn hôn mà hai mắt phù sương, gò má ửng hồng thẹn thùng, càng tăng thêm một tầng tư thái xinh đẹp có thể mê hoặc cả thánh nhân.

Đường Hạo không rời mắt khỏi cô. Hai mắt của hắn như rada nhìn chăm chăm vào gương mặt cô không ngừng bắn phá. Hai tay hắn cũng ôm chặt lấy thắt lưng của cô, mãi mà không muốn buông ra.

Trái tim Bạch Phương Úc đập thình thịch từng hồi trong ngực khi nhìn thấy ánh mắt như thiêu như đốt của hắn. Cô cảm giác bản thân mình như đang ngồi trên một đồng lửa. Toàn thân nóng bừng như phát sốt.

“ *Dạ dày còn đau không?*” Giọng nói trầm thấp của hắn vang lên, dán ở bên tai cô.

“ *Cái gì?*” Trong không khí yên lặng, ám muội, Bạch Phương Úc thực không nghe rõ lời của hắn.

Đường Hạo cúi xuống hôn nhẹ lên môi cô, ánh mắt nồng đậm tràn đầy tình dục: “ *Tôi hỏi em, dạ dày còn đau không?*”

Lần này, Bạch Phương Úc mới hiểu được hắn hỏi gì. Hai tay cô đặt lên lồng ngực đang phập phồng rung động của hắn, mỉm cười lộ ra lúm đồng tiền, lắc đầu nói: “ *Không đau!*”

“ Tôi nghĩ....muốn em!” Ngôn ngữ mặc dù rất khách khí nhưng bàn tay hắn thì không khách khí chút nào, mạnh mẽ xoa nắn mông cô, áp sát cô lên chính mình, muốn cô cảm nhận được hắn.

Hai tay Bạch Phụng Ước đẩy đẩy lồng ngực của hắn, trốn tránh: “ Ha ha. Bây giờ không được đâu! Em vừa mới tắm rửa sạch sẽ xong....”

“ Đây không phải là vừa đúng lúc hay sao?” Bàn tay của hắn dọc theo vạt áo sơ mi, luồn vào bên trong tìm kiếm.

Bên trong không có gì cản trở khiến cho bàn tay hắn hừng thụ tất cả những nơi bí ẩn

“ Sắc phôi!” Cô lắc lắc mông, không kịp thời nói ra.

“ Thế mà đã là sắc phôi rồi sao? Ha ha, vậy em cũng là sắc nữ!” Hắn chăm chú nhìn cô, thấp giọng móm tróm hỏi.

“ Em không phải!” Cô bịt chặt hai lỗ tai lại.

Hắn cảm thấy bộ dạng tức giận của cô thật đáng yêu, càng muốn trêu chọc cô: “ Không nói! Vậy làm!”

Vội vàng không có chuẩn bị, hắn một tay ôm lấy cô, một tay thuần thục cởi bỏ những chiếc cúc trước ngực áo cô, hơn nữa đầu hắn còn cúi thấp hôn xuống đôi môi cô. Bàn tay to của hắn chuẩn xác nắm lấy nơi mềm mại, tròn tròn, đáng yêu của cô.

Cô rên lên một tiếng. Tất cả ngôn ngữ, tất cả suy nghĩ trong nháy mắt đều biến thành tro bụi.

Khuôn mặt của cô nóng hổi. Trái tim đập mạnh. Thân thể nóng bỏng. Hai chân mềm nhũn.

Hô hấp của hắn dồn dập, nụ hôn của hắn nhiệt tình và vô cùng điêu luyện. Hắn đang căng cứng lên, cả thân thể nóng bỏng.

Nhiệt huyết sôi trào.... Trong lòng mê say....

Nhiệt độ trong phòng càng lúc càng tăng cao. Hắn ôm ngang người cô. Hắn hôn xuống xương quai xanh của cô, hấp thụ hoàn toàn mùi hương trên cơ thể của cô. Hơi thở nóng bỏng không ngừng phả ra. Chiếc mũi cũng vô tình hay cố ý mà đụng chạm lên da thịt nõn nà của cô.

“ Á..... Rất ngứa.... Dừng lại.... Dừng.....”

Hắn toàn đụng đến những nơi mẫn cảm trên người cô.

“ Ở đâu ngứa? Là chỗ này....” Bàn tay to của hắn đụng chạm lên nơi tròn trịa của cô, sau đó chuyển vị trí xuống phía thân dưới, “ Hay là chỗ này?”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 282

Cô đột nhiên khép chặt hai chân lại, một tay giữ lấy tay hắn, không muốn hắn tiếp tục nữa.

“ Dừng....”

Đường Hạo nhìn khuôn mặt đỏ bừng như trứng tôm của cô, duỗi ngón tay dài tà ác cuồn cuộn tiến thẳng tới chỗ thâm kín của cô lục lọi...

Ngón tay hắn thô ráp, đụng chạm lên da thịt non mềm của cô. Mỗi lần va chạm lại khiến toàn thân cô run rẩy. Hai chân đứng không vững, run rẩy. Một chất lỏng nóng ẩm chậm rãi tuôn ra từ vị trí kia, theo bắp đùi trắng của cô, mà chảy dọc xuống...

“ Dừng...”

Hắn cứ gầy vò khiến cô cảm giác bản thân đang mềm nhũn ra như một bãi xuân thủy, chỉ có thể dán chặt lên người hắn.

Nhìn phản ứng mẫn cảm của cô, hắn càng tà ác hứng trí di động ngón tay của mình, khiến cho cô không thể nào cúi người xuống, miệng phát ra một tiếng kêu thanh.

Hắn lộ ra nụ cười tà ác mà quỷ khi nhìn thấy thân thể của cô run lên. Hắn kéo người cô sát chặt hơn, để cho đầu cô ngửa ra sau làm hai luồng phong mẫn no đủ chậm rãi tách ra. Hắn cúi xuống, nhẹ nhàng cắn lên đỉnh núi màu đỏ.

Một cảm giác đau đớn, tê dại và kích thích cô nhìn không được mà nắm chặt bàn tay thành nắm đấm, móng tay đâm mạnh vào lòng bàn tay. Mắt khép hờ mong lưng phủ tầng sương mù. Cả người cô dần hồng lên.

Hắn nhìn cô mà trong lòng càng thêm cuồng loạn, càng ra sức gặm nhấm trên cơ thể cô, để lại bao nhiêu là dấu vết lớn nhỏ.

“ *Đừng làm như vậy..... Mặc quần áo cũng vẫn nhìn thấy đấy....* ”

“ *Vậy thì đừng mặc quần áo! Cả ngày ở trong phòng cũng được mà!* ”

Trong sự kích động, hắn không có ý nói giỡn. Đột nhiên, hắn thật sự muốn như vậy. Muốn cô mỗi ngày đều ở trong phòng đợi hắn trở về.

“ *Đáng ghét!* ” Cô nặng nề đánh hắn một cái.

Mà hắn thì lại dùng sức hôn cô, như là lời đáp trả.

Trên da thịt trắng tuyết lại nổi thêm một dấu ô mai.

Hắn nhìn lại tất cả những dấu hôn lưu lại trên người cô, rất hài lòng với tác phẩm của chính mình. Trước kia, hắn cũng từng lưu lại những dấu hôn như vậy trên thân thể của Tiểu Ngưng.

Ngón tay hắn ở nơi nóng ẩm nhìn không được lại bắt đầu di chuyển. Mềm mượt như vậy, nóng như vậy, ẩm ướt như vậy..... Những xúc cảm này làm cho hắn như bị ma chú, khó chịu không thôi... Ngón tay hắn càn quấy kéo ra đưa vào. Cô rên lên. Hắn thô lỗ thờ ơ. Ngón tay không ngừng chơi đùa với lớp mật dịch chảy ra...

“ *Đừng... đừng tra tấn em nữa mà.... Đủ rồi.... đủ...!* ” Cô lắc đầu mình một cách mãnh liệt, hai tay bám víu vào lồng ngực hắn.

Nhìn bộ dạng khổ sở của cô, Đường Hạo quyết định không tra tấn nhau thêm nữa.

Hắn lại một lần nữa đem thân thể của cô dán chặt lên vách tường. Cánh tay trắng kiện đơn giản nâng một chân tuyết trắng bạch ngọc của cô lên. Đồng thời, hắn cũng vén lên lớp áo ngủ của mình, đem cự lớn đang chờ phát động nhắm thẳng vào thánh địa của cô.

Hai cánh tay của cô siết chặt lấy cổ của hắn, giống như phòng ngừa chính mình bị hắn mãnh liệt xông vào mà ngã xuống. Đôi phong mã trắng tuyết no đủ không ngừng cọ sát lên lồng ngực rắn chắc kiên định của hắn.

Hắn một tay buông lỏng chân trái của cô, một tay vuốt ve lấy eo mỏng trắng tuyết, dùng toàn bộ sức lực của bản thân đụng chạm vào cô.

Đêm đen khiến cho bọn họ càng thêm điên cuồng. Tại đây chính là chiến trường da thịt. Hai con người chiến đấu bên trong đang trao đổi ý nghĩ yêu thương, tấn công mạnh mẽ...

Tuy trước đây hai người đã có hoan ái, nhưng giờ đây Bạch Phương Úc mới chân chính hiểu được người đàn ông này có kinh nghiệm ân ái khiến người ta phải sợ hãi. Hắn cơ hồ cả đêm đều không có nghỉ ngơi. Bắt đầu từ phòng tắm, rồi đến từng góc nhỏ trong phòng, đâu đâu cũng có dấu vết bọn họ hoan ái đi qua.

Nhìn trời đã có chút ánh sáng ngày mới, cô mệt mỏi đến không chịu nổi nhưng vẫn chưa thể ngủ được. Không phải là không muốn ngủ, mà vì người đàn ông nằm bên cạnh cô, mắt hắn vẫn còn chưa nhắm, ngón tay vẫn tà ác du hí trên thân thể của cô: “ *Anh không cần ngủ sao?* ”

“ *Không cần!* ” Hắn nương theo ánh đèn yếu ớt mà thương thức thân thể của cô. Mấy lần trước, hắn đều muốn cô quá nhiều. Nhiều đến mức không để ý được hết thân thể của cô. Da thịt của cô đúng là đẹp không bình thường, ngay cả lỗ chân lông cũng nhỏ như vậy, nhìn kỹ cũng nhìn không tới.

Bàn tay to của hắn di chuyển đến nơi cao cao đứng thẳng của cô. Lên rồi chậm rãi trượt xuống dưới, đi vào vùng bụng bằng phẳng. Loáng thoáng lướt qua, hắn nhìn thấy một vết sẹo màu trắng nhạt: “ *Tại sao ở chỗ này của em lại có sẹo? Chẳng lẽ em từng sinh con sao?* ” Tiểu Ngưng vì sinh Dương Dương mà phải để lại sẹo trên bụng. Nhưng vết sẹo trên người của Tiểu Ngưng rõ hơn cô nhiều.

Bạch Phương Úc tức giận, vuốt ve bàn tay hắn: “ *Em còn chưa có kết hôn! Anh đừng có ăn nói lung tung! Em sao mà đã từng sinh con được cơ chứ?* ”

“ *Vậy vết sẹo này là thế nào?* ”

“ *Trước đây xảy ra chuyện ngoài ý muốn! Bị dao rạch một nhát qua!* ” Đương nhiên đây là do cha mẹ nói cho cô biết. Nếu không cô làm sao mà biết rõ được!

“ *Xem ra em trước đây là một cô gái có vấn đề! Nếu không sao lại gặp chuyện thế này?* ” Hắn nhấn đầu lông mày lại. Theo trực giác của hắn, một cô gái ngoan không bao giờ để những chuyện đó.

Bạch Phương Úc bất mãn lật người, chéo chồng lên thân thể của hắn: “ *Ê! Hình tượng của em trong lòng anh lại kém đến thế sao? Không được, em là cô gái ngoan mà!* ”

Hắn nhìn không cười, nói bằng giọng như cô đã nói lúc trước: “ *Lần đầu tiên gặp mặt thì đã để cho tôi hôn, thậm chí suýt nữa là bị tôi cời quần.* ”

Lần thứ hai gặp mặt, em đã để tôi triệt để giữ lấy. Lần thứ ba gặp lại, chúng ta đã phát sinh loại quan hệ này, có phải là quá nhanh không? Cô gái ngoan liệu có để những chuyện như thế xảy ra hay không?”

Bạch Phuong Úc nghe được lời hắt hủi trọc đùa giỡn, thì sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch. Thật lâu sau cô mới phát ra tiếng: “ Cho nên trong lòng của anh, em là một người cô gái phóng đảng lắm, đúng không?”

“ Tôi nói có gì không phải là sự thật sao?” Hấn chưa phát giác ra bản thân nói điều gì sai. Hơn nữa, hiện tại hấn cũng không thể đánh giá khác về cô. Bởi vì, đến tận bây giờ hấn mới chỉ hiểu rõ thân thể của cô. Còn con người của cô, chẳng qua hấn mới cảm thấy cô có vẻ chân thật đáng yêu. Còn phóng đảng hay không, hấn không dám nói.

Không chiếm được câu trả lời khẳng định của hấn, sắc mặt Bạch Phuong Úc càng thêm trắng bệch. Cô chậm rãi xoay người lại, nằm xuống đưa lưng về phía hấn. Trong tích tắc, nước mắt ứa khuất rơi ra từ đôi mắt to đẹp của cô.

Không lâu sau, Đường Hạo nhìn thấy hai vai cô đang run rẩy. Không cần nghĩ cũng biết, cô đang khóc.

Hấn không biết mình thẳng thắn nói ra thì có gì là sai. Xác thực, hấn đâu có biết gì về cô!

Bạch Phuong Úc hỏi hận. Cô không nên tùy tiện như vậy. Nhưng đối mặt với hấn, cô không biết mình làm sao, tại sao lại không chống cự được yêu cầu của hấn?

Johney cũng ở bên cô một năm rồi. Nhiều lần hấn cũng đã cầu hoan với cô. Nhưng cô kiên quyết cự tuyệt. Cô không thích hấn đụng chạm vào cô, thậm chí chỉ là nắm tay thôi cũng vẫn là một khoảng cách rất xa.

Vì cái gì? Vì sao từ khi gặp hấn, tất cả đều thay đổi? Cô dường như đã thay đổi hết thảy!

Nước mắt tuôn ra mỗi lúc một nhiều, hơi thở quanh quẩn nước mắt. Chỉ cần một hơi thở ra cũng tạo ra ngay âm thanh giống như nước đọng. Bàn tay to của Đường Hạo giữ lấy bờ vai tuyết trắng của cô. Hấn nói: “ Tôi nghĩ, từ nay về sau sẽ từ từ tìm hiểu con người của em! Đừng khóc nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 283

Không biết đã ngủ say bao nhiêu lâu, Bạch Phuong Úc bây giờ mới tỉnh lại. Cô chớp chớp đôi mắt sưng đỏ của mình thì ngay lập tức nhìn thấy người đàn ông bên cạnh đang ngủ say. Ánh mặt trời chiếu rọi trên da thịt màu đồng của hấn, giống như đang tỏa ra ánh hào quang.

Bạch Phuong Úc kéo cao chiếc chăn đơn lên đắp lên người hấn. Mím cười nhìn hấn, ngủ mà khuôn mặt cũng vẫn tuấn tú tiêu sái vô cùng. Lúc trước cô khóc, hấn dỗ cô. Hấn dỗ cô rất lâu. Cô vừa đau lòng vừa tức giận nhưng chỉ một lúc sau lại thấy trong lòng ngọt ngào dưới sự vỗ về dỗ dành của hấn.

Có lẽ ánh mắt chăm chú của cô quá nóng bỏng khiến Đường Hạo cảm giác được mà chậm rãi mở mắt. Mắt hấn hiện lên sự lích động nhưng sau đó nhanh chóng biến mất.

Bạch Phuong Úc không có để ý đến hấn đột nhiên thần hồn lạc phách, nháy mắt hỏi: “ Vừa rồi anh lại coi em như Ngưng của anh, đúng không?”

Đường Hạo duỗi thẳng chân tay, kéo chăn ra, nói với cô: “ Không!”

“ Em biết rõ là có, anh đừng có không chịu thừa nhận! Em nói rồi em không ngại việc anh coi em là Ngưng của anh!” Trở thành cô ấy, anh mới có thể yêu thích em, em đã rất vui rồi- Bạch Phuong Úc trong lòng tự bổ sung thêm.

Cô không ngừng nhắc đến Tiểu Ngưng khiến Đường Hạo cảm thấy trong lòng đặc biệt có không có tư vị. Đau đớn không ngừng nổi lên. Mang theo cảm giác mất hứng, hấn ôm lấy cô của cô, để cô dán sát vào lồng ngực của mình: “ Em không cảm thấy mệt đúng không? Hừ, sáng sớm tỉnh dậy mà đã có nhiều sức lực nghĩ chuyện dư thừa rồi...”

Hai tay hấn đi đến dưới nách cô. Ngón tay nâng lên, bắt đầu đụng chạm.

“ Ha ha.... ” Bạch Phuong Úc run rẩy cười, đẩy đẩy người hấn ra: “ Đừng nháo loạn như vậy mà! Ngứa quá...”

Nhìn toàn thân cô xích lửa, Đường Hạo lại cảm thấy nửa người mình có phản ứng, muốn đè lên lần nữa áp người cô.

Bạch Phuong Úc trong nháy mắt không dám nhúc nhích, ghen hờn nhìn trân trân vào hấn: “ Không phải anh lại.... ”

Ánh mắt của hắn thâm thúy như đáp lại lời của cô, trầm giọng nói: “ *Thêm một lần nữa, được không?* ”

“ *Không...* ” Cô vội vàng lắc đầu, muốn từ người hắn thoát ra, “ *Không được! Em ở đâu cũng sưng lên cả rồi..... Rất đau!* ”

“ *Anh sẽ rất nhẹ nhàng!* ” Trời ạ, hắn cũng không biết tại sao. Một năm không hề chạm qua bất cứ người phụ nữ nào, hắn cũng cảm thấy không có gì. Nhưng tại sao khi gặp cô, hắn lại muốn đến không biết chừng lại là gì?

“ *Nhẹ cũng đau!* ” Cô nhăn mũi lại, bây giờ thật sự cô không chịu nổi thêm nữa, “ *Hơn nữa, anh không muốn cho em nghỉ ngơi một chút hay sao?* ”

Đường Hạo nhìn cười nói đùa: “ *Thêm một lần nữa, sau đó chúng ta cùng nghỉ ngơi!* ” Cô đã mệt mỏi, thôi coi như xong! Hắn cũng không muốn miễn cưỡng cô để khoái hoạt cho bản thân mình.

Bạch Phương Úc bị dọa đến tay chân luồn cuống, dùng hết sức mà lắc đầu: “ *Đừng... Anh đừng có không biết chừng mực! Nếu không sẽ hại đến bản thân...* ” Cô khuyên hắn.

Đường Hạo véo cái mũi nhỏ của cô, sau đó ôm thân thể của cô sang một bên: “ *Được rồi! Em nghỉ ngơi đi!* ”

Hắn nhớ đến chuyện gì đó, đứng dậy đi xuống giường. Cô cũng theo đó mà ngồi bật dậy: “ *Anh muốn đi đâu ư?* ”

“ *Ừ! Đi gọi điện thoại!* ” Đường Hạo khoác áo lên, chuẩn bị ra khỏi phòng: “ *Em không phải muốn nghỉ ngơi hay sao? Ngủ thêm lát nữa đi!* ”

Bạch Phương Úc thấy hắn định rời đi, lập tức kéo lấy chăn đơn che kín người lại, nhảy xuống giường: “ *Đừng đi! Không cần phải! Hôm nay là chủ nhật, anh đâu cần phải đi làm, không phải sao? Anh nên nghỉ ngơi đi mới đúng!* ”

Đường Hạo cau mày nhìn cô từ trên giường nhảy xuống rồi ôm lấy hắn: “ *Ai nói chủ nhật thì không cần phải làm việc! Nói cho em biết ở công ty, công việc cực kỳ bề bộn!* ”

“ *Nhưng, hôm nay em muốn anh đi cùng với em! Không được đi! Chẳng lẽ anh định để em ở chỗ này một mình hay sao?* ” Bạch Phương Úc hơi buồn lòng tay hắn, không muốn cho hắn rời đi.

Đường Hạo sờ lên mũi. Hắn chưa bao giờ gặp một người phụ nữ nào giống trẻ con như cô. Lúc trước Tiền Ly Nhi cũng làm nũng, nhưng hắn chỉ cảm thấy phiền toái ngoài ra thì chẳng có gì khác. Kỳ Kỳ cũng làm nũng, nhưng lại mang theo ý đồ câu dẫn hắn.

Còn về phần Tiểu Ngưng, cô thật sự chưa bao giờ giống như làm nũng với hắn. Hắn chưa có lúc nào là thật sự yêu thương sủng nịnh cô. Cho nên, mỗi lần ở chung một chỗ, cô giống như là rất căng thẳng, bị đè nén cảm xúc.

Bạch Phương Úc xác thực chỉ cần dùng hành động giống như một đứa trẻ con nhưng cũng đã thành công trong việc hấp dẫn hắn. Khiến hắn không thể nào mà nhẫn tâm từ chối cô được.

Thấy hắn không có đẩy mình ra, Bạch Phương Úc tiện đà mà làm tới, dùng đưa cánh tay của hắn, giống như một đứa bé lôi kéo người lớn để được đi chơi: “ *Đừng đi làm mà, được không?* ”

“ *Đừng có lắc tay của anh! Em thật nháo loạn!* ” Đường Hạo dờ khóc dờ cười nói: “ *Được rồi, hôm nay anh sẽ nghỉ ngơi! Hoàn toàn không nghĩ đến công việc nữa!* ” Nếu như muốn đi làm, hắn cũng sẽ không cả đêm không có nghỉ ngơi.

“ *Giỏi lắm! Anh làm em sợ đấy! Rõ ràng là có ý muốn thấy em sốt ruột!* ” Cô mất hứng hô to, mãnh mẽ ngã nhào vào lòng ngực hắn.

Đường Hạo cũng không có né tránh, tùy ý để cho cô tức giận với mình.

“ *Ái.....ui....* ” Đột nhiên cô ôm chặt lấy bụng mình.

Đường Hạo cúi người xuống, sốt ruột dò hỏi: “ *Sao vậy? Có phải dạ dày lại đau? Anh đi gọi người làm bữa sáng cho em!* ” Kỳ thật, vừa rồi hắn muốn gọi điện sai người làm bữa sáng, ai ngờ lại bị cô ngăn cản lại.

Bạch Phương Úc ôm bụng, nhăn mặt lại: “ *Giống như không phải là đau bụng,.....* ”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô càng lúc càng trắng bệch, Đường Hạo vội vàng ôm ngang người cô, đặt lên giường lớn: “ *Đau ở đâu? Mau nói cho anh biết!* ”

“ *Ư...* ” Đột nhiên, Bạch Phương Úc bất động, hơi nâng người lên một chút. Tiếp sau đó, là một tiếng thét chói tai phát ra: “ *Không xong rồi!* ”

“ *Làm sao vậy? Đau ở chỗ nào?* ” Đường Hạo cũng bị cô hù dọa rồi. Thoạt nhìn cô giống như một người khỏe mạnh, nhưng tại sao lại bị đau trong lúc này?

Sắc mặt Bạch Phương Úc đỏ lên, không tốt chút nào nhìn hắn. Cô bắt lấy tay của hắn, áp a áp ứng nói: “ *Cái kia... Cái kia...em nói với anh một việc,... anh sẽ không trách em chứ?* ” Cô lộ ra bộ dáng giống như đã làm sai chuyện gì đó.

Lời của cô khiến hắn nhũn mày. Cô rõ ràng là không có làm sai chuyện gì, hắn tại sao phải trách cô?

“ Không đâu! Có chuyện gì? Em làm sao?”

“ Cái kia.... Cái kia.... ” Lúc nói, cô rất khó xử, chỉ chỉ xuống dưới, để lộ ra chỗ mà mình vừa mới nằm.

Nhìn gương mặt của hắn, rồi lại nhìn ga trải giường màu trắng, cô ấp úng nói: “ Cái kia...em chưa xong,.....xin lỗi... làm bẩn giường của anh mất rồi!”

Nghe thấy lời của cô, Đường Hạo theo ánh mắt của cô mà nhìn lại. Chỉ trên, trên tấm ga trải giường màu trắng xuất hiện một vết máu màu đỏ, vẫn còn ẩm ướt. Rõ ràng là vừa mới in ra.

“ Cái kia..... Em sẽ đem ga trải giường của anh đi giặt sạch! Anh... anh ở trong này có băng vệ sinh hay không? Em cần!” Cô nín chặt chân đôn, nhìn hắn hỏi.

“ Chỗ này không có!” Tiểu Ngưng đã ra đi được hơn một năm. Hắn lại không kết giao với bất cứ người phụ nữ nào khác. Thứ đồ kia làm sao mà có ở chỗ này được.

“ Aihazza.... Phải làm sao bây giờ?”

Đường Hạo thở dài một hơi, sờ lên mái tóc ngắn của cô: “ Anh đi mua! Thuận tiện mua luôn cả bữa sáng!”

“ Cảm ơn anh! Thật sự đã làm phiền đến anh rồi!” Trong lòng Bạch Phương Úc cảm thấy cực kỳ ngọt ngào. Hắn đối với cô săn sóc cực kỳ.

Đường Hạo cau mày, nhắc nhở cô: “ Em còn không mau! Đừng có để chân ga của anh bị trang điểm màu mè như thế này.... ”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 284

Dùng qua bữa sáng, Đường Hạo mới nhìn kỹ người phụ nữ đang mặc chiếc áo sơ mi trắng rộng thùng thình cùng với quần lót của mình ở trước mặt. Bởi vì lúc này cô không có quần áo để mặc, lại cần dùng đến băng vệ sinh, cho nên hắn chỉ có thể đem quần lót của mình đưa cho cô.

Nhìn xem cô có vài phần buồn cười, Đường Hạo ho nhẹ một tiếng: “ Có muốn anh đưa em trở lại khách sạn hay không?”

Bạch Phương Úc sắp xếp lại phòng của hắn, tìm mấy cuốn sách báo tạp chí đặt lên bàn trà, nói: “ Anh đang nói chuyện với ai ở đây vậy?”

“ Trong phòng ngoài anh với em, còn có người thứ ba sao?” Hắn từ từ đi đến đứng sau lưng cô, xoay người cô lại, để cô quay mặt nhìn mình.

“ Em là ai?” Bạch Phương Úc mở to mắt, khoát tay lên vai hắn, lộ ra một chút khấn trương nhìn hắn.

“ Bạch Phương Úc! Làm sao vậy?”

“ Hô hô hô! Khá tốt, em còn tưởng anh không nhớ nổi tên em nữa cơ!” Cô thở mạnh một hơi. Nếu hắn mà không nói được ra tên của cô, cô thật sự sẽ dùng dép lê mà đập lên đầu của hắn, “ Vậy anh không thể gọi em là Bạch Phương Úc được sao? Nam nữ yêu nhau sao có thể gọi tên nhau một cách khách khí như thế? Anh có thể gọi em là Phương Úc, hoặc đơn giản là Úc!”

Đường Hạo nhếch cao khóe miệng, cong thành một đường dài.

“ Anh cười cái gì? Nhanh lên, gọi một tiếng!” Bàn tay xanh nhạt nhỏ bé của cô xoa lên gương mặt của hắn, vỗ vỗ lên gò má của hắn, làm nũng ra lệnh.

“ Ừ.... PhươngÚc...” Hắn có chút không được tự nhiên khi gọi tên cô.

Bạch Phương Úc nghe thấy tiếng của hắn, nói : “ Ừm.... Gọi thế này không tính, gọi lại đi! Phương Úc hoặc là Úc!”

“ Phương Úc!” Lần này hắn gọi tên cô rất nhanh gọn.

Bạch Phương Úc tương thưởng cho hắn một cái mỉm cười, buông khuôn mặt của hắn ra, nói: “ Cũng không tệ lắm! Tuy nhiên, em thích anh gọi em một tiếng ‘Úc’ hơn! Nhưng em không muốn ép anh! Có lẽ cách gọi một chữ rất ngọt ngào, anh chắc chỉ để gọi Ngưng của anh thôi!”

Lời nói tuy có vẻ cực kỳ rộng lượng, nhưng nghe giọng lại ngời thấy mùi vị ê ẩm. Cho dù che giấu như thế nào cũng bị lộ ra.

Bị cô quấy rầy như vậy, Đường Hạo thiếu chút nữa quên đi chuyện định nói: “*Không cần tôi đưa em về khách sạn sao?*”

“*Không cần! Hôm nay anh cũng nghỉ làm, chúng ta đương nhiên là phải đi hẹn hò! Chúng ta cùng nhau đi dạo phố, mua sắm.... bởi vì có rất nhiều thứ cần phải mua!*” Cô nên đi mua quần áo cho hắn. Cô muốn hắn từ trong ra ngoài tất cả đều là do cô mua.

Bởi vì hắn là bạn trai của cô. Cô không có cách nào khiến hắn quên đi người phụ nữ kia ở trong lòng thì ít nhất cũng phải làm cho hắn từ trong ra ngoài đều ngập tràn mùi vị của cô.

“*Đi dạo phố?*” Nếu như phải chọn đi dạo phố và xem phim, hắn tình nguyện đi xem phim.

“*Đừng, đi dạo phố! Em muốn đi mua sắm!*” Làm bản giường của hắn như vậy, bây giờ mà phải đem đi giặt giũ thay ga thì cực kì mất sức. Cô xoay người lại, thúc giục hắn: “*Nhanh lên đi thay quần áo! Mặc quần áo thể thao thường ngày thôi! À, đừng rồi! Bộ đồ màu trắng trong tủ rất đẹp đấy!*”

“*Cái gì?*”

“*Chính là, chỗ này có một trong hai món ở chỗ đó rồi!*” Bạch Phuong Úc vỗ vỗ cái mông của mình.

“*Làm sao em biết tôi có bộ quần áo kia?*” Cô có nhìn hắn mặc quần áo đâu? Kỳ quái.

Bạch Phuong Úc nhún nhún vai, nói một cách rất tự nhiên: “*Lúc anh không có ở đây, em đã đi nhìn phòng thay đồ của anh rồi! Em thấy nếu anh mặc bộ thể thao màu trắng sẽ cực kỳ tuấn tú! Nhanh lên!*”

Mặc âu phục, hắn đương nhiên có khí chất bức người. Còn mặc quần áo bình thường, trông hắn như trẻ đi vài tuổi.

Đường Hạo thoáng giật mình nhưng bởi vì lời cô nói mà biến mất ngay. Hóa ra, người phụ nữ này đã bay qua phòng thay đồ của hắn rồi! Đột nhiên, hắn nghĩ đến vấn đề khác: “*Vậy em cũng cần phải trở về khách sạn, nếu không ở đây tôi cũng chẳng có quần áo nào mà em có thể mặc!*”

“*Em còn bộ váy mặc hôm qua!*”

“*....bên trong?*” Vừa nói, ánh mắt của hắn đồng thời trở nên u ám. Không phải hắn háo sắc, mà là hiện tại cô ăn mặc cực kỳ trêu chọc người.

Cổ áo hơi mở rộng, có thể nhìn thấy cả khe rãnh nông sâu dưới lớp vải. Hai chân ngọc đề trần càng khiến ánh mắt hắn không rời đi được.

Cô cúi đầu nhìn chính mình: “*Quần trong có thể mặc quần của anh! Sẽ không rơi đâu!*” Ha ha, bởi vì mông cô phát dục tương đối khá, cho nên mặc quần lót của hắn cũng không cảm thấy rộng.

Mặc thì hấp dẫn cộng thêm lời nói khiêu khích khiến Đường Hạo không kìm lòng được. Bàn tay to dường như khao khát lại dường như có chút trả thù, dùng sức mạnh mẽ đặt lên lồng ngực của cô, cảm nhận sự no đủ phong phú: “*Vậy trong nơi này thì sao? Anh không có cái gì phù hợp để cho em dùng đâu nhé?*” Hắn thay đổi thái độ, “*Trừ phidùng chính tay anh!*”

“*Sắc lang!*” Bạch Phuong Úc đẩy mạnh hắn ra, cười chạy đến một bên. Cô lấy ra từ trong tủ một gói băng vệ sinh, nhìn hắn nói: “*Không cần đến tay của anh, em có cái này!*”

Đường Hạo không hiểu nhìn cô, băng vệ sinh ư? “*Cái này dùng được sao?*”

Bạch Phuong Úc nháy mắt gật đầu. Ngón tay xanh nhạt của cô cầm một miếng băng mỏng lên, xé lớp băng keo phía sau, dán lên chính ngực mình.

Động tác của cô rất tự nhiên, không hề giả tạo. Tiếp đó, cô lại bóc thêm một miếng băng nữa, dán tiếp lên ngực mình. Cuối cùng, hai tay đặt trên ngực vuốt ve một cái.

Nét mặt của cô vẫn tự nhiên như cũ, hoàn toàn không có để ý động tác của mình đang chọc người cực kỳ.

Đường Hạo cảm thấy dưới bụng căng cứng trong nháy mắt, theo động tác của cô mà càng trở nên cương cứng. Hắn dám thề người phụ nữ này đang có ý dẫn hắn. Khiến hắn dục hòa khó nhịn, cô quả là cao thủ.

Bạch Phuong Úc đem vạt áo bên ngoài kéo lại, vẻ mặt đáng yêu nhìn hắn như muốn thể hiện sáng kiến của mình: “*Như thế nào? Thế này thì không sợ lộ ra đâu!*”

Đường Hạo đã hỗn loạn toàn bộ khí tức trong người, khó liếm môi mòng, từ từ đi đến bên cô. Một bàn tay to ôm lấy cô từ phía sau, nhấn mạnh cô vào lòng mình.

Cô phát sục quá tốt, quá hoàn mỹ. Hắn nặng nề vọt tới ngực của cô.

“*A...*”

Bởi vì đau đớn, cô thét lên một tiếng, ngẩng cao gò má lên nhìn hắn: “ *Anh muốn làm gì?* ”

“ *Em nói xem, anh muốn làm gì!* ”

Cô xấu hổ đỏ mặt lộ ra má lúm đồng tiền, đẩy cánh tay của hắn: “ *Em van anh! Đừng có như vậy nữa.....* ”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 285

“ *Đừng ư? Anh thấy em rõ ràng là đang muốn anh chạm vào....* ” Hắn lại dùng sức sờ. Cô muốn hắn khó chịu, hắn cũng không dễ dàng buông tha cho cô.

Hắn đem thân thể của cô xoay tròn một cái, để tấm lưng mảnh khảnh của cô dán sát lên ngực hắn, chân dài của hắn chống lên eo cô.

Cánh tay của hắn quá cứng rắn, cô căn bản không có cách nào để thoát khỏi, chỉ đành để mặc hắn ở trên thân thể cô làm ác: “*Xin anh! Đừng làm loạn nữa mà.....* ”

Đường Hạo ở bên tai cô, nhẹ giọng chất vấn: “*Nói thật ra đi, là ai đang làm loạn? Có phải là em đang câu dẫn anh không?* ”

Cô kiên quyết chối bỏ: “*Không có! Thật không có! Một trăm, một ngàn lần không hề có!* ” Kỳ thật, cô cũng có điểm cố kỵ cho nên hắn hiện tại chỉ có thể nhìn mà không được chạm vào. Ha ha, thời cơ tốt để tra tấn hắn, cô làm sao mà lãng phí bỏ qua được!

“*Còn dám nói là không có? Hừ!* ”

Trong cơ thể cuộn cuộn sóng tình làm cho thân thể cô không thể đứng thẳng, mềm nhũn dựa sát vào hắn. Thấy cô vẫn mạnh mẽ không chịu thừa nhận, bàn tay to lớn của Đường Hạo lại dọc theo đường cong cơ thể của cô mà châm lửa, lục lọi xuống phía dưới, dừng lại ở tử địa trên vùng bụng bằng phẳng của cô.

Đột nhiên, Bạch Phương Úc cảm thấy bụng mình như bị buộc chặt, thân thể càng thêm kịch liệt run rẩy. Dưới bụng cảm thấy trống rỗng, cần hắn trợ giúp lấp đầy.

“*Thừa nhận rồi sao? Em có phải là cố ý hay không? Nói chuyện!* ” Hắn phác giác cô đang xao động, khoe miệng câu dẫn, uy hiếp cô.

“ *Có! Em có! Được rồi, anh có thể buông tha cho em được hay không?* ” Cô tức giận hô lên. Nếu như còn chịu thêm sự giày vò của hắn nữa, cô chắc sẽ lại mất hết tự chủ mà hòa theo câu hoan với hắn.

“ *Muốn câu dẫn anh ư? Muốn làm cho anh khó chịu sao? Cô bé xấu tính!* ” Đường Hạo buông người cô ra, ở trên hông của cô nhéo mạnh một cái xem như là trừng phạt.

Bạch Phương Úc lập tức trở sang một bên, xoa nắn cái hông bị hắn véo đau, nhử mũi lại nhìn hắn: “*Đừng có gọi em là cô bé! Em xấu hổ không dám nhận đâu! Nhớ cho kỹ, em là một phụ nữ! Một người đàn bà!* ”

“*Nhưng hành động của em so với trẻ con thì chẳng khác nhau là mấy, cực kỳ.....* ” Lời nói phía trước nghe rất hay, nhưng lời phía sau dường như không mang theo ý tốt: “*Ngây thơ!* ”

Bạch Phương Úc nhăn mũi, kéo lại quần áo cho tốt, rồi chạy vào phòng tắm thay đồ. Vừa mới tiến vào, cái đầu nhỏ của cô đã thò ra ngoài, thúc giục hắn: “*Anh cũng đi thay quần áo nhanh đi! Đừng làm mất thời gian của em! Nhanh lên!* ”

Đường Hạo ném cho cô một nụ cười bất đắc dĩ.

Ám muội một hồi cũng qua đi, hai người cùng nhau bước ra khỏi căn biệt thự.

Đường Hạo mặc quần áo thể thao nhàn tã càng làm tăng thêm vẻ đẹp trai suất khí của hắn. Hơn nữa, lại còn làm mất đi một phần lãnh mạc vốn có, nhiều hơn một ít tuổi trẻ, khiến cho người ta cảm giác gần gũi, thân thiện hơn.

Những cô gái đi qua hắn, thậm chí cả những phụ nữ bồng theo con nhỏ ở trong trung tâm thương mại cũng không nhìn được mà lén nhìn hắn, mặt đỏ

ững.

Từ trước đến nay, Đường Hạo đối với những ánh mắt của những người xung quanh nhìn mình đều không có cảm giác. Nhưng Bạch Phụng Ước đi bên cạnh hắn thì không như vậy, dường như ý thức được hết tất cả. Cô cứ giữ chặt lấy cánh tay hắn, cả người dán sát vào người hắn. Giống như rất sợ người khác không biết người đàn ông anh tuấn này là bạn trai của cô.

Đường Hạo cúi thấp đầu, ở bên tai cô thấp giọng hỏi thăm: “*Này, em có phải lại muốn câu dẫn anh?*” Nơi mềm mại của cô đang ma sát lên cánh tay của hắn.

“*Không có!*” Hiểu được hắn nói gì, Bạch Phụng Ước mới đỏ bừng mặt, buông tay hắn ra, chạy đến quầy bán hàng.

Đường Hạo rút hai tay trong túi quần, nhìn xem bóng người kia đang mua sắm đồ, khóe miệng khẽ cười. Thật không ngờ chính mình lại bị cô dẫn đến trung tâm mua sắm, mà không hề cảm thấy bức bối hay phiền phức gì.

Một dãy nhãn hiệu nổi tiếng xếp thành một hàng, bày biện ngay ngắn trên những tủ gỗ cao cấp.

Bạch Phụng Ước chăm chú nhìn qua một lần xong mới vẫy tay nói nhân viên lấy một vài cái. Sau đó, cô chạy đến bên Đường Hạo, úm thử thử vừa mới chọn lên người hắn, mỉm cười nói: “*Em biết mà! Mẫu này quả nhiên là hợp với anh! Không có sai!*”

Sau đó lấy thêm vài cái qua, úm thử tất cả lên người của hắn rồi mới bảo cô nhân viên gói lại. Xoay người, Bạch Phụng Ước đẩy Đường Hạo đi: “*Được rồi! Anh mau đi thanh toán đi!*”

Đường Hạo nhăn mày lại, nửa vui đùa hỏi: “*Những thứ này không phải là em mua cho anh sao? Tại sao còn bắt anh tự trả tiền?*”

“*Ha ha, đương nhiên là do anh trả tiền rồi! Em chỉ giúp anh chọn đồ thôi mà!*” Cô nói thản nhiên, sau đó đẩy lưng của hắn, giục hắn mau đi thanh toán.

Giao tiền xong, cô cũng không có buông tha cho hắn, tiếp tục đi sang quầy đồ dùng nam, trang phục ngày thường bắt đầu tiến công. Mua loại quần áo nào, chọn loại màu sắc nào đều do cô làm chủ, Đường Hạo căn bản không có quyền hỏi đến.

Giao tiền hơn mười bộ trang phục, Đường Hạo bắt đầu cảm thấy mệt mỏi: “*Tiểu thư, đừng có chỉ lẩn qua lẩn lại chọn đồ của tôi! Chúng ta đi chọn đồ của em đi, được không? Đi, sang quầy bán đồ nữ!*”

Hắn tuyệt đối không phải xót tiền mà cầu xin tha thứ, mà là hắn thật sự không muốn cứ phải đi mặc thử quần áo. Mặc rồi cời, cời rồi mặc, tới tới lui lui làm hắn mệt đến không còn cảm giác gì nữa rồi. Hiện tại, hắn cảm thấy mệt mỏi đến chết đi được!

“*Không được! Còn chưa có mua đủ! Kiên trì lên một cái nào!*” Bạch Phụng Ước buông lỏng cánh tay của hắn ra, dẫn hắn đi đến quầy bán đồ nội y của nam giới. Nhìn một loạt quần lót nam treo trên mắc, cô cẩn thận chọn lựa.

Sau đó, cô cầm lên một cái quần lót màu xanh đậm hình tam giác, quay người hỏi hắn: “*Cái này màu sắc thế nào? Màu đen không quá tốt, dễ bị phai màu, trông sẽ không được khỏe mạnh!*”

Gương mặt màu lúa mạch của Đường Hạo trở nên đỏ sạm, nhãn lông mày nói: “*Tùy!*”

Bạch Phụng Ước không có phát giác được hắn đang không tự nhiên, còn phối hợp nói thêm vào: “*Sao có thể tùy được? Quần áo lót của anh nhất định phải phù hợp thì mới thoải mái. Đúng rồi! Anh thích góc bẹt, hay tam giác?*”

Lần đầu tiên có người phụ nữ thẳng thắn hỏi hắn vấn đề như vậy! Sắc mặt của hắn càng lúc càng đỏ đậm hơn, nửa ngày vẫn không trả lời.

“*Nói đi! Anh thích tam giác hay góc bẹt?*” Cô mở to hai mắt nhìn hắn. Cô đơn thuần chỉ muốn hắn ăn mặc được thoải mái. Rất khó khăn sao?

Đường Hạo nhú mày, lại thấp giọng nói bên tai cô: “*Cái mà em đang mặc trên người bây giờ là góc gì? Anh liền thích mặc loại góc đó!*”

Lúc này, đổi lại chính là Bạch Phụng Ước đang đỏ bừng mặt, không có ý tứ. Cô đang mặc chính là một cái hình tam giác, vậy thì phải là tam giác. Tiếp theo, ánh mắt cô rơi xuống những chiếc quần lót hình tam giác. Màu sắc thì hoàn toàn do cô làm chủ.

Đường Hạo nhìn dáng vẻ của cô đột nhiên cảm thấy người phụ nữ này đang săn sóc mình rất tỉ mỉ. Thật sự rất tốt!

Trong nháy mắt một cái giác không thể nói được dâng lên trong lòng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 286

Hai ngày liên tục, từ hôm chủ nhật đến nay, Bạch Phuong Úc đều ở chỗ của Đường Hạo. Mà trước đó, cô đã mua đủ quần áo, nội y, cả đồ dùng cá nhân sinh hoạt thường ngày, cho nên cô ở bên hắn cũng đã thành thói quen.

Nháy mắt hôm nay cũng là thứ ba rồi, cô cũng không có sốt ruột muốn trở lại khách sạn. Công việc ở Aisha, cô cũng không muốn phụ trách, và thực ra cũng không cần phải phụ trách. Cô ở công ty gần như không có tác dụng gì, chỉ toàn ngồi trong phòng xem chụp ảnh. Cho nên, hai ngày hôm nay cô đều chỉ ở chỗ của Đường Hạo.

Bạch Phuong Úc đem quần áo giặt sạch rồi đem lên ban công phơi, để cho bọn chúng mỉm cười với ông mặt trời. Như thế mới có thể làm sạch mọi loại vi khuẩn.

Làm tốt những chuyện này xong, vừa vặn cũng đến giữa trưa, cô tranh thủ thời gian thay quần áo chuẩn bị đến tập đoàn Đường thị, muốn được cùng bạn trai dùng cơm trưa. Ngày hôm qua, lúc cô đến công ty của hắn, hắn đang họp, cô bị leo cây. Hôm nay, hắn đã hứa giữa trưa sẽ nghỉ ngơi. Vậy nên, cô không thể buông tha cho hắn.

Trước khi ra cửa, cô soi gương ngắm nhìn lại chính mình một lần. Trên gương hiện lên khuôn mặt hồng hào tươi trẻ của một cô gái, toàn thân toát lên một vẻ đáng yêu. Bạch Phuong Úc nhìn không được mà lấp bắp kinh hãi.

Đây là mình thật sao?

Còn nhớ lúc ở nhà, khuôn mặt cô trắng bệch, nhìn vào gương bao giờ cũng thấy lông mày nhăn lại không vui.

Mấy hôm trước, chính bản thân cô còn luôn không tìm thấy cảm giác an toàn, phảng phất như mình bị đặt nhầm vào trong một ngôi nhà xa lạ. Cha mẹ dù có cho cô bao nhiêu là nụ cười, bao nhiêu là ấm áp, cùng bấy nhiêu sự quan tâm. Nhưng tận sâu trong lòng cô vẫn không thể nào tiếp nhận được bọn họ.

Về phần bạn trai trước của cô- Johnny, cô chỉ coi anh ta như một người đồng nghiệp bình thường, giúp đỡ cô trong việc điều hành công việc ở công ty. Còn về những chuyện khác, cô một chút cảm giác cũng không có.

Nhưng, Đường Hạo lại có thể trong một thời gian ngắn ngủi xông vào cuộc sống của cô, ăn sâu vào tận xương tủy. Mà cô thì lại dễ dàng yêu thương hắn. Cô yêu hắn, vì hắn mà có thể làm bất cứ chuyện gì. Cô xung thích cảm giác được dây dưa cùng hắn, nhìn xem hắn đôi khi bị cô cuốn lấy mà phát điên.

“ Vì sao đối diện với anh, em lại dễ dãi như vậy? Tại sao bản thân em lại không tự ý thức được mình? ” Cô mấp máy môi, nói trắng ra....

Cạch...

Bạch Phuong Úc thò đầu vào thăm dò trước phòng làm việc của hắn, rồi mới tiến vào.

Đường Hạo cũng không có ngăn đầu lên, nói thẳng: *“ Đến rồi thì vào, tại sao phải lén lút lút lút như thế? ”*

Cô đẩy mạnh cửa, cả người hùng hổ bước vào: *“ Ai thèm lén lút lút lút chứ? Em đây là đang kiểm tra. Kiểm tra xem anh có làm chuyện gì có lỗi với em không! ”*

Đường Hạo ký nhanh tên của mình xuống văn bản trước mặt, sau đó mới dưới tay về phía người phụ nữ vừa mới bước vào, kéo cô vào lòng, hỏi: *“ Nói, kiểm tra cái gì? ”*

Bạch Phuong Úc điều chỉnh lại tư thế cho thật tốt. Cô ngồi trên đùi hắn, một tay vòng qua cổ hắn, một tay nắm lấy cánh tay hắn: *“ Ủ! Lần kiểm tra thì điểm xem lúc rời khỏi em anh sẽ thế nào. Liệu có duy trì được bằng thành tích đang tốt đẹp hay không? ”*

Sau đó, cô dùng lực nhéo mạnh hắn, cảnh cáo: *“ Nếu như anh có một sai lầm nào, thì lúc đó đừng có trách em đem anh.... ‘rắc’...Giết! ”*

Đường Hạo nhìn về mặt hung ác, tròn to hai mắt của cô, buồn cười đến không nhìn được, nói: *“ Em thật sự nữ đánh anh rằng rắc hay sao? ”*

Bạch Phuong Úc ngược má lên, tỏ vẻ không quan tâm: *“ Có gì mà không nữ? Đàn ông bội tình bội nghĩa là đáng ghê tởm nhất rồi! ”*

“ Ha ha.... Nhưng chúng ta mới chỉ bắt đầu quan hệ, có gì đâu mà làm loạn! Ha ha ha ” Đường Hạo vui đùa nói. Nghe tới tiếng cười của chính mình hắn đột nhiên giật nảy. Vì sao mỗi lần đối diện với cô, giọng của hắn lại càng nhỏ nhẹ đi vài phần? Thậm chí thời gian ở cùng cô một chỗ còn nhiều hơn cả Tiểu Ngưng.

Lòng của hắn đột nhiên hoảng loạn. Sự vui vẻ cười đùa trong nháy mắt đã biến mất không tăm hơi.

Nhìn thấy biểu lộ của hắn đột nhiên lạnh đi, Bạch Phuong Úc đang ngồi trên người hắn, gương mặt lạnh lùng tươi cười cũng dần biến mất. Ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng chạm lên gương mặt hắn, vuốt ve từng góc cạnh: *“ Sao thế? Làm sao mà tự nhiên mất hứng vậy? ”*

Hắn kéo bàn tay của cô xuống. Bàn tay của hắn đặt nơi eo cô cũng không còn nóng rực: “ *Không có gì! Không phải là muốn đi dùng cơm trưa hay sao? Chúng ta đi xuống dưới thôi!*”

“ *Không, em không đi! Anh trước hết phải nói em nghe vì sao đột nhiên lại mất hứng?*” Cô bưng lấy gương mặt của hắn, không có hắn nhúc nhích. Trên gương mặt xinh đẹp của cô là một sự kiên định chắc chắn. Nhất định cô phải biết được đáp án.

“ *Anh nói rồi! Không có!*”

“ *Nói dối! Có phải anh cảm thấy chúng ta như bây giờ là đang có lỗi với người vợ đã mất của anh, đúng không?*” Cô nhỏ giọng hỏi, trong lòng vốn đã nghi hoặc. Bằng trực giác của phụ nữ cô biết rõ chính là như vậy.

Bị cô nói trúng tâm sự, sắc mặt Đường Hạo càng thêm lạnh băng. Đúng vậy! Đúng vậy.... Hắn cảm giác mình thật có lỗi với Tiểu Ngưng. Lúc ở trước mộ của cô, hắn đã thề đời này sẽ không yêu người phụ nữ nào khác ngoài cô.

Nhưng mới chỉ sau một năm ngắn ngủi, hắn đã không khống chế được nỗi bản thân. Đúng vậy! Hắn triệt để không có cách nào để không phản bội lại lời thề của mình. Hắn thích người phụ nữ trước mặt này. Thích thân thể của cô, thích cô làm nũng, và yêu mến nụ cười của cô....

Đáng chết! Hắn căn bản vẫn chưa có hiểu gì về cô, thế mà chỉ qua vài ngày ngắn ngủi ở chung một chỗ hắn đã thích cô rồi.

Cảm giác trên người hắn đang phát ra hàn ý, Bạch Phuong Úc nhìn xuống nỗi chua xót cùng đau đớn trong lòng. Cô từ từ ngẩng đầu, dâng lên đôi môi mọng đỏ của mình.

Cô hôn lên trán hắn, dọc theo sống mũi thẳng, hôn xuống đôi môi mọng của hắn. Sau đó, cắn nhẹ một cái, cô mới thấp giọng nói: “ *Hạo, anh có thể giữ cô ấy trong lòng, có thể không ngừng yêu cô ấy. Nhưng xin anh đừng có quên em..... Em không ngại việc coi em là cô ấy đâu...Thật sự!*”

Mười ngón tay tuyết trắng chài đan xen vào mái tóc ngắn của hắn, cô hôn hắn một cách mạnh mẽ.

Đường Hạo không kịp thở, đẩy ra người cô ra. Ánh mắt thâm thúy lại đang có ánh lửa khát vọng thiêu đốt: “ *Cô gái, em có biết em đang làm cái gì không ?*”

“ *Em biết rồi! Em đang câu dẫn anh....*” Cô chăm chú nhìn vào hắn. Sau khi nói xong, bàn tay lần xuống dưới, dùng lực lôi kéo đẩy hắn ra một bên.

“ *Em bây giờ không thể, mới ngày thứ tư....*” Sáng sớm hôm nay hắn còn thấy trên mặt băng vệ sinh của cô có rất nhiều vết máu.

Tiếng của hắn bởi vì thân thể đang căng cứng mà trở nên run rẩy.

“ *Hạo, không sao! Em thích anh! Vì anh, chuyện gì em cũng chấp nhận....*” Ngón tay của cô đã cởi bỏ cổ áo của hắn, dò xét vuốt ve lồng ngực màu đồng vững chắc.

Hắn rút cuộc ức chế không nổi, ôm lấy thân người của cô. Một tay quét qua, gạt hết tất cả mọi thứ, đặt người cô lên bàn làm việc.

Đường Hạo cúi đầu xuống, cường hãn hôn lên môi thơm của Bạch Phuong Úc. Cạy mở miệng cô, bắt buộc cô phải thừa nhận sự xâm nhập của hắn. Hắn xâm nhập không chút kiêng nể gì. Theo dọc vòm không ngừng dây dưa với chiếc lưỡi dính hương của cô, một tay thì phủ lên, qua lớp vải xoa nắn vùng kiêu nộn trước ngực cô.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 287

Edit: Meimoko

Bàn tay tròn nhẵn nam tính của hắn thuận lợi tiến vào bên trong, phủ lên một khối mềm mại, hài lòng khi cảm thấy cô đang khắc chế sự run rẩy toàn thân.

Môi của hắn bởi vì nhu cầu, bởi vì khát vọng mà như đang nuốt chửng lấy miệng của cô. Nụ hôn bùng bùng lửa nóng cơ hồ muốn thiêu cháy cô hoàn toàn, làm cho cô hít thở không thông.

Đường Hạo nổi giận mà hôn cô. Rất nhanh, hắn cởi bỏ hàng cúc trên áo, xâm chiếm vào vùng ngực của cô. Hắn vùi đầu ở đó, hít hà hương thơm tự nhiên trên cơ thể của cô, đầu lưỡi liếm láp lên núm tiêm. Ánh mắt hắn như mãnh thú sát sao công kích cô. Hắn ở trên cơ thể trắng tuyết của cô mà găm

nhắm, tạo nên bao dấu đỏ.

Cô kích liệt thờ gấp, nhìn xuống người đàn ông mà mình yêu thâm thiết. Nét mặt của hắn cuồng loạn như vậy, ánh mắt của hắn rực lửa như vậy.

Hắn...

Vì mình mà điên cuồng sao?

Bất kỳ đụng chạm nào của hắn cũng khiến cô kích động. Cả thân thể mẫn cảm mềm nhũn ra. Từ tận đáy lòng cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Hắn gieo xuống chiếc cổ trắng ngọc của cô mấy bụi cỏ môi. Ngón cái của hắn xoa lấy nhũ đỉnh, làm cho cô rên lên kinh ngạc. Cô kích động không kìm nổi mà cong người lên nghênh hợp, chờ đợi tiếp nhận càng nhiều vuốt ve. Cô sa vào trong bể dục vọng với hắn.

Trong con mắt của Đường Hạo mở mịt, đen kịt tràn đầy tình dục nhìn qua. Tiếng hắn phát ra không còn giống hắn lúc bình thường, cố gắng lắm mới bật được hơi: “*Vì sao đối với em, tôi lại điên cuồng như thế này?*” Hắn có chút tức giận, mang theo khổ sở mà hỏi.

Hắn vốn nên cự tuyệt người phụ nữ này. Cho dù cô có giống với Tiểu Ngưng thì hắn cũng không nên chấp nhận mới đúng. Nhưng hắn không có cách nào không chế bản thân không thích cô. Giống như, tình cảm đối với cô đã là tự nhiên rồi.

Mắt của cô bởi vì hắn đang nhìn trực tiếp chăm chú vào mà phủ một tầng sương mù. Lòng của cô vì câu hỏi của hắn mà rung động: “*Có lẽ, đơn giản chỉ là vì anh xem em như cô ấy... Nhưng mà...em không ngại! Không hề ngại đâu!*”

Tiếng trả lời của cô run run. Đó là lời nói dối. Cô cố ý.

Đúng vậy! Cô cố tình nói như thế. Không có một người đàn bà nào lại cam tâm tình nguyện làm thế thân thay một người đàn bà khác ở trong lòng người đàn ông mình yêu.

Hắn hoài nghi không biết cô có phải là nữ thần mà thượng đế phái tới để khiến hắn điên cuồng, mê muội trong sắc đẹp của cô.

“*Hạo... Đừng nhìn em như thế!*” Ánh mắt hắn nóng rực khiến cô ngượng ngùng, không dám nhìn lại.

Hắn chậm rãi đẩy cao váy cô lên, kéo tuột quần lót của cô. Một ngày hôm nay, hắn xác thực một mực đều muốn cô, nhưng không thể không nhẫn nại chiếm lấy.

Thấy hắn có chút do dự, Bạch Phụng Ước nhẹ nhàng vuốt ve lưng của hắn, giống như đang cổ vũ thêm cho hắn. Cũng hơi tức giận, nhưng nguyên nhân kỳ thật chính là cô muốn hắn tiến vào, so với mấy lần trước thì khát vọng nhiều hơn. Cô không ngừng phát ra những tiếng kêu ngâm. Không phải là thoải mái, mà là cực kỳ thoải mái.

Cô phản ứng nhiệt liệt như thế đối với Đường Hạo chính là sự cổ vũ cực lớn.

Đã lâu không được gặp ba, cho nên Dương Dương gần đây mới hay gọi điện cho ba, nói ba đến trường đón nó.

Sau khi Tiểu Ngưng qua đời, Đường Hạo đối xử với con giống như là vì trách nhiệm phải làm, rất sợ bạc đãi đến nó.

Cho nên còn chưa đến giờ tan học, Đường Hạo đã đứng trước cổng trường chờ đợi để đón con.

Đeo cặp sách, Dương Dương tựa hồ giống như một cậu học sinh nhỏ rồi. Vừa bước ra cổng, cậu đã nhìn thấy ba.

Nguyên nhân chính là cậu và ba của cậu cho dù đứng ở đâu cũng thu hút hết thấy ánh nhìn của người khác. Chỉ cần nhìn thoáng qua cái là nhận ra ngay.

“*Ba...*” Dương Dương chạy đến bên người Đường Hạo, ôm lấy cổ hắn.

Đường Hạo xoa nhẹ đầu con trai, nói: “*Lên xe đi!*”

Dương Dương đi vòng qua đầu xe, chuẩn bị mở cửa xe ở vị trí ngồi phía trước.

Đường Hạo chau mày, thấp giọng nhắc nhở: “*Ba đã nói với con như thế nào? Quên rồi ư?*”

“*Con chỉ không an tâm thôi mà! Con tin tưởng kỹ thuật lái xe của ba!*” Dương Dương cười hi hi nói ra. Vì mẹ qua đời, ba của nó đã ra lệnh lên xe chỉ được ngồi ở ghế phía sau, không ngồi phía trước.

“*Nhưng ba không tin kỹ thuật lái xe của ba! Nhanh lên, ngồi đằng sau!*” Đường Hạo mở cửa xe trước ngồi vào, sau đó đeo kính mát lên.

Dương Dương chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, tiến vào chỗ ngồi phía sau.

Nhìn con trai đã ngồi vững vàng phía sau, Đường Hạo mới khởi động xe. Chiếc xe hơi số lượng có hạn trên thế giới chậm rãi hòa vào dòng xe cộ.

Dương Dương lại nói tin tưởng người ba này của nó ư? Ha ha, chờ chính người thân cận nhất, hẳn thật đúng là không có tự tin. Lúc trẻ gặp tai nạn xe, đến nay vẫn còn là một bóng đè trong lòng hắn.

“Ba, con không muốn trở về nhà ông bà nội đâu! Mai là ngày nghỉ, con muốn đến chỗ ba một ngày!” Dương Dương không phải đang hỏi dò ý, mà là trực tiếp đưa ra yêu cầu đối với ba.

Đường Hạo nghĩ ngợi, gật đầu: “Được!”

Mấy ngày hôm nay, Bạch Phương Úc có công việc, không có ở. Cho nên hắn cũng không cảm thấy xấu hổ với con.

“Tuyệt quá! Ba, tối hôm nay chúng ta cùng chơi mấy bộ xếp hình mới của con đi! Hôm qua ông nội mới mua cho con, con có mang theo!”

“Có thể! Nhưng con cần phải làm bài tập. Làm xong mới được chơi!” Đường Hạo nhắc nhở.

“Con biết mà ba! Chỉ có trẻ con mới cần phải nhắc làm bài tập! Ba, sau này ba đừng nhắc con những chuyện này nhé, được không?” Kỳ thật, cậu không phải vì nhớ ba, muốn chơi cùng ba mà đòi đến chỗ của ba ở một ngày. Cậu chỉ là sợ ba cậu ở một mình buồn, không có ai nói chuyện cùng sẽ rất cô đơn. Cho nên, cậu với tư cách là con trai, phải có trách nhiệm giúp ‘lão già’ nhà mình nhiều chuyện mới là hiếu đạo.

Trên đường về nhà, hai cha con mua một chiếc bánh pizza cỡ lớn cùng nhiều đồ ăn vặt, để chuẩn bị làm bữa tối.

Mở cửa, Dương Dương nhanh chóng mở tủ giày lấy đôi dép nhỏ. Chính lúc chuẩn bị đổi giày, mắt của cậu bé mở to, nhìn chăm chăm vào một đôi dép kiểu phụ nữ ở trong tủ.

Đôi dép này đâu phải của mẹ! Lại còn rất mới nữa!

Sự vui vẻ trên mặt của Dương Dương vơi đi mất một nửa. Nó chẳng nói gì, cởi giày xong thì đi vào ghế sofa ngồi. Đường Hạo đi tới, cũng không phát hiện ra biểu hiện khác lạ của nó. Hắn nói: “Mau đi cất cặp sách đi! Sau đó chúng ta cùng ăn tối!”

“A! Dạ! Ba, con về phòng mình trước đây!” Dương Dương rầu rĩ nói, sau đó nó mang cặp sách đi lên lầu.

Bất quá, sau khi cậu bé buông cất cặp sách, nó bắt đầu rón rén đi dò xét các phòng. Sau khi không phát hiện ra bất cứ manh mối gì ở các phòng, nó mới mở cửa phòng ngủ của ba nó.

Thân hình nhỏ nhỏ tiến đến. Đầu tiên, nó mở tủ quần áo của ba nó, phát hiện thấy ngoài quần áo của ba có thêm cả một số quần áo nữ khác. Nó còn thấy trên sân thượng có treo quần áo lót của phụ nữ, nhà tắm có đồ trang điểm. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé trở nên nhăn nhó khó chịu.

Khi nó nhìn thấy trong sọt rác ở phòng tắm có một mảnh máu thì òa lên khóc rống: “Oa.....”

Ba của nó không thương mẹ của nó nữa. Ba đang kết giao với bạn gái. Không cần! Không cần! Nó không thích!

Nghe thấy tiếng khóc, Đường Hạo ngay lập tức chạy đến. Nhìn con trai đang khóc và dấu vết Bạch Phương Úc để lại, hắn đã hiểu rõ tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 288

Edit: Meimoko

Đường Hạo có chút xấu hổ, đi đến bên cạnh con mình. Hắn nâng mặt của nó lên, lau đi những giọt nước mắt: “Bảo bối, đừng khóc...”

Dương Dương đẩy mạnh tay của ba nó ra, hai mắt mở to, nói lớn: “Không phải bảo bối! Con không phải là bảo bối gì cả. Ba gạt con! Ba đã nói sẽ không kết giao bạn gái, đã thề không yêu ai khác ngoài mẹ của con! Nhưng bây giờ thì sao? Ở trong này có đồ của phụ nữ! Ba đừng nói với con đó là đồ của người hầu, con không tin đâu!”

Đường Hạo bị con trai mình nói, đỏ mặt đến tận mang tai, không biết phải làm thế nào mới dỗ được nó. Bây giờ, có một số chuyện hắn còn chưa chắc chắn, chưa đi điều tra xác minh, cho nên vẫn chưa tiện nói ra. Nếu không, đối với Dương Dương mà nói, đó chính là một loại thương tổn.

“ Dương Dương, ba có thể nói cho con biết: ba không hề thay lòng đổi dạ. Ba yêu nhất vẫn là mẹ của con!”

Dương Dương lau đi nước mắt, giữ lấy hai tay của ba nói, nói: “ Ba, nếu ba yêu mẹ, như vậy cũng đừng có kết giao bạn gái có được không?” Nói đến đây, Đường Ngao Dương đem hết đồng đồ trang điểm ném vào sọt rác.

Đường Hạo nhìn hành động của con, cũng không có ý ngăn cản.

Tiếp đó, Dương Dương lôi đồng quần áo nữ trong tủ ra, như trả thù mà ném thẳng xuống sàn nhà. Có một số bộ treo ở vị trí cao, nó không với tới, thế là liền treo ngay lên tủ áo lấy xuống. Nó chẳng quan tâm đến chỗ quần áo phía dưới có bị bẩn hay không, nhanh chóng ném quần áo của Bạch Phụng Ước xuống hết sàn nhà.

Động tác liên tục, tốc độ nhanh chóng.

Nhìn hành động linh hoạt và bá đạo của con trai, Đường Hạo nhìn không được lại nhớ đến Bạch Phụng Ước. Người phụ nữ kia lúc tỉnh cũng có bộ dạng như thế này.

Nhìn thấy con nhảy xuống tủ quần áo, dùng chân dẫm đạp lên đồng quần áo vừa vứt xuống, Đường Hạo liền ôm lấy nó, nói: “Được rồi! Không cần phải như vậy! Đừng giống như đứa bé điên ngoài đường!”

“ Không cần! Con muốn giẫm! Con muốn giẫm!” Hai chân Dương Dương đá loạn xạ trên không, giẫy dụa thoát khỏi cánh tay Đường Hạo, “ Ba, thả con xuống! Con muốn xuống dưới!”

Đường Hạo ôm con đi ra khỏi phòng ngủ. Bước chân hắn không có ngừng lại mà đi thẳng về hướng phòng khách. Sau khi đặt con xuống ghế sofa, hắn dịu dàng vuốt sống lưng của nó rồi nói: “ Được rồi! Được rồi! Ba cam đoan với con, suốt đời này chỉ yêu một mình mẹ con! Sẽ yêu duy nhất một mình mẹ của con thôi!”

Nổi giận là lộ ra ngoài, hơn nữa lại ngang bướng như thế này, Đường Hạo bây giờ có thể khẳng định chắc chắn tính tình của Dương Dương không hề di truyền từ hắn.

Nước mắt của Dương Dương một khắc cũng không ngừng chảy ròng, khuôn mặt nhỏ nhắn đều bị thấm ướt: “ Vậy ba đừng kết giao với người khác nữa, được không? Ba là đang gạt con, đến tận bây giờ mà ba vẫn không nói, rõ ràng là có người.... ” Dương Dương lớn tiếng lên án, nói trúng tim đen của Đường Hạo.

Đôi mắt với lời nói của con, Đường Hạo thật sự không phản bác được: “ Ăn cơm trước! Pizza để một lúc là nguội là không thể ăn!”

Nhìn ba một mực không nói, rõ ràng là đã ở cùng một chỗ với người phụ nữ khác, trái tim Dương Dương chìm xuống tận sâu trong đáy u cốc. Ba muốn cho nó một bà mẹ kế.

Không cần! Nó kiên quyết không cần mẹ kế đâu! Dương Dương giậm chân trên đùi của ba mình, hai tay mạnh mẽ giữ lấy đầu vai của ba, nói: “ Ba, ba đừng làm Dương Dương thất vọng về ba, được không? Ba thử nghĩ một chút, mẹ mà biết ba kết giao với một người khác sẽ càng thêm khổ sở. Ba muốn thấy mẹ đau khổ thêm nữa hay sao?”

Đúng lúc Dương Dương đang khóc lóc kể lể thì cửa chính đã truyền đến tiếng gõ cửa. Tiếp theo đó, cánh cửa được cẩn thận mở ra.

“ Hạo, em về rồi đây!”

Bạch Phụng Ước còn chưa có vào phòng thì tiếng đã truyền vào trước,

Nghe được giọng nói đầy quen thuộc, Dương Dương ngừng khóc ngay, lập tức xoay người lại. Chỉ thấy đôi mắt vẫn còn đầy nước của cậu bé mở còn to hơn cả lúc tức giận vừa rồi, kích động nhìn người phụ nữ tóc ngắn vừa vào.

“ Mẹ!”

Tiếng của cậu bé vô thức vang lên.

Bạch Phụng Ước cảm thấy thật sự bất ngờ khi nhìn thấy cậu bé ngồi trên đùi Đường Hạo. Động tác trở nên câu nệ, khẩn trương nhìn Đường Hạo.

Vài giây đồng hồ sau, cô mới hồi phục lại tinh thần, từ từ bước đến gần ghế sofa. Nhìn gương mặt nhỏ bé đau đớn, tràn đầy nước mắt, Bạch Phụng Ước không hiểu tại sao tim mình lại có cảm giác cực kỳ đau đớn. Cô vỗ nhẹ cái đầu nhỏ của cậu bé, dịu dàng hỏi: “ Vì sao lại khóc? Nói cho a đi biết, được không?”

Nghe được hai chữ ‘a đi’, Dương Dương lập tức khôi phục lại tinh thần. Không! Người này không phải mẹ của nó! Mẹ của nó đã qua đời. Mẹ nó bây giờ đang nằm trong nghĩa trang. Người này bắt quá chi là giống mẹ, rất giống mẹ thôi!

Dương Dương hất mạnh bàn tay đang xoa đầu của nó ra, nhảy nhanh xuống khỏi người của ba nó, mắt tràn đầy thù hận nhìn người phụ nữ trước mặt: “ Cô bỏ ra! Cô đi ngay ra khỏi đây ngay! Ngôi nhà này không chào đón cô! Đồ phụ nữ xấu xa!”

Bạch Phụng Ước nhìn cậu bé đang đầy cô, nghe thấy nói nói không thích cô, trong lòng lại tràn đầy khổ sở: “ Dương Dương! Đừng ghét a đi! A đi

thật sự rất thích cháu!”

“ Ai cần cô yêu mến! Tôi chỉ muốn mẹ cháu yêu mến tôi thôi! Cho dù cô có giống mẹ tôi như thế nào thì cô cũng không phải là mẹ của tôi!”
Dương Dương đã qua lớp hai tiểu học, khí lực cũng đã trở nên thô bạo hơn lúc trước.

Bạch Phương Úc mạnh mẽ bị cậu bé đẩy đi thật xa: “ Dương Dương, để cho cô nhìn cháu một chút được không?” Cô thật sự rất muốn nhìn kỹ gương mặt của đứa trẻ này, khát vọng không thể nào giải thích được.

“ Không cần! Cô là phụ nữ xấu xa đi cướp ba của người khác! Tôi không thích cho cô nhìn! Đi đi! Cô đi khỏi đây ngay!” Dương Dương cúi đầu, dùng hết sức đẩy thân người của Bạch Phương Úc.

Đường Hạo mạnh mẽ ôm lấy con mình, khiến Dương Dương không thể không ngẩng đầu lên nhìn Bạch Phương Úc. Mà hắn đồng thời cũng quan sát biểu lộ của cô.

Trong mắt Bạch Phương Úc chợt lóe lên tia kích động, cũng đau lòng nhìn đứa trẻ. Âm thầm thở dài một hơi, Bạch Phương Úc dời ánh mắt nhìn về Đường Hạo phía sau: “ Hạo, em nghĩ em nên trở về khách sạn! Anh ở lại cùng con nhé!”

Nghe tiếng khóc kịch liệt bên tai, Đường Hạo nhẹ nhàng gạt đầu: “ Anh không tiễn em được!”

“ Yên tâm! Em đi một mình được! Về khách sạn, em sẽ gọi điện cho anh!” Hiện tại, thằng bé đang kích động như thế này, cô tốt nhất là nên đi. Đợi một thời gian sau, cô sẽ từ từ nói chuyện, làm thân với nó. Về điểm này, cô rất tự tin bản thân sẽ làm được.

Bạch Phương Úc nhìn hai cha con trước mặt, có chút luyến tiếc rồi đi.

“ Cô chờ chút! Chưa cần phải đi!” Dương Dương dùng sức đẩy cánh tay to của ba nó ra, nhảy xuống mặt đất.

“ Dương Dương, làm sao vậy?” Bạch Phương Úc khó hiểu nhìn cậu bé. Chẳng lẽ đứa bé này lại thay đổi, yêu quý mình nhanh như thế sao? Cậu bé muốn mình ở lại?

Dương Dương bước nhanh lên lầu. Chỉ thấy sau đó, từng kiện quần áo được ném từ trên lầu xuống sàn nhà tầng dưới.

Đường Hạo cùng Bạch Phương Úc đều choáng váng, mắt nhìn từng kiện quần áo đáng bay xuống.

“ Đồ phụ nữ xấu xa giả dạng mẹ của tôi, dụ dỗ ba, lừa gạt tôi! Tôi ghét cô! Tôi ghét cô....”

Sắc mặt Đường Hạo cho tới bây giờ cũng chưa từng có đen như vậy, ngẩng đầu lên nhìn cái đầu nhỏ lộ ra từ ban công trên lầu, quát: “ Dương Dương, con càng lúc càng quá phận rồi đấy! Không còn giáo dưỡn nữa ư?”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 289

Edit: Meimoko

“ Tiếp nhận một bà mẹ kế thì mới là có giáo dưỡn hay sao? Vậy thì con tình nguyện không có giáo dưỡn!” Dương Dương đứng ở thang lầu, cúi đầu xuống phía dưới nói, “Đồ phụ nữ xấu xa, nhặt lấy quần áo của cô rồi biến đi!”

Nhìn thấy Dương Dương càng ngày càng quá phận, Đường Hạo thật sự rất tức giận. Hắn không muốn thấy con đi theo hắn mà trở nên không hiểu chuyện, như vậy hắn sẽ trở thành một người cha vô trách nhiệm!

Chỉ thấy, hắn sắc mặt khó coi đến dị thường bước lên trên lầu.

Đứng ở lầu hai, Dương Dương thật tâm mà cảm thấy ba đang muốn tiến lên đánh mình, thất kinh mà không biết trốn đi chỗ nào. Nhưng, nó vẫn ngang bướng hô to: “ Ba không thích con! Ba vì người phụ nữ khác mà đánh con! Con ghét ba! Con ghét ba....”

Đường Hạo không bởi vì lời nói của con mà thả chậm bước chân. Hắn nhất định phải cho Dương Dương một bài học. Không phải là bởi vì thằng bé ngăn cản hắn cùng Bạch Phương Úc kết giao, mà chính là hiện tại thằng bé không có bộ dạng của một đứa bé ngoan.

“ Đường Hạo, anh không thể đánh Dương Dương được!” Lúc Đường Hạo bước lên cầu thang, Bạch Phuong Úc chạy nhanh lên phía trước ngăn cản hắn, hai tay giữ lấy vai hắn.

“ Em bỏ ra!”

“ Không cho! Đường Hạo, thằng bé chỉ là nhất thời chưa thể tiếp nhận được thôi! Anh không thể đánh nói, xin anh đấy!” Vừa nói, nước mắt của cô rầu rĩ rơi xuống, khiến cho người nhìn đau lòng không thôi, “ Nếu như anh thật sự muốn để Dương Dương tiếp nhận em thì xin anh đừng đánh nó! Từ nay về sau, em sẽ từ từ đến đây! Em rất thích Dương Dương, tin rằng thằng bé cũng sẽ thích em, được không?”

Nhìn cô khóc, Đường Hạo nặng nề thở dài một hơi. Chết tiệt, hắn không có cách nào từ chối yêu cầu của cô. Bộ dạng khóc lóc như hoa lê đảm mưa của cô và Tiểu Ngưng giống hệt nhau.

Nhìn con giận của hắn voi đi vài phần, Bạch Phuong Úc mới ngẩng đầu nói với cậu bé trên lầu: “ Dương Dương đừng khóc! Khóc sẽ làm con mắt xấu lắm! Cô sẽ cầm quần áo đi, được chưa? Cậu bé ngoan!”

Không biết bởi vì cô ta sẽ đi hay là vì ba chữ ‘cậu bé ngoan’ kia khiến Dương Dương ở trên lầu thôi không hò hét nữa. Nhưng mà, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xuất hiện càng nhiều sầu nào và khổ sở.

A di trước mắt vô luận là hình dáng hay tiếng nói đều rất giống mẹ. Mẹ cũng hay gọi nó là ‘cậu bé ngoan’. Nhưng nó chỉ có thể nói tiếng ‘dạ’ với mẹ của nó thôi. Người này căn bản không phải là mẹ của nó.

Bạch Phuong Úc nhặt từng kiện quần áo lên, sau đó từ trong nhà vệ sinh lấy ra những thứ đặc biệt thuộc về cô, nhét tất cả vào trong một bọc to.

Đường Hạo giúp cô nhặt quần áo lên, nhưng không có nói lời xin lỗi với cô.

Lúc Bạch Phuong Úc đi ra khỏi căn biệt thự, Dương Dương mặt trắng đến không còn chút máu nào liếc nhìn ba của mình, sau đó mới chậm rãi đi xuống lầu.

Đường Hạo ngồi trên ghế sofa, châm một điếu thuốc lên hút, không để ý đến con của mình.

“ Cũng là vì cô ta có vẻ ngoài giống mẹ nên ba mới thích cô ta sao? Ba, cho dù cô ta có giống mẹ như thế nào thì cũng không phải là mẹ của con! Cô ta không thể thay thế mẹ của con được!”

Đường Hạo nặng nề nhả ra một làn khói đen, nhắm chặt mắt lại. Hắn cho tới bây giờ không phải bởi vì Bạch Phuong Úc giống hệt Tiểu Ngưng nên mới yêu thích cô. Điểm này, hắn hoàn toàn tin tưởng.

Trước đó vài ngày, hắn đã tự hỏi chính mình, có phải đã thay lòng đổi dạ rồi hay không? Có phải hay không đã thích người phụ nữ tên Bạch Phuong Úc?

Nhưng hiện tại, hắn càng lúc càng cảm thấy sự việc không giống như vậy. Thông qua vài ngày tiếp xúc, hắn càng ngày càng khắc sâu cảm giác Bạch Phuong Úc chính là Tiểu Ngưng của hắn.

Chỉ có Tiểu Ngưng mới có thể khiến hắn không có cách nào khống chế.

Mấy hôm nay, khi cùng hắn ở đây, mỗi buổi tối cô đều nấu mỳ cho hắn ăn khuya. Mà mỳ cô nấu có hương vị giống hệt Tiểu Ngưng nấu.

Lúc ấy, hắn kích động ôm lấy cô, nói cô chính là Ngưng của hắn. Kết quả, cô tức giận khóc lên. Cô nói hắn có thể coi cô là Ngưng, nhưng không thể gọi cô là Ngưng. Cô là Bạch Phuong Úc, không phải là Ngưng của hắn.

Hắn hiện tại rất hoang mang, nhưng nếu cô chính là Tiểu Ngưng thì tại sao lại không chịu thừa nhận? Cô không có lý do gì để không thừa nhận, bởi vì nơi này còn có con của cô.

Vấn đề rốt cuộc là ở đâu?

Ba trăm mặc khiến Dương Dương càng thêm bất an, bối rối. Không được! Nó không thể để ba nó yêu mến người kia, cũng không thể để họ tiếp xúc với nhau.

Nhìn chỗ quần áo nhàu nát, mắt Bạch Phuong Úc đỏ ửng lên. Lo lắng, khổ sở cứ dần nổi lên trên khuôn mặt cô. mấy ngày hôm nay hắn đều không có liên lạc.

Chẳng lẽ hắn vì con mà không muốn gặp mình nữa hay sao? Lẽ nào yêu đương suốt nửa tháng qua, hắn nói không cần là không cần sao? Mình và hắn đúng là sẽ không còn gì nữa ư?

Bạch Phuong Úc mở di động. Đợi hai phút vẫn chưa thấy hắn nhắn tin hay gọi điện thoại đến, nước mắt thành chuỗi lại tuôn ra.

Hắn tại sao lại có thể đối xử với mình nhẫn tâm như thế được? Cho dù không thể nói trước mặt người khác nhưng ít nhất cũng phải nhắn tin hay gọi điện

cho mình chứ?

Nếu như, hấn cứ như vậy mà không cần cô nữa thì sao? Không được! Không thể được! Cô nhất định phải đi tìm hấn.

Nghĩ tới đây, Bạch Phương Úc bước xuống giường, chuẩn bị đi tìm hấn. Ít nhất cô cũng phải hỏi xem, hấn đặt cô ở vị trí nào trong lòng.

Cô vừa mở cửa phòng, chuẩn bị đi thì nhìn thấy một người đứng ngoài cửa: “.....*Tại sao anh lại không đến công ty?*”

“*Anh vừa ở công ty trở về, như thế nào? Em muốn đi ra ngoài hay sao?*” Hấn nhíu mày hỏi, “*Đi chỗ nào? Có muốn anh đưa em đi không?*”

“*Không cần đâu! Tự em đi được!*” Phương Úc lắc đầu.

Johnny đương nhiên nói: “*Vì sao không cần? Em chạy loạn như thế anh không yên tâm chút nào! Máy hôm trước, anh trở về nhà, em lại ở trong này uống rượu một mình, buồn lắm đúng không?*” Hấn vừa nói chuyện, vừa bước vào phòng cô.

Bạch Phương Úc quyết định sẽ nói rõ ràng hết thấy mọi chuyện. Trong lòng cô bây giờ đã có Đường Hạo rồi, không có khả năng yêu mến người khác.

“*Thích*”

“*Ừ! Sao lại gọi tên tiếng Trung của anh vậy? Muốn nói gì sao?*” Hấn chau mày lại. Hấn biết rõ cô muốn nói cái gì, biết rõ chuyện cô và Đường Hạo ở chung một chỗ, “*Nghe em gọi tên của anh, thật sự rất thân thiết !*”

Hấn vươn tay muốn vuốt ve thân thể của cô. Bạch Phương Úc lùi về sau một bước, tránh né rất nhanh: “*Thích, em nghĩ chúng ta bây giờ nên là bạn tốt của nhau thì hơn! Chúng ta chia tay thôi!*”

Chu Thích dường như nghe không hiểu lời của cô, chậm rãi lắc đầu, bước đến gần: “*Phương Úc, em có biết em đang nói gì không? Chúng ta đã ở cùng nhau vài năm.....*”

“*Nhưng hiện tại em thật sự không thích anh! Em không có cách nào để cùng anh tiếp tục mối quan hệ này! Chúng ta hãy làm bạn tốt, là cộng sự của nhau, không được sao?*” Bạch Phương Úc từng bước lùi về phía sau, giữ một khoảng cách nhất định với hấn.

Rất nhanh, Chu Thích đã ép nàng đến tận vách tường. Về mặt hấn thống khổ, nói: “*Phương Úc, em làm như vậy, lòng anh rất đau đớn, em có biết không? Anh luôn một mực chờ đợi em. Chờ em tiếp nhận anh! Kết quả, em lại muốn chia tay!*”

“*Em đã có người mình thích! Xin anh hãy buông tha cho em!*” Vì muốn hấn mau chóng chấp nhận chuyện này, Bạch Phương Úc thừa nhận chính mình là kẻ thay lòng đổi dạ, phản bội người yêu.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 290

Edit: Meimoko

“*Em mới đến đây vài ngày mà đã có người thích trong lòng rồi sao?*” Chu Thích nheo mắt lại, mang theo tức giận mà chất vấn.

Cô gật đầu thật mạnh.

“*Các người phát triển đến mức độ nào rồi? Lên giường rồi ư?*” Chu Thích thẳng thắn hỏi, mắt nhìn chăm chăm vào cô.

Bạch Phương Úc đỏ ửng mặt. Cô không muốn đem loại chuyện này nói cho người khác nghe. Nhưng để cho người đàn ông này hết hy vọng, cô buông mắt xuống, gật đầu.

“*Ha ha....*” Chu Thích lập tức cười to hai tiếng châm chọc, sau đó đổi bộ mặt sắc lạnh, “*Chỉ một thời gian ngắn như vậy, em đã lên giường với người khác rồi sao? Phương Úc, anh hỏi em, có phải anh quá tôn trọng em nên mới không chiếm được lòng em? Hừ, đúng vậy, đáng lẽ ra anh nên sớm chiếm lấy em mới đúng!*”

Sau khi nói xong, ánh mắt Chu Thích trở nên lạnh giá, thâm trầm, Bàn tay hấn khóa chặt cô bên bức tường.

Bạch Phương Úc đề phòng, mạnh mẽ đẩy hắn ra, sau đó trốn sang một bên: “*Chu Thích, anh muốn tôi phải như thế nào? Hiện tại, tôi thực sự không thể tiếp nhận tình cảm của anh, không có cách nào yêu anh. Chẳng lẽ anh cam lòng chấp nhận sự gượng gạo này mãi sao? Tôi một mực đều tin tưởng anh là người tốt, xin đừng làm ra những chuyện khiến tôi phẫn hận anh!*”

“*Anh tôn trọng em, một mực xem em như nữ thần không thể phạm tới, vậy mà, kết quả thì như thế này đây. Em nói cho anh biết, chúng ta bên nhau một năm, mà em chỉ trong vài ngày lại có thể cùng người đàn ông khác lên giường, thế nghĩa là sao? Phương Úc, em không cảm thấy em đã phản bội lại tình cảm của anh dành cho em hay sao?*” Chu Thích tức giận, hai tay vung lên trong không trung, sau đó nặng nề đánh xuống vách tường.

Bạch Phương Úc nghe hắn nói mà sắc mặt lúc trắng, lúc hồng. Theo lời hắn nói thì cô quả thực quá vô tình, “*Nhưng..chính là...chuyện tình cảm không ai có thể không chế được! Nếu như tôi biết rõ ràng mình không có tình cảm với anh, lại vẫn dây dưa cùng một chỗ, như vậy không phải đều khiến cả hai chúng ta khó xử hay sao?*”

“*Không! Anh không cảm thấy thống khổ! Phương Úc, anh yêu em!*” Chu Thích nắm chặt lấy cánh tay cô, ánh mắt thâm tình chân thành, nói: “*Phương Úc, anh sẽ không để ý đến chuyện em nhất thời bị mê hoặc đâu! Có lẽ em bây giờ chỉ là xúc động nhất thời. Trong thời gian ngắn như vậy, em không thể nào hiểu rõ một người thì sao có thể nói là yêu, đúng không? Phương Úc, anh..... Em hãy suy nghĩ thật kỹ đi, anh sẽ chờ em!*”

Bạch Phương Úc đẩy tay của hắn ra, lùi về phía cửa: “*Không! Thích, tôi cảm ơn anh đã yêu tôi..... Nhưng tôi không thể làm chuyện ích kỷ như vậy! Chúng ta chia tay!*”

Nói xong, cô kéo cửa phòng ra.

“*Ha ha, Phương Úc, em có biết anh thua kẻ kia ở điểm nào không? Chính là, anh chỉ đặt em ở trong lòng. Nếu như anh không tôn trọng em nữa, đem em đặt lên giường, em có phải cũng sẽ yêu mến anh không?*”

Lời của hắn khiến Bạch Phương Úc ngừng bước, nhưng lập tức lại bước đi nhanh hơn.

Hắn ở phía sau lưng cô nói lớn: “*Phương Úc, anh sẽ chờ em! Chờ em quay đầu lại!*”

Ngồi trong xe taxi, Bạch Phương Úc nhìn xuống màn hình điện thoại của mình, nhìn không được mà nhớ tới lời Chu Thích vừa nói. Là như vậy sao? Phụ nữ thường yêu người đàn ông đặt mình trên giường chứ không phải người đàn ông đặt mình ở trong lòng?

Chu Thích đối xử với cô rất tốt, rất tôn trọng cô, mọi việc hắn đều giúp cô thu xếp ổn thỏa, rất sợ cô gặp phải dù chỉ là một chút phiền toái. Trong công việc, hắn cũng kiên nhẫn trợ giúp cho cô. Nhưng... Nhưng mà, người đàn ông tốt như vậy, cô lại chẳng có tình cảm nào với hắn, một chút ý tứ cũng không.

Ngược lại, người đàn ông ăn mặc lôi thôi tanh tưởi như kẻ lang thang vừa nhìn thấy mặt đã khiến trái tim cô rung động. Mà cô, còn tự đem mình dâng hết cho hắn.

Chính là hắn. Hiện tại, cô không thể không hoài nghi hắn đối với cô liệu có phải chỉ là vì dục vọng. Nếu không vì sao đã vài ngày không gặp, hắn ngay cả điện thoại cũng không thèm gọi cho cô?

Cũng là bởi vì lời con trai hắn nói. ...Con trai hắn không thích cô, chẳng lẽ hắn cũng không thích cô nữa sao?

Trong lúc cô còn đang khổ sở đau lòng, xe đã đi đến trước tòa cao ốc của tập đoàn Đường thị. Nhìn những chữ màu vàng sáng chói dưới ánh mặt trời, Bạch Phương Úc mang theo tâm tư không yên, thong thả đi vào đại sảnh của tập đoàn Đường Thị.

“*Bạch tiểu thư, tổng tài chúng tôi hôm nay không có đi làm! Hiện tại chắc ngài ấy đang ở nhà!*” Thư ký của Đường Hạo lập tức bổ sung thêm về sau.

Bạch Phương Úc nói lời chào với đối phương, sau đó lập tức bắt taxi đi đến biệt thự của hắn.

Vừa định thẳng tiến bước vào trong nhà thì cô lại buột chìa khóa xuống, móc điện thoại ra. Hình ảnh cậu bé kia khóc lóc ùy khuất và phẫn hận lại hiện lên trong đầu cô, khiến cho cô không muốn đi vào tiếp tục tổn thương đến cậu bé. Nhìn cậu bé khóc lóc đến đáng thương, lòng của cô cũng kịch liệt đau đớn, hơn nữa còn là cực kỳ đau đớn.

Bấm điện thoại, vài giây đồng hồ sau, có tiếng tiếp nhận ở đầu bên kia.

“*A lô....*” Điện thoại truyền đến một giọng nói mệt mỏi có vẻ chưa tỉnh táo, gần giống như đối phương không muốn tiếp nhận cú điện thoại này.

Nước mắt Bạch Phương Úc rơi xuống, nửa ngày cũng không nói được một câu.

“*Làm sao vậy? Phương Úc, nói chuyện!*” Lúc này, tiếng nói trong điện thoại nghe lớn hơn nhiều.

Bạch Phương Úc cắn môi, không tiếng động suốt mấy hồi mới mở miệng nói ra tiếng: “*Anh có nhà không? Em đang ở trước nhà của anh!*”

Tiếng nói đầu bên kia không thấy nữa, Bạch Phụng Ước cầm điện thoại “A lô” mấy lần. Đột nhiên, cửa nhà bật tung ra, một người đàn ông mặt áo tằm màu trắng xuất hiện: “*Em không phải là có chìa khóa sao? Vì sao không mở cửa mà vào?*”

Bạch Phụng Ước xoay người lại. Sau khi nhìn thấy hắn, nước mắt của cô lại càng rơi nhiều hơn, tuôn ra bên ngoài như là vỡ đê. Cô thoáng cái nhào vào trong ngực hắn, một mực ôm chặt lấy hắn: “*Anh có phải không quan tâm đến em nữa rồi, đúng không? Có phải hay không anh không còn muốn em nữa?*”

Đường Hạo vì thân thể cô nhào vào ngực mà lui lại phía sau hai bước, sau đó mới ngừng lại được.

Hắn ôm sát cô, dùng tay vuốt sống lưng của cô: “*Ai nói anh không nhớ em?*”

“*Anh nói muốn em, nhớ em.....Vậy tại sao mấy ngày qua không đến tìm em? Vì sao ngay cả một cuộc điện thoại cũng không gọi tới?*” Cô đẩy mạnh ngực hắn ra, hếch cằm lên chắt vắn.

Đường Hạo lau đi nước mắt trên mặt cô, khẽ môi câu dẫn nói: “*Bởi vì có chuyện nên anh phải đi nước ngoài, rạng sáng nay mới trở về. Vốn muốn ngủ một giấc, không nghĩ em lại gọi điện thoại đến. Thật không ngờ em đã đến tận đây trước rồi!*”

Hắn lần này ra nước ngoài thật sự có quá nhiều việc phải làm. Lúc hết bận muốn gọi điện thoại cho cô thì mới nhớ ra bên này đang là thời gian đi ngủ buổi tối, cho nên hắn mới không gọi điện cho cô.

“*Anh xuất ngoại ư?*” Bạch Phụng Ước lúc này mới ngừng khóc.

“*Ừ! Em nhìn anh này! Mắt vì mấy hôm không ngủ được mà đỏ quạch lên rồi!*” Đường Hạo tron to đôi mắt đầy dấu tích mệt mỏi lên cho cô xem

“*Anh thật đáng thương, vừa mới ngủ đã bị em đánh thức. Bây giờ bắt em phải dỗ anh ngủ!*”

Nói xong, Đường Hạo ôm ngang lấy người Bạch Phụng Ước đi thẳng đến phòng ngủ.

“*Ha ha.....Đừng làm vậy.... Em sẽ không dỗ anh ngủ đâu..... Muốn em dỗ như thế nào*”

Đường Hạo đem cô đặt lên mặt giường lớn, lập tức chính mình cũng nằm vật ở bên: “*Vậy xem em muốn dỗ tôi như thế nào?*” Kỳ thật, lúc ôm cô đi lên, hắn tuyệt đối không có ý nghĩ không an phận nào. Suốt mấy ngày làm việc, hắn mệt mỏi, không còn chút sức lực dư thừa nào nữa rồi.

Vài giây đồng hồ sau, Bạch Phụng Ước mới ghé nhẹ vào tai hắn: “*fndrfftfir, mlvllgthm.....*”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 291

Edit: Meimoko

Nghe được giai điệu, nhịp điệu quen thuộc, tất cả ủ rũ mệt mỏi trong mắt Đường Hạo lập tức thay bằng kích động, hai mắt mở to, bàn tay đồng thời giữ chặt lấy bả vai cô.

“*Ngưng.....*”

“*.....đừng có gọi em là Ngưng! Em nói rồi, anh có thể coi em là cô ấy nhưng không được gọi em bằng tên của cô ta!*” Phụng Ước ngừng hát, lấy tay đẩy tay của hắn ra, hai má bởi vì tức giận mà nổi lên hai đóa mây hồng.

Đường Hạo nheo mắt lại, không đếm xỉa đến tức giận của cô, tay càng nắm chặt hơn: “*Em cần bản chính là Tiểu Ngưng của anh! Lục Giai Ngưng! Ngay cả tên mình em cũng quên ư?*”

Suy nghĩ này của hắn tuyệt đối không sai. Người giống người, giống nhau bề ngoài thì có thể nhưng không thể giống đến tận hàm răng. Chỉ là hiện tại trên cổ của cô không có những ấn ký kia, quả thật là có điểm gì đó kỳ quái.

Lục Giai Ngưng? Cái tên quen thuộc này kích thích lòng của cô dậy sóng, có chút mang theo chua xót cùng đau đớn, nhưng lại có gì đó hơi rung động.

Nhưng Bạch Phương Úc lại cho rằng đây chính là cảm giác ghen tuông. Không! Cô chán ghét Lục Giai Ngưng rồi! Cô là Bạch Phương Úc.

“Đường Hạo, em nói cho anh biết, anh đừng có quá đáng! Nếu như anh còn gọi em là Lục Giai Ngưng, em tình nguyện không bao giờ nhớ đến anh nữa....”

“Vì sao? Vì sao em lại không chịu thừa nhận, Tiểu Ngưng?” Hấn thật sự rất khó hiểu.

“Không! Em không phải! Em là Bạch Phương Úc, người Anh gốc Hoa, từ nhỏ đã lớn lên ở Anh quốc!” Cô là Lục Giai Ngưng ư? Thật là quá quái mà! Cô có cha mẹ, bọn họ đều đối xử tốt với cô. Nếu như cô không phải là con gái của bọn họ thì việc gì mà phải đối xử tốt với cô như thế?

Nhìn bộ dạng kịch liệt chối bỏ của cô, Đường Hạo mở to hai mắt đỏ ngầu, đánh giá cao thấp rồi nhẹ giọng nói: “Ngưng, có phải em đã mất trí nhớ rồi không?”

Cô ở chung một chỗ với hấn, hơn nữa lại yêu hấn, nhất định sẽ không bởi vì không tha thứ cho những chuyện đã qua mà cố ý không chịu thừa nhận mình là Tiểu Ngưng. Nếu như hấn nhận định cô chính là Tiểu Ngưng, còn cô lại kiên định nói mình là Bạch Phương Úc, thì chỉ có thể nhận định một khả năng duy nhất: cô bị mất trí.

Hiện tại, Hải Uy đang điều tra danh sách, nhân viên có mặt trên chiếc máy bay bị nạn ngày đó, tin tưởng cậu ta sẽ sớm tìm ra đáp án.

Nhìn hấn cực lực muốn biến mình thành Ngưng của hấn, Bạch Phương Úc tức giận đẩy mạnh hấn ra, lớn tiếng thề thốt phủ định: “Em không bị mất trí nhớ! Em sẽ không bao giờ ngay cả bản thân mình cũng không biết là ai!”

Nói xong, mắt cô hồng lên, nhảy phắt xuống giường, cô cũng chẳng thèm liếc nhìn hấn, cầm lấy túi xách nói: “Đường Hạo, anh nghỉ ngơi đi! Em đi đây!”

Cô giận thật. Cô không thích hấn bởi vì ánh mắt hấn trở nên điên cuồng khi nhắc đến tên ‘Ngưng’. Cô không thích hấn gọi tên ‘Ngưng’ mà trở nên kích động. Vì sao lúc hấn gọi tên cô, khuôn mặt hấn lại không có chút biểu cảm gì? Cho dù là có biểu lộ, chẳng qua cũng chỉ là không được tự nhiên thôi.

Đường Hạo rất nhanh rời khỏi giường lớn, kéo lấy tay phải của cô giữ lại: “Em trước mắt đừng đi! Em phải nghe anh nói trước đã!”

“Em không muốn nghe, không nghe.....” Cô đóng chặt hai mắt không nhìn hấn, hai tay bịt chặt tai lại không muốn nghe tiếng của hấn: “Bây giờ mỗi câu của anh đều khiến em bị tổn thương, đều làm em đau lòng! Đường Hạo, anh căn bản không có đặt em ở trong lòng, đúng không? Nhưng em lại ngây ngốc.....yêu mến anh...”

Đồng dạng cũng là giọng nói khàn khàn, lời nói tương tự khiến trái tim Đường Hạo có rút lại. Tiểu Ngưng cũng đã từng nói những lời như thế....

Hấn từ phía sau đem cô khóa chặt lại trong lòng ngực, nhẹ giọng hỏi: “Em tại sao lại biết bài hát này?” Sau đó, hấn cúi xuống bên tai cô, nhẹ nhàng ngâm nga một bài hát tiếng Anh.

Có lẽ tiếng hát của hấn đặc biệt dễ nghe hấp dẫn nên Bạch Phương Úc từ từ buông hai tay xuống: “Anh cũng biết? Anh cũng thích bài hát này sao?”

Đường Hạo ôn nhu xoay người cô lại, đem hai tay ôm chặt lấy thân thể cô, phồng nưga cô lại càng kích động: “Ngưng của anh, rất thích hát bài này cho anh nghe...”

“Ngưng của anh? Ngưng của anh sao?” Thân thể của cô bởi vì thương tâm mà có chút run rẩy, nước mắt giống như chuỗi hạt ngọc trai bị đứt, lộn xộn tuôn ra bên ngoài.

Cô ra sức giãy dụa thoát khỏi tay hấn, dùng chiếc túi xách hung hăng đập lên người hấn: “Hối hận, Đường Hạo! Anh đi tìm Ngưng của anh đi, đừng bao giờ tới tìm tôi nữa! Từ nay về sau.....từ nay về sau.....tôi sẽ không bao giờ đến tìm anh nữa!”

Cô hoàn toàn dùng hết sức hung hăng đánh khiến Đường Hạo không thể không buông cô ra: “Vậy em nói cho anh biết, vì sao em lại thích bài hát này? Vì sao trong vô thức em lại hát khúc ca này?”

“Tôi lớn lên ở Anh quốc, đương nhiên là biết hát tiếng Anh, có gì lạ cơ chứ? Bất quá chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên, đây cũng là bài hát mà Ngưng của anh thích!” Bạch Phương Úc nói ra một lý do hợp lý, là nói với hấn, cũng tự nói với mình.

Hấn lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, không biết phải nói như thế nào để cô có thể tin tưởng: “Ngưng.... Em không chịu thừa nhận, anh sẽ nói cho em nghe. Anh biết rõ từng cử chỉ sinh hoạt thường ngày của em. Em thích ăn mì, Tiểu Ngưng cũng thế. Em thích bài hát này, Tiểu Ngưng cũng vậy. Hơn nữa, em có phát hiện ra không? Bản thân em biết làm rất nhiều món ăn Đài Loan. Một tiểu thư nhà giàu sống từ nhỏ làm sao có thể biết những việc như vậy? Em bình thường có thói quen thích quét dọn, hết thầy đều rất tự nhiên, thử hỏi một tiểu thư được người ta hầu hạ từ bé liệu có thể làm được những chuyện này không? Em thích buổi tối đứng ở trên sân thượng ngắm sao, mặt thì luôn trông ngóng xem có điều gì kỳ bí. Anh cuối cùng hỏi em, em đang nghĩ gì? Mong chờ gì? Nhưng em chỉ luôn lắc đầu, cười cười. Mà cả phản ứng theo thói quen, sáu năm trước Tiểu Ngưng có, Tiểu Ngưng của sáu năm sau cũng có, và hiện tại chính em, Bạch Phương Úc cũng có.” Hấn hiện tại không biết đã xảy ra chuyện gì, không có bằng chứng xác thực để cô tin tưởng hấn. Nhưng hấn vẫn muốn nói cho cô biết, cô là ai.

“Điều này có gì mà kỳ quái? Cha mẹ của tôi là người Đài Loan chính gốc, hơn nữa mẹ của tôi rất thích những công việc nội trợ.....” Cho nên

cô đương nhiên là biết những việc kia. Không cần mẹ nói, cô cũng biết nhất định là do mẹ dạy, “ *Còn chuyện thích nhìn những vì sao mà anh nói, những cô gái đều thích ngắm những vì sao, đó là ước mơ, là hy vọng, mộng tưởng....* ” Mà mộng tưởng của cô chính là hắn.

Đường Hạo tiếp tục nói: “ *Coi như những điều này là trùng hợp đi! Vậy những phản ứng của em dưới thân anh thì sao? Thở dốc, tiếng kiêu ngâm của em..... hết thấy những phản ứng động tình, ánh mắt nhìn anh, lực đạo kẹp chặt anh, sự kích động đón hòa dục vọng, bộ dạng khao khát, thậm chí những điểm mẫn cảm trên thân thể của em cũng hoàn toàn giống với Tiểu Ngưng.....* ”

Bốp...

“ *Hạ lưu! Lưu mạnh!* ” Mặt Bạch Phụng Ước đỏ bừng lên. Hắn thật đúng là đồ côn trùng trùng thối. Dám đem cảm thụ lúc ở trên người cô đi so sánh với người phụ nữ khác. Lúc này, cô mới biết rõ, cô không muốn trở thành thể thân của người khác. Không muốn.

Đường Hạo theo phản xạ mà vuốt lấy gương mặt mình.

“ *Đường Hạo, chúng ta chấm dứt rồi! Tôi không muốn làm thể thân của người khác, từ giờ đừng tới tìm tôi.* ” Bạch Phụng Ước đem một chùm chìa khóa ném tới người Đường Hạo, sau đó chạy thẳng ra ngoài phòng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 292

Edit: Meimoko

Đường Hạo định chạy theo giữ Bạch Phụng Ước lại nhưng đứng lúc đó, điện thoại lại đổ chuông.

“ *A lô...* ”

“ *Anh Hạo, em đã nghe ngóng bên phía công ty hàng không. Dựa theo tư liệu mà họ cung cấp thì trên chiếc máy bay gặp nạn ngày hôm đó không có hành khách nào tên là Bạch Phụng Ước cả! Theo đà này, chỉ sợ.....* ” Tiếng Hải Uy truyền đến từ đầu kia điện thoại, giọng nói mang theo an ủi.

Lông mày của Đường Hạo nhăn lại, vì sao mọi chuyện đều khác so với hắn suy nghĩ? “ *Cậu xác định rõ chưa?* ”

“ *Em đã cho người điều tra hai lần rồi, không sai đâu! Anh Hạo, em nghĩ....chị Ngưng đã qua đời được một thời gian rồi, anh cũng nên thử kết giao với ai đó xem....* ” Cậu tùy thời mà lại khuyên bảo Đường Hạo. Bác Đường nói cậu thử khuyên bảo anh Hạo nhiều hơn, khuyên anh ấy sớm kết hôn.

“ *Cậu câm miệng, Hải Uy, tôi nói cho cậu biết, chị Ngưng của cậu chưa chết! Cô ấy còn sống, Bạch Phụng Ước chính là cô ấy! Cậu tiếp tục điều tra Bạch Gia đi!* ” Hắn kiên định nói, trong chuyện này nhất định có người cố ý đem chân tướng sự thật che giấu!

Nhưng tại sao phải che dấu chân tướng? Người của Bạch gia ngay cả con gái mình cũng không muốn nhận sao?

“ *Bạch gia là gia đình là ăn đứng đắn, tuy tài sản không phải lớn, nhưng là cũng là có thể lực nhất định! Kỳ thật, em nghĩ, anh Hạo, anh có phải là đã suy nghĩ phức tạp mọi chuyện lên quá rồi không?* ”

“ *Tôi muốn cậu đi điều tra thì cậu cứ thế mà đi thăm dò, không cần phải nói nhảm!* ” Đường Hạo nghiêm túc ra lệnh.

“ *Dạ, anh Hạo!* ” Hải Uy hiện tại rõ ràng đã không phải là ‘ thợ học nghề ’ bên người Đường Hạo, nhưng là cậu vẫn tự nhiên mà nghe theo hắn mệnh lệnh.

Lúc Đường Hạo ngắt điện thoại, thì cũng là lúc Bạch Phụng Ước đã triệt để chạy ra ngoài. Mà hắn gọi điện thoại cho cô mấy lần đều bị bỏ rơi.

Hắn kéo căng áo ngủ rồi ngồi vào giường lớn. Dựa lưng vào đầu giường, lòng hắn phiền nhiễu đành lấy thuốc lá ra hút. Trong đầu suy nghĩ đến nhiều loại khả năng, mỗi trường hợp tựa hồ đều giống nhau khiến chính hắn cũng không xác định được. Nhưng, chuyện Bạch Phụng Ước chính là Tiểu Ngưng, hắn lại phi thường khẳng định.

Tính cách của cô tuy thay đổi rất nhiều, nhưng so với sáu năm trước cô ngẫu nhiên cũng sẽ lộ ra những tính khí phách đạo. Nói trắng ra, những chuyện cô không dám trước kia cô đều có thể làm được, đó là bản tính được chôn vùi tận sâu trong cơ thể cô, bây giờ mới vô tư bộc lộ hoàn toàn. Về phần cô

trở nên nhiệt tình, hẳn lại thực sự rất thích sự nhiệt tình này của cô.

Hắn nặng nề thổi một ngụm sương mù, neho mắt lại nói: “*Tiểu Ngưng, cô bé ngốc nghếch này, nhất định là em đang gạt anh đúng không?*”

“*Hỗn đản, siêu cấp đại trùng thối! Dù cho anh đem tôi trở thành cô ta, nhưng cũng phải nói với tôi “ em đừng đi” chứ? Chẳng lẽ anh không biết mỗi người đàn bà đều lòng đổ kị ghen ghét sao?*” Bạch Phương Úc ngồi trên ghế đá bên cạnh đường cái, không quan tâm đến những người đi lại trên phố đang nhìn cô bằng ánh mắt khác thường.

Thăng thần này của hắn căn bản không phải là thành thực đối với cô, mà là hắn căn bản không hề quan tâm đến cô. Cho nên hắn mới không để ý đến cảm nhận của cô, nhiều lần nói cô chính là Tiểu Ngưng.

Mất trí nhớ, cô đúng là bị mất ký ức! Nhưng, cứ coi như là cô mất trí nhớ, cô cũng không tình nguyện đi thừa nhận cùng hắn, làm cho hắn lại đem bản thân cô trở thành Tiểu Ngưng. Cô không thể là cái cô Tiểu Ngưng kia!

Dù sao bọn họ bây giờ đã chấm dứt rồi. Cô cũng không muốn tiếp tục ngây ngô mà đi yêu hắn nữa. Nhưng, cô vẫn cảm thấy rất khó chịu. ...

Nghĩ tới đây, trái tim Bạch Phương Úc càng thêm thống khổ, đau nhức đến căn bản là thờ không nổi. “*Đường Hạo, anh thật sự một chút cũng không thích tôi ư? Nếu anh quả thực có một chút yêu tôi thì đã không để tôi cứ chạy đi như thế.....*”

Đúng lúc này, một chiếc xe hơi chậm rãi ngừng ở bên cạnh cô, tiếp đó cửa xe được mở ra, một người đàn ông gương mặt mệt mỏi bước tới.

Bạch Phương Úc nhìn hắn một cái, đứng dậy muốn né ra.

“*Em còn muốn chạy sao?*” Đường Hạo tiến lên một bước, kéo lấy cánh tay của cô. “*Em có chạy nữa thì cũng đừng trách anh không đuổi theo em đấy nhé!*”

“*Anh buông tôi ra! Anh là tên đàn ông ích kỷ đáng ghét, buông tôi ra!*” Bạch Phương Úc vùng mạnh cánh tay đang kéo tay mình, giống như trên tay của hắn có chứa bệnh dịch không bằng.

“*Anh thế nào mà ích kỷ?*”

Bạch Phương Úc chăm chú nhìn gương mặt của hắn, tức giận nói: “*Anh còn dám nói anh không ích kỷ? Anh chỉ vì tìm một cái cớ cho việc thay lòng đổi dạ, phản bội của chính mình, thì cũng không cần phải nói tôi là Lục Giai Ngưng! Đường Hạo, chẳng lẽ thừa nhận anh thích tôi-Bạch Phương Úc này khó khăn đến vậy sao?*”

Đường Hạo đem cửa xe mở ra, đem cô ôm vào trong xe.

“*Không cần, anh buông tôi ra.*”

“*Câm miệng, thành thật một chút!*” Hắn đã không muốn cùng cô cứ quẩn quanh vấn đề này mãi. Hắn nhất định sẽ nghĩ ra cách tìm lấy chứng cứ, khiến cô tin tưởng !

“*Vậy anh nói cho tôi biết...anh yêu tôi, Bạch Phương Úc không?*” Cô tròn to đôi mắt vẫn còn đầy nước nhìn hắn.

Đường Hạo trầm mặc không nói, một cước đạp xuống chân ga. Xe lập tức được lái vào trong dòng xe cộ.

“*Anh muốn dẫn tôi đi đâu? Không nói yêu tôi thì hãy thả tôi ra!*” Bạch Phương Úc vừa định cời dây an toàn, vừa nói với hắn.

“*Đừng nào loạn trong lúc anh đang lái xe! Ngồi yên!*” Đường Hạo nghiêm túc nói, khí phách làm người ta sợ hãi khiến cho Bạch Phương Úc không thể không nghe theo mệnh lệnh của hắn, an tĩnh ngồi ghế phía bên tay lái.

Không lâu, xe dừng lại trước cửa trường tiểu học Tỉnh Quốc.

Bạch Phương Úc nhìn biển hiệu lập tức hiểu được ý tứ của hắn, sắc mặt trở nên trắng bệch. “*Anh điên rồi ư? Tại sao phải dẫn tôi tới chỗ này? Dương Dương nhìn thấy tôi là lại khóc lớn !*”

“*Em không phải cũng muốn gặp nó hay sao? Bạch Phương Úc, anh chuẩn bị cho em trở thành mẹ kế của nó đấy, em đồng ý không nào?*” Hắn cố ý nhấn mạnh hai chữ mẹ kế.

“*Tôi..... Nhưng.... chưa có nghĩ qua muốn gả cho anh.*” Liền yêu nàng lời của người này đều không có, nàng làm sao có thể gả cho hắn? Thế thân, nàng mới không muốn Làm cho người ta đương thế thân !

Đúng lúc này, Dương Dương đeo cặp sách đi ra ngoài cổng trường, vẻ mặt Bạch Phương Úc lại có phần không tình nguyện. Trong nháy mắt biến mất mọi suy nghĩ hỗn loạn đều biến mất, cô chỉ nhìn xem bóng hình nhỏ bé kia, trong lòng kích động không không chế nổi.

Đường Hạo đi về phía trước đón lấy cặp sách của con trai. Mà Đường Ngạo Dương cũng cầm lấy thay ba của mình đi về phía chiếc xe.

Tim Bạch Phụng Ước đập thành thịch, càng lúc càng nhanh khi thấy cậu bé mở cửa xe. Trong nháy mắt cậu bé nhìn thấy cô, cô thậm chí quên cả hô hấp.”*Dương Dương.*”

“*Vì sao? Vì cái gì cô ta trong này?*” Đường Ngạo Dương chất vấn ba nó, hiển nhiên có một người phụ nữ xuất hiện trong này cũng khiến nó bất mãn.

Đường Hạo đem con mình nhét vào trong xe, đơn giản giải thích. “*Con không phải muốn làm ngôi sao sao? Cô này sẽ biến con thành một ngôi sao nhỏ tuổi!*” Tuy nhiên, hẳn cũng không thích để cho con mình bị đưa đi rêu rao thái quá, nhưng hẳn muốn cho bọn họ có cơ hội ở chung!

Đường Ngạo Dương rất không tình nguyện nhìn cô, nhưng vẫn hỏi: “*Thật không ạ?*”

Bạch Phụng Ước lập tức gạt đầu thật mạnh, mỉm cười nói: “*Thật sự! A di dẫn cháu đi đến phòng làm việc được không?*”

Đường Ngạo Dương nghiêng cái đầu nhỏ nhìn xem khuôn mặt tươi cười của cô, đôi mắt to trong sáng càng lúc càng bị mê hoặc. Vì sao người phụ nữ này lúc cười lộ lên lại giống mẹ đến vậy? Chỉ là cô ta tóc ngắn, mà mẹ thì tóc dài!

Nhìn cậu bé lần này không có tỏ vẻ ghét cô kịch liệt như lần trước, Bạch Phụng Ước mỉm cười, cũng nhin không được nói lớn!”*Dương Dương, đồng ý đi xem không?*

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 293

Edit: Meimoko

Ánh nắng giữa trưa chói chang xuyên thẳng qua bức màn dày đặc, làm cả căn phòng u ám sáng rực lên. Ánh sáng nhu nhược khiến cho không khí xung quanh có một sự kiêu diễm nhưng âm lạnh.

Người đàn ông ngồi trên giường đem cô gái xích lỏng đang ngồi trên mặt đất đến bên mình, tỉ mỉ đánh giá từ dáng người đến gò má, thỏa mãn mà gật đầu: “*Không sai, cô càng lúc càng giống cô ấy rồi!*”

“*Để em mặc quần áo xong đã?*” Giọng cô gái hơi lạnh, bởi vì toàn thân xích lỏng mà ngượng ngùng. Cô tựa hồ đã quá quen thuộc với việc người đàn ông này coi mình như món hàng trên giá tỉ mỉ đánh giá.

Ánh mắt người đàn ông lóe lên tia tà ác, đứng lên kéo cô gái vào lòng mình. Bàn tay to lớn của hắn sờ lên bộ ngực cao ngất đầy đà của cô: “*Công nghệ chỉnh hình của Hàn Quốc quả là tiên tiến, có thể làm cho thân hình của cô hoàn toàn giống với cô ấy!*”

Động tác của hắn đang nhu hòa bỗng trở nên mạnh mẽ, hung hăng nắm lấy kiều đòn của cô gái. Trên da thịt trắng tuyết hiện lên dấu tay màu hồng.

“*Ừ....Đừng dùng sức như vậy! Đau nhức lắm!*” Cô gái đè bàn tay hắn xuống, cái trán nhăn lại.

Biểu lộ này của cô khiến nét tươi cười trên gương mặt người đàn ông càng lúc càng nhiều, hắn buông lỏng phong thủy của cô ra, trầm thấp nói: “*Ha ha, biểu lộ này của cô cũng tốt, thực không sai! Bất quá, cô vẫn phải đi theo cô ấy vài tháng, mới triệt để biết cách biến thành cô ấy như thế nào!*”

Cô gái cười tự giễu: “*Ha ha, cũng nhờ anh chỉ dạy!*”

Cô là sinh viên tốt nghiệp hạng ưu của ngành diễn xuất, nhưng đã lẩn lộn vài năm mà không vào được giới giải trí. Một năm trước cô vô tình gặp người đàn ông này, hắn nói hắn sẽ nâng đỡ cô, bất quá đầu tiên cô phải trở thành một người khác.

Mà bất chước một người đối với cô giống như cưỡi xe đạp đi trên đường làng, là sở trường chuyên nghiệp của cô. Có điều, điều kiện để có được cơ hội này là cô phải thay đổi diện mạo, triệt để biến thành một người hoàn toàn khác.

Nhưng để đạt được mục đích của mình, có gì mà không thể? Không phải ai lớn lên cũng đều xinh đẹp, cơ hội không phải lúc nào cũng có.

Ngón tay của người đàn ông dọc theo ngực, xẹt qua cổ, rồi sờ lên khuôn mặt của cô: “*Khá tốt, về cơ bản cô khá giống cô ấy, nếu không lại phải*

tốn không ít lần phẫu thuật!”

“Ha ha, nếu như không phải em vốn có nét giống cô ấy, chắc anh cũng đã không chọn em!”

“Ừm, khi chất của hai người tương đối giống nhau nên mới hấp dẫn tôi, ha ha.....” Người đàn ông cười to đem cô gái chèn ép trên giường, lập tức kéo rút quần xuống, để lộ giương cương của mình trước mặt cô gái.

Cô gái thuần thực ở dưới thân hần, mà ngậm lấy.

Người đàn ông mê muội nhìn gương mặt của cô gái, vén tóc của cô lên: *“Làm rất tốt! Chỉ cần em làm như vậy người đàn ông nào cũng phải điên cuồng....”*

Chỉ thấy giương cương của hần trong miệng cô không ngừng bành trướng, nổi cả gân xanh.

Hần điên cuồng hét lên thành tiếng lớn, một tay đẩy ngã thân thể cô gái xuống, rồi cả người hần lần áp lên tấm thân trắng như tuyết của cô.

Tiếp đó, trong phòng đầy tiếng thở dốc hòa cùng tiếng kiều ngâm, hai thân thể liễu mạng dây dưa chung một chỗ.....

“Dương Dương, cô hóa trang cho con như thế đã được chưa nào? Lát nữa chúng ta xuống thử chụp ảnh nhé, thế nào cũng đẹp....” Bạch Phương Úc mỉm cười đến cứng miệng lại rồi. Từ lúc gặp Dương Dương đến bây giờ, cô đều tươi cười, rất sợ Dương Dương đột nhiên mà tức giận la rầy mình như lần trước.

“Gò má muốn tê dại rồi! Cháu là con trai mà cũng phải hóa trang kiểu này sao?” ương Dương nhíu mày. Cậu bé vẫn không thể chấp nhận chuyện con trai mà lại đi tô son trát phấn.

Bạch Phương Úc cầm lấy hộp phấn, dùng một ít nước làm ướt phấn, sau đó thuần thực tô lên gương mặt nhỏ của cậu bé.

Đường Hạo giữ im lặng nhìn Bạch Phương Úc. Hần chỉ biết người phụ nữ này nhất định là.....

Dương Dương ban đầu còn không thích, chu miệng lại. Nhưng sau đó, nó lại ngoan ngoãn rất nhanh, không hề động đậy, nhìn người phụ nữ trong gương. Lúc Bạch Phương Úc tia lông mày, Dương Dương đột nhiên nhìn người đàn ông đứng bên cạnh, gọi: *“Ba.....Mẹ.....”*

“A...” Bạch Phương Úc kinh hô lên một tiếng, ngón tay bị dao tia sượt qua mà nhỏ vài giọt máu. Một tiếng mẹ kia khiến cho Bạch Phương Úc bị dao đâm vào tay: *“Dương Dương, đừng nghĩ nhiều! Cô chỉ là muốn thử hóa trang cho cháu thôi mà! Không hề có ý thay thế mẹ cháu đâu...”*

Đường Hạo không hề để ý đến lời nói ngốc nghếch của cô, nhanh chóng cầm ngón tay cô còn đang chảy máu đưa lên miệng hút lấy, sau đó đem một ngụm máu đỏ hồng nhỏ vào thùng rác: *“Sao không cẩn thận vậy? Tia lông mày mà cũng bị đâm vào tay sao?”*

“Em...” Cô bất an nhìn Dương Dương một cái, rút ngay ngón tay về, giấu sau lưng: *“Không sao! Em tự mình dán băng là được rồi!”*

Dương Dương đã nhanh hơn cô một bước, lấy từ trong hộp đồ hóa trang một miếng băng dán cá nhân, miệng nói hơi ngượng: *“Cho cô....”* Đôi mắt Dương Dương mở to phủ một tầng nước. Nó nhìn chăm chăm vào người phụ nữ trước mắt giống như là đang nhìn mẹ mình vậy.

“Cảm ơn, Dương Dương!” Bạch Phương Úc tranh thủ mà nói cảm ơn ngay tức khắc, *“Sao Dương Dương biết trong hộp đồ hóa trang của a di có băng cứu thương?”*

“Bởi vì, mẹ của cháu có thói quen hay để miếng dán cá nhân ở trong hộp đồ hóa trang. Cô cũng biết hóa trang,” Nó chưa từng đến chỗ mẹ nó làm việc nhưng đã nhiều lần giúp mẹ sắp xếp lại hộp đồ hóa trang, cũng đã nhìn mẹ hóa trang cho Nhị Nhị. Động tác của mẹ cũng vậy.Rất giống với người này.

Bạch Phương Úc giật mình, quay đầu khó hiểu nhìn Đường Hạo: *“Cô ấy cũng biết hóa trang sao?”*

“Anh cũng chưa nói cho em biết, cô ấy là một chuyên viên trang điểm! Phương Úc, anh nghĩ em ở Aisha là người của bộ phận quản lý, thật không ngờ em cũng biết công việc hóa trang tạo hình này!”

“Em....em thích công việc này!” Cô khô khốc nói, trong lòng thì chấn động bối rối, sắc mặt trở nên trắng bệch. Cô xác thực chỉ biết có hóa trang.

Sau khi mất trí nhớ, cô cái gì cũng không hề biết. Nhưng khi đến công ty, vừa bước vào phòng hóa trang, cô đã không cảm lòng được mà đi trang điểm cho một vài người nghệ sĩ. Mà mẹ cô nói như vậy cũng tốt, cô thích cái gì thì cứ làm cái đó!

Không! Không! Đây nhất định chỉ là sự trùng hợp! Cha mẹ là làm sao mà không nhận ra con gái mình được?!

“Cô là mẹ của con sao? Là mẹ sao?” Nước mắt trong đôi mắt to tròn của Dương Dương cấp tốc rơi xuống. Nó biết mẹ mình đã qua đời, nhưng nó thật sự hy vọng người phụ nữ giống hệt mẹ đang đứng đây chính là mẹ của nó.

Dương Dương nhào tới, ôm chặt lấy cô: *“Cô có giọng nói giống hệt mẹ con, gương mặt giống hệt mẹ con, đến cả cách trang điểm cho con cũng*

giống! Mẹ.... là mẹ thật sao? Là mẹ phải không ạ?”

Bạch Phuong Úc nhìn hai người đàn ông một lớn một nhỏ đứng trước mắt mình, đột nhiên cảm thấy đầu óc như muốn nứt ra. Cô ôm lấy đầu mình, ngồi sụp xuống sàn, gào lên: “*Không! Không phải.....*”

Không, không phải! Hình ảnh gia đình ở Anh quốc, cha mẹ hiền lành không ngừng hiện lên trước mắt cô. Cô làm sao có thể là mẹ của cậu bé Dương Dương này, làm sao có thể.....

Không....

Không thể nào....

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 294

Edit: Meimoko

“*Ba, ba nói cô ấy là mẹ của con ư? Thật là mẹ sao ạ?*” Dương Dương nhìn người đang hôn mê bất tỉnh nằm ở trên giường, hai mắt nó tràn đầy nước mắt.

Đường Hạo nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa con trai, đưa tay lên lau đi nước mắt cho nó, nói: “*Con có phải là con của ba không vậy? Sao tính cách chẳng giống ba chút nào! Lúc ba còn bé cũng không có khóc nhè như con. Dương Dương, con đã là học sinh lớp hai rồi, sao vẫn giống như trẻ con vậy?*”

Lúc trước, Thượng Quan Lăng Kiệt đã xác minh: đầu Bạch Phuong Úc đã từng bị tổn thương, trong não vẫn còn một khối máu đông, khả năng bị mất trí nhớ là hoàn toàn có thể.

Dương Dương nghe lời ba mình nói mà đỏ mặt, nhưng vẫn tựa ở trong ngực của ba mà khóc: “*Con không muốn khóc nhưng nước mắt cứ rơi ra. Về sau sẽ không khóc nhé nữa!*”

“*Con càng ngày càng giống mẹ con!*” Không phải nói con trai thì giống ba của nó sao? Tại sao tính cách của Dương Dương lại giống mẹ nó nhiều hơn? A- Cũng không sao! Từ nay về sau Tiểu Ngưng sẽ còn sinh cho hắn thêm nhiều bảo bối nữa cơ mà. Chỉ có điều, trước mắt cần phải giải đáp hết thấy bí ẩn. Cô có phục hồi trí nhớ hay không cũng không quan trọng, quan trọng cô là vợ của hắn, là mẹ của con hắn. Nhưng, hắn phải điều tra ra kẻ nào lại đem cô ẩn dấu suốt cả một năm vừa qua.

Vừa nghĩ đến việc, nếu không phải cô trở về Đài Loan, nếu hai người không tình cờ gặp mặt thì bọn họ không phải sẽ bỏ qua nhau cả đời này. Hắn cả đời sẽ cho rằng cô đã chết, còn Dương Dương thì cứ như vậy mà mất đi mẹ.

Nghĩ đến kết quả đó, Đường Hạo đã nhịn không được, nghĩ mà thấy sợ!

“*Mẹ, cô ấy là mẹ của con sao?*” Dương Dương không ngừng hỏi ba nó.

“*Con nói cô ấy là mẹ của con sao? Dương Dương, chính con phải đi tìm đáp án, được không?*” Đường Hạo giao cho con nhiệm vụ này, để cho con tự mình đi tìm hiểu. Hắn cũng không muốn bởi vì Tiểu Ngưng không hồi phục trí nhớ, mà từ nay về sau Dương Dương oán hận hắn đã nói dối nó để được kết hôn cùng với ‘Bạch Phuong Úc’ này. Như vậy thì thật sự quá oan uổng cho hắn rồi!

“*Muốn con tự mình tìm đáp án? Ba, sao không đi xét nghiệm huyết thống thử xem?*” Lúc trước, ba nó và nó chẳng phải cũng làm xét nghiệm chứng minh đó thôi! Rất thuận tiện mà!

Đường Hạo nhéo cái mũi của cậu con trai, lắc đầu: “*Bằng chính cảm giác của con mà tìm đáp án. Chúng ta sẽ xem như là một trò chơi được không? Nếu như con không thể nào xác định được xem cô ấy là mẹ của con hay không thì chẳng phải là quá ngốc rồi ư?*”

Cô căn bản chính là Lục Giai Ngưng, cho nên hắn không lo lắng con trai sẽ có thất vọng, khổ sở.

Dương Dương nghĩ ngợi, nhẹ gật đầu, nghênh đón khiêu chiến: “*Con sẽ không thể không nhận ra mẹ mình!*”

“Đúng vậy!”

“Ừm” Người trên giường phát ra một tiếng rên, lông mi cuộn vểnh chậm rãi nháy động, thân thể cũng theo đó mà giật giật.

“Ba ơi, mẹ. Cô ấy tỉnh kìa!” Dương Dương chỉ gọi một nửa chữ ‘mẹ’, lập tức thu hồi, ngậm miệng. Không được! Hiện tại vẫn chưa xcs định, không thể tùy tiện gọi mẹ!

Đường Hạo đi đến, nâng thân thể đang gãy dựa của cô dậy: “Hiện tại thế nào? Có còn đau đầu không?”

“Em làm sao vậy ?” Bạch Phươg Úc đau nhức nhức gò má lại, nhìn quang thấy căn phòng đều là màu trắng “Em vì sao lại ở trong bệnh viện?”

“Cô à, cô vừa rồi té xỉu, là cháu cùng ba ba đưa cô tới đây !” Dương Dương lập tức nói ra, chen đến đầu giường, ánh mắt thăm dò nhìn nhìn vào Bạch Phươg Úc.

“Em ngất xỉu sao?” Rất nhanh, những hình ảnh lúc trước hiện lên, cô đau đầu cho nên mới phải té xỉu .

“Đúng vậy! Cô cứ một mực nói đau đầu, đau đầu! Đầu của cô tại sao lại đột nhiên đau nhức vậy ạ?”

Nhìn Dương Dương lúc trước cứ luôn miệng gọi mình là ‘đồ phụ nữ xấu xa’, Bạch Phươg Úc lập tức mỉm cười: “Bởi vì đầu của cô đã từng bị thương, cho nên đôi khi cũng sẽ đau nhức!”

“Em mất ký ức, mọi chuyện lúc trước đều không nhớ ra được, phải không?” Đường Hạo vuốt gương mặt của cô, nhẹ giọng hỏi.

Bạch Phươg Úc lần này không có phủ nhận. “Em không thích bệnh viện, hiện tại không sao rồi, em ra khỏi đây được chứ? Còn phải chụp ảnh cho Dương Dương nữa mà ! Oa , Dương Dương hiện tại cũng muốn thành một chú gấu mèo rồi sao?”

Bạch Phươg Úc tựa như khôi phục tinh thần rất nhanh, nhảy xuống đất mà bắt đầu đùa Dương Dương.

Cảm giác được nhiệt độ quen thuộc, Dương Dương mang theo nước mắt vừa cười cười, nói: “Cô ơi! Không cần phải đi thử ống kính đâu! Cháu thấy chúng ta nên về nhà trước, được không?”

Dương Dương muốn cùng cô tiếp xúc nhiều hơn. Cái gì mà ngôi sao nhỏ tuổi? Hiện tại nó đều không muốn. Con trai con đứa mà lại đi trang điểm, thật là. . . . Nếu để các bạn ở lớp biết, nhất định sẽ lại chê cười nó.

Về nhà? Bạch Phươg Úc ngạc nhiên đến mức cảm muốn rơi rụng: “ Cháu đồng ý sao? Cháu đồng ý để cho cô đến nhà của ba cháu sao?” Lần trước cô chính là bị thằng bé trước mắt này đuổi ra khỏi cửa. Cô thật sự rất khó xử lúc đó mà mang theo hai cái túi đen to đùng, xám xịt đi về khách sạn.

“ Đồng ý! Đương nhiên là đồng ý! Thật đấy ạ!” Dương Dương lập tức gạt đầu lia lịa, tay còn lôi kéo Bạch Phươg Úc: “ Chúng ta đi thôi, cô!”

“ Được..à!” Dương Dương đột nhiên trở nên nhiệt tình như thế làm cho Bạch Phươg Úc luống cuống tay chân, chỉ biết người ta nói gì thì đáp liền cái đó.

Mà Đường Hạo bị ném sang một bên, chỉ có thể đi theo hai người phía trước rời bệnh viện.

Bạch Phươg Úc nhìn Dương Dương đưa cho mình xem một tấm hình. Khó trách đứa bé này cùng ba của nó cùng xem mình là Ngưng, cô nhìn ảnh mà cũng thấy giống nhau như đúc.

Đột nhiên, một cô bé xâm nhập vào trong tầm mắt của cô. Đó là hình một cô bé nhỏ nhắn, xinh xắn tựa như tiểu tinh linh.

Dương Dương ghé sát vào Bạch Phươg Úc, nhìn thấy người trong tấm hình thì nói: “ Đó là Nhị Nhị. Ha ha, hai người bọn cháu sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm. Hơn nữa, trước kia gia đình Nhị Nhị cũng giúp đỡ mẹ con cháu rất nhiều, cho nên hàng năm cháu cùng Nhị Nhị thường tổ chức sinh nhật cùng nhau.... ”

“ Nhị Nhị?” Bạch Phươg Úc nhớ kỹ tên của cô bé, “ Nhị Nhị đâu rồi? Hiện tại cô bé ở chỗ nào?”

“ Nhị Nhị cùng với bác Lương đi Mỹ rồi, hai năm qua cháu cũng chưa gặp lại bạn ấy! Cô có thấy thích Nhị Nhị hay không?” Dương Dương thử dò hỏi, đôi mắt nhìn chăm chăm vào biểu lộ của Bạch Phươg Úc.

“ Cô bé thật là xinh! Cô đương nhiên là thích rồi!” Nhị Nhị? Bạch Phươg Úc cảm thấy cái tên này rất quen thuộc, so với cái tên Dương Dương thì nó giống như một mũi kim đâm vào tim cô, cảm xúc còn mãnh liệt hơn.

Nhị Nhị. . . .Thật sự là một cái tên rất dễ nghe.

“ Mẹ của cháu cũng rất thích Nhị Nhị. Mỗi lần mua quần áo cho cháu là cũng mua luôn cho cả Nhị Nhị. Cháu cảm giác mẹ đối xử với Nhị Nhị còn tốt hơn so với cháu.... ”

“ À.... ” Bạch Phươg Úc thật tâm mà gạt đầu. Bất quá, mỗi lần nghe nhắc nhắc đến người tên Ngưng kia, trong lòng cô lại khản trương rồi rít, “

Dương Dương à! Cháu ở nơi này chơi nhé! Cô vào bếp xem ba của cháu chuẩn bị đồ ăn có ổn không!”

“ Dạ!”

Nghe thấy tiếng cậu bé đồng ý, Bạch Phụng Ước chạy nhanh ra khỏi gian phòng. Dương Dương nhìn xem bóng lưng rồi đi, buồn bã gãi đầu: “ Vì sao ngay cả một chút phản ứng cũng không có? Chẳng lẽ không phải là mẹ của mình sao? Nhưng mà, không đúng...”

Đột nhiên, Dương Dương như phát hiện ra điều gì, nghĩ ra một biện pháp hữu hiệu lập tức hai, ba chân chạy ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 295

Edit: Meimoko

Chạy vào bếp, Bạch Phụng Ước nhìn thấy một hiện trường hỗn loạn, bừa bãi, miệng há hốc hết cỡ: “ Trời ạ! Không phải chứ? Là anh làm sao?”

Sàn phòng bếp nguyên bản vốn rất sạch sẽ nhưng lúc này đây lại đầy bùn đất và rau cỏ. Máu chốt chính là hấn làm nước đọng lại rất nhiều nên bùn đất cứ dính ướt, bắn bắn trên sàn nhà.

Đường Hạo đang cầm một đồng rau trong tay, ánh mắt cầu cứu nhìn Bạch Phụng Ước: “ Những thứ này để lại cho em làm được không?”

“ Anh bày bừa nhiều ra như vậy, bây giờ lại không biết xấu hổ bảo em tiếp nhận sao?” Bạch Phụng Ước tay chống eo, môi cong lên nhìn Đường Hạo.

“ Nay, đây chẳng phải là anh tạo thêm nhiều cơ hội cho em và con anh tiếp xúc với nhau hay sao?” Đường Hạo nói, ý muốn rời khỏi bếp.

Bạch Phụng Ước túm lấy tay hấn, không cho hấn rời đi: “ Không cho phép đi! Anh không được chạy, phải ở lại làm cũng em!” Vài ngày không có gặp hấn, hôm nay lúc trước còn cãi nhau một trận, vừa vặn lại có con của hấn cho nên cô cũng chưa có được ở chung với hấn một lúc nào.

“ Hà?! Không cần phải....” Nhìn trong bếp, hết thấy hấn đều cảm thấy sợ hãi, hấn không thể chạy ngay lập tức!

“ Muốn!” Bạch Phụng Ước kiễng mũi chân hôn lên đôi môi mỏng của hấn một cái: “ Em cái gì cũng không cần anh làm khéo, chỉ cần anh giúp em một chút là được!”

“ Được!” Không thể lay chuyển được khi cô làm nũng, Đường Hạo dứt tai tay vào túi quần, đứng một bên nhìn cô.

Bạch Phụng Ước mỉm cười, nhặt lên chỗ rau còn chưa được nhặt xong, bắt đầu làm.

Dương Dương cầm lấy một quả táo cực to chạy vào phòng bếp, Chỉ thấy nó đem quả táo trong tay ném mạnh về phía lưng của Bạch Phụng Ước, hô lên: “ Đón lấy, táo ngọt!”

Nhưng tràng cảnh một giây sau làm cho Dương Dương thất vọng, khuôn mặt nhỏ nhắn ừ rừ cúi xuống. Nó thấy người kia không phản ứng gì, ngay cả phản ứng quay lưng lại cũng không, quả táo nặng nề đập lên lưng cô rồi rơi bịch xuống sàn.

“ Ái...ui...!” Bạch Phụng Ước bị đau kêu lên một tiếng, xoay người lại chỉ thấy một quả táo to đang lăn như bánh xe ở trên sàn nhà đầy bùn đất, cuối cùng dừng lại bên cạnh chân Đường Hạo.

Bạch Phụng Ước khó hiểu nhìn Dương Dương: “ Dương Dương làm sao vậy?”

Dương Dương đứng trước cửa nhìn cô một hồi lâu, trên mặt không một chút mỉm cười, lắc đầu: “ Không có! Cô đang bận ạ?”

Nói xong, nó chuyển thân chạy nhanh đi.

Vì cái gì mà cô ấy không có tiếp được quả táo? Trước kia mình và mẹ đều chơi trò này, mà mẹ mỗi lần đều tiếp được, chưa trượt bao giờ. Cô ta không phải là mẹ- Dương Dương trong lòng không ngừng mở rộng suy nghĩ này, tự nhắc bản thân không được yêu thích cô ta, bởi vì cô ta không phải là mẹ!

.....

“*Dương Dương thấy món thịt kho tàu này như thế nào? Ừm, đây là món sở trường của cô đấy, ném thử xem có thích không?*” Bạch Phương Úc gấp một khối thịt kho tàu vào bát nhỏ của Dương Dương, chờ mong cậu bé sẽ cho mình một gương mặt tươi cười.

Dương Dương ăn một miếng nhỏ, lập tức nói: “*Mẹ của cháu không có làm thành nhiều dầu mỡ thế này! Mẹ cháu làm ăn ngon hơn!*”

Đứa bé này thay đổi thái độ thật là nhanh, mới vừa rồi còn thân thiết nói chuyện cực kỳ, bây giờ lại giống như lúc đầu- Bạch Phương Úc trong lòng thầm than, tự nghĩ không biết làm thế nào để mối quan hệ với thằng bé được tốt lên, “*Dương Dương, ăn chút rau này! Cái này không dầu mỡ đâu!*”

“*Thật giống như bỏ qua nước sôi vậy, nhìn chẳng muốn ăn chút nào! Bỏ đi, cháu không muốn ăn nữa!*” Dương Dương để đĩa xuống đứng dậy. Có lẽ nó sẽ yêu thích người này mất, dù trước mắt là chưa có thích. Không cần! Như vậy không tốt, nó có cảm giác nó đang phản bội lại mẹ mình!

“*Ngồi xuống!*” Đường Hạo gầm lên một tiếng, uy nghiêm của người cha mười phần, “*Con không ăn thì ngồi xuống chỗ này cho ba!*”

Nhìn ba tức giận, Dương Dương thu hồi lại tính khí trẻ con của mình rất nhiều: “*Vì sao ạ? Con không muốn ăn!*”. Nó nhìn đồ ăn đầy sắc hương vị, kỳ thật là nó nói dối không phải nó không muốn ăn, người thấy mùi thức ăn là nó đã chảy nước miếng rồi. Cho nên nó mới không muốn ngồi chỗ này. Ngồi thêm nữa chắc bụng nó kêu thành tiếng mất.

Quả nhiên...

Oc...Oc...Oc...

Bụng nói phát ra tiếng kêu thật to, đủ để mỗi người trong nhà ăn đều nghe thấy.

Bạch Phương Úc nhìn cậu bé đang nhìn chăm chăm vào viên thịt màu đỏ sậm, cô vẫn mỉm cười như trước, gấp một miếng sang cho Dương Dương.

“*Dương Dương giúp cô ăn một chút đi nhé, cô đã phải bận bịu thế mà....Cháu nhìn ba cháu xem, hình như cũng không thích đồ ăn do cô nấu. Nếu như tất cả mọi người đều không ăn thì cô đau lòng lắm! Cháu ăn giúp cô vũ cho cô nhé, được không nào?!*”

Dương Dương ngẩng đầu nhìn ba của nó, thấp giọng hỏi: “*Ba, ba thật sự không thích ăn sao?*”

Bạch Phương Úc nhanh chóng lờm Đường Hạo một cái, chân thì tiện thể ở dưới bàn đá cho hấn một cước, ý bảo hấn nói ‘không thích’.

Đường Hạo vì cô yêu cầu mà phát ra một tiếng nhỏ: “*Ừ!*”

Vừa nghe thấy ba nói không thích, trên mặt Dương Dương đã lộ ra ngay chút ít mỉm cười: “*Được rồi! Vậy cháu sẽ ăn giúp một chút!*” Nói xong, nó cũng chẳng để ý gì nữa mà bỏ luôn khối thịt kho vào miệng.

Sau khi thấy cậu bé ăn nói cả lẫn, Bạch Phương Úc nhìn hành động mờ ám của cậu bé mà cười thầm trong bụng. Kỳ thật, đứa trẻ này và Đường Hạo rất giống nhau, trong lòng nghĩ thế này nhưng biểu hiện ra bên ngoài thì thành thế khác. Thật đúng là hai cha con!

.....

“*Tiểu Mã Đô Đô lại một lần nữa thất vọng, cậu bé không có nhìn thấy mẹ của mình. Bất quá, cậu đứng trên đỉnh núi mà thề rằng, nhất định sẽ cứu được mẹ về....*”

“*Cuối cùng có tìm được không ạ?*” Dương Dương nằm trên giường, ánh mắt ngập tràn khát vọng nhìn người phụ nữ giống hệt mẹ mình. Không biết là vì sao, rõ ràng là không thích nhưng mà nó vẫn để cho cô ta leo lên giường của mình, cùng đắp chăn, và nghe cô ta đọc kể chuyện cô tích cho.

Bạch Phương Úc lật cho Dương Dương xem tờ tranh cuối cùng, nhún nhún vai nói: “*Đằng sau không có! Cô cũng không biết liệu Tiểu Mã Đô Đô có tìm thấy được mẹ của cậu hay không? Đành chờ kỳ sau ra tiếp vậy!*”

Đôi mắt to của Dương Dương rú xuống, có chút ướt át: “*So với cháu, cháu tình nguyện trở thành Tiểu Mã Đô Đô. Ít nhất bạn ấy còn biết mẹ mình còn sống, chỉ là chưa có cách nào giải cứu mẹ thôi! Còn cháu thì không, mẹ của cháu bây giờ còn không hề có, cháu không có cách nào cứu mẹ cả....*”

Nói đến đây, Dương Dương bắt đầu òa lên khóc.

Nhìn bộ dạng khổ sở của Dương Dương, trái tim Bạch Phương Úc giống như bị trói chặt lại. Kim không được, cô ôm Dương Dương vào lòng, lau nước mắt trên mặt của cậu bé: “*Dương Dương đừng khóc! Từ nay cô sẽ chăm sóc cho cháu thật tốt có được không?*”

“*Nhưng cô không phải mẹ của cháu! Làm sao có thể thay mẹ cháu được?*” Trên khuôn mặt nhỏ của Dương Dương hiện ra chút không vui. Người này như thế nào lại muốn thay thế mẹ của mình?

“*Chỉ cần cháu đồng ý, việc gì cô cũng chấp nhận mà.....*” Cô thật sự yêu mến đứa trẻ này.

Lời của cô còn chưa nói hết thì đã cảm nhận được ngực mình có cái gì đó.

“ A..!”

Cô kêu to lên một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 296

Edit: Meimoko

“A..!” Bạch Phương Úc cảm nhận ngực mình có bàn tay nhỏ bé chạm vào, hơn nữa bàn tay nhỏ bé đó lại còn đang ra sức sờ lên. Bạch Phương Úc cảm thấy tóc gáy đang dựng đứng, liên tục lui về phía sau: “*Dương Dương, cháu không thể sờ cô như thế.....*”

Cô túm chặt quần áo của mình, đề phòng nhìn thẳng bé trước mặt. Trời ạ! Nó đã là một học sinh lớp hai tiểu học rồi, cũng không phải là đứa trẻ hai, ba tuổi còn chơi búp bê đâu!

“*Cô nói để cháu xem cô như mẹ của mình, nhưng sự thật chứng minh cô không có khả năng. Nếu như là mẹ cháu, mẹ nhất định sẽ cho cháu sờ!*” Dương Dương giương lên khuôn mặt nhỏ nhắn, như đang muốn nói “Thấy chưa? Cháu biết là cô gạt cháu mà!”

“*Cái này....*” Bạch Phương Úc nhăn đầu lông mày lại, không tìm được lời nào để phản bác lại lời nói của cậu bé.

“*Dạ! Cháu biết rồi!*” Giờ phút này, Dương Dương can khẳng định chắc chắn người trước mặt không phải là mẹ của nó. Bởi vì, trước kia lúc nó sờ, tuy mẹ có chế giễu nhưng không bao giờ đẩy nó ra: “*Cháu muốn mẹ của cháu! Cháu muốn mẹ!.....Tiểu Mã Đô Đô, cháu muốn là Tiểu Mã Đô Đô....*”

Nhìn cậu bé cầm quyển truyện tranh mà khóc, Bạch Phương Úc lại không có cách nào nhìn nó khổ sở, liền chính mình cũng không lý giải nổi. Cô nói: “*Dương Dương, đừng khóc, cô để cho cháu sờ sờ được không?*”

“*Dù cho cô có cho sờ thì cô cũng không phải là mẹ của cháu!*”

Trẻ con luôn có thói quen làm bộ, tuy ngoài miệng nói không muốn sờ, nhưng bàn tay nhỏ bé của Dương Dương lại chậm rãi sờ lên nơi mềm mại kia.

Thật sự là cô rất giống mẹ của nó..... cảm giác thật mềm mại...

“*Cô à.....*”

“*Có phải cháu buồn ngủ rồi không? Cô vỗ vỗ cho cháu ngủ nhé!*” Kỳ quái, bị Dương Dương vuốt ve, cô có cảm giác hình như đã trước kia hết thảy đều đã trải qua, căn bản không biết xấu hổ.

“*Cô đừng đi! Không phải lúc trước cô đã đáp ứng cháu, sẽ ngủ với cháu rồi hay sao?*” Cậu bé không mở hai mí mắt, nhưng vẫn phách điệu nói ra. Nó nhất định phải cùng ngủ với cô, nếu không.....nếu không nó sợ cô cùng với ba.....

Dương Dương tựa hồ vẫn giống như lúc trước, sờ sờ cô rồi chìm vào giấc ngủ.

Tiếng hô hấp của cậu bé trong ngực mỗi lúc một đều, hai mắt cũng đã nhắm nghiền, Bạch Phương Úc vội nhẹ nhàng gỡ bàn tay nhỏ bé đang đặt trên ngực mình ra, đắp chăn cẩn thận lại cho cậu bé.

Khò..o..

Dễ một đứa trẻ thật sự quá dễ dàng.

Bạch Phương Úc không dám chậm một giây, rón ra rón rén đi ra ngoài phòng Dương Dương, đóng chặt cửa lại.

Két. Cạch.

Đóng kỹ cửa lại, Bạch Phương Úc nhảy ngay lên chiếc giường lớn trong căn phòng. Có lẽ cô đã dùng lực quá lớn nên giường lồm xồm hẳn một hăm sâu.

Người đàn ông đêm qua vẫn chưa có ngủ bây giờ đang nằm ngủ một cách say sưa. Bạch Phương Úc chen vào lòng của hắn, cặp môi mọng đỏ dán lên khuôn mặt của hắn, những nụ hôn liên tiếp rơi xuống. Nhìn thấy hắn vẫn tiếp tục ngủ ngon lành, Bạch Phương Úc bắt đầu lay bờ vai của hắn: “*Anh tỉnh dậy! Nhanh tỉnh dậy mau lên!*”

Đường Hạo chậm rãi mở to mắt, nhìn thấy ngay cặp môi đỏ của phụ nữ cong cong lên cao. Bàn tay to của hắn khoát lên người cô, nhanh chóng kéo cô vào lòng mình: “*Dương Dương ngủ rồi sao?*”

“*Ừ! Đồ trẻ con quả là quá khó! Em đọc hết chín quyển Tiểu Mã Đô Đô đi tìm mẹ rồi mà thằng bé vẫn chưa muốn đi ngủ!*” Bạch Phương Úc phàn nàn nói, đương nhiên là muốn ba của thằng bé đền bù một chút cho mình.

“*Cuối cùng thì sao? Cuối cùng sao nó vẫn đi ngủ được?*” Hắn mạnh mẽ kéo cao cô lên, để thân thể của cô ở trên người hắn tìm được một tư thế thoải mái. Dương Dương có mưu ma chước quỷ gì, hắn là ba của nó làm sao mà không biết. Dương Dương nhất định không ngủ nhanh như vậy, bởi vì nó sợ có người sẽ đi câu dẫn ba của nó.

Cho nên hiện tại thằng bé đi ngủ, hắn mới cảm thấy có điểm kỳ quái.

Câu hỏi này của hắn làm cho Bạch Phương Úc không muốn trả lời chút nào. Cái này....muốn cô nói ra sao?

“*Nói, dùng cách gì để thu phục tiểu tử thối kia?*” Hắn lay động dưới thân thể cô, thúc giục cô nói nhanh lên một chút.

“*Không nói được không? Thật sự là rất khó xử!*” Cô vui mặt vào cổ hắn, làm giọng điệu nũng nịu.

“*Không được! Nói nhanh lên một chút!*” Nhìn bộ dạng thẹn thùng của cô, hắn càng cảm thấy kỳ quái hơn. Bàn tay to không kiêng nể gì, ở trước nách cô bắt đầu di chuyển.

Bạch Phương Úc cười lên đến không kịp cả thở, cầu xin tha thứ: “*Ha ha, được rồi, anh đừng nào loạn nữa! Em nói! Em nói là được chứ gì....ha ha...*” Bạch Phương Úc điều chỉnh lại hô hấp, sau đó chu cặp môi đỏ mọng nói: “*Để cho con anh sờ soạng chỗ mềm mềm...*”

“*Cái gì? Em để cho tiểu tử thối kia sờ sao?*” Đường Hạo ăn dấm chua gặm nhẹ, sau đó xoay người đem cô đặt dưới thân: “*Em vì đồ thằng bé ngủ mà bán đứng cả nhan sắc sao? Nói cho em biết, từ nay về sau không được để cho ai đụng vào!*”

“*Được! Được! Đáng ghét, cái gì mà bán đứng nhan sắc, nói khó nghe quá! Thằng bé cũng chỉ là muốn có mẹ thôi mà! Để sau đi, người ta cũng bời vì muốn ở cạnh anh mà sớm đến đây đó sao!*” Nói xong, Bạch Phương Úc vòng tay ôm lấy cổ hắn, trong ánh mắt đầy ảm đạm.

Hai người lập tức trầm mặc, một bầu không khí mờ ám, nóng bỏng bắt đầu nổi lên. Hô hấp của bọn họ càng lúc càng dồn dập, nhiệt độ giữa hai cơ thể mỗi lúc một nóng hơn.

Đường Hạo chậm rãi cúi đầu xuống, hôn lên khuôn mặt của cô đang vui trong cổ hắn. Môi mọng hôn xuống mỗi lúc một thô lỗ, dọc theo chiếc cổ thon dài một đường, khéo léo đi xuống, cuối cùng lại hôn lên môi cô.

Bạch Phương Úc gợn má lên phối hợp với động tác hôn cuồng nhiệt của hắn. Chiếc lưỡi nhỏ đỏ búng chủ động xâm nhập vào giữa hai hàm răng của hắn, trong miệng hắn nhẹ nhàng quấn chuyển, dây dưa với đầu lưỡi của hắn.

Vốn đã nổi lên luồng dục hỏa, lại bị cô khuấy động thêm, Đường Hạo không thể không chế nổi. Bất quá, lý trí của hắn vẫn còn sót lại một chút, đẩy cô ra. Hai con ngươi u ám nhìn chăm chăm vào cô, nghẹn ngào hỏi: “*Em có thể chứ? Sinh lý kỳ đã xong chưa?*”

Lúc trước có một lần ở ngay trong lý sinh lý của cô, kết quả, lưu lượng của cô bắt đầu nhiều hơn, làm cho hắn lo lắng. Tuy rất muốn cô nhưng hắn không thể đùa bỡn trên tính mạng của cô được.

Bạch Phương Úc hít mắt gạt đầu: “*Đã qua, xong việc, anh yên tâm!*”

Nghe được lời của cô, Đường Hạo mạnh mẽ phảng phất giống như sư tử đói bụng, chồm lên con mồi ngọt ngào dưới thân: “*Vậy đêm hôm nay em đừng có nghĩ đến chuyện nghỉ ngơi....*”

“*Ha ha, xem anh có năng lực này không, có thể khiến em cả đêm không ngủ được?*” Cô không một chút đỏ mặt, khiêu khích nhìn Đường Hạo.

Đường Hạo để cô ngồi trên giường lớn, vừa hôn hít lấy môi cô, vừa linh hoạt cời đồ ngủ trên người cô.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 297

Edit: Meimoko

Suốt cả đêm triền miên làm cho hai người mỗi một không chịu nổi, nặng nề thiếp đi, sắc trời sáng bạch từ lúc nào cũng không biết.

Dưới chăn mềm, hai người không mảnh vải che thân đây đưa cùng một chỗ, hạnh phúc ôm nhau ngủ. Bọn họ bên này ngủ say sưa, nhưng bên phòng bên kia, Dương Dương lại tỉnh táo thức dậy thật sớm.

Nằm ở trên giường, Dương Dương mở to mắt nhìn quanh gian phòng không mục đích, đột nhiên, ánh mắt nhìn sang phía bên cạnh giường bỗng sáng lên, lập tức nó ngồi bật dậy. Cô ta đi đâu rồi? Sao lại không có?

“Không xong rồi! Cô ta nhất định chạy đến phòng của ba!” Dương Dương lập tức phản ứng nhận định cô chắc chắn đang ở phòng của ba. Mặc dù ngủ vào, nó giống như một chiến sĩ nhỏ đi bảo vệ ‘ lãnh thổ ’ của chính mình, ngựa không dừng vó mà chạy đến phòng ngủ của ba.

Mà đêm qua hai người lớn lại quên đóng cửa, điều này làm cho tiểu tử kia trực tiếp xông thẳng vào ngay được.

Dương Dương nhìn thấy trên giường có hai người ôm nhau, nó tức giận đến đỏ bừng hai mắt. Đầu tại đêm qua nó ngủ quá say, mới khiến cho bọn họ có cơ hội ở chung. Đáng ghét! Thật sự quá đáng ghét!

“Đồ phụ nữ đáng ghét! Dám gạt người à?” Dương Dương nắm chặt hai bàn tay nhỏ lại, vung tới tấp vào thân thể của người trên giường: *“Cô mau dậy đi! Mau tránh xa ba của tôi ra....”*

Một tiếng hô to của đứa trẻ khiến hai người lớn ngủ say trên giường thất kinh ngồi dậy: *“Làm sao vậy? Làm sao vậy?”* Bạch Phương Úc bối rối hô to, bả vai trần truồng hoàn toàn bạo lộ trong không khí, vùng ngực tuyết trắng cũng lộ ra hơn phân nửa.

Đường Hạo hồi phục tinh thần trước tiên, dùng chăn đơn che thân thể của cô lại, để tránh xuân quang của cô trực tiếp bại lộ ra ngoài: *“Đừng sợ! Là Dương Dương!”* Hắn ôm lấy thân thể của Bạch Phương Úc, trấn an tinh thần đang hoảng hốt của cô: *“Kéo kín chăn lên!”*

“A? Dương Dương?” Hiện tại Bạch Phương Úc không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ Dương Dương này! *“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”*

Nhìn ba sẵn sóc người phụ nữ khác, nhìn thấy bọn họ tương thân tương ái, Dương Dương càng cảm thấy được đêm qua bản thân nó thật đàn. Nếu như không phải nó không trông coi kỹ lưỡng người phụ nữ này, bọn họ làm sao có thể có cơ hội, thừa dịp mà ở chung.

Đột nhiên, Dương Dương chạy tới chỗ quần áo chất đống trên sàn, đem chúng ôm lấy, nặng nề ném về phía người phụ nữ trên giường.

Chỉ thấy đồ ngủ lẫn nội y phụ nữ, thoáng cái đã chất đầy lên đầu Bạch Phương Úc.

Thế vẫn chưa xong, chỉ thấy Dương Dương lại chạy đến trên mặt giường lớn, bàn tay nhỏ bé giờ cao đập tới tấp lên bả vai Bạch Phương Úc: *“Phụ nữ độc ác! Nói cho cô biết nếu như sau này còn dùng bộ mặt cái trang thành mẹ tôi, đi câu dẫn ba của tôi, tôi sẽ cào rách mặt cô ra, cho cô biến thành đồ quái dị!”*

“Dương Dương, cháu không thể đánh cô!” Bạch Phương Úc vì tránh né Dương Dương đánh, cũng sợ cậu bé kéo roi trên người mình quần áo, một tay cầm lấy quần áo bị ném tới trên mặt, một tay nín lấy cái chăn đơn trên người chạy trên sàn nhà.

“Đường Hạo, làm sao bây giờ? Cứu em! Á...!” Bạch Phương Úc vừa chạy, vừa cầu cứu hô to.

Dương Dương nhìn người phụ nữ chạy loạn trong phòng lại còn lớn tiếng cầu cứu, đột nhiên cảm thấy vui thích, cũng biến thành một chút ít hưng phấn. Cho nên nó càng dốc sức đuổi theo cô, muốn nhn cô ta thất kinh như thế nào: *“Lừa đảo, cô căn bản chính là nói lời không giữ lấy lời! Đại lừa gạt!”*

Đường Hạo nhìn Bạch Phương Úc chạy loạn trong phòng, lại nhìn Dương Dương cật lực đuổi theo, sắc mặt của hắn lúc hồng lúc đen, vừa muốn tức giận, lại vừa muốn cười.

Hắn như thế nào cũng không nghĩ đến ~ Sau đêm hoan ái, sáng sớm ngày hôm sau lại được nhìn một tràng cười thế này.

Bất quá, cho dù là thế, bây giờ đầu tiên cũng phải giải quyết triệt để tình cảnh này.

Hắn lấy áo ngủ ở trên sàn, rất nhanh mặc lên người, vài bước là đuổi đuôi kịp, một tay giữ lấy Dương Dương đang bức Bạch Phương Úc đến tận cửa, túm lên: *“Tiểu tử thôi, con hơi quá đáng rồi đấy! Từ nay về sau phòng của ba không cho con tiến vào. . . .”*

“Ba, ba là đại sắc lang.” Hai chân treo trên không trung, Dương Dương đá đá vài cái vào đùi của ba nó.

“Lại còn dám nói, Con tưởng ba không đánh được con sao?” Đường Hạo tức giận mang theo con trai ra khỏi phòng, động tác nhanh chóng liên tục ném thẳng thẳng bé vào phòng của nó, thuận tiện từ bên ngoài khóa chặt cửa lại.

Rầmrầm..... rầm

Rầmrầm..... rầm

Chỉ nghe thấy tiếng Dương Dương kịch liệt đá vào cánh cửa, đối với bên ngoài hô to hết cỡ : “*Các người đều là người xấu, các người đều gạt con! Cô ta nói rõ muốn ngủ cùng con, nhưng lại chạy đến phòng của ba! Ba cũng nói dối! Ai cũng nói dối cả.....*”

Đường Hạo xoay người đi trở về phòng của mình.

Chỉ thấy Bạch Phương Úc còn ngồi ở góc tường, đỏ mặt cảm lấy cái chăn đơn trên người, rõ ràng còn rất sợ hãi.

“*Phương Úc.*” Đường Hạo khẽ gọi nàng một tiếng, chậm rãi đi về hướng cô.

Bạch Phương Úc giương mắt lên nhìn hắn, thoáng cái đã nhào vào trong ngực của hắn.”Đường Hạo. *Em thật là mắt mặt....., em thật là khó nhìn.....!*” Nói từ này đến giờ, hai mắt Bạch Phương Úc đã thấm nước mắt.

“*Ồn rồi! Ổn rồi, không có chuyện gì rồi!*” Đường Hạo nhẹ vỗ về lưng của cô, như dỗ dành một đứa trẻ.

“*Thật quá khó coi! Từ nay về sau em đối mặt với Dương Dương như thế nào đây? Nó bây giờ cái gì cũng đều hiểu được, trẻ con bây giờ hiểu nhiều chuyện lắm!*” Bạch Phương Úc ôm chặt cổ của hắn, giãy giụa thân thể trong lòng hắn.

” *Được rồi! Được rồi! Đừng có tạo áp lực lớn cho mình như vậy, trẻ con mà, nó sẽ rất nhanh quên!*”

Bạch Phương Úc nhắm mắt, dùng sức đánh vào lồng ngực của hắn, đem toàn bộ những cú đánh của Dương Dương vừa rồi trả hết trên người ch của nó: “*Đường Hạo, con của anh thật là bá đạo. Sao lại khó gần đến thế chứ? Cứ đà này, em sợ sẽ chẳng bao giờ làm thân với nó được.....!*”

“*Từ nay về sau em không dám câu dẫn anh! Nếu không thành bé cào cấu đầy hoa trên mặt em mất!*” Cô vừa khóc, vừa mặc lại quần áo của chính mình.”*Còn cùng anh ở chung một chỗ thì có ngày tính mạng em nguy hiểm mất! Em sợ rồi!*”

“*Em đây là đang sợ ư?*” Đường Hạo nhìn bộ dáng của cô, có cảm giác chỉ muốn cười. Vừa rồi cảnh cô bị Dương Dương đuổi đánh, thật sự là rất..... Hồi tưởng lại hắn liền không nhịn được mà muốn cười.

“*Sợ! Em sợ con của anh rồi! Em không muốn mỗi buổi sáng đều thấy con anh xông lên giường, không muốn nó đuổi theo đánh em! Trời ạ! Tại sao em lại trở thành hồ ly tinh trong mắt thằng bé vậy?*” Bạch Phương Úc mặc quần áo tứ tế xong, hồ lên như phát điên, cảm lấy túi xách muốn đi về. Hừ! Cô chẳng còn mặt mũi nào mà ở lại đây nữa!

Đường Hạo lôi kéo cánh tay của cô, nhắc nhở: “*Tiểu thư, em còn chưa có rửa mặt đấy, nhớ không?*”

“*Không cần rửa, em đâu còn mặt nữa mà rửa!*” Cô cong môi lên cao nói.

Đường Hạo nhẹ vỗ về gương mặt của cô, nói đùa: “*Tại sao không có mặt? Đây không phải mặt thì là cái gì?*”

Bạch Phương Úc chụp được tay của hắn, vừa tức vừa cười nói nói: “*Đừng đùa em, em ở đây bây giờ một chút mặt mũi cũng không có! Đi, hôm nay phải đi đến công ty, có một hội nghị!*”

“*Anh đưa em đi!*”

“*Không cần, em ngồi taxi là được rồi!*”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 298

Edit: Meimoko

Vợ chồng Đường thị ngồi trên ghế sa lon khăn trang nhìn theo ngón tay của người đàn ông đã cao tuổi đang lướt trên bàn tính. Đây là thầy Lý, là người coi bói, tính chỉ mệnh, đường đời con người, nhiều năm qua Đường Lập Huân đều có thể làm ăn xuôi chèo mát mái, nhà cửa hạnh phúc như vậy cũng có phần nhiều là do được thầy Lý đây nhắc nhở.

Một năm trước, sau khi Lục Giai Ngưng qua đời, tinh thần Đường Hạo cực kỳ sa sút, bọn họ đã thử tìm đến thầy Lý để ông bói cho Đường Hạo một quẻ. Thầy Lý một năm trước lại giải nghệ, không coi bói cho ai nữa. Nhưng ông đã hứa hẹn hôm nay sẽ xem cho Đường Hạo, vậy nên vợ chồng Đường thị vội vàng mời ông đến nhà.

Vợ chồng Đường thị không dám lên tiếng quấy rầy thầy Lý đang nhắm tịt, chỉ dùng ánh mắt nhìn nhau. Hàn Tú khăn trương nắm chặt hai tay, chu lông mày áp chặt lên ngực chồng mình. Đường Lập Huân cũng khăn trương ôm lấy bờ vai của vợ, một tay lạnh như băng nắm chặt tay bà.

Bầu không khí yên lặng, chỉ nghe thấy tiếng chuỗi hạt chân trâu kêu leng keng rung động, những đốt ngón tay già nua của ông thầy bói ở trên bàn tính nhanh đến mức kích thích người khác lo lắng.

Chỉ thấy mồ hôi trên trán của ông càng ngày càng nhiều, giống như mỗi động tác đều hao phí sức lực rất lớn. Khi ông ngừng thở sau một giây, bàn tay phải cuối cùng cũng rời khỏi bàn tính, sau đó nặng nề thở ra một hơi.

“Thầy Lý, như thế nào rồi?” Đường Lập Huân buông vợ ra, hướng người lên phía trước hỏi.

Thầy Lý dựng thẳng bàn tay lên, chưa nói gì, bắt đầu bấm đốt ngón tay một lần, sau đó mới mở mắt ra, từ trên ghế sa lon đứng thẳng dậy: “*Lệnh lang đã trải qua và tránh được tất cả tai kiếp trong cuộc đời, từ giờ tương mệnh sẽ càng ngày càng tốt, vô luận làm chuyện gì cũng sẽ thuận buồm xuôi gió, đều có quý nhân phù trợ!*”

Nghe thấy lời nói có phần hình thức, vợ chồng Đường thị thở dài một hơi. Bất quá, bọn họ có chuyện quan trọng muốn biết hơn.

“Thầy Lý, vậy thầy xem, đường tình duyên hôn nhân kiếp này của Đường Hạo như thế nào? Chúng tôi đã giới thiệu không ít cô gái cho nó, nhưng nó không chịu để mắt đến. Tôi thật sự lo lắng nếu cứ đà này, cả đời này nó cũng không kết hôn mất!” Thân là một người mẹ, Hàn Tú tất nhiên là lo lắng không thôi.

Thầy Lý cười nhạt một tiếng, mỉm cười một cái cho bà yên tâm: “*Đương nhiên là có, tuy nhiên chuyện tốt ắt có chút ít gập ghềnh, có tiểu nhân cản trở nhưng không thể nào ngăn cản đường đi của cậu ấy. Lệnh lang năm ba mươi tuổi đã trải qua kiếp nạn, nhưng sau này tài vận và cả sự nghiệp sẽ càng ngày càng thịnh vượng, gia đình hòa thuận hạnh phúc....*”

“*Vậy là tốt rồi! Vậy là tốt rồi!*” Hàn Tú yên tâm vuốt ngực: “*Vốn Đường gia nhân khẩu đã mỏng manh, Đường gia chúng ta sẽ không chỉ có một mình Dương Dương là đời kế cận...*”

Một câu nói không có chủ ý của Hàn Tú khiến thầy Lý chau mày, một lần nữa nhìn lại kết quả của bàn tính: “*Đường phu nhân không nói thì tôi lại quên rồi? Hiện tại lệnh lang chỉ có một đứa con này thôi sao?*” Trước kia ông cũng đã từng gặp qua Dương Dương.

“*Đúng vậy! Chỉ có một đứa con là Dương Dương? Như thế nào? Không đúng chỗ nào sao?*” Đường Lập Huân dò hỏi.

“*Nhưng vừa nãy lúc tôi bấm đốt tay thấy lệnh lang của các vị còn có thêm một đứa con gái, không biết là có ý gì?*” Thầy Lý cũng nhăn lông mày lại, ông cũng biết rõ Đường Hạo chỉ có một đứa con trai.

Đường Lập Huân cùng vợ trao đổi ánh mắt với nhau, thần sắc lo lắng hỏi: “*Thầy Lý, ý thầy là thế nào? Chẳng nhẽ muốn nói Đường Hạo của chúng tôi vẫn còn một đứa con gái nữa sao?*”

Thầy Lý gạt đầu, đẩy kính lão trên sống mũi: “*Hắn là như vậy! Không có sai đâu!*”

“*Đứa bé mà thầy Lý nói chẳng nhẽ là đứa trẻ mà Lục Giai Ngưng bị sảy mất lúc trước?*” Hàn Tú hỏi chồng.

Đường Lập Huân nhìn về phía thầy Lý hỏi dò: “*Lúc trước còn có một đứa nữa, nhưng chẳng may lại để bị sảy mất!*”

“*A, nếu đúng là như vậy thì thật đáng tiếc. Bất quá, lệnh lang của các vị phải có một đứa con gái, có như vậy mới phù trợ cho sự nghiệp của cậu ấy phát triển, ổn định vận khí về sau!*”

“*Hà? Đứa bé bị mất rồi, chẳng lẽ con tôi cũng bị mất đi nhiều phúc khí hay sao?*” Hàn Tú khăn trương nói, ngàn vạn lần xin đừng để cho con bà tiếp tục có chuyện gì nữa

“*Ừ! Theo đạo lý thì là như vậy!*” Thầy Lý gạt đầu.

“*Thế thì phải làm sao bây giờ? Thầy Lý, thầy xem có cách nào hóa giải chuyện này không?*” Hàn Tú gấp gáp căng thẳng đến độ muốn khóc, đối với những lời thầy Lý nói từ trước đến giờ ba luôn hoàn toàn tin tưởng, không chút nghi ngờ gì. Nhiều năm rồi, mọi lời thầy Lý này nói luôn luôn ứng nghiệm.

“*Ừ! Bằng không thì lệnh lang phải nhanh chóng nhận nuôi một đứa bé gái nào đó, có như vậy mới phục mệnh lại được!*”

“*Được! Được! Chúng tôi sẽ nhanh chóng giúp nó nhận nuôi một đứa bé gái. Thế bất tự, ngày sinh tháng đẻ thì sao? Có gì phải chú ý không?*” Đường Lập Huân lập tức gạt đầu nói, cũng thở dài một hơi, đến cô nhi viện nhận nuôi một đứa trẻ cũng không phải là chuyện không thể.

“*Ngày sinh tháng đẻ không có gì phải chú ý! Bất quá, phải mau chóng có một đứa bé gái xuất hiện, có như vậy mới giúp nhiều cho lệnh lang*

của các vị!” Thầy Lý tính toán một chút rồi nói ra.

“Dạ! Cảm ơn thầy Lý! Đã làm phiền đến thầy nhiều quá!” Đường Lập Huân đem một tờ chi phiếu nhét vào tay thầy Lý.

Thầy Lý cũng không có nhìn xem mà trực tiếp cầm lấy. Nhiều năm qua, tiền thưởng Đường Lập Huân cho ông cũng không phải là ít: “*Này, nhìn khi sắc của Đường tiên sinh thì.....Muốn hồng hào hơn thì nên nghỉ ngơi nhiều một chút!*” Thầy Lý nói với Đường Lập Huân. Ông không chỉ tính thông tướng số mà còn biết cả trung y.

“*Phải không?*” Đường Lập Huân sờ lên mặt mình, nghi ngờ hỏi.

“*Ha ha, ngài hiện tại cũng năm mươi tuổi rồi, đâu còn giống như người trẻ tuổi! Làm chuyện gì cũng đừng cậy mình mạnh, thân thể sẽ rất đau đớn! Ha ha, đừng quên sau này ngài còn phải ôm cháu trai, cẩn thận nếu không sẽ phải bất động mà ôm cháu trên giường đấy!*” Thầy Lý làm ám hiệu nhắc nhở.

Mà loại lời nói này, hai vợ chồng Đường thị đương nhiên là hiểu, Hàn Tú vô thức mà xoay người: “*Thầy Lý....*”

Đường Lập Huân thì khẽ cười vài tiếng, sau đó thì tờ về cảm ơn, từ nay nhất định sẽ tiết chế.

Sau khi tiễn thầy Lý về, vợ chồng Đường Lập Huân cùng ngồi xuống ghế sa lon: “*Ông xã, chúng ta có nên đến cô nhi viện luôn không? Nhìn xem có đứa bé gái nào ưng ý thì nhận về nuôi!*”

“*Cái này cũng phải xem Đường Hạo có thích không đã! Dù sao cũng là nó nhận con gái nuôi mà. Thế này đi, em gọi điện cho nó, bảo nó bớt chút thời gian đến cô nhi viện!*” Đường Lập Huân thúc giục vợ, bao giờ cũng vậy khi có chuyện gì nói với con, ông cũng đề vợ mình đi gọi điện trước.

“*Vâng!*” Hàn Tú cầm điện thoại lên, rất nhanh nhắn xuống một dãy số.

Đồ...đồ...đồ...

Tiếng chuông điện thoại reo lên trong phòng cắt đứt cuộc nói chuyện giữa Đường Hạo với hai vị giám đốc. Hạo nói với cấp dưới tạm dừng một lát, sau đó tiếp nhận điện thoại: “*Mẹ, có chuyện gì sao? Cái gì? Con gái nuôi á? Mẹ, hiện tại con đang bận lắm, không có thời gian đâu! Nếu mẹ thích có bé gái thì gọi Lạc Lạc về là được rồi!*”

“*Lạc Lạc không được!Ba mẹ muốn con nhận nuôi một đứa bé gái, cho chúng ta có đứa cháu gái. Xế chiều hôm nay con nhất định phải bớt chút thời gian để đến cô nhi viện đây, biết không?*”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 299

Edit: Meimoko

Đường Hạo nói qua loa vài câu với mẹ mình rồi nhanh chóng ngắt điện thoại. Hạo nói lòng cà vạt, đối với những gì mẹ nói hạo thật sự không thể không làm được.

Thu dưỡng bé gái làm con nuôi ư? Thật là chỉ có bọn họ mới nghĩ ra được. Dương Dương là đứa trẻ phách đạo đến cỡ nào, làm sao nó chịu để yên cho một đứa bé gái khác cùng chia sẻ những thứ thuộc về nó chứ?

Ha ha, hạo bây giờ cũng có thể tưởng tượng hình ảnh Dương Dương khi để một cô bé khác là như thế nào.

Đường Hạo di mạnh mẩu thuốc lá xuống chiếc gat tàn thủy tinh, nói với cấp dưới: “*Được rồi, chúng ta tiếp tục thảo luận về tình hình ở bên Anh quốc!*”

Hai vị giám đốc kia vội vàng trình bày bản kế hoạch đầu tư cho tổng tài, một bên thì nhanh chóng phân tích tư liệu. Vài người vui đầu vào trong công việc, Đường Hạo tựa hồ như quên hẳn nội dung cuộc điện thoại vừa rồi, chỉ chăm chú lắng nghe cấp dưới phân tích báo cáo.

Mà bọn họ cứ như vậy mà thảo luận suốt mấy giờ liền, lúc kết thúc cũng đã quá giữa trưa. Đường Hạo cầm lấy đồ ăn do thư ký chuẩn bị sẵn, tranh thủ thời gian mà lấp đầy cái bụng đang kêu như đánh trống.

Đúng lúc hắn đang ăn cả miếng lớn, điện thoại nội tuyến vội vàng vang lên: “ Sao..?”

“*Tổng tài, có Lương Bân tiên sinh tới, muốn được gặp ngài!*” Tiếng nữ thư ký từ trong điện thoại vọng ra.

“*A, mời anh ta vào đi!*” Trước đó, quan hệ của hắn và Lương Bân đã hữu hòa hơn nhiều, tuy nhiên vẫn chưa đến mức gọi là tốt hẳn. Hắn xác t thực phải cảm ơn vợ chồng Lương Bân đã chiếu cố đến Dương Dương và Tiểu Ngưng. Nếu như không có vợ chồng bọn họ, có lẽ cuộc sống của Tiểu Ngưng và Dương Dương sẽ còn nhiều vất vả khổ cực hơn.

Điện thoại vừa mới dập chưa được vài giây, cửa văn phòng đã được mở ra, hai người một lớn một nhỏ bước vào.

Đường Hạo kinh ngạc nhìn Lương Bân, rồi nhìn cô bé đang nắm tay Lương Bân: “*Nhị Nhị..*” Đã lâu rồi không được nhìn thấy Nhị Nhị, cô bé cao hơn so với trước, hơn nữa lại có hương vị càng ngày càng đậm của một cô bé gái đang lớn dần. Ngũ quan so với lúc trước càng thêm triển lộ, càng ngày càng thâm thúy.

Nhị Nhị lôi kéo bàn tay của ba cô bé, mang theo chút ngượng ngùng e dè của thiếu nữ, lễ phép chào hỏi: “*Chào chú Đường!*”

Hơn một năm đã khiến Nhị Nhị trưởng thành lên không ít, cũng không còn mở miệng hay ngậm miệng đều gọi ‘chú đáng ghét’, hoặc giả bộ nhìn không tới ‘chú đáng ghét’, coi hắn như là không khí nữa rồi.

“*Ngoan!*” Đường Hạo sờ lên đầu Nhị Nhị, sau đó đưa ánh mắt về phía Lương Bân, đưa tay hướng về phía ghế sa lon trắng tuyết nói: “*Mời ngồi! Như thế nào lại rảnh rỗi đến chỗ tôi vậy? Còn mang theo cả Nhị Nhị!*”

Cửa phòng một lần nữa lại được cẩn thận mở ra, thư ký bưng trà cùng ít điểm tâm nho nhỏ vào.

Lương Bân uống một ngụm trà rồi vỗ sống lưng của Nhị Nhị: “*Nhị Nhị đang nghỉ hè, tôi trở về Đài Loan để xử lý mấy việc, thuận tiện mang nó về luôn. Nhị Nhị nói muốn gặp Dương Dương, cho nên tôi muốn để nó ở chỗ của Đường tổng, chơi cùng Dương Dương, không biết liệu có làm phiền đến Đường tổng quá hay không? Nếu như Đường tổng cảm thấy không tiện, tôi sẽ đưa cô bé đi ngay!*”

“*Có gì mà không phiền chứ? Đường nhiên là được!*” Đường Hạo lập tức nói, không biết vì sao lúc vừa nhìn thấy Nhị Nhị, hắn đã muốn dẫn cô bé này về nhà.

“*Cám ơn! Vậy trước tiên cứ để Nhị Nhị ở chỗ anh vài ngày. Mấy hôm nữa tôi sẽ đem một ít đồ của Nhị Nhị đến. Nhị Nhị, có muốn ở chỗ của chú Đường hay không? Có muốn nhìn thấy Dương Dương không?*”

Nhị Nhị nhìn chú rồi lại nhìn ba của mình, nói: “*Dạ, con muốn gặp Dương Dương! Đã lâu rồi con không có được gặp Dương Dương! Gửi thư cho cậu ấy mà chẳng thấy hồi âm gì cả. Có phải cậu ấy không nhìn thấy con là quên luôn con rồi không?*”

“*Ha ha ha, con gái của tôi ở nước ngoài toàn hướng về Dương Dương thôi!*” Lương Bân nói, sau đó nhìn về phía Đường Hạo: “*Đúng rồi, hiện tại vẫn chưa có bạn gái sao?*”

Đường Hạo nghĩ nghĩ. Cùng với cô ấy? Xem như cũng là kết giao bạn gái đi, dù sao bọn họ cũng chưa có kết hôn: “*Đúng vậy!*”

Lương Bân cảm giác hơi ngoài ý muốn, bởi vì hắn biết rõ lúc Tiểu Ngưng qua đời, Đường Hạo có bao nhiêu thương tâm đau khổ: “*Cũng đã một năm rồi. Người còn sống thì nên sống tốt hơn mới đúng, nếu không người nhà của anh cũng sẽ rất lo lắng! Không giấu gì anh, hiện tại tôi cũng đã có bạn gái rồi, hơn nữa còn chuẩn bị muốn kết hôn....*”

“*A, xin chúc mừng! Đến lúc kết hôn nhớ phải báo cho tôi một tiếng, tôi nhất định sẽ đến chia vui...*” Đường Hạo bật cười, tình địch lớn nhất của hắn muốn kết hôn, thật sự là chuyện đáng mừng ngoài dự kiến.

“*Ừ! Nhất định sẽ nói cho anh biết! Hy vọng cũng sớm nghe được tin vui của anh, dù sao Dương Dương cũng cần có mẹ mà....*” Bọn họ đều là người có chung cảnh ngộ, đương nhiên là phải thông cảm cho nhau.

“*Ừ! Đến lúc đó tôi cũng không quên mời anh đâu....*” Đường Hạo thầm cười trong lòng ha ha, đến lúc đó chắc chắn anh sẽ phải trợn mắt mà kinh ngạc.

Lương Bân từ ghế sa lon đứng lên, sửa sang lại quần áo tây trang, nói: “*Được rồi! Vậy tôi đem Nhị Nhị giao cho anh, lát nữa tôi còn phải gặp vài vị khách hàng. Nhị Nhị, con ở chỗ của chú Đường phải ngoan ngoãn, không được là phiền chú ấy biết không?*”

Nhị Nhị lập tức gật đầu, sau đó nói: “*Con biết mà, tạm biệt ba!*”

“*Bye Bye....*” Lương Bân cúi xuống hôn lên má Nhị Nhị một cái, sau đó nói hai tiếng tạm biệt với Đường Hạo rồi rời khỏi phòng.

Từ lúc ba đi rồi, Nhị Nhị càng trở nên câu nệ. Nước không dám uống, khoai tây chiên cũng không dám ăn. Nhưng cô bé vẫn nhìn thẳng chăm chăm vào người chú kia, quan sát tất cả mọi hành động của hắn.

Nhìn Nhị Nhị đối với mình lạ lẫm, Đường Hạo nhìn không được mà cảm thấy trong lòng có chút ê ẩm không thoải mái. Hắn còn nhớ rõ tiểu nha đầu này trước kia thích dán lấy hắn, khiến hắn thật sự mong muốn có một đứa con gái giống như cô bé.

Đường Hạo ngồi xuống bên cạnh Nhị Nhị, nhẹ nhàng bấm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé. Dù sao Nhị Nhị cũng là một cô bé không còn nhỏ nhưng cũng chưa phải là lớn, vì vậy hẳn là chủ cũng không nên có hành động gì thân mật thái quá.

Cho dù hiện tại hẳn rất muốn được giống như trước kia, vác cô bé lên vai, chơi đùa cùng với nó, nhưng hiện tại cần phải khác chế: *“Nhị Nhị, như thế nào mà lại làm như không quen biết với chủ thế? Còn nhớ không? Cháu trước kia đã khắc ở đây bao nhiêu là dấu vết.....”* Đường Hạo nói ra, muốn để cho cô bé không còn quá câu nệ.

Nhị Nhị đầu tiên là cười, sau đó là gật gật đầu, rồi khẽ dựa lưng vào ghế sa lon.

“Có muốn nhìn xem một chút không? Xem cháu để lại bao nhiêu dấu vết bên ngoài? Hừm!” Đường Hạo kéo ống tay áo lên, rồi đem cổ tay mình đặt trước mắt Nhị Nhị: *“Xem đi! Đây còn cả dấu răng nhỏ của cháu nữa đấy.....”*

“Ha ha...” Lần này Nhị Nhị bật cười thành tiếng lớn, bởi vì cô bé nhớ rõ ở chỗ này trước kia bản thân mình đã cắn chú ta sâu đến tận chân răng.

“Còn cười được ư? Trước kia cháu làm bao nhiêu chuyện xấu đấy!” Đường Hạo bấm vào cái mũi nhỏ của Nhị Nhị. Cái mũi nhỏ của Nhị Nhị lớn lên trông thật giống người nào đó.

“Nhớ mà! Cháu nhớ trước kia đã từng bỏ thuốc xổ cho chủ! Chủ cứ chạy vào phòng vệ sinh không biết bao nhiêu lần, cuối cùng thì ngã luôn ở trong đó! Ha ha....” Chỉ ngần ngừ vài phút, khoảng cách giữa Nhị Nhị và Đường Hạo được rút ngắn đi không ít. Cô bé lại muốn được làm nũng với Đường Hạo giống như trước kia.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 300

Edit: Meimoko

Bởi vì mẹ một mực muốn bàn bạc chuyện nhận con gái nuôi với hẳn, cho nên Đường Hạo dứt khoát đem luôn Nhị Nhị về đại trạch Đường gia cho ba mẹ vui.

Dương Dương đã lâu không được gặp Nhị Nhị đương nhiên là hưng phấn không thôi, một mực kéo tay Nhị Nhị không buông.

“Cậu vì cái gì mà không gửi thư lại cho tớ hả? Tớ cuối tuần nào cũng gửi cho cậu một bức mà!” Nhị Nhị đẩy Dương Dương, phách đạo hỏi: *“Cậu có phải có thích cô bạn nào khác chơi cùng rồi hay không? Cho nên mới bỏ quên tớ!”*

“Cái này....” Dương Dương xoa cái đầu nhỏ của nó, sau đó lắc đầu: *“Không có. Ai muốn chơi cùng bọn con gái chưa? Tớ đây đều chơi với con trai thôi!”*

“Cùng ai chơi cũng không thể được! Chúng ta chơi cùng nhau là tốt nhất, nhớ rõ không?” Nhị Nhị đối với việc Dương Dương không trả lời các bức điện thư của mình hình như là rất tức giận. Mà Dương Dương vẫn đang chịu nhận lỗi, nhìn thấy mà đau lòng.

Nhìn hai đứa trẻ đứng ngoài đại sảnh, nghe lời của bọn nó nói, vợ chồng Đường thị nhíu mày: *“Hai đứa bé này không phải là thích nhau đấy chứ?”* Thân là phụ nữ, Hàn Tú đương nhiên là mẫn cảm hơn, quay đầu nhìn chồng rồi lại nhìn sang trách cứ con trai.

“Hình như là vậy!” Đường Lập Huân gật gật đầu. Đứa bé gái này thật bá đạo. Cháu vàng của ông trước giờ đều rất phách đạo, thật không ngờ đứng trước mặt cô bé con này thì lại nhu thuận như con cừ non.

“Đường Hạo, con làm cái quỷ gì vậy? Vì sao lại đem con nhà người ta về đây?” Hàn Tú không đồng tình mà nhìn con trai: *“Con nhìn xem! Hai đứa nó bây giờ mới chỉ là những đứa trẻ con, mẹ và ba con không muốn nhìn thấy bọn chúng bây giờ đã biết đến yêu sớm?”*

“Yêu sớm thì sao? Đó là chuyện tốt! Con rất yêu mến Nhị Nhị. Nếu cô bé này trở thành vợ của Dương Dương, con sẽ gior cả hai tay tán thành!” Đường Hạo mở miệng vui đùa, mặc kệ cha mẹ nghĩ thế nào thì đó cũng chỉ là lo nghĩ quá nhiều của người già thôi!

“Chờ ăn nói lung tung!” Hàn Tú nặng nề đập lên người Đường Hạo một cái.

“Ai nha! Mẹ, được rồi, mẹ và ba đừng nên suy nghĩ quá nhiều! Chúng chỉ là trẻ con, suy nghĩ không có phúc tạp giống như người lớn chúng ta đâu!” Con trai và con gái chơi với nhau là chuyện rất bình thường. Bọn chúng đều là con một, từ nhỏ đã chơi cùng nhau, cho nên đối với nhau thân thiết hơn một chút cũng là chuyện rất bình thường.

“Mẹ và ba con muốn con đi nhận một cô bé về nuôi! Đây là lời mà thầy Lý đã nói, con đừng có mà không để ở trong lòng!” Hàn Tú ngồi vào ghế sofa, nhìn con mình dằn dò.

“Nhận con gái nuôi ư? Ba mẹ có hỏi qua ý của Dương Dương không? Nó chấp nhận chứ ạ?” Đường Hạo nhìn con trai của mình. Thằng bé có thể đuổi đánh Bạch Phương Úc như vậy liệu nó có thể chấp nhận được một chị gái hoặc em gái từ trên trời rơi xuống được hay không?

“Chuyện này chúng ta không thể nghe theo trẻ con được! Đây là việc ảnh hưởng đến vận mệnh của con!” Đường Lập Huân cũng kiên trì nói.

“...Qua ít ngày nữa rồi bàn tiếp, gần đây công việc rất bận rộn....” Đường Hạo tiếp tục dùng cái cớ công việc bận rộn để trả lời qua loa cho ba mẹ.

“Thật sự là bận công việc sao? Nghe Dương Dương nói, gần đây con bị một con hồ ly tinh mê hoặc! Đợi hôm nào đó, đem con hồ ly tinh đó đến đây cho mẹ và ba của con nhìn xem một chút!” Đối với chuyện con trai có bạn gái mới, bà cũng không hề có ý phản đối, sẽ không xen vào cho dù đôi phương có thân phận gì, có xuất thân như thế nào, chỉ cần con trai bà yêu mến, vậy thì bọn họ sẽ chấp nhận hết.

“Mẹ! Cái gì mà hồ ly tinh? Mẹ đừng nghe Dương Dương nói bậy!” Đối với ‘Bạch Phương Úc’, Đường Hạo vẫn chưa muốn nói chuyện này với ba mẹ sớm, bởi vì bây giờ còn quá nhiều chuyện cần phải xử lý. Chờ hết thấy mọi chuyện rõ ràng, hẳn tự nhiên sẽ dẫn cô về nhà.

“Nghe nói rất giống với Tiểu Ngưng....”

“Ba, mẹ, Nhị Nhị gửi ở chỗ ba mẹ! Buổi tối con còn có việc, cho nên xin phép đi trước!”

“Buổi tối còn xã giao sao? Vài ngày không có về nhà mà chưa gì đã sốt ruột muốn rời đi rồi ư?” Hàn Tú nhìn con trai ngồi vào trong xe phản nản nói: “Cái gì mà xã giao chứ? Chuyện nhận con nuôi vẫn còn chưa nói được chút gì thì nó đã chuẩn đi trước rồi!”

Hai vợ chồng chậm rãi quay đầu lại, ngay lập tức bị thu hút bởi một thân ảnh bé nhỏ xinh đẹp, ánh mắt bị hấp dẫn theo.

Chỉ thấy Nhị Nhị cao gầy bị đánh trúng một nhịp, thân thể bé nhỏ ngã lộn ra, giãy dụa một hồi. Từng hành động của cô bé tràn đầy năng lượng giống như một tiểu tinh linh khiến người ta hưng phấn không sao rời mắt được.

“Ông xã...” Hàn Tú đẩy cánh tay của chồng, kim lòng không được mà nói: “Thật là một cô bé xinh xắn!”

“Đúng vậy!”

“Ba của cô bé có phải không cần cô bé nữa không nhỉ? Không biết có muốn chúng ta nuôi giúp không? Dương Dương rất yêu mến cô bé, vừa vặn để cho Đường Hạo nhận làm con nuôi!”

“Anh cũng nghĩ như vậy! Đứa trẻ đáng yêu như vậy, ba của cô bé chắc cũng biết mà! Bà xã, mình đừng ảo tưởng nữa!” Đường Lập Huân tuy không nhẫn tâm, nhưng vẫn nên đánh vỡ ảo tưởng của lão bà nhà mình thì hơn.

“Này, cô không thể uống rượu như uống nước là thế được! Cuống họng sẽ đau mất!” Bạch Phương Úc muốn đoạt ly rượu từ tay cô gái xinh đẹp trước mặt, nhưng cô đã chậm một bước, cô gái kia đã uống cạn sạch ly rượu.

Rượu đế có nồng độ cao đủ làm cho gương mặt cô gái ửng hồng, lại có chút trắng bệch. Hai hàng lệ chạy dọc theo gò má, chảy xuống cả váy của cô ta: “Chị Bạch, tôi không có chuyện gì! Chị đừng lo lắng cho tôi! Cứ để mặc tôi một mình được không?”

Mà thân hình của cô ta tương đối hoàn hảo, dù chỉ ngồi một chỗ, nhưng thân hình cộng thêm quần áo người mẫu cũng đủ thu hút tất cả ánh mắt của những người xung quanh.

Cô gái trước mặt chính là một ca sĩ đã nổi vài năm trước đây, chỉ là nhiều năm như vậy, cô chưa bao giờ được bước chân lên màn ảnh. Mà cô lại là người làm trong công ty của Bạch Phương Úc. Một cô gái khiến cho Bạch Phương Úc cảm thấy rất đau lòng.

“Nhưng cô uống nhiều rượu như vậy, bảo tôi làm sao yên tâm mà để cô một mình ở đây được?” Bạch Phương Úc lo lắng nói, sau đó ngồi xuống bên cạnh cô gái.

Cô gái kia cảm qua một chiếc ly, rót đầy rượu vào, đưa đến trước mặt Bạch Phương Úc: “Nếu như lo lắng cho tôi.... thì đây, uống đi!”

Bạch Phương Úc giật mình nhìn, sau đó lắc đầu: “Rượu vang, bia thì còn có thể, nhưng thứ này thì không thể được!”

“Mao Thái, so với rượu vang còn ngon hơn!” Cô gái không hài lòng nói: “Nói cho chị biết, không uống, tức là chị không có lòng....”

“A, Mao Thái?” Nghe thấy cái tên này, Bạch Phương Úc hơi kích động. Ai cũng biết đó là rượu ngon, cô còn chưa có cơ hội uống qua: “Sẽ không say, phải không?”

“Chị thấy tôi say chưa? Tôi đã uống hơn nửa chai rồi đó!” Cô gái tóc dài lắc lắc cái chai đã vơi đi một nửa.

“*Cô đã uống nhiều như thế rồi sao? Không có chuyện gì chứ? Vậy tôi cũng phải thử xem!*” Bạch Phương Úc có vài phần tửu lượng, hiểu kỳ nhìn ly rượu, sau đó không biết trời cao đất rộng, uống một ngụm thật lớn.

Vị cồn nồng nặc của rượu xông thẳng vào trong cuống họng của cô, khiến cô bị sặc ho vài tiếng: “*Khụ! Khụ! Khụ.... Sao cô không nói vị của rượu này rất cay....sặc muốn chết....*”

“*Ha ha....*” Cô gái nhìn gương mặt đỏ bừng của Bạch Phương Úc, vỗ nhẹ sống lưng giúp cô, “*Tôi làm sao mà biết được, hóa ra chị cũng từng uống qua rượu để rồi sao?*”

Rượu đế= rượu trắng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 301

Edit: Meimoko

Meimoko đình công hai ngày tới để ổn định lại tinh thần!

“*Tôi nhìn cô mỗi lần đều uống cả ngụm lớn như vậy, tưởng rằng nó sẽ không cay....*” Hiện tại mới biết bắt chước người là hại đến chính mình, Bạch Phương Úc dùng hết sức mà nôn ra, con mắt nhìn xung quanh tìm kiếm ít khăn giấy: “*Tôi muốn ít khăn....*”

“*Không cần khăn, uống nước vào!*” Cô gái vịn mở một chai nước khoáng rồi đưa cho Bạch Phương Úc.

Bạch Phương Úc nhanh chóng bưng lấy chai nước, mở to miệng mà uống. “*Này, cô cũng đừng uống nữa! Rượu cay như vậy, uống mà không ăn cái gì thì dạ dày làm sao chịu được!*”

Cô gái kia trầm mặc hồi lâu, sau đó mỉm cười: “*Cho dù là như vậy, tôi vẫn rất tinh táo! Tôi thật sự muốn say, uống cho quên hết đau khổ trên đời!*”

Bạch Phương Úc không biết an ủi thế nào, đành ngồi một bên nhìn cô ta rơi nước mắt.

“*Chị Bạch, chị nói xem,..... vì sao số tôi lại khổ như vậy?*” Cô gái nhìn chằm chằm trong chiếc ly thủy tinh, một lần nữa lại uống cạn sạch. Chát lỏng màu trắng theo khóe miệng cô chảy ra, dọc xuống chiếc cổ trắng....

Bạch Phương Úc cảm nhận được đau đớn trong lòng cô ta, cũng theo đó mà khơi dậy lên nỗi đau trong lòng cô: “*Kỳ thật, mỗi người đều có cơn đau nhức ở trong lòng!*” Cô chính là cam tâm tình nguyện làm thế thân thì mới có được người cô yêu, chẳng phải cũng là đau khổ hay sao?

Cô khát vọng cỡ nào người hấn thích chính là con người này của cô- Bạch Phương Úc chân chân thật thật.

Cô đem ly rượu còn lại lên, nhắm mắt uống cạn. Lúc này đây, do đã có kinh nghiệm uống lần trước cho nên cô không bị sặc, nhưng hương vị cay nồng này lại khiến cô cả ngày không thờ nổi.

Bạch Phương Úc lại một lần nữa thờ dốc, một mùi vị cay nồng thơm thơm tràn ngập khoang miệng của cô: “*Chà! Rượu này vô cùng thơm! Chẳng trách cô lại thích uống như thế!*”

“*Ha ha, vậy uống thêm một ly nữa nhé! Không thể quá nhiều, để tránh khi chị say tôi không có cách nào đưa chị về....*” Cô gái kia lại rót cho cô thêm một ly.

“*Thật là....keo kiệt...! Tôi bắt quá mới chỉ uống được một chút. Sao cô lại keo kiệt vậy, rót thêm cho tôi nữa đi...*” Bạch Phương Úc cầm lấy tay cô gái, nhấn xuống một cái, rượu chảy vào trong ly nhiều thêm.

“*Chị Bạch à! Chị cũng không thể uống quá nhiều!*”

“*Không đâu! Chỉ một chút thôi mà!*” Bạch Phương Úc so sánh rượu vang với rượu đế, hơn thua một chút, cô cảm thấy uống thêm một chút cũng không có vấn đề gì.

Nói xong, cô nâng ly rượu lên, uống một hơi.

“Hóa ra chị Bạch cũng mê uống rượu như vậy, không uống thì thôi, uống một chút thì dừng không được!”

“ Không có đâu...” Bạch Phương Úc si ngốc cười, không thừa nhận chính bản thân mình mê rượu. Bất quá, qua ánh mắt có thể nhận ra cô đang say. Một hồi chuông điện thoại bỗng vang lên.

Bạch Phương Úc nhìn thấy tên người hiền thị trên màn hình điện thoại thì mỉm cười, hơn nữa cười như ngó ngẩn, trông rất nghiêm trọng.

“A lô, anhcuối cùng cũnggọi điện choem sao? Hà hà, anh không... gọi, em còntưởng anh.... quên mất em rồi!” Miệng cô thốt ra lời nói rồi rạc.

“Ừ! Anh đang ở dưới lầu công ty của em! Em xuống đây được không?” Người trong điện thoại quả nhiên nghi hoặc hỏi.

“Đương nhiên! Bất quá, anh phải chờ em một chút!” Bạch Phương Úc vội vàng nói ngay, giống như sợ hấn đổi ý vậy: “Anh chờ em dưới lầu, em xuống ngay đây....!”

“Em có phải bị làm sao hay không? Đầu lưỡi cứng nhắc vậy!”

“Không có! Em,...rất khỏe mà...” Bạch Phương Úc vừa nói chuyện vừa giơ tay quơ quơ lên không trung. Rõ ràng là đang say rượu.

Cuộc trò chuyện trên điện thoại chấm dứt, đặt điện thoại vào túi xách, Bạch Phương Úc loạng choạng bước đi vài bước thì cảm thấy chân mình như đạp lên bông, không chịu nghe lời: “ Chuyện gì xảy ra vậy? Mặt đất mềm quá!”

Cô gái ngồi trên chiếc ghế cao khẽ cười vài tiếng, sau đó từ từ đứng lên, đỡ lấy Bạch Phương Úc: “ Chị Bạch, để tôi đưa chị xuống dưới! Đừng có ngã sấp trong thang máy đấy nhé!”

“Không cần! Tự tôi đi xuống dưới! Tôi....không có say.....sao phải đưa tôi đi...” Gương mặt tuyết trắng của Bạch Phương Úc đỏ bừng, động tác lười biếng, rõ ràng là bị rượu làm cho điên khùng.

Cô gái nhìn thấy Bạch Phương Úc như vậy, chớp chớp đôi mắt to, sau đó nụ cười trên gương mặt càng lúc càng tươi hơn: “ Chị Bạch, bây giờ chị cũng đã uống quá nhiều rồi! Tửu lượng cũng kém quá đi, vậy mà lúc nào cũng nói là mình có tửu lượng!”

Nghe thấy nói mình không có tửu lượng, Bạch Phương Úc tức giận, giơ tay lên kháng nghị: “Ai nói tôi không thể uống nào? Không tin thì bây giờ chúng ta thì uống với nhau....Trước kia, trước kia...tôi cũng từng thì uống bia đấy....thắng được một chiếc máy chơi game cho con trai tôi.....”

“Chị Bạch à! Còn nói không uống nhiều. Quen chị lâu như vậy, sao tôi lại không biết chị có con thế nhỉ?”

“Ai nói tôi không có con, tôi còn có một.....” Đang nói, Bạch Phương Úc đột nhiên dừng lại, sau đó khóc rống lên: “ Hu hu hu, tôi là một bà mẹ không tốt, không tốt! Từ nay về sau, các con tôi nhất định sẽ hận tôi.....hu hu hu....”

“Được rồi! Đừng khóc!”

Hiện tại, Bạch Phương Úc căn bản không nhúc nhích được gì rồi, thân thể nặng nề, nếu không phải Tô một mực giữ chặt lấy thân thể của cô, e là cô đã nằm trên sàn nhà rồi.

“Tôi không khóc! Nhưng con của tôi không muốn nhìn thấy tôi, tôi lại muốn nhìn thấy nó! Không quan tâm tôi, không muốn gặp tôi thì còn ở lại nơi đó làm gì? Bọn họ đều coi thường tôi....giống như con tôi đi bên cạnh tôi sẽ trở thành kẻ xấu vậy.....”

Tô lắc đầu nhìn người phụ nữ lớn hơn mình vài tuổi, nhìn không được mà cười: “ Chị Bạch, chị uống quá nhiều rồi! Còn nói chuyện lung tung đùa người sao? Ha ha ha ...”

“Đều là hấn! Đều là do hấn, cho nên con mới bỏ tôi mà đi! Những đứa con lần lượt rời khỏi tôi.... Tôi là mẹ...làm sao có thể bỏ con mình lại... Nếu không thể cùng ở một chỗ...chỉ bằng để tôi đi....Tôi muốn đi...” Bạch Phương Úc giơ chân lên, muốn đi ra ngoài.

Đột nhiên, sắc mặt của cô trở nên bối rối, hai mắt mở to, một tay nắm chặt quần áo, một tay chăm chú lôi kéo ngón tay của Tô.”Không, đừng rời bỏ tôi....Nắm chặt lấy tay tôi đi mà....”

“Được, được! Tôi và chị cùng đi.” Tô theo lời của Bạch Phương Úc, lôi kéo cô đi ra ngoài. Nhưng toàn thân Bạch Phương Úc tựa hồ như không có chút sức lực nào, chỉ biết dựa vào người của cô, cô căn bản không thể kéo Phương Úc đi được.”Để bạn trai của chị đưa chị đi vậy!”

Tô móc điện thoại của Bạch Phương Úc ra, dựa vào cuộc điện thoại gần nhất mà nhấn gọi.

Lúc Đường Hạo đi vào phòng hóa trang nhìn thấy người nặng nề ngã trên ghế sofa, lông mày nhíu chặt lại: “ Chuyện gì xảy ra vậy?” Hấn nhìn về phía cô gái còn lại trong phòng.

Tuy nhiên cô ta rất đẹp, thậm chí so với Bạch Phương Úc còn xinh đẹp hơn, nhưng hấn đối với người này không có một chút cảm giác, cũng không có

nhìn cô ta lấy một cái.

Tò lắc lắc chai rượu trống trơn, nhún nhún vai nói: “*Chị ấy uống nhiều quá!*”

Đường Hạo nhìn thấy chai rượu trống trơn, có chút giật mình, có chút tức giận hỏi: “*Hai người các cô uống hết một chai rượu để này sao?*”

“*Không, chị ấy chỉ uống một chút thôi!*”

“*Mang rượu đến đây....rượu để thơm thơm*” Người phụ nữ ngã trên ghế sofa, còn không biết nặng nhẹ, giờ cánh tay lên đòi hỏi uống rượu.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 302

Edit: Meimoko

“*Ê.... ế Tôi muốn trở lại khách sạn! Ai cần đi đến nhà các người, con của anh sẽ lại đánh tôi! Tôi không muốn lại bị con anh đánh!*” Người phụ nữ ở trong ngực Đường Hạo, híp mắt mơ hồ không rõ nói, khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ có thể thấy được chất đầy thống khổ.

“*Được, chúng ta đã đến khách sạn rồi!*” Rõ ràng Đường Hạo đang rất tức giận, nhưng bây giờ chỉ có thể dụ dỗ người phụ nữ say đến bất tỉnh nhân sự này đi về thôi. Trên đường về, cô la hét muốn đi khách sạn, không đến nhà của hắn, hơn nữa cô còn đưa chìa khóa phòng cho hắn.

Đường Hạo mở cửa phòng ra, rồi đem cô đặt ở trên mặt giường lớn, thuận tiện cởi giày cho cô: “*Phụ nữ này, không có việc gì sao lại uống nhiều rượu như thế chứ?*”

“*Ha ha, dễ uống! Tôi nói đó là Mao Thai đấy! Tôi không uống không phải là rất đáng tiếc sao?*” Cô nói xong lại là cười hi hi, thoát nhìn bộ dạng trông vui vẻ cực kỳ.

“*Anh hiện tại mới biết em là một phụ nữ rất tham uống rượu đấy!*” Đường Hạo từ trong phòng tắm lấy ra một chiếc khăn ướt, lau mặt cho cô.

Bạch Phương Úc nhăn cái mũi chặt hơn, mắt húng đầy cái khăn mặt lạnh như băng ra: “*Lạnh quá, không cần mà.... Dừng..... a....*”

Đường Hạo dùng sức chà lau trên khuôn mặt của cô, ném khăn mặt sang một bên, sau đó dùng chăn đắp kín thân thể của cô: “*Được rồi! Được rồi! Tốt lắm, không lau nữa, nhanh ngủ đi!*”

“*Ừm.*” Cô lập tức nhu thuận nhắm mắt lại, trên miệng còn mang theo mỉm cười: “*Em thích nghe giọng của anh! Anh muốn em ngủ, em liền ngủ!*”

” *Từ nay về sau không cho phép em uống rượu, em cũng không uống được đúng không?*”

“*Không uống rượu ? Được.*” Cô bắt đầu theo với thân thể, hai tay quấn lên cổ của hắn. “*Ha ha, anh nói cái gì cũng tốt.*” Cánh môi của cô tràn chủ mùi rượu chủ động hôn lên trên gương mặt của hắn, Hơn nữa đầu lưỡi đỏ búng duỗi ra khẽ liếm lấy da thịt trên khóe miệng của hắn.

“*Miệng đầy mùi rượu, đừng hôn anh.*” Đường Hạo kéo hai tay của cô, muốn cô an tĩnh trở lại.

Tiếng cười Bạch Phương Úc biến mất, mở to hai mắt nhìn hắn, khổ sở lên án nói: “*Anh ghét bỏ em! Anh lại ghét bỏ em!*”

“*Nói cái gì đó hả?*” Shit! Phụ nữ uống quá nhiều rượu vào thì lại khó dỗ như vậy sao? Bất quá, nhìn bộ dạng đáng yêu của cô, hắn thật sự vừa tức, lại vừa muốn cười.

“*Em muốn anh hôn em!*” Cô chỉ chỉ môi của mình, bá đạo nói.

Đường Hạo bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó lại mạnh mẽ cắn lên đôi môi đỏ mọng của cô: “*Được chưa? Ngủ, chúng ta còn nhiều thời gian.....*”

“*Anh lừa gạt em! Em muốn anh hôn thật kia!*” Cô mắt húng, dây dưa cùng cánh tay của hắn, tiếp tục làm rồi nói muốn hôn. Thấy hắn chậm chạp bất động, cô lại ưỡn khuỷu rồi nước mắt thu hút: “*Anh chính là không thích em, con của anh không muốn anh và em ở cùng một chỗ! Anh cũng không dám hôn em! Hu hu hu...Tôi rút cuộc chỉ là thể nhân cho người khác..... cho nên anh không nghĩ muốn tôi thật lòng.....*”

“*Không có! Không có! Đừng làm rộn!*” Chết tiệt, cô có biết cô bây giờ mê người đến như thế nào không? Một tảng phấn hồng ngưng trên da thịt tuyết trắng, làm cho hân không nở rời mắt đi.

Cổ áo sơ mi của cô bởi vì vụn vẹo mà bung cúc áo, lộ ra một đoạn khe rãnh trần bí thu hút, thêm vào đó phong trần không ngừng nhấp nhô, nhũ tiêm nhúc nhích giống như thỏ con, dưới lớp quần áo sáng màu mà không ngừng run rẩy. Những đường cong mỹ lệ như ẩn như hiện, làm cho bụng dưới của hân siết chặt, nóng bừng lên.

” *Không có không thích em, vậy anh ôm em đi* ” Cô quỳ gối trên giường di chuyển gần hơn về phía hân, bụng lấy gương mặt của hân run rẩy hôn hít, dùng vùng phong trần trước ngực của mình không ngừng cọ sát lên người hân.

“*Phụ nữ này, nếu em không chịu ngoan ngoãn, muốn tác quái đấy phải không?*” Đường Hạo hét lớn một tiếng, ngón tay thon dài rất nhanh mở mạnh áo của cô, khiến vạt áo trước của cô mở tung, lộ ra nội y màu trắng sáng che kín đôi phong nhũ đang tại nhảy lên, đứng thẳng. Hân chủ động tiếp thu hôn môi của hai người, không cho cô cắn môi của mình. Đầu lưỡi mạnh mẽ tấn công trong miệng cô, kịch liệt hút hết tất cả dịch thể của rượu còn sót lại.

“*Ha ha.*” Hân hôn như chiếm đoạt, ban cho cho cô những nụ hôn thật sự, làm cô thỏa mãn cười ngây ngô.

Bởi vì rượu cồn quá phá khiến cho toàn thân cô khô nóng vô cùng, cô trút bỏ quần áo phiền phức trên người mình, cũng hướng thân trên của người đối diện mà lao tới.”*Ừm, anh không cần phải mặc. . .Em giúp anh cởi ra!*”

Nhìn cô chủ động cởi quần áo, Đường Hạo rốt cuộc cười cũng còn không chưa xong, trong ánh mắt ngoại trừ có khát vọng cực độ đối với cô, còn lại đúng là tức giận. Hân thật sự không dám nghĩ nếu lúc này bên cạnh cô có người đàn ông nào khác, không phải là hân, chuyện này không biết sẽ thế nào?

“*Phụ nữ chết tiệt, dù em có tình hay không thì từ nay về sau cũng phải tiếp nhận hết!*” Hai tay của hân ôm chặt lấy cô, thô lỗ đem nội y của cô cởi bỏ toàn bộ. Lập tức hai luồng phong trần được phóng thích giống như hai con thỏ con không ngừng lay động, đơn giản là một phong cảnh cầu dẫn người. Cô vô thức mà nhu hòa nhũ tiêm của mình, sau đó lại bắt an che dậy lại.

“*Cởi quần áo rồi bây giờ mới nhớ là phải che lại sao? Em, tiểu yêu tinh này, rõ ràng là muốn tra tấn tôi đây mà!*” Đường Hạo kéo mạnh hai tay của cô xuống, hai luồng phong trần lại bạo lộ trong không khí. Hân nắm lấy một bên, còn một bên thì ngậm lấy cắn nát.

Bạch Phương Úc thờ gập, ngậm khế, mắt mịt mù cúi xuống nhìn người đàn ông đang chôn đầu trên ngực mình. Trong đầu, ngay cả suy nghĩ cũng muốn phát dục, cô cơ hồ muốn giải phóng toàn bộ bản thân. Mà người đàn ông trước mắt này lại chính là người cô yêu sâu đậm, cô muốn đem hết thân giao cho hân.

Cô hơi khát vọng mà nâng eo lên, uốn éo giống như muốn còi bỏ chiếc váy trên người. Nhưng trong cơn say mê, cô không biết phải làm sao, liền phát ra những tiếng rên nhỏ nhỏ.

Hân hiểu được ý của cô, lập tức giật xuống chiếc váy và cả quần lót bên trong.

Lúc này mới thật sự thoải mái, cô chậm rãi trượt xuống giường”*Thật dễ chịu....*”

“*Lúc này mới mệt mỏi muốn ngủ sao?*” Nhìn cô mông lung buồn ngủ, hân cũng không có ý định buông tha cho cô. Ngón tay xuyên đến vùng xuân tâm bí mật của cô, đâm thẳng đến tận đáy. Cô vụn vẹo, thốt ra tiếng thanh, thân thể đứng đưa theo tiết tấu của hân. Cảm giác thoải mái, nhiệt tình ngọt ngào, dịch thủy không ngừng chảy ra, ẩm ướt thấm đẫm cả bàn tay của hân.

“*Em thật mãn cảm...*” Khóa lấy một khối dịch thủy đưa lên trước mắt cô, hân muốn cô trông thấy rõ ràng.

Cô ngưng ngưng nhắm mắt lại, không muốn nhìn, nhưng chỗ bụng dưới nổi nhiệt hóa bao trùm lên mọi cảm quan của cô. Mềm mại như nước, mát long lanh đầy sóng ngầm, màng theo phong tình vạn chủng nhìn hân: “*Em muốn....*”

“*Cái này...cho em...*” Hân vuốt ve mảng lớn da thịt bên trong hai chân cô, nhắm ngay mục tiêu mà tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 303

Edit: Meimoko

Bạch Phương Úc quần quít lấy chân đơn, nhấc điện thoại từ trên sàn nhà lên, sau đó ngồi ở bên giường nhỏ giọng : “Mẹ” “ Cô nói không được tự nhiên, mặc dù từ khi mất trí nhớ đã gọi tiếng ‘mẹ’ này được cả một năm, nhưng cô vẫn cảm thấy không thoải mái cho lắm.

“Con bé này, vài ngày cũng không chịu gọi cho mẹ một cú điện thoại qua! Thế nào? Ở bên đó mọi chuyện đều tốt đẹp sao? Công việc có thuận lợi không? Nếu công ty không có chuyện gì, con trở về sớm đi, mẹ và ba lo lắng cho con ở bên ngoài một mình.....”

Bạch Phương Úc bấm lấy điện thoại sợ người trên giường đang ngủ say bưng tỉnh, nhẹ giọng nói: “Còn có một hạng mục lớn chưa có đàm phán xong! Mẹ, con ở Đài Loan bên này rất tốt, mẹ không cần lo lắng đâu!” So với việc trở về Anh quốc, cô tình nguyện ở tại nơi này, bất quá cô cũng không hiểu là vì lý do gì.

Tuy cô đã tận lực giảm âm thanh xuống, nhưng vẫn khiến cho người đang ngủ ở gần mở mắt. Đường Hạo nhìn bóng lưng nửa kín nửa hở của cô, ngáp một cái, cánh tay dài từ phía sau ôm thân người cô, vuốt ve bộ ngực trần của cô.

“Ừm.” Bạch Phương Úc không cẩn thận kêu một tiếng, sau đó quay đầu nhìn người đàn ông đang động tay động chân với mình, nhú cái mũi lại, dùng môi ngữ cảnh cáo nói: “Đừng có xằng bậy, mẹ đang gọi điện thoại cho em!”

Đường Hạo ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục sờ soạng lên phong nhũ của cô, nhũ hoa đang ngủ say lại lập tức tách ra, nổi lên phản ứng.

Bạch Phương Úc chỉ có thể cố gắng nhẫn nhịn tiếng kêu đang gào thét như muốn phá cổ họng cô ra, sắc mặt đỏ bừng tiếp tục nói chuyện với mẹ: “Mẹ... mẹ cùng ba hãy yên tâmcon... con..... thật sự rất tốt!”

“Thuốc phải nhớ uống, đừng có quên nhé! Nếu không đầu của con lại đau, bệnh cũ lại tái phát!” Lúc sắp kết thúc cuộc điện thoại, Bạch phu nhân không quên dặn dò con gái.

“Dạ, mẹ... mẹ yên tâm, con nhất định sẽ uống thuốc đúng giờ!” Bạch Phương Úc ứng phó nói cho xong, nhanh chóng cúp điện thoại. Lập tức, chuyển thân qua, nhìn người đàn ông bên cạnh, hờn dỗi nói: “Đường Hạo, chán ghét, em vừa rồi suýt nữa là hét lên đấy!”

Nói xong, cô bỏ nhào vào lên trên người của hắn, tức giận muốn dùng tay gãi ngứa hắn. Bàn tay nhỏ bé trải qua ngàn khó khăn hiểm trở rốt cục cũng đi tới dưới nách của hắn, đang muốn áp dụng đại kế gãi ngứa thì Đường Hạo đột nhiên xoay người một cái đem cô chế phục dưới thân của hắn.”Con ma men này tính rượu rồi sao?”

Cô bị hắn ép tới toàn thân đều nổi ngứa, vừa cười vừa phản bác: “Ai là con ma men? Em say lúc nào? Sao em lại không biết nhỉ?”

Cô có say sao? Cô. Cô không nhớ rõ. Bất quá, có thể là có, bởi vì cô không biết mình trở lại khách sạn như thế nào, không biết tại sao hắn lại ở trong khách sạn này? Lại càng không nhớ rõ hai người lăn lên giường cùng nhau vào lúc nào? Còn có... không nhớ rõ hết thấy mọi cảm thụ trong lúc đó nữa.

“Anh có cần bắt em uống lại một lần cho thành cái bản mặt hôm qua không? Em còn không chịu thừa nhận ư?” Đường Hạo tức giận hỏi, hắn nhất định phải cảnh cáo triệt để một lần cho người phụ nữ này biết, phòng ngừa từ nay về sau cô sẽ lại uống rượu.

Cô nâng bả vai lên xuống, xem như đáp lại: “Không cần phải đề nặng em, thử không nổi!”

Đường Hạo đem hai cánh tay của cô đặt ở dưới chính thân thể của cô, rồi dùng thân thể của mình đè nặng lên, gò má đối với gương mặt của cô cảnh cáo: “Từ nay về sau em không được uống rượu, nhớ rõ chưa?”

“Anh đừng có chuyện bé xé ra to! Em bất quá cũng chỉ uống một chút rượu mà thôi, không có uống nhiều!” Cô nhớ rõ mình uống cùng Tô rượu Mao Thai, nhưng chỉ là có một chút.

“Không có uống nhiều? Như vậy, anh hỏi em, em trở về như thế nào? Chẳng lẽ mọc cánh bay về đây sao?”

“Em không biết!” Cô thành thực lắc đầu.

“Không biết? Em còn nói mình không say, Bạch Phương Úc, anh thật muốn đánh em, để em nhớ kỹ bài học lần này!” Đi về như thế nào cũng không nhớ, xem ra cô say hơn hẳn tưởng, “Từ lượng của em cùng rượu, thật sự để khiến anh không yên tâm chút nào về em.”

“Từ lượng em cũng không kém đâu nhé! Rượu hôm qua uống cũng rất ngon!” Người uống rượu say tất nhiên không bao giờ thừa nhận mình không có từ lượng rồi.

“Từ lượng cao hay thấp, anh không cần biết, nhưng em uống rượu vào thì thật sự khiến anh lo lắng, uống nhiều quá là sẽ còi quăn áo, em còn nói rượu ngon nữa cơ à?”

“Còi. Còi. Quăn áo !” Cô giật mình, lắp bắp nói.

“Anh nói vẫn còn dễ nghe, em uống nhiều hơn nữa căn bản chính là còi quăn.”

Gương mặt má lúm đồng tiền của Bạch Phương Úc, tính cả thân thể của cô nữa đều đỏ bừng lên, cô đẩy thân thể của hắn ra, không tin nói: “Anh nói bậy, em không có !”

Đường Hạo nắm bắt cảm của cô, nhủ mày nói: “Em nói anh có thể lừa em sao? Anh cho người biết, từ nay về sau đừng có ở bên ngoài uống rượu, nếu muốn uống, thì về nhà uống, biết không?”

Bạch Phụng Ước nhắm mắt lại, cô. cô thật sự ngượng muốn chết rồi! Đúng như lời hắn nói, từ nay về sau cô thật sự không thể lại uống rượu bên ngoài. Khá may, thật may mắn khi người bên cạnh cô lúc đó là hắn, nếu như là người khác cô chẳng phải là.

“Tốt lắm! Biết sai có thể thay đổi là tốt rồi, từ nay về sau không được như thế nữa!” Nhìn bộ dạng sợ hãi của cô, Đường Hạo coi như là thả lỏng được chút tâm tình. Bất quá, có một việc hắn phải hỏi một chút: “Vừa rồi gọi điện thoại đến chính là mẹ của em?”

Bạch Phụng Ước mở mắt, nhẹ nhàng vuốt cằm: “Đúng thế, làm sao vậy?”

“Nhưng nghe em nói chuyện với mẹ mình, cảm giác như em rất lạnh nhạt với mẹ của em, không thân thiết lắm, phải không?” Đường Hạo giả bộ như lo lắng hỏi thăm, theo trên người của cô đứng dậy, rút lấy một điều thuốc.

Bạch Phụng Ước cũng vì này cảm giác này mà phiền não, thờ dãi một hơi nói: “Dạ, có lẽ là do em mất trí nhớ, mới cảm thấy cha mẹ không phải thân cận.....em như vậy ...có phải là không tốt?”

Đường Hạo thối ra một mảng sương mù, nhìn chằm chằm vào gương mặt của cô, như có điều suy nghĩ, rồi nói: “Bản thân không có mất trí nhớ qua, cho nên đối với tình trạng bệnh của em, anh cũng không có kinh nghiệm, vì vậy không phán đoán được!”

” Đáng ghét, nói mát cũng đừng có nói!” Bạch Phụng Ước đập hắn một cước.

Dù sao cô đập cũng không đau, Đường Hạo cũng không có trốn tránh. ”Vậy là em như thế nào lại mất trí nhớ ? Tại nạn xe cộ sao?”

“Nói ra hừ chết anh mất!” Bạch Phụng Ước không có trực tiếp nói cho hắn biết.

“Hừ! Vậy em nói đi ra, nhìn anh giống người sợ chết lắm hay sao?” Hắn gõ gõ tàn thuốc lá, nửa như đùa nửa như hỏi.

“Đúng.”

Leng keng.

Đúng lúc Bạch Phụng Ước muốn thoát ra lời, tiếng chuông cửa đột nhiên kêu lên.

“Phụng Ước, mở cửa! Anh có chuyện muốn tìm em!”

“Không xong rồi!” Bạch Phụng Ước nhìn cả người xích lửa Đường Hạo và cửa chính mình, thất kinh nhỏ giọng kêu lên: “Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

Nghe được tiếng đàn ông ở bên ngoài, lại nhìn thấy bộ dạng khản trương của cô, sắc mặt Đường Hạo lập tức tối đen như mực: “Cái gì làm sao bây giờ? Bạch Phụng Ước, em đang sợ cái gì hả?”

Chẳng qua. Bạch Phụng Ước cảm thấy tình cảnh này thật đáng xấu hổ, không chú ý tới Đường Hạo thay đổi sắc mặt, nhặt quần áo trên mặt đất lên, buông lỏng thân thể rồi gấp rút nói với hắn: “Anh đi vào phòng tắm trước đi, nhanh lên!”

Dù sao, cô cũng mới chỉ đến Đài Loan vài tuần, nhưng đã lại có thể quen ngay với một người đàn ông khác trong khi bạn trao vẫn là Chu Thích. Tuy bây giờ, cô đã cùng Chu Thích ngủ bài nhưng nhìn quần áo xộc xệch của cô và Đường Hạo thì quả thực quá ái muội.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 304

Edit: Meimoko

Đường Hạo định đặc nằm ở trên giường, vô luận Bạch Phụng Ước có lôi kéo như thế nào cũng không chịu nhúc nhích. Chết tiệt, hắn thật sự rất muốn biết cô đang cố gắng che giấu điều gì.

“*Phương Úc, em làm sao vậy? Hãy mở cửa cho anh vào trước đã!*” Tiếng Chu Thích lo lắng từ ngoài cửa truyền vào, tiếp đó là những tiếng đập cửa liên tiếp.

“Haizza...” Cuối cùng Bạch Phương Úc cũng chỉ còn các bất lực, thỏa hiệp nhìn Đường Hạo, nhặt nhanh quần áo trên mặt sàn mặc vào, nói lớn với người ngoài cửa: “*Chu Thích, anh trở về phòng mình trước đi! Lát nữa em sẽ sang phòng anh nói....*”

Đoán được câu tiếp theo cô muốn nói gì, Đường Hạo lên tiếng chặn dứt câu của cô: “*Bạch Phương Úc, em dám vào phòng người đàn ông khác à?*”

Bạch Phương Úc ngừng ngay việc mặc quần áo, lấy tay bịt chặt miệng của hắn lại: “*Đừng có lên tiếng! Bên ngoài sẽ nghe được!*”

“*Ngheđược.... thì sao?*” Bị cô bịt chặt miệng nhưng Đường Hạo vẫn cố nói được một câu rõ ràng

“*Please, anh đừng nói gì nữa!*” Bạch Phương Úc gấp đến độ muốn khóc lên rồi.

“*Phương Úc, trong phòng của em có người sao? Anh nghe như thể em đang nói chuyện với ai đó!*” Tiếng Chu Thích lại từ ngoài cửa vọng vào.

“*Không...*” Cô vừa định nói to ‘Không có’ thì phải nuốt lại ngay khi nhìn thấy ánh mắt nghiêm nghị sắc lạnh của Đường Hạo, “*Anh chờ một chút đi!*” Cô lại dùng ánh mắt tràn ngập cầu khẩn đối với hắn, sau đó nhanh chóng mặc quần áo đi ra phía cửa.

Đường Hạo thờ ơ mặc lại chiếc quần, nửa thân trên vẫn trần trụi, nằm yên trên giường. Kỳ thật, đồng nghiệp đến tìm cô là một chuyện quá ư là bình thường, nhưng thái độ khản trương vội vội vàng vàng của cô khiến cho hắn nảy sinh nhiều nghi vấn.

Người kia là ai vậy? Tại sao cô ấy lại cuồng cuồng lên như thế?

“*Có chuyện gì sao?*” Bạch Phương Úc giữ lấy một cánh cửa, cả người đứng chắn ngang lối vào. Hành động của cô thể hiện rõ không muốn cho người ngoài cửa bước vào phòng.

“*Ừ! Có một kế hoạch anh đã điều chỉnh lại, cần phải trao đổi với em! Chúng ta vào trong nói chuyện đi!*” Hành động khản trương của Bạch Phương Úc khiến Chu Thích khó hiểu, nghi ngờ cô đang giấu giếm điều gì đó trong phòng.

Hắn ta nghiêm mặt lại, lạnh lùng đẩy thân người của Bạch Phương Úc ra, trực tiếp xông thẳng vào phòng.

“*Đừng! Đừng có đi vào!*” Bạch Phương Úc giữ lấy cổ tay áo của hắn, nhảy người lên, muốn ngăn Chu Thích bước vào phòng.

Chu Thích lại càng đẩy mạnh cô hơn, hùng hổ xông vào thẳng trong phòng.

Đường Hạo nằm trên giường, mặt không chút biểu cảm nhìn người đàn ông vừa xông vào phòng, sau đó lại nhìn thấy vẻ mặt kích động của người phụ nữ đứng sau lưng hắn. Đáng chết! Nhìn vẻ kích động kia của cô cũng biết, cô và người đàn ông này có quan hệ không bình thường.

Nhận thức được điều này xong khiến Đường Hạo hắn không cảm thấy trong lòng cực kỳ không thoải mái.

Vừa mới bước vào, Chu Thích đã nhìn thấy Đường Hạo nằm trên giường rõ ràng vừa mới trải qua một cuộc mây mưa khoái hoạt của tình ái, lập tức điên cuồng, xông lên giường: “*Cút đi! Bạch Phương Úc là phụ nữ của tao! Là của tao!*”

Vừa thét lên giận dữ, một tay Chu Thích giữ lấy vai Đường Hạo, một tay nắm thành quyền vung thẳng đến mặt hắn ta.

Đường Hạo quay đầu, linh hoạt tránh né, mà hắn đương nhiên không cho đối phương có cơ hội tập kích lần nữa. Chân dài duỗi ra, đập thẳng cho Chu Thích một cước. Nhanh như chớp, Chu Thích bị đá văng vào tường.

Bịch. Chu Thích rơi xuống trên mặt sàn.

Khó trách Chu Thích bại trận nhanh như vậy, Đường Hạo từ nhỏ đã tập nhu đạo*, đài quyền đạo*. Hắn đã tham gia biết bao nhiêu giải đấu trong các cấp câu lạc bộ, và thành tích đạt được luôn là quán quân.

Nhu đạo: Judo.

Đài quyền đạo: Teakwondo.

Đối đầu với một đối thủ mạnh như vậy, Chu Thích đương nhiên chẳng khác nào một bao cát.

Bạch Phương Úc đứng ở một bên, sợ hãi kinh hồn nói lớn: “*Đường Hạo! Đừng có đánh anh ấy!*”

Bạch Phương Úc tràn ngập áy náy nhìn Chu Thích, nâng hắn ta dậy, quay lại nhìn Đường Hạo nói: “*Đừng có đánh anh ấy...*”

Đường Hạo hí mắt lại nhìn cô, trong lòng càng nổi lên ghen tuông sâu đậm đối với người đàn ông đang được cô bảo vệ: “*Em buông hắn ta ra! Anh sẽ không đánh hắn!*”

Bạch Phương Úc nhanh chóng buông Chu Thích ra, nhìn chăm chăm vào Đường Hạo hỏi: “*Thật sao?*”

Chu Thích chặt vật từ trên sàn nhà đứng lên, giống như chồng bắt được vợ đi ngoại tình, hắn quay đầu lại nhìn Bạch Phương Úc. Vừa chỉ tay vào Đường Hạo, vừa nắm chặt cổ tay Bạch Phương Úc, nói: “*Bạch Phương Úc, em có thể đối với tôi như vậy sao? Hà? Em có biết em là bạn gái của tôi không?.....Em...em như thế nào mà lại có thể lên giường với người đàn ông khác?... Emtại sao lại khiến tôi thất vọng thế này?*” Hắn nói từng lời chỉ trích cô có tội.

Đường Hạo chau lông mày thật chặt, ngược nhìn Bạch Phương Úc bằng ánh mắt nghi ngờ, trên mặt viết rõ mấy chữ ‘bắt cá hai tay’ chỉ trích cô.

Bạch Phương Úc lắc đầu thật mạnh nhìn Đường Hạo, tránh khỏi tay của Chu Thích: “*Không phải! Tôi không phải là bạn gái của anh! Tôi trước đó đã nói rõ ràng mọi chuyện với anh rồi! Tôi đã có người trong lòng, anh quên rồi sao?*”

“*Không! Tôi không chấp nhận! Phương Úc, em quên em đã từng nói những gì với tôi rồi sao? Em đã quên những đêm em rên rỉ dưới thân tôi như thế nào rồi à?*” Con người của Chu Thích hồng lên, đem chuyện trước kia của bọn họ nói ra.

“*Không! Đừng nói nữa!*” Sắc mặt Bạch Phương Úc trắng bệch, thấp thòm lo âu nhìn Đường Hạo.

Ghen tuông bốc lên trong ngực, Đường Hạo nắm chặt hai tay lại, hét lớn: “*Mày buông cô ấy ra!*”

Đường Hạo nhanh chóng tiến lên một bước, nắm chặt lấy cổ tay Chu Thích, dùng hết lực vặn thật chặt tay hắn.

Hắn ngay cả một cái nhăn mày nháy mắt cũng không có nhưng lại thấy bàn tay của Chu Thích nhanh chóng run run, ngũ quan cũng dần nhàn nhạt lại. Cuối cùng Chu Thích cũng phát ra một tiếng đau: “*Á...*”

Đường Hạo kéo Bạch Phương Úc từ trong tay hắn ra, thuận tiện bỏ luôn tay. Sau đó đem cô bảo hộ trong lòng ngực của mình, chiếm hoàn toàn ưu thế, huênh hoang đắc thắng nhìn người đàn ông đối diện. Đường Hạo mạnh mẽ ôm lấy người phụ nữ trong lòng, cúi xuống hôn lên môi của cô, phát ra cả âm thanh, “*Nói cho mày biết! Người đàn bà này là của tao. Là người của Đường Hạo tao đây. Nếu sau này mày còn dám động đến cô ấy, cứ chạm một sợi tóc thì tao sẽ chặt một ngón tay của mày!*”

Bạch Phương Úc nhìn người từ trước đến giờ vẫn chăm sóc cho mình, thất kinh nhìn Đường Hạo, sau đó từ tốn nói với Chu Thích: “*Thật xin lỗi, tôi không thể làm bạn gái của anh được! Thích, anh là người tốt! Nhất định sẽ gặp được một cô gái còn tốt hơn cả tôi. Mà tôi...lại chỉ thích một mình anh ấy!*”

Nghe được những lời này của Bạch Phương Úc, tâm tình Đường Hạo mới dễ chịu đi đôi chút. Bất quá, hắn có rất nhiều câu hỏi, muốn cô phải giải thích rõ ràng.

“*Tôi nghĩ hai người nếu có chuyện công việc thì đợi đến công ty mà cùng nhau thảo luận! Giờ là lúc nghỉ ngơi, phải tận hưởng thời gian quý báu!*”

Đường Hạo cố ý hôn xuống gương mặt Bạch Phương Úc một cái, âm thanh không lớn không nhỏ, thúc giục: “*Phương Úc, đi sửa sang lại chính mình một chút đi! Chúng ta cùng nhau dùng cơm, anh đang đói bụng lắm!*”

Sợ hai người lại cãi lộn đánh nhau, Bạch Phương Úc nhanh chóng đáp ứng, khuyên nhủ Chu Thích: “*Thích, anh về trước đi! Công việc để ngày mai hãy bàn!*”

Chu Thích nhìn chăm chăm vào gương mặt của Đường Hạo, trên trán nổi lên gân xanh. Vài năm trước chính người đàn ông này đã đánh cho hắn không còn chút tôn nghiêm đàn ông~ Tại sao qua ngần ấy năm, mình vẫn không thể nào thắng nổi hắn ta?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 305

Edit : Meimoko

Không, hắn không thể cứ như vậy mà để cô rời xa khỏi mình!

Chu Thích tiến đến, giữ chặt lấy Bạch Phương Úc, vẻ mặt phần nộ nói: “*Bạch Phương Úc, em là bạn gái của anh, nếu có đánh nhau thì em cũng nên ủng hộ anh mới đúng! Bạch Phương Úc, anh biết em bây giờ chỉ là mê hoặc nhất thời, cho nên anh tha thứ cho em. Nhưng hiện tại, em*

mau đuổi ngay người đàn ông này đi cho anh! Từ nay về sau không được phép qua lại với hắn nữa! Tuyệt đối không thể được!”

Nhìn người đàn ông đối với mình hô to gọi nhỏ, không những thế lời nói lại vô cùng phách đạo, Bạch Phương Úc có cảm giác không giải thích được: “*Chu Thích, anh là gì của tôi?*”

“Tôi là gì của em ư? Em đang hỏi tôi là gì của em sao? Tôi là Chu Thích, là bạn trai của em, là người ở chung với em trong suốt mấy năm!” Chu Thích bởi vì lời nói của Bạch Phương Úc mà tức giận đến mức hai mắt đỏ ngầu, điên cuồng muốn chứng minh thân phận của mình.

“Im miệng, cho dù trước kia chúng ta có là người yêu của nhau nhưng tôi cũng đã sớm nói với anh rồi, chúng ta không thích hợp, chia tay! Hiện tại, anh chỉ là một đồng nghiệp bình thường của tôi không hơn không kém!” Bạch Phương Úc không thích nghe hắn cường điệu mối quan hệ của bọn họ lên như thế. Cô không muốn nghe thấy chuyện bản thân ngoài Đường Hạo ra còn phát sinh quan hệ với người đàn ông khác, Hết thấy, cô không tiếp nhận nổi.

“Chu Thích, anh đi về đi! Chuyện công việc, ngày mai chúng ta đến công ty nói bàn tiếp!”

“Không! Không! Phương Úc, anh thật sự rất yêu em! Anh thật sự không thể không có em được! Em hãy tin anh, người yêu em nhất chính là anh, anh yêu em hơn hẳn ta rất nhiều. Trên đời này người đối với em chân tình chân ái nhất chính là anh! Hãy tin anh!”

“Không...!” Bạch Phương Úc lui về phía sau vài bước, gần sát ngực Đường Hạo. Đối diện với Chu Thích đau khổ dây dưa, cô hoàn toàn không có một chút rung động, chỉ thấy phản cảm, còn thêm phần buồn chán.

Chu Thích vươn tay kéo Bạch Phương Úc trở lại, nhìn chăm chăm vào cô: *“Phương Úc, em bắt quá mỏi chỉ quen hẳn được có vài ngày, chẳng lẽ em thật sự vì người này mà ruộng bỏ anh sao? Em có biết hắn là hạng người nào không? Phương Úc, em đi theo hắn chắc chắn sau này sẽ phải hối hận, Đường Hạo nổi tiếng là một kẻ phong lưu vô tình....”*

Đối với lời nói của người đàn ông trước mặt, Đường Hạo một chút cũng không thêm để ý, giống như đang nói về người khác chứ không phải là mình. Bất quá, hắn càng lúc càng muốn xem phản ứng của Bạch Phương Úc như thế nào, hắn ta yêu mến cô như vậy mà cô lại thừa nhận chỉ yêu có mình hắn, nhất là đối với một tên gât gao muốn dây dưa trước mặt, cô thừa nhận thích hắn đã là một sự thỏa mãn vô cùng cho lòng tự trọng nam nhân trong hắn.

Đối với việc Chu Thích một mực nói Đường Hạo không tốt, lửa giận trong mắt Bạch Phương Úc càng lúc càng tăng lên, cuối cùng thì hất mạnh tay của Chu Thích ra. Xoay người, hai tay vòng lên ôm lấy Đường Hạo, cô còn cúi đầu tựa vào lồng ngực của hắn, về mặt làm việc nghĩa thì không được chùn bước, nói: *“Chu Thích, anh đừng có nói nữa, tôi tuyệt đối không nghe đâu!”*

Cô quay đầu lại, cười nhạt nhìn Đường Hạo, cũng chính là để nói cho người đàn ông hiện ngang khí phách này biết: *“Bất kể là như thế nào thì Đường Hạo, anh ấy vẫn là người đàn ông tôi yêu mến nhất. Dù cho sau này anh ấy có đối xử không tốt với tôi, hay cứ coi như anh ấy vứt bỏ tôi, tôi cũng chỉ yêu duy nhất một mình anh ấy, không oán không hối!”*

Nói xong, Bạch Phương Úc nhón mũi chân lên, cặp môi đỏ run nhè nhẹ dán lên môi Đường Hạo. Tay hắn đặt ở thắt lưng của cô lại càng thêm siết chặt, giống như muốn tán thưởng cô, khiến cô có một nụ hôn sâu sắc.

Trong mắt hai người bọn họ phẳng phai chỉ có hình bóng của đôi phuồng, căn bản không tồn tại thêm bất cứ người nào khác, mãnh liệt mà hôn nhau. Dùng một phuồng thức đã lưu truyền cả trăm ngàn năm truyền thống để biểu đạt tình cảm rõ ràng nhất.

“Không—” Chu Thích nhìn hai thân thể dây dưa trước mắt, cử động của hai người bọn họ quá mức thân mật khiến hắn bị đả kích, lớn tiếng quát. Sau đó, hai mắt của hắn ngập tràn hận ý nhìn Bạch Phương Úc, thật lâu sau nắm chặt hai tay rồi mới chịu rời đi.

Rầm ...

Nghe tiếng đập của quá lớn, Bạch Phương Úc giật mình mà rơi gót chân xuống, đôi môi cũng rời khỏi môi Đường Hạo, sau đó cứ thế nhìn hắn: *“Này, vừa rồi em chỉ là khích cho Chu Thích giận thôi! Anh đừng có cho rằng những lời nói lúc nãy là thật!”*

“Giả ư?” Lần này đến lượt Đường Hạo nhún mày lại, vẻ mặt mất hứng, tay bụng lấy mặt cô.

Bạch Phương Úc nhún nhún vai cười, sau đó nhảy ra khỏi ngực hắn: *“Ha ha, giả đấy! Là giả đấy! Chờ em tắm xong, chúng ta ra ngoài ăn cơm!”*

Hắn còn chưa có yêu thương cô, chưa từng nói lời yêu với cô, thì cô làm sao mà sớm như vậy đã nói yêu hắn được. Dù cho... dù cho trong lòng cô thực sự không thể dung nạp người khác nữa rồi.

Đường Hạo nhìn cô nhảy ra xa mình, tựa người vào một góc bàn, nở một nụ cười thật sâu sa.

“Em đã lên giường với người đàn ông kia rồi, đúng không?”

Câu hỏi của hắn khiến Bạch Phương Úc suýt nữa phun hết thức ăn trong miệng ra, may mắn cô đã kịp nuốt trở lại: *“Anh lại không tin em ư? Anh nghĩ em là người bắt cả hai tay phải không?”*

Đường Hạo neho mắt nhìn cô. Hắn muốn từ những biểu lộ trên khuôn mặt cô mà tìm được đáp án chính xác nhất. Hắn muốn biết rốt cuộc sau khi mất trí nhớ cô có cùng với người đàn ông kia.

“ Có hay không?”

“Đương nhiên là không có! Anh nghĩ em là ai? Đường Hạo, nếu như anh hoài nghi em, em sẽ giận lắm đấy!” Cô hời hợt nói, chuyện trước kia thế nào chính cô cũng không rõ ràng lắm, cho nên cũng không muốn nói thêm nhiều lời.

Không thể phủ nhận trong lòng hắn bây giờ đang buồn bực. Bởi vì, có lẽ cô đã thực sự cùng với người đàn ông kia...

Đáng chết! Đường Hạo nắm chặt tay thành quyền. Vì cái gì mà có kẻ muốn trộm đi người phụ nữ của hắn? Vì sao lại để cho hai người bọn họ sau một năm mới được gặp lại? Một năm có biết bao nhiêu sự việc phát sinh, và có những chuyện hắn không thể nào không chế được.

“Làm sao vậy? Tại sao sắc mặt của anh trông khó coi thế?” Bạch Phụng Ước bụng đồ ăn xuống, sắc mặt của cô cũng tái dần đi, trái tim cũng như bị bóp chặt, “Nếu như...nếu như...anh để ý đến chuyện em đã từng có người đàn ông khác thì....chúng ta....chúng ta bây giờ nên chia tay luôn đi thì hơn!”

Trong lòng cô thì đã có sự chuẩn bị trước. Có người đàn ông nào lại nhẫn nhịn được việc người phụ nữ của mình đã từng có một người đàn ông khác bên cạnh. Cảm giác của hắn, cô có thể hiểu được. Cô không trách hắn.

Đường Hạo chồm lấy tay cô, hai con ngươi hơi tức giận khóa chặt lấy gương mặt của cô: “Anh đã nói gì chưa? Anh nói là để ý chuyện đó sao? Anh có nói là muốn chia tay chưa hả?”

“Nhưng nhìn sắc mặt của anh, em biết anh không hề chấp nhận...” Hắn liên tiếp chất vấn khiến Bạch Phụng Ước lo lắng trong lòng, gương mặt vừa mới khó coi lại hiện lên tia hưng phấn.

Đường Hạo hào phóng mà thừa nhận: “ Không vui, anh đương nhiên là không vui. Có một người đàn ông tràn đầy ý đồ với em, hàng ngày đi theo em, ở ngay gian phòng cách vách, em nói anh có thể yên tâm vui vẻ được sao?”

“Ha ha, thế thì phải làm sao bây giờ? Em ở đây cũng đâu có nhà mà ở!” Bạch Phụng Ước rầu rĩ nói.

“Em thử nói xem! Đương nhiên là phải đến ở chỗ của anh rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 306

Edit: Meimoko

Nhị Nhị thích thú khuấy động những phím đàn đen trắng đan xen, ngón tay thon dài duyên dáng truyền ra những giai điệu uyển chuyển giống như ngọc trai tuôn ra từ trong hộp châu báu.

Hàn Tú vừa nghe cô bé diễn tấu, vừa ở một bên vỗ tay, liên tiếp gật đầu khẳng định cho đến khi nhạc khúc kết thúc. “Còn không phải sao? Đã hơn một năm không thấy, trình độ đánh đàn của Nhị Nhị đã tăng lên rất nhiều!”

Lúc trước Nhị Nhị có ở đây vài ngày, cho nên bà biết rõ đứa bé này rất có thiên phú chơi đàn. Cũng bởi vì điều này mà bà mới yêu thích cô bé gái xinh đẹp trước mắt.

“Cảm ơn bà, Đường nãi nãi!” Nhị Nhị lễ phép gật đầu, sau đó từ mặt ghế bên piano đứng lên. Bởi vì từ nhỏ tự tiếp xúc piano, cho nên cô bé biết chiếc đàn piano này có giá trị không phải nhỏ, cho dù chỉ là cái ghế ngồi bên cũng có vẻ rất đắt tiền rồi. Cho nên, cô bé rất cẩn thận, Đường nãi nãi đã cho thử đàn, không thể làm gì khiến nó bị hỏng được!

Nói như vậy chính là, cô bé không muốn gây họa.

Hàn Tú nhìn cô bé muốn đi, liền lập tức ngăn cản, nói: “Hôm nay thời gian gọi điện cho ba của cháu vẫn chưa đến mà, muốn đi đâu chơi sao?” Nhị Nhị cùng Dương Dương hai ngày nay sáng tối đều gần nhau đến mức thân mật thái quá, Hàn Tú là bà của Dương Dương, đương nhiên muốn đem hai đứa trẻ chơi tách riêng ra. Trưởng thành sớm, yêu sớm, những tin tức này trên TV đăng suốt ngày, tùy lúc mà tăng nhiều, khiến người làm bà như Hàn Tú đương nhiên là lo lắng.

Bọn trẻ bây giờ đều trưởng thành sớm, bà nhận ra lo lắng của mình cũng không có dư thừa.

Nhị Nhị nhìn chiếc đàn piano màu trắng tinh khiết, nhú cái mũi nói: “Đường nãi nãi, cây đàn piano này rất quý, cháu sợ sẽ làm hư nó!”

Nghe được lời nói của cô bé, Hàn Tú muốn cười lần ra, nguyên lai đứa bé này còn có tính rất cẩn thận, chứ không phải là một con bé hoang dại không người dạy. Bà từ trên ghế sa lon đơn đứng dậy, đi về phía thân thể nhỏ nhắn kia, sau đó kéo lấy bàn tay nhỏ bé. Nói: “Ngón tay xinh đẹp mảnh khảnh thế này, làm sao có thể làm hư được những phím đàn? Yên tâm chơi đi, Đường nãi nãi thích nghe cháu đánh đàn lắm!”

Nhị Nhị nhú cái mũi lại, sau đó dựa sát vào người Hàn Tú: “Đường nãi nãi, người ta muốn nghỉ ngơi một lúc thôi mà, mỗi ngày đều cứ phải đánh đàn lại đánh đàn, thật sự rất chán!” Vốn tưởng rằng đến nơi này có thể được nghỉ hè, Nhị Nhị thật không ngờ vẫn còn phải làm bạn với đàn piano.

“Nhị Nhị, muốn thành công thì phải kiên trì, nếu không tài năng thiên phú của cháu sẽ bị mai một dần!”

“Đường nãi nãi.” Nhị Nhị lại nhún cái mũi, chu môi, trong hai mắt có rất nhiều ý không chịu hiện lên, sau đó cầu cứu đến Đường gia gia.

“Làm sao vậy, Nhị Nhị? Miệng cháu sao lại cong lên như thế này?” Đường Lập Huân vuốt xuôi xuống cái mũi nhỏ của Nhị Nhị, càng cùng cô bé này ở chung, càng khiến cho ông cảm thấy nó có gì đó rất giống vợ mình.

Có lẽ là bởi vì cô bé cũng thích đánh đàn, có chút khí chất giống nhau.

Nhị Nhị nhìn Đường nãi nãi, sau đó nói nhỏ với Đường gia gia: “Đường gia gia, cháu đi chơi một chút cũng không được sao? Cứ liên tục đánh đàn thật sự có chút mệt mỏi mà!”

“Đương nhiên không được! Chuyện cần thiết đương nhiên là phải làm liên tục, đâu có thể xao lãng để chơi đùa! Một hồi chơi một hồi đánh đàn, với người luyện đàn thì đó là điều tối kỵ, nếu như vậy thì làm sao có thể chơi đàn tốt được!” Hàn Tú không để cho chồng có cơ hội nói chuyện, trực tiếp nói với cô bé.

“Bà nội, để cho Nhị Nhị cùng cháu chơi một lúc không được sao? Người ta lặn lội từ Mỹ về đây chính là muốn được chơi với cháu. Kết quả lại bị bà và cả ngày nhốt trong phòng luyện đàn! Vậy thà rằng để bạn ấy về lại Mỹ còn hơn!” Dương Dương cũng bắt đầu vì Nhị Nhị mà cầu xin họ, làm nũng với bà nội.

“Nhưng mà.”

“Đừng nhưng mà, được không?” Dương Dương tựa ở trên người bà nội làm nũng, nó biết mình dùng một chiêu này đối phó bà nội nhất định sẽ có tác dụng. Sau đó nhìn về phía Nhị Nhị nháy mắt, bảo cô bé mau đi đi. Nhị Nhị nhận được tín hiệu của Dương Dương, chậm rãi đi động thân thể. Lúc ở khoảng cách xa với mọi người rồi, cô bé trong phút chốc chạy vụt ra bên ngoài.

Dương Dương ở phía sau cũng rời khỏi ngực của bà nội nó, chạy ra ngoài cửa. “Hi hi, bà nội, chúng cháu chỉ chơi trong chốc lát thôi mà!”

Nhìn hai đứa trẻ cùng nhau chạy ra xa, Hàn Tú chỉ có thể thở dài: “Ông xã, anh xem, Nhị Nhị này cũng là một tiểu quý nha đầu!”

“Đúng vậy!” Đường Lập Huân vẫn còn si ngốc nhìn hai đứa trẻ chạy ra xa. Từ sau khi Nhị Nhị đến đây, ông càng cảm thấy trong nhà có một đứa trẻ vẫn còn rất tịch mịch, cho nên cần có thêm trẻ con mới được!

“Ông xã, em thật sự hy vọng trong nhà chúng ta sẽ có một đứa cháu gái để yêu chiều! Aizaa, nếu như Nhị Nhị về Mỹ, em nghĩ em nhất định sẽ rất nhớ đứa bé này!” Trên mặt Hàn Tú lộ ra chút bi thương.

“Đúng vậy! Ban đầu, chúng ta còn không thích cô bé, nhưng đứa trẻ giống như thiên thần này lại khiến người ta không thể không yêu mến!” Đường Lập Huân cũng là có cảm giác hơi mất mát. . .

Đường Hạo lễ phép tiến lên nghênh đón người mấy hôm trước vừa mới đi, hôm nay lại đột nhiên đến-Lương Bàn: “Mời ngồi!” Hắn chỉ vào ghế sofa đối diện.

Lương Bàn sau khi ngồi xuống, hỏi thăm Đường Hạo ngồi đối diện: “Thế nào? Nhị Nhị ở chỗ của anh có ngoan ngoãn không?”

Nhắc đến Nhị Nhị, Đường Hạo nhìn không được mà nét cười trên mặt càng lúc càng nhiều, nhưng vẫn nhịn nói móc: “Nhị Nhị làm sao có thể ngoan ngoãn được? Chẳng lẽ anh là ba của nó mà lại không biết sao?”

“Ha ha, con gái của tôi đúng là hơi nghịch một chút, bất quá nó là một đứa bé rất hiểu chuyện!” Lương Bàn cho con gái của mình đánh giá tương đối cao, một điểm cũng không có chút khiêm tốn.

“Đúng vậy, có hơi nghịch, bất quá chỉ là cùng với Dương Dương chơi đùa làm vỡ mất cái bình hoa cổ mấy trăm năm trước của cha tôi, mấy ngày trước thì hình như làm vỡ mất mặt kính chiếc đồng hồ Thụy Sĩ tôi mới mua thì phải.... “Đường Hạo nói xong, bùng tách cà phê lên, chậm rãi uống.

Lương Bân bật cười lắc đầu, tự giễu nói: “*Xem ra, con gái của tôi ở đây gây cho tôi không ít họa. Aizaa— tôi đây là cha của nó tuy còn có chút tiền, bất quá vẫn chỉ là làm công cho người ta! Những thứ đáng giá như thế làm sao tôi có thể bồi thường nổi.....*” Ánh mắt của hắn đột nhiên thay đổi chuyển đến trên mặt Đường Hạo, thu hồi vẻ vui đùa, rất chân thành thấp giọng nói: “*Nếu quả thật muốn bồi, cũng phải tìm người cha ruột có tiền là anh bồi thường mới đúng....*”

Một câu nói kia phảng phất nặng hơn bom nguyên tử phát nổ, trong nháy mắt làm cho Đường Hạo ngẩn ngơ, ngây ra như phỗng, bất động giống như pho tượng. Thật lâu sau, Đường Hạo mới run rẩy hỏi: “*Anh nói cái gì? Có thể nói lại lần được không?*”

Trời ơi! Hắn nghe lầm ư? Hay là Lương Bân nói sai? Chẳng lẽ chuyện này lại đem ra đùa sao? Lúc này, trong lòng Đường Hạo là một mớ bòng bong hỗn loạn, đại não trắng một mảng.

Lương Bân thở dài một hơi xong, thân hình liền nghiêng ra phía trước, tuyên bố trình trọng với Đường Hạo một chuyện: “*Nhị Nhị là con gái của anh! Là con gái của anh cùng với Lục Giai Ngưng! Cô bé không phải là con gái ruột của tôi, Nhị Nhị là đứa trẻ được vợ chồng tôi nhận nuôi!*”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 307

Edit: Meimoko

“*Nhận.... nuôi? Nhị Nhị..là....con ...gái của tôi cùng...Lục Giai Ngưng sao?*” Đầu óc vẫn còn trống rỗng cho nên Đường Hạo ăn nói lắp ba lắp bắp như máy lắp lại những lời nói của Lương Bân. Kích động mãnh liệt không ngừng nổi lên trên mặt hắn.

Ánh mắt vốn đang cười nhạo lại đột nhiên chấn động vô cùng, trên gương mặt và cả cơ thể đều không ngừng rung động. Hắn chăm chú nhìn chăm chăm vào Lương Bân, muốn một lần nữa tìm được đáp án chân thực trên người anh ta.

Lương Bân có thể hiểu được sự khiếp sợ này của hắn, hít một hơi thật sâu, hai tay đan vào nhau, nói: “*Tôi cùng vợ tôi kết hôn nhiều năm nhưng không có con. Vợ tôi lại là một bác sĩ nhi khoa, cực kỳ yêu mến trẻ con!*”

“*Bác sĩ nhi khoa? Tiểu Ngưng sinh ở trong bệnh viện của vợ anh sao? Vì vậy, các người mới nhận nuôi Nhị Nhị?*” Đường Hạo run rẩy hỏi, trái tim hắn vẫn không ngừng kinh hoàng. Hắn muốn mau chóng biết tất cả chân tướng sự việc, thật sự mong muốn thời gian quay trở về mấy năm trước.

Lương Bân gật nhẹ đầu: “*Đúng vậy! Lục Giai Ngưng sinh con ở bệnh viện nơi mà vợ tôi làm việc. Lúc đó, cô ấy đã rất nguy hiểm, cố gắng để sinh con ra nhưng nhiều giờ sau cũng vẫn không sinh ra được. Cuối cùng chỉ có thể lựa chọn mổ sinh. Đương nhiên những điều này đều do vợ tôi nói lại....*”

Trái tim kinh hoàng lại nổi lên đau đớn kịch liệt, hắn tự trách mà gắt gao nắm chặt tay lại, hận không thể đánh mình vài quyền. Hắn đã từng chỉ trích cô, nói cô không phải là một người mẹ tốt, không sinh Dương Dương ra một cách tự nhiên.

Chết tiệt! Hắn cái gì cũng không biết, vậy mà vẫn chỉ trích cô. Hắn có tư cách gì mà chỉ trích cô?

“*Lúc đó kinh tế của cô ấy khó khăn lắm đúng không? Cho nên mới đem một đứa con cho hai người nuôi, phải không?*” Đường Hạo nghẹn ngào hỏi thẩn, hắn là nguyên nhân này. Dù sao, lúc ấy điều kiện gia đình cô cũng đã rất khó khăn rồi, muốn cùng một lúc nuôi hai đứa con thì quả là quá cực khổ. Đem một đứa bé đi cho người khác cũng là điều có thể hiểu được.

Chỉ là, tại sao cô không đến tìm mình? Phụ nữ ngu ngốc, vì sao lại không đến tìm đến mình?

Lương Bân nhìn Đường Hạo cả ngày, cũng đang hồi tưởng lại tình cảnh năm đó: “*Đây cũng không phải là nguyên nhân trọng yếu. Nguyên nhân chủ yếu chính là Nhị Nhị vừa mới sinh ra, cơ thể quá yếu, tựa như một con mèo con. Giai Ngưng..... cô ấy....., một mực cầu xin bác sĩ cứu lấy con của mình....một mực cầu xin....*”

“*Bác sĩ, xin các người cứu con của tôi đi mà, xin các người!*” Cô gái trẻ vừa mới sinh con xong chưa đầy hai người, mặt mũi trắng bệch không có chút huyết sắc nào, chỉ có thể dựa vào tường mới miễn cưỡng chống đỡ được thân thể khỏi bị ngã.

Nhìn con gái nằm trên giường, thân thể bé nhỏ còn chưa đầy ba cân, Lục Giai Ngưng đau lòng đến mức nước mắt không ngừng rơi ra bên ngoài. Bảo bối từ lúc sinh ra đến giờ mới chỉ khóc có ba, bốn lần, số lần động đậy lại càng ít, bộ dạng hờ hấp.

Những đứa trẻ như vậy đều phải được đặt trong lồng ấm, nhưng phí tổn giữ ấm trong lồng kính quá cao, cô căn bản là trả không nổi. Hơn

nữ, cô sinh con ngoài giá thú, không có giấy đăng ký kết hôn, cho nên đứa trẻ sinh ra cũng không có giấy chứng nhận để chữa bệnh. Hết thầy mọi chi phí đều phải tự mình gánh chịu.

Dù thân thể mệt mỏi đến mức không chịu đựng được, Lục Giai Ngưng cũng không dám chìm vào giấc ngủ, chỉ chăm chăm nhìn vào con gái của mình. Cô rất sợ, chỉ cần mình vừa nhắm mắt lại thôi thì sinh mệnh bé nhỏ vừa mới đến nhân gian kia sẽ phải vô tức vô thanh mà rời khỏi thế giới này.

“Lục tiểu thư, chúng tôi đều đang cố gắng hết sức! Cô đừng nên gấp gáp, được không?” Bác sĩ khuyên bảo cô trở lại giường nằm, sau đó đau lòng nhìn đứa trẻ đang nằm trên giường.

“Thật là hai thiên thần nhỏ xinh đẹp! Các cháu mai sau nhất định phải lớn lên thật khỏe mạnh đấy, biết không?” Bác sĩ nhìn hai đứa trẻ không nhận được mà thốt lên lời khen ngợi.

Lục Giai Ngưng nhìn hai đứa con không giống nhau, nước mắt tuôn rơi không ngừng. Cô áp mặt lên thân thể của con gái nhỏ, dùng mũi ngửi ngửi mùi sữa thơm nồng đậm trên người của con, không ngừng nói xin lỗi: “Bảo bối, đều do mẹ không tốt! Mẹ không sinh con ra một cách khỏe mạnh, không có tiền cho con nằm trong giường ấm! Bảo bối, con phải cố gắng....phải cố gắng khỏe lên....nghe con.....”

“Bác sĩ, chẳng lẽ không thể cho cháu tôi nằm giường ấm trước được hay sao? Chúng tôi nhất định sẽ đem tiền đến sau, chỉ một lần này thôi, được không? Xin các bác sĩ, các người không thể cứ trơ mắt nhìn một sinh mệnh nhỏ bé chết đi như thế?” Bà Lục đột nhiên quỳ rạp xuống đất, khóc khàn cầu các bác sĩ.

“Không! Bác gái, bác mau đứng lên đi! Xin đừng làm chúng tôi khó xử! Đây là quy định của bệnh viện, chúng tôi cũng không có cách nào!” Bác sĩ đỡ bà Lục đứng dậy, cũng đầy khó xử nói.

“Chẳng lẽ chúng ta cứ trơ mắt nhìn một đứa bé chết đi hay sao?” Bà Lục tuyệt vọng kêu lên. Vì sao không có ai giúp đỡ bọn họ?

“Tôi sẽ trả tiền cho đứa bé này! Trước mắt hãy đem đứa trẻ đi giữ ấm trong lồng kính!” Ở ngoài cửa, Chung Diệp đã nghe thấy hết, liền đẩy cửa vào nói.

Lục Giai Ngưng cùng bà Lục, thậm chí cả bác sĩ cũng đều quay đầu nhìn về người phụ nữ mặc áo blouse trắng đứng ở cửa.

“Tiểu Diệp, là cô ư?” Bác sĩ khoa phụ sản nghi hoặc nhìn đồng nghiệp.

Chung Diệp nhìn Lục Giai Ngưng và bà Lục, nhẹ nhàng vuốt cằm, mỉm cười nói: “Bác sĩ Lưu, không sao đâu. Chị làm giúp tôi, tôi cần phải đi trả tiền bây giờ!”

Nhìn ra Chung Diệp đang nói thật, bác sĩ Lưu gật đầu, nhanh chóng viết biên lai.

Chung Diệp cầm lấy biên lai, nhanh chóng đi đóng tiền.

“Bác sĩ, cảm ơn chị! Cảm ơn chị nhiều lắm!” Tiểu Ngưng nhảy xuống giường, chân trần bước đến cầm lấy tay bác sĩ, muốn quỳ xuống.

Chung Diệp nâng người cô lên, hơi hốt nói: “Ngàn vạn lần đừng có như vậy! Tôi chỉ là yêu mến trẻ con, không thể trơ mắt nhìn một đứa bé cứ như vậy mà chết trước mặt, cô không cần phải làm như vậy đâu!”

“Cô ngàn vạn lần cũng không cần nói cảm ơn tôi! Chúng ta trước mắt cứ đi đóng tiền trước đã, để cho đứa bé mau chóng được chuyển đến trong giường giữ ấm, được không?” Chung Diệp nhìn đứa bé trên giường, khoát khoát biên lai trong tay.

Tiểu Ngưng vừa khóc vừa cười, gật đầu, không ngừng nói cảm ơn rồi buông tay Chung Diệp ra.

Dưới sự giúp đỡ của Chung Diệp, cô bé con rớt cuộc cũng được đưa vào nơi lồng kính giữ ấm. Nhiều ngày trôi qua, cô bé mạnh khỏe lên trông thấy khiến cho Lục Giai Ngưng cùng với bà Lục càng lúc càng cảm kích nữ bác sĩ tốt bụng.

Giữ ấm được nửa tháng, thân thể của cục cưng đã đạt đến tiêu chuẩn bình thường, cùng với em trai sinh sau vài phút đã được mẹ và bà ngoại ẵm về nhà chăm sóc.

Chỉ là, sau khi sinh ra, thể chất của cô bé quá yếu, rất dễ sinh bệnh cho nên luôn luôn phải vào bệnh viện kiểm tra.

Sinh hai đứa con vốn dĩ đã là quá sức với Lục Giai Ngưng, cô đã phải cố gắng dùng hết sức lực của mình rồi. Mỗi ngày cô đều phải ra ngoài làm việc, buổi tối lại về chăm sóc cho con, cộng thêm mẹ của cô cũng thường hay sinh bệnh khiến cho cô lo lắng không thôi. Ăn uống nghỉ ngơi không đủ, căn bản không còn sức để nuôi hai đứa bé.

Mà hết thảy những việc này, khi Chung Diệp khám bệnh cho Nhị Nhị đều thấy được. Sau khi thương lượng cùng chồng là Lương Bàn một chuyện, chị đã quyết định lúc Lục Giai Ngưng đến bệnh viện khám cho Nhị Nhị thì nói ra: “Tiểu Ngưng, chị rất yêu mến Nhị Nhị! Em có thể để cho chị nuôi cô bé được không? Vợ chồng chị nhất định sẽ coi cô bé như con ruột của mình!”

Chương 308

Edit: Meimoko

Tiểu Ngưng ôm chặt lấy con, không thể bỏ được, đem mặt vui vào trong thân thể nhỏ nhắn của cô bé, nước mắt không ngừng rơi xuống.

“Tiểu Ngưng, xin em an tâm! Chị nhất định sẽ yêu thương Nhị Nhị như con ruột của mình, không để cô bé thiệt thòi đâu!” Mang theo một đồng thứ đi vào nhà trọ của Lục Giai Ngưng, Chung Diệp cùng Lương Bán nhìn Lục Giai Ngưng đang ôm chặt Nhị Nhị trong ngực.

Tiểu Ngưng chỉ chăm chăm nhìn vào khuôn mặt của con gái, yên lặng rơi nước mắt.

Chung Diệp liếc nhìn chồng, rồi nhìn sang bà Lục: “Có lẽ mọi người không biết, lúc trước tôi đã đi kiểm tra, cả đời này tôi cũng không thể nào có con được! Nhưng...nhưng..tôi thật sự thích trẻ con, rất thích....” Nói ra nỗi đau trong lòng, Chung Diệp khóc nức nở, nước mắt như vỡ òa trào ra bên ngoài: “ Vì vậy, tôi đã trở thành một bác sĩ nhi khoa. Hàng ngày thường nhìn thấy những thiên sứ nhỏ bé đáng yêu được sinh ra, nhưng lại không có một người nào....không có một ai... là con của tôi.... là đứa trẻ của tôi....” Lúc nói đến đoạn sau, Chung Diệp nghẹn ngào nức nở nói không nên lời.

Bà Lục đứng ở một bên vuốt nước mắt. Hiện tại, bà đã không còn sức khỏe, hàng ngày chỉ có thể giúp con gái trông hai đứa trẻ. Hoàn cảnh của mẹ con bây giờ đã từng quẩn, thật sự không thể nào nuôi nôi rơm rớm lúc hai đứa bé. “Bác sĩ Chung, tôi biết rõ cô là người tốt! Đứa trẻ đi theo cô, chúng tôi thật sự yên tâm.....thật sự yên tâm....”

Lương Bán đứng ở bên cạnh, ôm chặt lấy vợ mình giống như ôm đứa trẻ, nói: “Lục tiểu thư, xin cô hãy tin tưởng vào nhân cách của vợ chồng chúng tôi! Chúng tôi nhất định sẽ yêu thương chăm sóc cho Nhị Nhị. Đương nhiên, chúng tôi cũng không phải không cho cô gặp cô bé, chỉ cần cô muốn thì lúc nào cũng có thể gặp con được. Hơn nữa, thân thể Nhị Nhị không được tốt, đi theo chúng tôi sẽ rất thuận tiện cho việc chăm sóc cô bé!”

Lục Giai Ngưng giống như đang nói lời tạm biệt với con mình, ngược gò má đã ướt nhẹp nước mắt lên, nhìn vợ chồng hảo tâm trước mặt nói: “Anh Lương, chị Chung, những điều anh chị vừa nói em đều hiểu hết! Em đồng ý giao con của em cho anh chị nuôi....”

Lục Giai Ngưng sửa sang lại chăn nhỏ đắp trên người Nhị Nhị rồi đưa đến trong ngực của Chung Diệp, sau đó giữ lấy áo của Chung Diệp muốn quỳ xuống: “ Cảm ơn anh chị đã đồng ý nhận nuôi Nhị Nhị! Em thật đúng là một người mẹ vô dụng.....không biết báo đáp anh chị như thế nào...”

“Đừng, Tiểu Ngưng! Đừng làm như thế, tuyệt đối không thể được!” Lương Bán cùng vợ nhanh chóng đỡ Tiểu Ngưng đứng lên, cúi đầu về phía giường, “Tiểu Ngưng, bọn chị thật sự rất yêu mến Nhị Nhị! Cô bé giống như một thiên thần nhỏ. Em có thể đem bảo bối xinh đẹp này cho chị, chị thật lòng muốn cảm ơn em!” Chung Diệp ôm đứa trẻ, mặt tràn đầy vui sướng.

Lương Bán đứng ở bên cạnh cũng gật đầu nói: “ Thật sự vợ chồng chúng tôi rất cảm ơn em!”

Nói xong, Lương Bán lấy từ trong ví ra một xấp tiền mặt, đặt ở trên mặt giường lớn: “Đây là một chút tiền, là vợ chồng tôi cho Dương Dương tiền sữa bột!”

“Không! Anh Lương, chị Chung! Số tiền này em không thể nhận được! Anh chị đã giúp em quá nhiều việc rồi, việc này không thể....” Lục Giai Ngưng lập tức cầm lấy tiền lên, đưa lại trên tay Lương Bán.

“Đừng từ chối! Đây là tâm ý của chúng tôi! Dương Dương bây giờ cũng là lúc cần nhiều tiền để nuôi dưỡng nhất. Những ngày sau này, nhất định sẽ cần dùng đến!”

“Nếu như em không an lòng, sau này điều kiện tốt lên thì đem số tiền này trả lại cho anh chị! Anh chị lúc đó sẽ nhận lại!”

Lục Giai Ngưng xác thực bây giờ đang rất cần tiền, gật đầu mạnh mẽ, không ngừng nói “Cảm ơn! Cảm ơn hai người, từ nay về sau em nhất định sẽ nghĩ cách trả lại số tiền này cho anh chị! Xin cảm ơn!”

Nằm trên giường, Dương Dương giống như mừng thay cho chị gái khi có được ba mẹ mới, ra sức đập chân tã, trong miệng không ngừng phát ra tiếng ‘y y nha nha’.

Mà Nhị Nhị ở trong ngực Chung Diệp, cũng thích ứng rất nhanh, không khóc không làm khó, cũng dùng ‘yy nha nha’ đáp lại tiếng của em trai.

“Xem ra, đứa trẻ này rất có duyên với bác sĩ Chung! Nó hình như rất thích bác sĩ Chung!” Bà Lục đứng ở một bên nhìn cháu gái đang mỉm cười, hữu cảm mà nói: “Tiểu Ngưng, chúng ta nên yên tâm! Nhị Nhị đi theo vợ chồng bác sĩ Chung chắc chắn sẽ rất tốt! Con cũng đừng buồn!”

Lục Giai Ngưng rơi lệ gạt đầu. Cô đồng ý nghe theo lời của mẹ.

Nghe Lương Bân kể xong chuyện cũ, đôi mắt thâm thúy của Đường Hạo đỏ hồng, nước mắt mờ lung. Hắn không được tự nhiên mà quay mặt, lau đi nước mắt, thật lâu sau mới tìm lại được giọng nói của mình: “Cám ơn anh, Lương Bân! Cám ơn vợ chồng anh đã cứu sống Nhị Nhị! Cám ơn hai người đã giúp đỡ Tiểu Ngưng trong lúc cô ấy khổ cực nhất!”

Hắn là cha ruột của đứa trẻ đó, cho nên phải cảm tạ người đàn ông trước mặt.

“Đừng nói như vậy! Nhị Nhị vào nhà chúng tôi đã mang đến cho vợ chồng tôi bao nhiêu là tiếng cười vui vẻ! Chúng tôi không cần người khác phải cảm tạ đâu! Thật đấy!” Lương Bân khoát khoát tay, ý bảo Đường Hạo đừng nói những lời như thế.

Tự giác đuối lý, Đường Hạo xấu hổ nhìn Lương Bân: “Vợ chồng anh giúp đỡ cho Tiểu Ngưng của tôi nhiều như vậy, tôi lại còn đi hãm hại anh, làm anh không tài nào sống nổi ở Đài Loan! Tôi thật sự xin lỗi!”

Lương Bân chỉ nhàn nhạt cười, nửa như trêu đùa nói: “Nếu như không phải anh hãm hại tôi, có lẽ hiện tại tôi cũng không tạo dựng được sự nghiệp ở Bắc Mỹ phát triển mạnh như bây giờ, tôi còn phải cảm ơn anh mới đúng! Được rồi! Những lời này tôi không muốn nói nữa, lần này tôi tới chính là muốn giao lại Nhị Nhị cho anh!”

“Cám ơn!” Lúc Lương Bân nói ra những lời kia, Đường Hạo cũng đã hiểu tại sao anh ta lại đưa Nhị Nhị đến đây, nếu không chắc chắn cũng chẳng nói ra những chuyện này.

Lương Bân thờ dãi một hồi, lại nói ra một chuyện khác: “Kỳ thật, lúc tôi đi Mỹ lần đầu, Nhị Nhị cũng đã được trả lại cho anh cùng với Giai Ngưng rồi mà, để cho một nhà các người được đoàn viên. Nhưng thật không ngờ, lúc đó Tiểu Ngưng lại gọi điện đến cho tôi, nói tôi hãy dẫn Nhị Nhị đi! Cô ấy nói nếu anh biết Nhị Nhị cũng là con gái của anh thì cô ấy cũng sẽ mất luôn cả Nhị Nhị....”

“Một nhà đoàn viên....cho chúng tôi....” Trên mặt Đường Hạo tích đầy hồi tiếc cùng khổ sở. Đúng vậy! Lúc trước cả một nhà bọn họ đã được sống cùng nhau. Là hắn, chính hắn đã không khiến cho Lục Giai Ngưng tin tưởng. Cũng chính là hắn từng bước một bức cô ra xa, làm cho cuối cùng muốn chạy thoát khỏi hắn.

“Không nghĩ đến cuối cùng Tiểu Ngưng lại không có liên lạc gì đến nữa, tôi đã nghĩ cô ấy muốn bỏ mặc con bé.....” Nói đến đây, vành mắt của Lương Bân đỏ lên, “Nhưng tôi biết cô ấy không phải là người như vậy, chắc hẳn là có lý do gì đó! Ai ngờ lại nghe được tin cô ấy qua đời! Tôi mang định mang Nhị Nhị trở về tham gia tang lễ thì đem Nhị Nhị trao trả lại cho anh. Nhưng mà.....” Nói đến đây, trong mắt Lương Bân tràn đầy sự giãy dụa đấu tranh, “Nhưng mà, việc học của con bé sẽ dang dở...Tôi thật sự không nỡ đem một đứa trẻ khả ái như vậy giao cho anh. Nhưng, nhìn Nhị Nhị lớn lên từng ngày, có những việc mà ba nuôi như tôi không thể giúp đỡ cho nó được. Cho nên, tôi đem con bé trở về. Tôi nghĩ để nó ở bên cha để có lẽ tốt hơn so với ở cùng với tôi....”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 309

Edit: Meimoko

Lương Bân đau lòng, không muốn nói tiếp: “Nếu như Nhị Nhị là con trai, không phải con gái, thì cho dù có nói gì đi chăng nữa tôi cũng không trả nó lại cho anh đâu!”

Nuôi dưỡng Nhị Nhị suốt tám năm, nghe Nhị Nhị gọi tiếng ‘ba’ suốt tám năm, theo từng bước chân chập chững đầu tiên đến những bước nhảy trên sân khấu của cô bé, mỗi ngày đều không quản nắng mưa đưa Nhị Nhị đến những lớp học đàn để mong cô bé được tham gia những giải đấu lớn, đạt được thành công, theo từ những tiếng gọi ba đầu tiên của cô bé đến khi cô bé biết nhận thức, biết đưa những món ăn ngon đến miệng của người làm ba như anh.... Tám năm này, từng chuyện cũ cứ hiện lên trong đầu Lương Bân khiến cho anh đường đường là một người đàn ông trưởng thành không nhận được mà rơi nước mắt.

Từ nay, một đứa trẻ đáng yêu như vậy không còn là con gái của anh nữa, phải nói lời tạm biệt với người cha này!

Nhìn Lương Bán như vậy, Đường Hạo ngoài cảm kích thì thật sự không biết nên nói gì. Giờ phút này, hắn mới biết Lương Bán là một người tốt như thế nào, chẳng trách Tiểu Ngưng vẫn luôn tôn trọng và bảo vệ cho anh ta.

“*Anh Lương, từ nay về sau xin phép tôi được gọi anh như vậy! Cảm ơn anh, cảm ơn!*” Hắn đã nhận định người trước mắt giống như anh cả của hắn, “*Mặc kệ sau này có như thế nào, Nhị Nhị cũng đều là con gái của anh, gọi anh bằng ‘ba’!*”

“*Cám ơn! Cám ơn!*” Lương Bán lau nước mắt trên mặt: “*Dẫn tôi đi gặp Nhị Nhị được không? Thuận tiện nói cho con bé nghe tất cả mọi chuyện, để cho nó có thể tiếp nhận, tôi cũng an tâm trở về Mỹ!*”

Đang lúc Lương Bán đứng người lên, Đường Hạo đột nhiên hỏi: “*Anh Lương, tôi muốn hỏi một câu, anh có biết lúc Tiểu Ngưng khó khăn như vậy vì sao cô ấy lại không đến tìm tôi không? Có ấy vì sao không đến gặp tôi?*”

Nếu hắn biết rõ cô đã sinh con cho hắn, nếu hắn biết cô vì nuôi con mà gặp không ít chuyện, hắn nhất định sẽ không mặc kệ mẹ con cô. Cho dù cha mẹ có phản đối giống như lúc trước, hắn cũng nhất định sẽ lấy cô!

Lương Bán nhú mày, cố gắng hồi tưởng lại chuyện cũ, sau nửa phút thì lên tiếng trả lời: “*Tôi nhớ có lần Chung Diệp từng nói, Tiểu Ngưng thật muốn đi tìm cậu, còn những chuyện khác thì tôi hoàn toàn không biết! Có lẽ đã quên rồi!*” Nói xong, Lương Bán lắc nhẹ đầu.

Đường Hạo đột nhiên cảm thấy nội tâm của mình bị níu chặt lại, mày kiếm chăm chú nhìn lại với nhau, gương mặt anh tuần tràn đầy thống khổ sâu sắc: “*Tiểu Ngưng có đi tìm tôi sao?*”

Lương Bán gật đầu: “*Tôi nhớ vợ tôi từng nói qua, Tiểu Ngưng có đi tìm cậu!*”

“*Đáng chết! Vì sao cái gì tôi cũng không biết? Tôi cái gì cũng không biết! Nếu như tôi biết mọi chuyện sớm hơn một chút thì đã không thành tình cảnh như bây giờ....*” Đường Hạo nặng nề đánh mạnh vào lồng ngực của mình, vô cùng đau đớn gào thét.

“*Có lẽ đây chính là vận mệnh! Cậu không thể làm trái được với ý ông trời....*” Lục Giai Ngưng đã qua đời, có một số việc có biết cũng không là gì được nữa....

Rầm....

Nhị Nhị nhìn những viên ngọc trai màu trắng tán loạn rơi trên mặt đất, lập tức đôi mắt to xinh đẹp đầy nước mắt, cặp môi đỏ mọng cũng đồng thời phát ra những âm thanh nức nở nghẹn ngào: “*Ó ó.....A....*”

Tiếng khóc thật to thu hút sự chú ý của vợ chồng Đường thị và Dương Dương. Bọn họ trước sau cùng đi vào phòng của Nhị Nhị. Hàn Tú đầu tiên là bưng lấy khuôn mặt xinh đẹp đến đỏ bừng của cô bé, hỏi: “*Nhị Nhị, làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Đùng khóc, đừng khóc....*”

“*A....*” Nhị Nhị thờ dốc một tiếng, sau đó lại tiếp tục khóc, tiếng khóc còn to hơn cả lúc trước, mắt chỉ nhìn vào chiếc hộp nhung đang mở. Trong hộp hoàn toàn trống trơn.

Đường Lập Huân nhìn thấy ánh mắt của cô bé như thể liền ngồi xổm xuống hỏi: “*Nhị Nhị, có phải đánh mất vật gì đó không? Trước tiên đừng có khóc, nói cho gia gia và nãi nãi nghe xem nào!*”

Nhị Nhị vẫn bất động, chỉ biết khóc, tiếng khóc lớn bây giờ biến thành những tiếng nức nở: “*Ngọc.....ngọc.... trai mất rồi.....Mất ngọc rồi....*”

“*Ngọc trai nào?*” Hàn Tú hỏi. Lời nói của cô bé đứt quãng khiến bọn họ không hiểu ra sao.

Nhị Nhị hít hít nước mũi, rồi sờ lên nước mắt, nháy mắt đã làm cho cả gương mặt ướt nhẹt, nói: “*Là ...ngọc màđi cho cháu! Vừa rồi..... cháu khôngcẩn thận làmrơi hết cả rồi, rơi xuốngđất tìm không được! Ngọc rơi xuốngđất cứ nhảy.... từ tung, thoáng cái đã khôngthấy đâu!*”

“*Ngọc rơi trên mặt đất sao? Đùng khóc, gia gia và nãi nãi giúp cháu tìm lại!*” Đường Lập Huân hiểu hết những lời cô bé trước tiên, sau đó gọi người hầu cùng nhau tìm giúp ngọc trai rơi trên mặt đất.

Trong nháy mắt ba bốn người hầu mặc đồ màu trắng cộng thêm cả vợ chồng Đường Lập Huân, Dương Dương cùng với Nhị Nhị, một đám người cùng quỳ dưới sàn nhà, vênh mông lên cao, mặt úp xuống sàn tìm ngọc. Một cảnh tượng tương đối buồn cười.

Ai có thể nghĩ được, đôi vợ chồng thanh xuân giai lão, khí chất tao nhã, khiến cho tất cả mọi người trong giới xã giao đều ngưỡng mộ- vợ chồng Đường thị, lại đang vênh mông lên đi tìm đồ cho một đứa bé.

Nếu như cảnh này được đám săn ảnh chụp được, hẳn là sẽ khiến tất cả mọi người kinh ngạc đến đeo kính mà soi cho rõ.

“*Ở đây có một viên....*” Một người hầu trong đó tìm thấy được một viên, một tay chống eo từ mặt đất ngồi lên vội vàng đưa đến tay vị khách nhỏ của gia chủ: “*Nhị Nhị, nhìn xem có phải không?*”

Nhị Nhị ngẩng đầu nhìn viên ngọc trai, gật đầu thật mạnh: “*Đúng rồi, bà Từ! Cái này....*”

“Tớ cũng tìm được một viên này!” Dương Dương lộ khuôn mặt nhỏ nhắn từ dưới sàn lên, sau đó dùng cây gậy gộc quét ra, bỏ vào trong tay Nhị Nhị.

Mất một hồi, mọi người đã tìm ở khắp dưới mặt đất, ngăn tủ, ngõ ngách hẻo lánh. ...được sáu viên ngọc trai. Nhưng họ vẫn tiếp tục tìm, nói chắc vẫn còn tìm chưa hết. Mọi người đầu đầy mồ hôi, vẫn tiếp tục tìm tới tìm lui.

Nhị Nhị cảm thấy mệt mỏi khi nhìn sáu viên ngọc trai lại được để ngăn nắp trong hộp, sau đó đưa ánh mắt nhìn mọi người đang tìm kiếm trong phòng, chờ đợi bọn họ có thể tìm được càng nhiều ngọc hơn, tựa như trò lừa đảo thuật.

Hơn mười phút trôi qua, cuối cùng mọi người cũng nhìn cô bé mà cầu xin tha thứ.

“Nhị Nhị, nãy nãy cùng cháu thương lượng một chút được không? Mọi người thực sự không tìm thấy được thêm một viên nào nữa. Một lúc nữa, nãy nãy dẫn cháu đi mua một dây chuyền ngọc trai mới nhé, được không?” Hàn Tú không để ý đến hình tượng, ngồi luôn trên sàn nhà, không kịp thở nói với Nhị Nhị.

“Không tìm được thêm nữa sao ạ?” Trên mặt Nhị Nhị lộ ra vẻ thất vọng.

Tất cả mọi người đều lắc đầu, thật sự là không tìm thấy được. Bọn họ đã lật tung cả căn phòng này lên mấy lần rồi, chỉ thiếu nước di chuyển nó đi chỗ khác thôi.

Nhị Nhị lúc này mới mấp máy khóe môi, nói ra một đáp án suýt làm mọi người thổ huyết: “Kỳ thật, trong hộp cũng chỉ có sáu viên ngọc trai thôi ạ....”

“Ai...u...”Vài người hầu lớn tuổi, trước sau cùng phát ra tiếng ‘ai.u’, ngồi phịch xuống sàn giống như bà chủ của họ.

Đường Lập Huân choáng váng đầu óc, tựa người vào vách tường màu trắng. Trời ạ! Vừa mới từ sàn nhà lên có khác, tất cả mọi thứ trước mắt đều đen ngòm.

“Nhị Nhị! Cậu đang đùa mọi người đấy phải không? Chỉ có sáu viên, cậu vì sao không nói sớm cho mọi người biết!” Dương Dương tức giận nói lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy bụi bặm lem lem nhuốc nhuốc.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 310

Edit: Meimoko

Bị Dương Dương mắng như vậy, lại nhìn thấy mọi người đang nhìn mình bằng ánh mắt không đồng tình, Nhị Nhị ủy khuất mở miệng xin lỗi: “Thật xin lỗi! Cháu không có ý lừa gạt mọi người đâu. Cháu chỉ nghĩ mọi sẽ tìm được nhiều ngọc hơn cho cháu thôi! Đã hai năm cháu không nhận được viên ngọc trai nào nữa rồi! Hai năm qua, dĩ không cho cháu thêm viên nào cả....”

Vừa nhắc tới ‘dì’, Dương Dương lại khổ sở không thốt lên lời, nước mắt theo trong vành mắt lại chảy ra: “Mẹ đâu còn nữa, mẹ đã qua đời rồi! Ngay cả tớ là con trai của mẹ mà còn không nhận được món quà nào của mẹ, cậu làm sao mà nhận được?”

Hàn Tú cùng Đường Lập Huân hai người hai mặt nhìn nhau, trong lòng cũng thấy khó chịu. Tuy lúc đầu họ có ác cảm với Lục Giai Ngưng, nhưng cô gái ấy lại tác động sâu sắc đến những người thân bên cạnh họ. Cô gái này đã sớm dung nhập vào Đường gia. Nghĩ đến cô rồi đi nhân thế một cách thâm ảnh hưởng của họ nhìn không được mà hồng lên.

Giống như bị lây bệnh, Nhị Nhị vừa mới ngừng khóc lại bắt đầu khóc trở lại, nước mắt tuôn tra như suối. Đôi mắt ướt nhoẹt của cô bé Nhìn Dương Dương đang khóc, lại nhìn sang một chút Đường gia gia và Đường nãi nãi, nói: “Cháu nhớ đi quá! Những lần sinh nhật trước đi đều tặng cháu một viên ngọc trai....”

Cô bé mở nắp chiếc hộp nhỏ bằng nhung đỏ ra, đưa đến trước mặt gia gia với nãi nãi, muốn họ nhìn thấy những viên ngọc trai nhấp nhô ở bên trong: “Dì nói, mỗi lần sinh nhật sẽ tặng cháu một viên ngọc trai. Đợi đến khi nào xâu được thành một chuỗi hạt, dĩ sẽ tặng cho cháu một món quà thật lớn. Đó là một bí mật rất lớn....”

Lời nói vô tâm của đứa trẻ khiến Hàn Tú và Đường Lập Huân cảm thấy thật kỳ quái. Bí mật? Lục Giai Ngưng có bí mật gì muốn nói cho Nhị Nhị biết? Vì sao lại làm một việc kỳ quái thế này?

Nhị Nhị nhìn trong chiếc hộp màu đỏ chỉ có vền vền sáu viên ngọc trai màu trắng, càng thêm bị thương: “*Mẹ của cháu còn dặn cháu phải giữ gìn từng viên ngọc mà di đã tặng, mỗi viên phải quý trọng hơn gấp bội, ngàn vạn lần không được để mất. Nếu như làm mất thì sẽ không trở thành vòng cổ được, nói như vậy cũng có nghĩa là sau này không thể nhận được món quà lớn từ di, vĩnh viễn cũng không biết được bí mật lớn!*”

Nói đến đây, Nhị Nhị khóc thật lớn, vừa khóc vừa nói: “*Di mất rồi, cháu không muốn trên châu chỉ có sáu viên.... Hu hu hu....Cháu nghĩ mọi người sẽ tìm được thêm...sáu viên sẽ biến thành mười viên...hai mươi viên...*”

Lời nói của cô bé càng khiến cho vợ chồng Đường thị xúc động. Hàn Tú nhìn chồng mình, thấp giọng nói: “*Ông xã à, liệu Nhị Nhị có phải là.....*”

Chồng bà luôn nói Nhị Nhị càng ngày càng giống bà, hơn nữa tính tình con bé lại rất giống với Đường Hạo. Bà lúc ấy còn nghĩ chồng mình quá nhiều chuyện, hiện tại xem ra rất có thể là... Nhị Nhị chính là cháu gái của bọn họ?

Đường Lập Huân chớp động hai mắt, mơ hồ kích động ôm lấy Nhị Nhị vào lòng: “*Nhị Nhị! Nhị Nhị và Dương Dương sinh cùng một ngày! Có cùng ngày sinh nhật....*”

Trời ạ! Tại sao bọn họ lại ngu ngốc như vậy? Vì sao lại không nghĩ đến chuyện Nhị Nhị và Dương Dương là một đôi song sinh? Tuy cơ hội song thai là không phải rất lớn nhưng tuyệt đối cũng không phải là rất nhỏ. Trên thế giới này có nhiều cặp song sinh đến thế thì tại sao Đường gia bọn họ lại không thể có một đôi song sinh? Rất có khả năng này.

“*Tiên sinh, phu nhân! Thiếu gia đã trở về!*” Đúng lúc này, một cô hầu gái chạy lên lầu thông báo.

“*Nhanh, bảo thiếu gia đến thư phòng chờ tôi cùng với tiên sinh. Tôi có chuyện quan trọng cần nói với nó!*” Hàn Tú rất nhanh hạ lệnh xuống. Bà muốn nói cho con trai bà phát hiện này ngay lập tức.

Đường Lập Huân liếc nhìn vợ một cái, sau đó đặt Nhị Nhị xuống đất: “*Nhị Nhị và Dương Dương đi chơi nhé! Gia gia và nãi nãi có chuyện cần làm!*”

“*Ba mẹ, không cần! Con biết rõ hai người muốn nói chuyện gì!*” Đường Hạo dẫn Lương Bân cùng đi vào phòng của Nhị Nhị, nói với cha mẹ đang muốn đi ra ngoài.

“*Các người đi xuống trước đi!*” Đường Lập Huân sai người hầu đi xuống. Trong phòng Nhị Nhị bây giờ chỉ còn lại vợ chồng bọn họ, Nhị Nhị, Dương Dương, Đường Hạo và Lương Bân.

Nhị Nhị nhìn thấy ba của mình, liền chạy đến bên cạnh ngay, giống như lúc còn bé, thân thể mềm nhũn không xương áp vào người của ba: “*Ba, sao ba lại đến đây? Ba mang quần áo đến cho con sao? Hi hi, Đường nãi nãi mua cho con rất nhiều quần áo, đủ mặc rồi ạ!*”

Lương Bân vuốt đầu con gái, trong đôi mắt hồng hồng tích đầy nước, cũng không quản xem con gái đang nói cái gì, anh ta chỉ liên tiếp gật đầu.

Biểu lộ của ba làm cho Nhị Nhị thật sâu nghi hoặc, nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn lại, nói: “*Ba, thật là mất mặt! Ba lớn thế rồi lại còn muốn khóc!*”

“*Bởi vì ba... ba phải rời khỏi... Nhị Nhị rồi, sẽ rấtnhớ... Nhị Nhị!*” Lương Bân nghẹn ngào đáp lại.

“*Ha ha, ba, con nghĩ hè xong thì lại về Mỹ mà! Bất quá mới vài ngày mà thôi, ba đã lại rơi nước mắt, thật sự là rất mất mặt!*”

Lương Bân ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào con gái hỏi: “*Nhị Nhị, nói cho ba nghe, con có thích ở đây hay không? Có thích hay chú Đường, ông Đường, bà Đường hay không?*”

“*Thích ạ! Đường nhiên là thích ạ!*” Nhị Nhị gật đầu lia lịa nói: “*Đường gia gia cùng Đường nãi nãi dẫn con cùng Dương Dương đến sân chơi, Đường nãi nãi còn có thể dạy con đánh đàn. Về phần chú Đường, chú ấy đối với Nhị Nhị rất tốt, Nhị Nhị cũng rất yêu mến chú ấy!*”

Lương Bân nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Nhị Nhị, đặt ở bên miệng hôn một cái, một tay khẽ vuốt mái tóc dài của cô bé: “*Nhị Nhị, nếu ba nói cho con biết, chú Đường mới là cha ruột của con, con có đồng ý mà tiếp nhận chú ấy hay không?*”

Tuy đã nghĩ đến đáp án này, nhưng khi Lương Bân thật sự nói ra, vợ chồng Đường thị vẫn nặng nề hít phải một ngụm khí lạnh, tim đập thình thịch, cả người run rẩy.

Dương Dương giật mình được mở to hai mắt, nhưng dưới ánh hiệu của ba, nó chỉ im lặng, đứng ở nơi đó. Nó biết rõ hiện tại nó không nên phát ra bất kỳ tiếng động gì. Đây là lễ phép căn bản.

Sự việc quan trọng nhất vẫn là người trong cuộc, Nhị Nhị tựa hồ như không có nghe hiểu được lời của ba mình, không rõ liền nhẹ giọng hỏi: “*Ba, ba nói gì thế ạ?*”

“*Nhị Nhị, con đã lớn, ba không thể không nói cho con biết, kỳ thật chú Đường cùng với di Ngưng mới là ba mẹ ruột của con. Bởi vì có một chút ít nguyên nhân nên con mới thành con gái của ba mẹ. Nhưng chú di một mực yêu mến con, cũng một mực mơ ước có ngày con trở lại làm con gái của bọn họ! Nhị Nhị, con đồng ý không?*”

“*Không. Không phải, ba mới là ba của con, ba của con tên Lương Bân, mẹ của con ta tên là Chung Diệp!*” Nhị Nhị bén nhọn nói. Một

đưa trẻ làm sao mà có thể tiếp nhận nổi một đáp án như thế.

Lương Bân dùng sức ôm lấy con gái, vỗ về thân thể đang run lên của cô bé nói: *"Nhị Nhị, con đương nhiên là con gái của ba mẹ, vĩnh viễn đều là như vậy! Nhưng con cũng cần biết rõ, ai mới là cha mẹ ruột của con, biết không?"*

"Không! không phải!" Nhị Nhị khóc lớn lên.

Lương Bân không để ý tới tiếng khóc của con, có một số việc nói ra sẽ làm cô bé nhất thời không cách nào tiếp nhận được, nhưng vẫn nên nói sớm hơn một chút thì mới tốt. Đau dài không bằng đau ngắn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 311

Edit: Meimoko

Nhị Nhị quán quýt lấy ba mình vài ngày, mà Lương Bân cũng lợi dụng mấy ngày nay mà khuyên bảo Nhị Nhị, dần dần Nhị Nhị cũng tiếp nhận sự thật.

"Có phải là từ nay về sau con sẽ có hai người ba? Cả hai sẽ đều thương con, đúng không ạ?" Lúc Lương Bân phải về Mỹ, đứng ở sân bay, Nhị Nhị mặt mũi tràn đầy nước mắt hỏi ba nuôi của mình.

"Đúng vậy! Chỉ cần Nhị Nhị nhớ ba thì lúc nghỉ lễ cùng Dương Dương đến Mỹ với ba là được mà. Đương nhiên, nếu con muốn từ nay về sau ở Mỹ luôn với ba thì chúng ta đi ngay bây giờ!"

Nhị Nhị gật đầu thật mạnh, sau đó ấn xuống gương mặt của Lương Bân một nụ hôn: *"Ba ở Mỹ nhất định phải tự chăm sóc mình! Nếu ba cùng với đi kia kết hôn, nhất định phải để con làm tiểu hoa đồng, được không ạ?"*

"Đương nhiên, lúc ba cùng a đi kết hôn, nhất định sẽ để con và Dương Dương làm tiểu hoa đồng!" Lương Bân hôn con gái một cái thật sâu, sau đó khoát tay với người nhà họ Đường đi phía sau, xách hành đi đến quầy làm thủ tục xuất cảnh.

Vợ chồng Đường thị đối với Lương Bân vô cùng cảm kích. Nếu như Lương Bân không đem sự tình nói hết ra, giao Nhị Nhị lại cho bọn họ, thì có lẽ đến tận khi nhắm mắt xuôi tay bọn họ cũng không biết Nhị Nhị là cháu gái của họ.

"Thấy không? Chính là người phụ nữ đó! Không ngờ ba còn đem cô ta về biệt thự! Thật là đáng ghét!" Đứng ở trên ban công, Dương Dương hậm hực chỉ vào người phụ nữ tóc ngắn vừa mới bước xuống xe dưới sân.

Nhị Nhị nhìn theo hướng em trai chỉ, hai mắt mở to nhìn người phụ nữ kia: *"Cô ta giống dì như đúc vậy! Không đúng, phải là giống mẹ như đúc!"*

"Đúng, nhưng cho dù là sơ có giống cũng không phải mẹ của chúng ta! Em ghét cô ta, cô ta dám có vẻ ngoài giống mẹ..." Nhưng chính bởi cô ta có cùng vẻ bề ngoài giống mẹ cho nên nó cũng không hẳn không thích. Nhưng, như vậy là sai, nó làm như vậy là phản bội lại mẹ!

Nhị Nhị thì ngược lại, cô bé đối với người phụ nữ giống hệt mẹ kia tràn đầy tò mò. A, chẳng lẽ chính là người mà mình và ba gặp ở tiệm Hamburger sao?

"Kỳ thật, nếu ba lấy cô ta làm mẹ mới cho chúng ta thì cũng được chứ sao? Ít ra cô ta rất giống mẹ!" Liên tiếp mất đi hai người mẹ, Nhị Nhị thật sự hy vọng sẽ có một người mẹ mới ở bên.

"Có phải chị muốn phản bội mẹ của chúng ta? Nếu như chị phản bội lại mẹ, mẹ sẽ rất đau lòng!" Dương Dương bắt lấy cánh tay của chị gái, giọng điệu giống như mệnh lệnh nói: *"Chúng ta phải cùng nhau lập thành một chiến tuyến, nhất định phải nghĩ cách đuổi người phụ nữ kia đi!"*

"Đừng như vậy có được không?" Theo như lời em trai nói, nếu cô bé thích người phụ nữ kia làm mẹ mới của mình thì có nghĩa là phải bội lại mẹ. Cái tội danh này lớn quá, cô bé thật sự không dám yêu mến cái người phụ nữ kia.

"Nhất định là phải như vậy! Nhị Nhị, chị suy nghĩ một chút, người phụ nữ này rất giống mẹ, chắc chắn là do cô ta phải có yêu thuật gì đó. Một khi cô ta trở thành mẹ mới, cô ta nhất định sẽ khi dễ chúng ta, mà ba cũng sẽ không yêu mến chúng ta nữa, sẽ bị cô ta mê hoặc!" Dương Dương đem toàn bộ tình tiết cầu huyết của mấy bộ phim trên TV ra hù dọa chị gái.

“Em gạt người! Làm gì có yêu thuật chứ....”

“Có bề ngoài giống với mẹ, chị không cảm thấy kỳ quái hay sao? Chúng ta là song sinh mà cũng đâu có giống nhau. Em cũng đâu có nghe mẹ nói có chị em gái song sinh, cho nên trên thân người này tràn đầy yêu khí!”

Nghe em trai diễn tả sinh động, lại còn nói ra bao nhiêu lời khuyên bảo có đạo lý, Nhị Nhị vốn không tin có ‘yêu thuật’ trên đời bây giờ cũng đang nửa tin nửa ngờ: “Thật vậy ư?”

“Đương nhiên là thật, tin em đi! Chúng ta bây giờ phải hợp sức cùng nhau, nhất định phải đuổi cô ta đi!” Trong dịp hè, lại có thể đối phó với kẻ địch, cũng giống như một trò chơi mới.

Nhị Nhị gật đầu: “Được! Chị nghe em!” Cô bé cũng muốn cho mẹ thấy rằng, cô bé cũng không phải là một đứa con gái dễ phản bội lại mẹ mình.

Một thân quần áo màu trắng tươi sáng, Bạch Phụng Ước vừa mới xuống xe đã bị biệt thự trong hoa viên này hấp dẫn. Cô nện từng bước chân nhỏ, cảm nhận sự mát lạnh của con đường trải đá cuội phía dưới chân giống như là massage, hơi nhắm mắt lại một chút, hương thụ hương thơm nhàn nhạt của cỏ cây hoa lá trong không khí.

Nhắm mắt lại cảm thấy ánh sáng vàng ươm của mặt trời, lúc này cô giống như hòa vào ánh mặt trời bao la bát ngát. Cô thích cảm giác ánh nắng mặt trời ấm áp tán sắc không phân biệt đêm ngày lướt trên thân thể.

Nhìn thấy bộ dạng của cô giống như một cô bé con, Đường Hạo từ phía sau ôm lấy cô, làm cho sống lưng của cô dán chặt lên lồng ngực của hắn: “Hoan hi đến thế ư?”

Bạch Phụng Ước mở mắt, xoay người nói với hắn: “Thích! Thích vô cùng!”

“Ha ha ha, vậy ở chỗ này!” Đường Hạo mập mờ nói. Hắn còn chưa có nói qua với cô sẽ có bọn trẻ đến sống cùng, sợ sẽ khiến cô sợ hãi mà quay phắt đầu bỏ đi.

“Ừ...” Bạch Phụng Ước gật đầu, so với ở phòng trong khách sạn, cô thích ở nơi này hơn.

“Được rồi! Chúng ta vào trong thôi!”

Đường Hạo vừa mới buông tay, đã chỉ thấy thân người mảnh khảnh của cô lao ngay ra khỏi người hắn, chạy thẳng về phía căn phòng lớn.

Vừa mới đi vào đại sảnh, Bạch Phụng Ước đột nhiên dừng lại, thiếu chút nữa là không kiềm lại được tốc độ mà ngã ngay xuống đất. Cô giật mình nhìn thấy cậu bé đang đứng trong đại sảnh, vẻ mặt so với khóc còn khó coi hơn: “Dương Dương? Sao Dương Dương lại ở đây?”

Trời ạ! Cô thật không ngờ đứa trẻ này cũng tới đây. Đường Hạo nói với cô, Dương Dương đang ở chỗ cha mẹ của hắn, cho nên cô mới dám yên tâm đến chỗ này ở.

Dương Dương nhăn cái mũi lại, nói một cách rất tự nhiên: “Cháu đương nhiên là ở đây! Đây là nhà của cháu, cháu không ở đây thì ở chỗ nào?”

“.....”

“Ngược là là cô, cô tại sao lại đến nhà của cháu?” Dương Dương mở to hai mắt chất vấn.

Bạch Phụng Ước bị hỏi đến không biết phải trả lời như thế nào. Chẳng lẽ lại nói với nó: ‘cô sẽ sống cùng ba cháu ở đây’ hay sao? Không! Không nên nói như vậy! Cô tuyệt đối không được nói như vậy!

“Cô đây sẽ sống cùng chúng ta một thời gian! Mọi người phải chung sống hòa thuận đây, biết không?” Cầm theo va li của Bạch Phụng Ước, Đường Hạo tiến vào trong tuyên bố hùng hồn với bọn nhỏ.

Bạch Phụng Ước bởi vì lời nói thẳng thắn của Đường Hạo mà gò má ửng đỏ. Còn bọn trẻ thì bởi vì ba không một chút băn khoăn dẫn người phụ nữ khác trở về nhà mà càng lúc càng tức giận.

“Hay là, em trở về khách sạn ở?” Bạch Phụng Ước nhìn thấy ánh mắt soi mói hung dữ của Dương Dương mà bất an nói với Đường Hạo.

“Không cho phép!” Đường Hạo trực tiếp trả lời. Hắn làm sao có thể để cho cô và người đàn ông kia suốt ngày được ở chung một chỗ!

“Nhưng mà.....” Cô còn muốn nói điều gì đó...

“Không nhưng nhị gì cả!” Đường Hạo trực tiếp cắt đứt lời cô.

“Ba, cô ấy là bạn gái của ba sao?” Đứng ở một bên suốt từ nãy không có động tĩnh gì, Nhị Nhị lúc này mới mở miệng hỏi.

“Cái gì?” Bạch Phụng Ước lúc này mới để ý bên cạnh còn có một cô bé khác nữa, “Cháu.....cháu.....cô bé, cháu gọi người này là gì?” Bạch Phụng Ước chỉ vào Đường Hạo, lắp bắp hỏi.

Chương 312

Edit: Meimoko

“*Cháu gọi là ba! Cô à, cô làm sao vậy?*” Nhị Nhị trả lời câu hỏi một cách đương nhiên, sau đó chớp chớp đôi mắt to nhìn người phụ nữ giống hệt mẹ mình. Ủm! Người trước mắt thật sự rất giống mẹ, không chỉ là bề ngoài, cả cảm giác cũng giống hệt nhau. Chẳng lẽ cô ta thật sự sử dụng yêu thuật, sau đó biến thành hình dáng của mẹ?

Bạch Phương Úc giống như bị người ta hung hăng dùng gậy đánh một cái, đầu óc choáng váng, nhất thời không hiểu, “*Ba? Cháu gọi người này bằng ba ư? Vậy cháu cũng là.....của hắn....*” Cô nhìn một chút cô bé này, rồi nhìn sang Dương Dương một chút, cuối cùng đưa mắt nhìn về phía Đường Hạo.

“*Anh là ba của nó! Nó là con gái của anh!*” Đường Hạo đan chéo hai tay lại, trả lời câu hỏi của cô.

Bạch Phương Úc nghe thấy lời xác nhận của hắn thì lại càng thêm mông lung. Ánh mắt của cô cứ di động qua lại trên hai gương mặt nhỏ nhắn của Dương Dương và Nhị Nhị, biểu lộ càng lúc càng khổ sở, sau cùng là nhếch cao khóe miệng lên: “*Không phải chứ? Anh thậm chí có hai đứa con sao? Tận hai đứa....*”

Một đứa đã đủ khiến cho cô ăn không tiêu rồi, bây giờ lại ở đâu có thêm một đứa tinh quái nữa? Có thể hình dung được, tương lai của cô ở đây có bao nhiêu thê thảm.

Dương Dương nhìn ‘phụ nữ xấu xa’ trung bộ dạng xấu xí sợ hãi, thì nhảy đến bên cạnh cô, dương dương đặc ý giới thiệu: “*Cô à, tên của chị ấy là Đường Tư Nhị, là chị gái sinh trước cháu vài phút! Hi hi, cô xem, cháu và chị gái cháu có giống nhau hay không?*”

Dương Dương kéo Nhị Nhị đến bên cạnh, để cho ‘cô’ có thể nhìn rõ hai người bọn nó.

Bạch Phương Úc nhìn hai đứa bé mang khuôn mặt thiên sứ nhưng mỉm cười ác ma, nhìn không được mà sờ cả tóc gáy. Cô giật mình một cái thật mạnh, sau đó vuốt vuốt lấy bàn tay, khuôn mặt không chút huyết sắc nào, nói: “*Đúng vậy!Rấtgiống! Rất giống!*”

Dương Dương quay đầu, giả bộ làm đứa trẻ ngoan ngoan: “*Ba, ba cho cô ấy đến đây sống cùng chúng ta, có phải là muốn cô ấy chăm sóc con và Nhị Nhị không ạ?*”

“*Đúng vậy!*” Con trai có chủ ý phá đám quỷ quái gì, hắn làm sao lại không biết. Bất quá, cả nhà bọn họ được sống cùng nhau ở chung một chỗ, có lẽ các con sẽ giúp cô mau hồi phục trí nhớ.

“*Cô à, từ nay về sau cô chơi cùng cháu và Nhị Nhị có được không ạ?*” Dương Dương chủ động cầm lấy tay cô, đồng đưa tay cô làm nũng, cậu bé nhu thuận đến không tả nổi.

“*Được.....được!*” Dương Dương có thể dùng phương thức như vậy để nói chuyện với cô, thật sự khiến cô thụ sủng nhược kinh! Bất quá, chỉ cần hai đứa trẻ đồng ý ở chung với cô, cô cũng cam tâm tình nguyện chơi với bọn chúng, làm cho bọn chúng nhanh chóng yêu mến cô.

Chỉ là, Đường Hạo thật quá xảo trá rồi! Hắn giấu cô chuyện hắn có hai đứa con. Côcô có cảm giác như mình bị lừa.

“*Đường Hạo, em có cảm giác mình bị hại.....*” Đi vào trong phòng, Bạch Phương Úc rất nhanh đóng kín cửa phòng lại, nín lấy vạt áo của Đường Hạo lầm bầm nói.

Đường Hạo nhéo má cô, cười nhạt nói: “*Bị hại ư? Chỗ nào bị hại?*”

Bạch Phương Úc ngược gò má lên, duỗi hai đầu ngón tay, nhăn mặt nói: “*Anh có tận hai đứa con liền....*”

Đường Hạo gật đầu, thừa nhận nói: “*Đúng vậy! Anh có hai đứa con! Một trai một gái, một cặp song sinh chị em!*”

“*Nhưng trước kia anh không nói cho em biết, anh có phải muốn gạt em hay không? Cố ý giấu diếm em, đúng không?*” Bạch Phương Úc chớp động con ngươi hỏi, chỉ thấy trong đó nồng đậm phàn nàn.

Nhìn cô hiện tại không còn nhớ gì cả, Đường Hạo thật sự là vừa tức vừa muốn cười, muốn bắt cô lại hung hăng đánh cho cô một trận. Còn dám nói hắn

có ý giấu ư? Dù có muốn hỏi tội thì cũng là hấn, không phải là cô.

Khuôn mặt Đường Hạo cứng lại, hấn dùng giọng điệu vừa tức vừa ai oán nói: “*Anh không giấu diếm em! Anh cũng chỉ mới biết mình còn có một cô con gái. Điều là do mẹ của bọn trẻ, cô ấy đem con gái của bọn anh giao cho người khác nuôi mà không nói cho anh biết. Nếu như không phải gặp được người cha nuôi kia hảo tâm, đem con gái anh trở về trao trả lại cho anh, thì có lẽ cả đời này anh cũng không biết mình còn có một đứa con gái trên đời!*”

“*Sự việc là như vậy sao? Ngưng của anh không nói cho anh biết chuyện hai người còn có một đứa con gái ư? Nay, vậy anh cũng sợ ý quá đi mất thôi, vợ mình sinh mấy đứa con mà cũng không biết!*” Bạch Phương Úc giật mình hỏi.

Đường Hạo kéo cô lên mặt giường lớn, để cô ngồi trên đùi mình, sau đó nói một đoạn chuyện cũ năm xưa: “*Anh cùng Ngưng của anh cũng chưa có kết hôn.....*”

“*Chưa kết hôn? Vậy hai người đều là chưa lập gia đình?*”

“*Đúng vậy!*” Nhìn bộ dạng cả kinh của cô, Đường Hạo thậm chí còn muốn cười xúc động. Rõ ràng đều là những chuyện đã trải qua, nhưng cô lại giống như tiểu bạch ngọc, quên hết không còn một chút gì.

“*Vậy trong chứng minh của anh không phải ghi là vợ đã mất, mà là độc thân sao?*”

“*Chỗ đó để trống! Hình như anh bỏ quên vị trí đó!*” Hấn dùng phương thức ần dẫu trả lời cô.

“*Vậy thì vì sao anh cứ một mực nói Lục Giai Ngưng là vợ của anh? Căn bản không phải sao?*” Biết được trên danh nghĩa pháp luật hấn vẫn còn độc thân, Bạch Phương Úc mừng thầm trong lòng.

Đường Hạo bắt lấy bàn tay cô đưa lên miệng, nhẹ nhàng cắn lấy, nhìn chăm chăm vào đôi mắt to của cô, chân thành nói: “*Nhưng bất kể là như thế nào, anh cũng coi cô ấy là vợ của anh. Cho dù dưới pháp luật cô ấy không phải, nhưng cô ấy vẫn là vợ của anh trong cuộc đời này.*”

Bạch Phương Úc rụt tay lại, sau đó muốn nhảy xuống khỏi đùi của hấn: “*Tốt, anh để cô ấy làm bà xã của mình! Anh đi tìm cô ấy đi! Sau này đừng tới gặp em nữa!*”

Hấn làm sao mà có thể cứ ở trước mặt cô là nói một lời yêu Lục Giai Ngưng, hai lời yêu Lục Giai Ngưng, cô không muốn nghe những lời này.

Đường Hạo nhin không cười, đem cô khóa chặt trong lồng ngực, thấp giọng ở bên tai cô nói: “*Anh thích Ngưng của anh, nhưng anh cũng thích em. Vô luận là Lục Giai Ngưng hay Bạch Phương Úc, suốt đời này đều chiếm lấy tình cảm chân thành của anh rồi!*”

Hấn thích là thích con người của cô, vô luận tên của cô có là gì đi chăng nữa.

“*Vậy anh thích em?*” Một câu ‘tình cảm chân thành’ của hấn làm cô ngừng giãy dụa. Nhưng thích một người so với yêu một người, chắc hấn là.....

“*Ừ.....!*” Đường Hạo cố ý phát ra tiếng ‘ừ’.

“*Nói, anh thích nhất là người nào?!*” Cô nhất định phải biết rõ người mà hấn thích nhất là ai.

“*Yêu mến như nhau!*” Dưới sự gặng hỏi của cô, hấn nói ra một đáp án.

Nhưng đáp án này khiến Bạch Phương Úc không thỏa mãn: “*Cô ấy không còn trên đời này nữa rồi, mà em thì vẫn còn sống. Anh không thể nói thích em nhiều hơn một chút được sao, Đường Hạo? Thật không công bằng, không công bằng!*”

“*Nhưng mà, là yêu mến như nhau! Yêu hai người như nhau!*” Hấn chớp mắt, cố ý nói đùa trêu cô, muốn cô sốt ruột. Thật không có cách nào! Đều là cùng một người, bảo hấn so như thế nào!?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 313

Edit: Meimoko

Không phục, Bạch Phụng Ước đột nhiên xoay người lại, đôi tay như rắn quấn lấy cổ hắn, kiễng mũi chân đưa lên cặp môi đỏ mọng của mình, chậm rãi mút lấy môi của hắn.

Chiếc lưỡi của cô khéo léo tiến nhập sâu vào bên trong miệng của hắn, nhẹ nhàng liếm láp hương vị thuốc lá vẫn còn dư trong khoang miệng. Đang cô gắng đào qua vách tường trong miệng, Bạch Phụng Ước mới tới trên đầu cái lưỡi của hắn.

Khi hắn chế trụ lấy đầu cô, sắp sửa đảo khách thành chủ làm nụ hôn thêm sâu hơn, Bạch Phụng Ước giảo hoạt vội vàng rời khỏi miệng hắn, hai mắt nhìn chăm chăm vào gương mặt của hắn, kè sát môi hỏi: “*Cô ấy có thể hôn anh như vậy không? Có không?*”

“*Có thể, trước đây có, và hiện tại em cũng đang làm đấy thôi!*” - Đường Hạo thăm trả lời trong lòng.

Bạch Phụng Ước cho là hắn không nói lên lời, liền trực tiếp thay mặt hắn mà đáp lại: “*Cô ấy không thể! Đúng, hiện tại chỉ có em mới có thể hôn anh nhiệt tình đến như vậy!*”

Môi của cô hôn xuống cảm của hắn, rồi đến hầu kết nhấp nhô, môi mở rộng ngậm lấy, chậm rãi liếm láp, chậm rãi hút khiến hô hấp của hắn càng lúc càng dồn dập.

“Ừ...” Đường Hạo nhin không được mà phát ra một tiếng ngậm.

Lúc này cô mới thỏa mãn buông hắn ra, mơ hồ không rõ hỏi: “*Cô ấy có thể đối với anh như vậy không? Không thể, đúng không?*”

Vừa nói chuyện, cô đưa tay gạt cả vạt của hắn xuống, bàn tay trắng tuyết nhỏ bé linh hoạt cời bỏ từng chiếc cúc áo của hắn xuống.

Thời gian chỉ trong một cái nháy mắt, cô đã mở rộng hoàn toàn áo sơ mi của hắn. Da thịt màu tiêu mạch cùng những vân da của hắn càng làm cô sôi sục cảm giác. Bạch Phụng Ước nhìn hắn thật sâu, ánh mắt mê muội.

Tuy không phải là lần đầu tiên nhìn thấy thân thể của hắn, thậm chí có thể nói rằng cô thuộc lòng từng điểm mẫn cảm trên người hắn giống như lòng bàn tay mình. Nhưng, mỗi khi nhìn hắn xích lõa, cô đều không khống chế được mà tim đập rộn lên, ngượng ngùng giống như thiếu nữ lần đầu tiên được nhìn thấy thân thể của một người đàn ông.

Ngón tay xanh nhạt chậm rãi xoa lên thân thể của hắn, dọc theo xương quai xanh chậm rãi di động xuống. Bàn tay cô vốn nhỏ bé trắng tuyết nhẵn nhụi, khi đặt trên thân thể hắn càng làm nổi bật màu trắng như gôm sứ.

Đường Hạo ngồi bên giường, nhắm mắt hưởng thụ sự vuốt ve của tình yêu đích thực mà trời ban cho hắn trong kiếp này. Khiêu khích, không thể không nói, hắn thích cảm giác này, thích năng đối đãi với mình như vậy.

Hắn tình nguyện ở dưới ngón tay run rẩy của cô mà thờ gập, thích cô chỉ làm vài động tác đơn giản cũng đã khơi lên dục vọng trong hắn. Hơn nữa, hắn càng thích cô khiêu khích tới gần ranh giới bộc phát, sau đó hắn sẽ một tay đè ép cô lên giường....

Cho dù trong đầu có loại suy nghĩ này nhưng thực tế hắn lại khắc chế không nổi, chỉ nổi lên một cái cao cao trưởng bối. Trong mắt hắn bây giờ cô giống như một khoảng nước mùa xuân mà hắn muốn hòa tan trong đó.

Cô muốn hắn hòa cùng với mình, muốn hắn nói yêu nhất chính là cô: “*Anh nói cho em biết, anh có yêu em không?*” Cúi đầu xuống, giống như chuẩn chuẩn đậu nước hôn lên vùng ngực trần vạm vỡ của hắn.

Đường Hạo nâng cánh tay đặt sau lưng của hắn ra, tiếp đó dùng sức mạnh mẽ ôm chặt lấy cô, một mực muốn cô tập trung đón lấy hoài bão của chính mình, dưới đôi tay của hắn, hắn để mong cô vênh lên, muốn để cô tiếp nhận kích động: “*Anh đã nói qua, nếu như nói miệng em không tin, vậy thì hãy để phía dưới chứng minh là tốt nhất!*”

Nói xong, hắn không để cô có cơ hội trốn tránh, nặng nề hướng vào giữa hai chân cô, va chạm mãnh liệt.

“*Đừng mà...Anh thật đáng ghét...Tà ác!*” Khiêu khích là một chuyện, nhưng bị khiêu khích thì lại là chuyện khác, sắc mặt Bạch Phụng Ước chớp mắt đã đỏ bừng, tay chân như rắn nước mà giãy giụa: “*Này....*”

Cô lại vô ý gọi hắn, cho rằng bụng dưới của mình nâng lên, không ngờ lại không cẩn thận đụng chạm vào nơi cứng nhắc giữa hai chân hắn.

“*Anh tà ác ư?*” Đường Hạo bắt lấy bàn tay nhỏ bé của cô đang đặt trên ngực mình, môi mòng rời đến bên tai cô: “*Cái này là tay của ai? Là ai vừa rồi câu dẫn anh? Hà?*” Hắn lên giọng nghi vấn nói.

Người bị hắn ép hỏi đến không còn chỗ trốn, dứt khoát hoặc là không làm, đã làm thì làm làm cho xong, không quan tâm đến về giấu cọt của hắn, dùng sức đẩy mạnh hắn lên mặt giường lớn.

Lập tức, hai tay cô chuyển qua thắt lưng của hắn, hai tay rất nhanh tháo bỏ thắt lưng da, kế tiếp là cúc áo và khóa kéo.... Bàn tay nhỏ bé dắt lấy quần lót của hắn, dùng sức khê động một cái, đem nam căn đã sớm cương cứng nóng hổi của hắn phóng xích ra bên ngoài.

Hai tay cô đặt ở hai bên người hắn, sau đó cô bò lên giường, giang chân ở phần bụng eo của hắn. Cô chậm rãi phơi bày vòng eo, cách một lớp vải vóc ngăn cản, dự hoặc khuấy động càng nhiều nhiệt tình của hắn: “*Anh nói đi! Anh thích em nhiều hơn hay là thích cô ấy nhiều hơn?Nếu như không nói sự thật,em sẽ tiếp tục hấp dẫn anh thêm nữa đấy.....*”

Người đàn ông bị cô khiêu khích sắc mặt đã đỏ bừng lên, mỉm cười giả hoạt, thông minh đưa ra một đáp án: “*Anh ...thích em là như vậy!*”

Bạch Phương Úc rút cuộc cũng có thể cười vui vẻ, sau đó nằm úp sấp lên lồng ngực trần trụi của hắn, cúi xuống hôn lên.

Đường Hạo xoay người một cái, nặng nề đem cô đặt dưới thân.

“*A!*” Cô kinh hô lên một tiếng, lập tức đem hai chân quăn chặt lấy thắt lưng của hắn.

Hai người giống như bị dục vọng làm cho choáng váng đầu óc, kịch liệt xé rách quần áo của nhau. Lúc chuẩn bị thỏa mãn cơn dục hòa thì cửa phòng đột nhiên bị đập lên liên tiếp, nhưng không phải là một người hai nắm tay mà là hai người bốn nắm tay nhỏ.

Rầm...Rầm...Rầm...

Rầm...Rầm...Rầm.

“*Ba, nhanh mở cửa ra! Nhanh lên, con muốn vào trong đó tìm đồ!*” Tiếng nói đầu tiên phát ra là của Nhị Nhị.

Đường Hạo không kịp thở, lắc đầu, cố gắng giữ bình tĩnh lại: “*Con muốn vào phòng của ba để tìm cái gì?*”

“*A....Ban ngày con cùng Dương Dương chơi trong phòng lỡ đánh rơi kẹp tóc ở trong đó rồi!*”

Đường Hạo kích động giảm xuống nhưng thân thể vẫn dán ở trên người Bạch Phương Úc, căn bản là không có cách nào rời khỏi thân thể mềm mại của cô: “*Con cấp bằng chiếc khác đi! Đi chỗ khác chơi mau!*”

Bạch Phương Úc dùng sức ôm lấy hắn, không để cho hắn phân tâm, không thể lãnh đạm trở lại, bởi vì hiện tại cô cũng không chịu được!

“*Dạ...*” Tiếng Nhị Nhị rầu rĩ đáp lại khiến hai người trong phòng thỏa mãn mà cho rằng bọn trẻ đã bỏ đi, tiếp tục hôn môi dây dưa cùng nhau.

“*Ba, trong phòng của ba có gián! Hôm qua con thấy có vài con! Đâu rồi? Nhanh mở cửa ra, con muốn đánh con gián....*” Dương Dương gào lên như xé cổ họng, không biết nó nói con gián hay là con gì.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 314

Edit: Meimoko

Cho dù là hào hứng cao ngang tới đâu, gặp loại gào thét to như thế thì tất cả nhiệt tình cũng sẽ bị dập tắt. Mà cho dù dục vọng có bị nguội đi, người trong cuộc cũng không thể nói lên tiếng khổ sở, hay trong lòng cảm thấy buồn bực.

Bạch Phương Úc từ trên giường đứng người lên, sửa sang lại quần áo chính mình, chu cánh môi nhìn người đàn ông đang mặc lại quần, dùng ánh mắt tràn ngập ai oán chỉ trích hắn.

Đường Hạo ngoại trừ phản ứng không thể nề hà vẫn là không thể nề hà, không để ý đến thái độ phàn nàn của cô. Bọn trẻ đáng ghét như vậy cũng không phải do một mình hắn tạo ra, ít nhất cô có một nửa trách nhiệm.

“*Đường Hạo, em càng ngày càng cảm giác mình ăn không ngon ngủ không yên! Con do anh sinh ra đều đi khi dễ em. Một đứa đã đủ làm em thấy sợ rồi, bây giờ lại còn thêm một đứa nữa!*”

” *Có thể làm gì được sao? Chẳng lẽ em muốn anh đuổi cả hai đứa ra đường ư?*” Hay là nhét trở lại bụng em? Đường Hạo trong lòng bổ sung thêm một câu.

“*Em cũng đâu có nhẫn tâm như vậy! Chỉ phàn nàn một chút thôi mà!*”

“*Nhanh lên! Chúng con muốn đi vào! Ba nhanh lên!*” Khoảng chừng qua năm phút đồng hồ, hai đứa trẻ cứ như không biết mệt mỏi vậy dùng sức mạnh mẽ đập lên cánh cửa. Quả thật, nếu không mở cửa, e rằng cánh cửa kia chống chịu không nổi.

Đường Hạo không một tiếng động báo trước, thoáng cái đã mở cửa ra.

Chỉ thấy hai đứa con của mình giống như quả bóng, lăn trên sàn nhà.

“*Ai u, đau quá.*” Nhị Nhị giờ lên bàn tay nhỏ bé, nhìn xem vết hồng hồng trong lòng bàn tay.

“*Nhị Nhị, chị đứng nhanh lên một chút! Em sắp bị chị ép thành thảm trải sàn rồi đấy!*” Dương Dương bị Nhị Nhị đè lên, nhăn mặt lại hô lên.

“*A! Thảo nào lại cảm giác thân dưới mềm, hóa ra là em người bị chị đè ở phía dưới, ha ha.*” Nhị Nhị hi hi cười, sau đó bò qua một bên mới đứng lên.

“*Như thế nào chị lại trì hoãn như vậy? Mẹ có phải là nhớ lắm rồi không? Em hẳn là anh trai mới đúng!*” Dương Dương đứng dậy, sau đó lại nói đi nói lại chuyện hăm nhắc đi nhắc lại suốt mấy hôm nay, nó vẫn không phục chuyện nó là em trai.

“*Chị cũng không biết đâu! Nhưng ba nói chị là chị, cho nên không có sai đâu!*” Nhị Nhị bởi vì sinh sớm hơn Dương Dương vài phút mà vui vẻ thập phần không thôi, từ nay sẽ có một đứa em trai gọi cô bé bằng chị.

Nhìn hai đứa trẻ cãi nhau, hai người lớn đứng trước cửa phòng vừa muốn tức giận lại vừa muốn mỉm cười.

“*Dương Dương, Nhị Nhị! Rốt cuộc hai đứa chạy vào đây có việc gì? Hừ, ba đã nói là không được phép vào phòng của ba! Các con không nghe lời, có phải không?*” Đường Hạo làm dùng uy quyền của người cha, giương gò má lên nói.

Tuy hai người chị em vào phút trước còn tranh cãi đến đỏ mặt tai, nhưng vừa nghe thấy lời của ba nói thì lại cùng đưa ánh mắt nhìn về một người khác đứng trong phòng, nhìn chăm chăm vào người phụ nữ mặc đồ màu trắng.

“*Cô ấy tại sao lại được phép vào?*” Giọng nói của cậu bé trai.

“*Cô ấy tại sao lại được phép vào?*” Giọng nói của cô bé gái.

Nếu như không phải là chị em song sinh, hai đứa trẻ cũng không thể nào đồng thanh phối hợp như trong lúc này, hoàn toàn là trăm miệng một lời hỏi. Hơn nữa, hai đứa trẻ còn hành động giống như đã luyện tập cả trăm lần, chỉ thẳng tay vào Bạch Phương Úc.

Bị hai đứa bé cùng lúc chỉ thẳng tay vào, Bạch Phương Úc đỏ mặt, nhìn Đường Hạo, muốn hấn vì mình mà giải quyết.

Đường Hạo ôm sát Bạch Phương Úc vào ngực, lại còn hôn cô một cái thật sâu, trước mặt bọn trẻ cư nhiên làm ra một hành động vô cùng thân mật: “*Vì người này sẽ là mẹ của các con, cho nên cô ấy đương nhiên là phải ở cùng phòng với ba, biết không?*”

Bạch Phương Úc nghe thấy hấn tuyên bố hùng hồn như vậy, trong lòng cảm thấy vui vẻ vô cùng nhưng cũng có cảm giác đặc biệt tê tê. Hấn còn chưa có câu hôn với mình mà? Thế mà dám ở trước mặt bọn trẻ nói mình sẽ là mẹ của chúng được sao?

Hừ! Có phải hấn đã quá xem nhẹ cảm nhận của mình rồi không? Cũng có nghĩa là xem nhẹ mình rồi!

Hai đứa trẻ đưa mắt nhìn nhau, sau đó gật đầu cực kỳ ăn ý.

Tiếp đó, chỉ thấy hai đứa bé không biết lấy đâu ra bột mì, vung lên khắp phòng.

“*Đánh con gián! Đánh con gián!*” Lúc đồng thanh hô khẩu hiệu, cả hai đứa trẻ cùng nhau vung bột mì về phía Bạch Phương Úc.

Lập tức, trên người, trên đầu của Bạch Phương Úc đều bị phủ kín bột màu trắng: “*Hất xì.....*” Cô hất xì một cái thật to, đồng thời chạy ngay ra phía sau lưng Đường Hạo trốn: “*Đường Hạo, nhanh lên....cứu em....*”

Hai đứa trẻ nhìn thấy cô chui vào trong người của ba bọn chúng, thì càng vung bột mì một cách hăng say hơn. Ngay cả cha đẻ cũng không buông tha, vung đầy bột mì lên chỗ hai người lớn.

Vừa tung bột mì, vừa chạy loạn, làm cho người lớn không thể nào bắt được hai đứa tiểu quỷ.

Đường Hạo sờ soạng lên mặt, tức giận thét lên với hai đứa tiểu quỷ: “*Đừng lại ngay! Nếu còn không dừng, ba sẽ đánh cả hai đứa!*”

Nghe được ba không có ý nói giỡn, mà là tức giận thật, Dương Dương cùng Nhị Nhị ngừng ngay hành động lại.

Nhị Nhị vừa mới nhận tổ quy tông, chủ động nói trước: “*Ba, ba tức giận rồi ợ? Nhưng chúng con có ý tốt mà, chỉ muốn đánh con gián thôi mà! Lăn trước con thật sự thấy có mấy con gián ở trong này mà, cho nên con mới cùng Dương Dương tìm thuốc đi tiêu diệt chúng!*”

Dương Dương nói, bởi vì ba khiến mình có nhiều điểm thua thiệt, cho nên sau này có làm sai chuyện gì thì cũng để cho chị gái xuất đầu trước, ba nhất định sẽ không tức giận. Nói như vậy, có nghĩa là hai đứa bọn nó có thể tiếp tục làm chuyện xấu mà không cần phải kiêng sợ.

Mà sự thật, tựa hồ đúng là như thế, ba vừa mới nổi giận, bây giờ đã dịu đi rất nhiều.

Đường Hạo vừa lau mặt cho Bạch Phương Úc, vừa cau mày nói: “ *Các con vung vẩy cái này để làm gì? Nếu như là thuốc, cũng không được vung lên người khác chứ?* ” Hừ, hơn nữa hắn cũng cảm thấy bột này không phải là thuốc.

“*Là bột lấy từ trong nhà bếp ra, con có nhìn thấy con gián bị bột trắng phủ đầy, nghĩ chắc là bột mỳ sẽ có tác dụng giết gián!*” Lúc này, Dương Dương mới dám lên tiếng.

“*Hai đứa tiểu tử thôi này, đi ra ngoài cho ba! Hai đứa rõ ràng là đang quấy rầy ba với mẹ.....*” Đường Hạo tức giận, một tay túm gọn cả hai đứa, ném ra khỏi phòng.

“*Oa, Bọn con là muốn làm việc tốt mà! Bọn con muốn là việc tốt....*”

“*Đúng vậy, ba tại sao lại nổi giận với chúng con! Bọn con đã làm sai chuyện gì chứ ạ?*” Nhị Nhị cũng hô lớn.

Tuy bọn nó vừa nói bị oan uổng nhưng lại nhìn nhau cười gian tà, thuận tiện vỗ tay chúc mừng thắng lợi.

“*Bước tiếp theo, chúng ta làm gì?*” Loại chuyện mờ ám này, Nhị Nhị thật sự không am hiểu, cô bé phải hỏi em trai.

“*Ừ! Dương nhiên là chúng ta cần làm lành với cô ta, sau đó....*”

Trong phòng, Bạch Phương Úc khóc không ra nước mắt, bởi vì nước mắt đều bị bột mỳ hút hết cả, tạo thành hỗn hợp dính dính trên mặt cô.

“*Đường Hạo, em bây giờ bội phục Ngưng của anh rồi! Cô ấy nhất định là rất lợi hại, nếu không tại sao lại sinh ra được hai đứa con lợi hại thế này?*”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 315

Edit: Meimoko

“*Đúng vậy, cô ấy rất lợi hại!*” Đường Hạo gật đầu đồng ý, nếu như cô không lợi hại sao có thể đơn giản bắt linh hồn của hắc tù binh? Làm cho hắn vì ‘Lục Giai Ngưng’ mà biến thành một kẻ giống như người lang thang đầu đường xó chợ, rồi lại vì cô, ‘Bạch Phương Úc’ mà lại biến trở lại làm người bình thường.

Đầy bột mỳ trên người và mặt mũi, Bạch Phương Úc túm ống tay áo Đường Hạo, cầu khẩn nói: “*Đường Hạo, anh nói cho em biết, em phải làm như thế nào? Phải làm như thế nào thì bảo bối của anh mới có thể thích em được?*”

“*Trở thành mẹ của bọn nó! Bọn nó nhất định sẽ thích em!*” Lúc trước hắn đã hỏi qua Thượng Quan Lăng Kiệt về bệnh tình của Bạch Phương Úc, nói là phải dùng thuốc mới xúc tiến nhanh chóng khả năng khôi phục trí nhớ. Nhưng loại thuốc này đối với não bộ sẽ có kích thích rất lớn, nếu như hiện tại việc cô hồi phục trí nhớ hay không cũng không còn quan trọng với hắn nữa, và trong hoàn cảnh vẫn còn nhiều biện pháp có thể giúp cô khôi phục lại trí nhớ, thì có lẽ hắn đã sử dụng cách này rồi.

Đúng vậy, dù cô là Lục Giai Ngưng hay là Bạch Phương Úc, cô cũng vẫn sẽ là vợ của hắn, cho nên hắn không muốn chỉ vì ham muốn bản thân mà khiến cô bị tổn thương đầu óc. Đó là một cái giá quá đắt. Mà cho dù cô có không khôi phục lại những ký ức trước kia cũng không sao. Hắn tình nguyện lựa chọn hết thảy thuận theo tự nhiên, có lẽ một ngày nào đó chính cô sẽ nhớ tới hết thảy.

Bạch Phương Úc ủy khuất gật đầu.”*Được, em sẽ yêu ai yêu cả đường đi !*”

“*Ha ha.*” Đường Hạo cười to vài tiếng, hay cho câu yêu ai yêu cả đường đi, tình huống hiện tại đúng là phù hợp cực kỳ!” *Tốt, nếu như em không thích hai đứa tiểu quỷ, bọn nó đáng ghét như vậy thì anh cũng sẽ không miễn cưỡng em. Dù sao, nếu hai đứa nó cũng không phải luôn biết điều, người khác rất khó làm thân!”*

Bạch Phương Úc dùng sức vỗ mạnh Đường Hạo một cái, hơi mất hứng nói: “*Này, làm sao anh có thể nói bọn trẻ đáng ghét? Bọn nó đáng ghét ở chỗ nào nào? Anh chính là ba của bọn trẻ, tuy bọn nó hiện tại rất ương bướng. Nhưng cũng chỉ là hiện tại mà thôi!*”

Đường Hạo nhún mày, quả nhiên là mẩu tử liên tâm, tuy bây giờ cô không nhớ bảo bối của mình, nhưng vẫn theo bản năng mà bảo vệ cho bọn trẻ!

Đường Hạo ôm sát cô, ở bên tai cô thì thầm: “*Chúng ta cùng nhau tắm rửa nhé! Sau đó, chúng ta có thể trong phòng tắm.*” Trời ạ, vừa rồi không có được đến thỏa mãn, hiện tại hắn còn rất khó chịu !

Bạch Phụng Ước thoáng cái đã nhảy ra khỏi lòng hắn, bĩu môi nói: “*Anh muốn như vậy chứ? Không có cảm giác, sau này hãy nói! Em đi rửa trước, sau đó đến anh*”

“*Làm sao đã lại không có hứng rồi? Ha Ha, hứng của em không phải gần đây rất tốt hay sao?*” Đường Hạo trêu đùa nói, từ sau khi cô mất trí nhớ, ở nhiều phương diện cô rất chủ động vào tào bạo, không phải sao?

Mà hắn thì...thật sự yêu chết cô rồi! Yêu tất cả những tính cách này của cô!

Hắn đi theo phía sau cô, cùng nhau tiến vào phòng tắm.

“*Ai nha! Anh đi ra ngoài nhanh lên! Người ta muốn tắm rửa mà!*” Bạch Phụng Ước dùng sức đẩy lồng ngực của hắn.

Đường Hạo một cái đã dùng sức ôm lấy cô trong lồng ngực, xoay người một cái để cho sống lưng của cô dựa sát lên vách tường. Lưng chống đỡ lên vách tường, ngực đầy đặn chậm chạp chống đỡ lấy thân hắn, thật là một tư thế ám muội, khiến gò má của cô nóng lên, ả nói cả lảm: “*Đừng như vậy! Không cần, hai đứa con của anh lại đúng thời điểm mà đến phá hư.....*”

Môi mọng nhẹ nhàng tình tứ lướt trên mặt cô, nhẹ giọng nói: “*Chúng ta trong phòng tắm, cho dù bọn nó đến gõ cửa cũng nghe được đâu, không thể nào phá hỏng chuyện của chúng ta....*”

Vừa nói, bàn tay to của hắn đồng thời cũng đã đi tới sau lưng cô.

‘Rầm’ một tiếng, chiếc quần tây mà trắng đã bị kéo xuống để lộ ra da thịt trắng tuyết, rơi trên mặt đất.

“*Đừng lại! Đáng ghét! Em nói không có hứng mà.....!*” Cô ngượng ngùng dùng cánh tay che một mảnh xuân quang trước ngực mình lại. Bất quá, cô làm như vậy, lại tạo ra tình cảnh như ẩn như hiện!

Đường Hạo ra vẻ khó hiểu, vẻ mặt mê hoặc nói: “*Sai chỗ nào? Không phải muốn tắm sao? Bước đầu tiên khi đi tắm không phải là cởi quần áo ư?*”

“*Đáng ghét, anh đi ra ngoài nhanh lên!*” Bạch Phụng Ước không kịp thở kêu lên.”*Ai nha! Em đã nói đừng có kéo quần lót của em! Đáng ghét.* Đồ điên, em không muốn nhìn anh trần truồng đâu! Anh đi ra nhanh lên!”

“*Ha ha, Chúng ta cùng tắm, tuyệt lắm!*”

Bạch Phụng Ước cũng chẳng chú ý nhìn đến vách tường, đưa tay rất tự nhiên nhấn xuống một cái nút.

Trên tường vốn có lắp vòi hoa sen, nước bắn ra từ những cánh hoa sen rơi xuống tựa như mưa.

Cô rất tự nhiên đứng ở phía dưới vòi hoa sen, để cho nước ấm rơi xuống trên đầu tóc mình. Hơn nữa, dù nhắm mắt lại, đơn giản đã liền mò được xà phòng, có lẽ chính cô đều không có chú ý tới, chính mình quen thuộc với từng đồ vật ở đây như thế nào.

Mà Đường Hạo cười nhạt nhìn động tác của cô, đúng vậy, chính như Thượng Quan Lăng Kiệt đã nói, tuy cô đã quên hết những chuyện lúc trước nhưng ở trong sâu thẳm tiềm thức, cô đối với mọi thứ, mọi chuyện xung quanh đều có ấn tượng, có cảm giác, không chú ý được có bao nhiêu phần quen thuộc.

Mà loại cảm giác quen thuộc này sẽ từ từ kích thích cô, giúp cô khôi phục trí nhớ !

Đường Hạo đem cô ghì chặt trong ngực, giống như tưởng thưởng, dùng sức hôn cô một cái thật sâu.

“*U.*” Bạch Phụng Ước ngẩng đầu lên nghênh hợp với động tác hôn ác của hắn, hai tay chạm rã vòng lên cổ của hắn.

Hắn lại một lần nữa làm cho sống lưng cô dựa vào vách tường, một tay nắm cao cao chân trái của cô lên, để cho đôi chân thon dài của cô quấn lấy hông hắn. Xong xuôi, hắn chuẩn xác nhắm ngay u cổ của cô trực tiếp vùi sâu vào bên trong.

Trong đầu hiện lên rất nhiều pháo hoa sáng lạn. Đẹp không sao tả xiết.

Bạch Phụng Ước tìm được vui sướng, bụng dưới dòn dập mà co rút lại, nhìn không được mà thở gấp. Tiếng kiều ngâm làm tan chảy hết mọi lý trí.

Đường Hạo cảm lấy mộng cô biện lên, bừa bãi xuyên qua cơ thể của cô.

Khoái cảm mãnh liệt khiến hắn thầm nghĩ muốn thêm một lần nữa, từng động tác tiến vào, đều đâm tận sâu đến tận cùng.

” *Rất vui sướng đúng không?*”

“*Ừ. A ——*”

Con dục vọng dâng cao, hấn xuyên thấu qua cơ thể cô, thờ gấp liên tục, giống như long trời lở đất. Ham muốn tựa như dòi non lấp biển, ở vào con tình dục đang như nước sôi lửa bỏng, họ không còn suy nghĩ được chuyện gì khác.

Hắn nhanh mà chậm, không chừng mực để lại trong cơ thể cô bao nhiêu dấu tích. Mồ hôi của hắn chảy đầy, cả người giống như đứng giữa trời oi bức.

“Làm sao bây giờ? Anh muốn tiết chế. . . Nhưng. . . Anh lại không nỡ, để cho anh nghỉ ngơi một chút, chúng ta đổi lại tư thế.”

Mặt mũi cô tràn đầy say mê, ánh mắt mơ hồ, thỏa mãn cười khê.

Hắn chui xuống phong nhũ của cô mà hít hà hương thơm. Hai người vẫn ở trong tư thế giao hợp. Phần thân của hắn vẫn còn ở trong cơ thể của cô.

Cô theo bản năng mà co rút lại, hắn không cách nào tự kìm chế, nhẹ đụng một cái.

“Em.....không thể để anh.... nghỉ ngơi. . . sao?”

Hắn đem chân cô mở ra ở biên độ lớn nhất, thật sâu mà làm càn ở bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 316

Edit Meimoko

“Thật là một bãi cỏ đẹp! Từng chỗ đều rất đẹp!” Lúc đi vào bãi cỏ, Bạch Phụng Ước cảm giác trái tim mình như bị ai đó hung hăng đánh tới, lòng mây chau lại thật sâu. Trong nháy mắt, cảnh tượng trong mộng cũng hiện thực giống như hòa làm một, làm cho đầu cô lại bắt đầu đau nhức.

Tuy càng nhìn mặt cỏ, đầu cô lại càng đau nhức, càng khó chịu, nhưng cô vẫn nhìn không được mà nhìn đi nhìn lại bãi cỏ. Trời ạ! Vì sao lại giống cảnh trong mơ đến thế? Tại sao có thể như vậy? Cô nghi hoặc nheo mắt lại.

Nghe thấy tiếng thờ càng lúc càng hỗn hển của cô, Đường Hạo nhanh chóng đỡ lấy người cô: *“Làm sao vậy? Khó chịu ở đâu?”*

“Không, em rất khỏe! Em rất thích ở đây!” Sáng sớm, đứng ở một mảng lớn bãi cỏ trước, ngửi hương vị nhàn nhạt của cỏ xanh, làm cho cô nhìn không được muốn tiến đến bãi cỏ.

Cô bỏ giày ra, sợ giẫm lên sẽ làm xấu mặt cỏ đang đẹp, bàn chân trắng tuyết đi lên bãi cỏ xanh: *“Thật thoải mái! Cảm giác này rất quen thuộc!”*

“Quen thuộc? Có phải em cảm thấy trước kia đã tới đây đúng không?” Đường Hạo như là tùy tiện hỏi, chỉ sợ sẽ khiến cô phản bác lại.

“Giống như đã từng, trong nhà của em cũng có mặt cỏ như vậy, có thể là cảm thấy rất quen thuộc!” Lòng bàn chân nấn cảm tại tiếp xúc với những giọt sương long lanh thì cô lập tức phát ra một tràng cười. *“Ha ha, rất ngứa này.”*

Lập tức, cô ngồi xuống trên mặt cỏ.

Trong nháy mắt, hình ảnh một cô gái mặc đồ thể thao, tết tóc đuôi ngựa gả ngồi trên mặt cỏ, thoáng cái hiện lên trong đầu của cô, cực kỳ rõ ràng. Chỉ là, cô không có nhìn được gương mặt của cô gái đó, chỉ thấy được bóng lưng mảnh khảnh của cô ta.

Bạch Phụng Ước lắc mạnh đầu, muốn tiếp tục nhớ lại thêm một chút. Đáng tiếc, vô luận cô nghĩ như thế nào cũng nhớ không nổi.

“Phụng Ước, làm sao vậy?”

“Không có gì!” Bạch Phụng Ước mỉm cười, sau đó hai tay ôm đầu gối, chậm rãi ngâm nga ca khúc cô thích nhất.

Đường Hạo nhìn chăm chăm vào bóng hình trên cỏ, trong lòng không ngừng nói: em vẫn không thay đổi, vẫn là em!

Giống như là kìm lòng không được, Đường Hạo cũng ngồi xuống bên cạnh cô, lắng nghe tiếng ca quen thuộc. Tuy hiện tại giọng của cô không còn thanh tịnh như những năm đó, nhưng hắn vẫn cứ say mê như vậy.

Nhìn Bạch Phương Úc ngồi ở mặt cỏ, Dương Dương hần hển nắm chặt nắm tay nhỏ: "Nhị Nhị, chị xem! Chị có thấy người này muốn ngồi vào vị trí của mẹ chúng ta rồi không? Ba cũng để cho cô ta ngồi ở trên mặt cỏ!"

"Ngồi ở bãi cỏ thì sao?" Nhị Nhị cũng ngồi trên sân thượng, không hiểu hỏi.

"Chị không biết à? Trước chỉ có mẹ mới có thể tùy tiện ở đằng kia chơi, em cũng không thể được! Có mấy lần em chạy đi vào, ba đều nổi trận lôi đình, nói cho em biết, chỗ đó chỉ thuộc về mẹ!"

"Bây giờ người phụ nữ kia ngồi lên trên đó, không phải là đem thứ thuộc về mẹ phá hư hay sao?" Nhị Nhị cũng tức giận nói. Cô bé hiện cũng thật sự rất tức giận. Bởi vì, ba căn bản là không quan tâm đến đứa con gái vừa nhận tổ quy tông là cô bé, trong lòng hay trong ánh mắt đều là người phụ nữ kia, khiến cho cô bé cảm thấy như bị bỏ rơi. Đồng thời, cô bé cũng tự nói với mình không được yêu quý người đàn bà kia.

"Đúng vậy! Cho nên em rất tức, Nhị Nhị, chị nói chúng ta nên làm như thế nào?" Dương Dương gật đầu nói. Sau đó, trên khuôn mặt xinh xắn của Nhị Nhị nổi lên vẻ toan tính, ánh mắt sáng ngời rất nhanh chuyển động. Rất nhanh, một mưu kế đã hình thành trong đầu của cô bé.

"Đây không phải là do em nói muốn trị cô ta hay sao? Chị cũng là vất óc mới nghĩ ra kế này đấy!" Nhị Nhị cũng đi theo trong chỗ đất trống để tìm thứ cần tìm. Nhưng chỗ này vốn là khu biệt thự cao cấp, không giống như những nơi công viên đô thị tập trung nhiều nhà dân, thứ mà bọn nó muốn tìm đâu thể có ở đây. Thật là tự làm khổ nhau mà!

Đột nhiên, một con chó lớn chạy đến bên cạnh hai đứa nó. Cả hai đứa lúc nhìn thấy con chó, trong nháy mắt sôi trào hoan hô vui vẻ.

"Có tìm được hay không?" Nhị Nhị rất nhanh chạy đến, vỗ phía sau lưng Dương Dương hỏi.

"Còn chưa có! Chú ý của chị sao mà khó làm quá vậy? Muốn đi đâu tìm vật đó bây giờ?" Dương Dương mở mắt to giống như đánh rơi trên mặt đất, nhảy cũng không nhảy tìm kiếm lấy thứ mà chị gái nó nói.

"A ! A! Đi theo nó! Đi theo nó, nhất định sẽ tìm được đồ chúng ta muốn!" Nhị Nhị trước đi theo sau móng con chó vừa rồi, sau đó quay đầu kêu Dương Dương: "Nhanh lên, đừng để nó đi mất!"

Dương Dương vừa chạy lại vừa đập tay với chị gái, dùng tốc độ nhanh nhất đuổi theo con chó bốn chân đang chạy.

Bọn họ chít chít trách trách khiến cho con chó kia hiếu kỳ dừng lại, xoay người lại nhìn xem bọn họ."Gâu. Gâu." Con chó chăm chú nhìn chăm chăm vào hai đứa, kêu hai tiếng, tựa hồ muốn nói bọn nó đừng có đi theo mình.

Nhị Nhị từ cái túi nhỏ bên cạnh, móc ra một gói thức ăn nhỏ, đem lap xường đặt ở trước mặt chú chó: "Cầu cầu, ta cùng Dương Dương đều là người tốt! Muốn kết bạn với người!"

Chú chó không có nghe Nhị Nhị nói, mà chỉ cúi đầu, cái mũi vừa động vừa động ngửi lap xường, xác định là vật có thể ăn, liền ngoạm luôn cả xâu, rồi định chạy thẳng.

Nhìn con chó muốn chạy đi, Nhị Nhị tranh thủ thời gian mà vỗ vỗ đầu của nó."Này, người đừng cứ như vậy mà đi nha! Người ăn lap xường của ta rồi....."

Dương Dương chạy tới bên kia con chó, phòng ngừa nó muốn chạy trốn: "Ấn thật của nhà người ta thì phải biết ơn, người phải cho chúng ta một cái gì đó của người....."

Con chó bất đắc dĩ nhìn của bọn đứa nó, sau đó dừng bước lại, ở trước mặt bọn nó ăn hết từng cái lap xường!

Nhị Nhị cùng Dương Dương vui mừng mà nhảy dựng lên, sau đó cùng ngồi xổm xuống, ở trước mặt con chó mà không ngừng nói gì đó...

Ở cùng chú chó lẫn lộn thật lâu sau, hai đứa rốt cục chiếm được thứ mà mình muốn, sau đó cảm thấy mỹ mãn quay trở về nhà.

"Đã được chưa? Được chưa?" Nhị Nhị vừa quan sát chung quanh, vừa quay đầu hỏi em.

"Còn chưa được, một chút nữa." Dương Dương nhỏ giọng đáp lại, trong tay còn lấy tới lấy lui, sau đó quan sát xem mình có che giấu kỹ hay chưa.

"Làm sao em dần như vậy? Lâu như vậy rồi mà còn chưa xong?" Nhị Nhị phàn nàn

"Chị còn nói em dần, vừa khổ vừa bẩn vừa thối, công việc đều giao cho em, chị cchi đứng ở đó thôi mà còn trách à?!" Dương Dương không phục đáp lại nói, từ đầu tới đuôi cái người chị gái này một chút cũng không có trợ giúp nó. Thứ này, đều là do nó- đứa em trai phải tự mình mang về.

"Em là dần ông con trai, công việc này đương nhiên do em đi làm, đừng có phàn nàn!" Kể từ khi biết mình là chị của Dương Dương, Nhị Nhị nói chuyện với Dương Dương càng lúc càng bá đạo.

Dương Dương làm một lần cuối cùng xác định xong, sau đó theo mặt cỏ chạy ra: "Xong hết rồi! Nhị Nhị, bước tiếp theo phải xem chị ! Mau đi tìm người kia nhanh lên!"

Dương Dương muốn kéo tay Nhị Nhị, Nhị Nhị lại thoáng cái chán ghét mà né tránh: “*Này, trong vòng hai ngày em không được đụng đến chị, nếu không chị cho em chết chắc!*”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 317

Edit: Meimoko

“*Cô à, cô xoay hết hai mươi thì mới được đi bắt bọn cháu đấy nhé!*” Nhị Nhị dùng tiếng nói ngây thơ non nớt để nói ra, bàn tay nhỏ bé khoác lấy tay người phụ nữ bên cạnh, giúp cô ta xoay người.

“*Được! Chậm một chút! Nếu không cô chóng mặt lắm!*” Hai mắt bị che khuất, Bạch Phụng Ước đứng xoay vòng vòng trên bãi cỏ.

Hai đứa trẻ này tự nhiên đến tìm cô chơi trò ‘bịt mắt bắt dê’ này, mà cô thì đương nhiên không từ chối, lập tức đồng ý. Thứ nhất, là bởi vì muốn quan hệ tốt với bọn trẻ. Thứ hai, cho dù hai đứa bé này thường xuyên chơi xấu cô thì cô vẫn yêu thích bọn chúng, một chút cũng không hề ghét.

Ngẫm lại cũng cảm thấy thật kỳ quái, vì sao cô lại cảm thấy hai đứa tiểu ác ma này không đáng ghét?

Chẳng lẽ đúng là yêu ai yêu cả đường đi hay sao?

Xoay khi giúp cô xoay ba vòng, Nhị Nhị nhanh chóng nhảy ngay ra khỏi mặt cỏ, cùng với Dương Dương hô to: “*Cô ơi! Tiếp tục xoay! Còn mười bảy vòng, mười sáu vòng.....*”

Người bị bịt mắt đã không còn phân biệt nổi đông tây nam bắc, chỉ có thể nghe tiếng bọn trẻ gào lên mà xác định: “*Này, các cháu đừng có chạy quá xa! Bằng không, cô làm sao bắt được các cháu.....*”

“*Yên tâm đi, cô à! Bọn cháu không chạy xa đâu. Còn có, sáu vòng.....*” Dương Dương nói to đáp lại, sau đó cùng hai chị em tính ngược thời gian.

Đếm đến ‘0’, cả hai đứa cùng nhau hô lên: “*Bắt đầu!*”

Bạch Phụng Ước chẳng cảm nhận được gì, đưa tay sờ soạng trên mặt cỏ: “*Các cháu không được chạy ra khỏi mặt cỏ đâu nhé! Nếu không làm sao cô bắt được....*”

“*Không đâu! Yên tâm đi, bọn cháu sẽ không thế đâu!*” Nhị Nhị chạy vào bãi cỏ hô lên một tiếng, sau đó lại chạy ra ngay. Hả? mình cũng quên mất cái kia Dương Dương chôn ở chỗ nào rồi? Không muốn bị giẫm phải đâu! Buồn nôn chết mất!

Dương Dương nhảy lên mặt cỏ, vỗ tay thật mạnh, tạo ra tiếng vang, thu hút sự chú ý của Bạch Phụng Ước: “*Cô ơi! Cháu ở đây cơ mà! Nhanh lại mà bắt đi!*”

Hồ xong, Dương Dương cũng linh hoạt nhảy ra ngay.

Hai mắt bị che, Bạch Phụng Ước nhếch miệng cười một cái thật tươi, gia tăng tốc độ bước chân: “*Ha ha ha.....cô biết cháu ở đâu rồi! Cô tới bắt ngay đây này!*”

Bạch Phụng Ước di chuyển theo hướng âm thanh lớn, sợ chậm một chút là hai đứa bé lại chạy đi sang chỗ khác.

Đang lúc cô yên tâm lớn mật bước hai bước thật lớn, chân bước đến bước thứ ba thì ngã liền xuống đất, lòng bàn chân cảm thấy có thứ gì đó dính dính như là bùn đất, mặc kệ là ai thì phản ứng tiếp theo cũng là tiếp tục dẫm lên.

Cô nhú mồm một cái thật sâu, chân thu về, nhưng vừa lui về phía sau vài bước, chân còn lại cũng giống như dẫm lên một thứ tương tự.

“*Ha ha.....Ha ha.....Thật buồn nôn....*” Nhị Nhị cười to hai tiếng, làm ra điệu bộ cực kỳ ‘chán ghét’.

“*Ha ha.....Ha ha....Cô ta quá dần đúng không?*” Dương Dương vui sướng nhảy dựng lên. Đầu là do nó vui, đương nhiên nó cảm thấy chính xác rồi!

Bạch Phụng Ước giật mình vãi che mắt xuống, mắt vài giây đồng hồ mới thích ứng được với ánh sáng, lập tức nhìn thấy hai chân dẫm lên thiệt nhiều những cục đen đen dính dính. “*Oe....*” Lập tức, cô muốn nôn, một tay vuốt ngực, một tay chỉ vào hai đứa trẻ đang vui mừng chiến thắng kia: “*Các*

cháu.....Hai đứa.....tiểu ác ma! Thật là quá đáng!”

Nhị Nhị cùng Dương Dương đứng chung một chỗ le lười, sau đó cùng nhau làm mặt quỷ.

Dương Dương hô lên với người trên bãi cỏ: “Ai bảo cô chạy vào bãi cỏ? Nơi này là chỗ của riêng mẹ cháu. Cả cháu cũng không có tư cách bước vào, cô dựa vào cái gì chứ?”

“Nhưng những chuyện này cô không biết, ba của cháu cũng không có nói cho cô biết!” Bạch Phương Úc vừa đi ra ngoài bãi cỏ, vừa nói với bọn trẻ.

“Phụ nữ xấu xa, chỉ giỏi đổ lỗi cho ba, đáng ghét!” Dương Dương tức giận nhỏ giọng nói, xem ra ba của nó hiện tại bị cô ta mê hoặc hoàn toàn rồi.

Nhị Nhị tiếp lời của em trai, khiêu khích nói với Bạch Phương Úc: “Từ nay về sau cấm cô đến gần bãi cỏ, nếu không lần sau sẽ không phải là phân chó đâu!”

Bạch Phương Úc vốn đã rất tức giận, nhìn hai chị em đồng tâm hiệp lực mà đối phó với mình nhưng lại không có cách nào trị bọn chúng được, lại càng thêm bực mình, nói: “Các cháu nói mặt cỏ này chỉ có mẹ các cháu mới tiến vào được, vậy các cháu đem phân chó vứt lên mặt cỏ, làm hỏng mặt cỏ, mẹ các cháu mà biết sẽ thấy vui sao?”

Cởi bỏ giày, đi lên chỗ dải đá cuối, cô nhìn xuống cảm giác chán ghét mà cầm lấy giấy vệ sinh lau đi vết bẩn ở hai chân: “Nếu như các cháu không muốn cô tiến vào bãi cỏ, chỉ cần nói với cô một tiếng, cô sẽ tôn trọng ý kiến của các cháu. Các cháu làm như thế này, mẹ của các cháu nhất định sẽ rất đau lòng!”

Đứng ở đằng xa, hai đứa trẻ nghe thấy lời cô nói mà ngẩn ra. Bọn nó không ngờ, cô sẽ nói như vậy!

“Chúng ta có phải đã làm sai rồi hay không?” Nhị Nhị hơi không đành lòng hỏi. Kỳ thật, cô bé cảm thấy người này cũng đâu có làm gì sai.

“Nhưng em không muốn cho cô ta bước vào bãi cỏ là sai sao? Nhị Nhị, chỗ đó thuộc về riêng mẹ của chúng ta!” Dương Dương ủy khuất mở miệng, nó cũng đâu có muốn là đứa trẻ hư.

Bạch Phương Úc lau xong chân bẩn, lập tức đi theo con đường nhỏ đến chỗ một rãnh nước bí mật. Nơi đó bình thường là để chỗ đặt vòi bơm nước tưới cho mặt cỏ, hoặc là để làm ướt đất, cho nên ít người chú ý đến.

Dương Dương đi theo phía sau cô đột nhiên dừng bước, xoay người nhìn Nhị Nhị.

“Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?” Nhị Nhị lo lắng hỏi.

Dương Dương gãi gãi đầu, trán nhăn lại: “Thật kỳ quái! Tại sao cô ấy biết chỗ này có một vòi nước?”

“Có ý gì?” Vừa mới đến chỗ này ở không lâu, Nhị Nhị đương nhiên không hiểu em trai mình muốn nói điều gì.

Dương Dương chớp mắt hỏi Nhị Nhị: “Chị biết chỗ đó có vòi nước không?” Đồng thời, nó chỉ tay về phía người đang đi chân trần kia.

Nhị Nhị lắc đầu: “Không biết! Lần đầu tiên nhìn thấy nó!”

“Chính là vậy, cô ấy cũng chỉ lần đầu đến chỗ này thôi, tại sao lại biết có vòi nước ở đây?” Trong hai mắt Dương Dương nổi lên tia kích động, “Chẳng lẽ đúng là mẹ thật?”

Nhị Nhị cũng kích động mà nắm lấy tay Dương Dương: “Dương Dương lúc trước ở cùng với mẹ, em nhìn kỹ cô ấy đi, xem có phải là mẹ chúng ta hay không? Dương Dương, bữa sáng cô ấy làm có hương vị rất giống mẹ làm, mà cô ấy cũng chải tóc cho chị nữa nhé! Em nhìn xem, cô ấy sơ tóc cho chị có đẹp không này?” Nhị Nhị chỉ vào kiểu tóc mới của mình.

Dương Dương không có trả lời câu hỏi của chị gái. Nó cầm lấy tay chị mình chạy đến bên Bạch Phương Úc.

Sau đó, bàn tay nhỏ bé của Dương Dương liền cầm lấy tay của Bạch Phương Úc, khuôn mặt nhỏ bé giương lên: “Cô à, vì sao cô biết ở đây có vòi nước? Làm sao cô biết được ở chỗ này có vòi nước?”

Thiếu chút nữa là bị thằng bé tóm lấy, Bạch Phương Úc lại bị câu hỏi của cậu bé làm cho ngỡ ngàng, lập lại: “Cô vì sao lại biết chỗ này có vòi nước ư?” Lập tức, cô cũng tự ý thức được điều gì đó, ngỡ ngàng nhìn xem dòng nước đang chảy xuôi bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 318

Edit: Meimoko

Mình tại sao lại biết nơi này có vòi nước nhỉ?- Bạch Phuong Úc đưa mắt nhìn bốn phía. Rõ ràng đây là một chỗ rất bí mật, Đường Hạo cũng chưa từng nói với cô điều này, tại sao mọi thứ ở đây đều quen thuộc đến vậy?

“*Mẹ....Có phải là mẹ đó không? Có phải không?*” Nhị Nhị dùng sức cầm lấy cánh tay của Bạch Phuong Úc, đôi tay này rất giống tay của mẹ.

“*Đến cùng thì có phải hay không? Cô là mẹ của bọn cháu có đúng không? Mẹ....mẹ ngay cả Dương Dương cũng không nhận ra ư? Mẹ....!*” Dương Dương dùng sức níu lấy quần áo của Bạch Phuong Úc, dùng lực đóng cửa.

Tiếng hai đứa trẻ vang lên phảng phất như có ma lực, không ngừng kích thích đầu cô, đau nhức giống như bị chia năm xẻ bảy.

Đau.....Đau.....Đau quá!

“*Aaaaaa!*” Cô đau đến không chịu được, hai tay ôm lấy đầu, cả người ngồi xồm xuống.

Loại đau đớn thần kinh này trong nháy mắt đã khiến toàn thân cô đổ mồ hôi lạnh. Thân thể run rẩy kịch liệt, từng chỗ trên người cô không ngừng nhúc nhích.

Dương Dương và Nhị Nhị đều sợ hãi cùng nhau lui về phía sau vài bước: “*Cô...cô làm sao vậy? Cô đau nhức ở đâu?*”

“*Cô à, bọn cháu sẽ không hỏi nữa! Chúng cháu đỡ cô về phòng nhé!*”

Dương Dương tiến lên một bước, muốn nâng cô dậy.

Sợ dọa bọn trẻ hoảng sợ, Bạch Phuong Úc liền nhìn con đau đớn kịch liệt, cố gắng đứng người lên. Tay cô lạnh như băng, sắc mặt trắng bệch, xoa mặt bọn trẻ nói: “*Côkhông có chuyện gì! Các cháu...ở đây chơi, cô...vào phòng nghỉ ngơi một lát!*”

Nói xong, cô suy yếu đi vào phòng, nơi đó có thuốc. Cô cần thuốc ngay bây giờ.

Hai đứa trẻ lo lắng đi theo phía sau lưng cô. Dương Dương và Nhị Nhị lo lắng tràn đầy trên mặt, nghi hoặc nhìn lẫn nhau.

“*Dương Dương, có phải chúng ta làm hơi quá đáng rồi không? Cô ấy hẳn phải phân chó nên mới thành đau đầu như thế này!*” Nếu như chính mình đắm lên, cô bé thật sự muốn đem chân mình đi bầm vằm, nghĩ cũng đã thấy buồn nôn rồi.

Dương Dương suy nghĩ vài giây đồng hồ, lắc đầu: “*Không đâu! Nhiều nhất là cô ấy chán ghét thôi chứ không thể bị đau đầu! Em cũng nghĩ thấy tanh tưởi nhưng có đau đầu đâu!*” Nó nói ra trải nghiệm của chính bản thân mình.

Nghe Dương Dương giải thích, Nhị Nhị cũng an tâm được một ít: “*Đuổi kịp mau lên, nhìn cô ấy đứng dậy thật thảm! Dương Dương, liệu cô ấy có phải là mẹ của chúng ta không? Chị còn chưa có được gọi ‘mẹ’, em nói cô ấy không phải.....!?*”

“*Nhưng tại sao lại không nhận ra chúng ta? Mẹ làm sao mà không nhận ra con mình cho được? Nhưng cô ấy quen thuộc với nơi này khiến em không thể không hoài nghi.....*” Trên mặt Dương Dương tràn đầy đau khổ và khản trương, nó cũng hy vọng người kia đúng là mẹ của nó!

.....

Bạch Phuong Úc cố gắng cắn chặt răng đẩy cửa chính của biệt thự, đầu đau đớn khiến cho thần trí cô trở nên mê muội, trong phòng dường như có một thứ gì đó hướng về phía cô đập tới, khiến cô không thể nắm chặt lấy thành ghế sofa.

Ánh mắt của cô cố gắng nhìn về phía cầu thang. Cô muốn lên lầu lấy thuốc, cô cần uống thuốc ngay bây giờ.

“*Bạch tiểu thư, cô làm sao vậy?*” Vũ Từ đi đến, đỡ lấy người Bạch Phuong Úc.

“*Tôi muốn lên lầu....*”

“*Được, cẩn thận một chút, cô vịn lấy tay tôi!*” Vũ Từ đỡ lấy thân thể Bạch Phuong Úc, đi về phía cầu thang.

“*Cảm ơn!*” Được vũ Từ nâng, Bạch Phuong Úc ngửa mặt lên nhìn cầu thang.

Cầu thang màu trắng.....cầu thang thật cao.....

Đi được hơn mười bậc, đột nhiên trông mắt Bạch Phuong Úc mở to, ánh mắt của cô cũng trở nên hoảng sợ khiến người ta sợ hãi, hô hấp càng trở nên dồn dập. Trong đầu của cô hiện lên hình ảnh ba người cũng trên bậc thang này: Đường Hạo một thân âu phục trắng tắp đang đi lên cùng với một cô gái

mặt vấy cười rất đẹp, phía sau cô gái đó còn có một cô gái nữa.

Đoạn ngắn hình ảnh hiện lên rất nhanh, nhưng cô vẫn nhìn được rõ ràng hình ảnh ba người đó.

Người đàn ông là Đường Hạo, còn cô gái đứng phía sau lưng hắn thì rất giống cô.

Cô gái đang cầm lấy đuôi váy áo cười kia trông cực kỳ giống cô. Đột nhiên thân thể cô ta nghiêng về phía trước, nháy mắt ngã lăn xuống những bậc cầu thang.

“Tiểu Ngưng....” Giọng người đàn ông hoảng sợ xen lẫn lo lắng văng vẳng bên tai cô.

“Khoooooông !” Bạch Phuong Úc đột nhiên quát to một tiếng, dùng sức quát một tiếng thật to xong, hai tay bịt thật chặt lỗ tai: “Không....Không phải...”

Càng nhiều những đoạn ngắn hình ảnh hiện lên chập chờn trong đầu cô, mảnh liệt đâm vào đầu óc của cô.

Từng chút...từng chút...

Trên máy bay đột nhiên xóc nảy, hành lý đặt trên ngăn trên bắt đầu rơi mạnh xuống, rất nhiều người trong máy bay thi nhau chạy loạn,chỉ thấy có hai cô gái giống nhau như đúc, cùng nắm tay nhau chạy ra. Hai người giống nhau như đúc, không phân biệt nổi ai mới là ai.

.....

.....

“Nhanh lên! Chúng ta phải chạy ra ngoài!” Tiếng kêu bối rối vang vọng kịch liệt trong đầu cô, hơn nữa còn vương theo cả tiếng một người đàn ông đau lòng gào thét: “ Ngưngngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì!...Ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì.....”

Rầm.... cô gái nặng nề ngã trên sàn.....giữa hai chân chảy ra máu tươi.....

“Không! Con của tôi.....” Bạch Phuong Úc hô to một tiếng, nước mắt cuộn cuộn chảy ra từ đôi mắt của cô.

Con đau đầu đột nhiên ngừng lại, những mảnh ký ức rời rạc cũng biến mất trong tức khắc. Cô thử nhớ lại, nhưng không tài nào nhớ ra thêm được gì.

“Bạch tiểu thư, cô làm sao vậy?” Vú Từ nhìn thấy cô đang kinh hãi, lo lắng hỏi.

“Cô làm sao vậy?” Dương Dương và Nhị Nhị lúc này cũng cùng nhau chạy đến, bốn con mắt to nhìn chăm chăm vào người phụ nữ đang ngồi trên ghế sofa.

Bạch Phuong Úc nhìn hai đứa trẻ, miệng khé động đậy. Đây là các con của cô, là những bảo bối của cô. Cô không phải là ‘cô’ của bọn nó, cô là mẹ....

“Bạch Phuong Úc, con là con gái của chúng ta! Là Bạch Phuong Úc con gái của chúng ta!” Tiếng cha mẹ lại một lần nữa vang lên bên tai cô, đánh tan suy nghĩ vừa thoát ra của cô.

Không! Cô là Bạch Phuong Úc, không phải Lục Giai Ngưng. Những đứa trẻ này không phải là con của cô, không phải là của cô....

“Em chính là Ngưng của tôi!Em là Ngưng của anh!” Tiếng Đường Hạo lúc trước lại vang lên bên tai cô.

Trời ơi! Cô rốt cuộc là ai? Rốt cuộc là ai?

“Cô à, có phải cô không khỏe ở đâu không? Cô có thật là mẹ của chúng cháu không? Có phải không?” Nhị Nhị cầm lấy cánh tay của ‘cô’, liên tiếp một tiếng lại một tiếng hỏi.

“Cô à, cô thử suy nghĩ một chút đi! Sao cô biết chỗ kia có vòi nước vậy?”

Nhìn hai đứa trẻ liên tiếp hỏi, Bạch Phuong Úc một đầu phù sương mù, cô cũng muốn biết. Cô cũng muốn biết mình là ai.

“Đường Hạo! Đường Hạo! Anh ở đâu?” Bạch Phuong Úc đột nhiên tránh khỏi tay của vú Từ, đẩy hai đứa trẻ ra, chạy ra phía bên ngoài.

“Bạch tiểu thư! Cô muốn đi đâu?”Vú Từ lo lắng mà chạy theo ra bên ngoài. Bất quá, người năm mươi tuổi như bà làm sao đuổi kịp, thoáng cái đã bị Bạch Phuong Úc bỏ xa: “Bạch tiểu thư, cô muốn đi đâu?”

“Các người yên tâm đi! Tôi đi tìm Đường Hạo! Tôi đến công ty của anh ấy!” Bạch Phuong Úc chẳng quay đầu lại nói lớn. Bây giờ, cô phải đi tìm Đường Hạo. Có lẽ chỉ có hắn mới giúp được cô.

Chương 319

Edit: Meimoko

“ Các vị đối với phương hướng phát triển tương lai của Đường thị có ý kiến gì không? Xin cứ nói tự nhiên!” Tổng giám đốc của Đường thị đang trưng cầu ý kiến của các giám đốc quản lý, mà Đường Hạo thân là tổng tài chỉ ngồi lẳng lẳng lắng nghe các vị giám đốc ở đây đưa ra ý kiến.

Đang lúc một vị giám đốc cao tuổi chuẩn bị đứng lên phát biểu thì cửa phòng họp bị đẩy ra, thư kí của Đường Hạo đi đến bên cạnh người hần nói: “Tổng tài! Ngài có điện thoại!”

“Có chuyện gì quan trọng sao?” Đường làm việc, Đường Hạo rất nghiêm túc, không thích có người tự nhiên quấy rầy, cho nên đối với việc có người tự nhiên gọi điện thoại đến cho mình, hần tất nhiên là không vui.

“Đúng vậy, là tiểu thiếu gia! Hình như có chuyện rất gấp!” Cô thư kí nói nhỏ bên tai của hần.

Con ư? Tuy Dương Dương và Nhị Nhị rất nghịch ngợm nhưng bọn chúng cũng rất ít khi gọi điện nói chuyện phiếm với hần. Cho nên, bọn trẻ mà đánh điện thoại tới thì chắc chắn có chuyện rất quan trọng.

“Hội nghị tạm dừng vài phút! Các vị hãy nghỉ ngơi một chút!”

Sau khi nói xong, Đường Hạo đứng dậy đi ra khỏi phòng họp, tiếp điện thoại.

“A lô.....”

“Ba ơi, cô đi ra ngoài rồi!” Dương Dương lập tức nói: “Cô ấy trông lạ lắm! Nói là đi gặp ba!”

“Đúng vậy, ba à! Cô ấy vừa mới lúc này còn đau đầu đến sợ, sắc mặt khó coi, sau đó đứng dậy nói là muốn đi tìm ba. Cô có đến công ty không ạ?” Trong loa truyền ra tiếng của Nhị Nhị.

Đường Hạo nghe thấy bọn trẻ nói như thế thì lông mày chau lại. Đau đầu? Chẳng lẽ bệnh mất trí nhớ khiến cô ấy đau đầu ư?

“Cô ấy còn chưa đến đây! Hai đứa hôm nay có ngoan ngoãn không vậy? Liệu có phải là lại đi khi dễ cô ?”

Hần nghe thấy tiếng của hai đứa trẻ rất lo lắng, đoán chắc hôm nay bọn nó lại đi bắt nạt mẹ của chúng đây mà!

“Không có! Không có! Chúng con hôm nay chỉ chơi với cô ấy một hồi!” Dương Dương chối nhanh: “Ba, nếu ba không tin có thể hỏi Nhị Nhị!”

“Hỏi Nhị Nhị có tác dụng sao? Hai đứa bây vốn là cá mè một lứa cùng hát đồng ca?”

“Hi hi, ba à, nếu cô có đến chỗ ba thì ba gọi điện cho bọn con nhé! Bằng không bọn con lo lắng lắm!” Cô ấy đi ra ngoài lúc đó sắc mặt thật khó coi khiến cho nó cảm thấy rất lo lắng.

“Được! Cô có đến đây ba sẽ gọi điện cho hai đứa ngay! Hai đứa ở nhà phải ngoan, nếu không ba sẽ mời gia sư đến cho các người cả đồng bài tập!”

“Dạ, biết! Bọn con sẽ ngoan ngoãn mà ba! Nhất định!!” Hai đứa bọn nó sợ nhất chính là bài tập. Nếu mà bài tập chất đúng thì so với trước đúng là cực hình.

Vừa kết thúc cuộc gọi xong, Đường Hạo liền bấm số gọi cho Bạch Phương Úc.

Tiếng nhạc điện thoại vang lên rất lâu nhưng không có ai nhắc máy. Lúc hần định cúp máy thì điện thoại rớt cuộc cũng vang lên tín hiệu chấp nhận. Từ đầu bên kia truyền đến một giọng nói khàn khàn: “A lô.....”

“Em bây giờ đang ở đâu? Dương Dương và Nhị Nhị nói em muốn đến tìm anh. Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Đầu bên kia trầm mặc vài giây đồng hồ sau mới có hồi đáp: “Ừ! Trên đường nhiều xe! Kẹt xe, chắc sẽ đến muộn!”

Đối với câu trả lời của cô, lông mày Đường Hạo càng thêm nhăn chặt lại. Hần dường như cảm thấy có chỗ nào đó rất kỳ quái, “ Có chuyện đã xảy ra đúng không? Cho nên em mới tức tốc muốn đến gặp anh!”

“Không có chuyện gì thì không đến tìm anh được hay sao? Em chính là nhớ anh, muốn nhìn thấy anh chứ sao.....” Trong điện thoại vang lên những tiếng nói dồn dập, “Vốn định cho anh một niềm vui bất ngờ....Thật chán! Bị anh biết mất rồi!”

Đường Hạo vẫn cảm thấy có điểm gì đó kỳ quái, không thể nói rõ nguyên nhân, lòng mảy mẩn chật vừa rồi chậm rãi mở ra: “Được rồi! Anh đi họp trước cái đã, lát đến thì chờ anh trong phòng làm việc!”

“Không sao! Anh cứ đi làm việc đi!” Điện thoại bị người đầu dây bên kia nói nhanh mấy tiếng rồi ngắt.

Đường Hạo giống như đang có điều gì đó cần suy nghĩ, nhìn chăm chú vào điện thoại. Sau đó hắn lại quay trở về phòng họp, tiếp tục hội nghị đang dang dở.

Hội nghị kết thúc, Đường Hạo vừa mới trở về đến phòng làm việc thì đã bị người trong phòng lập tức ôm chầm lấy: “Hạo! Sao anh họp lâu vậy? Người ta chờ anh ở đây lâu lắm rồi đó!”

Một mùi hương nước hoa bắt đầu xông vào mũi của hắn. Không phải là khó ngửi, chỉ là nếu cô cứ vẫn không dùng nước hoa như lúc trước thì hắn sẽ cảm thấy thoải mái hơn. Đường Hạo đẩy Bạch Phương Úc vừa mới nhào vào trong ngực mình ra, đi thẳng đến chỗ làm việc: “Thế nào? Sao hôm nay lại đi dùng nước hoa vậy?”

Bạch Phương Úc ngửi mùi trên quần áo của mình, sau đó cười nhạt nói: “Sao vậy? Chẳng lẽ mùi nước hoa này không đủ thơm sao?”

“Không! Khá thơm!” Tuy không phải là thích, nhưng chỉ cần cô thích, hắn cũng sẽ chậm rãi thích theo.

“Nói nghe có miễn cưỡng quá không?” Bạch Phương Úc đi theo phía sau lưng hắn đến khu làm việc, từ đằng sau ghé ôm lấy cổ hắn.

Ngón tay thon dài chậm rãi trơn tru lướt trên cổ hắn. Sau một hồi vuốt ve thật lâu, ngón tay mới lộ ra ý muốn của chủ nhân nó, giật xuống rất nhanh chiếc cà vạt của hắn.

Nhìn ra cô muốn cởi chiếc áo sơ mi của mình, Đường Hạo đột nhiên nắm lấy tay cô, từ trên người hắn kéo xuống, “Phương Úc! Em ra ghế ngồi đi! Anh còn rất nhiều việc phải xử lý, thật xin lỗi!”

Bạch Phương Úc cúi thấp đầu xuống, gò má áp đến bên tai hắn, môi đỏ nhẹ nhàng cạo đụng, hỏi hắn: “Làm sao vậy? Người ta đã mất công chạy từ xa đến đây, anh lại lãnh đạm như thế sao?”

Đường Hạo xoay người, dừng lại nhìn khuôn mặt cô thật lâu. Không sai, người trước mắt này chính là mẹ của các con hắn, nhưng tại sao hắn lại cảm thấy hôm nay cô có điểm gì đó rất kỳ quái. “Hiện tại còn nhiều việc phải làm! Thông cảm cho anh! Ngoan!”

Bạch Phương Úc không cam lòng mà rời khỏi người hắn. Giày cao gót màu trắng sáng chậm rãi vang lên những tiếng va chạm cộp cộp với nền nhà.

Đường Hạo nhìn không được mà nhìn chăm chăm vào bóng lưng của cô một hồi lâu, sau đó lại dồn hết tinh thần vào công việc. Gần đây, lượng công việc càng lúc càng nhiều, rất nhiều hạng mục lớn. Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, những hạng mục này sẽ giúp Đường thị phát triển mạnh mẽ lên một tầng cao mới. Cho nên, hắn phải nghiêm túc xem xét kỹ lưỡng từng hạng mục một.

Văn phòng yên tĩnh chưa được vài phút thì đã lại vang lên tiếng làm nũng của Bạch Phương Úc: “Ủm m.....Thật nhàm chán.....!”

Đường Hạo không để ý đến cô, làm bộ như không nghe thấy.

Kế tiếp, cô lại phát ra mấy tiếng thờ dài, có ý để cho Đường Hạo phải nghe thấy: “Haizzza.....”

Nếu như phải ở cùng chỗ với người than thở, chắc chắn đó là một loại tra tấn tinh thần: “Nói, rốt cuộc đến tìm anh là vì chuyện gì? Hà?”

Được rồi! Hắn đã biết, nếu không thu phục được tâm trạng của cô trước, hắn khó mà được yên thân để làm việc.

Bạch Phương Úc lắc mông đi đến, cong cánh môi nói ra: “Còn không phải là chuyện quảng cáo cho công ty các anh hay sao? Vụ làm ăn này, hợp đồng anh có định giao cho bên em không?”

“Vì sao đột nhiên lại nhắc tới chuyện này! Em thích thế nào thì cứ làm như vậy đi!” Kỳ thật, chuyện này hắn đã giao cho cấp dưới phụ trách. Bất quá, cho dù cô có không muốn đi chẳng nữa thì cũng không được nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 320

Edit: Meimoko

“Cám ơn anh, Hạo! Em biết anh đối với em là tốt nhất mà!” Bạch Phuong Úc mạnh mẽ ngồi chen vào ngồi trên đùi Đường Hạo, đưa lên đôi môi mọng đỏ của mình.

Đường Hạo ngoảnh mặt đi, né tránh sự thân mật của cô. Đột nhiên, hắn cảm thấy bản thân không có hứng thú. Tuy rất kỳ quái, nhưng quả thực hiện tại hắn không có chút hứng thú nào cả.

Rốt cuộc là có điểm nào không đúng? Lúc trước, đối với hành động yêu thương nhưng nhớ của Bạch Phuong Úc, hắn đều không có nửa suy nghĩ cự tuyệt, đường nhiên cũng chẳng có năng lực kháng cự, luôn theo sự toan tính của cô, bao giờ cũng thỏa mãn cô hết.

“Anh làm sao vậy? Vì sao cứ liên tiếp từ chối người ta?” Bạch Phuong Úc hơi không vui, cong đôi môi đỏ lên, hai tay ôm lấy cổ hắn.

“Phuong Úc, anh cảm thấy hôm nay em có cái gì đó không giống em cholắm! Nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì? Có phải Nhị Nhị và Dương Dương lại đi trêu chọc em không? Nên em mới đến đây tìm anh!” Đường Hạo nói rộng khoảng cách giữa hai người, có như vậy hắn mới quan sát cô kỹ hơn.

Hôm nay cô mặc váy. Đó là một bộ máy liền thân cô vẫn thường hay mặc.

Điểm này hắn hiểu được. Tuy cô bây giờ đã có cuộc sống mới giàu có hơn, nhưng bản chất mộc mạc vốn có trong cô thì vẫn không hề thay đổi. Cho dù cô có nhiều quần áo, nhưng cũng chỉ mặc tới mặc lui một vài bộ mà cô ưa thích. Giày cũng không có đôi, vẫn là đôi giày màu trắng kia.

Dung nhan cũng không có thay đổi. Vẫn là nước da rám nắng, đôi mắt to có thêm phần bí ẩn. Màu son môi cũng giống như lúc trước, màu đỏ nhạt, khiến cho môi cô thêm phần ướt át. Bất quá, xác thực bây giờ hắn không có xúc động muốn hôn cô.

Đáng chết! Chẳng lẽ là do đêm qua ham muốn quá độ nên hôm nay đến cảm xúc cũng đã ‘đi du lịch’ ở phương trời nào rồi sao?

“Các con của anh không có bước bình đầu! Cho dù bọn chúng có trêu chọc em, em cũng không đến chỗ anh mà cáo trạng!” Bạch Phuong Úc vẫn một mực ngồi trên đùi hắn, đưa thân thể dán sát vào người hắn.

“Hạo, người ta nhớ anh như thế, anh lại đối xử với người ta như thế nào? Anh như thế này thì mặt mũi em để đâu, sao cứ liên tục cự tuyệt.....” Cô bắt đầu phàn nàn nói.

Đường Hạo mạnh mẽ ôm chặt lấy cô, nhưng vẫn như lúc trước, hoàn toàn không có chút cảm giác hưng phấn nào. Trời ạ! Hắn không phải là triết để ‘không thành’ rồi đấy chứ?

“Hôm nay công việc hơi nhiều, em chắc sẽ hiểu cho anh, đúng không?”

“Không được! Không được.....” Cô lại cong cặp môi đỏ mọng lên, dùng sức lắc mạnh đầu: “Anh không thể vì công việc mà bỏ em qua một bên! Em muốn là vị trí số 1 trong lòng anh, công việc xếp sau!”

Phụ nữ ai mà chẳng như vậy, không đúng sao? Luôn luôn muốn chiếm vị trí ‘hàng đầu’ trong lòng người đàn ông. Cô nói như thế đâu có sai!

Đường Hạo nheo mắt lại, một lần nữa nhìn quan sát đáng giá cô gái trong ngực: “Phuong Úc, em hôm nay làm sao vậy? Mọi khi em luôn một mực đợi không dám quấy rầy công chuyện của anh! Lần trước còn chờ đến mức đôi bụng bị đau dạ dày.....!”

“Ah.....Phải không? Hi hi, em quên mất tiêu rồi!” Trên mặt Bạch Phuong Úc thoáng hiện lên sự hoảng hốt, sau đó cô lập tức cười hi hi một cái, rất nhanh che giấu đi sự không tự nhiên của mình.

“Quên? Vậy thì trí nhớ của em quá kém! Chuyện còn chưa đầy một tháng mà đã quên nhanh như thế rồi!”

“Aizza, quên là một chuyện hết sức bình thường! Anh thử nghĩ xem, mấy hôm nay ngày nào cũng phải đối mặt với mấy đứa con của anh, em đâu còn sức mà nhớ đến chuyện lật vật...” Cô mở trừng hai mắt, ra vẻ vô tội.

Cô phát hiện ra ánh mắt nghi hoặc của hắn, liền lập tức nói ra yêu cầu: “Hạo, người ta.....người ta muốn con của anh....Anh....anh có thể thỏa mãn tâm nguyện của em không?”

Nếu như trước đây cô đưa ra yêu cầu này, hắn nhất định sẽ toàn tâm toàn sức phối hợp. Có trời mới biết, hắn muốn cô có mang con của hắn như thế nào, một lần nữa cho hắn thêm một bảo bối.....Nhưng...Hiện tại có cảm giác không đúng...Người trước mắt không phải là Tiểu Ngưng, càng không phải là Bạch Phuong Úc.

Ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu, trái tim Đường Hạo phảng phất như bị ai đó hung hăng cầm búa đập mạnh vào. Khuôn mặt hắn không thay đổi biểu tình, nhìn người phụ nữ trong ngực, nội tâm thì không ngừng lặp đi lặp lại câu hỏi: có chuyện lý kỳ như thế này sao?

Đột nhiên, hần câu dẫn khoe môi, ôm chặt cô vào lồng ngực mình: “*Ha ha, muốn có con của anh sao?*”

“*Chẳng lẽ lại không? Em thích anh như vậy, yêu anh như thế, muốn có con với anh chẳng lẽ cũng không được sao?*” Bạch Phương Úc lại một lần nữa biểu đạt tình yêu của mình.

“*Ừ....*” Đường Hạo ghé vào bên tai của cô, thì thầm nói nhỏ: “*Muốn con của anh như vậy ư? Thế tại sao tối qua lại còn từ chối, chỉ trong vòng một đêm đã thay đổi hoàn toàn rồi sao?*”

Sau khi nói xong, Đường Hạo ngẩng mặt lên, thay đổi thái độ, nhìn biểu hiện trên mặt của cô.

“*Hà.... A....Đó là bởi vì hôm qua....không có suy nghĩ kỹ chứ sao! Chuyện làm mẹ, người ta cũng cần phải lo lắng nhiều thứ lắm mà....*” Bạch Phương Úc lắp bắp cuối cùng cũng bịa ra được một lý do.

Nhưng cô thật không ngờ, sau khi nghe câu trả lời, Đường Hạo lại đột nhiên hung hăng đẩy mạnh cô xuống đất.

Đường Hạo từ trên ghế đứng dậy, đi đến trước mặt Bạch Phương Úc. Sắc mặt của hần đột nhiên âm lãnh vô cùng, toàn thân tản mát ra khí thế khiến người ta sợ hãi.

Người phụ nữ ngã trên mặt đất, vô ý thức mà xoay chuyển thân thể, dẫu môi biện hỏi: “*Đường.....Đường....Hạo, làm sao vậy? Anh tại sao lại nhìn em bằng ánh mắt đó?*”

Đường Hạo ngồi xổm xuống, một tay túm lấy tóc cô ta hung hăng kéo mạnh. Mắt tuy đã nheo lại nhưng không che giấu được sự sắc lạnh.

“*Cô thử nói xem, nói tại sao tôi lại đối xử với cô như thế? Nói!*”

“*Hạo, anh làm sao vậy?*” ‘Bạch Phương Úc’ trên mặt đất cố gắng duy trì tia bình tĩnh cuối cùng.

“*Chết tiệt! Cô rốt cuộc là người nào? Vì sao lại giống cô ấy như đúc?*” Đường Hạo tức giận long trời lở đất, trong lòng thì không ngừng sợ hãi. Có người giả mạo Ngưng của hần, thậm chí người đó còn giống cô như đúc.

Cô gái trên mặt đất đột nhiên thu hồi lại diễn xuất của mình, từ trên sàn nhà đứng dậy: “*Đường tổng, ngài quả nhiên lợi hại! Thật không ngờ, nhanh như vậy đã bị ngài phát hiện ra rồi! Ha ha, tôi còn muốn lợi dụng cái khuôn mặt này để trở thành người phụ nữ của ngài!*”

Đường Hạo lấy ra điện thoại của Bạch Phương Úc trong bao da của cô, thất kinh hãn đấm nhìn lại: “*Bạch Phương Úc đâu? Cô do ai phái tới? Có gái tên Bạch Phương Úc bị các người đưa đi rồi phải không?*”

Cô gái kia nhìn Đường Hạo một hồi lâu, sau đó chân thành trả lời: “*Thật xin lỗi! Tôi không biết người tên Bạch Phương Úc đang ở đâu!*”

“*Cô nếu không nói, vậy muốn thoát khỏi bàn tay tôi có lẽ là phải chờ đến khi hóa kiếp!*”

Trong phòng đen kịt, một cô gái nằm bất an giãy dựa trên giường, gương mặt của cô đỏ rất nhiều mồ hôi. Cô giống như bị thứ gì đó quấy nhiễu làm đau nhức thật sâu, giãy dựa một hồi rồi thiếp đi lúc nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 321

Edit: Meimoko

“*Bạn. Chúng ta giống nhau như đúc!*” Lục Giai Ngưng kinh hãi hô lên trước tiên, hai mắt ngơ ngác nhìn cô gái cùng ngồi bên cạnh!

Cô gái mặc một bộ đồ công sở trông rất trang nhã, lẳng lặng nhìn Lục Giai Ngưng hồi lâu sau đó nhẹ nhàng duỗi tay phải ra chủ động chào hỏi: “*Xin chào, tôi tên là Bạch Phương Úc!*”

Phản ứng thoáng chậm chạp, Lục Giai Ngưng chần chờ vài giây sau mới đưa tay được ra: “*Xin chào, tôi là Lục Giai Ngưng!*”

Lúc hai người nắm lấy tay nhau, một cảm giác tê tê truyền lên toàn thân hai người. Cả hai cô đều cảm động, chăm chú nhìn lẫn nhau.

“Tôi nghĩ chúng ta không phải là trùng hợp ngẫu nhiên mà có ngoại hình giống nhau, bạn nghĩ thế nào?” Buông cánh tay xuống, Bạch Phương Úc nói trước tiên.

Lục Giai Ngưng gật gật đầu theo, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn người cô gái giống hệt bản thân y như khuôn mẫu. Nếu thật sự là do trùng hợp ngẫu nhiên, có lẽ cô cũng sẽ có được tính cách cao ngạo, tự tin giống như thế này.

Kỳ thật, cô vẫn muốn luyện được khí chất như vậy từ lâu, nhưng có rất nhiều chuyện và cảnh ngộ khiến cô không thể cầu được. Hơn nữa, khí chất tuyệt đối là theo bình thường trong sinh hoạt, là trong cả một quá trình hình thành, được tạo nên bằng sự giàu sang phú quý. Tuyệt đối không phải có thể dùng kiểu tóc, hay phục sức là có thể tạo ra được.

Lúc Lục Giai Ngưng đối mặt Bạch Phương Úc, hoàn toàn rơi vào thế bị động. Trong đại não hoàn toàn trống rỗng, không thể nghĩ ra câu hỏi gì để vào đề. Đầu là Bạch Phương Úc nắm giữ lấy tiết tấu nói chuyện, còn cô chỉ là hỏi gì đáp nấy.

“Bạn là người Đài Loan?” Bạch Phương Úc đầu tiên hỏi.

Lục Giai Ngưng gật gật đầu. “Đúng vậy!”

“Đi Anh quốc làm gì? Thăm người thân hay là nghỉ phép?”

“Đều không phải, tôi sang bên đó du học!” Lục Giai Ngưng thành thật trả lời nói.

Cô gái này có vẻ ngoài quá giống mình, khiến cho Bạch Phương Úc nhìn không được mà quan sát người ta thật kỹ lưỡng, cạp môi đồ lỗi nhai: “Học cao học sao?”

Lục Giai Ngưng lập tức lắc đầu, sắc mặt vô thức mà ửng hồng: “Tôi không có đi học, chỉ là đến bên kia làm quen với ngôn ngữ trước thôi!”

“Cái gì? Tuổi tác của chúng ta hình như cũng không sai biệt là mấy, như thế nào mà bây giờ bạn mới đi học ngôn ngữ?” Đối với yêu cầu của bản thân rất cao, mười tám tuổi cũng đã giành được tám bằng tiến sĩ, Bạch Phương Úc căn bản không cách nào tưởng tượng một cô gái hơn hai mươi tuổi bây giờ mới đi học ngoại ngữ!

“Ừ, tôi có quá nhiều chuyện phát sinh trong cuộc sống, không thể không sớm từ bỏ.” Lục Giai Ngưng đơn giản giải thích nói.

“Ha ha, bạn vì sao lại đối với tôi tín nhiệm như vậy? Tôi hỏi bạn cái gì, bạn cũng trả lời cái đó!” Bạch Phương Úc đột nhiên cười nói. Cô cười thực sự rất xinh đẹp và lời cuốn.

Lục Giai Ngưng cũng không hiểu nhưng càng lúc càng yêu mến Bạch Phương Úc: “Ừ, tôi cảm thấy bạn là người tốt, ít nhất có ngoại hình giống tôi, hẳn không phải là một người xấu!”

“Chúng ta cũng có thể là người thân.” Bạch Phương Úc nói trùng tim đen, mỉm cười trong hai tròng mắt lộ ra nhàn nhạt ánh lệ: “Vẫn là câu nói kia, chúng ta không thể vô duyên vô cớ lại lớn lên giống nhau như vậy!”

Lục Giai Ngưng nửa ngày không biết đáp lại lời của Bạch Phương Úc như thế nào, đôi môi run rẩy, nhẹ nhàng hỏi: “... Vậy là bạn. Chẳng lẽ là chị gái hoặc em gái của tôi hay sao?”

Bạch Phương Úc lấy chứng minh thư từ trong ví ra, đưa cho Lục Giai Ngưng: “Nhìn một chút xem.”

Lục Giai Ngưng nhận lấy giấy chứng minh của Bạch Phương Úc, khi thấy trên ngày tháng năm sinh trên tấm giấy, mới giật mình kinh ngạc.

“Như thế nào?” Bạch Phương Úc đã nhìn thấy biểu lộ của Lục Giai Ngưng, cũng không khác suy nghĩ của mình là mấy: “Sinh nhật của chúng ta có phải là giống nhau?”

Lục Giai Ngưng không có trả lời ngay lời của Bạch Phương Úc, mà là đem giấy chứng minh của mình đưa cho cô.

Bạch Phương Úc nhìn thấy ngày sinh nhật quen thuộc trên tấm giấy, khóe miệng lộ ra mỉm cười thân nhiên: “Quả nhiên, chúng ta phải là chị em song sinh.”

Lục Giai Ngưng cầm chứng minh thư quốc tịch Anh, không hiểu hỏi: “Vì sao? Tại sao chị ở Anh quốc, mà em lại ở Đài Loan. Đây là vì sao? Em cho tới bây giờ cũng không bao giờ nghĩ rằng mình lại có một người chị em song sinh! Đây rốt cuộc là chuyện gì?”

Mẹ..... mẹ chưa từng có nhắc qua, mình có chị em gì? Vì sao đây bất quá chỉ là lần đi máy bay đầu tiên, ông trời lại cho cô gặp người chị em song sinh.

“Chị cũng không hiểu rõ, xem ra chuyện này muốn hỏi thì phải hỏi cha mẹ chúng ta rồi, em người nói đúng không?” Trên mặt Bạch Phương Úc cũng không phải là kiếp sợ không nói lên lời, nhưng là từ trước đến nay cô đã trưởng thành không ít, nếu so với Lục Giai Ngưng thì cô có vẻ dày dặn kinh nghiệm sống hơn, cũng không có chảy nước mắt.

Hơn nữa cô lại rất hiếu kỳ, muốn lập tức biết rõ bí mật trong chuyện này.

“Nhưng, cha mẹ của em đã mất! Đều đã qua đời cả rồi!” Nghĩ đến chuyện có lẽ mẹ bây giờ còn không biết mình còn có một đứa con gái nữa, Lục Giai Ngưng không khỏi đau lòng.

“Nhưng cha mẹ của chị thì vẫn còn! Chị nghĩ bọn họ nhất định sẽ biết rõ chuyện của chúng ta! Ha ha, có lẽ bọn họ sẽ rất vui mừng khi có thêm một đứa con nữa cũng nên!” Không khó nghe ra, Bạch Phương Úc cũng cho rằng ba mẹ sống cùng mình chính là ba mẹ ruột của cô, mà Lục Giai Ngưng chính là đứa con gái bị thất lạc bên ngoài.

“Không, có lẽ cha mẹ của em mới là cha mẹ ruột của chị!” Lục Giai Ngưng cũng kiên trì nói, cô không cách nào tưởng tượng được mẹ không phải là mẹ đẻ của mình.

“Ha ha, đợi khi máy bay hạ cánh, em đi đến nhà của chị, sau đó chúng ta sẽ biết rõ ràng thân thế lẫn nhau!” Bạch Phương Úc nói an bài rất nhanh. Thân là một nhà quản lý, từ trước đến nay cô đều có thói quen an bài mọi việc.

Lục Giai Ngưng nhẹ nhàng lắc đầu, thật khó khăn nói: “Máy bay hạ cánh, có người tới đón em Em đối với nơi này chưa quen thuộc, em. . . .”

“Thật có lỗi, chị quên mất, lại đặt em vào hoàn cảnh khiến người khác lo lắng. Chị có thể để lại số điện thoại cho em, hãy giữ liên lạc nhé!” Bạch Phương Úc lấy ra cuốn sổ, viết xuống rất nhanh một dãy số lên trên mảnh giấy!

‘Ret’ một tiếng, giấy được giật xuống, sau đó Bạch Phương Úc đem đĩa chỉ bỏ vào trong tay Lục Giai Ngưng.

“Ừ, chờ em ổn định mọi thứ ở Anh quốc xong rồi nhất định sẽ điện thoại cho chị! Em bây giờ còn không có số điện thoại cố định, xin hãy chờ em, em sẽ sớm điện thoại cho chị!” Lục Giai Ngưng nhận lấy trang giấy, rồi nhìn xem Bạch Phương Úc nói.

“Tốt. Đúng rồi, chị đột nhiên nghĩ đến một việc. Lúc trước, chị đến một tiệm Hamburg tại Đài Loan, đột nhiên bị một đôi cha con gọi lại giữ chặt lấy. Hẳn gọi cái gì mà ‘Ngưng, làm sao em chạy ra ngoài, ai cho phép em chạy đến đây?’ Ha ha, sau đó chị liền nói, có phải hay không các người bị bệnh tâm thần?”

Lục Giai Ngưng nghe đến chuyện này, đầu tiên là khẽ giật mình, lập tức hiểu được cặp ‘cha con’ rất có thể chính là Đường Hạo cùng Nhị Nhị, bởi vì chỉ có Đường Hạo mới có thể đối với cô bá đạo như vậy.

“Vậy hai người đó có phải là chồng và con gái của em không? Có phải không?” Bạch Phương Úc tò mò hỏi.

Lục Giai Ngưng không biết nên gật đầu hay nên lắc đầu, bởi vì Đường Hạo dù sao cũng không phải là chồng của cô, nhưng hẳn xác thực là cha của các con cô.

Bạch Phương Úc nhìn phản ứng của Lục Giai Ngưng, không hiểu vì sao không có ý tứ, sau đó trêu đùa nói: “Chồng của em nhất định rất yêu em, cho nên mới mới có thể đối với em bá đạo như vậy.....”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 322

Edit: Meimoko

Ha ha, ngay cả chị em song sinh vừa mới gặp cũng nói Đường Hạo yêu mình sao? -Kỳ thật lúc máy bay vừa mới cất cánh, cô đã đem rất nhiều sự tình nghĩ lại rõ ràng, thoáng cái mà cũng đã hiểu rõ nhiều vấn đề.

Mình quả thật là thích hắn!- Nếu không hiện tại cô cũng sẽ không khổ sở như thế, sẽ không trong giây phút lên máy bay, mà bắt đầu nghĩ đến hắn, trong đầu tràn ngập hình ảnh của hắn!

Mà hắn hẳn là cũng yêu cô. Nếu không cũng sẽ không bất chấp cả tính mạng mình để đỡ đạn thay cô. Hẳn vẫn có thể chăm sóc cho cô, bảo vệ cô. Một người đàn ông có thể không để ý cập tánh mạng của mình mà bảo vệ một phụ nữ, hẳn làm sao có thể không thương cô?

Đột nhiên, Lục Giai Ngưng càng tin tưởng hơn chuyện Đường Hạo có tình cảm với mình.

Con, tuy rằng đã làm mất một đứa con bảo bối, nhưng, cô cũng nên một lần nữa cho hấn thêm một cơ hội. Nói như vậy, cả nhà bọn họ mới có thể sớm ngày đoàn viên. Cô mới có thể sớm một chút đón Nhị Nhị từ bên người Lương Bàn trở lại, nói với Nhị Nhị: mẹ mới là mẹ ruột của con.

Cô không muốn hàng năm phải dựa vào một viên ngọc trai đến ám chỉ với Nhị Nhị ‘con là viên minh châu của mẹ’. Cô không muốn, thật sự không muốn chờ đợi đến khi râu ngọc thành chuỗi, mới có thể nói cho Nhị Nhị biết bí mật này.

Nghĩ tới đây, trong lòng Lục Giai Ngưng một lần nữa hồi kinh hồn táng đản, một hồi tê tâm liệt phế. Cho đến lúc đó Nhị Nhị còn nhận một người mẹ như cô sao?

Lúc đó, con đã trưởng thành, đã là không cần đến mẹ của mình, nhất định cô bé sẽ không tha thứ cho chuyện người mẹ này đã vứt bỏ nó, nhất định sẽ không tha thứ cho một người mẹ vô trách nhiệm, sinh con ra mà không nuôi dưỡng con.

Từ lúc đó về sau, liệu cô còn mặt mũi nào để xin con tha thứ? Có lý do nào để nhận lại con hay sao?

Không! Không, xin đừng để con gái tôi hận tôi!— Cô muốn đem con gái trở lại bên cạnh của mình, muốn nói cho Đường Hạo, hấn không chỉ có còn có một đứa con trai mà còn có một cô thêm một cô con gái. Một đứa con gái mà hai người đã có quá nhiều lỗi với nó.

Nhị Nhị biết điều đáng yêu như vậy, trong sáng ngây thơ như vậy, cô thật sự rất hi vọng mỗi ngày cũng có thể ở cùng với con gái của cô, con trai của cô, cùng nhau sinh hoạt chung một chỗ. Làm cho bọn trẻ vây quanh ở bên cạnh của mình, không ngừng gọi ‘mẹ, mẹ’.

Trong lúc lơ đãng, nước mắt của cô từ trong đôi mắt chảy xuống, dọc theo gò má tràn ngập thống khổ không tiếng động cứ rơi rơi.

“Em khóc, vì sao khóc? Là vì có chuyện khổ sở lắm sao?” Bạch Phuong Úc chăm chăm vào gò má mang theo vệt nước mắt của Lục Giai Ngưng, quan tâm hỏi: “Em có vấn đề gì ư? Chỉ có thể giúp được không? Dù sao chúng ta có khả năng rất lớn là chị em song sinh! Từ nhỏ chị là con một đây, một mực hy vọng sẽ có một đứa em trai hoặc một cô em gái, nếu được thế thật thì nhất định rất tốt. Ha ha, hiện tại tâm nguyện của chị cuối cùng đã được thực hiện!”

“Em em ở trước mặt của anh ấy luôn rất không có tự tin! Em cảm thấy được bản thân mình không xứng với anh ấy. Cảm giác này. . . . cảm thấy anh ấy đối với chính mình là yêu không lâu dài! Không Em trước đó cho là anh ấy cũng không thương em! Anh ấy đối với em không có tôn trọng! . . . Anh ấy. . . giống như đối với em muốn như thế nào, thì như thế đó. . . em với anh ấy mà nói, giống như là một đứa trẻ con tùy ý cho người ta xếp đặt bài bố!” Có lẽ đây chính là cái gọi là ‘tình máu mủ’, Lục Giai Ngưng lần đầu tiên đối với một người xa lạ có thể thoải mái đơn giản mà bộc lộ nỗi lòng.

“Vậy em vì sao không đi hỏi anh ta? Em vì sao không đi yêu cầu anh ta hả ?” Bạch Phuong Úc nheo mắt lại hỏi.

“Em cảm thấy được mình không có tư cách, em em không ... dám!” Gò má Lục Giai Ngưng thống xuống, động tác này làm cho cô thoát nhìn càng thêm nhu nhược.

Nghe một câu trả lời như thế, hiển nhiên khiến cho người luôn độc lập tự chủ lại quen cao ngạo như Bạch Phuong Úc không có cách nào tiếp nhận: “Không dám? Tại sao phải không dám? Hấn là hồ báo hay là sư tử sao? Có cái gì phải sợ?”

“Em sợ kết quả là em tự mình đa tình! Em sợ anh ấy sẽ chán ghét em! Em sợ anh ấy sẽ nhìn em rồi nhàn nhạt cười, nói làm sao có thể yêu một cô gái chẳng có gì như em.” Càng nói càng bộ lộ chủ yếu là do cô sợ nhìn đến hấn, sợ hấn đối với cô quăng cho một ánh mắt khinh miệt. Nếu như vậy, cô thật là chịu không được!

“Cho nên, em liền buông tay, không dám đi hỏi hấn, đi yêu cầu hấn, đi không chế cuộc sống của hấn? Đúng không?” Bạch Phuong Úc tiếp tục hỏi.

Lục Giai Ngưng chăm chú suy nghĩ câu hỏi của cô, sau đó nhẹ gật đầu: “Bởi vì, hấn không có cho em đủ tự tin.”

“Tại sao phải là hấn cho em tự tin? Đây là suy nghĩ sai lầm từ đầu đến cuối của em!” Bạch Phuong Úc cố gắng hạ giọng nói. Trong lúc này dù sao cũng là ở trong buồng phi cơ. Nếu như là trong phòng, cô nhất định sẽ gấp đến độ mà hét lớn, đánh thức một nửa khác của mình: “Không được! Chị muốn tẩy não cho em, bằng không, chị thật sự không muốn có một người chị em yếu đuối như em! Nếu người có tính cách này là chị em của Bạch Phuong Úc tôi thì quả là châm chọc!”

Lục Giai Ngưng khó hiểu nhìn Bạch Phuong Úc. Tẩy não, suy nghĩ của cô có chỗ nào sai lầm hay sao?

Bạch Phuong Úc rời lưng khỏi ghế sofa tựa người, tới gần Lục Giai Ngưng nói: “Tự tin, chỉ có mình mới có thể tự cấp cho mình, cũng không cần người khác đi cho. Mặc kệ giữa hai người có bao nhiêu chênh lệch, không cần phải băn khoăn những râu ria chuyện tình này. Chỉ cần em yêu mến hấn, có chuyện gì cứ trực tiếp đến hỏi hấn. Thực tế, chị cảm giác được hấn đối với em rất phách đạo. Đã là hấn đối với em phách đạo, em càng có quyền lợi giống như vậy đi yêu cầu hấn, bắt hấn hứa hẹn! Hiểu được không?”

“Là như thế phải không?” Lời nói Bạch Phuong Úc tựa hồ rất có đạo lý, nhưng Lục Giai Ngưng một mực lại chưa có nghĩ đến qua bao giờ.

“Đương nhiên là như vậy! Một người luôn bị động sao có thể đạt được tự tin! Cho dù hấn đã đối với em vô cùng bá đạo, yêu cầu cơ hội. Cho dù hấn cho em đủ nhiều tự tin nhưng cũng sẽ bởi vì sự tự ti của em mà bị nhấn chìm hoàn toàn, không bao giờ thấy nổi nữa!” Bạch Phuong Úc càng nói càng kịch liệt, rất muốn Lục Giai Ngưng nhanh nhanh hiểu được.

“Hình như đúng là như vậy! Trờ về, em nhất định phải tìm hân nói chuyện” Nói thật, một mình cô ở Anh quốc quả thực là rất sợ hãi.

Nghe được Lục Giai Ngưng làm bầm, Bạch Phương Úc cười cười: “Vậy thì hãy cố lên! Bất quá, nếu như chị là em, nhất định sẽ không lập tức tiếp nhận hân, ít nhất cũng phải hưởng thụ qua quá trình theo đuổi...”

Lục Giai Ngưng rốt cục cũng lộ ra một nụ vui vẻ: “Đúng, đúng, emn cũng muốn hưởng thụ thử xem! Anh ta đúng là chưa có chính thức theo đuổi em! ” Hân nói, cô không được phép yêu đương ở trường học. Nhưng, cô hiện tại thật muốn khiêu chiến tính tình của hân, làm cho hân hưởng thụ thoáng con ghen điên cuồng!

Ha ha, nói như vậy, hân mới hội càng thêm quý trọng chính mình!

Đúng lúc này, trong buồng phi cơ truyền đến tiếng nhắc nhở ngồi yên vị trí của tiếp viên hàng không: “Máy bay sắp hạ cánh, xin quý khách vui lòng ổn định lại chỗ ngồi!”

Các cô chạy nhanh dựa theo yêu cầu xong, cùng đợi máy bay chạm đất.

Bạch Phương Úc quay đầu nói với Lục Giai Ngưng: “Ha ha, chúng ta vẫn là nên làm rõ chuyện thân thể trước! Về đến nhà, chị sẽ hỏi cha mẹ của chị, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, làm sao có thể lấy bị mất một đứa con? Thật là sơ suất quá đáng mà”

Lục Giai Ngưng chỉ là cười nhạt, cô luôn cảm giác mình mới không phải là cá lỏng sang ao*!

*cá lỏng sang ao: ám chỉ người ở vị trí không thuộc về mình.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 323

Edit: Meimoko

Máy bay rõ ràng là đã chạm đất, nhưng lại đột nhiên xóc nảy kịch liệt. Lần đầu đi nên hoàn toàn mù mịt, sắc mặt của Lục Giai Ngưng càng lúc càng trắng bệch. Lúc trước tuy chưa từng đi máy bay bao giờ nhưng không phải cô không tìm hiểu qua.

Nhìn xem bản thân giống như không ngừng đổ về phía trước, cô chỉ biết máy bay nhất định là đang có vấn đề. Cô vội nhanh dây an toàn, sau đó lôi kéo người bên cạnh: “ Nhanh lên! Nhanh lên! Chúng ta phải tìm lối thoát ra ngoài mới được!”

Đúng lúc này, từng luồng khói đen tràn vào cabin. Trong khoang máy bay tràn đầy tiếng kêu hoảng loạn của mọi người.

“Xảy ra chuyện rồi!”

“Máy bay nhất định là gặp chuyện rồi!”

“.....”

Những tiếng kêu cứu hốt hoảng vang lên trong đầu của Lục Giai Ngưng. Đã trải qua một lần hỏa hoạn nên lúc này Tiểu Ngưng trấn tĩnh hơn rất nhiều. vén rèm cửa lên, cô xác định máy bay đã chạm đất, hơn nữa ở phía dưới có rất nhiều nhân viên sân bay lao ra.

Tìm cửa thoát hiểm của máy bay. Đó là suy nghĩ duy nhất của cô lúc này.

Cửa cabin do máy bay hỏa hoạn mà biến hình, không thể mở ra nổi.

“Nhanh lên một chút! Nhanh lên! Bằng không chúng ta chết mất!” Lục Giai Ngưng buông lỏng cánh tay Bạch Phương Úc, chạy đến phía cửa cabin. Cô vừa nhìn thấy có người đã nhảy ra ngoài.

Bạch Phương Úc chạy phía sau lưng Lục Giai Ngưng. Mà lúc này đây cũng có rất nhiều người chạy đến chỗ khe hở đó.

Khoảng cách cận kề cái chết, Tiểu Ngưng không biết mình lấy sức lực từ đâu, cô cố gắng gạt mạnh những người xung quanh ra, đi vào chỗ khe hở trước tiên. Hai tay của cô vịn chặt lấy hai bên khe hở, quay đầu nhìn về phía Bạch Phương Úc vẫn còn đang kẹt trong đám đông, hét gọi: “ Phương Úc, chị nhanh lên! Chị nhanh lên!”

Bạch Phương Úc dùng hết sức chen chúc trong đám người. Bất quá, cô không thể bởi vì trước mặt là hai người đàn ông cao lớn, căn bản không thể nào vượt nổi qua bọn họ.

“Tiểu Ngưng, em đi trước đi! Em mau đi trước đi! Không cần phải đợi chị!” Bạch Phương Úc hét thật to. Trong cabin, khói tỏa ra mỗi lúc một nhiều, hơn thế nữa lại có cả lửa.

Hơn nữa, sau khi ngọn lửa lan vào cabin thì lại càng cháy mạnh hơn, lan tỏa làm bị thương rất nhiều người.

Tiếng kêu sợ hãi, tiếng người la khóc, tiếng gào trước lúc chết cùng đồng loạt vang lên trong không gian nhỏ hẹp khiến người ta càng thêm phân hoảng loạn sợ hãi. Tiểu Ngưng mặc dù dừng lại hai ba giây nhưng cô hiểu trong lúc lâm nguy một giây đồng hồ cũng không thể lãng phí. Người đứng phía sau cô đã nhanh hơn một bước, đẩy mạnh cô ra phía trước.

Lúc cô ý thức được bị người đẩy thì cả thân thể cô đều đã ngã xuống mặt đất. Sau đó, đầu gối truyền đến cảm giác cực kỳ đau nhức, lưng của cô lại giống như bị vật nặng gì đó rơi xuống đè lên.

Tiếp theo sau đó, cô cảm giác có người bỏ vật nặng đó ra khỏi người cô, rồi cô được bọn họ kéo đi. Lúc người kia buông lỏng thân thể của cô ra rồi quay trở về phía sau thì đột nhiên một tiếng nổ lớn vang lên. Cô theo phản xạ mà quay đầu lại, một luồng nhiệt cực mạnh đẩy cô ra xa.

Máy bay lúc này

.....

.....

.....

Đột nhiên, cửa phòng tối được mở ra, ánh sáng từ bên ngoài xâm nhập vào, ngay lập tức rơi xuống giường lớn.

Một bóng người cao lớn bước vào trong phòng, đưa tay lên vách tường. Trong phòng, đèn điện sáng lên, tỏa ra thứ màu sắc nhàn nhạt.

Hắn theo ánh sáng, ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường không một tiếng động. Sau đó tham lam nhìn chăm chăm vào khuôn mặt người đang ngủ trên giường. Hắn thủy chung yêu thích khuôn mặt này. Khuôn mặt của người con gái suốt bao nhiêu năm qua luôn ở trong lòng của hắn.

“Không.....Bạch Phương Úc, chị không thể chết được.....Chúng ta mới được gặp lại nhau.....Chị không thể chết được.....” Cô gái nằm trên giường mở hơi nhể nhại đồ ra trên trán, hai tay thì nắm chặt lấy chân mềm đắp trên người, tiếng nói phát ra rất thống khổ. Từng tiếng khô khốc cứ bật ra từ cánh môi của cô. Nước mắt to như hạt đậu chậm rãi chảy ra từ khóe mắt cô.

Nhưng chìm sâu trong thống khổ như vậy, cô cũng chưa có dấu hiệu muốn tỉnh lại, có lẽ bởi vì cô không có ý định tỉnh lại. Hai lông mi cong vút vênh lên có chút căng lại, không ngờ vầng trán nhăn chặt ban nãy bỗng dần ra, thân thể cũng chậm rãi buông lỏng.

Người đàn ông ngồi bên cạnh chậm rãi lấy khăn mặt trắng sạch sẽ lau những giọt mồ hôi trên trán của cô, ở bên tai cô một lần nữa nhẹ giọng nói: “Tiểu Ngưng, em có biết anh yêu em đến thế nào không? Anh thủy chung vẫn luôn rất yêu em, cô gái ngây thơ lương thiện. Điều là do Đường Hạo, hắn lợi dụng quyền thế, đem em từ bên anh cướp đi. Không! Lần này anh nhất định không để cho hắn có bất kỳ cơ hội nào! Anh sẽ đem em giấu đi vĩnh viễn, làm cho hắn mãi mãi cũng không bao giờ có thể cướp em khỏi anh nữa!”

Người trên giường hình như có chút phản ứng với lời hắn nói, nhưng lại rơi vào một giấc mộng khác.....

“Thiếu gia, cô gái kia không chịu khai ra Bạch tiểu thư đang ở đâu!” Lục Phong tức giận đi tới thư phòng, trên gương mặt hắn cũng tràn đầy lo lắng đối với Bạch tiểu thư. Lúc trước nghe thiếu gia nói Bạch tiểu thư là Lục Giai Ngưng lại càng làm cho hắn hoảng sợ. Bất quá, hắn luôn tin tưởng lời của thiếu gia.

“Phụ nữ chết tiết! Nếu như không nói, cậu tìm người nào đến luân đạo cho cô ta biết tay!” Canh Duy Á dí sát mẫu thuốc đang hút trong gạt tàn thuốc lá.

Đường Hạo neho mắt lại, ban đầu xác thực hắn cũng xúc động mà định sai người đi cường bức cô ta. Nhưng chuyện này thì có gì quan trọng, cái hắn quan tâm chỉ là Ngưng của hắn bình an vô sự: “ Cô gái này đối với chúng ta không có tác dụng nhiều, vốn đã có những suy nghĩ biến thái rồi, cho nên cách này đối với cô ta chỉ là vô dụng thôi!”

Lục Phong đồng ý với lời nói của thiếu gia, gật đầu nói: “Đúng vậy, nếu không một người bình thường tại sao lại chấp nhận biến thành hình hài một người khác. Cô ta hẳn là bệnh thần kinh, hết thuốc chữa! Vừa rồi tôi có nói, nếu cô ta chịu khai ra Bạch tiểu thư đang ở đâu, thiếu gia sẽ cảm tạ bằng rất nhiều tiền. Cô ta nói cô ta không cần tiền, muốn làm cho có người khổ hơn cô ta. Cô ta nói không muốn Bạch tiểu thư sống tốt, cũng muốn Bạch tiểu thư chịu đựng thống khổ giống như cô ta.....”

“ Mẹ nó, ả ta đúng là một kẻ biến thái chết tiết!” Canh Duy Á tức giận chửi ầm lên.

Hai mắt Đường Hạo lạnh lẽo dị thường, hắn hút thuốc lá, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn điện thoại trên bàn. Hắn hiện tại đang nhờ Đông Tri điều tra Chu Thích. Nếu như hắn đoán không sai, có lẽ Bạch Phụng Ước đã bị Chu Thích bắt cóc. Mà ở bên Anh, hắn cũng đã báo Hải Uy đi điều tra.

Đúng lúc này, điện thoại trên bàn đột nhiên đổ chuông.

Đường Hạo lập tức bỏ thuốc lá trong miệng ra, không trì hoãn một giây nào cả, bắt lấy ống nghe điện thoại: “Đông Tri, có tin tức rồi sao?”

“Tôi đã điều tra ra được địa chỉ nhà của Chu Thích ở Đài Loan, đang cho người thám thính. Bạch Phụng Ước có lẽ đang ở bên trong!” Tiếng của Đông Tri vọng ra từ trong điện thoại.

“Địa chỉ ở chỗ nào? Tôi lập tức đi qua ngay.....” Đường Hạo nhanh chóng hỏi.

“Địa chỉ là.....” Đông Tri lập tức nói ra một dãy địa chỉ, sau đó còn nói thêm mấy câu rồi cắt điện thoại.

Mấy người bạn họ nhanh chóng đến chỗ địa chỉ mà Đông Tri đã đọc.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 324

Edit: Meimoko

“Không!” Cô gái trên giường đột nhiên hét to một tiếng, thân thể bật dậy ngay sau đó. Lúc này, toàn thân của cô đều ướt đầm run rẩy từng hồi.

Khi hô hấp của cô dần dần ổn định trở lại mới nhìn thấy người đàn ông đang ngồi trên giường. Một chuỗi hình ảnh trước lúc hôn mê, có kẻ chuốc thuốc mê, kích thích ý thức trong đầu. Giương mặt của cô khấn trương, hai mắt phẫn nộ nhìn hắn: “Chính anh chụp thuốc mê bắt tôi đến đây, đúng không?”

Cô rất nhanh nhìn bốn phía xung quanh để xác định chỗ này là chỗ nào. “Đây là nơi nào? Anh bắt tôi đến đây làm gì?”

“Phụng Ước, đây là nhà của anh..... Em quên rồi sao? Chúng ta đã từng ở trong này có những đêm trắng...triền miên giao hoan....” Một chân của hắn khụy xuống thành giường, vươn tay muốn vuốt ve gương mặt của cô. Hắn đang muốn thử..... thử xem khi cô ở đây liệu có khôi phục lại trí nhớ trước kia hay không?

Bất quá, nếu như cô khôi phục trí nhớ, hắn cũng không sợ ai quấy rối bọn họ, sẽ đem cô thoảng một cái đã cướp đi. Hắn không tin Đường Hạo có thể nhận ra được người phụ nữ kia, chính hắn cũng đã thử qua nhiều lần rồi. Hơn nữa, người phụ nữ kia là một diễn viên, thật sự đã diễn ra một Bạch Phụng Ước giống hệt Bạch Phụng Ước thật. Hơn nữa, người phụ nữ đó có công phu trên giường rất cao, Đường Hạo hắn là đã rơi vào trong ôn hương của cô ta, hằng say chiến đấu.

“Chu Thích! Tôi đã nói với anh, tôi không thích anh. Tại sao anh lại không thể hiểu?” Cô vén chăn lên, chuẩn bị đi xuống giường.

Chu Thích đột nhiên bỏ nhào qua, đè chặt lấy hai vai cô, không chế động tác của cô: “Dừng, Phụng Ước! Em chỉ là nhất thời bị hắn mê hoặc thôi. Người đàn ông kia căn bản phải là người tốt! Em tin anh đi!”

“Tôi vì sao phải tin anh? Tin anh chuyện gì? Anh có tư cách gì sao? Chu Thích, anh buông tôi ra! Tôi muốn trở về.” Cô vô cùng phiền chán khi nhìn thấy người trước mắt, thật không thể tưởng hắn lại nhảm chán như vậy!

“Chỉ bằng việc anh là người đàn ông của em, anh sẽ giải thích cho em! Anh muốn bảo vệ em!” Chu Thích điên cuồng hô lên, bàn tay đi vào lồng ngực của cô, dùng hết sức. Những tiếng ‘xẹt, xẹt’ vang lên, áo sơ mi mỏng của cô bị mở tung vạt áo, lộ ra một mảng lớn da thịt trắng tuyết, cùng nội y Lace che phủ nhũ phong. Khi thấy cảnh đẹp trắng tuyết hiện ra trước mắt, hai mắt Chu Thích đột nhiên đỏ bừng, hô hấp cũng dồn dập theo.

Quả nhiên, vẫn là Tiểu Ngưng thì tốt hơn cả, cảm giác này căn bản không phải Bạch Phụng Ước hay người phụ nữ kia thay thế mà có được.

Hôm nay, giờ phút này hắn nhất định phải làm cho Tiểu Ngưng trở thành người phụ nữ của hắn. Hắn muốn đem toàn bộ mùi vị của Đường Hạo ở trên người cô tẩy sạch hết đi, làm cho toàn thân cô tràn ngập hương vị của chính mình.

Cô lập tức nâng hai tay lên, che khuất vùng da thịt lộ ra dưới lớp áo rách, sau đó lớn tiếng nói: “Chu Thích, tôi nói cho anh biết! Tôi không phải Bạch Phụng Ước! Tôi không phải là chị ấy! Tôi là Lục Giai Ngưng!”

Đúng vậy! Rốt cuộc cô cũng biết mình là ai. Đường Hạo xác thực nói không sai, cô không phải là Bạch Phương Úc, mà là Lục Giai Ngưng ngoài hai đứa con thì không có gì cả!

Chu Thích nghe thấy lời cô thét lớn này quả thực có chút kinh ngạc, bàn tay to lớn ở trên người cô cũng ngưng lại động tác.

Cô rất nhanh kéo cao chân đơn, sau đó đưa mắt nhìn Chu Thích, nói tiếp: “*Chu Thích, cậu còn nhớ không tớ là Giai Ngưng học cùng cậu hồi cao trung đấy! Tớ là Lục Giai Ngưng! Hoàn toàn không phải là Bạch Phương Úc, cậu nhận lầm người rồi! Phương Úc có lẽ đã qua đời trong tai nạn máy bay kia.....*”

“*Em không phải là Bạch Phương Úc?*” Chu Thích nhú mày, đề nặng thân thể xuống nhìn xem gương mặt của cô.

“*Đúng vậy! Tớ không phải cô ấy! Tớ là Lục Giai Ngưng.....*” Lục Giai Ngưng dần dần mỉm cười, tiến lên nói: “*Chu Thích, có một số việc chúng ta cần phải nói chuyện rõ ràng. Trước mắt cậu hãy để tớ về đã, mấy ngày nữa tớ sẽ nói rõ ngọn ngành với cậu, được không?*”

Cô nói đã rất rõ ràng rồi. Cô không phải là bạn gái của hắn. Hắn không thể nào không để cho cô đi được.

“*Em không phải là Bạch Phương Úc?*” Chu Thích lại một lần nữa thì thào hỏi lại.

Tiểu Ngưng lại một lần nữa gật đầu: “*Đúng vậy, cậu hãy tin tớ!*”

Mà phản ứng của Chu Thích ngay sau đó thì làm Tiểu Ngưng ngây ra như phỗng: “*Anh đương nhiên biết em không phải là Bạch Phương Úc! Em là Lục Giai Ngưng. Từ trước đến nay, đây là điều duy nhất mà anh biết!*”

Lục Giai Ngưng cố gắng để hiểu được lời nói của hắn, hồi lâu mới tìm lại được tiếng nói của mình: “*Cậu biết tôi không phải là Bạch Phương Úc, ngay từ đầu đã biết hết mọi chuyện sao?*”

“*Ha ha.....*” Chu Thích cười, lông mày nhướn lên, xem như là đáp lại lời nói của Lục Giai Ngưng.

“*Vậy vì sao cậu không chịu nói? Ngay từ đầu tại sao không nói ra sự thật?*” Hắn ta ngay từ đầu đã biết cô là ai, nhưng lại không chịu nói với mình. Kinh khủng! Thật sự hết sức kinh khủng.

Nếu Chu Thích có thể đoán được ra mình không phải là Bạch Phương Úc, thì cha mẹ Bạch gia cũng có thể nhận ra mình không phải Bạch Phương Úc mới đúng. Nhưng vì sao.....vì sao bọn họ lại cố tình không nói cho mình biết? Hết thấy mọi chuyện là vì cái gì?

“*Ha ha, em có muốn biết tại sao không?*” Hắn cười nham hiểm.

Lục Giai Ngưng nhìn hắn, không trả lời.

Chu Thích đột nhiên lại đem hai bàn tay chế trụ lấy vai cô, sau đó đề thấp gò má muốn hôn lên cánh môi của cô: “*Bởi vì, người anh thích chỉ có Lục Giai Ngưng! Anh yêu cũng chỉ có mình Lục Giai Ngưng!*”

“*Không!*” Lục Giai Ngưng dùng sức giãy dụa thoát khỏi bàn tay của hắn, lách mạnh đầu tránh khỏi nụ hôn của hắn, không kịp thở hô lên: “*Chu Thích, cậu có phải bị điên rồi không? Cậu nói yêu Bạch Phương Úc, miệng cậu nói nhiều tiếng yêu Bạch Phương Úc như vậy, tại sao còn có thể đối xử với tôi như thế này?*”

“*Tôi không có điên! Tôi cực kỳ tinh táo, vào cũng biết rõ bản thân mình thích ai. Lục Giai Ngưng, tôi thủy chung từ trước đến giờ đều yêu mến em, thật sự rất thích em, em có biết không?*” Chu Thích vừa nói hai chữ ‘yêu mến’ thì lại càng mạnh mẽ muốn hôn Tiểu Ngưng: “*Bạch Phương Úc mới là thể thân của em. Chúng tôi biết nhau lúc học đại học, cũng chỉ vì cô ta giống em nên tôi mới có thể thích cô ta! Cô ta tính cách lúc nào cũng như thể thân đại tiểu thư, luôn đối với tôi kêu đến hết đi. Nếu như không phải cô ta giống em, thì chắc tôi cũng không dễ dàng tha thứ cho cô ta như vậy đâu!*”

Lục Giai Ngưng dùng ánh mắt xa lạ nhìn con người cực kỳ lạ lẫm trước mắt. Hắn đã triệt để thay đổi. Hắn đã không còn là chàng thanh niên dễ thương nhiệt tình của năm nào, lúc này hắn tựa như ma quỷ vậy.

“*Cậu buông tôi ra! Cậu mau buông tôi ra đi!*”

“*Không! Tôi nhất định phải biến em trở thành của tôi! Nhất định! Em thử qua hương vị của tôi thì sẽ biết tôi tuyệt đối không thua gì Đường Hạo, nhất định còn mạnh hơn so với hắn! Đừng quên, tuổi hắn so với chúng ta bây giờ, là đã già rồi!*” Chu Thích can rở nói, hắn hoàn toàn coi Đường Hạo như kẻ không có giá trị gì.

“*Không! Chu Thích, tôi không thích cậu! Không thích cậu..... Đừng đối xử với tôi như vậy!*” Lục Giai Ngưng nhìn hắn dán chặt môi trên mặt mình, lập tức cảm thấy chán ghét vô cùng. So với dầm lên phân chó, cô cảm thấy còn đáng ghét hơn!

“*Yêu, đàn ông có tiền em sẽ yêu! Đàn ông cho em tình phúc, em cũng sẽ yêu.....Ha ha, yên tâm! Hiện tại cả hai thứ này tôi đều có cả! Tôi cũng không còn là cậu thiếu niên không có mị lực như năm nào! Giai Ngưng, em thử nhìn tôi mà xem! Tôi là một người đàn ông rất có mị lực và năng lực, đúng không?*”

Chương 325

Edit: Meimoko

“Chu Thích, tôi thừa nhận cậu bây giờ là một người đàn ông rất có mị lực, rất vĩ đại, tin chắc sẽ có rất nhiều phụ nữ thích cậu. Cậu cần gì phải dây dưa với tôi?” Lục Giai Ngưng trong lúc giãy dụa, thử khuyên bảo hắn.

“Nhưng tôi chỉ thích em, từ trước đến giờ vẫn một mực thích em, muốn em trở thành bạn gái của tôi, sau đó trở thành vợ của tôi!” Chu Thích gầm nhẹ nói: “Đều là tại Đường Hạo! Là do hắn sử dụng thủ đoạn hèn hạ cướp đi sự trong trắng của em! Tiểu Ngưng, em đứng ra phải là bạn gái của tôi mới đúng!”

“Nhưng, bất kể như thế nào thì tôi cũng đã thuộc về anh ấy! Tôi thậm chí còn sinh cho anh ấy hai đứa con rồi. Chu Thích, cậu ưu tú như vậy, tôi không xứng với cậu đâu.....”

“Mặc kệ! Tôi không ngại! Tôi chỉ thích em.....” Bàn tay to lớn của Chu Thích tiến về phía cổ áo của cô, dùng sức giật mạnh xuống.

“Cút ngay! Cậu..... Tên biến thái này..... Cút ngay.....” Thấy khuyên bảo không có hiệu quả, Tiểu Ngưng một tay giữ chặt lấy cổ áo, một tay tùy tiện cầm lấy thứ gì đó, đập tới tấp lên đầu Chu Thích.

Chu Thích đem gối ném xuống đất, khoe miệng cười tà, nhìn cô trên giường, chậm rãi cởi bỏ quần áo của mình: “Lục Giai Ngưng, em tốt nhất nên tiết kiệm sức lực của mình đi thì hơn. Bởi vì, em sẽ chạy không thoát khỏi lòng bàn tay của tôi đâu!”

Lục Giai Ngưng chậm rãi lùi về phía đầu giường, quơ lấy chiếc đèn để bàn dùng sức đập lên trán Chu Thích: “Chu Thích, cái tên biến thái này.....Đi chết đi.....”

Cùng một lúc hô to thì Lục Giai Ngưng cũng đem cây đèn đập tới tấp vào Chu Thích. Lập tức một dòng máu tươi chảy xuống từ trán hắn. Hắn đưa tay lên, nhìn thấy màu đỏ của máu trong lòng bàn tay mình, ánh mắt trở nên mơ hồ, thờ hồn hèn: “Em dám đánh tôi? Lục Giai Ngưng, như vậy là không ngoan. Phụ nữ thì cần phải ôn nhu, ngoan ngoãn trở thành người phụ nữ của tôi đi!”

Nói xong, hắn giơ cao tay, nhắm thẳng hướng gương mặt của Lục Giai Ngưng.

Bốp.

Một cái bạt tai nặng nề rơi xuống gương mặt của Lục Giai Ngưng. Trong nháy mắt, một giọt máu tươi chảy ra từ khóe miệng của cô.

Lúc hắn muốn tiến lên chế trụ cô một lần nữa thì cửa phòng bị mở tung ra. Vài người đàn ông cao to xuất hiện. Chu Thích vẫn còn đang dūr đội với Lục Giai Ngưng thì sững sờ nhìn mấy người đàn ông trước mặt.

“Chết tiệt! Mày thả cô gái của tao ra!” Đường Hạo hô to một tiếng, lạnh lện như con báo con nhảy thẳng lên giường, một đấm đánh bay Chu Thích xuống giường, sau đó đá thêm cho hắn vài cước: “Mày dám dùng thủ đoạn để tiện chạm vào cô gái của tao sao?”

Mỗi cước Đường Hạo đều dùng hết sức đến liều mạng.

Trên người Chu Thích đã đầy vết máu. Hắn đứng dậy, lung la lung lay lau đi vết máu trên khóe miệng, tức giận hô lớn: “Đường Hạo, đừng có nói tao thủ đoạn hạ lưu, tao còn phải cam bái hạ phong so với mày! Là mày, chính mày đã đoạt đi người con gái của tao!”

“Hỗn đản....” Đường Hạo vung nắm đấm lên, giáng thẳng vào mặt của Chu Thích.

Chu Thích nhìn sang bên cạnh, sau đó cười khê: “Đường Hạo, nói cho mày biết! Cô ấy đã là người phụ nữ của tao rồi.....Ha ha ha.....”

Tiếng cười càn rỡ của hắn chưa được mấy giây thì đã đông kết lại. “A...” Chỉ nghe thấy hắn kêu lên thảm thiết một tiếng, sau đó người ngã nằm vật xuống đất.

Đông Tri, Canh Duy Á, và Lục Phong, mỗi người đều chân đấm tay đá toàn lực đối với người đàn ông nằm trên mặt đất. Ba đánh một, tuy không quang minh cho lắm, nhưng đối với một tên vô lại, quang minh chính đại là chuyện dư thừa.

Cô gái nằm trên giường nhìn thấy Đường Hạo. Trong khoảnh khắc mọi khủng hoảng lúc trước đều tan biến, thì thảo gọi tên hắn: “Đường Hạo....Đường Hạo.....”

Đường Hạo đem áo khoác ngoài của mình cởi ra, choàng lên người cô, sau đó ôm lấy cô vào lòng: “ *Đừng khóc! Đừng khóc! Chúng ta bây giờ trở về nhà!*”

Tiểu Ngưng hoàn toàn phó thác mình cho Đường Hạo, hai tay ôm lấy người hắn, vùi mặt sâu vào trong ngực hắn.

Lúc Đường Hạo đưa Bạch Phụng Ước về đến nhà thì trời cũng đã rạng sáng. Nhưng hai đứa bé vẫn còn ngồi trong đại sảnh, hai mắt mở to.

“ *Ba, cô có sao không? Cô, cô, cô có sao không ạ?*” Dương Dương nắm lấy tay Bạch Phụng Ước, thần thờ hỏi.

“ *Cô, cô, chúng cháu rất nhớ cô! Thật sự rất nhớ cô!*” Nhị Nhị vừa lau nước mắt vừa nói.

Lục Giai Ngưng nhìn hai đứa con của mình, nước mắt rơi ra ngoài càng lúc càng nhiều. Cô giống như chỉ muốn ngay bây giờ được nghe chúng gọi ‘mẹ’. Nhưng bây giờ là rạng sáng, quần áo chính mình lại đang mất trật tự, vì không muốn dọa bọn trẻ, cô đành cố gắng dè nén xúc động trong lòng xuống: “*Dương Dương, Nhị Nhị! Các con mau đi ngủ đi! Cô chỉ là hơi mệt mỗi thôi, không có chuyện gì! Ngoan.....*”

Nhị Nhị nhìn chăm chăm vào ‘cô’ đang được ba ôm ở trong ngực, không tin hỏi: “*Thật không ạ? Thật sự là không có chuyện gì sao?*”

“*Thật! Cô thật sự không có chuyện gì mà! Không tin con thử hỏi ba xem!*” Tiểu Ngưng nhéo nhéo bàn tay nhỏ bé của Nhị Nhị, một giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống. Cảm ơn anh Lương! Thật sự rất cảm ơn anh! Thật không ngờ anh ấy lại đem cô bé trở về đây. Cô biết rõ anh Lương coi Nhị Nhị là đứa con gái bảo bối của mình, đưa con bé trở về chắc chắn ngăn vạn lần không nỡ. Cô hiện tại cũng không dám nghĩ đến chuyện giống như....nếu cô vẫn cứ mất trí nhớ, anh Lương không đưa Nhị Nhị trở về thì chẳng phải cô sẽ mất đi đứa con gái của mình rồi hay sao? Cả đời này không thể nhớ nổi ra các con của mình.

Đường Hạo lập tức hiểu ý của Lục Giai Ngưng, sau đó nói với bọn nhỏ: “ *Nhanh lên đi ngủ! Cô ấy không có chuyện gì! Các con còn bao nhiêu chuyện muốn hỏi cô thì ngày mai có thể hỏi! Đi, trở về phòng ngủ đi!*”

Nghe được ba nói như vậy, hai đứa trẻ cũng đã yên tâm hơn. Bọn nó lên lầu trước, lạch ca lạch cạch trở lại phòng ngủ của chính mình.

Mà Đường Hạo ôm người phụ nữ của mình trong lòng, cũng bước lên theo.

Đường Hạo đem Lục Giai Ngưng đặt trên giường lớn, sau đó ở trên mặt của cô ấn xuống một nụ hôn: “*Anh đã chuẩn bị nước tắm cho em! Không phải sợ, mọi chuyện đã có anh ở đây rồi!*”

Lục Giai Ngưng nhìn người đàn ông gần mình trong gang tấc, không muốn hắn rời đi: “ *Đường Hạo, đừng rời xa em! Xin đừng bỏ em lại....*”

Đường Hạo dừng động tác lại, đứng ở bên giường tùy ý để cho cô ôm lấy mình mà khóc. Hắn khẽ vuốt cái đầu nhỏ của cô, xoa lấy mái tóc mềm mại: “ *Anh không đi! Không đi! Tin tưởng anh! Không có chuyện gì cả! Tên Chu Thích trịnh thối kia sẽ không bao giờ làm tổn thương em được nữa!*”

Lục Giai Ngưng đem khuôn mặt vùi vào eo bụng của hắn. Nước mắt rất nhanh đã thấm ướt cả quần áo. Một năm rồi! Một năm rồi cô mới lại được nhìn thấy hắn, thật sự rất nhớ hắn.

Đường Hạo nhìn cô khóc lóc thương tâm thảm thiết, cho rằng Chu Thích kia đã thật sự làm gì cô rồi sao?

Hắn đau lòng vô nhẹ lưng cô, an ủi nói: “ *Phụng Ước, vô luận phát sinh chuyện gì, anh đối với em cũng không hề thay đổi! Ngoan, đừng khóc nữa!*”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 326

Edit: Meimoko

Lục Giai Ngưng đột nhiên ngừng khóc, nhẹ nhàng đẩy hắn ra, đầu rũ xuống: “ *Anh mở nước tắm đi! Em không có chuyện gì rồi!*”

Đường Hạo lo lắng nhìn cô: “Ừ!” Sau đó hắn chậm rãi lùi về phía sau, xác định cô không có chuyện gì thì mới đi vào phòng tắm. Không lâu sau, phòng tắm truyền đến những tiếng nước chảy ào ào.

“Được rồi! Anh ôm em đi tắm rửa nhé!” Đường Hạo lộn trở lại bên người ‘Bạch Phụng Ước’, bàn tay đưa đến bên người cô chuẩn bị ôm lấy.

“Không cần! Tự em có thể làm được!” Lục Giai Ngưng đẩy bàn tay của hắn ra, tâm tình hạ xuống, càng không giống như đang nói giỡn.

Đường Hạo cho rằng cô vừa mới có chuyện nên bây giờ muốn ở một mình cũng tốt: “Được rồi!”

Lục Giai Ngưng khoác áo khoác của hắn, bước chân không ổn định đi đến phòng tắm.

Đường Hạo có rất nhiều nghi vấn muốn hỏi cô nhưng chỉ sợ lại làm cô kích động. Đáng chết! Chu Thích chết tiệt, hắn ta rốt cuộc đã làm gì cô rồi? Kỳ thật, vô luận xảy ra chuyện gì hắn cũng không để ý, hắn chỉ sợ cô bị tổn thương thôi!

Đi vào xối nước một lúc, Tiểu Ngưng mới ngâm mình trong bồn nước ấm. Ở dưới mặt nước, cô cố gắng kìm nén sự bức bối.

Từng mảnh ký ức trong suốt một năm qua, từng ly từng tí đều chậm rãi hiện lên trong đầu cô, xâu lại thành một chuỗi rất nhanh.

Lúc cô tỉnh dậy sau cơn hôn mê, những đôi mắt lo lắng sợ hãi đập ngay vào mắt cô. Cô sao có thể quên ba mẹ Bạch gia nắm thật chặt tay cô, khóc lóc khổ sở. Sao có thể quên được, bọn họ đã ở bên giường bệnh tận tình chăm sóc cô như thế nào.

Loại chân tình cảm nhận được kia tuyệt đối không phải là giả dối. Nhưng hết thảy mọi chuyện lại thực không phải như vậy. Sự thật luôn tàn khốc. Bọn họ rõ ràng biết cô không phải là Bạch Phụng Ước, vì sao lại không nói cho cô biết? Tại sao lại đem mình trở thành Bạch Phụng Ước? Vì sao không nghe thấy bọn họ có bất cứ hành động gì đi tìm Bạch Phụng Ước? Chẳng lẽ bọn họ đối với Bạch Phụng Ước không có chút thương tâm tình cảm nào hay sao?

Rõ ràng thoát nhìn thì là cha mẹ thiện lương, kết quả lại là đằng sau sự thiện lương đó lại ẩn giấu một âm mưu. Hết thảy những chuyện này khiến cô không sao tiếp nhận nổi.

Ông trời thật nhẫn tâm, vừa mới để cho cô nhận lại người chị gái song sinh sau bao nhiêu năm, chưa được vài giờ thì cả hai đã phải chia xa, âm dương cách biệt.

Lục Giai Ngưng đột nhiên ngẩng đầu lên từ trong mặt nước, hai tay che lại cặp môi đỏ lộ ra bị thương, cô tránh ở trong phòng tắm khóc lớn. Những tiếng nức nở nghẹn ngào cùng những giọt nước mắt trào ra từ kẽ tay của cô.

Bạch Phụng Ước hiểu cuộc sống như vậy, một cô gái tràn đầy nhiệt huyết và tình yêu đối với thế giới này, vì sao ông trời lại tàn nhẫn cướp đi cuộc sống của cô ấy? Vì sao lúc đó cô ấy không hề chạy đến? - Lục Giai Ngưng nhắm nghiền hai mắt, trong tích tắc nước mắt lại tuôn trào như đê vỡ chảy xuống gò má của cô, dọc theo mu bàn tay nâng mà rơi xuống.

“Bạch Phụng Ước, là em không tốt! Là em không nắm chặt lấy tay chị! Là em không túm chặt lấy tay chị.....” Cảm giác đau lòng mãnh liệt tự nhiên sinh ra, tuy là đau lòng muộn sau một năm.

“Phụng Ước! Phụng Ước! Tắm xong chưa?” Tiếng đập cửa của Đường Hạo vang lên. Từ trong tiếng nói của hắn có thể nghe ra hắn đang lo lắng cực kỳ.

Lục Giai Ngưng rất nhanh nhúng mặt vào trong nước ấm, xóa đi nước mắt trên mặt, đồng thời cũng che giấu cả về bị thương, nói: “Tắm xong rồi! Lát đi ra ngoài!”

Hiện tại, nghe miệng hắn gọi ‘Phụng Ước’, hai chữ này làm cho cô thật sự thấy không được tự nhiên, trong lòng không thoải mái.

“Anh vào đưa em quần áo để thay này!” Đường Hạo vịn mở tay cầm trên cánh cửa, thân nhiên đi vào phòng tắm.

Lục Giai Ngưng nhìn thấy hắn đi vào tự nhiên như vậy, vốn muốn đứng lên, nhưng thân thể cứ bắt đi bất dịch ở trong bồn.

Cô mặt lạnh nhìn hắn, trong đôi mắt to đem theo cả sự giận dữ: “Để quần áo đấy rồi anh đi ra ngoài đi! Em.....tự mình có thể làm được....”

Lông mày Đường Hạo nhăn lại thật sâu, là vì quan hệ với Chu Thích khiến cảm xúc của cô đột biến hay sao? Nếu như là lúc trước, cô nhất định sẽ bắt hắn dùng khăn lau nước trên người giúp, sau đó giúp cô mặc cả quần áo nữa. Không giống như bây giờ, cô coi hắn chẳng khác gì kẻ xa lạ, thậm chí giống như kẻ địch: “Phụng Ước! Đừng nghĩ đến chuyện lúc trước có được không? Mọi việc hết thảy sẽ qua nhanh thôi! Hơn nữa, anh cũng không muốn em để ý đến chuyện tên Chu Thích chết bầm kia vừa làm!”

Lục Giai Ngưng né tránh bàn tay hắn đang muốn tiến lại gần mình, sắc mặt trùng xuống: “Không có chuyện gì?! Chỉ tự anh nghĩ như vậy!”

Lời nói của hắn khiến người cảm động, nhìn mặt hắn chắc cũng không khó đoán ra, Đường Hạo nhất định đang nghĩ cô và Chu Thích đã có chuyện gì đó. Nguyên lai hắn yêu mến chính là ‘Bạch Phụng Ước’, cho dù cô có bị Chu Thích làm gì rồi thì hắn cũng có thể bao dung mà bỏ qua.

Trái tim Lục Giai Ngưng nhin xuống cảm giác chua xót đang nổi lên, hơn nữa loại mùi vị chua xót này còn không ngừng lan tỏa ra trong lồng ngực. Cả lồng ngực đều là mùi vị này làm cho cô thật sự hít thở không thông.

Cô càng lâm đậm lại càng khiến Đường Hạo thêm lo lắng. Hắn không thể để cho cô vừa bị thương tổn lại tiếp tục phải đè nén sự ủy khuất đó trong lòng. Cho nên, Đường Hạo nhắc cô từ trong bồn tắm ra, dùng khăn tắm khô lau sạch nước, cuốn lấy cả người cô.

“*Anh đừng có động vào tôi! Tôi không muốn.....*” Lục Giai Ngưng kịch liệt giãy dụa, hai tay dùng sức đánh vào lồng ngực của hắn. Hiện tại hắn cứ mở miệng là ‘Bạch Phương Úc, Bạch Phương Úc’, căn bản không có xem cô là Lục Giai Ngưng. Cô không cần hắn động vào cô, không muốn.....

“*Phương Úc, không phải sợ! Anh không thương hại em! Anh không phải là Chu Thích! Anh là Đường Hạo! Là Đường Hạo....*” Hắn không để ý đến việc bị cô đánh, đóng gói ôm ngang người cô đi về phía phòng ngủ.

Từng nụ hôn thâm tình rơi xuống gương mặt cô, muốn mượn những chiếc hôn này để xoa dịu sự sợ hãi trong lòng cô: “*Phương Úc, đem những chuyện không vui trước kia quên hết đi! Từ nay anh nhất định sẽ dùng hết sức mình bảo vệ em thật tốt, không cho bất kỳ kẻ nào khi dễ em!*”

Hắn đau lòng nói. Nếu như không phải do hắn quá chủ quan thì tên Chu Thích biến thái kia làm sao có cơ hội bắt cóc được cô?

“*Em không sao cả! Chỉ là hiện tại không muốn anh động vào em! Đừng đụng vào em....*” Lục Giai Ngưng không hợp tác, cố gắng tránh mặt đi, hơn nữa những móng tay dài còn cào lên cả mặt của hắn. Bất quá, cô cũng không đau lòng, ai bảo người đàn ông này gặp một người thì yêu một người. Hắn làm sao có thể đơn giản đi thích một cô gái khác nhanh như vậy? Dù cho, người tiếp xúc với hắn chính là cô, cô cũng không chấp nhận được.

Đường Hạo nhìn xuống đau đớn trên mặt, đem cô đặt trên giường lớn.. Vì phòng ngủ cô lại giống như con mèo, cào cấu làm loạn, hắn chế trụ hai tay cô, đặt lên trên đỉnh đầu.

Hắn kéo chiếc chăn mỏng lên che kín người của cô, sau đó ôm chặt lấy cô: “*Phương Úc, mọi chuyện đã là quá khứ cả rồi! Không phải sợ....Anh yêu em! Suốt đời vẫn mãi yêu em!*”

Một lời thề này càng khiến Lục Giai Ngưng thêm nổi giận. Cô dùng chân đá mạnh vào Đường Hạo, mặt mũi đầy phần nộ nói lớn: “*Anh..... Tên đàn ông phụ lòng đáng ghét! Cút ngay cho tôi!*”

Đàn ông phụ lòng đáng ghét? Những lời này ngay lập tức khiến cho Đường Hạo ngẩn ra, nghi hoặc nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 327

Edit: Meimoko

Trong hai mắt Đường Hạo tràn đầy sự kích động trước nay chưa từng có, gương mặt căng cứng, nhìn chăm chăm vào cô, ngừng thờ hỏi: “*Ngưng....Có phải....em đã khôi phục trí nhớ rồi, đúng không?*”

Lục Giai Ngưng sau khi mắng chửi hắn thì không còn sức mà trả lời nữa. Cô bây giờ chỉ muốn nghỉ ngơi, không muốn nghe thấy giọng nói của hắn.

Hắn không chịu thỏa hiệp, ép buộc cô nhìn hắn, gặng hỏi: “*Nói cho anh biết! Nói! Em có phải đã hồi phục trí nhớ rồi không?*”

“*Có chuyện gì ngày mai hãy nói! Bây giờ em muốn đi ngủ!*” Vẫn không muốn nói cho hắn biết, cứ để hắn một mực chờ đợi, ai bảo hắn thay lòng đổi dạ dễ dàng như vậy? Nhưng hắn lại hỏi trong lúc này, cô không muốn nói dối, dù sao cô cũng không thể nói dối được.

Thái độ thờ ơ của cô khiến Đường Hạo gầm nhẹ: “*Chết tiệt! Mặc kệ em là Lục Giai Ngưng hay Bạch Phương Úc, bây giờ em phải trả lời tôi ngay lập tức! Rốt cuộc em là ai?*”

Ghen trong lòng khiến Tiểu Ngưng muốn trả thù lại hắn, chính hắn muốn đoán, cô lại càng không cho hắn biết.

“*Anh rốt cuộc có muốn để cho em nghỉ ngơi hay không? Đường Hạo, lúc trước anh ôn nhu lắm cơ mà? Tại sao anh lại thay đổi nhanh đến chóng mặt như vậy? Anh biết rõ em vừa trải qua kinh hãi, vậy mà còn mắng em. Anh có phải là muốn em bị tâm thần phân liệt thì mới hài lòng sao?*” Lục Giai Ngưng duỗi ngón tay ra, đâm vào ngực của hắn, hai mắt ướt át mông lung nhìn hắn.

Chỉ cần khuôn mặt nhỏ này của cô trưng ra một chút nước mắt, Đường Hạo cũng chỉ có thể gơ tay đầu hàng: “*Được ...Được,....Đừng khóc! Em nghỉ ngơi đi! Có chuyện gì để mai hãy nói!*” Hắn cố gắng đè nén sự hoài nghi trong lòng lại, thờ dài một hơi.

Sắc mặt Lục Giai Ngưng cũng dần hòa hoãn lại, bắt quá yêu cầu của cô vẫn chưa hết: “*Đêm hôm nay chúng ta đừng ngủ chung một phòng! Em muốn được ở một mình, anh đi thư phòng ngủ đi!*”

Lúc trước, cô bị bọn họ đuổi đến chỗ ở của người làm, bị hấn khi dễ. Hiện tại, hấn lại đơn giản được ngủ cạnh cô. Cô thật sự không cam tâm

Sợ hãi ‘Bạch Phụng Ước’ chắc chắn bị hù mất rồi nên mới không chờ đợi được mà ở cùng phòng với hấn. Bọn họ bắt quá mới chỉ là quan hệ bạn trai bạn gái thôi, hơn nữa trong này còn có bọn trẻ, cô làm sao có thể có hành vi ngủ chung một giường, ở cùng một phòng với hấn được? Khó trách hai đứa con lại cùng ghét ‘cô’. Trong mắt bọn trẻ, ‘cô’ quả thực là quá kém. Cho nên bây giờ, cô- Lục Giai Ngưng nhất định phải chỉnh đốn lại hình tượng trong lòng bọn trẻ, ngàn vạn lần không thể để bọn nó lấy đó làm hình mẫu, nếu không từ nay về sau cô làm sao có thể giáo dục nổi các con đây?

Vừa mới kéo chăn mềm chuẩn bị nằm xuống ngủ, Đường Hạo lại mờ mịt nhìn cô: “*Em vừa nói cái gì?*”

“*Em nói, chúng ta không thể ở chung một phòng! Em muốn ở một mình, mời anh đi ngủ ở phòng khác.....*” Cô nhấn nạt nói, khẩu khí rất vững vàng nói thêm một lần nữa.

“*Anh cam đoan đêm hôm nay sẽ không đụng vào em, em có phải vẫn còn sợ hay không? Anh là Đường Hạo, em nhìn kỹ anh đi!*” Hấn giữ lấy gò má cô, xoa gương mặt cô đối diện với mặt hấn.

“*Em biết rõ anh là ai! Chuyện em muốn anh ra ngoài ngủ và chuyện biết anh là ai không có quan hệ gì với nhau! Mời anh ra ngoài, ngay lập tức!*” Cô ngồi dậy, chỉ vào cửa phòng nói ra.

“*Anh không đi.....Em bây giờ đang ở trong tâm trạng như vậy, bảo anh làm sao yên tâm để em ở lại một mình!?*” Đường Hạo ngồi trên mặt giường bất động, kiên định nói.

Lục Giai Ngưng nhìn những đầu mẩu thuốc lá trong gạt tàn rồi nhìn lại khuôn mặt của hấn nói: “*Em không có bị Chu Thích làm gì cả, cũng may là anh đến kịp lúc!*” Cô dùng phép ẩn dụ nói cho hấn biết chính mình không có sao, không hề bị Chu Thích xâm phạm: “*Cho nên anh không cần lo lắng xem em bây giờ như thế nào! Em bây giờ chỉ muốn được ở một mình nghỉ ngơi thôi!*”

Lời của cô quả thật khiến hấn lấy lại được trái tim đang treo cao về lại vị trí cũ, bắt quá hấn vẫn chưa có ý định rời đi. Hấn đã sớm có thói quen ôm cô lúc ngủ rồi, một người chạy đến thư phòng lạnh như băng kia, bảo hấn làm sao mà chịu được?

Thấy hấn chậm chạp không có động tác gì, Lục Giai Ngưng lôi kéo chăn đơn che thân thể của mình lại, chuyển qua bên giường chuẩn bị bước xuống đất: “*Nếu như anh không đi thư phòng ngủ, vậy em đành đến gian phòng khác ngủ!*”

Đường Hạo giữ lại thân thể cô, một lần nữa lại thỏa hiệp nói: “*Em đừng đi! Nếu như em thật sự không muốn anh ở trong gian phòng này thì anh đi ra ngoài trước! Em đi ngủ đi!*” Hôm nay là tình huống đặc thù, hấn sẽ theo ý của cô nhưng không phải là ngày mai cũng sẽ thế.

Đường Hạo đem cô đặt lại trên giường, đắp chăn cẩn thận lại cho cô: “*Em ngủ đi! Ngày mai gặp!*”

Khi hấn cúi xuống chuẩn bị hôn môi cô, cô lại một lần nữa tránh né: “*Em muốn đi ngủ! Anh đi ra ngoài nhớ đóng cửa cẩn thận!*”

Đường Hạo chỉ có thể nhẹ nhàng rút tay về, lặng yên rời khỏi căn phòng.

Nghe thấy tiếng cửa ‘két, cạch’ đóng lại một tiếng, Lục Giai Ngưng đang nhắm mắt liền mở ran gay lập tức, tựa đầu vào thành giường nhìn xem căn phòng rộng rãi này. Rõ ràng là cảnh quen thuộc, nhưng mắt của cô không sao nổi lên được tia kích động.

Cảm giác hoàn toàn không thể nói rõ, tâm tình cũng không thể nói rõ được. Từ Bạch Phụng Ước thoáng cái biến thành Lục Giai Ngưng, hơn nữa lại còn là hai đoạn ký ức bất đồng kinh nghiệm, bất đồng tính cách đồng thời xuất hiện trong đầu của cô, khiến cô cũng không phân biệt được đâu mới là chính mình.

Cô xác thực là một người ít nói, đem tất cả những gì muốn nói, những tức giận kìm nén muốn phát tiết nhưng lại không thể giấu kín vào trong. Tất cả những ai oán rít gào đều chôn trong lòng ở một chỗ kín đáo nhất.

Mà loại tư vị giấu điểm cảm xúc ở bên trong này cực kỳ thống khổ, càng lúc càng khiến khó chịu, buồn bực.

Mà cô quả thực quá lớn mật. Chủ động cầu ái, chủ động bò lên giường của hấn, chủ động cùng hấn làm nũng phát giận.....Những chuyện này cô đều nhớ chứ không quên. Những điều này vốn là những việc cô muốn làm, nhưng trước kia không có can đảm đi làm.

Mất trí nhớ? Mất trí nhớ quả nhiên giúp mình phát tiết rất nhiều tâm tình- Trên mặt Lục Giai Ngưng nở nụ cười thản nhiên nhưng lại nghĩ chuyện đó có gì vui sao? Khuôn mặt tươi cười lại lập tức biến mất.

Cảm giác đau lòng mãnh liệt lơ đãng hung hăng đánh tâm trạng của cô. Không! Cô sao có thể cao hứng? Cô làm sao lại có thể vui vẻ như thế được? Bạch Phụng Ước đã không còn, cô làm gì có tư cách đó nữa!

Cô cuồng loạn kéo chăn đơn che khuất gương mặt mình, đem chính mình ẩn nấp trong không gian nhỏ hẹp.

Đường Hạo nằm trên chiếc giường đơn trong thư phòng, lật người đi lật người lại cũng không sao ngủ được. Trong lòng hắn thì đang không ngừng suy đoán: liệu có phải cô ấy đã hồi phục trí nhớ rồi hay không?

“*Lục Giai Ngưng, em nhất định là đã hồi phục trí nhớ! Là em, chính em đang toan tính tra tấn tôi!*” Đem chuyện lúc trước cẩn thận suy nghĩ lại một lần, hắn chắc chắn nói. Kế tiếp lại không khỏi lo lắng, nghĩ tính cách của cô liệu có đại biến một lần nữa hay không? Nghĩ cô lại đem tất cả những chuyện đau lòng trước kia giấu vào trong lòng, hắn một lần nữa lại đau khổ không thôi.

Nhưng, bất luận con người của cô có như thế nào, cũng đều là người đàn bà của hắn, là người phụ nữ hắn yêu.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 328

Edit: Meimoko

Lục Giai Ngưng từ sáng sớm đã bắt đầu bận bịu trong bếp. Tuy lúc vẫn còn là Bạch Phương Úc, cô cũng không quên thói quen này nhưng hôm nay khi chuẩn bị làm bữa sáng cô lại có cảm giác không giống bình thường.

Rốt cuộc, cô cũng đợi được đến ngày này, chờ đợi được cùng hai đứa con thân yêu và hắn sống chung một chỗ. Chỉ tiếc là thân thể của Nhị Nhị lại không phải do cô nói cho nó biết. Bất quá, như thế này cũng tốt, cô cũng không cần phải giải thích quá nhiều việc.

Mùi thơm truyền ra từ phòng bếp khiến hai đứa trẻ nổi bước nhau tiến vào.

Dương Dương nhìn trộm bóng người đang bận rộn kia, miệng chậm rãi vênh lên. Không phải là cảm giác chán ghét mà là người ở trước mặt đây khiến nó như được nhìn thấy bóng hình của mẹ.

Hai ngày trước nó không có nhìn kỹ. Thật ra, vẻ bận rộn lúc làm việc của ‘cô’ trông giống mẹ cực kỳ.

Nhị Nhị tránh ở bên vách tường, nói với đứa em trai: “*Kỳ thật, em xem không phải cô ấy cũng rất tốt hay sao? Từ tờ mờ sáng đã thức dậy làm bữa sáng cho chúng ta. Mà bữa sáng cô ấy làm có hương vị rất giống mẹ....*” Nhị Nhị có chút thật xin lỗi em trai của mình, sau đó ấp úng nửa ngày mới nói: “*Chị nghĩ, chị sẽ chấp nhận cô ấy làm mẹ của chúng ta.... Chị là con gái....cần có mẹ.....*”

Có mẹ ở bên, ít nhất lúc tắm rửa sẽ rất thuận tiện, mẹ sẽ giúp đấm bóp lưng. Hiện tại cô bé kêu ba giúp nhưng ba tuyệt đối không đồng ý. Mà mẹ còn có thể giúp cô bé chải tóc thật là đẹp, có thể đi phố mua nhiều quần áo đẹp cho cô bé. Những chuyện này, ba đều không thể làm tốt được.

Dương Dương nhìn Nhị Nhị, không có nói đồng ý, cũng không có nói không đồng ý. Bởi vì, chính nó cũng đang do dự, chưa xác định bản thân đang mong muốn gì.

Dương Dương chạy đi đến một chỗ khác trước, sau đó khoát khoát tay với Nhị Nhị, ý bảo cô bé đi ra bên ngoài. Nhị Nhị cũng chạy theo, đến chỗ không có ai.

Dương Dương vừa đập vào bức tường, vừa buồn buồn hỏi: “*Chị thật sự chấp nhận cô ấy sao?*”

Nhị Nhị thành thực gật đầu: “*Cô ấy rất giống mẹ, không phải sao? Có lẽ cô ấy chính là người được mẹ phái tới chăm sóc cho chị em chúng ta!*”

“*Nhưng....em cảm thấy như thế là phản bội lại mẹ....Nhị Nhị...nhưng mà...em cũng thấy thích cô ấy.....*” Dương Dương khó xử rơi nước mắt. Trước mặt chị gái mình mà rơi nước mắt có lẽ cũng chẳng phải là chuyện đùa người gì. Nó thật sự bây giờ không biết bản thân như thế nào, vừa muốn tiếp nhận cô ấy là mẹ, nhưng cũng vừa cảm thấy thật có lỗi với mẹ mình.

“*Nhưng....em thử nghĩ em, ba còn trẻ như vậy, cả đời này chắc sẽ muốn kết hôn, nhất định muốn lấy vợ. Nếu quả thật phải chọn, chị tình nguyện chọn cô Bạch, em nói đi, có phải không?*”

Dương Dương mở to hai mắt, không rõ hỏi: “*Vì sao lại phải kết hôn? Vì sao lại không thể cưới vợ? Ba của chúng ta có hai đứa con là chúng ta chẳng lẽ còn chưa thấy đủ? Nhất định phải muốn kết hôn sao?*”

“*Em....cái vấn đề này không phải là quá rõ rồi ư? Chẳng lẽ em không thấy trên TV hay sao? Một người bình thường với một người bình thường, sống với nhau thì đương nhiên là muốn kết hôn. Một người mất đi, đương nhiên người còn lại phải cố gắng mà sống tốt! Giống như ba của chị, sau khi mẹ chị qua đời, ba ở Mĩ cũng tìm bạn gái đấy thôi!*” Nhị Nhị đặc biệt nhấn mạnh từ ‘ba của chị’, ám chỉ Lương Bân, “*Em*

không thể nói ba của chị không yêu mẹ chị được, nghĩ rằng ba quên mẹ rồi sao? Nghĩ về một người mất đi, chỉ cần tưởng nhớ trong lòng chúng ta là được rồi!”

Cô bé khuyên ba mau chóng đi tìm bạn gái, bởi lẽ cô bé không muốn để ba mình cô đơn lẻ loi. “Còn nữa, sao em không suy nghĩ cho ông bà nội? Bọn họ vì sao mỗi ngày lại cao hứng như vậy? Cũng bởi vì họ quan tâm cho nhau, chăm sóc cho nhau! Chẳng lẽ em muốn ba ở một mình cả đời ư? Suốt này chỉ bung lầy cái TV mà sống....”

“Chị nói cũng đúng.....Được, em đồng ý chấp nhận cô Bạch! Em đồng ý!” Nghe xong lời Nhị Nhị giảng đạo một hồi, Dương Dương gật mạnh đầu.

“Ừ...!” Nhị Nhị vui vẻ nở nụ cười. “Chúng ta bây giờ đi nói luôn với cô ấy đi! Nói muốn cô ấy làm mẹ của chúng ta, được không? Cô ấy là người rất tốt, vạn nhất trở thành mẹ người khác thì sao?”

“Không đâu! Cô ấy bây giờ còn ở nhà chúng ta kia mà! Đâu có ý chạy ra ngoài!” Nhị Nhị vừa nói như vậy, Dương Dương đã có chút sốt ruột. Không được, khó khăn lắm nó mới ‘chọn’ được một người để làm mẹ của nó, không thể để cho người khác nhanh chân hơn được.

“Cái này đâu nói trước được! Em không thấy trên TV bây giờ rất thịnh hành sao? Người ta quen nhau vài giờ đã có thể đi kết hôn với nhau được rồi! Nếu chúng ta không nhanh giúp ba một tay, vạn nhất cô ấy bị người khác cướp đi thì sao?” Nhị Nhị cầm lấy tay Dương Dương, vội vàng chạy ra từ chỗ phòng nghỉ.

“Nhanh lên! Nhanh lên!” Lần này, Dương Dương cũng không do dự nữa, thậm chí bước chân thoăn thoắt còn nhanh hơn cả Nhị Nhị. Giống như bây giờ trong mắt bọn chúng, chọn một người mẹ cũng giống như chọn một loại rau sạch trong chợ, không nhanh chân là có kẻ khác đến cướp mất.

Vừa mới đặt các món điểm tâm lên bàn ăn, Lục Giai Ngưng kinh ngạc nhìn hai bảo bối trước mắt: “Các con....nói cái gì?”

Dương Dương và Nhị Nhị cùng nhìn thoáng qua lẫn nhau, sau đó trầm miệng một lời, ăn ý nói: “Cô làm mẹ của chúng cháu có được không ạ?”

‘Đương nhiên, mẹ vốn là mẹ của các con mà!’- Lục Giai Ngưng điện cuồng gào thét trong lòng. Chỉ là, bây giờ cô chưa nghĩ ra được phải nói thế nào cho bọn trẻ hiểu hết mọi chuyện.

Thấy cô không trả lời ngay, Nhị Nhị và Dương Dương có chút gấp gáp hỏi: “Cô, có phải cô cảm thấy bọn cháu không ngoan hay không? Cô yên tâm, từ giờ bọn cháu sẽ ngoan cực kỳ, tuyệt đối không bắt nạt cô nữa đâu!” Nhị Nhị kéo lấy tay của ‘cô’ trước, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy khát vọng ngẩng lên nhìn ‘cô’.

Nhìn Nhị Nhị trưng khuôn mặt nhỏ nhắn ra, khiến Lục Giai Ngưng khát vọng cỡ nào muốn được nghe một tiếng gọi ‘mẹ’ từ cô bé. Lúc nghe Dương Dương gọi mẹ, cô cũng mong được nghe Nhị Nhị gọi một tiếng như thế dù chỉ là một lần.

Ký ức trong quá khứ mãnh liệt tràn về giống như hình thành một chất lỏng, mạnh mẽ xông ra khỏi mắt cô, rất nhanh làm ướt mi. Giơ tay lên, nhẹ vuốt mái tóc của Nhị Nhị, Lục Giai Ngưng nghẹn ngào hỏi: “Con thật sự nguyện ý gọi cô là ‘mẹ’ ư?” Con không trách mẹ đã đem con đi làm con người ta sao?- Câu sau cô không dám hỏi, cô sợ cô bé nghe xong sẽ hận cô.

Nhị Nhị dường như rất sợ ‘cô’ không tin, vội vàng gật đầu lia lịa: “Đương nhiên là cháu nguyện ý! Cô, cô có đồng ý cho cháu gọi cô là mẹ không ạ?”

Lục Giai Ngưng cũng lập tức gật đầu, giống như sợ đứa trẻ sẽ đổi ý: “Nguyện ý, cô đương nhiên là nguyện ý rồi!”

“Mẹ....Mẹ....” Đã lâu không gọi một tiếng ‘mẹ’, Nhị Nhị gọi tiếng đầu tiên cực kỳ thấy mất tự nhiên, nhưng tiếng thứ hai cô bé gọi lớn tiếng, tựa như vỡ òa cảm xúc trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 329

Edit: Meimoko

Lục Giai Ngưng ngồi xổm xuống, ghì chặt thân thể nhỏ bé của Nhị Nhị vào lòng, nước mắt nóng hổi rơi trên gò má của cô: “Ừ! Nhị Nhị! Mẹ là mẹ của con! Mẹ là mẹ của con.....”

“Mẹ, mẹ nhất định không được lừa con! Nhất định không được thay đổi đấy nhé!” Không có cảm giác được sự kích động của ‘cô’, Nhị Nhị

thoảng đẩy ‘cô’ ra, nhìn chăm chăm vào gương mặt của ‘cô’: “*Vậy từ nay cô chính là mẹ con! Không được thay đổi!*”

“*Không thay đổi! Không thay đổi! Nhất định là không thay đổi!*” Cô thật vất vả mới có thể khiến cho Nhị Nhị gọi mình bằng mẹ, làm sao có thể thay đổi được.

Nhìn xem ‘cô’ đang ôm Nhị Nhị, hôn Nhị Nhị, Dương Dương đứng ở một bên cảm thấy bản thân nó như bị bỏ rơi. Bởi vì ghen tị nên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó đỏ hồng lên, bỗ nhào đến chỗ hai người: “*Cô, có phải cô chỉ thích mỗi mình Nhị Nhị không?*”

Lục Giai Ngưng đang ôm Nhị Nhị ngẩng đầu lên, nhìn xem con trai mình đang giận dỗi. Bảo bối lớn lên trong vòng tay của cô, chỉ nhìn vào ánh mắt của nó là cô biết nó đang nghĩ gì. Lục Giai Ngưng ngừng khóc ngay, cố gắng nở ra nụ cười thật tươi, sau đó kéo con vào sát người mình. Cô hôn liên tiếp lên khuôn mặt nhỏ bé đang giận, nói: “*Cô đương nhiên là cũng yêu mến Dương Dương. Nhưng mà, Dương Dương này, Nhị Nhị đã gọi cô là mẹ rồi, chẳng lẽ con cũng vẫn định gọi cô là ‘cô’ mãi sao?*”

Dương Dương có vẻ khó xử, nhìn Nhị Nhị, sau đó lại nhìn ‘cô’, nhỏ giọng gọi một tiếng: “*Mẹ.....*”

Thật tốt quá! Mẹ không có mất đi các bảo bối của mẹ. Mẹ cũng không hề quên các bảo bối của mẹ đâu!- Lục Giai Ngưng trong lòng không ngừng lần lượt lặp đi lặp lại- Cảm ơn ông trời đã giúp con hồi phục lại trí nhớ!

Bất quá, nghĩ đến con trai sống bên mình hơn bảy năm trời lại không nhận ra mẹ của nó, trong lòng Lục Giai Ngưng có chút khổ sở. Nhận không ra mẹ thì thôi, lại còn không ít lần trêu chọc mẹ của nó, cô thật sự muốn phát mông cho nó vài cái.

Lục Giai Ngưng thay đổi ánh mắt, sau đó có ý hỏi: “*Con đã gọi cô là mẹ, vậy....con không định nói lời xin lỗi mẹ hay sao?*”

“*Cháu.....*” Dương Dương khó xử không biết phải trả lời như thế nào: “*Cháu.....*”

“*Con không sợ mẹ con sẽ tức giận hay sao?*” Nhìn con trai đang nhiu mày khó xử, Lục Giai Ngưng đột nhiên cảm thấy tâm tình tốt lên đôi chút.

“*.....*” Dương Dương khó xử nghĩ xem muốn hay không muốn ‘cô’ trở thành mẹ mình.

“*Vậy làm sao đây? Hử? Dương Dương?*” Thật là một đứa con ngốc nghếch, khiến cô cảm thấy mình làm mẹ quá thất bại. Con của cô lại không hề nhận ra cô.

“*Cô có phải không muốn làm mẹ của cháu không? Nếu là như vậy....., cháu sẽ vẫn gọi cô là ‘cô’!*” Dương Dương cong cánh môi khổ sở nói.

Mặc quần áo tây trang chỉnh tề bước xuống lầu, Đường Hạo nói với đứa con trai đang khổ sở của mình: “*Dương Dương, mẹ con lại trêu chọc con sao? Mẹ con chính là mẹ con!*”

Hai đứa trẻ không để ý đến lời của ba bọn nó nói. Chúng đơn giản chỉ hiểu, ba đang muốn nói...cô sẽ trở thành mẹ của bọn nó!

“*Ba, con đồng ý tiếp nhận mẹ mới, hi hi.....*” Nhị Nhị chạy nhanh như con gió đến bên người ba của mình. Cô bé theo thói quen ấn xuống gương mặt của ba một nụ hôn, sau đó ngược má lên chờ ba hôn lại mình.

Đường Hạo cũng hôn xuống gương mặt của cô con gái, sau đó dẫn cô bé đi về phía Lục Giai Ngưng.

Lục Giai Ngưng nhìn bọn họ từ từ đi về phía mình, chậm rãi đứng thẳng người, ra vẻ tự nhiên nói: “*Ăn điểm tâm đi, sau đó còn đi làm!*”

“*Hôm nay có chuyện quan trọng hơn, anh sẽ không đi làm!*” Bây giờ, cô chính là nhiệm vụ thiết yếu nhất của hắn, chứ không phải là công việc.

“*Ah? Em hôm nay còn chuyện phải làm.... em ăn cơm trước đã!*” Lục Giai Ngưng nhanh chóng ngồi vào chỗ của mình, đồng thời cũng rất nhanh gọi bọn họ đến ăn cơm: “*Dương Dương, Nhị Nhị! Mau lại ăn cơm nhanh lên! Nếu không nguội hết mất thôi!*”

Đường Hạo không ngồi vào vị trí trung ương giống như mọi khi mà ngồi xuống ghế bên cạnh cô, ánh mắt chăm chú nhìn thẳng vào cô. Phụ nữ này! Lòng dạ ngày càng sâu, tại sao vẫn có thể bình thản như vậy?

Được! Vậy hắn cũng muốn chờ xem cô chịu được đến khi nào!

Lục Giai Ngưng ăn được hai miếng điểm tâm, bất an nhìn hắn: “*Anh đừng có nhìn em như vậy có được không? Nếu cứ nhìn như vậy em chẳng nuốt nổi thứ gì mất!*”

“*Anh thấy khẩu vị của em vô cùng tốt đấy chứ! Trong lòng thì đang lo nghĩ chuyện quan trọng thế mà vẫn thản nhiên dùng vẻ mặt không chút lo âu mà ngủ ngon lành, ăn ngon lành.....*” Đường Hạo nói móc, đôi mắt chưa có dời khỏi người cô một chút.

Lục Giai Ngưng không có phản bác lại lời của hắn, trong lòng có chút tức giận, hắn tại sao lại nhìn thấu được lòng mình như thế? “*Anh ăn điểm tâm trước đi có được không?*”

“*Đừng nóng vội....*” Đường Hạo nhìn thoáng qua mọi thứ trên bàn, sau đó ánh mắt lại chuyển về người của cô.

“*Ba, cô đã đồng ý làm mẹ của chúng con rồi! Ba và cô bao giờ thì kết hôn ạ? Nhanh lên có được không? Tổ chức vào ngày nghỉ đi ba, như*

vậy chúng con sẽ được làm tiểu hoa đồng!” Nhị Nhị bắt đầu mặc sức tưởng tượng – Ha ha, cô bé thích nhất là được làm tiểu hoa đồng, bởi vì được mặc váy áo thật xinh, bởi vì cô bé sẽ giống như Bạch Tuyết trong truyện cổ tích....

Lời nói của Nhị Nhị làm Tiểu Ngưng suyết chút nữa phun hết chỗ sữa trong miệng ra. Đường Hạo sẵn sóc cầm khăn lau cho cô: “Xem em kìa, lời của con mà cũng khiến em kinh ngạc đến thế sao?”

“Ừ.... Em chưa có nói sẽ gả cho anh!” Lục Giai Ngưng vội vàng nói ra. Bây giờ bọn họ bàn chuyện kết hôn là quá sớm. Hơn nữa, hẳn lại là một tên đàn ông có mùi nói cũ, chỉ có bề ngoài, cô làm sao có thể giao phó bản thân mình cho hắn?

“Không gả cho anh?” Hắn khó hiểu nghi ngờ hỏi.

“Đúng!” Cô quăng cho hắn một câu trả lời vô cùng kiên định.

Nhưng cô không biết, lúc cô nói một tiếng ‘đúng’ này, không khí trong phòng đột nhiên như có bom nổ.

“Cô...không, mẹ, mẹ đã đáp ứng làm mẹ của con rồi, tại sao còn không muốn lấy ba con làm chồng? Không được, mẹ nhất định phải là vợ của ba con! Nhất định phải làm vợ của ba con!” Nhị Nhị lớn tiếng nói trước.

“Cô, cô không làm vợ của ba cháu thì làm sao mà làm mẹ của bọn cháu được? Hơn nữa, cô không phải là rất muốn được ở cùng một chỗ với ba cháu hay sao? Vì sao lại đột nhiên nói không muốn gả cho ba cháu?” Dương Dương bổ sung thêm.

Đường Hạo nhú mày- hai đứa con của mình mới giỏi làm sao! Ba của tui nó đây còn chưa chủ động nói, hai đứa đã hiểu rõ vấn đề, lên trước hỏi mẹ của chúng.

Lục Giai Ngưng bị hai đứa con hỏi đến á khẩu không trả lời được, ấp a ấp ứng: “Mẹ....mẹ....”

“Ừm, như thế nào? Trẻ con con biết rõ đạo lý, nếu em không làm vợ anh thì làm sao có thể trở thành mẹ của bọn trẻ? Hử, em thử nói cho tôi nghe xem nào?” Đường Hạo khẽ nhếch mày kiểm lên. A ha, hẳn bây giờ còn chưa nhắc đến chuyện cô là Lục Giai Ngưng đâu nhé!

“Em....không biết!” Bị hỏi dồn, Lục Giai Ngưng chỉ có thể trả lời cho xong chuyện, sau đó vui đầu vào ăn tiếp chỗ thức ăn nhiều như núi trên bàn.

Muốn nói, trước mắt cô cần phải lấp đầy cái bụng, sau đó mới có sức mà nói.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 330

Edit: Meimoko

Khi mọi người đặc biệt chiều cô ăn cho xong bữa sáng, Lục Giai Ngưng lại bắt đầu bận rộn thu dọn bát đĩa, mượn cơ này để thoát khỏi sự truy vấn của Đường Hạo. Bất quá, cô vừa mới bung được mấy cái bát đĩa lên đã bị một bàn tay khác kéo lại. ‘Àm!’, bát đĩa lại quay trở lại bàn ăn.

“Những chuyện này em không cần phải làm! Em còn muốn giấu giếm đến lúc nào nữa, hả?!”

“Em không có giấu diếm chuyện gì cả!”

Bàn tay nam tính dịu dàng xoa tấm lưng mềm mại của cô, gây áp lực, nói: “Vậy bây giờ chúng ta phải từ từ nói chuyện thật cẩn thận Rồi!” Âm cuối đột nhiên cao hẳn lên, thêm mười phần uy nghiêm.

Còn không có chờ được Tiểu Ngưng trả lời, Nhị Nhị ở bên kia đã tò mò hỏi trước: “Ba và mẹ định nói chuyện gì ạ? Cũng không thể không cho bọn con nghe được, có phải là bàn chuyện hôn lễ?” Cô bé thích nhất là lễ cưới, bởi vì ở đó có rất nhiều người, ăn mặc vô cùng đẹp. Ba cùng với mẹ, cô bé và Dương Dương nhất định là vô cùng đẹp mắt.

“Nói về hôn lễ sao? Trước tiên cũng phải nói với ông nội và bà nội!” Dương Dương ở một bên nhắc nhở.

Nhìn xem cả con trai lẫn con gái đều trung bộ dạng quan tâm, Lục Giai Ngưng ngại đến mức kích động..... Cô đã nói muốn gả cho ba của bọn trẻ rồi hay sao?

“*Những chuyện này để sau rồi bàn! Hiện tại ba và mẹ các con còn có chuyện quan trọng hơn cần phải giải quyết!*” Đường Hạo cố ý nói ra ‘mẹ của các con’, hy vọng của hắn là hai đứa nhóc ngốc nghếch này mau sớm nhận ra mẹ của chúng đi!

Bất quá, thật đáng tiếc, hai đứa chúng nó lại nghe lói rầm rập, gật gù với hắn, thuận tiện tỏ vẻ ngoan ngoãn đi ra sân chơi, không quấy rầy hai người. Đường Hạo chỉ có thể nura uy hiếp kéo cô vào phòng.

Cạch.

Lục Giai Ngưng lúc này mới nhận ra hắn đã khóa trái cửa lại, không thể nào ra ngoài được nữa.

Lục Giai Ngưng nghe thấy tiếng xoay người lại, để phòng nhìn người đang từng bước tiến về phía mình, lắp bắp nói: “*Đường.....Hạoanhmuốn ...làm gì?*”

“*Em muốn tôi làm gì?*” Hắn không trả lời cô mà hỏi ngược lại. Phụ nữ này thật đúng là khéo giả vờ, hắn cũng thực hoài nghi không biết đầu óc cô có vấn đề hay không? Nếu như là người bình thường thì nhất định sẽ nói ngay chuyện mình đã hồi phục trí nhớ. Đằng này cô lại chờ đợi hắn đi hỏi.

“*Đường Hạo, trước kia anh đã từng nói sẽ không bắt buộc em, cái gì cũng nghe em cơ mà?*” Lục Giai Ngưng đem tất cả những lời hứa hẹn trước kia của hắn nói ra. Vừa nói, hai tay cô gắt gao ôm lấy ngực của mình, đôi mắt to đỏ hoe nhìn hắn, nước mắt trong suốt theo vành mắt không ngừng chảy ra.

Lúc cô thốt ra những lời hứa hẹn cách đây một năm với hắn, một loạt hình ảnh lại hiện lên trong đầu. Cô từ trên bậc thang lăn xuống, sảy thai phải nhập viện, trên ban công bệnh viện cô không muốn sống mà định treo mình tự tử, bị hắn kéo lại. Hắn đã hỏi cô không biết bao nhiêu lần cô muốn gì, nói với cô đừng rời bỏ hắn, cái gì hắn cũng nghe cô. Rồi một lần nữa, ở trong căn phòng này hắn đã thay cô hứng chịu một viên đạn.

Đến lúc cô đi máy bay, một loạt hình ảnh sau đó lại hiện lên làm tim cô đập mạnh, hơi thở dồn dập. Nhớ lại những hình ảnh đã khiến cô đau xót không muốn sống, bây giờ cô không còn cảm giác đau lòng, chỉ thấy kích động, sợ hãi không thôi.

Đường Hạo ôm cô vào lòng, những nụ hôn như mưa rơi xuống vàng trán nóng bỏng của cô. Cánh tay như sắt của hắn quấn lấy thân thể mềm mại của cô, càng lúc càng thêm chặt, giống như khảm vào da thịt, phảng phất sợ cô sẽ đột nhiên biến mất: “*Ngưng! Em rút cuộc cũng đã khôi phục trí nhớ rồi! Em đã khôi phục trí nhớ rồi! Tốt quá! Anh cứ nghĩ rằng sẽ phải chờ đợi rất lâu, sợ đến lúc chúng ta tóc đã bạc trắng thì em mới nhớ ra mình là ai!*”

Lục Giai Ngưng giãy dụa, trong ngực Đường Hạo mà nức nở nghẹn ngào. Vốn cho rằng mình rất khổ sở, có thể đơn giản nói mọi chuyện cho hắn biết... Nhưng mà, chính lúc cô muốn thừa nhận mình là Lục Giai Ngưng, tâm tình cô đột nhiên thay đổi, cô không chế không được mà khóc ò lên: “*Em làm Bạch Phương Úc một năm.....em quên mất chính mình là ai....Đường Hạo, thiếu chút nữa em đã quên mất các bảo bối của chúng ta...thiếu chút nữa mất đi.....*” Chữ ‘anh’ đến bên miệng tự dưng lại bị nuốt trở lại.

Cô còn chưa tìm được hắn, sao có thể nói là mất đi?

Đường Hạo nhẹ nhàng vuốt mái tóc cô từng chút một, làm sao có thể không hiểu lời cô muốn nói là gì: “*Cảm ơn vận mệnh đã để cho hai chúng ta gặp lại nhau! Chúng ta sẽ không mất đi nhau nữa, đúng hay không?*”

Nước mắt của Lục Giai Ngưng rơi càng lúc càng nhiều, tuôn như suối từ trong hốc mắt ra. “*Vì sao bọn họ lại che giấu thân phận của em? Vì sao biết rõ em không phải Bạch Phương Úc mà vẫn nuôi em, đem em trở thành Bạch Phương Úc? Bọn họ....Bọn họ rút cuộc có mục đích gì?*” ‘Bọn họ’ mà cô nhắc đến chính là vợ chồng Bạch gia.

Cô nhẹ nhàng đẩy Đường Hạo ra, giờ cánh tay lên phần gáy, nhẹ nhàng vuốt ve: “*Chỗ này của em có dấu hiệu, chúng chứng minh em là ai, đúng không? Nhưng tôi hôm qua lúc em soi gương thì không thấy dấu hiệu đâu nữa, nhất định là bọn họ đã dùng tia hồng ngoại tẩy đi rồi!*”

Đường Hạo bắt lấy bàn tay của cô, dịu dàng giúp cô vuốt đi những giọt lệ trên má: “*Chỉ cần em còn sống là tốt rồi! Mọi chuyện khác không đáng để em rơi lệ, biết không?*”

“*Nhưng em muốn biết rõ mọi chuyện là như thế nào! Tại sao bọn họ lại phải đối với em như vậy? Cũng như tại sao lại đối với Bạch Phương Úc như thế? Bạch Phương Úc là con gái của bọn họ, bọn họ lại không có đi tìm..... Ừm,.....Hm.....*” Mọi lời nói của Lục Giai Ngưng bị Đường Hạo nuốt gọn lấy. Hắn phách đạo nhưng cũng cẩn thận nâng niu hôn môi cô, không cho phép trong cái đầu nhỏ nhắn của cô có bất kỳ ý nghĩ dư thừa vụn vặt liên quan đến kẻ khác ngoài hắn.

Hắn chế trụ eo nhỏ của cô, nặng nề hôn xuống, chà đạp lên đôi môi đỏ hồng. Bữa bãi hôn cánh môi của cô, chiếc lưỡi thì không ngừng càn quét di chuyển.

Cô đang khóc cũng dần dần trầm luân trong dòng xoáy mãnh liệt nóng bỏng của hắn. Hai tay cô gắt gao quấn quanh cổ hắn, nghênh đón hắn hôn môi.

Cô thích được hắn hôn, vô cùng yêu thích loại cảm giác thân mật chân thực này.

“*Ngưng.....Ngưng của anh....*” Môi của hắn chậm rãi di chuyển đến cạnh tai cô, nhẹ nhàng lẩm lẩm. Từng ngón tay của hắn đang du ngoạn trên cặp mông của cô, một bàn tay trực tiếp bao phủ, xoa nắn một cách đói khát.

“*Hạo.....*” Tiểu Ngưng cũng giống như đói khát, thủ thi gọi tên hắn, giống như đã lâu không được nhìn thấy hắn, đã lâu không được gọi qua tên của

hắn...

Đường Hạo một tay ôm ngang lấy Lục Giai Ngưng. Lục Giai Ngưng say đắm nhìn hắn, để mặc cho hắn đặt cô lên mặt giường lớn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 331

Edit: Meimoko

Bọn họ muốn dùng phương thức nguyên thủy nhất để xác định lẫn nhau, nhanh chóng xé rách quần áo. Rất nhanh, hai thân thể lửa đỏ quần quýt giao hoan.

Môi mọng của Đường Hạo dọc theo cằm của cô bắt đầu dờ dội hôn xuống. Đầu của hắn vùi vào bộ ngực no đủ trắng tuyết của cô. Một tay của hắn chụp lấy một bên phong mẫn căng đầy, miệng thì ngậm lấy bên còn lại.

Lập tức, Tiểu Ngưng phát ra một tiếng ngậm thật to, đồng thời thân thể cũng kích động run rẩy từng đợt. Phảng phất giống như mất hết ý thức, cô phơi bày toàn bộ thân thể nghênh đón nhiệt hòa của hắn.

Cô thích được hắn động chạm. Nhất là khi xảy ra chuyện tối hôm qua, cô càng thêm xác định người mình yêu thương chỉ có một mình hắn, chỉ muốn được duy nhất hắn yêu thương.

Hành động của cô càng kích lệ hắn khiến hắn rốt cuộc nhịn không được nữa. Hắn muốn lập tức có được cô.

Hắn điều chỉnh tư thế, gấp rút tách hai chân trắng ngọc của cô ra. Dùng sức một cái, hắn đem nam căn cứng rắn của mình xâm nhập vào đóa hoa ẩm ướt một mảnh của cô.

“Á.....” Cô thét lên một tiếng. Hắn tiến vào mãnh liệt không báo trước như thế khiến cô thấy hơi đau, chưa thích ứng. Nhưng hắn đã tiến vào rồi, bây giờ cô có nói gì cũng không ngăn cản được hắn gia tăng luật động.

Đôi mắt cô lúc này thanh tịnh xinh đẹp, da thịt kiều mị nhiễm một mảng hồng. Cánh môi của cô được hắn hôn phát ra những tiếng ngậm yêu kiều. Cô phảng phất tựa như một quả đào chín, hắn thêm thường muốn nuốt chửng. Hắn luật động càng lúc càng dừng mãnh. Hắn vừa co búng lại, hai tay lại vừa xoa xoa hai luồng phong mẫn của cô, tạo ra những đợt sóng tình kích thích.

Hắn chiếm hữu cô một cách hoàn toàn.....

Hắn vừa ôn nhu vừa mãnh liệt khiến cô tê dại. Đóa hoa kiều nộn vì hắn mà chống đỡ đến tận cùng, không ngừng dần ra. Ngón tay của hắn còn tranh thủ thời gian rời từ đỉnh núi cao trên ngực nàng trườn xuống đóa hoa ở lãnh địa thần bí của cô, không ngừng xoa nắn.

Cô khẽ hé mở cánh môi. Một tiếng kiều ngậm mê người phát ra, hít phải một ngụm lạnh khí, biến thành tiếng kêu thật to.

Thật thoải mái..... Thoải mái đến không nói nên lời.

Rất thích.....Không có cảm giác vui sướng nào sánh kịp.

Cô lại một lần nữa ngậm nga, muốn hắn lại một lần nữa thiêu đốt lên ngọn lửa tình dục.

“Um....Một lần nữa đi.....” Chân cô vòng qua eo của hắn, quấn chặt lấy.

Cặp mông nâng cao, tiếp nhận sự ưu ái và vỗ về chơi đùa của hắn, mật ngọt trong miệng còn chưa hấp thụ được hết.

“Em lớn tiếng như vậy chính là hoan nghênh anh sao?” Hắn đã đem chính mình, tất cả vùi sâu vào trong người của cô. Trong cơ thể của cô, hắn chậm rãi di chuyển, vừa không ngừng co rút, vừa chậm chọc cười cười hỏi.

Thật là tốt quá! Cô ấy vẫn giữ nguyên nhiệt tình như thế đối với mình! Cô không hề vì trở lại là Lục Giai Ngưng mà mất đi một chút ưu điểm! - Đường Hạo thầm nghĩ.

Lục Giai Ngưng vỗ nhè nhè lồng ngực xích lửa của hắn, nhắc nhở hắn đừng có chê cười cô, thuận tiện đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên đầu hắn: “Đều

là tại anh! Điều là tại anh.....” Nếu không phải vì hắn, cô cũng sẽ không phồng tung như thế.

Nhìn cô vẫn kiêu my, một tay Đường Hạo nâng cằm cô lên, làm như tương thưởng cho cô một cái hôn thật sâu.

Miệng của hắn vừa mới tiến đến gần đôi môi sưng đỏ của cô, cô khẽ cười đóng đưa gò má tránh né hắn hôn môi. Hôn lại hôn, hắn hành động thần tốc nhanh hơn cô, Theo đụng chạm của hắn, nơi hai người kết hợp không ngừng phát ra tiếng làm người ta đỏ mặt tía tai.

Thật sự là rất xấu hổ....

Hắn lần lượt tiến công, lần lượt co lại, ra vào trong cơ thể của cô. Dịch mật ngọt ngào trơn tru chảy ra từ hoa hạc. Chiếc ga trải giường đã ẩm ướt một mảng.

Hai người cứ thế mà dẫn nhau cùng thăng hoa đạt đến cực đỉnh. Mỗi móng khẽ mấp máy, quá mệt mỏi, không còn nói được điều gì, cả hai cùng chìm vào giấc mộng xuân.

Đường Hạo ngã vào lòng của cô, trong lòng hắn không ngừng tán thưởng thật tuyệt hảo. Muốn cô sau khi cô đã hồi phục trí nhớ khiến hắn cảm thấy trước nay chưa có điều gì tuyệt đến vậy.

Cảm giác trống rỗng mát, thân thể như bị người ta rút đi linh hồn, Lục Giai Ngưng đột nhiên dùng tay đẩy mạnh người đang nằm trên mình ra. Sau đó ngồi dậy, giống như thay đổi thành một người khác, về mặt lãnh đạm ngồi đó.

Đường Hạo cũng ngồi dậy, từ phía sau ôm lấy cô: “*Làm sao vậy? Đừng suy nghĩ đến chuyện khác!*”

Lục Giai Ngưng càng thêm lãnh đạm đẩy hắn ra, sau đó nhảy xuống giường, nhặt lấy quần áo và nội y rơi trên sàn nhà, đi nhanh vào trong phòng tắm.

Cô đột nhiên xuất hiện phản ứng khiến Đường Hạo không hiểu ra sao. Hắn đi xuống giường, lấy một chiếc khăn quần lấy thất lung, chậm rãi đi về phía phòng tắm.

Khi hắn đẩy cửa muốn đi vào thì phát hiện ra cửa đã bị cô khóa trái.

Cốc, cốc, cốc.

“*Ngưng, xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc em làm sao vậy? Mau nói gì đi!*” Đường Hạo vừa gõ cửa, vừa thấp giọng hỏi.

“*Không sao!*” Tiếng trả lời nhàn nhạt từ bên trong vọng ra.

“*Nhưng giọng em nghe không giống ‘không sao’, nhanh lên! Mau mở cửa ra!*” Vừa rồi hai người còn nhiệt tình dây dưa kết hợp, hắn không cho phép cô đột nhiên trở nên lãnh đạm như vậy.

Khi hắn đập mạnh vào cửa cũng là lúc cửa được mở ra. Lục Giai Ngưng đã mặc quần áo chỉnh tề từ bên trong bước ra ngoài.

Đường Hạo nắm chặt lấy cổ tay cô, nhìn chăm chú vào đôi mắt cô, ám muội nói: “*Làm sao vậy? Chẳng lẽ vừa rồi anh làm em không khoái hoạt sao?*”

“*Không!*” Lục Giai Ngưng rút tay mình về, nhẹ nhàng lắc đầu: “*Anh đừng nghĩ nhiều, không có chuyện gì đâu! Chỉ là....em muốn đi xem bọn trẻ!*”

“*Có gì mà phải đi xem? Máy ngày hôm nay bọn nó tra tấn em cũng đủ khổ rồi, em còn muốn nhìn bọn nó làm cái gì?*” Đường Hạo giống như ăn dấm chua, hôm nay mọi thời giờ hắn chỉ muốn được ở bên cạnh cô, bọn họ được ở bên nhau.

“*Sao lại giống nhau được? Trước kia là em không nhớ được bọn nó là bảo bối của em.....*” Nói đến chỗ này, Tiểu Ngưng lại nổi lên đau lòng. Vì sao lúc cô mất trí nhớ lại vẫn yêu say đắm hắn, trong khi đó những đứa con yêu thương của mình thì quên mất.

Cô còn nhớ rõ, cô nói với hắn yêu ai yêu cả đường đi, cô sẽ đối với Dương Dương thật tốt. Cô đúng là một người mẹ đáng đánh, rất đáng bị đánh. ...

Không đau lòng như cô, Đường Hạo ngược lại còn thập phần vui vẻ: “*Nhớ rõ bọn nó làm cái gì? Trong lòng em vốn dĩ chỉ có một mình anh! Lúc em mất trí nhớ, anh yêu thích em nhất chính là điểm này! Cực kỳ vừa lòng luôn....!*”

Đường Hạo theo thói quen mà hôn cô, nhưng Lục Giai Ngưng đã nhanh chóng tránh ra: “*Đừng có náo loạn! Em đi xem bọn trẻ thế nào!*”

Nói xong, cô đẩy Đường Hạo ra, đi mau vài bước, mở cửa phòng rời khỏi.

Lúc cô rời khỏi tầm mắt của Đường Hạo, trên khuôn mặt hiện lên nét khổ sở quẩn quanh. Cô tại sao lại dễ dàng sa vào tay giặc như vậy? tại sao hắn lại lấy được trái tim cô đơn giản như thế? Cô thậm chí còn chưa có xác định xem người hắn yêu có phải là mình hay không.

Không cần! Cô không thể một lần nữa ý loạn tình mê. Ít nhất cũng phải xác định xem người hắn yêu có phải là mình hay không đã! Sau đó mới có thể.....

Tiểu Ngưng vừa bước xuống lầu thì nghe thấy tiếng hai tiểu quý bàn luận với nhau: “*Dương Dương, em nói thử xem, liệu chúng ta có phải sẽ rất nhanh có em trai hoặc em gái không?*”

“*Chắc chắn! Bọn họ thường xuyên ở cùng một phòng như thế, có một tiểu bảo bảo là chuyện đương nhiên!*” Dương Dương rất thành thực mà trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 332

Edit: Meimoko

Nghe thấy câu nói chuẩn không cần chỉnh của hai đứa con, Lục Giai Ngưng mắc cỡ thiếu chút nữa là thổ huyết. Trời ạ! Chỉ một năm không thấy Dương Dương và Nhị Nhị, tại sao cô lại cảm thấy bọn trẻ như trưởng thành thêm vài tuổi, biết quá nhiều thứ như vậy? Lại còn có thể đoán được ra cô và Đường Hạo ở trong phòng làm gì? Cái này... Bảo cô làm sao có thể nhìn mặt với bọn trẻ được nữa đây?

Vừa bước xuống đại sảnh, Lục Giai Ngưng lại quay người muốn đi lên lầu. Không được! Bây giờ cô chẳng còn mặt mũi nào mà đi gặp bọn trẻ.

“*Mẹ!*” Nhị Nhị phát hiện ra cô trước, lớn tiếng gọi.

“*Cô!*” Dương Dương không dám gọi mẹ, vẫn duy trì cách gọi như lúc trước.

Bị hai đứa cùng một lúc gọi, Lục Giai Ngưng chỉ còn cách quay người đón nhận hai đứa con: “*Hai đứa....*”

“*Mẹ! Mẹ.....*” Nhị Nhị giống như cừu non nhìn thấy cừu mẹ, riu rít gọi mẹ liên tục.

Dương Dương nghe thấy tiếng chị gọi to, trong lòng nổi lên nỗi chua xót, bởi vì nó vẫn còn gọi bằng ‘cô’: “*Nhị Nhị, chị gọi một tiếng là đủ rồi! Đừng có gọi tôi gọi lui, nghe thực phiền!*”

Nhị Nhị xoay đầu nhìn Dương Dương thè lưỡi cười, còn làm mặt quỷ trên choker: “*Mẹ, chúng ta đi siêu thị được không? Hi hi, con muốn chọn mua một chiếc váy công chúa thật đẹp, đến lúc ba mẹ kết hôn con sẽ mặc, lúc đó vô cùng là xinh đẹp....*”

“*Muốn mua váy thì lúc nào mẹ cũng có thể đi cùng con! Nhưng hiện tại mẹ không có ý định gả cho ba của con!*” Lục Giai Ngưng nói thẳng ra, phá vỡ mộng ảo của bọn trẻ.

“*Vì sao ạ?*”

“*Vì sao ạ?*”

Dương Dương cùng Nhị Nhị trăm miệng một lời hỏi, trên gương mặt non nớt tràn đầy lo lắng.

“*Không vì cái gì cả! Lúc trước không phải mẹ đã nói rồi sao, mẹ không muốn gả cho ba các con! Được rồi, các con không phải muốn đi siêu thị hay sao? Mau mau chuẩn bị, chúng ta lát nữa sẽ đi!*” Cô nhanh chóng nói, không cho bọn trẻ bất luận giải thích gì.

Dương Dương và Nhị Nhị tuy rất nghi hoặc nhưng nghe thấy được đi dạo phố thì vui vẻ quên ngay, chuẩn bị quay về phòng thay quần áo.

“*Không được! Hôm nay, ai cũng không được phép ra khỏi cửa! Tất cả ở hết nhà!*” Đúng lúc này, Đường Hạo từ trên cầu thang đi xuống, khuôn mặt nhăn nhó như khi ăn gừng.

“*Vì sao ạ?*”

“*Vì sao ạ?*”

Hai đứa trẻ cùng lúc nhìn về phía ba của tụi nó, đồng thanh hỏi.

“*Không có vì cái gì cả!*” Đường Hạo nhìn Lục Giai Ngưng đang không đồng tình ở dưới. Ngày hôm qua phát sinh chuyện ngoài ý muốn, sáng sớm mới cứu được cô ra, thế mà bây giờ vẫn còn muốn đi ra ngoài. Hắn thật sự không hiểu nổi, trong đầu người phụ nữ này đang nghĩ cái gì?

Lục Giai Ngưng nhìn ánh mắt hần đang không đồng thuận với mình thì mới nhớ đến chuyện nguy hiểm. Quả thực, cô đã quá khinh xuất!

“*Không chịu đâu! Con muốn đi ra ngoài! Chúng ta đi ra ngoài đi mà!*” Nhị Nhị dính đến bên người ba của mình, cái mông lắc lư qua lại biểu lộ cô bé không chịu, không chấp nhận.

“*Vì sao chúng ta lại phải ở trong nhà? Sẽ rất là buồn bức đấy ạ! Ba cũng phải đến công ty mà, hay là chúng ta đến công viên vui chơi đi!*” Dương Dương đã lâu cũng không được đi chơi, chỉ quanh quẩn chỗ ông bà nội.

Đường Hạo nhìn hai đứa con chỉ biết đến chơi, thật khó có thể nói không buồn bức.

Mà nhìn mẹ bọn trẻ đang trưng bộ mặt hiểu con, biết rõ mọi chuyện kia hần lại càng thêm buồn bức. Hiển nhiên, hai đứa con ngây thơ ngốc nghếch như vậy tuyệt đối không phải là di truyền từ hần: “*Lục Giai Ngưng, em có phải không hiểu chuyện hay không mà còn sốt sắng hùa theo bọn trẻ?*”

Lục Giai Ngưng bị chỉ đích tên cảm thấy ngượng ngùng khó xử, nhìn hần nói: “*Em không biết nên giải thích như thế nào? Bọn nhỏ....Bọn nhỏ sẽ hiểu hay sao?*”

“*Em đừng có coi thường bọn nó! Năng lực lý giải của bọn nó so với người mẹ như em còn cao thâm hơn nhiều!*” Vì không muốn chuyện này cứ tiếp tục kéo dài thêm nữa, Đường Hạo muốn nói cho các con của mình biết rõ sự thật: “*Dương Dương, Nhị Nhị, chẳng lẽ các con không cảm thấy ‘cô’ rất giống với mẹ các con hay sao?*”

“*Đương nhiên là cảm thấy thế rồi ạ! Cho nên bọn con mới muốn cô trở thành mẹ của bọn con!*” Dương Dương trả lời trước: “*Ba à, những lời này hơi thật lãng phí thời gian quý báu!*”

Nhị Nhị đồng ý với lời nói của em trai, gật mạnh đầu.

Đường Hạo túm lấy con trai, tét mông nó hai cái: “*Dương Dương, con đáng bị đánh nhất đấy, biết không? Thật xấu hổ vì con, con đã sống bên cạnh mẹ mình bảy năm, là đứa con mong mỏi mẹ về bên mình nhất....Thế mà mẹ ở ngay trước mặt con lại không nhận ra....*”

Dương Dương nhất thời không để ý đến lời ba nói, chỉ nhìn chăm chú vào ba: “*Ba...Ba vừa nói gì? Ba nói mẹ ở ngay trước mặt chúng ta sao?*”

Nhị Nhị hồ đồ nhìn ‘cô’ sau đó lại nhìn ba. Ý của ba vừa mới nói chính là....nói ‘cô’ là mẹ của bọn nó hay sao?

Đường Hạo xoay người Dương Dương lại, để nó đối diện với Lục Giai Ngưng: “*Dương Dương, Nhị Nhị, người này chính là mẹ của các con! Không phải cô, càng không phải là mẹ kế!*”

Dương Dương cùng Nhị Nhị nhất thời không thể nào tiếp nhận được sự thật này, đứng yên ở đó ngơ ngác nhìn mẹ. Thật lâu sau, trong bốn con mắt bé nhỏ mới nổi lên nước mắt.

“*Ba... Ba không gạt con phải không? Cô ấy chính là mẹ của con sao?*” Dương Dương quay đầu lại, một lần nữa hỏi. Những giọt nước mắt lăn xuống từ vành mắt của nó.

Lần này, Lục Giai Ngưng không để cho Đường Hạo nói, mà cùng một lúc ôm lấy hai đứa con, nói: “*Dương Dương, Nhị Nhị, mẹ là mẹ của các con! Mẹ thật sự là mẹ của các con! Không phải là ‘cô’ đâu!*”

“*Mẹ! Mẹ còn sống! Mẹ không có chết!*” Nhị Nhị nhào vào ngực mẹ đầu tiên, hai cánh tay bé xíu vòng qua cổ Lục Giai Ngưng.

Lục Giai Ngưng ôm lấy con gái ở trong ngực, dùng sức gật đầu nói: “*Đúng vậy! Đúng vậy, mẹ không có chết! Mẹ vẫn còn sống!*”

Dương Dương tựa đầu vào vai mẹ, rơi nước mắt nói: “*Mẹ, sao mẹ không nói với chúng con? Tại sao lại phải đợi đến bây giờ mới nói?*”

“*Bởi vì mẹ sinh bệnh! Mẹ quên mất mình là ai, quên mất cả Dương Dương lẫn Nhị Nhị! Hiện tại mẹ đã khỏi bệnh rồi, mẹ đã nhớ được tất cả chuyện trước kia!*” Lục Giai Ngưng dùng lời nói đơn giản nhất để giải thích cho các con của cô hiểu.

Chuyện này đến người lớn ở trong cuộc còn không chịu nổi nói chi đến trẻ con. Hơn nữa, trong chuyện này còn quá nhiều bí ẩn, chính cô còn không rõ.

“*Mẹ, liệu mẹ có lại đem con cùng với Nhị Nhị quên đi một lần nữa hay không?*” Dương Dương lo lắng hỏi, thân thể bé nhỏ của nó dán chặt lên người mẹ. Đã lâu lắm rồi, nó chưa được dựa vào người mẹ như thế.

Mẹ không có chết....mẹ còn sống – Dương Dương trải qua sinh tử ly biệt với mẹ, trong lòng không ngừng tự trách chính mình. Mà mỗi lần nói, nó càng thêm kích động hơn.

“*Chỉ cần các con ngoan ngoãn nghe lời, mẹ của các con sẽ không bị mất trí nhớ, sẽ không quên các con đâu!*” Đường Hạo đi đến bên vợ con của hần, sải tay ôm trọn bọn họ vào lòng. Lúc này đây, hần sẽ bảo vệ vợ con của hần, quyết không để bọn họ chịu thêm bất kỳ thương tổn nào nữa.

Chương 333

Edit: Meimoko

“Mẹ, thế một năm qua mẹ ở đâu? Còn người trong mộ kia là ai?” Dương Dương ôm lấy thân người của mẹ, dán chặt vào, hưởng thụ mùi hương của mẹ đã một năm không thấy, hai mắt mở to ngược lên tò mò hỏi.

Trái tim Lục Giai Ngưng vì câu hỏi này của Dương Dương mà co rút lại. Người nằm trong mộ kia chắc chắn là Bạch Phụng Ước, chị gái song sinh mới gặp chưa được vài giờ của cô.

Cô vừa vuốt ve cái đầu nhỏ của con trai, vừa nghẹn ngào nói: “Đó chính di của các con! Di ruột của các con....”

“Là di mà trông rất giống mẹ phải không ạ? Di ấy là chị gái song sinh của mẹ....” Nhị Nhị lau nước mắt trên mặt, hai mắt vẫn ẩm ướt. Cô bé bây giờ rất vui mừng, vốn tưởng rằng không bao giờ được gọi mẹ nữa, kết quả mẹ vẫn còn sống.

Lục Giai Ngưng gật đầu lia lịa, không có cách nào nói ra được nửa chữ, cổ họng như có hòn đá kẹt lại, chua xót đau đớn.

“....Diqua đời rồi sao ạ?” Nhị Nhị cũng giống như mẹ mình, vành mắt đỏ lên, vì người di ruột chưa từng nhìn thấy mặt kia mà đau lòng.

Là con trai nên Dương Dương vô tâm hơn rất nhiều, chỉ cần mẹ còn sống, người khác như thế nào nó cũng mặc kệ. Dương Dương đột nhiên nở nụ cười nói với ba nó: “Ba, vậy là ba khóc sai rồi! Ba ở trong nghĩa trang khóc suốt một năm, một năm đều qua đêm ở đó thật sự là nhầm lẫn rồi! Người ở trong mộ đó không phải là mẹ!”

Lục Giai Ngưng và Nhị Nhị cùng ngưng khóc, cùng nhau nhìn về phía người đàn ông trụ cột của gia đình. Ánh mắt Lục Giai Ngưng ướt át mờ lung nhìn hấn, nước mắt kinh ngạc không che giấu nổi rơi trên gương mặt cô. Hấn ...hấn đã thường xuyên ở trong nghĩa địa khóc thật sao? Thường xuyên ở qua đêm trong đó ư? Đây quả thực là việc khiến người ta không tin nổi. Một người bình thường làm sao có thể ở nơi u ám như vậy?

“Ba ngủ qua đêm ở trong nghĩa địa sao?” Nhị Nhị không tin, hỏi Dương Dương.

“Đúng vậy! Ngày đầu tiên sau khi an táng mẹ.....à không đi kia, ba cơ hồ là toàn ở trước mộ mà đi ngốc. Hàng ngày từ 5 giờ sáng lại đến công ty, cũng không ăn cơm, không uống nước, đều ở bên cạnh mộ!” Dương Dương hơi giễu cợt khi nói về chuyện ba mình lúc trước.

“Vì sao không ăn không uống? Ba là người lớn, chẳng lẽ không biết như vậy là không tốt sao?” Nhị Nhị hiếu kỳ hỏi, dù sao vẫn còn là trẻ con cho nên cô bé chú ý đến vấn đề này hơn.

Nhìn ánh mắt Lục Giai Ngưng vẫn một mực rơi trên người mình, công thêm lời nói của bọn trẻ khiến Đường Hạo lại có chút không vui. Cô chắc lại nghĩ sai về hấn rồi? Hấn nên làm như thế nào mới phải?

“Được rồi! Dương Dương, con cùng Nhị Nhị đi ra ngoài sân chơi đi!” Đường Hạo cắt đứt lời của con, sau đó túm cả hai đứa đem ra bên ngoài.

Nhưng Dương Dương đang hưng phấn làm sao có thể ngoan ngoãn nghe lời của ba, càng giải thích kỹ càng hơn cho Nhị Nhị: “Bởi vì nhà vệ sinh ở nghĩa trang kia ở rất xa, cho nên ba không uống một hộp nước, chỉ ngồi ở chỗ kia..... Lúc trước ông nội cũng cho người đến bắt ba trở về nhưng chẳng có ai kéo nổi ba về cả..... Chú Đông, chú Canh lúc đầu cũng có đi tìm ba về, nhưng về sau chẳng có chủ nào dám đến nữa. Ông nội nói, thôi thì cứ để mặc ba ở đấy!”

“Ba khóc nhầm người! Ôi, ba thật đáng thương!” Nhị Nhị nghe xong những lời này thì phản ứng đầu tiên là cảm thấy ba của cô bé thật đáng thương.

Đường Hạo cũng hiểu không thể can nổi khi con trai đang có hứng thú, thật làm cho hấn đỏ bừng cả khuôn mặt. Hấn cầm lấy hộp thuốc lá, xấu hổ châm thuốc để hút: “Thật nhiều chuyện! Hai đứa đi ra ngoài sân chơi, bằng không ngày mai ba cho các con đến trường luyện thi!”

Vừa nghe đến trường luyện thi, hai đứa nhóc lập tức chạy xa khỏi ba của tụi nó.

Lúc này trong phòng chỉ còn hai người Lục Giai Ngưng và Đường Hạo. Khi hấn vô thức lơ đãng nhìn thoáng lại cô, ánh mắt chợt ngẩn ngơ. Cô đang trợn mắt, nước mắt rơi đầy nhìn chăm chăm, đang từng bước đi tới chỗ hấn.

“Ngưng.....”

Hấn nhẹ giọng gọi khiến cho nước mắt cô tuôn rơi thành chuỗi dài lăn xuống: “Em không biết anh lại ở trong nghĩa trang một thời gian lâu như vậy! Ở đó rất lạnh, rất dọa người.....” Sau khi nói xong, cô ngã nhào vào lòng Đường Hạo. Cô thật sự rất cảm động, không ngờ hấn lại có thể vì cô

mà điên cuồng làm nên chuyện như vậy.

Đường Hạo siết chặt cô trong vòng tay mình, giả vờ như vô tâm nói: “ *Không sao! Chỗ đó rất mát, buổi tối ngủ rất thoải mái!*”

Lục Giai Ngưng nghe hắn nói vừa muốn khóc lại vừa muốn cười. Mát mẽ sao? Hắn lại đi nói chỗ đó mát mẽ, những lời này sợ rằng đến quỷ còn không thốt ra được: “ *Mùa đông thì sao? Mùa đông mà anh không thấy lạnh à?*”

“ *Em yêu, lời của em thật là nhiều! Chẳng lẽ vừa rồi tôi chưa có làm cho em mệt chết ư?*” Đường Hạo đột nhiên thét quá hóa giận, nâng khuôn mặt Lục Giai Ngưng lên, áp đôi môi xuống bưng kín môi của cô.

“ *Ừm...*” Lục Giai Ngưng khẽ ngậm lên một tiếng, thân thể theo đó mà mềm nhún trong ngực hắn, hai tay đưa lên quấn lấy cổ của hắn... Bất kể hắn nói như thế nào, hắn đối với cô cũng là thật tâm thật ý, khiến cô cảm động muốn dâng tặng hắn tất cả ngọt ngào của bản thân.

“ *Có còn dấu ấn đó hay không?*” Lục Giai Ngưng cuốn lấy tóc của mình, hỏi thăm người đang ôm cô phía sau.

Đường Hạo một lần nữa nhìn lại phía dưới cổ của cô, nói: “ *Không có! Không thấy nữa rồi!*”. Chết tiệt, đó là dấu ấn yêu thương hắn lưu lại trên cơ thể của cô lại bị người khác tẩy mất, thật khiến hắn tức giận.

Lục Giai Ngưng xoay người lại, ngồi trên giường hỏi hắn: “ *Kỳ thật, trước kia em cũng đến các chỗ xăm hình nhưng họ nói không có cách nào tẩy được vết xăm hoàn toàn. Tại sao bây giờ lại dấu xăm này một chút cũng không còn?*”

“ *Ai mà biết bọn họ dùng công nghệ gì? Thật sự là đáng giận!*” Đường Hạo đương nhiên là không vui, bảo bối của hắn mà người khác cũng dám động vào.

Lục Giai Ngưng nhún nhún vai, mỉm cười: “ *Ha ha, như vậy cũng tốt! Bằng không em cứ lại vì nó là lo lắng xấu hổ. Hiện tại, quần áo đa phần đều là áo cổ thấp, lúc em đi mua quần áo rất khó sợ, từ giờ không còn áp lực nữa rồi! Thật tốt quá!*”

“ *Cái gì mà tốt hả? Hình xăm đó thì có gì mà khiến em xấu hổ? Phải đánh em mới được!*” Đường Hạo không cho là đúng, giống như hình xăm kia đâu có gì đáng xấu hổ mà khiến cô phải lo lắng.

“ *Tại sao lại không có gì? Anh khắc lên người em mấy ký hiệu thật khó nghe! Gì mà hrlt, em không cần!*” Lục Giai Ngưng nắm chặt tay thành quyền nói, tiện tay nện cho hắn một búa vào ngực: “ *Đường Hạo, anh thật đáng sợ!!*”

“ *Shit! Anh khắc chính là H.T, ai nói là hrlt, người khác lại đoán không được!*” Đường Hạo không cho rằng hắn là kẻ đáng sợ, nhiều nhất cũng chỉ là bá đạo thôi.

“ *Nhưng mà, người ta đâu có đoán được! Lúc anh nói những lời kia, em liền cho rằng đó là những từ cực kỳ đáng xấu hổ!*” Trên mặt Lục Giai Ngưng nổi lên thông khổ. Mấy năm trước, lời của hắn nói với cô đến bây giờ vẫn còn vang vọng bên tai: “ *Hrlt, tôi muốn cô cả đời nhớ kỹ bản thân cô là dạng phụ nữ gì!*”

Đường Hạo không để ý đến Tiểu Ngưng đang đau lòng, trong đầu hắn nổi lên một kế hoạch. Chờ sau khi tất cả mọi chuyện được xử lý xong xuôi, hắn sẽ tìm người khắc lại dấu ấn trên cổ cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 334

Edit: Meimoko

Một người đàn ông to cao quần áo âu phục màu đen đem một phụ nữ đẩy lên phía trước, sau đó cúi người, nói: “ *Thiếu gia, tôi đã mang cô ta đến rồi đây!*”

“ *Ừ!*” Đường Hạo nhẹ nhàng vuốt cằm sau đó chậm rãi đứng dậy từ ghế sa lon. Kỳ thật, người phụ nữ này chưa hề có hành động gì động tay động chân làm hại Tiểu Ngưng, nhưng nhìn bộ dạng cô ta phẫu thuật thẩm mỹ biến thành Tiểu Ngưng là hắn không tài nào chịu nổi.

Người đứng đằng sau cô ta, kẻ chủ mưu cho tất cả- cái tên Chu Thích ngu ngốc kia đã ném cô ta đến cho Đường Hạo, để hắn ta và Tiểu Ngưng thật sự

có thể được ở chung một chỗ, theo đó thuận tiện mà chiếm luôn sản nghiệp của Bạch gia.

Chỉ có điều thật không ngờ mưu kế của hắn lại bị bại lộ, công sức một năm sắp đặt mọi chuyện đã tan thành mây khói.

“*Anh rốt cuộc muốn xử trí tôi như thế nào?*” Người phụ nữ này mặc dù có vẻ ngoài giống với Tiểu Ngung nhưng bên trong thì hoàn toàn khác. Trông mặt cô ta phát ra vẻ điên cuồng như người có bệnh.

Điều này làm cho Đường Hạo không thể không lo lắng. Hắn đâu có thể bắt nhốt một người, cướp đoạt quyền tự do của người khác. Cho nên, hắn chỉ có thể làm cho cô ta bớt đi oán hận, tha cho một con đường sống, từ nay về sau không dây dưa gì đến cuộc sống của hắn là tốt rồi. Có câu, tha đắc tội với người quân tử chứ tuyệt đối không thể đắc tội với kẻ tiểu nhân.

Hắn cười nhạt một tiếng, nở nụ cười hòa nhã: “*Vị tiểu thư này, cô đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt đầy hận ý như thế! Đường mỗ tôi tuyệt đối sẽ không muốn tổn thương cô đâu!*”

Cô gái châm chọc cười to, sau đó nghiêng răng ken két nói: “*Không tổn thương tôi? Hừ, vậy nhốt tôi ở chỗ này làm gì?*”

“*Vì có một số chuyện chưa giải quyết được, muốn mời tiểu thư ở đây làm khách vài hôm thôi mà! Tiểu thư, nếu có gì hiểu lầm, tôi thật sự xin lỗi cô!*” Đường Hạo ôn hòa nói, đối mặt với người hơi biến thái vẫn nên lịch sự một chút, nếu không sợ rằng chẳng thể nói được câu nào, không những thế lại còn khiến cô ta tăng thêm địch ý. Hắn không thể để cho người nhà của mình có một chút uy hiếp nào đó từ bên ngoài.

“*Làm khách? Nói mới dễ nghe làm sao!*” Cô ta tuy nói vậy nhưng thái độ cũng đã hòa hoãn đi không ít, không giống như lúc trước cả mặt đều ngập tràn hận ý.

Ánh mắt Đường Hạo sắc bén đảo qua mặt cô gái này, càng nhìn càng thấy chán ghét. Chỉ là, hắn che dấu rất tốt: “*Có thể nhận ra, tiểu thư là người rất xinh đẹp!*”

“*Anh đã nhận ra rồi sao?*” Cô gái nghe thấy người ta khen mình xinh đẹp thì tựa hồ tươi tỉnh hơn nhiều. Ngón tay cô ta nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của mình, sau đó mỉm cười thật lâu, nhưng rất nhanh khuôn mặt tươi cười đã biến mất. Chẳng qua chỉ là một biểu lộ, nhưng cũng đủ thấy tâm trạng cô ta không ổn định, nhiều mâu thuẫn.

“*Đương nhiên!*” Đường Hạo chân thành nói, sau đó lại tiếp lời: “*Phụ nữ mặc quần áo còn sợ có người giống mình, có đúng không?*”

“*Đương nhiên!*” Cô gái nhún vai nói ra.

“*Cho nên, tôi liền biết một người có cá tính như tiểu thư đây làm sao cam tâm tình nguyện thay đổi biến mình thành một người khác!*” Đường Hạo nheo mắt lại, cẩn thận quan sát nét mặt của cô ta.

“*Đương nhiên, nếu không phải vì muốn bước lên đỉnh vinh quang trong làng giải trí, tôi làm sao có thể đáp ứng điều kiện của Chu Thích, biến mình thành Lục Giai Ngung!*”

Mắt Đường Hạo tối sầm lại, đã tìm được nguyên nhân gây bệnh, như vậy bây giờ hắn cũng đã biết dùng thuốc nào thì tốt, “*Nhưng bây giờ cô không hoàn thành nhiệm vụ của Chu Thích giao cho, tôi nghĩ hắn cũng sẽ không giúp cô hoàn thành tâm nguyện nữa đâu, cô nói xem có đúng không?*”

“*Thế phải làm sao bây giờ? Tôi biến thành bộ dạng như thế này là hoàn toàn uống công rồi hay sao?*” Cô ta như nổi điên hét lên, tựa hồ như bây giờ mới nghĩ đến khả năng này.

“*Cô trước mắt đừng có hoảng loạn lên như thế! Cô hãy đi sửa sang lại dung mạo thành một người mới, chọn bộ mặt mà cô cho là đẹp nhất! Sau đó, cô chỉnh hình lại một lần nữa cho tôi xem! Nếu tôi cảm thấy hài lòng thì sẽ giới thiệu cho cô một đạo diễn, nhất định sẽ giúp cô trở thành diễn viên nổi tiếng nhất!*”

“*Thật sự?*” Cô ta nghi hoặc hỏi lại Đường Hạo.

Đường Hạo nhẹ nhàng cười, sau đó lấy từ trong túi áo ngực một tờ chi phiếu: “*Đường mỗ tôi không bao giờ đi lừa một phụ nữ! Yên tâm, chỉ cần cô không còn bộ dạng như thế này nữa, tôi nhất định sẽ giới thiệu đạo diễn cho cô, cô nhất định sẽ trở thành minh tinh sáng chói! Số tiền này cô hãy cầm lấy trước, chi phí cho việc điều chỉnh lại dung mạo! Chờ đến khi cô thành công, tôi sẽ đưa thêm cho cô một tờ chi phiếu nữa!*”

Cô gái nhìn con số trên tám chi phiếu, hai mắt mở to, miệng há hốc: “*Trời! Số tiền này thật lớn.....*”

“*Đây chỉ là một phần.*” Đường Hạo một lần nữa nhắc nhở.

“*Nói đúng! Anh sẽ không đổi ý?*” Cô ta hôn một cái lên tờ chi phiếu, thả lỏng tâm tình.

“*Cô yên tâm, tôi nói nhất định sẽ làm. Cả cô cũng vậy!*”

Cô ta đem tờ chi phiếu bỏ vào trong túi áo, nhìn cửa phòng nói: “*Bây giờ tôi đi được rồi phải không? Tôi sẽ đi chỉnh hình ngay lập tức!*”

“*Được rồi!*” Hắn hận không thể bóc ngay lập tức mặt cô ta ra.

“Bye....!” Cô ta bước nhanh ra khỏi phòng.

Lập tức Đường Hạo nhìn sang người đàn ông đứng bên cạnh, liếc mắt một cái như trao đổi ý nghĩ. Người đàn ông hiểu ngay ý của hắn, nhắc điện thoại lên, thông qua điện thoại phân phó công việc cho một người khác.

Đường Hạo ngồi yên trên ghế, châm lấy một điếu thuốc, vừa hút vừa thả lỏng người. Hắn đương nhiên không thể yên tâm để cho cô gái kia cứ thế mà đi, phải cho người theo dõi một thời gian.

Lục Phong từ bên ngoài đi vào, nhìn người ngồi trên ghế, hỏi: “ *Chuyện này có nên cho Tiểu Ngưng biết không?*”

Đường Hạo thối ra một làn khói, khoé miệng nhếch lên nói: “ *Đừng cho cô ấy biết. biết chỉ thêm phiền. Cô ấy mà biết có người giống mình chắc lại bị hù đến phát khiếp! Để sau hãy nói, tạm thời mọi chuyện cứ xử lý như vậy đã!*”

Lục Phong đồng ý gật đầu: “ *Suy nghĩ của thiếu gia càng ngày càng nhãn nhui rồi!*”

“ *Phải không? Ha ha.....* ” Đường Hạo không muốn tiếp tục đề tài này, bị người ta nói suy nghĩ nhãn nhui, hắn cũng không mấy quan tâm: “ *Phải người theo dõi nhất cử nhất động của Chu Thích! Con người này không thể không đề phòng!*”

“ *Đúng vậy! Theo như báo cáo, hắn bây giờ vẫn bình thường, ở cạnh cha mẹ của mình!*”

Chu Thích chỉ làm ra một phiên bản của Tiểu Ngưng, nhưng chưa làm ra chuyện gì gây tổn thương đến người nào. Cho nên, cho dù người này có biến thái đi chăng nữa thì báo cảnh sát cũng không có biện pháp bắt hắn. Trước mắt chỉ có thể cho người theo dõi hắn thôi.

Lục Giai Ngưng đem một bó hoa cúc đặt trước bia mộ kia, sau đó ngồi xuống: “ *Bạch Phương Úc, thật xin lỗi! Thật sự rất xin lỗi! Đó là tên của chị, vậy mà..... Chị sẽ không tức giận em chứ? Hy vọng chị không giận....*”

Một cơn gió nhẹ thổi qua đùa nghịch mái tóc, Lục Giai Ngưng thuận tiện đem tóc cột lại phía sau, tiếp tục nói: “ *Thật không ngờ, lúc chúng ta gặp nhau đến bây giờ đã cách hẳn một năm! Thời gian mà chúng ta được ngồi cạnh nhau quá ngắn ngủi, mọi chuyện còn chưa sáng tỏ, chị sao nỗ lực đi sang thế giới bên kia?*”

Kính râm cỡ đại không thể che giấu đi sự khổ sở của cô, nước mắt dọc theo mắt kính chảy xuống dưới.

Đường Hạo kéo Tiểu Ngưng vào lòng, nhẹ nhàng ôm lấy: “ *Đừng buồn, anh sẽ giúp em tìm đáp án, cũng sẽ giúp Bạch Phương Úc tìm lại công bằng! Anh nghĩ cô ấy nhìn thấy em còn sống nhất định cũng sẽ rất vui mừng! Cho nên, em đừng buồn nữa.....*”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 335

Edit: Meimoko

Tiểu Ngưng cầm khăn lau màu trắng, cẩn thận lau lại bia mộ một lần nữa rồi mới yên tâm cùng Đường Hạo rời khỏi nghĩa trang: “ *Anh nói xem, chị ấy liệu có tốt không? Ở bên thế giới bên kia được gặp lại cha mẹ của em? Hay là đã đầu thai chuyển kiếp, tái sinh làm một người mới?*”

Đường Hạo không đành lòng phá vỡ suy nghĩ tốt đẹp của cô, sán lại gần tiếp lời: “ *Anh nghĩ cô ấy và bác gái nhất định sẽ được gặp nhau, sau đó chuẩn bị đầu thai chuẩn bị quay trở lại thế giới này! Nhìn về mặt cô ấy phú quý như thế, anh nghĩ cô ấy chắc sẽ lại trở thành một đại tiểu thư, cho nên em cũng đừng lo lắng gì nữa! Ngược lại người lo lắng nên là em thì đúng hơn! Trên bia mộ bây giờ vẫn là đề tên của em đấy! Nhìn kỹ kìa, chẳng may mất chút nào! Anh sẽ sớm giải quyết vấn đề này, em khẳng định cô ấy là con gái của cha mẹ em sao?*”

Lục Giai Ngưng gật đầu, hoàn toàn tin tưởng vào cảm giác của mình: “ *Em nghĩ em cần phải quay lại Anh một chuyến, sự việc này nhất định phải được làm sáng tỏ! Anh nói xem có đúng không?*” Cô xoay người lại, nhìn Đường Hạo hỏi.

“ *Anh sẽ cùng em trở về! Nói đúng ra là em có muốn đi cùng với anh không? Bởi vì anh đã đặt máy bay an bài thỏa đáng cả rồi, ngày kia sẽ bay!*” Hiện tại cô đã khôi phục trí nhớ, việc đầu tiên chính là xác định lại thân phận, vô luận là cô hay là Bạch Phương Úc. Hắn hoàn toàn không thích việc trên giấy chứng minh cô vẫn là Bạch Phương Úc, thật sự chỉ muốn cô mau mau trở lại thân phận của Lục Giai Ngưng.

Lục Giai Ngưng hoàn toàn bất ngờ, ánh mắt nhìn Đường Hạo: hắn đã trở nên cẩn thận như thế này từ bao giờ? Trước kia hắn luôn bá đạo giữ lấy cô, cần bản không vì cô mà suy nghĩ nhiều: “*Anh đã thay đổi!*”

“*Chỗ nào thay đổi? Anh vẫn là anh!*” Đường Hạo nắm lấy tay cô đi về phía trước. Ai cũng nói hắn thay đổi, rõ ràng đến vậy sao?

“*Có, anh so với lúc trước cẩn thận hơn nhiều!*”

“*Phải không? Lúc trước anh cũng cẩn thận như vậy mà, có lẽ là do em không chú ý tới thôi!*” Hắn không tin hắn thay đổi, chẳng lẽ trước đây hắn không đủ tốt hay sao? Nhưng mà, xác thực thì cũng đúng, nếu trước kia bản thân hắn không quá tự cao tự đại thì có lẽ đã không bị mất đi một đứa con.

Bọn họ đã trải qua nhiều chông gai, hắn không muốn phải chịu thêm đau khổ nữa. Hắn sẽ cho cô hạnh phúc, để mỗi ngày trên gương mặt cô cũng có nụ cười vui vẻ.

Trước kia cũng cẩn thận? Cô không cho là thế đâu nhé!

“*Là cái gì khiến anh cải biến vậy ?*” Cô càng lúc càng để ý đến vấn đề này.

“*Không biết!*” Nếu thay đổi, chẳng phải cũng vì em đó sao?

Lục Giai Ngưng chạy đến bên cạnh người hắn, ngăn cản hắn đi về phía trước, sắc mặt cô có chút buồn khổ nói: “*Có phải bởi vì ‘Bạch Phương Úc’?*” Lúc cô là Bạch Phương Úc, rõ ràng cảm thấy hắn sẵn sàng nhiệt tình vô cùng. Những điều này trước kia cô chưa từng được hưởng thụ qua, hơn nữa những lúc đó hắn chỉ toàn khi dễ và tra tấn cô.

“*Cái gì mà Bạch Phương Úc? Anh không biết cô ta!*” Đường Hạo hơi chau mày lại, rất không thích việc cô đem hắn đặt cạnh những người phụ nữ khác.

“*Nhưng là....ngày đầu tiên anh nhìn thấy ‘Bạch Phương Úc’ thìđến ngày thứ hai lại.....*” Cô cứ nói ‘thì, thì; rồi lại ấp úng không nói tiếp, sắc mặt đỏ bừng, nhìn hắn trách cứ.

“*Đó là bởi vì anh muốn xác định em, cho nên bắt buộc phải nhìn thấy em!*” Đường Hạo trả lời cô một cách vô thức.

“*Thật là như vậy sao?*” Cô nhẹ giọng hỏi, giống như đang tự hỏi chính mình.

“*Được rồi, đừng nghĩ lung tung nữa!*” Đường Hạo hơi hột trán an, có một số việc mà sau này từ từ rồi cô sẽ hiểu cho hắn. Đối với cô bây giờ, có nói ra cô cũng không tin hắn.

Mà chính Đường Hạo không chú ý đến lời giải thích của mình, cho nên Tiểu Ngưng mới hiểu là hắn thích ‘Bạch Phương Úc’. Tuy cô biết rõ ràng ‘Bạch Phương Úc’ đó không phải là ai khác mà chính là mình, nhưng sự thực cô cũng không muốn thừa nhận.

Tiểu Ngưng trầm mặc ngồi vào trong xe hắn, sau đó Đường Hạo đưa cô về thẳng biệt thự.

Xe của bọn họ vừa vào đến hoa viên, đã nghe thấy tiếng hai đứa trẻ chạy tới: “*Ba, mẹ, có khách đến!*”

Đường Hạo cùng Tiểu Ngưng hơi kinh ngạc. Bọn họ không có ở nhà, sẽ là ai đến đây? Hơn nữa tại sao nhân viên bảo vệ lại còn cho phép người kia vào biệt thự ?

“*Ba, là chủ Hải Uy đấy ạ! Chủ ấy còn dẫn theo hai ông bà nữa!*” Bởi vì lúc trước Dương Dương đã gặp qua Hải Uy cho nên cậu bé biết được khách nhân đến là ai.

“*Hải Uy?*” Trong đầu Tiểu Ngưng hiện lên hình ảnh một cậu thanh niên mặc quần áo cao bồi đứng dưới nắng mặt trời.

“*Hải Uy đến tại sao không báo trước cho anh biết nhỉ?*” Đường Hạo nghi hoặc, kéo tay Tiểu Ngưng đi vào nhà.

Khi hai người vừa vào đại sảnh thì những người ngồi trên ghế cũng đồng loạt đứng dậy.

Ngoại trừ Hải Uy, còn có một cặp vợ chồng trung niên. Đường Hạo cũng không nhận ra là ai, nhưng hắn cũng rất nhanh đoán được bọn họ là ai rồi.

Lục Giai Ngưng mở to mắt nhìn đôi vợ chồng ở trong đại sảnh. Chỉ một thời gian ngắn thôi nhưng bây giờ cô không biết nên xưng hô với bọn họ như thế nào cho phải và cũng không biết lấy thân phận gì để nói chuyện với bọn họ.

Hai vợ chồng nhìn Lục Giai Ngưng đối với họ xa cách thì cũng cảm thấy xấu hổ. Bạch Thu Thực mở miệng xin lỗi trước: “*Thực xin lỗi, Lục tiểu thư! Là chúng tôi có ý giấu giếm thân phận thật của cháu.....*”

Bạch Thu Thực vừa mở miệng đã vào đi thẳng vào vấn đề, Đường Hạo lễ phép mời khách nhân ngồi xuống: “*Bạch tiên sinh, Bạch phu nhân, mời ngồi!*” Sau đó hắn nhìn Hải Uy một cái, Hải Uy gật đầu gọi: “*Anh Hạo!*”

Tất cả mọi người ngồi xuống xong, Bạch Thu Thực mới đẩy gọng kính lên, sau khi chuẩn bị sẵn tâm lý ổn định mới nói về vụ tan rã mấy bay kinh hoàng

kia: “ Ngày đó, tôi cùng với vợ của tôi ở sân bay bên kia đón chờ Phương Úc. Đã mấy tháng rồi chúng tôi không có được nhìn thấy Phương Úc! Phương Úc đích thực là bảo bối của vợ chồng chúng tôi....”

Nói tới đoạn này, Bạch Thu Thực cùng vợ đều lộ ra vẻ mặt đau buồn, nước mắt nóng bỏng cứ rơi xuống không ngừng. Bạch ghen ngào lên tiếng tiếp.

“ Không lâu sau, sân bay truyền đến tin máy bay đã chạm đất. Vợ chồng chúng tôi đều rất háo hức chờ gặp còn gái. Đột nhiên, nhân viên trong sân bay thì nhau chạy ra ngoài đường băng, hơn nữa còn có tiếng cảnh báo.....” Giống như cảnh tượng hải hùng đó lại hiện ra trước mắt, Bạch Thu Thực ngừng nói, hít một hơi thật sâu rồi mới nói tiếp: “ Lúc ấy ở phi trường vô cùng ồn ào, rất nhiều người muốn xông ra ngoài xem. Tôi và vợ tôi cùng nhau cố gắng đi hỏi thăm xem có tin tức gì về Phương Úc hay không. Nhân viên nói với chúng tôi máy bay gặp sự cố, thế là chúng tôi cũng muốn xông ra bên ngoài tìm con.....Nhưng sau đó lại bị nhân viên ngăn lại.....”

“Đúng lúc chúng tôi đang sốt ruột đến cực điểm thì nhân viên cứu hộ khiêng ra một người bị thương. Tôi và vợ chạy đến xem rồi thất vọng cô cùng. Đột nhiên lại nhìn thấy Phương Úc, chúng tôi như trút hết được gánh nặng trong lòng, theo nhân viên chạy đến bệnh viện....”

“Tuy nhiên, trên người Phương Úc lúc đó có quá nhiều máu, nhưng biết con bé vẫn còn sống cho nên chúng tôi vui mừng đến mức cái gì cũng quên....Quên không quan sát ‘Phương Úc’ mà chúng ta đưa về cùng với Phương Úc của chúng tôi không giống nhau....”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 336

Edit: Meimoko

“ Hơn nữa, trên người của cô ấy lại có chứng minh thư của Bạch Phương Úc, dung mạo giống Phương Úc...Chúng tôi hoàn toàn cho rằng Lục tiểu thư chính là con gái của chúng tôi!” Bạch phu nhân bổ sung thêm

Về điểm này, Đường Hạo cũng giống như bọn họ. Đúng vậy! Lúc trước hẳn đích thực là quá chủ quan. Đường nhiên sẽ chẳng có ai nghĩ đến việc có hai người giống hệt nhau đi trên cùng một. Tỷ lệ xảy ra sự việc này trong thực tế quả thực là quá nhỏ.

Lục Giai Ngưng nắm thật chặt tay Đường Hạo. Bây giờ khi nhớ lại tai nạn thảm khốc đó, cô vẫn còn kinh hồn tán đảm. Hình ảnh chiếc máy bay nổ tung lại hiện lên trước mắt, cô vẫn còn nhớ rõ cảm giác luồng nhiệt phóng về phía cô lúc đó.

Đường Hạo ôm chặt lấy cô, khẽ vuốt bàn tay đang run rẩy của cô, quan tâm săn sóc.

Bạch Thu Thực lấy mắt kính xuống, xoa xoa những giọt nước mắt, sau đó lại đeo lên rồi tiếp tục nói: “ Cho đến khi Lục tiểu thư tỉnh lại, vợ tôi giúp cô ấy tắm rửa, mới phát hiện ra không hề giống với con gái của chúng tôi!”

“Trên cổ của con có dấu ấn!” Lục Giai Ngưng ghen ngào nói ra ấn ký trên người mình.

Bạch phu nhân vừa dùng khăn lau nước mắt, vừa nói: “ Cái này chúng tôi cũng không để ý, Phương Úc cũng có thể có những dấu ấn chính chúng tôi cũng không biết. Chỉ là, sau khi nhìn thấy vết sẹo trên bụng của con, chúng tôi hoàn toàn xác nhận con không phải là con gái của chúng tôi! Qua bác sĩ kiểm tra, cũng biết thêm là con đã từng sinh con!”

Tuy hai người bọn họ khóc lóc đau khổ như đứt từng khúc ruột, nhưng Lục Giai Ngưng cũng không thể nào hiểu được tại sao bọn họ phải giấu thân phận của cô? Tại sao lại không đi tìm kiếm Bạch Phương Úc thật?

“ Hai người các bác đã yêu quý con gái mình như vậy thì vì sao lại không đi tìm Bạch Phương Úc? Lại còn muốn cháu trở thành Bạch Phương Úc! Đây chính là tình yêu ba mẹ dành cho con gái của hai vị hay sao? Khiến cho Bạch Phương Úc đến tận bây giờ cũng chưa có chỗ an táng chính thức!”

Yêu, không phải cứ chảy vài giọt nước mắt hay luôn miệng nói từ ‘yêu’ thì là thể hiện được tình yêu của bọn họ rồi. Lục Giai Ngưng thật sự bất bình thay cho Bạch Phương Úc.

“Chúng tôi....” Bạch Thu Thực khó xử nhìn vợ, giống như đang có chuyện khó nói.

Bạch phu nhân cũng liếc nhìn chồng một cái, sau đó tiếp tục nói ra: “ Chúng tôi.....Chúng tôi.....xác thực là một cặp cha mẹ ích kỷ....Lúc chúng tôi qua đau thương, tự nói với mình rằng: con gái vẫn còn sống đây..... Lúc đó.....quả thật đã bỏ quên mất Phương Úc... Nhưng thật ra cũng một phần do hoàn cảnh.....”

Đường Hạo cùng Hải Uy nhìn thoáng qua nhau, nhưng cũng không có ý định cắt đứt lời người ta đang nói, chỉ lặng lẽ ngồi yên lắng nghe.

“Bởi vì Phương Úc căn bản không phải là con của hai bác, có phải không ạ? Cũng chính bởi vì cô ấy không phải là con gái do hai bác sinh ra nên mới có thể nhẫn tâm đối xử như vậy?” Lục Giai Ngưng kích động nói. Cô không muốn nghe những lời sám hối của bọn họ. Cô chỉ là thương tiếc thay cho người chị em ruột thịt của mình, rất thương tiếc.

Đường Hạo đứng lên ôm lấy Lục Giai Ngưng vào trong ngực : “ Ngưng, đừng kích động như vậy....”

“Đường Hạo, em không muốn nghe họ nói nữa! Thật sự là quá khó chịu! Sao họ lại có thể nhẫn tâm như vậy? Bọn họ không nghĩ đến việc xương cốt của Bạch Phương Úc còn chưa được yên giấc, lưu lạc ở bên ngoài hay sao? Bọn họ chấp nhận chuyện thi cốt của chị ấy không còn.....”

“Không! Không phải! Chúng tôi thật sự có đi tìm! Đã đi tìm rồi mà!” Bạch Thu Thực nhanh chóng nói ra, “ Chúng tôi đã sớm điều tra ra được Đường tiên sinh đem thi thể Phương Úc về Đài Loan an táng! Chúng tôi biết rõ Phương Úc đã được an nghỉ, cho nên.....”

“Các vị trước mắt đừng kích động, xin hãy nghe chuyện của chúng tôi đã!” Bạch Thu Thực thở dài một hơi: “ Hết thấy tất cả đều là vì tài sản của Bạch gia, hết thấy cũng chỉ là vì khối tài sản đó. Kỳ thật, tôi cũng không phải họ Bạch! Tôi là đứa con được Bạch lão phu nhân nhận về nuôi. Lục tiểu thư, cháu cũng đã gặp Bạch lão phu nhân rồi mà, đúng không?”

“Đúng vậy! Bà nội!” Tâm tình Lục Giai Ngưng ổn định lại đôi chút, lên tiếng trả lời câu hỏi của Bạch Thu Thực.

“Mẹ nuôi của tôi nhận nuôi ba người con, mà tôi chính là người lớn nhất, phía dưới còn có hai đứa em trai. Mẹ nuôi kỳ thật là một bà lão rất kỳ quái! Tuy bà thu dưỡng ba người con, nhưng lại chẳng yêu mến người nào, không thích bất cứ ai. Nhưng mà lạ thay, bà lại rất thích Phương Úc! Phương Úc lớn lên bên cạnh mẹ nuôi của tôi! Mấy năm trước, mẹ nuôi luôn nói rằng: tài sản của Bạch gia sau này sẽ để lại hết cho cho tôi, nhưng không có lập di chúc! Đúng lúc bà muốn lập di chúc thì tai nạn máy bay xảy ra. Lúc đó là thời điểm then chốt, tôi làm sao có thể đem chuyện Phương Úc gặp phải tai nạn máy bay qua đời nói cho bà biết được! Nếu bà biết, chắc chắn tôi sẽ không còn là người thừa kế nữa! Cho nên, vì sợ Lục tiểu thư phục hồi trí nhớ, chúng tôi đã tẩy vết xăm trên cổ và làm mờ đi vết sẹo trên bụng của cô ấy....Những dấu ấn có thể sẽ khiến cô ấy nhớ lại mọi chuyện....”

Hết thấy đều là vì tiền.

Chung quy mọi thứ cũng chỉ vì tiền.

“Cho nên, các người vì muốn có được gia sản đó đã không ngần ngại đem tôi trở thành con gái của các người? Tôi đã trở thành quân cờ cho trong bài cờ tính toán giành gia sản nhà các vị? Hai người đều là người có học, có đạo đức, lại đi giáu giếm thân thể của người khác, khiến tôi phải rời xa những người tôi yêu thương! Hai người biết rõ tôi đã sinh con, tôi là một người mẹ, các người có nghĩ đến việc con của tôi bởi vì mất mẹ mà bị tổn thương đến mức nào không?” Lại nghĩ đến việc Đường Hạo suýt nữa không gượng dậy nổi, Dương Dương khóc như mưa, trong lòng cô lại càng cảm thấy khổ sở.

“Lục tiểu thư, những việc trước kia chúng tôi đã làm thật sự có lỗi với cháu! Mong cháu tha lỗi cho chúng tôi! Cho nên, ngay sau khi mẹ nuôi của tôi qua đời, chúng tôi đã an bài cho cháu trở về Đài Loan dần dần với tập đoàn Đường thị. Chúng tôi đã nghĩ đó là cách tốt nhất để cháu gặp được Đường tiên sinh!” Bạch phu nhân đứng dậy, nhanh chóng giải thích: “ Tôi cùng chồng tôi cũng muốn nhanh chóng nói cho cháu biết tất cả mọi chuyện....Chỉ là, sợ cháu không tiếp nhận nổi.....Mà sự việc cũng rất khó mở miệng nói thành lời...”

“Vậy ý của bác là... cháu nên cảm ơn các người sao?” Lục Giai Ngưng không thể nào chấp nhận được câu trả lời như vậy, một chút cũng không thể tiếp nhận: “ Phương Úc....Phương Úc ...không phải là con gái ruột của các người, đúng không?” Cô lặp lại câu hỏi này một lần nữa.

Vợ chồng họ Bạch nhìn qua lẫn nhau, yên lặng gật đầu. Bạch phu nhân thừa nhận nói: “ Phương Úc là đứa con được chúng tôi nhận nuôi từ nhiều năm về trước....”

“Nhận nuôi? Nhận nuôi ở chỗ nào?” Cô cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ nghe mẹ nói qua chuyện mẹ sinh đôi, và cô là một trong hai đứa bé đó. Mẹ cho đến trước lúc chết cũng không có nói cô còn chị em nào khác. Mẹ thường xuyên ôm cô và nói: “Mẹ chỉ có một mình con, vậy mà mẹ không có con được cuộc sống sung sướng! Là mẹ làm liên lụy đến con!”

Cho nên cô có cảm giác chính mẹ cũng không biết bản thân còn có một đứa con gái, chị em song sinh với cô.

“Chúng tôi bế đứa bé trực tiếp từ trong bệnh viện! Là ba của cháu bán Phương Úc cho chúng tôi...Chúng tôi đã đưa cho ông ta ba trăm vạn...” Bạch Thu Thực hồi tưởng lại.

Lục Giai Ngưng nặng nề ngã xuống ghế sofa, sắc mặt trắng bệch nhìn bọn họ. Cô không thể nào tiếp nhận được đáp án này: “ Làm sao có thể? Ba của tôi làm sao có thể đi bán con của mình? Loại chuyện như vậy sao ba có thể làm ra được!”

Chương 337

Edit: Meimoko

Vợ chồng nhà họ Bạch thỉnh cầu chân thành nhiều lần, cuối cùng Lục Giai Ngưng cũng đồng ý để họ đưa tro cốt Bạch Phương Úc về Anh an táng. Dù sao Bạch Phương Úc cũng lớn lên ở Anh, có lẽ cô ấy sẽ thích được ở đó hơn!

Bất kể như thế nào thì nhà họ Bạch cũng đã dưỡng dục Bạch Phương Úc vô cùng tốt. Có thể thấy được vợ chồng họ Bạch thực sự rất yêu mến cô con gái này.

Lục Giai Ngưng tựa người bên cửa sổ, khẽ thở dài một hơi.

“Làm sao mà than thở vậy?” Từ công ty trở về, Đường Hạo vừa vào phòng đã nghe thấy tiếng thở dài của Lục Giai Ngưng.

Lục Giai Ngưng quay đầu, không đếm xỉa gì đến hắn, nói một câu: “*Tại vì cảm thấy có người quá bạc nhược không đủ sức cưỡng lại một ít hấp dẫn!*”

Đường Hạo xoay người cô lại, cúi thấp đầu xuống, dừng lại trên đôi mắt của cô, nói: “*Anh không hiểu, người em đang muốn nói đến là ai? Há?*”

Ánh mắt Lục Giai Ngưng tản ngẩn nhìn hắn, đưa tay lên khẽ vuốt gò má của hắn: “*Anh còn không biết em đang nói đến ai hay sao?*”

Đường Hạo túm lấy bàn tay của cô, cắn một cái xuống trả thù: “*Ánh mắt của em đang nói chính là anh! Nhưng anh tuyệt đối sẽ không cảm mình bị hấp dẫn chinh phục!*”

Lục Giai Ngưng nhăn mũi lại, tiếp tục ngẩng đầu lên chất vấn hắn: “*Anh còn dám nói không phải? Nếu như anh chịu nổi hấp dẫn thì làm sao có thể dễ dàng bị ‘Bạch Phương Úc’ lừa đảo như vậy? Anh không biết là anh thích người ta quá nhanh hay sao?*”

Đường Hạo liếc cô, không muốn tiếp tục tranh luận vấn đề này nữa: “*Em ở nhà nghĩ lung tung cái gì vậy hả? Ngày mai đến công ty làm việc rồi, ở đó anh sẽ tự mình dạy em một số việc!*”

“*Đến công ty anh làm gì? Dạy nhân viên của anh tạo hình với trang điểm hay sao?*” Cô mới không cần đến công ty của hắn. Ai mà biết được liệu hắn có cùng với những phụ nữ khác ở chung một chỗ hay không? Nếu mà nhìn thấy hắn cùng người khác, cô không phải là đã tự mình rước thêm buồn bực lên người rồi hay sao? “*Anh đừng có lảng tránh vấn đề! Anh nói đi, anh có phải thoáng cái đã thích ‘Bạch Phương Úc’ không?*”

Đường Hạo bắt đắc dĩ mà thở dài, một tay giữ lấy cằm của cô, hỏi: “*Anh hỏi em: Bạch Phương Úc đó là ai? Chẳng phải chính là em hay sao?*”

“*Nhưng lúc đó em là ‘Bạch Phương Úc’ chứ đâu phải là Lục Giai Ngưng!*” Dù biết ‘Bạch Phương Úc’ đó chính là mình, nhưng cô vẫn ghen, tự ăn dấm chua của chính mình.

“*Mặc kệ em là Bạch Phương Úc, hay là Lý Phương Úc, Trần Phương Úc...hay là Lục Giai Ngưng! Chỉ cần là em, anh sẽ thích! Anh nói như vậy, em đã hiểu chưa?*” Nếu bây giờ cô còn nói lại chuyện này, hắn cũng không ngại nói cho cô biết, ngay từ đầu hắn đã nhận định cô là Lục Giai Ngưng rồi.

“*Em làm sao mà tin được! Nếu đổi lại là một phụ nữ giống hệt em, không thể nói trước được! Có lẽ anh sẽ yêu mến, thoáng cái mà không không chế được mình!*” Cô không tin nói.

Đường Hạo nhàn nhạt nhếch môi. Không cần ‘nếu’, thực tế đã có một người giống hệt cô đến câu dẫn hắn rồi, và sự thật đã chứng minh hắn không phải loại người hoa tâm. Hắn vượt qua khảo nghiệm một cách xuất sắc. Bất quá, chỉ là hắn không nói cho cô biết mà thôi.

“*Không có chuyện ‘nếu’ ở đây! Anh không để ý!*” Đường Hạo không hề hứng thú nói, sai đó thì vỗ bờ vai của cô, “*Nhanh chuẩn bị, lát nữa chúng ta đi gặp ba mẹ!*”

“*Không được! Anh trước hết phải trả lời em, rốt cuộc anh yêu mến Bạch Phương Úc nhiều hơn hay Lục Giai Ngưng nhiều hơn?*” Cô giơng hai tay, giống như một đứa trẻ, hai tay giơ ngang ngăn cản trước người hắn.

“*Rõ ràng chỉ có một mình em, em muốn anh trả lời cái gì? Bạch Phương Úc là ai anh còn chưa có gặp qua, em muốn anh trả lời thế nào?*” Đường Hạo bị buộc phải nói nóng lên đáp lại lời cô.

Vành mắt Lục Giai Ngưng thoáng cái đã hồng lên, dường như bị ủy khuất rất lớn, cánh môi run rẩy nói: “*Em biết là anh yêu ‘Bạch Phương Úc’ hơn mà! Dù cho ‘Bạch Phương Úc’ có làm loạn như thế nào, anh cũng vẫn yêu cô ấy, không bao giờ nổi nóng! Em bất quá mới chỉ là tùy hứng nói với anh thôi, anh đã nổi giận lên rồi....*”

“Anh đã nổi giận với em rồi sao?” Hấn nhìn bộ dạng điệu ngoa của cô, đột nhiên bật cười, ngay cả khóe mắt cũng nổi lên sự ôn nhu sùng sục: “ Là em hay nghĩ lung tung!”

“Cho dù chưa có tức giận hẳn nhưng anh đối với em không bình tĩnh! Nếu là ‘Bạch Phương Úc’, anh nhất định sẽ không thế...” Lục Giai Ngưng xoay người, chạy đến một góc khác phòng.

Nhìn bộ dạng buồn bực của cô, Đường Hạo nhìn không được mà cười rộ lên: “VẬY NHƯ EM NÓI, EM LÀ MUỐN ANH YÊU THƯƠNG ‘BẠCH PHƯƠNG ÚC’ NHIỀU HƠN, CÒN LỤC GIAI NGƯNG THÌ ÍT HƠN, PHẢI KHÔNG?”

Bị hấn hỏi ngược lại như vậy làm cho Lục Giai Ngưng không biết phải trả lời như thế nào. Đúng vậy! Rõ ràng chỉ là một người: “ Em... không biết !”

“VẬY ANH HỎI EM, NẾU LÚC ĐÓ ANH KHÔNG CÓ MỘT CHÚT CẢM GIÁC NÀO VỚI ‘BẠCH PHƯƠNG ÚC’, LẠNH LÙNG TỪ CHỐI THẮNG THƯỜNG, EM NÓI ĐI, LIỆU EM CÓ VUI KHÔNG? RÕ RÀNG LÀ EM XUẤT HIỆN TRƯỚC MẶT ANH, ANH CHẴNG LẼ CHỈ VÌ EM THAY ĐỔI TÊN HỌ MÀ LẠI KHÔNG THÍCH EM, LIỆU EM CÓ CHẤP NHẬN ĐƯỢC KHÔNG?” Đường Hạo tiếp tục hỏi cô, cũng chờ cô trả lời. Hấn đã nói đến như thế này, càng chứng minh người hấn yêu chính là Lục Giai Ngưng.

Lục Giai Ngưng ngẩng mặt lên, không có phản bác lại lời nói của hấn.

“Tại sao em không nói gì?” Hấn mỉm cười nhìn cô.

“Nói không lại anh...”

Đường Hạo nâng người cô dậy, sùng ái có thừa nói: “ VẬY ĐI THAY QUẦN ÁO MAU LÊN! LÁT LÀ ĐI GẶP CHA MẸ CỦA ANH RỒI!” Bản thân cô đã hồi phục trí nhớ lại mấy ngày rồi, cũng nên đến thăm hỏi cha mẹ chồng tương lai chứ?

“Bây...giờ sao?”

“Đúng! Anh đã bảo bọn trẻ thay quần áo sạch đẹp rồi, chúng ta sẽ cùng trở về!”

Lục Giai Ngưng lập tức lắc đầu, giống như môtơ, cả thân người nảy lên: “ KHÔNG ĐƯỢC! EM KHÔNG MUỐN ĐI! EM KHÔNG MUỐN ĐEM CON CÙNG VỀ!” Cha mẹ của hấn tuyệt đối không ưa thích gì cô. Cô mà đi chỉ tổ rước lấy nhục vào người.

“Sao lại không được? Yên tâm, hiện tại cha mẹ của anh cũng đang nóng lòng muốn gặp em! Ngoan, đừng áp lực tâm lý quá...!” Đường Hạo cũng biết cha mẹ của hấn trước kia đối với cô không tốt, nhưng bây giờ tuyệt đối không có giống như vậy. Bọn họ còn đang hận không thể lập tức đem luôn cô con dâu này về nhà.

Lục Giai Ngưng nắm chặt lấy thành giường, cúi thấp đầu xuống: “ Em hiện tại không thấy thoải mái....Muốn được ở nhà nghỉ ngơi...” Nói không đi, chính là không đi.

“Đến đó rồi nghỉ ngơi luôn một thể! Ở đó cũng có nhiều phòng mà!” Đường Hạo nhún vai khuyên nhủ. Hấn rất muốn nhanh chóng dẫn cô về nhà, chính thức ra mắt cha mẹ và mọi người. Con đã lớn như vậy rồi, chẳng lẽ cứ sống với nhau mãi mà không có danh phận hợp pháp gì hay sao?

“Không đi! Anh mang theo bọn trẻ về trước đi! Em muốn được nghỉ ngơi!” Cô bốc đồng nằm trên giường lớn, nhắm chặt mắt, không muốn nói chuyện với hấn nữa.

Đường Hạo ngồi xuống bên giường, thấp giọng dò hỏi: “ VẬY EM ĐỊNH VĨNH VIỄN KHÔNG ĐẾN NHÀ CỦA ANH SAO? MUỐN CẢ ĐỜI NÀY CŨNG KHÔNG GẶP CHA MẸ CỦA ANH ư?”

“Em không biết.... Em bây giờ chưa có sự chuẩn bị tâm lý tốt....Xin anh đừng có ép em được không?”

“VẬY KHI NÀO THÌ EM MỚI CHUẨN BỊ TỐT? NẾU EM KHÔNG TỰ GIẢI PHÓNG ĐƯỢC MÌNH THÌ KHI NÀO CHÚNG TA MỚI KẾT HÔN ĐƯỢC? LỤC GIAI NGƯNG, HỖ VỌNG EM NHANH CHÓNG CHUẨN BỊ TÂM LÝ CHO THẬT TỐT, BỜ VÌ ANH ĐÃ CHO NGƯỜI CHUẨN BỊ HÔN LỄ CỦA CHÚNG TA RỒI!” Đường Hạo sửa sang lại quần áo, ở một bên nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 338

Edit: Meimoko

“Kết hôn?” Lục Giai Ngưng thốt lên hai chữ này, “*Trước kia chúng ta cũng đã nói qua rồi không phải sao? Em không muốn kết hôn với anh!*”

Đường Hạo không giải thích được nhìn cô, nói ra một cách rất tự nhiên: “*Con của chúng ta đã lớn như vậy rồi, hiện tại em cũng đã khôi phục lại trí nhớ, chuyện của Bạch Phương Úc đã giải quyết xong. Chúng ta không kết hôn, em còn muốn thế nào?*”

Nếu không phải xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cô hiện tại cũng đã là lão bà của hắn rồi, nói không chừng còn có thêm cả một đứa con rồi cũng nên!

Lục Giai Ngưng nghe thấy lời của hắn, lại càng không muốn gả cho hắn. Hắn bây giờ còn không hiểu cái gì gọi là hôn nhân, nói ra những lý do kia, hắn nghĩ những việc đó liên quan đến kết hôn hay sao?

Cô vuốt vuốt tóc mình, kiên định nhìn hắn: “*Thật xin lỗi, trước mắt em cần tìm một công việc đã sau đó mới nghĩ đến chuyện kết hôn!*”

“*Em muốn một công việc thì có gì khó! Anh chẳng phải đã nói trước là muốn em đến công ty anh làm việc rồi hay sao?*” Cho cô một công việc, đối với hắn mà nói không có gì là khó cả. Hơn nữa, hắn còn rất thích việc mỗi ngày được cùng cô đi làm, trong công ty tùy thời gian mà có thể gặp cô.

“*Công việc trong công ty anh không phù hợp với em! Em muốn tìm một công việc mà mình yêu thích để làm!*” Lục Giai Ngưng kiên định nói. Cô đã nghĩ trước rồi, sẽ đến một công ty giải trí nghệ thuật nào đó để xin việc.

“*Em muốn tự mình tìm việc ư? Ừ, trước tiên nói cho anh nghe thử xem nào!*”

“*Chuyện này là bí mật! Về sau tự nhiên anh sẽ biết!*” Lục Giai Ngưng không phải là muốn giấu diếm mà là nếu cô nói ra sợ rằng hắn sẽ bù lu bù loa lên rồi không đồng ý. Hiện tại, cô muốn có cuộc sống riêng của mình, không muốn bị hắn can thiệp vào.

“*Ba, mẹ....*” Tiếng bốn bàn tay nhỏ bé đập vào cửa. Không đúng, hắn là đá cửa. Bọn nhóc này đã chuyển từ tay sang chân rồi!

“*Ba, mau mở cửa cho bọn con! Nhị Nhị muốn vào! Chị ấy muốn mẹ chải tóc cho!*” Tiếng nói bắt đầu từ cửa Dương Dương truyền từ ngoài cửa vào. Nó thật sự không thích mái tóc dài của người chị gái, mỗi ngày đều phải chải chuốt, thật phiền toái: “*Nhị Nhị, bằng không chị cắt tóc ngắn đi! Giống như em đây này! Tiết kiệm được bao nhiêu thời gian!*”

“*Ai cần! Nhìn tóc của em thật khó coi!*” Tiếng Nhị Nhị ghét bỏ, cách một cánh cửa truyền vào trong phòng.

Nghe hai đứa con nói chuyện, Lục Giai Ngưng nhìn không được mà bật cười.

Bởi vì cửa không mở cho nên tiếng đập cửa càng lúc càng dồn dập.

Lục Giai Ngưng không có báo trước, đột ngột mở cửa phòng. Hai đứa trẻ giống như quả banh, ngã phịch xuống, lăn vào trong phòng.

Chị đề lên em, nằm trên nệm người một lúc mới ngồi dậy, đứng sang một bên. Dương Dương chu cánh môi lại, chậm rãi đứng dậy theo: “*Nhị Nhị, vì sao mỗi lần đều là chị ngã đè lên người em vậy? Chị không sợ em bị đè bẹp sao? Chị là chị gái mà có biết đau lòng cho em trai không vậy.....*”

Nhị Nhị cười hi hi, “*Em là đàn ông con trai đấy nhé! Đỡ cho chị gái là điều đương nhiên! Đừng có cần nhằn hẹp hòi như thế!*”

“*Mỗi lần đều hung hăng đè ép lên người em lại còn....Chị có hiểu bị đè ép đau đến thế nào không? Hiện tại, chị cũng thật nặng lắm đấy....*” Dương Dương nhăn mũi lại nói.

“*Em nói ai nặng? Chị mà béo à?*” Nghe thấy có người nói mình béo, Nhị Nhị lập tức hét âm lên, hai mắt vốn mở to lại càng thêm to, trông rất hung dữ.

Dương Dương bị Nhị Nhị hét cho, lập tức lui về phía sau vài bước, nhưng vẫn kiên trì nói: “*Thật sự là rất nặng đấy! Chị ngã lên người em, em đương nhiên là biết chị nặng hay nhẹ....*”

“*Aaaaaa*” Nhị Nhị hỏn hển không chịu thừa nhận, hét lớn lên một tiếng, muốn lấn áp hoàn toàn tiếng nói của đứa em

Tiếng kêu của Nhị Nhị làm cho ba người trong phòng lui về phía sau vài bước, Dương Dương bịt chặt lỗ tai, nói to: “*Đừng có kêu lên nữa! Thật khó nghe! Rất khó nghe!*”

“*Nói béo, rồi còn nói giọng khó nghe....Hừ, Dương Dương, em chết chắc rồi!*” Nhị Nhị hô to lên một tiếng, bắt đầu vung tay vung chân đánh vào người đứa em

Con trai luôn thích đánh nhau, cùng những đứa bé trai cùng tuổi đánh nhau vài quyền vài cước. Nhưng đối mặt với các cô bé gái, đặc biệt lại là chị gái của mình, Dương Dương hiển nhiên không có năng lực chống đỡ: “*Nhị Nhị, chị đừng có làm loạn! Đừng có mà không biết điều!*”

Dương Dương ôm đầu, chạy loạn khắp nơi trong phòng, Nhị Nhị như phát điên hưng hăng truy đuổi phía sau: “*Ai bảo em nói hung tung! Ai cho em nói hung tung....*” Nhị Nhị đầu tóc rối bù, trông càng giống một đứa trẻ điên dại hơn.

Dưới tình cảnh không còn chỗ nào để trốn, Dương Dương không thể không nhào vào lòng của mẹ, nói nhanh: “*Mẹ, mẹ cứu con! Nhị Nhị điên mất rồi!*”

Nhị Nhị nâng chân dài lên, hung hăng đá vào mông Dương Dương một cái: “*Đừng có nói bậy! Mẹ, mẹ mau buông nó ra đi! Con muốn đánh nó!*”

Dương Dương tránh trong ngực mẹ, không phục thét lên: “*Nhị Nhị, em không phải là không đánh lại chị, chị là sợ chị bị thương thôi! Chị đừng có náo loạn nữa đi!*”

Nhị Nhị đầu thềm để ý đến lời nói của Dương Dương, trái một đá, phải một cước, hung hăng đánh Dương Dương: “*Ai bảo em nói chị? Là tại em nói lung tung! Ai béo hả? Chị tập vũ đạo cả năm, gầy hết đi rồi còn gì!*”

Nhìn bộ dạng con trai bị đá khóc không ra nước mắt, Đường Hạo tranh thủ thời gian mà ôm lấy cô con gái nóng tính vào lòng: “*Được rồi! Được rồi! Đừng có đánh em con nữa!*”

“*Ba...Ba xem Dương Dương khi dễ con kia! Bam au giúp con phạt nó đi ba!*” Nhị Nhị rầu rĩ rơi nước mắt, bộ dạng đáng thương cực điểm, giống như thể người bị đá vừa rồi chính là cô bé.

“*Được! Được! Được! Một lát nữa ba sẽ thay con dạy bảo nó một trận!*” Đường Hạo nhìn con gái rồi nói ra. Con gái bé bỏng xinh đẹp đáng yêu, thoạt nhìn cũng đã thấy yêu mến.

“*Mẹ, con chỉ nói sự thật thôi! Con không có sai! Mẹ nhất định phải bảo vệ con!*” Dương Dương ủy khuất ôm chặt lấy mẹ, sau đó quay đầu lại nhìn ba đang ôm Nhị Nhị.

“*Ha ha ha.....*” Lục Giai Ngưng không trả lời con, chỉ bật lên tiếng cười không thể nhịn được.

Thật may vì sàn nhà khá sạch sẽ, bằng không quần áo sạch đẹp của hai đứa sẽ bị bẩn nhanh không thể tả! Muốn hai đứa bé này ngoan ngoãn, đúng là không dễ!

Trước kia, lúc bọn nó còn ở trong bụng của cô, mỗi ngày đề động đập liên tục, chưa có lúc nào ngừng. Ha ha, cá là bọn nó đã đánh nhau từ lúc còn ở trong bụng của mình!~~ Tiểu Ngưng trầm nghĩ trong đầu.

“*Mẹ, mẹ đừng có cười mà! Mẹ nhất định phải bảo vệ con đấy nhé! Ba cũng muốn đánh con rồi!*” Dương Dương nhanh chóng nói, hiện tại Nhị Nhị đã có ba hỗ trợ mà nó thì vẫn một mình chiến đấu.

“*Được rồi! Hai đứa đừng làm loạn nữa! Mau chóng sửa sang lại, lát nữa không phải còn đến chỗ ông bà nội hay sao?*” Lục Giai Ngưng lớn tiếng nói, bộ dáng bà mẹ thập phần uy nghiêm. Tuy cô không muốn đến chỗ ba mẹ của hân, nhưng vẫn muốn những đứa con của cô được quản lý thật tốt: “*Nhị Nhị, nhanh qua đây! Mẹ chải tóc cho con....*”

Nhị Nhị từ trong lòng ba nhảy xuống, chạy đến bên giường, ngồi vững: “*Mẹ, chải cho con một kiểu tóc thật là đẹp, mẹ nhé!*”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 339

Edit: Meimoko

Vì nghênh đón con dâu tương lai, vợ chồng Đường thị đã cho người quét dọn sạch sẽ, trang hoàng lại nhà cửa một phen. Cũng cho bày tất cả những bộ đồ dùng cao cấp đắt tiền nhất, bàn ăn bóng loáng nhẵn nhụi, ánh đèn chùm chiếu xuống làm nổi lên vẻ đẹp sang trọng và tôn quý.

Hai vợ chồng Đường thị ăn mặc sang trọng lộng lẫy cùng ngồi trên ghế sa lon chờ người tới. Hàn Tú lại một lần nữa lo lắng cho chồng, sửa sang lại quần áo đồng thời cũng nói: “*Đừng lộn xộn! Bằng không lát nữa quần áo lại nhăn nhúm!*”

Đường Lập Huân nhìn bộ dạng khấn trương của vợ, nhìn không được mà muốn bật cười: “*Bà xã, em đừng khấn trương như thế có được hay không? Con trai dẫn con dâu tương lai trở về, cũng không phải muốn chúng ta thân cận!*”

Bụp.

Hàn Tú nặng nề đánh vào ngực của chồng: “*Không cho phép nói lung tung! Chúng ta nhất định phải chỉnh tề gặp con dâu tương lai, đây chính*

là thể hiện tâm ý chúng ta tôn trọng con bé! Ai bảo trước kia chúng ta làm quá nhiều chuyện khiến con bé bị tổn thương sâu sắc như thế chứ?”

Đối với Lục Giai Ngưng, Hàn Tú cảm thấy bà đã mắc nợ cô gái này rất nhiều, khiến cho cô bé chịu tổn thương sâu sắc. Bà vốn đối với người khác không cay nghiệt nhưng đối với cô bé đó thì lại quá cay nghiệt. Nếu không phải bà đã hai, ba lần phá chuyện của con trai với cô bé, cho dù cô bé không muốn gả vào Đường gia, bà vẫn bùng nổ mặt cao cao tại thượng đi chỉ trích cô bé là kẻ hám giàu còn giả bộ..... Cô bé cũng không bị dồn đến mức phải đi Anh quốc...

“Bà xã, em đừng có khản trương như vậy! Bọn trẻ sẽ không so đo với chúng ta đâu! Con bé dù sao cũng là gả cho Đường Hạo, không phải là chúng ta, em nói xem có đúng không?” Đường Lập Huân trấn an.

“Dù nói là như vậy nhưng em vẫn cảm thấy thấp thỏm không yên!” Hàn Tú cau lông mày lại. Nếu biết hết thấy mọi sự việc thì có lẽ bà đã tạo được ấn tượng tốt đẹp trong mắt con dâu, chứ không phải băn khoăn hồi hộp như bây giờ.

Một tiếng phanh xe từ bên ngoài truyền vào. Vợ chồng Đường thị nhanh chóng đứng dậy, đi ra phía cửa, ngừng thở đợi chờ.

Dương Dương đi vào nhà trước tiên, đứng trước mặt ông bà nội: *“Chào ông nội, bà nội! Buổi tối tốt lành!”* Cậu bé mặc một bộ lễ phục kiểu tây, lễ phép chào hỏi, sau đó hôn ông bà nội của mình mỗi người một cái. Xong xuôi, cậu bé lại giương cao gò má, muốn ông bà nội hôn lại mình.

Dương Dương tiếp nhận những chiếc hôn từ ông bà nội xong mới đi vào trong đại sảnh.

Nhị Nhị giữ lấy làn váy đi phía sau, cúi thấp đầu xuống. Hành động theo đúng tiêu chuẩn của công chúa, quý tộc châu Âu, lộ ra nụ cười thiên sứ: *“Chào ông bà nội! Chúc buổi tối tốt lành!”*

Tương tư, vợ chồng Đường thị cũng hôn lên má cháu gái. Sau đó, hai người đưa mắt nhìn ra bên ngoài, tìm kiếm bóng dáng mẹ của bọn trẻ.

Nhưng mà.....chỉ nhìn thấy con trai họ bước vào.

Trái với hai đứa con đi trước lễ phép cẩn thận, Đường Hạo lại có vẻ không lễ phép hơn rất nhiều. Tay hất mang theo áo, đi đến trước cha mẹ của mình: *“Cha, mẹ.....!”* Câu chào buổi tối được lược bỏ.

“Người đâu?” Hàn Tú chạy ra ngoài nhìn nhìn, sau đó lại quay trở về phòng.

Đường Hạo nhún vai nói: *“Người không phải đã ở đây rồi sao!?”*

“Mẹ đang nói Tiểu Ngưng cơ mà! Tiểu Ngưng đâu?” Hàn Tú sốt ruột lôi kéo tay con trai nói, còn mắt thì cứ nhìn ra ngoài ngóng trông.

“À, Tiểu Ngưng hôm nay không thoải mái, con để cô ấy ở nhà nghỉ ngơi!” Đường Hạo hơi hốt nói, sau đó ôm lấy bụng làm bộ dạng đói cực kỳ: *“Có thể ăn cơm luôn được không? Con đang đói lắm!”*

“Hà?” Hàn Tú thất vọng cúi đầu xuống, sau đó sai người hầu đem bữa tối lên.

Trong cả bữa tối, người ăn cũng chỉ có hai đứa trẻ. Những người lớn thì hầu như là có tâm sự, không chút hào hứng, chẳng buồn để ý đến thức ăn trong đĩa.

Lúc bọn nhỏ bỏ dao đĩa xuống, tỏ ý đã ăn xong, bữa tối cứ như vậy mà được tuyên bố kết thúc.

Sau khi nhìn bọn trẻ ra ngoài sân chơi, Hàn Tú đưa ánh mắt nhìn thẳng vào con trai: *“Có phải con bé vẫn chưa tha thứ cho ba mẹ, cho nên mới không tới?”*

“Mẹ, mẹ đừng có nghĩ nhiều! Không có chuyện như vậy đâu!” Đường Hạo vỗ vỗ sống lưng, an ủi mẹ hân: *“Cô ấy chẳng qua là chưa chuẩn bị tâm lý tốt thôi! Cho cô ấy một chút thời gian suy nghĩ cũng tốt! Đều là tại con, không nói chuyện này với cô ấy trước!”*

“Thật không?” Hàn Tú không tin hỏi.

“Thật mà! Mẹ yên tâm đi, cô ấy nhất định trốn không thoát! Ha ha ha, có hai đứa con ở đây, cô ấy không gả cho con thì còn gả cho ai?” Hân nắm chắc điểm này, tràn đầy tự tin nói.

Hàn Tú không nghĩ được lạc quan giống như con trai bà. Lúc trước, Đường gia bọn họ đối xử với Lục Giai Ngưng quá tệ, khiến cô bị tổn thương sâu sắc. Phụ nữ thường hay nghĩ rất nhiều chuyện và tự trọng vô cùng, cho nên đâu để gì bỏ qua những chuyện trước kia: *“Con trai à! Con cần phải quan tâm đến con bé hơn đây! Đừng có cho rằng có con ở đây rồi thì con bé nhất định là của con!”*

“Mẹ nghĩ quá nhiều rồi! Sự việc thật ra không phức tạp như mẹ tưởng đâu! Tiểu Ngưng đâu phải cô gái phức tạp! Tiểu Ngưng ấy à, cô ấy vẫn chỉ là không tiếp thu nhanh mọi chuyện thôi! Cô ấy so với người khác luôn chậm hiểu hơn nửa nhịp, thời gian thích ứng cần dài hơn!” Đối với Lục Giai Ngưng, hân đã hiểu rõ như lòng bàn tay rồi.

Nhưng Đường Hạo không biết, lúc này đây hân đã tự tin một cách thái quá, hay nói chính xác hơn hân không thể hiểu nổi phụ nữ nghĩ gì.

“Lục tiểu thư! Cô đã trải qua vòng tuyển chọn của chúng tôi! Ngày mai có thể đi làm luôn được chứ?” Nữ quản lý mỉm cười chuẩn mực nhìn Lục Giai Ngưng.

Lục Giai Ngưng lập tức gật đầu. Công ty này cô rất muốn được vào làm việc. Ở đây không chỉ có đãi ngộ tốt, mà còn có rất nhiều ngôi sao, người mẫu nổi tiếng. Làm thợ trang điểm ở đây, cô sẽ rất nhanh thành danh, *“Đương nhiên là không có vấn đề gì! Ngày mai tôi nhất định sẽ đến đúng giờ! Cảm ơn công ty đã cho tôi cơ hội làm việc!”*

Hi hi, kỳ thật cô cũng không phải muốn nổi danh gì, nhưng hy vọng sẽ tạo được chút ít danh tiếng trong giới. Không có cách nào khác, bởi danh tiếng chính là tiêu chuẩn quan trọng để xác định một cá nhân có thành công hay không.

“Cũng là do cô có năng lực cho nên chúng tôi mới tuyển cô! Cách hóa trang của cô rất có cá tính, sáng tạo và thêm phần phóng khoáng, chúng tôi rất thích!” Nữ quản lý bổ sung thêm.

Được người khác khen ngợi, Lục Giai Ngưng nhin không được mà mỉm cười, đồng thời cũng tự tin thêm mười phần: *“Cảm ơn!”*

Nữ quản lý tiếp tục nói: *“Bởi vì công việc của chúng ta có tính chất đặc thù, cho nên thời gian công tác mỗi ngày là không ổn định, hy vọng cô có thể sắp xếp tốt!”*

“Điểm này tôi sẽ xử lý tốt, xin quản lý yên tâm! Tôi nhất định sẽ không làm cho công việc bị trễ nải!” Sau khi Tiểu Ngưng luôn miệng hứa hẹn mới chào tạm biệt với quản lý, đi ra khỏi công ty.

Đi xuống dưới lầu, Tiểu Ngưng mới quay lại nhìn tòa nhà cao lớn đồ sộ. Dưới ánh mặt trời chói chang ban trưa, cô mỉm cười một cái thật tươi. Cô, Lục Giai Ngưng đã có một công việc chính thức, muốn từ nơi này bắt đầu lại tất cả. Lúc trước cô ở Aisha, vị trí có được đều là nhờ việc cô là ‘Bạch Phụng Ưc’. Lúc này đây, cô đã được dùng lại thân phận Lục Giai Ngưng.

Trong lòng Lục Giai Ngưng cảm thấy vững tin và bình ổn, bởi vì cô đã cố gắng hết sức của mình. Bây giờ cô cần phải đi thuê một phòng trọ. Một căn phòng ở gần công ty có lẽ là tiện nhất.

Chỗ của Đường Hạo, cô không muốn tiếp tục sống như thế nữa. Cô phải có cuộc sống của chính mình. Cô muốn làm một người phụ nữ độc lập.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 340

Edit: Bitter coffee

Beta: Meimoko

Tùng kiện quần áo được lấy từ trong tủ ra bỏ vào trong vali. Nhưng vali đã đầy, trong khi quần áo vẫn còn có rất nhiều trong tủ. Lục Giai Ngưng dùng cánh tay quạt mồ hôi trên trán, thờ hồng hộc nhìn quần áo treo trong tủ. *“Tại sao có nhiều như vậy? Vứt bỏ thật đáng tiếc! Trời ạ, quần áo nhiều như vậy mình còn muốn mặc thêm vài năm!”*

Cô nhìn trái nhìn phải xem xét cuối cùng vẫn là không cam lòng vứt bỏ, cố gắng nhét tất cả vào va li. Nhìn cả ba chiếc vali căng đầy, cô cau lông mày lại: *“Nhiều đồ như vậy, mình làm thế nào để di chuyển được đây? !”*

“Mẹ, mẹ đang ở đây làm gì vậy ạ?” Dương Dương chỉ vào ba cái vali to đùng đặt trên giường, nhúu mày hỏi.

Nhị Nhị vỗ vali, mở to hai mắt nói: *“Mẹ giống như phải rời khỏi đây! Mẹ, mẹ muốn đi đâu vậy ạ? Mẹ muốn rời ra ngoài ở sao? Không ở cùng một chỗ với ba nữa ạ?”*

“Đừng đi mà..., mẹ! Chẳng lẽ mẹ không muốn một nhà chúng ta được sống chung một chỗ hay sao? Mẹ, đừng đi!” Dương Dương nắm chặt quần áo của Tiểu Ngưng, gấp gáp nói.

Dương Dương thật vất vả mới chấp nhận để Nhị Nhị sống chung với nó và cha mẹ nhưng nay bảo nó làm sao có thể chấp nhận chuyện mẹ rời đi?

Dương Dương rất kích động, ngược lại Nhị Nhị bình tĩnh hơn nhiều. *“Mẹ, chẳng lẽ mẹ không thích ba sao? Cho nên mới không muốn cùng ba ở*

chung một chỗ?” Cô bé còn nhớ rõ trước kia ba đối với mẹ không tốt cho nên vì lẽ đó mẹ rất có thể không muốn ở cùng ba nữa. “Nếu như mẹ không thích ba, con đồng ý để mẹ đi tìm bạn trai. Nhưng là.” Nói đến đây, khuôn mặt nhỏ nhắn Nhị Nhị cũng nhăn lại. “Nhưng con rất mong ba mẹ có thể ở cùng một chỗ. Như vậy gia đình chúng ta mới có thể ở được ở cùng nhau! Chúng con rất muốn sống với ba mẹ!”

Lục Giai Ngưng ngồi xổm người xuống, mỉm cười ôm hai đứa nhỏ vào trong ngực. Không biết cô nói cái gì vào tai bọn nhóc mà một lát sau cả hai đứa đột nhiên nín khóc mỉm cười.

“Chúng con đồng ý để mẹ đi làm việc!” Dương Dương giơ hai tay lên, hưng phấn hoan hô nói.

“Đúng ạ! Đúng ạ! Mẹ tranh thủ thời gian chuyển ra đi, nhờ ba trở về sẽ không cho mẹ đi đâu!” Nhị Nhị lo lắng nói, hận không để mẹ lập tức đi ngay.

Lục Giai Ngưng nhìn một đồng hồ đặc trên giường, nhăn nhó cái mũi nói: *“Mẹ cũng muốn sớm một chút chuyển đi, nhưng nhiều đồ như vậy, mẹ chuyển đi không được! Nếu như để người hầu đến giúp, không phải là sẽ làm ba các con biết hay sao?”*

“Tìm chú Hải Uy đi, chú ấy đang ở trong phòng!” Nhị Nhị vỗ mạnh hai tay, vừa nói xong đã chạy ra khỏi phòng và nói vọng lại. *“Mẹ, đợi con nhờ chú Hải Uy đến giúp chúng ta!”*

Sau đó, một trận gió thổi qua người Tiểu Ngưng.

Dương Dương vẫn dựa vào trong ngực mẹ lưu luyến hỏi. *“Mẹ, con cùng Nhị Nhị không thể cùng mẹ ở chung một chỗ sao?”*

Lục Giai Ngưng ôm chặt con trai, vỗ vào mông đít nó một cái. *“Mẹ phải đi công tác, thời gian lại không cố định nên sẽ không có thời gian chăm sóc con cùng Nhị Nhị. Cho nên các con vẫn nên đi theo ba của các con!”*

“Chúng con không ở bên cạnh mẹ, liệu có phải có chủ nào thấy mẹ độc thân sẽ theo đuổi mẹ?” Đột nhiên nghĩ đến điểm này, Dương Dương mở to hai mắt lo lắng hỏi.

“Ha ha ha.” Lục Giai Ngưng cười lớn,捏捏 cái mũi con trai. *“Trước kia con không phải nói rất hi vọng mẹ có thể có bạn trai sao? Không cần phải thích ba con. Như thế nào giờ lại thay đổi?”*

Dương Dương lập tức lắc đầu, lôi kéo tay của mẹ mà giải thích: *“Hiện tại không phải như vậy! Trước kia con cho rằng ba không yêu mẹ, cho rằng ba chỉ biết làm thương tổn mẹ. Nhưng hiện tại con xác định ba rất yêu mẹ, đương nhiên hi vọng ba mẹ có thể cùng ở một chỗ!”* Hai người yêu nhau sẽ ở cùng một chỗ, trên TV không phải đều là như vậy sao!

“Ha ha, một đứa trẻ mà đã hiểu được chuyện yêu với không yêu, không biết bây giờ thành tích học tập của con như thế nào? Nói cho con biết, con bây giờ còn nhớ phải lo học tập, không thể cả ngày miên man suy nghĩ, biết không?” Lục Giai Ngưng lo lắng nhắc nhở, chỉ mới hơn một năm không ở cùng một chỗ với con trai sao nó lại hiểu được nhiều chuyện như vậy! Không biết trong một năm, rốt cuộc nó có hay không học tập tốt.

“Với con, việc học luôn dẫn đầu nên mẹ cũng đừng có lo lắng!” Về chương trình học, cậu bé chỉ cần xem qua là có thể hiểu được hết.

“Không thể kiêu ngạo! Kiêu ngạo sẽ làm con trở thành đại ngốc nghếch!” Tiểu Ngưng nhìn lại con trai một cái. Tuy hiện tại nói quá mức khiêm tốn không phải là chuyện tốt nhưng quá mức kiêu ngạo càng không tốt hơn.

‘ Rầm’, cửa phòng được mở ra. Nhìn ra nhưng Hải Uy chỉ nghe thấy một tiếng nói trẻ con rất phách đạo: *“Chú Hải Uy, chú Hải Uy.”*

Đang ngồi trong phòng họp nghe âm thanh ồn ào đằng sau, không thể tiếp tục công việc, Hải Uy đành dùng tiếng Anh nói: *“Thật xin lỗi! Mọi người nghỉ ngơi một lát!”*

Rất nhanh, Hải Uy đang muốn xoay người hết sức thì thân thể Nhị Nhị nhỏ nhắn xinh xắn thoáng cái nhảy tới trên đùi hắn. Quả nhiên là người học vũ đạo động tác rất nhanh, linh hoạt, nghiêm nhiên tựa như một con khỉ con.

Hải Uy vô ý thức ôm lấy đứa bé nhào vào ngực mình để tránh nó bị ngã trên sàn nhà. Bất quá, thái độ của hắn không vừa lòng, lông mày nhăn lại thật sâu, hơi trách cứ nói: *“Trước không phải nói qua cho cháu không được vào loạn phòng của chú sao? Sao con lại không nhớ được?”*

Hai tay Nhị Nhị rất tự nhiên khoát lên vai Hải Uy, nhún nhún vai nói: *“Nhưng chú bảo nếu có việc quan trọng thì sẽ khóa trái cửa lại, phải không ạ? Chú vừa rồi không có khóa trái cửa, ai biết chú đang ở đây có công việc gì?”*

“Tiểu quỷ nhanh mồm nhanh miệng, vậy con bây giờ đi ra ngoài chơi được không? Thuận tiện giúp chú đóng cửa lại.” Bây giờ, bên Luân Đôn kia đúng là tám giờ sáng, nhân viên đều đã sớm đi đến phòng làm việc. Không thể bởi vì một đứa trẻ mà làm ảnh hưởng đến thời gian họp quá dài được, làm cho một đồng người đang chờ đợi. Hải uy véo véo má Nhị Nhị, dụ dỗ cô bé đi ra ngoài.

“Không được! Chú, chú nhanh đi giúp mẹ dọn nhà đi!” Nhị Nhị ngồi ở trên đùi Hải Uy, dùng sức giãy dụa thân thể bé nhỏ, làm nũng.

Dọn nhà? Chị Ngưng muốn dọn nhà? Hải Uy có cảm giác kỳ quái, chỉ là hắn hiện tại không có thời gian. *“Được rồi! Được rồi, chờ một lát nữa xong công việc, chú sẽ giúp mẹ cháu dọn nhà, được không? Giờ thì nhanh ra bên ngoài chơi!”*

“Không được, chờ chú xong việc ba cháu cũng đã về rồi! Như vậy, mẹ đi không được nha!” Nhị Nhị níu chặt cổ áo Hải Uy, không chịu thỏa hiệp.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 341

Edit: Bitter coffee

Beta: Meimoko

“Chú đang rất bận mà cô bé” Hải Uy bị Nhị Nhị tóm đến sắc mặt đỏ bừng, cầm lấy bàn tay nhỏ bé kia cầu xin tha thứ: “*Nhị Nhị, mau buông chú ra đi, chú không thờ nổi rồi này!*”

“*Chú, vậy chú nhanh đến giúp mẹ cháu chuyển đồ, chuyện của mẹ cháu quan trọng hơn mà !*” Giọng nói Nhị Nhị đầy phách đạo.

Cô bé nghĩ chuyện của mẹ mình mới quan trọng nhất. Coi chuyện của mình dù là việc nhỏ cũng thành việc lớn, còn chuyện của người khác dù là việc lớn cũng đều là nhỏ.

“*Chú đang bận họp, rất nhiều người đang đợi chú cùng làm việc kia!*” Hải Uy chỉ chỉ bút vào màn hình.

“*Cháu mặc kệ, chú phải đi giúp mẹ cháu! Chú đã từng nói dù có chuyện gì cũng sẽ nghe lời của Nhị Nhị. Chú là người lớn, không thể nuốt lời được!*” Nhị Nhị dùng bàn tay nhỏ bé kéo áo Hải Uy.

Nhị Nhị một mực lôi kéo Hải Uy làm cho thân hình hần đứng đưa theo cái bàn. Mà bàn đứng đưa biên độ càng lớn, tốc độ càng nhanh khiến cho Nhị Nhị lại càng thích thú.

Nhị Nhị đương nhiên không thể kéo Hải Uy đi, nhưng vẫn một mực muốn hần đi cùng mình.

Đang có dự án quan trọng cần xử lý nên Hải Uy chỉ có thể dụ dỗ Nhị Nhị để cô bé buông tha cho mình. Nhị Nhị đương nhiên không phải đứa trẻ dễ bị dụ dỗ cho nên Hải Uy cam đoan với cô bé: “*Chỉ cần con để chú làm việc thì từ nay về sau chuyện gì chú cũng sẽ nghe lời con. Cô bé láu lỉnh à, chú bận thật mà, chuyện rất quan trọng, chờ chú một lát có được không?*” Trên trán Hải Uy đã toát ra một tầng mồ hôi, hần thấy Đường Hạo thật lợi hại, chỉ cần Đường Hạo ra lệnh thì hần sẽ phải làm theo, như thế nào con gái của hần cũng là khó chơi như vậy!

“*Không được. chú lại gạt cháu, rõ ràng chú đã nói từ nay về sau bất kể chuyện gì cũng sẽ nghe lời của Nhị Nhị mà*” Nhìn lên đồng hồ đã là 3 giờ, sắp đến giờ tan ca, Nhị Nhị gấp đến độ nước mắt chảy thành hai hàng dài trên đôi gò má trắng hồng, đôi mắt to xinh đẹp vênh lên như búp bê.

Sau đó cô bé cố ý đem gò má vùi vào ngực Hải Uy, cầm lấy vạt áo hàng hiệu của hần và biến nó trở thành ‘khăn mặt’ lau nước mắt cộng thêm nước mũi của mình.

Rất nhanh, áo của Hải Uy dính đầy nước mắt nước mũi của Nhị Nhị, mà cô bé cũng đem gò má chuyển sang chỗ khác, không muốn những thứ đó dính lên gương mặt của chính mình.

Hải Uy bất đắc dĩ thờ dài, giờ hần đã hiểu, nếu như hần không nghe lời của Nhị Nhị, cô bé sẽ khóc và chính mình cũng đừng nghĩ đến chuyện tiếp tục làm việc!

Hần thất bại nói: “*Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa, chú giúp mẹ con chuyển đồ, được không nào!*”

Trước đây chính mình ngu ngốc cam đoan với cô bé như vậy nên hiện tại hần chỉ có thể nhận thua và nghe theo mệnh lệnh của cô bé.

Hải Uy đặt Nhị Nhị sang một bên, nhìn vào màn hình máy tính, nói với cấp dưới: “*Thật xin lỗi, hiện tại mọi người đi làm việc trước, chúng ta sẽ tiếp tục họp sau!*”

Hải Uy tắt máy tính, Nhị Nhị vui mừng nhào vào trong ngực hần sau đó hôn một cái vào má. “*Chú Hải Uy đối với con thật tốt, mẹ là người tốt nhất, ba tốt thứ hai, chú chính là thứ ba!*”

Hải Uy cảm giác sống lưng một mảnh lạnh buốt, sồn tóc gáy. “*Nhị Nhị, cứ cho là ba mẹ con tốt nhất, không nên cho chú vào!*” Cô bé tình quái, láu

lĩnh như vậy hẳn không có rãnh làm cho nó cùng chính mình tốt.

“Ha ha. . .” Nhị Nhị đáp lại lời nói của Hải Uy bằng tiếng cười trong trẻo của mình.

“Chị Ngưng, chị thật sự muốn chuyển đi sao?” Hải Uy đem vali bỏ ra sau xe, cảm thấy gia đình này thật kì quái, hai đứa con không những không ngăn cản mẹ chuyển đi mà còn nhiệt tình giúp đỡ. Thậm chí hai đứa còn không ra tiễn mẹ mà chạy đi chơi với nhau.

“Đúng vậy, chị không phải người thân của hẳn tại sao phải ở nhà của hẳn chứ?” Tiểu Ngưng thắt dây an toàn lại, ngồi cạnh ghế lái cùng Hải Uy mỉm cười giải thích.

Lúc này trên mặt hẳn không có một chút thương cảm, ngược lại tràn đầy kích động hưng phấn nói.

“Ha ha.” Hải Uy nở nụ cười tươi như ánh mặt trời, nụ cười vô tư đầu tiên từ khi hẳn trở về từ Anh quốc. Không biết vì cái gì, mỗi lần gặp Tiểu Ngưng hẳn lại như đứa trẻ vậy. “Chị Ngưng, vậy không phải chị cũng nên tìm bạn trai sao?”

“Ý kiến này cũng hay nha, chị sẽ xem xét!” Lục Giai Ngưng uyển chuyển nói, cô nghĩ thử quen một chàng trai khác để xem thái độ của Đường Hạo sẽ như thế nào?

“Liệu anh Hạo có ghen không chị?” Hải Uy hỏi Tiểu Ngưng, bây giờ thật muốn xem Đường Hạo lúc ghen sẽ như thế nào, vậy nhất định sẽ rất buồn cười.

Lục Giai Ngưng gật đầu, trêu đùa nói: “Hắn cũng có ghen đó chứ!” Chỉ là hẳn quá tự đại, căn bản không biết rằng mình đang ghen. Cô làm như vậy chính là muốn hẳn ghen.

“Oa, nếu chị Ngưng muốn yêu người đàn ông khác vậy có thể để ý đến em trước tiên không nhỉ? Dù sao em cũng trẻ tuổi, lại có khí chất, cũng được nhiều người theo đuổi nha!” Hải Uy tranh thủ thời gian giới thiệu và đề cao bản thân, hẳn thật sự muốn được cùng Tiểu Ngưng ở chung một chỗ, cảm giác đó thật thoải mái.

Nhưng vì Tiểu Ngưng là người phụ nữ của Đường Hạo nên hẳn chỉ có thể chôn giấu tình cảm này ở tận đáy lòng mà thôi.

Lục Giai Ngưng gật đầu nói: “Có người yêu trẻ tuổi lại đẹp trai như em, chị thật rất vinh dự quá!”

“Ha ha, thật vậy sao?”

“Đương nhiên là thật, nếu em làm bạn trai của chị, chị nghĩ nhất định sẽ có rất nhiều người ghen ghét chị nha. Ha ha, liệu có cô gái nào đến tìm chị đánh ghen ko nhỉ?”

“Sẽ không có chuyện đó đâu, sao em có thể để cho người khác bắt nạt chị Ngưng của em chứ! Quyết định vậy nhé, chị Ngưng phải chấp nhận sự theo đuổi của em đó!” Hải Uy thu lại nụ cười, thành tâm nói ra nỗi lòng.

“Được!” Lục Giai Ngưng giơ tay ra hiệu đồng ý, cô hoàn toàn không để lời Hải Uy nói ở trong lòng.

Mà Hải Uy cũng đang thầm cầu nguyện. Đường Hạo dừng đến tìm giết hẳn, hẳn bắt quá chỉ là muốn hoàn thành tâm nguyện nhỏ nhoi mà thôi. Anh Hạo, thực xin lỗi, nhưng hẳn cam đoan sẽ không có hành động lỗ mãng với chị Ngưng.

Xe chậm rãi rời khỏi nhà Đường Hạo, Lục Giai Ngưng quay đầu lại hướng biệt thự giơ tay lên làm động tác ‘bye bye’. Sau đó trong lòng cô yên lặng thế, nếu muốn cô ở lại nơi này thì cũng không phải là cô tự ý đến.

Nếu không, cô cũng nhất định không bước vào trong này nữa!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 342

Edit: Bitter coffee

Beta: Meimoko

“*Hắt xì. Hắt xì.*” Đang ngồi trong phòng làm việc, Đường Hạo liền tiếp hắt xì hơi, hơn nữa mắt phải còn nháy không ngừng. Mà hình như càng lúc càng giật nhiều, không thể không chế được cảm xúc.

Theo thói quen, hắn cầm áo vest trên tay đi vào trong đại sảnh. Đại sảnh không có người, người hầu lúc này hẳn là đang trong nhà bếp chuẩn bị bữa tối. Hai đứa con mỗi ngày đều giống như khi con chơi ở quanh sân, không treo cây thì chơi trốn tìm. Về người phụ nữ kia, hẳn là đang trong phòng.

Hắn chạy thật nhanh lên lầu, sau một ngày làm việc mệt mỏi hắn cần có cô ở bên. Mỗi khi hôn mê cô, tất cả mệt mỏi trong hắn đều tan biến.

‘Cạch’, cửa phòng ngủ được mở ra. Đường Hạo đảo mắt khắp phòng tìm kiếm hình ảnh người phụ nữ kia, nhưng trong phòng không có người khiến hắn hụt hẫng vài phần: “*Ngưng, em đang ở đâu? Đang ở nơi nào vậy?*”

Mấy ngày qua cô không cho hắn ngủ chung, khiến hắn phải ngủ ở thư phòng. Chẳng lẽ như vậy còn chưa đủ sao? Hiện tại cô lại chạy đến phòng nào rồi?

Hắn còn không kịp cất áo liền bước thật nhanh qua các phòng trên lầu, nhưng đều không nhìn thấy bóng dáng của cô, lòng mảy của hắn nhăn lại thật sâu.

Lúc này, hai đứa con đang cười đùa âm ỉ đi lên lầu.

“*Mẹ của các con đi đâu rồi?*” Đường Hạo muốn ôm lấy Dương Dương, nhưng đứa bé xoay người 180°.

Dương Dương trên đầu mang theo mũ bảo hiểm, đẩy ba mình sang một bên vừa chạy vừa nói: “*Mẹ con chuyển ra ngoài rồi ạ! Ba, mẹ không nói cho ba biết sao ạ?*”

Đường Hạo cho là mình không nghe rõ, nhìn sang đứa con gái là Nhị Nhị: “*Mẹ con đi đâu rồi?*”

Nhị Nhị nhún nhún vai, ngắc càm nhỏ lên: “*Dương Dương nói rồi mà, ba, ba không nghe rõ sao? Mẹ chuyển ra ngoài rồi ạ!*” Sau đó rất nhanh đi đến chỗ Dương Dương chơi, coi chuyện mình vừa nói rất bình thường: “*Dương Dương, đợi chị với!*”

‘Rắc’, con tức giận dâng lên trong lồng ngực của hắn, được thể hiện qua tiếng kêu của những ngón tay. Chính hắn cũng cảm giác được tóc gáy của mình đang dựng thẳng đứng lên. Hai tay càng không tự chủ nắm chặt lại, run nhè nhẹ.

Đường Hạo dùng sức hít vài ngụm khí lạnh, nặng nề thở ra, nén con giận rồi mới xoay người đi bắt 2 đứa con ham chơi của mình.

Hai đứa bé vừa về đến trong phòng, còn chưa kịp cởi giày, đã bị ba chúng mỗi tay một đứa nhấc bổng lên, nặng nề ném lên giường lớn.

Bịch.

Bịch.

Hai đứa con tựa như búp bê thổi khí, trước sau bị quăng lên giường nảy lên cao sau đó lại rơi xuống.

Ánh mắt Đường Hạo ẩn chứa tức giận, lợi hại nhìn vào mặt hai đứa con, biểu lộ cực kỳ nghiêm túc không có một chút mỉm cười. Hai đứa con lần đầu tiên chứng kiến ba tức giận như vậy, nhìn không được thu hồi bộ mặt tươi cười, hơi kinh hoàng nhìn nhau.

Đường Hạo không nói gì, chỉ là nhìn biểu hiện trên mặt của bọn trẻ. Nhìn xem bọn chúng khiếp đảm, không dám nhúc nhích, trong hai mắt đều là sợ hãi.

Hắn biết mình lúc này rất dọa người, sự nghiêm túc này theo hắn đã lâu khiến cấp dưới đều sợ hãi, ngay cả cha mẹ hắn đối với hắn cũng phải nhượng bộ vài phần.

Huống chi hai đứa trẻ chưa đến mười tuổi nhất định là bị dọa đến sợ chết rồi!

Nhị Nhị cùng Dương Dương ngồi ngay ngắn trên giường không dám thở mạnh, ánh mắt trở nên nhát gan, nom nóp lo sợ.

Rốt cục bọn chúng cũng không chịu nổi không khí căng thẳng lúc này, Nhị Nhị nhìn không được phát ra thanh âm. Nuốt nuốt nước miếng, vẫn làm nũng ba nó như trước: “*Ba, vì sao ba lại giận giữ như vậy ạ? Con và Dương Dương cũng không có quấy phá mà!*” Nhị Nhị vừa nói vừa nhìn Dương Dương.

“*Đúng vậy, đúng vậy, con cùng Nhị Nhị đều chơi ngoan ở đây cũng không có đánh nhau!*” Nhìn ánh mắt ba càng ngày càng lạnh lùng, giọng nói Dương Dương cũng nhỏ dần đi. Dù sao hồ dừ cũng không ăn thịt con, cho dù sợ hãi, nó cũng kiên trì nói: “*Ba, chúng con không làm sai chuyện gì mà!*”

“*Tốt, các con không làm sai chuyện gì sao?*” Lúc này, Đường Hạo mở miệng nói. “*Các con.* *Mấy ngày nữa ba sẽ cho các con đến ký túc. Vậy đi, đợi cho qua ngày nghỉ ba sẽ cho các con đến đó!*”

“*Không muốn.*”

“*Đừng mà, ba! Ba không thể nhẫn tâm với con như vậy, con vừa mới trở về bên ba và mẹ, sao ba lại đưa con đến ký túc vậy? Muốn đưa đi*

thì ba hãy đưa Dương Dương ấy!” Chân vẫn đang đi giày, Nhị Nhị không quan tâm sẽ làm bẩn ga giường mà đứng lên trên chân.

Dương Dương kêu lên: “Nhị Nhị, làm sao chị lại như vậy? Nói ba đưa em đến kí túc xá mà nghe được sao? Chị đừng giẫm lên giường của em, bẩn hết rồi này!” Dương Dương đối Nhị Nhị bất mãn đã đạt đến đỉnh, người chị này bình thường vẫn hay lấy lòng nó nhưng khi có chuyện thì lại đổ hết lên đầu nó.

“Không còn cách nào khác, dù sao thời gian em sống cùng ba mẹ đã lâu, còn chị thì sao?” Nhị Nhị không có cảm giác mình sai ở điểm nào, có chuyện đổ lên người em của mình hoàn toàn là đương nhiên.

Nếu trước đây chứng kiến hai đứa con như vậy, Đường Hạo nhất định sẽ cảm thấy rất có lỗi, nhưng bây giờ hắn hoàn toàn không có tâm tình. Hắn tránh né Nhị Nhị, mắt trắng không còn chút máu nhìn hai đứa con nói: “Nói, mẹ của các con đi khi nào? Các con đang nghĩ cái gì vậy? Có phải các con muốn nhìn thấy ba lo lắng hay sao? Muốn cho ba mẹ vĩnh viễn không ở cùng một chỗ sao?”

Đường Hạo lớn tiếng chất vấn, hai đứa con run rẩy nhìn nhau.

“Dạ. Không.” Nhị Nhị lắc đầu, lo lắng, không thừa nhận nói.

Dương Dương cười, chỉ là cười cũng tràn đầy khó xử, sợ hãi, không tự tin. “Ba, sao ba lại nghĩ chúng con hư hỏng như vậy. . . Chúng con không bao giờ muốn ba và mẹ chia cách.”

“Lúc mẹ của các con đi, vì sao các con không gọi điện thoại nói cho ba? Vì sao các con biết mẹ rời đi mà cũng không ngăn cản?” Nhìn xem hai cái tiểu quỷ phản bội, Đường Hạo thật muốn đem bọn chúng ném vào thùng rác.

“Chúng con. Chúng con.” Nhị Nhị ‘chúng con’ nửa ngày, nhưng không nói tiếp được. Dương Dương nhú cái mũi, nói thay lời Nhị Nhị. “Ba, chúng con cũng nghĩ đến nói với ba nhưng mẹ muốn ra đi một mình trong im lặng, mẹ nói. . . Mẹ không có lý do để ở lại đây! Chúng con ở đây vì là con của ba! Còn mẹ, mẹ không phải con của ba, cũng không phải vợ của ba...” Dương Dương vừa nói vừa chạy thật nhanh ra xa chỗ đứng của ba nó rồi mới nói tiếp: “Ba, ba hãy là nghĩ cách làm cho mẹ cam tâm tình nguyện trở về đây đi ạ.” Cuối cùng, Dương Dương bổ sung một câu.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 343

Edit: Bitter coffee

Beta: Meimoko

Tiểu Ngưng vừa hát vừa lau tủ quần áo. Thật ra tủ quần áo rất sạch sẽ, nhưng đó không phải tủ của mình cho nên cô không yên tâm, phải lau qua một lần.

Chuông điện thoại vang lên, Tiểu Ngưng dừng động tác. Cầm lấy điện thoại khoe miệng khế cong lên lộ ra lúm đồng tiền xinh đẹp. Cũng không tệ lắm, điện thoại coi như kịp thời. Cô nhin cười đem điện thoại áp vào bên tai: “Alô.”

“Em đang ở đâu?” Đường Hạo ở đầu dây bên kia nói.

Tiểu Ngưng nằm trên ghế sofa, đem hai chân để lên mặt bàn. Một tay đầm lưng lười biếng nói: “Tôi đang ở trong thành phố. Ngày mai tôi sẽ tiếp tục đi làm mà thời gian không được cố định cho nên ở đây sẽ thuận tiện hơn!”

Đường Hạo không tức giận, nhẹ giọng nói: “Em rất nông nổi, có biết không hả?” Xung quanh hai người hiện tại có rất nhiều nguy hiểm và tai họa không lường trước được.

Nhưng, suy nghĩ của cô hắn có thể lý giải và hiểu được, cô vẫn muốn có một chút tôn nghiêm. Được, vậy hắn sẽ cùng cô phối hợp.

“Em cảm thấy mình không hề nông nổi, đó là việc mà em nên làm!” Cô mang theo vui vẻ trả lời.

“Nói, em đang ở đâu? Có phải bây giờ vẫn chưa ăn cơm, đúng không? Cô gái ngốc này.....” Đường Hạo trong lời nói mang theo vui vẻ.

“Ai là cô gái ngốc? Anh đáng ghét” Cô bất mãn kêu lên.

“Đừng làm loạn, anh đang lái xe vào thành phố. Em muốn ăn gì anh sẽ mua và mang cho em!” Giọng nói Đường Hạo càng ngày càng nhẹ nhàng cùng cung chiều.

Tiểu Ngưng không nghĩ sẽ giấu diếm hẳn chuyện cô đang ở đâu vì cô đang đợi hắn đến tìm cho nên rất nhanh nói ra chỗ mình đang ở sau đó cúp điện thoại, tiếp tục sửa sang lại đồ đạc của mình. Trong miệng ngâm nga bài hát, có thể nhận ra tâm trạng cô rất tốt.

Không lâu sau tiếng chuông cửa vang lên. Lục Giai Ngưng vừa xắn tay áo, vừa chạy ra mở cửa.

Quả nhiên vừa mở cửa ra đã thấy hắn: “Ha ha ! Anh đến nhanh đấy nhỉ?”

Đường Hạo cau mày đi vào trong phòng, tiện tay đóng cửa lại.

“Này, tôi không muốn nhìn thấy sắc mặt khó coi của anh đâu!” Cô chắn ngang trước người hắn, không cho hắn tiếp tục đi lên phía trước :”Sắc mặt thật khó coi, anh không được vào!”

“Em có nghĩ đến an toàn của chính mình không vậy”, hỏi cũng không hỏi liền trực tiếp cửa mở ra, em không biết như vậy sẽ rất nguy hiểm cho em sao?” Nhà trọ này đã cũ, dưới lầu cũng không có gì để đảm bảo an toàn.

Đường Hạo nhăn mũi lại, cô gái này có thể nghĩ đến chuyện chuyển ra ngoài chẳng lẽ lại không biết tìm một nơi an toàn mà ở hay sao?

Tiểu Ngưng lúc này cũng biết mình quả thật rất lớn mật, rụt cổ nói :”Được, coi như anh nói đúng, từ nay về sau tôi sẽ chú ý, vậy được chưa?”

Đường Hạo đẩy cô ra, đi vào bên trong. Mặc dù đây là nhà trọ nhưng bên trong vẫn có thể tu sửa lại, cơ bản trong phòng đều có đầy đủ tiện nghi, hơn nữa cũng rất sạch sẽ, sáng sủa.

Nhưng mà, để cô ở chỗ này hắn rất không yên tâm.”Anh sẽ tìm cho em một chỗ ở khác, không cần phải trả tiền!”

“Không được, em đã trả hết tiền thuê nhà rồi, làm sao có thể chuyển đi? Hơn nữa chỗ này rất gần với chỗ làm”

Tiểu Ngưng đối với kiểu ra lệnh của hắn rất không vừa lòng. Hắn dựa vào cái gì luôn dùng giọng nói ra lệnh đó với mình, cô chính là nhất định ở lại.

“Vấn đề an toàn thì sao? Phía dưới không hề có nhân viên bảo vệ, ngay cả camera cũng không có mà em lại muốn ở chỗ này? Lục Giai Ngưng có phải em cảm thấy mình gặp đại nạn không chết, nhất định có hạnh phúc cuối đời không?” Đường Hạo lạnh lùng châm chọc nói.

Nhớ lại sự việc máy bay gặp rủi ro trước kia, quả thật làm cho Tiểu Ngưng run sợ. Cô không còn kiên trì như trước, cả người căng thẳng, nặng nề hít một ngụm khí lạnh.

Nhưng mà hôm nay cô mới vừa dọn ra ngoài chẳng lẽ lại theo hắn quay về, cô thực sự muốn ở lại đây, không phải nên thử một lần hay sao ? “Em sẽ chú ý vấn đề này, từ nay về sau sẽ để người ta xưng danh rồi mới mở cửa, như vậy được rồi chứ?”

Đường Hạo xoay người chỉ vào cánh cửa ra vào, cười nhạt nói. “Em cho rằng cánh cửa kia có thể ngăn cản được ai?”

Tiểu Ngưng nhanh chóng chạy ra trước cửa, chỉ vào cửa nói :”Anh xem một chút đi, vì em biết anh đến nên để cửa như vậy, nếu không, anh cho rằng anh có thể vào trong dễ dàng như vậy sao?”

Đường Hạo đi vào phòng khách, đặt thức ăn trên mặt bàn, mang theo mỉm cười tiến đến Tiểu Ngưng. Tuy hắn đang cười, nhưng trên mặt không có cảm giác vui vẻ, chỉ khiến cho người ta thấy sồn tóc gáy!

Lục Giai Ngưng đề phòng nhìn theo hắn, sau đó chuyển đề tài nói :”Tôi đói bụng rồi, ăn cơm trước đi, tôi đói sắp ngất rồi này !”

Đường Hạo đi nhanh về phía Tiểu Ngưng, cánh tay dài duỗi ra ôm cô thật chặt ,để đầu cô dựa vào lồng ngực hắn .

Lục Giai Ngưng dùng sức giãy dụa thân thể, cố gắng để hai người có khoảng cách.”Không được làm như vậy, Đường Hạo, chúng ta hiện tại không có bất cứ quan hệ gì, anh không được đụng vào tôi!” Bởi vì cô hiểu rõ hắn, biết rõ ánh mắt hắn lúc này là đang muốn làm gì. Biết rõ hắn hô hấp dồn dập chính là hắn đang kiểm chế dục vọng.

Chính là hiện tại cô không thể cho hắn thỏa mãn, không cần phải nghe lời hắn! Cô chuyển ra khỏi nhà hắn là muốn hai người trở lại bình thường, cô muốn cảm nhận được hắn yêu cô, muốn hắn theo đuổi cô!

Phải biết rằng, cô sống đến hai mươi sáu tuổi còn chưa được một người đàn ông chính thức theo đuổi, chưa được nếm trải những tư vị của tình yêu!

Ngày đó vừa mới yêu nhau mà hắn cũng đã ăn cô rồi !

Cánh tay Đường Hạo không an phận di chuyển đến vùng kiêu nộn đang vênh lên của cô. Hắn dùng sức đụng chạm vào cô nhằm xoa dịu sự khó chịu ở phía dưới bụng mình.

”U.” Lục Giai Ngưng toàn thân run rẩy, phát ra âm thanh kiều mỹ, đôi môi đỏ mọng như mời gọi, hai gò má vì sự đụng chạm của hắn mà đỏ

bùng. Cô quay mặt sang chỗ khác để tránh nhìn vào gương mặt đẹp trai của hắn nhưng không thể tránh khi hắn thổi khí nóng vào cổ mình.

Đường Hạo tà ác đem mặt mình áp vào cổ Tiểu Ngưng, tận hưởng mùi thơm ngát từ chiếc cổ nhỏ xinh, môi mòng bởi vì liếm cảm của cô mà mơ hồ nói: “*Cô gái này, nếu có người muốn em như vậy, em làm như thế nào để phản kháng lại?*”

“*Không có ai như anh đâu. . Háo sắc.*” Lục Giai Ngưng thờ hồn hên, đầu óc choáng váng nói, nhất định là hắn uống rượu, khí nóng hắn thổi ra cũng khiến cô say, nếu không tại sao cô có thể có mê muội như thế, toàn thân cũng không có khí lực?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 344

Edit: Meimoko

Hai người vẫn duy trì tư thế thân mật dính chặt lấy nhau, Đường Hạo ôm ngang Lục Giai Ngưng muốn tiến về phía phòng ngủ. Khi nhìn thấy bàn ăn phía sau cô không xa, Đường Hạo đột nhiên buông cô đang đỡ bụng cả mặt ra, sau đó nặng nề đẩy cô lên bàn ăn.

Lục Giai Ngưng lui về phía sau vài bước, lưng thoáng cái đã dính chặt lên mặt bàn ăn bóng loáng. Hắn đột nhiên thô lỗ khiến cô từ trong say mê bùng tỉnh.

“*Đường Hạo, anh là đồ trúng thối ! Anh đi ra ngoài ngay cho tôi.... !*”

Lục Giai Ngưng vừa bò trên bàn ăn, vừa hét lên với Đường Hạo. Trên mặt cô mang theo vẻ tức giận, thật sự rất tức giận. Cô chưa bao giờ gặp qua hắn đáng giận như lúc này, rõ ràng là dụ dỗ cô, làm cho cô ý loạn tình mê, sa vào trong sự quyến rũ của hắn, nhưng sau đó lại hung hăng đẩy cô ra.

Động tác thô lỗ vừa rồi....Hắn có hiểu được phải biết quý trọng cô hay không ?

Đường Hạo tiến lên một bước gần cô, duỗi ra một cánh tay, một lần nữa lại đè ép cô. Hắn đối với cô không có một chút thương tiếc, lực bàn tay tương đối lớn, cũng nghe thấy rõ ràng lưng của Lục Giai Ngưng đập vào bàn phát ra âm thanh cực to.

” *Ồi!*” Lục Giai Ngưng đau đến chảy nước mắt kêu lên. Lúc này trong hai mắt cô không còn tức giận mà chỉ đầy sợ hãi.

Cô khiếp đảm nhìn người đàn ông trên đỉnh đầu mình, thân thể có chút run rẩy : “*Đường Hạo, anh rốt cuộc định làm cái gì ? Anh đừng có làm xằng làm bậy...*”

Sự sợ hãi của cô, hắn đương nhiên là nhìn thấy hết. Nhưng, hắn vẫn duy trì vẻ lạnh lùng thờ ơ, thô lỗ vén cao áo của cô lên tận đỉnh đầu, sau đó cúi ra ném sang một bên.

Tuy Lục Giai Ngưng có la to một lần nữa, có cố gắng hết sức đánh hắn, kháng cự mọi hành động của hắn. Nhưng chính là, sức lực của cô hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến hắn. Mọi hành động phản kháng của cô, hắn tiếp nhận một cách hời hợt.

“*Đường Hạo, anh làm sao vậy? Đừng có mà nổi điên lên như thế !*” Lục Giai Ngưng sợ đến mức nước mắt không ngừng rơi ra. Một phút trước còn ôn nhu như người tình hoàn hảo, sau một khắc thì đột nhiên giống như là tên biến thái, động tác dọa người, ngay cả ánh mắt cũng rất khủng bố.

Nhìn cô sợ hãi như thế sắp bị lãng trí, toàn thân run rẩy co rúc lại, Đường Hạo chậm rãi đè lên cô, môi mòng bắt đầu hôn lên hai luồn phong nhũ cao cao đứng thẳng dưới lớp áo lót rẻ tiền.

” *Đừng mà.....*” Bởi vì hắn vùi mặt vào trong ngực cô cho nên cô căn bản không thể nhìn đến sắc mặt của hắn, “ *Anh....*”

Cô cũng không quan đến việc có cào rách mặt hắn hay không, ngón tay keo kiệt dùng sức bấu véo má của hắn : ” *Anh.....*”

“*Em cho rằng như vậy thì em có thể thoát được hay sao? Hả?*” Đường Hạo tiện tay giật xuống cà vạt của mình, dễ dàng nắm lấy hai cổ tay mảnh khảnh, sau đó trói chặt tay cô lên đỉnh đầu.

Hai chân cô đứng đưa trên không, dùng hết toàn lực mà đánh đá về phía hắn nhưng Đường Hạo cũng chẳng vì thế mà thay đổi chút nào. Nước mắt không ngừng chảy ra như suối thấm ướt khuôn mặt xanh xao của cô. Má hồng như mận, nước mắt trượt xuống chiếc cằm trắng ngà của cô.

Chẳng quan tâm đến nửa trên bị trần trụi, cô chỉ có thể trở mặt nhìn Đường Hạo trối hait ay của mình lại : “*Đường Hạo, rốt cuộc thì anh còn muốn tôi*

như thế nào ? “

“ Em nói thử xem tôi muốn em như thế nào?” Hấn không trả lời cô mà hỏi ngược lại.

Hấn muốn cho cô hiểu rõ, một phụ nữ căn bản không có sức lực địch nổi một người đàn ông. Nếu thật sự có người muốn làm loạn với cô, cô đương nhiên không có năng lực chống trả.

“Anh là đồ biến thái.... Anh muốn cưỡng bức tôi sao?” Cô khàn cả giọng lên án hấn, dứt bỏ hoàn toàn sợ hãi, trong mắt chỉ ngập tràn hận ý.

“Đúng vậy! Anh chính là muốn cưỡng bức em đấy!” Đường Hạo thoải mái thừa nhận, thoải mái coi bỏ thất lung của mình.

Hấn càng đưa tay ôm lấy phía dưới cô, không thể không ngưỡng mộ chính bản thân mình.

“Ừ.....” Lục Giai Ngưng muốn hét lên chửi ầm hấn, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của hấn thì tất cả lời nói đều phải nuốt trở lại cuống họng.

Hấn khinh miệt mà nhếch môi, dùng ngón tay cái xoa xoa cái cằm của cô, ngón tay thô ráp vân vê lên da thịt của cô khiến chúng đỏ bừng. Hấn đè thấp gò má xuống bên tai cô, cố gắng nhẫn nhịn cảm giác ghen tuông, thì thào chất vấn: *“ Nếu như có người muốn em như vậy, em định làm như thế nào? Hà? Sau khi mọi việc kết thúc có phải em muốn nhảy lầu tự tử có đúng không?”*

Lục Giai Ngưng bị hấn dọa cho sợ hãi, rùng mình một cái, sau đó lắc đầu thật mạnh: *“Không!”*.

Cô không muốn bị người ta cưỡng bức, một màn Chu Thích định làm trước kia với cô lại hiện lên trước mắt, rõ mồn một như vừa mới xảy ra hôm qua. Hấn không hiểu cô chán ghét, cảm thấy ghê tởm như thế nào đâu. Toàn thân cô khó chịu đến mức không thể nào chịu đựng nổi. Nếu thật sự.....thật sự có chuyện xảy ra, cô chắc chắn cũng sẽ như lời hấn nói mà đi nhảy lầu tự tử.

“Không cái gì? Hà?” Khuôn mặt anh tuấn của hấn lại đè thấp bên tai cô, đứng thân thẳng. Tuy cách cô một khoảng cách, nhưng khí thế của hấn vẫn bao vây lấy cô.

Đôi mắt to mọng nước nhìn hấn lạnh lùng như băng, Lục Giai Ngưng nhịn không được mà nuốt lấy một ngụm khí lạnh.

Lúc này, áo sơ mi của hấn đã cởi bỏ toàn bộ cúc, lộ ra da thịt màu tiểu mạch sáng bóng, bộ ngực rắn chắc vạm vỡ, bởi hấn luôn luyện tập thể thao. Cơ ngực săn chắc, đủ đẹp và quyến rũ bất cứ người đàn bà nào.

Hấn cũng không có trực tiếp cởi quần, mà là mở rộng đến ngang hông, lộ ra quần lót lần trước cô mua cho hấn. Chiếc quần tam giác mỏng căn bản không đủ để che khuất trụ thiên nhô cao giữa hai chân của hấn. Đường Hạo không để cho người ta cảm thấy bay bổng hay chán ghét, ở toàn thân hấn tản mát ra một loại nam tính trí mạng đầy mị lực, khiến người ta nín thở quên hết mọi cảm giác. Đó là một loại khí chất làm cho không khí dục vọng gọn sóng, tràn ngập khí chất nguyên thủy chứ không phải dựa vào bề ngoài điển trai hay thân thể cường tráng, càng không cần phải trần trụi bại lộ trong không khí mới hấp dẫn người, mà ngôn ngữ cử chỉ đầu mày cuối mắt trong lúc đó đã làm nổi bật lên tất cả.

Tiểu Ngưng miệng đắng lưỡi khô nuốt nước miếng nhìn hấn. Trời ạ! Ánh mắt của hấn vẫn rơi trên người của cô, khiến cô đỏ mặt tía tai, trống ngực đập liên tục, nhiệt độ trên da thịt càng lúc càng nóng bỏng.

Cô cảm giác bản thân mình đang mê muội, trong đầu hoàn toàn trống rỗng, nhưng lại chỉ có thể ở dưới ánh mắt nóng bỏng của hấn, hình như sắp tan chảy mất rồi!

“Nói chuyện! Em không cái gì? Hà?” Đường Hạo tiến thêm một bước gần cô, ép hỏi. Hấn nhất định phải cho cô hiểu rõ: cô ở một mình nguy hiểm đến thế nào.

“Ừ!” Về mặt cô mở mồm nhìn hấn, không hiểu hấn đang muốn hỏi mình điều gì, *“Anh muốn em trả lời cái gì?”*

Đường Hạo nhìn về mặt ngốc nghếch của cô, tuyệt đối không cho cô có cơ hội suy nghĩ thêm. Biết cô có lẽ sẽ gặp nguy hiểm, cho nên hấn nhất định phải diễn tập một lần trước cho cô xem.

Như vậy, ấn tượng của cô đối với ‘nguy hiểm’, nhất định sẽ khác sâu thêm.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 345

Edit: Meimoko

Bất quá, Đường Hạo dùng thực lực cùng kinh nghiệm của bản thân để nói cho cô hiểu rõ: chưa hề chấm dứt, mới chỉ là bắt đầu thôi!

Hắn kéo hai tay cô xuống, cởi bỏ dây trói trên tay cô. Bây giờ hắn không cho phép cô bị trói, mà muốn cô dùng hai tay đón hùa ý hắn.

Rốt cuộc cũng tìm lại được tự do, Lục Giai Ngưng còn chưa kịp xoa xoa cổ tay bị trói đau của mình thì đã tự phát ra một tiếng kêu ngâm. ... Nhũ tiêm của cô bị hắn mút lấy kịch liệt. Một cảm giác tê liệt như điện giật chạy qua toàn thân cô.

Hắn vừa hôn xuống, càng lúc càng cuồng vọng, càng lúc càng thêm dùng sức va chạm vào thân thể của cô.

Mỗi động tác của hắn mãnh liệt như vậy, giống như muốn khảm vào lòng cô, muốn khắc sâu vào trong linh hồn cô, khiến cô vừa thấy sợ cũng lại vừa thấy yêu, thích thú với sự giao hợp nam nữ. Tâm hồn xuân động lòng người không che dấu được, nước bắt đầu chảy kêu những tiếng róc rách. ...

“.....” Từng ngụm âm thanh đè nén nhưng vẫn không có cách nào ngăn cản chúng phát ra ngoài môi cô.

Đường Hạo thỏa mãn với những phản ứng của cô, yêu thích cô không che dấu cảm xúc thực trong lòng. Hai con ngươi kiêu mị. Tư thái của cô bây giờ tràn ngập phóng đảng.

Nhưng, hắn thích nhìn cô phóng đảng với chính mình. Hắn thích được nhìn một mặt khác được che giấu trong cô.

Khi cô run rẩy đến lần thứ ba, dịch mật chảy ra càng nhiều. Hắn như mãnh thú mà vồ lấy cô, gầm lên một tiếng, cả thân thể trầm xuống, kịch liệt run rẩy. Sau đó, hắn đem tất cả tinh lực, không bỏ sót chút nào rót vào trong cơ thể của cô. ...

Tùy tiện mặc chiếc áo sơ mi rộng thùng thình của Đường Hạo, Tiểu Ngưng ngồi ở trên ghế, ăn đồ ăn nhanh mà hắn mua về. Bởi vì lúc trước sửa sang lại quần áo, thu dọn căn phòng, cuối cùng còn bị hắn ‘muốn’ đến mấy lần, cô đương nhiên là hao tổn quá nhiều khí lực, cho nên khẩu vị cũng thoải mái hơn nhiều.

Rất nhanh, cô đã giải quyết xong phần của mình, một tay định cướp lấy nửa phần của Đường Hạo.

“ Em yêu, đây là đồ của anh!” Đường Hạo cầm chiếc đĩa, cau mày nhắc nhở.

“Biết là của anh, nhưng mà em...đói! Anh phải cho em ăn chứ? Em không có chê anh bẩn đâu, sẽ thoải mái mà chấp nhận hết!” Cô vừa mở lớn miệng để ăn, vừa hiên ngang hào phóng nói.

Đường Hạo chỉ có thể buông đĩa xuống, mặc dù bụng của hắn cũng còn đang ‘đánh trống kêu oan’.

“Hiện tại, anh cũng đã thỏa mãn thú tính của anh rồi, có phải cũng nên trở về không?” Tiểu Ngưng vuốt bụng, ngẩng đầu thúc giục hắn.

Đường Hạo lại hơi chau mày, nói: “ Cái gì mà thỏa mãn thú tính của anh? Hà?”

“Anh cứ nói đi! Vừa đến là đối với em như vậy, không cho em một phút nghỉ ngơi! Một lần lại thêm một lần....Không phải thú tính thì là cái gì?” Hắn cho đến bây giờ cũng chưa hề nói yêu cô, cho nên cô coi mọi hành động lúc trước của hắn chỉ là phát tiết chứ không phải ân ái.

Đường Hạo giờ chân dài ờ dưới mặt bàn lên. Bàn chân đi bít tất trắng tiến thẳng vào giữa hai chân của cô, dùng ngón chân chạm đến nơi mềm mại bí ẩn không gì che lấp của cô.

Tiểu Ngưng muốn khép hai chân lại, nhưng chính hắn căn bản không cho cô có cơ hội: “ Đường Hạo, anh thật đáng ghét! Đừng có làm như vậy với em.... ”

Đường Hạo không để ý đến sự giận dữ của cô, hí mắt hỏi: “ Vậy còn em....tôi đã thỏa mãn tất cả thú tính trong em chưa?”

Tiểu Ngưng bị hắn khiêu khích không còn kiên nhẫn mà ngồi yên trên ghế, dựng thẳng hai chân, khom lưng tại bàn ăn: “ Đường Hạo! Anh thật đáng ghét!”

“Nói! Em thỏa mãn chưa?” Hắn nhất định phải bắt cô trả lời, đôi mắt thâm thúy nhìn chằm chằm vào gò má ửng hồng của cô.

“Em không biết!” Cô nghĩ một đằng đáp một nẻo, giọng nghe có vẻ cực kỳ không thích. Bị hắn khinh bạc thế này, cô làm sao mà có tâm tình tốt được.

“Hừ! Vậy ý của em là tôi chưa thỏa mãn cho đủ em!?” Đường Hạo làm vẻ mặt áy náy nói, giống như rất xin lỗi cô.

“Ừ!” Tiểu Ngưng tùy tiện đáp lại, sau đó thoát khỏi chân hắn, thuận tiện cầm luôn bát mỳ ăn liền, chạy đến chỗ khác ăn.

“Vậy thì hiện tại anh phải cố gắng thỏa mãn hết cho em!” Đường Hạo lớn tiếng nói, sau đó bắt lấy người cô. nói: “ Không.....Không.....Anh đã thỏa mãn em rồi! Anh đã thỏa mãn em rồi.....Được chưa?”

“Ha ha, nghe em nói miễn cưỡng chưa kìa!” Đường Hạo đi đến bên cạnh cô, bắt lấy bờ vai cô, ở bên tai cô thì thầm: “Lời nói miễn cưỡng của em như vậy, đối với anh là một loại sỉ nhục!”

Hắn đem thân cô xoay chuyển, để sống lưng cô dựa vào vách tường, “Chúng ta làm thêm một lần nữa nhé!”

“Không!” Tiểu Ngưng sợ đến mức hét to lên một tiếng, sau đó bụng mỳ chạy qua một bên: “Đường Hạo, anh bây giờ về nhà quản lý con cái đi! A, nhanh lên, con mà không nhìn thấy anh là chúng nó lại khóc đấy!”

Hiện tại cô chỉ có thể lờ các bảo bối ra làm tấm lá chắn.

“Bọn nó không nhìn thấy anh là sẽ khóc sao? Ha ha ha, anh nghĩ dưới sự dạy bảo của em, bọn nó nhìn thấy anh mới khóc!” Đường Hạo tự giễu nói, hiện tại hai đứa con của hắn không thấy hắn về nhà không biết đã vui thành dạng gì rồi.

“Ai dạy bọn chúng được chứ? Bọn chúng không phải vẫn đi theo anh hay sao? Em mới chỉ là ở cạnh chúng được vài ngày thôi đấy nhé!” Tiểu Ngưng trong lòng cười thầm. Hai đứa con đơn giản đơn giản đầu hàng trước cô, trong lòng cô cũng không phải là vui mừng bình thường.

“Ừ, hừ, đây không phải là nói em rất lợi hai hay sao? Trong vòng vài ngày có thể khiến hai đứa tiểu quỷ đó hoàn toàn nghe em chỉ huy!” Đường Hạo châm chọc nói, bàn tay đặt trên người cô chậm rãi trượt xuống, tạm thời buông tha cho cô.

“Ha ha, nói có thì có!” Tiểu Ngưng biết rõ hắn không náo loạn nữa, mới nhanh chóng tìm chỗ ngồi xuống, tiếp tục ăn nốt bát mỳ ăn liền của mình: “Hạo.....Anh nên về sớm đi thì hơn!”

“Nhưng em mặc đồ của anh, chẳng lẽ em muốn anh trần như nhộng đi ra ngoài nhà trọ này sao?”

Tiểu Ngưng lè lưỡi: “Em cởi ngay bây giờ! Mặc đồ này của anh.....”

“Không cần phiền phức! Tối nay anh ngủ lại ở đây!” Đường Hạo đi theo cô vào phòng ngủ, ở sau lưng cô nói ra.

“Vì sao? Nhưng mà.....giường ở đây không lớn, không đủ cho hai người nằm!” Cô chỉ chỉ vào chiếc giường đơn trong phòng. Quả thực, mọi việc nằm ngoài dự liệu của cô.

“Không có vấn đề gì! Anh có cách để chúng ta cùng ngủ được!” Giường đơn, hai người chỉ cần ôm nhau ngủ là được.

“Không được! Chúng ta đang tiến triển quá nhanh! Bây giờ vẫn chưa ngủ trên một chiếc giường được!” Làm cái gì? Cô rõ ràng là muốn hắn theo đúng trình tự theo đuổi mình, kết quả thì lại hoàn toàn đảo lộn.

“Phụ nữ thật là quá đông dài!” Cô cho là hắn tự nguyện chui rúc trong căn phòng bé xíu bằng cái lỗ mũi này sao? Còn không phải là lo lắng cho cô buổi tối có an toàn hay không à?

“Nếu như anh hôm nay cứ nhất quyết như thế, vậy thì anh ngủ ở ghế sofa đi!” Tiểu Ngưng chỉ vào sofa trong phòng khách nói: “Đây là châm chước lần đầu của em thôi đấy!”

“Sofa thật nhỏ.....”

“Vậy thì xuống đất ngủ đi! Em tin chỗ đó đủ cho anh ngủ thoải mái!” Cô vẫn tiếp tục kiên trì. Cô nhất định phải kiên trì đến cùng, nếu không thiết thì nhất định thuộc về cô.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 346

Edit: Meimoko

(Chương này có sự giúp đỡ của bạn Penguin)

Tiếng chuông báo thức rộn rã vang lên khiến người đang ngủ say trên giường theo bản năng mà từ từ mở mắt.

“Á!” Một tiếng thét chói tai vang lên, Tiểu Ngưng theo đó mà rớt bịch xuống giường. Cô phát hiện ra mình đang bị một cánh tay gắt gao ôm chặt, hơn nữa áo ngủ của cô cũng bị cởi hết cúc. Có rất nhiều dấu tay in lại trên da thịt mềm mại của cô. Núi non trước ngực hoàn toàn run rẩy phơi mình trong nắng sớm.

Tiểu Ngưng tức giận hung hăng đập cho cái tên gây chuyện đang ngủ say bên cạnh một cước xuống giường, trừng mắt nói: “*Anh dậy ngay cho em! Ai cho anh vào đây? Lại còn đập cả em xuống giường!*”

Đường Hạo cau chặt mày, mắt vẫn còn lim dim, miễn cưỡng lăm mồm hé một chút, giờ tay vuốt vuốt mắt, nói: “*Sáng sớm dậy chưa gì đã phá anh rồi! Để yên cho anh ngủ thêm chút nữa!*”

Ngày hôm qua, Đường Hạo ngủ trên sa lôn, cứ ngã lên ngã xuống, cho nên nửa đêm khuya khoắt hần mới mò vào phòng cô để ngủ.

“*Ngủ cái gì mà ngủ! Tỉnh dậy, sắc quý! Ai cho anh cởi áo của em, hả?*” Tiểu Ngưng càng nói càng tức giận. Đêm qua, cô ngủ say quá nên hần bò lên giường cô lúc nào cô cũng không biết, và tất nhiên chuyện áo bị cởi khi nào cô cũng chẳng biết.

Đường Hạo căn bản không để ý đến lời phàn nàn của cô. Hần đã có thói quen, trước khi ngủ, ở gần cô là phải cởi áo cô, sờ cô, rồi vân vế đến no nê sau đó mới đi ngủ.

Nhìn Đường Hạo không có bất cứ phản ứng gì, nằm lỳ trên giường ngủ tiếp, Tiểu Ngưng cũng chỉ đành mặc kệ hần. Xuống giường, cô bước vào phòng tắm chuẩn bị làm sạch chính mình.

Tắm xong, cô bắt đầu trang điểm, sau đó thoa kem dưỡng da lên mặt. Sau đó, cô bắt đầu đánh mắt. Mắt cô vốn to, tròn, lại có hàng mi cong vút như liễu, cho nên chỉ cần đánh chút phấn mắt vào là đã nổi bật lắm rồi, không cần thiết phải sử dụng đến phấn nhũ.

Đánh thêm chút phấn hồng lên má, thêm chút son lên môi, Tiểu Ngưng vốn xinh đẹp lại càng thêm xinh đẹp hơn.

Tiểu Ngưng nhìn vào gương soi một lần nữa, kiểm tra xem mọi thứ đã ổn chưa. Hải lòng với chính mình hiện lên trong gương, cô mới bước ra khỏi phòng tắm. Lúc này, ở trong phòng, Đường Hạo đã thức dậy, đang thay đồ.

“*Anh cầm quần áo của anh ra ngoài thay đi! Em cần phải thay quần áo!*” Tiểu Ngưng chỉ vào tủ đồ, nói với Đường Hạo.

“*Em cứ thay đồ đi! Anh không ngại gì đâu!*” Đường Hạo bình thản nói. Tiểu Ngưng siết chặt, vò lấy chiếc áo sơ mi trong tay. Chiếc áo nhăn nhúm khó coi.

“*Đường Hạo, có anh ở đây, em không thay quần áo được! Anh mau đi ra ngoài đi!*” Tiểu Ngưng nhăn mặt, vừa nói vừa đánh vào người Đường Hạo.

Đường Hạo chẳng có chút xi nhê gì, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi mọng đỏ của Tiểu Ngưng và nói: “*Ngưng à, có nhìn hay không thì anh vẫn biết hết mọi ngõ ngách trên cơ thể em rồi mà! Bất cứ chỗ nào anh cũng.....*”

“*Thôi ngay! Anh là khách không mời mà đến, từ nay về sau anh đừng có đến đây nữa!*” Tiểu Ngưng đánh vào lưng hần mấy cái, cười cảnh cáo nói.

“*Anh không phải khách của em! Anh là chồng em!*” Đường Hạo chậm rãi tiến lên một bước. Sáng sớm mà đã náo nhiệt thế này rồi! Hôm nay là ngày đầu tiên cô đi làm, hần muốn đi cùng với cô.

“*Không được ăn nói lung tung, em bây giờ là người độc thân, chưa chồng!*”

“*Chưa chồng ư? Vậy các con của em từ đâu mà ra hả?*” Đường Hạo quay đầu lại, nhìn thẳng vào Tiểu Ngưng chất vấn.

Tiểu Ngưng lắc đầu thật mạnh, thập phần lo lắng nói: “*Con là con của anh! Hiện tại chúng đều mang họ Đường, không liên quan gì đến em nữa!*”

“*Tốt! Bây giờ đến ngay cả con mà em cũng không thừa nhận ư?*” Đường Hạo nhin xuống lo lắng trong lòng, trầm nghĩ: Tiểu Ngưng à! Bây giờ em còn muốn giờ trò gì nữa đây? Anh sẽ không để em ngay cả con cũng chối bỏ như thế đâu!

“*Em bây giờ độc thân! Độc thân! Không con, không chồng gì hết!*” Tiểu Ngưng chống chế nói, tiếng mỗi lúc mỗi nhỏ. Không cho Đường Hạo có cơ hội nói tiếp, cô đẩy hần ra.

Tiểu Ngưng cười ra tiếng. Đúng! Hiện tại cô là một phụ nữ độc thân, không có con, không chồng, chẳng có gì phải lo lắng cả.

Hôm nay là ngày đầu tiên Lục Giai Ngưng đi làm. Cô ngồi trên một chiếc xe hơi cao cấp sản xuất với số lượng đếm trên đầu ngón tay trên thế giới. Trời ạ! Cô chỉ là một nhân viên bình thường thôi, ngồi chiếc xe hơi đắt tiền như thế này không biết mọi người sẽ nghĩ như thế nào đây?

Đường Hạo đưa Tiểu Ngưng đến chỗ làm việc của cô. Mặc dù từ trước đến nay hần chẳng quan tâm đến mấy tin tức bát quái lá cải nhưng vì Tiểu Ngưng, hần không muốn cô phải nghe những lời bàn tán nên cũng không phản đối trước lời đề nghị của cô. Nhìn Tiểu Ngưng ngồi bất động, Đường Hạo thúc giục: “*Nhanh xuống xe đi, lúc trước không phải em cứ giục anh là phải mau mau đi hay sao?*”

Tiểu Ngưng nhìn thấy trước công ty có rất nhiều xe đỗ, cô nhìn không được mà thở dài một hơi: “*Đường Hạo, anh chạy xe ra chỗ xa xa một chút, sau đó để em xuống xe!*”

“*Vì sao?*” Đường Hạo khó hiểu hỏi.

“*Em không muốn ngày đầu tiên đi làm đã bị chú ý!!*” Đường Hạo, xe của anh quá nổi bật!” Cô không hề nhú mày, không làm nũng cũng chẳng giận dỗi chút nào, giọng điệu rất chân thành.

Đường Hạo gật đầu, sau đó lái xe đi vào một con hẻm.

Tiểu Ngưng mặc dù ăn mặc giản dị nhưng bởi vì cô có nét mặt đáng yêu dịu dàng lại vô cùng phúc hậu nên thu hút không ít ánh mắt.

“*Oa, Tiểu Ngưng xinh đẹp chẳng kém gì so với mấy ngôi sao của chúng ta đâu nhỉ?*” Đều là thợ trang điểm với nhau, chị Lý đương nhiên nhìn một cái là nhận ngay ra vẻ đẹp yêu kiều của Tiểu Ngưng ~ Ngũ quan của cô gái này thật cân đối!~ Chị Lý thầm nghĩ.

“*Không có đâu ạ!*” Nghe lời khen của chị Lý, Tiểu Ngưng xấu hổ không dám nhận. Trước kia, Tiểu Ngưng có hoàn cảnh “đặc biệt”, bị bán làm người hầu, đâu có ai khen một người hầu là cô gái xinh đẹp. Sau đó cô lại bị Đường Hạo nhốt lại trong biệt thự, ngày lại ngày bị hắt hủi và mọi người khi dễ. Cho nên, cơ hồ chẳng có ai khen cô một câu xinh đẹp cả.

Cảm giác được người khác khen thật lạ lẫm, hoàn toàn mới lạ. Cho tới bây giờ cô chưa từng được hưởng thụ qua.

“*Thật mà! Tiểu Ngưng ngày càng xinh đẹp đấy! Có nghĩ đến tương lai thành ngôi sao không? Ở đây có rất nhiều đạo diễn, nhà sản xuất đến, cho nên em có rất nhiều cơ hội!*”

Tiểu Ngưng ngay lập tức lắc đầu: “*Không! Em chỉ thích hóa trang với tạo hình thôi, những chuyện kia không hợp với em đâu!*” Cô không muốn trở thành người nổi tiếng. Nếu cô muốn trở nên nổi tiếng thì bằng vào việc được tổng tài Đường thị yêu thương như thế này đã là có quá nhiều cơ hội rồi.

“*Đáng tiếc! Em nhìn những cô gái nổi tiếng kia mà xem! Thực chất cũng không xinh đẹp đến vậy đâu! Họ sẽ cho chúng ta rất nhiều tiền lì xì, để chúng ta giúp họ đẹp hơn người khác!*” Chị Lý đột nhiên cười hi hi nói. Kỳ thật, chuyện bí mật này không phải gặp ai là chị cũng nói ra được.

“*Sẽ có người cho chúng ta lì xì sao?*” Tiểu Ngưng vừa nghe đến tiền thưởng là lập tức mắt sáng lên, trong đầu hiện lên ý nghĩ mờ mờ ti ti tiết kiệm.

“*Đương nhiên, rất nhiều ..., họ không tự nhiên mà đẹp được tất cả đều phải nhờ vào thợ trang điểm chúng ta ư??? Ha ha.*” Chị Lý bắt đầu giảng cho Tiểu Ngưng hiểu. Có rất nhiều chuyện phát sinh, đương nhiên đơn giản chỉ là sự tranh giành giữa các minh tinh để có được lên hình đẹp trên báo.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 347

Edit; Phuongphạm0812

Beta: Meimoko

Ngày hôm sau Đường Hạo thuê cho Lục Giai Ngưng một căn hộ sa hoa bậc nhất trong tiểu khu. Không chỉ phía dưới căn hộ có nhân viên bảo vệ, mà ngay cả trên ban công của căn hộ cũng đều có nhân viên tuần tra đứng gác hai bốn trên hai bốn.

Bất quá, cách này vẫn khiến Đường Hạo không yên tâm lắm. Hắn điều tới một đội bảo vệ được huấn luyện thuê ngay bên cạnh căn hộ của Tiểu Ngưng. Đương nhiên, Tiểu Ngưng không biết chút gì về việc này, có một số việc hắn không muốn nói rõ cho cô biết.

Tuy nhiên Tiểu Ngưng không phải là tình nguyện chịu sự sắp xếp của hắn, nhưng mà từ góc độ an toàn mà nói, cô cam tâm tình nguyện. Cô cũng không giận dỗi Đường Hạo chỉ là không muốn hắn ở cùng cô lúc này mà thôi. Mỗi ngày cùng lắm là để hắn đưa về nhà, sau đó hắn phải về nhà của hắn.

Ngày đầu tiên, buổi tối hắn tức giận nói nơi này là do hắn dùng tiền thuê cho cô, nên cô không có quyền đuổi hắn. Tiểu Ngưng lập tức đáp trả, nếu đây là chỗ hắn dùng tiền thuê thì hắn ở đây luôn còn cô sẽ tự mình đi thuê chỗ khác.

Đường Hạo thấy không lay chuyển được cô, chỉ sờ sơ cái mũi tạm thời rồi đi, từ nay về sau sẽ lại nghĩ ra cách khác.

Bất quá mỗi ngày hẳn phải đưa đón cô đi làm rồi về nhà. Đối với cô đây là sự nhượng bộ lớn nhất rồi. Tiểu Ngưng nghĩ lan man, trước mắt cô là công ty nơi cô làm việc, cô cứ đứng trước cửa công ty thật lâu. Công việc của cô thấm thoát đã được ba ngày, cô được trả 40 đồng. Cô đem cất những đồng tiền màu đỏ vào ví, trước cửa buồng vệ sinh một lần nữa lại khoa chân múa tay vì vui sướng.

Mỗi ngày số tiền hoa hồng cô nhận được không nhiều lắm, so với những thợ trang điểm khác bọn họ có khi còn ra tay dã man hơn. Đúng vậy! Mặc dù có chút không ý tứ, nhưng cô nhận tiền cũng chỉ vì để cho bọn họ yên tâm. Nếu cô không nhận những đồng tiền hoa hồng này, thì bọn họ lại cho rằng cô không có tâm tạo hình trang điểm cho bọn họ thêm xinh đẹp.

Cầm số tiền mặt không được nhiều cho lắm, trong lòng Tiểu Ngưng lại một lần an ủi mình. Đúng! Cô nhận tiền như vậy cũng là chính đáng, tuyệt đối là chính đáng.

Rất nhanh đem số tiền cất đi, Lục Giai Ngưng chuẩn bị từ phòng vệ sinh đi ra. Đúng lúc này, ngoài cửa vô tình có lời nói làm cho cô thu chân không bước nữa.

“Đại minh tinh thì có gì đặc biệt hơn người, lấy cái gì mà lên mặt, còn cho mình là tiểu thư, chỉ xứng đáng lau giày cho tôi, chết tiệt....” Một cái nguyền dài kéo theo cả tiếng hờn dỗi oán trách của cô gái trẻ.

Một cô gái khác đang trang điểm, trên người mặc bộ cánh bó sát có gương mặt nữ sinh đáp lại: *“Haha.. Đừng có tức giận như vậy, lúc trước ở phòng chụp cô cũng sùng bái cô ta, cái gì cũng có thể làm cho cô ta còn gì!”*

“Cái gì??? Sùng bái cô ta, tôi sùng bái cô ta cái gì? Xét cho cùng cũng chỉ là hàng kỹ nữ cao cấp mà thôi!”

“Không nên tức giận. Cô ta có tư chất, mỗi bộ phim đều được nhận vai nữ chính lại thường xuyên ra đĩa nhạc.”

“Vậy ư..? Có người nâng đỡ chắc cô ta mới được như vậy. Nói cho cùng đã qua tay nhiều đạo diễn, nhiều đàn ông rồi nên.....” Cô gái trẻ mỉm cười nói.

Nói ghen ghét mủi phần, trong khinh miệt có lẫn hăm dọa và ghen tị. Cô gái mặc váy ngắn phát ra tiếng cười an ủi nói: *“Ha ha! Không phải nghĩ một đằng làm một nẻo nhé. Muốn đi trên kẻ khác chính là phải như vậy, để xem chúng ta ai có thể câu được con cá lớn, có thể dựa vào ngọn núi lớn.”*

“Khốn nạn! Ở đâu tốt như vậy? Cái đám đàn ông kia chỉ biết nghĩ đến bản thân, chứ gặp phải chuyện tình cảm thật thì bọn họ sẽ từ chối ngay” Cô gái trẻ mắng to một tiếng, soi vào gương tia tóe đôi long mày.

“Không biết cái cô Kỳ Kỳ kia có điểm gì, mà lại được Đường tổng nâng đỡ như vậy, tiền nhiều, phong độ tốt, thực sự thì cô ta được Đường tổng cho lên tận thiên đường rồi.”

Đường Hạo??? Tiểu Ngưng thấy ngực mình không thoải mái, cô biết rõ Đường Hạo cùng với Kỳ Kỳ có quan hệ nhưng mà từ miệng người khác nói ra như vậy chính cô cũng cảm thấy tức giận thay, hai tay không tự giác nắm lại, móng tay khẽ cắm sâu tạo thành rãnh, trong tâm trí bất chợt không có cảm giác.

“Ha ha ha! Có lẽ sẽ có một ngày cô cũng có cơ hội nịnh bợ đến một người như vậy, làm cho anh ta cân nhắc cô lên” Cô gái mặc váy ngắn nói.

“Cô suy nghĩ một chút đi, bạn gái của hắn chết, trong lòng hắn nhất định đang rất cô đơn. Gặp một người trẻ xinh đẹp lại là đại mỹ nhân, Đường tổng tài từ nay về sau yêu cô hay không khó có thể nói trước”.

“Ha ha ha, nếu quả thật có lúc như thế, tôi nhất định phải bắt cô Kỳ Kỳ kia lau giày cho tôi.....” Cô gái trẻ buông một câu thề đùa.

Trong phòng vệ sinh Tiểu Ngưng cảm thấy tóc mình dựng lên vì tức giận, đàn bà bây giờ dù thế nào cũng đều muốn dựa vào đàn ông thành công để đi lên, dựa vào đàn ông để phát tài. Cứ coi như các cô có sức tưởng tượng tốt, nhưng làm sao có thể lại chú ý tới người đàn ông đó?

Tại cô chán ghét kiểu đàn ông như vậy, mà Đường Hạo lại không biết kiểm điểm mình, bị người khác buông những lời như vậy, cũng cảm thấy mình sao có thể đơn giản mà gả cho hắn.

Trước kia bị Kỳ Kỳ cùng Tiền Ly Nhi làm khó, càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu, càng ngày càng tức giận, ý như muốn trả thù ngay một lớn.

Đúng, hẳn nhất định phải trả thù, nếu không sao có thể nuốt trôi cục tức này.

Kết cạch một tiếng, Lục Giai Ngưng vặn mở cửa phòng vệ sinh, rất tự nhiên đi đến vòi nước. Hai cô gái trẻ thấy Lục Giai Ngưng tiến lại từ phía sau, lập tức thu dọn đồ đứng dậy, cô gái có giọng chanh chua chửi đồng giờ đã thay một bộ khác trông đáng yêu, ra về yếu điệu thực nữ.

“Lục tiểu thư, da của chị thật đẹp! Không biết chị có bí quyết gì vậy?” Cô gái nói sẽ cho Kỳ Kỳ lau giày mình lau linh hỏi với âm thanh nhu thuận. Lục Giai Ngưng ngoài thì cười nhưng trong lòng không thể cười được nhìn cô ta, sau đó nhìn nhìn mặt mình: *“Thật không? Tôi thấy da tôi rất bình thường đấy chứ!”*

“Ha ha! Xem ra Lục tiểu thư là người xinh đẹp nhất... ha ha ha, người đàn ông đó nhất định sẽ rất thích tiểu thư, tiểu thư là quan trọng nhất trong lòng anh ta.”

Cô gái mặc váy ngắn nói, sắc mặt cô chút xấu hổ, vì biết rằng lúc trước mình nói gì có khi Tiểu Ngưng cũng đã nghe thấy. Hơn nữa cô cũng biết hình tượng của mình là rất quan trọng nếu như quản lý biết nhất định sẽ nổi giận và tiền lương cũng coi như xong đời.

Lục Giai Ngưng chỉ cười, tức giận chỉ là dùng gót giày nện xuống nền nhà mà đi ra khỏi toilet.

Hắn thích cô sao? Cô quan trọng với hắn lắm sao?

Hừ? Trước đây hắn không đối xử tử tế với mình, mình cũng không phải là quan trọng với hắn cho nên hai người kia mới trêu tức cô như vậy.

Còn bây giờ? Hắn đối với cô là rất tốt, giống như không có ai gây ra chuyện với hắn. Nhưng số người theo đuổi hắn thì rất nhiều, nguy hiểm lúc nào cũng có thể đến.

Trong lòng Lục Giai Ngưng lại thấy bất an, không thể yên lòng

Cánh môi của Tiểu Ngưng cong lên hướng vào phòng hoá trang mà đi, không cẩn thận va vào một người: “Ồi.....! Cô không có mắt hay sao mà lại.....?” Một giọng nói cay nghiệt tức giận vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 348

Edit: Bitter coffee

Beta: Meimoko

Nghe thấy tiếng kêu kiêu ngạo quen thuộc, Lục Giai Ngưng nhìn vào chủ nhân của tiếng kêu kia, vừa vặn người đó cũng đang nhìn cô.

Kỳ Kỳ như không tin vào mắt mình, đồng thời cũng phát ra âm thanh càng thêm kinh ngạc: “Cô.... Cô. Cô không phải là đã chết rồi sao?.” Trên khuôn mặt bởi vì sợ hãi mà nhẫn lại.

Tiểu Ngưng thật muốn nói ‘ngậm cái miệng thối của cô lại, cô mới chết ý’, nhưng mắt to đột nhiên lộ ra một tia quỷ dị “Cô đoán thử xem tôi là người hay ma?”

Kỳ Kỳ khẽ vuốt hai cánh tay trắng tuyết vốn đã nổi da gà nói: “Giữa ban ngày cô không cần phải dọa tôi, cô rốt cuộc là người hay ma?”

“Chẳng lẽ cô đã làm chuyện gì có lỗi với tôi cho nên cô sợ gặp tôi?” Người ta có câu: không làm việc trái với lương tâm nửa đêm cũng không sợ bị kêu đến quỷ môn quan.

“Tôi làm chuyện có lỗi với cô ư? Có thật. hay nói đùa.” Chân đi giày cao gót mười phân, Kỳ Kỳ sợ tới mức hai chân run rẩy lui về phía sau, bởi vì cô quá mức sợ hãi làm chính mình trượt chân ngã ngồi trên mặt đất. Mà chiếc váy ngắn lúc này cũng bị hất lên đến thắt lưng, lộ ra chiếc quần lót bên trong cùng tư thế ngã hết sức khó coi.

Đang giờ nghỉ trưa nên xung quanh chỗ 2 người đang đứng có rất nhiều nhân viên qua lại, nhìn thấy cảnh người đẹp lộ hàng thì xuất hiện những ánh mắt tham lam ngắm nhìn hai đùi tuyết trắng của Kỳ Kỳ, còn phía phụ nữ thì nhìn cô ta bằng cặp mắt ghen tị.

Tiểu Ngưng cũng phát ra tiếng cười, nụ cười trên mặt càng ngày càng tươi.

Nửa phút sau mới có quản lý đến nâng Kỳ Kỳ dậy, sau đó quan tâm hỏi: “Kỳ Kỳ tiểu thư, cô sao rồi, có đau ở đâu không?”

“Cô gái này là ai?” Kỳ Kỳ vừa chỉ vào Lục Giai Ngưng vừa hỏi quản lý.

Quản lý nhìn Lục Giai Ngưng, sau đó trả lời câu hỏi của Kỳ Kỳ. *"Cô ấy là thợ trang điểm mới của chúng tôi, tên Lục Giai Ngưng!"*

"Lục Giai Ngưng? Cô ta. Cô ta không chết?" Kỳ Kỳ lắp bắp nói.

"Cái gì?" Quản lý không hiểu Kỳ Kỳ nói gì, không giải thích được nói: *"Ai chết vậy? Tại sao phải chết!"*

Nhìn thấy Kỳ Kỳ bị hù dọa tới mức nom nớp lo sợ, mặt xám như tro, Lục Giai Ngưng thấy rất vui vẻ, nhún nhún vai, chuẩn bị rời đi.

Chứng kiến tất cả mọi người không sợ Lục Giai Ngưng, lại nhìn thấy vẻ mặt tươi cười đắc ý của cô, Kỳ Kỳ biết cô là người, không phải ma, cô là đang cố ý hù dọa mình.

Bị mất mặt, Kỳ Kỳ trong lòng đã nổi lên ngọn lửa, tất cả tức giận đều thể hiện trong lời nói *"Vừa rồi chính cô ta đẩy tôi bị ngã, cô ta phải xin lỗi tôi, nếu không buổi chụp hình quảng cáo hôm nay tôi sẽ không tham gia!"*

«Kỳ Kỳ tiểu thư, cô đã tốn công sức đến đây rồi, hơn nữa chúng tôi cũng đã chuẩn bị xong chỉ chờ cô tới là có thể bấm máy. Mọi người ở đây đã mất rất nhiều thời gian cùng công sức để thực hiện buổi chụp hình quảng cáo này, Kỳ Kỳ tiểu thư không thể nói không tham gia là không tham gia được, như vậy công ty sẽ tổn thất rất lớn! Kỳ Kỳ tiểu thư, cô ngàn vạn lần không nên tức giận, chúng tôi sẽ đem người thợ trang điểm kia đến nhận lỗi với cô!" Quản lý ra lệnh cho nhân viên dẫn Kỳ Kỳ trở về phòng nghỉ, sau đó nổi giận đùng đùng đi đến phòng hóa trang.

"Cái gì?" Tiểu Ngưng cau chặt đôi mi thanh tú, thanh âm nghi vấn nói.

"Tôi nói cô phải đến xin lỗi Kỳ Kỳ, vừa rồi không phải là cô đẩy ngã cô ấy sao?" Quản lý hai mắt mở to chất vấn.

Tiểu Ngưng nghe thấy vậy liền cười to, sau đó chỉ vào mình. *"Tôi đẩy cô ta? Tôi vì cái gì mà phải đẩy cô ta? Nói cho ông biết, tôi không đẩy cô ta nên cũng sẽ không xin lỗi!"* Tiểu Ngưng đứng thẳng người, kiên quyết nói.

"Cô. Cô." Quản lý chỉ vào Tiểu Ngưng, vì tức giận mà thở hổn hển. *"Nếu cô không xin lỗi, tôi sẽ đuổi việc cô!"*

Nếu là trước đây, Tiểu Ngưng nhất định sẽ vì công việc mà chịu thiệt thòi, nhưng cô bây giờ không giống lúc trước: *"Dựa vào cái gì? Tôi không làm tròn trách nhiệm của người thợ trang điểm ư, ông dựa vào cái gì mà vô duyên vô cớ đuổi tôi?"*

"Chỉ bằng việc cô cùng tôi tranh luận, không nghe sự chỉ đạo của tôi! Tôi là cấp trên của cô, đuổi việc cô cũng không cần có lý do!" Quản lý tức giận hô lớn, thanh âm đinh tai nhức óc, cả phòng hóa trang trong nháy mắt bỗng im bật, những nhân viên trong phòng ngừng mọi động tác, không dám thở mạnh.

Tiểu Ngưng thấy quản lý như vậy liền cười nhạt: *"Đường đường là quản lý của một công ty có tên tuổi mà lại nói ra những lời thiếu lý lẽ như vậy sao? Nói cho ông biết, tôi không đẩy ngã cô ta, con người của tôi nếu đã làm chuyện gì nhất định sẽ thừa nhận, ông bắt tôi xin lỗi tôi nhất định sẽ xin lỗi. Nhưng rõ ràng là cô ta tự mình ngã sắp xuống, dựa vào cái gì đổ tội lên người tôi? Ông muốn đuổi tôi ư? Không dễ dàng như vậy đâu, tôi sẽ kiện ông lên cấp trên vì ông đã khinh rẻ và áp bức nhân viên cấp dưới chúng tôi!"*

"Cô." Quản lý bị chọc tức đến độ những ngón tay trở nên run rẩy, nửa ngày không nói nên lời.

Thoạt nhìn qua thấy biểu hiện Lục Giai Ngưng không tức giận, cũng không sợ hãi, nhưng chỉ có mình cô mới biết toàn thân máu đang đông cứng lại, trên đầu cũng tê dại, hoàn toàn là bị chọc tức.

Cũng sợ hãi quản lý sẽ trả thù, vì cô đã được nghe những chuyện trước đây của công ty. Công ty này có nhiều tay chân là xã hội đen. Rất nhiều ngôi sao bởi vì không nghe theo sự chỉ đạo nên đều bị hãm hại!

Cô cũng không biết mình lấy dũng khí ở đâu ra, dám cùng quản lý cãi nhau, cùng ngôi sao lớn đối nghịch. *"Tôi vừa rồi không sai và nhất định không xin lỗi, tôi cũng không chấp nhận bị đuổi việc mà không có lý do như thế, trừ khi tôi không còn muốn làm ở đây nữa!"*

Nói xong, Lục Giai Ngưng trở lại ghế ngồi của mình, nhìn vào gương và bôi son môi.

Quản lý nhìn Lục Giai Ngưng, sau đó nổi giận đùng đùng đi khỏi phòng hóa trang.

Lúc này, những đồng nghiệp vây quanh Lục Giai Ngưng. *"Em không nên xử sự như vậy, tốt nhất nên đi xin lỗi người ta một câu, chẳng lẽ em thật sự muốn làm to chuyện lên sao?"* Chị Lý khuyên nhủ.

"Không được, dù thế nào em cũng không xin lỗi!" Tiểu Ngưng bướng bỉnh nói, nếu là người khác có lẽ cô sẽ thỏa hiệp, nhưng người này là Kỳ Kỳ, cô nhất định không thỏa hiệp!

“Nghe nói Kỳ Kỳ muốn em xin lỗi, nếu em không xin lỗi, cô ta sẽ không đến phòng chụp ảnh. Tiểu Ngưng, em ngang bướng như vậy sẽ khiến công ty chịu tổn thất rất lớn, nếu như sự việc trở nên nghiêm trọng, đến lúc đó người chịu thiệt thòi chính là em. Kết cục không đơn thuần là em bị mất việc như vậy đâu..... Họ sẽ.”Chị Lý muốn nói lại thôi, không biết có nên nói ra những chuyện xấu trong lúc này hay không, dù sao Tiểu Ngưng cũng mới tới.

“Đánh em sao?” Tiểu Ngưng hỏi hột nói ra.

“Em biết sao, biết rõ còn không nhanh xin lỗi!” Tất cả mọi người cấp cấp nói.

“Xem bọn họ ai dám đụng đến một cọng tóc của em!” Nếu như Đường Hạo không bảo vệ được cô, như vậy hi vọng của cô đối với hắn không còn, hai đứa con cô cũng sẽ để hắn nuôi dưỡng!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 349

Edit: Bitter coffee

Beta: Meimoko

“Đường tổng tài, hôm nay có thời gian rảnh rồi đến đây cơ à?!” Tổng giám đốc kinh ngạc đứng lên nghênh đón ông chủ chính thức của công ty đại giả quang lâm.

“Ừ, vừa vặn đang lúc rảnh rồi tới đây xem công ty giải trí dạo này làm ăn như thế nào?” Đường Hạo ngồi vào trong ghế, thân thể nặng nề tựa lưng vào ghế ngồi. Tiễn tay lật qua lật lại sổ sách, sau đó nhanh chóng khép lại. Trong lúc này đương nhiên hắn không trông cậy kiếm tiền từ đây mà cái công ty này tồn tại là có mục đích khác.

Công ty này không đăng kí bằng tên của hắn nên không có bất kỳ quan hệ nào với Đường thị.

“Cũng không tệ lắm, tháng này hai cô người mẫu của chúng ta được xếp hạng trong top mười người mẫu có triển vọng nhất năm. Đúng rồi Kỳ Kỳ đang ở đây quay quảng cáo cho chúng ta!” Nữ tổng giám đốc vừa nói vừa đưa ly cà phê đến trước mặt Đường Hạo. “Tôi vừa pha xong, cậu rất có có lộc ăn đấy!”

“Dace pha cà phê đương nhiên là uống ngon nhất, nếu không ba của tôi làm sao có thể yêu thích chị như vậy.” Đường Hạo nói ra.

“Này,, cậu không được nói lung tung !” Dace mở to hai mắt quát lớn.

Đường Hạo cười nói: “Ha ha, tôi nói sai rồi, là ba tôi yêu thích cà phê do Dace pha!” Đường Hạo mang mỉm cười, uống một ngụm cà phê nóng hổi. Nháy mắt, trong miệng tràn ngập hương vị cà phê .

Dace nhiều năm qua là trợ thủ đắc lực nhất của cha hắn, đương nhiên hai người đơn thuần chỉ có công việc, không hề có quan hệ mờ ám! Cô cẩn thận , thông minh, quan trọng là cô rất thích làm việc trong môi trường cạnh tranh quyết liệt cho nên Đường Hạo mới đem công ty phức tạp này giao cho cô quản lý.

“Chủ tịch cùng phu nhân gần đây rất vui vẻ, ha ha thoảng cái đã có hai đứa cháu, để họ bận rộn rồi!” Dace khẽ nhấp một ngụm cà phê sau đó cười nói.

“Ha ha, những đứa trẻ nghịch ngợm chỉ gây phiền phức thôi! Ai chưa biết thì yêu mến chúng lắm, riêng tôi thấy phiền muốn chết!” Nói đến hai đứa con của mình, Đường Hạo lập tức chau lông mày. Hai ngày nay Lục Giai Ngưng không có ở nhà, hai đứa càng nghịch ngợm hơn trước làm cho đầu hắn đau nhức không thôi.

“Trẻ con đều như vậy, lúc nhỏ là thiên sứ, lớn một chút chính là ác ma!” Dace đồng tình nói!

Cốc ..cốc.. cốc

Một hồi tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi.” Dace đứng lên, nói vọng ra cửa.

Quản lý đầu đầy mồ hôi đi tới văn phòng tổng giám đốc, sau đó vừa lau mồ hôi trên mặt vừa nói: “*Tổng giám đốc, Kỳ Kỳ đột nhiên không vào chụp ảnh, làm sao bây giờ?*”

Dace tức giận nhìn quản lý, lạnh lùng nói: “*Vấn đề nhỏ như vậy, cậu lại muốn tôi tới giải quyết sao? Trước kia làm như thế nào, hiện tại liền làm như thế đó?*”

“*Tổng giám đốc, Kỳ Kỳ muốn người trang điểm của chúng ta phải xin lỗi vì đã đẩy ngã cô ấy!*” Quản lý nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“*Vậy hãy để cho người trang điểm đến xin lỗi, chẳng phải chuyện rất đơn giản sao?!*”

“*Nhưng người trang điểm kia nhất định không chịu xin lỗi, tôi nói cái gì cô ta cũng không xin lỗi!*” Ban đầu hần định dọa đuổi việc Tiểu Ngưng để cô sợ nhưng cô không hề lo sợ mà Kỳ Kỳ cũng không nhượng bộ, hần cũng dủ dãi cô chỉ cần cô nói xin lỗi, hần lập tức cho cô một số tiền lớn. Kết quả, cô lại cười châm chọc, móc một số tiền lớn ra nói, nếu như Kỳ Kỳ xin lỗi cô, cô sẽ đem tiền cho hần!

“*Cô ta còn cực kỳ ngạo mạn nói “Hiện tại Lục Giai Ngưng tôi không thiếu tiền, nhưng vì tôi yêu thích công việc này nên muốn làm thôi, đừng nghĩ dùng tiền là có thể hạ nhục tôi!”* Mẹ nó, không thiếu tiền ư? Có phải đại gia đâu mà không thiếu tiền? Không thiếu tiền làm thợ trang điểm làm gì chứ!

“*A? Thợ trang điểm nào mà lớn mặt như vậy?*” Dace tràn ngập tò mò mà hỏi thăm.

Đang ngồi trên ghế, Đường Hạo cũng tò mò nhìn quản lý, thợ trang điểm? Chẳng phải Tiểu Ngưng đang làm thợ trang điểm ở đây sao? Chẳng lẽ là cô?

Nên dàn xếp ổn thỏa vụ của cô gái đó, để cô ta tình nguyện chính mình chịu ủy khuất, như vậy chúng ta cũng sẽ không truy cứu chuyện này.

“*Chính là cô gái đó? Người mới tới tên gì nhỉ! Cô ta nói, cô ta được tổng giám đốc mời tới, cho nên muốn đuổi việc cô ta cũng phải là tổng giám đốc đuổi, nếu không cô ta nhất định không đi!*” Quản lý kể lại những lời Lục Giai Ngưng đã nói cho tổng giám đốc nghe.

“*Khẩu khí lớn vậy sao?*” Dace hừ nhẹ một tiếng, sau đó hỏi hột nói: “*Dù sao cậu cũng đã làm việc lâu năm ở đây, chuyện đơn giản như vậy còn không biết xử lý như thế nào sao? Kỳ Kỳ không phải là muốn thể diện hay sao? Vậy cậu hãy nghĩ biện pháp làm cho người thợ trang điểm kia chịu xin lỗi, cho Kỳ Kỳ chút mặt mũi là được rồi!*”

Đã được tổng giám đốc ngầm đồng ý, quản lý lập tức gật đầu “*Vâng, tôi liền đi ngay!*” Nói xong quản lý liền đi ra khỏi phòng.

“*Hiện tại các cô gái trẻ ại cũng muốn thể hiện, nhưng chúng ta sao có thể ai cũng nể nang được? Đương nhiên là muốn họ nghe theo thì phải dùng biện pháp mạnh! Tổng tài, cậu nói xem có đúng hay không?*” Dace cười khế lắc đầu, vẻ mặt không chút cảm xúc.

Đường Hạo giữ im lặng nhìn Dace, lông mày nhăn lại thật sâu.

“*Làm sao vậy? Tổng tài!*” Dace nghi ngờ hỏi.

Đường Hạo đột nhiên từ trên ghế đứng lên, sau đó vội vàng nói: “*Dace, mẹ của các con tôi đang làm thợ trang điểm ở đây!*”

Dace vừa mới uống cà phê vào trong miệng liền phun hết ra, sắc mặt trắng bệch: “*Cái gì? Mẹ của các con cậu đang làm thợ trang điểm ở chỗ tôi sao?*”

“*Đúng vậy, tôi chính là đến gặp cô ấy!*” Đường Hạo bước nhanh ra cửa trước, đáng chết, hần không muốn cô bị đánh, như vậy hần sẽ chịu không nổi!

“*Cậu đừng nóng vội, đợi tôi một lát tôi với cậu cùng đi!*” Dace chạy theo sau Đường Hạo vừa đi vừa nói.

Trời ạ, như thế nào phu nhân tương lai của ông chủ lại ở chỗ của cô lúc này? Chuyện này thật sự là. Thật sự là. Nếu như phu nhân tương lai của ông chủ bị đánh thì thật sự là. là quá nhục cười!

Đường Hạo nhìn thấy biển ghi ‘phòng hóa trang’ liền trực tiếp đẩy cửa ra.

“*A.*” Mấy cô người mẫu phát ra tiếng thét chói tai, tranh thủ thời gian tìm quần áo che thân thể của mình.

Bất quá khi các cô nhìn thấy người đang đi tới là Đường Hạo thì nguyên một đám đang dùng tay cầm vải che lấp thân thể đều chậm rãi trượt xuống.

Đường Hạo căn bản không để ý tới những cô gái này, ánh mắt sắc bén rất nhanh đảo qua mỗi một người thợ trang điểm. Khi không nhìn thấy người phụ nữ của mình thì giọng nói của hần cực kỳ lạnh lùng, chất vấn: “*Lục Giai Ngưng, cô ấy đang ở đâu?*”

Đang hoá trang cho người mẫu, chị Lý sợ ngây người chỉ ra bên ngoài: “*Tiểu Ngưng.... Tiểu Ngưng bị quản lý mang đi rồi. . .*”

“*Đáng chết!*” Đường Hạo tức giận hô to một tiếng, đóng cửa phòng và chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 350

Edit: Bitter coffee

Beta: Meimoko

“A!” Tiểu Ngưng kêu thảm một tiếng, thân thể lao đảo vài bước, muốn té ngã trên mặt đất, nhưng cuối cùng cô vẫn giữ được thăng bằng, ổn định thân thể. Cô xoay người, hai con ngươi trừng trừng nhìn mấy người vừa rồi thiếu chút nữa đẩy ngã mình: “Các người muốn tôi làm cái gì? Đừng trách tôi trước đó không nhắc nhở các người, nếu các người dám đánh tôi, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho các người đâu!”

Mấy tên thân hình vạm vỡ nhìn cô nhân viên trang điểm đang phô trương thanh thế cảnh cáo mình, cả bọn đều cười nhạt.

Nhất là tay quản lý cười đến đáng giận, trong lời nói tràn đầy giễu cợt: “Tôi không biết từ nay về sau cô làm cái gì để không bỏ qua cho tôi, nếu cô đủ thông minh thì hãy đi xin lỗi Kỳ Kỳ như vậy cô sẽ được bình an vô sự!” Quản lý chỉ vào cửa phòng hóa trang cao cấp, sau đó dùng ngón trỏ chỉ hướng Tiểu Ngưng: “Nếu không, đừng trách chúng tôi không khách khí!”

“Không khách khí, các người định làm gì tôi? Nói cho mấy người biết, trừ phi mấy người đánh chết tôi, chỉ cần tôi còn một hơi thở tôi sẽ báo cảnh sát bắt mấy người, tổ cáo công ty này sử dụng bạo lực ngược đãi công nhân viên, tội danh này cũng không phải là nhẹ đâu!” Tiểu Ngưng trong mắt không chút sợ hãi, có chỉ là kiên trì cùng trấn định.

Cô càng tỏ ra mềm yếu, bọn họ sẽ càng hung ác, cô hiểu rất rõ điểm này. Đánh chết cô? Bọn họ cũng không muốn gây ra chuyện phiền toái như vậy, vì một tiếng ‘xin lỗi’ liền giết chết một người, ai ngốc như vậy?

Tên cầm đầu nhìn cô gái bướng bỉnh trước mắt, nhìn không được khuyên: “Cô gái, bất quá chỉ là một câu xin lỗi, một câu ‘tôi không phải’ khó nói như vậy sao? Nói một câu là không bị đánh, cô không nên hồ đồ như vậy!”

Tiểu Ngưng không nói lời nào, cô đã nói rất nhiều, hiện tại miệng đắng lưỡi khô, không muốn lãng phí nước miếng để tranh đấu với bọn người này nữa.

Quản lý cho rằng thợ trang điểm đã chịu thua, nhìn vào trợ thủ đắc lực bên cạnh. Tên cầm đầu nhóm tay chân đó hiểu ý, nhẹ gật đầu.

Quản lý gõ cửa phòng hóa trang cao cấp, mang theo nụ cười đáng ghét hèn mọn, nịnh nọt đi vào, mà ba gã tay chân cũng lúiTiểu Ngưng vào phòng hóa trang cùng luôn.

Tiểu Ngưng nhìn thấy phòng hóa trang lấp đặt thiết bị xa hoa quý phái, tức giận xoay người lại đằng sau hô to: “Các người đẩy tôi vào trong này để làm gì? Tránh xa tôi ra, tôi muốn đi ra ngoài!”

Mấy tên tay chân giữ chặt, đẩy cô tiến về phía trước. Hơn nữa thân hình ba người đàn ông to lớn đứng chắn hết như hình thành một bức tường kiên cố, Tiểu Ngưng căn bản không tìm ra khe hở nào để lao ra cửa phòng.

Ngồi trên ghế sa lon nghỉ ngơi, Kỳ Kỳ kẹp lấy một miếng thuốc giữa hai ngón tay, động tác ưu nhã lại ngạo mạn nhìn mấy người trước mắt: “Các người đến đây làm cái gì? Diễn trò ư?”

“À, không, Kỳ Kỳ tiểu thư, thợ trang điểm này tới xin lỗi cô!” Quản lý hạ thấp mình nói, bộ dạng như vậy cũng không khác cầu nô tài xưa nịnh là mấy!

Kỳ Kỳ vừa nghe quản lý nói Lục Giai Ngưng là đến xin lỗi, trên mặt lập tức hiện lên sự kiêu ngạo. Hừ, Đường Hạo nhất định là không cần cô ta, nếu không cô ta cũng không thể tới nơi này kiểm ăn!

Ha ha, trước mình cũng khiến cô gái này chịu không ít thiệt thòi, nếu không phải vì cô ta, Đường Hạo cũng không thể không muốn chính mình, cho nên con tức này mình nhất định phải trút lên Lục Giai Ngưng.

Tiểu Ngưng kêu to một tiếng đáp lại lời quản lý đã nói. ..., cũng phá vỡ ảo tưởng của hân và Kỳ Kỳ. “Ai nói tôi muốn xin lỗi, nói cho các người biết: xin lỗi ư? Không bao giờ!”

Kỳ Kỳ ném thuốc lá xuống đất, sau đó chỉ vào cửa nói : “*Quản lí, không phải là Kỳ Kỳ tôi cần quấy, không phải tôi không có trách nhiệm với công việc, lại càng không phải tôi không để cho quản lí có mặt mũi. Nhưng người thợ trang điểm nhỏ nhoi này, cô ta khinh người quá đáng, không có việc gì tự dưng đẩy ngã tôi, hại tôi không còn mặt mũi nào để gặp mọi người ,trong tình huống này tôi không thể vào phòng chụp ảnh được!*”

Kỳ Kỳ gây áp lực cho quản lí là muốn hấn gây áp lực cho Tiểu Ngưng. Dù sao cũng không thể giữ thể diện cho một nhân viên trang điểm nhỏ nhoi mà đi đắc tội với đại minh tinh được.

Quản lí hùng hổ xoay người, chỉ vào mặt Tiểu Ngưng ra lệnh: “*Tôi yêu cầu cô xin lỗi Kỳ Kỳ tiểu thư !*”

“*Tôi không xin lỗi!*” Tiểu Ngưng cũng không lui lại, ngược lại bước lên trên một bước, hai mắt nhìn chăm chăm Kỳ Kỳ. “*Cô là một minh tinh không cần phải vu oan cho tôi. Rốt cuộc tôi có đẩy ngã cô hay không thì chính cô là người rõ nhất, rõ ràng tự cô ngã sấp xuống mà!*”

Kỳ Kỳ nhún nhún vai, cũng không phủ nhận lời của Tiểu Ngưng. Mặc kệ sự thật như thế nào, hiện tại cô muốn Tiểu Ngưng nói xin lỗi.

Quản lí bị Tiểu Ngưng làm cho tức điên lên. “*Người phụ nữ này, có phải là có vấn đề không? vấn đề không phải là ai đẩy ngã ai, phải nói cô chính là ngu ngốc!*”

Coi như là không phải cô đẩy ngã, chính là Kỳ Kỳ tự mình trượt chân, bây giờ người ta muốn cô nói xin lỗi, cô nhất định phải để lại thể diện cho đại minh tinh.

Trong lúc phòng hóa trang đang tranh luận, Đường Hạo vội vàng theo quản lí chạy tới. “*Dace, vợ của tôi không có ở trong này!*”

“*Vậy bọn họ có thể ở phòng nào được? Tên ngu ngốc này, thậm chí ngay cả điện thoại cũng không mang*” Dace cầm điện thoại tức giận nói, mặc dù biết rõ bọn họ nhất định là ở trong công ty, nhưng muốn nhanh chóng tìm được một người thật là khó khăn chống chọi khó khăn!

“*Dace, nhanh đi tìm người hỗ trợ, tôi đến bên kia tìm xem!*” Ở đây rất nhiều gian phòng , cho nên từng bước từng bước tìm ra được thật sự rất phiền toái.

“*Được!*” Dace gật gù đầu, sau đó đi tìm trợ thủ !

Đường Hạo xuyên qua một cái hành lang, trong lúc lơ đãng đột nhiên nghe được giọng nói quen thuộc. Thờ hồn hên gặp gặp, hấn cố gắng không chế hô hấp của mình, cẩn thận nghe nơi phát ra âm thanh đó.

“*Các người nếu dám đánh tôi, tôi sẽ không để yên cho các người đâu!*” Đột nhiên một âm thanh bén nhọn lọt vào tai Đường Hạo cũng khiến cho hấn tìm được vị trí của cô.

Lục Giai Ngưng đề phòng, đem chính mình chống chọi hai người, hai chân đã chuẩn bị đá người đàn ông trước mặt. Chỉ cần hấn đi tới bên mình, cô nhất định một cước đạp ra sau.

“*Các người muốn ở chỗ này của tôi biểu diễn sao? Thực xin lỗi bốn tiểu thư không có hứng, các người ra ngoài cho tôi!*” Kỳ Kỳ chỉ vào cửa phòng lần nữa nói, sau đó lại châm chọc, cổ ý xúi giục nói: “*Đường đường là một quản lí, thậm chí ngay cả một thợ trang điểm nhỏ nhoi cũng không chỉ đạo được, thật là làm cho người ngoài chê cười!*” Chết tiệt, cô chính là muốn nhìn xem Lục Giai Ngưng bị đánh, loại cảm giác này mới sướng biết bao, đừng để cho cô ấy nói xin lỗi.

Kỳ Kỳ giễu cợt quả nhiên làm cho quản lí lần nữa đỏ mặt, tức giận ra lệnh: “*Đánh cô ta, khi nào chịu nói xin lỗi mới thôi!*”

Tay chân lập tức vung tay lên, hướng vào mặt Lục Giai Ngưng.

Tiểu Ngưng giơ chân lên chuẩn bị đạp hấn, kết quả lại ngã bổ nhào, nhưng cũng thành công tránh thoát.

Trong lòng thầm mắng mình ngu ngốc, sau đó cô chỉ có thể nhắm mắt lại chuẩn bị chịu từng cái tát một.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 351

Edit: Bitter coffee

Beta: Meimoko

Tiểu Ngưng đợi mãi mà không thấy trên mặt nóng rất đau đớn, lại chỉ nghe thấy một tiếng ‘Phanh’.

“*Đáng chết, ai dám lớn mật đập cửa ra vậy?!*” Quản lí quay đầu lại nhìn về phía cửa phòng, đồng thời hô lớn. Bất quá khi hắn nhìn rõ mặt kẻ xông vào thì ghen hờn nhìn trần trời vào người đang đi tới.

Người đang bước đến, toàn thân hắn phát ra khí thể lạnh như tảng băng, khiến bọn họ kinh ngạc, ngơ ngác đứng bất động ở nơi đó!

Kỳ Kỳ nhìn thấy Đường Hạo thì đầu tiên là kinh ngạc, sau đó dùng ánh mắt mê luyến nhìn Đường Hạo: “*Đường Hạo, anh biết em đang đóng quảng cáo ở đây sao?*”

Khi nghe Kỳ Kỳ gọi ‘Đường Hạo’, Tiểu Ngưng đột nhiên mở hai mắt ra, nhưng vì lúc trước nhắm mắt quá chặt nên khi mở ra hai con mắt nhất thời không thích ứng được với ánh sáng trong phòng, cô chỉ có thể nhìn thấy bóng của một người đang đi về phía mình.

Đường Hạo..... Đường Hạo? Hắn thật sự xuất hiện? Tiểu Ngưng trong lòng vô cùng kích động, lúc trước cô còn ảo tưởng Đường Hạo như hiệp sĩ, bất kể cô cần giúp đỡ lúc nào hắn liền đến bên cạnh cô, đem sự thiệt thòi của cô nói cho hắn nghe. Hắn xuất hiện, thật sự xuất hiện.

Đường Hạo không thèm liếc Kỳ Kỳ lấy một cái, đi thẳng đến chỗ Tiểu Ngưng và mấy người đàn ông kia. “*Mấy người mau buông cô ấy ra!*” Vừa nói hắn vừa đẩy mấy tên tay chân ra, đem Tiểu Ngưng ôm vào ngực mình.

Mấy tên tay chân nhận ra đây chính là người đàn ông hoàng kim Đường Hạo, hắn rất có thể lực nên bọn họ không có gan đụng tới!

Cảm nhận được vòng tay ấm áp quen thuộc đang ôm mình, theo phản xạ Tiểu Ngưng cũng ôm hắn thật chặt, kích động kêu tên của hắn. “*Đường Hạo, Đường Hạo...*”

Đúng là hắn rồi, cô nhìn hắn nói: “*Đường Hạo, bọn họ muốn đánh em, bọn họ bắt em phải xin lỗi Kỳ Kỳ! Em không muốn, vừa rồi em không đẩy cô ta, tại sao em phải xin lỗi?!*”

Lúc trước kiên cường không phải cô dũng cảm mà thật ra trong lòng cô cũng đang vô cùng sợ hãi nhưng vì cô không sai nên sẽ không xin lỗi, hiện tại có Đường Hạo ở đây cô không cần phải tỏ ra cứng rắn nữa, cô muốn người đàn ông này bảo vệ.

Đôi mắt Đường Hạo lạnh lùng đảo qua mấy tên tay chân, sau đó hung hăng trừng mắt liếc Kỳ Kỳ, ánh mắt lợi hại nhất rơi vào trên người tay quản lí.

“*Đường tổng tài, tôi cũng là nghe theo...*” Trong lòng nơm nớp lo sợ hắn muốn nói những việc hắn làm là xuất phát từ lợi ích của công ty, cũng chỉ nghe theo sự chỉ đạo của tổng giám đốc mà thôi.

Chỉ là hắn vừa mới mở miệng còn chưa nói hết đã nhìn thấy ánh mắt Đường Hạo càng thêm âm lãnh, phảng phất tàn ra hàn khí rơi vào trên người của hắn.

Hắn khẽ nhấp máy môi nhưng không phát ra được một chút âm thanh nào.

Lúc này Dace cũng đi vào trong phòng, nhìn người quản lí đang đứng ngây ra lạnh lùng nói: “*Ngu ngốc, còn không mau xin lỗi Đường tiên sinh cùng Đường Phu nhân!*”

Quản lí vừa mới khép miệng, lại một lần nữa mở lớn ra. *Cái gì? Đường phu nhân? Người thợ trang điểm này là Đường phu nhân?*

“*Còn không mau...*” Nếu như không phải có quá nhiều người đang nhìn, Dace thật muốn đập cho tên này một cái. “*Sững sờ cái gì? Còn không mau xin lỗi?*”

“*Tôi... Thực xin lỗi Đường tiên sinh, thực xin lỗi Đường phu nhân, là tôi có mắt như mù, khiến cho Đường phu nhân sợ hãi, thực xin lỗi. Hi vọng Đường tiên sinh và Đường phu nhân đại nhân đại lượng không chấp kẻ tiểu nhân, xin hai người tha thứ cho tôi!*”

Lúc này quản lí đối với Tiểu Ngưng và Đường Hạo còn cung kính hơn với Kỳ Kỳ lúc trước, mắt dán chặt xuống nền nhà không dám ngẩng đầu lên nhìn mọi người. Nhìn thấu bộ mặt bất nạt kẻ yếu sợ hãi kẻ mạnh của hắn khiến Tiểu Ngưng cảm thấy thật buồn nôn.

Cô không muốn vì cô có quan hệ với Đường Hạo mà hắn mới xin lỗi. Cô đã nhìn thấu trong công ty này căn bản là không nói chuyện đạo lý. Có thể nói đạo lý phải xem người đó là ai? Thân phận, địa vị cao thì có đạo lý.

“*Thôi đi, dù chỉ nói thêm một câu với ông tôi cũng cảm thấy lãng phí thời gian rồi!*” Lục Giai Ngưng tỏ ra rất khinh thường tay quản lí, sau đó nhìn thẳng vào mặt Kỳ Kỳ.

Nhìn thấy ánh mắt Kỳ Kỳ dán chặt trên người Đường Hạo, Tiểu Ngưng tỏ ra ghen tuông. Đẩy Đường Hạo ra, hung hăng đập vào chân của hắn một cái. “*Đường Hạo, chuyện này đều do anh mà ra!*” Đây là vì hắn gây họa.

“*Ui da!*” Đường Hạo bị đau, nâng chân bị đá lên, vô tội nhìn cô.

Bất quá Tiểu Ngưng cũng không cho hắn có cơ hội thắc mắc, càng không có tâm trạng để trả lời hắn. Mọi người ngạc nhiên hết sức, cô ‘ hừ ’ một tiếng sau đó chạy ra khỏi phòng hóa trang.

Nhìn thấy Đường Hạo đang chịu đau đớn, Kỳ Kỳ tranh thủ cơ hội đến bên hắn quan tâm nói: “*Đường tổng tài, chân của anh sao rồi? Để em xem nào!*”

“*Cút ngay!*” Đường Hạo tức giận, vô tình đẩy Kỳ Kỳ ra. Nếu không có người phụ nữ này ở đây thì Tiểu Ngưng sẽ ở cạnh hắn và hắn cũng sẽ không trở thành thùng rác để cô trút giận.

Kỳ Kỳ không ngờ sẽ bị đẩy ra nên không hề phòng bị, thoáng cái đã bị ngã xuống nền nhà. Váy bị tốc lên đến thắt lưng, lộ ra vùng kín bên trong, quần lót không thể che đậy hết được, ánh mắt của tên quản lý cùng mấy tên tay chân đều trở nên đói khát, bọn họ hận không thể đem người phụ nữ kia đặt ở dưới thân mình, Kỳ Kỳ đang ở tư thế siêu cấp chộc người.

Bịch.

Kỳ Kỳ nặng nề ngã ngửa trên mặt đất, lần này có vẻ ngã rất nghiêm trọng, cô chẳng quan tâm vấn đề hình tượng, ngồi dưới đất khóc lớn lên.

Lúc Kỳ Kỳ ngã xuống đất, Đường Hạo đã đi khỏi phòng hóa trang, tìm kiếm cô vợ tương lai của mình.

Quản lý cùng tay chân giữ im lặng đưa ánh mắt nhìn Kỳ Kỳ hai chân đang mở rộng. Giữa hai chân. tận lực dùng ánh mắt ăn ‘đậu hũ’ của đại mỹ nhân.

Dace chỉ thờ dài một hơi, lắc đầu, xem ra hôm nay không thể quay quảng cáo được rồi. Hơn nữa, Kỳ Kỳ cũng không thể tiếp tục dùng được! Đáng tiếc, đáng tiếc, công ty vừa bỏ một khoản tiền lớn để ký hợp đồng với Kỳ Kỳ, thoáng cái đều tan biến.

Bất quá cũng tốt, đây là do ông chủ phá bỏ, đối với cô không có vấn đề gì cả!

“*Tôi muốn công ty các người xin lỗi, tôi. . . . Nếu không.....nếu không..... tôi tuyệt đối sẽ không quay quảng cáo cho công ty của các người nữa!*” Kỳ Kỳ khóc lớn vài tiếng, ngồi dưới đất tức giận quát lớn.

Dace có lòng tốt tiến lên, nâng Kỳ Kỳ dậy, nhưng thực sự cô giận Kỳ Kỳ muốn chết. “*Kỳ Kỳ tiểu thư, hình tượng của cô cùng sản phẩm mới ra lần này của công ty chúng tôi có vẻ như không tương xứng, cho nên, chúng tôi quyết định sẽ ký hợp đồng với người khác, thật xin lỗi!*”

“*Cô. Các người.*” Kỳ Kỳ tức giận đến toàn thân phát run, lớn tiếng gọi người đại diện của mình.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 352

Edit: Bitter coffee

Beta: Meimoko

Tiểu Ngưng quay trở lại chỗ làm việc của mình, mấy người đồng nghiệp lập tức vây quanh quan sát cô. Nhưng lại không thấy trên mặt cô có chút vết tích nào, khuôn mặt cũng không có sưng đỏ, kỳ quái nhìn lẫn nhau.

Dùng ánh mắt thảo luận ‘cô ấy tại sao không bị đánh?’ Cuối cùng mấy người đó lại nhún vai.

Chị Lý vỗ vai Tiểu Ngưng sau đó an ủi nói: “*Em làm như vậy là đúng, mất một câu xin lỗi đại minh tinh cũng không thiếu đi một khối thịt trên người!*”

Vài người thợ trang điểm cũng mạnh mẽ gạt đầu tỏ vẻ đồng ý. Một người khác nói thêm vào: “*Nói thật xin lỗi những cô minh tinh này là chuyện rất bình thường. Chúng ta có ai chưa bao giờ gặp qua, các cô ấy trước thì tức giận nhưng sau đó lại cho tiền. Có một chút danh tiếng lại bắt đầu làm dáng, nếu không cẩn thận giật tóc của họ, họ sẽ ồn ào nửa ngày, tất cả những chuyện này không phải là muốn chúng ta nhận lỗi sao?*”

Lời vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người đi theo gật đầu.

Cái miệng nhỏ mím chặt lại, trên mặt tìm không thấy một điểm thoải mái, Tiểu Ngưng quét mắt trong gương nhìn mọi người đều an ủi mình, sau đó mới nói ra đáp án làm cho tất cả mọi người giật mình. “*Tôi không xin lỗi Kỳ Kỳ!*”

“A? Không xin lỗi? Vậy cô như thế nào mà lại thoát thân thành công vậy?” Mặc dù thắc mắc, nhưng mọi người căn bản không tin tưởng lời nói của Tiểu Ngưng, nghĩ cô hơn phân nửa là bịa đặt!

Đối với sự hiếu kỳ của mọi người, Tiểu Ngưng lại cảm thấy như rã rời, không có hứng tiếp tục giải thích. Mặc dù không xin lỗi, nhưng mà hờn dỗi trong lòng lại càng lúc càng lớn, so với trước còn khó chịu hơn.

Chẳng lẽ nếu hôm nay Đường Hạo không xuất hiện hoặc giả không nhờ địa vị cao quý của Đường Hạo thì có lẽ cô nhất định bị đánh, mọi người căn bản là không tin cô?

Xã hội này thật quá tàn khốc, không có lấy một người nào có đạo đức!

Một người thợ trang điểm đột nhiên nhớ tới cái gì đó, sau đó hai tay dùng sức vỗ: “A, tôi biết rồi. Đường Hạo, tổng tài tập đoàn Đường thị. . . . Có quan hệ với cô, đúng hay không?”

“Ừ. Đúng vậy, Đường tổng tài vừa đi tìm cô! Tiểu Ngưng, sao cô lại quen được người cao quý như vậy.

“A?” Mọi người bắt đầu hỏi thăm Tiểu Ngưng đề tài này, hơn nữa trên mặt mỗi người đều tràn ngập hâm mộ.

“Không! Tôi không biết anh ta!.”

“Ngưng! Em đi ra đây!”

Tiểu Ngưng vừa nói ‘không biết’ xong, Đường Hạo cũng đã đẩy cửa phòng hóa trang, thân thiết kêu tên Lục Giai Ngưng. Trong giọng nói của hắn có rất nhiều thân mật cùng sủng nịnh, chỉ cần là thỉnh lực bình thường, mọi người đều có thể nhận ra quan hệ của hai người này —tuyệt đối không phải quan hệ bình thường.

Những người có mặt trong phòng hóa trang lúc này, đầu tiên là hít một ngụm khí lạnh, sau đó hai tay che miệng, mở to hai mắt.

“Anh đi ra ngoài cho tôi! Tôi không muốn nhìn thấy mặt anh !” Tiểu Ngưng cầm lấy cây chổi lông trang điểm, dùng sức ném mạnh về phía hắn.

Đường Hạo né người sang một bên, thành công tránh thoát chiếc chổi lông tiến về phía mình. “Ngưng, đừng làm loạn!” Đường Hạo nhìn thấy những người trong phòng đều là thợ trang điểm thì thoải mái đi về phía Lục Giai Ngưng.

Hắn đi đến bên cạnh cô, giữ chặt cánh tay của cô đau lòng nói: “Ngưng, anh biết chuyện vừa rồi đã làm em sợ, nhưng em yên tâm mọi chuyện đã ổn rồi!”

Tiểu Ngưng nhìn thấy khuôn mặt kia, nhìn không được mà tức giận. “Anh đi đi, đừng làm ảnh hưởng đến công việc của tôi. Đừng quên, bây giờ đang trong giờ làm việc.”

“Vừa rồi anh đã xin nghỉ giúp em, hôm nay em được về sớm, đi thôi!” Tuy hắn là ông chủ giấu mặt nhưng vẫn có quyền để người phụ nữ của mình được về sớm!

“Tôi không muốn về sớm, anh đi đi!” Tiểu Ngưng giơ chân lên, lại một lần đá vào chân Đường Hạo.

Đường Hạo nhúu chặt lông mày, cũng không phát ra tiếng kêu đau đớn. “Ngưng, đừng làm loạn.” Lần này trong giọng nói của hắn có cảnh cáo lẫn đắc ý. Trước tiên hắn muốn người ngoài nhìn vào sẽ thấy hắn là người đàn ông tốt, xứng đáng với cô. Đồng thời hắn áp sát má mình vào tai của cô, tại lỗ tai tuyết trắng ấm muội uy hiếp nói: “Nếu em không chịu đi cùng anh thì anh sẽ ở trong này, trước mặt mọi người mà hôn em.”

“Hỗn đản, anh dám!” Không biết bởi vì tức giận, hay vì hắn ám muội khiêu khích mà gò má và cổ của Tiểu Ngưng đồng thời hiện lên một tầng phấn hồng.

Đường Hạo nhìn vào mắt cô tràn ngập tà khí, chính là hai con ngươi giống như đang nói ‘không tin, em cứ thử xem ’!

Phòng hóa trang to như vậy mà giờ đây mọi người chỉ nhìn vào hai người đang có những cử chỉ mờ ám kia, không dám chớp mắt để quan sát xem họ sẽ làm gì.

Tuần nam nữ hợp thành một đôi, cộng thêm động tác cực kỳ mờ ám làm cho mọi người cảm thấy họ rất đẹp đôi, dường như họ sinh ra để là của nhau, thật ghen tỵ với tình yêu ấy.

Một năm trước họ cũng biết tổng tài Đường thị yêu đồng nghiệp của bọn họ là Lục Giai Ngưng, hâm mộ, thật sự là khiến cho người ta hâm mộ mà!

Lục Giai Ngưng bất an nhìn đồng nghiệp chung quanh, cái mũi trắng không còn chút máu khế nhúu lại, liếc nhìn Đường Hạo, sau đó rất nhanh thu dọn đồ đạc của mình cùng Đường Hạo đi khỏi phòng hóa trang.

Bọn họ vừa đi, cả phòng làm việc bỗng ồn ào trở lại, mà đề tài thảo luận lần này chính là hai người bọn họ.

Tiểu Ngưng duy trì bình tĩnh đến khi bọn họ ra khỏi văn phòng.

“Buông tôi ra, đừng đụng vào tôi!” Tiểu Ngưng hất tay Đường Hạo ra, điều chỉnh lại cái túi xách của mình, tức giận đi về phía đường chính.

Đường Hạo đi nhanh vài bước, một tay kéo lấy cánh tay của cô. “Lục Giai Ngưng, em có thể trút giận lên người anh, cũng có thể đùa giỡn anh, nhưng em không thể không để ý đến anh!”

“Đường Hạo, anh đừng tưởng rằng tôi là người phụ nữ thích gây sự, tôi mới chẳng muốn đùa giỡn anh, trút giận lên người anh đâu. Anh bỏ tôi ra, tôi tự bắt taxi về!”

Nhìn thấy cô thay đổi tính tình, Đường Hạo thật sự mù mịt không hiểu vì sao, hẳn đâu có câu dẫn ai, hẳn cũng nhớ là không làm chuyện gì xấu đến mức không thể tha thứ: “Em nói em không có đùa giỡn anh? Vậy bây giờ em đang làm cái gì? Mả vừa rồi anh đâu có trêu chọc em!”

“Không trêu chọc tôi? Anh lại còn dám nói không trêu chọc tôi sao? Đường Hạo, xảy ra những chuyện hôm nay này hoàn toàn là vì anh. Nếu như không phải trước đây anh cùng Kỳ Kỳ có quan hệ sau đó chán ghét cô ta, cô ta có thể cố ý tới tìm tôi sao?” Tiểu Ngưng dùng ngón tay trở đâm vào ngực hắn, mỗi chữ mỗi câu lên án nói.

“Anh cùng Kỳ Kỳ dù cho có cũng là thật lâu trước kia hướng chỉ cũng đã cắt đứt không còn quan hệ gì rồi, hiện tại em không cần phải nói lại vấn đề này, được không?” Đường Hạo biện bạch giải oan cho mình.

“Đã cắt đứt? Không còn quan hệ? Đường Hạo, anh đừng nghĩ có thể gạt được tôi!” Lục Giai Ngưng không tin lắc đầu. “Nếu thật là đã cắt đứt quan hệ thì tại sao hôm nay anh lại đến đây? Tổng giám đốc đường như cũng quen anh, anh và chị ấy vì sao lại quen nhau? Đường Hạo, tôi thấy anh căn bản còn đang chơi tiểu minh tinh? Nếu không vì sao bọn họ lại cung kính với anh như thần tài vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 353

Edit: Bitter coffee

Beta: Meimoko

“Em đang nói cái gì vậy hả?” Hắn có thể tha thứ chuyện cô cố tình gây sự, có thể chịu được cô coi hắn làm nơi trút giận, nhưng tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ cô nghi oan hắn có người phụ nữ khác.

Tiểu Ngưng tức giận mở to hai mắt, so với lúc trước càng thêm cay nghiệt nói: “Tôi nói anh, căn bản chính là khách quen ở đây, chính là một khách làng chơi xấu xa!”

Đường Hạo cảm giác có một luồng tức giận từ ngực truyền đến, ần ần nhấp nhô phảng phất muốn đem ngực hắn phá ra, mà hắn càng muốn cô hiểu được cảm giác này. Chết tiệt, cô lại nói hắn là khách làng chơi, đến bây giờ cô vẫn chưa tin hắn?

Chẳng lẽ thật sự muốn hắn đào phổi cho cô xem thì cô mới có thể tin tưởng sao? Trong lòng hắn chỉ có một người phụ nữ là cô và chỉ cô mới có thể khiến thân thể của hắn hứng thú và nhiệt tình.

Nhìn thấy hắn tức sùi bọt mép, Lục Giai Ngưng khiếp đảm rụt rụt bả vai, hai chân nhịn không được có chút run rẩy: “Anh. Anh buông tôi ra, anh bóp vai tôi đau quá. Tôi không muốn nhìn thấy anh, tôi muốn về nhà!”

Nặng nề thờ dộc mấy lần, Đường Hạo rốt cục cũng không chế được tức giận, đột nhiên đem cô ôm vào trong lồng ngực mình, sau đó hai tay để vào thắt lưng của cô.

Bộ ngực mềm mại của Tiểu Ngưng thoáng cái đập vào bộ ngực săn chắc, cứng rắn của hắn, cô kêu lên một tiếng đau đớn “A. Đau quá.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn tuyết trắng vì đau mà nhả lại, hai tay cô đặt trên ngực của hắn, cố gắng tạo khoảng cách giữa hai người.

Đường Hạo không để ý đến hành động của Tiểu Ngưng, hắn dùng môi mình áp vào đôi môi đỏ mọng của cô, nhưng nụ hôn này không nhẹ nhàng ôn nhu như những lần trước, mà hắn dùng nụ hôn này để trừng phạt, hắn cắn môi cô.

“A. A.” Tiểu Ngưng bị đau, dùng tay đánh lên người hắn nhưng cũng không làm cho hắn buông lỏng cô ra.

Đến khi hân hân lòng mới buông cô ra.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, làm cho Tiểu Ngưng cảm giác được môi mình tràn đầy nước miếng, hơn nữa có chút đau đớn. “Đường Hạo, anh thật biến thái, lại dám cắn tôi.” Dù cho không cần soi gương cô cũng biết môi của mình nhất định có dấu răng của hắn.

“Đi theo anh!” Đường Hạo kéo cô ra xe của mình.

“Không, tôi không muốn đi cùng anh, tôi sẽ tự bắt taxi về nhà, không cần anh, không cần anh!” Hiện tại trong lòng cô vẫn còn giận nên không muốn để ý đến hắn!

Đường Hạo cầm lấy cổ tay cô nói: “Anh muốn em.”

“Nếu muốn tìm phụ nữ, không phải trong đó có rất nhiều người đang chờ anh sao? Thậm chí bọn họ còn nghĩ anh sẽ thích những cô mình tính mới nổi, cô gái đang đứng trước cửa sổ với Kỳ Kỳ tuổi trẻ xinh đẹp, thân hình cũng đẹp hơn cô ta nữa!” Nghĩ đến những cô mình tính đang mong chờ Đường Hạo, trong lòng Tiểu Ngưng cực kỳ không thoải mái, ngực trái ê ẩm, mà ngay cả không khí xung quanh bọn họ cũng có vị đắng chua, “Anh đến chỗ cô gái ấy đi, không phải anh là khách quen ở đây sao?”

Nghe cô nói mà không ngăn cản, Đường Hạo đột nhiên cười nhẹ, vuốt cằm thừa nhận nói: “Đúng, đúng, anh chính là khách quen ở đây, những cô gái ở đây trở thành mình tính đều nhờ anh nâng đỡ!”

“Anh đã thừa nhận, Đường Hạo, anh là đồ côn trùng, anh mỗi ngày đều chiếm hết tiện nghi trên người tôi, còn đi tìm người phụ nữ khác!” Đang nổi giận Tiểu Ngưng không nhận định được những lời hắn nói là thật hay giả, cầm túi xách đập liên tiếp vào đầu hắn. “Hỗn đản, lừa đảo, từ nay về sau anh đừng nghĩ đến chuyện đụng vào người tôi!”

Bị Tiểu Ngưng dùng túi xách đánh lên đầu, Đường Hạo giơ tay lên ngăn cản cô nổi điên. Vì bây giờ đang ở trên đường, hắn không muốn làm cho mình quá khó nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 354

Edit: Meimoko

“Đàn ông thôi đáng ghét! Anh đừng có chạm vào tôi!” Tiểu Ngưng vừa cố gắng giãy giụa khỏi bàn tay như gông cùm của hắn, vừa vịn vẹo thân mình cố gắng né tránh.

Bàn tay của Đường Hạo lại không nghe lời mò đến eo cô, phách đạo chui vào trong quần áo của cô lần mò: “Ừ! Anh hôm nay mà không đụng vào em, thật sự đã uống phải công em ban tặng danh xưng cho anh rồi!” Cái gì mà đàn ông thôi? Cái gì mà còn không biết xấu hổ. Còn nữa nhưng hắn nhớ không nổi. Tóm lại là hắn đã bị cô mắng qua mấy lần.

“Biến ngay! Đường Hạo, em không có đùa với anh đâu! Anh bây giờ biến ngay đi! Em chán nhìn thấy anh lắm rồi!” Tiểu Ngưng tức giận hô lớn. Từ nét mặt của cô, có thể nhận ra cô không phải là giận dỗi. Thật sự là muốn hắn đi nhanh cho rồi, hắn làm phiền cô khiến cô muốn chết quá đi!

Bộ dạng của cô làm Đường Hạo mất hết cả mặt mũi, tuy nhiên hiện tại cũng chỉ có hai người bọn họ, nhưng hắn tuyệt đối không cho phép cô đối với hắn có loại thái độ này. Hắn muốn cho cô biết rõ: cô có thể phát giận nhưng không có quyền cự tuyệt hắn. Hắn đưa tay cời dây tóc tay cô trên đỉnh đầu xuống.

Mái tóc được chải gọn gàng dưới động tác của hắn mà rối loạn, một vài sợi rơi xuống, càng khiến cô cảm thấy khó chịu hơn. Cô vừa đưa tay cố gắng che đi cánh xuân trước ngực, vừa tức giận phùng phùng hét lên với hắn: “Đường Hạo, anh rốt cuộc là muốn như thế nào? Tôi nói cho anh biết: TÔI KHÔNG MUỐN! Anh đừng có chạm vào tôi nữa!”

“Bớt nói nhảm, giữ lại sức lực thì hơn! Anh không thể không đụng vào em được! Bây giờ, em nên ngoan ngoãn phối hợp cùng với tôi!” Cùng cô làm trò ngây thơ đủ rồi, hôm nay cô lại còn tức giận với hắn nữa chứ, nếu như hắn cứ tiếp tục buông tha cho cô, chắc chắn có ngày cô chẳng thèm coi hắn ra cái gì.

Đường Hạo lợi dụng thân thể cường tráng của mình, một tay môn eo cô, một tay ôm lấy chân cô, một giây sau đem cô ôm lấy ngang người mình.

Thân thể bị ôm lên, lơ lửng giữa không trung, Tiểu Ngưng chỉ có thể đá loạn hai chân mà cũng khó đá đến hắn.

Bởi vì diện tích nhà trọ có hạn, Đường Hạo rất nhanh đã ôm cô vào đến phòng ngủ. Mà chính lúc này hắn mới phát hiện ra phòng nhỏ cũng có điểm tốt của phòng nhỏ, nó khá thuận tiện trong việc giúp đàn ông chế phục phụ nữ khóc lóc om sòm không chịu phối hợp.

Đường Hạo nhanh chóng ném cô lên giường, lập tức phủ thân thể của mình lên người cô, Không có chút ôn nhu nào, tựa như con sói tìm được một con cừu non thơm tho đầy đà cho bữa trưa của nó, hắn bắt đầu cắn từng miếng, từng miếng lên da thịt trắng tuyết của cô.

“ Ummm...” Theo từng nụ hôn, Đường Hạo in xuống người cô biết bao nhiêu ấn ký màu hồng, vẫn còn có cả nước miếng trên đó nữa.

Bóp, bóp, bóp..... Lưng Đường Hạo vang lên từng tiếng bàn tay của Tiểu Ngưng đang đánh vào. Tiểu Ngưng hoàn toàn dùng hết sức lực, một số cú đánh còn lên cả mặt của hắn: “ *Cường bạo.....* ”

Đường Hạo vui mặt mình vào hõm cổ của cô, vừa gặm nhấm trên da thịt quang lửa trắng nõn, vừa nói bằng giọng không đứng đắn: “ *Ừ, anh chính là muốn cường bạo em đấy! Ai bảo em không nghe lời, không thành thật?* ”

Ngón tay linh hoạt di động một chút, như một trò ảo thuật, hắn đã cời xong váy của cô. Chiếc váy theo tay hắn đã trượt đến mắt cá chân của cô rồi.

Môi mọng của Đường Hạo dọc theo xương quai xanh của cô, thô bạo hôn xuống tiếp phía dưới.

Khi hắn đang gặm nhấm phía dưới của cô, cảm giác hai thân thể dán vào nhau khiến cô cảm thấy thân thể mình đang nổi lên một đợt sóng dữ dội. Trong cơ thể, nhiệt độ đang dâng cao kịch liệt, không có cách nào khống chế.

Hai cánh tay của cô cũng không còn đánh hắn nữa, ngón tay mảnh khảnh xanh nhạt nhẹ nhàng xuyên qua mái tóc đen của hắn mà xoa xoa, khi bị kích thích thì túm chặt lấy chúng.

Khi nhìn thấy hai tròng mắt của hắn đen đặc nhìn mình, Tiểu Ngưng biết hắn muốn làm cái gì, ngượng ngùng vội vàng nhắm mắt lại.

Hôm nay, cô mặc đồ lót rất sexy, vài lụa mỏng không đủ để che khuất vùng sưng mìa lượn lờ.

Cô gắt gao nắm chặt lấy bờ vai của hắn, móng tay cào vào lớp quần áo tây trang của hắn, không cam lòng, lại khát vọng hỗn hển nói: “ *Không cần.....Đừngtra tấn...em ...nữa mà... Xin hãy.....hãy nhanh lên.....!* ” Trời ơi! Cô không muốn hắn tiếp tục dày vò cô kiểu này nữa. Cô giữ chặt lấy đầu của hắn, nâng cao eo lên, dùng sức đóng đũa. Dục vọng trong cơ thể đang phun trào tựa như núi lửa đang hoạt động.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 355

Edit: Meimoko

Bịch.

Một quyển sách thật dày đập vào gương mặt đang đỏ mề hôi, bởi vì lực quá mạnh mà các trang sách cũng tản ra tứ tung. Khuôn mặt điển trai của Đường Hạo lập tức nghiêm lại, hắn lấy quyển sách ra, quát lên với người phụ nữ trên giường: “ *Anh chưa có làm em một chút gì đúng không? Cho nên em vẫn còn thừa quá nhiều năng lượng!* ”

Sách do cô nện đến mặt hắn, dùng lực quá mạnh, hắn đau muốn chết.

Vì tức giận nên ngực của Lục Giai Ngưng phập phồng cao cao thấp thấp, đôi mắt to cũng theo đó mà sáng rực: “ *Anh tạm thời đừng có nói những lời vô nghĩa! Đường Hạo, anh là tên tiểu nhân! Đồ đàn ông đáng ghét đến cực điểm!* ”

Kỳ thật cô cũng không muốn mắng người đâu! Nhưng hôm qua mọi lời thô tục chửi bới đều đã nói ra cả. Cô tự nói với mình: những lời đó chỉ nói một lần thôi.

Thực sự là quá đáng giận! Hắn câu dẫn cô, làm cho cô một lần nữa quên đi quyết tâm của mình, đi theo hắn mà chìm vào bể dục vọng.

Cô cũng vì chính bản thân vô dụng mà tức giận, càng hận hắn dùng thủ đoạn hèn hạ dụ dỗ cô. Không thể tha thứ cho hắn, cô không muốn tiếp tục tha thứ cho hắn dễ dàng như vậy.

“*Anh tiểu nhân như thế nào?*” Đường Hạo xoa xoa cái mặt đau, không hiểu mà nhìn cô. Hai người vừa mới hoan ái xong, hân hân thể lực khá nhiều, ngay cả thờ cũng còn thấy mệt lại còn bị cô nện cho cả quyền sách vào mặt.

Hắn tại sao lại có cảm giác người phụ nữ trước mắt chính là một con nhện độc? Sau khi sử dụng lão công của mình một cách triệt để xong, thì bắt đầu ra tay hạ độc. Hiện tại hắn còn nói được, có phải nên cảm ơn ông trời trên cao vẫn còn thương tình ưu ái cho hắn hay không?

“*Anh hỏi anh tiểu nhân như thế nào sao?*” Tiểu Ngưng kéo cao chân đơn lên, che khuất thân thể của chính mình vừa bị hân hung hăng ‘yêu’ đến triệt để, trừng mắt chất vấn: “*Anh lấy tư cách gì mà muốn chạm vào em thì chạm hả.....*”

Lời của cô khiến Đường Hạo khẽ giật mình, cái trán bóng cao rộng của hắn nhăn lại. “*Em nói dựa vào cái gì?*” Đáng chết, cô dám hỏi hắn lấy tư cách gì mà chạm vào cô sao? Cô chính là người đàn bà của hắn, hắn có dục vọng không tìm cô thì tìm ai?

Tiểu Ngưng cười lạnh một tiếng, hít một hơi thật mạnh, sau đó tràn ngập khí phách bá đạo nói: “*Đường Hạo, anh lại còn không biết xấu hổ hỏi em sao? Em nói cho anh hay: anh không có một chút tư cách nào cả. Anh không phải chồng em, không phải là bạn trai của em, anh có tư cách gì?*”

Cô vừa nói vừa đếm trên đầu bàn tay, chỉ ra từng danh xưng một. Hắn căn bản chưa bao giờ theo đuổi cô, cho nên hắn không có tư cách để nói hắn là bạn trai cô. Nhưng chính cô, lại đã cho hắn biết bao nhiêu lần, cho hắn biết bao nhiêu thỏa mãn, trong khi hai người chưa có một chút danh nghĩa gì cả về mặt pháp luật.

Đường Hạo buông tay ra, đôi mắt sắc lạnh nheo lại nhìn chăm chăm vào cô nói: “*Em nói anh không phải là chồng của em?*”

“*Anh nghĩ sao?*” Cô hỏi lại hắn.

Đường Hạo nhún mày: “*Không..... phải!*” Đáng chết, nếu như lúc trước không phải do cô một mực không đáp ứng thì bọn họ có lẽ đã sớm trở thành vợ chồng trên pháp luật rồi.

Được! Cứ cho là như thế! Hắn chấp nhận chuyện bản thân không được coi là chồng của cô. Nhưng trong lòng cô, hắn đương nhiên phải là bạn trai của cô chứ?

Đường Hạo hít sâu một hơi, thấp giọng hỏi: “*Em nói anh không phải bạn trai của em sao?*”

Tiểu Ngưng ngược đôi mắt xinh đẹp lên nhìn hắn, lại một lần nữa hỏi: “*Anh nghĩ sao?*”

“*Không phải sao?*” Hắn luôn nghĩ chắc như đinh đóng cột.

“*Bạn trai? Hừ, anh đã từng theo đuổi em sao? Không có! Anh, ngay cả một bông hoa cũng chưa từng mua tặng em!*” Tiểu Ngưng lên án hắn, theo đuổi một người thì ít nhất phải tặng người đó một vài món quà, cô không phải người ham hư vinh nhưng mà cô gái nào chẳng mong được nhận những món quà nhỏ từ người yêu mình!

Đường Hạo bị cô hỏi đến á khẩu không trả lời được. Hắn muốn nói trước kia hắn đã tặng cho cô một sợi dây chuyền kim cương lại sợ cô nổi giận mà đem dây chuyền đó ném vào mặt hắn. Hắn muốn nói trước kia hắn cũng từng cầu hôn cô, tặng cô một chiếc nhẫn rồi nhưng nhắc đến những chuyện này chỉ làm khơi gợi lại chuyện đau lòng trước kia.

Trừ hai thứ này, hắn cũng không nhớ ra được mình còn tặng cô thứ gì nữa không.

“*Anh không tặng em quà thì không là bạn trai của em được hay sao? Trước kia không phải chính em đã nói, chúng ta là người yêu của nhau, bạn trai bạn gái, em quên rồi ư?*” Rốt cuộc hắn cũng nhớ đến chuyện trước kia cô phách đạo tuyên bố chuyện yêu đương của bọn họ.

“*Không giống! Lúc đó em là Bạch Phương Úc, không phải Lục Giai Ngưng!*” Tiểu Ngưng lắc mạnh đầu: “*Cho nên, anh bây giờ đối với em mà nói.....Cái gì cũng không phải! Từ nay anh đến chỗ em, xin đừng có bước vào phòng ngủ của em, nếu không em sẽ báo cảnh sát đến bắt anh, nói anh xâm nhập gia cư bất hợp pháp, muốn giờ trò với em!*”

Lời của cô khiến Đường Hạo càng thêm tức giận: “*Theo như cách nói của em thì anh cái gì cũng không phải rồi!*” Đường Hạo không tin hỏi.

“*Ừm!*” Tiểu Ngưng gật gù.

Cực kỳ tức giận, Đường Hạo trở dậy từ chiếc giường lớn, nhanh chóng mặc quần áo. Tiểu Ngưng nhìn hắn mặc quần áo, trằm trằm không nói, trên miệng lộ ra nụ cười chiến thắng.

Sau đó, cô tựa người vào thành giường, vẻ mặt tươi cười đắc chí của kẻ chiến thắng nhìn Đường Hạo, trong lòng không ngừng nói đi nói lại: Đường Hạo, đây là địa bàn của tôi! Anh mau mau rút ngay! Ở đây không có chỗ cho anh đâu!

Nhìn hắn ăn mặc chỉnh tề xong, nụ cười trên gương mặt Lục Giai Ngưng càng tươi hơn, cho là hắn chuẩn bị đi.

Nhưng, đột nhiên, hắn quay người trở lại. Một chân hắn khụy xuống, chân còn lại đè lên mặt giường, gương mặt nghiêm nghị, bàn tay duỗi thẳng về phía cô.

Tiểu Ngưng lúc này mới bừng tỉnh, thu hồi mọi khoái hoạt tưởng tượng lúc này, hai mắt ngập nước, hoảng sợ nhìn hắn: “*Đường Hạo! Anh.....anh muốn làm cái gì?*”

“*Đừng nóng vội, lát nữa em sẽ biết thôi!*” Đường Hạo kéo Lục Giai Ngưng từ trên giường dậy, ôm lấy cô, giúp cô mặc lại quần áo còn đang vút lung tung trên sàn nhà.

“*Này.....anh rốt cuộc muốn làm gì?*” Tiểu Ngưng vội vàng chỉnh lại áo lót của mình, âm thầm than. Người đàn ông này cởi quần áo của cô thì nhanh vào thành thạo thế, vậy mà lúc mặc thì chất lượng không có gì đáng để nói cả. Hắn không biết ‘tiểu bạch thỏ’ thì cần phải vào chuồng ư?

Đường Hạo rất nhanh lại vừa thô lỗ, giúp cô mặc chiếc áo T-shirt rồi cả quần lót và váy ngắn.

“*Không được! Bẩn rồi! Em mặc không thoải mái!*” Tiểu Ngưng nhăn mặt lại, “*Anh muốn dẫn em đi ra ngoài sao?*” Dùng com phái không? Hừ, người đàn ông này cuối cùng cũng chịu theo đuổi mình rồi ư?

“*Đúng! Chúng ta đi ra ngoài! Chỉ cần em đi đứng tự nhiên thì không ai phát hiện ra em không thoải mái cả!*” Hắn có muốn làm ngay lập tức, đâu có thời gian để chờ cô tắm rửa với trang điểm và thay quần áo.

“*Nhưng có cần nhất thiết phải vội vã như thế này không?*” Nhà hàng mở cửa đến tận khuya cơ mà, hắn đâu cần phải giống như quý đối nhậ hồn như thế này chứ!

“*Rất vội!*” Hắn hơi hột trả lời.

“*A!*” Trong đầu Tiểu Ngưng lại tràn đầy suy nghĩ tưởng tượng xem hắn sẽ theo đuổi mình như thế nào. Một lần nữa thuận theo hắn, không thể mọi chuyện cứ để mặc hắn làm chủ, cô muốn được hưởng thụ cảm giác được theo đuổi.

Ngồi trên xe, Tiểu Ngưng khéo léo nở ra nụ cười thật tự nhiên~ Anh ấy sẽ đưa mình đi dùng com trước hay đi mua quà tặng cho mình trước nhỉ? ~ Cô cũng đang rất dỗi bụng, nếu đi ăn trước sau đó mới đi mua đồ thì thật vừa vặn.

Lúc Tiểu Ngưng vẫn còn đang chìm đắm trong suy nghĩ tốt đẹp về ột bữa tối lãng mạn thì Đường Hạo đã dừng xe trước một cửa hiệu. Trước mặt cửa tiệm trang trí đủ loại đồ quái dị, bốn phía là những hình vẽ kì quái.

Tiểu Ngưng nghi hoặc nhíu mày lại, mơ hồ nhìn người đàn ông đang mở cửa cho mình: “*Đường Hạo, đây là nơi nào?*”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 356

Edit : Meimoko + phuongpham0812

Tiểu Ngưng ù ù cạc cạc đi theo Đường Hạo vào trong cửa tiệm kỳ quái đó. Cửa tiệm này vô cùng sạch sẽ, bốn phía đều là trang hoàng bằng những thứ sáng màu hoa lệ, khiến người ta cảm giác vô cùng thanh khiết.

Chỉ là, nơi này đâu có giống một cửa hàng bán đồ lưu niệm hay quà tặng, cũng chẳng giống cửa hàng quần áo, lại càng không phải nhà hàng. Nơi này....nơi này là.....thẩm mỹ viện sao?

Khi trong đầu cô vừa mới nổi lên suy nghĩ này thì đã nhìn thấy nhân viên phục vụ ra đón chào, giống như một đáp án khẳng định suy nghĩ trong đầu cô.

Đây cư nhiên lại là một cửa tiệm vẽ hình xăm!

Tiểu Ngưng mở to hai mắt, nín lấy quần áo của Đường Hạo, không hiểu hỏi: “*Anh dẫn em đến đây làm gì?*”

Đường Hạo nhíu mày, sau đó thần nhiên trả lời: “*Đương nhiên là để xăm hình!*”

“*Nhưng ai xăm?*” Cô bỗng nhiên có cảm giác không tốt, hình như hắn chính là muốn cho cô.....

“*Em!*” Đường Hạo thốt luôn ra một chữ.

“*Hồn đàn!*” Tiểu Ngưng ngược cao gò má mà thốt ra hai chữ này, xoay người định rời đi. Trong lòng cô không ngừng nắn chữ người đàn ông này,

cơ hồ là muốn hấn đến kiếp sau cũng không được yên thân.

Có người đàn ông nào đáng giận như hấn không? Cô cho rằng hấn còn đang chuẩn bị theo đuổi mình một cách lẳng mạn thì kết quả hấn lại dẫn cô đến chỗ này, khiến cô nhớ lại mấy năm trước, hấn cho người đến khắc dấu lên người cô.

Lúc cô sắp đi ra khỏi cửa thì Đường Hạo vội vàng giữ người cô lại: “*Em không thể đi được!*”

“*Đường Hạo, anh chẳng có quyền gì để đâm bậy bạ lên người tôi! Lưu lại dấu ấn ư? Anh không có quyền!*” Bị Đường Hạo ôm lấy, Lục Giai Ngưng giãy giụa thét lên, nước mắt tuôn rơi không ngừng: “*Anh rồi cuộc coi tôi là cái gì? Anh có biết tôn trọng tôi hay không? Thả tôi ra! Thả tôi ra... mau! Tôi phải đi...*”

“*Em là người đàn bà của anh cả đời này! Anh muốn em biết rõ, em vĩnh viễn cũng không thoát khỏi anh được!*” Đường Hạo mặc kệ cô giãy dụa như thế nào, chuyện phải làm thì vẫn phải hoàn thành thôi.

Cảnh tượng kinh khủng nhiều năm về trước một lần nữa lại hiện lên trong đầu Lục Giai Ngưng, loại kim châm đau đớn đến tận xương đó đến nay cô vẫn còn nhớ rất rõ, tự trọng bị chà đạp khiến cô đau đớn, tê tam liệt phế.

“*Không! Không cần! Xin đừng có để ác mộng đó lại xảy đến với tôi! Đường Hạo, tôi có thể tha thứ cho anh một lần nhưng không thể tha thứ cho anh lần hai. Anh không thể hạ nhục tôi như thế, đừng có dùng những ác ngôn đó để sỉ nhục tôi!*” Tiểu Ngưng khóc lóc như người điên. Tuy hấn không có nói rõ nhưng cô có thể đoán được hấn định xăm chữ gì lên người cô rồi.

“*Nghe lời, anh không làm gì sỉ nhục đến em đâu!*” Kéo cô đi vào trong một căn phòng, cũng giống như nhiều năm về trước, Đường Hạo vẫn không chế Tiểu Ngưng như vậy, nhưng lần này hấn nói cho cô biết, hấn không có làm gì khiến cô cảm thấy như bị sỉ nhục cả.

Bàn tay thô bạo lau đi những giọt nước mắt trên gương mặt của cô, hấn ôn nhu đặt lên gò má cô vô số nụ hôn.

“*Nếu như không muốn sỉ nhục tôi thì xin anh đừng có xăm những chữ đó trên người tôi! Tôi không thích! Tôi thật sự không thích đâu!* Đường Hạo, nếu anh thực sự yêu thích tôi, thực sự quý trọng tôi, thì xin anh đừng có làm chuyện này với tôi!” Tiểu Ngưng ngẩng khuôn mặt đầm nước mắt lên, nghẹn ngào khẩn cầu Đường Hạo.

Lần này, cô không có tùy hững, không có ương ngạnh, chỉ là thiết tha cầu khẩn hấn.

Đường Hạo vẫn chưa trả lời cô thì đã nhìn thấy một người mặc áo màu trắng blouse dài, đó chính là thợ xăm hình, đi từ bên ngoài vào. Người này cũng chính là người thợ năm đó đã xăm lên cổ Tiểu Ngưng.

Người này tựa hồ như quen với Đường Hạo, nhìn mặt đã nói cười: “*Đường thiếu gia, nhiều năm không gặp rồi!*”

Đường Hạo nhẹ nhàng vuốt cằm, sau đó nói với người thợ kia: “*H.T.1314! Vẫn là ở phía dưới cổ!*”

“*Vẫn là chữ cái ở trên, con số ở dưới sao?*” Cô mỗi ngày đều xăm hình cho rất nhiều khách nhưng ấn tượng đối với hình xăm những chữ cái kỳ quái theo lệnh của Đường thiếu gia từ năm đó đến nay vẫn còn mới mẻ.

Bởi vì Đường thiếu gia là người có địa vị, cô gái trẻ năm đó ki bị xăm chữ lên người thì khóc như điên như dại khiến cho cô nhớ mãi không quên.

“*Đúng vậy!*” Đường Hạo gật gù đầu, sau đó lấy tay đè lại thân người không thành thật của Lục Giai Ngưng.

Quả nhiên, những chữ cái như mang theo ma chú một lần nữa lại xuất hiện, Tiểu Ngưng kịch liệt giãy dụa: “*Đường Hạo, đồ trúng thối! Anh không có quyền đối xử với tôi như thế này! Đường Hạo....anh đừng có làm ra chuyện khiến tôi hận anh! Hãy nghĩ đến các con của chúng ta một chút đi! Anh không thể đối với tôi như vậy!*”

HRLT.....Harlot..... Hấn muốn một lần nữa khắc lại những chữ cái này lên người mình sao?

Người thợ xăm nhìn người phụ nữ không ngừng giãy dụa vặn vẹo thân mình, hơi khó chịu nhăn mày lại: “*Đường thiếu gia!*”

“*Không sao đâu! Nghe anh!*” Đường Hạo ôm chặt lấy Tiểu Ngưng, một tay đè lấy hông cô, một tay ấn xuống cổ của cô.

Cô thợ xăm hình nghe thấy tiếng kêu gào quen thuộc, nhìn không được mà nhìn lại gương mặt của Tiểu Ngưng: “*Cô gái này.....Chẳng phải là cô gái nhỏ mấy năm trước hay sao? Tại sao đằng sau cổ lại không còn chữ nữa vậy?*”

“*Bị tẩy sạch!*” Đường Hạo hơi tức giận nói, nếu như không phải bị tẩy sạch thì Tiểu Ngưng cũng sẽ không phải bị đau thêm một lần.

“*Tẩy sạch đến không ngờ, một chút cũng nhìn không ra nữa! Đường thiếu gia, nếu sử dụng loại nước thuốc đặc biệt thì phỏng chừng sẽ gây thương tổn lớn cho da thịt. Không thể xăm ở vị trí cũ được!*” Cô thợ xăm nhắc nhở.

“*Vậy thì chuyển sang chỗ khác!*” Chỗ nào cũng được, trên người cô nhất định phải lưu lại dấu ấn đặc biệt này!

“*Đừng mà! Tôi không muốn xăm!*” Cô lần lượt vô vọng kêu to, nhưng tiếng kêu của cô chẳng ảnh hưởng gì đến hai người trong phòng.

Đường Hạo xốc khăn mặt lên che phủ trên mặt của cô, rất nhanh di chuyển tầm mắt về phía sống lưng nhẵn mịn. Cuối cùng tầm mắt của hắn rơi xuống eo của cô.

Hắn sờ lên cái hông của cô rồi nói với cô thợ xăm: “ Chính là vị trí này!”

Phía trên hông của cô, ở vị trí này tạo cảm giác rất chi là yy. Vừa nghĩ đến từ nay về sau mỗi khi muốn cô là lại có thể nhìn thấy dòng chữ này, hắn nhịn không được mà nổi lên dục niệm.

Cô thợ xăm gật gật đầu, chuẩn bị tất cả các vật dụng cũng đã xong xuôi.

Trong tiếng kêu khóc thảm thiết của Tiểu Ngưng, từng chữ cái lần lượt được khắc sâu lên cơ thể của cô.

Không lâu sau, việc khắc chữ cũng đã hoàn thành, mà Tiểu Ngưng cũng không còn chút sức lực nào để mà khóc nữa. Cô chỉ dùng ánh mắt tràn ngập oán hận nhìn Đường Hạo, thái độ lạnh nhạt lạnh đậm vô cùng.

Lúc thợ xăm đi ra khỏi phòng, Tiểu Ngưng nhìn người đang mặc quần áo cho chính mình, gần từng tiếng nói: “ *Đường Hạo, tôi hận anh! Cho dù tôi với anh có tận hai đứa con thì tôi cũng sẽ không tha thứ cho anh đâu!*”

Một người đàn ông luôn tùy tiện vũ nhục cô, cô còn có gì mà yêu mến hắn nữa chứ? Còn có thể lưu luyến được hay sao?

Cô sống nhiều năm qua, đã tiếp nhận bao nhiêu sỉ nhục tổn thương từ hắn. Dù, cô chịu đủ rồi.

Đường Hạo yên lặng thừa nhận sự lạnh lùng của cô đối với mình. Hắn không hối hận. Hắn thích việc trên người cô có khắc ấn ký của riêng hắn: “ *Ngưng, đừng với hận anh! Rất đẹp! Cảm giác thật tuyệt! Hãy tin anh.....*”

Bốp.

Tiểu Ngưng nặng nề giáng cho hắn một cái bạt tai. Trên mặt Đường Hạo đột nhiên nổi lên dấu năm ngón tay đỏ dần.

“Anh câm miệng lại! Bây giờ tôi không muốn nghe thấy tiếng của anh!”

Một cái tát không thể phát tiết tất cả oán hận trong người cô, nhưng chỉ ít cũng ngắt được lời hắn nói.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 357

Edit: Meimoko

Tiểu Ngưng hồi phục lại khí lực cũng vẫn khó chịu như cũ. Cô cứ không nói không rằng, vô luận Đường Hạo có dỗ cô như thế nào đi chăng nữa, cô cũng không thèm liếc hắn một cái.

Dưới tình cảnh không còn cách nào khác, Đường Hạo bèn đưa cô về nhà, gọi người đem đồ ăn tới.

“Chịu khó một chút! Đừng giận anh nữa mà!” Nhìn cô tức giận, không chịu nói chuyện gì với mình, Đường Hạo thật sự rất lo lắng nhớ đến tình cảnh này trước kia. Thà rằng cô cứ nổi điên, mắng hắn, hét thật to, đánh hắn cũng được, ít nhất hắn cũng biết cô đang suy nghĩ gì.

Đường Hạo cắt một miếng thịt bò, đưa tới bên miệng cô, dịu dàng nói : “ *Nào! Hương vị rất ngon, không ăn thật đáng tiếc!*”

Tiểu Ngưng trầm mặc không nói nhìn hắn ta. Đường Hạo cũng không thu chiếc đĩa về, vẫn đặt bên miệng cô, dỗ dành: “ *Ngoan nào!*”

Tiểu Ngưng chẳng nói chẳng rằng, đứng lên hất tung mọi thứ trên bàn xuống sàn nhà.

Mọi thứ trên bàn, từ đồ ăn cho đến chén bát, tất cả đều vung vãi trên nền nhà, vỡ vụn không còn nhìn ra thứ gì.

“Cút! Anh cút ngay đi cho tôi!”

Đường Hạo bỏ chiếc đĩa xuống, đi qua muốn ôm lấy cô, để cô không giận dữ nữa: “ *Ngưng.....*”

“Cút ngay!” Cô giơ chân lên, đá thật mạnh vào đùi của hắn.

“Á!!!!!!”

Đột nhiên, một hồi chuông điện thoại vang lên, Đường Hạo chỉ có thể đứng dậy, đi sang một bên tiếp điện thoại: “A lô!”

“Thiếu gia! Cậu mau mau trở về! Ở biệt thự xảy ra hỏa hoạn!” Tiếng vú Tù lo lắng truyền ra từ trong điện thoại.

“Hỏa hoạn!? Bọn nhỏ sao rồi? Bọn nhỏ không có chuyện gì chứ? A.....”

Đường Hạo thất kinh vội vàng hỏi ngay.

“Dạ, tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư chạy ra bể bơi chơi nên không có chuyện gì! May mà Hải Uy thiếu gia trở về đúng lúc.....Lửa đã được dập tắt rồi! Bằng không cả căn phòng có lẽ đã cháy rụi!”

“Chỉ cần bọn trẻ không bị thương là tốt rồi! Tôi sẽ trở về ngay!”

Nghe thấy biệt thự xảy ra hỏa hoạn, Tiểu Ngưng thất kinh, trái tim bị bóp nghẹn lại, nhưng sau đó nghe nói bọn nhỏ không sao, cô lại khôi phục vẻ lạnh lùng như trước.

Cô bây giờ sẽ không ngạc nhiên như trước kia nữa, hẳn ta không thể không quan tâm đến lũ trẻ, cho nên hiện tại cô cũng không cần phải lo lắng quá đến chuyện của chúng.

Tiểu Ngưng liếc mắt nhìn Đường Hạo bỏ chiếc điện thoại vào túi áo, dò hỏi: “Nhà xảy ra cháy đấy? Em về cùng anh xem bọn trẻ thế nào? Bọn chúng bị dọa sợ hãi chạy ra bể bơi, không biết.....” Hẳn thật sự hy vọng cô có thể vì con mà nguôi giận dỗi.

“Bọn nó đều biết bơi cả, không có vấn đề gì đâu!” Tiểu Ngưng ngồi trở lại ghế sofa, dừng dừng nói: “Anh đi đi! Bây giờ tôi muốn yên tĩnh một mình!”

Đường Hạo nhìn cô một cái, tiến lên một bước chuẩn bị hôn chào tạm biệt với cô.

Tiểu Ngưng phiền chán né đầu sang hướng khác.

“VẬY em nghỉ ngơi đi! Anh trở về thăm nhà một chút!” Sau khi nói xong, Đường Hạo đi ra khỏi nhà trọ của Tiểu Ngưng.

Trong nhà xảy ra cháy..... Vì sao lại có cháy?

“Hắt xì!” Trong bể bơi, Dương Dương hắt xì một cái thật to, sau đó nói với Nhị Nhị: “Chị muốn đi ra ngoài chưa? Em lạnh lắm rồi!”

“Em đi ra ngoài đi, chị ở trong này một lát!” Nhị Nhị lắc đầu, bất an nói. Đôi mắt to tròn của cô bé được ánh đèn làm nổi bật hiện lên một sự mơ hồ.

“Thiếu gia, tiểu thư, cô cậu lên bờ đi được không? Trời đã tối rồi, nhiệt độ trong hồ bơi bây giờ xuống thấp, rất dễ cảm lạnh!” Vài cô hầu gái sốt ruột đứng bên bể bơi, bởi vì bọn họ cũng không biết bơi.

Dương Dương nhìn chị gái một cái, sau đó mới leo lên bờ.

Mấy người hầu nhanh chóng lấy khăn tắm quấn lên cơ thể của cậu bé, sau đó khuyên nhủ: “Tiểu thiếu gia, cậu mau nhanh chóng về phòng. Dì Tù sẽ giúp cậu tắm rửa.”

Dương Dương nắm chặt khăn bông trên người, bà vai nhỏ bé rụt lại: “Dạ.....Dạ.....tắm rửa.....đi tắm thôi!”

“Ừ! Mau.... mau!” Vú Tù sốt ruột ôm lấy tiểu thiếu gia trở về phòng, còn những cô hầu gái khác thì vẫn tiếp tục khuyên bảo tiểu tiểu thư đang còn chơi phao trong bể.

Lúc này, các cô mới nhận ra cô bé tiểu tiểu thư này so với tiểu thiếu gia còn bướng bỉnh hơn gấp mấy lần, thích làm theo ý mình.

“Không.....Cháu không đi mà.....” ~ Chú Hải Uy kia thật dọa người, nếu mình mà bước ra ngoài đảm bảo sẽ bị chú ấy ăn sống mất....Mình mà đi ra ngoài.....Chú Hải Uy nhất định sẽ đánh mình.....

“Nhưng, tiểu thư xem Dương Dương tiểu thiếu gia đã trở về phòng rồi mà, cô ở nơi này không phải là sẽ rất buồn hay sao? Tiểu tiểu thư, tắm lâu trong hồ thì sẽ không tốt cho da đâu, từ nay về sau sẽ không còn đẹp nữa đấy!”

Nhị Nhị ụi khuất bĩu môi, hai hàng nước mắt chảy ra. Bây giờ, cô bé thật đáng thương. Dương Dương chẳng thèm để ý đến người chị gái này đã nhanh chóng chuẩn vào phòng trước rồi, mà cô bé bây giờ vẫn còn ngâm mình trong nước lạnh.

“Tiểu tiểu thư.....”

“*Không cần! Không muốn đâu! Cháu không muốn trở về phòng đâu mà! Không cần! Không cần!*” Nhị Nhị la lớn, đồng thời nước mắt như mưa xối ra bên ngoài.

Đúng lúc cô bé khóc òa lên như thế, một thanh niên ăn mặc âu phục, khuôn mặt nhắn nhó, có phần nghiêm nghị tiến gần đến bể bơi.

Người hầu nhìn thấy người vừa đến thì ngay lập tức khẩn cầu: “*Hải Uy thiếu gia, mau giúp chúng tôi đưa tiểu thư lên bờ với!*”

Hải Uy nhìn thân thể bé nhỏ trong nước, sau đó nói với mấy người hầu: “*Được rồi, mọi người vào trước đi! Tôi sẽ lôi cô bé lên!*”

Hải Uy có rất nhiều cách, đem Nhị Nhị giao cho cậu ta, mấy người hầu rất yên tâm, cho nên đều đồng loạt gặt đầu rời khỏi.

Nhị Nhị nhìn mấy di xung quanh đã rời khỏi, chỉ còn lại có chú Hải Uy, liền sợ hãi mà ngụp xuống nước. Trong màn đêm, bể bơi lại một lần nữa nổi sóng.

Mà Nhị Nhị tựa hồ giống như một nàng tiên cá đang du dương, chỉ là trong miệng còn đang có tiếng khóc nức nở: “*Chú Hải Uy! Cháu sai rồi! Cháu không nên nghịch lửa trong phòng của chú, thiêu cháy bao nhiêu là vật quan trọng.....*”

Vừa rồi, chú Hải Uy tức giận thật đáng sợ. Cô bé chưa bao giờ nhìn thấy chú Hải Uy tức giận đến mức khủng khiếp như vậy. Cô bé rất sợ...rất sợ...cho nên cứ thế mà bơi trong bể không chịu lên.

Hải Uy nhìn khuôn mặt nhỏ bé đang run sợ, trong lòng nhin không được mà phải cảm thấy vui vẻ: “*Thật sự đã biết sai rồi sao?*”

“*Dạ.....*” Nhị Nhị mở miệng một cách khó nhọc, ừm khuất gặt đầu.

“*Biết sai mới là đứa bé ngoan, nào, nhanh lên đây!*” Hải Uy ngồi xổm bên bể bơi, nhìn ‘tiểu mỹ nhân ngư’.

“*Thật không à? Chú thật sự không tức giận? Chú đừng gạt cháu nhé!*” Nhị Nhị không tin hỏi lại, có lẽ bởi vì lúc trước việc mà cô bé gây ra thật sự quá đáng. Chỉ bởi vì chú Hải Uy không để ý đến cô bé mà lên vào trong phòng, châm lửa đốt mọi vật. Về sau, lửa cháy càng ngày càng lớn không thể nào khống chế được. Lửa kia nghi ngút bốc lên thành một cột thật cao, sau đó nhả ra từng đợt khói đen dày đặc.

Nếu như không phải chú Hải Uy kịp thời xuất hiện, có lẽ căn phòng đó đã bị đốt cháy hết cả rồi.

“*Không tin chú Hải Uy đến như vậy sao?*” Hải Uy cười khề. Vừa rồi quả thực cậu đã quá nóng nảy và sợ hãi nên mới mắng to.

“*Không phải!*” Nhị Nhị đáng thương lắc đầu. Không phải cô bé không tin chú Hải Uy mà là việc làm của cô bé cực kỳ quá đáng.

“*Mau lên đây, bằng không chóc lát cho người đến bắt cháu lên!*”

“*A....*” Nhị Nhị hét to một tiếng, bơi thẳng về phía Hải Uy.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 358

dit: Thiên Thiên

Beta: Meimoko

Váy dây đẹp dễ vốn đang nhăn nhúm nhưng ẩn dưới làn nước thì nó dập dềnh không còn nhìn ra một bộ váy bị nhăn, từng nếp gấp dán vào thân thể nhỏ bé của Nhị Nhị. Làn váy đã bị lật tung đến bụng lộ ra quần lót màu trắng xinh đẹp của cô bé.

Cái móng tương xứng khéo léo với hai chân dài mảnh khảnh không mang vớ chân mà trực tiếp được xỏ xuyên trong đôi xăng đan màu trắng. Chỉ có điều giày xăng-đan màu trắng cũng bị ẩm ướt.

Quần áo ướt dính sát vào cơ thể của cô bé, hai cánh tay ướt sũng nước. Từng dòng nước nhỏ chảy theo những đường cong cơ thể rơi xuống.

Đầu tóc cũng hoàn toàn bị ướt, một bên tóc tết vẫn còn, từng lọn tóc mai dính chặt trên má, trên cổ.

Một tiểu công chúa xinh đẹp, ở trong nước là một mỹ nhân ngư, nhưng khi lên trên bờ thì lại ướt sũng trông rất tội nghiệp, toàn thân Nhị Nhị từ trên xuống dưới cao thấp không chỗ nào không bị lạnh đến run rẩy.

Hải Uy cầm khăn lông lớn màu trắng để trên ghế nằm bao Nhị Nhị lại: “*Đã lạnh như vậy sao không lên bờ, cháu muốn biến mình thành que kem sao?*”

“*Cháu.....Hắt. Hắt xì.*” Nhị Nhị vừa mới ngẩng đầu lên muốn nói đã lập tức hắt xì một cái thật lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại. Đôi môi nhỏ đáng yêu mấp máy, khuôn mặt nhỏ cô bé cũng run run theo: “*Chú Hải Uy...*”

Nhìn đứa trẻ bị lạnh đến nỗi nói không nên lời, Hải Uy tranh thủ thời gian cởi áo khoác trên người mình ra choàng quanh thân thể nhỏ nhắn của Nhị Nhị.

Sau đó Hải Uy ôm cô bé lên.

Nhị Nhị rất tự nhiên, bàn tay nhỏ bé khoát lên vai của chú, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng dán vào gò má của chú, gò má cọ vào cổ của chú vài cái để tìm kiếm một chút ấm áp.

Lúc này Hải Uy càng cảm giác được thân thể đứa nhỏ lạnh như băng, nhin không được càng ôm chặt thêm một chút. Động tác dịu dàng nhưng giọng nói lại rất lạnh mà trách cứ: “*Sao lại có một đứa trẻ không nghe lời như cháu nhỉ? Cả ngày chỉ biết nghịch ngợm, gây sự khiến người khác không được yên tĩnh!*”

“*Cháu lạnh quá!*” Nhị Nhị không quan tâm đến lời trách cứ của chú Hải Uy, cô bé chỉ biết mình rất lạnh. Thân thể của chú Hải Uy thật là ấm áp, cô bé muốn gần thêm một chút.

Hải Uy không dám chậm trễ thêm phút nào nữa, ôm cô nhóc đi nhanh vào trong phòng.

Nhị Nhị thấy chú Hải Uy không tức giận với mình, khuôn mặt nhỏ nhắn bị ướt của Nhị Nhị lộ ra một nụ cười sáng lạn như thiên sứ.

” *Chú Hải Uy thật sự không tức giận.*”

“*Hừ.*” Hải Uy hừ một tiếng, dù chỉ là một tiếng nhưng có thể nghe được sự sùng nịch trong đó.

Nhị Nhị so với trước càng dùng sức ôm cổ chú hơn, sau đó thật biết điều mà cam đoan nói: ” *Chú, từ nay về sau cháu nhất định sẽ không chạm lưng tung vào đồ vật của chú nữa, nhất định sẽ không chơi với lửa nữa, cháu cam đoan.*”

“*Không đùa với lửa, lại chuẩn bị chơi cái gì? Chơi với nước có phải không?*” Hải Uy cũng không phải hỏi mà chắc chắn khẳng định con quỷ nhỏ này sẽ lại gây thêm chuyện.

Loại chuyện này hẳn có thể tưởng tượng ra ở trong phòng sẽ có tiết mục bôi lọ, cộng thêm rất nhiều người đi theo làm nhiệm vụ ‘*phòng chống bão lụt*’.

Nhị Nhị nghĩ nghĩ, sau đó lập tức lắc đầu:”*Sẽ không, nhất định sẽ không ... Cháu cam đoan từ nay về sau sẽ ngoan ngoãn, nhất định sẽ không gây ra chuyện nguy hiểm nữa!*”

Hôm nay xác thực không kiểm soát được, cô bé cùng Dương Dương đã lấy rất nhiều giấy tạo thành một đụn nhỏ, lửa thoáng cái đã cháy thật cao, lúc ấy cả hai hưng phấn nhìn cho nên không có thấy lửa đã cháy lan qua ga giường

Hải Uy ôm cô vừa đi vào đại sảnh, vừa nói: “*Cháu cam đoan những điều này, nói với chú thì chẳng có ích lợi gì đâu, vẫn là nói với ba của cháu thì hơn!*”

“*Cháu không muốn chú Hải Uy nghĩ cháu là đứa bé không ngoan!*” Nhị Nhị ngẩng phắt đầu, chăm chăm vào gương mặt của chú Hải Uy mà nói ra.

“*Ừ, con có phải đứa trẻ ngoan hay không, chú cũng không muốn biết. Chú sẽ lập tức chuyển sang khách sạn ở*” Cậu cũng không muốn ở đây lâu.

Thứ nhất, ở lâu trong nhà người khác không có thuận tiện.

Thứ hai, nếu như ở lại chưa biết chừng lại tổn thất thêm nhiều thứ quan trọng. Hôm nay tiểu quỷ này đã đốt không ít thức, bây giờ ước lượng cũng đã là một con số lớn rồi.

Nếu như không phải anh Hạo nhiệt tình mời cậu ở chỗ này, hơn nữa cũng vì hoài niệm cuộc sống ở đây, bằng không cậu đã sớm ở khách sạn rồi.

“*Không Chú Hải Uy không thể ở khách sạn, không thể!*” Nhị Nhị lập tức phản đối mãnh liệt. Dùng tay chân nho nhỏ bá đạo cuốn lấy Hải Uy giống như gấu koala cuốn lấy thân cây.

“*Ha ha, nhưng chú Hải Uy sớm muộn gì cũng phải đi, cháu không thể vĩnh viễn không cho chú đi được!*” Hải Uy dùng giọng điệu dỗ con nít nói.

“*Mặc kệ, nếu chú trở lại Anh quốc thì không có cách nào khác. Nhưng lúc ở Đài Loan nhất định phải ở chỗ này*” Nhị Nhị nói xong thì chu miệng lên, trong đôi mắt xinh đẹp xuất hiện nước mắt.

“Đúng vậy, chú phải lập tức trở về Anh quốc rồi!” Cậu đôi giọng nói ra, thập phần đắc ý lừa gạt khi lừa được con nít. Thật ra gần đây cậu đầu tư một ít ở Đài Loan. Chuyện của hạng mục, ít nhất cậu còn phải ở lại đây một thời gian!

Hơn nữa, cậu còn muốn hoàn thành một tâm nguyện, tuy tâm nguyện này hơi tà ác

“Gạt người, mới này chú nói muốn ở khách sạn, hiện tại còn nói phải về Anh quốc, lừa đảo!” Nhị Nhị là một đứa trẻ thông minh sao có thể không nghe ra chú đang lừa gạt cô bé.

Hải Uy chau mày, sao trẻ con bây giờ khó gạt như vậy?

Khá lắm, cậu đôi này sẽ không có ý định kết hôn, càng không muốn có con. Trẻ con lừa thì thông minh tinh ranh quá, lừa thôi lại hay biết làm nũng, khiến người ta không thể ghét bỏ. Trời ạ, anh Hạo còn có đến hai đứa. Cái này Không biết là Thượng Đế yêu mến anh ấy quá hay là muốn tra tấn anh ấy đây nhỉ?

“Chú không có lừa gạt cháu”

“Chú đang gạt cháu!” Nhị Nhị lớn tiếng hô: “Không cho phép đi, không cho phép đi Ngày nghỉ của cháu còn chưa có hết đâu”

“Nhị Nhị ngoan nào! Bây giờ quan trọng nhất là cháu phải đi tắm nước nóng, nếu không cháu sẽ bị bệnh. Chảy nước mũi, hắt xì, như vậy cũng khó coi!” Hải uy một bên dụ dỗ, một bên giao Nhị Nhị cho hầu gái.

“Không Cháu muốn chú tắm rửa cho cháu, cháu muốn chú” Nhị Nhị dùng sức giãy dụa ở trong lòng hầu gái trong ngực, như một con ngựa mất cương.

“Chuyện này” Hai cô gái mặc trang phục nữ hầu màu trắng không biết nên làm như thế nào nhìn nhìn lẫn nhau, sau đó dời mắt nhìn sang Hải Uy thiếu gia.

Hải Uy vội vàng lắc đầu: “Các cô đừng nhìn tôi! Sao tôi có thể giúp bé gái tắm rửa.” Nhị Nhị đã bảy tám tuổi, cho dù không còn là bé gái nữa nhưng vẫn là một cô bé láu lỉnh đã khá lớn rồi.

Mà cậu thì đã là một người đàn ông trưởng thành, chuyện này làm sao có thể. Trong quan niệm của Nhị Nhị, bộ dáng nhượng bộ lui binh của chú Hải Uy chính là vì chán ghét mình mới không tắm rửa cho mình, cho nên cô bé so với trước khóc đến càng thêm khổ sở: “Hu hu hu Nếu chú Hải Uy không tắm rửa cho cháu, cháu sẽ không tắm, không rửa Hắt xì Hắt xì” Lời nói còn chưa nói hết đầu rồi, đã hắt xì thêm vài cái.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 359

Edit: Thiên Thiên

Beta: Meimoko

Bởi vì sợ Nhị Nhị bị cảm, không còn cách nào khác, Hải Uy – một chàng trai hai mươi tuổi không thể không tắm rửa cho một đứa trẻ tám tuổi đang cần tắm ngay nước nóng.

Nhưng cách cậu tắm rất đơn giản, chỉ lung tung cởi váy cho Nhị Nhị, sau đó đem cô bé bỏ vào trong bồn tắm hiện đang tỏa ra hơi nóng.

Bởi vì nam nữ khác biệt, bây giờ nửa thân trên của Nhị Nhị lại đang trần truồng, phía dưới mặc quần lót màu trắng ngồi trong nước ấm.

Nước ấm trong suốt căn bản không cách nào che lại thân thể nhỏ nhắn của cô bé. Hai cái chân nhỏ trong nước đang đưa qua lại, đá lên tạo thành từng trận bọt nước nhỏ li ti.

Hai bàn tay nhỏ bé đặt trên thành bồn tắm lớn, cái đầu khéo léo cùng bả vai lộ ra trong không khí. Trên ngực hai khỏa mềm mại màu trắng nhạt, có một chút dấu hiệu phát dục vừa vụn lộ ra, theo từng động tác đá động trong nước của cô bé. Hai khỏa màu hồng phấn trong chốc lát đang đưa trong nước.

Hải Uy mất tự nhiên, ánh mắt như cố định đặt trên mặt của Nhị Nhị. Tuy cô bé hiện tại mới chỉ có tám tuổi, nhưng cô bé sắp đến giai đoạn để trở thành

thiếu nữ xinh đẹp.

“Nhị Nhị, chú chờ cháu ở bên ngoài, cháu tự mình tắm đi!” Một người đàn ông đứng ở chỗ này hơn nửa còn cùng một bé gái không hề có quan hệ huyết thống, nếu nói không có cảm giác hay thái độ gì thì chính là gạt người. Mà hắn cũng không muốn trở thành kẻ biến thái.

Con nít không hiểu chuyện, nhưng hắn là một người đàn ông trưởng thành sao lại không biết.

“Không. Cháu rất sợ, chú Hải Uy đừng đi!” Nhị Nhị nhanh chóng xoay thân thể lại, từ trong bồn đứng lên.

Bởi vì động tác của cô bé quá mạnh, rất nhiều nước trong bồn tắm lớn tràn ra, chảy xuống mặt đất.

Quần lót thấm đầy nước. Nước không ngừng chảy theo chân của cô, chảy xuống trôi. Thiếu nữ xinh đẹp không ngại mà cười rạng rỡ, mở to đôi mắt xinh đẹp quay về phía người đàn ông đối diện.

Trong lòng Hải Uy nguyên rủa một tiếng, trán nhăn lại thật sâu, lúc này ngoại trừ bất đắc dĩ, hắn đành phải tiếp tục không còn cách nào khác: *“Nhị Nhị, ngoan ngoãn ngồi trở lại trong bồn tắm ..đi cháu. ...”*

Một thân thể trắng nõn không tỳ vết, cứ như vậy sáng loáng bạo lộ trong không khí, ánh mắt của hắn muốn trốn tránh mà tìm khắp cũng không có chỗ nào ẩn nấp được.

“Vậy không cho phép chú đi, con rất sợ, chú nói có bà phù thủy!” Lúc Nhị Nhị nói đến bà phù thủy, thân thể nho nhỏ rõ ràng run lên.

Cô bé này, trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ phù thủy....còn có yêu ma quỷ quái.

“Không có phù thủy.”

“A. Chú Hải Uy không nên nói lung tung.” Nhị Nhị bịt kín lỗ tai la to lên.

Hải Uy nghĩ muốn giải thích, nhưng hắn còn chưa nói hết đã bị tiếng hét chói tai của Nhị Nhị ngăn lại: *“Được, được, không nói, cháu nhanh lên ngồi trở lại vào bồn đi!”*

Có chú Hải Uy cam đoan, Nhị Nhị mới buông tay xuống, cười một chút.

Hải Uy thở dài một hơi, từ lúc Nhị Nhị có thể ngồi trở lại vào bồn thì lại đột nhiên xuất hiện một hành động càng thêm đáng yêu, tự nhiên không thể tả

Chỉ thấy hai tay của cô đặt lên thắt lưng, sau đó dùng tốc độ sét đánh không kịp bịt tai mà cời bỏ chiếc quần lót.

Cô bé cũng không có cảm giác mình làm không đúng, còn cười hi hi nhắc nhở: *” Chú Hải Uy, tắm rửa tắm cũng phải cời luôn quần lót, chú quên cời ra cho cháu”*

“Được rồi, cháu nhanh lên ngồi vào trong bồn tắm!” Đứng từ trước cửa phòng tắm, Hải Uy ngước lên trời trần nhà thở dài một hơi.

“Một chút.” Nhị Nhị ngồi ở trên thành bồn tắm, quay mặt về phía cửa, sau đó hai chân đưa lên đánh tẹt chiếc quần lót.

Hải Uy cho dù không muốn xem nhưng dư quang của ánh mắt lại chạm đến địa phương của bé gái.

Đáng chết, hắn có phải cần nhắc nhở anh Hạo nên chú ý giáo dục con gái hay không? Đã tám tuổi rồi thì không nên coi như trẻ con nữa, nhất định phải nhắc nhở cô bé vấn đề về giới tính.

Nhị Nhị ném quần lót đi, sau đó mới ngoan ngoãn ngồi trở lại trong bồn nước nóng.

Nhìn đứa nhỏ không ngừng tạo bọt nước trong bồn, bộ dạng rất cao hứng, Hải Uy lại nặng nề thở dài một hơi: *“Nhị Nhị, tắm rửa mau lên!”*

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhị Nhị nhìn qua, sau đó mờ mịt nhìn chú Hải Uy: *“Chú, không phải chú nói muốn cháu tắm nước nóng đấy sao?”*

“Ừ.” Hải Uy bị Nhị Nhị hỏi không có lời nào để nói.

“Còn có, tắm rửa không phải chú bơi xà phòng cho cháu, sau đó chà rửa sao?” Nhị Nhị lại tự nhiên nói, trước đó có mẹ, ba, còn có bà Từ đều làm như vậy, cho nên chú Hải Uy cũng có thể như thế mà làm theo.

” Chú Hải Uy không thể giúp cháu tắm được! Nhị Nhị đã lớn rồi, chuyện tắm rửa phải tự mình làm, đừng nghĩ để người khác làm giúp mình!” Hải Uy lớn tiếng nói, hiện tại đứng ở đây xem như đã là tội lỗi rồi, những chuyện khác hắn tuyệt đối sẽ không làm!

“Nhưng Mẹ, ba, còn có bà Từ đều không cho lấy, nói sợ cháu trượt chân” Nhị Nhị khó xử nói.

Hải Uy gãi tóc trên trán, sau đó cau mày nói ra: *“Chú đi tìm bà Từ tắm rửa cho cháu”*

“Không Cháu muốn chú Hải Uy tắm rửa cho cháu cơ!” Nhị Nhị lại đứng lên khỏi bồn tắm, lần này một thân hoàn toàn trống trơn, không có

che lấp bộ vị thiếu nữ ở dưới, đơn thuần đáng yêu hiện ra trong không khí.

“*Chú Hải Uy có phải bởi vì không thích cháu cho nên mới không tắm rửa cho cháu không?!*” Hai mắt Nhị Nhị mở to hoi, rất sợ chú Hải Uy thật sự không thích mình.

“*Không có!*” Giọng nói Hải Uy có chút không tốt.

Nhị Nhị ừy khua chu miệng, hơi nức nở nghẹn ngào nói: “*Chú không thích Nhị Nhị cho nên mới không tắm rửa cho cháu, cho nên giọng nói không vui... .. Mặc kệ, hôm nay chú Hải Uy không tắm rửa cho cháu, nếu không cháu sẽ không ra đi!*”

Không lay chuyển được một đứa nhỏ, Hải Uy đành phải thỏa hiệp: “*Được rồi, được rồi, cháu đừng khóc*”

Nói không khóc sao có thể không khóc? Chú Hải Uy không thích cô bé, cô bé là tiểu thiên sứ người gặp người thích, mẹ nói ai cũng sẽ thương cô.

Cô bé không cho phép có người không thích mình, nhất là chú Hải Uy.

Sợ nước mắt to như hạt đậu của cô bé, Hải Uy đành phải cố gắng bắt đầu ở trên đầu Nhị Nhị xoa nhẹ: “*Ngoan ngoãn gọi đầu, đừng có khóc!*”

“*Nhẹ một chút, đau!*” Nhị Nhị kêu một tiếng.

“*Chịu đựng!*”

Tuy rằng chú kéo rất đau, nhưng Nhị Nhị vẫn rất vui mừng. Bởi vì ít nhất chú Hải Uy không phải không thích mình, chú ấy không bắt mình tự tắm rửa .

Trong khoảng thời gian kế tiếp, chỉ nghe được Nhị Nhị một nói như khẩu lệnh.

“*Chú, chú còn chưa có đánh bọt khí cho cháu.*”

“*Chú, chú đổ vào một chỗ nhưng không có rửa cho cháu ...*”

Cuối cùng sau khi đem Nhị Nhị đẩy vào trong chăn, đắp kín chăn bông, đi ra khỏi phòng của cô bé, Hải Uy lúc này mới thở dài một hơi.

Lúc này, Đường Hạo vừa vịn bước nhanh đi lên lầu. “*Dương Dương cùng Nhị Nhị đâu rồi, đã ngủ chưa?*”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 360

Edit: Thiên Thiên

Beta: Meimoko

“*Ngủ rồi!*” Chưa từng có chuyện gì mà khiến Hải Uy phải đỏ mặt, lần này thật sự có cảm giác mặt đang nóng lên.

Không phải đã nói Nhị Nhị chỉ là một đứa nhỏ nên mình không bị ảnh hưởng gì sao, mà một chút chuyện vừa rồi khiến hắn nhớ tới những kẻ biến thái dâm loạn trẻ em

Chết tiệt, không biết hiện tại hắn có được tính không?

“*Sao mặt cậu lại hồng như vậy?*” Đường Hạo nhìn chăm chăm vào gò má Hải Uy đang đỏ bừng hỏi.

“*Có sao? Nguyên nhân là bởi vì quá buồn bực!*” Hải Uy hỗn loạn kiểm soát nói cho qua, sau đó hai tay đút vào trong túi quần nói: “*Đúng rồi, anh Hạo, em chuẩn bị dọn ra khách sạn ở.*”

“*Sao? Có liên quan đến bọn nhỏ phải không? Đem chỗ của cậu thiêu hủy hết rồi?*” Vừa nãy đứng dưới lầu, người hầu đã đem chuyện xảy ra đại khái nói với hắn: “*Thật xin lỗi, bọn nhỏ thật sự không hiểu chuyện, khiến công việc của cậu bị rối loạn nhiều!*” Thân làm cha, Đường Hạo đương nhiên phải thay con gái mình xin lỗi người ta!

“Ngủ có chút không tiện, nhưng em chuyển đi cũng không phải bởi vì này chuyện. Ừ Có một số việc ở trong khách sạn tương đối dễ dàng hơn” Hải Uy nói đến chỗ là dừng nói.

Thân là một người đàn ông trưởng thành, Đường Hạo đương nhiên có thể lý giải ẩn ý trong lời nói của hắn.”Cũng tốt, nhưng có chuyện gì cần nhất định phải nói cho anh biết, không khách khí với anh Hạo!”

“Em sẽ không khách khí với anh Hạo đâu!” Hải Uy nhếch lên khóe môi.

Đường Hạo thờ dãi một hơi, sau đó tự giễu nói: “Xem ra buổi tối hôm nay phòng của cậu không ở được nữa, víu Từ đã chuẩn bị phòng khách cho cậu chưa?”

“Có.” Sau khi trả lời xong, Hải Uy nhìn không được đồng tình với người trước mắt mà chính mình luôn luôn một mực sùng bái: “Anh Hạo, hai đứa nhỏ này thật lợi hại.”

Đường Hạo đương nhiên biết rõ đây không phải là sự khích lệ, chỉ có thể miễn cưỡng cười, sau đó chỉ chỉ cửa phòng của Dương Dương: “Anh đi nhìn hai đứa nhỏ thế nào đã!”

” Ừm, anh Hạo, em trở về phòng trước!”

Sau khi đưa mắt nhìn Hải Uy lên lầu, Đường Hạo trầm mặt đi vào phòng con trai.

“Z.CHÀ.z..” Tiếng mở cửa làm Dương Dương đang nằm trên giường mở to hai mắt, nhờ ánh đèn ngoài cửa nhìn rõ ràng người đi vào: “Baba”

Đường Hạo mở đèn trong phòng lên, nghiêm mặt lạnh như băng đi thường đi đến bên giường con trai. Vừa ngồi xuống giường, hắn liền thấp giọng chất vấn: “Nói, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

Dương Dương từ trên giường ngồi dậy, ngồi bên cạnh ba ba, lúc này động tác của hai cha con cơ hồ là giống như nhau, biểu tình càng giống nhau. Dương Dương không thích bộ dáng hung sư vấn tội của ba nó, mọi chuyện còn chưa rõ ràng mà đã nghĩ oan cho nó rồi.

“Ba, sao ba hung dữ như vậy? Ba cho rằng con đốt lửa ư?”

“Chẳng lẽ không phải con sao? Há?” Đường Hạo đề thấp giọng hỏi, khí thế nghiêm túc không thiếu một chút nào.

“Ba vì sao tin là do con làm? Ba có chứng cứ không ạ?” Dương Dương tức giận hỏi ngược lại.

“Chuyện không tốt như vậy chẳng lẽ là do người hầu làm sao? Hay là do người lớn làm, há?”

Dương Dương nửa ngày cũng không trả lời ba ba... thật lâu sau cũng hạ giọng, rống lại: “Ba vì sao không nghi ngờ Nhị Nhị, ba không công bằng!”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai thở hổn hển khi bị oan uổng, lòng này Đường Hạo nhúu lại.”Con nói là Nhị Nhị làm?”

“Nói chính xác hơn một chút chị ấy là thủ phạm chính, con là tông phạm!” Dương Dương chu miệng nói ra, chuyện hắn làm hắn nhất định sẽ nhận.

Nghe được đáp án như thế, Đường Hạo càng nổi trận lôi đình từ giường bắn lên: “Hai con khi nhỏ các con có thể để ba bớt lo một chút được không? Xem ra ba nhất định phải dạy dỗ lại các con, nếu không tiếp theo cũng không phải chuyện thiếu một cái phòng, cả cái nhà này cũng không đủ cho các con đốt!”

Đường Hạo đã bắt lấy con trai, bàn tay lập tức đánh mạnh vài cái lên mông của nó.

Tiếng ‘bành bạch’ vang lên, Dương Dương đã lớn tiếng khóc rống lên: “Ba không công bằng, tại sao chỉ đánh một mình con, còn Nhị Nhị thì sao?”

“Chờ đánh xong con, sẽ đánh Nhị Nhị! Con yên tâm, hôm nay ba sẽ không buông tha cho ai hết!” Đường Hạo một bên dạy dỗ con trai, một bên cam kết nói.

“Ba không thể đánh con, con đã lớn rồi! Ba, đây là bạo lực gia đình, là sỉ nhục nhân cách con người!” Dương Dương bị ba ba kéo quần ngủ xuống, lên án khóc nói.

“Con còn dám nói bạo lực gia đình? Tốt, ba sẽ đánh con thêm vài cái!”

Mà ở một bên trong phòng Nhị Nhị, lại liên tục đánh cho hai cái hất xì, trong lòng bắt đầu không thấy yên . . .

Đang ngủ say đột nhiên bị một hồi chuông điện thoại rất lớn khiến bừng tỉnh.

Tiểu Ngưng từ trên giường ngồi dậy, cầm lấy điện thoại đặt trên tủ đầu giường, khi thấy trên mặt hiện số điện thoại thì không dám trì hoãn mà nghe máy: “Alo”

Điện thoại vừa được thông, đầu bên kia của điện thoại lập tức truyền đến tiếng khóc rống rất đau khổ: “Mẹ, mẹ”

Tiếng của Dương Dương cùng Nhị Nhị, bởi vì bọn họ một mực khóc cho nên nghe thấy cực kỳ loạn.

“Dương Dương, Nhị Nhị, làm sao vậy? Chuyện gì đã xảy ra?” Nghe được tiếng khóc của con con khổ sở, trái tim Tiểu Ngưng như bị bóp lấy.

“Có phải thấy lửa cháy nên các con bị sợ rồi?”

“Mẹ, mẹ, chúng con không cố ý, hu hu ...ô ..ô... Mẹ, chúng con không phải vì chuyện này mà khóc” Tiếng nói của Dương Dương.

“Không phải chuyện này, lửa cháy không lớn!” Tiếng của Nhị Nhị: “Mẹ, chúng con là nói ba ba hu hu Ba cùng một đi rất lạ,... không biết là ai hu hu” Nhị Nhị cố ý không nói hết lời, để lại một nửa cho mẹ đoán.

Tiểu Ngưng thoáng cái nắm chặt điện thoại bên tai, trong nháy mắt cảm giác được mọi chuyện đều rất mơ hồ, thật lâu sau mới nói: “Nhị Nhị, con nói ba ba dẫn một đi lạ mặt về nhà sao?”

“Hu....hu..ô. Mẹ, ba rất xấu, ba rất xấu, mẹ đừng tha thứ cho ba ba, đừng mà...” Nhị Nhị đánh lạc hướng nói, kỳ thật không có trả lời vấn đề mà mẹ mình hỏi.

Lúc này, điện thoại lại truyền tới tiếng của Dương Dương: “Mẹ, đừng tha thứ cho ba! Mẹ, chúng con sẽ luôn ủng hộ mẹ, mẹ hãy đi gặp những chú khác...đi..”

Vành mắt Tiểu Ngưng nhanh chóng hồng lên, lòng rất đau phảng phất như bị nứt ra. Cô cố gắng thờ dốc một lúc sau mới nói vào điện thoại: “Dương Dương, Nhị Nhị đừng khóc, mẹ không có chuyện gì!” Nói tới điểm này, nước mắt đã như bị đứt tuyến lệ rớt xuống không ngừng, căn bản không giống như chuyện không có việc gì.

“Mẹ, người đi gặp bạn trai khác. Chúng con lúc này đều ở lại chỗ của ba ba sẽ không để cho mẹ lo lắng. Nhưng ba rất ... hu hu ô nhưng vẫn đối với chúng con rất tốt!”

Dương Dương lại nói tiếp: “Mẹ, con cùng Nhị Nhị đi ngủ! Chúc mẹ ngủ ngon!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 361

Edit: Bitter Coffee

Beta: Meimoko

Sau khi để điện thoại xuống, Nhị Nhị lôi kéo cánh tay Dương Dương, nhỏ giọng hỏi: “Em thử nói xem mẹ có tin tưởng lời nói của chúng ta không? Có khi nào mẹ đã chịu nghe điện thoại của ba? Nếu như mẹ nghe điện thoại của ba, như vậy chúng ta không phải đã bị lộ rồi sao?”

“Em nghĩ mẹ sẽ không quay về nhanh như vậy đâu, chị thấy có đúng hay không? Mẹ nói, khi mẹ trở về đây nhất định là ba đã lấy mẹ. Cho nên, mẹ nhất định sẽ không trở về như vậy đâu!” Dương Dương nghĩ nghĩ, phân tích nói!

“Chị không quan tâm mẹ có thể hay không đột nhiên quay về, chị muốn nói chính là, nếu mẹ nghe điện thoại của ba?” Nhị Nhị gõ đầu Dương Dương, nhắc nhở hỏi.

“Sẽ không có chuyện đó đâu, bởi vì mẹ nhất định sẽ mắng ba trong điện thoại, chỉ là ba không nói thật cho chúng ta biết thôi. Hơn nữa hôm nay ba dùng sức đánh em, nhất định là ba bị mẹ mắng nên mới trút giận nên chúng ta! Cho nên, mẹ hẳn là cũng không nghe điện thoại của ba!”

Nhị Nhị gật gật đầu “Đúng, đúng, em nói rất đúng. Hơn nữa chị nghĩ mẹ tin tưởng lời nói của chúng ta..., tuyệt đối sẽ không tin tưởng ba. Bởi vì trước đây ba không hề lường trước hậu quả, đúng không?”

Dương Dương mỉm cười gật đầu.

“Tại lễ đính hôn muốn ba ba chịu chút đau khổ, vì chúng ta không thể đi đánh ba để trả thù, em nói có đúng hay không? Vậy nên để mẹ trừng trị ba, như vậy chúng ta mới được hả giận!” Bờ môi đỏ mọng của Nhị Nhị khẽ cong lên, nghĩ đến ba bị mẹ trừng trị, trong lòng cô bé không nhịn được vui sướng.

Hừ ~ hôm nay chú Hải Uy không đánh mình, kết quả ba lại đánh mình, mình không phục, nhất định không phục!

“Hất xì. Hất xì.” Đường Hạo vừa mới tắm nước nóng, liền hất xì hơi hai cái.

Làm sao vậy? Chẳng lẽ hắt lấy bệnh từ bọn nhỏ sao?

Đường Hạo lắc đầu, gạt bỏ ngay cái ý nghĩ này, thể lực của hân gần đây rất tốt, căn bản không có khả năng bị các con lây bệnh sang được!

Hơn nữa nhìn vẻ mặt hai đứa con tiểu quý, rất hồng hào nên bọn chúng không có khả năng bị cảm cúm!

Soi mình trong gương, hân giơ cánh tay của mình lên, khi thấy ở dưới lông nách loáng thoáng có ấn ký thì liền mỉm cười.

Lập tức hân buông cánh tay xuống, dùng khăn lông màu trắng lau thân thể của mình, rồi vừa huýt sáo vừa đi vào phòng ngủ.

Hân biết hiện tại Tiểu Ngưng nhất định rất hận hân, nhưng khi cô hiểu được chữ cái đại biểu chính là hàm nghĩa. Lúc đó cô nhất định sẽ không hận hân, sẽ càng thêm yêu thương hân!

Trên gương mặt anh tuấn lộ ra tia mỉm cười thần nhiên.

Trong lúc hân đang tưởng tượng đến tương lai tốt đẹp thì ở dưới lầu hai đứa con bảo bối do hân sinh ra lại đang nén tức giận chuẩn bị kế hoạch trừng phạt cha của mình!

Hôm nay Tiểu Ngưng cố ý thay đổi cách ăn mặc của mình, bộ quần áo bó sát người làm tôn lên những đường cong hoàn mỹ, mái tóc dài được kẹp lại một cách tinh tế cùng một số phụ kiện trên đầu, một lớp phấn mỏng trên mặt cùng đôi môi màu hồng càng khiến cô trở nên xinh đẹp, khiến cho đồng nghiệp nhìn không được mà liên tục nhìn cô.

Những cô người mẫu đang trang điểm đều nhìn cô bằng ánh mắt ghen tỵ, thậm chí còn có người mang theo hận ý.

Tiểu Ngưng cố ý bỏ qua những ánh mắt thù địch đó, tiếp tục trang điểm cho họ. Sau khi trang điểm những cô người mẫu đến phòng chụp ảnh, phòng hóa trang cũng yên tĩnh trở lại.

Chị Lý cùng vài người đến gần Tiểu Ngưng, tò mò hỏi: “Tiểu Ngưng, Tổng tài Đường thị là bạn trai của em, vì cái gì em còn muốn làm ở đây vậy! Chỉ cần em mê hoặc hân, được gả vào nhà giàu có như vậy sẽ hưởng phú quý cả đời, sao phải liều mạng làm việc như vậy?”

“Chị Lý, mọi người hiểu nhầm rồi, em và anh ta không có quan hệ gì cả!” Tiểu Ngưng cười nhạt một tiếng che dấu sự đau đớn trong lòng, bạn trai? Hân căn bản không xứng làm bạn trai của cô.

“Nhưng nhìn hai người rất thân mật, không giống như bạn bè bình thường?” Có người không tin nói.

“Em làm sao dám nghĩ tổng tài Đường thị sẽ để ý đến mình? Em là người rất thực tế, không mơ mộng và cũng không ảo tưởng rằng mình có thể gả vào nhà giàu có!” Trong ánh mắt lộ ra vẻ bất đắc dĩ, sau đó lại cười nhạt một tiếng.

“Vội lại trong cuộc sống có bao nhiêu người được hạnh phúc như cô bé lọ lem? Cho dù là trong vòng một đêm gả vào nhà giàu có, cũng là rất khó có được hạnh phúc.

Cuộc sống thật sự có rất nhiều bi kịch.

“Đúng vậy, cho nên em mới không ảo tưởng, cho dù anh ta có theo đuổi em cũng chỉ là nhất thời vui đùa mà thôi, chẳng lẽ em lại cho là thật sao?”

Tiểu Ngưng gật đầu đáp lại nói.

Cô nói dối không đỏ mặt khiến cho mọi người dần dần tin tưởng cô không có tình cảm với tổng tài Đường thị, chẳng qua tổng tài Đường thị là một người theo đuổi cô mà thôi.

Cốc cốc cốc.

Vài tiếng tiếng đập cửa vang lên, sau đó cửa phòng hóa trang bị đẩy ra, thư ký tổng giám đốc đi tới nói: “Lục Giai Ngưng tiểu thư, tổng giám đốc chờ em!”

Tiểu Ngưng hơi khó hiểu, nhưng rất nhanh mỉm cười gật đầu “Được, tôi sẽ đến ngay!”

Sau khi nghe cô trả lời, thư kí liền rời đi.

Tiểu Ngưng thu xếp lại đồ trang điểm sau đó đi khỏi phòng hóa trang.

Phòng tổng giám đốc ở trên tầng mười lăm, mà phòng hóa trang ở tầng mười hai, cho nên Tiểu Ngưng đi về phía hành lang, chuẩn bị đi thang máy lên đó.

“*Chị Ngưng!*” Một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên sau lưng Tiểu Ngưng.

Tiểu Ngưng theo phản xạ xoay người lại, ánh mắt hiện rõ vẻ kinh ngạc. “*Hải Uy, sao em lại ở đây?*”

Hải uy nhún nhún vai, sau đó nói: “*À, em phụ trách việc quảng cáo giới thiệu sản phẩm mới của công ty*”

Làm quảng cáo là chuyện có thật, nhưng tới gặp chị Ngưng cũng là thật, nếu không việc nhỏ như vậy không cần hấn tợn mình đến, chỉ cần giao cho cấp dưới làm là được rồi!

“*Ừ? Sao lúc trước chị không thấy em nhắc tới nhỉ? Sản phẩm quảng cáo là gì vậy? Chuẩn bị mời ai làm người đại diện?*” Lúc trước cô đã từng làm quản lý cấp cao của Aisha, cho nên đối với phương diện này cô cũng hiểu rõ.

“*Đó là đồ trang sức. Bây giờ vẫn chưa tìm được người đại diện phù hợp, em cho rằng những ngôi sao ở đây cũng không phù hợp.*”

“*A, nhiều ngôi sao như vậy đều không thích hợp sao?*”

“*Ha ha, đúng vậy!*” Bởi vì trong lòng hấn, chỉ có ‘chị Ngưng mới là người thích hợp nhất. ” *Chị Ngưng, em mời chị ăn tối nhé? Có thể cho em cơ hội này được không?*”

“*Ăn tối?*” Tiểu Ngưng nâng lên lông mày. “*Ha ha, em không hẹn bạn gái của em sao?*”

“*Chị Ngưng, chị thật hay nói đùa, em có nói với chị rằng em có bạn gái sao?*” Hải Uy lại nở nụ cười tỏa nắng.

“*Chị nhớ lúc trước em nói đã có bạn gái rồi mà!*” Tiểu Ngưng nhớ lại câu chuyện của hai người cách đây hai năm.

“*Ha ha, mặc kệ có hay không, chị Ngưng, hôm nay đi ăn tối cùng em nhé?*” Hải Uy lại một lần nữa mời Tiểu Ngưng.

Coi Hải Uy như em trai nên Tiểu Ngưng đương nhiên không nghĩ sẽ từ chối cậu ta : “*Được thôi, hôm nay sáu giờ chị tan tâm!*”

“*Được, chị đi làm việc đi, sáu giờ em sẽ tới đón!*” Hải Uy xoay người rời đi, sau đó đi vào thang máy khác.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 362

Edit: Bitter Coffee

Beta: Meimoko

Lục Giai Ngưng sửa sang lại áo quần trên người, xác định quần áo chỉnh tề sau đó đến cửa phòng.

Cốc cốc cốc.

” *Vào đi !*” Giọng nói của phụ nữ vang lên.

Tiểu Ngưng vặn cửa, đi vào. “*Tổng giám đốc, chị tìm tôi!*”

Tổng giám đốc ngẩng đầu nhìn Tiểu Ngưng mỉm cười, chỉ tay vào bàn tiếp khách nói : “*Mời ngồi!*”

Tiểu Ngưng bước nhẹ về phía bàn, kéo cái ghế sau, hạ thấp người ngồi vào bên trong “*Tổng giám đốc tìm tôi có việc gì vậy?*”

Dace nhìn Tiểu Ngưng, mỉm cười kiêu mị nói: “*Chuyện ngày hôm qua thật sự xin lỗi cô, chúng tôi không biết Lục tiểu thư cùng Đường tổng tài có*

quan hệ!”

Tiểu Ngưng miễn cưỡng cười, sau đó hai tay đan vào nhau nói: “*Thực xin lỗi tổng giám đốc, tôi tới đây chỉ đơn thuần muốn làm việc. Về phần công việc của tôi, Đường Hạo không có liên quan, hơn nữa chúng tôi cũng không có quan hệ đặc biệt gì cả!*”

Thấy Lục Giai Ngưng cố ý phủi sạch quan hệ, tổng giám đốc cười lắc đầu. Xem ra, Đường Hạo không nói rõ với cô rằng hắn mới là ông chủ đứng sau cái công ty này.

Hắn đã không nói rõ, cô là chủ giả mạo đương nhiên cũng không thể nói. “*Ừ, Lục tiểu thư đối với công việc cô có kiến nghị gì không? Ví dụ như cô muốn làm gì?*”

“*Không có, tôi hiện tại rất yêu thích công việc này, tổng giám đốc, chị không cần phải bận tâm đâu ạ!*” Tiểu Ngưng khéo léo từ chối, cô thật sự rất không thích cô ta.

Cũng chỉ vì cô có quan hệ với Đường Hạo nên họ mới tỏ ra vài phần kính trọng cô.

“*Nếu như Lục tiểu thư có ý kiến gì, có thể nói ra bất cứ lúc nào!*” Không phải là tổng giám đốc như chị muốn nịnh nọt phu nhân tương lai của ông chủ mà chị không muốn phu nhân tương lai ở đây phải chịu thiệt thòi!

“*Vâng, cảm ơn tổng giám đốc, nếu có gì cần, nhất định tôi sẽ đến tìm chị!*” Tiểu Ngưng nói qua loa, từ trên ghế đứng lên, sửa sang lại làn váy. “*Nếu như tổng giám đốc không có chuyện gì khác, tôi xin phép về làm việc!*”

“*Được!*” Tổng giám đốc đứng lên, đưa cô ra đến cửa.

Cô cực kỳ không thoải mái khi được tổng giám đốc cung kính như thế, sau khi ra khỏi văn phòng cô mới có thể thả lỏng mà thở ra được. Vì cái gì? Vì sao mọi người đều cho rằng cô cùng Đường Hạo có quan hệ?

Trên mặt Tiểu Ngưng tràn đầy thống khổ cùng phẫn nộ, hai tay đặt song song bên thân đột nhiên siết chặt lại thành quyền. Nhớ tới lời nói của bọn nhỏ, chỉ muốn đem hắn xé nát ra.

Đáng ghét! Tên đàn ông thôi siêu cấp đáng ghét! ~ Cô không muốn cùng hắn có bất cứ quan hệ gì!

Qua cửa sổ thủy tinh, Tiểu Ngưng nhìn lên bầu trời xanh thăm thẳm tự thề với lòng mình. “*Đường Hạo, tôi nhất định sẽ không để ý tới anh! Trên thế giới này đàn ông không phải chỉ có mình anh, cho dù tôi là mục tiêu luôn bị mọi người khi dễ thì tôi cũng không muốn anh khi dễ tôi!*”

Còn chưa tới sáu giờ chiều, Hải Uy đã có mặt tại cổng công ty lúc năm rưỡi đợi Lục Giai Ngưng xuất hiện.

Vừa mới kết thúc công việc, Tiểu Ngưng đi ra cửa chính của công ty, liền nhìn thấy người đang đứng ở cửa xe bên cạnh.

Hải Uy đương nhiên nhìn thấy chị Ngưng xuất hiện hắn tháo kính râm xuống, mỉm cười đến bên Lục Giai Ngưng. “*Chị Ngưng, mới năm rưỡi mà chị đã đi xuống đây rồi, sao lại nói với em là sáu giờ. Nếu như không phải em đến đây sớm để chờ chị, có phải là chị liền chuẩn bị chạy trốn, sau đó mới để lại lời nhắn cho em không?*”

Tiểu Ngưng thấy xấu hổ, cau lại lông mày, mỉm cười nói: “*Thật có lỗi, chị quên đã hẹn em lúc trước! May quá, thật tốt là em đã đến sớm trước rồi!*”

“*Thật vậy sao?*” Hải Uy cảm giác trên trán nổi lên hắc tuyến, khó chịu một chút, nói không nên lời.

Tiểu Ngưng cười khê lên tiếng hào phóng nói: “*Từ trước tới nay chị không có hẹn cùng ai, cho nên thật sự đã quên mất!*”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 363

Edit: Meimoko

Nhận bó hoa bách hợp của Hải Uy, Tiểu Ngưng giật mình mà há hốc miệng, tròn mắt thanh tịnh hiện lên sự yêu thích vô bờ.

Cúi đầu xuống, đem gò má vùi vào trong hoa, cô khẽ hấp thụ mùi hương của bách hợp, cái mùi hơi vênh lên đáng yêu nhả lại : “ *Oa....Rất thơm ! Em làm chị Ngưng vui quá đấy! Chị lớn như vậy rồi nhưng đây lần đầu tiên có người tặng hoa cho chị !*”

A, nói như vậy cũng không đúng, Chu Thích cũng có tặng hoa cho mình, chỉ có điều khi đó mình vẫn là Bạch Phương Úc.

Hải Uy gạt mình nhìn Lục Giai Ngưng, không tin hỏi : “ *Không phải chứ, chị Ngưng ? Anh Hạo thì sao ? Chẳng lẽ anh ấy chưa từng tặng hoa cho chị ?*”

Chữ ‘Hạo’ này vừa mới phát ra, mặt Tiểu Ngưng trong phút chốc đen lại khó coi : “ *Đừng có nhắc đến người này ! Hiện tại chị không muốn nghĩ đến hắn ta !*”

“ *Vì sao ?*” Hải Uy nhủ mày hỏi. Chẳng lẽ hai người bọn họ giận nhau ?

Tiểu Ngưng nhìn vào đóa hoa bách hợp màu trắng, đầu ngón tay sờ nhẹ trên phiến lá màu xanh : “ *Không vì cái gì cả ! Chỉ đơn giản là không muốn nghĩ đến thôi !*”

Loại chuyện này làm sao có thể mở miệng nói ra được! Chẳng lẽ lại nói hắn ta chơi đùa với người phụ nữ khác hay sao? Không, cô sẽ không nói, cũng không hỏi gì Hải Uy.

Hải Uy nhếch môi, đúng lúc hắn cũng không muốn nhắc đến anh Hạo. Sau đó, hắn nói mấy chuyện vui vui, làm cho Tiểu Ngưng ngồi bên cứ che miệng cười vui vẻ không ngừng....

Đột nhiên, một hồi chuông điện thoại vang lên phá tan không khí. Sau khi Tiểu Ngưng nhìn thấy tên người hiện lên trên màn hình điện thoại thì nhanh chóng nhấn nút ngắt luôn. Tắt nguồn, cô bỏ điện thoại vào trong túi xách.

Hải Uy quay đầu nhìn động tác của Tiểu Ngưng, nhủ mày hỏi : “ *Chị Ngưng, chị và anh Hạo đang giận nhau phải không ?*”

Tiểu Ngưng nhìn ra ngoài cửa xe, hít một hơi, nản chí nói : “ *Không phải là tức giận, Chỉ là đột nhiên cảm thấy bọn chị không thích hợp với nhau !*”

Nếu như chỉ là chuyện giận dỗi nhau đơn thuần thì cũng không có vấn đề gì nhiều, nhưng đằng này là hắn không biết tôn trọng cô, hơn nữa lại còn luôn luôn phản bội.

Hai việc này cô không thể nào chấp nhận nổi. Cô không muốn từ nay về sau lại phải nhìn thấy hắn và người phụ nữ khác ở dưới cùng một mái nhà.

Nếu đó là sự thật, cô sẽ điên lên mất.

” *Không thích hợp ? Thì ra chị Ngưng đã có đối tượng khác phù hợp rồi sao ? Cho nên mới thấy anh Hạo không phù hợp với mình !*”

“ *Còn chưa có ! Nhưng chị đang định thử một phen !*” Cô muốn quên đi Đường Hạo thì nhất định phải hẹn hò với người đàn ông khác.

Hải Uy không tiếp tục hỏi Lục Giai Ngưng nữa, chỉ chăm chú lái xe.

Họ đi đến một nhà hàng châu Âu. Chưa đi vào trong đã ngửi thấy mùi thức ăn, thơm đến không tả nổi. Ngoài ra, cách sắp xếp trang trí nội thất ở đây khiến người ta lưu luyến không muốn rời.

Nhà hàng sang trọng nằm bên bờ biển, gió biển thổi vào mang theo ẩm ướt cùng vị mặn của muối. Mặt trời chiều ngã về hướng tây, ánh hoàng hôn chiếu lên khiến nhà hàng giống như một lâu đài bằng thủy tinh, phản chiếu ra những màu sắc rực rỡ, lại mang theo vẻ thần bí lôi cuốn từ bên trong.

Xách lấy túi da, Tiểu Ngưng như ngừng thở đắm chìm trong ánh tà dương. Điều này khiến cô nghĩ tới cô bé Lộ Lộ ngồi trong xe ngựa bí đỏ, đáng tiếc cô không phải là công chúa Lộ Lộ gì cả.

” *Đi thôi !*” Hải Uy chủ động kéo tay Tiểu Ngưng khoác lên tay của mình, đi về phía những bậc thang.

Mà Tiểu Ngưng cũng thần nhiên tiếp nhận, cũng chẳng có gì là ngỡ ngàng, bởi vì cô vốn coi Hải Uy giống như em trai của mình.

Trong phòng được bài bố nội thất kiểu châu Âu cổ, rất có phong cách, thể hiện rõ sự xa hoa và cao quý. Đèn chùm tỏa màu sắc rực rỡ chói sáng làm cả căn phòng bừng sáng như có dạ hội. Ánh sáng phản chiếu lên từng góc nhỏ, tạo nên nhiều cung bậc nhãn quan.

Dưới sự dẫn dắt của bồi bàn, cả hai người cùng nhau an vị trên ghế.

Rất nhanh, bồi bàn đưa các món ăn lên trước.

Hải Uy là một người có tài ăn nói, dù chỉ là thấp giọng nhưng vẫn khiến Lục Giai Ngưng cười không thôi.

Ăn một lát thịt bò, Tiểu Ngưng mới cảm thán một câu: “ *Giá như chị có một người em trai như cậu thì tốt quá !*”

Hải Uy nhủ mày, uống một ngụm rượu vang sau đó mới nói : “ *Ha ha, tại sao lại phải xem em như em trai của chị ?*”

“ Ừm, chẳng lẽ cậu không muốn làm em trai ư ? ” Tiểu Ngưng khó hiểu hỏi lại : “ Nếu như không muốn làm em trai, chẳng lẽ cậu muốn trở thành em gái ? ”

Hải Uy nhấp máy môi, nhúu mũi lại nói : “ Nếu như bây giờ chúng ta không ở trong nhà hàng cao cấp này, em nhất định sẽ cười thật to ! Chị Ngưng à, chị cũng đề cao em quá rồi ! Em làm sao có thể làm em gái được ! “

« Chính cậu hỏi tôi, vì sao chỉ coi cậu là em trai thôi mà ? ” Tiểu Ngưng mở to hai mắt hỏi.

Sợ Tiểu Ngưng mãi cũng không hiểu, phá hỏng không khí đang tốt đẹp này, Hải Uy quyết định hỏi trực tiếp : “ Ừm, vì sao không coi tôi như một người đàn ông, tôi đã không còn là cậu thiếu niên ngây nào nữa rồi ! Ngưng, từ lần đầu tiên nhìn thấy chị, tôi đã thích chị rồi.....đều biết....chị không thể chấp nhận sự theo đuổi của tôi.... “

” A, không..... “ Tiểu Ngưng giật mình, suýt chút nữa là sặc, quơ quơ bàn tay nói : “ Điều này sao có thể ! Thật sự xin lỗi...”

” Ngưng, chị đừng từ chối tôi vội vàng như thế ! Trước mắt hãy nghe tôi nói hết đã ! ” Hải Uy đem ngón tay đặt lên môi của mình, làm dấu im lặng. Tiểu Ngưng theo đó mà cũng an tĩnh trở lại.

Lục Giai Ngưng ngừng động tác, hai mắt mở to, chờ nghe người đối diện nói : “ Cậu nói đi ! “

” Tôi biết rõ chị Ngưng sẽ không chấp nhận sự theo đuổi của tôi ! » Hải Uy cho thấy lập trường của mình trước : “ Chị Ngưng là của anh Hạo, điều này tôi hiểu rõ hơn bất cứ ai. Nhưng mà, từ lần đầu tiên tôi nhìn thấy chị đã nghĩ đến liệu người còn gái này có thể trở thành bạn gái tôi được không ? Dù cho chỉ có vài ngày, một ngày, thậm chí chỉ trong mấy giờ thôi cũng được ! “

Tiểu Ngưng mở trừng hai mắt, kinh ngạc đáp : “ Ý nghĩ của cậu thật sự kỳ quá ! Rất đặc biệt ! “ Đây chính là khoảng cách về tuổi tác. Chênh nhau 4 đến 5 tuổi đã là cách nhau cả một thế hệ, khác biệt rất lớn. Hơn nữa, cô còn sinh hai đứa con rồi. So với Hải Uy mà nói, cô chính là gái già, cách biệt quá xa với cậu ấy.

“ Ừ, cho nên, xin chị giúp em hoàn thành tâm nguyện này ! Đương nhiên chị có thể thử mở lòng mình xem ! Chính chị vừa nói anh Hạo không thích hợp với chị mà ! Nếu như đã không thích hợp, vậy thì đào thải, cho knock out luôn đi ! “ Hải Uy thay đổi thái độ nói.

Nghe xong lời Hải Uy nói, Tiểu Ngưng cuối cùng hiểu được, suy nghĩ này của Hải Uy cũng giống như trẻ con đòi Uralman. Mà chính cô cũng thật sự muốn quăng Đường Hạo ra thật xa... Hơn nữa, cô cũng muốn cho hắn biết, Lục Giai Ngưng cô ngoài trừ hắn ra vẫn còn có người đàn ông khác muốn có.

Cho nên.....

” Được ! Chị chấp nhận sự theo đuổi của em trong một vài ngày ! “

Hải Uy vui vẻ khoa chân múa tay. Vứt bỏ công việc, cậu hoàn toàn giống như một đứa trẻ.

” Chị Ngưng, tôi sẽ cho chị biết thế nào là yêu thương thật sự ! “

« Ha ha ha, bắt quá, cậu không sợ anh Hạo của cậu sẽ đánh cậu hay sao ? » Tiểu Ngưng hào tâm nhắc nhở, cô thật sự hi vọng bởi vì mình mà Hải Uy bị đánh~ Hơi tội lỗi một chút.

Hải Uy vô cùng kiên định nói : “ Hoàn thành tâm nguyện của mình thì bị đánh vài cái cũng không sao ! Bị anh Hạo đánh thì sao chứ ? Ai biết được ai đánh ai đâu ! “

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 364

Edit : Kazumi

Beta: Meimoko

Ngồi ở xe Đường Hạo lại lần nữa vui điều thuốc đang hút vào trong gạt tàn, hành động này không biết là khuya nay hắn đã lặp đi lặp lại bao nhiêu lần.

Hôm nay hấn đến công ty, liền đi nhanh đến chỗ Lục Giai Ngưng làm việc. Kết quả là chờ thật lâu cũng không thấy cô đi ra. Cuối cùng, hấn hỏi nhân viên thì biết cô đã ra về từ sớm.

Hấn liền móc điện thoại điện cho Lục Giai Ngưng, cô không những không bắt máy mà còn tắt luôn điện thoại. Làm cho hấn càng thêm lo lắng, chỉ có thể đứng dưới nhà trọ của cô mà đợi.

Bây giờ đã là 10 giờ tối mà Tiểu Ngưng lại vẫn chưa xuất hiện.

Thời gian cứ thế trôi qua, Đường Hạo càng lúc càng lo lắng. Hấn bức bối, bất an...Liền khởi động xe chạy nhanh ra bên ngoài khu nhà trọ để tìm kiếm Lục Giai Ngưng.

Khi đang lái xe chạy ra đường lớn thì phía sau xe Đường Hạo có một chiếc xe con dần dần chạy tới, hướng tiến vào khu nhà trọ.

Trong màn đêm, ánh đèn xe chiếu ra hai vạch ánh sáng trải dài, chiếu sáng cảnh vật phía trước.

Hải Uy liền xuống xe trước, bước nhanh qua đầu xe, mở cửa xe cho Lục Giai Ngưng bước ra :” *Chị Ngưng, về đến nhà rồi !*”

Lục Giai Ngưng nhìn dáng vẻ của Hải Uy buồn cười, cánh môi rất nhanh run run.

“*Eh, chị Ngưng, đã nói rồi, muốn làm đại sự thì chị không thể cười!*” Hải Uy bất mãn nói

Lục Giai Ngưng cố gắng không cười chỉ mỉm nhẹ, hít thở thật sâu nghiêm túc nói:”*Được rồi, được rồi ! Tôi không cười ,nhất định không cười mà !*”

“*Tôi đưa chị lên lầu !*” Hải Uy đưa cao cánh tay hướng về phía Lục Giai Ngưng, ân cần nói.

Tiểu Ngưng vui vẻ đưa tay vòng qua khuỷu tay của Hải Uy, xem như chị em thân thiết và nói :” *Được....*”

Cô lấy chìa khoá tra vào ổ “tách”. Lập tức cánh cửa nhà trọ mở ra, hai người cùng nhau đi vào nhà.

Bước tới cánh cửa thì Hải Uy dừng bước nói : ” *Tôi tiễn chị tới đây thôi....*”

Dù sao cũng đã hoàn thành tâm nguyện, cậu cũng thật sự không dám ban đêm tiến vào phòng của Tiểu Ngưng, có nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

Tiểu Ngưng nhin cười và gật gật cái đầu. Trời ạ, từ khi còn bé cô không hề biết trò nàythật là quá buồn cười mà ! Bây giờ phải cố gắng diễn cho đạt :”*Cám ơn cậu đã đưa tôi về*”

Nói xong, Tiểu Ngưng xoay người muốn đi mở cửa!

“*Không hôn từ biệt à?!*” Hải Uy chồm tới Tiểu Ngưng, nhắm vào khuôn mặt xinh đẹp mà hôn một cái

“*Chụt*”-”*vụt*”. Hai tiếng động vang lên

Đồng thời, công tắc điện đột nhiên mở ra, từ từ bước ra một thanh niên, dáng người cao ráo, nét mặt anh tuấn,ngực khí bất phàm, không ai khác chính là Đường Hạo.

Trạng thái lo lắng ban đầu trong nháy mắt chuyển thành lạnh như băng,toàn thân phát loại hàn băng này ra khiến người ta khiếp sợ.

Hải Uy và Tiểu Ngưng cùng lúc hướng ánh mắt về Đường Hạo,khí băng toả ra làm hai người họ có cảm giác bị đông cứng.

Hải Uy nhiu mày, trong lòng thâm trách, thật là xui xẻo, trò chơi mới vừa bắt đầu, cậu nghĩ sẽ diễn thật tốt nhưng giờ chưa gì đã bị anh Hạo kia bắt được.

Bất quá, trò chơi mới là vừa mới bắt đầu, cậu đương nhiên không nghĩ nhanh như vậy đã chấm dứt, cậu muốn tiếp tục chơi!

Tiểu Ngưng nhìn Đường Hạo một hồi lâu, sững sờ...giật mình, lập tức càng thêm thân mật, dựa sát vào người Hải Uy, trên mặt nở một nụ cười sáng lạn.

Cố tình không nhìn Đường Hạo,đem hết ánh mắt tâm tình nhìn vào khuôn mặt tươi trẻ của Hải Uy”*Hải Uy,lái xe về cẩn thận!Lái chậm một chút, về tới khách sạn điện thoại báo chị biết nhé!*”

Lần này đổi lại Hải Uy muốn cười rồi, thật không ngờ chị Ngưng lại thể hiện tình tứ quan tâm như vậy qua cách nói chuyện. Hải Uy nở nụ cười, gật gật đầu nói " *Được, chị cũng nghỉ ngơi sớm đi nhé!*"

Sau đó Hải Uy ra về tự nhiên xoay thân thể lại, đối mặt với vẻ mặt lạnh lùng của Đường Hạo, nói "*Anh Hạo, đến thăm Ngưng à?*"

Lúc này, trên trán đã là nỗi gân xanh, trên gương mặt Đường Hạo rõ ràng co rúm vài cái. Đôi mắt phẳng phất như dao găm nhìn quét qua hai người bọn họ.

Vài giây đồng hồ sau, Đường Hạo mới mở miệng, ánh mắt lạnh tới tận cùng nói " *Hai người hẹn hò đến khuya như vậy mới về, xem ra rất vui vẻ thì phải?!*"

Hai chữ hẹn hò này, Đường Hạo phải nghiêng răng nghiêng lợi mới nói ra được.

Hải uy nhún nhún vai, thoải mái thừa nhận nói: "*Đúng rồi, dùng bữa tối sau đi bờ biển đi lòng vòng!*"

"Cút đi!" Cố gắng đè xuống tính tình nóng nảy Đường Hạo, rốt cuộc không cách nào không chế được tính tình của mình. Hắn đưa nắm tay lên liền hướng tới mặt Hải Uy mà đánh.

Từ nhỏ đã lăn lộn giang hồ đánh đấm, Hải Uy đương nhiên không để gì lãnh trọn cú đấm của Đường Hạo, hơi nghiêng người Hải Uy tránh thành công cú đấm đó

Tiểu Ngưng nhìn Đường Hạo muốn đánh Hải Uy, vội vàng chạy tới chắn giữa hai người, ngăn cản Đường Hạo. "*Tôi nghĩ chuyện của tôi không cần anh bận tâm, anh và tôi một chút quan hệ cũng không có. Đường Hạo, tôi nói cho anh rõ, anh không là gì của tôi cả !Anh đi đi, đi ngay.*"

Đường Hạo nhìn xem thái độ của cô biểu hiện sự lo lắng cho Hải Uy, còn lại nói những lời vô tình đối với hắn, thì càng tức giận hơn. Hắn thật sự điên lên muốn tới bóp cổ cô cho đến chết, tức giận lên tới đỉnh điểm hắn bất giác cười lên vài tiếng "*Lục Giai Ngưng, tôi không có điều gì để nói về những chữ trên người của cô, nó thật sự rất xứng với cô !*"

"*Đường Hạo, tôi hận anh!*" Tiểu Ngưng nghiêng răng nghiêng lợi nói, hai tay dùng sức đánh vào người Đường Hạo.

Hải Uy đem Tiểu Ngưng kéo sang một bên, sau đó cố ý quay sang hướng Đường Hạo nói ra: "*Anh Hạo, chị Ngưng tuy là mẹ của hai đứa trẻ nhưng hiện tại chị ấy độc thân, chị ấy có sự lựa chọn cho riêng mình, anh không thể tước đi cơ hội lựa chọn của chị ấy. Anh cũng có thể theo đuổi chị ấy, xem cuối cùng ai sẽ làm chị ấy siêu lòng !*"

"Câm miệng, mày chỉ là nói lời dư thừa ở đây thôi!" Đường Hạo lạnh giọng trách khư. "*Hải Uy, tao cho mày biết, nếu như mày còn dám tới lui với người phụ nữ của tao, tao nhất định sẽ đối với mày không khách khí! Đừng trách tao không có nhắc nhở trước, tao đủ năng lực để cho công ty mày đóng cửa!*"

Tất cả nam nhân đều cao ngạo , tuy nhiên hiện tại thực lực Hải Uy bây giờ không bằng Đường Hạo, nhưng cậu cũng tuyệt đối không phải bị người khác dồn vào đường cùng. Hải Uy chậm rãi khoi mào khoe mẽ, mắt nhìn thẳng Đường Hạo nói ra : " *Anh Hạo, em không phải không biết chị Ngưng là người phụ nữ của anh, nhưng em đã dám theo đuổi thì cũng đã chuẩn bị tất cả rồi, nếu như anh thật sự muốn đối phó em, như vậy em sẽ chuẩn bị nghênh chiến*"

"*Hải Uy.*" Tiểu Ngưng thật không ngờ Hải Uy sẽ nói như vậy

"*Chị Ngưng, chị không cần nói gì hết, tôi thích chị ! Vì chị, dù phải làm bất cứ chuyện gì em cũng cảm thấy đáng giá!*" Hải Uy đưa ánh mắt thân tình nhìn Tiểu Ngưng, thong dong không có chút sợ hãi nào, phút chốc nhập vai diễn thành thực không còn ngại nữa, nét mặt tỏ ra ý chí kiên quyết.

Cậu mỉm cười để cho Tiểu Ngưng thêm dũng khí, Tiểu Ngưng không tức giận nữa, mỉm cười nhìn Đường Hạo. "*Đường Hạo, lời nói Hải Uy nói ra cũng là những lời tôi muốn nói*". Cô chỉ vào lòng ngực mình mà nói ra : " *Tôi, Lục Giai Ngưng là của chính mình, không phải là vật sở hữu của anh! Anh không có quyền đến đây muốn làm gì thì làm, la hét hay ra lệnh cho tôi ! Tôi có quyền chọn người đàn ông cho mình !*"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 365

Tiếng ồn ào của bọn họ, truyền tới tầng trệt làm các nhân viên bảo vệ an ninh nghe được: ” Các người là ai ? làm cái gì trong này? “

“Bảo vệ ? Các anh bảo vệ, làm ơn đuổi người này ra ngoài giùm tôi !” Tiểu Ngưng chỉ về hướng Đường Hạo đang đứng.

Đường Hạo không dám tin mở to hai mắt, nhìn Lục Giai Ngưng gầm nhẹ nói: “Cô dám kêu người đuổi tôi đi?”

Lục Giai Ngưng không trả lời sự chất vấn của hắn mà quay qua nhân viên bảo an thúc giục :” Người này quấy phá tôi, làm phiền các chú đưa hắn ta ra ngoài giùm ạ!”

“Thưa ông, mời ông đi ra ngoài !” Nhân viên bảo vệ ấn thang máy, đồng thời quay lại nói với Đường Hạo.

Đường Hạo đẩy nhân viên bảo vệ sang một bên, nắm nhanh tay phải của Lục Giai Ngưng kéo đi, nhắm thẳng hướng phòng của cô mà đi vào.

“Anh muốn làm gì?” Tiểu Ngưng dùng sức ghi thân thể mình lại, không muốn đi theo sự lôi kéo của hắn

“Đương nhiên là buồn ngủ, muốn đi ngủ !” Đường Hạo thấp giọng nói vào tai Tiểu Ngưng, lời nói mập mờ cố ý để những người xung quanh nghe rõ ràng mạch.

Tiểu Ngưng mặt đỏ bừng, lén đưa mắt lên đảo qua những người khác, sau đó muốn gọi to nhân viên bảo vệ: “.”

Đường Hạo nở nụ cười với nhân viên bảo an, tay hắn đang dùng sức nắm chặt tay Tiểu Ngưng ” Anh bảo vệ à, đây là bà xã của tôi ! Tôi chộc giận cô ấy, nên mới lỡ làm phiền đến các anh rồi. . .”

“Không phải ! Hắn không phải chồng của tôi !” Tiểu Ngưng kịch liệt hô to.

Dù sao cũng đã trải qua huấn luyện nên nhân viên bảo vệ không thể không điều tra rõ : ” Thật xin lỗi! Có thể lấy giấy tờ tùy thân của hai người cho chúng tôi xem, được không “

Tiểu Ngưng nhanh tay lấy ví, móc chứng minh của mình ra : ” Đây là tôi. . .”

Tay cô vừa rút khỏi lúc nãy, lập tức bị Đường Hạo nắm trở về. ” Các anh là bảo vệ, không phải cảnh sát thì việc gì tôi phải đưa giấy chứng minh cho các anh xem !”

” Vậy thì mời anh đi theo chúng tôi !”

Tiểu Ngưng giật tay ra, mỉm cười, hất gò má nhìn Đường Hạo nói :” Có nghe hay không, kêu anh đi kia. . .”

Đường Hạo thể hiện tính khí ngang lì, nắm tay Tiểu Ngưng đi về phía phòng của cô, mặc kệ tất cả mà nhân nút mở.

“Ê, anh không thể cưỡng chế tôi vào phòng được. . .”

Hải Uy đứng một bên nhìn hai người bọn họ kẻ lời người la, buồn cười không chịu được.

” Tạch.zz.Tạch.zz.” Đột nhiên nhân viên bảo vệ mở roi điện, không những thế, tia lửa điện còn phát ra cả âm thanh.

“Này anh, nếu anh vẫn ngang bướng thì đừng trách chúng tôi không khách khí !” Nhân viên bảo vệ đưa roi điện tới sát người Đường Hạo, nói như cảnh cáo.

” Anh còn không mau đi, không lẽ anh muốn bị chích điện !”

”Z.TẠCH.z.” Nhân viên bảo vệ rất quyết đoán nhấn nút mở.

”U.” Đường Hạo phát ra âm thanh buồn bực, vài giây đồng hồ sau mới xoay người.”Chết tiệt, . . . ngu ngốc.”

”Z.TẠCH.z.” Nhân viên bảo vệ ấn một lần nữa.” Này anh, chúng tôi có nghĩa vụ bảo vệ sự an toàn cho những căn hộ này, mời anh rời đi cho !”

Ở bên ngoài chưa từng có khe khoang qua thân phận của mình, Đường Hạo lần đầu tiên nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Tên ngu ngốc này, biết tôi là ai không hả?”

” Thật xin lỗi, một tháng trước tôi từ nông thôn lên, được nhận trách nhiệm bảo vệ an toàn cho những căn hộ này, nên mọi người hết thấy tôi đều không biết !” Đơn thuần và mộc mạc, nhân viên bảo vệ dùng sắc mặt gò bó mà nói ra, nhưng vẫn không quên chuyện hiện tại. ” Nếu anh không rời đi thì buộc

tôi phải dùng đến roi điện !”

Nhìn Đường Hạo kinh ngạc, sắc mặt hấn nhấn lại, tức giận mà không nói được gì, Tiểu Ngưng nhìn không được bèn cúi đầu xuống, cười thầm. Khi cô ngẩng đầu lên, vừa vặn thấy được sự căm tức của hắn.

Đúng lúc nhân viên bảo vệ lại định một lần nữa dùng đến roi điện. Đường Hạo không buông tay Tiểu Ngưng ra, mà nắm chặt hơn, hướng tới thang máy, bấm nút.

Tựa vào cửa thang máy nhìn sự náo nhiệt này giờ, Hải Uy giờ 1 ngón tay cái cho Tiểu Ngưng thấy. Sau đó cũng đi vào trong thang máy.

Tiểu Ngưng làm ra một cái tư thế chiến thắng, đáp lại Hải Uy.

Đường Hạo lạnh lùng đi tới trong thang máy, cực kỳ phần nộ chăm chăm vào Hải Uy.

Hải Uy không có một chút cảm giác áy náy còn nghiêng mặt xem Đường Hạo, sau đó hời hợt nói :” Anh Hạo, nhân viên bảo vệ lúc này thể hiện rất tốt, xem ra chị Ngưng ở đây rất an toàn !”

Hải Uy chột cười. Cậu biết rõ Đường Hạo vì sự an toàn của Giai Ngưng mà đã thuê căn hộ mới này. Nhưng anh ta thật không nghĩ đến mình lại mất mặt với Tiểu Ngưng như vậy.

”Cậu cảm miệng cho tôi!” Đường Hạo theo trong kẽ răng rít ra mấy chữ.

“Anh Hạo đừng giận, chúng ta ai cũng đều nghĩ tới quyền lợi của chị Ngưng thôi mà !”

“Tôi đương nhiên không tức giận với cậu, tôi hận là không thể giết cậu !”. Thang máy có camera giám sát, Đường Hạo lại vung nắm đấm lên.

Lúc này đây, Đường Hạo không để cho chính mình thất thủ. Nắm đấm nặng nề hung hăng đưa vào mặt Hải Uy. Bất quá, Hải Uy cũng không có cho Đường Hạo chiếm được ưu thế, trả lại ngay cho Đường Hạo một nắm đấm nơi khoe miệng.

Bản lĩnh đàn ông bây giờ lại thể hiện qua sức mạnh của nắm đấm, trên khoé miệng cả hai đều để lại dấu ấu ả. . .thật là buồn cười. Bất quá, đây cũng chỉ là kịch chiến bắt đầu, càng thêm kịch liệt còn đang đằng sau.

Gần rạng sáng, Đường Hạo cùng Hải Uy mới được luật sư nộp tiền bảo lãnh, ở trong cục cảnh sát từ tối cho đến bây giờ. . .

Đường Hạo không trở về biệt thự mà lại đi đến phía dưới nhà trọ của Lục Giai Ngưng

.....

Sáng sớm, trong căn hộ, đa số là những công nhân viên của các công ty trong tư thế hiện ngang, quần áo chỉnh tề đi ra.

”Hắt xì. Hắt xì.” Người khoác chiếc áo vest trắng liên tục hắt xì hai cái. Sau đó, thẳng người lấy lại phong độ,

Nhìn ra ngoài cửa sổ, Đường Hạo xoa xoa thái dương để giảm bớt đau đầu. Đồng thời dựa tấm lưng mệt mỏi vào ghế.

Nhìn qua kính chiếu hậu, thấy vết thương trên mặt của chính mình, Đường Hạo càng giận Lục Giai Ngưng thêm bội phần.

Giơ tay lên, nhìn đồng hồ. . .

Hắn rút cuộc không chịu được bắt đầu đếm 0,1,2,3, 4, 5 lúc này, chắc cô ấy sẽ đi ra khỏi cửa nhà trọ.

Người đàn bà này lại vụng trộm cùng Hải Uy hẹn hò, không cho hắn vào cửa, lại còn làm cho hắn bị roi điện quất vào người. Nếu như hắn dễ dàng tha thứ như vậy thì chắc hẳn mọi người sẽ cười nhạo hắn.

Hắn nhất định phải dạy bảo cô ấy để cô ấy sau này không dám làm xằng bậy nữa. Nếu không, hắn không hả lòng dạ được.

Quả nhiên, chẳng mấy chốc, cánh cửa nhà trọ, một thân hình đầy đặn mặc quần áo tươm tất Lục Giai Ngưng bước đi ra từ cửa chính, những lọn tóc uốn xoắn được xoã tự nhiên, làm tăng thêm nét đẹp và vẻ tự tin.

Vừa đi ra, cô đã trông thấy chiếc xe quen thuộc, định giả vờ như không thấy lướt qua luôn.

Lúc này, Đường Hạo nhanh chân chạy xuống bước ngang chặn cô lại: “Lục Giai Ngưng, em thật to gan, nhìn thấy anh mà giả như không thấy, hả?”

Lục Giai Ngưng tháo kính mát ra, nhìn mặt tức giận, nói lời xem thường.

“Ừ, hôm nay, tôi định bắt taxi đi làm, không cần anh làm tài xế !”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 366

Tháo kính mắt xuống, nói dứt lời đồng thời Tiểu Ngưng mở to mắt, sờ tay lên gương mặt của hắn, nhẹ nhàng chạm vào vết thương nơi khoé miệng.” Vết thương trên mặt anh thế nào rồi? Khoé miệng còn đọng máu, con mắt thì sưng húp !”

”Ui. Đau quá.” Đường Hạo nhắm mắt nhăn nhó, đau đớn kêu : “Đau quá.”

Nhìn vết thương của hắn nghiêm trọng như vậy, cô lại nghĩ đến tối qua: “Đường Hạo, ngày hôm qua là anh đánh Hải Uy mà?”

Nhìn xem cô mở hai mắt thật to, trách cứ hắn, Đường Hạo trong nội tâm tỏ ra ghen tuông.” Em đau lòng cho tên kia hả? Nói cho em, không phải là chỉ có anh đánh nó, mà nó cũng đánh anh ! Đánh rất mạnh là đằng khác !”

Bởi vì dùng sức nói, động tới vết thương trên mặt, đau đến xuyết xoa nhăn nhó :” Ui.”

Nghĩ sẽ không đau lòng vì hắn, nhưng thấy bộ dạng hắn như vậy cô cũng thấy nhói lòng.” Đường Hạo, anh bao nhiêu tuổi rồi mà còn đánh nhau với Hải Uy, anh muốn em nói như thế nào đây?”

Đường Hạo lấy một tay ôm cô vào lòng, ôm sát thật chặt như thể cô sẽ biến mất trước mặt hắn và hắn sẽ không tìm cô được nữa.” Nói như thế nào? Anh muốn em nói em yêu anh, không yêu ai khác ngoài anh, nói từ nay về sau sẽ không đi với bất cứ người đàn ông nào ra ngoài. . .”

Trong lời nói kèm theo cả mùi vị chua chua của ghen tuông, hờn trách, năn nỉ, yêu thương, yêu cầu.

Nhìn ánh mắt kia bắn ra những tia mờ ám, Tiểu Ngưng khịt mũi và đẩy cánh tay hắn ra.” Em không biết anh đang nói gì, mau lên lầu để em rửa vết thương cho!”

Khoé miệng của hắn còn đọng lại vết máu, áo thì bị xé rách, áo sơ mi bị mất vài cái khuy áo.

Bộ dạng lồi thối mất đi vẻ anh tuấn trước đây

” Em rốt cuộc đã cho anh lên lầu rồi à?” Hắn vui mừng cười nhưng vì vết thương nơi khoé miệng không cười thoải mái được.

”Đừng nói nhảm!” Tiểu Ngưng không hài lòng trừng mắt liếc hắn một cái. Sau đó dẫn đầu đi vào cửa chính nhà trọ, hắn đi sát theo sau.

TMD, an ninh ở đây thật sự quá tốt. Nếu không có Tiểu Ngưng dẫn lên thì hắn không thể nào lên được tới trên lầu.

Khi bọn họ tiến tới thang máy, Đường Hạo nhớ lại cảnh tối đêm hôm qua. Bảo vệ kia cầm cây roi điện đánh vào người hắn, còn bắt hắn cùng Hải Uy vào đến sở cảnh sát.

Đường Hạo cảm tức nhân viên bảo vệ trẻ tuổi đó, nét mặt không vui. Sau đó ôm Tiểu Ngưng chặt hơn và cúi xuống nhắm vào môi cô mà hôn

”Ừm. Đừng làm rộn.” Tiểu Ngưng nhăn đầu lông mày, cảnh cáo nói :” Em chỉ là muốn giúp anh xử lý vết thương thôi đây ! Đừng có mà nghĩ đi đâu xa.”

Đường Hạo không để ý tới cô cố ý xích ra để tạo khoảng cách, hắn chính là muốn trước mặt người khác cùng cô thân mật.

Anh nhân viên bảo vệ thấy người đàn ông tối hôm qua đánh nhau trong thang máy hôm nay lại tiếp tục đeo bám lấy Lục tiểu thư, một trong những người đang sống ở đây mà anh cần phải bảo vệ, thì lập tức hô to : “Anh mau buông Lục tiểu thư ra ! Bằng không thì mời anh đến đồn cảnh sát ! “

Đường Hạo không để ý đến tên bảo vệ ngu ngốc kia, cứ tiếp tục đụng chạm vào Tiểu Ngưng nói :” Bà xã, em mau lên tiếng để bọn họ an tâm màtan tằm đi !”

Lục Giai Ngưng quay về phía nhân viên bảo vệ cười nhẹ nhàng : “À !Thật có lỗi, không cần phiền đến cảnh sát đâu ạ!”

”Hả?” Nhân viên bảo vệ giống như không tin những gì mình nghe được, thốt ra tiếng kinh ngạc.

“Hả cái gì mà hả? Tôi cũng đã nói với anh, cô ấy là bà xã tôi rồi” Đường Hạo đồng dạng nói, sau đó đặc ý kéo Tiểu Ngưng vào thang máy.

.....

“Ui.nhẹ tay.rất đau.” Đường Hạo kêu thê với người phụ nữ đang bôi thuốc cho mình.

“Bây giờ anh mới biết đau à ? Sao khi đánh nhau không nghĩ tới sẽ đau?!” Tiểu Ngưng nhẹ tay bôi thuốc lên vết thương trên miệng cho hắn, nhìn bộ dạng

khốn khổ của hắn, đau tới nhe răng, trợn mắt.

“Ai bảo em và Hải Uy hẹn hò?” Nói tới đây, trong người Đường Hạo bốc hỏa ghen tuông.

“Hải Uy bắt quá chỉ là một cậu bé thiếu niên nhỏ tuổi! Chúng em đi ăn chung bữa cơm thôi, anh so đo với cậu ấy làm gì? Nói gì đi nữa, em cũng chưa phải là gì của anh đâu nhé !” Vì không muốn cho bọn họ lại đánh nhau, Tiểu Ngưng đành phải nhanh lên tiếng giải thích.

” Gì mà thiếu niên nhỏ tuổi? Em có biết cậu ta suy nghĩ gì về em bây giờ không?”

” Nghĩ gì là nghĩ gì? Anh làm ơn đừng có nghĩ lung tung được không? Hải Uy thật sự chỉ xem em như một người chị ! Nếu như người làm trong nhà nghe được anh đánh nhau với Hải Uy vì tôi thì họ sẽ cười chúng ta đấy ! Còn Hải Uy nữa, thử hỏi sau này sao cậu ta sao gặp mặt ai được...” Tiểu Ngưng áy náy trong lòng đối với Hải Uy

“Nói đi nói lại, em đều nghĩ đến nó, lo lắng cho nó?” Đường Hạo cầm lấy tay của cô, lên án nói.

Tiểu Ngưng để hắn nắm tay của mình, chớp chớp mắt to nói ra: “Cũng là bởi vì em cùng cậu ta đi ăn một bữa cơm, sau đó anh chẳng hiểu gì hết mà đánh cậu ấy !Em quan tâm đến cậu ấy, thoáng chút đau lòng không nên sao?”

” Chính nó ngang nhiên khiêu khích anh ! Nó nói nó thích em, muốn theo đuổi em?” Nếu không phải vì vậy hắn cũng không đánh nhau với thằng nhóc đó làm gì.

” Cậu ta nói giỡn thôi, anh nghe mà không biết sao?!” Đúng là Hải Uy muốn khơi con ghen tuông của Đường Hạo lên, để cho hắn thấy được giá trị của cô.

Ngày hôm qua nguyên một buổi tối, Hải Uy nghiêm túc kể lúc cô mất đi, một năm qua Đường Hạo sống như thế nào, như thế nào.

“Nói giỡn? Thiếu gì chuyện không giỡn mà đi nói giỡn chuyện này với anh?”

Tiểu Ngưng nhìn hắn thật lâu, trầm mặt không nói, ánh mắt nhìn như muốn nhìn thấu trong sâu thẳm trong tim hắn có cô không.

” Vì sao lại nhìn anh như vậy? Có gì thì cứ nói” Bị ánh mắt của cô nhìn, Đường Hạo không lý giải được.

“Nghe nói, anh có qua lại với người đàn bà khác?” Trong lời nói của bọn trẻ không giống giả bộ, cô cũng định không nghĩ, không hỏi tới chỉ khiến mình bức tức nhưng cô không kiềm được mà nói ra.

Đường Hạo thu lại vẻ cáu khỉnh biểu lộ trên gương mặt bây giờ là sự nghiêm nghị, thâm trầm, thân nhiên nhìn về phía Tiểu Ngưng :” Ai nói???”

Tiểu Ngưng đưa ánh nhìn khỏ sở, hít thở thật sâu, chậm rãi nói ra hai chữ:” Bọn trẻ !”

Đường Hạo cảm giác mình bị một cái gì đó đánh mạnh, cả nửa ngày mới hỏi vấn đề thứ hai.” Chuyện xảy ra khi nào ?”

” Khuya ngày hôm trước, bọn trẻ gọi điện thoại nói cho em biết, ba của bọn nó dẫn người đàn bà khác về nhà, còn nói em không cần phải đau khổ, bọn trẻ kêu tôi hãy đi tìm hiểu người đàn ông khác nữa đi!” Tiểu Ngưng lần nữa quay đầu đối mặt Đường Hạo cùng lúc hai hàng nước mắt cấp tốc rơi xuống ” Đường Hạo, bọn trẻ sẽ không nói dối. Làm sao anh có thể đối xử với tôi như vậy ? Anh lại một lần nữa làm tôi thất vọng rơi xuống địa ngục.....Anh, làm sao anh có thể đi tìm người phụ nữ khác ?!”

Nước mắt của Tiểu Ngưng đã rơi ướt ngực áo Đường Hạo, Tiểu Ngưng tâm tư ” Đường Hạo, tình lực của anh...thật là tràn đầy....!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 367

Edit: ss Đông Thanh

Beta: Meimoko

Đường Hạo nâng gương mặt đầy nước mắt của Lục Giai Ngưng lên đối diện với mình: “Ngưng, anh cũng vậy! Anh cũng vừa mới phát hiện ra sao tình lực của mình lại tràn đầy như thế nhỉ? Ngày đó, vừa muốn em xong, lại đã có thể đưa người đàn bà khác về nhà rồi sao !”

Tuy giọng nói của hắn rất bình tĩnh, nhưng trong ngực thì lại nổi lên tức giận. Hai đứa tiểu quỷ kia dám bày đặt chuyện để lừa gạt ba mẹ của chúng.

Chuyện này.....?

Hai đứa nó căn bản là quá thông minh hay là quá ngu ngốc đây?

“Anh thừa nhận ư?” Tiểu Ngưng ngừng khóc, nắm chặt cánh tay của Đường Hạo.

“Anh thừa nhận cái gì?” Đường Hạo xoay người bỏ đi một lúc, sau đó quay trở lại đưa điện thoại cho cô. “Nhu vậy đi, nếu như em không tin anh, em có thể gọi điện thoại về nhà hỏi bà Từ đi! Hỏi xem, anh có mang người phụ nữ nào về nhà hay không!”

“Gọi điện thoại?” Tiểu Ngưng ngờ ngạc hỏi.

“Đúng vậy, em hỏi vú Từ đi! Anh không muốn bị oan uổng!” Đường Hạo thấy cô không nói gì liền giật điện thoại, chủ động bấm điện thoại gọi về nhà.

Lập tức, có người nhắc điện thoại. “Xin chào, đây là Đường Gia...”

“Vú Từ, cháu là Đường Hạo!”

“Thiếu gia, có chuyện gì không ạ?”

“Vú Từ à, Tiểu Ngưng có việc muốn hỏi đi đấy! Dì cứ thành thật trả lời là được rồi!” Nói xong Đường Hạo đem điện thoại đưa cho Tiểu Ngưng.

Tiểu Ngưng do dự một chút, sau đó tiếp điện thoại. “Vú Từ...”

“Tiểu Ngưng à, cô không phải lo lắng cho hai đứa nhỏ. Nếu như cô lo cho bọn trẻ thì mau trở về đây đi! Bọn trẻ quá mức hiếu động. Hôm trước thiếu chút nữa là đốt cháy cả một căn phòng, ngày hôm qua phá phách bể cả trong phòng ngủ, cuối cùng cả trong bể đều chết hết. Vú không dám nói cho thiếu gia biết!” Không chờ Tiểu Ngưng mở miệng nói chuyện, vú Từ đã ai oán kể lể.

Bất quá bởi vì điện thoại mở chế độ loa ngoài, cho nên Đường Hạo đã nghe thấy hết tất cả.

Mặt Đường Hạo đen lại như cục than. Đám cá kia có giá ít nhất hơn một ngàn vạn, thế mà hai đứa tiểu quỷ kia lại chơi đùa làm chết hết cả rồi?

Hai đứa trẻ này nhất định phải giáo dục lại, nếu không, từ nay về sau chưa biết chừng những lời mà hắn – cha của chúng nói, chưa chắc chúng đã nghe!

Biết được hai đứa còn của mình chơi vui nghịch ác, Tiểu Ngưng kinh ngạc, miệng há hốc như đánh mất cảm “Vú Từ, di nói hai đứa bọn nó ở nhà quậy phá, nghịch lắm sao?”

“Một đứa trẻ con đáng yêu, hiếu động, nhưng hai đứa trẻ thì hiếu động trở thành nghịch ngợm quậy phá, thật là làm cho mấy người lớn chúng tôi đau đầu.....Sau này không biết bọn nhóc còn làm ra những chuyện gì nữa?”

“Phiền đi để ý chúng nhiều hơn, nếu như chúng không ngoan liền phạt chúng nó.” Tiểu Ngưng nói thẳng, không chút do dự.

“Em hỏi đi!” Đường Hạo thấp giọng thúc giục Tiểu Ngưng. Hắn không muốn tiếp tục mang tội danh trên lưng.

Tiểu Ngưng lắc đầu, cô đột nhiên rất tin tưởng Đường Hạo, nên không hề muốn hỏi vú Từ vấn đề kia.

Đường Hạo không để cho Tiểu Ngưng cơ hội cự tuyệt, cầm điện thoại hỏi: “Vú, cháu hỏi vú! Hai ngày gần đây nhất có khách nào đến nhà vào buổi tối không?”

“Không có, ngoại trừ Hải Uy thiếu gia! Bất quá, ngày hôm qua Hải Uy thiếu gia đã chuyển đi rồi!”

Đường Hạo liếc nhìn Tiểu Ngưng, sau đó tiếp tục hỏi: “Mấy ngày nay trong nhà có người phụ nữ nào đến không?”

“Hả?” Vú Từ bị hỏi đến ngẩn ra, không biết trả lời như thế nào.

“Thành thật trả lời là được rồi, không cần khấn trương!”

“Phụ nữ à? Tại sao có thể là người phụ nữ khác? Thiếu gia, vì sao lại đột nhiên hỏi đến một vấn đề kỳ quái vậy?” Vú Từ tò mò hỏi.

Sau khi nghe điện thoại xong, Đường Hạo thấy được Tiểu Ngưng biểu lộ thật có lỗi nhìn hắn: “Thế nào, đã tin anh chưa?”

Tiểu Ngưng đưa hai tay đang nắm chặt lên, tức giận đến hai mắt sáng bừng: “Hai đứa nhỏ kia..... hai đứa dám gạt em! Anh đi đem con mang đến cho em, em muốn dạy dỗ lại hai đứa nó! Hai đứa nó làm sao có thể như vậy? Trẻ con chưa gì đã biết làm đủ trò quậy phá gạt người thế này, rất xấu rồi, căn bản là không phải là con ngoan của em!”

” Em đã biết hai đứa con của chúng ta là hai đứa tiểu quý rồi hả? Đã tin tưởng anh không có dẫn phụ nữ về nhà chưa?” Lần này, đổi lại là Đường Hạo tức giận.”Tôi hôm trước, hai đứa con điện thoại cho em, Cho nên ngày hôm qua em mới hẹn cùng với Hải Uy đi ra ngoài chơi, hờ to gọi nhỏ với anh, lại còn nói phải sạch mọi quan hệ với anh.....”

” Em.” Tiểu Ngưng bị Đường Hạo chất vấn, á khẩu không trả lời được.

“Nếu có vấn đề, vì sao em không trực tiếp đi hỏi anh? Anh từ đầu đến cuối cũng không biết chuyện gì xảy ra, sau đó lại bị biến thành bao cát cho người ta tức giận!” Đường Hạo kể khổ.

Tiểu Ngưng bị Đường Hạo hỏi đến mặt đỏ tới mang tai.”Em làm sao biết con sẽ nói dối? Em luôn nghĩ làm sao chúng nó có thể gạt em? Mọi vấn đề ở đây là do em..... Không thể trách anh!”

“Nhưng chính em cũng luôn hoài nghi anh có những người phụ nữ khác ?” Hiện tại hấn giữ mình trong sạch. Một người đàn ông biết giữ mình trong sạch như hấn đã tuyệt chủng trên thế giới này từ lâu rồi. . . . vậy mà cô lại dám hoài nghi hấn.

“Em. Còn không phải bởi vì anh ngày đó tại trên người của ta khắc chữ ngón ngang sao? Nên mới xảy ra nhiều chuyện như vậy đấy chứ!” Tiểu Ngưng vừa nhắc đến chuyện này là lại thấy đau lòng. “Em. em điđi làm, anh có muốn chở em đi không? Đều là vì bôi thuốc cho anh nên em lỡ xe mất rồi!”

Đường Hạo đứng dậy kéo cô về, làm cho cô ngã lên trên đùi của mình.”Hôm nay đừng đi làm, xin nghỉ, đi cùng anh!”

“Em làm sao có thể mới đi làm được vài ngày rồi xin nghỉ, Không được. Mọi người sẽ nghĩ em như thế nào đây? Em muốn chăm chỉ làm việc, muốn có một sự phát triển tốt!”

“Như thế nào là phát triển tốt ? Nói anh nghe!”

“Ừ, trước mắt mà nói đương nhiên là hy vọng có thể trở thành một nhà tạo hình giỏi. Lâu dài một chút chính thì là tạo tiếng tăm hình thành sự nghiệp của mình. Em sợ rằng mọi người sẽ tranh nhau tìm đến em! em không phải ham hư vinh, mà là đây là tiêu chí thành công, không phải sao?”

Nói xong ý nghĩ của mình, Tiểu Ngưng buông lỏng cánh tay của Đường Hạo.”Đi thôi, nhanh đưa em đi làm!”

“Ừ? Anh muốn đi vệ sinh.” Đường Hạo chỉ chỉ cửa phòng vệ sinh.

“Anh như thế nào mà nhiều chuyện như vậy? Nhanh lên đi, bằng không hôm nay em đi làm muộn mất!” Tiểu Ngưng đẩy đẩy thân thể của hấn đi về phía trong phòng vệ sinh, trên mặt lộ ra vui vẻ.

Bất quá, hai đứa con của cô khiến cô phải nổi da gà mất rồi! Cô nhất định phải làm cho bọn họ biết lễ độ một chút, nhất định phải nghiêm khắc phạt chúng nó.

Đường Hạo mới vừa vào buồng vệ sinh có vài phút, điện thoại trong túi của Lục Giai Ngưng rung lên.

Khi thấy trên điện thoại hiện lên là quản lý, Tiểu Ngưng lập tức tiếp điện thoại :”Quản lý, có việc gì gấp sao? Em sẽ đến công ty ngay !”

” Không, là chị thông báo cho em, hôm nay không cần đi làm, em chuẩn bị tốt một chút, ngày mai đi theo chị đến công ty điện ảnh và truyền hình!”

Lục Giai Ngưng kinh ngạc gấp lại điện thoại. Đúng lúc này, Đường Hạo từ phòng vệ sinh đi ra, cầm áo khoác”Đi, anh đưa em đi làm!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 368

Edit: Meimoko

Tiểu Ngưng khoát khoát tay về phía hấn, trên gương mặt tinh xảo còn lưu lại kinh ngạc:”Quản lý nói, hôm nay em không cần đi làm, ngày mai muốn

em cùng chị đi đến công ty điện ảnh và truyền hình!”

Đường Hạo ra về kinh ngạc, nhưn mây cảm lấy áo vest thả lại đến trên giường: “*A, thì phải nói là anh không cần đưa em đi làm nữa đâu! Vừa vặn, anh cũng muốn nghỉ ngơi một chút, đêm qua trong xe ngủ, chân đau đến muốn chết!*”

Nói xong, Đường Hạo thản nhiên thoải mái cởi quần, lộ ra quần lót lần trước Tiểu Ngưng mua cho hắn. Hắn cởi hết áo, thân trên trần truồng chui vào trong chăn.

Nhìn xem người còn đứng ở trước cửa, không có việc gì, trong lòng của hắn nảy ra một mưu kế tà ác: “*Ai u. . .*” Thân thể của hắn co rúc ở cùng một chỗ, phát ra những tiếng kêu đau.

Tiểu Ngưng vội vàng chạy lại, lo lắng nhắc chân đơn lên xem xét: “*Đau ở đâu?*”

Đường Hạo nắm chặt tay Tiểu Ngưng đặt lên dưới bụng mình. Tiểu Ngưng đơn thuần còn xoa xoa lên đó, thoáng kinh hoảng nói: “*Muốn đi đến bệnh viện không? Hay em mời bác sĩ đến?*”

“*Không cần Bác sĩ, có em là tốt rồi!*” Đường Hạo đột nhiên dùng sức một cái, thân thể Tiểu Ngưng thoáng chốc đã ngã vào trong lòng của hắn.

“*Này, chớ làm loạn! Anh làm nhàu hết cả quần áo em rồi đây nè!, nhanh lên, buông em ra!*” Tiểu Ngưng giãy dụa muốn quất tay của mình trở lại, nhưng hắn căn bản không cho cô có cơ hội đó.

Xoay người một cái, đổi vị trí, Tiểu Ngưng bị đặt dưới thân hình vững chắc của Đường Hạo. Hai tay của cô vẫn đang bị hắn khống chế, đưa lên đỉnh đầu.

Hắn cúi thấp mặt xuống, dùng sống mũi thẳng tắp của mình cọ lên má của cô, mỗi móng cứ qua lại vờn trôi cánh môi của cô. Một luồng nhiệt nóng bỏng lan tỏa trên mặt, hắn nói: “*Đêm qua, em không cho anh vào cửa! Hừ, em nói xem, có phải nên đánh không?*” Đường Hạo đảo mắt nhìn cô, tiếng thì thảo hỏi mang theo chút uy nghiêm ngày thường.

Gò má tuyết trắng vì hắn mà nhuộm hồng, hô hấp cũng trở nên cũng gấp gấp rút không xong. “*Ai bảo anh khi dễ em? Ai bảo anh khắc chữ lên người em? Không tôn trọng em gì cả!*” Ngọn nguồn của tức giận chính là từ chỗ này!

“*Vừa rồi em chưa rút ra được kinh nghiệm gì phải không? Chỉ có anh, em không hỏi anh thì tại sao phải tự mình chuốc lấy bực bội chứ?*” Đường Hạo nói như không có chuyện gì cả, bàn tay to lớn đã bắt đầu ở trên người cô giờ trò.

“*Ừ.*” Tiểu Ngưng phát ra một tiếng run rẩy, bàn tay nhỏ bé đè xuống bàn tay to của hắn. “*Đừng.... đừng như vậy mà! Em cũng đã mặc chỉnh tề rồi, anh cứ đi ngủ đi, em nấu bữa sáng cho anh, lát nữa anh thức dậy rồi ăn nhé!*”

“*Không cần bữa sáng, chỉ cần có em là đủ rồi!*” Đường Hạo bắt đầu cắn khế tai của cô, mơ hồ ám muội nói: “*Anh hiện tại chỉ muốn ăn đôi tai trắng tuyết này của em.....*”

Lập tức, hắn một ngụm đã ngậm lấy vành tai cô. Đầu lưỡi nóng bỏng, ẩm ướt luôn lách vào bên trong.

Tiếng nước chảy quá lớn vang lên trong đầu khiến cô chỉ có thể rướn cổ lên tránh né hắn. “*A.....Đừng....., không cần phải như vậy!*”

Đường Hạo ngoảnh mặt làm ngơ.

Lúc này, phảng phất có một chót thần kinh mở bình thường, Tiểu Ngưng cảm giác thần kinh toàn thân mình đều căng cứng theo hành động của hắn. Da thịt dưới bàn tay hắn đi qua rất nhanh mà run rẩy. Hắn cơ hồ còn đang muốn lấp đầy cả khoang miệng của cô.

Miệng cô mở to hớp lấy đầu lưỡi hắn, hai tay cứng ngắc gấu gao đẩy lồng ngực của hắn, chống cự lần cuối cùng. “*Đừng....như ...vậy...mà! Bàn....hết quần áo...em mất.....*”

Ngại vì cô cứ kháng cự liên tục, Đường Hạo phong bế luôn đôi môi của cô, dùng môi của mình ra sức liếm cô. Hắn là cao thủ tình trường, nhất là khi hắn hiểu cô rất rõ, đương nhiên biết rõ vuốt ve cô, như thế nào đương nhiên biết nên đụng chạm vào đâu sẽ làm cô lập tức hướng đầu hàng mình. Nhìn xem dấu ấn ‘T. H. 1314’ trên người của cô, hắn nở nụ cười thỏa mãn, cúi xuống hôn lên nơi đó một cái thật sâu rồi mới bắt đầu luật động nguyên thủy nhất.

Nhìn xem cô ý loạn tình mê trong lòng mình, cười run rẩy hết cả người, Đường Hạo đắc ý nói: “*Yêu thích anh như vậy, kats vọng anh như vậy....thế sao ngày hôm qua lại vẫn đuổi anh đi? Há!? Xem anh hôm nay phạt em như thế nào, muốn em nhớ kỹ tuyệt đối không bao giờ được cho anh ở bên ngoài phòng của em...*”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 369

Edit: Hải Anh

Beta: Meimoko

Đường Hạo bị Tiểu Ngưng nhéo tay một cái, đau đớn, nhăn trán lại nói : “ *Ui da,Đau lắm đấy!*”

“Anh cũng biết đau ư ? Vậy khi anh sờ em chẳng lẽ không nghĩ đến chuyện em cũng sẽ đau à?” Đường như Tiểu Ngưng càng muốn trả thù, dùng tay kia chọc xuống dưới nách của Đường Hạo.

“Ha ha” Đường Hạo cười một tiếng thật to. Cô thật không muốn chịu thua hắn, cái này cũng muốn trả thù lại hắn! Bàn tay của Đường Hạo không đứng đắn sờ tới hai chân cô, mờ ám nói: *“ Anh sờ em ở chỗ nào chẳng lẽ em cũng muốn sờ lại anh chỗ đó!”*

“Đáng ghét em không thích chỗ đó, em chính là muốn cơ thể của anh kia! “ Bàn tay nhỏ bé tinh quái của cô lại một lần nữa chọc xuống nách của hắn!

Đường Hạo lại đưa cánh tay trở lại thân thể Lục Giai Ngưng, đóng chặt nách của mình lại. Kết quả cô tức giận kêu lên: *“Đường Hạo không được! Không thể được!”*

Tiểu Ngưng đẩy mạnh cánh tay của Đường Hạo ra, sau đó cố gắng véo hắn một cái thật đau.

“Anh chưa từng gặp qua ai bá đạo như em cả, làm anh bị thương còn không cho anh véo lại!” Đường Hạo véo nhẹ cái mũi của cô. Hắn rất thích cô bá đạo với hắn như bây giờ.

Tiểu Ngưng ngẩng khuôn mặt đang đỏ ửng lên nhìn hắn, sau đó bất mãn kêu to: *“ Đau cũng phải chịu! Em không muốn cho anh đụng tới em nữa đâu. Mỗi lần anh đụng vào em đều không quan tâm đến cảm nhận của em gì cả, bây giờ lại còn muốn em nhịn anh sao? “*

Tuy nhìn cô rất đáng thương, nhưng chỉ có chính cô mới biết rõ hắn cho cô bao nhiêu là khoái hoạt. Cô gồng đầu lên cánh tay của hắn, vừa đùa giỡn vừa vẫn chọc náo hắn. Một đầu một, tâm trạng của cô tốt hơn nên hát lên vài câu:

“Ha ha, anh xem da của anh còn có thể nhảy múa được nữa kia!”

“Đừng bát nháo để cho anh còn ngủ!” Ngày hôm qua đã một đêm hắn không được ngủ, vừa rồi lại còn hao tổn không ít sức lực, hai tay hắn ôm lấy vòng eo nhỏ của cô, ôm cô vào buồng ngủ.

Nhìn bộ dạng mệt mỏi của hắn, cô đau lòng dừng hành động của mình lại. Nhẹ nhàng đứng lên, cô muốn giúp hắn chuẩn bị một vài thứ.

Bất quá cô lại muốn trả thù hắn, hai tay lại thò vào nách hắn sờ một cái.

Đột nhiên một hình xăm màu xanh mờ mờ dưới nách của Đường Hạo đập vào mắt Tiểu Ngưng.

Đây là cái gì ?

Tiểu Ngưng nheo mắt lại đẩy ra bên cạnh mấy chữ viết. rất cuộc cô cũng nhìn thấy mấy chữ đó – “*L.J.M.1314*”.

L.J, Tiểu Ngưng biết rõ đây là tên viết tắt của mình “Lục Giai Ngưng” không thể sai. Lòng cô đột nhiên như bị tóm chặt, hô hấp như dừng lại nhìn chăm chăm vào mắt của hắn.

Không ngờ.trên người hắn cũng có ký tự.

Tiểu Ngưng dùng sức đẩy thân thể của Đường Hạo ra, cô phải hỏi rõ ràng ý nghĩa của mấy ký tự này: *“Đường Hạo anh tỉnh lại, tỉnh lại ngay cho em!”*

Bàn tay nhỏ bé của cô ra sức đâm vào ngực hắn, khiến ngực hắn bỗng chốc thành đồ ửng lên.

“Làm sao vậy?” Đường Hạo không vui, hàm hồ đáp lại, hắn cùng lắm là mới bắt đầu ngủ thế mà đã bị cô hung hăng đánh thức.

Tiểu Ngưng dùng sức nâng cánh tay của hắn lên, sau đó chỉ chỉ vào dưới nách của hắn hỏi: *“Đây là cái gì hả?”*

“Ừ, cái gì ?” Đường Hạo mơ hồ đáp. Hắn nhất thời không phản ứng kịp, xoa chỗ đau trên ngực nói.

Tiểu Ngưng chỉ vào dưới nách của hắn, trong hai mắt có chút rung động nâng đôi mắt mơ hồ nói. *“ Phía trên này của anh có chữ viết, những chữ này có ý gì?”*

Đường Hạo lúc đầu còn chau mày, lúc sau cũng dần nói lỏng ra, ngáp một cái to nói: “*Thấy được rồi ư? Anh còn tưởng rằng em sẽ không phát hiện ra kia!*”

Hắn cũng không có ý định sẽ giấu cô bất cứ điều gì. Bất quá, hắn lại chọn một vị trí bí ẩn, từ nay về sau căn bản cô không dễ dàng phát hiện ra. Hơn nữa còn có một nguyên nhân, mỗi lần bọn họ cùng nhau ở một chỗ hắn luôn làm cho đầu óc cô choáng váng, cô cũng không có cơ hội mà phát hiện ra.

Tiểu Ngưng kiên trì túm lấy cánh tay của hắn hỏi: “*Không được, anh mau nói đi! Mấy chữ này là có ý gì?*” Cô cơ bản là có thể đoán ra, nhưng vẫn muốn nghe từ chính miệng hắn nói.

Đường Hạo nâng khóa môi lên mỉm cười, sau đó giơ cánh tay lên rất cao làm cho có thể nhìn rõ dòng chữ dưới nách: “*Ừ, phải đó là chữ L.M.J.1314!*” Đường Hạo ngừng mặt lên lại hỏi cô: “*Em có biết 1314 nghĩa là gì không?*”

Tiểu Ngưng lắc đầu: “*Không biết, em muốn anh nói cho em biết*”

Cô biết, nhưng cô chính là muốn chính miệng hắn nói lên, nhất định phải chính là hắn.

Đường Hạo ôm lấy cô, một bàn tay ôm lấy eo cô, để cô dựa sát vào vòm ngực trần vững chắc của mình. Trên khuôn mặt của hắn, một bên mắt vẫn còn bầm tím vì bị người ta đánh, hiện tại tóc rũ xuống che khuất đi khuyết điểm một cách hoàn hảo. Ánh mắt chân thành của hắn rơi lên khuôn mặt cô: “*1314, chính là trọn đời trọn kiếp! Ha ha cái này anh nghĩ em biết rõ.....*”

Đường Hạo hạ thấp đầu xuống, môi đặt trước môi của cô, ấn xuống một nụ hôn: “*M.L.J vậy em nghĩ đến cái gì?*”

“*Em muốn anh nói, em muốn anh nói!*” Tiểu Ngưng nhẹ chạm lên đôi môi mỏng của hắn, nhìn chăm chăm vào đôi mắt thanh tịnh của hắn có chút nước mắt rơi xuống.

Đường Hạo khẽ cắn lên ngón tay xanh xao của cô, nhẹ giọng nói: “*L là Lục, J là Giai Ngưng. . .*”

Hai dòng lệ của cô trong như ngọc trai nhẹ rơi xuống. “*Lục Giai Ngưng, 1314 cái này ở cùng một chỗ còn có ý gì khác sao? Anh cứ nói đi! Em không biết! Có phải anh muốn nói.....Lục Giai Ngưng là người phụ nữ trọn đời trọn kiếp đúng không?*” Cô kích động hỏi, hắn nguyện ý trọn đời trọn kiếp chỉ có mình cô ư?

Chính tại lúc Tiểu Ngưng cho rằng chính là ý đó thì Đường Hạo lại lắc đầu. “*Không, không phải hiểu như vậy!*”

Tiểu Ngưng ngừng kích động run sợ nhìn hắn: “*Không phải?*”

“*Không phải đương nhiên không phải như vậy rồi!*”

“*Đây không phải là trọn đời trọn kiếp yêu em? Không phải ý này vậy anh xem em là gì? Chẳng lẽ anh không sợ em thích người khác hay sao?*” Tiểu Ngưng lay hai bả vai của hắn, hắn đối với cô lại một đòi hay sao?!

Đường Hạo hơi gọi lên khóa môi, sau đó nâng khuôn mặt của cô, tại cô vênh khuôn mặt lên “*Em thật sự là một cô gái ngu ngốc, chẳng lẽ hai đứa con đều thừa hưởng gen di truyền từ mỗi mình em?*”

“*Ừ!*” Cô không rõ khuôn mặt đầm nước mắt nhìn hắn.

“*Ừ cái gì hả? Chẳng lẽ em nghĩ con chúng ta thật sự thông minh ư? Anh thì thấy bọn chúng rất kỳ quái, không giống bộ dạng thông minh chút nào, rất giống em!*”

“*Em không muốn nghe anh nói nữa! Em không muốn anh giải thích đó là cái gì nữa!*” Không muốn nghe hắn nói mình ngu ngốc, Tiểu Ngưng ra sức lắc đầu.

“*Em không muốn nghe nhưng anh vẫn phải nói!*” Đường Hạo nhìn qua gương mặt đầm nước của cô, sau đó cảm thấy thật “*Mấy chữ khắc trên người của em chính là. . .*” “*Tiểu Ngưng nín thở chờ đợi câu trả lời của hắn.*”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 370

Đường Hạo câu dẫn khoe môi, bắt chước hành động quen thuộc của cô, nhăn mũi lại nói: “*Đương nhiên là anh – Đường Hạo, trọn đời trọn kiếp là của Lục Giai Ngưng.....*”

Tiểu Ngưng hoàn toàn ngây người, lông mi nửa ngày không có động tĩnh chớp chớp.

“*Biết không? Ngưng, anh từ trước đến giờ chưa từng nghĩ chỉ cho em tất cả những gì của anh, mà chính làanh là của em.....*” Đường Hạo một lần nữa lại hôn lên đôi môi đỏ hồng của cô, ở miệng cô sờ soạng một cái: “*Được rồi! Em đã biết, giờ anh đi ngủ nhé!*”

“*Không được!*” Tiểu Ngưng giữ lấy Đường Hạo: “*Vậy còn chữ khắc sau cổ em là gì? Anh rốt cuộc đã khắc chữ gì lên cổ của em!*”

Trên người hắn là Lục Giai Ngưng – trọn đời trọn kiếp, vậy còn H. T.1314 khắc trên lưng cô có nghĩa là gì? Sẽ không phải là hrlt chứ?

“*Em thử nói xem?*” Đường Hạo mặt mũi nhăn nhó lại, tùy ý để cô giữ lấy cánh tay mình.

Cô giống như mèo vẽ hổ, ngẩng mặt lên nhìn trần nhà, nghiền cứu nói: “*H là Hạo đúng không? Còn T là Đường!*”

Đường Hạo vẫn nhăn nhó nghe cô lẩm bẩm, khoe miệng dần cong lên.

Đợi mãi không thấy hắn nói, Tiểu Ngưng cúi xuống hỏi: “*Anh nói đi, có đúng không?*”

“.....” Hắn phát ra một tiếng lười nhác, cũng không đứng đắn mà trả lời câu hỏi của cô.

“*Nhưng mà như thế đâu có đúng! Lục Giai Ngưng của em thì xếp đúng rồi, nhưng sao chữ khắc trên người em lại khác vậy? Phải là T.H mới đúng chứ? Vì sao trên người của em lại là H.T?*”

Lần này, Đường Hạo trầm mặc không nói, đôi mắt vẫn nhắm nghiền.

Tiểu Ngưng vỗ vào lồng ngực của hắn, cấp tốc nói: “*Nói đi, có phải cũng là ý đó không? Nhưng tại sao lại phải viết ngược lại?*”

“.....” Đường Hạo đáp lại cô vẫn là sự trầm mặc.

“*Anh không nói ư? Anh không nói.....một tháng tôi dùng hồng cùng em ở trên giường!*” Nói những chuyện khác thì không dám chắc, nhưng chuyện này cô tuyệt đối có thể làm được. Hơn nữa, dùng chuyện này uy hiếp hắn ta thì chắc chắn sẽ có hiệu quả.

Quả nhiên, Đường Hạo mở mắt ra, nói: “*Thật không ngờ, em lại có thể nghĩ ra chiêu như vậy!*”

“*Ai bảo anh không nói cho em biết!*”

“*Được!*” Vì tình phức trong vòng một tháng của mình, hắn đành phải nói cho cô gái siêu ngốc này.

Đường Hạo không có nói thẳng, mà đứng xuống mặt đất, kéo lấy cánh tay của cô.

“*Như thế nào?*” Tiểu Ngưng khó hiểu nhìn hắn.

“*Ừ, em cứ theo anh là được!*” Đường Hạo buông lỏng cánh tay của cô ra, để cho cô xuống giường. Hai người bước vào phòng tắm, đứng trước một tấm gương lớn.

“*Anh kéo em đến chỗ này làm gì?*” Tiểu Ngưng khó hiểu.

Đường Hạo chuyển thân thể của cô qua, xoay lưng cô về phía tấm gương lớn. Sau đó hắn nhấc làn váy của cô lên, trên choker phần eo đã bại lộ trong không khí.

Quần lót còn chưa cời hắn, miệng của cô cũng đã lộ ra.

“*Làm cái gì vậy?*” Tiểu Ngưng vội vàng kéo lại váy mình.

Đường Hạo ngăn cô lại, bàn tay hắn vuốt ve những chữ trên người cô. “*Em xem, phía trên là gì?*”

Tiểu Ngưng quay đầu nhìn bên hông. “*H.T.....*” A, thì ra lần trước hắn nói không phải là hrlt.....Đó căn bản không phải là tên của hắn.

Cũng vẫn là mấy chữ hôm trước hắn bắt cô xăm. “*H. T. 1314*”

“*Anh hoài nghi lúc trước em học Vật Lý có qua được mức trung bình không vậy?*” Đường Hạo nói móc.

“*Đương nhiên là đạt! Thành tích của em cũng không có tồi đâu nhé!*”

Tiểu Ngưng lập tức phản bác lại.

Đường Hạo đem chiếc gương xoay về phía cô, để cô nhìn rõ dòng chữ hiện lên trong gương. Một mảng lưng của Tiểu Ngưng hiện lên trên chiếc gương sáng bóng, làm cho cô thấy rõ tất cả ký tự bên hông.

Lúc này, dòng chữ đó cứ nhiên biến thành “T.H. 1314”. Mắt Tiểu Ngưng trong tích tắc mà mở lớn. “*Em quên mất..... Gương sẽ phản chiếu ngược so với thực tế!*”

“*Em hiểu rồi sao?*” Đường Hạo buồn cười nói.

Mặt Tiểu Ngưng hồng lên nhanh chóng ~ mình có phải là quá ngốc rồi không?

”*Em xem ngược lại! Suốt bảy, tám năm qua mà không nghĩ tới điều này!*”

Cô không tin quay người lại xem xét cẩn thận. Quả nhiên nếu đọc theo trình tự H,T sẽ bị ngược lại ở phía dưới con số 1314.

Cho nên hai chữ đó không phải đọc là “H.T” mà là “T.H”

Tiểu Ngưng không dám tin lắc lắc đầu, đưa tay bưng kín miệng, cười khẽ vài tiếng sau đó biến thành những tiếng nức nở nện ngào. “*Chính mình tự đeo áp lực suốt bao nhiêu năm..... Đường Hạo, hu.....hu.....em vẫn cho rằng chữ đó có nghĩa là điểm....Bao năm qua, em đã tự mình tạo áp lực trên lưng. Không dám mặc áo cổ thấp....Cho dù ngày hè nóng bức nhất em cũng không dám để lộ cổ ra dù chỉ là một khe nhỏ..... Hóa ra....Nguyên lai...mọi chuyện không phải là như vậy....*”

Nước mắt ứa khuất cùng vui sướng cứ cuộn cuộn chảy ra từ đôi mắt cô, rất nhanh thấm ướt cả bàn tay cô.

Đường Hạo buồn cười nhìn cô, ôm cô vào lòng : “*Ha ha, anh thì rất cảm ơn em vì anh mà ‘kín cổng cao tường’ suốt bao nhiêu năm như vậy.... Anh thích vẻ đẹp của em chỉ có một mình anh là nhìn thấy....*”

Khóc trong ngực hần, Tiểu Ngưng dùng tay đánh vào lồng ngực vững chắc của hần: “*Đường Hạo, sao anh không nói cho em biết? Anh dám gạt em, bao nhiêu năm qua em phải sống trong sự xấu hổ....Anh vì sao lại không chịu nói sự thật này cho em biết sớm.....Vì sao không nói sớm cho em? Em là của anh, một đời một thế là của Đường Hạo....*”

Đường Hạo để mặc cho cô đánh, càng thêm dùng sức ôm chặt lấy thân thể của cô. Hần vốn đang thập phần tự tin nhưng nhớ lại chuyện trước kia thì tự tin không nổi: “*Lúc trước, anh là người mù, cái gì cũng không thấy được! Anh sợ em ghét bỏ anh, không thích anh, cho nên.....*”

“*Cho nên.....*” Tiểu Ngưng can trọng lặp lại hai chữ cuối, nhìn chăm chú vào hần, muốn nghe hần kể tiếp.

“*Anh một mực không nói ra việc anh thích em! Anh sợ cuối cùng em sẽ cười nhạo anh....làm gì có ai lại đi thích một kẻ đui mù. Cho nên anh mới không ngừng khi dễ em, phách đạo giữ lấy em, buộc em phải luôn nói yêu anh, thích anh.....nhưng chính anh lại chưa từng đáp lại....*”

Nước mắt trên gương mặt Tiểu Ngưng càng nhiều, không có cách nào khống chế mà cứ chảy xuống. Cánh môi cô một lần nữa hé mở nói: “*Vậy anh yêu em từ lúc nào? Từ khi nào mà anh lại thích em vậy?*”

Lúc này Đường Hạo không có giấu diếm bất cứ điều gì che giấu nơi đáy lòng. “*Từ lâu rồi, anh có cảm giác không nói được thành lời...Nhưng anh có thể khẳng định rằng trước cả lúc em bị treo ngoài ban công, anh đã yêu em rồi!*”

Tiểu Ngưng ngừng thở, nước mắt vẫn cứ chảy liên hoàn, tay lại nện vào ngực hần. “*Đường Hạo, tất cả là tại anh! Là tại anh cái gì cũng không chịu nói ra! Nếu không chúng ta cũng đã không bỏ lỡ nhau nhiều năm như vậy....*”

Đường Hạo gật gật đầu, điều này hần cũng hiểu rõ: “*Nếu như năm đó anh khiến em đủ tin tưởng, em có phải hay không sẽ không rời đi? Và em sẽ nói cho anh biết, em đã có cục cưng của chúng ta rồi....*”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 371

Edit: Meimoko

Tránh ở trong lùm cây, Tiểu Ngưng cố gắng lấy hết dũng khí, ngừng thở, hai mắt mở to nháy cũng không dám nháy, chậm rãi đi về phía trước.

Cô có thể nghe được những tiếng ‘thình, thịch, thình, thịch’ của tim mình đang đập, cũng có thể nhìn thấy hai tay đang dần run rẩy mỗi lúc một mạnh.

Bởi vì đi phía trước, cho nên Tiền Ly Nhi không nhìn thấy cô, mà hấn lại càng không thể nhìn thấy cô được.

“ Anh Hạo, ngày hôm qua em vào ba mẹ cãi nhau, bọn họ đều nói không thích em! Em đau lòng lắm, hiện tại trong lòng em chỗ nào cũng cảm thấy đau nhức! Đau quá!” Cho dù không nhìn thấy nét mặt của Tiền Ly Nhi, nhưng người nào nghe được lời cô ta nói cũng cảm thấy cô ta đang rất đau.

Cô ta làm nũng kéo lấy cánh tay của Đường Hạo nói: “Anh Hạo, anh thử nói xem! Có phải anh cũng chán ghét em không?”

Tiểu Ngưng dừng bước, cẩn thận lắng nghe câu trả lời của Đường Hạo. Đúng vậy, cô cũng muốn biết.

Cũng không quá mấy giây đồng hồ, giọng nói quen thuộc không thể quen thuộc hơn lại vang lên, chui vào trong tai cô, khiến cô nghe rõ mồn một từng chữ.

“ Đương nhiên là không ghét! Em đáng yêu như vậy, anh yêu thích còn chẳng kịp, có khi nào lại không thích....”

Nghe được câu trả lời của Đường Hạo, Tiền Ly Nhi hưng phấn mà nhảy lên: “ Anh Hạo, anh nói thật chứ? Anh yêu thích em đến vậy sao?”

“ Đương nhiên!” Câu trả lời vô cùng dứt khoát.

Trái tim Tiểu Ngưng phảng phất như vừa có một lưỡi dao sắc nhọn cứa qua, đau đến mức từng tế bào trong cơ thể cô không ngừng gào khóc, hai chân vô lực không dám đi vượt qua đôi nam nữ trước mặt.

Đường Hạo chưa từng nói qua yêu mình. Anh ta cái gì cũng chưa từng nói. Xem ra, cô bé như mình đối với anh ấy thật sự giống như không tồn tại!

Hắn căn bản không phải đã quên cô mà là chưa bao giờ để cô trong tiềm thức.

Cô vẫn còn đang bất động đắm chìm trong suy nghĩ thì bọn họ đột nhiên xoay người trở lại, đi về phía cô.

Cô gái kia đã nhìn thấy cô, và cô cũng nhìn rõ cô ta.

Tiền Ly Nhi vô thức vòng tay ôm lấy cánh tay của Đường Hạo, sau đó đưa ánh mắt cao ngạo nhìn về phía Tiểu Ngưng.

Tiểu Ngưng chuyển dịch ánh mắt về phía Đường Hạo, trong mắt tràn đầy khát vọng. Đúng lúc cô lấy toàn bộ dũng khí định mở miệng gọi tên hắn thì Đường Hạo đã đi ngang qua cổ. Khuỷu tay của hắn vô tình chạm vào chiếc túi cô đang đeo.

Trái tim Tiểu Ngưng trong nháy mắt chậm nửa nhịp, nhìn chằm chằm vào hắn.

Đường Hạo cảm thấy dường như chạm vào người khác, lãnh mạc nói lời xin lỗi: “ Xin lỗi tôi lỡ đụng phải....”

Nói xong, hắn cùng Tiền Ly Nhi lướt qua Tiểu Ngưng.

“Tuy tôi không nhìn thấy em, nhưng chỉ cần chạm đến thân thể của em, tôi sẽ nhận ra em ngay lập tức....cho dù em không có lên tiếng!”

Hắn cũng không có nhận ra cô.

Hắn cũng không có cảm nhận được cô.

“ Anh Hạo, sau này em muốn chúng ta có thật nhiều tiểu bảo bối. Con trai thì giống anh, con gái thì đáng yêu như em.....”

Đường Hạo không nói gì, nhưng lại phát ra một tiếng cười sung sướng.

Tiểu Ngưng nuốt toàn bộ những lời muốn nói về lại trong bụng. Hắn đã quên cô, ...

Hắn cũng không giống như những lời hắn nói sẽ nhận ra cô...

Nghe cô kể xong, Đường Hạo đau lòng lau những giọt nước mắt trên khuôn mặt của cô, nửa phần nản nói: “ Em vì sao lúc đó không lên tiếng? Em nghĩ một người mù liệu có thể nhận ra em không?”

“ Nhưng chính anh lúc trước có thể cảm nhận được em cơ mà! Anh nói, chỉ cần em xuất hiện bên cạnh anh là anh có thể cảm nhận được em! Nhưng anh một lần cũng không có....” Tiểu Ngưng nghẹn ngào nói, sau đó cúi thấp mặt xuống: “ Kỳ thật, em cũng không có đủ can đảm! Khi thấy Tiền Ly Nhi ở bên cạnh anh, em đã không còn tin tưởng nữa rồi!”

“ Là anh khiến cho em không tin tưởng! Thật xin lỗi, Tiểu Ngưng, nếu lúc đó anh nói anh yêu em, dùng mọi cách giữ em ở lại, không so đo chuyện mặt mũi.....anh sẽ để cho em phách đạo mà giữ lấy anh....” Đường Hạo giống như tìm lại được vật chỉ bảo, ôm chặt cô vào trong lòng ngực của mình.

Tiểu Ngưng trở tay, dùng sức ôm lấy hắn: “ Vậy anh từ nay về sau phải yêu em hết lòng, nhất định phải chân thành, cẩn thận, thành tâm thành ý đối với em. Anh phải đền bù cho em biết bao nhiêu năm đau khổ vất vả, anh có biết một mình em nuôi con một mình khó khăn đến nhường nào không?”

“Ừ, chỉ cần anh có gì không tốt, em hãy nhắc nhở anh nhé. Nhưng xin em, ngàn vạn lần không thể không để ý đến anh!” Hắn có thể hiểu được chuyện tối hôm qua, là cô muốn tìm người khác khích cho hắn nổi giận.

Tiểu Ngưng gật gật đầu: “ Nhưng anh không thể cái gì cũng khiến em phải nhắc nhở anh, nếu vậy thì thật sự mất đi ý nghĩa!”

“ Được! Anh sẽ cố gắng để em không phải nhắc nhở anh nhiều đâu!”

Tiểu Ngưng đột nhiên như nhớ ra điều gì đó, đẩy mạnh Đường Hạo ra: “Đúng rồi! Vì sao anh nói với thợ xăm ‘H.T.1314’ mà lại xăm thành ‘T.H.1314’ vậy?”

Đường Hạo nhướn mi, sắc mặt có chút ửng đỏ: “ Bởi vì anh.....không có nghĩ nhiều.....nói thẳng ra là.....Lúc bắt đầu anh mới nghĩ ra, anh đã nói với thợ xăm là xăm ở ngược lại....”

“ Tại sao em lại không nghe thấy?” Tiểu Ngưng không hiểu mở to hai mắt. Hai người bọn họ rõ ràng là ở cùng một chỗ, tại sao chỉ có cô là không nghe thấy.

“ Bởi vì, lúc ấy em cứ la hét to, không nghe được lời của anh đấy thôi!” Nghĩ đến bộ dáng của cô lúc đó, hắn thật sự muốn cười.

“ Chán ghét, nếu như anh nói sớm, em đã chẳng la to như vậy làm gì!” Nếu như cô sớm biết ý nghĩa này, nhất định sẽ cam tâm tình nguyện nằm yên cho người ta hạ xuống thân cô lời thề này.

Hơn nữa, lúc đó cô thật sự cảm thấy khuất nhục, nhiều năm qua cô không nghĩ đến chuyện nhìn ngược lại. Nếu như chỉ dựa theo chữ ‘H.T’ kia, cô làm sao mà hình dung ra chuyện phải nhìn lại chữ cái ngược lại, chữ cái từ trái sang rồi mới đến con số.

“ Hai đứa con của chúng ta phải xử trí thế nào đây? Là để em đánh hay anh đánh?” Tiểu Ngưng vừa ăn vừa nhìn người đàn ông đang ăn điểm tâm ngồi đối diện.

“ Anh cũng đang suy nghĩ cho vấn đề này! Bất quá, đánh chúng thì thật quá lợi cho chúng nó rồi!” Đường Hạo vừa ăn vừa nói: “ Hơn nữa, hai đứa nó mỗi lần bị đánh xong đều gia tăng thêm sự phản kháng. Bọn nó sẽ không bao giờ thừa nhận mình đã sai!” Con của mình, Đường Hạo hiểu rõ hơn ai hết. Khi còn nhỏ, hắn cũng có cảm giác không phục như vậy, càng đánh hắn, hắn lại càng cho rằng mình đúng, còn người khác thì sai.

“ Vậy làm sao bây giờ? Chúng ta nên phạt chúng nó thế nào đây?” Tiểu Ngưng nhăn mày, vì sao quản lý mà hết sức buồn rầu: “ Em lúc còn nhỏ rất nghe lời, đâu có coi trời bằng vung giống như hai đứa con của chúng ta như thế này!” Ánh mắt trách cứ của Tiểu Ngưng rơi lên người Đường Hạo: “ Nhất định là anh! Nhất định là gen của anh có vấn đề cho nên bọn trẻ mới vô pháp vô thiên như vậy!”

“ Ê, lời này không được nói lung tung nhé! Anh lúc nhỏ tuy có náo loạn nhưng tuyệt nhiên là thông minh vô cùng. Hai đứa nhóc đó ngu ngốc đến mức đi tìm cách chia rẽ bố mẹ của chúng. Anh nghĩ loại tính cách ngốc ngếch hết mức này phải là di truyền từ em mới phải.” Đường Hạo không cho là đúng, gen của hai đứa bé cô cũng có phần mà.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 372

Edit: Mẹ Đốp

Beta: Meimoko

“Đã trở thế như vậy, tại sao ba vẫn chưa về nhà nhỉ?” Nhị Nhị một lần nữa liếc nhìn đồng hồ trên tường, cong cánh môi hỏi Dương Dương. “Em nói xem, ba có thể đang ở chỗ mẹ của chúng ta hay không?”

“Có lẽ vậy, bọn họ có lẽ đã quên chúng ta mất rồi!”

” Nhưng mà, không phải là mẹ đã làm cho ba tức giận rồi sao? Nếu vậy ý đồ của chúng ta không phải đã uống phí, không có người đã giúp chúng ta trút giận!”

Hiện tại Nhị Nhị rất mâu thuẫn, một mặt muốn cho mẹ không để ý tới ba, một mặt khác lại sợ mẹ và ba không được ở cùng một chỗ.

“Chị đừng vội, em sẽ gọi điện thoại cho mẹ!” Dương Dương đưa tay lên làm động tác “xuyt”, muốn Nhị Nhị yên lặng một lát.

Nhị Nhị gật gù đầu, một tay đưa lên bắt chước động tác của Dương Dương.

Ngay sau đó, Dương Dương xoay người, rất nhanh ấn một dãy số, đợi điện thoại kết nối sau vài giây.

” Alo.” Giọng nói của Lục Giai Ngưng phát ra từ điện thoại, xung quanh vang lên âm thanh tao nhã của khúc dương cầm.

“Mẹ, bây giờ mẹ đang ở đâu ạ? Có phải mẹ đang ở chỗ nào rất lịch sự không?”

“Ừ, mẹ đang dùng cơm với bạn trai, làm sao vậy?” Tiểu Ngưng ra vẻ rất bình thường nói.

“Cùng bạn trai? Mẹ, mẹ đang ở cùng bạn trai nào vậy?” Dương Dương gấp gấp hỏi, bây giờ nó có một chút lo lắng, mẹ sao lại làm quen với bạn trai ngay được rồi!

Nhị Nhị sốt ruột đứng lên, nghe điện thoại

“Ừ, mẹ nghe lời các con, hiện tại đang kết giao với bạn trai. Các con cũng biết mẹ hiện tại tuổi cũng không nhỏ, đã như thế ba của các con còn đối với mẹ không tốt, cho nên mẹ phải kết giao với một người bạn trai khác!” Lục Giai Ngưng nói ra từng chữ từng chữ một theo âm điệu của Đường Hạo.

Nếu như không phải hần dùng ngữ môi ngữ nói cho cô biết, cô thật sự không biết nên nói như thế nào.

“A? Mẹ, ba đâu rồi? Ba có gọi điện thoại cho mẹ không?” Dương Dương nuốt nuốt nước miếng, biểu lộ có chút ngó ngán.

“Ba của con ư? Ngày hôm qua mẹ cùng với ba của con ngã bài rồi, sau đó mẹ không nhìn thấy ba của con đâu.”

“Mẹ, không cần phải.”

“Không cần phải cái gì? Dương Dương, mẹ cùng bạn trai vừa mới bắt đầu. Đợi đến sau này mẹ và chú thật sự ổn định, chúng ta cùng đi chơi nhé! Được rồi, hiện tại mẹ và chú còn có việc, không nói chuyện với con nữa, bye bye, đi ngủ sớm một chút!”

“Mẹ.” Dương Dương khóc thét lên, ngã người xuống sofa, ôm Nhị Nhị nói một cách thống không: “Nhị Nhị, chúng ta xong rồi, mẹ thật sự có bạn trai khác rồi!”

Nhị Nhị đẩy Dương Dương ra, la lo lên. “Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Chúng ta bắt đầu hôm qua mới chỉ nói với mẹ thôi, mẹ làm sao mà có bạn trai nhanh như thế? Là ai vậy?”

“Mẹ không nói gì!” Dương Dương khóc không ra nước mắt. “Nếu như em biết là ai thì tốt rồi, chúng ta có thể đi tìm chú ấy, bảo chú ấy cách xa mẹ chúng ta một chút!”

Nhị Nhị cầm lên điện thoại, sau đó rất nhanh nhấn dãy số.

“Nhị Nhị, chị gọi điện đi đâu vậy?”

“Dương nhiên là cho ba rồi!” Lời vừa dứt, điện thoại đã truyền đến tín hiệu kết nối. “A lo....”

“Ba hiện tại có việc bận, các con ngủ trước đi, ngoan!”

“Không. Ba...ba...ba nhanh đi tìm mẹ đi!” Nhị Nhị rơi nước mắt, cô bé và Dương Dương hơi quá đáng, làm sao có thể nghĩ ra cách ngó ngán để tách ba ra khỏi mẹ chứ?

” Không tìm mẹ của con nữa, ba đã chuẩn bị kết giao với bạn gái khác rồi! Haizz, chuyện của người lớn rất khó nói để các con có thể hiểu rõ được, các con là trẻ con cũng sẽ không hiểu được đâu. Nhưng khi ba với mẹ ở cùng nhau, phát hiện ra là ba mẹ không hợp với nhau!” Đường Hạo rất khẳng định nói.

Đứng ở trong gió đêm Tiểu Ngưng, nhìn không được cười, bất quá cố gắng không phát ra thành tiếng.

“Ba ba cùng mẹ trước kia có chút hiểu lầm, là chúng con.”

“Ừ? Có phải là hiểu lầm hay không ba mẹ đều hiểu rõ ràng, ba và mẹ đã cùng nhau nói chuyện rồi, chúng ta đều cho rằng chia tay là tốt nhất! Thôi được rồi, ba đang bận!”

“Ba! Ba!”

Điện thoại bên kia cắt ngang, không cho bọn nhỏ cơ hội để nói chuyện.

“Ha ha.” Cúp điện thoại, Tiểu Ngưng rút cục khổng chế không nổi cười to, nép trong ngực của Đường Hạo. “Anh nói, hai đứa bọn nó có phải đang rất sốt ruột không?!”

” Anh chính là muốn chúng nó sốt ruột!”

“Chúng nó có phải là đang khóc hay không nhỉ?”

“Có thể như vậy, hai đứa bọn chúng đều rất dễ rơi nước mắt, điểm ấy giống em!” Đường Hạo sờ gương mặt của cô, rồi lại sờ lên cánh mũi của cô.

“Ha ha, em cũng rất thích cười mà! Anh có nhớ không? Ngày trước anh thường nói thích nhất là nghe tiếng cười của em!” Bây giờ Tiểu Ngưng hay nghĩ đến những chuyện xảy ra trước, Không thể phủ nhận những đoạn ngày tháng trước kia, có rất nhiều điều khiến cô lưu luyến vô cùng.

Tiểu Ngưng hít sâu một hơi, sau đó nói một cách buồn bã: “Nhưng bây giờ em cười phát ra tiếng thật khó nghe,”

Nhắc đến điểm này Đường Hạo thấy thương cảm, là hắn không bảo vệ tốt người phụ nữ của hắn, làm cho cô ở bên ngoài gặp nhiều khó khăn như vậy.” Không phải đâu, nghe rất êm tai, rất ngọt ngào!”

“Anh gạt em!”

“Thật vậy mà, anh không nói dối, bây giờ không phải là có rất nhiều ngôi sao còn đang cố ý làm ra thứ âm thanh khàn khàn như vậy đấy?” Ắt hẳn hắn đã nghe qua không ít.

“Ha ha, vậy ý của anh là trong họa có phúc sao?” Tiểu Ngưng tự giễu nói.

Đường Hạo không có đáp lại lời của cô, mà lấy chiếc nhẫn kim cương từ trong túi quần ra. Dưới ánh đèn neon, chiếc nhẫn hiện lên lung linh huyền ảo.

Tiểu Ngưng không để ý đến động tác của hắn, càng không để ý đến đồ vật mà hắn đang cầm trong tay là gì. Nét cười trên gương mặt dần dần biến mất, khản trương nhìn hắn.

Đường Hạo nâng chiếc nhẫn lên, một tay kéo cánh tay mềm mại tuyết trắng của Tiểu Ngưng lại, nói một cách chân thành: “Ngưng, đây là lần thứ hai anh cầu hôn em. Lần đầu tiên anh làm không tốt, nhưng tuyệt đối rất chân thành. Hi vọng lần này em tiếp nhận anh, nguyện ý làm người bạn đời của anh. Anh chấp nhận chịu sự bất nạt, ức hiếp của em suốt cả đời, chỉ cần em vui là được. Như thế nào? Có nguyện ý tiếp nhận cơ hội có thể tùy tiện bất nạt và ức hiếp anh hay không?”

Mặc dù lời nói của Đường Hạo có vẻ hơi hột, nhưng là trong ánh mắt lại lóe ra tia khản trương mơ hồ. Hắn ngừng thở nhìn cô, chờ câu trả lời.

“Anh thật sự muốn để cho em bất nạt, ức hiếp anh sao?? Em làm thế nào có thể bất nạt được anh?” Tiểu Ngưng rất chân thành hỏi.

Đường Hạo lập tức gật đầu. “Đúng vậy, chỉ cần em không giận anh mà đi tìm người đàn ông khác là được!”

“Anh có thể cho em một phút đồng hồ để suy nghĩ không?” Tiểu Ngưng rất chân thành nói.

“Có thể!” Đường Hạo gật đầu. “Em muốn như thế nào cũng được!”

“Tốt lắm.” Tiểu Ngưng nhìn của hắn, ánh mắt không chór , không biết cô nghĩ đến cái gì!

Mà Đường Hạo đã khản trương nhìn đồng hồ trên tay, bắt đầu tính theo thời gian. Chờ đợi một giây đồng hồ đối với hắn bây giờ chính là một sự tra tấn ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 373

Edit: Meimoko

Từng làn gió đêm lướt qua hai người bọn họ, thổi nhẹ làn váy của cô, đùa nghịch cùng những lọn tóc.

Đường Hạo khẩn trương nhìn cô, rồi lập tức nhìn vào chiếc đồng hồ hàng hiệu đắt tiền của mình. Rốt cục, khi kim giây chạm đến số 12, Đường Hạo vội vàng ngược mắt lên ngó đồng hồ: *"Nhu thế nào?"*

Tiểu Ngưng nhìn hắn bằng ánh mắt thực xin lỗi, sau đó nuốt nuốt nước miếng, nói: *"Có thể cho em thêm một phút nữa được không, để em suy nghĩ thêm một chút!"*

"Còn lo lắng ư?"

"Ừ!" Tiểu Ngưng gật gật đầu.

"Được!" Đường Hạo vội kéo cánh tay của Tiểu Ngưng, đi giống như là chạy.

Lúc này, trên gương mặt Đường Hạo toát ra một tầng mồ hôi lạnh, hơi thở dồn dập có lúc ngừng lại, không ổn định. Lòng bàn tay vốn ấm nóng từ trước tới nay trở nên mát lạnh vô cùng lại còn có chút run run trong giây phút này.

Hắn đang rất căng thẳng.

Rất ít khi được nhìn thấy bộ dáng hần khẩn trương đến thế này. Một màn trước mắt quả là rất hiếm khi gặp.

Cô.....thật sự muốn kéo mặt của hần xuống.

"Ngưng, một phút đồng hồ đã hết rồi!" Đường Hạo căng cứng người lại, mỉm cười nói: *"Câu trả lời của em!"*

"Em muốn thêm một phút nữa!" Không được! Dáng vẻ khẩn trương của hần vừa rồi cô chưa có xem đủ.

"Nhu thế nào còn muốn thêm một phút đồng hồ nữa vậy?" Đường Hạo bởi vì khẩn trương mà tiếng chất vấn càng lớn: *"Em bây giờ phải trả lời câu hỏi của anh!"*

"Nhưng chính anh đã nói sẽ để cho em bắt nạt anh! Chẳng lẽ anh bây giờ muốn đổi ý rồi sao?" Tiểu Ngưng giương khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói ra.

"Được! Anh cho em thêm một phút đồng hồ. Bất quá, anh muốn một nụ hôn!" Đường Hạo đưa ra điều kiện. Hần cũng không ngốc đến mức đứng yên bị động.

"Hả? Đừng mà, đây là bên ngoài!"

Đường Hạo ôm cô vào trong ngực, gò má kề sát cô. *"Được! Dù cho em bây giờ chưa phải là bà xã của anh, nhưng cũng là bạn gái của anh. Hôn môi, đương nhiên là được!"*

Vừa nói, Đường Hạo đã cong đầu gối xuống, đưa đôi môi tiến về phía môi của cô.

"Ừ....." Tiểu Ngưng chỉ có thể bị ép ngửa đầu phối hợp với của động tác của hần, hai tay vịn lấy bả vai của hần.

Hôn môi cô từ trong ra ngoài xong, Đường Hạo mới chậm rãi thả cô ra.

Hai con ngươi Tiểu Ngưng có chút mê mang, rõ ràng là vẫn còn đang chìm đắm trong nụ hôn ban nãy mà không dứt ra được. *"Ừ....."*

"Nhu thế nào? Đồng ý gả cho anh sao? Một phút đã qua, nhanh lên trả lời anh đi!" Đường Hạo lại cúi đầu tại trên môi đỏ mọng của cô, hôn một cái.

Lúc này Tiểu Ngưng mới tỉnh táo trở lại, phát hiện ra quý khách của hần: *"Giới lắm, Đường Hạo, anh lại dám gạt em ư? Anh xấu lắm!"* Hôn cô đến choáng váng sau đó lại hỏi luôn vấn đề mà cô đang lo lắng được hay sao? Hần thật quý khách đa đoan.

"Nhưng chính em cũng đâu có nói trước rằng muốn được yên tĩnh suy nghĩ. Anh chỉ là hôn môi em thôi, cũng đâu có làm em chậm trễ một giây suy nghĩ nào!" Đường Hạo vô tội chớp mắt, tự tin ta đúng ta không có tội. Hình tượng một thương nhân giả hoạt được phơi bày tình thế trong lúc này.

“*Vậy không được, em còn muốn một phút đồng hồ nữa!*” Tiểu Ngưng không thuận theo nói. “*Anh không thể hôn em!*”

“*Em nhận hay không nhận?*” Tay nắm chiếc nhẫn kim cương đã toát ra mồ hôi. Bất quá mồ hôi không phải nóng, mà là một tầng mồ hôi lạnh.

“*Hừ, còn nói để cho em khi dễ anh! Còn chưa được mấy phút đã hung dữ với em rồi!*” Cả trán lẫn mũi của Tiểu Ngưng đều nhú lại, hoàn toàn giống như bộ dạng không tính toán.

“*Ài nói anh hung dữ với em? Anh làm sao dám! Hiện tại coi như là em cho anh mùi cá lá gan, anh cũng vậy không dám nổi giận với em!*” Một cô gái hai mươi lăm tuổi đầu như cô vẫn còn đang có một chàng trai theo đuổi, hơn nữa tên đó xét về điều kiện và cả tình cảm đối với cô đều không có thua hần, hần đã hơn ba mươi tuổi rồi, lại là cha của hai đứa con, hần nào dám hung dữ với cô ở điểm nào chứ?

Nếu như cô nổi giận thật sự, vứt bỏ ba cha con hần, hần phải làm sao bây giờ? Đây không phải chính là cuộc sống được kết lại trong mấy chữ: vạn kiếp bất phục hay sao?

“*Vậy anh cho em thêm một phút đồng hồ!*” Tiểu Ngưng yêu cầu nói.

“*Được*” Đường Hạo hít sâu một hơi, lại nặng nề phun ra chữ này, còn bảo trì thái độ cực kỳ thuận theo: “*Được mà!*”

“*Anh không thể cứ lại hỏi em!*” Cô đề phòng nhìn hần.

“*Được!*” Đường Hạo dập khuôn nói, ngoan ngoãn cam đoan.

Tính từ lúc thời gian bắt đầu, kim giây thoáng cái thoáng cái đã đi được một vòng tròn!

Ánh mắt của Tiểu Ngưng vẫn chăm chăm nhìn vào hần, chờ đợi để được tiếp tục thưởng thức vẻ mặt khản trương của hần. Bất quá, Tiểu Ngưng không tin mở lớn hai mắt, lần này hần chẳng có chút khản trương nào cả, hơn nữa nụ cười kia còn có phần xấu xa.

Đúng lúc cô muốn tiến lên nghiên cứu xem có chuyện gì đang xảy ra thì bàn tay to lớn của hần đã bắt đầu dịch chuyển sờ soạng cô, xoa xoa lấy hông cô.

“*Ê, anh không thể sờ em. . . .*” Tiểu Ngưng lắc mông, chỉ muốn thoát khỏi sự đụng chạm của hần.

“*Vì sao không thể?*” Đường Hạo lại không giải thích được nhìn cô, bàn tay hần vẫn tiếp tục tiến sau vào bên trong ăn đậu hũ. Thậm chí còn luôn xuống phía dưới tìm tòi, rồi lại hướng, trực tiếp thăm dò dưới lớp váy của cô, ve vuốt phần mẫn cảm giữa hai chân.

“*Em nói em muốn yên tĩnh suy nghĩ! Chúng ta đã nói với nhau rồi!*”

“*Em chỉ nói không được hôn, anh vừa rồi không có hôn em!*” Đàn ông thông minh lại một lần bắt được sơ hở trong lời nói của cô..

Cái này khiến tiểu Ngưng vừa thẹn vừa giận. Muốn phát giận, nhưng lời hần nói tựa hồ khá hợp lý, không sai điểm nào.

“*Cô bé, nhanh lên nói cho anh biết, câu trả lời của em?*” Đứng một phút đồng hồ thì Đường Hạo canh chuẩn lại hỏi. “*Nhanh lên nói cho anh biết, có muốn làm lão bà của anh hay không? Ha ha, ưu điểm chính là từ nay về sau ban đêm em có thể tùy tiện mà khi dễ anh! Em thích ngược anh, ngược nữa, ngược mãi cũng được...*”

Hần không đứng đắn mà nháy mắt, mùi hương thập phần cuốn hút.

Tiểu Ngưng nhìn xem bộ dạng hần hơi có làm quá, thổi phồng một hơi rồi bật cười, sau đó lại chăm chú nhìn của hần: “*Được! Em nhận lời anh! Mặc dù anh câu hôn không có hoa tươi, không chút lãng mạn nhưng em vẫn miễn cưỡng chấp nhận.....!*”

Đường Hạo mỉm cười kích động, run rẩy, chậm rãi đeo chiếc nhẫn vào ngón tay mảnh khảnh của Tiểu Ngưng. Ngay lập tức, trên không trung bỗng xẹt lên vài vệt sáng, làm cho nhẫn kim cương trên ngón tay của Tiểu Ngưng tỏa ánh sáng lấp lánh.

Tiếp theo pháo hoa bùng nổ khắp trời, tòa nhà đối diện hiện lên mấy chữ to được kết từ đèn neon sáng chói: “*I Love You. L.J.N. Một đời một thế!*”

Lúc Tiểu Ngưng còn đang kinh ngạc nhìn mấy chữ rực rỡ sáng màu dưới pháo hoa lấp lánh thì Đường Hạo đã mở ra rương xe phía sau lên.

Chỉ thấy rương phía sau đó tràn đầy hoa hồng.

Mắt Tiểu Ngưng lại rung rung. Từng giọt nước mắt tí tách rơi xuống.

Đường Hạo lấy một bông từ trong chổ hoa đỏ đưa đến trước Tiểu Ngưng. “*Anh hình như chưa từng tặng hoa cho em. Hi vọng lúc này đây tất cả có thể đền bù những gì lúc trước anh không đủ. Ngưng, một đời một thế của anh, chỉ thích một mình em, duy nhất chỉ yêu một mình em! Anh yêu em!*”

Trong tích tắc, nước mắt sung sướng ào ra từ vành mắt của Tiểu Ngưng. Cô đưa tay lau sạch chúng. Chỉ là vô luận cô có cố lau như thế nào đi chăng nữa, nước mắt vẫn không ngừng rơi ra bên ngoài. “*Em cũng vậy! Yêu anh, yêu anh! Cả đời này của em chỉ yêu yêu một mình anh!*”

Nói xong, Tiểu Ngưng kiễng mũi chân nhào vào nhập trong ngực của hần.

Chương 374

Edit: Bitter coffee

Beta: Meimoko

“Tại sao giờ này mà ba vẫn chưa về?” Nhìn lên đồng hồ đã là mười giờ tối nhưng vẫn chưa thấy ba mình trở về, Dương Dương tức giận ngồi ở trên sàn nhà, miệng chu lên cao.

“Dương Dương, em nói chuyện với ai vậy?”

Dương Dương nhìn lên trần nhà, hai tay ôm hai đầu gối nói: “Em có nói chuyện với ai đâu! Đã khuya rồi mà ba vẫn chưa về nhà, lại không ở chỗ của mẹ, chẳng lẽ là.”

Nhị Nhị ngồi xuống trước mặt Dương Dương, khẩn trương hỏi: “Chẳng lẽ ba đang ở cùng người phụ nữ nào đó!”

Loại chuyện này cậu bé cũng có thể hiểu được. Rõ ràng như vậy cơ mà!

“Không được.” Nhị Nhị tức giận hô to. Cô bé không thể chịu đựng được chuyện ba không ở cùng một chỗ với mẹ mà lại ở cùng người phụ nữ khác. “Không được, chị phải đi tìm ba, phải đi tìm ba!”

“Chị định tìm ba ở đâu đã khuya như vậy rồi mà, bà Tì chắc cũng không cho chúng ta đi ra ngoài, hơn nữa chúng ta đi ra ngoài cũng sẽ có thể gặp nguy hiểm!” Trước đây đã từng bị bắt cóc nên Dương Dương sẽ không nông nổi đi ra ngoài mà không có người lớn đi cùng vào buổi tối.

Nhị Nhị buồn rầu nhắm mắt lại, nhưng rồi lập tức lại mở ra. “Đúng rồi, chúng ta có thể tìm chú Hải Uy, nhờ chú đưa chúng ta đi tìm ba! Như vậy, không phải là đã giải quyết được vấn đề này rồi sao?”

Dương Dương gật đầu: “Đúng vậy, ý kiến rất hay, chị nhanh gọi điện nhờ chú Hải Uy giúp đi!” Dương Dương đem điện thoại cho Nhị Nhị, bởi vì Hải Uy rất ít khi từ chối yêu cầu của Nhị Nhị cho nên giao việc này cho cô bé là rất hợp lý.

Nhị Nhị nhớ rõ số điện thoại của Hải Uy nên rất nhanh bấm gọi.

Không lâu sau trong điện thoại truyền đến giọng nói nam tính dễ nghe. “A lô.”

“Chú Hải Uy, cháu là Nhị Nhị đây ạ.” Nhị Nhị lớn tiếng nói tên của mình, sau đó đưa ra yêu cầu: “Chú Hải Uy, chú đến nhà cháu ngay bây giờ được không ạ?”

“.” Đầu dây bên kia im lặng hồi lâu, nửa phút sau mới phát ra tiếng nói. “Chú đang ngủ mà, với lại cũng khuya rồi làm sao lại có thể đến nhà cháu lúc này được! Nhị Nhị ngoan, đi ngủ đi cháu!”

“Không, cháu không thể ngủ được! Chú Hải Uy, chú nhanh đến nhà cháu, giúp chúng cháu đi tìm ba có được không ạ? Chú nhanh đến đi, nếu chú không đến thì cháu và Dương Dương sẽ tự đi ra ngoài tìm ba!” Nhị Nhị uy hiếp nói, kỳ thật đã muộn như vậy cô bé cũng không dám ra đi ra ngoài.

“Đứa bé ngốc này, làm sao cháu có thể đi ra ngoài vào lúc này hả?” Hải Uy gầm nhẹ một tiếng. “Ba của cháu sẽ không bị ai bắt nạt đâu, ai dám động vào ba của cháu chứ? Vậy nên cháu hãy ngoan ngoãn đi ngủ cho chú!”

“Không, cháu biết rõ ba sẽ không bị ai bắt nạt nhưng mà cháu sợ. Sợ ba bắt nạt người khác.” Chú Hải Uy, chú hãy dẫn cháu và Dương Dương đi tìm ba, nếu không. Cháu sẽ ra hồ bơi và ngủ qua đêm ở đó, chẳng lẽ chú lơ đãng cháu như vậy sao?” Thuyết phục Hải Uy đã lâu mà không nhận được câu trả lời như mong đợi nên Nhị Nhị phải dùng cách uy hiếp người chú của mình.

“Nếu đau lòng thì phải là ba mẹ của cháu chứ không phải chú!” Hải Uy cười nói.

Nghe được câu nói của Hải Uy, nước mắt Nhị Nhị như những hạt pha lê thi nhau rơi xuống gò má. “Chú không đau lòng vì cháu sao? Thật sự không đau lòng sao?”

“Này . . . Cháu đừng khóc!” Hải Uy rõ ràng là đang đau lòng “*Vậy chú cùng cháu và Dương Dương đi tìm ba, được không chú!*” Nhị Nhị lập tức nói ra.

“ Được, được, chú chịu thua cháu rồi, cháu cùng Dương Dương không được làm loạn, chú sẽ gọi điện cho ba của cháu xem ba cháu đang ở đâu, như vậy được không?”

“*Chú đến nhà cháu rồi hãy gọi để chúng cháu được nghe trực tiếp, biết đâu chú lại gạt bọn cháu, chúng cháu có chuyện gấp cần gặp ba ngay bây giờ, rất gấp, rất gấp.*” Nhị Nhị Nói rất nhiều câu rất gấp, bởi nếu lúc này ba đang ở cùng một người phụ nữ nào đó thì thật là quá tệ.

“.....”.

“*Vâng, chú Hải Uy, cháu và Dương Dương nhất định sẽ ngoan ngoãn ngồi đợi chú đến!*” Nhị Nhị cam đoan vừa nói vừa nhìn Dương Dương, cuối cùng cũng yên tâm cúp điện thoại.

“*Chị đã nhờ được chú Hải Uy đến giúp rồi, giờ chị thấy khát quá, em lấy cho chị chai nước giải khát đi!*” Nhị Nhị tự đắc, hất cằm về phía Dương Dương ý bảo cậu bé nên phục vụ người chị gái này.

“*Chị, mẹ đã nói chúng ta còn nhỏ không nên uống nhiều nước có ga, nếu không chúng ta sẽ không cao lên được, hay là uống nước lọc, được không chị?*”

“*Nhưng mà chị muốn uống nước giải khát*”

“*Vậy, chẳng lẽ chị thật sự chị muốn mình trở lên to béo, sau đó lại không cao lên được sao? Như vậy sẽ rất khó coi!*” Bởi vì từ nhỏ sống cùng mẹ nên Dương Dương cũng học được rất nhiều thói quen tốt! Ví dụ như bình thường cậu bé rất ít khi uống nước giải khát, đa số là uống nước lọc.

Vừa nghĩ đến mình sẽ không xinh đẹp, Nhị Nhị liền bỏ ngay ý nghĩ muốn uống nước giải khát. “*Được, uống nước lọc cũng tốt !*”

“*Vâng, nước lọc sẽ đến ngay!*” Dương Dương chạy thật nhanh ra khỏi phòng, rồi lại chạy thật nhanh về! Hai chị em trước đây đã thoả thuận với nhau nếu ai hoàn thành nhiệm vụ thì sẽ được chỉ đạo người kia, không thể nuốt lời.

Nhìn thấy Nhị Nhị đang uống nước nhiệt tình, Dương Dương có chút khó hiểu nhìn cô bé.

Buồng bình nước xuống, Nhị Nhị không hiểu được hỏi: “*Em nhìn chị làm cái gì?*”

“*Nhị Nhị, em phát hiện. Chú Hải Uy đặc biệt rất nghe lời của chị!*” Rõ ràng chú là em của ba mẹ và hai đứa cũng phải gọi là ‘chú Hải Uy’, vậy vì cái gì mà chuyện gì chú ấy đều nghe lời Nhị Nhị?

“*Có sao?*” Nhị Nhị mỉm cười.

Dương Dương dùng sức gật đầu. “*Vì sao vậy nhĩ?*”

Nhị Nhị đưa hai tay sờ vào má mình, dương dương tự đắc nhìn đứa em trai. “*Bởi vì chị được nhiều người yêu mến hơn em, chị giống như công chúa nên ai gặp cũng thích, còn em thì không phải vậy !*”

Dương Dương không chấp nhận câu trả lời này. “*Không đúng, vì chị hay làm nũng nên được mọi người yêu quý, chắc là vậy rồi*”

Nhị Nhị không phục quay đầu lại khiêu khích nói “*Em không phục ư? Không phục thì em thử làm nũng xem chú Hải Uy có để ý đến em không?*”

“*Em sẽ không làm nũng!*” Thực tế cũng sẽ không làm nũng người cùng giới, như vậy rất kỳ quái. Cậu bé chỉ có thói quen làm nũng bà Từ và mẹ. Khi bọn trẻ đang tranh luận, Hải Uy cũng đã đến và đang đi lên phòng hai đứa.

“*Chú Hải Uy!*” Nhị Nhị vừa nhìn thấy Hải Uy, lập tức nhào vào trong ngực rồi ngẩng đầu lên nhìn hấn. “*Ui, chú Hải Uy, mặt của chú sao lại bị rách vậy, chú đã đánh nhau sao?*”

Hải Uy đưa tay sờ lên vết thương trên mặt, lắc đầu nói “*Không phải vậy đâu, hôm qua chú đi luyện võ nên mới thành ra thế này!*”

“*Vậy ạ! Chú mau gọi điện thoại cho ba cháu đi, hỏi xem ba cháu đang ở đâu đi!*” Nhị Nhị giật giật tay áo Hải Uy.

Dương Dương thấy người chị gái song sinh đang làm nũng chú Hải Uy, tự nhiên cảm thấy rùng mình.

Hải Uy lấy điện thoại di động ra, bấm số điện thoại của ba bọn nhỏ. “*A lô, anh Đường Hạo, anh đang ở đâu vậy? Hai đứa nhỏ nhà anh muốn em đưa đi tìm anh đấy!*”

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói đầy vẻ nghi vấn của Đường Hạo: “*Bọn trẻ đang ở cạnh em sao?*”

“*Đúng vậy.!*”

“Ừ, làm phiền em vậy! Hôm nay giúp anh chăm sóc bọn chúng nhé!” Nói xong, Đường Hạo liền ngắt điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 375

Edit: Bitter Coffee

Beta: Meimoko

“Gì cơ ?” Hải Uy không dám tin nhìn điện thoại đã tắt, Đường Hạo vì sao lại giao hai đứa con cho hắn chăm sóc?

“Sao rồi ạ?”

“Sao rồi ạ?”

Nhị Nhị cùng Dương Dương đều mở to mắt to, khăn trương hời, bốn con mắt to dưới ánh đèn lóe lên khát vọng được nghe câu trả lời.

Hai thân thể nhỏ bé đang giãy dụa, động tác rất ần ý, hai cái mông đáng yêu đang lắc lư.

“Hai tiểu bảo bối của chú à, ba các cháu nói có chuyện gấp cần giải quyết ở công ty nên hôm nay sẽ không về nhà ngủ. Sáng mai mới có thể về được, ba các cháu còn nói hai đứa phải đi ngủ sớm, trẻ con không nên thức quá khuya có biết không hả !” Những câu này đều là do hắn tự nghĩ ra, hắn phải làm cho hai đứa trẻ hiểu động này đi ngủ, nếu không hắn cũng đừng nghĩ đến chuyện được ngủ ngon.

“Không được! Tại sao sáng mai ba mới về được ạ?!” Nhị Nhị mắt hừng, nhăn cái mũi lại, trong mắt hiện lên vẻ không vui. “Chú Hải Uy, cháu muốn chú đưa chúng cháu đi tìm ba ngay bây giờ”

Dương Dương ở một bên liên tiếp gật đầu. “Đúng vậy, chú phải dẫn chúng cháu đi tìm ba !”

“Các cháu có chuyện gì vậy?” Hai đứa nhỏ này hôm nay có gì đó rất kỳ lạ.

Nhị Nhị cùng Dương Dương nhìn nhau, cuối cùng Nhị Nhị rũ mắt xuống, không vui nói: “Chúng cháu sợ ba đang ở cùng người phụ nữ khác.....”

Hải Uy cố gắng nhịn cười, khuôn mặt không có quá nhiều cảm xúc nói. “Sao các cháu lại nghĩ ba mình đang ở cùng người phụ nữ khác?”

“Bởi vì. Chú à, mẹ cháu có bạn trai mới rồi, chú có biết không ạ ?” Giọng nói Nhị Nhị như sắp khóc.

“Ha ha !” Hắn làm sao có thể không biết ? Hắn chính là bạn trai mới của chị Ngưng mà. Hừ, ai bảo Đường Hạo đem con ném cho hắn, hắn dùng cách nhỏ này để trả thù! Hơn nữa, vì muốn tốt cho chị Ngưng nên hắn không thể nói cho bọn nhỏ biết chuyện mẹ bọn chúng có bạn trai chỉ là giả thôi.

Kỳ thật được nhìn Đường Hạo đang ghen l việc cực kỳ thú vị: “Nhưng chuyện đó có liên quan gì đến việc các cháu muốn tìm ba?”

“Mẹ cháu đã có bạn trai nên ba sẽ không ở chỗ của mẹ, chú thử nói xem ba cháu có thể ở đâu? Chúng cháu sợ ba... sợ ba.... thật sự sẽ thích người khác....” Dương Dương nói ra chuyện hai đứa lo lắng, quan hệ của ba và mẹ trở nên không tốt đều là do bọn chúng.

Bọn chúng không muốn ba mẹ rời xa nhau, không muốn bố mẹ sẽ tức giận khi biết chuyện mà bọn chúng đã tạo ra.

“Không phải vậy đâu, ba của các cháu tuyệt đối không ở cùng người phụ nữ nào khác. Chuyện này chú có thể cam đoan, ba của các cháu. Gần đây công việc bề bộn nên phải ở lại công ty làm thêm giờ ! Cho nên các cháu hãy tin tưởng chú, ngoan ngoãn đi ngủ sớm có được không?” Hơn nữa đêm rồi, hắn sẽ không để cho mình bị mất thêm một giây phút nào nữa, hắn muốn đi ngủ nên vội vàng đem bọn trẻ đuổi về phòng!

“Thật không ạ?”

“Thật không ạ?”

Hai đứa trẻ trầm miệng một lời mà hỏi.

“Đương nhiên là thật, Chú tuyệt đối sẽ không gạt các cháu, gần đây chú cùng ba các cháu đang đầu tư một dự án lớn, công việc rất bận

rộn!” Những lời này không phải giả dối, hấn và Đường Hạo đang chuẩn bị đầu tư xây dựng trung tâm thương mại và nghỉ dưỡng lớn tại Châu Âu. Giai đoạn trước bọn họ đã đầu tư một khoản tiền lớn vào đó nhưng khi dự trù kinh phí lại không tính toán kỹ, dự án chuẩn bị khởi công nên phải nghĩ cách quay vòng vốn để kịp tiến độ thi công.

Hấn đang tích cực vay bên ngân hàng, cũng nhờ vào công ty đã có thương hiệu trên thị trường nên các ngân hàng rất sẵn lòng giúp đỡ, hơn nữa thời gian ở Châu Âu hấn cũng có địa vị nhất định trên thương trường cho nên xoay được số tiền này cũng không phải chuyện quá khó khăn.

” *Đúng vậy!*”

Nhị Nhị cùng Dương Dương trao đổi nhau bằng ánh mắt, có thể ba đang làm việc thật. Dù sao công ty của ba rất lớn, nhất định sẽ có nhiều việc cần ba giải quyết!

Nhưng mà.....

Mất to của Nhị biến chuyển, vừa rồi là nghĩ đến ba, bây giờ là nghĩ đến mẹ. ”*Chú, cháu tin lời của chú nhưng chú có thể dẫn cháu đi tìm mẹ được không ạ?*”

Cô bé và Dương Dương phải nghĩ ra cách gì đó để làm cho mẹ không thể quên bạn trai mới.

Không tìm ba thì lại tìm mẹ, hai đứa bé này vẫn còn chưa chịu lui sao?

“*Tại sao lại muốn tìm mẹ?*”

“*Bởi vì mẹ có bạn trai mới rồi, chúng cháu không thể để cho mẹ quên bạn trai mới được!*” Nhị Nhị gấp đến độ dậm chân nói: “*Đúng vậy, đúng vậy, nếu mẹ cháu có bạn trai thật thì chúng cháu phải đi ngăn cản! Chú Hải Uy, mau dẫn chúng cháu đi, cháu cùng Nhị Nhị sẽ không làm loạn đâu. Chúng cháu đều là chân thành, và cũng thật sự có chuyện gấp!*”

Dương Dương cũng nắm chặt ống quần Hải Uy, thái độ nghiêm túc chăm chú!

Hải Uy nở nụ cười nói: “*Đối với chuyện này các cháu hãy yên tâm, bởi vì mẹ các cháu sẽ không ở bên người đàn ông khác đâu!*”

Dương Dương nhú mày, không rõ hỏi: “*Chú, làm sao chú chắc chắn vậy ạ? Sao chú biết mẹ cháu sẽ không ở bên người đàn ông khác!*”

“*Đúng rồi, sao chú lại biết ạ?*”

Vì sao? Vì sao? Hai đứa trẻ cứ lần nữa dây dưa, thật sự làm cho Hải Uy đau đầu. Hấn không muốn bị bọn trẻ một mực quăn lầy, nếu không nhất định hấn sẽ điên mất.

“*Rốt cục là vì sao ạ?*”

Hai đứa trẻ càng thêm điên cuồng truy vấn trong lời nói, Hải Uy không thể không nói ra một đáp án. ”*Bởi vì, bởi vì chú chính là bạn trai mới của mẹ các cháu.*”

Nhị Nhị cùng Dương Dương lập tức nghẹn họng nhìn trân trối, nhất là Nhị Nhị, đôi mắt mở to kinh ngạc, không dám tin, đến cuối cùng đột nhiên nước mắt như những hạt pha lê thủy tinh liên tục rơi xuống.

Bờ môi xinh đẹp run run mang theo thống khổ, sau đó miệng mở lớn ra để lộ cái lưỡi hồng hồng cũng đang run lên từng hồi, không cách nào che dấu tiếng khóc thương tâm không thể không chế nổi. ”*Oa.*” Một tiếng kêu thật dài, cùng nó là tiếng thở ra, tiếp đến là tiếng hít vào thật sâu, tiếng khóc cũng trở nên nức nở nghẹn ngào.

Trong phòng một lớn một nhỏ, đưa ánh mắt nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé đang đứng trước mặt.

”*Nhị Nhị, chị đừng khóc nữa.*” Dương Dương khuyên Nhị Nhị một tiếng, sau đó cầu khẩn Hải Uy. ”*Chú.....chú đừng làm bạn trai của mẹ cháu nữa, được không ạ?*”

“.....”

Không để Hải Uy kịp nói một lời nào. Nhị Nhị thoáng cái đã kéo Dương Dương ra khỏi Hải Uy, sau đó phách đạo vòng tay ôm eo Hải Uy, ngẩng mặt lên vừa khóc vừa nói: “*Chú không thể yêu mẹ cháu được, chú không thể làm bạn trai của mẹ cháu được cháu không đồng ý....không đồng ý. . .*”

Giọng nói Nhị Nhị tràn đầy hương vị ỉ ảm. Cô bé cũng không biết vì sao mình lại không thích chú Hải Uy làm bạn trai của mẹ, chỉ biết sau khi nghe được tin này thì nội tâm rất đau, giống như một thứ rất quý giá của mình bị người khác cướp đi.

Chú Hải Uy chỉ có thể yêu mến mình thôi tuyệt đối không thể yêu mến người khác, dù người đó là mẹ cũng không thể được!

Chương 376

Edit: Meimoko

“ Ừ.....Hạo...”

“ A.....”

Ánh đèn mờ ảo bao phủ cả căn phòng khiến cho màn đêm tăng thêm một phần huyền bí. Tiếng thở dốc hỗn hển, tiếng kêu kiêu mị gào thét đan vào một chỗ thể hiện tình yêu nồng cháy của hai con người sau bao gian truân mới được đến với nhau.

Tiếng da thịt va chạm kích lệ bọn họ nhanh chóng đạt đến đỉnh cao ngất ngất.

Ánh đèn ngủ màu vàng rơi trên tấm lưng trần vững chắc màu tiểu mạch của người đàn ông, trên hông của hắn còn đang có một đôi bàn tay trắng ngần quấn lấy. Cánh tay tuyết trắng mảnh khảnh như được làm từ xứ nổi bật lên trên da thịt màu tiểu mạch. Ngón tay xanh nhạt đi theo từng đợt kịch liệt trong thân thể mà cứng nhắc từng hồi, đè lên trượt xuống trên lưng của hắn.

Trên tay phải của người phụ nữ có một khóa nhỏ. Đó chính là chiếc nhẫn gắn viên kim cương được cắt bằng công nghệ tối tân nhất. Viên kim cương đang lóe lên ánh sáng tôn quý, vẻ tinh xảo của nó càng phụ trợ thêm cho những ngón tay của cô.

Hai mắt của cô sớm đã khép hờ, mơ hồ nhìn người đàn ông đang dong duỗi giữ lấy chính mình.

Hai chân tuyết trắng trần trụi chập vạt vụn khi hắn một lần nữa lên đến đỉnh. Rốt khi tình cờ, cô không còn chống đỡ nổi liền phát ra tiếng kêu ngâm, nâng đôi chân thon dài lên quấn lấy eo của hắn. Theo từng lần hắn kịch liệt ra vào mà đóng đưa.

Ngón chân trắng nõn no đủ được sơn móng đẹp đẽ căng cứng uốn lượn, càng nói rõ thêm hai người đang kích động hòa làm một như thế nào. Cảnh tượng dâm mỹ, rung động lòng người.

Hai bàn tay cường hãn phủ lên eo cô, chuẩn bị một lần nữa nâng cô lên, làm một vòng cuối cùng xông vào, hắn nói: “ *Ngưng, anh yêu em....*”

“ *Hạo.....cho.....em.....!*” Tiểu Ngưng phối hợp theo hắn mà nâng cao eo lên. Trán cô phủ đầy mồ hôi, cánh môi hé mở, ngâm nga yêu kiều không thể nào khổng chết được mà tuôn ra.

Hai người chuẩn bị tiến đến cao trào, mây mưa cuồng nhiệt....

Bỗng nhiên, một tiếng chuông điện thoại trên người đồ từng hồi.

Tất cả hào hứng khoái hoạt trong nháy mắt là bị đánh phá. Tất cả mọi cảm xúc đang sục sôi bỗng bị tạt một gáo nước lạnh dập tắt.

Hai người ngừng lại, bất động, hai khuôn mặt đỏ bừng, hỗn hển nhìn lẫn nhau. Hai chân Tiểu Ngưng vẫn còn quấn lấy eo của hắn, vô thức mà giãy giụa.

Chuông điện thoại vẫn tiếp tục vang lên, không có dấu hiệu giảm bớt xu thế. Gò má Đường Hạo đỏ hồng dần dần biến thành đen, tức giận nhìn chăm chăm vào đồng quần áo lộn xộn trên mặt sàn.

Lật từng cái một...Hành động của hắn cứ như thể điện thoại nhất định nằm trong đồng quần áo đó vậy.

“ *Mặc kệ nó đi!*” Nhìn khuôn mặt đói khát của Tiểu Ngưng, Đường Hạo muốn đem điện thoại làm phiền nhiều bọn họ kia quăng thẳng ra ngoài, rồi ngày mai đến bê gãy xương kẻ nào dám gọi điện đêm khuya.

Lần này, hắn biện cấp mông cô lên cao nhất, quăng mình vào chuyện dang dở lúc này.

Nhưng bầu không khí ám muội đã như quả trứng gà bị nứt vỡ, vô luận có như thế nào cũng không lấy lại được nhuệ khí hùng lực như vừa nãy.

Vô luận hai người có làm như thế nào cũng không lấy lại được cảm xúc vừa rồi.

Tiểu Ngưng đành lòng buông chân ra khỏi người Đường Hạo, gương mặt mang theo chút tức giận, cùng có vẻ không cam tâm, lưu luyến đẩy Đường Hạo ra: “ *Anh đi nghe điện thoại đi!*”

“*Shitttt!*” Đường Hạo nặng nề nhảy xuống giường, làm giường biến thành một chỗ lún thật sâu.

Thân thể dù trần trụi như không làm mất đi khí chất quý tộc, ngược lại còn làm cho hắn có thêm vẻ ngạo mạn, bất cần đời.

Lấy chiếc điện thoại từ trong túi của Tiểu Ngưng ra, đôi mắt của Đường Hạo nhuộm hồng tăng thêm vài ngọn lửa tức giận hừng hực cháy.

Tiểu Ngưng kéo chăn đơn, che khuất một mảnh xuân sắc trước ngực mình, dựa người vào thành giường, những lọn tóc rủ xuống tựa như thác nhỏ. Chiếc chăn đơn không đủ để che giấu bộ ngực của cô, vẫn lộ ra một mảnh mê người, làm cho người ta muốn nhìn xuống thật sâu nơi khe rãnh trần truồng....

Cổ tuyết cùng cánh tay trắng ngần càng làm cho cô thêm xinh đẹp và mỹ hoặc.

“*Là điện thoại của ai vậy?*”

Muội như vậy, chẳng lẽ công ty sẽ gọi điện đến cho cô?

Trong đầu cô đã ghi nhớ, quản lý nói, ngày mai cô đến công ty điện ảnh và truyền hình.

“*Em nói xem còn có thể là ai?*” Đường Hạo nghiêng răng nghiêng lợi nói. “*Anh tất luôn nó đi đây!*” Hắn hậm hực.

“*Hải Uy sao?*”

“*Trừ cậu ta ra còn có thể là ai nữa?*” Thăng nhóc này phá hỏng chuyện tốt của chúng ta!” Khiến cho hắn dục vọng đầy một bụng mà chưa phát tiết ra được. Hắn muốn nhẹ nhàng vui vẻ khoái hoạt, muốn được phóng thích, thăng hoa.

“*Ha ha ha....*” Nhìn xem hắn kinh ngạc khó hiểu, Tiểu Ngưng nhin không được mà bật cười. Tiếng cười lạnh lạnh phong tình vạn chủng, cơ thể của cô theo từng tiếng cười mà run run dưới lớp chăn đơn.

Một tiếng tắt máy kêu lên, màn hình đen thui, Đường Hạo bực tức ném luôn sang một bên, khuôn mặt băng bó đi đến giường, ánh mắt dầy dứa cùng cô.

Khi hắn đến bên giường thì giống như hồ đói vồ lấy cô.

Tiểu Ngưng rõ ràng là muốn tách khỏi nhưng phản ứng chậm hơn hắn nửa nhịp. “*Ha ha ha... Đừng nào loạn mà.....Người ta không phải là không cho anh..... Đừng nào mà.....*”

Cô tức giận nói, bởi vì hai bàn tay Đường Hạo đang chọc ngoáy dưới nách của cô.

Trên môi đỏ của cô, Đường Hạo lại một lần nữa hôn cô cuồng nhiệt. Hắn rút cuộc đã điều chỉnh tư thế tốt, đem chính mình vùi giữa hai chân cô.

Hắn cúi đầu liếm lấy cánh mũi của cô, phun từng hơi thở nóng bỏng, phàn nàn nói: “*Em nói xem, có đáng trách hay không? Vì sao không tắt máy điện thoại?*”

Lúc trước, điện thoại của hắn đã bị Hải Uy gọi đến cả chục cuộc, vì không muốn bị quấy rầy, Đường Hạo đã tắt luôn máy.

Hắn cũng muốn cô tắt điện thoại, nhưng cô kiên trì nói không có liên quan, bởi vì công ty có quy định, phàm là nhân viên trong công ty phải luôn mở điện thoại 24/24h. Cô là một nhân viên gương mẫu, cho nên việc này và điện thoại không liên quan đến nhau. “*Em đây đâu còn cách nào khác nữa! Bằng không, công việc sẽ bị phá hỏng, Em không muốn để lại ấn tượng xấu với cấp trên.*” Cô cong môi nói.

“*Tạo hình của em tốt như vậy, bọn họ thường thức còn không kịp, làm gì có ấn tượng xấu được chứ?*” Đường Hạo cắn nhẹ vào mũi cô, mỉm cười câu dẫn nói.

“*Anh đâu phải là ông chủ, làm sao biết được?*” Cô nâng chân của mình lên, hai chân đáng yêu nhỏ nhắn kích vào mông hắn, ám hiệu nói: “*Đừng tốn thời gian nữa, mau tiếp tục.....*”

Lần này cô chủ động cắn vào cổ hắn, dăng lên đôi môi mọng đỏ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 377

Edit: Bitter Coffee

Beta: Meimoko

“Sao cả ba và mẹ đều tắt điện thoại vậy nhỉ?” Nhị Nhị vẫn còn cực kỳ tỉnh táo hỏi Hải Uy, còn Hải Uy thì buồn ngủ không chịu được nói “*Nhị Nhị à, cháu đi ngủ đi có được không? Trời cũng gần sáng rồi, ngày mai chú còn phải làm việc nữa!*” Hải Uy vỗ vỗ vai Nhị Nhị sau đó nhắc bóng cô bé lên “*Dương Dương đã ngủ rồi, cháu cũng phải đi ngủ thôi*”

“*Không, Chú Hà Uy, chú không thể ngủ được, chú phải giúp cháu gọi điện cho mẹ, cháu muốn nói với mẹ rằng mẹ không thể làm bạn gái của chú được, không thể được.*”

Sau khi nghe được tin chú Hải Uy là bạn trai mới của mẹ, Nhị Nhị đã nói câu này rất nhiều lần và những giọt nước mắt như những viên pha lê lấp lánh thì nhau rơi xuống khuôn mặt cũng không giảm đi chút nào. Nhìn Nhị Nhị như vậy Hải Uy thật sự đau lòng. Lần lại một lần khuyên bảo nói: “*Nhị Nhị, là chú lừa gạt cháu, chú và mẹ của cháu không phải người yêu của nhau đâu!*”

“*Không phải, chú lại muốn lừa gạt cháu, rõ ràng chú và mẹ đang ở cùng nhau, oa oa.*Chú muốn cháu đi ngủ nên mới không thừa nhận thôi.” Cô bé giờ cũng đã lớn, đương nhiên sẽ hiểu được chú Hải Uy bây giờ đối với mình hơi hời hợt, không còn như trước nữa.

“*Haiz.*” Hải Uy thở dài một hơi, trong lòng thầm kêu than Thượng Đế, có phải Thượng Đế đang trừng phạt ý nghĩ muốn cướp chị dâu của hắn, cho nên hiện tại mới bị tiêu ác ma đến tra tấn.

Lẽ ra tối nay sẽ có một đêm hoan ái cùng mỹ nhân. Kết quả, bây giờ lại phải dụ dỗ một đứa trẻ miệng còn hôi sữa đi ngủ.

Phụ nữ và bé gái cũng không có gì khác biệt lắm, ôm vào trong ngực rất thoải mái, rất kích động.

Nhưng mà, bé gái thật sự làm cho người ta rất đau đầu, so với mười người phụ nữ cùng một chỗ còn khó phục vụ hơn.

Dương Dương đã sớm chui vào trong chăn ngủ, hơn nữa lúc trước còn nhờ hắn mang người chị khóc lóc sụt sùi đi chỗ khác đừng làm ảnh hưởng giấc ngủ của cậu bé.

Kết quả, hắn chỉ có thể ôm Nhị Nhị đi vào phòng của cô bé, một lần lại một lần dụ dỗ.

Nhị Nhị mở to đôi mắt ẩm ướt, giọt nước mắt đọng lại nơi khóe mắt lóe lên làm cho người ta cực kỳ triu mến. “*Chú Hải Uy, chú thật sự yêu thích mẹ cháu sao?*”

Hải Uy híp mắt, điều chỉnh lại tư thế làm cho mình có thể thoải mái một chút. “*Đúng vậy, Nhị Nhị, mẹ của cháu rất tốt, rất hiền lành, lương thiện.*”

Chị Ngưng trong mắt hắn là một người hoàn hảo. Người phụ nữ trong lòng hắn cũng chỉ có mình chị Ngưng mà thôi.

“*Còn cháu thì sao, chú có yêu mến cháu không?*” Nhị Nhị xoay mình để đối diện Hải Uy, dùng sức đong đưa bả vai hắn nói “*Chú, Chú nói cho cháu biết đi, chú có yêu mến cháu không?*”

Hải Uy mặt mày không chịu nổi, cố gắng mở to hai mắt ra, nhẹ vỗ về mái tóc thơm mùi sữa của Nhị Nhị. “*Dĩ nhiên là có rồi, Nhị Nhị đáng yêu như vậy, ai gặp cũng sẽ yêu mến cháu mà.*”

Nghe được chú Hải Uy nói yêu mến chính mình, tâm trạng Nhị Nhị cũng được thả lỏng đôi chút, nhưng vẫn là thống khổ quẩn quýt. “*Nhưng chú thích cháu nhiều hơn hay mẹ cháu nhiều hơn ạ?*”

“*Chú yêu như nhau. Một người là chị, một người là cô cháu gái đáng yêu.*”

“*Không thể như nhau được, chú chỉ có thể lựa chọn một người!*” Nhị Nhị phách đạo nói.

Hai tay Hải Uy ôm chặt Nhị Nhị, làm cho cơ thể nhỏ bé ngoan ngoãn nằm trên giường. Sau đó bàn tay to của hắn nhẹ nhàng vỗ lưng, định dùng cách này để ru cô bé ngủ. “*Nếu như Nhị Nhị có thể ngoan ngoãn nghe lời, chú sẽ thích cháu hơn một chút*”

Nghe được lời nói như ma lực cũng như thánh chỉ của Hải Uy, Nhị Nhị lập tức yên tĩnh trở lại “*Thật sao ạ?*”

“*Thật, chỉ cần cháu lập tức đi ngủ*”

“*Vậy sáng sớm mai chú có thể nói cho cháu biết, rốt cuộc chú yêu mến ai nhiều hơn được không ạ?*”

“*Được.*” Chỉ cần cô bé ngủ, hắn cái gì cũng có thể đáp ứng.

Nhị Nhị nằm sát vào người Hải Uy, con buồn ngủ nhanh chóng kéo đến, gương mặt không còn tỉnh táo vừa nhắm mắt vừa nó. *”Vâng, cháu lập tức đi ngủ, cháu muốn chủ ngủ cùng cháu!”*

Chiếc đèn ngủ màu vàng được thắp trong phòng, cùng những đồ trang trí đều là màu hồng làm cho không gian lóe màu vàng mộng ảo.

Hải Uy không ngờ như thế nào mình lại nằm trên chiếc giường công chúa này, nhưng cái giường này đối với hắn mà nói rõ ràng là quá nhỏ. Hơn nữa bên cạnh còn có một tiểu công chúa xinh đẹp, càng làm cho hắn thoát nhìn như tên yêu râu xanh ban đêm xông vào phòng công chúa.

Nhưng hắn rất oan uổng, bởi vì hắn cũng không phải yêu râu xanh, mà cô bé kia có vẻ ngoài công chúa nhưng bên trong lại là một ác ma. . .

Tiểu Ngưng sáng sớm đã đến công ty làm việc, hơn nữa lúc cô bắt đầu vào công ty thì có rất nhiều người chú ý đến cô, những người đi bên cạnh thì đi qua thật nhanh, cũng không tự giác lấy tay quạt gió.

Sao mọi người lại có hành động kì quái như vậy nhỉ?

Điều hòa của công ty bị hỏng sao? Không, đương nhiên không có chuyện bị hỏng, công ty lắp đặt thiết bị hiện đại, đắt tiền, nhiệt độ hợp lòng người, tuyệt đối sẽ tạo điều kiện cho công nhân làm việc trong môi trường tốt nhất.

Sở dĩ mọi người trong nháy mắt cảm thấy nóng là vì Lục Giai Ngưng ăn mặc thật là nhiều lớp, không chỉ có mặc áo sơ to, ống tay áo sấn áo, nhưng lại tại vậy quanh cái cổ là một cái khăn lụa, tuyệt đối hợp với cách ăn mặc mùa thu.

Lục Giai Ngưng đứng thẳng lưng, cố ý không để ý tới sự kinh ngạc của mọi người, đi từng bước vững vàng về phía văn phòng quản lí.

Cốc cốc cốc

Nhẹ gõ ba tiếng vào cửa phòng làm việc, bên trong truyền đến tiếng nói. *”Vào đi!”*

Tiểu Ngưng đẩy cửa ra nhìn thấy một người mặc đồ hàng hiệu đắt tiền toát lên vẻ sang trọng và tự tin, cô thầm nghĩ mình phải cố gắng rất nhiều mới có thể như vậy được. *”Quản lí, tôi đã chuẩn bị xong!”*

Quản lí nhìn Tiểu Ngưng sau đó nói. *”Tôi thu dọn đồ đạc rồi chúng ta đi! Cô ra ghế sofa ngồi đợi tôi một chút!”*

Tiểu Ngưng gật gật đầu, tiến về phía sofa.

Quản lí vừa thu xếp đồ đạc, vừa nói; *”Ừ, chúng ta lần này đi chính là studio, mà cô là thợ trang điểm tiến hành chỉ đạo có thể làm được!”*

”Tôi? Chỉ đạo?” Tiểu Ngưng giật mình hỏi *”Không, tôi nghĩ mình không làm được. Tôi ngay cả dựng bối cảnh phim cùng phong cách ...Tôi cũng không quen thuộc mà!”*

”Những điều này không có liên quan đến nơi mà chúng ta sẽ đến, cho nên hôm nay chúng ta đi chủ yếu là tìm hiểu làm phim nhựa “ Quản lí nói rất dễ dàng.

Mà Tiểu Ngưng cảm giác mình tựa hồ không có năng lực đảm nhiệm công việc này, nhưng cô cũng có chút kích động.

Năm phút sau, quản lí rút cục chuẩn bị xong nhìn Tiểu Ngưng ý bảo xuất phát, sau đó hai người đi ra công ty. Dùng thang máy thẳng đến dưới mặt đất ngừng bãi đỗ xe.

Sau khi ngồi yên vị trên xe, quản lí đem tư liệu giao cho cô. *”Đúng rồi, đây là một ít tư liệu về phim nhựa, chúng ta lần này muốn tái hiện lại quá khứ chính là muốn mau chóng làm cho người ta vật lộn định trang!”*

”Vâng, tôi hiểu rồi!” Tiểu Ngưng trong lòng vui sướng, thật không ngờ cô mới vào mà công ty đã giao cho cô công việc quan trọng như vậy.

Tiểu Ngưng tranh thủ thời gian ngồi trong xe, rất nhanh đem tư liệu phim nhựa nhìn một lần. Rất nhanh, trong nội tâm đã có thể hình dung được bối cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 378

Edit: Trần Quyên

Vốn cho là đây một nhiệm vụ vô cùng khó khăn, thế nhưng kết quả là đến nơi Tiểu Ngưng mới biết rằng sự có mặt của cô chỉ dùng để trang trí.

Bất quá nhìn động tác đầy thuần thực của bọn họ, cô liền biết những người này đều được đào tạo vô cùng chuyên nghiệp.

Nhà chỉ đạo tạo hình? Hiện tại xưng hô thế này khiến cho nội tâm của Tiểu Ngưng không khỏi nói thầm. Quản lý bởi vì có việc đột xuất mà phải rời khỏi phòng hóa trang khiến Tiểu Ngưng trở thành nhà chỉ đạo tạo hình.

Tuy nhiên Tiểu Ngưng có cảm giác mình ở đây là vô cùng dư thừa, nhưng là bất kể như thế nào cô cũng không muốn phụ lòng cấp trên, muốn hoàn thành tốt công tác của mình, cho nên, ánh mắt của cô một mực rơi trên người diễn viên.

Đây là một phim nhựa được xếp vào hàng “bom tấn”, cho nên tạo hình của các nhân vật đều rất khoa trương. Thọ trang điểm cho nữ diễn thực sự đã tốn không ít công phu, khuôn mặt từ trong ra ngoài đều được trang điểm tỉ mỉ, thế nhưng xem ra cách trang điểm này không thực sự tạo được ấn tượng cho nữ chính như mong đợi. Căn bản tạo hình của nữ chính khiến cho người ta không nhìn ra được thể loại gì!

Hình tượng của nữ chính được sắp xếp sẽ là có mái tóc dài thả tự nhiên, phần mái phía trước để rũ thẳng che đi một bên mắt của nữ chính. Tuy nhiên biết rõ những điều này trông rất giả dối, nhưng nhìn thế mới khiến cho người xem phải run sợ.

“Ừ... *Làm cho phần tóc trước mặt rũ thẳng xuống, có thể sẽ làm cho hiệu quả tăng lên?*” Quan sát hồi lâu, Tiểu Ngưng rốt cục cũng đưa ra ý kiến.

Nhà tạo hình trông như nửa nam nửa nữ tức giận nhìn Tiểu Ngưng một cái, khinh miệt nở nụ cười, không để ý tới lời nói của Tiểu Ngưng..., tiếp tục tạo hình cho nữ chính.

Nhìn nhà tạo hình ném cho mình một cái nhìn đầy kinh bỉ, sự tức giận trong nội tâm chợt vọt lên tận cổ. Tiểu Ngưng biết mình rất bình thường, nhưng là tuyệt đối không phải là người khi người khác đang nói chuyện công việc lại tỏ thái độ như vậy.

Tiểu Ngưng hít sâu một hơi, ngữ khí không kiêu ngạo không siểm nịnh lần nữa nói ra: “*Hình thái tạo hình mà anh làm, không có chừng mực, không có ý tưởng mới!*”

“*Tôi thì lại cảm thấy khá tốt, thoạt nhìn qua trông thực sự khiến cho người đối diện hoảng sợ*” Nữ chính nhìn mình trong gương, ngẩng đầu nói với nhà tạo hình.

Ở thời điểm hiện tại thì vị này chính là nhà tạo hình có tiếng trong giới, cũng chuyên tạo hình cho các ngôi sao lớn. Còn nữ diễn viên này chính là ngôi sao mới nổi lên từ Hồng Tân Tinh, bộ phim được đánh giá cao về tạo hình nhân vật, có tiếng vang lớn trong giới. Cho nên hiện tại Tiểu Ngưng có thể tận mắt nhìn thấy nhà tạo hình Davy làm việc là một việc vô cùng có ý nghĩa.

“*Hiện tại nữ diễn viên chính cần có một tạo hình phải gây được ấn tượng cho khán giả, đặc biệt là phải khiến cho họ vừa nhìn đã run, khiến cho họ công nhận đây là bộ mặt đáng sợ nhất. Còn lúc yêu cầu nữ chính phải là một mỹ nhân tuyệt thế thì tất nhiên lúc đó sẽ phải trang điểm cho ra dáng mỹ nhân!*” Davy tự kỷ nhìn diễn viên trong gương, sau đó đảo lông mi nhìn Lục Giai Ngưng khiêu khích cười.

“*Một người trong giới không có chút tiếng tăm, vô danh tiểu tốt, lại có đủ cảm đảm nhận làm nhà chỉ đạo tạo hình. Cắt*” Davy không phục nhún vai, cho dù không nói thẳng ra nhưng nhìn vào cái thái độ của hắn tất cả mọi người đều hiểu hắn đang ám chỉ ai.

Tiểu Ngưng cắn cật môi đỏ mọng, sau đó tới gần trên chỗ ngồi của nữ diễn viên. “*Ha ha, thực sự không biết nhà tạo hình Davy nổi tiếng lại chỉ quan tâm danh tiếng mà không hề quan tâm đến thực lực!*”

“*Hừ!*” Davy lại hừ một tiếng, căn bản không để ý đi tới đối diện nữ chính. “*Huyền Nhi, tạo hình của nữ diễn viên chính đã làm tốt.*”

Huyền nhi là trợ lý, lập tức muốn dẫn diễn viên đi ra trường quay.

“*Đợi một chút.* . . “ Tiểu Ngưng đột nhiên lên tiếng ngăn cản, sau đó cầm lấy hộp phấn, đem Davy ném sang một bên.

Tiểu Ngưng đem phấn tóc để dài trên mặt của nữ chính hất sang một bên, sau đó dùng màu mắt sáng vẽ loạn lên da và bầu mắt của diễn viên, mặc dù là màu sáng, nhưng cô sử dụng không quá nhiều, cuối cùng phía dưới mắt cô lại dùng màu tối để đánh lên.

Chỉ một vào sự thay đổi nhỏ ở mắt nhưng Tiểu Ngưng thực sự đã biến nữ chính vốn rất xinh đẹp trở nên vô cùng đáng sợ, thật là dọa người, không chỉ có thế, cách trang điểm của Tiểu Ngưng còn khiến coi nữ chính có thêm phần yêu mị.

Tiểu Ngưng hướng lên gương nhìn vào khuôn mặt không phục , khuôn miệng kéo lên một nụ cười nhẹ “Davy là nhà tạo hình nổi tiếng, anh hãy đánh giá xem, tạo hình lần này của tôi được bao nhiêu điểm?”

Davy trong mắt đầu tiên là kinh ngạc, nhưng ngay lập tức lại thấy không phục đưa ra một cái liếc mắt.

Mà nữ diễn viên chính nhìn Davy thấy hẳn không gây trở ngại, cứ tiếp tục để cho nữ nhân trước mặt tô vẽ lên khuôn mặt mình.

Trang điểm cho đôi mắt xong, Tiểu Ngưng lại bắt đầu dùng lược một lần chải thẳng phần tóc dài của nữ chính xuống, rất nhanh sau đó đánh chúng thành từng sợi nhỏ, đem chúng che đi một phần khuôn mặt, thực sự vô cùng hiệu quả. Không chỉ khiến cho nữ chính có một mái tóc dị thường khủng bố mà còn khiến cho cặp mắt vô cùng yêu mị lộ ra.

Xuyên qua khe hở của mái tóc, lộ liễu đi ra, như vậy thật không sai!” Nữ diễn viên hào hứng phát biểu, không khỏi nhìn mình trong gương mấy cái.

Tiểu Ngưng đem cây lược gỗ để lại trên bàn hoá trang, trong gương là gương mặt nữ diễn viên đang nở một nụ cười sâu, ánh mắt của cô đã rơi vào Davy.

Davy biểu lộ cũng do không phục, trở nên có vài phần giật mình, dần dần lại có vài phần hổ thẹn. Tạo hình nào có hiệu quả tốt hơn đã bày ra trước mắt.

Trước, Davy có chút ngượng ngùng nói: “*Thật không ngờ. . .*” có lẽ đây chính là hình tượng mà nữ chính muốn hướng đến!” Tiểu Ngưng không những không kiêu ngạo mà còn khiêm tốn, cẩn thận. Quay nhìn nữ chính một vòng rồi mỉm cười, không quên nói: “*Kỳ thật tôi cũng chỉ dựa trên cơ sở tạo hình của Davy mà nghĩ ra điểm này!*”

Davy nhú lông mày, nói với người trợ lý bên cạnh: “*Huyền Nhi, đưa nữ diễn viên đi tiến hành bước tiếp theo trong lịch công tác!*”

”Dạ. “ Trợ lý cùng diễn viên ngay lập rời đi, lúc này Davy mới nhìn Tiểu Ngưng”*Khó trách! Khó trách cô là nhà chỉ đạo tạo hình, cũng không hoàn toàn không hợp lý!*”

”*Cám ơn, hi vọng có thể đến giúp mọi người !*” Chiếm được sự đồng tình người khác, ngay lập tức Tiểu Ngưng cảm thấy cao hứng hơn nhiều. Không giống trước cảm giác mình là một nhà chỉ đạo vô dụng không tránh cảm thấy buồn bực, nguyên lai chức vụ này của cô cũng có tác dụng.

Cô vừa mới nghĩ như đến đây, đã bị dội một gáo nước lạnh bởi câu nói thoáng qua của Davy.

”*Cô mới vừa vào cửa, tôi còn tưởng rằng cô là trợ lý tạo hình, nghe tới cô là người chỉ đạo ... Hừ, tôi thiếu chút nữa muốn cười to, muốn cười thật to!*”

Tiểu Ngưng bất động nhìn biểu cảm của hắn, trong mắt ánh lên ánh sáng thật sâu, nóng lòng tìm được đáp án nghi vấn.”*Vì sao?*”

”*Kỳ thật, cái gọi là chỉ đạo tại hình thực chất đều là trang trí, bất quá nó chỉ có thực khi đó là một chuyên gia bậc thầy, hay nói cách khác chức vụ đó ở đây miễn cưỡng là của tôi!*”

”*Vậy ý của anh là tôi đột nhiên được đề cử lên vị trí này chẳng phải là vì năng lực của tôi?.*” Tiểu Ngưng nhú mày hỏi. Xác thực, trước kia cô cũng đã nghe nói đến vấn đề này, thật không ngờ hôm nay cô lại được đẩy lên vị trí đó.

”*Cái này khó mà nói , có lẽ lai lịch của cô không hề đơn giản!*” Davy nói nhỏ trong câu nói ẩn chứa suy nghĩ nào đó, bất quá cũng không khó để cho người ta nhận ra nói là cô cùng nhân vật lớn nào đó có quan hệ âm muội!

”*Không.*” Tiểu Ngưng lập tức lắc đầu.”*Tôi bất quá chỉ là nghe theo quản lí mà sắp xếp, tôi đơn giản chỉ là nhân viên!*”

Tuy là giải thích cho người ta như vậy, nhưng nỗi băn khoăn trong nội tâm Tiểu Ngưng cũng chậm chậm mở rộng. Cô trong ngành này đích thực chỉ là một thợ trang điểm nhỏ bé, sao có thể chỉ thoáng cái đã trở thành người chỉ đạo?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 379

Edit: Mẹ Đốp

Beta: Meimoko

Bởi vì tất cả diễn viên chính đều đến phòng chụp hình, Tiểu Ngưng đi ra khỏi phòng hóa trang tìm quản lý, cô muốn xác định lại lịch làm việc của mình.

Đi ra phòng hóa trang, Tiểu Ngưng nhìn bốn phía, cuối cùng nhìn thấy quản lý đứng ở cuối hành lang. Cô bước một cách điềm tĩnh đến nơi quản lý Triều.

“Ừ, em sẽ chiếu cổ cô ấy. Tổng giám đốc xin chị yên tâm. Ừ. em biết rõ cô ấy có mối quan hệ đặc biệt với một nhân vật quan trọng. Qua bộ phim này, cô ấy sẽ trở thành một nhà tạo hình nổi tiếng trong giới!” Giọng nói của quản lý không phải rất lớn, nhưng khung cảnh xung quanh trong lúc này đặc biệt yên tĩnh, làm cho Tiểu Ngưng cũng nghe được không ít thì nhiều.

Cái gì? Quản lý đang nói cái gì? Trong lòng Tiểu Ngưng có nhiều nghi vấn, cô có cảm giác người mà quản lý đang nói đến chính là cô.

Quản lý kết thúc cuộc điện thoại, xoay người, há hốc miệng lộ rõ sự kinh ngạc.”Lục.”

Tiểu Ngưng nhẹ nghiêng đầu, có chút nheo mắt lại nhìn quản lý, sau đó khôi phục bình thường nói: “Quản lý, anh gọi em là Lục tiểu thư có phải là khách khí quá không? Gọi em là Tiểu Ngưng được rồi”

“Tiểu Ngưng!” Quản lý xấu hổ cười, che dấu bối rối:”Như thế nào rồi, đã làm xong chưa?”

Tiểu Ngưng gật gật đầu, trả lời: “Đúng vậy, tất cả diễn viên chính đã đến phòng chụp hình rồi!”

“A, thế thì tốt lắm, chúng ta có thể nghỉ ngơi được một chút! Ừ, trợ lý ở đây pha cà phê uống rất ngon !” Quản lý mỉm cười lùi cánh tay của Tiểu Ngưng, đi về phía phòng nghỉ.

Tiểu Ngưng không nói gì mà là lẳng lặng nhìn biểu lộ và động tác của quản lý, sau khi ngồi xuống không lâu, vị trợ lý cũng đã mang cốc cà phê có mùi vị nồng đậm lan tỏa khắp phòng.

“Ừ, Tiểu Ngưng, nếm thử xem, mùi vị của cà phê này so với cà phê ngoài quán ngon hơn nhiều!” Quản lý bung chén lên, sau đó ý bảo Tiểu Ngưng nếm thử.

Tiểu Ngưng bung lên cà phê, uống một ngụm nhỏ, hương thơm nồng đậm của cà phê lan tỏa trong miệng.”Không sai, thật sự rất ngon” Tiểu Ngưng đem cốc cà phê đặt ở trong lòng bàn tay, tự giễu nở nụ cười. ” Quản lý, em có một vấn đề đến bây giờ không thể hiểu được?”

“Ừ? Có chuyện gì không thể hiểu nổi?” Quản lý ngẩng mặt lên, gương mặt biểu hiện sự nghiêm túc trên má mang theo nét cười thần nhiên.

“Em làm việc trong ngành này chỉ một thời gian ngắn, công ty làm sao có thể để cho em đảm nhiệm công việc của một nhà tạo hình chính, có phải là quá trọng dụng em ?”

“Haiz. Đương nhiên trước đây chúng ta đều có xem qua em tạo hình cho các nghệ sỹ, em luôn có thể bắt ở ưu điểm của họ!”

“Nhưng mà bản thân đã là chuyên gia tạo hình thì mình phải nắm bắt được những điểm chính này, đây là điều cơ bản nhất!” Tiểu Ngưng vừa nhấm nháp một ngụm cà phê vừa nói: “Đúng vậy, em cảm thấy mình có thể đảm nhiệm công việc của một chuyên gia tạo hình chủ chốt , nhưng mà công việc này phải do một chuyên gia tạo hình có danh tiếng trong giới mới có đủ tư cách để đảm nhiệm, không phải sao?”

“Cái này.” Quản lý không ngừng nhấp từng ngụm cà phê, không biết phải nên trả lời câu hỏi của Tiểu Ngưng như thế nào.

“Quản lý, em nghĩ mình nên biết rõ, tại sao là em?” Tiểu Ngưng không muốn nghe những lời giải thích qua loa, cô muốn biết vì cái gì. Vấn đề này như một dòng nước rất thâm sâu, cô cảm giác trong chuyện này có nội tình đó, mà nội tình đó cô rất muốn biết rõ.

“.” Quản lý bị Tiểu Ngưng hỏi, chỉ biết không ngừng uống cà phê để trốn tránh.

Tiểu Ngưng mang cốc cà phê trong tay để lên mặt bàn, sau đó mỉm cười một cách bất đắc dĩ. Ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng xoay cốc cà phê, sau đó nói: ” Tuy cốc cà phê ngày hương vị rất thơm ngon, cũng làm cho người ta thêm thưởng. Nhưng làm cho em có cảm thấy nó có vị ngon một cách kỳ lạ, không thể nói ra được là vì sao lại cảm giác như thế, em nhất định sẽ không uống.....” Tiểu Ngưng chậm rãi từ trên ghế salon đứng lên. Quản lý khó hiểu nhìn cô, đứng dậy theo cô.”Tiểu Ngưng, ý của em là gì?”

“Thực xin lỗi, quản lý, cảm ơn anh đã quý mến em, cảm ơn công ty đã tín nhiệm em. Nhưng mà, công việc này em cảm thấy bản thân không

phù hợp, công ty nên mời một chuyên gia tạo hình khác vậy.” Nói xong, Tiểu Ngưng không có một chút lưu luyến đi ra khỏi phòng nghỉ, nụ cười trên mặt không còn nữa

“Tiểu Ngưng! Tiểu Ngưng.” Quản lý đuổi theo.”Em trước chờ một chút, anh sẽ nói!”

Tiểu Ngưng dừng bước, nghe những lời của quản lý.

“Haizz, kỳ thực, anh cũng vậy không biết vì sao! Tổng giám đốc chính là thông báo cho anh, bảo anh lập tức đề bạt em!”

” tổng giám đốc? Vì cái gì?” Cô cũng bắt quá là khi nhận lời mời vào làm việc trong công ty thì mới gặp qua tổng giám đốc, chỉ ấy tại sao phải đề bạt mình?

Quản lý cũng lắc đầu nghi hoặc. ” Vấn đề này anh cũng không biết”

Tiểu Ngưng nghĩ nghĩ, sau đó cười cảm tạ. ”Quản lý, cảm ơn anh, bất quá em sẽ tìm tổng giám đốc hỏi vấn đề này, vì sao đối với em lại tốt như vậy !” Nói xong, Tiểu Ngưng xoay người đi vào trong thang máy.

”Tổng tài, tại sao đến đây?” Tổng giám đốc nhìn thấy người đàn ông anh tuần đi tới, để tập tài liệu trong tay xuống, đem cái ghế xoay tròn nửa vòng, đứng lên. Đường Hạo trầm ổn ngồi xuống một bên của ghế sofa, vắt chéo chân qua với phong thái nhàn nhã tự tại ”Đúng vậy, muốn uống cà phê của chị Dace!”

“Ha ha, xem ra em có dụng ý khác rồi. Không vòng vo nữa, phu nhân của em bây giờ không có ở trong công ty!”

“Đi studio rồi, em biết rồi!”

Dace nhẹ gật đầu, “Vậy cuối cùng em đến với mục đích gì, là hỏi chị khi nào thì có thể đề bạt cô ấy lên phải không?”

Đường Hạo nở nụ cười: “Em hy vọng có thể mau chóng một chút, bởi vì em muốn làm cho cô ấy vui!” Đường Hạo hiện đang rất là nôn nóng, một khi đã biết rõ mơ ước của cô, liền muốn giúp mơ ước của cô sớm trở thành hiện thực.

“Ừ, yên tâm, khi bộ phim bắt đầu quay, cố ấy lập tức sẽ được đề bạt.” Nhất là đây là một bộ phim ma, hình tượng nhân vật trong bộ phim này làm cho người ta không ấn tượng sâu sắc thì cũng khó.

“Vậy cảm ơn chị Dace!”

Đúng lúc này, cửa của phòng làm việc đột nhiên bị đẩy ra.

Trong nháy mắt cửa được mở rộng, hai người đồng thời hướng ánh mắt đến cửa.

Đường Hạo thấy một người đứng lặng im ngoài, chậm rãi đứng lên.”Tiểu Ngưng.”

Đứng ở ngoài cửa Tiểu Ngưng lộ ra biểu tình cực kỳ thất vọng, thấp giọng nói: “Nguyên lai là như vậy !” Bản thân cô nghĩ gõ cửa rồi mới tiến vào, nhưng cửa khép hờ, vừa vặn làm cho cô nghe được những lời nói phát ra từ trong phòng.

“Tiểu Ngưng!” Đường Hạo thấy cô không vui vì thế trong lòng cảm thấy rất căng thẳng.

“Em có cần phải cảm ơn anh không ? Cảm ơn vì có người bạn trai có thực lực như anh? Nếu như không phải bởi vì anh, em không thể dễ dàng có khả năng làm thượng một chuyên gia tạo hình chính!” Nói đến đây, Tiểu Ngưng cười tự giễu bản thân.

“Ngưng. Không cần phải nghĩ nhiều như vậy!” Đường Hạo đi về cánh cửa, muốn ôm cô vào trong lòng.

Tiểu Ngưng lui về phía sau một bước.”Không cần phải, em.” Tiểu Ngưng nói với tổng giám đốc đang đứng ở trong phòng.”Tổng giám đốc, thực xin lỗi, em không thích hợp làm công việc ở đây, cảm ơn chị đã ưu ái!”

Nói xong, Tiểu Ngưng cầm túi xách của mình lên, cũng không nhìn Đường Hạo một chút nào, cầm đầu chạy theo hướng hành lang.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Edit: Mẹ Đốp

Beta: Meimoko

Đường Hạo ba bước đã đuổi kịp người phụ nữ đang tức giận, bàn tay to rất nhanh kéo cánh tay của cô. *"Đi theo anh, cho anh cơ hội giải thích!"*

Tiểu Ngưng dùng sức trừng mắt liếc hắt một cái, nén cơn giận xuống. *"Được, em muốn nghe anh giải thích với em như thế nào, để làm sao cho em không còn tức giận!"*

Cơn giận của cô là do hắt khoi mào mà tới, không có lý do gì làm cho lại tự đi làm mình thương tâm khổ sở, mà hắt cũng không muốn bị giày vò.

Khóe miệng Đường Hạo mỉm cười một cách tán thưởng, Ngưng của hắt Ngưng rốt cục đã trưởng thành rất nhiều, thành thực rất nhiều. Nếu như ngày trước, cô nhất định sẽ rơi nước mắt, không vui, căn bản sẽ không quan tâm tới hắt.

Thân thể cao lớn của hắt cơ hồ gần như bao phủ toàn thân thể của Tiểu Ngưng, Tiểu Ngưng tùy ý để cho hắt nắm tay mình đi vào trong thang máy.

Sau khi tiến vào trong xe Đường Hạo cũng không có lập tức giải thích, mà là chậm rãi chạy xe nhanh ra khỏi bãi đỗ xe. Tốc độ lái xe bình ổn từ từ hòa vào dòng xe cộ.

Tiểu Ngưng nhìn hướng về phía trước xe, sau đó lên tiếng không lớn không nhỏ hỏi: *"Anh muốn dẫn em đi ở đâu?"*

Đường Hạo không có trả lời câu hỏi của cô, tiếp tục lái xe.

"Thật sự đang vất óc suy tính phải không? Có phải là sợ em đột nhiên chạy trốn? Nếu như anh lái xe, ít nhất trong thời gian này em sẽ không đột nhiên xuống xe được!"

Đường Hạo chép môi, quay sang nhìn gò má đang căng cứng của cô mà nói: *"Bây giờ suy nghĩ của em thật không đơn thuần, quá phức tạp, tuy nhiên đây cũng biểu hiện sự trưởng thành, thật sự anh không thích suy nghĩ quá phức tạp về anh như vậy!"*

Tiểu Ngưng quay sang, nhìn hắt, không phục nói: *"Tại sao là em khiến anh suy nghĩ phức tạp, rõ ràng anh nguyên bản chính là người phức tạp!"*

"Anh có chút phức tạp, nhưng là đối với em cách nghĩ tuyệt đối là đơn giản!" Đường Hạo ngả ngón nói, trong hai tròng mắt tràn đầy thành khẩn.

"Cho nên, anh nghĩ lợi dụng quan hệ của anh để đề bạt em lên? Đường Hạo, đây có phải là anh đối với em đơn giản? Đường Hạo, trong mắt của anh cảm thấy rằng nếu như không có anh thì em việc gì cũng làm không thành phải không?" Tiểu Ngưng trào phúng nói.

Cô cứ nghĩ rằng chỉ cần chăm chỉ làm việc, cô vì sao lại không thể có một không gian làm việc đơn thuần? Vì cái gì mà cứ bị người ta gây trở ngại như vậy?

"Ngưng, anh cũng không cho là mình làm như vậy là sai! Hơn nữa anh cũng vậy không đồng ý với việc em cự tuyệt trở thành chuyên gia tạo hình chính cho bộ phim nhựa này! Em nên tiếp tục làm!" Giọng nói của hắt vững vàng trong đó chút sùng nịnh, hơn nữa hắt làm như vậy cũng có chút đạo lý.

"Chẳng lẽ anh muốn em tiếp tục làm việc này dựa vào mối quan hệ của anh? Em không cần ——" Tiểu Ngưng nắm chặt hai tay lại, quay mặt về hướng khác.

"Ngưng, chú ý từ ngữ của em, em nói đây là một công việc. Bất luận như thế nào để có được nó, đều phải làm tốt công việc đó, không phải sao? Nếu ngoài miệng em nói muốn làm việc chăm chỉ nhưng khi đối mặt với công việc em lại muốn mang nó vứt giữa đường, chẳng lẽ em cho rằng như vậy là chăm chỉ làm việc sao?" Lúc nói xong, Đường Hạo chậm rãi dừng xe ở một con đường nhỏ. *"Em nói anh sợ em chạy trốn, mở cửa xe ra, bây giờ anh dừng lại xe lại rồi đó!"*

Tiểu Ngưng trầm mặc không nói nhìn hắt, suy nghĩ về lời của Đường Hạo nói. Không có sai, đối mặt với công việc, nếu như là một người chuyên nghiệp chắc hẳn là sẽ làm rất tốt, mà không phải bỏ dở nửa chừng.

Thấy được cô đang chăm chú suy nghĩ những lời mà mình đã nói, Đường Hạo từ từ nhìn gương mặt của cô bằng ánh nhìn thâm thúy mê người, bàn tay cũng theo ánh mắt đó mà hoạt động.

Nhẹ vồ về vành tai trắng sứ của nàng. *"Đương nhiên, trừ phi là chính em cảm thấy không cách nào đảm nhiệm công việc này. Nếu như vậy, anh sẽ nói với Dace tuyển một người khác thay thế em!"*

Tiểu Ngưng làm sao có thể nghe không hiểu sự khiêu khích của hắt, bắt quá cô không muốn cho hắt thấy mình bị giáng chức. *"Được, em sẽ không buông tay, em nhất định chứng minh cho anh thấy rằng em là người có năng lực!"*

"Ừ, anh sẽ chờ xem!" Đường Hạo cười nhẹ, bàn tay di chuyển đến gò má của cô. Lập tức, đề cô xuống, dùng sức khóa đôi môi hồng của cô.

"Ừm." Tiểu Ngưng vùng vẫy để thoát khỏi nụ hôn này, bởi vì cô còn chưa hết lửa giận còn có nghi vấn. *"Anh cùng Dace có quan hệ gì? Vì sa*

khi anh yêu cầu việc gì, chị ấy lập tức sẽ làm ? Nếu như em không có đoán sai, nhất định là sáng sớm hôm qua, anh gọi điện thoại cho Dace, đúng không?”

Đường Hạo nhếch miệng, dùng ánh mắt dò xét từng biến chuyển mặt cô. ” *Bây giờ em hoài nghi điều gì?* ”

“Chẳng lẽ em nói sai sao?” Hai tay của Tiểu Ngưng bắt lấy hai vai của hắn, dùng đôi mắt trong veo theo dõi.”*Đường Hạo, anh thành thật nói cho em biết, anh có phải là khách hàng lớn của công ty này hay không ?”*

Đường Hạo cười khẽ, lập tức quay đầu lại néo khuôn mặt của cô, trong động tác kia vừa biểu hiện sự yêu thương, vừa chìm đắm, vừa sùng nịnh, vừa rất giận. ”*Ngưng, ý của em chỉ anh là con cá lớn của công ty này, có phải như vậy không ?”* Hắn còn nhớ rõ trước đây, cô đã tự suy đoán.

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Hiện tại trong lòng của cô bỗng nhiên rất tức giận, tuy nhiên hắn thực sự không cùng người phụ nữ nào khác qua lại làm những chuyện xấu xa tai tiếng. Nhưng là cô đang lo lắng cho hắn ư.

Con người anh tuấn cao ngất như hắn, tiền nhiều như hắn, quyền uy như hắn, một người đàn ông tìm không ra khuyết điểm như hắn, làm sao cô có thể yên tâm được.

“Đương nhiên không phải là con cá lớn ở chỗ đó!” Chính xác mà nói, hắn là một người câu cá ở phía sau hậu trường. Bất quá, trong thương trường có rất nhiều sự tình hắn căn bản không thể giải thích rõ với cô. Nhất định cô sẽ hiểu sai sự tình, cũng sẽ hiểu sai về.

Công ty con này là một trong những công ty mà tập đoàn Đường thị dùng để rửa tiền, không phải hắn có rất nhiều nguồn tiền đến bằng những con đường khác nhau, thông thường cần có một con đường đầu tư để rửa tiền là cần thiết.

Hơn nữa không có một cái công ty lớn nào mà không rửa tiền

Đường Hạo nâng lên ngón tay thon dài, đem những sợi tóc đang bám trên gò má của nàng, ôn nhu vén đến sau tai, nhẹ nhàng giải thích cho cô.”*Dace từng là trợ thủ đắc lực của ba anh, về sau bởi vì mối quan hệ của chồng chị ấy, cho nên tự lập ra công ty này. Đương nhiên, cũng không thể thiếu sự tài trợ và giúp đỡ của tập đoàn Đường Thị!”*

Tiểu Ngưng bừng tỉnh đại ngộ, nghi hoặc ở đáy mắt rớt của theo nụ cười mà bay mất: ”*Nguyên lai là như vậy!”*

“Chính là như vậy, xin hỏi Lục Giai Ngưng tiểu thư, cô còn muốn hỏi điều gì nữa không?”

“Ừ, đã không có! Bất quá em có một yêu cầu, đó chính là: sau này công việc của em là công việc của em, xin anh đừng nhúng tay vào!” Cô đưa ra lời cảnh cáo.

“Ha ha, được!” Hắn đưa thẳng tay lên cam đoan. Bất quá, hắn cũng không cho rằng cách làm của hắn có gì là sai lầm, đây một mặt có trời làm chứng. *“Anh chỉ là cho em một cơ hội. Thành công hay không, đều do bản lĩnh của bản thân em!”*

Tiểu Ngưng nghe lời của hắn, cô nhất định sẽ không lãng phí cơ hội này.

“Tốt lắm, năng công của xinh đẹp của anh, chúng ta bây giờ nên xuống xe thôi”. Đường Hạo chủ động tháo dây an toàn của cô ra.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 381

Edit: Meimoko

Tiểu Ngưng không hiểu mà nhìn hắn, hỏi: “ *Làm cái gì?* ”

“Thử áo cưới!” Đường Hạo chỉ chỉ vào cửa tiệm áo cưới sang trọng bên đường.

Ánh mặt trời chiếu rọi xuyên qua những tấm kính càng tôn thêm vẻ đẹp mộng mơ như thế giới cổ tích của cửa tiệm. Những chiếc áo cưới được manocanh mặc trưng bày trong tủ kính rạng rỡ tỏa ra sắc trắng tinh khôi. Người nào nhìn vào chúng cũng cảm giác chính mình đang được bước vào thánh đường, cùng người mình yêu thể nguyện trước Chúa.

Những bộ áo cưới trong tủ đều rất đẹp, tuy không phải là những nhãn hiệu lớn quốc tế nhưng giá trị của chúng cũng tuyệt đối không phải là rẻ.

Trong nháy mắt, Tiểu Ngưng quên cả hô hấp. Khuôn mặt cô như bị ánh mặt trời khắc lên, hai mắt có làn sương mờ ảo che phủ, đầy khát vọng và kinh ngạc: “ *Anh sao không nói cho em biết trước?*”

Có chút không hiểu mắt phương hướng, Tiểu Ngưng cắn nhẹ môi, theo Đường Hạo xuống xe.

Đường Hạo nắm lấy bàn tay trắng tuyết mềm mại của cô, cười thần nhiên nói: “ *Hy vọng em sẽ thích món quà bất ngờ này của anh!*”

Tiểu Ngưng bỗng thấy ngực mình tràn đầy hương vị ngọt ngào, hô hấp dồn dập thậm chí còn có chút khó khăn, chỉ có thể cố gắng đè nén xúc động, mắt ngấn lệ, trân trân nhìn Đường Hạo.

Đường Hạo nắm chặt lấy tay Tiểu Ngưng, nói: “ *Tiểu Ngưng, các cô gái khác nhìn thấy ảnh viện áo cưới là muốn xông vào luôn, làm gì có cứ đứng trước cửa mà kích động không thôi như em!*”

Tiểu Ngưng lập tức há miệng, nước mắt tuôn xuống: “ *Em....không chế....không nổi! Em.....em.....*” Cô không thể nào nói nổi lên lời.

“ *Còn khóc sao? Khóc nữa lát chụp ảnh sẽ không đẹp đâu!*” Đường Hạo cúi xuống, hút lấy nước mắt trên gương mặt cô. Mỗi động tác đều vô cùng dịu dàng, giống như sợ làm cô tổn thương.

Tiểu Ngưng ngược má lên để mặc cho hân hấp thụ những giọt nước mắt của mình, nước mắt không khống chế nổi cứ tuôn rơi lã lã. Cánh môi đỏ mọng cũng không thể khống chế nổi mà cong lên cười thật tươi. Tiếng cười xen lẫn tiếng khóc. “ *Anh đáng ra phải nói cho người ta biết trước, để người ta còn chuẩn bị tâm lý! Như thế nào? Mắt bây giờ sưng lên rồi nè!*”

Mình đã quá kích động rồi.

Mình đã từng mong ước được gả cho anh ấy như thế nào.....Trước kia...đã từng rất lâu....

“ *Em đã từng nghĩ rằng, sẽ chẳng bao giờ có được ngày này!*”

“ *Nhìn xem em khóc kìa! Thật may, anh đã không đưa em đến lễ đường để cử hành hôn lễ luôn, bằng không chưa biết chừng em sẽ trở thành cô dâu khóc suốt suốt trong ngày cưới! Người ta lại nghĩ anh ép em, em không muốn gả cho anh....*”

“ *Đường Hạo, thật vậy ư? Chúng ta thật sự sẽ cử hành hôn lễ sao?*” Tiểu Ngưng cảm giác mình như đang ở trong mơ, mọi thứ đều không phải chân thật.

“ ”

“ *Anh véo em một cái vào má đi! Để em biết đây không phải là mơ! Đây hoàn toàn không phải là mơ!*”

Đường Hạo nâng khuôn mặt của cô lên, cúi xuống, in một nụ hôn thật sâu trên môi cô. Nụ hôn của hân không phách đạo nhưng lại khiến Tiểu Ngưng không tài nào hô hấp được. Gò má cô trở nên đỏ bừng, đầu óc chao đảo, lắc liên tục: “ *Không....* ”

Đường Hạo cũng không tiếp tục dây dưa. Hân buông cô ra, nhìn thẳng vào đôi mắt phủ sương mù mờ mịt của cô, phả hơi thở nóng bỏng vào, nói: “ *Như thế nào? Có cảm thấy đây là mơ hay không?*”

Tiểu Ngưng lắc đầu, sắc mặt đỏ bừng như nước mặt đào, ngô nghê trả lời hân: “ *Hân không phải mơ!*”

“ *Ừ! Em biết thì tốt rồi! Chúng ta đi vào thôi!*” Đường Hạo kéo tay Tiểu Ngưng. Cả hai cùng đi vào ảnh viện áo cưới.

“ *Cái gì? Ba mẹ của cháu chia tay rồi sao?*” Hàn Tú không dám tin nhìn hai đứa trẻ trước mặt. Sáng sớm hôm nay, bà nhận được điện thoại của hai đứa cháu, nói ông bà nội hai người mau mau đến.

“ *Dạ! Ông nội.... bà nội....chúng ta nên làm gì bây giờ?*” Nhị Nhị so với Dương Dương thoát nhìn sót ruột hơn nhiều, nước mắt căn bản không có ngừng rơi. “ *Khôngthế.... đểcho ba.... mẹ củabọncháu tách ra! Bằng không.... bọn cháu sẽ là.... những đứa trẻ không... ba... không mẹ...! Hu hu hu...*”

Bởi vì đang khóc cho nên Nhị Nhị nói không được rõ ràng

Vợ chồng Đường thị chuyển ánh mắt về phía gương mặt nhỏ nhắn của Dương Dương, muôn cháu trai giải thích mọi việc rõ ràng.

Dương Dương nhìn chị gái khóc, thở dài bắt đầu kể đầu đuôi mọi chuyện. Bọn nó lừa mẹ, vu oan cho ba, rồi đến cả chuyện chú Hải Uy trở thành bạn trai của mẹ cũng nói ra hết.

Nghe thấy chuyện chú Hải Uy qua lại với mẹ, Nhị Nhị rõ ràng càng thương tâm hơn nhiều, thoáng cái đã nhào vào lòng bà nội của mình, nghẹn ngào nói : “ *Bà nội....Bà nội nhất định phải giúp ba đón mẹ trở về!*”

Đường Lập Huân nhìn hai đứa cháu vàng của mình, không biết nên đánh hay không. Nếu đánh, bọn họ cũng rất đau lòng. Phải biết rằng hai đứa nhóc này chính là tâm can bảo bối của bọn họ.

Đường Lập Huân đánh trọng trung cho mỗi đứa một cái, ra vẻ nghiêm túc nói: “ Hai đứa tiểu quý này, thật không biết trời cao đất dày là gì! Tại sao lại bịa đặt ra những chuyện như thế?”

“ Chúng cháu biết sai rồi mà! Nhưng ba mẹ hiện tại cũng vẫn chưa trở về, mà cũng chẳng nghe bọn cháu nói chuyện. Chúng cháu không tìm được ba mẹ! Ông nội, bà nội, ông bà mau nghĩ cách khiến ba mẹ cháu về nhà đi được không? Chúng cháu sẽ giải thích hết thảy chuyện tình cho ba nghe!” Dương Dương nghĩ ngợi rồi nói.

“ Vấn đề chính là mẹ cơ mà? Mẹ và chú Hải Uy kết giao với nhau rồi!” Nhị Nhị đối với chuyện này như canh cánh trong lòng, ngược mặt lên nói: “ Ông nội, bà nội, bây giờ chúng ta phải giúp mẹ hồi tâm chuyển ý, quay trở về, không được yêu người khác mới đúng!”

Hai vợ chồng nhìn nhau, trong lòng lo lắng không thể tả nổi. Bọn họ được nhiên là biết con trai mình yêu Lục Giai Ngưng, nếu Lục Giai Ngưng đi yêu người khác, con trai bọn họ nhất định lại phải chịu đả kích lớn thêm một lần nữa.

Cam đoan bảo đảm với hai đứa trẻ xong, hai vợ chồng Đường thị vội vàng ra khỏi biệt thự.

Ngồi vào trong xe, Hàn Tú nhanh chóng kéo lấy ống tay áo của chồng nói: “ Ông xã, anh mau nhanh lên, cho người tìm hiểu xem Lục Giai Ngưng đang ở đâu! Chúng ta bây giờ lập tức đi khuyên bảo con bé....” Nói đến đoạn này, nước mắt Hàn Tú nhịn không được mà tuôn ra: “ Con bé làm sao mà có thể đi yêu Hải Uy được chứ? Đây chắc hẳn là một đòn đả kích lớn đối với con trai của chúng ta! Tại sao lại thành như thế này? Hai đứa chúng nó đã có con lớn như vậy rồi mà chẳng chịu tin tưởng nhau gì cả!”

“ Cũng phải trách hai đứa tiểu quý kia! Sao mà có thể nói dối ác như vậy?”

Lời vừa rồi của chồng, Hàn Tú cũng gật đầu cho là phải: “ Đúng vậy, hai đứa nhóc đó quả thật quá bướng bỉnh rồi! Ông xã, từ nay về sau chúng ta không thể cứ cưng chiều bọn nó như bây giờ. Nếu không, nói chưa biết chừng bọn nó lại làm ra những chuyện khiến người ta kinh hãi luôn!”

“ Đúng vậy!” Đường Lập Huân gật đầu, tán thành lời nói của Hàn Tú.

“ Ông xã, trước mắt anh cứ hỏi thăm xem Lục Giai Ngưng hiện tại đang ở đâu! Chúng ta đi van cầu con bé liệu có được không? Ngàn vạn lần xin con bé đừng rời xa con của chúng ta. Người một nhà là phải ở cùng nhà mới đúng, càng đông càng hạnh phúc! Mong con bé đừng có bỏ qua cơ hội này! Người trẻ tuổi thường suy nghĩ quá vội vàng.....”

“ Được rồi! Anh gọi điện cho cấp dưới!” Đường Lập Huân cảm di động lên, rất nhanh ấn xuống một con số.

Hàn Tú thì bắt đầu suy nghĩ nên mang món quà nào để tặng con dâu tương lai.

Không lâu sau, bọn họ cũng biết được địa chỉ của Lục Giai Ngưng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 382

Edit: Khanhlinhxxx

Beta: Meimoko

Đường Hạo không ngờ chụp ảnh cưới lại có nhiều việc cần phải để tâm đến như vậy, ngoài chụp trong phòng còn có chụp ngoại cảnh, rất nhiều công đoạn cần phải tỉ mỉ chuẩn bị.

Trong mọi phân cảnh Đường Hạo đều thấy trong ánh mắt Tiểu Ngưng đọng đầy hạnh phúc nên nhất quyết bắt mọi người toàn tâm để cảnh nào cũng thật đẹp. Thậm chí Đường Hạo còn quyết định đi cả Mont Karo lấy ngoại cảnh nhưng Tiểu Ngưng không đồng ý, một phần Tiểu Ngưng sợ ảnh hưởng đến công việc với lại cô muốn trong album cưới của mình có cả hình ảnh gắn liền với cuộc sống nơi này, cô thích nhất là bãi cỏ trong biệt thự. Đường Hạo cuối cùng đành phải chiều ý cô.

Đường Hạo nhớ Dương Dương đã từng nói qua “Mẹ muốn đi Nhật Bản xem hoa anh đào...” Hạo quyết định lần này đi hưởng tuần trăng mật nhất

định phải đưa Tiểu Ngưng đến Kyoto mới được.

Sau những cảnh chụp album cưới thì cũng gần sáu giờ chiều, hai người mời com cà đoàn rồi cùng nhau ra về.

Trong thang máy, Đường Hạo đã bắt đầu không an phận vì trước đó trên xe Tiểu Ngưng đã làm lơ với hắn. “*Không được ... có bảo vệ ...*” Tiểu Ngưng cố gắng đẩy cái người không đứng đắn đang bám chặt sau lưng cô, nhắc nhở “*Chẳng lẽ anh muốn tất cả mọi người ở đây đều thấy?*”

Hắn lại tiếp tục giờ trò trên chiếc cổ của Tiểu Ngưng dùng sức hấp thụ sau một hồi mới lưu luyến ngẩng đầu lên, như thể đoán được đúng thời điểm cửa thang máy sẽ được mở ra.

Quả nhiên.

” Keng?”- Cửa thang máy bật ra.

Hai người vẫn không rời, thân mật đi vào nhà của Tiểu Ngưng, cửa vừa đóng Đường Hạo đã lập tức áp Tiểu Ngưng vào tường bên cạnh.

“*Á...*” Hưng phấn dâng lên làm cho cô không nhận được cần vào môi dưới, cô cũng không phân biệt được do đau nên cất thành tiếng hay là do khoái cảm tràn lên.

Tiểu Ngưng khẽ cười rồi rút vào bả vai của hắn trốn tránh sự khiêu khích. Nhiệt khí của hắn dâng cao không còn cách nào để khống chế, mạnh tay trút quần lót của cô đi, thẳng tới mắt cá chân...

“*Không ... đừng quên mang bao ...*” Tiểu Ngưng kháng cự khi hắn tiến gần. Đường Hạo hơi bất mãn nghiêm mặt nhìn cô “*Không cần, chẳng lẽ em không nghĩ chúng ta cần có thêm tiểu bảo bối?*”

Tiểu Ngưng dùng sức lắc đầu.

“Cái gì, em thật không nghĩ?” Đường Hạo trong nháy mắt sắc mặt thay đổi hẳn, nghiêm nghị hỏi.

“*Không phải, không phải em không muốn chúng ta có thêm tiểu bảo bối mà!*” Tiểu Ngưng giận dỗi giải thích.

“*Thế sao em còn muốn anh mang cái kia cho thêm vương bận?*” Đường Hạo bức tức hỏi, vừa nói vừa tiếp tục tìm cách tiến vào Nàng.

“*Em không muốn lúc kết hôn lại mang trong người tiểu bảo bối của anh, như vậy chẳng xinh đẹp chút nào!*”

Kết hôn là chuyện trọng đại nhất trong đời, trong hôn lễ còn có cả hai cực cung của hắn đã rất kỳ quái chẳng lẽ lại muốn có người ta nghi ngờ đang mang thêm một đứa. Trời ơi! Thế thì cô sẽ là cô dâu kỳ quái nhất.

Nghe xong lời của Tiểu Ngưng, Đường Hạo không biết nên khóc hay nên cười cô, nhẹ nhàng vỗ về: “*Có lẽ chúng ta cũng đã có thêm tiểu bảo bối rồi cũng nên! Em còn muốn tránh thai bây giờ?*”

“*Uhm, Em không an tâm lắm nên anh hay mang vào đi mà!*” Tiểu Ngưng nhẹ nhàng khuyên Đường Hạo.

“*Em có không?*” Hắn hít sâu hỏi Tiểu Ngưng.

“*Anh không có chuẩn bị sao?*” Tiểu Ngưng hỏi ngược lại.

“*Anh không có thói quen dùng nó*”. Ngoài Tiểu Ngưng ra thì hắn không có người con gái ở bên ngoài, hắn cũng không có ý định là tránh thai và cho tới bây giờ hắn chưa từng có ý định dùng qua.

“*Chỗ của em cũng không có, hay là anh mau đi mua.*” Tiểu Ngưng cong môi lên phản ứng.

Đường Hạo nhăn mặt: “*Đã trễ như vậy mà em còn muốn anh ra ngoài mua ...?*”

“*Chưa trễ mà, dưới đó có cửa hàng bán rẻ lại không xa lắm, em sẽ chờ mà!*” Tiểu Ngưng nhẹ hôn Đường Hạo trấn an.

Biết không lay chuyển được Tiểu Ngưng, hắn quyến luyến nhưng vẫn phải sửa soạn rồi đi mua đồ.

“*Anh nhanh đi đi!*” Lục Giai Ngưng cúi đầu sửa soạn lại quần áo, đẩy Đường Hạo hướng ra cửa.

“*Em có thật muốn đẩy anh ra hay là nóng lòng muốn đây!*” Đường Hạo trêu Tiểu Ngưng.

“*Không nói cho anh biết, anh mau đi đi!*” Tiểu Ngưng làm nũng.

Đường Hạo vừa bước ra cửa, trong phòng yên tĩnh hẳn, lợi dụng lúc này Tiểu Ngưng định bụng uống một ly sữa.

Reng... reng...

Cô vừa uống được ngụm sữa thì chuông cửa vang lên.

“Chưa gì mà anh đã trở về sao?” Tiểu Ngưng nghi hoặc.

“Trời ơi sao hai bác ấy lại đến đây lúc này?” Tiểu Ngưng hết thảy ngạc nhiên khi nhìn vào camera. Chuông cửa không ngừng vang lên nhắc nhở Tiểu Ngưng mở cửa đón khách, cô hơi do dự rồi sửa lại quần áo. Dù sao thì đây cũng là ba mẹ của Đường Hạo làm sao có thể không tiếp đón, nhưng trong lúc này đây thì nàng thật sự căng thẳng không biết tiếp đón thế nào cho phải. Phải mất vài giây cô đi xuống lầu được.

Ăn mặc sạch sẽ, cô tiến đến cửa chính, cửa vừa mở cũng đúng lúc vợ chồng Đường thị từ thang máy đi ra “*Lục tiểu thư*” Hàn Tú chủ động hỏi.

“*Đường tiên sinh, Đường phu nhân, xin chào hai vị!*” Tiểu Ngưng chân tay luống cuống khăn trương mỉm cười đáp.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 383

Edit: Bitter Coffee

Beta: Meimoko

Tiểu Ngưng lo lắng, và cực kỳ hồi hộp đón tiếp vợ chồng Đường thị, cuống quýt mời họ ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách.

Sau đó cô vội vàng chạy vào nhà ăn, cố gắng tỏ ra bình tĩnh, đem hai ly nước trái cây mời hai vị trưởng bối đang ngồi trước bàn trà. “*Trong nhà chỉ còn nước trái cây, thành thật xin lỗi!*”

“*Lục tiểu thư không cần phải bận rộn như vậy, cháu ngồi đi*” Hàn Tú vỗ sang ghế trống bên cạnh, mời cô ngồi vào đó.

Tiểu Ngưng chỉnh lại chiếc váy ngắn, sau đó nhẹ nhàng ngồi xuống, ánh mắt nghi hoặc nhìn vợ chồng Đường thị “*Đường tiên sinh, đường phu nhân, hôm nay hai bác đến đây là....*”

“*Lục tiểu thư.*” Hàn Tú vừa muốn mở miệng nói chuyện, trong lúc lơ đãng nhìn thấy người chồng một thân tây trang, trong nháy mắt mặt biến sắc thật là khó coi, đau lòng thay cho con của mình.

“*Đường phu nhân, bác muốn nói điều gì ạ?*” Tiểu Ngưng không hiểu vì sao đột nhiên bà ấy dừng lại.

Hàn Tú thu hồi ánh mắt, sau đó nhìn chằm chằm vào Tiểu Ngưng nói: “*Lục tiểu thư, bác muốn hỏi cháu có yêu con trai của chúng ta không?*”

“*Cháu.*” Ở trước mặt người ngoài thừa nhận vấn đề này làm cho Tiểu Ngưng có chút không được tự nhiên, hơn nữa trước đây Hàn phu nhân là người đã ngăn cản Đường Hạo yêu cô.

Hôm nay, bà ấy tới đây, có phải là muốn ngăn cản bọn họ yêu nhau hay không?

Tiểu Ngưng thầm tự hỏi bản thân, làm cho Hàn Tú nghĩ rằng cô đã không còn yêu con trai của mình, lập tức không khống chế nổi nói: “*Lục tiểu thư, cháu cùng Đường Hạo đã có hai đứa con rồi, cháu không thể yêu mến cậu nhóc Hải Uy kia được!*”

Tiểu Ngưng nghe đến hai chữ ‘Hải Uy’ liền giật mình mở to hai mắt. “*Đường phu nhân, không phải.*”

Hàn Tú khăn trương giữ chặt tay Tiểu Ngưng khuyên bảo cùng giải thích nói: “*Lục tiểu thư, chẳng lẽ cháu thật sự tin tưởng lời nói của bọn nhỏ sao? Sáng nay Dương Dương cùng Nhị Nhị đã nói cho chúng ta biết, bọn chúng tức giận vì bị Đường Hạo đánh, nên mới cố ý gọi điện cho cháu, nói dối rằng Đường Hạo dân phụ nữ về nhà.*”

“*Đường phu nhân.... Cháu.....*”

“*Lục tiểu thư, cháu không thể vì lời nói dối của bọn nhỏ mà chia tay Đường Hạo của chúng ta được, có lẽ cháu không biết Đường Hạo nhà bác thật sự rất thích cháu, từ khi cháu xuất hiện nó mới sống lại. Nếu như cháu thật sự yêu mến người khác, Đường Hạo sẽ phải chịu thêm một lần nữa kích!*” Hàn Tú khăn trương, chăm chú nắm chặt tay Tiểu Ngưng, cảm giác được tay của cô có cái gì đó nhô lên. Cúi đầu xem xét, lại nhìn thấy một chiếc nhẫn kim cương.

Hàn Tú lập tức giờ tay Tiểu Ngưng lên, hai mắt tràn ngập chất vấn nhìn Tiểu Ngưng "Ai tặng thứ này cho cháu vậy? Hải Uy sao?" Sau đó quay đầu nhìn về phía Đường Lập Huân "Ông xã, anh xem thằng bé Hải Uy này, thật là quá đáng!"

Thấy Đường phu nhân hiểu lầm, Tiểu Ngưng nóng lòng giải thích nói: "Đường phu nhân, cái nhẫn này là"

"Bác đương nhiên biết là nhẫn cầu hôn, cháu đã chấp nhận lời cầu hôn của Hải Uy rồi sao? Không được, không được, cháu nhất định phải tháo nó ra."

Hàn Tú vừa nói vừa cầm tay Tiểu Ngưng để tháo chiếc nhẫn.

Tiểu Ngưng thật không ngờ Đường phu nhân lại xúc động như vậy, cô cong ngón tay lên dùng sức tránh thoát cái nắm tay đó. "Không, Đường phu nhân, không thể! Cái nhẫn này không phải là."

Từ đầu đến cuối Đường Lập Huân vẫn giữ im lặng nhưng khi thấy hành động của Hàn Tú cũng cảm thấy kinh hãi, chạy đến ngăn cản "Bà xã, em mau bỏ tay Lục tiểu thư ra đi, em đang làm cái gì vậy?"

"Không được, em muốn mang chiếc nhẫn này trả lại cho thằng nhóc Hải Uy kia, chẳng lẽ nó không biết Tiểu Ngưng là chị dâu của nó sao? Sao có thể làm ra loại chuyện này cơ chứ!"

"Không, không có! cháu cùng Hải Uy không phải như hai bác nghĩ đâu ạ, Đường tiên sinh, Đường phu nhân, hai người hiểu lầm rồi ạ!" Tiểu Ngưng gấp gáp nói, hiện tại cô cảm nhận được, Đường gia kể cả hai đứa con của mình khi gặp chuyện gì đều không để cho người khác có cơ hội giải thích. Từ đầu đến cuối, bọn họ đều không cho cô nói được một câu đầy đủ.

Đường phu nhân ngẩng đầu lên, trong ánh mắt lộ vẻ không tin. "Không phải vậy thì là cái gì? quần áo trên ghế sa lon này là của ai? Còn có dấu hôn trên cổ cháu là thế nào? Cháu cùng Đường Hạo cũng không gặp nhau, chia tay rồi đúng không? Vậy những thứ này là ai đã lưu lại?"

Tiểu Ngưng nghe thấy những lời của Hàn Tú . . . , tranh thủ thời gian cúi đầu xuống kiểm tra chính mình, quả nhiên có dấu hôn màu đỏ trên cổ của cô.

Lập tức gò má Tiểu Ngưng trở nên phồng hờn, không tự nhiên liền kéo cao cổ áo. Trời ạ, Đường Hạo nào loạn lưu lại rất nhiều dấu hôn khiến cô thật mất mặt.

Hàn Tú sốt ruột cầm lấy tay Tiểu Ngưng không buông tha nói. "Tiểu Ngưng, Đường Hạo nhà bác nhất định sẽ tặng cho cháu chiếc nhẫn kim cương to và đẹp hơn cái này, nó cũng sẽ càng thêm yêu cháu. Cháu không thể chia tay Đường Hạo nhà bác được, chẳng lẽ cháu thật sự muốn bọn nhỏ không có mẹ sao?"

"Đường phu nhân."

"Không được gọi bác là Đường phu nhân, phải gọi là mẹ, con là con dâu của chúng ta!" Hàn Tú uốn nắn Tiểu Ngưng, trong giọng nói mang theo bá đạo nhưng câu "Con là con dâu của chúng ta" khiến cho nội tâm Tiểu Ngưng thật sự thấy cảm động, cánh môi run rẩy lên.

Vì sao điều mà cô hy vọng nhiều năm qua tưởng chừng như xa vời không thể thành sự thật thì ngày hôm nay lại đến cùng một lúc, cô thực sự chưa chuẩn bị tâm lý để đón nhận nó.

Cái gì là bị hạnh phúc làm cho chóng mặt, hiện tại cô rốt cục cũng cảm nhận được, đến bây giờ cô vẫn chưa phân biệt đây là sự thật hay trong mơ.

"Nhanh gọi mẹ đi con!" Hàn Tú ôn nhu thúc giục nói, giọng nói mang theo yêu chiều cùng cầu khẩn. "Nhanh lên con."

Tiểu Ngưng nhất thời không tiếp thụ được nhìn Đường phu nhân, mấp máy môi nhưng không phát ra được âm thanh nào.

Leng keng leng keng

Chuông cửa lớn tiếng vang lên, chính là âm điện tử nhắc nhở mở cửa. Tiểu Ngưng như tìm được cây cỏ cứu mạng. Lập tức đứng dậy. "Đường phu nhân, cháu đi mở cửa!"

Không nhìn bác cũng có thể đoán được ai đến đây vào giờ này, nhất định là bạn trai của cháu "Không cho cháu đi, để bác!" Hàn Tú ra lệnh nói, sau đó bước nhanh ra cửa trước .

"Bác gái, hay là cứ để cháu ạ!" Hiện tại nếu gọi 'mẹ' thì cô thật sự không thể nói được nhưng gọi bác gái thì có thể.

Bất quá, Tiểu Ngưng chậm hơn Hàn Tú một bước.

Chỉ thấy Hàn Tú đè xuống chuông cửa, chuẩn bị mở cửa đối diện 'Hải Uy' đuổi hán đi.

Mà vừa lúc này, người đứng ngoài cửa mở miệng nói chuyện trước. "Bảo bối, anh mua bao cao su về rồi, em mau mở cửa cho anh vào."

Do cửa đã mở ra, giọng nói Đường Hạo không lớn không nhỏ, hoàn toàn đã truyền vào từng góc ngách trong phòng.

Khi nhìn vào màn hình điện tử ở cửa, ánh mắt Hàn Tú lóe lên: "Đường Hạo Đường Hạo."

Lông mày Đường Lập Huân nhíu chặt rốt cục cũng buông ra.

“Trời ơi – “Tiểu Ngưng âm thầm kêu một tiếng, hai tay che gò má như quả cà chua, xấu hổ đến độ phải chạy vào trong phòng ngủ!

Trong tình huống này cô không nghĩ được nhiều nữa, chỉ biết là phải tránh mặt hai vị trưởng bối, mọi chuyện đều giao cho Đường Hạo xử lý!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 384

Edit: Meimoko

“ *Tiểu Ngưng, con không cần phải để ý gì cả! Không sao đâu!*” Hàn Tú nhìn con dâu tương lai trở lại phòng, lập tức đứng ở trước cửa nói ra.

Tiểu Ngưng quay đầu lại, cũng không thấy xấu hổ mà ngẩng đầu lên: “ *Bác gái, cháu.....cháu với anh ấy....không có gì cả....*” Sau khi nói xong, cô mới thấy lời nói của mình chẳng đáng tin chút nào, ngay cả cô còn chẳng tin được nữa là....

Không có gì cái gì? Không có cái gì thì đi mua bao cao su làm gì chứ? Chẳng lẽ là để thổi bóng bay? Lời này ngay cả Dương Dương còn chẳng tin.

Hàn Tú mỉm cười nói: “ *Aizza, các con đều trưởng thành cả rồi, bác và ba của Hạo Hạo đều mong hai đứa sớm có thêm tiểu bảo bảo. Tuy rằng Dương Dương và Nhị Nhị rất đáng yêu, nhưng chúng ta vẫn mong muốn được ôm thêm nhiều tiểu bảo bảo khác nữa!*”

“ *Hà....*” Tiểu Ngưng không biết nên đáp lại như thế nào, nói là ‘dạ’ hay là ‘cháu còn chưa muốn’. Nói như thế nào cũng cảm thấy kỳ quặc.

Đường Hạo bị bất ngờ đứng sững lại ngoài cửa, hỏi: “ *Ba mẹ sao lại đến đây? Tiểu Ngưng.....*”

Cha mẹ của mình tại sao lại ở trong phòng khách vậy? Còn Tiểu Ngưng? Cô ấy đâu? Sao đột nhiên lại kỳ quái vậy?

Biết Tiểu Ngưng không có bỏ rơi con mình, mặt Hàn Tú đầy ý cười giống như mùa thu tỏa nắng. Bà cũng không định trách con dâu xấu hổ mà bỏ chạy ra chỗ khác kia.

Chỉ chỉ vào phòng ngủ, Hàn Tú khoác lấy tay chồng, nói với con trai: “ *Tiểu Ngưng không có trốn đi đâu! Con ngoan, ba mẹ về trước, các con bận rộn cứ ở lại!*”

Đường Lập Huân cũng không quên nhắc nhở: “ *Các con cũng đừng có quên mất bọn trẻ ở nhà! Chúng bây giờ đang lo lắng mà chẳng vui đùa gì nổi nữa đấy!*”

“ *Bọn nó cũng nên kiếm chút tính ngang bướng đi! Chúng ta đừng có nên nuông chiều chúng thái quá!*” Bây giờ, vẫn chưa thể chấm dứt trừng phạt đối với hai con khi con đó được, “ *Ba mẹ, trước mắt ba mẹ đừng đem chuyện của con và Tiểu Ngưng ở cùng một chỗ nói cho bọn trẻ biết! Không cho bọn nó biết tay, chúng sẽ không biết ba mẹ chúng lợi hại như thế nào!*”

“ *Được! Được! Chỉ cần các con ở cùng một chỗ, như thế nào cũng được cả!*” Bây giờ, con trai và con dâu tương lai muốn làm chuyện gì, bà sẽ giong cả hai tay tán thành.

“ *Vâng, vâng! Được rồi, con không tiễn ba mẹ!*” Đường Hạo bước ra cửa trước, mời ba mẹ của mình mau mau rời đi.

Lúc này, Tiểu Ngưng mới bèn lên từ trong đi ra đứng bên cạnh Đường Hạo. Gương mặt cô vẫn phấm hồng, cúi đầu xấu hổ lễ phép chào cha mẹ chồng tương tại: “ *Bác trai, bác gái. Chạm một chút! Có rảnh xin mời ghé qua chơi!*”

Nghe thấy lời nói của Tiểu Ngưng không ẩn chứa hiềm khích trước kia, vợ chồng Đường thị mỉm cười gật đầu. Hơn nữa, Hàn Tú lập tức đề nghị: “ *Tuần này, cứ để cho Đường Hạo sắp xếp tất cả, chúng ta cùng nhau đến cửa hàng trang sức nhé Tiểu Ngưng! Hắn là cũng phải lo chuẩn bị hôn lễ đi là vừa! Các con tuổi trẻ chưa có kinh nghiệm, những chuyện này cứ để mẹ đây lo! Mẹ nhất định sẽ cho hai đứa một hôn lễ thể kỷ!*”

Tiểu Ngưng mỉm cười gật đầu, sau đó ánh mắt nhìn về phía Đường Hạo.

Đường Hạo giữ lấy thất lưng của Tiểu Ngưng, hôn lên trán cô một cái, nói với mẹ của mình: “ *Dạ! Mẹ, chúng con nhớ kỹ! Khi nào định được thời gian chúng con sẽ báo cho mẹ!*”

“ *Được rồi! Ba mẹ không quấy rầy hai đứa nghỉ ngơi!*” Hàn Tú nói xong, tranh thủ thời gian kéo lão công mình rời khỏi.

Nhìn bọn họ đi rồi, cửa phòng được đóng chặt lại, Tiểu Ngưng một lần nữa lại bị Đường Hạo ép lên vách tường. Không những thế, đầu của hắn gục vào ngực cô, liếm láp một cách nhẹ nhàng, cho dù cách một lớp áo lót nhưng Tiểu Ngưng vẫn cảm giác được một luồng khí khô nóng: “*Anh....đừng có làm loạn....*”

“*Anh làm loạn chỗ nào? Làm chuyện đứng đắn mà lại...*”

Tiểu Ngưng giãy dựa vòng eo, tránh né khỏi sự đụng chạm của hắn, nhũu cái mũi nhỏ lại nói: “*Anh đối với em như vậy mà còn kêu là đứng đắn sao?*”

“*Ha ha ha....*” Hắn thấp giọng cười yếu ớt, nhếch môi, cười nói: “*Anh mất hơn 10 phút để đi mua cái này, bây giờ mà không tiếp tục mới chính là không đứng đắn!*” Đường Hạo lấy từ trong túi quần ra mấy cái túi thiếc nhỏ.

Tiểu Ngưng đẩy hắn ra, nói: “*Chúng ta đi tắm rửa trước đã!*”

“*Sáng sớm có tắm mà! Không bẩn đâu!*” Đường Hạo dán thân thể vào người Tiểu Ngưng, rất nhanh xé một cái túi thiếc lúc nãy ra, nói với Tiểu Ngưng: “*Em giúp anh!*”

“*Em.....đừng mà....*”

“*Em không làm, anh cứ vậy mà làm trực tiếp đấy!*” Đường Hạo giật xuống quần lót của mình, để lộ ra nam căn sớm đã sưng phồng, kiêu ngạo uy hiếp Tiểu Ngưng.

“*Chán ghét!*” Tiểu Ngưng đánh một cái vào ngực hắn, sau đó cúi xuống giúp ‘tiểu đệ’ của hắn mặc quần áo.

Tiếp đó, Đường Hạo không cho Tiểu Ngưng có cơ hội thẹn thùng cự tuyệt nào nữa, trực tiếp ra vào nơi hắn muốn...

“*Cha mẹ anh đều đã tiếp nhận em! Em bây giờ có phải đang rất căng thẳng không?*” Đường Hạo nhẹ vỗ về sống lưng của cô, mỉm cười nói.

Bàn tay thon dài của hắn vẫn tiếp tục ngao du trên người Tiểu Ngưng, dịu dàng vuốt ve da thịt màu trắng sứ của cô. Cẩn thận, nâng niu, lại thêm phần thường thức.

Tiểu Ngưng ghé vào lồng ngực của hắn, nhắm mắt hưởng thụ cảm giác được che chở. Cô mê luyến loại cảm giác này: “*Ai nói không căng thẳng! Gặp chuyện như vừa rồi xấu hổ chết đi được!*”

“*Làm sao vậy?*” Đường Hạo thấy không hiểu.

Tiểu Ngưng bám lấy ngực hắn, ngẩng đầu lên nói: “*Anh còn nói được nữa sao? Anh ở cửa nói cái gì mà bao cao su này, bác gái sẽ nghĩ về em như thế nào? Còn cả cha của anh nữa? Ông ấy trông thập phần nghiêm túc, em thấy sợ!*”

Cô thật sự cảm thấy hôm nay bị mất mặt triệt để trước cha mẹ chồng tương lai. Nhìn Đường tiên sinh, cô vốn dĩ đã rất sợ rồi.

“*Ha ha ha, ba của anh cũng đâu phải yêu ma quỷ quái, em sợ ông làm gì? Hơn nữa, chuyện vừa rồi, em ngỡ là chuyện tất yếu, những người từng trải như cha mẹ anh đương nhiên sẽ hiểu!*” Đường Hạo cười khẽ, cũng không có bất kỳ tia xấu hổ nào.

“*Đó là ba mẹ của anh, anh đương nhiên là không cảm thấy xấu hổ rồi! Nhưng mà, quan trọng ba mẹ anh đánh giá về em như thế nào trong hoàn cảnh như vậy?*” Tiểu Ngưng lo lắng hỏi: “*Nếu không phải tại anh ở dưới lầu hồ ngôn loạn ngữ, có lẽ em đã ghi thêm một ít điểm trong mắt ba mẹ của anh rồi!*”

Đường Hạo hôn lên tóc cô, rồi chuyển xuống đôi môi đỏ mọng hung hăng cắn một cái: “*Vậy thì đã sao? Chúng ta đã có con rồi, ba mẹ anh có nhắm mắt cũng không bao giờ nghĩ chúng ta ở chung một chỗ đơn thuần chỉ là uống trà nói chuyện đâu! Chẳng lẽ em muốn bọn họ nghĩ chúng ta chẳng có chuyện gì sao? Ba mẹ sẽ không bao giờ tin!*”

Tiểu Ngưng đưa tay lên giữ lấy bàn tay hắn đang ở trước ngực cô làm loạn, nói: “*Không cho phép nói lung tung!*”

“*Ha ha ha! Thật sự là không sao mà! Em nghĩ nhiều quá rồi đấy! Chúng ta ân ái mới chính là việc ba mẹ anh mong muốn nhất! Chẳng lẽ em nghĩ ba mẹ anh mong chúng ta đường ai nấy đi, vĩnh viễn không có liên can gì hay sao?*”

“*Bác gái, thật sự sẽ nghĩ tốt về em sao?*”

Đường phu nhân lúc trước luôn xem thường cô, cô bây giờ có thể nhớ lại từng lời nói của bà trước kia.

Chương 385

Edit: Meimoko

Vì muốn tạo cơ hội cho mẹ cùng với Tiểu Ngưng tiếp xúc với nhau, cho nên sau khi sắp xếp thời gian thỏa đáng, Đường Hạo cũng không cùng Tiểu Ngưng và mẹ mình đến cửa hàng trang sức.

Dễ dàng trấn an Tiểu Ngưng vài lần xong, cuối cùng Đường Hạo giao Tiểu Ngưng lại cho mẹ hắn. Sau đó, hắn lái xe trở về công ty, nói với hai người bọn họ mua sắm xong xuôi thì gọi điện cho hắn.

Tiểu Ngưng nom nớp lo sợ đi theo bên cạnh mẹ chồng tương lai vào một cửa hàng trang sức nổi tiếng của thành phố. Mà bây giờ, Tiểu Ngưng mới hiểu như thế nào là một quý bà thượng lưu đi shopping. Vừa mới vào cửa, quản lý cửa hàng đã nhanh chóng ra nghênh đón, bắt đầu giới thiệu từng món đồ trang sức quý giá đắt tiền.

“Đường phu nhân và vị tiểu thư xinh đẹp này có phải muốn đều đến lựa chọn đồ trang sức không ạ?” Quản lý cung kính hỏi thăm. Đường nhiên, đầu tiên là phải xác định xem trong hai người ai là người đến mua đồ, điều này cũng không làm các vị khách cảm thấy phiền phức.

Mà câu hỏi thăm vừa rồi của quản lý đủ khôn khéo. Hắn đương nhiên hy vọng cả hai người đều mua, có như vậy mới bán được nhiều.

Hàn Tú lập tức gật đầu, sau đó nhìn quản lý ý bảo chỉ Tiểu Ngưng bên cạnh, muốn thêm mười phần mặt mũi cho Tiểu Ngưng: *“Đây là con dâu tương lai của tôi! Chúng tôi đến đây là để chọn đồ trang sức chuẩn bị cho lễ cưới sắp tới!”*

Một câu nói đơn giản nhưng cũng đủ làm cho toàn bộ người trong cửa hàng lúc đó run lên. Đây là vị hôn thê của tổng tài Đường thị sao?

Không chỉ có nhân viên trong cửa hàng mà toàn bộ bảo vệ, quản lý chung quanh cũng đồng thời đưa mắt về phía Tiểu Ngưng.

Ngồi trên ghế, Tiểu Ngưng đột nhiên có cảm giác vô số ánh mắt hâm mộ từ bốn phía chung quanh nhìn chăm chăm vào mình, hô hấp dần trở nên có chút khó khăn.

Cô chưa bao giờ bị nhiều ánh mắt chăm chú nhìn như vậy. Không biết diễn tả ra sao, cảm giác này giống như kiến bò, khiến sống lưng cô cứng nhắc.

Đường phu nhân dĩ nhiên hiểu được Tiểu Ngưng đang thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người, nhưng bà cũng không có phản ứng gì, chăm chú xem mấy bộ trang sức dành cho hôn lễ mà quản lý đang giới thiệu.

Tuy người hiện đại bây giờ đều yêu thích kim cương, nhưng những đồ trang sức truyền thống thì vẫn nên có. Hàn Tú xem xét một số vòng tay bằng vàng, một vài cái bằng ngọc dương di, đưa cho nhân viên phục vụ giúp Tiểu Ngưng đeo lên tay.

Bàn tay mảnh khảnh của Tiểu Ngưng có đến chục chiếc vòng trạm khắc tinh tế, nhìn có vẻ như đang trùng xuống.

“Quá nặng....”

Khi thấy trên mặt chiếc vòng khắc 89,895 khắc, Tiểu Ngưng nhin không được mà há hốc miệng: *“Không.....Bác gái, cái này ...quá mắc!”*

Một cái vòng tay năm mươi mấy khắc đã là rất đắt rồi, đây là tận gần chín mươi. Không cần quá khoa trương như vậy chứ?

“Không sao! Cái vòng tay này chẳng qua là dày một chút, từ bên ngoài nhìn chẳng có gì đặc biệt cả! Con xem, cái này thế nào? Nhìn đơn giản nhưng lại rất đặc biệt, có phải rất đẹp không?” Hàn Tú tin tưởng vào con mắt thẩm mỹ của mình, bà cũng nghĩ con dâu tương lai nhất định sẽ thích.

Trên chiếc vòng tay có khắc những đóa hoa hồng. Mỗi đóa hoa vô cùng tinh tế, sờ lên có thể cảm nhận được từng cánh hoa chạm trở nhô lên. Hôn nữa, loại cảm giác này khiến cho người ta thoải mái không muốn buông tay.

Hàn Tú lại đem một cái khác đặt vào tay Tiểu Ngưng, thích thú nói: *“Ừ, bác biết rõ bọn trẻ các con bây giờ đều thích kim cương! Bác cũng thích kim cương, nhưng với cương vị là mẹ chồng, bác sẽ tặng con một bộ bằng vàng. Kim cương thì Hạo Hạo chắc chắn sẽ tặng con, hơn nữa nó còn chuẩn bị tốt từ trước kia rồi!”*

Đường Hạo có đôi khi lại cẩn thận quá mức.

“Bác gái, cảm ơn bác!” Lúc này, Lục Giai Ngưng hoàn toàn không biết nên nói cái gì. Cô thật không ngờ Đường phu nhân lại đối xử tốt với cô như vậy, thậm chí còn quan tâm tỉ mỉ đến hôn sự của cô và Đường Hạo.

Hàn Tú véo nhẹ bàn tay của Tiểu Ngưng, sau đó nói nhỏ bên tai cô: “*Ngàn vạn lần đừng có nói lời cảm ơn! Người ta lại nghĩ bác sống quá hẹp hòi, một bà mẹ chồng khắc nghiệt với con dâu! Con ngoan, cứ vui vẻ tiếp nhận là được rồi!*”

Tiểu Ngưng mỉm cười. Nụ cười của hạnh phúc không tài nào che giấu được, mà cảm giác hạnh phúc từ tận đáy lòng này khiến cô càng đáng yêu hơn.

Hàn Tú lại một lần nữa hỏi Tiểu Ngưng có thích bộ trang sức bằng vàng này không.

Tiểu Ngưng vẫn cảm thấy có chút chưa quen, nhưng mẹ chồng tương lai nhiệt tình như vậy nên cô cũng thấy rất thích: “*Dạ, bác gái! Con mắt thẩm mỹ của bác thật tinh tường!*”

“*Con yêu thích là được rồi!*” Hàn Tú quay sang nhìn quản lý ý bảo sẽ lấy bộ trang sức này. Bộ trang sức bằng vàng nạm ngọc phi thủy này gồm hai chiếc vòng tay, một sợi dây chuyền, nhẫn, khuyên tai, thậm chí có cả vòng chân.

Bộ trang sức bằng vàng này chắc phải đến sáu trăm khắc. Đến lúc thanh toán, nhìn con số 600 khắc này Tiểu Ngưng vẫn không tài nào tin nổi. Trời ạ! Sáu trăm lượng vàng? Bảo cô đeo lên người thì cô làm sao mà thờ được?

Đi mua đồ trang sức xong, Tiểu Ngưng muốn đến chỗ của Đường Hạo. Dù sao cô và mẹ chồng cũng chưa quá thân thiết, đi bên cạnh cảm thấy rất câu nệ.

Nhưng mẹ chồng tương lai đâu có dễ dàng buông tha cho cô như vậy. Bà tiếp tục dẫn cô đi đến trung tâm mua sắm, đi vào đủ loại cửa hàng.

Đi đến đâu hai người bọn họ cũng được quản lý nhiệt tình tiếp đãi. Hàn Tú cứ một mực đều nói đi chọn đồ cùng con dâu tương lai.

Cũng giống như ở cửa hàng trang sức, Tiểu Ngưng nhận được ánh mắt ngưỡng mộ từ hết thảy mọi người, thêm vào một chút ghen ghét nữa. Giờ phút này, Tiểu Ngưng cảm nhận được sự khác biệt của không có danh tiếng và có danh tiếng. Không thể phủ nhận, việc được người khác hâm mộ là vô cùng tuyệt vời.

Đồng thời, vô số cửa hàng bắt đầu lôi kéo Tiểu Ngưng, hy vọng cô sẽ trở thành khách hàng lớn của bọn họ.

Hàn Tú chủ động khoác cánh tay của Tiểu Ngưng, sau đó tươi cười sáng lạn, nói: “*Nhìn thấy không? Những người này đều đang hâm mộ con đấy, Tiểu Ngưng à!*”

Hàn Tú vẫn thường có thói quen lôi kéo người khác như vậy, bất luận là đi với ai, dù là chồng hay với con trai. Cho nên, Hàn Tú cũng rất tự nhiên lôi kéo cánh tay của Tiểu Ngưng, cũng không có cảm giác gì là không thoải mái.

Nhìn xem mẹ Đường Hạo đối xử thân cận với mình, Tiểu Ngưng cũng dần dần buông lỏng khoảng cách, cởi mở hơn với mẹ chồng tương lai.

Trong cả quá trình mua sắm, Tiểu Ngưng phát hiện mẹ chồng tương lai của mình cũng không phải là người sang chảnh, ngược lại rất dễ gần. Mẹ chồng đôi khi còn rất giống một đứa trẻ.

“*Bác gái, bác nhìn xem! Chiếc túi kia rất hợp với bác!*” Tiểu Ngưng cầm chiếc túi lên xem xét rồi đưa đến gần Hàn Tú. Túi LV mẫu mới nhất.

Hàn Tú cầm lấy chiếc túi Tiểu Ngưng, đứng ở trước gương nói: “*Ừ, đúng là rất thích hợp!*”

Nhân viên bán hàng lập tức tiến lên nói: “*Phu nhân và tiểu thư đây thật tinh ý! Đây chính là hàng mới về sáng này của cửa hàng chúng tôi. Tuy nhiên, mẫu này lại khá giống với mẫu ra trước đó, nhưng lại thích hợp hơn với người trẻ tuổi! Hai vị thử xem các mẫu bên cạnh, cũng tương tự thậm chí còn biến hóa đa dạng hơn, và.....!*”

“*Ừ! Nhưng bác thích cái này!*” Hàn Tú cắt đứt lời của cô nhân viên, nói luôn với con dâu tương lai. Kỳ thật, bà có một tủ những chiếc túi LV rồi, hàng LV khá giống nhau, không có gì đặc biệt lắm. Mỗi năm một cái, đến bây giờ cũng chất thành đống rồi.

Nhưng, con dâu tương lai đã chọn giúp bà. Bà đương nhiên là yêu thích rồi!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 386

Edit: Mẹ Đốp

Sau khi mua một đồng quần áo xong, thân là mẹ chồng Hàn Tú không định cho Lục Giai Ngưng nghỉ ngơi, mà là lôi kéo cô đi spa.

”Ha ha, bác luôn hi vọng có một đứa con gái. Mỗi lần đi dạo phố, đi spa, đều nghĩ nếu như đi cùng con gái thì thật là tuyệt. Hôm nay, rốt cục con đã hoàn thành được tâm nguyện này của bác rồi!”

Trong lòng Tiểu Ngưng tràn đầy cảm động, cô không nghĩ lại có thể có thêm một người mẹ nữa. Nếu như trong lòng có vấn đề gì khó giải quyết, có thể kể cho mẹ nghe, tìm kiếm nguồn an ủi.

Trên người Tiểu Ngưng cuộn một cái khăn lông màu trắng, một cái khăn màu hồng nhạt khác trùm lên đầu cô. Hơi nước màu trắng bay lên, khiến cô giống như một nàng thiên sứ thuần khiết, đẹp đến nỗi ngay cả một đại mỹ nhân như mẹ chồng tương lai Hàn Tú cũng nhìn không được mà liên tục tán thưởng: *”Tiểu Ngưng, làn da của con thật sự rất trắng!”*

” Làn da của bác cũng rất trắng, làm cho những người trẻ tuổi như cháu đây ngưỡng mộ không thôi!” Tiểu Ngưng lập tức đáp trả lại lời tán dương đó. Trong lời nói của cô không có một chút dối trá hoặc là qua loa, lấy lệ. Làn da của mẹ chồng tương lai của cô thật sự rất đẹp, nếu như chính mẹ chồng tương lai không nói bao nhiêu tuổi thì căn bản mọi người chẳng ai biết được bà đã gần năm mươi tuổi, bất quá sẽ cho rằng bà khoảng chừng ba mươi tuổi là cùng mà thôi.

Hàn Tú cười khẽ lắc đầu, thân thể nhàn nhã dựa vào vách tường. *“Ai ~, hiện tại làn da của mẹ không ổn, mẹ cần phải chăm sóc làn da của mình thật kỹ, bằng không lập tức sẽ rất nhanh lão hóa!”*

” Sẽ không như vậy đâu ạ! Nhìn bác còn trẻ tuổi lắm!”

Hàn Tú hâm mộ nhìn con dâu tương lai, trên mặt lộ vẻ cười trêu chọc: *“Khó trách đứa con trai của bác lại yêu con đến thế! Thật sự là một người có gái đáng yêu! Nếu như bác là là đàn ông, có lẽ cũng trốn không thoát sự quyến rũ của con rồi!”*

“Bác gái.” Tiểu Ngưng kêu một tiếng, gương mặt ửng hồng. Nhìn mẹ chồng tương lai, trong ánh mắt có điểm gì đó ái muội khiến Tiểu Ngưng không khỏi nghĩ đến chuyện ngày trước, một luồng nhiệt khí hun hồng hai gò má làm cho nó càng thêm đỏ lên.

“Ha ha, bác không có ý gì!” Hàn Tú mỉm cười nói, sau đó nắm chặt khăn tắm trên người, đi theo đang nhân viên phục vụ ra khỏi bồn tắm.

Lập tức Tiểu Ngưng cũng đi theo, đón lấy một cái khăn tắm sạch sẽ khác của nhân viên phục vụ, choàng qua người che đi những điểm nhạy cảm trên cơ thể của mình. Bọn họ đi vào gian phòng massage hai người dành cho khách VIP, sau đó nằm trên giường mát-xa màu hồng phấn.

Nhân viên mát xa kéo khăn tắm tuột đến thắt lưng của hai người xuống, lộ ra sống lưng tuyết trắng, sau đó bắt đầu tẩy tế bào chết.

“Đường phu nhân và Lục tiểu thư có làn da rất đẹp, căn bản trên da không có nhiều chất sừng!” Nhân viên massage đang phục vụ Tiểu Ngưng, lại nhìn qua sống lưng của Đường phu nhân, nhìn không được ao ước mơ màng nói.

Mà lời của cô làm cho Hàn Tú cùng Tiểu Ngưng vô ý nhìn sống lưng của nhau, khiến họ đều thấy những hàng chữ trên sống lưng của cả hai. Miệng cả hai há hốc kinh ngạc, ánh mắt chằm chằm nhìn đối phương.

Không riêng gì cô, không chỉ trên thắt lưng của Tiểu Ngưng có khắc chữ hồng, mà ngay trên thắt lưng của Hàn Tú cũng có khắc chữ màu đỏ giống như Tiểu Ngưng.

Chỉ có điều, cái chữ phủ trên người của Hàn Tú trên người cái chính là ‘T. L. H.’

“Nguyên lai là vậy, trên người của mẹ.” Tiểu Ngưng nhỏ giọng nói, mặc dù không có nói rõ, nhưng là nàng tin tưởng mẹ hiểu được nàng hỏi vấn đề gì.

“Cái thằng tiểu tử thối này, học cái chiêu này khi nào chứ, thật sự là chán ghét cực kỳ!” Hàn Tú phàn nàn nói một tiếng, sau đó mỉm cười với Tiểu Ngưng. *” Bị nó kéo đi khi nào ? Mấy năm trước sao?”*

“Dạ” Trong ánh mắt của Tiểu Ngưng lộ ra vẻ hạnh phúc, không hề có sự xấu hổ nào. Thì ra, đây là truyền thống của nhà họ Đường!

“Ha ha, lúc kia con mới vài tuổi thôi thế mà bắt được trái tim của thằng tiểu tử ấy rồi ư?!”

“Ha ha.” Tiểu Ngưng mỉm cười tính trả lời, cô cũng bất quá mới biết được đây chính là ‘minh chứng tình yêu’ của hân, ai — trước đây cô vì điều đó mà tâm lý rất nặng nề.

” Cha con bọn họ thật sự quá đáng ghét, đáng ghét như nhau!” Hàn Tú mang những lời nói đầy oán giận đó vùi vào chiếc gối bông vải, nhưng tiếng nói của bà có điều gì đó rất ngọt ngào.

Bởi vì muốn chọn khung cảnh bãi cỏ tại biệt thự của mình, mà Đường Hạo lại không muốn cho hai đứa tiểu tử kia biết rõ tin tức hẳn cùng với Tiểu Ngưng sắp kết hôn, cho nên hẳn chuẩn bị đem hai đứa nhỏ đó đi đến chỗ khác.

“*Tại sao muốn chúng con đi?!*” Nhị Nhị ôm một con búp bê bằng bông, mở to hai mắt không phục nói.

“*Đúng vậy, chúng con không đi!*” Dương Dương phụ họa theo.

“*Ba là ba của các con! Ba muốn các con rời đi thì các con phải đi!*” Đường Hạo nhìn về phía mấy người giúp việc, ý bảo họ nhanh chóng thu dọn đồ đạc của hai đứa trẻ.

“*Các con đến chỗ ông bà nội ở, mà ba đã đăng ký giúp các con học ở một trường có điều kiện kỷ túc xá tốt, các con học ở đó một năm. Đợi đến năm sau các con sẽ sang Mỹ học tập!*” Hân đã có kế hoạch cho tương lai của hai đứa con này. Không phải hẳn hẳn tâm muốn đưa hai đứa tiểu quý đi, mà chính bọn nó cần phải ra nước ngoài để tiếp nhận nền giáo dục tiên tiến nhất.

Như vậy cũng là rất tốt, ít nhất hẳn và Tiểu Ngưng có thật nhiều thời gian ở cùng một chỗ, hưởng thụ thế giới riêng của hai người, sau đó lại cùng nhau sinh ra một cục cưng khác.

Dương Dương cùng Nhị Nhị đều giận đến nổi tay nắm chặt lại, hai người hận không thể đem ba của bọn nó bầm ra từng đoạn.

“*Hai đứa các con có biểu lộ thái độ gì đấy? Hà?*” Ánh mắt Đường Hạo biểu hiện sự uy nghiêm của người cha.

Dáng vẻ uy nghiêm đó làm cho hai đứa trẻ nhìn không được mà run rẩy. Hai đứa ngốc cùng nhau lắc đầu.

“*Còn mấy con cá trong phòng của ba thì sao?*” Thấy hai đứa nhỏ im lặng không nói lời nào, Đường Hạo tiếp tục hỏi.

Nhị Nhị và Dương Dương nuốt nước miếng, sau đó nhún mày nhún mắt. Bọn nó cho rằng sự việc đã trôi qua được vài ngày, ba sẽ không truy cứu lại.

“*Mấy con cá đó, thế nào?*” Đường Hạo cũng khẽ thốt ra hai chữ qua kẽ răng, tuy nhiên ngữ điệu cũng giống như trước, nhưng làm hai đứa sợ đến mức không thể ngẩng đầu lên được.

Dương Dương thân là nam hài tử, cố gắng nín cười một cách thống khổ, sau đó nói: “*Cái kia. Ba ba, ngày đó chúng con muốn mang cá ra ngoài phơi nắng, kết quả, chúng nó đã chết hết rồi. . . !*”

“*Phơi nắng ư?*”

Nhị Nhị và Dương Dương cùng nhau gật đầu, Nhị Nhị tiếp tục nói: “*Con người muốn khỏe mạnh thì cần phải tắm nắng, chúng con nghĩ những con cá nhỏ đó cũng vậy. Ba ba, chúng con thật sự không biết chúng nó đều chết mất!*”

Đường Hạo hít sâu một hơi thật sâu, không thể không lật tẩy lời nói dối của hai đứa con, làm bộ mặt hung dữ nói: “*Nhưng mà.... tại sao ba lại nghe vớ từ nói, các con bắt nó bỏ vào trong hồ bơi, sau đó bắt con cá này làm mỗi câu con cá kia. Bởi vì câu không được, cuối cùng làm một cái giỏ bằng trúc để bắt, sau đó bắt mấy con cá đang sống đấu chơi cho đến chết, đúng không?*”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 387

Edit: Meimoko

Mọi chuyện đích thực là như vậy, hơn nữa còn được ba thuật lại một cách chi tiết khiến cho hai đứa nhóc á khẩu không trả lời được.

“*Có phải như vậy không? Hà?*”

Hai đứa nhóc thành thực gật đầu. Tuy bọn chúng rất nghịch ngợm nhưng biết đạo lý chuyện mình làm thì mình phải có gan chịu trách nhiệm.

“*Các con làm ba quá thất vọng! Ba nghĩ hai con là những đứa trẻ ngây thơ thiện lương, thật không ngờ các con lại ác độc đi dùng cách man rợ như vậy hại mấy con cái xinh đẹp! Có phải lúc các con đùa chơi bọn chúng cảm thấy rất khoái hoạt? Khi bọn chúng chết, các con còn cảm thấy như thế không?*” Ngược đãi động vật, còn nhỏ mà đã xấu như vậy, nếu không dạy bảo lớn lên không biết sẽ còn xấu đến mức nào nữa.

Nhị Nhị lắc đầu trước tiên, phản đối lời đánh giá của ba : “ Ba, sự việc không phải như ba nghĩ đâu! Chúng con thật sự không có ý chơi đùa chết bọn chúng. Chúng con chỉ là muốn chơi cùng bọn chúng một lát thôi mà! Nhưng là....nhưng là....mới được một chút thì chúng chẳng động đậy gì nữa! Con và Dương Dương đã đem chúng đi chôn cất trong vườn hao rồi! Ba, ba đừng trách tội con có được không?”

“ Ba, ba đừng nghĩ bọn con hư hỏng như vậy! Lúc nhìn chúng chết, con cùng Nhị Nhị cũng đau lòng lắm!”

Nhìn hai đứa con thành thật khai báo, Đường Hạo cuối cùng cũng cảm thấy trong lòng thư thái đi một chút. Ít nhất, cái ác trong hai đứa con của hắn mới chỉ hình thành trong trứng nước, nếu như đã vậy, hắn sẽ dùng hết sức để ngăn cái ác kia lại.

Nhưng mà, bọn nhóc này dù có thế nào cũng đã làm sai. Làm sai thì phải chịu phạt. Nếu không bọn nhóc lại tiếp tục phạm sai lầm.

“ Cá đều chết hết cả rồi, các con nói xem phải làm như thế nào đây?”

Dương Dương và Nhị Nhị nhìn nhau, sau đó thì thào vài câu. Tiếp đó, Nhị Nhị tiến lên nói trước: “ Chúng con bồi thường thiệt hại cho ba, được chứ ạ? Bồi thường thiệt hại cho ba!”

Đường Hạo nghe mà thấy dở khóc dở cười: “ Hai đứa bây giờ còn đang trong giai đoạn đòi tiền cha mẹ, hai đứa nghĩ rằng lấy tiền đâu mà bồi thường cho ba!? Cuối cùng chẳng phải vẫn là tiền của ba sao?”

Dương Dương lắc đầu, gương mặt ngược cao nói: “ Ý của tội con là chờ tội con trưởng thành sẽ kiếm tiền bồi thường cho ba. Nhất định đều là tiền do tội con kiếm ra, có thể được chứ ạ?”

“ Đề nghị này ba chấp nhận. Ba đang tính xem các con cần phải bồi thường ba bao nhiêu!” Đường Hạo sờ lên cằm mình, chậm rãi làm như tính toán.

Hai đứa con lập tức gật đầu lia lịa: “ Ba mau tính đi! Ba mau tính đi!”

Đường Hạo suy tư một lát, chậm rãi nói: “ Những con cá trong phòng ba có giá trị 100 ngàn, còn phải thêm cả tiền phí nuôi gồm: điện, nước, thức ăn, trông coi.... Nếu Ba con cái không chết, trong vòng một năm chúng sẽ sinh sản, số lượng sẽ tăng lên thêm một đôi. Hơn nữa, ba đang nghi ngờ, cá đó đang có cục cứng trong bụng. Cho dù mỗi năm chỉ sinh hạ có một lần nhưng số lượng cũng lên đến ba mươi con cá con. Tính mỗi con 5 vạn, thì vị chi là hết 150 vạn tệ. Ba con cái tính ra là 450 vạn tệ. Mà khi trưởng thành, mấy con cái con đó còn sinh thêm nhiều cục cứng nữa....”

Hai đứa trẻ nghe vậy mà toát hết cả mồ hôi trên trán. Ba nói kỹ như vậy là có ý gì? 100 ngàn, 450 vạn tệ...nếu vậy...nếu cá lớn lên thì sẽ phải trả tất cả là bao nhiêu tiền?

Nhị Nhị cùng Dương Dương đồng thời nhìn về phía Đường Hạo, lắc lư thân thể bé nhỏ, giọng điệu ngọt ngào, làm nũng thật lâu, nói: “ Baaa, đừng để cá trưởng thành nữa đi mà, giảm bớt một chút được không? Ba nhìn xem, bọn con là con của ba, ba phải chăm chú cho bọn con chứ ạ? Giảm xuống đi mà, baaaa? Nhiều cá nhỏ sinh ra như vậy, chúng con có làm việc cả đời cũng không trả hết tiền!”

“ Ba, nếu như ba nói một con số mà cả đời chúng con cũng không hoàn thành được, như vậy là vô nghĩa rồi, đúng không ạ?” Lúc thời điểm then chốt, Dương Dương thông minh ra một chút, nó biết rõ làm như thế nào mới có được một giá hợp lý từ ba của mình.

Đương nhiên, nếu con số cao thái quá thì sẽ trở thành một ước định vô nghĩa: “ Vậy, con và Nhị Nhị trước năm hai mươi tuổi, mỗi đứa trả cho ba hai ngàn vạn!”

“ Hai ngàn vạn?”

“ Hai ngàn vạn?”

Hai đứa trẻ đối với con số hai ngàn vạn này cũng không có quá nhiều khái niệm. Chúng há hốc miệng, nhắm tính xem với hai ngàn vạn có thể mua được bao nhiêu thịt cá viên, bao nhiêu cái bánh Hamburger, có thể mua nhiều hơn bao nhiêu ly đá bào, có thể ăn được bao nhiêu cốc kem.

Nhìn hai đứa con ngây ngô tròn tròn mắt, Đường Hạo nhanh chóng nhắc nhở thêm: “ Nghe rõ thêm nhé, trước hai mươi tuổi phải trả cho ba hai mươi ngàn vạn! Còn sau ba mươi tuổi thì mỗi đứa là năm ngàn vạn, các con có đồng ý không? Đương nhiên hai đứa cứ tùy ý mà thương thảo, có thể không đồng ý. Theo đó, ba sẽ đánh hai đứa một trận thật đau, từ nay về sau sẽ không bao giờ cho tiền tiêu vặt nữa. Hơn nữa, cũng sẽ nói chuyện này với ông bà nội hai đứa! Nhưng mà.....máu chốt nhất, nếu hai đứa không tiếp tục ước định, ba sẽ coi thường cả hai!”

“ Đồng ý! Chúng con đồng ý! Trước năm hai mươi tuổi, con nhất định sẽ bồi thường cho ba hai ngàn vạn!” Dương Dương rất quyết đoán, và cũng rất có chí khi nói ra câu này.

Còn Nhị Nhị thì nhũn mảy. Cô bé đi đâu để lấy được số tiền lớn như vậy, trừ khi là đi xin ông bà nội: “ Dương Dương, em đừng có trả lời nhanh như vậy chứ? Chị.....chị phỏng chừng chúng ta sẽ không kiếm được số tiền lớn như vậy đâu! Hai ngàn vạn chứ không phải là hai ngàn! Ba, con là con gái, ba có phải nên chiết khấu cho con không?”

“ Không thể! Lúc làm chuyện xấu, tại sao con không so luôn với Dương Dương, đứa làm ít đứa làm nhiều!” Con gái cùng con trai nhất định phải bình đẳng, hẳn là ba của chúng đương nhiên phải công bằng.

Nhị Nhị mím môi, sau đó nhìn em trai, nói: “*Dương Dương, nếu đến năm chị hai mươi tuổi mà chưa có đủ tiền, em giúp chị phần còn lại nhé!*”

“*Vì sao?*” Dương Dương vô tội hỏi: “*Như vậy không phải là em gánh nặng thêm à?*”

“*Bởi vì trò chơi câu cá kiểu đó làm do em nghĩ ra. Em là thủ phạm chính, chị là tòng phạm. Hơn nữa, chị là chị gái của em, em phải giúp chị mới đúng!*” Nhị Nhị bá đạo nói, mặc kệ Dương Dương có chấp nhận hay không.

Đường Hạo không có xen vào chuyện của con gái. Đó là chuyện giữa hai đứa nhóc bọn chúng, hán chỉ cần chờ vài chục năm sau thu được bốn trăm ngàn tệ là được rồi!

Xử lý xong chuyện ‘câu cá’ kia, Dương Dương bắt đầu giải thích chuyện bọn nó lừa gạt mẹ. Bọn nó rất khẩn trương nhưng chúng phát hiện ba cũng không hề tức giận.

Đường Hạo chỉ nhẹ nhàng gật đầu, vô cùng bình tĩnh nói: “*Ba biết rõ. Nhưng đây là chuyện của ba và mẹ các con. Chuyện của người lớn, các con đừng có xen vào!*”

“*Ba, ba không muốn mẹ trở lại với ba hay sao?*”

“*Ba, chúng con muốn ba và mẹ ở cùng một chỗ!*”

Hai đứa nhóc đuổi theo bước chân của Đường Hạo to nhỏ khuyên nhủ, còn Đường Hạo thì chẳng thèm để ý đến hai đứa nó. Hán chủ tâm muốn hai đứa sốt ruột: “*Hai đứa nên chuẩn bị tốt một chút! Sắp tới sẽ sang nhà ông bà nội ở!*”

Biệt thự bên này cần phải sửa sang lại một chút. Trời ạ, hán cảm thấy có phần hơi chật chội. Bất quá chỉ cần hán ra lệnh một chút là chỉ trong vòng mười ngày mọi việc đều hoàn hảo.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 388

Edit: Trần Quyên

Beta: Meimoko

Quay phim chụp cưới thực sự là một công việc vô cùng mệt mỏi, Đường Hạo lúc này mới biết được rằng làm diễn viên là việc không dễ dàng gì.

Hán mỗi ngày dù là đàm phán công việc, họp hành, xem văn kiện, hay là đi xã giao đều không có một môi như vậy. Thừa dịp nhiếp ảnh gia yêu cầu chụp một mình Tiểu Ngưng, hán liền ngồi một chỗ nghỉ ngơi, đám bốp đôi chân đang rã rời.

Nhìn ngôi biệt thự đang được tu sửa từ trong ra ngoài, Đường Hạo thấy cuộc hôn nhân này thực sự rất đáng để mơ ước.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến những âm thanh vô cùng náo nhiệt, càng lúc càng lớn khiến Đường Hạo không khỏi nhú mày: “*Bên ngoài đang xảy ra chuyện gì?*”

Bảo vệ lập tức thông báo: “*Thưa thiếu gia, không biết nhà báo, phóng viên nghe được từ đâu mà đã biết hôm nay thiếu gia cùng thiếu phu nhân chụp ảnh cưới tại biệt thự. Họ đã đứng vây kín cổng lớn, hơn nữa còn kéo đến càng lúc càng nhiều!*”

“*Ừ!*” Đường Hạo sau khi hiểu được tình hình chỉ gật đầu một cái, cũng không nói thêm gì. Hán còn chưa công bố hôn sự này ra bên ngoài vậy mà kí giả đã biết mà đến săn tin. Chắc bọn họ đã theo dõi người nhà của hán nên mới biết chuyện này.

Vậy cũng tốt! Hai đứa tiểu quý sớm đã đi chỗ khác, tránh việc hai đứa bị nhà báo quây lấy săn tin và một phần cũng vì sự an toàn của bọn chúng, không nên để trẻ con tiếp xúc nhiều với giới báo chí.

((o- lacthylinh.wordpress.com – o))

Kết hôn với người mình yêu thương là ước nguyện cả một đời của người phụ nữ. Nhìn vợ sắp cưới của hán vui vẻ tạo dáng trước ống kính, khoe miệng chọt nhếch lên tạo ra một nụ cười nhàn nhạt

Đúng! Nhìn nụ cười hạnh phúc trên gương mặt của Tiểu Ngung, Đường Hạo si mê, ngây ngốc nhìn không kìm nổi mà mỉm cười theo cô.

Nhà nhiếp ảnh buông máy ảnh xuống, sau đó nói với nhân viên hỗ trợ hô: “*Chuẩn bị cho cảnh sau!*”.

Tiểu Ngung đang ngồi trên bãi cỏ đứng dậy ngay tức thì, nắm lấy áo cưới bước chậm chậm trên con đường đá cuội.

Vì phải cầm áo cưới khiến cho người cô nghiêng sang phải, bước đi dù chậm nhưng không vững nên trông như sắp ngã, Đường Hạo thấy vậy liền tiến đến đỡ lấy cô để cô vịn vào người mình, hẳn thực sự cô không cẩn thận sẽ ngã nhào trên đất.

”*Ha ha...*” Tiểu Ngung hai tay khoát lên trên vai của hắn, đôi môi được trang điểm cẩn thận nở nụ cười tươi rói.

“*Có mệt không?*” Hắn đem hai tay khoát lên trên vai của Tiểu Ngung, dùng chút lực mát xa bả vai của cô. Hắn cũng đã mệt mỏi đến không chịu được, huống chi Tiểu Ngung của hắn là phụ nữ, chắc chắn sẽ vô cùng mệt mỏi.

Thế nhưng Đường Hạo hoàn toàn lắm, Tiểu Ngung không hề có chút mệt mỏi, mà hoàn toàn đang tại ở trong trạng thái vô cùng hưng phấn: “*Không mệt chút nào, hôm nay chúng ta tiện thể chụp luôn mấy bộ nữa đi, đỡ chiếm quá nhiều thời gian dành cho công việc!*”

“*Vậy chúng ta chút gì đó lót dạ trước, phòng trường hợp chụp quá lâu sẽ thấy đói!*” Kỳ thật hiện tại hắn thấy đói bụng vô cùng, bụng phát ra tiếng kêu như đang biểu tình.

Tiểu Ngung đau lòng nhìn của hắn, đôi hàng mi đen dài chớp chớp mấy cái, phảng phất trong đó là cái nhìn hồn nhiên của một đứa trẻ.

“*Anh đói bụng rồi hả? Vậy ăn chút bánh mì trước đi vậy!*”

Người hầu vội vàng đem bánh mì tới đặt trước mặt bọn họ.

“*Anh không thích ăn cái này!*” Trừ bữa sáng, Đường Hạo gần như chưa bao giờ ăn bánh mì vào các bữa còn lại.

Tiểu Ngung tranh thủ thời gian trấn an hắn, rất nhanh dùng khăn ướt lau tay, cầm một cái bánh mì, xé ra một miếng rồi đưa lên trước miệng hắn.

Đường Hạo như nhìn thấy thuốc độc, bất giác lùi về phía sau, nhất định không ăn “cái thứ” đặt trước mặt.”*Anh không ăn, bây giờ anh thật chỉ muốn đi ăn những món ngon tại nhà hàng!*”

Tiểu Ngung đi những bước nhỏ tới gần hắn, hai tay chống hông, bộ dạng tỏ ra đáng sợ. “*Ăn tạm một chút, buổi tối chúng ta nhất định đi ăn nhà hàng được không? Anh xem, mọi người đều phải làm việc vất vả mà con không kêu đói!*”

”*Bọn họ không đói nhưng anh đói!*” Hắn kiên trì nói.

“*Mặc kệ, đói thì cũng phải cố chịu, nếu không chỉ vì anh mà mọi người lại phải kéo dài thời gian! Ăn một chút bánh mì này đi!*” Tiểu Ngung rất có thể cảm nhận được nhiếp ảnh gia cùng cả ekip chụp ảnh làm việc rất vất vả, nhưng nếu bọn họ cũng như hắn cả ngày chỉ muốn nghỉ ngơi thì tiến độ chụp ảnh sẽ không được như ý muốn, sẽ kéo dài thời gian chụp, như vậy gây ảnh hưởng đến những công việc khác.

Mọi người đều làm việc một cách khẩn trương để không tiêu tốn thêm thời gian.

Tiểu Ngung nhẫn nại dụ dỗ hắn, tiếng nói phát ra ôn nhu như tiếng suối chảy, làm cho Đường Hạo có cảm giác vô cùng thoải mái: “*Được, anh nghe lời em. Nhưng em phải giúp anh ăn!*”

Tiểu Ngung thờ dài một cái, mỉm cười thỏa hiệp nói: “*Được rồi, được rồi...*”

Không phải bởi vì bánh mì ăn ngon, mà là do người trước mặt vô cùng đáng yêu, lại có thể thể hiện tình cảm trước mặt mọi người, cho nên Đường Hạo ăn không ngừng, thoáng một cái đã ăn hơn mười cái bánh mì. Không chỉ thế, thỉnh thoảng hắn còn bắt Tiểu Ngung giúp hắn uống nước.

Tiểu Ngung cũng hoàn toàn phối hợp với hắn, cô không thể không giúp hắn, mà người hầu ở biệt thự cũng đã quá quen thuộc với những cảnh thân mật kiểu này cũng không nhìn được mà kêu lên một tiếng đầy hâm mộ.

Toàn bộ ekip chụp ảnh không ngờ bọn họ lại có ngày được nhìn thấy cảnh tổng tài của tập đoàn Đường Thị đầy khí phách, nổi tiếng uy nghi trong giới thương nhân, vì yêu mà làm nũng như một đứa trẻ.

Ba bốn vị trợ lý thất thần nhìn bọn họ với ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ. Trước mắt họ thực sự là câu chuyện cổ tích của cô bé lọ kem, trong khu vườn tuyệt đẹp với một bãi cỏ vô cùng đặc biệt và tất nhiên là có Bạch Mã hoàng tử đẹp trai vô cùng, những động tác thân mật ôn nhu. Đây chính là niềm mơ ước của mọi thiếu nữ.

Nhìn thấy mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng chờ bọn họ, Lục Giai Ngung quay đầu, cười một cái rồi nhanh chóng thúc giục người đàn ông bên cạnh.

“*Mọi thứ đã chuẩn bị xong, chúng ta có thể chụp cảnh tiếp theo rồi!*”

Nuốt xong miếng bánh mì trong miệng, Đường Hạo mượn cơ hội đưa ra yêu cầu, chỉ vào đôi môi mọng của mình, ý bảo: “*Cho anh hôn một cái!*”. Lúc chụp ảnh cũng có cảnh hôn môi, thế nhưng chỉ là đặt nhẹ môi mình lên môi cô một cái, như vậy thực sự vô cùng giả tạo, hắn không hài lòng với chuyện

đó.

Bình thường hôn thì không hôn, nay lại ra về hôn nhau thăm thiết trước ống kính khiến cho Đường Hạo thực sự khó chịu.

“*Đừng, nếu hôn sẽ phai mất son!*” Tiểu Ngưng nhủ thầm nói, làm thế trước mặt mọi người, hỏi sao cô không cảm thấy xấu hổ.

Đường Hạo vòng tay ôm lấy cái eo thon nhỏ của Tiểu Ngưng, dùng lực ôn chặt lấy cô, hai tay dán chặt vào tấm lưng trần trắng muốt của cô, làm cho cô không thể không sát vào hắn.

Da của Tiểu Ngưng vốn đã đẹp nay lại được trang điểm, đánh thêm một lớp phấn càng khiến cô trở nên xinh đẹp hút hồn người hơn. Đôi gò má hơi nhô lên, trắng hồng đã bị gương mặt của Đường Hạo che khuất. Đôi môi kiêu diễm hơi cong lên, cô giống như công chúa chờ đợi nụ hôn của chàng hoàng tử.

Đường Hạo hơi cúi xuống, chuẩn bị đặt đôi môi của mình lên môi của Tiểu Ngưng.

Hình ảnh hoàng tử cùng công chúa thân mật lọt vào mắt của nhiếp ảnh gia, ngay lập tức cho người chuẩn bị máy ảnh.

“*Không được làm loạn!*” Tiểu Ngưng không ngừng ngả đầu về phía sau, trốn tránh những cái hôn của hắn.

“*Sau khi anh hôn xong sẽ có người giúp em trang điểm lại, vấn đề này không khó khăn chút nào!*” Đường Hạo dính sát người lên Tiểu Ngưng, từ từ đặt lên môi cô những nụ hôn nhẹ.

Hắn hôn cô, chậm rãi, từng chút một. Những nụ hôn đầy hạnh phúc.

Click..click...click tiếng máy ảnh vang lên từng đợt.

Nhiếp ảnh gia dày dạn kinh nghiệm lập tức nắm bắt khoảnh khắc vô cùng đẹp đẽ kia. Hạnh phúc được lưu lại trong ống kính, vĩnh viễn đọng lại.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 389

Edit: Meimoko

Bởi vì không muốn một đám phóng viên nhàm chán quấy rầy, cũng phải nói đám phóng viên đó quá mặt dày, khả năng săn đón đưa tin cực nhạy cho nên Đường Hạo cùng Tiểu Ngưng quyết định âm thầm chặn bị cho hôn lễ.

Nhưng mà, càng yên ắng lại khiến người ta tò mò, càng thần bí lại càng khiêu khích nhiều tay săn ảnh. Mỗi ngày, tạp chí bát quái đều đưa một loạt những bài phóng sự dài kỳ về Đường Hạo và Lục Giai Ngưng.

Hơn nữa, bộ phim nhựa kia cũng sắp sửa đến ngày công bố, bản thân Lục Giai Ngưng được người ở khắp nơi chú ý. Nhà tạo hình tài năng mới nổi, phụ nhân tương lai của tổng tài Đường thị, từng danh xưng lấp lánh được gắn liền với tên cô.

Lật đi lật lại những trang tạp chí, hai đứa tiểu quỷ cuối cùng cũng biết ba mẹ của bọn chúng chuẩn bị kết hôn rồi. Gánh nặng trong lòng của hai đứa nó cuối cùng cũng đã được gỡ xuống. Nhất là Nhị Nhị, cô bé không còn trung bộ mặt bí xì không vui mà thay vào đó là nụ cười sáng lạn như hoa, khoa chân múa tay, nhảy nhót suốt ngày. Cô bé vui sướng đến cực độ khi mọi chuyện đã ổn thỏa. Nhị Nhị nhanh tay gọi điện cho chú Hải Uy, nói với chú ấy đến nhà cô bé chơi.

Nhìn xem Nhị Nhị vui vẻ vẫy chân tay, nằm trên giường gọi điện, Hàn Tú đi đến tết mông cô bé một cái.

Sau một tiếng ‘bốp’, Nhị Nhị kêu lên đau đớn.

“*Á! Bà nội!?*” Nhị Nhị quay đầu lại chào chào hỏi bà nội, cười hi hi, sau đó nói tiếp vào điện thoại: “*Ngày mai nhé chú! Chú cùng cháu đi chơi công viên đi! Không thể nói không được đâu nhé!*”

Có lẽ Nhị Nhị không phát hiện ra cô bé nói ‘cùng cháu’ chứ không nói ‘dẫn cháu’ đi đến công viên.

Hàn Tú ngồi xuống bên cạnh Nhị Nhị, vỗ sống lưng của cô bé nói: “*Nhị Nhị, cháu không thể quán lấy chú Hải Uy như thế! Chú ấy còn bận nhiều việc cơ mà!*”

Nhị Nhị giữ lấy điện thoại, nói với bà nội: “ *Nhưng ngày mai là chủ nhật mà bà? Chú Hải Uy không phải được nghỉ ngày chủ nhật hay sao ạ?*”

Sau đó tranh thủ thời gian mà nói lại vào điện thoại: “ *Đúng không? Chú Hải Uy!*”

“ *Không đúng!*”

“ *Không thể nói “không đúng” với cháu! Ngày mai cháu muốn chú đi chơi cùng cháu! Ngày mai cháu muốn chúđichơi cùngcháuuuuuuu!*” Nhị Nhị cố ý nói dài âm ra, giống như muốn hù chết người.

“ *Nhị Nhị, không được như vậy!*” Hàn Tú nhìn đứa cháu gái vừa muốn cười lại muốn nổi giận. Con bé này sao có thể cứ quẩn lấy Hải Uy, trong khi đối với chuyện của ba mẹ nó thì chẳng hề để bụng?

Không biết đấu tranh qua bao lâu, Nhị Nhị cuối cùng cũng mỉm cười thỏa mãn cúp điện thoại, sau đó cuộn người đi xuống giường. Hai bàn tay nhỏ xíu khoát lên vai của bà nội, hưng phấn tuyên bố: “ *Bà nội, chú Hải Uy đã đồng ý với cháu! Ngày mai chú ấy sẽ đưa cháu đi chơi!*”

Hàn Tú kéo Nhị Nhị qua, để cô bé ngồi trên đùi mình, nói: “ *Ông bà nội cũng không phải không mang cháu đi ra ngoài chơi, tại sao cháu cứ phải quẩn lấy chú Hải Uy như vậy?*”

Nghe thấy bà nội hỏi như vậy, Nhị Nhị mới ngẩn ra, sau một lúc lâu suy nghĩ mới nói: “ *Bà nội à, cháu phải chiếm lấy hết thời gian nghỉ ngơi của chú Hải Uy, có như vậy chú ấy mới không đi phá rối tình cảm của ba mẹ cháu được!*”

“ *Ha ha, tiểu đầu còn nhỏ mà đã có tâm kế rồi! Được, từ giờ đến trước hôn lễ của ba mẹ cháu, cháu cùng Dương Dương hãy quẩn lấy Hải Uy đi!*”

Hàn Tú tuổi đã trên năm mươi cũng không nhìn ra được điều gì nhiều, thậm chí còn tán đồng với cách làm của cô cháu gái.

Dù sao người trẻ tuổi bây giờ cũng rất kỳ quái, ai mà biết được Hải Uy kia có theo đuổi con dâu của bà hay không? Dù sao để bọn trẻ ở bên cậu ta cũng tốt.

Nhận được sự đồng ý của bà nội, Nhị Nhị lập tức nhảy xuống giường, chạy lên trước, hai tay nhỏ bé mở tủ quần áo công chúa đẹp đẽ của mình, lật tới lật lui bên trong: “ *Bà nội, bà bảo cháu nên mặc bộ váy này hay bộ này cho ngày mai?*”

“ *Đều đẹp cả!*”

“ *Nhưng cháu muốn một cái đẹp nhất cơ!*” Lúc trước, cô bé nhìn thấy một di đứng cạnh chú Hải Uy trông rất là xinh đẹp. Di ta cứ sán lại gần chú ấy, trông thật đáng ghét. Cho nên, cô bé nhất định phải ăn mặc thật đẹp, làm cho đôi mắt của chú Hải Uy không nhìn sang ai khác nữa.

((o- lacthuylinh.wordpress.com -o))

Tiểu Ngưng nhiều lần nhìn xuống chiếc đồng hồ trên tay, thời gian trôi qua cứ nhanh vùn vụt. Hôm nay, buổi tối cô còn phải cùng Đường Hạo tham gia một buổi tiệc xã giao, nhưng mà năm giờ chiều cô còn phải làm việc hóa trang cho một nghệ sĩ. Nhưng hiện tại đã sáu giờ rồi mà người nghệ sĩ đó vẫn chưa đến.

Đường Hạo nói bây giờ sẽ đến đón cô. Nếu cứ theo đà này, nghệ sĩ kia mà không đến thì chẳng thể nào hóa trang xong.

Tiểu Ngưng thở dài một hơi. Đúng lúc, chị Lý dẫn người mà chị vừa mới hóa trang cho xong, đẹp như tranh vẽ đi ra, nhìn Tiểu Ngưng nói: “ *Người mà em phải hóa trang cho vẫn chưa đến sao?*”

“ *Cũng chưa biết! Nói là năm giờ, nhưng hiện tại đã sáu giờ rồi!*” Tiểu Ngưng ngồi trên ghế ỉu oải, than thở nói. Cô còn chưa có chuẩn bị gì, đến lúc đó chỉ sợ Đường Hạo lại ca thán một bài.

“ *Aizza, Tiểu Nghệ kia đang được yêu thích cực kỳ, không biết có tự phụ hay không?! Lần trước, chị cũng vậy! Có nữ nghệ sĩ hẹn lúc sáu giờ mà đến tận chín giờ mới đến. Chưa hết, đến còn khoe khoang chuyện ở cùng với một lão tổng tài, nghe bảo là còn phải dùng cơm! Tiểu Ngưng, em không nhìn thấy bộ dạng đề tiện, lẳng lơ vô cùng của cô ta lúc đó nên không biết! Sau lớp cổ áo của cô ta, đầy những dấu hôn chẳng chịt....*” Chị Lý vừa kể vừa rùng mình, sau đó cầm lấy tay Tiểu Ngưng nói: “ *Không biết Tiểu Nghệ này như thế nào? Đầu năm nay, nghe bảo nhờ lên giường với một người đàn ông có tiếng trong giới thượng lưu chính khách....*”

Tiểu Ngưng không nói gì, chỉ che miệng cười. Chuyện chị Lý kể càng ngày càng là chuyện riêng tư của mấy ngôi sao, ai nhìn vào lại tưởng chị ấy là quản lý.

“ *Em còn cười được à? Không tin thì cứ chờ coi, cái cô Tiểu Nghệ này chắc phải hơn giờ nữa mới đến!*” Chị Lý đánh cược nói.

Tiểu Ngưng lập tức đứng dậy, chạy ra cửa, sau đó lại thất vọng trở lại: “ *Em mặc kệ cô ta có công chuyện gì, chỉ hy vọng cô ta có thể đến sớm một chút!*”

Đúng lúc này, nhân viên kỹ thuật chụp ảnh đến, nhìn vào phòng hóa trang lớn tiếng hỏi: “ *Tiểu Nghệ còn chưa đến sao? Cô tên là gì vậy?*”

Tiểu Ngưng biết rõ người mà anh ta nói là Tiểu Nghê, cũng chính là cô gái cô đang chờ: “ Còn chưa đến!”

“ Chuyện gì vậy hả? Chỉ là người mới nổi mà đã kiêu căng đến vậy sao? Cô ta còn muốn được quảng bá không vậy? Nếu như không chúng ta đổi người!”

Tiểu Ngưng nhún nhún vai. Những chuyện này không phải do cô phụ trách, cô làm sao mà biết nói gì.

Đúng lúc này, điện thoại di động đặt trên bàn trang điểm rung lên, Người gọi đến không phải ai khác, chính là lão công tương lai của cô.

“A lô...”

“ Ngưng, chuẩn bị thế nào rồi? Anh đến đón em bây giờ!”

“ Em còn đang chờ người đến hóa trang, nhưng mà cô ta vẫn chưa đến!” Tiểu Ngưng cũng bắt đầu phàn nàn với Đường Hạo. Thật khó tưởng tượng nhiều người lại không tuân thủ giờ giấc như vậy?

“ Vậy đừng lo nữa! Lát đến giờ, em cứ tan sở đi!” Đường Hạo nói.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 390

Edit: Meimoko

Sau ba lần bị Tiểu Ngưng ngắt điện thoại, Đường Hạo mất hứng lái xe đi đến trước đại sảnh công ty của Tiểu Ngưng, đi thẳng lên phòng hóa trang.

Chị Lý nhìn Tiểu Ngưng chấp nhứt, cảm thấy kỳ quái mà khuyên bảo: “ Tiểu Ngưng, Đường tiên sinh đến đón em, em còn không mau chuẩn bị đi mời đừng chứ? Nếu là những cô gái khác, chắc hẳn đã trang điểm đứng trước dưới lầu chờ đợi từ lâu rồi! Em đừng là một người ngoại lệ!”

Tiểu Ngưng đưa tay chống lên thành ghế, nhún vai đáp lại lời của chị Lý: “ Em chính là muốn an tâm làm việc thôi! Nếu không thể yên tâm làm việc thì chẳng thà ở nhà ăn con còn hơn!” Đã tự mình đi ra ngoài làm việc, cô không muốn chưa làm được gì thì đã bị người chỉ trích là kênh kiệu.

“ Nói như thế nào thì em vẫn cứ là một ngoại lệ! Nếu chị mà có được may mắn như em, nhất định sẽ ở nhà giúp chồng dạy con, hằng ngày ngóng trông chồng yêu trở về. Em ở nơi này làm việc cũng đã được một thời gian, chắc cũng đã nhìn thấy không ít những cô gái trẻ đẹp quần quít bên những đại gia đúng không? Không riêng gì đàn ông hào sắc, mà ngay cả phụ nữ cũng có nhiều người dễ tiền....” Chị Lý ngáp một cái thật to, từ trong ngăn kéo của bàn hóa trang lấy một hộp thuốc lá. Sau đó chị ta rút bật lửa, hít một hơi sâu, điều thuốc lập lòe tia sáng, từng mảng khói trắng lượn lờ trong phòng.

Căn phòng tuy khá lớn, nhưng Tiểu Ngưng vẫn nhìn thấy được những đường khói trắng, và ngửi thấy mùi thuốc lá.

Trong một công ty như thế này, những phụ nữ hút thuốc là chuyện không lạ. Công việc không cố định, giờ giấc bất thường, một điều thuốc lá bạc hà chắc chắn sẽ giúp họ lấy lại được tinh thần làm việc.

Đúng lúc này, phòng hóa trang đột nhiên có người gõ cửa, sau đó là tiếng Đường Hạo từ ngoài truyền vào: “ Lục Giai Ngưng! Đi ra...”

Loại giọng điệu phách đạo này của hán chẳng để cho cô chút mặt mũi nào, Tiểu Ngưng nhìn chị Lý, sắc mặt đỏ bừng.

Chị Lý nhếch miệng cười, phả một mảng sương trắng ra, bắn ra chút tàn thuốc, nói: “ Tiểu Ngưng, em đi trước đi! Chị thay em làm!”

“ Này....làm sao mà được? Lát nữa chị còn có việc mà....” Tiểu Ngưng theo bản năng mà cự tuyệt hảo ý của chị Lý.

“ Yên tâm, một mình chị đối phó được. Nếu người kia đến thì nói chính cô ta đến trễ, nếu muốn làm thì đợi em!” Chị Lý trấn an Tiểu Ngưng, sau đó thúc giục cô mau rời đi.

“ Lục Giai Ngưng, nếu không ra, anh sẽ vào đó bắt em!” Tiếng người uy hiếp cùng lúc vang lên.

Tiểu Ngưng do dự nhìn chị Lý, còn đối với người đàn ông của mình thì thờ dãi.

“ Nhanh lên, mau thu dọn đồ đi!”

“ Cám ơn chị, chị Lý!” Thu dọn đồ xong, Tiểu Ngưng nói lời cảm tạ với chị Lý.

“ Không phải cám ơn! Ngày nào đó bù lại là được!”

Tiểu Ngưng khoát khoát tay với chị Lý, sau đó thì rời khỏi phòng hóa trang.

Vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy ngay một người mặt đen sầm lại, Tiểu Ngưng nhẹ nhàng nhún cái mũi, sau đó ghé vào tai hắn nói nhỏ: “ Anh đừng có đến chỗ em giục vội giục vàng như thế được không? Chẳng lịch sự chút nào! Chị Lý còn phải làm việc thay em nữa đấy!”

“ Đâu có thể trách anh! Có trách hãy trách cái người nghệ sĩ mà hôm nay em hóa trang cho ấy! Cô ta không tuân thủ thời gian, chẳng lẽ em cũng không tuân thủ thời gian hay sao?” Đường Hạo không tiếp thu lời phê bình của cô, ngược lại vẫn còn lên án việc cô sai hẹn.

Hắn nói cũng không có sai. Tiểu Ngưng vòng tay qua tay hắn, đi về phía thang máy, cười nói: “ Máy cô gái mới vào nghề bây giờ đều chẳng biết tôn trọng thời gian là gì! Nghe nói đó là người mới, lần đầu tiên đi chụp ảnh quảng cáo, vậy mà còn chẳng biết trân trọng cơ hội!”

Đối với vấn đề của người khác, Đường Hạo không có hứng thú: “ Anh thấy em cũng vô kỷ luật không kém! Đã nói là bảy giờ, vậy mà bây giờ nhìn xem đã là mấy giờ rồi?”

Tiểu Ngưng cau mày, nhìn người đã ăn mặc chỉnh tề đứng trước mặt mình nói: “ Chẳng lẽ em không có chút thời gian để thay quần áo cho phù hợp hay sao?”

“ Không cần phải phiền toái như vậy! Chỉ cần theo anh đến đó là được!” Chỉ cần hắn thấy cô xinh đẹp là được rồi, đâu cần phải chiêm ánh mắt hâm mộ của kẻ khác.

“ Vậy được!” Nghe thấy Đường Hạo bảo không sao cả, Tiểu Ngưng cũng lười không muốn phải thay đổi mình.

((o- lacthuylinh.word.press.com- o))

Khách sạn Leeds, nhà hàng theo phong cách La Mã.

Bàn ăn hình tròn màu trắng, ở đây tất cả đều là nhân vật có tiếng trong giới kinh doanh. Bên cạnh họ đều có một người phụ nữ. Có thể đoán ra chính là người được cưới hồi đàng hoàng- vợ hợp pháp, bởi vì những người phụ nữ đó đều lộ ra ánh nhìn trầm tĩnh, sẽ không bao giờ liếc mắt đưa tình với những người đàn ông khác, hơn nữa, nhìn từ ngoài vào, mấy quý bà đây trông rất thân thiện.

Tiệc rước cũng đi được quá nửa, mọi người ai nấy cũng đều ly được ly không, không khí chậm rãi sống động hẳn lên. Đột nhiên một vị tổng tài ôm phụ nhân của mình ngồi bên, ghé miệng mỉm cười khoái chí nói: “ Vẫn là mang lão bà của mình đi giao hảo là tốt nhất! Không bao giờ gặp phải phóng viên, cũng chẳng bao giờ tạo nên những chuyện bất quá là cái!”

Vợ của ông ta lập tức đập một cái nặng nề vào người ông ta, về ngoài thì mỉm cười nhưng trong lòng thâm ghen, nói: “ Nghe anh nói kìa! Chẳng lẽ anh đã từng mang cô gái nào đó đi xã giao bên ngoài rồi sao?”

Lời vừa nói ra miệng lập tức được một tràng cười hưởng ứng từ mọi người.

Bị vợ mình nói móc, tổng tài kia lập tức nghiêng người, cười trừ: “ Đừng nói vậy, tuyệt đối không có khả năng! Anh ở bên ngoài đều an phận thủ thường, không tin em cứ hỏi mọi người ở đây xem!”

Ông ta đưa ánh mắt nhìn về phía mọi người, ý bảo bọn họ nhanh chóng đồng tình với mình.

Nhưng bọn họ còn chưa kịp trả lời thì mấy vị phụ nhân ngồi bên cạnh đã cười nhạt, mặt trắng không có chút máu, đều nhìn liếc chồng mình.

Một vị tổng tài phụ nhân lau lau miệng mình nói: “ Tôi thấy mấy người chẳng có ai là tốt cả! Đều giống nhau thôi! Một năm các anh chán mang chúng tôi đi giao thiệp là mấy!” Nói đến đoạn này, cô ta kéo lấy chồng mình, nháy mắt nói soan: “ Các anh hay đi xã giao một mình ư? Có quý mới tin!”

Lập tức, mọi người đều cười khê một tiếng.

“ Cũng không hẳn là vậy! Chẳng qua chúng tôi chỉ có thói quen một mắt nhắm một mắt mở thôi! Chúng tôi làm sao dám đưa ra yêu cầu cao đối với các anh!”

Mặc dù có một ít lời phản nản nhưng cũng không làm bữa tiệc vui đi phần không khí vui vẻ, ngược lại còn giúp mọi người thêm tận hứng.

Tiểu Ngưng thì vẫn mỉm cười nhìn mọi người. Nhưng khi người ta mời cô uống rượu thì Đường Hạo đều cản lại.

Nhìn ly rượu màu đỏ, Tiểu Ngưng đúng là có vài phần xúc động nao nao. Mấy lần đều cầm ly rượu lên, vuốt vuốt trong tay. Nhưng ánh mắt sắc bén của Đường Hạo lướt qua, cô như đứa trẻ làm sai, vội vã đặt ly rượu xuống.

Trần tổng nhìn thấy một màn này liền lên giọng chỉ trích: “Đường tổng, đừng như vậy chứ? Vợ ngài muốn uống rượu mà ngài cũng ngăn đón đến vậy sao?”

“Không được! Vợ của tôi hiện tại không thể uống rượu!” Đường Hạo lập tức nói.

“Có gì mà không được? Cậu lo sợ điều gì chứ? Đường tổng!” Lại có một vị tổng tài xen vào. Đường tổng tài này càng muốn ngăn đón, học càng muốn Lục Giai Ngưng uống hết ly rượu.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 391

Edit: Meimoko

Tiếp đó, lại có một vị tổng tài lung la lung lay thân thể đi đến bên cạnh Đường Hạo.

“Có gì mà không được chứ? Đây chính là mỹ tửu, càng uống càng thêm trẻ! Đây là một thứ rất tốt đấy, còn trẻ nên uống nhiều mới giữ được sắc đẹp, đúng không.....em dâu?”

Tiểu Ngưng nhìn người đang mời mình uống rượu, khó xử không biết nên từ chối như thế nào.

Đường Hạo vươn tay qua trước mặt cô, chặn đứng cuộc chiến rượu vang: “Ly rượu này vẫn là để tôi uống thì hơn! Các vị ngồi đây ai cũng kết hôn sớm hơn tôi hẳn là phải hiểu được phụ nữ có một thời kì không uống được rượu, đúng không? Ly rượu này, tôi uống, được chứ?”

“Hóa ra vị hôn thê của Đường tổng đang mang thai sao? Ha ha, đương nhiên là không thể uống rượu được rồi!” Một vị phu nhân nhìn Đường Hạo và Tiểu Ngưng bằng ánh mắt hâm mộ, giải vây giúp.

Nhưng mà, Đường Hạo giúp Tiểu Ngưng uống rượu thì vẫn bị phạt uống liền ba ly. Nhìn hấn cứ một ly lại thêm một ly vào miệng, Tiểu Ngưng nhin không được mà đau lòng.

Tiệc rượu tàn, lúc đi ra khỏi thang máy, Tiểu Ngưng bắt gặp một người không thể nào ngờ tới.

Đó là Tiền Ly Nhi.

Chỉ thấy Tiền Ly Nhi mặc một bộ lễ phục màu đen bó sát, đứng cạnh một người đàn ông đứng tuổi béo ị. Mà cánh tay to phi của ông ta cứ bóp lấy ngực của Tiền Ly Nhi, thậm chí một bàn tay đã tiến sâu vào trong cổ áo của cô ta.

Lúc Tiểu Ngưng nhìn thấy Tiền Ly Nhi thì đồng thời Tiền Ly Nhi cũng đưa ánh mắt về phía Tiểu Ngưng và Đường Hạo.

Về mặt cười cợt nhanh chóng biến mất, Tiền Ly Nhi xấu hổ rồi chuyển thành hận ý. Cô ta kéo tay người đàn ông kia xuống.

Cố gắng nở nụ cười thật tươi đi về phía Tiểu Ngưng và Đường Hạo, thoáng ngẩng đầu lên, rất tự nhiên chào hỏi Đường Hạo như hai người thân thiết: “Hạo, nhìn thấy em sao chẳng lên tiếng gì cả vậy? Chúng ta bất quá cũng chỉ mới xa cách nhau vài ngày, anh đã quên em rồi sao?”

Đường Hạo nhíu mày nhìn thẳng vào cô ta, đánh mắt về phía người đàn ông kia, sau đó nhắc nhở: “Ha ha,.....tôi nghĩ không tiện quấy rầy chuyện tốt của cô, cho nên mới không lên tiếng.....Ha ha! Chú ý nhé, nghe nói ông chủ Bạch đấy là một người dễ ghen lắm đấy! Nhìn kìa, hình như sắc mặt của ông ấy có vẻ không tốt cho lắm.....”

Nghe xong lời của Đường Hạo, Tiền Ly Nhi sợ hãi xoay người lại. Cô ta nhìn thấy gương mặt xám xịt của ông chủ Bạch thì nhanh chóng chạy lại tươi cười làm nũng: “Ông chủ Bạch, em nhìn thấy bạn cũ nên đi nói chuyện vài câu thôi mà! Đừng giận em nhé! Không thể giận em nha...”

Vừa nói chuyện, cô ta còn cố ý dán chặt thân thể lên người ông ta, ra sức vịn vịn.

Đường Hạo kéo lấy tay của Tiểu Ngưng, ý bảo cô không cần phải nhìn nhiều làm gì, sau đó đi ra khỏi cửa chính của khách sạn.

Ánh đèn neon ngũ sắc bao phủ lên hai người bọn họ, khiến cho bọn họ nhìn rõ được nhau. Cô ngửa đầu lên nhìn hấn, trong đôi mắt xinh đẹp phát ra ánh hào quang: “Anh và Tiền Ly Nhi hay gặp nhau sao? Tại sao không nghe anh nhắc đến!?”

Đường Hạo lôi kéo cô tiếp tục đi về phía trước, thẳng tiến về bãi đậu xe: “ Có gì đáng để nói sao?”

“ Anh cho rằng không có chuyện gì đáng nói ở đây sao? Đường Hạo, cô ấy chính là vị hôn thê trước kia của anh!” Tiểu Ngưng chạy lên phía trước hấn, cong môi lên nói. Cô muốn giả bộ không có vấn đề gì cả nhưng không hiểu sao vẫn nổi cơn ghen, trong lòng không thoải mái.

“ Một vài buổi tiệc xã giao, bọn anh có gặp! Sau đó thì hầu như không bao giờ chạm mặt nhau cả, chỉ có như vậy thôi!”

Lúc này, nhân viên ở bãi đậu xe đã lái xe ra cho Đường Hạo. Cậu ta cũng kính trao trả chìa khóa xe cho hấn.

“ Chỉ lần này thôi sao?” Giữ lấy cánh tay hấn, cô lo lắng hỏi.

“ Đương nhiên chỉ có lần này! Em đang lo lắng điều gì? Để anh nói cho em nghe một lần nữa nhé: Anh yêu em!” Đường Hạo kéo cô qua, chuẩn xác hôn lên môi cô.

Tiểu Ngưng không thích, đẩy hấn ra. Cũng may, bây giờ đang là buổi tối, bằng không ai cũng có thể nhìn thấy khuôn mặt đang đỏ bừng của cô.

Phịch! Đường Hạo mở cửa lái phụ, nhìn Tiểu Ngưng nói: “ Lên xe!”

“ Không! Hôm nay em lái xe!” Tiểu Ngưng giật lấy chìa khóa trong tay hấn, sau đó vượt qua đầu xe, đi về vị trí lái.

Đường Hạo đứng ở cửa lái phụ hí hóp mắt nhìn cô: “ Em nghĩ rằng anh uống quá nhiều ư?”

Tiểu Ngưng ngồi vào ghế, quay đầu nhìn hấn nói: “ Anh đã uống rượu, không thể lái xe! Bằng không em sẽ rất lo lắng!”

Người đàn ông này thật đúng là..... Chẳng lẽ không biết chính mình năm đó vì sao lại xảy ra tai nạn ư? Vậy mà vẫn còn mạnh mẽ như thế, không biết tự đi mà chiều cổ chính bản thân mình hay sao?

Đường Hạo hiểu được Lục Giai Ngưng đang lo lắng gì, ngồi vào trong xe liền lập tức giải thích: “ Anh bình thường khi uống rượu đều gọi người đến đón. Nếu như anh tự mình lái xe trở về thì nhất định sẽ không uống rượu.”

Tiểu Ngưng nhướn lông mày, nhìn hấn một cái, theo thói quen hỏi: “ Thật sao?”

“ Trăm phần trăm là sự thật! Anh trên có ba mẹ, dưới có hai đứa con đáng yêu, quan trọng nhất chính là còn có một cô gái đáng yêu yêu anh đang chờ anh chiều cổ, làm sao có thể để chuyện gì nguy hiểm đến tính mạng được, đúng không?” Đường Hạo xoay người nhìn cô. Ừm, trọng trách nặng nề như vậy, cô có hiểu không đây?

“ Đừng có nhìn em như vậy?” Tiểu Ngưng tránh né khỏi gương mặt của hấn, sau đó khởi động xe: “ Đúng rồi! Trước kia khi đi tham dự những buổi xã giao như vừa rồi, anh đi cùng với ai?”

Cô không tin hấn không mang theo bạn đi cùng.

“Này, anh không có! Em đừng có nghĩ như vậy? Một năm vừa qua, nếu có phải đi dự tiệc thì anh cũng chỉ dẫn theo Đình Đình hoặc thư ký thôi! Haizza, chuyện này thật sự tiêu tốn rất nhiều tiền của anh đấy! Mỗi lần đều bị bọn họ hung hăng hét số cao!”

Nghe được lời hấn giải thích, Tiểu Ngưng cảm thấy lòng mình vô cùng ngọt ngào....

Rảnh rồi không có việc gì, Đường Hạo đánh bật radio lên. Lập tức, trong xe vang lên những tin tức gần đây nhất.

“.....Đài chúng tôi vừa mới nhận được tin, một cô gái trẻ nhảy từ lầu hai mươi xuống, tử vong tại chỗ. Cảnh sát đang tiếp tục điều tra. Nạn nhân tự sát hay bị mưu sát đến nay vẫn chưa thể xác định được. Nạn nhân ước chừng hai mươi lăm tuổi. Đài chúng tôi sẽ tiếp tục cập nhật thông tin. Tiếp sau đây là tin tức tài chính.....”

“ Tầng hai mươi? Trời ạ, kinh khủng quá!” Tiểu Ngưng nhin không được mà sờn cả tóc gáy, “ Cuộc sống bây giờ có quá nhiều áp lực, mới có hai mươi lăm tuổi mà đã chết thảm như vậy..... ”

“ Anh nhớ trước kia cũng từng có người..... ”

“ Im miệng! Không được phép nói! Anh còn dám giễu cợt em sao? Nếu không phải lúc ấy anh khi dễ em thì em cũng đâu có thảm như vậy?”

Đường Hạo nhẹ nhàng vuốt mấy sợi tóc trên má của Tiểu Ngưng, chân thành thâm tình nói: “ Cho nên, anh nhất định sẽ yêu thương em hơn gấp bội! Ngưng, chúng ta sinh thêm một đứa con nữa nhé!”

“ Ừ! Nhất định! Em muốn đứa con bị mất trước kia trở về với em!” Tiểu Ngưng nhìn hấn nói, và cũng là tự nói với chính mình.

Xe chạy hơn 10 phút thì đến khu chung cư cao cấp của Tiểu Ngưng.

Khi bọn họ vừa mới đỗ xe xong, đi thẳng lên nhà thì có hai viên cảnh sát đi đến trước mặt. Họ đưa ra giấy chứng nhận, rồi nói với Đường Hạo: “ Xin hỏi, ngài là Đường tiên sinh có đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 392

Edit: Meimoko

Tuy không hiểu có chuyện gì nhưng Đường Hạo vẫn gật đầu chào hỏi: “*Xin hỏi có chuyện gì vậy?*”

Tiểu Ngưng gắt gao ôm lấy cánh tay Đường Hạo, sau đó nhìn hai vị cảnh sát. Cảnh sát không nhân rồi đến mức tự nhiên đi gặp một người, họ đến chắc chắn là có chuyện không tốt.

“*Chúng tôi hoài nghi Đường tiên sinh và người phụ nữ vừa mới nhảy lầu tự sát có quan hệ, mời ngài về sở cảnh sát hỗ trợ điều tra!*”

“*Này, mấy người đừng ăn nói lung tung! Vị hôn phu của tôi làm sao có quan hệ bất chính gì với người khác? Các người nhầm rồi!*” Tiểu Ngưng dùng chân trước mặt Đường Hạo, mở to mắt nhìn hai viên cảnh sát.

Cảnh sát không có trả lời câu hỏi của Tiểu Ngưng, nhìn thẳng vào Đường Hạo hỏi: “*Đường tiên sinh, xin hỏi ngài biết cô gái Hoa kiều tên Cung Tiểu Bội đúng không?*”

Trán Đường Hạo nhăn lại, nhưng hắn vẫn gật đầu: “*Đúng vậy!*”

“*Được rồi, Đường tiên sinh, mời ngài đến sở cảnh sát để tiếp tục hợp tác điều tra!*” Hai vị cảnh sát vẫn lễ phép mời Đường Hạo lên xe. Tiểu Ngưng lo lắng cũng đi theo.

((o- lacthuylinh.wordpress.com – o))

Đến cục cảnh sát hai người mới hiểu rõ mọi chuyện từ đầu đến cuối. Cung Tiểu Bội chính là cô gái nhảy từ tầng hai mươi xuống, cảnh sát tìm thấy danh thiếp của Đường Hạo trên người cô ta. Hơn nữa, còn phát hiện ra mấy tấm chi phiếu cô ta đang sử dụng là của Đường Hạo.

Tiến vào cục cảnh sát, Đường Hạo một mực bảo trì thái độ im lặng, cho đến khi luật sư đến nộp tiền bảo lãnh mới đi ra ngoài.

Lúc Đường Hạo, Lục Giai Ngưng, luật sư cùng vệ sĩ bước ra ngoài, phóng viên từ bốn phía ủa ra vây kín trước sở cảnh sát.

Ánh đèn flash vô cùng chói mắt, Tiểu Ngưng cảm giác mắt mình bị ánh sáng đâm vào đến phát đau. Bên tai lại còn là những âm thanh rối loạn khiến cho cô căn bản không nghe rõ bất kỳ câu hỏi nào của đám phóng viên.

Bất quá, những câu hỏi đều giống nhau. Chính là hỏi Đường Hạo có phải có quan hệ bất chính với cô gái xấu số kia không. Độc miệng hơn là, họ còn hỏi thẳng có phải chính Đường Hạo sai người ra tay hại cô ta không.

Luật sư của Đường Hạo trực tiếp đưa ra câu trả lời bác bỏ hết thảy mọi nghi vấn, đồng thời cũng cảnh cáo bọn họ trong việc phát ngôn.

Dưới sự bảo vệ của vệ sĩ, bọn họ rốt cuộc cũng thoát khỏi đám phóng viên để ngồi vào trong xe.

Nhưng nhìn xuyên qua cửa kính xe, đám phóng viên kia bám dai hơn đĩa, bất ly bất tán, mặt còn dính chặt lên kính xe.

Tài xế nhận một hồi còi xe thật dài, chậm rãi lái xe đi.

((o – lacthuylinh.wordpress.com – o))

Trong xe, một bầu không khí yên tĩnh trầm mặc đến dị thường, bởi vì Đường Hạo ngồi ghế sau không nói tiếng nào. Một loại nghiêm túc giống như tức giận làm bầu không khí quá nặng nề, luật sư cùng lái xe ai cũng không phát ra bất cứ âm thanh nào.

Tiểu Ngưng nhìn vào gương mặt của hắn, sau đó nhẹ nhàng cúi đầu, tựa lên bờ vai của hắn, cố gắng dùng bàn tay nhỏ bé của mình bao phủ lên bàn tay to lớn của hắn.

Cảm nhận được sự ấm áp truyền từ bàn tay của cô, Đường Hạo khẽ nghiêng người. Hắn nhìn khuôn mặt nhỏ bé của cô ở trên bờ vai của mình, đưa tay khẽ nâng gương mặt của nhỏ nhắn của cô lên.

Tiểu Ngưng đưa tay trái lên chạm vào lồng ngực của hắn. Cô dùng động tác để biểu lộ cô tin tưởng hắn, hiểu hắn và ủng hộ cho hắn. Tuy rằng bàn tay này của hắn ở trên thương trường luôn cứng nhắc lạnh lùng không khoan nhượng bất cứ ai, thậm chí còn làm nhiều chuyện không đúng. Tuy rằng hắn thực sự đã từng đối với chính mình không tốt, luôn tra tấn hành hạ cô.

Nhưng mà, Tiểu Ngưng biết rõ Đường Hạo không phải là người xấu, không phải là người tội ác tày trời, không đếm xỉa gì đến pháp luật. Loại chuyện giết người này, hắn tuyệt đối sẽ không bao giờ làm.

Cô tuyệt đối cũng tin tưởng, Đường Hạo và cô gái kia không có bất cứ quan hệ nào. Cho cô ta chỉ phiêu, chắc hắn là có nguyên nhân nào đó...

Trở về nhà. Tiểu Ngưng là người đầu tiên phá vỡ không khí trầm mặc.

Chậm rãi bước vào phòng chuẩn bị nước tắm cho Đường Hạo, cảm nhận độ ấm của nước đã tương đối rồi, lúc này Tiểu Ngưng mới bước ra.

Ra về không phát sinh bất cứ chuyện gì, cô nhẹ nhàng giúp Đường Hạo cởi cà vạt. Động tác nhu hòa giúp hắn cởi từng chiếc cúc trên áo sơ mi.

Đôi mắt của cô trong như nước không chút hoài nghi, cũng nhìn không ra nửa điểm ghen tuông, điều này khiến cho Đường Hạo trầm mặc suốt cả buổi mất kiên nhẫn, quắc lấy tay cô, hiểu kỳ nhìn chăm chăm vào gương mặt xinh đẹp của cô: “*Em không có điều gì muốn hỏi anh hay sao?*”

Tiểu Ngưng ngược lên nhìn thẳng vào khuôn mặt của hắn, lộ ra một nụ cười thần nhiên, sau đó dùng bàn tay không bị hắn chế trụ vuốt ve mái tóc còn mượt mà hơn cả phụ nữ của hắn: “*Nếu anh muốn nói cho em biết thì tự anh sẽ nói! Em hỏi anh, lại chẳng hóa ra làm phiền!*”

“*Vậy em không tò mò sao?*”

“*Tò mò ư? Không, em bắt quá chỉ là quan tâm anh hơn mà thôi. Em muốn biết chuyện gì đã xảy ra, em muốn giúp anh! Em một chút cũng không muốn nhìn thấy cảnh anh bị cảnh sát bắt đi. Bởi vì em biết, anh chẳng liên quan gì đến chuyện đó!*” Tiểu Ngưng vừa nói, mắt hồng dần lên. Những giọt nước mắt to như hạt đậu rơi xuống. Hai vai của cô bắt đầu run run.

Đường Hạo đưa bàn tay nhỏ bé của cô vờn quanh trên ngực mình, vỗ nhẹ lên sống lưng cô, nói: “*Khóc cái gì? Anh nhất định sẽ không có chuyện gì đâu!*”

“*Em biết rõ anh nhất định không có chuyện gì...Nhưng chuyện vừa rồi làm em sợ muốn chết!*” Trong lúc khóc, Tiểu Ngưng còn cố nặn ra nụ cười yếu ớt. Cô cười chính mình vô dụng.

“*Đừng khóc, giúp anh tắm rửa đi!*”

Từ trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, chứng tỏ nước trong bồn đã đầy.

Tiểu Ngưng gật gật đầu, để mặc cho Đường Hạo ôm cô đi vào trong phòng tắm.

((o- lacthylinh.wordpress.com -o))

Đường Hạo toàn thân trần trụi dựa đầu vào ngực Tiểu Ngưng, hương thị hương thơm tinh tế trên người của cô. Ngón tay mảnh khảnh xanh nhạt của Tiểu Ngưng đan trên mái tóc hắn, lúc buông lỏng, lúc siết chặt.

Đường Hạo ngẩng đầu lên, dùng đỉnh đầu gõ nhẹ vào ngực cô, ăn đậu hũ vô phép.

Tiểu Ngưng không có phản đối, yên lặng để hắn vuốt ve.

“*Thật sự là tin tưởng anh sao?*” Trước kia cô không tin hắn, ăn bậy dấm chua. Hắn còn bởi vì cô không tin hắn mà nổi giận. Nhưng bây giờ, cô một chút cũng không hoài nghi, không ghen tuông khiến cho hắn cảm thấy dường như cô đang coi nhẹ hắn.

“*Ừ! Tin!*” Tiểu Ngưng nhẹ giọng nói, tiếp tục động tác mà không có bất kỳ ảnh hưởng nào, “*Bắt quá, em muốn biết rõ hơn một chút! Anh vì sao lại cho cô gái đó tiền?*”

“*Ừm, đó là vì một ít nguyên nhân! Để sau này anh sẽ nói cho em biết!*” Hắn lúc này chưa muốn nói cho cô biết, bởi vì lo lắng sau khi cô biết mà lại hoảng sợ.

“*Ah, được rồi! Vậy em sẽ chờ!*”

Đường Hạo đột nhiên trở mình lại, nước trong bồn tắm bắn tung ra ngoài. Hai chân cuốn lấy chân cô, bàn tay to lớn nâng cao eo của cô lên. “*Anh nghĩ.....muốn em....*”

Bị hắn đặt dưới thân, Tiểu Ngưng đưa ngón tay mảnh khảnh vẽ phác thảo trên ngũ quan tuần tú của hắn, nhũ mũi lại nói: “*Lúc này mà anh còn muốn chuyện đó sao? Đúng là lòng tham vô đáy!*”

Đường Hạo mạnh mẽ hôn cô, ở trên môi của cô tàn sát bừa bãi, ngửa gò má lên nói: “*Chỉ cần em ở bên anh là anh sẽ nghĩ đến chuyện này! Nhất là khi em không thể thoát khỏi bồn tắm này đây!*”

Tiểu Ngưng bị hấn nói, sắc mặt lúc trắng lúc hồng: “*Hay là anh muốn em cùng tắm rửa? Hiện tại em làm sao mà chủ động được?*”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 393

Edit: Meimoko

Bàn tay to lớn của Đường Hạo cật lực xoa nắn hai phong nhũ trước ngực Tiểu Ngưng, trên khuôn mặt anh tuấn hiện lên tia giả hoạt: “*Anh muốn em tắm cùng chỉ là muốn em chà lưng cho anh thôi, cũng không có nói em thoát quần áo để chúng ta uyên ương hí thủy đâu!*”

“*Anh thật xấu! Không để ý đến anh nữa, em đi ra ngoài đây!*” Tiểu Ngưng đẩy thân thể cao lớn của hấn ra, muốn đứng dậy khỏi bồn tắm.

Nhưng mà, cô mới vừa nhấc được thân người lên thì Đường Hạo từ đằng sau đã bổ nhào tới, khiến cho hai tay buộc phải chống vào thành bồn, còn eo thì bị hấn nâng lên cao.

Loại tư thế này khiến Tiểu Ngưng hiểu hấn muốn làm như thế nào. Sắc mặt cô đỏ bừng, vận vẹo thân thể chỉ muốn thoát khỏi sự khống chế của hấn. Nhưng cô vừa vận vẹo trong giây lát đã cảm thấy nam căn cứng rắn cực nóng của hấn ở đằng sau, đang chờ phát động xâm nhập vào cô.

Cô sợ đến mức thoáng cái đã bất động, vịn cánh tay của hấn nói ra: “*Đừng như vậy mà! Đừng quên là còn phải tìm cách.....A...*”

“*Trong phòng ngủ?*” Đường Hạo thô lỗ cắt ngang lời Tiểu Ngưng, nâng eo một cái, trực tiếp tiến nhập vào thân thể của cô.

“*A...*” Tiểu Ngưng kinh hô lên một tiếng, chân cong lên phối hợp với động tác của hấn, “*Chán ghét! Nói cho anh biết bây giờ không thể.....có thể.....mang thai...*”

Hấn dùng lực đóng đưa cơ thể, khàn khàn nói: “*Anh sẽ không chế...*”

Tiểu Ngưng chỉ biết tức giận đánh vào tay hấn, trời biết người đàn ông này liệu có không chế nổi hay không? Hấn luôn yêu thích việc kiểm giữ thân thể cô ở một chỗ, luôn luôn ích kỷ đòi hỏi.

Hiện tại, cô chỉ có thể thầm cầu nguyện, ngàn vạn lần đừng có xuất hiện tình huống chưa kết hôn mà đã có cục cưng, bằng không cô sẽ vô cùng vất vả.

Kinh nghiệm đúc rút từ sau khi sinh Dương Dương và Nhị Nhị, cô biết rõ mang thai vất vả như thế nào, ngay cả đi lại cũng mất rất nhiều sức.

Kế tiếp, Đường Hạo không cho cô có cơ hội suy nghĩ đến những chuyện khác, hấn ở trong cơ thể cô dong dỏng từng đợt.....

((o- lacthylinh.wordpress.com- o))

Sức mạnh của truyền thông tuyệt đối không thể khinh thường. Cung Tiểu Bội nhảy từ tầng hai mươi xuống chưa đầy hai mươi tư giờ tất cả những chuyện đời tư bí ẩn của cô đều bị báo chí lôi ra làm đề tài bàn luận.

Các tờ báo, radio, báo mạng điện tử thậm chí là cả truyền hình đều đưa tin về Cung Tiểu Bội. Cung Bội được Đường Hạo trợ cấp tiền bạc để chỉnh sửa gương mặt và duy trì cuộc sống. Hơn nữa, Đường Hạo còn từng cam đoan, sau này nhất định sẽ giúp cô trở thành một nữ minh tinh nổi tiếng. Nhưng vì không thể chịu đựng được phẫu thuật chỉnh hình khổ sở, đau đớn về thể xác quá nhiều cho nên cô không thể chịu đựng nổi mà chọn cách tự sát để giải quyết vấn đề. Trước lúc chết, cô viết di thư cho ba mẹ, nói tuổi trẻ nông nổi không hiểu chuyện nên bị người khác xui khiến. Nếu thời gian có thể quay ngược trở lại, cô nhất định sẽ không bao giờ phẫu thuật chỉnh hình. Cô nhất định sẽ làm chính mình, Cô hối hận vô cùng.....

Tin tức này vừa đưa ra, tổng tài Đường Hạo của Đường thị ngay lập tức trở thành đối tượng đứng mũi chịu sào, hứng chịu búa rìu của dư luận. Rất nhiều người lợi dụng truyền thông để công kích Đường Hạo, chỉ trích hấn không biết coi trọng tính mạng của người khác.

Thậm chí, nhiều tờ báo lá cải còn vì lợi nhuận thu được rất cao cho nên không ngừng tung tin giả nói Cung Tiểu Bội là một cô gái trẻ đang thương, vì chộc phải mấy người trợ cấp phú mà trở nên thê thảm. Sau đó Đường Hạo nói ầu nói tả, sẽ giúp cô trở thành minh tinh thay đổi diện mạo..... Trên tạp chí còn không ngừng đưa tin về thời gian, địa điểm, những nhân vật quan trọng bậc nhất....

Điều này khiến cho dư luận càng thêm công kích kẻ có tiền mà hiện tại không có vấn đề gì – Đường Hạo.

Hình tượng hoàn mỹ của Đường Hạo từ trước đến nay trước mặt công chúng đã bị thiệt hại nghiêm trọng. Thậm chí, có người còn bắt đầu quay sang chú ý đến đám cưới của Đường Hạo và Lục Giai Ngưng.

Cổ phiếu của Đường thị trong ngày đó cũng giảm xuống còn 0.07 điểm lúc tám giờ tối. Cũng chịu ảnh hưởng từ vụ việc này, nhiều hạng mục đầu tư bị đối tác hủy bỏ, cả công ty chìm trong bầu không khí trầm mặc, khàn trương.

Đường Hạo ném tờ báo sang một bên, trầm mặc đảo mắt nhìn qua Lục Phong. Hắn ngồi vắt chân trên cao, xoa người, sắc mặt bình tĩnh, rót một ly Brandy. Nhẹ nhàng lay động, giống như đêm chiêu suy nghĩ điều gì đó, hắn đưa ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Lục Phong nhìn Đường Hạo một hồi lâu sau đó khẳng định nói: *“Thiếu gia, sự việc nhất định không đơn giản như cảnh sát nói. Cung Tiểu Bội đều không có nói rõ bản thân không khỏe, hơn nữa, cô ta cũng yêu cầu phóng đảng quá mức, cô ta bất quá cũng chỉ cần thay đổi trong một thời gian thôi. Một người không thể chịu đựng được đau đớn như cô ta làm sao có thể lựa chọn cách tự giải?”*

Lục Phong nhìn Đường Hạo. Bởi vì lúc trước thiếu gia lo lắng cô gái này sẽ không chịu đựng nổi đau đớn mà dao động, cho nên sau vài lần tiểu phẫu thuật, xác định cũng không giống Lục Giai Ngưng nữa cho nên thiếu gia cũng tương đối hài lòng mà gặt đầu.

Đường Hạo lại rót thêm cho mình một ly rượu, mân mê một hồi, sau đó đưa ánh mắt thay đổi nhìn về phía Lục Phong: *“Tôi cũng thấy sự việc không đơn giản như thế! Tiếp tục chờ cảnh sát điều tra xem!”*

“Chờ bọn cảnh sát ngu ngốc kia sao? Chẳng thả chúng ta tự điều tra!” Lục Phong châm chọc nhếch môi, trên mặt đầy sự coi thường với cảnh sát.

Hắn từ năm mười một hay mười hai tuổi gì đó đã bắt đầu chơi trò ‘chạy thi’ với cảnh sát. Nhưng mà, cảnh sát cho đến bây giờ chưa thắng nổi hắn.

Đường Hạo nhếch môi, nhún nhún vai nói: *“Nhưng chúng ta một năm đóng bao nhiêu là khoản thuế, cho nên không thể không để cho bọn họ có chuyện gì đó không làm, lấy tiền mà sống chứ?”*

“Nhưng dưới tình hình hiện nay, hình tượng của thiếu gia sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng.” Lục Phong nhíu mày, cảm thấy nếu cứ buông lỏng như vậy sẽ không phù hợp. *“Vội lại, hôn lễ của cậu cùng Lục tiểu thư sắp được tiến hành rồi!”*

“Dư luận nhiều chuyện, như vậy cũng tốt, có thể làm cho bọn họ chú ý đến hôn lễ của chúng tôi!” Đường Hạo cười nhạt nói.

Hắn dạo gần đây không quan tâm đến chuyện người khác nghĩ như thế nào, và cũng có niềm tin chắc chắn cổ phiếu sẽ ổn định trở lại. Những hạng mục ngưng hợp tác, chắc chắn còn muốn hợp tác trở lại, lúc đó hắn đưa ra yêu cầu cao, tranh thủ thu về lợi tức cao cho tập đoàn.

Cốc. cốc. cốc.

Sau ba tiếng gõ cửa, Tiểu Ngưng với khuôn mặt đầy mồ hôi như bánh bao đỏ bừng, tóc cũng bị thổi đến rối loạn, hấp tấp đẩy cửa tiến vào: *“Đường Hạo, có báo này đưa tin....”*

Lục Phong nhìn khuôn mặt tức giận của Lục Giai Ngưng, không để ý đến lời thiếu gia dặn dò, chủ động giải thích nói: *“Tiểu Ngưng, mọi chuyện không phải như cô nghĩ đâu! Cũng không phải giống như báo chí đưa tin! Cô gái tên Cung Tiểu Bội đó là do Chu Thích sai đến để.....”*

Hắn cũng không muốn bởi vì chuyện này mà Tiểu Ngưng lại bất mãn với thiếu gia.

“Anh Phong, những chuyện không quan trọng này đừng nói cho cô ấy biết!” Đường Hạo cau mày, lạnh lùng ngắt lời Lục Phong. Hắn tình nguyện chịu sự hiểu lầm của cô chứ không muốn cô vì chuyện này mà shock.

Về tức giận trên mặt Tiểu Ngưng được thay thế bằng sự nghi hoặc, cô đi về phía Lục Phong nói: *“Anh Lục Phong, anh nói tiếp đi! Cô gái này được Chu Thích sai đi làm gì? Bên trong chuyện này rốt cuộc là thế nào? Mau nói cho em biết!”*

Cô có thể cảm nhận được Đường Hạo đang có chuyện gì đó giấu diếm mình. Mà những chuyện này tuyệt đối có liên quan đến cô.

“Anh Lục, anh mai nói đi!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 394

Dưới con mắt sắc bén của Đường Hạo, Lục Phong vẫn đem chuyện này từ đầu đến cuối nói ra. Tiểu Ngưng nhin không được mà lạnh cả sống lưng, hai tay ôm lấy người, lắc đầu liên tục, không dám tin: “*Tại sao lại có chuyện đáng sợ như vậy? Trời ạ! Có người phẫu thuật chỉnh hình giống em như đúc sao?*”

Cô theo thói quen đưa ánh mắt nhìn về phía Đường Hạo. Hiện tại, cô rất lạnh, muốn được hân ôm vào lòng.

Trời ạ! Chu Thích có thể làm ra cả một người giống hệt mình để đi lừa Đường Hạo sao?

Nếu như lúc ấy Đường Hạo không nhận ra đó là giả, mà chính lúc đó lại là lúc cô bị Chu Thích bắt đi, thì cô bây giờ sẽ ra sao?

Hết thấy.....hết thấy mọi chuyện khiến cô không dám nghĩ nữa!

“*Đúng vậy? Chu Thích là một tên biến thái đáng sợ như thế đấy! Căn bản chính là biến thái! Thiếu gia một mực lo lắng em sẽ sợ hãi cho nên mới giấu chuyện này. Cô gái kia cũng không hy vọng giống em, không muốn bắt chước em, chỉ mong trở thành một nữ diễn viên nổi tiếng. Thiếu gia đã hứa sẽ giúp cô ta đạt được tâm nguyện này, đỡ cho cô ta về sau tìm đến em gây phiền toái! Thật không ngờ, cô ta lại chết!*” Sau khi nói xong, Lục Phong xoay người đi ra khỏi văn phòng, nhưng không gian lại cho hai người.

Đôi mắt thanh tịnh dần dần hồng lên, rất nhanh những giọt nước mắt rơi xuống, Tiểu Ngưng không chế không nổi mà nhào vào lòng Đường Hạo, vùi mặt trong ngực của hân: “*Anh làm nhiều chuyện cho em như vậy, tại sao lại không nói cho em biết?*”

Đường Hạo ôm chặt lấy cô, nhẹ nhẹ vỗ lên lưng cô, nói: “*Anh biết cô ta sẽ không gây phiền toái gì cho em, xét thấy chuyện này cũng không quan trọng gì nên không nói cho em biết, đỡ cho em phải lo lắng sợ hãi như bây giờ!*”

Một người yêu cô, thương cô, vì cô mà lo nghĩ nhiều như vậy, khiến cô làm sao không cảm động cho được? Thật cảm ơn trời xanh đã cho cô một thủ hộ thiên sứ như anh.

Nước mắt cảm động rất nhanh làm ướt nhẹt cả gương mặt của cô, cô ngước lên, ngắm nhìn gương mặt anh tuấn đối diện với mình: “*Đường Hạo, em không trách anh! Em biết anh đối với em là tốt nhất! Anh là người đối xử tốt nhất với em!*”

Tuy cô đã từng hoài nghi hân, hận hân nhưng đồng thời cũng vẫn yêu hân vô cùng. Cô không có một phút giây nào là ngừng nhớ về hân, yêu hân.

Kích động khiến cánh môi đỏ mọng của cô run run, cô có thật nhiều điều muốn nói với hân, nhưng không hiểu tại sao cô họng như bị nghẹn lại, khiến cô không thể nói ra được một tiếng.

Đường Hạo nhẹ nhàng vuốt từng sợi tóc của cô, sau đó lau những giọt nước mắt trên gương mặt của cô, nói: “*Xem em kích động kia! Những chuyện này chẳng thấm vào đâu so với những tổn thương anh đã gây cho em trước kia. Có nhiều chuyện anh còn phải xin lỗi em! Nếu như trước giờ anh tin tưởng em dù chỉ là một chút thôi thì có lẽ em đã không phải vất vả nuôi hai đứa con một mình, Nhị Nhị của chúng ta cũng không cần phải gửi người khác nuôi. Thậm chí, nếu không phải vì sai lầm của anh, có lẽ chúng ta cũng sẽ không mất đi một tiểu bảo bối!*”

Bây giờ nghĩ đến tiểu bảo bối còn chưa thành hình kia, trái tim Đường Hạo nhin không được mà phấp phấp. Nghĩ đến chuyện cô thiếu chút nữa là mất mạng, hân cảm thấy như toàn bộ máu trong người bị chảy ngược lại.

Tiểu Ngưng nâng tay lên, dịu dàng vuốt ve khuôn mặt của hân: “*Đừng nhắc đến chuyện trước kia! Từ trước đến giờ em cũng không hề tin tưởng anh. Em...em cái gì cũng không biết! Em....không biết....là anh đối với em.....em.....*” Lúc kia, cô quá nhu nhược yếu đuối, chỉ biết than trách ông trời.

Đường Hạo cười nhẹ, sau đó nheo nheo gương mặt của cô: “*Lần này, em tin tưởng anh sao?*”

“*Đương nhiên!*” Tiểu Ngưng gật mạnh đầu.

“*Thật sao?! Bộ dáng của em vừa rồi giống như đi hỏi tội người ta vậy, háp ta háp tấp!*” Đường Hạo câu dẫn khóe miệng, nheo mắt của cô.

Kỳ thật, vừa rồi cô giống như đi hỏi tội hân không bằng, nhưng mà tâm trạng của cô, hân hiểu. Cô tin tưởng hân, như thế là đủ rồi.

Dù sao, hân cũng dùng danh nghĩa cá nhân mà cho Cung Tiểu Bội kia chỉ phiếu. Bất kỳ người phụ nữ nào cũng sẽ liên tưởng đến phương diện kia, huống hồ là cô, người yêu hân như vậy.

Tiểu Ngưng không hiểu lời của hân, chớp đôi mắt to, hỏi: “*Anh nói cái gì? Em nào có giống như đi hỏi tội người khác!*”

“*Còn không phải sao? Háp ta háp tấp đến, vừa vào đã hỏi ngay chuyện của cô gái kia!*” Đường Hạo vừa nói vừa nhờ lại bộ dạng ban nãy của cô.

Thật sự là vô cùng hung hân....

Tiểu Ngưng cau mày nhìn hân, biểu tình so với trước dữ hơn vài phần: “*Em mới không có muốn đi hỏi tội anh đâu! Em là tức giận đám ký giả! Bọn họ dựa vào cái gì mà thêu dệt nên đủ chuyện đến chính người trong cuộc còn chẳng biết!*”

Bạn bè của hắn, cô cũng đã gặp qua. Người tài giỏi không bao giờ nhàm chán đến mức lại đi làm mấy chuyện này.

Nghe xong lời Tiểu Ngưng nói, Đường Hạo nhin không được mà cảm động. Hắn thật không ngờ Tiểu Ngưng tức giận thực ra là giận đám nhà báo kia.

Tiểu Ngưng kéo kéo cà vạt của hắn, cong môi lên nói: “*Em đã nói với anh rồi mà! Em sẽ tin tưởng anh! Tin tưởng anh thì sẽ không hoài nghi anh! Anh nghĩ rằng em là người nói một đàng làm một nẻo sao?*”

Đường Hạo bị Tiểu Ngưng tóm cà vạt kéo xuống thật mạnh. Cổ bị siết chặt đến không chịu nổi, đứng đưa theo động tác của Tiểu Ngưng.

“*Đừng ghim cổ anh như thế! Bộ dạng này khiến anh chẳng có mặt mũi nào cả!*” Đường Hạo kéo cà vạt của mình lại, nhưng Tiểu Ngưng cũng dùng lực rất mạnh, không cho hắn được như ý.

“*Ha ha ha....*” Nhìn bộ dạng nhe răng trợn mắt của hắn, Tiểu Ngưng nhin không được mà bật cười.

Một màn này mà để những người trong công ty nhìn được có lẽ tầm mắt của họ sẽ mở rộng thêm vài kilomet. Sau đó, từ nay về sau sẽ xua nịnh tổng tài phu nhân, bởi vì tổng tài phu nhân có thể lãnh đạo được tổng tài.

((o – lacthuylinh.wordpress.com – o))

Cảnh sát điều tra cô gái đã chết Cung Tiểu Bội kia sau bốn mươi tám giờ đã có kết quả. Rốt cuộc họ cũng đã xác định được Cung Tiểu Bội chết không phải do tự sát. Từ hiện trường tới góc độ rơi xuống cùng với nơi thân thể chạm đất có sự thay đổi, hơn thế trên người cô ta có rất nhiều vết thương. Cô ta là bị người giết.

“*Cung Tiểu Bội trước khi chết chắc chắn có phát sinh tranh chấp cùng với một người khác, bởi vì móng tay của cô ta bị tróc.....*” Đọc đến đây, Tiểu Ngưng sờn tóc gáy, “*Móng tay bị tróc ra, hẳn là rất đau đớn!*”

“*Thật sự bội phục mấy vị cảnh sát! Bốn mươi tám tiếng đồng hồ mới mới phát hiện được chút manh mối bé tẹo này!*” Lục Phong lại một lần nữa châm chọc.

“*Tranh chấp? Cô ta tranh chấp với ai nhỉ? Hơn nữa đối phương còn cướp đi cả tính mệnh của cô ta....*” Tiểu Ngưng thả tờ báo trong tay xuống, nhìn những người khác trong phòng.

Lục Phong và Đường Hạo nhìn nhau, trong đầu sớm đã có đáp án.

Cung Tiểu Bội là Hoa kiều quốc tịch Canada. Cô ở đây cũng không có người thân nào cả. Dưới tình huống này, người có thể tranh chấp với cô ta chỉ có một mình tên đó. Ngoài kẻ đó ra làm gì còn người nào khác.

Nhìn vẻ mặt của hai người bọn họ, Tiểu Ngưng trong lòng cũng tự hình thành đáp án: “*Là Chu Thích, đúng không?*”

Sau khi nói xong, Tiểu Ngưng bắt giác rung mình một cái. Cô đã từng chứng kiến bộ dạng biến thái của Chu Thích, biết rõ hắn ta là kẻ điên cuồng dọa người đến như thế nào. Hơn nữa, nghĩ đến đoạn thời gian trước kia, cô cũng đã từng làm việc cùng với hắn, thiện cảm cũng đã từng có rất nhiều. Tiểu Ngưng cảm thấy tiếc thay cho hắn ta.

Nếu như không phải hắn thì tốt biết bao....

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 395

Edit: Meimoko

Quả nhiên, sau mấy giờ, cảnh sát đã thông qua các phương tiện thông tin đại chúng đăng tải hình nghi can trong vụ này. Chỉ là thông tin bọn họ đang tiến hành bắt giữ thì được giữ kín.

“*Thiếu gia có muốn tăng thêm số vệ sĩ ở bên người không ạ?*” Lục Phong đi theo Đường Hạo vào thư phòng, sau đó đóng cửa lại. Ánh nắng vàng chói chang xuyên qua lớp kính cửa sổ, len lỏi vào từng ngõ ngách trong căn phòng. Thư phòng vốn nghiêm túc tăng thêm phần khí khái sáng lạn.

Đường Hạo sau khi vào thư phòng, ngồi xuống luôn chiếc ghế sofa màu nâu thủ công tinh xảo. Châm một điếu thuốc, hần lác đầu nói: “*Không cần! Nhưng mà hãy tăng thêm số lượng nhân viên bảo vệ ở bên chủ tịch! Phong, một hồi nữa anh hãy mang theo vài người đến đại trạch Đường gia!*”

“*Thiếu gia, cậu bên này liệu ổn chứ?*” Lục Phong không yên tâm hỏi. Chu Thích hiện tại đã là chó cùng giết dậu, không biết sẽ làm ra chuyện gì, “*Vẫn là nên cẩn thận một chút! Tên Chu Thích đó không phải kẻ có tinh thần bình thường, cậu đừng chủ quan!*”

“*Chu Thích không phải đối thủ của tôi! Anh đừng lo, để lại hai người bên cạnh tôi là được rồi!*” Đường Hạo trầm ổn nói, đối với tên kia hần nắm chắc mười phần, “*Anh đừng quên còn có cảnh sát! Cảnh sát không phải cũng đang lùng bắt hần sao?*”

Nghe thiếu gia một lần nữa nhắc đến cảnh sát, Lục Phong nhin không được mà nhếch nhẹ môi, mỉm cười một cách khó khăn nói: “*Thiếu gia, cậu đang càng ngày càng tin tưởng vào đám cảnh sát kia thì phải?*”

Đường Hạo nặng nề phun ra một đám khói trắng, hai mắt hiện lên tia trào phúng: “*Tôi phát hiện cảnh sát cũng không vô dụng như chúng ta nghĩ! Bọn họ có thể chỉ trong mấy giờ mà tìm ra tôi, đủ để nói lên họ cũng có năng lực. Đã có năng lực thì đương nhiên sẽ không để cho người dân như chúng ta bị tổn thương!*”

“*Thiếu gia, cậu đừng nên đặt niềm tin vào đám ngu ngốc đó! Tôn quý như cậu không đáng phải cúi mình xin họ bảo vệ!*” Lục Phong vẫn cảm thấy không ổn nên khuyên.

“*Yên tâm, chỉ là một tên Chu Thích không bình thường đâu đáng để cho chúng ta để tâm đến. Ha ha ha, tên đó căn bản là không xứng!*” Đường Hạo đơn giản là không coi Chu Thích ra gì. Chu Thích đó chẳng qua là một tên biến thái dùng thủ đoạn dâm hiếp đáp phụ nữ yếu đuối thôi.

Đối với công phu của Đường Hạo, Lục Phong biết rõ hơn ai hết. Người bình thường căn bản không thể động đến người cậu ta.

Nhưng mà.....

“*Thiếu gia vẫn nên cẩn thận thì hơn! Tôi trở về chỗ chủ tịch trước vậy!*” Lục Phong nhẹ gạt đầu, sau đó đi ra khỏi phòng.

Lục Phong vừa mới đi ra ngoài, Đường Hạo cũng theo đó mà đi ra, bấm điện thoại gọi cho Tiểu Ngưng.

Điện thoại vang lên tiếng nhạc chờ vài giây sau thì kết nối. Tiếng ồn ào tạp âm truyền đến, cũng với tiếng của người đang bận rộn, vô cùng vội vã.

“*A lô, tại sao lại gọi điện cho em? Người ta đang bận lắm!*” Tiểu Ngưng nói xong vài câu lại nói với trợ lý bên cạnh, “*Bôi một ít phấn ướt lên cánh tay và cổ của cô ấy là được rồi! Đừng có quá dày như vậy!*”

Đường Hạo nghe giọng cô ra lệnh một cách rất tự nhiên từ trong điện thoại, khóe miệng nở nụ cười thần nhiên: “*Ừ, hiện tại rất có khí chất của lãnh đạo!*”

“*Đúng vậy! Từ nhà huyện ra được....*” Tiểu Ngưng nói. Ý này là ở nhà được luyện tập trước từ người nào đó rồi nên bây giờ mới được như vậy.

Đường Hạo phát ra những tiếng cười giòn tan. Âm thanh kia nghe ra tràn đầy sủng nịch đối với Tiểu Ngưng.

“*Có chuyện gì muốn nói sao? Em hiện tại đang bề bộn công việc, nếu không có chuyện gì thì em tắt máy đây!*” Ngữ điệu của cô vô cùng nhanh gọn, thêm cả những tiếng hướng dẫn trợ lý bên cạnh.

“*Khi nào em kết thúc công việc, anh sẽ đến đón em.....!*”

Đường Hạo vẫn còn chưa nói xong, Tiểu Ngưng đã ngắt lời của hần. “*Còn phải hỏi, đến lúc đó em sẽ gọi điện cho anh! Anh bây giờ ở nhà xem còn thiếu cái gì nữa không? Chờ sau khi em kết thúc công việc, chúng ta cùng đi mua!*”

Hôn lễ sắp đến rồi, mà công ty của cô đang đón một loạt hợp đồng mới. Cô không muốn vì hôn lễ mà ảnh hưởng đến công việc của mình.

Mà hần cũng đặc biệt tôn trọng cô, cho nên chuyện hôn lễ đành phiền hần một thân bận rộn vậy!

Kế tiếp, Tiểu Ngưng không có chờ nghe đáp án của Đường Hạo đã trực tiếp ngắt luôn điện thoại.

Đường Hạo nhìn điện thoại bị ngắt, nhử mày lập tức cười. Cô gái này thật là.....càng ngày càng quá phận, càng lúc càng coi trời bằng vung.

((o – lacthuylinh.wordpress.com – o))

“*Cắt! Cắt!*” Đạo diễn bắt mắt hô to vài tiếng cắt. Ánh đèn chiếu trên người cô người mẫu phụt tắt. Cô ta từ trên giường đứng dậy.

Đạo diễn đội mũ lưỡi trai nhìn cô người mẫu trên giường, tức giận rít gào: “*Nói qua bao nhiêu lần rồi hả? Chúng ta đang làm quảng cáo cho đồ dùng trên giường, không phải làm phim cấp ba! Cô nhìn lại cô đi! Cái biểu lộ đó là gì hả?*”

Cô người mẫu bị đạo diễn nắn đồ bưng mặt. Đôi mắt đẹp như tranh vẽ trong nháy mắt mà đỏ lên, roi lệ ứa khuất.

Mà hai hàng nước mắt này nhanh chóng làm mờ phần trang điểm trên gương mặt của cô gái khiến đạo diễn càng thêm tức giận. Ông ta lấy chiếc khăn vắt trên cổ mình ném vào người cô ta, nói: “ *Khóc? Cô khóc cái gì? Làm cho mọi người trong phòng này mệt mỏi theo cô, cô còn ở đó mà khóc được sao? Mau lên, chụp tiếp!*”

Cô người mẫu nhanh chóng lau khô nước mắt, Tiểu Ngưng cảm phần sang trang điểm lại cho cô ta. Chỉ thấy Tiểu Ngưng nhanh nhẹn thực hiện vào động tác, hai mắt nhìn chăm chú vào gương mặt của cô người mẫu. Xác định, cô ta đã ổn mới yên tâm đi ra một bên.

Đường Hạo đi vào phòng chụp ảnh, vừa vận nhìn thấy một màn này.

Ánh đèn mờ ảo vừa vận chiếu lên người cô, làm da thịt cô như lộ ra khỏi quần áo, da thịt tuyết trắng nổi bật lên.

Từng đường cong trên cơ thể của cô in hình sang một bên, không hiểu tại sao lại thu hút ánh mắt của hắn đến vậy.

Nhân viên trong phòng nhìn thấy Đường Hạo đến lập tức phát ra tiếng: “ *Đường tổng tài....*”

Tất cả mọi người đều biết người chỉ đạo tạo hình ở đây chính là hôn thê của Đường tổng, cho nên nhìn thấy Đường Hạo tự nhiên có thêm vài phần thân thiết.

Đường Hạo đưa ngón trỏ đến giữa hai môi, làm động tác im lặng.

Người chung quanh tự nhiên rất phối hợp. Không gian vẫn yên tĩnh như thường.

Tiếng đạo diễn quát lớn lại một lần nữa vang lên, độ lớn đủ để tất cả mọi người nghe thấy: “ *Nói cho cô biết, để được yêu thích thì phải tìm được sự đồng cảm! Hình ảnh phải có cảm xúc! Cảm xúc đâu!? Cảm xúc của cô như thế nào hả?*”

Bị mắng vài lần rốt cuộc cũng chịu đựng không nổi, cô người mẫu lên tiếng phản bác: “ *Tôi cũng biết như vậy! Biểu hiện theo phương diện này, chỉ là tôi không biết mình sai ở chỗ nào?*”

“ *Cô còn nói cô cũng biết biểu hiện này sao? Nhưng mà, loại biểu hiện cô vừa diễn cho chúng tôi xem giống như là đang được cùng mấy người đàn ông cao hứng vậy! Nếu có biểu hiện chỉ là.....phóng đảng!*”

Đạo diễn tức giận thốt lên, lập tức tất cả nhân viên trong phòng ảnh đều không chế không nổi mà ‘sù’ một tiếng cười. Đương nhiên, trong số đó có cả người trang điểm cho người mẫu – Tiểu Ngưng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 396

Edit: Meimoko

Tiểu Ngưng nín cười, cúi xuống, nhưng đôi môi đỏ không che giấu được mà cười toe toét. Lời của đạo diễn nói không có sai, tuy có hơi thô lỗ.

Biểu hiện vừa rồi của cô người mẫu kia xác thực là.....Giống như là đang bị.....

Đúng lúc cô muốn ngừng cười, ngẩng đầu lên tiếp tục xem chụp ảnh thì đột nhiên bên hông có bàn tay to lớn ôm chặt lấy. Cô theo phản xạ muốn thét lên nhưng một giọng nói nhỏ quen thuộc vang lên bên tai: “ *Là anh !*”

Giọng nói mạnh mẽ lại hấp dẫn trí mạng, phảng phất giống như một ly rượu vang đỏ lâu năm của Pháp, muốn nhâm nhi mãi không thôi, khiến người ta mê say trong đó.

Tiểu Ngưng thu hồi lại vẻ kinh ngạc, sau đó mỉm cười nhìn gương mặt của người đang ôm cô. Nói lòng khoảng cách ra một chút, cô mới nhìn rõ được hắn: “ *Sao anh lại đến đây? Còn tiến thẳng vào phòng chụp hình thế này nữa chứ?*”

“ *Ừ, lo lắng cho em! Em cũng biết bây giờ chính là thời điểm then chốt!*” Hắn trước tiên trả lời câu hỏi của cô, sau đó tiếp tục nói: “ *Vừa rồi ở ngoài cũng chẳng ai ngăn cản anh!*”

Sau khi nói xong, hắn ôm cô vào lòng, động tác vô cùng tự nhiên không hề để ý đây là đâu.

Tiểu Ngưng cau mày, gạt tay của hắn ra, dùng môi ngữ : “ *Em đang làm việc! Anh đừng làm gì xằng bậy!*”

Cánh tay của Đường Hạo lại xao xoa trên vòng eo của Tiểu Ngưng: “ *Vậy mà đã xằng bậy rồi sao? Nếu như anh hôn em thì như thế nào?*”

Vừa nói, gương mặt của hắn vừa đề xuống mặt cô, làm bộ như sắp hôn cô.

Tiểu Ngưng theo phản xạ đưa tay lên đẩy hắn ra: “ *Được rồi! Được rồi! Đừng náo loạn!*”

“ *Vì sao?*” Tuy hơi miễn cưỡng nhưng hắn cũng vẫn thả cô ra. Bởi vì, không biết từ lúc nào hắn đã quen với việc cô ra lệnh.

Tuy vậy, hắn vẫn thích ở trước mặt người khác biểu lộ sự thân mật giữa hai người.

“ *Anh còn hỏi là vì sao à? Chán ghét, loại câu hỏi vô nghĩa này về sau đừng có hỏi em!*” Tiểu Ngưng nhỏ giọng nói, sau đó lại chăm chú nhìn về phía nơi chụp ảnh.

Cô người mẫu trên giường dưới sự chỉ đạo của đạo diễn càng diễn càng không xong. Có thể nói, cô ta thêm được vài tiếng “ừ, a, ô” để tự an ủi mình.

Tiểu Ngưng nhin không được mà xoay người lại, nhún nhún vai cười với Đường Hạo, còn nhìn là lại muốn cười.

Đường Hạo căn bản không hề chú ý đến người mẫu trước mặt ra sao, mọi ánh mắt của hắn chỉ tập trung trên người của cô gái trước mặt.

Nhìn bộ dạng nín cười đến không được của cô, hắn tá oán nói: “ *Cười? Cười cái gì? Vì cô ta mà tất cả mọi người ở đây đều phải kéo dài thời gian làm việc, thế mà em còn cười được sao?*”

“ *Em...*” Tiểu Ngưng ngẩng đầu lên, buồn cười đến mức hai mắt chảy nước, “ *Em không chế không nổi...*”

“ *Cắt! Cắt! Cắt! Không đạt!*” Đạo diễn lần này tức giận hét còn to hơn. Lập tức người cầm máy quay cùng các nhân viên khác phát ra tiếng phàn nàn.

“ *Loại phụ nữ như cô chỉ thích hợp đóng phim cấp ba, đừng mong mà đóng được quảng cáo hay phim truyền hình!*” Tức giận, đạo diễn mắng nhiếc thậm tệ, không để cho cô người mẫu kia chút mặt mũi nào.

Cô gái kia tóc chần đơn lên, vừa khóc vừa chạy ra khỏi phòng.

“ *Lúc này, nên kết thúc được rồi, đúng không?*” Nhìn một màn vừa rồi, người vui sướng nhất chính là Đường Hạo.

Tiểu Ngưng không phải chạy đi chạy lại trang điểm cho cô ta nữa rồi, đành bắt đắc dĩ gạt đầu: “ *Phải!*”

Người mẫu bị đạo diễn mắng cho bỏ chạy, mọi người không thể nào tiếp tục công việc được nữa đành phải thu dọn trường quay.

“ *Hôm nay mọi người vất vả nhiều rồi!*”

“ *Quán nhiều như vậy..... Đi!*” Đường Hạo lôi kéo cánh tay Tiểu Ngưng chuẩn bị rời khỏi.

Tiểu Ngưng đứng ở nơi đó lắc đầu, tránh thoát khỏi tay hắn: “ *Không được! Đạo diễn còn chưa nói kết thúc!*”

Đường Hạo xoay người, cau mày nhìn cô: “ *Sao em cứ nghe lời như học sinh vậy? Đạo diễn mắng diễn viên bỏ chạy rồi, không về thì ở lại làm gì?*”

“ *Không nhất định là thế! Lát nữa, người mẫu sẽ quay lại!*” Trước kia cũng phát sinh tình huống như thế nào, cuối cùng cũng vẫn làm tiếp.

“ *Nữ diễn viên kém như vậy, anh nghĩ đạo diễn chắc phải kèm cô ta học bù vài buổi, hiện tại cũng chưa vội đâu!*” Tuy hắn chỉ là người đứng ngoài cửa nhưng cũng biết nữ diễn viên kia quá kém.

“ *Vậy cũng có thể sẽ đổi người mẫu sau mới tiếp tục! Những chuyện này cũng không phải hiếm!*” Tiểu Ngưng đẩy Đường Hạo ra, trấn an nói: “ *Anh đi qua phòng bên uống cà phê! Nếu muốn ăn món gì cứ gọi, hôm nay em mời!*”

Cô nói chuyện bằng ngữ điệu giống như đang dỗ trẻ con, xem Đường Hạo như một đứa trẻ ba, bốn tuổi.

Đường Hạo nghe cô nói mà dở khóc dở cười, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của cô, bật cười hỏi: “ *Em nói muốn mời anh ăn?*”

“ *Đúng vậy!*” Tiểu Ngưng gạt mạnh đầu, chỉ cần hắn không quấy rầy công việc của cô là được rồi.

“ *Em nghĩ anh từ xa đến đây chỉ vì để được em mời uống cà phê hay ăn món gì đó thôi sao?*” Đường Hạo vẫn cười cợt hỏi nhưng ánh mắt kia lại nổi lên hai ngọn lửa, hình như có chút bất đồng.

“ *Ê...*” Tiểu Ngưng bị hắn hỏi khó, đành cười hi hi. Đẩy hắn sang một bên, sau đó cô ngược mặt lên, nhíu mũi với hắn, “ *Đừng giận! Em bây giờ còn đang làm việc mà, không phải sao?*”

Bàn tay mềm mại không xương xoa xoa đầu vai của hắn, vuốt lên mái tóc của hắn, cô nói: “*Anh xem, lúc trước chính anh đã nói sẽ tôn trọng công việc của em mà!?*”

“*Nhưng mà, hiện tại không phải đi được rồi hay sao?*” Đường Hạo dựa vào tình huống mà phán đoán. Vốn đã không thể làm việc được nữa rồi thì vì sao không trở về cho đỡ lãng phí thời gian?”

“*Công việc ở đây, anh không hiểu đâu! Nếu như đạo diễn nói kết thúc công việc thì em sẽ đi cùng anh ngay lập tức, được chưa?*” Tiểu Ngưng kiễng mũi chân, hôn ‘chụt’ cho hắn một cái.

“*Anh còn muốn....*” Đường Hạo nhanh chóng ôm lấy người cô, đè đầu của cô xuống, kiên quyết không cho cô rời đi khỏi mình.

“*Ừ...*” Bị hắn hung hăng hôn, Tiểu Ngưng cũng chỉ có thể phối hợp với hắn.

Đường Hạo giống như tìm được sự đền bù, ôm chặt lấy thân Tiểu Ngưng, không coi ai vào mắt, kịch liệt hôn cô.

Không khí trong không gian nhỏ hẹp càng lúc càng nóng, nóng đến mức muốn đem tất cả đồ đạc trong phòng vứt ra ngoài.

Tiểu Ngưng dần dần đắm chìm trong nụ hôn của Đường Hạo, hai tay lúc trước kháng cự cũng chuyển thành chủ động quăn lấy cổ hắn. Từng tiếng kiều ngâm phát ra từ khe hở giữa đôi môi của bọn họ.

Những người xung quanh đứng tại chỗ vài giây đồng hồ, thật sự không chờ được đến lúc bọn họ tách ra đành thức thòi ho vài tiếng: “*Khụ! Khụ! Khụ!*”

Nghe được bên cạnh có người, Tiểu Ngưng giống như kẻ trộm, lập tức thất kinh đẩy người mình yêu ra. Cô đỏ mặt nhảy qua một bên. Hai gò má giống như sắp bốc cháy, ngượng ngùng nhìn người đối diện.

Trái với Tiểu Ngưng đang kinh hoàng, Đường Hạo lại giống như người không có sao cả. Hắn đứng một bên sửa sang lại quần áo, và thất lại cà vạt. Bất quá, khuôn mặt của hắn đen lại, nhìn kỳ đặc căn mũi trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 397

Edit: Meimoko

Tiểu Ngưng đương nhiên không có đồng ý với gương mặt khó coi của Đường Hạo. Cô nhìn hắn một cái, cảnh cáo không lời, không thể để hắn bất lịch sự như vậy.

Vương sản xuất nào dám trách cứ trước mặt đại thần tài. Đường thị hằng năm đều tài trợ cho công ty bọn họ một khoản rất lớn.

Tiểu Ngưng vô thức, bất an nhìn nhà sản xuất: “*Vương sản xuất, ngài tìm tôi có chuyện gì không? Có phải người mẫu đã quay lại diễn tiếp, hay là có người mới đến?*”

“*Không! Không phải như thế!*” Vương sản xuất lập tức lắc đầu, trên mặt tràn đầy vui vẻ, nói: “*Là như thế này: cô cũng nhìn thấy rồi đấy! Cô người mẫu vừa rồi căn bản là không diễn được. Mà tôi và đạo diễn đã cùng nhau thương lượng, thấy ngoại hình và khí chất của cô đặc biệt phù hợp! Lục tiểu thư, cô có muốn tham gia đóng quảng cáo này hay không? Làm người mẫu thay thế tạm thời!*”

Làm người mẫu thay thế? Tham gia quảng cáo? Tiểu Ngưng nhất thời không thể nào tiêu hóa được hết những lời nhà sản xuất vừa nói. Đôi mắt to tràn đầy khao khát.

“*Có thể chứ? Chúng tôi đều thấy khí chất, ngoại hình, diện mạo của cô rất thuần khiết.....sẽ không giống như cô gái kia...*” Vương sản xuất tiếp tục khuyên bảo.

“*Không thể!*” Đường Hạo trực tiếp ngắt lời, Giọng điệu vô cùng nghiêm túc khiến không ai có thể phản bác.

“*Chuyện này....*” Vương sản xuất xấu hổ đến đỏ bừng mặt nhìn Đường Hạo, muốn tiếp tục khuyên bảo nhưng nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Đường Hạo thì mọi lời nói phải nuốt lại vào trong cổ.

Tiểu Ngưng nhìn hắn đối với người ta hung hăng, bộ dạng không lưu tình chút nào, nhìn không được mà lên tiếng ngăn cản: “*Đường Hạo!*”

Đường Hạo lập tức trừng mắt nhắc nhở cô, sau đó khẳng định thêm một lần nữa: “ *Tôi nói chính là không thể được!*”

“ *Đường tiên sinh, tôi xin cam đoan quảng cáo này là vô cùng đáng đắn, Lục tiểu thư sẽ không lộ da thịt quá nhiều!*” Nhà sản xuất biết rõ Đường Hạo để ý cái gì, đó chính là sợ người phụ nữ của mình bị lộ thân thể ra bên ngoài.

“ *Nhiều hay ít thì vẫn cứ là lộ!*” Đường Hạo bá đạo ôm lấy Tiểu Ngưng.

Nhìn hân cuồng vọng giữ lấy mình, trong lòng Tiểu Ngưng tràn đầy hương vị ngọt ngào, cô quay đầu về phía nhà sản xuất, nói xin lỗi: “ *Vương sản xuất, cảm ơn ý tốt của ông, nhưng mà.....*” Tiểu Ngưng ngược mặt lên nhìn người bên cạnh, mỉm cười: “ *Vị hôn phu của tôi không thích tôi làm việc này, như vậy tôi cũng sẽ không làm! Tôi nghe lời hôn phu của tôi!*”

Lời nói của Tiểu Ngưng khiến Đường Hạo thập phần hài lòng, đắc ý trên mặt càng lúc càng nhiều.

Mà Tiểu Ngưng cũng thích nhìn hân vui vẻ phấn khởi như thế, ít nhất cũng không phải là bộ mặt nghiêm túc, căng như tờ giấy.

Vương sản xuất trừng mắt xuống, thống khổ nói: “ *Trời, vậy bây giờ tôi đi đâu kiếm người phù hợp đây? Hôm nay nếu mọi việc không kết thúc thì tổn thất rất lớn!*”

“ *Đây là chuyện của các vị!*” Đường Hạo thần nhiên nói, nhếch mi, có chút không kiên nhẫn, “ *Hôm nay nếu như không tiếp tục công việc được nữa thì tôi xin phép đưa nhà tạo hình này về trước!*”

Hôm nay là chủ nhật, hiển nhiên nghỉ ngơi.

Vương sản xuất thống khổ nhìn Đường Hạo, tiếp tục cầu khẩn tổng tài của Đường thị: “ *Đường tổng tài, quảng cáo này là dự án quan trọng nhất của chúng tôi!*”

Biểu lộ của Đường Hạo so với lúc trước còn lãnh đạm hơn, cầm lấy tay Tiểu Ngưng đi về phía cửa.

Tiểu Ngưng bất an nhưng vẫn phải đi theo hân: “ *Vương sản xuất..... đừng quá...lo lắng....*”

“ *Mẹ, mẹ!*”

“ *Mẹ!*”

Đúng lúc đang giảng co tâm lý thì trong phòng chụp bỗng có tiếng trẻ con vang lên. Hơn nữa đó còn là tiếng của một cô bé và một cậu bé.

Đường Hạo và Tiểu Ngưng đều dừng động tác lại. Không lâu sau, dưới ánh đèn nhiều màu, họ nhìn thấy hai đứa con.

Đó chính là hai đứa tiểu ác ma thích làm chuyện quậy phá, nhưng khi bọn chúng ăn mặc gọn gàng, lại thêm ánh đèn rực rỡ làm nên, chúng trông chẳng khác nào những thiên sứ giáng trần.

Nhất là cô bé, ăn mặc váy áo công chúa màu trắng, đi đứng uyển điệu, xinh đẹp như tiên tử hạ phàm, trong nháy mắt thu hút tất cả ánh mắt của mọi người trong phòng.

Phó đạo diễn, và nhân viên duy trì studio ngẩn ngơ, nửa ngày mới nghĩ đến chuyện ngăn cản hai đứa trẻ: “ *Hai bạn nhỏ, chỗ này là chỗ làm việc, đừng chạy loạn như thế!*”

Cậu bé ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói: “ *Chúng cháu đâu có chạy loạn! Chúng cháu vào đây là để tìm mẹ mà!*” Sau đó rất nhanh đảo mắt tìm kiếm bóng hình của mẹ mình.

“ *Mẹ của các cháu là ai? Các cháu trước mắt cứ ra chỗ kia ngồi, chú đi tìm mẹ cho các cháu, được không?*” Phó đạo diễn dắt tay hai đứa trẻ, muốn đi về phía ghế nghỉ dài.

“ *Dương Dương, Nhị Nhị, ai cho hai cháu chạy loạn như vậy hả? Chú không phải đã nói chờ chú đỗ xe xong sẽ dẫn hai đứa đi hay sao? Các cháu tại sao không nghe lời chạy vào trước hả?*” Hải Uy nắm chặt chìa khóa xe trong tay, chạy tới bắt hai đứa nhóc.

Phó đạo diễn nhìn thấy Hải Uy thì đầu tiên là ngơ ngẩn, sau đó giật mình, nói: “ *Cậu chính là tỷ phú trẻ tuổi nhất vừa mới được bầu trong năm nay, Hải Uy....*”

Hải Uy còn chưa kịp trả lời thì Tiểu Ngưng đã lâu chưa được gặp con mình kia đã chạy vội đến, “ *Dương Dương, Nhị Nhị, các con sao lại đến đây!?*”

Hai đứa con nghe tiếng quay đầu lại, chạy về phía Tiểu Ngưng. Hai đứa trẻ ôm lấy người Tiểu Ngưng, vui mừng hô to:

“ *Mẹ, mẹ!*”

“ *Nhị Nhị rất nhớ mẹ! Mẹ không đến thăm bọn con!*”

Dương Dương cũng ôm chặt lấy mẹ, phàn nàn: “*Mẹ, mẹ thật nhẫn tâm! Có công việc rồi là quên bọn con, không đến xem bọn con thế nào!*”

Tiểu Ngưng nghe tiếng hai đứa nhóc phàn nàn, lại nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang yêu của bọn chúng thì tự nhiên muốn phì cười. Chúng mập ra một chút, má phúng phính véo rất thích: “*Các con nhớ mẹ thật sao? Nếu không phải gần đây gây chuyện thì có lẽ cũng chẳng nhớ đến đâu nhỉ?*”

Dương Dương, Nhị Nhị nhìn thoáng qua lẫn nhau, sau đó cùng lè lưỡi cười, xem như là thừa nhận lời của mẹ.

Tiểu Ngưng dùng cánh tay mảnh khảnh dịu dàng ôm hai đứa trẻ vào ngực, tạo thành một bức tranh mẫu tử tình thâm, làm người ta không nở rời mắt. Cũng không ai có thể nghĩ, một cô gái nhỏ bé xinh xắn lại sinh được hai đứa trẻ đáng yêu như thiên sứ kia.

Mọi người trong phòng hóa trang đều si ngốc nhìn. Lúc trước giới truyền thông đã đưa tin Đường Hạo cùng Lục Giai Ngưng đã có một đôi song sinh, nhưng thật không ngờ đôi song sinh đó lại đẹp như vậy.

Đường Hạo đi phía sau Lục Giai Ngưng, vẻ mặt hắc tuyến, thấp giọng hỏi Hải Uy: “*Ai bảo cậu mang hai đứa nhóc này đến đây? Có mục đích gì hả?*”

Tiểu tử thối này có ý với bà xã tương lai của hắn, chuyện này đến giờ hắn vẫn chưa nguôi giận. Sớm muộn cũng có ngày, hắn sẽ cho tên tiểu tử này một bài học. Bằng không, cậu ta sẽ lại có ý nghĩ bất chính với vợ của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 398

Edit: Meimoko

Tiếp nhận ánh mắt mắt tràn đầy hận ý của Đường Hạo, Hải Uy nhanh chóng giải thích chứng minh sự vô tội của mình: “*Cũng đâu phải là do em! Hai đứa trẻ này muốn đi gặp mẹ, em cũng không biết chị Ngưng ở đâu! Sau đó đi hỏi anh Phong thì mới biết chị dâu đang làm việc ở đây! Thế là....*”

Nhìn sắc mặt của Đường Hạo không có chút chuyển biến, Hải Uy vội vàng nói luôn: “*Bọn trẻ đã bình an đến đây.....Bây giờ, em đi được rồi!*”

Liên tục trong vài ngày, thời gian của hắn đều bị hai đứa trẻ này quán quýt lấy hết. Hắn đã thật lâu chưa được sống như một người đàn ông trưởng thành, hôm nay nhất định phải thoải mái mới được!

Hải Uy vừa mới nhắc chân muốn đi thì ngay lập tức cả Đường Hạo lẫn Nhị Nhị đều lên tiếng.

“*Chú Hải Uy, chú không thể đi được! Không thể được!*” Nhị Nhị buông mẹ ra, chạy đến ôm chân dài của Hải Uy.

“*Hải Uy, bọn trẻ là do cậu đưa đến thì phải do cậu đưa trở về!*” Giọng Đường Hạo cũng phách đạo không kém đứa con gái của mình. Ai nhìn qua cũng tuyệt đối nghĩ hắn và Nhị Nhị đích thực là cha con.

Tiểu Ngưng nhìn hai cha con giống nhau, rồi lại nhìn đứa con gái của mình phảng phất như có ý ‘chiếm hữu’ Hải Uy một cách không bình thường, liền bật cười.

Nói thật, so với Dương Dương, tính cách của Nhị Nhị giống Đường Hạo hơn. Từ lúc con bé sáu tuổi dám bỏ thuốc xổ cho Đường Hạo thì cô đã cảm thấy như thế rồi. Liều lĩnh như vậy, coi trời bằng vung như vậy, chắc chắn không phải là những tính cách di truyền từ cô.

Hải Uy nhìn một lớn một nhỏ trước mắt mà cảm thấy vô lực chống cự. Từ nhỏ đến lớn, hắn chỉ sợ duy nhất hai người, chính là hai cha con nhà này.

“*Anh Hạo, Nhị Nhị và Dương Dương là con của anh và chị dâu, tại sao lại bắt em phải chăm sóc bọn nó?*” Hải Uy cố gắng nói đạo lý với Đường Hạo, chỉ có điều ánh mắt Nhị Nhị mang theo trách cứ cứ nhìn hắn chằm chằm làm giọng hắn càng lúc càng nhỏ.

Còn chưa đợi ba lên tiếng trả lời chú Hải Uy, Nhị Nhị đã vượt lên trước, nói: “*Chú Hải Uy, chú đem cháu và Dương Dương để ở chỗ ba mẹ, vậy chú định đi nơi nào?*”

Giọng điệu của Nhị Nhị chính là tuyệt đối không dễ bỏ qua, cũng không phải chỉ dùng đôi ba câu mà có thể đuổi được cô bé đi.

“*Chú.....chú đương nhiên là có chuyện riêng của mình cần làm! Nhị Nhị và Dương Dương ở lại ngoan ngoãn, hôm nào chú sẽ dẫn cả hai đứa đi chơi!*”

“*Không được! Hôm nay là chủ nhật, cháu biết chủ nhật thì chú sẽ không có làm việc gì cả! Cho nên chú nhất định phải theo giúp bọn cháu!*” Nhị Nhị mạnh mẽ bắt lấy cánh tay của Hải Uy, cả thân thể nhỏ bé còn dán lên đùi của người ta. Chỉ cần Hải Uy động đây, cả thân thể của Nhị Nhị cũng theo đó mà đung đưa.

“*Hải Uy, cậu nhìn xem! Nếu cậu dám làm con gái của tôi bị thương, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cậu.*” Đường Hạo uy hiếp, thấp giọng nói.

Đường Hạo nhìn công việc của Tiểu Ngưng cũng sắp kết thúc rồi, hơn nữa hôm nay là sáng chủ nhật bọn họ sẽ có thời gian được ở bên nhau nhiều hơn. Đường nhiên phải có một người tin cậy giúp họ trông hai đứa trẻ này. Nếu như Hải Uy đi, vậy thì “chủ nhật hạnh phúc” của hắn và Tiểu Ngưng không phải sẽ tan thành mây khói sao?

Cho nên, Hải Uy muốn chạy trốn là chuyện tuyệt đối không thể được.

Nhìn cha con nhà họ Đường một cứng một mềm tạo nên tình huống này, Hải Uy không thể không cúi đầu nhận thua, ai oán nói: “*Được! Được! Tạm thời em sẽ làm bảo mẫu giúp chị dâu, trông nom hai đứa nhóc này!*”

Nghe thấy chú Hải Uy nói không đi nữa, Nhị Nhị rớt cuộc cũng mỉm cười, nhưng mà vẫn bám vào quần của người ta.

Lưng quần Hải Uy cứ dần tụt xuống, hắn vội vàng kéo lên ngay lập tức. Vì để cho mình không mang tiếng làm hại con nhà người khác, Hải Uy xóc tay vào nách Nhị Nhị, ôm cô bé vào lòng.

Giải quyết xong một tiểu bảo bối, Đường Hạo chuyển tầm mắt về phía con trai đang ôm lấy bà xã của mình. Đột nhiên, hắn phát hiện ra Dương Dương cao lên không ít, trước kia nó chỉ ôm Tiểu Ngưng được đến đùi, bây giờ đã ôm được tới eo rồi.

Hừ, loại tư thế thân mật này khiến hắn rất, rất không thoải mái.

Lục Giai Ngưng, người phụ nữ này là của hắn, chỉ có hắn mới có thể vuốt ve âu yếm cô, những người đàn ông khác tuyệt đối không được phép, dù cho Dương Dương vẫn chưa được gọi là một người đàn ông, nhiều nhất mới chỉ là một cậu bé thì cũng không thể được, lại còn là con trai bảo bối của bọn họ thì nó cũng không thể ôm người phụ nữ của hắn, tuyệt đối không thể được!

Vừa nghĩ đến việc này, Đường Hạo vội vàng nhắc Dương Dương ra, sau đó dùng sức đưa đến bên người Hải Uy: “*Được rồi! Các con cũng đã gặp được mẹ rồi! Hiện tại mẹ còn bận công tác, con cùng Nhị Nhị đi theo chú Hải Uy về đi!*”

Bọn nhóc này giao cho Hải Uy vẫn là khiến hắn yên tâm nhất. Công phu lẫn thân thủ của Hải Uy cũng rất cao.

“*Không! Con muốn ở lại với mẹ cơ!*” Rõ ràng, Dương Dương không muốn đi.

Nhưng Nhị Nhị vì sợ chú Hải Uy lại chạy mất rồi đi cùng với một dì xinh đẹp nào đó cho nên cũng không quá lưu luyến ở lại bên cạnh ba mẹ, nên cô bé nói với đứa em: “*Ba mẹ muốn chúng ta trở về nhà ông bà nội, sau đó sẽ sang thăm đấy! Dương Dương, chúng ta đi thôi!*”

Dương Dương nhìn Nhị Nhị nói muốn đi thì cũng đành miễn cưỡng đi theo.

“*Đợi chút!*” Vương sản xuất đột nhiên gọi, đôi mắt bỗng sáng quắc nhìn chăm chăm vào gương mặt nhỏ bé của Nhị Nhị. Tiếp đó, ông ta bước nhanh về phía Nhị Nhị, đứng lặng bên người Hải Uy.

Thấy ông ta nhìn Nhị Nhị một cách mê đắm, Hải Uy nhin không được mà ôm chặt lấy Nhị Nhị, nghiêng người sang một bên hỏi: “*Làm gì vậy?*”

Vương sản xuất giơ tay lên, chỉ vào khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô bé: “*Thật là một cô bé xinh đẹp!!!! Quả là một tiểu công chúa dễ thương! Quá đẹp!*”

Dù bây giờ vẫn còn nhỏ, chưa có dậy thì nhưng tuyệt đối là một tiểu mỹ nhân.

“*Cảm ơn bác!*” Nhị Nhị không chút e lệ tiếp nhận lời khen ngợi từ người khác, bởi lẽ cô bé đã tự nhận mình vô cùng xinh đẹp đáng yêu từ lâu rồi.

Nhìn chị gái như vậy, Dương Dương tự nhiên thấy ngại muốn chết.

Vương sản xuất xoay người, chuyển tầm mắt về phía cha mẹ của cô bé, lại biểu lộ tràn ngập cầu khẩn, nói: “*Đường tiên sinh, Lục tiểu thư, có thể cho con gái của hai vị đóng quảng cáo này của chúng tôi được không?*”

Đường Hạo cùng Tiểu Ngưng bắt ngờ nhìn thoáng qua nhau, không ngờ nhà sản xuất lại đưa ra đề nghị này.

Vương sản xuất ngay lập tức tiến lên, thi triển công phu ‘uốn gọn ba tấc lưỡi’ của mình, một tay dịu dàng vuốt ve gương mặt của Nhị Nhị: “*Hai vị nhìn xem, bảo bối của hai vị xinh đẹp như vậy! Nếu lúc nhỏ được quay một quảng cáo để làm kỉ niệm thì thật tuyệt biết mấy! Tôi nghĩ, nếu tiểu công chúa này được lên TV chắc chắn mọi ngôi sao hiện nay đều bị lấn át....!*”

Nghe người bác lạ lẫm khen ngợi, lại nói chuyện lên TV, nụ cười trên gương mặt Nhị Nhị càng lúc càng tươi, càng lúc càng sáng lạn đến không ngờ.

“*Thực xin lỗi! Con gái của chúng tôi sẽ không đóng quảng cáo đâu!*” Đường Hạo phản đối ngay lập tức, cũng không hỏi qua ý kiến của Nhị Nhị mà trực tiếp hạ quyết định.

Vương sản xuất lại một lần nữa bị cự tuyệt, khóc không ra nước mắt: “*Đường tổng, lệnh thiên kim cũng không thể được sao?*”

“*Không thể!*”

“*Có thể! Cháu muốn quay quảng cáo! Cháu muốn lên TV!*”

Đúng lúc Đường Hạo nói ‘không thể’ thì Nhị Nhị ở trong lòng Hải Uy lại gây dựa, hô ầm lên: “*Con muốn quay quảng cáo! Cháu muốn được lên TV...*”

Khuôn mặt nho nhỏ của cô bé kiên định, bất chấp tất cả nhìn ba của mình.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 399

Edit: Meimoko

Lục Giai Ngưng có thể tuyệt đối nghe lời Đường Hạo nhưng con gái của bọn họ thì chưa chắc đã nghe lời kẻ làm cha như hấn một cách ngoan ngoãn.

Cho nên hiện tại Đường Hạo và Lục Giai Ngưng mang theo Dương Dương, cùng với Hải Uy không thể không ngồi trên ghế dài nhìn Nhị Nhị đang biểu diễn ở trên giường.

Nhị Nhị vốn đã rất xinh đẹp, lại được mẹ trang điểm cẩn thận cho nên càng thêm xinh đẹp hơn. Ngũ quan tinh tế đều lộ hết ra, chiếc mũi thẳng tắp giống hệt Đường Hạo.

Nhị Nhị mặc một chiếc váy trắng trẻ vai. Dưới sự chỉ dẫn của đạo diễn, thân thể nhỏ bé không ngừng uốn éo trên giường làm ra mấy tư thế vũ đạo.

Đối với việc nhảy múa, Nhị Nhị căn bản là làm quá dễ dàng. Chỉ thấy cô bé không ngừng duỗi thân ra, linh hoạt múa may. Lúc cô bé giơ tay lên, làn váy cũng theo đó mà nhấc lên cao, lộ ra cả quần lót màu trắng.

Ngoài đáng yêu cũng có chút cảm giác rất...yy..

Đạo diễn hết lời khen ngợi Nhị Nhị, khác biệt một trời một vực so với lúc tức giận rít gào khi nãy. Nếu không phải đạo diễn này có danh tiếng, tất cả mọi người ở đây đều biết ông. Vừa rồi, nhiều người còn đoán không chỉ có người mẫu phải đổi mà có lẽ ngay cả đạo diễn cũng cần phải đổi lại.

Mọi người trong phòng đều chăm chú dõi theo Nhị Nhị biểu diễn. Đặc biệt là Đường Hạo, kiêu ngạo đến không tả được, vừa xem vừa nhếch mép cười.

Có lẽ hấn cũng không biết, bộ dạng si ngốc này của hấn duy trì đã hơn cả giờ rồi. Trong cả giờ đó, hấn thỉnh thoảng còn quay sang Tiểu Ngưng hoặc Hải Uy nói những câu như:

“*Nhìn thấy không? Đó là con gái của anh đó!*”

“*Em xem, con gái của chúng ta xinh đẹp biết nhường nào, không phải anh nói khoác đâu nhé!*”

Bản thân cứ nói đi nói lại nhiều lần, nhưng tuyệt đối không phải nói khoác.

Tiểu Ngưng vỗ nhẹ cánh tay hấn, không ngừng nhò giọng nhắc nhở hấn nên biết kiềm chế một chút. Xung quanh còn có rất nhiều đồng nghiệp của cô, hấn cứ giống như Vương bà bán dưa khoe khoang đủ thứ, khiến cô thấy có chút xấu hổ.

Nhị Nhị thật là xinh đẹp. Điều này hấn không cần nói thì tất cả mọi người ở đây đều gật đầu tán thành. Chỉ là bọn họ thỉnh thoảng lại nghe được tiếng than thở từ bên cạnh.

Tiểu Ngưng cũng vì con gái mà cảm thấy tự hào, vừa nhí xuống nội tâm đang kích động, vừa phải nhắc nhở ba của nó đừng quá phô trương.

Hải Uy ngồi một bên, ánh mắt càng lúc càng thể hiện sự kinh ngạc. Giật mình, hắn tự nhiên cũng không ngờ cô bé bám đuôi theo mình suốt ngày lại xinh đẹp quyến rũ như vậy!

Tuy “quyến rũ” dùng với cô bé bây giờ là quá sớm, phải nói là quá quá sớm, nhưng xác thực Nhị Nhị đã khiến hắn cảm thấy chấn động.

Đó mới chỉ là một cô bé con, thật không ngờ cô bé lại có sức hút như vậy. Hắn một mực muốn nhìn xem kĩ ‘cái đuôi’ suốt ngày bám lấy hắn.

Đường Hạo không biết cứ chỉ chỉ vậy lần, ngu ngơ nói: “*Con gái của anh xinh đẹp lắm, đúng không?*”

Dương Dương cũng nhìn không được mà mở to mắt, nằm ở trên đùi của mẹ: “*Mẹ, con chịu không được! Mẹ mau mau làm cách nào khiến ba không nói nữa đi! Bằng không tại con khó chịu quá!*”

Nếu không phải cả ba mẹ lẫn chú Hải Uy đều không chấp nhận cho nó chạy ra ngoài chơi thì nó còn lâu mới ở trong này chịu tra tấn.

Nhị Nhị thực chất là rất đáng sợ, một ma nữ chuyên đi hai người, làm thế nào mà lại biến thành một tiểu mỹ nhân nhỏ bé ở đây?

Không đúng! Ma quỷ vẫn mãi là ma quỷ. Cho dù xinh đẹp như thế nào cũng vẫn là ma quỷ. Nếu không, ba lúc này trông cứ như điên điên nhìn Nhị Nhị chăm chú như thế, giống như một người ngốc vậy. Thật khó chịu!

Tiểu Ngưng nghe lời con trai có mùi phần chua chua, cười cười vỗ mấy cái vào mông con nói: “*Ha ha, Dương Dương và Nhị Nhị đều xinh đẹp như nhau!*”

“*Ah, mẹ có ý gì vậy ạ? Mẹ đang an ủi con sao?*” Dương Dương không tin, mắt húng chu miệng lại.

Câu hỏi của Dương Dương căn bản không được Tiểu Ngưng đáp lại. Bởi vì, Tiểu Ngưng lại nhìn chăm chú vào Nhị Nhị biểu diễn.

Cái gì đây? Mẹ cứ như vậy mà bỏ mặc mình hay sao?

Nhìn trong ánh mắt của ba mẹ chỉ có Nhị Nhị, Dương Dương hỗn hển nghĩ: ba mẹ đã không cần con cũng không sao!

Dương Dương chạy đến bên cạnh Hải Uy, ôm lấy cổ của Hải Uy nói: “*Chú Hải Uy, chú cũng nghĩ Nhị Nhị biểu diễn rất tốt sao? Cháu thấy chị ấy giống như đang ăn kem ly chứ không phải muốn ngủ. Ngủ là im lặng, nhắm mắt lại? Chú nhìn chị ấy xem! Ở trên giường lật đi lật lại, hưng phấn như vậy thì làm sao mà ngủ được? Chị ấy làm người ta nghĩ trên giường có con gián không bằng, đủ để dọa người kinh hồn bạt vía! Như vậy thì làm sao có giấc mơ đẹp, mà giấc mơ đẹp còn ở xa lắm!*”

Hải Uy tùy ý để cho Dương Dương ôm, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào chỗ Nhị Nhị đang được chiếu đèn huỳnh quang: “*Chú không hiểu những điều này, nhưng đạo diễn không phải nói Nhị Nhị rất tuyệt hay sao?*”

Ừ, đúng vậy! Tuy hắn không hiểu biểu diễn là gì, nhưng Nhị Nhị đang diễn một cách rất thành thực và điêu luyện, cảm giác không hề giả dối chút nào. Hơn nữa, Nhị Nhị xác thực là vô cùng đáng yêu, so với những đứa trẻ cùng trang lứa trên truyền hình thì dễ thương hơn nhiều.

Nhìn tất cả mọi người đều bị Nhị Nhị ma quỷ kia thu hút, miệng của Dương Dương cong lên rất cao, rất cao...

Bác đạo diễn tiếp tục yêu cầu, Nhị Nhị chuyển sang cảnh số 2.

Thân thể nhỏ bé ngã nhào lên giường, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn vùi đầu vào trong chăn ga gối đệm, liềm liềm trên đó.

Không biết bác đạo diễn nói gì với Nhị Nhị, chỉ thấy Nhị Nhị càng cười nhiều hơn, hơn nữa tiếng cười khanh khách nghe như tiếng chuông bạc.

Những hạt trân châu lỏng lánh dưới ánh đèn splash tỏa ra những hào quang nhỏ, cô bé cười tươi càng thêm ngọt ngào.

“*Tiểu Nhị Nhị, trời sinh là ngôi sao! Thật sự là quá tuyệt vời!*” Bác đạo diễn lại một lần nữa tấm tắc khen ngợi.

Nhị Nhị cũng không ngượng ngùng mà nhẹ giọng cảm ơn: “*Cảm ơn bác!*”

Cô bé sờ dĩ chịu quay quảng cáo là bởi vì bác sản xuất kia nói chỉ cần cô bé xuất hiện sẽ khiến những ngôi sao khác lu mờ.

Trước đây, cô bé đã từng nghe chú Hải Uy khen ngợi một cô diễn viên rất đẹp trên TV, nhưng cô bé cho rằng cô diễn viên kia chẳng qua chỉ là ăn mặc đẹp mới thu hút như vậy.

Cô bé nói các cô ấy khó coi, chú Hải Uy vuốt đầu cô bé, nói còn nhỏ không biết thưởng thức.

Hừ! Minh từ nhỏ đã bắt đầu xác định con đường nghệ thuật rồi, lại còn nói mình không biết thưởng thức ư? Chắc mắt chú ấy bị con gì đó nhảy vào bơi bên trong rồi!

Cô bé muốn chứng minh sự thật cho chú Hải Uy biết ai mới là người xinh đẹp, hơn nữa còn là một người đẹp chân chính.

Bởi vì Nhị Nhị cực ăn hình với ống kính, cho nên suốt hai giờ, bộ phận quảng cáo chụp hình mới hoàn toàn thỏa mãn với công việc.

Lúc đạo diễn hô một tiếng “Cắt!” , rồi giờ ngón tay cái voi cô bé con đang nằm trên giường thì các nhân viên mới có thể thở phào, chúc mừng công việc đã kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 400

Edit: Meimoko

Một mối cả ngày, cuối cùng mọi người cũng kết thúc được hết công việc.

Nhân viên quay phim, nhân viên chụp hình vừa đóng gói thiết bị vừa nhìn Lục Giai Ngưng với ánh mắt cảm kích vô cùng.

“Chị Lục, hôm nay phải cảm ơn tiểu bảo bối của nhà cô rất nhiều! Bằng không mọi người sẽ phải khổ sở mất công toi một buổi làm việc!”
Anh quay phim, tuổi tác cũng không chênh lệch lắm so với Tiểu Ngưng cảm kích mà rơi nước mắt, nắm thật chặt tay cô.

“Ha ha, đâu có! Đâu có!” Tiểu Ngưng không có da mặt dày như hai cha con họ Đường kia, đâu dám tranh công. Tuy nhiên, sự thật đúng là như vậy.

“Tiểu Lục, cô cũng đừng có khiêm tốn quá! Tiểu bảo bối của nhà cô xác thực là quá lợi hại, nhỏ như vậy mà đã có khí chất của ngôi sao rồi!”
Một nhiếp ảnh gia cũng đi tới, giờ ngón tay cái lên nói.

Tiểu Ngưng cười cười đến mức gò má hơi đau, trong lòng thì thấy vô cùng tốt đẹp.

Trong khi Tiểu Ngưng còn đang tiếp nhận ánh mắt cảm tạ của mọi người xung quanh thì Đường Hạo đã chạy đến bên giường, ôm lấy cô con gái.

Động tác đơn giản nhưng không giấu được sự khoe khoang, hấn dương dương tự đắc muốn để cho tất cả mọi người biết cô bé xinh đẹp này chính là con gái của hắn.

Nhị Nhị tựa ở trong lòng ba mình, nhìn vào ống kính làm một động tác đáng yêu. Bởi vì có một chú nói muốn chụp cho cô bé mấy tấm hình. Từ trước đến nay, Đường Hạo không thích chụp ảnh nhưng cũng mỉm cười trước ống kính, kiêu ngạo mười phần với tư cách của một người cha.

Dương Dương đứng bên cạnh chú Hải Uy, nhìn bộ dạng của ba mẹ, nó không thể nào chịu nổi. Nói cầm lấy tay chú Hải Uy, kêu rên lên: *“Chú Hải Uy, chú nhìn ba mẹ cháu xem! Chẳng lẽ ba mẹ cháu lại không biết họ vẫn còn chưa là vợ chồng chính thức sao? Cháu và Nhị Nhị vẫn còn thân phận là con tư sinh! Ba mẹ cháu cao ngạo như vậy, nhìn thật khó chịu!”*

“Chú cũng cảm thấy ba mẹ cháu đang điên cuồng thì phải! Về nhà nhớ tạt cho họ gáo nước lạnh, để tỉnh ra!” Xác thực, từ lúc hắn đi theo Đường Hạo, chưa bao giờ thấy anh ấy cao hứng như bây giờ.

“Giọt nước lạnh ấy à!?” Dương Dương không hiểu hỏi lại.

“Đúng vậy!” Hải Uy rất tự nhiên mà đáp lại lời Dương Dương. Hiện tại tâm trạng của hắn cũng đang hưng phấn, bặt nước lạnh vào cho bọn họ cũng không phải ý kiến tồi.

Nhưng mà, Hải Uy lại không giải thích rõ ràng cho Dương Dương hiểu “tạt nước lạnh” là có ý gì.

Tuy Hải Uy cứ liên tục phàn nàn, nhưng cuối cùng hắn vẫn mang theo hai đứa trẻ đi, làm bảo mẫu miễn phí của bọn chúng.

Nhìn chiếc xe đã đi xa, Tiểu Ngưng kéo tay Đường Hạo vẫn tiếp tục sùy cười: *“Chúng ta làm như vậy có phải là hơi quá đáng? Hải Uy cũng chẳng có lý do gì để đi chăm sóc con họ chúng ta cả!”*

Đường Hạo lơ đãng gật đầu, sau đó mở cửa xe cho Tiểu Ngưng lên xe: *“Bởi vì cậu ta đối với em có ý nghĩ không nên có! Đây chính là do cậu ta gieo gió gặt bão thôi!”*

Ngồi vững vàng trong xe rồi, Tiểu Ngưng lúc này mới thẳng sống lưng, cong môi nói với hắn: *“Chuyện này anh vẫn còn để bụng sao? Không phải là thật mà!”*

Đường Hạo giúp cô thắt dây an toàn, nói: “*Đối với chuyện của em, anh luôn cho là thật....*”

“*Ha ha...*” Tiểu Ngưng nhăn mũi lại, “*Ai cũng nhìn ra đó chỉ là trò đùa thôi, vậy mà anh lại cho là thật. Xung quanh Hải Uy có nhiều cô gái trẻ đẹp như vậy, đâu có lý gì để ý đến một gái già như em chứ?*” Nói xong Tiểu Ngưng nhin không được mà thở dài một hơi, cảm thán: “*Còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp anh, em mới mười bảy tuổi, hiện tại em cũng đã hai mươi bảy tuổi rồi! Bây giờ nhớ lại, mọi chuyện giống như vừa mới xảy ra hôm qua, em bây giờ có thể nhớ mặt anh lúc đó tái nhợt. u buồn đến mức khiến ai nhìn cũng đau lòng....*”

Đường Hạo khởi động xe, có chút không ngờ mà nhìn cô: “*Lần đầu em nhìn thấy anh đã đau lòng vì anh sao?*”

“*Ừ!*” Tiểu Ngưng cũng không muốn thừa nhận, nhưng vẫn gật đầu.

“*Đáng ra phải nói lần đầu tiên em nhìn thấy anh đã yêu anh rồi, mới đúng!*” Chiếc xe chậm rãi hòa vào dòng xe cộ, vừa lái xe, ánh mắt của hắn nhìn vào gương mặt của cô.

“*Ai lần đầu tiên gặp anh đã yêu? Đừng có tự tô vẽ cho mình! Lúc đó em rất sợ anh, anh giống như ma quỷ vậy!*” Tiểu Ngưng xoay người, thôi lui một chút.

“*Đối với ma quỷ em còn có thể đau lòng, vậy xem ra em đồng tình quá tràn lan rồi!*” Đường Hạo nhú mày, bà xã tương lai của hắn có tấm lòng bác ái thật sự là việc quá nguy hiểm.

Nếu như chỉ cần sơ sẩy một chút, đau lòng vì một người rồi trao luôn tình cảm cho người đó, đây không phải việc mà hắn có thể chấp nhận được.

“*Nói cho em biết, sau này không được đau lòng vì người khác, chỉ được đau lòng cho một người thôi!*”

Hiểu được hắn đang lo lắng gì, Tiểu Ngưng mập mờ trả lời nước đôi: “*Ừ, đến lúc đó hẵng hay! Anh cũng biết có một số việc không thể khống chế được!*”

“*Cái gì mà khó khống chế? Em, cái cô gái này đang chủ tâm muốn anh lo lắng, đúng không?*”

“*Nào có!*” Cô chối bỏ, cười xúc động.

“*Nói cho em biết, em lại sợ! Bắt đầu từ ngày mai em đừng ra ngoài làm việc nữa, chuyên tâm ở nhà chờ làm cô dâu đi!*” Đường Hạo uy hiếp nói, nhưng mà lần này nói giọng ít, nói thật nhiều.

“*Anh vẫn muốn giam em ở nhà sao? Đường Hạo, anh thật sự quá to gan! Em...em đây....quyết định sẽ không lấy chồng nữa! Em sẽ không gả cho anh.....*”

“*Em dám!*” Đường Hạo trầm giọng nói.

“*Em có cái gì mà không dám?*” Tiểu Ngưng đắc ý lắc đầu, sau đó còn mỉm cười cổ ý: “*Em nhờ người nào đó giới thiệu mới được làm chỉ đạo ở trong công ty điện ảnh, nay đã tạo được chút danh tiếng, cũng có mấy đoàn làm phim đến xin em làm nhà tạo hình chính cho họ.....*” Nói đến đoạn này, cô tức giận giống như muốn điên lên, thay đổi thái độ, nói: “*Bây giờ không giống như trước kia! Lúc trước em mong mỏi lắm mới có một người đến thuê em đi hóa trang cho! Còn bây giờ, có quá nhiều người, không biết nên chọn ai! Thực là đau đầu!*”

Đường Hạo buông một cánh tay cô, véo cái mũi của cô như để trả thù.

“*Đừng làm rộn! Chuyên tâm lái xe đi!*” Tiểu Ngưng tránh thoát khỏi tay của hắn, nhắc nhở.

“*Nói cho em biết, đừng có quá đắc ý!*” Nếu như bởi vì có công việc thuận buồm xuôi gió mà cô coi thường hắn, làm xằng làm bậy, cho rằng hắn không quản được cô, vậy thì hắn chỉ cần động một ngón tay thôi đảm bảo sau này chẳng có ai đến tìm cô để mà hóa với cả trang.

Tuy hắn không trực tiếp nói ra nhưng Tiểu Ngưng biết trong lòng hắn đang nghĩ gì: “*Thật sự là tiểu nhân! Nói cho anh biết, đừng có sử dụng thủ đoạn mờ ám với em!*”

“*Ha ha, nói không chính xác rồi! Anh đã đánh em bao giờ chưa? Cho dù chỉ là một chút cũng không dám hung dữ với em! Nếu như không sử dụng đến ám chiêu thì anh chẳng còn chút lợi hại nào rồi!*” Hắn nói vậy chỉ là muốn cô đừng quá để tâm vào công việc thôi.

“*Anh dám dùng thủ đoạn với em, em liền.....không sinh con cho anh nữa!*” Tiểu Ngưng nghĩ nghĩ, cuối cùng thì nghĩ ra được cách này.

“*Cái gì? Em dám không sinh con cho anh!? Tốt, từ hôm nay trở đi anh sẽ không dùng đồ bảo hộ nữa....*”

“*Đừng mà!*” Tiểu Ngưng ai oán hét lớn một tiếng.

Chương 401

Edit: Meimoko

“U.....Không thể....” Người phụ nữ bị ép dạng chân nóng lòng muốn đứng dậy thì ngay lập tức bị cột đầu vào mui xe.

Một tay ôm lấy đầu, một tay giữ lấy bờ vai của Đường Hạo, sau đó tức giận nói lớn với hắn: “Đường Hạo, anh thật đáng ghét! Như vậy sẽ làm cho em mang thai....”

“Vốn cũng sắp kết hôn rồi, chúng ta có thêm một tiểu bảo bối trước khi cưới cũng đâu có sao! Đến lúc đó chẳng phải là song hỷ lâm môn ư?” Hắn rút một cái khăn giấy, bây giờ phải cực kỳ chăm sóc vì để phục vụ bà xã tương lai.

Động tác của hắn bây giờ cực kỳ ôn nhu, nhưng vừa rồi, một điểm ôn nhu cũng không nhìn thấy, có thể nói hắn giống như mãnh thú điên cuồng.

Những lần trước, hắn đều khiến cho cô như muốn quay cuồng, hơi thở từ gấp gáp chuyển thành hỗn hển, mặt mũi tràn đầy tức giận dần dần trở nên kiêu ngạo, tiếng mắng chuyển thành tiếng ngậm ngùi, thở gấp không ngừng, lúc đó hắn mới ngừng động dậy ngón tay sờ sảng. Đương nhiên, ngừng lại cũng là bởi vì hắn cũng mệt mỏi, muốn song song ngủ với cô. Càng về sau, hắn lại dùng nhiều phương thức khác để ăn đậu hũ của cô.

Còn lần này cũng không phải ngoại lệ, khi hắn mê mẩn cô một cách triệt để mới một lần nữa ép chặt cô lên người mình. Bọn họ run rẩy, thân thể quấn quýt lấy nhau. Lúc này, không có một ai, không thứ gì có thể ngăn cản bọn họ giao hợp...

Đêm đen che khuất chiếc xe đang có vẻ run rẩy kịch liệt. Đồng thời, chiếc xe cũng khiến người ta cảm thấy như mơ màng, thoang thoang có hương vị của tình ái...

Một bóng người ẩn trong bóng tối phía lùm cây xa bỗng xuất đầu lộ diện. Hắn nặng nề rít một hơi thuốc, sau đó lập tức vút mẩu thuốc xuống đất, dùng chân nghiền nát một cách điên loạn.

((o – lacthuylinh.wordpress.com – o))

Từ lúc Cung Tiểu Bội bị hại đến nay đã được bảy mươi hai giờ, tuy cảnh sát đã xác định được danh tính kẻ bị tình nghi là thủ phạm trong vụ này, nhưng hiện nay vẫn chưa bắt được đối tượng đó.

Đường Hạo tắt TV, vừa uống cà phê, vừa lắc đầu.

Từ trong phòng ngủ đi ra, Tiểu Ngưng nhìn đầu lông mày lại, bước nhanh về phía hắn, một tay cướp lấy chiếc ly trong tay hắn: “Tại sao anh không nghe lời em vậy?”

“Cái gì? Anh có pha sữa cho em rồi đấy thôi, còn cà phê này là cho anh uống mà!” Đường Hạo giả vờ ngây ngốc nói, thuận tiện đưa sữa cho cô.

“Anh cho rằng em là kẻ ngốc đúng không? Nói cho anh biết, buổi tối không được uống cà phê! Nếu như anh còn uống, em sẽ đem đồ chúng đi hết!”

Vừa nói, cô vừa đem ly cà phê vào trong phòng tắm, đồ luôn xuống bồn cầu.

“Anh cũng đâu có uống nhiều mà.....” Đường Hạo vẫn cố nói dối biện minh cho mình.

“Buổi tối một chút cũng không được uống!” Cô đã đem hết cà phê, đồ pha cà phê, tất cả mọi thứ cất hết đi. Nguyên nhân chính là vì hắn. Cô cũng không phải là ghét cà phê nhưng mà hắn ở công ty đã uống quá nhiều cà phê rồi, về nhà mà còn tiếp tục uống nữa sẽ có hại cho hệ thần kinh.

Nhưng chính hắn vẫn có cách, biết mua cà phê uống liền về, đảng hoàng nói với cô rằng cà phê đó là để uống buổi sáng cho tỉnh táo đầu óc. Sau đó, hắn còn nói với cô uống cà phê buổi sáng có bao nhiêu lợi ích, làm cho cô không thể không giữ chúng lại.

“Uống một chút cũng được mà, phải không? Bằng không, anh thấy khó chịu lắm....” Hắn đáng thương nói, sau đó chớp chớp mắt: “Em cũng biết, lúc trước anh tiêu hao bao nhiêu là năng lượng rồi đấy, anh đương nhiên là muốn bổ sung thêm một chút thôi mà!”

Tiểu Ngưng đá mạnh cho hắn một cái, đẩy hắn ra, ngồi trên ghế sofa, bung ly sữa lên, cảm thấy thật mỹ mãn nói với hắn: “Nếu muốn bổ sung thêm năng lượng, uống sữa sẽ tốt hơn!”

“Em đang muốn làm anh tức giận, đúng không?” Đường Hạo ngồi xuống dán vào người cô, bàn tay bắt đầu gãi gãi nách của cô, dùng chiêu này để trả thù.

“ Em nói muốn làm anh tức giận lúc nào? Đây là thứ em thích nhất, chia cho anh một ít, anh lại còn không thích ư? Quên đi!” Nói xong, Tiểu Ngưng uống một hơi cạn ly sữa.

Lúc lấy chiếc cốc ra, môi mòng của cô vẫn còn dính một lớp sữa màu trắng.

Đường Hạo cướp lấy cầm của cô trong lúc cô còn chưa ổn định lại suy nghĩ. Môi mòng của hắn rơi trên môi cô, liếm láp tất cả những giọt sữa còn dư. Sau đó, hắn ngược mắt lên, tà ác nói: “ Nếu như để anh uống sữa như vậy thì có lẽ anh sẽ còn xem sét!”

“ Đừng có mơ!” Tiểu Ngưng đẩy Đường Hạo ra, bắt TV lên xem.

Mà trên TV lúc này chính là người bên cục cảnh sát đang không ngừng trả lời phóng viên. Cho dù là thông qua TV nhưng cũng đủ thấy anh ta đang toát mồ hôi lạnh, phóng viên cứ hỏi rồi ghi mặc kệ như thế nào.

Tiểu Ngưng nhìn mấy phút đồng hồ mới hiểu kỳ quái: “ Em phát hiện lần này tất cả mọi người từ cảnh sát đến người dân đều muốn xem tin tức về vụ án kia. Trước cũng có mưu sát nhưng cũng không được chú ý như thế này!”

“ Ủ, có lẽ vì liên quan đến nghệ sĩ cho nên mới thu hút như vậy!” Đường Hạo tùy tiện đáp lại, ngón tay thon dài đặt trên vai Tiểu Ngưng, giúp cô massage.

“ Nhưng Cung Tiểu Bội kia cũng đâu có nổi tiếng! Chẳng lẽ chỉ vì anh cho cô ta tiền đi phẫu thuật chỉnh hình nên mới như thế này!” Tiểu Ngưng nghĩ đến nguyên nhân có thể là như vậy.

“ Có lẽ là như thế!” Kỳ thật, chuyện này là do Lục Phong làm ‘công tác tư tưởng’ để bọn phóng viên gây sức ép với phía cảnh sát.

“ Nhưng cảnh sát tại sao cứ giữ bí mật mà không công bố luôn đối tượng tình nghi kia!” Tiểu Ngưng nhin không được mà phàn nàn, dù cho thủ phạm có là Chu Thích hay không thì cô cũng mong bọn họ nhanh chóng phá án.

Nếu không, tất cả mọi người đều phải chờ đợi trong lo lắng mà không được an bình.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 402

Edit: Meimoko

“ Ha ha! Chu Thích kia chẳng qua là quá giáo hoạt! Anh cảm thấy cảnh sát cũng không có đàn như vậy đâu!” Đường Hạo nhếch miệng cười, nhưng thật ra trong lòng sớm đã coi thường năng lực của cảnh sát từ lâu rồi.

“ Giáo hoạt? Nhưng đâu phải chỉ có một mình hắn giáo hoạt, cảnh sát nhiều người như vậy cơ mà! Tại sao lại không thể bắt được một người, thiệt là..... Bọn họ chẳng lẽ ngồi yên không chịu đi tìm người hay sao?” Tiểu Ngưng phàn nàn nói. Lần trước, Đường Hạo bị cảnh sát mời đi ‘uống cà phê’ đến nay cô vẫn còn cảm thấy canh cánh trong lòng.

“ Ha ha..... ” Đường Hạo làm một động tác ôn nhu ôm lấy bờ vai cô, phát ra tiếng cười trầm thấp. Xem ra, hai người bọn họ suy nghĩ càng ngày càng giống nhau.

Chính như Tiểu Ngưng nói, lực lượng cảnh sát kia căn bản quá vô dụng, Lục Phong đã tìm ra hành tung của Chu Thích từ lâu rồi, hơn nữa Chu Thích hiện nay còn nằm trong vòng khống chế của bọn họ.

Nếu như hắn đoán không sai, Chu Thích hiện nay chắc đang ở ngoài tìm cơ hội để ra tay. Nhưng mà, khu này quá nhỏ, Chu Thích căn bản là khó lòng mà rat ay được. Bởi vì, nơi này có một đội ngũ bảo vệ tuyệt đối không phải bình thường, hắn còn phải cảm ơn thẳng góc bảo vệ kia.

Nếu không phải có một đội ngũ bảo vệ nghiêm túc như thế, Chu Thích chắc chắn đã mò đến căn hộ này từ lâu rồi.

Nếu như không phải sợ người nhà bị tổn thương, hắn nhất định sẽ không làm phiền đến thời gian nghỉ ngơi của Lục Phong cùng anh em của anh ấy. Hắn tình nguyện cùng Chu Thích mặt đối mặt, như vậy có thể hung hăng đùa bỡn với đám cảnh sát kia.

Hắn mỗi tháng đều nộp một khoản thuế lớn để duy trì cho cả cục cảnh sát đó, vậy mà bây giờ ngay cả an toàn của gia đình hắn, bọn họ cũng làm không xong.

“ Ngày mai, áo cưới đặt từ bên Pháp sẽ được chuyển về, chúng ta cần phải về đại trạch Đường gia.” Đường Hạo ôm lấy Tiểu Ngưng, đặt cô lên đùi mình. Hiện tại, Tiểu Ngưng và mẹ của hắn đã quan hệ tốt đẹp, tin chắc lúc này cô ấy cũng không ngại về gặp mặt ba mẹ chồng tương lai.

“ A? Nhanh như vậy sao?” Tiểu Ngưng sợ đến mức thiếu chút nữa phun hết cả sữa vừa uống ra. Tuy gần đây cô và mẹ chồng tương lai thường xuyên đi dạo phố mua sắm, quan hệ cũng vô cùng tốt đẹp, nhưng mà đối với chuyện đến đại trạch của Đường gia, cô vẫn cảm thấy sợ.

“ Nhanh ư? Còn mười ngày nữa là chúng ta sẽ kết hôn rồi đấy! Vì đón em vào cửa mà cả nhà của anh đang khua chiêng gõ trống ngóng từng giờ từng phút, thế mà người không có việc gì như em lại nói quá sớm sao?” Đường Hạo nheo mắt lại, ngưng lại trên ngực của phụ nữ trước mặt. Có phải hắn nuông chiều cô quá đến mức cô không còn cảm giác muốn lập gia đình, trở thành cô dâu của hắn không?

Bàn tay siết chặt lấy đầu vai cô, hắn ra lệnh: “ Ngày mai đến ra mắt cha mẹ anh! Chúng ta còn phải mua thêm một số đồ dùng cho cuộc sống hôn nhân sau này. Còn nữa, cần phải lên kế hoạch cho tuần trăng mật!”

“ Hà? Em mới biết Anh quốc, còn đâu thì không biết nơi nào thú vị cả! Chuyện này anh cứ quyết định là được rồi!” Nói đến chuyện ra nước ngoài, cô một chút suy nghĩ tưởng tượng cũng không có.

Đường Hạo vâng về nhũ tiêm qua lớp áo của cô, ánh mắt càng lúc càng đen kịt. Không khí xung quanh càng lúc càng có vị tinh dục.

Tiểu Ngưng thoáng ngẩng lên, tránh né sự vuốt ve của hắn. Nhưng ngón tay của hắn lại như kim khiến cô đau quá. Đau quá đi mất!

Dưới sự vận vẹo của cô, áo ngủ dần bị kéo lên cao, để lộ hai chân trắng nõn. Cô không mặc áo lót, thân hình nữ tính trắng muốt gần như bị lộ ra hoàn toàn sau lớp áo tắm.

Tiểu Ngưng bất an vừa đẩy tay hắn ra, vừa kéo áo tắm xuống che khuất đôn chân trần trụi: “ Đứng vậy! Em...ở đâu cũng chưa có đi qua! Tội anh quyết định!”

Đường Hạo đột nhiên cúi mặt xuống, mồm chồm bên tai cô nói: “ Nếu như để anh lựa chọn.....ừm, chúng ta sẽ đến hòn đảo tư nhân của gia đình anh! Sau đó.....cả ngày.....cho em.....thở gấp không ngừng!”

Sắc mặt Tiểu Ngưng đỏ bừng, cô vội vàng đẩy hắn ra, kêu to: “ Không cần phải.....Đừng mà.....! Nếu như thế thì chẳng cần phải đi đâu, ở nhà cho xong!”

Đường Hạo tán thưởng, ở trên môi của cô ấn xuống một nụ hôn, tiếng ‘nhé’ thật to truyền đến từng góc của căn phòng: “ Ngưng! Anh phát hiện em càng ngày càng thông minh ra rồi đấy! Rất đáng khen!”

“ Đi chết đi!” Tiểu Ngưng đẩy mặt hắn ra, muốn nhảy xuống khỏi người của hắn, “ Anh.....cái người này thật là.....! Trong đầu lúc nào cũng đầy ấp tình dục! Không thêm nói chuyện với anh nữa!”

Hắn nhanh mắt lẹ tay đầu dễ dãi cho cô có cơ hội chạy thoát khỏi mình. Hai tay của hắn rắn chắc như sắt thép, giữ chặt cô trong ngực.

Tiểu Ngưng nhỏ bé nhu nhược làm sao có thể là đối thủ của hắn, chỉ có thể giống như con cừu bị người ta nhốt lại, trưng ánh mắt đáng thương nhìn hắn, một lần nữa lại nói: “ Được! Được! Em sẽ nghiên cứu thật kỹ xem chúng ta nên đến nơi nào để hưởng tuần trăng mật, cũng sẽ đi dạo phố xem còn thứ gì cần mua để cho hôn lễ không!”

“ Ủ! Lúc này mới ngoan! Đừng có mà giống như chỉ có nhà anh mong chờ hôn lễ, còn em thì chẳng thèm đếm xỉa gì! Giống như em không phải là cô dâu vậy!”

Trên thực tế, Đường Hạo đâu có cam lòng để cho Tiểu Ngưng phải vất vả. Kế hoạch đi du lịch hưởng tuần trăng mật hắn cũng đã lên lịch trình xong xuôi cả rồi. Hắn thậm chí còn dành riêng hai tháng để cùng cô đi khắp Châu Âu.

Hơn nữa, mấy thủ tục cưới xin kia, mẹ của hắn còn thuê thêm cả thư ký lẫn trợ lý để hỗ trợ. Mọi việc đều tiến hành theo một chương trình chuẩn hóa, chắc chắn sẽ không có sơ sẩy gì.

Mẹ hắn cũng chưa từng có bất cứ việc gì để bận rộn như bây giờ, nhưng thực chất tất cả đều là nhờ thư ký, còn bản thân thì đảm đương vị trí lãnh đạo. Hai ngày nay bà làm nũng với đức lang quân của mình, để chuẩn bị hai tháng nữa đến Đường thị làm việc, vọng tưởng trở thành một nữ lãnh đạo thành đạt.

Tiểu Ngưng mỉm cười cảm động, kỳ thực cô biết mọi người mấy ngày hôm nay đều tất bật chuẩn bị cho hôn lễ. Ngay cả, người cha chồng nghiêm túc tương lai của cô còn dẫn hai đứa cháu đi may tiểu lễ phục.

Cả Đường gia một nhà cùng nhau xung phong ra trận, chỉ có một mình cô là nhàn tản. “ Cảm ơn anh, Hạo! Ngày mai anh cùng em đi dạo phố nhé! Em muốn mua món quà gì đó tặng ba mẹ chồng tương lai, nhưng em không biết ba mẹ thích thứ gì!”

“ Thứ mà ba mẹ anh thích ư? Ừm, ba mẹ anh muốn cái gì là có cái đó, chọn quà thật cũng không dễ!” Đường Hạo cố ý nhấn mũi lại, bộ dạng có vẻ rất khó khăn.

Tiểu Ngưng lập tức cả kinh, khăn trương mà giãy dụa thân thể, cánh tay kéo chặt lấy cổ hắn: “ Vậy phải làm sao bây giờ? Anh mau giúp em nghĩ

cách đi! Rốt cuộc nên mua quà gì đây?”

Đường Hạo làm bộ dạng vắt óc suy nghĩ, sau đó đột nhiên mở to mắt, bừng tỉnh ngộ ra, nói: “*A, kỳ thật, muốn tặng quà thì anh nghĩ nên là.....*”

“*Quà gì?*” Tiểu Ngưng cũng mở to hai mắt, chăm chú chờ nghe câu trả lời của hắn.

Bàn tay của Đường Hạo đặt trên bụng cô, nhẹ nhàng vuốt ve. Hắn nói: “*Kỳ thật, nếu như nơi này của em có một cục cưng thì chính là món quà lớn nhất dành tặng cho họ rồi đấy! Cho nên, chúng ta bây giờ....*”

Vừa nói, hắn vừa áp Tiểu Ngưng về phía ghế sofa, bắt đầu muốn thực hiện ngay ý tưởng trong đầu.

“*Đường Hạo, anh lại không đứng đắn rồi! Mau buông em ra!*” Tiểu Ngưng thở hổn hển hô to. Những tiếng kêu to dần biến thành tiếng kiêu ngâm.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 403

Edit: Meimoko

Bầu trời xanh thăm thẳm, mênh mông bát ngát, mặt trời không chút kiêng kỵ chiếu những tia nắng vàng ươm xuống mặt đất, làm con đường trải nhựa giống như tỏa sáng. Sắc trời tuy đẹp, nhưng nhiệt độ quá cao khiến cho người đi đường thỉnh thoảng lại phải đưa tay lau mồ hôi.

Tiểu Ngưng mặc một chiếc váy màu lam nhạt, bàn tay nhỏ bé trắng ngần rất tự nhiên đặt ở trong tay Đường Hạo, từ trong chiếc xe Limousine bước ra.

“*Nắng quá!*” Từ trong xe bước ra, cô đứng vững vàng, đưa cánh tay mảnh khảnh lên che ánh mặt trời chói chang.

Vừa rồi, ở trong xe có điều hòa cho nên cô không có cảm giác nóng như thế này. Vừa ra ngoài, da có cảm giác như bị phỏng.

“*Cũng may bãi đỗ xe ở dưới tầng hầm, lát nữa sẽ không lo nắng đâu!*” Đường Hạo giơ bàn tay lên, giúp cô che khuất gương mặt của mình. Không còn cách nào khác, phụ nữ ai mà chẳng lo bị nắng cháy da, nhất là những cô gái sắp bước vào lễ đường. Hắn là chồng sắp cưới của cô, đương nhiên là hiểu cô.

Đường Hạo chủ động nắm lấy bàn tay cô, bước nhanh về phía trung tâm thương mại.

Vì muốn mua quà biếu ba mẹ chồng tương lai, Tiểu Ngưng đã đặc biệt xin nghỉ phép một ngày để thông thả cùng Đường Hạo đi đến trung tâm mua sắm.

Đường Hạo mặc dù có cả đồng công việc phải xử lý, nhưng chuyện Tiểu Ngưng chính thức ra mắt cha mẹ của hắn còn quan trọng hơn gấp nhiều lần. Đây là một đại sự, tuyệt đối không thể làm qua loa.

Lại nói, phạm là Tiểu Ngưng yêu cầu hắn làm gì, cho dù là chuyện nhỏ thì hắn cũng muốn biến thành chuyện lớn để làm. Vì vậy, công việc của hắn cứ vứt sang một bên đi.

Một thân tây trang sa hoa làm cho dáng người của Đường Hạo càng thêm nổi bật. Sóng lưng hắn thẳng đứng, cao cao trông thật có khí thế. Ngũ quan mười phần tuấn mỹ, lại thêm dáng người chuẩn như người mẫu cộng thêm gia thế của hắn khiến không ít cô gái đi qua là phải ngoái lại nhìn không chớp mắt một hồi lâu. Ngay cả cô bán hàng đang hung hăng giận dữ cũng phải đứng ngẩn ra nhìn.

Lúc này, hắn sẵn sàng tỉ mỉ từng cử động của Tiểu Ngưng càng làm cho các cô gái hâm mộ, kích động, run rẩy không thôi. Tất cả đều ảo tưởng: ước gì cô gái bên cạnh anh ấy chính là mình.

Cho dù thần kinh có kém đến thế nào đi chăng nữa, Tiểu Ngưng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt hâm mộ và ghen tỵ từ bốn phía. Trong lòng cô vừa thấy ngọt ngào vừa thấy ỉn. Nhưng mà, chuyện chọn quà cho ba mẹ chồng tương lai của Tiểu Ngưng bị nhiều loại, trấn nhặn lại có chút khó chịu.

Nên mua gì đây?

Đi dạo một vòng quanh các cửa hàng lớn nhỏ, đến mức chân cô gần như tê liệt, nhưng mà vẫn chưa chọn được thứ gì phù hợp cả. Kim cương trân châu, những trang sức hàng hiệu ở Đường gia tuyệt đối sẽ không thiếu, thậm chí còn có nhiều hơn những mặt hàng độc quyền ít thấy trên thị trường. Còn đồ trang trí bày trong đại sảnh đều là những đồ cổ, có bối cảnh lịch sử, hoặc là đồ được làm dưới tay của nghệ nhân chế tác nổi tiếng của thế giới.

Mỗi món đồ trang sức trên người mẹ chồng tương lai của cô đều là đồ cực phẩm. Những món đồ bày bán ở trung tâm thương mại đây chắc chắn không vừa ý của bà. Mà quần áo, đồ dùng, hay những thứ khác ở Đường gia tuyệt đối không thiếu.

Mẹ chồng của cô, quần áo đều là hàng do các nhà thiết kế châu Âu may đo theo yêu cầu. Đừng nói châu Á chỉ có một bộ, mà e rằng cả thế giới có khi cũng chỉ có một bộ do bà mặc.

Đồ của cha chồng tương lai của cô cũng vậy, so với Đường Hạo có khi còn được chú ý hơn gấp mấy lần.

Càng đi, Tiểu Ngưng càng cảm thấy khổ sở: “*Hạo, làm sao bây giờ? Rốt cuộc nên chọn thứ gì đây? Bác trai, bác gái bọn họ thích gì vậy?*”

“*Anh đã nói với em rồi, ba mẹ anh muốn chính là muốn có thêm cháu bé! Em mang thai một tiểu bảo bối nữa thì đó chính là lễ vật tốt nhất đấy!*” Đường Hạo lăm bắm bên tai cô, lần này tuyệt đối không phải có ý nghĩ không đứng đắn mà chính là nói chuyện nghiêm túc.

Tiểu Ngưng giờ tay lên, cho hấn một quyền vào vai, thờ dài một hơi, ai oán nói: “*Đường Hạo, anh lại trả lời không đứng đắn rồi!*”

“*Anh cũng rất nghiêm túc trả lời mà! Em nghĩ rằng anh đang trêu em sao?*” Đường Hạo nhún mày. Hấn nói đều là những lời ở trong nội tâm thôi!

“*Con, em nhất định sẽ sinh! Còn quà tặng vẫn phải có!*” Tiểu Ngưng mặt trắng không còn chút máu, ghé vào tai hấn thì thầm.

Hấn một lần nữa nói đến vấn đề này, cứ giống như là cô sẽ không bao giờ sinh con cho hấn nữa vậy. Loại lo lắng này thật nhàm chán. Hơn nữa, có trời mới biết cô mong ngóng một cục cưng nữa như thế nào. Lời nói của đứa bé trước kia đến bây giờ vẫn còn quanh quẩn trong đầu cô.

Những tiếng gào non nớt của đứa bé kia đến giờ cô vẫn còn nhớ rất rõ.

Nó nói nó rất sợ, rất thống khổ,.... Nó nói với cô nó rất lạnh, rất nhớ thể gian đã sớm phải rời đi này....

Hơn nữa, đứa bé kia từng nói hận cô. Lời nói đó đến nay vẫn còn khiến tim cô đau nhức. Cô không muốn con của cô hận cô. Cô nhất định phải sinh nó ra, cho nó một tính mệnh hoàn chỉnh.

Nghe thấy cô nói như vậy, Đường Hạo cảm thấy chuyện hấn luôn lo lắng khẩn trương trong lòng cuối cùng cũng được giải quyết. Bất quá, hấn chỉ có thể mừng thầm, không dám biểu lộ ra bên ngoài.

Ừ – Nếu như cô biết hấn lo lắng vì chuyện này, có phải là sẽ cười hấn không?

Đường Hạo giữ lấy Tiểu Ngưng, để cho cô ngừng việc tìm kiếm, đối mặt với chính mình.

Tiểu Ngưng ngược mắt lên, nhìn hấn thật sâu: “*Anh muốn nói gì với em à? Có ý kiến gì sao?*”

“*Kỳ thật, em cũng biết trong nhà anh cái gì cũng có, ba mẹ anh cái gì cũng không thiếu. Cho nên, em không cần phải khẩn trương quan trọng hóa vấn đề như thế! Chỉ cần em chọn một thứ gì đó, ba mẹ anh nhất định cũng sẽ rất thích!*” Đường Hạo cực kỳ thành thật nói. Nhìn cô vì chuyện này mà phiền não, hấn cũng thấy đau lòng.

Nhìn hấn xác thực không có ý nói giỡn, Tiểu Ngưng mới thực sự suy nghĩ lại, ngẫm ra cũng rất có lý: “*Thật sự là như vậy ư?*”

Đường Hạo gật đầu chắc như đinh đóng cột, hai tay ở đầu vai cô nhấn một cái, như cổ vũ không lời thêm cho cô.

“*Tốt lắm!*”

Cô nghiên cứu tạo hình và hóa trang, nếu như chọn một món quà về lĩnh vực này thì chính là cô có thể khiến cho mẹ chồng tương lai trở nên đẹp nhất.

Ít đi một chút áp lực, Tiểu Ngưng đột nhiên nghĩ ra nên chọn món quà gì.

“*Đi theo em!*” Tiểu Ngưng mạnh mẽ lôi kéo tay của Đường Hạo, bước nhanh về phía tầng một.

Nhìn phụ nữ nhỏ bé đang kéo lấy tay mình, Đường Hạo nhìn không được mà phàn nàn: “*Chậm một chút! Chân của anh đau quá, không đi nhanh được!*”

Cùng phụ nữ đi dạo phố là một việc làm vô cùng tốn thể lực. Bây giờ Đường Hạo mới biết, hấn căn bản không cần phải đến phòng luyện tập thể thao làm gì, chỉ cần đi theo cô nấy ngày đến khu mua sắm là được rồi! Loại vận động này so với các máy tập chạy còn tốn sức hơn nhiều.

“*Anh thật dong dài! Nhanh lên!*” Tiểu Ngưng không kiên nhẫn, vẫn kéo tay hấn đi.

“*Được rồi! Được rồi! Đến đây!*” Đường Hạo nhìn xuống con đau nhức ở bàn chân, nhanh chóng bắt kịp với cước bộ của cô.

Sớm biết như thế này, hấn đã đi giày thể thao cho rồi!

Chương 404

Edit: Meimoko

Tiểu Ngưng cẩn thận ôm lấy món quà lấy lòng mà cô vất vả lắm mới tìm được, chỉ sợ sợ sẩy một chút là sẽ làm rơi.

“Đưa anh xách giúp cho!” Đường Hạo chủ động tiếp lấy túi giấy trong tay cô.

Tiểu Ngưng né sang một bên, làm cho hắn không đụng được tới: “Không cần phải! Anh cầm lỗ chẳng may rơi xuống đất thì hỏng bét!”

“Làm sao mà rơi được? Em cũng đừng quên những thứ này cũng không phải đồ dễ vỡ!” Đường Hạo cau mày lắm bầm, như thế nào mà vị trí của hắn ở trong lòng cô lại thấp như vậy?

Thậm chí so với cái món quà kia còn kém, cô xem chúng giống như báu vật vậy!

Tiểu Ngưng nhìn theo hắn, nháy mắt nói: “Em sợ anh làm rơi thôi mà!”

“Không tin anh như vậy thật sự khiến anh quá đau lòng! Ngưng, anh khiến cho em thấy không yên tâm sao?” Trong lòng cô lại thiếu cảm giác an toàn đối với hắn, điều này thật là một đả kích quá lớn.

Cho đến nay, hắn đều cho rằng mình làm chuyện gì cũng khiến cho người khác yên tâm một cách tuyệt đối. Kết quả, người thứ nhất không cảm thấy yên tâm về hắn chính là cô gái hắn yên.

“Ừ! Bây giờ còn chưa gặp tình huống cụ thể nào, em vẫn chưa dám đánh giá không tốt, nếu không thì thật không công bằng với anh!” Tiểu Ngưng nghĩ ngợi một lúc sau đó thì đưa ra câu trả lời.

Bất quá, điều này vẫn là một đả kích lớn đối với hắn.

“Aizza——!” Hắn thốt ra một tiếng cảm thán thật dài. Xem ra sau này hắn phải biểu hiện trước mặt cô một cách hoành tráng mới được.

Mua xong quà, hai người cũng không nán lại ở trung tâm thương mại thêm nữa, nhanh chóng bước ra cửa chính để đi về.

Nhìn ánh nắng chói chang bên ngoài, Tiểu Ngưng cảm thấy chân mình như bị phỏng vậy, mặt đất quá nóng. Cho dù cách một lớp giày nhưng cô vẫn cảm thấy sức nóng từ mặt đất.

“Anh đi lấy xe đi! Em ở đây đợi anh!”

Còn chưa bước ra khỏi hiên, cô đã đưa tay lên che mặt khỏi ánh nắng mặt trời, mắt nhắm lại nói với hắn. Cặp môi đỏ mọng thoáng cong lên, loại phương thức tựa như ra lệnh này không biết từ lúc nào đối với cô đã trở thành thói quen.

Đường Hạo lo lắng lắc đầu, từ chối yêu cầu của cô: “Không được! Em và anh phải đi cùng với nhau!”

Tiểu Ngưng đương nhiên biết Đường Hạo đang lo lắng cho cô, nhưng mà tự bản thân cô nghĩ Đường Hạo căn bản là lo lắng thái quá.

“Nơi này là trung tâm mua sắm, đông người lại có nhiều bảo vệ như vậy, sẽ chẳng có ai dám làm gì đâu!”

Có lẽ là do có nhiều người nên Tiểu Ngưng cảm giác không có gì đáng sợ. Dù cho lúc này Chu Thích có xuất hiện, cô cũng không sợ.

Nhìn Đường Hạo bất động đứng yên một chỗ, vẫn không yên tâm nhìn mình, Tiểu Ngưng thúc giục nói: “Hạo, không sao đâu! Nếu không đi chắc em đứng đây sẽ bị cháy thành than mất!”

Đường Hạo quan sát chung quanh một lượt, xác định người của Lục Phong ở cách đó không xa mới xoay người rời đi lấy xe.

Sau 10 giờ trưa, cường độ ánh sáng mặt trời quá lớn, một luồng nhiệt cực mạnh phả lên cổ Tiểu Ngưng. Tiểu Ngưng nhịn không được mà phải lui về sau vài bước, đứng trong cửa của trung tâm thương mại.

Đứng ở một bên cửa, Tiểu Ngưng mới cảm thán, vẫn là ở trong khu trung tâm thì tốt hơn, ít nhất cũng có máy lạnh.

Từng tốp người đi qua đi lại, Tiểu Ngưng kiễng mũi chân nhìn ra bên ngoài xem Đường Hạo đã đến chưa.

Ngoài trung tâm thương mại, xe cô qua lại tấp nập, mất vài phút rồi mà chưa nhìn thấy Đường Hạo đâu cả. Tiểu Ngưng mõi đành hạ chân xuống, thả lỏng nhìn những người đi lại xung quanh.

Đúng lúc này, có một thiếu phụ đâm vào người cô, trong tay cô ta còn đang bế một cô bé mặc váy màu hồng phấn.

Cô bé con mới chỉ có mấy tháng tuổi đang ngậm ngón tay cái, hai mắt mở thật to, đột nhiên híp lại thành một đường cong, miệng cười teo toét.

Nhìn cô bé đáng yêu đó, Tiểu Ngưng nhìn không được mà đến ngoắc ngoắc tay với cô bé, hy vọng cô bé chú ý đến cô một chút.

Oa! Giống như búp bê vậy! Thật đáng yêu! Cô bé này lớn lên sẽ rất xinh đẹp.

Lúc Tiểu Ngưng còn đang chú ý đến cô bé búp bê đáng yêu thì đồng thời có một người đàn ông mặc quần áo thể thao màu trắng từng bước từng bước lại gần Tiểu Ngưng.....

Nhìn con gái nhỏ của người ta, Tiểu Ngưng nhớ đến Nhị Nhị của chính mình.

Tiểu bảo bối này không yếu ớt giống như Nhị Nhị lúc nhỏ, nhưng lại có khí chất. Mặc cho ai nhìn vào cũng thấy giống như một thiên sứ.

Mà hiện tại, cô bé cũng đã lớn, khỏe mạnh và ương bướng, làm chuyện xấu như một tiểu ma đầu. Bất quá, cho dù là một tiểu ác ma thì cô bé vẫn khiến người ta không ghét được.

Cảm tạ trời đất đã cho cả nhà của cô được đoàn viên, làm cho cô được một lần nữa ở bên các con của cô, được ôm chúng trong ngực. Cứ nghĩ tới là cô lại có cảm giác bồi hồi không thể tả. Đồng thời, cô cũng cảm ơn anh Lương Bán cùng chị Chung Diệp. Nếu như không phải bọn họ chăm sóc thì Nhị cũng không được giáo dục tốt như vậy. Nhị Nhị căn bản cũng sẽ không đón nhận cô và Đường Hạo mà ngay cả một điểm trách cứ cũng không có.

Tiểu Ngưng cũng từ từ dời ánh mắt khỏi hai mẹ con bọn họ, cúi đầu xuống muốn lấy điện thoại trong túi ra, hỏi xem Đường Hạo đã lấy x era chưa.

“ *Tiểu Ngưng, chúng ta đã lâu không gặp!*” Một giọng đàn ông lạnh lẽo vang lên dội vào tai của Tiểu Ngưng, đồng thời tay của hắn cũng thân mật ôm lấy cô.

“ *Chu Thích!*” Tiểu Ngưng còn chưa ngẩng đầu nhưng đã gọi ra tên của đối phương.

“ *Ha ha ha ha....*” Nghe thấy Tiểu Ngưng kêu ra tên của mình, Chu Thích phát ra tiếng cười thật dài, sau đó không đổi mặt nói: “ *Xem ra em vẫn còn nhớ đến anh! Tiểu Ngưng, em cũng chẳng giống như lời em nói một chút cũng không có tình cảm với anh đâu nhỉ?*”

“ *ChuThích, anh.... buông tôi ra!*” Tiểu Ngưng liều mạng giãy dụa khỏi sự khống chế của hắn.

Chết tiệt, lúc trước chính cô còn hùng hồn nói rằng không sợ, cho dù Chu Thích có đến thì cô cũng chẳng sợ gì cả. Nghĩ thầm, bây giờ nói không sợ thì chẳng có ai tin. Chính lúc sự việc nguy hiểm không ngờ tới xảy ra thì cô mới phát hiện hai chân mình mềm nhũn, căn bản không có chút khí lực nào. Ngay cả lời nói cũng trở nên run rẩy kịch liệt. Trái tim thì giống như động không động, kinh hoàng khủng hoảng.

Hô hấp trở nên hỗn loạn, cô cố gắng duy trì bình tĩnh. Cô cũng không nói chuyện Chu Thích giết người, chỉ một lần nữa nhắc nhở hắn: “ *Chu Thích, tôi không thích anh! Đừng ...có động tay ...động chân ...với tôi! Đường Hạo....Đường Hạo sẽ tới nhanh thôi!*”

Vừa nghe đến hai chữ “Đường Hạo”, động tác của Chu Thích càng mạnh hơn, “ *Nói cho em biết, đừng có nhắc tới Đường Hạo trước mặt tôi! Tôi nhất định sẽ giết hắn, giết hắn!Đều là tại hắn một lần nữa lại cướp em khỏi tôi! Đều là tại hắn! Tiểu Ngưng, em tin anh, anh chính là người yêu em nhất trên đời này!*”

Nghe những lời nói càng lúc càng bệnh hoạn tâm thần, Tiểu Ngưng sợ hãi càng nhiều. Cô hồi hận vừa nãy không có nghe theo lời của Đường Hạo. Vì cái gì mà phải thể hiện dũng cảm, nói mình không sợ chứ? Ngốc thật!

Tiểu Ngưng mặt mũi trắng bệch, toàn thân run rẩy, lạnh như băng, mồ hôi toát ra, trong lòng không ngừng gào thét: Đường Hạo! Đường Hạo! Mau tới đây!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 405

“ *Ngưng, theo anh đi! Chúng ta cao chạy xa bay.....* ” Chu Thích dán vào người Tiểu Ngưng, ôm cô, muốn đi ra khỏi trung tâm thương mại.

“ *Anh buông tôi ra! Cứu mạng! Á.....* ” Thấy sức lực của mình không thể nào đánh lại được hắn, Tiểu Ngưng nhào người về phía trước, không thể không kêu to lên.

Tuy biết càng hô to như vậy, hắn sẽ càng phản ứng dị thường, nhưng Tiểu Ngưng bí quá hóa liều: “ *Cứu với!* ”

“ *Đừng có kêu!* ” Hai mắt Chu Thích đỏ bừng, giọng nói càng khiến cho người ta sợ hãi hơn. Hắn vừa cảnh cáo vừa lấy tay bịt chặt miệng Tiểu Ngưng lại, làm cho cô không tài nào phát ra tiếng được. Tay còn lại của hắn vượt đến trước ngực cô, ghì chặt.

Đám người chung quanh tuy thấy được hết thảy nhưng không có ai ra ngăn cản. Mà nhân viên bảo vệ ở khu thương mại này không biết đi đâu mất rồi?

Đúng lúc Tiểu Ngưng bị ai cho rằng mình sẽ bị bắt đi thì đột nhiên Chu Thích dừng bước. Đầu cô bị hắn khống chế cho nên căn bản không nhìn thấy phía trước hắn xảy ra chuyện gì. Chỉ nghe thấy bên tai có giọng nói quen thuộc vang lên: “ *Chu Thích, tôi cảnh cáo anh mau buông Tiểu Ngưng ra!* ”

“ *Tao không buông! Đường Hạo, Lục Giai Ngưng chính là người đàn bà của tao! Chính mày đã cướp cô ấy đi!* ” Chu Thích nhiều lần cường điệu điều này.

Đường Hạo nheo mắt lại, nhanh chóng vươn tay, nắm chặt lấy khuỷu tay của Chu Thích, sau đó dùng ngón tay kẹp chặt. Chu Thích ngoan cố chịu vài giây sau, khuỷu tay đau nhức khiến hắn không thể không buông một tay ra.

Lúc này, Tiểu Ngưng rốt cuộc cũng nói được ra lời: “ *Chu Thích, anh mau thả tôi ra! Nếu không hôm nay anh chạy không thoát đâu!* ”

Biết có Đường Hạo ở bên cạnh, Tiểu Ngưng như tăng thêm dũng cảm, gan cũng lớn hơn.

“ *Ha ha ha....* ” Chu Thích cười điên cuồng, các ngón tay bóp chặt kêu răng rắc, “ *Lục Giai Ngưng, em còn muốn gạt tôi sao? Cho dù bây giờ em có thả cô thì em chạy cũng không thoát!* ”

“ *Xem ra, anh vẫn chưa có hồ đồ hoàn toàn!* ” Tiểu Ngưng trào phúng nói.

“ *Câm miệng, Lục Giai Ngưng! Em không thể cười tôi như vậy, tôi yêu em đến thế cơ mà!* ” Chu Thích cứ mở miệng là lại nói một tiếng yêu với Tiểu Ngưng.

Đường Hạo tức giận, càng quán chặt lấy tay của Chu Thích, tay còn lại đánh vào tay kia của hắn. Tiểu Ngưng vì thế mà thoát ra được.

Cô chạy rất nhanh ra khỏi chỗ họp họ, lớn tiếng hô lên với những người chung quanh: “ *Bắt kẻ xấu! Mau báo cảnh sát!* ”

Dù sao cảnh sát cũng chưa xác định thủ phạm giết Cung Tiểu Bội có phải là Chu Thích hay không, cho nên Tiểu Ngưng cũng không thể mặc định Chu Thích là tội phạm giết người.

Chu Thích động thân một cái, thoát khỏi sự kiềm chế của Đường Hạo. Tiếp đó, từ trong túi quần, hắn rút ra một khẩu súng, nhắm vào Đường Hạo: “ *Không được nhúc nhích! Đường Hạo, nếu tao có chết, tao cũng sẽ giải quyết mày sạch sẽ trước, cho mày chết trước mắt tao!* ”

Đang kêu cứu với xung quang, Tiểu Ngưng nghe tiếng thét dừng lại ngay lập tức, nghẹn họng nhìn trần trời vào một màn trước mắt: “ *Đừng!* ”

Vừa kinh hô đồng thời hai chân của cô tự nhiên cũng có ý thức, chạy thẳng về phía Đường Hạo: “ *Đường Hạo!* ”

“ *Tiểu Ngưng, đừng có qua đây!* ” Đường Hạo hét lên một tiếng, vẻ mặt nghiêm túc cực điểm trước nay chưa từng có.

“ *Không!* ” Tiểu Ngưng tuy đã bước chậm lại nhưng vẫn nhắm về hướng Đường Hạo.

Rốt cuộc, cô cũng đến được bên cạnh Đường Hạo. Quay mặt, cô nhìn thẳng về Chu Thích.

“ *Em thật khờ!* ” Đường Hạo cau mày nói.

Tiểu Ngưng căn bản không quan tâm, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Chu Thích.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 406

Edit: Meimoko

Chu Thích nhìn bộ dạng muốn đồ đạn cho Đường Hạo của Tiểu Ngưng thì càng điên cuồng cười ha hả: “Được, các người đã không sợ chết như vậy thì đi cùng tao cũng tốt lắm! Tao không tin, ở bên đó tao cũng không giành được Tiểu Ngưng!”

Vừa nói, hắn cũng đồng thời lên cò súng.

Đường Hạo nhanh như cắt đẩy Lục Giai Ngưng ra ngoài. Một phát súng kia của Chu Thích chỉ sượt qua tay phải của Đường Hạo. Đường Hạo nhanh tay giữ lấy tay Chu Thích. Súng chìa thẳng lên trần nhà.

Đoàng! Lập tức tiếng súng nổ vang lên trên không trung.

Ngay sau đó, những tiếng thét chói tai vang lên trong khu trung tâm thương mại. Âm thanh cực kỳ khủng bố, mọi người bắt đầu chạy loạn tứ tung.

Trong trung tâm lúc này vang lên tiếng cảnh báo, rất nhiều người mặc trang phục bảo vệ chạy đến.

Thang máy bị mọi người chen chúc đi vào, tuy nhân viên bảo vệ đã hét đến xé họng mong họ bình tĩnh, nhưng cục diện ở trung tâm thương mại này đã hỗn loạn không tài nào khống chế được.

Tiểu Ngưng cũng chẳng thèm để ý đến những chuyện này, ánh mắt chăm chú nhìn vào Chu Thích đang ngã lộn trên mặt đất, bị bảo vệ vây bắt.

Lục Phong cùng mấy thủ hạ của anh đột nhiên xuất hiện trước cửa của trung tâm thương mại. Một người đàn ông trẻ tuổi mặc vest đen nâng Lục Giai Ngưng dậy, đưa cô đến chỗ an toàn.

“Không! Buông tôi ra! Tôi không đi đâu cả! Đường Hạo,” Tiểu Ngưng giãy nảy nói, giọng nói như ra lệnh.

“Thiếu phu nhân, thiếu gia sẽ không có chuyện gì cả! Cô còn ở lại sẽ phiền thêm cho cậu ấy! Thiếu gia sẽ phải phân tâm lo cho cô!” Anh vệ sĩ trẻ tuổi mặc áo đen, thẳng thắn nói, càng thêm mạnh mẽ giữ lấy Tiểu Ngưng.

Nghe anh vệ sĩ nói, Tiểu Ngưng đầu tiên là sững sờ, sau đó mới bình tĩnh lại nói: “Đúng vậy, tôi bây giờ mà qua đó chỉ tổ làm phiền thêm cho Đường Hạo!”

Chu Thích nhìn Đường Hạo giữ lấy cánh tay bị thương, lại nhìn những người đang vây lấy mình, liền nở một nụ cười lạnh đến thấu xương.

“Ha ha, bọn mày cho rằng như thế là đã bắt được tao hay sao?”

Đường Hạo nhíu mày, cực kỳ xem thường: “Chúng tao không muốn bắt mày, cũng chẳng có phải đi bắt mày. Chỉ cần mày không tổn thương đến chúng tao, mày nghĩ chúng tao sẽ để ý đến mày sao?”

“Mày....” Chu Thích gập đờ gào lên, hai mắt trợn trừng, “Mày dám xem thường tao à? Mày dựa vào cái gì mà xem thường tao? Mày bắt quá chỉ là một tên mù. Một tên mù mà cũng dám cướp bạn gái của tao đi, tao không cam lòng! Mày chỉ vì có nhiều tiền nên muốn làm gì thì làm thôi!”

Đường Hạo nhíu chặt mày, đối với những lời Chu Thích nói hắn thấy phiền chán đến cực điểm “Nói cho mày biết, Tiểu Ngưng không phải yêu tiền của tao! Cô ấy yêu chính là con người của tao!”

“Không! Không phải! Mày dùng thế lực cướp đi Tiểu Ngưng của tao! Đường Hạo, hôm nay tao có chết cũng phải kéo mày theo cùng!” Chu Thích đột nhiên hô lớn, đồng thời cũng vạch áo của mình ra.

Sau đó, khối thuốc nổ được cài bên hông của hắn lộ ra bên ngoài.

Mọi người nặng nề hít một hơi lạnh, thật không ngờ người này lại điên cuồng đến mức độ như thế.

Cả trung tâm thương mại chìm trong sợ hãi, những tiếng thét chói tai kịch liệt vang lên. Đám người ở trên lầu vội vàng chạy xuống lầu, tìm nơi ẩn nấp.

Một số nhân viên bảo vệ sợ hãi, vội vàng ngồi xổm xuống, bịt chặt tai.

Chu Thích vừa cảm kích nổ, vừa điên cuồng cười, uy hiếp Đường Hạo: “Đường Hạo! Mày tới đây! Nếu không, tao nhấn nút này, tất cả mọi người ở đây đều chết hết!”

Chu Thích đột nhiên tóm lấy một cô bé con mấy tuổi ở trong đám người đứng gần.

“Oa.....Đừng bắt cháu! Thả cháu ra.... Oa!” Cô bé mặc đồng phục tiểu học, sợ tới mức oa oa khóc lớn: “Thả cháu ta! Thả cháu ra!”

“ Chu Thích, bắt một đứa bé làm con tin thì gọi gì là đàn ông!” Đường Hạo nhú mày, dùng ngữ khí lạnh lùng găm nhẹ nói.

“ Đường Hạo, mày đừng có khích tao! Nếu mày là đàn ông thì lại đây trao đổi với đứa bé này! Chúng ta cùng nhau đi xuống suối vàng!” Chu Thích hô to, hai mắt đỏ bừng, đồng thời dùng tay siết chặt lấy cổ của cô bé.

Cô bé vì không thở được mà há hốc miệng, khuôn mặt đỏ bừng cổ hóp lấy từng ngụm khí, cánh môi tái nhợt nói: “ Cứu.....cháu.....”

Đường Hạo nhìn ánh mắt cầu khẩn của cô bé, hai tay rũ xuống, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Chu Thích: “ Chu Thích! Mày buông cô bé ra! Tao làm con tin cho mày!”

“ Không! Đường Hạo, anh đừng làm như vậy!” Bị vệ sĩ giữ chặt, Tiểu Ngưng cố gắng hô to nhất hết mức có thể, lắc đầu lia đũa: “ Đường Hạo, anh đừng mạo hiểm! Hắn điên rồi! Hắn điên thật rồi!”

Nước mắt hoảng loạn tuôn ra như mưa, Tiểu Ngưng gần như không nghe được bất cứ âm thanh nào xung quanh. Toàn bộ thế giới của cô lúc này chỉ tập trung ở trên người Đường Hạo. Chỉ có hắn. Nói cô ích kỷ cũng được, nói cô không có trái tim cũng không sao. Lúc này, cô không mong muốn Đường Hạo đi cứu người khác, chỉ mong hắn an toàn, bình an vô sự.

Đường Hạo nhìn Tiểu Ngưng bằng ánh mắt trấn an. Hắn muốn nói cho cô biết “ Anh sẽ an toàn!”

Tiểu Ngưng nhận ra ý tứ của hắn, nhưng mà cô vẫn liều mạng hô to: “ Đường Hạo, em không cho phép anh mang mạng mình ra đùa giỡn! Em không muốn! Em không muốn anh có một chút nguy hiểm!”

“ Yên tâm!” Đường Hạo nhếch miệng cười.

Đường Hạo đi về phía Chu Thích, đứng ở trước mặt hắn ta: “ Chu Thích, mày buông cô bé ra đi!”

Chu Thích đề phòng nhìn những người xung quanh, rống to: “ Các người lùi về đằng sau đi! Cách xa một chút!”

Mọi người buộc phải lùi về sau, Lục Phong nheo mắt lại, nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào Chu Thích.

Kỳ thật, hắn cũng có súng, có thể trực tiếp lấy mạng của Chu Thích ngay. Bất quá, Đường Hạo lại lệnh cho hắn không được cầm súng lấy mạng người. Mọi việc cứ chờ đợi cảnh sát đến.

Mà hắn thì rất nghe lệnh của thiếu gia, không dùng súng giết người. Nhưng mà, không có súng thì vẫn còn có vũ khí khác.

Chu Thích xác định không có kẻ nào uy hiếp đến mình mới yên tâm buông cô bé kia ra, rất nhanh túm lấy Đường Hạo. Trong tích tắc, đột tia sáng chói lóe lên.

“ A!” Chu Thích đột nhiên kêu lên một tiếng, kíp nổ trong tay hắn rơi xuống. Mu bàn tay hắn bị một con dao nhọn xuyên qua, máu đỏ tươi tuôn ra như suối.

Đường Hạo cũng nhân cơ hội này dùng hai tay chế trụ Chu Thích, dùng hai chân đè hắn xuống mặt đất.

Cả trung tâm thương mại trong chốc lát đột nhiên vang lên những âm thanh ầm ĩ, tiếng gào thét biến thành những tràng vỗ tay sung bái vang dội.

“ Không được nhúc nhích! Cảnh sát đây!” Lúc Chu Thích bị khống chế xong, đám cảnh sát mới giương súng chạy đến.

Họng súng chìa ngay vào đầu Chu Thích cùng Đường Hạo, một đám người khí phách hiện ngang, oai vệ.

Ngay lập tức, có tiếng người vang lên: “ Dừng ngay!”

Tiểu Ngưng thoát khỏi đám vệ sĩ, bây giờ thì anh vệ sĩ kia cũng chẳng giữ Tiểu Ngưng làm gì nữa. Tiểu Ngưng chạy đến trước mặt cảnh sát, lớn tiếng nói: “ Máy người ngu ngốc này, tại sao lại chĩa súng vào chồng tôi hả?” Vừa nói, cô vừa cầm túi xách đập tới tấp vào đầu mấy người cảnh sát.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 407

“Ồn rồi! Ổn rồi! Không có chuyện gì rồi!” Đường Hạo ôm Tiểu Ngưng vào lòng, vỗ nhẹ lưng cô, rồi hôn lên gương mặt của cô, hôn đến những giọt nước mắt.

Tiểu Ngưng gắt gao ôm chặt lấy cánh tay của Đường Hạo, nước mắt không ngừng tuôn ra bên ngoài.

“Đường Hạo! Em rất sợ! Thật sự là rất sợ!”

Tuy bọn họ đã ngồi an toàn trên xe, hơn nữa còn đang đi về nhà, thế nhưng Tiểu Ngưng vẫn chưa ổn định lại tinh thần, miệng không ngừng lầm bầm sợ hãi.

Nếu như Chu Thích thật sự nhân dịp nỏ thì.....Trời ơi, cô không dám nghĩ nữa!

“Sợ cái gì? Anh đã nói em không phải sợ! Nếu loại người như Chu Thích kia mà anh còn đối phó được thì làm sao đáng để trở thành người đàn ông mà em yêu mến!”

Đường Hạo cười khê nói, giống như chuyện này với hắn căn bản chẳng là gì cả.

“Cái gì mà không đáng để cho em yêu?” Tiểu Ngưng nhủ thầm, càng ôm chặt lấy Đường Hạo, “Anh đáng để em thích, rất đáng! Chu Thích là kẻ điên, hắn căn bản không có bình thường! Hắn điên cuồng nên chuyện gì cũng có thể làm ra được!”

Đường Hạo nghe cô nói, trong lòng có bao nhiêu hưng phấn. Bất quá, hắn càng mong chờ cô nói yêu hắn hơn: “Anh chỉ đáng để em thích thôi sao? Không phải yêu mến à?”

Hắn đặc biệt nhấn mạnh hai chữ ‘yêu mến’ này.

Tiểu Ngưng ngước mặt lên nhìn hắn, cười toe toét hoàn toàn không tương xứng với khuôn mặt đầm nước mắt: “Em yêu anh! Em yêu anh! Đường nhiên là yêu anh!”

Tiếng trước lớn hơn tiếng sau, lời tuyên bố không kiêng kị gì vang đến từng ngõ ngách trong xe.

Lục Phong ngồi trên ghế lái, nhìn qua gương chiếu hậu, chúc phúc cho bọn họ.

Chỉ là, Tiểu Ngưng một mực chú ý đến Đường Hạo nên không để ý đến người mà cả hai bọn họ coi như anh cả. Đường Hạo ôm chặt lấy Tiểu Ngưng, qua gương chiếu hậu cũng mỉm cười cảm tạ Lục Phong.

Nhìn xem hai người bọn họ ôm chặt lấy nhau hạnh phúc, Lục Phong từ trước đến giờ vốn lạnh như băng thiếu chút nữa kích động chảy nước mắt.

Thiếu gia và Tiểu Ngưng có thể đạt được hạnh phúc, thật sự không phải là điều dễ dàng!

Từ nay về sau chắc sẽ không có bất kỳ phong ba bão táp nào nữa rồi? Tất cả đều đã sóng êm bể lặng.

((o – lacthuylinh.wordpress.com – o))

Về đến nhà, Tiểu Ngưng cũng không còn sợ hãi, Đường Hạo lại thúc giục cô, nhanh chóng chuẩn bị. Bởi vì, bọn họ phải trở về đại trạch Đường gia ngay bây giờ.

Lục Giai Ngưng lập tức giống như ngựa hoang không dừng vó, xông thẳng đến tủ quần áo. Cô lôi hết những bộ quần áo trước đây đã mặc hoặc chưa từng mặc qua ném lên giường lớn. Từ trước đến giờ, Tiểu Ngưng vốn không quan trọng hóa chuyện quần áo, nhưng bây giờ lại đang vất óc xem nên mặc gì.

Một kiện lại thêm một kiện cứ lần lượt được mặc vào rồi cởi ra. Chọn đi chọn lại suốt hai giờ, cô cuối cùng cũng vẫn chỉ mặc quần áo lót, để lộ da thịt, nghiên cứu nhìn đồng quần áo trên giường.

Bị cô trái hỏi một lần “bộ này có được không?”, phải lại hỏi thêm “bác trai, bác gái liệu có thích bộ này không nhỉ?”, Đường Hạo ngáp ngắn ngáp dài, trải qua một ngày quá nhiều việc, hắn hiện tại đã rất mệt.

Ban đầu, lúc nhìn cô thoát y trước mặt còn cảm thấy kích thích. Nhưng một lúc sau, chỉ xem chứ không được động vào khiến hắn bắt đầu cảm thấy choáng váng đầu óc, hai mí mắt nặng trĩu.

Dù sao, lúc trước thì đi dạo cùng cô trong trung tâm mua sắm, lúc sau thì lại gặp phải tên biến thái Chu Thích kia.

Hắn cả ngày hao tổn quá nhiều sức lực, phản ứng như bây giờ là điều dễ hiểu.

Tiểu Ngưng lại giờ một bộ váy mới lên, lúc trước là Đường Hạo mua cho cô nhưng cô chưa bao giờ dám mặc. Mặc vào rất nhanh, sau đó cô xoay người hỏi người đàn ông đang nằm trên giường: “Anh thấy bộ này thế nào?”

“ *Rất đẹp!*” Hân cố ép cho hai mắt mở ra, nhìn thoáng qua rồi đáp lại.

Kỳ thật, cho dù cô mặc đại một bộ nào trên giường cũng đều rất hợp, rất xinh đẹp, nhưng tất cả cũng chỉ vì cô không đủ tự tin, cảm thấy cái này không được, chỗ kia không tốt.

Nhìn bộ dạng thiếu hào hứng của Đường Hạo, Tiểu Ngưng nổi giận bò lên giường lớn, kéo mạnh áo sơ mi của hân. Đương nhiên, nếu có cả vật thì cô đã kéo cả vật của hân rồi, bởi vì trước đó hân thông minh đã tháo cả vật ném sang một bên trước rồi.

Lúc này, áo sơ mi trắng của Đường Hạo bị Tiểu Ngưng tóm lấy kéo căng lên cao, để lại những vết nhăn nhúm. Cho dù vậy, Tiểu Ngưng vẫn lay lay hân: “ *Đường Hạo, anh một chút cũng không quan tâm đến em!*”

Vừa nghe thấy tội danh này, Đường Hạo vội vàng mở to mắt: “ *Anh khi nào thì không quan tâm đến em? Oan uổng quá đấy nhé!*”

“ *Anh chính là không quan tâm đến em, chỉ qua loa đại khái! Vừa rồi, anh đâu có nhìn em mặc gì mà bảo là đẹp!*” Tiểu Ngưng tóm lấy cổ áo sơ mi của hân, ngón tay phàn nộn chỉ thẳng vào hân tố cáo.

“ *Anh có nhìn!*” Đường Hạo từ trên giường ngồi dậy, biện giải chó chính mình. Trời ạ! Đừng có đổ cái tội danh này lên đầu hân có được không?

“ *Anh vừa rồi đâu có mở mắt nhìn xem, đó chính là hời hợt!* Đường Hạo, anh còn bảo em nói oan cho anh sao?” Tiểu Ngưng cong môi, oán giận. Cô căn bản đâu có nói oan cho hân.

Nói xong, Tiểu Ngưng tức giận đem bộ váy vừa mới mặc cởi ra: “ *Anh không hề quan tâm xem người ta khăn trương như thế nào mà còn ngủ được sao? Ngủ, thảo nào mà buổi tối anh lại có tinh thần như vậy!*”

Tiểu Ngưng phàn nàn thốt hết ra, khuôn mặt đỏ bừng. Hơn nữa, cả cổ và bờ vai của cô cũng bắt đầu đỏ đùng. Ngay cả phần da thịt dưới cổ cũng bắt đầu hồng lên.

Cô xoay người nhìn đi chỗ khác, hết như đứa trẻ làm sai chuyện, lúi lét quần áo nhảy xuống giường.

Trời ạ, vừa rồi mình nhắc đến chuyện gì vậy? Tại sao lại nhắc đến chuyện buổi tối cơ chứ?

Buổi tối hân cơ hồ đều không cho cô ngủ, cứ liên tục dây dưa.

Một lần lại thêm một lần, đến khi cô khóc lóc cầu khẩn hân, hân mới bỏ qua cho cô, để cho cô được nghỉ ngơi.

“ *Vì sao lại vội vã chạy đi như vậy?*” Đường Hạo duỗi cánh tay dài ra, chẳng tốn nhiều sức lực đã ôm được eo cô. Cánh tay to lớn của hân quấn lấy vòng eo mảnh khảnh của cô như tạo thành một thể thống nhất, dương cương cứng âm nhu tạo nên một bức tranh hài hòa.

“ *Em....em nói muốn chạy khi nào? Em chỉ là muốn đi thay quần áo thôi!*”

Đường Hạo lại một lần nữa nói: “ *Rất tốt!*”, chỉ nhìn cô nhưng không làm gì suốt này giờ, hân rốt cuộc cũng không chế không nổi. Cầm lấy kiện váy cô vừa mới cởi ra, giúp cô mặc lại.

“ *Đừng.....đừng.....Cẩn thận đấy nhé! Khóa kéo này dễ hỏng lắm!*” Tiểu Ngưng giống như bị ngập lụt, hai tay giơ cao không ngừng khua khua. Cô chỉ muốn thoát khỏi Đường Hạo, không muốn để hân giúp mình mặc váy. Nhưng Đường Hạo đã giúp cô mặc một cách hoàn hảo, khóa cũng kéo lên một cách an toàn.

“ *Bộ này không được! Cổ áo khoét sâu quá, lộ quá nhiều! Em sợ bác trai bác gái nói em không đứng đắn!*” Tiểu Ngưng bất an cúi nhìn da thịt trắng tuyết dưới cổ của mình.

“ *Ở chỗ nào lộ liễu?*” Đường Hạo thiếu chút nữa vì lời nói của Tiểu Ngưng mà phì cười. Cô ấy nói lộ liễu, cổ áo bình thường cũng chỉ cao đến gần cổ thôi!

Tiểu Ngưng lo sợ bất an nhìn chính mình trong gương, một lần nữa sửa lại cổ áo của mình, không tin mà hỏi Đường Hạo: “ *Thật sự không lộ sao?*”

“ *Đương nhiên, tuyệt đối không! Tin anh, tất cả đều hoàn mỹ!*” Đường Hạo kéo tay Tiểu Ngưng, không cho cô lộn xộn. Nhìn thấy cô vẫn cứ không tin, Đường Hạo không thể không trấn an: “ *Em suy nghĩ một chút đi! Đây chính là đồ anh mua tặng em! Nếu như em mặc lên thật sự khó coi thì anh không đời nào lại mua tặng cho em. Lại nói, con mắt của anh cũng không tệ đâu!*”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 408

Edit: Meimoko

Tiểu Ngưng cảm thấy hấn nói có lý, rốt cuộc cũng yên tâm hơn nhiều: “*Đúng thế, là anh mua cho em! Mặc kệ có đẹp hay không đều là do anh hết!*”

Đường Hạo làm một động tác tán thành với cô, “*Đúng thế!*” Lập tức, đôi mắt thâm thúy của hấn nhìn chăm chú vào cô, ngón tay thô ráp lướt trên gò má, nói: “*Nhưng mà, hiện tại em chưa có trang điểm!*”

Lúc này, Tiểu Ngưng mới nhận ra suốt từ nãy đến giờ cô chỉ chú ý đến quần áo mà quên không trang điểm. Hốt hoảng nhìn lên đồng hồ, cô hấp tấp nói: “*Á! Làm sao bây giờ? Liệu có kịp không?*”

“*Đừng hoảng hốt! Chỉ cần bây giờ em đi trang điểm ngay thì hình như vẫn kịp thì phải!*” Đường Hạo nhìn đồng hồ trên cổ tay, làm vẻ tự hỏi.

Đường Hạo vừa dứt lời, chỉ thấy Tiểu Ngưng mặc bộ váy màu son trà chạy vụt vào phòng tắm.

Không được! Không được! Nhất định phải nhanh lên, cô không thể để cho cha mẹ chồng tương lai phải chờ đợi, như thế sẽ lưu lại ấn tượng xấu.

((o – lacthuylinh.wordpress.com – o))

Chiếc xe Lamborghini sang trọng chậm rãi lái vào trong tư viên của đại trạch Đường gia.

Tiểu Ngưng bất an không yên nhìn khắp đại trạch của Đường gia được xây theo kiến trúc cổ của Châu Âu, cũng không có cảm giác được mùi hoa thơm thoang thoảng theo gió chạm vào da thịt.

Lúc này, bàn tay lạnh buốt của cô túa ra mồ hôi lấm tấm, đầu vai có chút run rẩy. Mặc dù biết bề ngoài của mình không có vấn đề gì nhưng cô vẫn nhịn không được mà tự soi mình lại một lần nữa qua gương chiếu hậu.

“*Ngưng, em thật sự rất đẹp! Hơn nữa, đây cũng không phải lần đầu tiên em gặp ba mẹ anh, đừng lo lắng!*” Đường Hạo không ngừng trấn an cô. Nhìn bộ dạng căng thẳng và hồi hộp của cô, hấn tự nhiên cảm thấy đau lòng.

Nếu như lúc trước hấn để cho cô chuẩn bị thật tốt, cho cô đủ dũng khí thì bây giờ cô cũng không khấn trương, sợ hãi như thế này.

Tiểu Ngưng nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, sau đó gật đầu với Đường Hạo: “*Em đã chuẩn bị sẵn sàng!*”

Cô bây giờ có khí thế chẳng khác nào chiến sĩ xung trận.

Đường Hạo vẫn có thói quen nâng cằm cô lên, trao cho cô một nụ hôn cổ vũ.

Tiểu Ngưng theo phản xạ lập tức đưa tay lên, dùng sức đẩy hấn ra: “*Không được! Không được hôn em, bằng không son phấn của em hỏng hết mất!*”

Đường Hạo vừa muốn cười lại vừa muốn giận, đáp lại bằng cách véo nhẹ một cái lên gương mặt cô: “*Bây giờ bỏ qua cho em! Nhưng mà, buổi tối.....nhất định anh sẽ không bỏ qua cho em đâu!*”

“*Đừng ăn nói lung tung! Nơi này chính là nhà ba mẹ của anh đấy!*” Tiểu Ngưng đẩy hấn ra, ý bảo phải xuống xe.

Đường Hạo sửa lại âu phục của mình rất nhanh, sau đó nghiêm trang bước xuống xe. Vượt qua đầu xe bên kia, tự tay mở cửa xe giúp Tiểu Ngưng.

Lục Giai Ngưng mỉm cười, đặt bàn tay nhỏ bé vào tay hấn, chậm rãi bước xuống xe.

Cô vòng qua tay hấn, cùng hấn chậm bước về phía đại sảnh.

Bọn họ vừa bước đến gần cửa chính thì người hầu bước ra xếp làm hai hàng, trăm miệng một lời hô: “*Hoan nghênh thiếu gia, thiếu phu nhân tương lai!*”

Nhìn hành động kỳ quái của những người hầu, Đường Hạo nhíu mày, dừng ở trước quần gia hỏi: “*Tại sao lúc tôi trở về, như thế nào mà không được hưởng thụ màn đón tiếp nhiệt liệt như thế này?*”

Lão quần gia mặt mày vẫn nghiêm nghị như trước, nhận thức được điều đó, nhìn không chớp mắt vào Đường Hạo, trả lời: “*Bởi vì chúng tôi chủ yếu là hoan nghênh thiếu phu nhân tương lai! Thiếu gia, cậu bắt quá chỉ là được nhờ lấy thôi!*”

Lời của quần gia vừa thốt ra lập tức xung quanh vang lên những tiếng cười khúc khích nhỏ nhỏ.

“ Trong lòng mấy người, vị trí của tôi càng ngày càng thấp!” Đường Hạo mắt hừng hực nói, mọi người lại dám đáp lại hắn như vậy. Nhưng mà, xác thực, vị trí của hắn ở đây càng ngày càng thấp đi.

Bởi vì hiện tại Đường tiên sinh và Đường phu nhân đều nghe lời Nhị Nhị và Dương Dương răm rắp. Mà địa vị của Đường Hạo căn bản không cao hơn Đường tiên sinh hay Đường phu nhân.

Theo lời của vú Tù, thiếu gia đối với lời của thiếu phu nhân tương lai còn coi như là thánh chỉ. Từ đó suy ra, địa vị của thiếu gia trong nhà này là thấp nhất, chỉ cao hơn người hầu bọn họ có mười bậc mà thôi.

Tiểu Ngưng vốn khản trương nhưng bởi vì một màn trước mắt mà buống lỏng đi không ít. Bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy tay Đường Hạo hơi buông lỏng.

Cô ngừng thở đi theo Đường Hạo vào nhà chính.

“ Ba, mẹ , con dẫn người con yêu nhất trên đời này về ra mắt ba mẹ đây!” Đường Hạo chính thức nói, sau đó kéo Tiểu Ngưng lên trước.

“ Bác trai, bác gái, con chào hai bác!” Tiểu Ngưng chính thức chào hỏi.

Hàn Tú chủ động kéo tay của Tiểu Ngưng đi về phía ghế sofa: “ Xem tay con lạnh buốt thế này cơ à? Đứa nhỏ này, sao lại khản trương như thế?”

Hàn Tú vừa quở trách vừa cùng Tiểu Ngưng ngồi xuống ghế sofa.

Hai tiểu ác ma biết rõ hôm nay là một ngày đặc biệt nên im lặng ngồi một bên. Hai đứa chỉ mở to mắt nhìn mấy người lớn, không dám nói lung tung.

Đương nhiên đây cũng là do có điều kiện. Bà nội nói nếu hai đứa nó ngoan ngoãn, bà sẽ cho bọn nó một món quà to.

Vừa ngồi vững vàng, Hàn Tú đã bắt đầu nói chuyện hôm nay đi ra ngoài đánh bài, thắng được khá nhiều. Chưa bao giờ nghe đến những chuyện này, Tiểu Ngưng chỉ “ a, vâng, dạ”, không dám chen lời.

“ Mẹ, mẹ đừng nói mỗi chiến tích hôm nay của mẹ được không? Vợ chưa cưới của con có món quà muốn tặng mẹ đó!” Nhìn mẹ mình nói mãi không dứt, Đường Hạo trực tiếp ngắt luôn lời của mẹ.

“ Ha ha.....Được, được, mẹ không nói!” Hàn Tú nhanh chóng yên lặng, cùng chồng đứng một bên, chuẩn bị đón nhận món quà của cô con dâu tương lai.

Tiểu Ngưng đã sớm đứng lên. Dưới sự giúp đỡ của Đường Hạo, cô lấy được món quà từ trong túi giấy ra. Trên túi giấy là một chiếc hộp sang trọng và tinh xảo trông rất quý, Tiểu Ngưng nhẹ nhàng nâng món quà lên trao cho Đường lão gia: “ Bác trai, đây là món quà nhỏ con mua tặng bác! Một chút lòng thành hy vọng bác sẽ thích!”

Tiếp đó, là một chiếc hộp to hơn một chút được bọc gói cẩn thận, Tiểu Ngưng dành tặng Đường phu nhân: “ Bác gái, món quà nho nhỏ này hy vọng bác sẽ thích!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 409

Edit: Nhungvìt

Beta: Meimoko

Ngay sau đó, Đường Lập Huân cùng Hàn Tú vội vàng lấy một hồng bao lớn từ trong túi ra, nhét vào tay Tiểu Ngưng.

“A, không, những thứ này cháu không thể nhận!” Tuy không nhìn được bên trong hồng bao có bao nhiêu tiền, nhưng độ dày này cũng biết, nhất định là rất nhiều tiền. Tiểu Ngưng vội vàng lui về phía sau, những thứ này cô sao có thể nhận?

“Đứa ngốc !” Mẹ chồng tương lai – Hàn Tú, kéo cánh tay của Tiểu Ngưng lại. “ Hồng bao này cháu nhất định phải nhận, trừ phi cháu không muốn gả cho Hạo Hạo nhà ta!”

Nói xong, Hàn Tú hướng con trai giơ lên cái cằm, ý bảo con trai lên tiếng.

“A?” Bởi vì mẹ cô trước kia có nói cho cô biết một ít nghi thức trước cưới xin, cho nên Tiểu Ngưng lại luống cuống chân tay nhìn mọi người.

“Cảm!” Đường Hạo đẩy cánh tay của Tiểu Ngưng.

Nghe được Đường Hạo lời nói, Tiểu Ngưng mới nhận lấy hồng bao.”*Cám ơn hai bác!*”

“*Tiểu Ngưng, lần này không thể gọi bác trai bác gái nữa nhé ! Muốn gọi thì con hãy gọi bằng ba và mẹ!*” Hàn Tú lên trước một bước mở miệng.

Tiểu Ngưng nhìn nhìn Đường Hạo, lại dùng ánh mắt nhìn lướt qua người phụ nữ, sau mới một mực cung kính hô: “*Ba, mẹ.*”

“*Ha ha*”

“*Ngoan.*”

Hàn Tú cùng Đường Lập Huân đáp lại bằng khuôn mặt tươi cười, thậm chí trong ánh mắt còn có ánh lệ. Đều là do bọn họ làm trưởng bối không tốt, nếu không, hai đứa trẻ này đã sớm ở cùng một chỗ.

Và có lẽ, hiện tại trong nhà đã có thêm tiểu bảo bối rồi!

.....

Cha mẹ Đường Hạo thật sự tiếp nhận cô, thật sự tiếp nhận cô!

Tuy cô sớm biết bọn họ đã không phản đối mình cùng Đường Hạo cùng một chỗ, nhưng là khi thời khắc này thật sự đã đến, cô cảm động đến cả trái tim cũng đều run rẩy.

Trong đại sảnh có sáu người, ba người đang cảm động ở bên trong, ba người đang trong vui sướng. Hơn nữa, bọn họ cao hứng được thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Nếu hôm nay không phải trường hợp ra mắt chính thức, ba người này nhất định sẽ ‘làm xằng làm bậy’.

Đương nhiên, ba người này chính là Đường Hạo cùng hai cái tiểu ác ma của hắn!

” *Ngưng, nhanh ngồi xuống, bằng không sẽ mệt!*” Đường Hạo kéo Tiểu Ngưng đến trên ghế sa lon ngồi, sau đó săn sóc đến làm cho người xung quanh đều cảm giác được hàm răng cũng phải mỉm cười.

Nhìn tất cả mọi người chịu không được ánh mắt, Tiểu Ngưng đẩy Đường Hạo, ý bảo anh không cần phải quá mức thân mật. Sau đó cô đưa ánh mắt hướng về phía trưởng bối, lễ phép nói: “*Ba, mẹ, hai người có thích món quà nhỏ con tặng không ạ?*”

“*Thích, thích!*”

“*Rất thích, rất thích!*”

Bọn họ căn bản còn chưa mở ra nhìn, đã liên tiếp gật đầu nói thích .

Nhị Nhị cùng Dương Dương nhìn thoáng qua lẫn nhau, đối với bộ dạng nói dối của ông bà nội đều nhún nhún. Ông bà còn suốt ngày giáo dục bọn nó không được nói lời nói dối, gạt người, kết quả ông bà còn không phải đang nói dối, lừa gạt mẹ của bọn nó hay sao? Hơn nữa trình độ nói dối của ông bà quá thấp kém!

Hàn Tú mở trước đóng gói, bên trong là một nhãn hiệu nổi tiếng, đầy đủ cả bảo vệ da lẫn đồ trang điểm ” *Nhãn hiệu này sao? Rất nhiều người sử dụng sản phẩm của nhãn hiệu này đều nói rất tốt! Cám ơn Tiểu Ngưng, mẹ thật sự rất thích!*”

Tiểu Ngưng cuối cùng yên tâm, mỉm cười.

“*Mẹ, Tiểu Ngưng không chỉ thay mẹ chọn bộ trang điểm này, còn thêm vào cho mẹ dịch vụ nhất hạng. Từ nay về sau Tiểu Ngưng đều giúp mẹ làm bảo dưỡng nhan sắc!*” Lúc nói, Đường Hạo vẫn không quên tang bốc một chút tài năng của vợ tương lai của mình.”*Mẹ phải biết rằng, Tiểu Ngưng hiện nay chính là nhà tạo hình nổi danh trong công ty điện ảnh và truyền hình. Mỗi ngày có biết bao nhiêu diễn viên nổi tiếng đến xin cô ấy trang điểm cho, riêng lịch hẹn cũng đủ bận. Có thể bớt thời giờ chuyên môn phục vụ cho mẹ, mẹ thật đúng là cấp bậc VIP trong cấp bậc VIP !*”

“ *Hạo, lại nói lung tung rồi!*” Tiểu Ngưng nhìn Đường Hạo lắc đầu, nhỏ giọng nhắc nhở. Trước mặt người trong nhà, cô cũng không có thói quen khoe khoang bản thân!

“*Ha ha, Hạo Hạo nói đúng, có thể khiến cho Lục Giai Ngưng tiểu tư danh tiếng hiện nay làm con dâu của mẹ, đây chính là vài trăm năm tu hành mới tới phúc phận của nhà ta!*” Hàn Tú xảo diệu hồi đáp, đem con trai cũng cuốn tiến đến.

Đường Hạo cũng không tức giận, ôm vợ dùng sức gật đầu.”*Đúng, đây chính duyên phận mấy trăm năm mới có!*”

Đường Lập Huân cầm một điều thuốc lá, thấy kỳ quái nên nghiên cứu từ trên xuống dưới. “*Đây là tẩu thuốc lá?*”

“*Dạ, đây là một loại tẩu thuốc lá! Tiểu Ngưng phải cố gắng lắm mới nghĩ ra đây ạ!*” Đường Hạo đi đến bên cạnh ba, sau đó cầm lấy cây tẩu, hướng dẫn cặn kẽ cho cha mình sử dụng vật này như thế nào.

“*Ba xem, con dâu của ba có cẩn thận không? Con nói cha hút thuốc quá nhiều, đối thân thể thật không tốt. Cái này là một cái tẩu thuốc lá, có thể giúp ba cai nghiện!*” Đường Hạo không bỏ lỡ thời cơ vì vợ nói ngọt, quả thực muốn đem Lục Giai Ngưng lại khen ngợi đến tận trời cao.

Đường Lập Huân cầm tẩu thuốc lá, nhìn Lục Giai Ngưng lại nói: “*Quả thật là cô gái tốt! Con dâu cẩn thận có khác! Nhiều năm như vậy, Đường Hạo cũng không có khuyên ba cai thuốc, ngược lại nó còn thường xuyên mua xì gà Cu Ba cho ba nữa! Aizza, ngấm lại, xì gà Cu Ba so với thuốc là thường thì thơm hơn rất nhiều! Thắng tiểu tử này ầy ờ, cần bản cũng không có muốn cho ba khỏe mạnh!*”

“*Ba, ba làm sao có thể nói con như vậy? Con bị oan! Con hoàn toàn là nghĩ hiểu kính ba mà!*” Đường Hạo kêu to oan uổng.

Đồng thời, Dương Dương ở bên cạnh chớp chớp mắt, đột nhiên nhảy tới bên người ông nội, rất ngạc nhiên nhìn tẩu thuốc lá. Bàn tay nhỏ bé chậm rãi sờ đến trên mặt, tò mò hỏi: “*Vật này là đồ chơi sao ạ? Ông nội, ông cho cháu mượn chơi nhé?*”

Có lẽ, dù sao Dương Dương cũng là một cậu bé, đối với vật lạ luôn luôn hiếu kỳ, muốn tìm hiểu.

Đường Hạo đứng lên, giờ chân đã vào móng của con trai một cái. “*Vẫn còn là trẻ con mà đã muốn tập tành hút thuốc sao?*”

“*A.*” Dương Dương kêu thảm một tiếng, vượt cái móng chạy đến bên người mẹ, tìm kiếm trợ giúp cùng bảo vệ. “*Mẹ, mẹ xem ba lại vô duyên vô cớ đá con!*”

“*Ai bảo con không thông minh, lại còn muốn hút thuốc, không đánh con mới là lạ!*” Tiểu Ngưng nheo cái mắt của con trai, mỉm cười nói.

“*Ô ô, ba cùng mẹ bây giờ là cùng một chiến tuyến. Nhị Nhị, từ nay về sau chúng ta thăm rồi!*” Ở chỗ của mẹ không tìm được sự bình vực,

Dương Dương lại chạy tới chỗ Nhị Nhị.

Nhị Nhị rất đại lượng, bộ dạng chị lớn vỗ bả vai Dương Dương. “*Em trai, chỉ cần từ nay về sau cái gì đều nghe chị, chị che chở em!*”

Nhìn xem hai đứa nhỏ trong đại sảnh xấu lắm, bốn người lớn nhìn nhau cười ha hả.

((o – lacthuylinh.wordpress.com – o))

Trải qua cảnh sát điều tra lấy chứng cứ, tại hết thấy sự thật trước mặt, luật sư đại diện của Chu Thích mặc dù đã cố gắng rất nhiều, nhưng cũng không có cách nào giúp Chu Thích thoát được tội.

Hắn bị kiện vì mưu sát Cung Tiểu Bội, quốc tịch Canada, tội danh thành lập, đồng thời kèm hai bên con tin cùng nhiều tội danh thành lập. Mặc dù toà án tuyên bố phạt tù nhiều năm nhưng với những tội này chồng chất thế này, Chu Thích cả đời nếu muốn đi ra khỏi nhà giam se ràng cũng chẳng bao giờ có cơ hội.

Khi tất cả mọi người đều chú ý đến vụ án của Chu Thích thì đồng thời ngưỡng mộ và sùng bái tổng tài của tập đoàn Đường Thị – Đường Hạo. Không chỉ bởi vì vẻ ngoài đẹp trai, khí chất và gia thế mà còn là vì hành động dũng cảm hy sinh cứu người của vị tổng tài họ Đường này.

Cũng chính vì vậy mà giá cổ phiếu Đường Thị liên tục tăng vọt trong năm phiên giao dịch, làm cho hội đồng cổ đông thu được lợi nhuận không nhỏ.

Thời gian kế tiếp, Đường Hạo cùng Lục Giai Ngưng cơ hồ trở thành nhân vật được quan tâm nhất của các đài truyền hình, radio, báo mạng điện tử. Bọn họ đi đâu cũng bị phóng viên săn đón. Nhất là khi Đường Hạo công bố tin tức về hôn lễ giữa hai người bọn họ thì khi vô số ánh đèn flash lóe sáng, làm cho Tiểu Ngưng choáng, mắt thấy hơi đau, giống như bị mù, chỉ cảm thấy phía trước tối đen như mực.

Việc này khiến trưởng bối Đường gia hoảng sợ, Hàn Tú mua rất nhiều thuốc bổ mắt cho Tiểu Ngưng uống, còn dặn đi dặn lại: “*Không được dùng thuốc nhỏ mắt, vạn nhất mang thai, đối với cục cưng sẽ không tốt! Lần sau chịu không nổi phóng viên chụp ảnh, không cần chú ý hình tượng, trực tiếp nhắm mắt lại cho bọn họ chụp!*”

Những lời này khiến Tiểu Ngưng nhin không được cười lên. Hơn nữa sự quan tâm đến từ chính mẹ chồng, thật sự làm cho Tiểu Ngưng rất cảm động. Lúc này, cô lại một lần nữa có mẹ.

Hôn lễ của Đường Hạo và Lục Giai Ngưng được tổ chức tại khu nghỉ dưỡng cao cấp của tập đoàn Đường thị. Quan khách đến tham gia chủ yếu là người của giới kinh doanh, ngoài ra còn một số nhân vật có danh tiếng trong làng giải trí và điện ảnh. Đường nhiên người của từ giới giải trí và điện ảnh đến là vì Lục Giai Ngưng, đủ thấy Lục Giai Ngưng trong giới đã có tiếng tăm khiến người ta phải chú ý.

Khi khúc nhạc wedding vang lên khắp cả khu nghỉ dưỡng, mọi người đang ồn ào an tĩnh trở lại. Tất cả đều đưa ánh mắt nhìn sang mặt dài thăm đò.

Chỉ thấy Tiểu Ngưng mặc một bộ áo cưới màu trắng, vịn tay Đường Lập Huân bước vào, chậm rãi đi qua cổng vòm hoa tươi.

Bầu trời trong xanh, ánh mặt trời xinh tươi trải đều trên chiếc váy cưới. Những viên kim cương nhỏ xinh ẩn hiện trên làn váy trắng tinh phản chiếu mặt trời

lấp ánh, tỏa màu rực rỡ.

Chỉ chiếc áo cưới này thôi cũng đủ cho những cô gái chưa lập gia đình hét lên muốn được mặc thử một lần, lại khiến tất cả những chàng trai còn độc thân càng cảm thấy áp lực. Mọi người có loại cảm giác này cũng không có gì lạ. Tuy không biết trên áo cưới có đính bao nhiêu viên kim cương, nhưng chỉ nhìn qua thôi cũng biết giá trị liên thành. Tiểu Ngưng nhẹ nhàng nhắc lần váy, cố gắng để không xảy ra chút sơ suất gì.

Gần đây, vì chuẩn bị cho hôn lễ cô mới dưỡng da, gò má mịn màng hơn lúc trước, khuôn mặt đầy đặn thập phần xinh xắn. Dưới vầng trán cao lóng mịn, một đôi mắt to linh động, vốn đã xinh đẹp trải qua một phen tô điểm càng thêm phần mê hoặc. Hai hàng lông mi cuộn vênh lên như hai cánh bướm, đơn giản hấp dẫn ánh mắt của bạn bè và quan khách. Cặp môi đỏ mọng, kiều diễm, ướt át dưới nắng mai giống như ngọc trai hồng được đánh bóng. Chiếc cổ trắng ngần càng thêm thon thả. Bờ vai trần ản hiện sau lớp ren lụa, trông Tiểu Ngưng giống như một tiên tử hạ phàm.

Tuy trước đó đã nghĩ tới hôn lễ sẽ vô cùng long trọng, nhưng là lúc này Lục Giai Ngưng vẫn không chế không được mà giật mình, trong lòng thì kích động. Đôi mắt cô chậm rãi nổi lên lệ quang, theo tiết tấu âm nhạc từng bước đi về phía người đàn ông đang đợi cô ở phía trước.

Đường Hạo đứng ở giữa thảm đỏ, mặc bộ comple màu đen cắt may thủ công tinh tế, càng làm tôn thêm vẻ đẹp anh tuấn của hấn.

Khuôn mặt tuấn mỹ như tượng tạc không khác gì người châu Âu, hơn nữa khí chất nam tính trầm ổn bí ẩn của Phương Đông khiến hấn càng thêm phần thu hút.

Lúc này, những cô gái ở đây không ít người thầm ghen tỵ với Lục Giai Ngưng. Một người đàn ông si tình cực phẩm như vậy lại chỉ dành cho một mình Lục Giai Ngưng.

Đường Hạo kích động nhìn thân ảnh nhỏ bé đang dần dần tiến về phía mình, trong lòng âm thầm cảm thán : mình có thể cùng cô ấy đi được đến ngày hôm nay đã phải trải qua con đường đầy sóng gió.

Cô đã vì hấn mà phải chịu bao nhiêu khổ cực. Hấn thề sẽ yêu thương chăm sóc cô cả đời này, đền bù lại những tổn thương hấn đã gây ra cho cô.

Rất cuộc, Tiểu Ngưng cũng đi đến được bên cạnh Đường Hạo.

Cô nhẹ nhàng chớp mắt, ánh mắt phủ một màn sương giống như vừa mới được bốc hơi thoát ra ngoài. Cố gắng nở nụ cười, sau đó tùy ý đặt tay lên cánh tay của Đường Hạo, khoắc lê khuỷu tay của anh.

Hai người theo khúc nhạc du dương từng bước từng bước tiến về phía trước.

Phía sau bọn họ, hai tiểu hoa đồng đang cẩn thận giữ lấy đuôi váy của cô dâu. Hai đứa trẻ nhìn theo hai người đi phía trước, ánh mắt tràn đầy hạnh phúc hớn hờ.

Chỉ có điều, đôi Kim Đồng Ngọc Nữ này nhìn nhỏ hơn nhiều, chỉ khoảng bốn đến năm tuổi là cùng. Đây căn bản không phải là hai đứa trẻ luôn một mực đòi là hoa đồng Đường Ngạo Dương và Đường Tư Nhụy. Đây ~ rất cuộc là chuyện gì ?

Đứng bên người ông nội, Dương Dương trong một bộ tiểu lễ phục màu trắng nhìn cậu bé đang cầm đuôi váy của mẹ nó, ê ản nói : “ Ông nội nhìn thẳng bé kia đi ! Đi đứng còn không xong, vậy mà còn đòi làm hoa đồng ! ”

Nhị Nhị mặc váy màu hồng, đứng ở bên liên tiếp gật đầu, vô cùng tán thành lời của em trai : “ Đúng vậy ! Ông nhìn cô bé kia đi ! Tay còn níu chặt lấy váy của mẹ ! Váy của mẹ cháu đâu phải giữ như thế ! ”

« Được rồi ! Được rồi ! Đừng có không phục như vậy ! Hai đứa tiểu bảo bảo đều rất đáng yêu ! Ba mẹ của tụi nó vẫn còn đang đứng bên cạnh đây, đừng để cho bọn họ nghe thấy ! » Đinh Đinh ngồi xổm xuống, nhắc nhở hai đứa cháu nhỏ.

« Nhưng mà Dương Dương và Nhị Nhị đều lớn cả rồi, đâu có thích hợp làm tiểu hoa đồng nữa ! » Lạc Lạc mặc bộ váy màu bạc xinh xắn giống như Nhị Nhị đứng bên nói, bộ dạng làm ra vẻ một người cô nhỏ.

« Thế nhưng, Lạc Lạc đã thấy qua hoa đồng là con một cữu công cùng cữu bà chưa ? » Nhị Nhị không phục nói. Cô bé cùng Dương Dương ghét nhất là bị nói đã lớn rồi.

Người phụ nữ mặc một thân lễ phục màu trắng bó sát nhỏ nhắn xinh đẹp nghe thấy từ « cữu bà » này, bất giác nắm chặt tay chồng mình đứng bên.

Trời ạ ! Cô bất quá cũng mới chỉ có ba mươi tuổi mà, tại sao chưa gì mà đã bị gọi là cữu bà rồi ? Cách gọi này quá già, cô không thích.

Lạc Lạc nhìn lên ba Hàn Mặc Trữ không có vợ là không được tự nhiên của cô bé, hấn còn rất thích khi có người gọi hấn là « cữu công ». Hơn nữa, dường như nghe vẫn chưa đủ, hấn còn ôm Nhị Nhị vào lòng, nói : « Nhị Nhị ngoan, ba mẹ của cháu kết hôn, cháu không thể cau mày, có biết không ? Chỉ được cười thôi, cữu công và cữu bà mới có thể thích cháu và Dương Dương được ! »

Lại một lần nữa nghe thấy từ « cữu bà » một lần nữa, Phi Na nhin không được mà kéo lấy tay Hàn Mặc Trữ.

Nhìn sắc mặt khó coi của bạn tốt, Giang Mỹ Dục đứng bên nhanh chóng giảng hòa : « Aizaa, thật hâm mộ cậu quá ! Thế là đã được lên chức bà rồi nhé ! Cữu bà, cữu bà... »

« *Giang Mỹ Dục, cậu im miệng lại ngay !* » Phi Na thấp giọng cảnh cáo.

Giang Mỹ Dục không sợ Phi Na, cười càng lớn hơn : « *Ha ha, cậu nhìn đây thông minh biết bao ! Lấy người nhỏ nhất trong gia đình, không bao giờ gặp phải những chuyện phức tạp như thế này !* »

« *Hừ !* » Phi Na hừ một tiếng, không thèm để ý đến bạn tốt nữa.

Lục này, Đường Hạo cùng Lục Giai Ngưng đã đi đến trước mặt cha xứ.

Lời thề hôn nhân từ xưa truyền đến nay vang vọng qua microphone : « *Đường Hạo , con có nguyện ý lấy Lục Giai Ngưng làm vợ, dù cho nghèo khó hay giàu sang, khỏe mạnh hay bệnh tật, cũng sẽ vĩnh viễn ở bên cô ấy, yêu thương cô ấy, chăm sóc cho cô ấy cả đời này hay không ?* »

Đường Hạo quay đầu nhìn Tiểu Ngưng một cái, sau đó hít một hơi sâu, đồng dạng trả lời : « *Con đồng ý !* »

« *Lục Giai Ngưng, con có nguyện ý lấy Đường Hạo làm chồng hay không ? Vô luận anh ta nghèo khổ hay giàu sang, khỏe mạnh hay bệnh tật, cô cũng vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh chăm sóc cho anh ta, yêu anh ta đến hết cuộc đời này hay không ?* »

Tiểu Ngưng nhìn Đường Hạo một cái, hít một hơi thật sâu, kiên quyết trả lời : « *Tôi đồng ý !* »

« *Tốt lắm ! Thay mặt chúa cùng các vị thần, cùng những người có mặt ở đây, hai con chính thức là vợ chồng !* »

Sau khi cha xứ tuyên bố xong, tặng hai người họ những lời chúc phúc tốt đẹp nhất. Dưới sự chứng kiến của mọi người, họ trao nhau nụ hôn chứng minh thiêng liêng. Kế tiếp chính là thời khắc trao nhẫn cưới.

Lúc hai người trao nhẫn xong nhận được vô số lời chúc phúc từ người thân và bè bạn.

.....

.....

Một mối cả ngày, hai người rất cuộc cũng nghênh đón được thời khắc của đêm tân hôn.

Đường Hạo ôm Tiểu Ngưng đi vào phòng tân hôn, ngã xuống chiếc giường lớn màu đỏ. Tiểu Ngưng vừa mới tiếp xúc với giường lớn thì Đường Hạo đã ngay lập tức bổ nhào lên người cô.

« *Ai da ! Anh thật là nặng !* » Tiểu Ngưng đẩy hấn ra, muốn ngồi dậy. Hiện tại, người cô dính dính rất khó chịu. Không riêng gì trên cổ, mà cả trên tay, trên mặt cùn đều có phần lốt. Cứ để thế này thật sự cô không chịu nổi.

« *Ừ,.....anh uống nhiều quá , không nhúc nhích nổi nữa rồi !* » Đường Hạo vẫn ti bí bám ở trên người Tiểu Ngưng, dùng sức hít hà lấy hương thơm trên người cô.

Môi mỏng tình tế cần nhậm chiếc cổ trắng của cô, không cần nhìn cũng biết, hơi thở hỗn hển như thế này là thể hiện hấn đang muốn điều gì.

« *Ai, đừng mà ! Em muốn đi tắm ! Trước tiên để cho em đi tắm cái đã !* » Tiểu Ngưng né tránh môi của hấn, thở không xong.

« *Không cần đâu ! Hôm nay em hấp dẫn anh cả ngày rồi ! Chúng ta trước tiên có thể.....cùng một chỗ, sau đó sẽ cùng nhau tắm !* »

« *Không được , như vậy em sẽ không thoải mái ! Cực kỳ không thoải mái !* » Tiểu Ngưng hờn dỗi nói, người đàn ông này thật quá nóng vội. Đẩy mãi hấn ra mà không được, Tiểu Ngưng bắt đầu nói : « *Chúng ta đã cùng nhau nhiều lần như vậy, anh việc gì phải gấp gáp như thế !* »

« *Đương nhiên là gấp rồi ! Anh muốn em cả đời này cũng muốn không đủ !* » Đường Hạo ngẩng đầu, vỗ nhẹ lên gò má mềm mại của cô, chân thành nói.

Hơn nữa, không biết mẹ tìm đâu ra được một quy cũ cũ nói ba ngày trước hôn lễ bọn họ không được ở cùng một chỗ với nhau. Cho nên trước đó Tiểu Ngưng ở lại đại trạch của Đường gia, còn hấn thì phải quay về biệt thự một mình.

Nói cách khác, đã ba ngày nay Đường Hạo không được chạm vào Tiểu Ngưng, điều này hấn làm sao mà chịu đựng được ? Hấn hiện tại chỉ muốn cùng cô ở chung một chỗ, nhất định phải để cô thỏa mãn chính mình.

Đường Hạo bắt đầu lục lọi quần áo, kéo khóa, đói khát hôn hít lấy thân thể của cô. « *Không được ! Ngưng, anh nóng quá.....Anh rất nhớ em !* »

« *Hạo ! Trước mắt ...không ...được ! A...* » Tiểu Ngưng tránh né hấn đang châm lửa nóng trên người cô, khó nhọc nói.

Nghe thấy cô gọi mình, hấn cũng muốn mời gọi lại cô, Đường Hạo ngừng hôn trên xương quai xanh, ngửa mặt lên ngước nhìn cô.

Tiểu Ngưng nhìn hấn, cương quyết đứng dậy, khoe miệng nở nụ cười thật thản nhiên : « *Hạo, đừng đè nặng em như thế ! Em muốn tắm !* »

« *Bà xã !* » Ánh mắt Đường Hạo khóa chặt trên gương mặt của cô, rất chân thành gọi.

Tiểu Ngưng thoáng ngơ ngẩn, chớp mắt nhìn hấn, có chút chưa thích ứng với cách gọi thân mật này.

Đường Hạo tiếp tục nặng nề đè đôi môi mỏng lên đôi môi đỏ mọng của cô, sau đó ngẩng đầu lên hỏi : « Bà xã, em có thích cách gọi mới này không ? Sao em không thử gọi anh một tiếng ông xã ! ? »

Được hấn cổ vũ, Tiểu Ngưng chậm chậm thốt ra hai chữ : « Ông....xã... »

Hấn đã là người của cô. Hấn là người của cô.

Rất lâu, từ trước kia, cô đã muốn hấn trở thành của riêng mình, để cô được quản chuyện của hấn, muốn hấn chỉ tốt với một người là cô. Hấn bây giờ là chồng của cô rồi, có phải hay không cô đã có quyền quản chuyện của hấn ?

« Em gọi anh là ông xã, có phải em đã có chút đặc quyền với anh, đúng không ? »

Đột nhiên, Tiểu Ngưng mở to hai mắt, nghiêm túc hỏi.

Đường Hạo hôn lên bờ vai trắng tuyết của cô, ở bên miệng cô làm nũng, khuôn mặt anh tuấn nhìn cô đầy sủng nịnh, căn bản không có nói nhiều : « Em cứ nói đi ! »

Hấn thấp giọng nói.

Bây giờ, cô đã là bạn đời của hấn, là vợ hợp pháp của hấn, vậy mà cô vẫn còn hỏi vấn đề ngốc nghếch này sao ?

« Anh để cho em nói ? ! » Tiểu Ngưng thấp giọng làm bầm, nhìn lên trần nhà, đôi mắt xinh đẹp hiện lên tia quý dị, « Em cảm thấy em có đặc quyền này ! »

Đường Hạo khẽ cắn lên ngón tay mảnh khảnh của cô, xem như là trừng phạt : « Đúng rồi ! Em là bà xã của anh, đương nhiên là có đặc quyền. Lại nói, trước khi chúng ta chưa kết hôn, anh cũng cho em rất nhiều đặc quyền rồi đấy thôi ! »

Ừ, chính xác ! Khi còn chưa kết hôn, mình đã sớm vì cô mà làm tất cả, cho cô những gì cô muốn, kể cả việc quản lý chính mình ~ Đường Hạo trong lòng tự bổ sung thêm

Khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ khỏ sở, muốn nói lại thôi : « Tóm lại, đặc quyền cũng có chừng mực ! Ông xã, em nắm giữ chắc không được đâu nhĩ ? ! »

« Ha ha..... vậy em muốn đến mức nào ? » Đường Hạo không có trả lời cô mà hỏi ngược lại.

« Ừm, nghe theo em hết, thế nào ? » Cô chỉ chỉ ngón tay vào ngực của Đường Hạo. Hai mắt thanh tinh lại đánh những sóng mắt vũ mị, chọc người.

Chỉ là một cử động đơn giản nhưng lại khiến máu trong người hấn chảy ngược lại.

Miệng đắng lưỡi khô, nuốt nuốt nước miếng.

Có lẽ trước mắt nên uống một ly nước thì hơn !

Đôi mắt mê hồn của hấn càng thêm đen kịt, hấn gọi cô : « Bà xã... »

Tiểu Ngưng thoáng chuyển dịch sang bên kia giường lớn, cùng hấn duy trì một khoảng cách nhất định. « Ông xã, anh biết.....em cũng hay ghen ! Lúc trước, em không có quản thúc được anh nhưng bây giờ thì khác xưa rồi ! »

« Ừ, anh từ sớm đã không có bất cứ cô gái nào, chỉ có mình em ! » Đường Hạo buông cổ áo ra, cởi bỏ cúc áo sơ mi.

Rất nhanh, bộ ngực vững chắc màu tiểu mạch bại lộ trước mắt Tiểu Ngưng. Dáng người hoàn mỹ, da thịt sáng bóng đủ để làm bao nhiêu cô gái si mê đến chết.

Bất quá, Tiểu Ngưng nhìn thấy thân thể hấn quá nhiều lần rồi cho nên thẩm mỹ của cô đã sớm trây li. Vì vậy, cho dù bây giờ, hấn có trần truồng đứng trước mắt cô, cô cũng không có quá nhiều phản ứng.

« Nhưng mà, chuyện trước kia anh làm cũng đâu phải là tốt ! Sau này, ai biết anh sẽ như thế nào ? Đến một ngày nào đó em già đi, anh sẽ là đi tìm người phụ nữ trẻ đẹp nào khác cũng nên ! » Phòng bệnh hơn chữa bệnh, phòng ngừa là rất quan trọng, hiện tại cô cũng không cần quá tin tưởng vào người đàn ông này.

« Anh sẽ không thế đâu ! » Đường Hạo dựng thẳng ngón tay lên, chuân bị thề.

Tiểu Ngưng nhìn hấn, lắc đầu : « Chiêu này vô dụng ! Chiêu này chỉ dùng với bọn con nít thôi ! » Thề ư ? Cô làm sao mà tin là thật được !

« Không phải ? ! »

« Ủ, chính là bây giờ, ở chỗ này, chúng ta hãy cùng nhau viết một cam kết đi ! » Tiểu Ngưng chớp mắt nói. Viết cam kết chính là chiêu mà mấy hôm trước mẹ chồng dạy cho cô. Mẹ chồng nói, phụ nữ như vậy mới có thể đảm bảo.

Bà cũng đã bắt bố chồng của cô viết một ‘hiệp ước bất bình đẳng’, bố chồng cô hiện tại vẫn đối xử sủng nịnh yêu thương với bà. Hơn nữa, qua nhiều năm như vậy cũng không có chuyện xấu ồn ào nào.

Ha ha, có mẹ chồng như vậy thật tốt ! Chuyện gì cũng giúp đỡ cô. Còn trợ giúp cô đối phó với Đường Hạo.

« Viết cam kết ư ? » Đường Hạo cảm giác đến sồn cả tóc gáy, lại còn thấy mình giống như dê chờ mổ thịt, ở trong tình trạng vô cùng nguy hiểm.

Tiểu Ngưng gạt mạnh đầu, sau đó nhảy phắt xuống giường, hai chân thoăn thoắt dẫm lên chiếc thảm đỏ làm bằng tay.

Đường Hạo xoay người, nằm trên giường lớn, ngửa mặt khó hiểu nhìn cô : « Em muốn làm gì ? »

« Chờ em một chút ! » Tiểu Ngưng tìm kiếm xung quanh. Lúc trước, ở trong biệt thự của Đường Hạo, cô cũng chẳng biết liệu hần có giấy và bút không.

Tìm một hồi lâu, cuối cùng cũng tìm được một chiếc bút bi ở trong tủ đầu giường.

Sau đó lại từ túi màu đỏ lấy ra một xấp giấy trắng. A, không ! Phải nói đây chính là ‘vật’ mà tối hôm qua mẹ chồng cô trải qua hai buổi tối mới giúp cô làm được !

Cô cầm một cái gì đó trên tay dường như rất trân quý, về mặt mừng thầm, chạy đến chiếc giường đỏ, ngồi bên cạnh hần. Cô để bút bi vào tay hần, đưa tờ giấy trong tay đến trước mặt hần, nói : « Ông xã, mau ký tên đi ! »

« Gì đây ? » Đường Hạo nhú mày, « Anh còn chưa đọc! Mà ký cái gì ?! »

« Đây là cam kết sau hôn nhân của chúng ta, anh ký đi ! » Tiểu Ngưng hời hợt ra lệnh, nhất định phải bắt hần kí.

« Cho anh xem ! » Đường Hạo đoạt lấy thứ trong tay cô, lật giờ tờ đầu tiên.

Mấy chữ ‘Điều thứ nhất’ sau đó lại còn thêm mấy số nhỏ phía dưới, thoạt nhìn khiến người ta hoa cả mắt.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 410

Edit: Meimoko

Ha ha, phụ nữ này còn có tâm kế như vậy sao ? Hần quả là được mở rộng tầm mắt, không nên nghĩ cô ngốc nghếch nữa rồi !

Đường Hạo nhìn không được mà nhếch môi cười.

Bất quá, khi hần nhìn nội dung bên trong thì cười không nổi.

« Điều thứ nhất, bên Át phải đối xử dịu dàng với bên Giáp. Tiếng nói không được quá lớn, đương nhiên cũng không thể quá nhỏ, nhất là không được lạnh lẽo. Nếu có thái độ làm bên Giáp không hài lòng thì bên Giáp một tuần cũng không cùng bên Át chung phòng. Bên Át ra ngoài phòng khách ngủ.... » Đường Hạo thấp giọng đọc, vừa muốn cười lại muốn tức giận nhìn cô.

Tiểu Ngưng làm như không nhận ra, cúi đầu xuống, sau đó cô lấy dừng khí, nhìn hần, nói : « Cái này....là tiêu chuẩn cơ bản nhất.....để làm ông xã tuyệt vời... »

Đường Hạo không trả lời cô, mà đọc tiếp điều thứ hai : « Bên Át, trừ chủ nhật phải có bốn ngày ở nhà dùng cơm, trở về đúng giờ tan tầm. Hơn nữa, bên Át phải báo trước cho bên Giáp biết lịch công tác một tuần trước đó.... »

« Cái này.....Bằng không làm sao em biết khi nào thì anh về nhà....không thể nào chuẩn bị bữa tối được ! »

Có lẽ lý do vẫn còn chấp nhận được cho nên Đường Hạo đọc xuống tiếp đến điều thứ ba : « Về sau, vô luận là vì cái gì, vì chuyện gì, bên Át cũng không được phép nhìn bất cứ người phụ nữ nào khác ở bên ngoài. Nếu như để bên Giáp bắt được thì bên Át một tháng cũng không cần phải

trở về phòng, ra phòng khách ở ! » ‘đi phòng khách ở !’ Đường Hạo nghiêng răng nghiêng lợi đọc mấy chữ này.

« Cái này..... » Tiểu Ngưng nuốt nuốt nước miếng, « Chỉ cần anh không nhìn bất cứ người phụ nữ nào khác thì cũng đâu có vi phạm quy định ! »

« Nhìn mẹ cũng không được sao ? » Đường Hạo lần này mới mở miệng hỏi.

« Đương nhiên là có thể ! Đường Hạo, anh hiểu ý em mà ! Chỉ cần không phải những người phụ nữ bên ngoài khác là được ! » Tiểu Ngưng đặc biệt cường điệu mấy chữ ‘phụ nữ bên ngoài’.

« Điều thứ tư, nếu như bên Át thật sự phát sinh chuyện tình bên ngoài (chuyện bên ngoài là tính cả chuyện tình thân và chuyện thân thể), như vậy hai bên chính thức ly hôn. Hơn nữa, tất cả sản nghiệp của bên Át (động sản cùng bất động sản) đều thuộc về bên Giáp. ! » Đường Hạo càng đọc càng lớn tiếng.

Bà vai Tiểu Ngưng bắt đầu run run, lời nói của mẹ chồng vắng vắng bên tai cô : Không thể để cho khí thế của nó mạnh hơn con, khí thế của con càng phải mạnh hơn so với nó !

Tiểu Ngưng hít một hơi, hai tay nắm chặt . Trên mặt cô lộ ra nụ cười thần nhiên, cô nhìn thẳng vào mắt hắn nói : « Những yêu cầu này không quá đúng không ? Chỉ cần anh là người chồng tốt thì đâu có phạm phải những quy phạm đó. Không làm chuyện gì khiến em tổn thương thì những điều ước này coi như không có giá trị. »

Đường Hạo nhú mày suy nghĩ, nhìn tiếp xuống : « Đằng sau hình như vẫn còn rất nhiều điều khoản ! »

« Đương nhiên, anh có thể đọc cẩn thận rồi từ từ suy nghĩ ! » Tiểu Ngưng gật đầu, nụ cười trên mặt càng lúc càng tự tin hơn.

Tất nhiên, việc này cũng là mẹ chồng giúp cô luyện tập trước.

« Nhưng mà, đợi đến khi xem hết chúng thì đã là sáng ngày mai rồi ! » Đường Hạo ném cái ‘ hiệp ước không bình đẳng’ sang bên kia giường, đem áo sơ mi cời bỏ hết, « Đêm nay là đêm tân hôn của chúng ta, anh đương nhiên muốn hưởng thụ quyền lợi của một người chồng ! »

« Không được ! » Tiểu Ngưng giữ chặt quần áo, giãy nảy nói : « Không được, ký tên mới có thể.... »

« Em uy hiếp anh ? » Đường Hạo nheo mắt, trong mắt có chút hồng. Không biết là hồng lên vì giận hay vui mừng ?

Tiểu Ngưng vô cùng tự tin, nhún vai điệu đà thập phần quyến rũ, đi về phía cửa sổ chạm đất. Kỳ thật, cô cũng vô cùng sợ hãi, muốn cách xa hắn một chút : « Đừng nói khó nghe như vậy ! Lúc trước không phải anh đã nói mọi chuyện đều nghe em sao ? Kết quả, bây giờ có một chữ ký thôi cũng đã không đồng ý rồi ! »

Trong giọng nói của cô chứa đầy phẫn nân và ủy khuất. Âm thanh run rẩy khiến Đường Hạo cảm thấy phiền đau, thậm chí còn có chút xấu hổ.

Nhưng mà....

« Bà xã, em lại không tin anh ! Em ra nhiều yêu cầu như vậy chúng mình không hề tin anh, như thế thật sự là đã kích đối với anh ! » Nói gì thì nói, hắn cũng là đàn ông. Đàn ông cần phải có tôn nghiêm của đàn ông. Nếu không thì thế nào hắn cũng bị đám bạn chê cười. Đến lúc đó chỉ sợ cả vợ lẫn con đều coi thường hắn.

« Em không phải không tin anh mà là muốn có thêm một chút tự tin thôi ! Đường Hạo, em đang cho anh cơ hội để chứng tỏ ‘anh yêu em’ đấy ! » Tiểu Ngưng xoay người, nhìn chằm chằm vào hắn, nói : « Nếu như anh thật sự yêu em, giống như lời anh đã nói thì tại sao lại không chịu ký tên ? »

Nói xong, Tiểu Ngưng rũ mặt xuống, khổ sở nói : « Trừ phi.....trừ phi.... »

« Cái gì mà trừ phi ? Nói cho em biết, anh sẽ không bao giờ làm chuyện có lỗi với em, kể cả thể xác lẫn tinh thần ! Cho nên, anh sẽ không ký tên ! Ký tên chính là sự si nhục đối với anh ! »

Đường Hạo lớn tiếng nói, đi đến bên người Tiểu Ngưng, ôm cô vào trong ngực, nói tiếp : « Ngưng, đừng suy nghĩ đến những chuyện không bao giờ xảy ra ! Ừ.....Vài ngày chúng ta đã không có được ở chung một chỗ rồi ! Anh không tin là em không muốn.....»

Vừa nói, bàn tay to lớn của hắn vuốt ve vùng mông của cô, ra sức xoa nắn.

Trong nháy mắt có một dòng điện xuyên thẳng lên não cô khiến chân tay cô mềm nhũn. Đúng vậy, cô xác thực cũng rất khát vọng hắn. Cô hoài nghi dưới sự dạy dỗ của hắn, cô cũng sắp biến thành một dục nữ.

Bất quá, cho dù cô có khát vọng hắn thì cũng không gờ tay đầu hàng.

Tiểu Ngưng đẩy mạnh hắn ra. Cô mở cửa sổ để gió đêm lạnh lạnh thổi vào căn phòng làm cho cô thanh tỉnh một chút : « Không được ! Em muốn anh ký tên trước ! Bằng không đêm hôm nay chúng ta không có động phòng gì cả.... »

Nhìn thái độ cương ngạnh của cô, Đường Hạo nổi giận, đương nhiên ‘lừa’ trong người cũng tăng theo : « Cái gì ? Đêm hôm nay em muốn anh cầm

dục sao ? »

« Không có ! Em không có nói như vậy ! Hơn nữa, em muốn cho anh biết..... » Đôi mắt đen của Tiểu Ngưng hiện lên sự lỗi cuốn chết người.

« Cái gì ? »

« Ừm.....ngày hôm qua sinh lý kỳ của em vừa mới kết thúc....Chỗ đó.....Nhất định.....vô cùng chặt ! » Tiểu Ngưng hạ giọng nói, bắt buộc phải dùng cách này để dụ hấn, khiến cho hấn mong muốn không ngừng.

Trời biết ! Tháng này cô không có kinh nguyệt . Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, cô hấn đã mang thai rồi.

Một chữ ‘chặt’ kia vừa mới thốt ra, Đường Hạo đã đỏ mặt hời đăm đăm, nam căn dưới bụng cũng nhô cao lên.

Lửa dục vọng cơ hồ muốn cắn nuốt hấn, đại não giống như muốn to ra. Từng tế bào trong cơ thể đều đang gào thét nói muốn cô, muốn tiến vào chỗ ‘chặt’ kia.

Đường Hạo đỏ mặt, từng giọt chảy xuống như mưa. Hấn giống như dã thú đói khát lao đến Tiểu Ngưng : « Bà xã, nhanh lên ! Cho anh ! Anh nóng quá..... »

Tiểu Ngưng linh hoạt chày ra, chạy đến bên giường bên kia nhặt ‘hiệp ước bất bình đẳng’ lên đưa cho hấn : « Anh ký , em liền cho anh ! » Cô nói một cách vô cùng sáng khoái.

Đường Hạo chẳng thèm để ý đến nó, muốn đến ôm cô : « Chúng ta động phòng trước, sau đó anh sẽ ký ! »

« Không ! » Tiểu Ngưng lắc mạnh đầu,hấn cho rằng cô là cô thiếu nữ mười bảy tuổi dễ dàng để cho hấn lừa gạt sao ? « Ký tên trước ! »

Đường Hạo do dự. Hấn thật không ngờ đêm tân hôn đã bị vợ ép đến như thế này. Nếu hấn để cho cô chiếm thượng phong, sau này chắc chắn sẽ bị cô chèn ép hoàn toàn.

Tiểu Ngưng vặn vẹo vòng eo, cố ý làm động tác khiêu khích hấn. Việc này khiến toàn bộ đường cong mềm mại trên thân thể cô xông ra hoàn toàn.

Dùng phương thức không tiếng động để trêu đùa người đàn ông của mình đã ba ngày không có được chạm qua. Hừ, cô dám đánh cược, hấn sẽ không chịu đựng nổi.

Quả nhiên, Tiểu Ngưng còn chưa đếm đến ba.

« Được ! Anh ký ! Anh ký là được chứ gì ? » Bị dục vọng thiêu đốt hoàn toàn lý trí, Đường Hạo cũng chẳng thèm quan tâm cái bản hiệp ước kia có bao nhiêu điều quá phận, trực tiếp đoạt lấy bút trong tay Tiểu Ngưng.

« Chẳng lẽ không đọc đằng sau xem thế nào sao ? » Cô cố ý hỏi, hai mắt che giấu niềm vui không thể tả.

« Không cần xem ! Nhìn mấy chữ đó giống như cố ý thu nhỏ lại vậy , còn không bằng xem chính thân thể em, mới kích thích ! » Đường Hạo không đứng đắn nói. Đường nhiên vẫn đề vợ chồng đóng cửa bảo nhau thì không có gì gọi là quá phận cả.

« Chán ghét ! » Tiểu Ngưng đỏ bừng mặt, dùng sức đánh một cái thật mạnh vào khuôn ngực trần của hấn.

« Một hồi còn chán ghét nữa đây này ! Em đã chuẩn bị sẵn sàng chưa ? »

Đường Hạo lật giờ đến tờ cuối cùng, nhanh chóng ký tên lên.

Tiểu Ngưng kiễng chân lên, nhìn xem chữ viết giống như rồng bay phượng múa của hấn.

Nhìn cô nhếch mũi chân lên, bộ dáng thật mệt mỏi, Đường Hạo chìa luôn tờ giấy đã ký tên ra trước mắt cô, để cô có thể thấy được rõ ràng : « Yên tâm, anh không muốn sẽ không ký, ký sẽ không lừa em ! »

Tiểu Ngưng cầm lại xếp giấy, cẩn thận đặt trên tủ đầu giường, thuận tiện khóa lại. Ngày mai, cô nhất định sẽ phải đưa cho mẹ chồng xem kết quả này, mẹ chồng sẽ đi làm công chứng cho cô.

« Sợ anh xé chúng hay sao ? » Nhìn một loạt hành vi không tin mình của cô, Đường Hạo tức muốn chết.

« Không có ! » Tiểu Ngưng lập tức phủ nhận.

« Ừ ! Bây giờ có thể cho anh được rồi chứ ? » Ngón tay dài của Đường Hạo lần mò dưới nách cô tìm khóa kéo.

Mục đích của cô đã đạt được thì đương nhiên sẽ thỏa mãn con sói đói trước mặt. Nếu không, sợ rằng mai muốn kêu cứu cũng chẳng được.

Tiểu Ngưng không phản đối, để mặc cho hấn giúp cô cởi bỏ bộ váy áo cô dâu, nửa thân trên đã bại lộ trong không khí.

« Em không mặc áo lót ! »Sắc mặt Đường Hạo lúc này thật khó coi, bàn tay đặt trên nhũ tiêm, dùng sức xoa nắn.

« Đau nhức ! » Tiểu Ngưng đẩy bàn tay to lớn của hắn ra, chau mày kêu đau.

« Chết tiệt, hôm nay nhiều người như vậy mà em dám không mặc áo lót ! » Đường Hạo tức giận hô lớn.

« Bộ áo cưới này quá thấp cổ, không thể nào mặc được áo lót ! Nhưng mà có lót áo nhỏ ở bên trong rồi ! » Tiểu Ngưng kéo áo nhỏ ở bên trong ra cho Đường Hạo xem « Nói gì thì nói, anh không phải không tham gia tiệc rượu bao giờ, chắc chắn là đã từng..... »

Tốt, đêm tân hôn mà cô lại còn không ngừng nhắc đến những người phụ nữ khác ! Phụ nữ này thật quá tốt !

« Anh cũng biết loại trang phục này không có cách nào mặc được áo lót bên trong mà. »

Đường Hạo nheo mắt lại nhìn cô, ánh mắt chuyển dần về phía dưới, lập tức sắc mặt càng thêm khó coi. Một tay hắn kéo váy của cô tuột đến mắt cá chân.

Quả nhiên, cô chỉ mặc mỗi quần lót mỏng, Vùng kín giữa hai gần như hiện rõ sau lớp vải mỏng.

Nhìn mắt hắn hoàn toàn rơi vào nơi tư mật của mình, Tiểu Ngưng vội vàng ôm lấy cổ hắn, dăng lên đôi môi đỏ mọng.

Đường Hạo đang nổi giận nhưng vì động tác ôn nhu này của cô mà giảm đi không ít, dục hỏa thì lại càng tăng.

Tiểu Ngưng hôn môi hắn xong, vẫn ở lại trên môi hắn, nhỏ giọng thì thầm : « Đừng giận em mà, được không ? Người ta biết rõ anh đang ở đây, ừm, có anh bảo vệ, em đâu sợ gì ! »

« Từ nay về sau tuyệt đối không được ăn mặc như thế này, biết không ? Anh không thể chịu đựng được khi em ăn mặc như thế này ở trước mặt những người đàn ông khác lắc la lắc lư..... »

Hôn, ngốc nhưng có hiệu quả, Đường Hạo đã không còn tức giận, bàn tay chậm rãi chạm đến giữa hai chân cô, chậm rãi vuốt ve đám cỏ tình nghịch, không nghe lời kia.

« Ủ, em biết rõ ! Từ nay sẽ không, tuyệt đối sẽ không bao giờ như vậy nữa ! Hôm nay là ngày cưới của chúng ta, em muốn trở nên xinh đẹp lộng lẫy nhất để đứng bên anh nên mới phải mặc bộ dạng như vậy ! » Tiểu Ngưng chậm rãi tách hai chân mình ra, để hắn có thể va chạm một cách dễ dàng.

Một động tác đơn giản như vậy suýt làm cho Đường Hạo hét lên vì sung sướng, con dục hỏa bị đè nén suốt từ nãy giờ đã không còn bất cứ rào cản nào mà trực tiếp phóng ra. Đường Hạo xoay người đem cô đặt lên giường lớn, áp thân mình to lớn lên người cô.

« Anh muốn em ! Hiện tại, anh rất muốn em..... Nóng quá ! Em giúp anh tiêu hao bớt đi.....» Đường Hạo hét lên, nâng thất lưng lên cời bỏ quần, phóng thích chính mình.

Chính lúc nóng bỏng nhất này, lại ‘Phanh’ một tiếng, cửa phòng tân hôn bị đẩy ra.

Ngay sau đó, hai thân thể nhỏ bé tiến vào. Chỉ thấy mỗi đứa cầm một quả bóng nước, cùng nhau ném vào Đường Hạo.

Hai khóa bóng nước đập vào mặt Đường Hạo rồi vỡ tung.

Quần áo còn sót lại trên người Đường Hạo đều bị ướt hết. Cả chiếc giường cưới màu đỏ cũng bị ướt.

« Ba, ba không phải nói nóng sao ? Chúng con giúp ba làm lạnh ! » Nhị Nhị trưng bộ dạng ‘giúp người là niềm vui’ ra, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tươi cười thiện lương.

Dương Dương ở một bên uốn nắn lại lời của chị nó : « Không phải là lạnh, mà là giúp ba bình tĩnh trở lại ! » Chú Hải Uy không phải đã nói, nhất định phải giúp ba mẹ kịp thời xối nước lạnh sao ? Còn nói, ba tâm tình đôi khi rất là cao nữa.

Hôm nay nó cũng nhìn thấy ba nó uống quá nhiều rượu, lại còn quá cao hứng, cứ cười suốt.

Cho nên, nó mới kéo Nhị Nhị vào đây để giúp ba ‘bình tĩnh’ trở lại.

Tuy trên người Đường Hạo toàn là nước thế nhưng Lục Giai Ngưng vẫn gắt gao ôm lấy hắn. Cho dù trong phòng hiện tại là con trai và con gái của cô thì cô vẫn dính chặt lấy Đường Hạo nhưng con gấu Koala.

Không phải cô làm mẹ không đứng đắn, ở trước mặt con còn bày bộ dáng thân mật thái quá như thế này mà chính là hiện tại cả người cô đều trần trụi. Nếu không ôm chặt Đường Hạo, cả người cô đều xịch lỏa.

« Ông xã, làm sao bây giờ ! Làm sao bây giờ ? » Tiểu Ngưng ngượng ngùng, hai mắt toát ra lệ, trên người là nước và mồ hôi lạnh.

Đường Hạo lau mặt, dùng sức hít thật sâu một ngụm khí. Hai đứa nhóc chết tiệt, dám phá hư chuyện tốt đêm tân hôn của ba mẹ chúng !

Khuya hôm nay, bọn họ nhất định sẽ ‘xong đời !’

Đường Hạo rất nhanh kéo chăn màu đỏ ra, trước khi đứng dậy đã che phủ cẩn thận giúp Lục Giai Ngưng.

Hắn lạnh mặt đứng lên, nhìn hai đứa tiểu ác ma không biết trời cao đất dày là gì.

« Ba, lúc này chúng con tiến vào thấy ba kêu nóng, bây giờ còn nóng không ạ ? Hi hi, có phải là mát lạnh sáng khoái lắm không ạ ? » Dương Dương ngược mặt lên nhìn ba của nó.

« Đúng nha ! Nóng quá sẽ không tốt, trên người sẽ rất khó chịu ! » Nhị Nhị cũng gật đầu đồng ý.

Đường Hạo mặt đầy nước, gật gật đầu, cũng chẳng tức giận, ngược lại trên mặt lại còn cười, giữ lấy bờ vai của hai đứa trẻ nói : « Dương Dương, Nhị Nhị, các con sao lại ở đây ? »

Lúc trước cũng đã nói, hai đứa trẻ này sẽ ở bên ông bà nội, một tháng mới có thể tới một lần. Mà bây giờ còn là tân hôn của hắn và Tiểu Ngưng, hai đứa nhóc căn bản không thể đến đây được.

« Chúng con muốn ở cùng với ba mẹ cho nên lúc trước đã trốn ở trong thùng xe về đây ! Ba, mẹ, hai người nói xem bọn con có thông minh không ? » Nhị Nhị nhìn về phía mẹ, muốn nghe mẹ khen ngợi.

Tiểu Ngưng thực muốn đem hai đứa tiểu quý coi trời bằng vung này nhét lại trong bụng. Hai đứa nó sao lại trở nên đáng ghét như thế này ?

« Ủ, hai đứa quả thật rất thông minh ! » Đường Hạo mỉm cười nói, bất quá nụ cười rất tươi khiến người nhìn vào ai cũng cảm thấy sồn hết tóc gáy.

Lập tức Đường Hạo nhắc hai đứa bé lên, tức giận hô lớn : « Nói cho hai đứa bay biết, ở đây không có chỗ của hai đứa đâu ! Đêm nay hai đứa xuống tầng hầm mà ngủ ! »

« Không muốn.....không muốn.....Mẹ, mẹ ơi, cứu con.... » Nhị Nhị thất kinh hô lên, chỉ thấy tay chân khua khua hỗn loạn trên không.

« Đừng mà ba ! Con không muốn xuống tầng hầm ! » Dương Dương tránh né khỏi bàn tay của ba nó. Nhưng sức của nó so với ba nó vẫn còn quá nhỏ bé, căn bản chẳng có tác dụng gì.

Hai đứa trẻ cứ oa oa xèo xèo một thôi một hồi rất nhanh đã bị Đường Hạo đem ra khỏi gian phòng. Tiếng của chúng cũng dần dần biến mất.

Mười phút sau, Đường Hạo toàn thân ẩm ướt trở lại phòng.

Lúc này, Lục Giai Ngưng đã mặc lại quần áo, đem chăn ẩm ra ban công phơi khô.

Đường Hạo đi tới phía sau lưng Lục Giai Ngưng, ôm lấy cô, nói : « Bà xã, chúng ta tiếp tục động phòng ! »

Tiểu Ngưng khóc không ra nước mắt, ôm chặt lấy Đường Hạo : « Em cũng nghĩ vậy, nhưng mà chăn mền ướt hết cả rồi ! »

Đường Hạo vẫn ôm chặt lấy Lục Giai Ngưng, hôn vô số lên chiếc cổ trắng ngần của cô : « Không có vấn đề gì ! Khuya hôm nay chúng ta vốn không cần vật kia.....Anh sẽ làm cho em nóng đến mức mồ hôi phải nhỏ giọt liên tục... »

Nói xong, Đường Hạo ôm Tiểu Ngưng về phía chiếc giường lớn.

« Bọn nhỏ ? » Khi Đường Hạo cởi quần áo của cô, cô không yên tâm hỏi, « Anh thật sự ném chúng xuống tầng hầm sao ? »

« Không sai ! Bọn nó rất thích hợp với tầng hầm ! »

« Nhưng mà,nhưng mà.....nơi đó rất lạnh ! »

« Không sao ! Ở đó có chăn mền. Chăn mền trước kia đều để ở chỗ đó hết. Hơn nữa, ở đó cũng có giường, không lo bọn chúng bị lạnh đâu ! »

Đối với chuyện này, Đường Hạo một chút cũng không lo lắng, hai đứa con của hắn khôn khéo như khi con. Đừng nói là đem bọn nó bỏ vào tầng hầm mà cho dù có bỏ chúng vào rừng sâu thì chúng vẫn sẽ coi thú hoang như bạn tốt được.

Biết rõ bọn nhỏ sẽ không bị lạnh, Tiểu Ngưng cũng an tâm gật đầu.

Đêm tân hôn rốt cuộc cũng mở màn, bọn họ chờ đợi thời khắc này quả thực cũng không dễ dàng.

((o – lacthuylinh.wordpress.com – o))

« Mẹ, ba, chúng con tới đây ạ ! »

Một đứa bé trai nắm tay một đứa bé gái từ trong sương mù đi ra. Trên khuôn mặt bọn chúng nở nụ cười vô cùng hạnh phúc.

Tiểu Ngưng cùng Đường Hạo nhìn thoáng qua lẫn nhau, sau đó không hiểu mà đi đến trước mặt hai đứa trẻ đó.

Tiểu Ngưng nghiêng mặt, nhìn bọn trẻ một hồi lâu rồi hỏi : « *Các con.....Đương Dương cùng Nhị Nhị sao ?* » Bọn chúng so với Dương Dương và Nhị Nhị thì còn nhỏ hơn rất nhiều, nhưng nhìn đại thể thì có vẻ giống lại như cũng không giống lắm.

« *Không !Chúng con không phải anh chị ấy !* » Hai đứa trẻ cùng nhau lắc đầu.

Cậu bé con muốn tiến lên phía trước, nhưng đi được hai bước thì lại bị bán về phía sau : « *Mẹ, con chính là đứa trẻ mà mẹ đánh mất nè ! Mẹ đã hứa với con, mẹ sẽ sinh con ra, cho con bình an đến thế giới kia, mẹ có nhớ không ?* »

Tiểu Ngưng mở to hai mắt, nước mắt không ngừng chảy ra bên ngoài, không ngừng gật đầu : « *Mẹ nhớ rõ con, mẹ đương nhiên là nhớ rõ cục cưng. Cục cưng, con còn nguyện ý làm con của mẹ, mẹ rất vui, mẹ cảm ơn con đã cho mẹ cơ hội này !* »

Tiểu Ngưng rút cuộc cũng có được cơ hội gặp lại đứa con đã mất. Đứa con này sẽ quay trở lại trong thân thể của cô. Cô thật sự cao hứng, thật sự rất vui mừng.

Đường Hạo ôm lấy Tiểu Ngưng,, nhìn cậu bé kia nói : « *Bảo bối, ba mẹ thật sự rất có lỗi với con, con có thể tha thứ cho ba không ?* »

Cậu bé nhìn Đường Hạo sau đó cong miệng lên nói : « *Điều là bởi vì ba không chăm sóc tốt cho mẹ cho nên con đến bây giờ vẫn chưa được sinh ra. Nhưng mà, nếu ba từ nay về sau tuyệt đối yêu thương mẹ thì con sẽ tha thứ cho ba !* »

Đường Hạo gật mạnh đầu, cam đoan với cậu bé : « *Ba có thể cam đoan với các con, từ nay về sau sẽ tuyệt đối yêu mẹ của các con, luôn chăm sóc cho mẹ các con !* »

« *Mẹ, ba, hai người không thể chỉ thích anh ba được, con cũng muốn được yêu thích ! Con là con gái của ba mẹ !* » Cô bé ở trong sương mù hòn đảo nói, sau đó bước ra trước mặt ba mẹ : « *Ba, mẹ, ba mẹ xem con có xinh đẹp không ?* »

Đường Hạo cùng Lục Giai Ngưng cùng nhau gật đầu nói : « *Xinh, thật sự là rất xinh đẹp !* »

« *Hi hi ! Mẹ, ba, hai người phải nhớ kỹ nhé : ba mẹ hãy đặt cho con cái tên Đường Diễm Diễm ! Diễm Diễm, nhớ kỹ chưa ? Nếu không, ông xã tương lai của con nhất định không đến tìm con đâu !* » Nụ cười trên gương mặt của cô bé biến mất, thay vào đó là một vẻ u sầu.

Mà loại u sầu này giống như thiếu nữ đã hai mươi tuổi đầu lại xuất hiện trên mặt của cô bé con khiến trái tim Tiểu Ngưng run lên. Đúng vậy, loại khổ sở này cô cũng đã từng trải qua, cô có thể cảm nhận được : « *Nhớ rồi, nhớ rồi ! Mẹ sẽ nhớ tên con là Diễm Diễm !* »

Cô bé nở nụ cười : « *Cảm ơn mẹ ! Chỉ cần gọi con là Đường Diễm Diễm, con tin hẳn nhất định sẽ tìm ra con !* »

« *Con gái các người thật quá phiền phức ! Vì sao cứ phải tìm lấy tên kia ? Sau này chỉ cần có ai đối xử tốt với em, thì em hãy gả cho người đó !* » Cậu bé hình như không thích điều này.

« *Anh thì biết cái gì ? Hắn đã hứa với em, kiếp này nhất định sẽ đối xử tốt với em ! Sẽ không bao giờ để em chịu ủy khuất nữa !* » Cô bé lúc nói chuyện này hai mắt đã ứa đầy nước.

Đúng lúc Tiểu Ngưng đang muốn tiến lên an ủi cô bé thì sương mù xung quanh chợt dày lên. Hai đứa trẻ từng bước lùi về phía sau. « *Ba, mẹ, tạm biệt ! Chúng con phải trở về rồi !Ba mẹ nhất định phải chăm sóc chúng con thật tốt nhé, chúng con muốn được bình an sinh ra trên thế giới này !* »

« *Biết rồi ! Biết rồi !* » Tiểu Ngưng không ngừng gật đầu. Lúc này đây, cô sẽ bảo vệ thật tốt bảo bối của mình, không để cho bọn nhỏ có nửa điểm thương tổn.

« *Các con..... !* » Đường Hạo đột nhiên hô lớn rồi ngồi bật dậy.

Tiểu Ngưng mang theo nước mắt mà mở mắt ra, bật đèn ngủ trên giường, nói : « *Ông xã, làm sao vậy ?* »

Đường Hạo dùng sức chớp nhanh mắt, lắc đầu nói : « *Không có gì ! Vừa rồi hình như anh mơ thấy các con của chúng ta.....* »

« *A !* » Tiểu Ngưng kinh ngạc thốt lên, hai mắt mở to nhìn chăm chăm vào Đường Hạo . Chẳng lẽ hắn cũng nằm mơ thấy hai đứa trẻ đó.

« *Anh mơ thấy những gì ?* »

« *Quên rồi !* » Đường Hạo nghĩ một lúc rồi nói. Lúc trước cảm giác thật mãnh liệt nhưng bây giờ lại chẳng có cảm giác gì.

« *Dương Dương cùng Nhị Nhị sao ?* »

Đường Hạo nghĩ nghĩ, sau đó cười gượng : « *Có lẽ ! Một lát nữa anh đi xem bọn chúng thế nào !* » Vô luận bọn nhóc có làm gì sai thì bậc làm cha làm mẹ như bñj họ cũng không thể nhẫn tâm được.

« *Bọn nó đều là con của anh !* »Tiểu Ngưng tựa đầu vào ngực Đường Hạo, sau đó nói nhỏ : « *Ông xã, em hình như mang thai rồi !* »

Lúc trước cô vẫn hoài nghi nhưng sau khi mơ thấy giấc mơ kia thì cô khẳng định chắc chắn bản thân đã có thai.

« A ! Vừa rồi không phải em nói sinh lý kỳ vừa kết thúc hay sao ? » Sau đó hần dán lại bên tai của cô nói : « Ha ha, hiện tại tiểu nòng nọc của anh đang ở trong bụng em bơi lội tìm kiếm bạn nhỏ của em ư ? »

« Đừng ăn nói không đứng đắn ! Em nói thật, Đường Hạo, em thật sự đã mang thai rồi ! Hơn nữa, em hoài nghi là song thai ! » Tiểu Ngưng gạt bỏ hai bàn tay của anh, xoa lấy bụng mình nói : « Lần trước đại di mục của em không có tới ! »

« Phải không ? Vậy sao chỗ đó của em cũng chặt thật đấy ? »

« Anh có thể nói chuyện đứng đắn một chút được không ? » Tiểu Ngưng nghiêm mặt lại, « Em không có giỡn với anh ! Thật sự là song sinh đấy ! »

Dần dần, Đường Hạo rút cuộc cũng tin rằng cô không nói đùa. Ngu ngơ một hồi sau thì ôm Tiểu Ngưng vào ngực, « Anh thật sự lại được làm cha rồi sao ? Anh thật sự có thể ôm tiểu bảo bảo ? »

Bộ dáng hần kích động có vài phần hơn ngu ngơ.

« Đúng vậy, ông xã ! Anh chuẩn bị làm vú em ! Anh cần phải chuẩn bị sẵn sàng ! »

« Biết rồi, biết rồi, anh nhất định sẽ tham gia một khóa học làm vú em ! » Đường Hạo chủ động nói. Đám bạn của hần đều tốt nghiệp khóa học làm vú em, hần đương nhiên cũng sẽ không chịu tụt lùi so với kẻ khác.

Tuần trăng mật của bọn họ vì có chuyện của cục cưng mà phải dừng lại. Nhưng Đường Hạo từng ngày đều thể, chờ các con được sinh ra, hần và cô nhất định phải đi hưởng tuần trăng mật để bù lại. Nếu không hần cảm thấy quá thiệt thòi, quá có hại !

((o – lacthuylinh.wordpress.com- o))

Chín tháng sau, tại Khoa Sản bệnh viện Thượng Quan Gia.

« Bà xã, như vậy không được, chúng ta mổ đi ! » Mặc quần áo phòng khuẩn. Đường Hạo căng thẳng nhìn người phụ nữ mặt tràn đầy mồ hôi đang nằm trên giường.

Tiểu Ngưng nắm chặt lấy ga giường, cố gắng chịu đựng cơn đau dưới bụng, một hồi lại cứ co rút liên tục : « Không được ! Em mổ sinh Dương Dương và Nhị Nhị, anh đã nói em không phải bà mẹ tốt ! Bây giờ, em nhất định phải cố gắng sinh hai đứa bé này ra một cách tự nhiên ! »

Hai chân Đường Hạo như muốn nhũn ra. Hần phải bám chặt lấy lan can thì mới có thể duy trì tư thế đứng thẳng, nếu không nhất định sẽ ngã phịch xuống đất : « Không đâu ! Không đâu ! Em là bà mẹ tốt nhất trên đời này, lúc đó là anh không hiểu gì, anh ngu ngốc nên mới nói những lời vô trách nhiệm như thế ! »

Rốt cuộc biết phụ nữ sinh con có bao nhiêu là đau khổ thảm thiết, hần hiện tại mới giờ hai tay tán thành việc mổ sinh.

« Không ! Ông xã, anh nhớ rõ, con gái của chúng ta phải gọi là Đường Diễm Diễm ! Con trai thì do anh đặt tên ! » Tiểu Ngưng giống như đang nói di ngôn vậy, nhiều lần dặn dò Đường Hạo.

« Anh biết ! Anh biết ! Nếu là con trai thì sẽ tên Đường Ngạo Thần ! Thế nào ? Cái tên có hay không ? »

« Ừ ! » Tiểu Ngưng thỏa mãn cười, lập tức dưới bụng đau đớn kịch liệt khiến mông của cô nâng lên cao.

Thượng Quan Nhĩ Đóa ở phía sau, khích lệ Tiểu Ngưng : « Tiểu Ngưng hít sâu ! Cố lên.....đứa trẻ muốn đi ra ! »

« Oa.... » Lập tức, tiếng trẻ con khóc nỉ non vang lên. Tiếng khóc cực kỳ khỏe mạnh, cho dù không nhìn thì cũng biết đứa bé vừa mới sinh là con trai.

Đường Hạo căn bản chẳng quan tâm đến con trai, nhanh chóng ấn xuống gương mặt Tiểu Ngưng một nụ hôn. Hai chân của hần so với trước càng mềm hơn, căn bản là dựa vào bên giường, làm tư thế giống như quỳ : « Bà xã cố gắng lên ! Cố gắng lên ! Con gái của chúng ta vẫn còn trong bụng em ! »

Sinh một đứa con đã khiến Tiểu Ngưng hao tổn gần như tất cả sức lực, nhưng cũng lại là động lực để cô cố hết sức sinh tiếp đứa thứ hai. Sau hơn 20 phút, một cô bé gái cũng bình yên được sinh ra.

Lúc tiếng khóc nhỏ bé của đứa con gái vang lên, Đường Hạo lại một lần nữa nặng nề hôn lên gương mặt của Tiểu Ngưng, sau đó ngã phịch xuống sàn.

Hần thực sự sợ hãi đến không còn chút khí lực nào cả.

Trong tiết thanh minh, mưa phùn bay phăng phất, Đường Hạo dẫn tay Lục Giai Ngưng cùng Dương Dương và Nhị Nhị đi đến viếng mộ mẹ vợ.

Nhị Nhị cùng Dương Dương đồng thời đặt hai bó cúc trắng và cúc vàng lên mộ bà ngoại, rồi lễ phép hành lễ.

« Bà ngoại, cháu cùng Nhị Nhị, còn có cả ba mẹ cháu nữa đến thăm bà ! Bà ở trên thiên đàng có khỏe không ạ ? Bà ngoại thiện lương như vậy, cháu nghĩ bà ở trên đó nhất định sẽ được hạnh phúc....» Dương Dương mỉm cười thản nhiên nói. Hiện tại cậu cũng là anh cả rồi cho nên trưởng thành lên không ít.

« Bà ngoại, em trai và em gái của chúng cháu cũng rất đáng yêu ! Tiếc là bọn nó còn quá nhỏ không thể đến đây thăm bà ngoại được ! Mẹ cháu nói, đợi vài năm nữa sẽ dẫn các em đến cho bà nhìn ! » Nhị Nhị cũng thản nhiên nói.

Tiểu Ngưng cầm một chiếc khăn bông màu trắng, lau nhẹ bìa mộ của mẹ mình. Sau đó cô đứng trước ngôi mộ, lôi kéo cánh tay Đường Hạo, vẽ mặt cực kỳ hạnh phúc : « Mẹ, con gái của mẹ hiện tại rất hạnh phúc ! Đúng như lời mẹ nói, Hạo đối với con rất tốt ! Nói chính xác là rất yêu con, sủng ái con ! Mẹ à, mẹ cứ yên tâm nhé ! »

Chuyện của Bạch Phụng Ước, Tiểu Ngưng chưa một lần nhắc đến với mẹ. mẹ căn bản không biết có một đứa con gái nữa tồn tại cho nên cũng không cần làm mẹ lại thương tâm.

Có lẽ, Bạch Phụng Ước ở một quốc gia khác cũng đã tìm được hạnh phúc cho riêng mình.

« Mẹ yên tâm ! Con nhất định sẽ đối tốt với Tiểu Ngưng ! » Đường Hạo cam đoan với bìa mộ của mẹ vợ.

Aizza – hẳn cũng không dám là cái gì không tốt. Nếu làm cái gì không tốt là phải ra thư phòng ngủ. Hẳn đâu muốn làm kẻ đáng thương ngủ ở thư phòng.

« Oa... »

« Oa... »

Trên giường dành cho trẻ con, hai đứa trẻ lớn tiếng khóc. Hơn nữa lại như một trận đấu, âm sau cao hơn âm trước.

« Ông xã, nhanh lên ! Bọn trẻ đòi ăn rồi ! » Lục Giai Ngưng vừa ôm lấy cục cưng, vừa gọi người còn đang pha sữa bột.

« Bà xã, đừng vội ! Anh tới đây ! » Đường Hạo đeo tạp dề màu vàng, vội vàng xông vào phòng.

Ha ha- bây giờ Đường Hạo không những là tổng tài của tập đoàn Đường Thị mà còn là một người chồng, một vú em !

Tình yêu của Đường Hạo và Lục Giai Ngưng cuối cùng cũng được hạnh phúc viên mãn, chúng ta tin tưởng từ nay về sau hai người bọn họ sẽ luôn hạnh phúc và vui vẻ.

~Hoàn~

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Độc Thân Tuổi 18* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.